

Giới thiệu Đại Minh Vương Hầu

Dịch giả: Hùng Bá, Ares, Ryno_Nguyen, Tiểu Hận, Noland, Goncopius, Pearl, Tiểu Mạc Tà, Thanh Long, Ursawarrious, kimmambin, Lê Vô Tình, Sói, Trâm Phong, Ikarus, Truyền Thuyết, nhatty, KGiang, Khuyết Danh

Đại Minh Vương Hầu là một bộ truyện cũng có mô típ như **Cực Phẩm Gia Đình**, nhưng NVC không thể hiện một cách quá xuất sắc như Lâm Tam. Truyện không quá dài, nên có đôi chỗ bố cục chưa hợp lý lắm, những nút thắt không được tác giả khai thác triệt để nên một vài người có thể nhận xét là không hay. Nhưng về độ hài, độ bựa thì khá ổn. Ta làm truyện này để chia sẻ với mọi người những nụ cười, hy vọng sau những giây phút căng thẳng sẽ xả được chút stress.

Tóm lại đọc giải trí thì tốt, còn đòi hỏi cao siêu thì ta chịu. Chén đi nào.

Ví dụ một đoạn VP cho mọi người đọc thử:

Khó khăn lắm đến đầu tường cung tiền tằm bán biên giới, Chu Lệ ghì chặt ngựa, giờ lên roi ngựa về mặt nộ sắc chỉ vào đầu tường, quát to: "Ngột cái kia gian tặc Tổng binh quan Tiêu Phàm, đi ra đáp bốn vương mà nói!"

Cũng không lâu lắm, Tiêu Phàm một thân ngân bạch áo giáp, xuất hiện tại đầu tường, ngưng mắt hướng dưới cổng thành nhìn lên, thần sắc không khỏi cực kỳ thất vọng.

"Vương gia, người... Không chết?"

Chu Lệ giận dữ: "Người cứ nói đi?"

Tiêu Phàm đàn độn nói: "Không biết Vương gia có gì chỉ giáo?"

"Tiêu Phàm người cái thằng chó này, lên lên lút lút lên không được mặt bàn, tối hôm qua phái người tập (kích) ta đại doanh, tặc ta doanh trưởng, làm tổn thương ta quân sĩ vô số, bốn vương trước không so đo với người những... này, tự hỏi người một câu..."

Tiêu Phàm vội vàng khiêm tốn chấp tay: "Không dám không dám, Vương gia khen trật rồi, không biết Vương gia có chuyện gì hỏi?"

Chu Lệ nhìn xa trên đầu thành Tiêu Phàm cái kia trương cực kỳ chán ghét mặt, gương mặt kim lông không được hung hăng run rẩy liêu~ vài cái, bị phản nói: "Bốn vương tự hỏi người một câu... Tập (kích) doanh cũng không sao, tặc bốn vương hàm cầu làm cái gì? Ta soái trưởng bên cạnh hàm cầu chiêu người chộc giận người rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mộng ảo thoáng qua

Phần mở đầu

Trời đêm thăm thẳm, mưa như trút nước, chớp giật bão bùng, tiếng sét làm cho lòng người tê tái.

“ Ầm! “

Trong nháy mắt, giữa trời đêm, một tia chớp lóe lên soi rõ cả mặt đất, làm hiện ra một gương mặt tuần tú trốn trong bụi cỏ ven đường. Giờ phút này, gương mặt ấy có chút dữ tợn. Hắn tên là Tiêu Phàm, một thanh niên đang chờ việc. Nói hắn đang chờ việc có lẽ còn đang tô điểm thêm cho thân phận chính của hắn. Chính xác mà nói, hắn là một tên cướp. Một thanh niên không bằng cấp, không việc làm như hắn, có lẽ ngoài cướp giật, trộm cắp, hắn không tìm thấy nổi cách sống nào tốt hơn.

Xã hội vốn là như vậy, công sức bỏ ra cùng thu hoạch vĩnh viễn không có tỉ lệ thuận với nhau. Trước đó, Tiêu Phàm vốn là một người lương thiện, tên một sách, văn bằng phổ thông, hắn từng làm công nhật, bắt quạ, công việc rất kém cỏi. Đời hắn có lẽ cũng giống như cái tên của hắn vậy, chỉ như hạt bụi trong không khí mà thôi. N lần tìm công tác vấp phải trắc trở, hắn cũng chưa từng nổi giận, hắn vẫn tin rằng chỉ cần kiên trì, ông trời sẽ không phụ lòng những người như hắn. Cho đến một ngày hắn bị một mảnh thông báo dán trên cột điện hấp dẫn trong đó có ghi: “ Tuyển dụng nhân viên quan hệ xã hội nam, lương ba vạn. “. Kết quả, hắn đưa ra tất cả số tiền ki cốp bấy lâu vào một thứ gọi là “ Tiền ký quỹ “ (Thế chấp ở mình thì phải), háo hức chờ đợi thông báo trúng tuyển của mình, rồi hắn mới nhận ra tất cả chỉ là một âm mưu lừa đảo.

Khi chỉ còn hai bàn tay trắng, Tiêu Phàm mới nghĩ thông suốt, giống như Phật Tổ ngộ đạo vậy. Thì ra trên thế giới này, muốn thành công, đơn giản chỉ gói gọn năm chữ mà thôi: “ Trộm cắp lừa gạt cướp “. Vì thế hắn quyết tâm trở thành một tên cướp, một tiền đồ rạng rỡ sáng sủa đang chờ đợi hắn.

Đêm nay là lần đầu tiên hắn đi cướp, tâm trạng có chút khản trương. Giữa sấm chớp, mưa gió bão bùng, bất tri bất giác, Tiêu Phàm đã nằm sấp trên bụi cỏ hơn một giờ. Hắn cảm thấy rất lạnh, cảm giác như toàn thân hắn sắp đông cứng vậy. Tiêu Phàm cảm thấy tình trạng thân thể hiện tại đối với sự nghiệp cướp bóc của hắn là vô cùng bất lợi. Cho dù có dè bẻo đi qua trước mặt hắn, mà với thân thể gần như chết cứng thể này của hắn, có lẽ hắn sẽ bị dè bẻo cướp ngược lại thì đúng hơn. Nếu điều trên mà trở thành hiện thực, có lẽ hắn sẽ trở thành nỗi sỉ nhục của toàn bộ trộm cướp trên thế giới này, bị cảnh sát tóm, tống vào ngục giam, và hắn sẽ là chuyện cười đàm cảnh sát nói ra trong mỗi cuộc ăn nhậu trong suốt nhiều năm trời. Một người không có bản lĩnh kiếm tiền cũng chẳng sao, nhưng nếu đến cả bản lĩnh vi phạm pháp luật cũng không có thì có lẽ hắn đã sống quá thừa rồi.

Tiêu Phàm cảm thấy áp lực, thật sự hắn không nghĩ tới đến đi cướp còn phải chịu nhiều áp lực như thế này, cuộc sống hiện tại thật chưa xót biết bao. Để giảm bớt áp lực, cũng để cho thân thể bớt tê dại, Tiêu Phàm quyết định trước tiên đi cướp một bình rượu. Kỳ thật đi cướp rượu cũng không phải là vì lòng tham. Mọi người đều biết, rượu làm con người can đảm hơn, đồng thời còn làm nóng máu trong người, thật sự là vật cần thiết khi đi cướp.

Trên đời này vĩnh viễn không có vụ làm ăn nào mà không cần vốn cả, cướp cũng vậy.

Nghĩ là làm.

Tiêu Phàm đứng lên khỏi bụi cỏ tiến về tiệm tạp hóa nhỏ trên đường quốc lộ. May mắn là Tiêu Phàm có dao. Con dao phay này Tiêu Phàm có được lúc ban ngày khi đi qua chợ, nhân lúc lão bán thịt không để ý, thuận tay cầm luôn.

- Cướp đây! Cướp rượu không cướp tiền!

Vừa bước chân vào tiệm tạp hóa Tiêu Phàm lộ ra bộ mặt dữ tợn, đồng thời rút con dao phay từ trong ngực ra. Lão chủ tiệm hiển nhiên rất sợ hãi, đầu tiên giật mình, sắc mặt tái nhợt, sau đó hai tay ôm lấy đầu. trông thấy ông ta như vậy, Tiêu Phàm cảm thấy cho dù mình muốn làm gì thì làm chỉ cần không giết ông ta thì thế nào cũng được.

- Huynh đệ..., tiền .. tiền của ta để bên trong ngăn kéo...

Cả người chủ tiệm run rẩy, âm thanh đứt quãng, ngập ngừng.

- Ở đây người có những loại rượu nào?

Tiêu Phàm không thèm để ý tới thịnh tình của lão chủ tiệm, ngược lại hắn lại ngẩng mặt, chăm chú đánh giá một loạt các bình rượu khác nhau có trong cửa hàng.

Lão chủ tiệm ngây người một lát, rồi rất nhiệt tình giới thiệu :

- Có rượu vang, rượu trắng, rượu thuốc, bia...

Quá nhiều loại rượu Tiêu Phàm cũng không biết chọn loại nào bèn hỏi :

- Loại rượu nào uống vào có thể thêm can đảm đồng thời ấm người?

Lão chủ tiệm cảm thấy tên cướp này rất hiền lành, dần dần cũng không còn chút sợ hãi nào tò mò hỏi :

- Cậu muốn thêm can đảm và ấm người để làm gì?

Nhắc tới đây, Tiêu Phàm đặc ý nói :

- Ta muốn cướp.....

Lão chủ tiệm:

-

Đây rõ ràng là một tên cướp hiền lành nhưng đầu có bệnh. Lão chủ tiệm cảm thấy người như vậy không thể thân quen.

- Nếu cậu muốn thêm can đảm và ấm người, tốt nhất là nên uống rượu trắng. ...

Lão bản vội lấy từ trên giá xuống một bình rượu Nhị Oa Đầu, nghĩ một chút, lão bản cảm thấy có lẽ hai lít không thể thỏa mãn được tên cướp này, vì thế bèn đưa thêm một bình nhỏ ở dưới. Tiêu Phàm tiếp nhận hai bình rượu, cao hứng ra mặt, dè bẻo mà lại còn ngoan ngoãn như vậy thật không thể không hài lòng với hắn..

- Bao nhiêu tiền?

Theo bản năng Tiêu Phàm móc túi áo.

Lão chủ tiệm nhanh nhẩu ngăn Tiêu Phàm lại, xua tay, khách khí nói :

- Không cần tiền.... Không phải cậu đang đi cướp sao?

Tiêu Phàm giật mình, mặt hơi đỏ :

- Đúng vậy, may mà người nhắc nhở...

Lão chủ tiệm cúi đầu, khóe mắt khẽ liếc nhìn về ngăn kéo đựng tiền, lúng túng nói :

- Cậu thật sự không cần tiền sao?

Tiêu Phàm hào phóng vỗ vai lão nói :

- Cướp rượu không cướp tiền. Ta nói là giữ lời!

“Trộm cướp cũng có đạo của trộm cướp, cướp rượu của người ta đã rất quá phận rồi, lại còn không biết xấu hổ đi cướp nốt tiền của người ta sao?”.
Da mặt Tiêu Phàm quả thật rất mỏng.

Lão chủ tiệm cảm động hướng về Tiêu Phàm vẫy tay:

- Chúc cậu cướp thuận lợi!

- Chúc người sinh ý thịnh vượng!

- Cậu đi, lần sau lại tới nhé!

Hai người phát tay tha thiết từ biệt.

Tiêu Phàm lại một lần nữa nằm sấp trên bụi cỏ bên đường, hẩn mở nắp bình rượu, ngửa cổ tu một ngụm lớn.

Men rượu cay nồng theo yết hầu chảy vào lục phủ ngũ tạng của hắn. Một kẻ chưa bao giờ uống rượu như Tiêu Phàm tức khắc cảm thấy như có lửa đốt trong bụng, đồng thời cũng cảm thấy một dòng nước ấm theo mạch máu chảy khắp toàn thân, phi thường thoải mái. Mắt Tiêu Phàm dần dần đỏ bừng, ánh mắt lóe lên những tia hưng phấn. Đêm nay bất luận thế nào cũng muốn cướp một chút tiền, sau đó đến tiệm cơm ăn thật no, mua hai cái bánh bao, ăn một cái ném một cái...

Rượu này thật nặng.

Khi hai bình rượu trong tay cạn tới đáy thì hảo cảm của Tiêu Phàm với lão chủ tiệm tạp hóa cũng tăng tới đỉnh điểm. Ý nghĩ cuối cùng trong đầu Tiêu Phàm trước khi gục xuống đó là : “Giả như đợi thêm một lúc để cướp được tiền, hoặc cầm tiền đi thanh toán...”

Tiêu Phàm vốn là một người nhân hậu, bộ mặt dữ tợn khi hẩn làm cướp là một chuyện luôn khiến người ta thốn thức.

Ngày hôm sau, một góc nhỏ ít người chú ý trên tờ báo địa phương đưa tin : “Nhân viên vệ sinh khi đang dọn bãi cỏ phát hiện một thi thể nam vô danh, liền báo cảnh sát, pháp y cho biết, nguyên nhân tử vong là do uống rượu quá độ, hơn nữa trong rượu có nồng độ Foocmandehit quá chỉ tiêu cho phép. Pháp y nhận định người này chính là uống cồn công nghiệp, do tự sát hay bị mưu sát trước mắt cơ quan có chức năng còn đang điều tra làm rõ”.

Chương thứ nhất

Tiêu Phàm tỉnh dậy thấy đầu đau như búa bổ, dường như có kẻ nào đó nhân lúc hắn ngủ dùng gậy gõ tương một phát vào đầu hắn vậy.

“Mình không phải đang đi cướp sao? Tại sao lại nằm trên giường như thế này? Rút cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Tiêu Phàm mắt còn chưa mở đã nghe thấy bên tai vang lên một giọng nói già nua chậm rãi :

- Người này hơi thờ mong manh, mạch tượng hỗn loạn, lúc có lúc không, sợ là Mạng không còn được bao lâu nữa rồi! Xin thứ cho lão hủ bất lực.

Tiêu Phàm ngẩn người. "Ai nói vậy ? Mà nói ai ? Không lẽ là ta sao ?"

Ngay sau đó, một giọng nữ vui vẻ vang lên bên tai hắn :

- Thật vậy sao? Thật tốt quá! Rốt cục tiểu thư nhà ta không cần phải gả cho kẻ bất lực này rồi! Người đâu, mau tới đây! Đem tên gia hỏa này đi chôn cho ta!

Tiêu Phàm cả kinh, vội vàng mở mắt. Bỗng thấy một tiểu cô nương ăn mặc cổ trang đang nhảy nhót chỉ vào mình, quay đầu ra cửa gọi người, mà bên cạnh có một lão đầu đồng dạng cổ trang đang nhìn tiểu cô nương với ánh mắt cổ quái. Tiêu Phàm xác định người mà tiểu cô nương kia muốn chôn đúng là mình!

“Thật nguy hiểm! Nếu mình tỉnh lại chậm hơn nửa khắc, kết cục chắc không cần phải nói rồi...”

- Chậm đã! Chậm đã!

Trong lúc nguy cấp, Tiêu Phàm vội lên tiếng, yết hầu khản đặc, gian nan mở miệng nói :

- Chậm đã! Bác sĩ, bác sĩ! Người là bác sĩ, không thể thấy chết mà không cứu chứ, còn có thể giúp ta thêm một lần mà...

Một người hơi thở mong manh, tưởng như có thể chết bất kỳ lúc nào, không ngờ lại mở miệng vào chính lúc này, tình cảnh này quả thật là rất quý giá.

Trong phòng một già một trẻ lập tức sợ ngây người.

Tiểu cô nương mắt tròn trũng, nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm một hồi lâu, giống như trông thấy quý, trầm mặc, rốt cục cũng rú lên:

- Quý!

Sau đó lão đảo chạy vội ra ngoài.

- Ta không phải quý!

Tiêu Phàm cảm thấy toàn thân suy yếu vô lực, thì thào giải thích

Tiểu cô nương đã chạy ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại lão già mặc cổ trang, vẻ mặt của hắn cũng không khác gì vẻ mặt của tiểu cô nương ban nãy, vẫn tròn trũng mắt nhìn Tiêu Phàm

Tiêu Phàm vội giải thích với hắn :

- Ta thật sự không phải là quý mà...

Lão già dò dẫm gât đầu.

Được thừa nhận là người quả thật là một chuyện hạnh phúc, Tiêu Phàm vẻ mặt cảm kích hướng lão già cười cười, trong lòng xúc động như gặp được tri kỷ.

- Mọi người đều nói, trong nhà có người già, như có cửa quý, quả nhiên lão tiên sinh so với người trẻ tuổi bình tĩnh hơn nhiều...

Ai ngờ Tiêu Phàm vừa dứt lời, lão già cũng hoảng hốt kêu lên :

- Quý.....!

Sau đó cũng lão đảo, nghiêng ngả cầm đầu chạy ra ngoài.

Không ngờ, lão tiên sinh này quả thật không bình tĩnh, chẳng qua phản ứng có chút chậm chạp mà thôi...

Tiêu Phàm lặng người, rồi giật mình khi thấy dáng tiểu cô nương ban nãy có chút quen mắt.... Nhìn lướt qua, trông rất giống mối tình đầu của hắn, cô gái mang tên Ngô Diễm, không thể tưởng tượng được rằng Ngô Diễm mặc cổ trang lại xinh đẹp đến thế.

Trong phòng thật yên tĩnh, lúc này Tiêu Phàm mới có thời gian dò xét lại hoàn cảnh của mình. Dĩ nhiên, hoàn cảnh như thế này không thể được coi là tốt. Căn phòng rộng chừng mười mét vuông, trong phòng ngoại trừ chiếc giường cũ nát hắn đang nằm thì không còn bất cứ thứ gì cả. Trên thân hắn còn đang đắp một chiếc chăn mỏng như tờ giấy. Nhắc chân lên, Tiêu Phàm kinh hãi khi thấy mình cũng mặc một thân áo trắng, kiểu dáng giống hệt hai người vừa rồi, đều là cổ trang.

Tiêu Phàm lắp bắp :

- Đùa gì kì vậy? Không phải đóng phim đấy chứ?

Gãi gãi đầu, Tiêu Phàm lại cảm thấy có cái gì không đúng, hắn đưa tay lên đầu thêm một lần nữa:

- Mजे nó chứ!

“Tóc mình dài như vậy từ khi nào cơ chứ?” Trên đầu còn có thêm một búi tóc, làm hắn khi phát hiện ra càng lo sợ không yên.

Vụ cướp còn chưa thực hiện được, say ngất ngưỡng ngã vào bụi cỏ bên đường, khi tỉnh lại thấy mình ở một hoàn cảnh lạ lẫm, mặc cổ trang nằm trên giường, hơn nữa còn tỷ tỷ bị người ta chôn sống... Đã cầm đao đi cướp bóc, lá gan hắn đương nhiên không thể nhỏ được, nhưng hiện tại... Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy mình rất yếu ớt, đối diện với hoàn cảnh hiện tại, hắn cảm thấy trong lòng vô cùng lo sợ. Ngẩn người trong chốc lát, Tiêu Phàm như người điên hất tung chăn, đưa tay xuống dưới quần sờ soạng một hồi, sau đó hắn nhẹ nhàng thở dài... “May mắn là thằng nhỏ vẫn đây, nó lại đang biểu tình mới chết chứ!”

Thở phào nhẹ nhõm, bỗng hai chữ hiện lên trong óc hắn: Xuyên việt.

Đừng đùa vậy chứ?

Mặt Tiêu Phàm khẽ giật giật vài cái, hấn xúc động tới mức muốn ôm gối, khóc. Hấn muốn về nhà...

- Này, mọi người biết tin gì chưa? Uất ức cô gia của chúng ta tỉnh rồi đó!

- Làm gì có chuyện đó! Đại phu chả bảo phải chuẩn bị hậu sự đi còn gì? Lão gia đã chuẩn bị sẵn quan tài rồi, chờ hấn tắt thở, tống vào rồi chôn thôi..

Rồi có tiếng nói cắt ngang:

- Thì có ai bảo không phải đâu! Mà cái mạng của hấn cũng lớn quá cơ! Ba ngày thì hai ngày ngắc ngoải, mãi không tắt thở, ta thật muốn giúp hấn một tay, bóp chết hấn luôn..

- Thật ra thì vị cô gia của chúng ta cũng rất đáng thương, cha mẹ mất sớm, để lại hấn một mình lẻ loi, thân thể thì ốm yếu. Cha mẹ hấn lúc còn tại thế đã định việc hôn nhân cho hấn rồi, hấn đúng là con rể định danh mà thôi, hôn sự này chắc cũng kéo dài tầm ba bốn năm rồi thì phải. Lão gia cũng không muốn để bọn họ thành thân đâu. Quá nửa là hôn sự này hồng rồi...

- Haizz, vị Uất ức cô gia này của chúng ta quả thật là uất ức mà, đen đủi đường, thân thể đã đáng thương như vậy, lúc tỉnh dậy lại nghe tin tức chua xót đến dường này...

- Hả? Các người nói thế là có ý gì?

Tiếng nói có vẻ dồn dập hơn.

- Nghe nói là sau khi hấn tỉnh dậy bị điên đó..

- Điên á? Sao hấn lại điên được nhỉ?

- Thì sau khi hấn tỉnh lại hai ngày, mỗi ngày đều đờ đẫn, miệng lẩm bảm cái gì mà “ Ăn cướp, Rượu trắng, Xuyên việt” gì gì đó.. Chả biết có ý nghĩa gì..

- Xuyên việt là sao ?

- Ta mà hiểu chẳng lẽ ta cũng thành kẻ điên như hấn?

- Tiểu thư thật đáng thương...

-

Sau khi Tiêu Phàm tỉnh lại, khắp nơi trong Trần phủ đều lưu truyền những câu chuyện như vậy.

Tại thời điểm mà tin đồn đang nổi như cồn, nhân vật chính trong câu chuyện của chúng ta đang ngăn người bên vườn hoa tại tiền viện của Trần phủ. Hấn không thể không ngăn người, hấn có quá nhiều điều thắc mắc, cần tự hỏi. Ba ngày trôi qua, trong đầu Tiêu Phàm vẫn thấy mê man, thông qua quan sát hoàn cảnh, hấn rốt cục nhận ra một sự thực. Hấn xuyên việt. Chuyện nhảm nhí như vậy tự dưng lại rơi vào đầu hấn, thật bất hạnh mà.

Mấy ngày trôi qua, thông qua những câu chuyện đứt quãng của hạ nhân tại Trần phủ nói, Tiêu Phàm có vài phần sáng tỏ về tình cảnh của mình hiện tại. Tình cảnh của hấn hiện tại không được tốt cho lắm.

Đầu tiên, hấn ở rể tại Trần phủ, có vẻ như thân phận này không được mọi người hoan nghênh cho lắm, hơn nữa ngày thành hôn còn bị hoãn vô thời hạn. Từ xưa đến nay, ở rể có hai lý do, một là gia cảnh bần hàn, hai là người không có bổn sự. Rất không may cho Tiêu Phàm là cả hai điều trên đều rơi vào hấn. Tiếp theo, khi hấn tỉnh lại, tiểu cô nương mà hấn nhìn thấy, người mà kêu gào muốn chôn hấn, cũng không phải là thiên kim của Trần phủ. Trên thực tế cô nương ấy chỉ là nha hoàn của thiên kim mà thôi, nàng có cái tên rất thông dụng. Bảo Cầm. Sở dĩ có cái tên này, do thiên kim của Trần phủ vốn là một người đánh đàn giỏi. Chủ nhân giỏi đánh đàn, nha hoàn đương nhiên muốn được gọi là Bảo Cầm (Ôm cầm)

Tựa như rất nhiều nhà tranh rách nát có cái tên rất kêu “Thính Vũ Hiên”, hoặc những túp lều ven biển mang cái tên “Quan Đào các”, dường như những cái tên này lần đầu được biết đến còn có thể gọi là lịch sự, mấy trăm năm sau, hàng trăm, hàng ngàn người đều sử dụng những tên như vậy, làm cho chúng trở nên thông dụng.

Cái tên Bảo Cầm này cũng vậy.

Còn lý do mà nàng lại muốn chôn Tiêu Phàm khi hấn còn chưa tắt thở cũng rất rõ ràng. Hoa lai sao lại phải cấm bãi *** trâu, tiểu nha đầu thấy bất công với tiểu thư của mình, cho nên vội vàng muốn chôn sống Tiêu Phàm. Mà Tiêu Phàm lại trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy có thể tỉnh lại, có lẽ do nhân phẩm bạo phát.

Hiện tại, từ những câu chuyện trò của người bên ngoài, hấn biết được hai tin tức. Một xấu, một tốt dành cho hấn.

Tin tốt ở đây là : Hấn không cần phải đi cướp nữa, càng không phải lo có cảnh sát tới bắt hấn, trừ phi cục cảnh sát có cỗ máy thời gian. Về điểm này thì Tiêu Phàm rất yên tâm, dù sao thì cảnh sát cũng là cảnh sát chứ không phải mèo máy Doraemon.

Đương nhiên, tin tức xấu cũng làm cho người ta có chút lo lắng.

Tin xấu ở đây là : Địa vị của hấn tại Trần phủ rất thấp, còn thấp hơn đi làm tên cướp như xưa. Từ cổ đại, ở rể vốn bị người khác kỳ thị coi thường, hôm nay đến cả hạ nhân của Trần phủ cũng khinh thường hấn, bao gồm cả tiểu nha đầu ôm đàn từng muốn chôn sống hấn.

Đây chính là tình huống hiện tại của Tiêu Phàm.

Trải qua ba ngày thích ứng tâm lý, Tiêu Phàm rốt cục cũng chấp nhận sự xuyên việt của mình, đồng thời cũng tiếp nhận thân phận mới, một tên con rể uất ức, ăn nhờ ở đậu nhà vợ. Được rồi, xuyên việt thì xuyên việt, không ai vỗ tay hoan nghênh ta thì tự ta hoan nghênh chính mình..

Hoan nghênh đi vào, ặc, mà đây là cái triều đại gì vậy cả ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Con rể nhà họ Trần

Trong hàng tỷ người, lão trời già lại chọn trúng Tiêu Phàm, đúng là không còn gì để nói. Chuyện xui xẻo vậy mà cũng để phần cho hấn, quả là không còn gì đen bằng. So với tình hình hiện tại của hấn bây giờ ở Trần phủ, thì cái vận rắm chó của hấn thật còn không bằng.

Đối với sự chuyển biến đột ngột này, Tiêu Phàm vô cùng tự tin.

Nhưng cũng còn mừng một chút, nhìn bề ngoài Tiêu Phàm cũng khá anh tuấn, mắt sáng mày kiếm, có đường có nét, bộ dạng ngọc thụ lâm phong, phong thái khoan nhượng. Nếu hành tẩu giang hồ chắc chắn sẽ giành giật được ngoại hiệu “Ngọc Diện Phi Long”. Ngay cả khi hấn soi mặt trong một tấm gương đồng cổ kính cũng không khỏi ngây người. Nếu kiếp trước có khuôn mặt này thì cần quái gì cái công việc nam nhân viên quan hệ cộng đồng lương tháng 3 vạn kia chứ? Quả là bất công a.

Nhưng mà, thời đại này đẹp trai cũng chưa hẳn là ngon ăn à. Nếu muốn những ngày tới sống yên ổn, Tiêu Phàm cảm thấy cần phải tìm hiểu rõ một số vấn đề. Có lẽ vị con rể này quan hệ với người trong nhà này khá kém. Từ khi tỉnh lại đến giờ dường như là có người thăm hỏi, ngay cả người nói chuyện với hấn cũng không có. Mọi người nhìn thấy hấn đều hoảng sợ mà né đi.

Đối với việc này, Tiêu Phàm vẫn bình thản. Hấn biết, mọi người trong phủ từ trên xuống dưới đều nghĩ rằng hấn bị điên. Xưa nay muốn đòi vẫn thế, chả có ai muốn nói chuyện với thằng điên bao giờ.

Bởi vậy, Tiêu Phàm là một kẻ điên cô đơn.

Và cái tên điên này chỉ biết có hai chuyện: thứ nhất đây là cổ đại, còn triều đại nào thì phải hỏi mới biết.

Thứ hai, mình đang ở Trần phủ, là rể gởi của Trần phủ, hơn nữa cũng chỉ có cái tiếng là con rể mà thôi, chưa cùng thiên kim tiểu thư nhà họ Trần bái đường thành thân. Còn thân phận, quê quán của mình thì... từ từ rồi biết.

Chừng đó thông tin đối với Tiêu Phàm mà nói quả thật quá ít ỏi. Cho nên Tiêu Phàm quyết định tìm hiểu thêm, cố gắng làm quen với hoàn cảnh lạ lẫm này trong thời gian ngắn nhất. Phương pháp để bỏ túi thông tin rất đơn giản, cách làm cụ thể của Tiêu Phàm là: hấn ngồi chồm hổm trong vườn hoa trước sân Trần phủ nửa canh giờ rồi bất chợt vỗ lấy một tên gia nhân xui xẻo đi ngang. Vườn hoa dĩ nhiên không phải chỉ toàn là hoa, nó cũng có những góc vắng không ma nào lại gần, ở đó thì đúng là "Kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay".

Bây giờ cái tên gia nhân xui xẻo đó đang bị Tiêu Phàm kẹp cổ trong cái xó Kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay" này.

Tên người hầu này vô cùng sợ hãi, run cầm cập từ rằng môi run đến tận... thẳng nhỏ. Sắc mặt đã chuyển màu tím đen, có dấu hiệu sốc vì sợ. Dĩ nhiên bị một thằng điên túm cổ đầu phải là chuyện vui đùa, phản ứng của hấn như thế cũng rất bình thường.

Tiêu Phàm ngắm nghía cả nửa ngày trời, cảm thấy lá gan của vị gia nhân này lớn vô bờ bến, đối mặt với bạo lực rất nhu hòa. Điều này khiến Tiêu Phàm cảm thấy rất vui mừng. Tiêu Phàm vốn là người chán ghét bạo lực nhưng hấn càng ghét người khác chống lại bạo lực.

- Tên gì?

Tiêu Phàm nhe răng cười một cách hiền lành nho nhã, không chê vào đâu được.

Sắc mặt gã gia nhân càng lúc càng tím, run rẩy cả nửa ngày mới lắp bắp thốt lên:

- Không có tên, họ Trần!

- Họ hay quá!

Tiêu Phàm khen lấy lòng.

Tên người hầu cũng cố rặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

- Có mấy việc muốn hỏi ngươi. Mong ngươi vui lòng... vui lòng.

Tiêu Phàm gãi gãi đầu, cái cung cách nói chuyện nho nhã của người xưa này quả thật hắn có chút không quen.

Tên gia nhân họ Trần chịu hết nổi:

- Vui lòng chỉ giáo??

Tiêu Phàm vỗ tay bốp bốp cười nói:

- Đúng rồi, mong ngươi vui lòng chỉ giáo!

- Ngài cứ việc hỏi!

Gã gia nhân này rất thức thời.

- Bây giờ là triều đại nào?

Đây chính là vấn đề mà Tiêu Phàm quan tâm nhất.

- Đại Minh.

Tên gia nhân trả lời dứt khoát.

Tiêu Phàm gạt gù ra vẻ hiểu được. Triều Minh, ừm, cũng được, Tiêu Phàm không phải là đồ thất học, đối với lịch sử không biết ít cũng biết nhiều.

- Niêu hiệu gì?

- Năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín. ... Mùa đông.

Tên gia nhân nhanh chóng trả lời. Nằm trong tay thẳng điện, cứ ngoan ngoãn là tốt nhất.

Tiêu Phàm khẽ biến sắc:

- Hồng Vũ? Hoàng đế Chu Nguyên Chương?

- Aaaa!!

Gã người hầu vô cùng hoảng sợ

- Ngươi ... ngươi dám gọi tên húy của hoàng đế Hồng Vũ ...

Tiêu Phàm giải thích một cách nghiêm túc:

- Ta là kẻ điên mà, ngươi quên hả??

Gã người hầu lập tức bình tĩnh, đúng rồi, thẳng điện thì sợ cái quái gì chứ, ai dám trách hắn. Cũng may hoàng đế Hồng Vũ thánh minh, mấy năm trước đã bỏ Cấm Y vệ, bằng không thì toàn bộ Trần phủ từ trên xuống dưới đến cả con gà, con vịt cũng bị thẳng điện này hại chết mất.

- À còn chuyện này nữa, vậy ... Ta là ai?

Gã người hầu trợn trắng mắt, nhìn Tiêu Phàm như đang nhìn một thẳng điện.

Đương nhiên, đúng là ánh mắt đó.

“Haizz, thẳng điện này quên mất cả mình rồi”. Trong lòng gã gia nhân thầm nghĩ như vậy. Trong lúc đang bị kẹp cổ đối diện với hiểm nguy trùng trùng mà mình còn kết luận một cách sắc sảo như vậy, tên người hầu họ Trần không thể không khâm phục chính mình.

Tiêu Phàm cũng trợn trắng mắt nhìn hắn, trong lòng âm thầm thề nếu cái tên gia nhân này trả lời với hắn một cái đáp án mang tính học thuật như “Bản ngã”, “Cái tôi”, “Tập thể” thì chắc chắn hắn cũng là người xuyên việt như mình. Nhất định mình phải bóp chết hắn, tục ngữ có câu vật hiếm thì quý, người xuyên việt cũng rất ít ỏi, một là đủ, hai thì quá nhiều.

- Ngài là con rể nhà họ Trần...

Tên gia nhân cười hề hề lấy lòng Tiêu Phàm. Đáp án đưa ra cũng làm cho đôi bên hài lòng.

... ..

... ..

Tàn hết một nén hương, gã gia nhân mới được Tiêu Phàm vẫn chưa thỏa mãn thả ra. Lúc thất tha thất thểu đi, cả nửa người dưới ướt nhẹp một mảng. Dĩ nhiên, điều đó không đáng gì đến Tiêu Phàm, tâm lý không vững vàng bị dọa đến nỗi không không chế được bản thân là chuyện rất bình thường.

Tên gia nhân đi rồi, Tiêu Phàm lại đứng ngăn người trong góc tối của vườn hoa.

Năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín, lúc này Chu Nguyên Chương đã già nua, hoàng thái tôn còn non nớt. Yến Vương ở Bắc Bình đang rục rịch, hai hổ sắp tranh nhau, thiên hạ lại gió táp mưa sa, con rể nhà họ Trần, .. ở hẳn chính là con rể nhà họ Trần.

Gió táp mưa sa thì kệ xác nó liên quan quái gì đến mình cơ chứ. Việc đầu tiên cần phải nghĩ là làm sao sống sót được ở Trần phủ này cái đã. Đúng vậy, sinh tồn đó là một vấn đề quan trọng.

Trước tiên phải nói đến cái nơi mà Tiêu Phàm đang đứng, cũng không biết nên nói cái số của hắn là tốt hay xấu. Không ngờ Trần phủ ở rất gần kinh thành Ứng Thiên phủ, nằm ở huyện lỵ của Ứng Thiên (nay là Nam Kinh), tên huyện là Giang Phổ. Chỉ cần cưỡi ngựa một canh giờ là đến kinh thành.

Trần phủ, là một hộ buôn dựa theo sự nghiệp khai quốc của Chu Nguyên Chương mà giàu có, lập nghiệp từ nghề trồng trọt tích trữ lương thực. Chỉ có hai mươi năm thời mà đã phát triển đến mức ruộng tốt trăm khoảnh, kho lúa giàu có, cửa hàng sung túc, trên thị trấn cũng phải hơn chục cửa hàng, theo tiêu chuẩn của kiếp trước thì đó cũng là xí nghiệp có tên tuổi của huyện Giang Phổ.

Gia chủ của Trần gia đương nhiên là họ Trần là nhạc phụ đại nhân trên danh nghĩa của Tiêu Phàm. Gia chủ năm nay gần bốn mươi tuổi, tên của hắn rất thú vị, gọi là Trần Tứ Lục. Trong thực tế tên này đầu thời Minh rất thông dụng, thời nhà Nguyên kẻ thống trị không cho phép người Hán được có tên, con sinh ra thường đặt theo tuổi của cha mẹ, hoặc gọi theo ngày sinh. Cho nên khắp Trung Hoa dân chúng đều có tên là những con số, ngay cả như Hoàng đế khai quốc triều Minh Chu Nguyên Chương khi sinh ra cũng không phải tên đó mà gọi là Chu Bát Bát hoặc là Chu Trọng Bát vì ông ta sinh vào tháng tám nhuận, ngày tám nên mới có tên là Chu Bát Bát. Mà tính ra thì cái ngày mà lão Chu sinh ra đúng là ngày hoàng đạo, bát phát bát phát cũng là ngày lành khai trương. Nếu lão Chu không làm hoàng đế mà đi buôn ắt phát tài cũng không phải là chuyện khó. Cái tên Trần Tứ Lục cũng có ý nghĩa như vậy, hắn sinh ra khi nhà Nguyên còn chưa bị đuổi ra khỏi Trung Quốc, kẻ thống trị vẫn là người Mông Cổ. Cho nên đời của Trần Tứ Lục xem như là đoạn cuối của phong trào lấy số làm tên này.

Còn thân phận của con rể nhà họ Trần Tiêu Phàm này, nói ra cũng có chút khó xử.

Tất cả đều là do phụ thân của Tiêu Phàm, đời đời nhà Tiêu Phàm đều làm nông, ba đời trước cũng thế, qua nhiều thế hệ đều trồng trọt sinh sống trong thôn xóm huyện Giang Phổ, là điển hình của thế hệ bần nông. Năm ấy Trần Tứ Lục chưa phát đạt, khi xuống nông thôn thu mua lương thực bị một con rắn độc ngũ sắc cắn, nằm ở bờ ruộng rên hừ hừ chờ Diêm Vương tới rước đi uống trà với ông bà thì gặp cha của Tiêu Phàm đi ngang, người nông dân vốn thiện lương phúc hậu nên phụ thân của Tiêu Phàm liền cứu Trần Tứ Lục. Trần Tứ Lục cảm kích khôn nguôi liền đưa bạc tạ ơn cứu mạng. Phụ thân của Tiêu Phàm phong cách cao thượng liền không chịu nhận. Trần Tứ Lục báo ân không thành nên rất buồn bực, chứng tỏ người không giàu lương tâm còn chưa có rưng rưng.

Buổi tối, Trần Tứ Lục ngủ lại nhà Tiêu Phàm, kể ra Trần Tứ Lục cũng có sức khỏe, lại đi một mình, liền cùng phụ thân của Tiêu Phàm uống rượu. Hai người hết chén lại đến chung, uống cho mặt đỏ tai hồng, rồi chẳng bao lâu là xưng huynh gọi đệ, tình cảm phút chốc thăng hoa, hết một bữa cơm là sát son như bạn nối khố rồi.

Trần Tứ Lục ngồi uống rượu chợt thấy Tiêu Phàm mũi chảy lông thông đang bò lổm ngổm bên cạnh, lập tức linh đài lóe sáng, nghĩ ra biện pháp báo đáp ơn cứu mạng của Tiêu gia. Vì thế Tiêu Phàm khi đó mới hơn một tuổi được định đoạt số phận, nhất định Trần Tứ Lục và phụ thân của Tiêu Phàm phải trở thành thông gia, nên sống chết gì cũng đem thai nhi còn chưa biết trai gái trong bụng vợ hắn đính hôn với Tiêu Phàm. Phụ thân Tiêu Phàm ngăn cản mãi cũng không được nên đành chấp thuận.

Cho nên nói, làm người tốt, ông trời ắt có báo đáp. Thật ra thì mấy câu như mỗi ngày một việc thiện rất có ích, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ ,v.v.. cũng chỉ là vô nghĩa nhưng hên hên vớ phải một cô vợ xinh đẹp thì cũng sướng tề. Còn một điểm rất quan trọng đó là: "Làm người dù không hiền lành nhưng từ lượng nhất định phải cao, uống say thì ngoan ngoãn mà nằm ngủ, đừng có hứa hẹn lung tung điều gì. Nếu không khi tỉnh rượu thì hối hận e đã muộn".

Tiêu Phàm dám cá rằng, khi Trần Tứ Lục giàu có chắc chắn giữa đêm khuya thanh vắng cũng và bôm bốp miệng mình mà và không chỉ một lần.

Hơn một năm sau, tài chính của Trần gia phát triển mạnh mẽ, hơn nữa lão bà của hắn còn sinh một bé gái, đặt tên là Trần Oanh Nhi. Tiếp đó, Trần Tứ Lục cố gắng tăng gia sản xuất đền nợ nước,

“Trâu già cũng biết chiều dần xuống

Chẳng phải vung roi cũng có cày”

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Kiếp trước, kiếp này

Khi Tiêu Phàm tìm đến Trần Tứ Lục để nương tựa thì lúc này Trần Tứ Lục đã giàu có rồi. Giàu sang sinh lễ nghĩa, nên Trần Tứ Lục đối với vị con rể do say xin năm xưa mà đính ước cũng có chút hối hận. Ấu cũng là chuyện thường tình. Bất luận hán có đồng ý hay không, con rể đến nương tựa thì cũng khó lòng đuổi đi được. Bất đắc dĩ lắm, Trần Tứ Lục đành phải nhắm mắt bịt mũi tiếp nhận Tiêu Phàm.

Con rể của Trần phủ cũng không phải dễ xoi. Cái gọi là “Con rể” cũng chỉ là danh phận mà thôi, Tiêu Phàm cứ nhịn nhục mà sống như vậy ở Trần phủ suốt bốn năm ròng. Cho tới bây giờ Tiêu Phàm đã là 19 tuổi, thiên kim của Trần phủ cũng đã 18 cái xuân xanh, nhưng việc thành thân thì không hề được nhắc tới. Mặc dù ở cùng một mái hiên nhưng đôi vợ chồng chưa cưới này bốn năm cũng gặp nhau chưa được vài lần.

Dân gian thời xưa, con gái 18 tuổi mà chưa lập gia đình là chuyện hiếm có. Từ điểm đó có thể thấy được, Trần Tứ Lục là một người rất cứng rắn, có quan điểm “thà làm ngọc vỡ, quyết không làm ngói lành”, tình nguyện để nữ nhi mình thành gái già còn hơn là chịu thiệt vì cái tên tiểu tử nghèo Tiêu Phàm này.

Trần phủ nuôi Tiêu Phàm như nuôi một kẻ ăn không ngồi rồi, một không bảo hán làm việc, hai không bảo hán đọc sách. Phân cho hán một tòa tiểu viện heo lánh, đồ ăn đủ no, một tháng phát năm tiền tiêu vật, mặc hán tự sinh tự diệt. Nói là con rể, trên thực tế thân phận của Tiêu Phàm không phải chủ cũng chẳng phải hầu. Hơn nữa tính cách của hán ngại ngùng, thật thà, không khéo giao tiếp, không biết cách lấy lòng nhạc phụ, nhạc mẫu lần nào bà tương lai thậm chí cả kẻ hầu người hạ trong phủ. Bởi vậy mối quan hệ của hán trong Trần phủ là cực kỳ kém, kém đến nỗi có thể nói ngay cả “Chó cũng không thèm ngó”. Trần Tứ Lục đối với hán cũng khá khách khí, miễn cưỡng dùng lễ mà đãi, chỉ là im lặng tuyệt đối không đề cập đến việc hôn nhân của Tiêu Phàm và nữ nhi của mình, giống như cứ để cập đến vấn đề này là đột nhiên mất trí nhớ.

Tuy rằng không biết Tiêu Phàm kia nghĩ như thế nào, nhưng sau khi hiểu rõ hoàn cảnh của mình, Tiêu Phàm xuyên việt này cũng hiểu được một chút chân tướng của sự việc.

Nếu không ngoài sở liệu mà nói, khả năng là Trần Tứ Lục đã hối hận với quyết định của mình, chỉ vì ngại ngùng nên chưa nói ra mà thôi. Người xưa rất coi trọng tín nghĩa, đặc biệt là thương nhân, càng đề cao hai chữ “Tín nghĩa” còn hơn mạng sống của họ. Đó chính căn bản chống lưng của thương nhân trên thương trường. Nếu Trần Tứ Lục từ chối cuộc hôn nhân này thì chỉ cần không quá một đêm, thanh danh của nhà họ Trần trong thị trấn này sẽ sụp đổ. Khi đó ai còn dám buôn bán với cái loại thương nhân nói mà không giữ lời như Trần gia cơ chứ. Nhưng Trần Tứ Lục lại không muốn đem con gái như hoa như ngọc gả cho một tên gốc gác nghèo không có công danh khí lực như Tiêu Phàm, môn chả đáng mà hộ chả đối. Nhìn xa một chút, con gái mình mà theo hán, tương lai liệu có tốt đẹp chăng?

Tiêu Phàm có cái gì cơ chứ? Xuất thân là nông dân, chữ to như cái đầu cũng không biết. Đừng nói thi tú tài, ngay cả trường huyện cũng còn không chịu nhận một tên nghèo khổ thất học như hán, có thể nói tư cách làm học trò hán cũng không có. Bàn về sức khỏe lại càng kỳ quái hơn, Trần Tứ Lục có nghĩ nát óc cũng không thông, Tiêu gia nhiều đời làm nông sao lại sinh ra một cậu con trai gầy yếu bệnh hoạn đến vậy. Nhìn bề ngoài Tiêu Phàm cũng giống mấy tên một sách không môn, mặt mày tái nhợt, tứ chi vô lực, vai không chắc, tay không mạnh, đi ra đường gặp gió to thì phải lo mà ôm cây cột. Thêm vào đó, sở dĩ Tiêu Phàm có thể nhập vào vị con rể của Trần gia này, tất cả là do vị con rể này quá yếu ớt, thường xuyên té xỉu. Hiện tượng này, dân gian thường gọi là “Quý nhập”.

Lại nói về cách xử sự của Tiêu Phàm, tính cách tính tình càng khiến người ta khó gần. Tiêu Phàm e dè nhút nhát, văn không được, võ không xong, buôn bán thì gà mờ. Người như thế ngoại trừ làm phần bón ruộng ra thì cũng chả có bao nhiêu tác dụng.

Trong lòng Trần Tứ Lục hối hận đến xanh mặt, đó là kết quả của tội ham nhận a! Nếu năm đó không vì tham uống thêm vài chén thì bây giờ sao lại có thể lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Con rể tệ hơn vợ thẳng Đậu như vậy, Trần Tứ Lục sao dám gả con gái cho hán chứ?

Dưới hoàn cảnh đó, Tiêu Phàm xuyên việt, rơi trúng vào vị con rể Trần gia cũng có tên là Tiêu Phàm này.

Khai thác được những thông tin trên từ tên gia nhân họ Trần xong, Tiêu Phàm tổng kết lại một lần, đem tình hình trước mắt chia thành hai điểm, một tốt một xấu.

Tin tốt là: hán ăn cơm miễn phí, hơn nữa một tháng được 5 tiền tiêu vật.

Tin xấu là: Chuyện tốt như vậy có lẽ chỉ còn được vài ngày. Bởi vì Trần Tứ Lục có khả năng sẽ đuổi vị con rể ăn không ngồi rồi này ra khỏi cửa.

Nhưng mà Tiêu Phàm cũng không lo lắng lắm.

Là người xuyên việt, dĩ nhiên kiến thức và kinh nghiệm phải nhiều hơn người đương đại. Nói không chừng, với những kiến thức và kinh nghiệm này, cho dù Tiêu Phàm có bị đuổi ra khỏi Trần Phủ cũng không sợ chết đói nơi đầu đường xó chợ. Nếu lạc quan hơn một chút, Tiêu Phàm cảm thấy muốn làm giàu ở thời đại này cũng không khó. Lòng tin của con người thật là mãnh liệt có khi bùng phát quá khả năng hiện có thành ảo tưởng. Sự thật tàn khốc sẽ nghiền nát sự tự tin thái quá này khiến cho nhiều người bỗng hóa thành kẻ dở hơi.

Mà hiện tại Tiêu Phàm đang có chút ảo tưởng đó. Hán nhìn thời đại này như nhìn rom nhìn rác. Hán thấy rằng ở thời đại này chẳng bao lâu nữa hán sẽ có

một đồng tiền để uy mệnh, đánh đông, dẹp bắc. Thậm chí cả Chu Nguyên Chương cũng phải van xin hán làm Hoàng đế.... Vì vậy, dưới ánh nắng rực rỡ của buổi chiều, trong vườn hoa phía trước sân Trần phủ, Tiêu Phàm xoa xoa tay cười như hoa nở.

Nụ cười thuần khiết mà vô hại của hắn, toát lên vẻ vui sướng vô ngần. Hắn biết người xuyên việt rất lợi hại, thường thường cũng phải làm Hoàng đế còn tệ nhất cũng phải làm vương gia của triều Minh. Điều này đã thành chân lý, Tiêu Phàm hắn cũng không ngoại lệ. Chỉ tiếc rằng trên lưng hắn còn gánh hai chữ “Kẻ điên”. Vì thế nụ cười của hắn trong mắt người khác hoàn toàn không có ý nghĩa tươi sáng đến vậy. Ví dụ như trong mắt của Bảo Cầm.

- Á...á....á!!!!

Vừa lúc Bảo Cầm đi ngang qua người Tiêu Phàm lại hét lên, trông còn giống kẻ điên hơn Tiêu Phàm.

- Tiêu thư mau chạy, kẻ điên kia cười kia!!

Tiểu thư, dĩ nhiên là thiên kim của Trần Phủ, là Trần tiểu thư, người có danh phận là vợ chồng với Tiêu Phàm.

Lúc này Trần tiểu thư đang đi cạnh Bảo Cầm. Hai cô gái tròn to mắt nhìn Tiêu Phàm đang cười, trong mắt ánh lên vẻ kinh hãi cùng cực. Bị nhìn chăm chăm như vậy dĩ nhiên Tiêu Phàm cười hết nỗi. Dù sao hắn cũng đâu có điên thật, da mặt hắn cũng chưa dày lắm nên bị hai cô gái xinh như hoa như ngọc tròn mắt nhìn khiến hắn cũng cảm thấy khó xử.

Hôm nay quả thật là ngày may mắn trong đời của Tiêu Phàm, nghe nói vị con rể ở Trần gia bốn năm cũng chỉ gặp qua Trần tiểu thư có hai lần. Hôm nay là lần thứ ba, tỷ lệ này so với nhật thực toàn phần còn nhỏ hơn nhiều lắm. Sửa sang lại áo quần, Tiêu Phàm nghiêm trang hướng về Trần tiểu thư hành lễ, thân nhiên nói:

- Tại hạ ra mắt tiểu thư.

Cũng may là, Tiêu Phàm mặc một chiếc áo dài nho sĩ, thời nay mặc áo dài là người có văn hóa. Cũng không biết trường sam này hắn lôi ở đâu ra, tuy hơi cũ một chút, vật áo có hai mụn vá nhưng cũng không làm giảm đi bao nhiêu khí chất nho nhã của Tiêu Phàm. Hơn nữa bản thân Tiêu Phàm cũng không xấu trai, có thể nói là anh tuấn. Bỗng dưng khuôn mặt xinh đẹp của Trần tiểu thư chợt ửng đỏ. Nữ nhân đỏ mặt, không hoàn toàn là vì ngượng ngùng, gặp một anh chàng đẹp trai thì lẽ với mình thì theo mặt ửng hồng cũng là bản năng, tỏ vẻ mình là tiểu thư khuê các ngây thơ, đó cũng là bản năng trời phú cho nữ nhân. Điều này cũng giống như động vật tùy hoàn cảnh mà thay đổi màu sắc để tự vệ. Chẳng qua con gái nhà lành có khác kỹ nữ lầu xanh chút xíu. Con gái nhà lành đỏ mặt vì thẹn thùng hoặc ra vẻ thẹn thùng. Còn kỹ nữ lầu xanh đỏ mặt là vì hứng tình hoặc giả bộ hứng tình.

Tiêu Phàm thi lễ xong liền thẳng người dậy chăm chú nhìn Trần tiểu thư. Đây là vợ trên danh nghĩa của mình, chồng nhìn vợ, thiên kinh địa nghĩa, Tiêu Phàm cảm thấy chả có gì là thất lễ. Trần tiểu thư cũng không phải là mỹ nữ khiến người khác vừa nhìn là tâm hồn điên đảo. Trên thực tế, thời đại này dân cư còn thưa thớt, tỷ lệ gặp được mỹ nhân là rất nhỏ, không phải như kiếp trước bước ra đường là đụng phải mỹ nhân.

Trần tiểu thư ngũ quan xinh xắn là điển hình của con gái Giang Nam, uyển chuyển nhẹ nhàng. Mắt của nàng vừa phải, môi mềm, cái mũi xinh xinh, điểm khiến Tiêu Phàm có chút tiếc là lông mi của nàng hơi dày, đuôi chân mày khẽ hướng lên, khiến khuôn mặt có chút bức người. Vì suốt ngày ở trong khuê phòng nên da của nàng trắng nõn mịn màng, giống như một lớp tơ lụa bóng loáng vậy. Hiện giờ xấp lụa trắng nõn này đang từ từ chuyển hồng, màu đỏ hoa đào lan dần từ mặt xuống cổ. Tiểu thư nhà nào bị nam nhân nhìn chăm chăm không nể nang gì mà lại không đỏ mặt cơ chứ?

- Tiêu .. công tử, người khách khí rồi.

Mặt tuy đỏ rực, nhưng thanh âm của Trần tiểu thư rất điềm tĩnh, đôi mắt khép hờ, cúi đầu nhìn xuống, trong ánh mắt vẫn lộ ra một chút ý lạnh lùng.

Ánh mắt của nàng khiến Tiêu Phàm cảm thấy tiếc nuối. Nhìn vẻ mặt và cách nói chuyện của Trần tiểu thư, Tiêu Phàm nhận thấy vị hôn thê của hắn cũng không có tình cảm gì. Điều này cũng dễ hiểu, vị hôn phu mà bốn năm chỉ gặp nhau ba lần, vừa không tiền vừa bất tài, lại còn ăn bám nhà nàng, nếu nàng có tình cảm với hắn thì mới gọi là chuyện lạ.

Tiêu Phàm cũng không phiền vì thái độ lãnh đạm của Trần tiểu thư. Cho dù hắn có là thằng điên thì cũng là thằng điên biết đạo lý. Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ một chút, dù sao Tiêu Phàm cũng không có chút tình ý gì với nàng.

Nhìn vào mắt của Trần tiểu thư xong, Tiêu Phàm lập tức dời ánh mắt đi nơi khác. Bởi hắn phát hiện, sắc mặt của Trần tiểu thư có chút tức giận. Dù sao ở thời đại này, nam nhân nhìn chăm chăm nữ nhân là phi lễ, cho dù có là vị hôn phu cũng không được. Vì vậy Tiêu Phàm chuyển mắt nhìn Bảo Cầm đang đứng cạnh Trần tiểu thư. Lần trước lúc Tiêu Phàm tỉnh lại là lúc Bảo Cầm đang nhảy nhót đòi chôn mình, lúc ấy Tiêu Phàm mới tỉnh lại, Bảo Cầm bị dọa ù té chạy mất. Nên Tiêu Phàm muốn xác định thêm lần nữa, tiểu nha hoàn này rốt cuộc có phải là Ngô Diễm, mối tình đầu kiếp trước của hắn hay không, có phải là người con gái khiến hắn yêu đến say đắm kia không?

Mối tình đầu của mỗi người đều rất đẹp. Cho dù có xuyên qua không gian, mối tình đầu vẫn như rượu nguyên chất, mùi thơm nồng nàn túy lúy cứ vương vấn trong tâm hồn.

Vừa nhìn, Tiêu Phàm không khỏi giật bản mình. Giống, giống quá, quá giống!

Tiêu Phàm bỗng thất thanh kêu lên:

- Ngô Diễm? Là nàng sao? Nàng cũng xuyên việt ư?

Hai vị cô nương cũng hoảng hồn, Bảo Cầm co rúm lại sau lưng Trần tiểu thư, hoảng hốt nói:

- Ngươi... ngươi lại nổi điên rồi!

Tiêu Phàm chăm chú nhìn Bảo Cầm, khỏe mắt đỏ hồng. Bảo Cầm trước mắt rõ ràng giống hệt bạn gái đầu tiên của hắn ở kiếp trước Ngô Diễm, cô gái có nụ cười ngọt ngào như cam vắt, thường hay nắm tay hắn lúc làm nũng, khiến hắn yêu đến nao lòng. Là người con gái mà hắn yêu nhất kiếp trước, kể cả mỗi lúc nghĩ ngợi hắn cũng nhớ đến nàng.

Bảo Cầm dường như hoàn toàn không nhận ra hắn, điều này khiến Tiêu Phàm có chút đau lòng, năm đó ta yêu nhau nồng nàn đến nhường nào...

Khuôn mặt Tiêu Phàm ánh lên vẻ bi thương:

- Ngô Diễm, em không nhận ra anh sao? Anh là Tiêu Phàm đây!!

- Đồ điên, đồ điên... Tiểu thư, hắn điên rồi, chúng ta chạy thôi.

Bảo Cầm hoảng sợ níu chặt tay Trần tiểu thư.

Kiếp trước kiếp sau, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, thật là đau đớn khôn nguôi.

Tiêu Phàm kích động:

- Em không nhớ ra anh sao? Năm đó ngắm trăng, anh gọi em là Tiểu Diễm Diễm, lúc đó em hạnh phúc lắm mà...

- Tiểu ... Tiểu Diễm Diễm?

Hai mắt Bảo Cầm tròn tròn, ngơ ngác không nhận ra tên gọi này.

Tiêu Phàm ra sức gạt đầu, vẻ mặt hòa ái rồi bỗng dưng khản trương, nhú mồm trầm giọng hỏi:

- Chẳng lẽ em đã có mối nói cũ, trở thành vợ người khác rồi sao?

Bảo Cầm giống như phát điên, giật giật tóc mình nói:

- Rốt cuộc là ngươi nói cái gì vậy?

Tiêu Phàm nóng nảy dậm chân:

- Sao em vẫn còn chưa nhận ra vậy? Em là Ngô Diễm!

Tiêu Phàm duỗi tay những tưởng muốn vuốt ve lại khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc kia.

Bảo Cầm bị dọa đến xanh mặt, nước mắt thiếu điều rơi lã chã, thân mình dần lui:

- Ngươi.. ngươi đừng lại đây! Ta gọi người đấy...

Lời còn chưa dứt, Bảo Cầm không biết dẫm phải cái gì dưới chân, trượt ngã. Toàn thân nhào về phía Tiêu Phàm.

- Á...á...

Một tiếng thét chói lói vang lên, Bảo Cầm xô ngã Tiêu Phàm xuống đất. Bộ ngực sữa run rẩy vừa khéo nằm lọt trong mười ngón tay của Tiêu Phàm. Bảo Cầm sợ ngây người, toàn thân nằm đè trên người Tiêu Phàm vẫn không nhúc nhích. Đôi bầu ngực trắng nõn mịn màng như lông thỏ cảm nhận được sức nóng từ hai tay của Tiêu Phàm.

Trần tiểu thư cũng sợ ngây người, đầu óc nàng trống rỗng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, nhìn hai người nằm với tư thế mập mờ trên mặt đất, hồi lâu sau vẫn không thốt nổi một từ..

Tiêu Phàm bị Bảo Cầm đè lên người, mỉm cười thỏa mãn và hạnh phúc.

- Tiểu Diễm Diễm, nhiều năm không gặp, em vẫn nóng bỏng như ngày nào, vẫn đầy đặn lắm..

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thiên Kim Trần phủ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bất luận thế nào cho dù là thời hiện đại hay cổ đại, nếu một cô nương bị một nam nhân sờ soạng ngực của mình thì nhất định không sẽ là chuyện khoái trá

gì (ko la làng, tát vào mặt cũng khó), trừ phi nàng là dâm phụ hưởng hồ người sờ ngực lại là một người điên.

- A...a..a.a !!

Mãi cho đến khi Tiêu Phàm thu tay, Bảo Cầm mới kịp phản ứng mình bị người khác phi lễ, tiếng kêu thật là thảm thiết(giống như tiếng thọt tiết heo nhĩ

), bất lực tuyệt vọng như một quả phụ bị đập đổ biền trình tiết. Mà một bên Trần tiểu thư càng lộ ra vẻ mặt kinh hãi ôm chặt lấy Bảo Cầm , cả hai cô nương sợ đến mức lạnh run giống hệt thiếu nữ vô tội bất lực trước mặt lưu manh.

Lúc này Tiêu Phàm mới thanh tỉnh lại, ngơ ngác chỉ vào Bảo Cầm nói:

- Nàng...nàng không phải là Ngô Diễm à?

Bảo Cầm buồn bã lắc đầu, nhìn Tiêu Phàm rần rần nước mắt, lớn lên giống như một người khác quả thật là không phải lỗi của nàng nhưng diện mạo của nàng lại đem lại vẻ bất hạnh cho nàng.

Lúc này Tiêu Phàm cũng thận trọng nhìn kỹ Bảo Cầm, sau đó thần nhiên nói:

- Ngượng ngùng quá, là ta nhận nhầm người...

Hai vị cô nương đồng thời thất thần, trong lòng liền tức giận không thôi. Bảo Cầm nghĩ người ở một bên lúng ta lúng túng không thốt nên lời, Tiêu Phàm này có biệt hiệu là “ Kê điên” danh tiếng ác nhân đã truyền gần xa, đừng nói là sờ soạng cho dù lúc này hấn dè nàng ra tiền dâm tái dâm... (khúc này chém nhé) thì cho vàng nàng cũng không dám lên phản kháng lại. Huống gì chuyện xảy ra vừa rồi chính nàng là người hiểu rõ nhất, nếu gọi là Tiêu Phàm khinh bạc nàng thì thật là oan uổng cho hấn quá, rõ ràng chính nàng đã đưa đôi thỏ từ của mình đến tay của hấn cơ mà.

Trần tiểu thư lá gan lớn hơn một chút, thấy Tiêu Phàm nói áp a áp ứng, liền lập tức nổi giận. Gương mặt xinh đẹp trắng nõn thoáng ửng hồng vì xấu hổ và giận dữ, đôi lông mày nàng dựng lên, đôi mắt đẹp lúc này cũng lộ ra tia phẫn hận

- Tiêu Phàm ngươi biết vừa rồi ngươi đã làm cái gì không?

Tuy là nổi giận nhưng Trần tiểu thư cũng không chế được lời nói của mình, ngữ điệu nàng nói cực kỳ lạnh nhạt.

Tiêu Phàm có chút ngạc nhiên:

- Trần tiểu thư, tại hạ đã làm cái gì?

Trần tiểu thư cả giận nói:

- Ngươi... ngươi rõ ràng tại nơi đông người mà dám khinh bạc Bảo Cầm...

Tiêu Phàm thất thanh la lên:

- Khoan đã Trần tiểu thư, có phải là nàng nhìn lầm hay không? Ta khinh bạc Bảo Cầm? Cái này.... Sao có thể nói như vậy được chứ?

- Ngươi còn không chịu thừa nhận sao? Vừa lúc này ta rõ ràng thấy tay ngươi đặt ở chỗ kia..... của nàng, chính mắt ta thấy mà ngươi còn chối hay sao?

Trần tiểu thư khuôn mặt vừa thẹn, vừa xấu hổ nói

Tiêu Phàm thờ dãi nói:

- Haizzz, Trần tiểu thư nàng chỉ mới thấy kết quả, mà lại không thấy được quá trình xảy ra, mới vừa rồi chính là Bảo Cầm tự đem hai cái bánh bao đặt lên tay ta đó a...

Trần tiểu thư ngay tức khắc liền khựng lại (đơ như cây cọc) , sự thật quả là như thế. Nghiêm túc mà nói thì sự việc lần này cũng đâu phải do hấn gây ra. Nhưng mà sự thật là sự thật, từ xưa đến nay , có khi nữ nhân nói đạo lý ra đâu? Mà Trần Oanh Nhi lại là nữ nhân, nữ nhân hàng thật giá thật đấy.

- Ta mặc kệ ! Dù sao đi nữa thì ngươi cũng đã phi lễ với Bảo Cầm rồi! Ngươi đúng là một tên đấng đồ tử!

Trần tiểu thư thẹn quá hóa giận mà nói

Tiêu Phàm vuốt vuốt cái mũi không nói ra lời nào, nam nhân cãi nhau với nữ nhân đó là một hành vi ngu xuẩn, Tiêu Phàm không muốn tranh cãi cùng với nàng. Chuyện vừa rồi xảy ra trước mắt nàng, trong lòng nàng ắt hiểu rõ.

Trần tiểu thư thấy Tiêu Phàm không nói lời nào, liền càng nổi giận. Bốn năm nàng gặp vị trượng phu tương lai này được 3 lần, từ những người xung quanh nàng có nghe nói về con người của hắn một chút ít. Nghe nói hắn là một người hướng nội, yếu đuối, sợ phiền phức. Tuy nhiên, xảy ra chuyện hôm nay cho dù là hiểu lầm thì hắn cũng phải biết xin lỗi một câu ! Hắn yếu đuối mà có bộ dạng này à?

Trần tiểu thư tức giận đến mức thân thể run rẩy lên, đôi mắt nàng thoáng nhìn chung quanh chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện một đám hạ nhân đang đứng chỉ chờ xem náo nhiệt. Nàng tức giận đến mức xanh mặt, liền lôi kéo Bảo Cầm đang ngồi khóc bên cạnh bỏ đi cũng không quay đầu lại, chỉ ném cho Tiêu Phàm một câu:

- Ngươi chờ đó!!

Người như thế mà yếu đuối sao, làm sao có thể xứng đáng làm vị hôn phu Trần Oanh Nhi ta. Trần tiểu thư nổi giận liền hằm hằm bỏ đi, đôi bàn tay siết chặt lại thành nắm.

Tiêu Phàm đứng yên tại chỗ, đối với sự phẫn nộ của Trần tiểu thư có thể nói là khó hiểu. Ta vốn chính là oan uổng như Thị Mầu , như thế nào nghe ý của nàng chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu? Hắn lầm bầm nói:

- Cô à này làm sao thế nhỉ? Chẳng lẽ nàng có bệnh?

Bọn hạ nhân đứng xung quanh còn chưa đi, nghe vị cô gia điên điên tương lai này nói tiểu thư có bệnh, cả đám người không khỏi vui lên

- Ai, rốt cuộc công tử làm gì mà để tiểu thư tức giận như thế?

Câu hỏi mang đậm vẻ châm chọc, mang theo nỗi vui sướng khi người khác gặp họa

Tiêu Phàm là người thành thật, người thành thật thì đương nhiên nói lời thành thật. Hắn sờ sờ cái mũi vài cái, nhìn về phía hạ nhân bộ dạng như kẻ vô tội nói:

- Ta có làm cái gì đâu, chẳng qua chỉ có sờ ngực của Bảo Cầm có chút xú thôi mà!

Oanh!!

“Sờ soạn ngực của Bảo Cầm” còn “Chỉ có điều... Mà thôi”

Đây rõ ràng là “Điếc không sợ súng” Kẻ điên này rõ ràng cho rằng việc sờ ngực nữ nhân giống như là chuyện bình thường đi ra chợ mua củ cái trắng a. Huống hồ người hắn sờ lại là nha hoàn bên cạnh Trần tiểu thư, trong phủ không ai không biết Bảo Cầm là nha hoàn được Trần tiểu thư sủng ái nhất...

Kẻ điên, hắn quả nhiên là một kẻ điên

- Làm sao mà ngươi sờ được?

Hỏi câu này là một tiểu nha hoàn, lúc này trong mắt nàng hiện lên một tia hưng phấn, mặt mũi quả thật là rạng rỡ. Nàng đối với việc Bảo Cầm chịu thiệt giống như là hỷ sự của chính mình, nữ nhân cũng có lòng đố kỵ với nhau, trời còn có mắt không ngờ Bảo Cầm cũng có bộ dạng như hôm nay.

Nghe vậy Tiêu Phàm liền nở một nụ cười mập mờ, tuy hắn không phải là kẻ hầu người hạ nhưng nếu xung quanh hắn đều là hạ nhân hắn cũng không ngại giao lưu một phen, bằng không người ta sẽ nói hắn không biết hòa đồng. Tiêu Phàm muốn làm một người hòa đồng, hòa đồng mới có bạn. Bởi vậy hắn kéo tiểu nha hoàn kia đến cạnh mình, sau đó hướng về mọi người thần thái rất nghiêm túc nói:

- Mọi người nhìn kỹ đây, ta làm mẫu lại một lần cho các ngươi xem này.. (mợ nó khôn vãi)

- A..a , Dâm tặc!

Tiếng hét kinh hãi vang lên, bọn hạ nhân bên cạnh cực kỳ kinh hãi cuối cùng cũng bỏ chạy hết

Tiêu Phàm nhanh chóng hiểu rõ câu nói “Ngươi hãy chờ đây” là có ý gì. Sau khi Trần tiểu thư đi khoảng tàn một nén nhang, quản gia của Trần phủ liền đi tới hoa viên nói cho Tiêu Phàm biết rằng Trần lão gia cho mời hắn tới tiền đường. Trần lão ở gia ở đây là Trần Tứ Lục, trên danh nghĩa Tiêu Phàm phải gọi là một tiếng nhạc phụ đại nhân.

Trông nội đường Trần phủ, Trần Tứ Lục lúc này đang ngồi vắt chéo chân, ngón tay vô ý vịn vào ghế, lúc này khuôn mặt lão trầm như nước. Từ việc Tiêu Phàm sàm sỡ đối với Bảo Cầm, đây rõ ràng là một chuyện tốt đối với Trần Tứ Lục, rốt cục lão cũng có thể tìm được một cái cớ để đuổi Tiêu Phàm ra khỏi cửa.

Ta Trần Tứ Lục đối với Tiêu Phàm hết lòng giúp đỡ quan tâm, từ khi song thân Tiêu Phàm đột ngột mất đi Trần gia ta vẫn không ruộng bỏ hân, vẫn tiếp nhận hân, cho hân vào ở trong phủ. Vẫn xem hân là con rể của mình, một không thiếu ăn thiếu mặc, hai không cho hân đụng vào bất cứ việc gì trong nhà, ba không làm cho hân ủy khuất, quả thực cuộc sống của hân ở trong phủ cũng giống như đại gia nhưng hân lại dám làm hành động cảm thù này.

Trần Tứ Lục càng nghĩ càng cao hứng. Tiêu Phàm người sò ngực rất khá, rất tốt a. Nếu người không làm ra hành động như thế này thì ta làm sao có cơ gì để đuổi người ra khỏi phủ nữa. Trần Tứ Lục nghĩ đến đây chợt nở một nụ cười, nụ cười đúng chất của một con cáo già.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Ông tể giao phong (Cha vợ – con rể, “đại chiến”)

Tiêu Phàm vừa bước vào tiền đường đã thấy Trần Tứ Lục tươi cười đợi sẵn. Đây là lần đầu tiên bản thân hân được gặp vị nhạc phụ này. Tục ngữ nói: Nữ nhi là tình nhân kiếp của phụ nhân, lời này cũng có thể hiểu theo ý con rể chính là tình địch của nhạc phụ. Hôm nay hai tình địch gặp nhau, tuy rằng chưa đến mức phải “đỏ mặt tía tai” nhưng dù sao Tiêu Phàm cũng là con rể mà lại còn vừa phạm phải sai lầm, lúc này đến gặp cha vợ, dĩ nhiên trong lòng khó tránh khỏi có chút chột dạ.

Tuy vậy hân vẫn còn tỉnh táo để nhận thức được, mình ở Trần gia vốn là một nhân vật chẳng được ai hoan nghênh, sự việc oan uổng hôm nay thế nào cũng trở thành cái cớ hay cho vị cha vợ này có thể danh chính ngôn thuận đuổi cổ hân đi, mà mình giờ đến cái tâm lý phải ra ngoài tự mình sinh tồn còn chưa kịp chuẩn bị nữa là. Thế giới bên ngoài quả thật rất tuyệt vời, nhưng cũng không kém phần nguy hiểm. Nếu bây giờ thật sự bị tổng cổ ra ngoài, mình lại chỉ là một thân một mình, đã thế còn chưa kịp chuẩn bị trước cái gì cả, nếu có phong ba bão tố bất ngờ ập đến, làm sao có thể chịu đựng được đây. Sự thật tàn khốc như thế, dù bình thường Tiêu Phàm không phải là người có da mặt dày, nhưng giờ phút này hân không thể không hạ quyết tâm phải mặt dày mày dạn, dù có trơ trẽn đến mức độ nào cũng nhất quyết bám lấy cái mác cô gia của Trần phủ này.

Trần Tứ Lục đã ngoài bốn mươi, dáng người mập mập trắng trắng trông có vẻ hiền lành chất phác, khuôn mặt lúc nào cũng nở nụ cười làm cho người ta không kìm lòng được nảy sinh hảo cảm và tín nhiệm với hân, nhưng tiếc rằng rất ít người nhìn ra được ẩn trong cái khuôn mặt thật thà chất phác luôn tươi cười ấy là đôi mắt hết sức nhạy bén, thỉnh thoảng còn lóe lên tia tinh quang, nhưng chỉ lướt qua rất nhanh thôi. Hiền nhiên hân không giống với vẻ ngoài hiền lành đây, nếu không thì làm sao có thể chỉ trong mười hai mươi năm ngắn ngủi mà có thể đưa một gia tộc bình thường trong thị trấn nhỏ nổi danh khắp huyện Giang Phô, với một người có tính cách thật thà chất phác thì tuyệt đối không có khả năng làm được. Hơn nữa Trần Tứ Lục còn có bản lĩnh làm cho người khác cam tâm tình nguyện giúp hân kiếm tiền. Trần Tứ Lục là thương nhân, hơn nữa còn là thương nhân vào Nam ra Bắc, bất luận cái gì, miễn có thể lọt vào mắt hân thì đều có thể biến thành một kiện hàng hóa thượng phẩm. Điểm này Trần Tứ Lục làm rất thành công.

Hiện tại Trần Tứ Lục ngồi nhìn Tiêu Phàm từng bước từng bước tiến vào, khuôn mặt vẫn giữ vẻ hiền lành như Phật, nhưng trong ánh mắt lại toát lên vẻ lo lắng. Không thể nghi ngờ, cái hôn ước hân đặt ra với Tiêu gia mười tám năm trước chính là việc làm thất bại nhất trong cuộc đời của hân, hơn nữa cuộc trao đổi này lại không thể thay đổi, càng không thể hủy bỏ, quả thật đã khiến lão rồi rã suốt mười tám năm nay. Nghe nói năm xưa Vương Câu Tiễn năm gai nếm mật, nhẫn nhịn chịu đựng suốt hai mươi năm, cuối cùng cũng có thể tiêu diệt cửu nhân, nước Việt từ đây lưu danh muôn thưở, vinh viễn được ghi vào sử sách, mà ở triều Minh có Trần Tứ Lục ở huyện Giang Phô, phải nhẫn nhịn chịu đựng vị con rể nghèo hèn này suốt mười tám năm, coi như hân cũng có bốn sự không nhỏ, Trần Tứ Lục tự thấy mình bây giờ cũng hoàn toàn có đủ tư cách để ghi danh vào sử sách. Tiêu Phàm, đây là con ác mộng đã ám ảnh Trần Tứ Lục suốt mười tám năm. Mỗi tối hân ngủ đều nằm mơ nhớ lại cái đêm mình uống rượu say năm đó, vừa khóc vừa bảo sẽ cho nữ nhi của mình đính hôn cùng tên tiểu tử Tiêu Phàm nghèo hèn này, sau đấy lại giật tỉnh tỉnh lại, nhìn ánh trăng thờ dài, hoặc không ngừng và bôm bốp vào mặt mình. Tiêu Phàm bất giác đã trở thành cái gai trong mắt vị nhạc phụ tương lai này.

Sau khi vào đến tiền đường, hân nghiêm chỉnh sửa sang lại thân áo cũ nát đang mặc trên người, rồi lịch sự cúi chào, cất cao giọng nói:

- Tiểu tể kính chào nhạc phụ đại nhân.

- Ha ha, hiền tể, miễn... A!

Trần Tứ Lục nhảy dựng lên trông giống như bị ai đá cho một cước, thân hình mập mập bay vọt lên cao, rồi lại nặng nề rớt xuống lại cái ghế bằng gỗ lim, phát ra một tiếng “bình” thật lớn.

- Nhạc phụ thật giỏi khinh công!

Tiêu Phàm thờ dài một hơi, ánh mắt không che dấu được sự hâm mộ tràn đầy. Béo như vậy mà còn có thể nhảy cao đến thế, người xưa thật sự không thể lường được.

- Ai... ai cho người gọi ta là nhạc phụ? Tại sao không gọi là bá phụ hả?

Trần Tứ Lục sợ đến mức cả người đỏ đầy mồ hôi, cuối cùng cũng không thể cười nổi nữa – vấn đề xưng hô không phải là chuyện nhỏ, Trần Tứ Lục hoàn toàn không muốn nhận hai chữ “nhạc phụ” này.

- Tiểu tể cảm thấy gọi nhạc phụ sẽ thân thiết hơn...

Tiêu Phàm nói với vẻ hết sức thân thiết.

Trần Tứ Lục đơ người, sao đó cũng miễn cưỡng khôi phục lại khuôn mặt tươi cười, nói với giọng hết sức ảm áp:

- Hiền... chất a, ngươi xem, ngươi cũng đã ở lại nhà ta bốn năm rồi, nhưng ta suốt ngày bận rộn chuyện sinh ý, đến cả việc hôn sự giữa ngươi và Oanh nhi cũng không có thời gian mà xử lý, một khi hai đứa chưa thành thân, ngươi gọi ta hai tiếng nhạc phụ có phải là quá sớm không? Chúng ta không bằng cứ xưng hô bá chất bình thường, đợi sau này... Khe khẽ, sau này đổi cách xưng hô cũng không muộn...

- Nhạc phụ quá khách khí rồi, sớm hay muộn gì chúng ta cũng là người một nhà, làm sao lại có thể tính toán so đo chuyện xưng hô nữa? Sớm một chút hay muộn một chút cũng giống nhau mà thôi...

Tiêu Phàm nói không chút khách khí.

Trần Tứ Lục bắt đầu thở hổn hển, nếu không phải vì hấn lo ngại cho danh dự của Trần gia, sợ Trần gia phải mang tiếng xấu, chỉ sợ đã sớm đá một cước, tổng tên tiểu tử nghèo xơ nghèo xác này đi xa khuất mắt rồi, làm sao để cho hấn ở trước mặt gọi mình hai tiếng nhạc phụ?

- Ta nói gọi bá phụ là bá phụ!

Trần Tứ Lục hung hăng phát tay, sắc mặt dần dần thay đổi.

- Dạ, nhạc phụ.

Thái độ của Tiêu Phàm tuy rất kính cẩn nhưng giờ cũng rất ngang bướng.

- Ngươi...

Trần Tứ Lục mặt mũi trắng bệch, cả người run rẩy.

- Nhạc phụ hôm nay gọi tiểu tể đến đây là có việc gì?

Trần Tứ Lục vỗ vỗ đầu, từ nãy giờ hồ hồ đồ đồ, suýt chút nữa quên mất chính sự.

- Ta nghe hạ nhân trong phủ bẩm lại, hôm nay ngươi dám khinh bạc nha hoàn Bảo Cầm của Oanh nhi à?

Trần Tứ Lục khôi phục vẻ bình tĩnh, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm nghị. Ở nơi đông người mà ngươi dám hành động như thế, làm cho người khác nhìn vào gièm pha, ta xem ngươi sẽ chống chế như thế nào đây.

Tiêu Phàm ngạc nhiên nói:

- Nhạc phụ đại nhân nói thế là thế nào? Tiểu tể đây chưa từng khinh bạc Bảo Cầm?

- Ngươi nói dối, việc này có rất nhiều hạ nhân trông thấy!

- Nhạc phụ đại nhân đã hiểu lầm rồi, thực tế...

Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Phàm chợt đỏ lên, nói với giọng hết sức ngại ngùng:

- Thực tế là Bảo Cầm đưa bộ ngực nàng đến tay ta, tiểu tể đây muốn tránh cũng không tránh được...

Trần Tứ Lục tròn tròn mắt, đây là cái lý do gì? Không phải chứ?

Trần Tứ Lục ngây người ra một lúc rồi vung tay áo, hừ lạnh nói:

- Ngươi nghĩ ta sẽ tin cái lý do quỷ quái này sao?

Tiêu Phàm vẻ mặt ừm khuất nói:

- Đây là sự thật mà...

Trần Tứ Lục dùng hết sức trừng mắt nhìn, một lúc sau mới khôi phục lại được tinh thần, sau đó hung hăng vỗ bàn, giận dữ nói:

- Câm miệng! Sự thật là ngươi đã khinh bạc Bảo Cầm! Gia có gia quy... Ngươi dám ngang nhiên ban ngày giờ thói khinh bạc nha hoàn trong phủ, quả thật không bằng loài cầm thú! Hiền chất a, ngươi làm sao lại có thể làm ra hành động thấy đức như thế, bảo ta phải làm sao ăn nói với huynh đệ của ta đây...

Tiêu Phàm thở dài một hơi, nói:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể cũng cảm thấy rất xấu hổ, thật sự lúc này tiểu tể cũng đã giải thích với Oanh nhi, có điều tiểu tể vẫn bị nàng hiểu lầm, chuyện

này hết thấy đều là âm kém dương sai, tiểu tể không thể tránh khỏi a...

Trần Tứ Lục cười lạnh. Một cơ hội tuyệt hảo như thế này, làm sao hắn bỏ qua được?

Tiêu Phàm ngừng đầu nhìn thấy sắc mặt Trần Tứ Lục liền hiểu ngay bây giờ có giải thích thêm gì cũng vô dụng, Tiêu Phàm nhú mày, tức thì liền thay đổi thái độ, hung hăng nói:

- Được rồi, cho dù ta có khinh bạc Bảo Cầm, chuyện này cũng đâu có gì quá lớn...

- Người muốn nói gì?

Trần Tứ Lục nhú mày.

Tên này không ngờ còn dám giờ thói lưu manh ở đây, nhưng không sao, Trần Tứ Lục cũng muốn nghe thử một lần, sau này có khi có thể sử dụng nó trong buôn bán.

- Tiểu tể cũng đã lớn, cái gọi là đàn ông háo sắc hay thiếu niên phong lưu, đây vốn là chuyện bình thường, hỏi thử nhạc phụ đại nhân đây năm đó phá thân đồng tử năm bao nhiêu tuổi?

- Mười sáu...

Trần Tứ Lục buột miệng nói ra, đợi đến lúc suy nghĩ lại thì lời đã nói ra rồi, nước đổ khó hốt, khuôn mặt trắng trắng mập mập của lão bất giác không khỏi đỏ lên, có chút thẹn quá hóa giận.

Tiêu Phàm thở dài than thở, sau đó nhìn sâu vào mắt Trần Tứ Lục, ý như nói: nhìn xem, người mười sáu tuổi đã phá thân, còn ta mười chín tuổi mới chỉ sờ soạng nha hoàn nha người một lần, thật sự quá là quá thanh tâm quả dục rồi, cho dù có là con chó, sống đến người chín tuổi cũng nên kéo ra ngoài lai giống rồi?

Trần Tứ Lục bị Tiêu Phàm nhìn đến mức da đầu run cả lên, trong lòng có chút khiếp sợ: không lẽ ý của hắn, lần này hắn phi lễ nha hoàn của ta là do ta không chịu gả con gái cho hắn, tên tiểu tử này từ lúc nào miệng lưỡi trở nên sắc bén thế này? Trước kia hắn rõ ràng là rất ngu ngốc mà? Chẳng lẽ sau con bệnh này cả người liền thay đổi hẳn? Hít một hơi thật sâu, Trần Tứ Lục cố gắng kìm chế lại cảm xúc của mình, chuyện hắn phi lễ Bảo Cầm, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua, đây là cái cơ tuyệt vời để nhổ tận gốc cây đinh trong mắt này.

Trần Tứ Lục lạnh lùng nói:

- Tiểu hiền chất, Trần gia ta tuy chỉ là gia đình buôn bán, nhưng thanh danh trước nay luôn thanh bạch, gia quy nghiêm khắc, vậy mà hôm nay người lại cả gan dám làm chuyện thất đức ở đây, ngay trong hoa viên mà giờ thói khinh bạc Bảo Cầm, thể diện Trần gia ta chỉ sợ đã bị hủy trong tay người rồi, hiền chất a, không phải là ta không nói đến tình cảm, nhưng gia quy như núi...

Tiêu Phàm mở to hai mắt nhìn, vạn phần kinh ngạc:

- Nhạc phụ, có phải ý ngài là muốn đuổi ta ra khỏi phủ?

Trần Tứ Lục rất muốn cất tiếng cười to, nhưng cố gắng nhịn xuống, trên mặt tỏ vẻ nuối tiếc nói:

- Tiểu hiền chất, ta cũng không muốn thế, hiền chất trẻ tuổi tuần tú, tiền đồ vốn không thể đoán được, đáng tiếc người trẻ tuổi làm chuyện nông nổi phạm phải sai lầm này, ta chỉ hy vọng người sau khi rời khỏi đây nhớ lấy lời giáo huấn hôm nay, làm người phải tu tâm dưỡng tính, tương lai có lẽ sẽ có ích cho người...

Tiêu Phàm nhú mày:

- Ta làm sai chuyện gì mà nhạc phụ không thể cho ta ở đây nữa?

Câu hỏi này làm Trần Tứ Lục hết sức kinh ngạc:

- Người khinh bạc nha hoàn trong phủ của ta, chẳng lẽ người cho rằng việc này là người đúng sao?

- Đương nhiên là đúng!

Tiêu Phàm mạnh mẽ nói.

Trần Tứ Lục mày rậm dựng đứng, cười lạnh nói:

- Trước mắt bao nhiêu người trong phủ mà người dám khinh bạc nha hoàn của ta, người còn dám nói đúng, ta hỏi người, người nói đúng là đúng ở chỗ nào?

Tiêu Phàm nhàn nhạt nhìn Trần Tứ Lục, nói:

- Bởi vì ta là nữ tể của ngài, là Cô gia của Trần gia.

Trần Tứ Lục mỗi khi nghe đến hai chữ “nữ tể”, giống như nuốt phải con ruồi còn sống vậy.

Khuôn mặt đầy thịt béo núc thoáng nhẵn lại:

-... Được rồi, cho dù ngươi là nữ tể của ta, chẳng lẽ có thể tùy ý khinh bạc nha hoàn trong phủ hay sao?

- Đương nhiên là không thể, bất quá... Bảo Cầm là ngoại lệ.

Tiêu Phàm đã tính trước đến câu hỏi này, cười cười nói:

- A, tại sao?

- Bởi vì Bảo Cầm là nha hoàn bên cạnh nữ nhi ngài, mà nữ nhi ngài lại chính là nương tử tương lai của ta...

Lông mi Trần Tứ Lục giật một cái, nhưng liền trấn định nói:

- Thì sao?

Tiêu Phàm thở dài hạnh phúc, xúc động nói:

- Mà tương lai nữ nhi của ngài gả cho ta, thì nha hoàn bên người của nàng tương lai cũng là nha đầu của ta...

Nói xong Tiêu Phàm không nhịn được liếc mắt nhìn Trần Tứ Lục, trong mắt như muốn nói: ta sờ soạng nha đầu của ta, đó là việc thiên kinh địa nghĩa, hợp tình, hợp lý, hợp pháp, ông trời đến đây cũng không xen vào được, ngươi quản được sao?

Trần Tứ Lục ôm ngực, mặt mày tái mét, hết sức kích động, sau cả nửa ngày cũng không thể thốt lên lời...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ném chuột sọ vỡ bình

Có câu châm ngôn “Nhập gia tùy tục”, hoàn cảnh ở đây lạ lẫm, trước tiên phải tìm hiểu về nó. Cũng giống như khi tham gia trò chơi thì ngươi cần phải biết được rõ quy tắc của nó. Thân là kẻ xuyên việt, ngươi còn chưa đủ năng lực để có thể tạo ra một quy tắc mới, ngươi cần phải học tập những quy tắc cũ kia.

Tiêu Phàm tại tiền thế cũng từng đã mơ hồ biết được một chút quy tắc của thời cổ đại này bất quá cũng không hiểu được nhiều cho lắm, có vài thứ nhớ, còn vài cái thì chưa hiểu rõ hết. Nói một cách rõ ràng, thì hắn chỉ là một con gà mờ mà thôi.

Cho nên ngay lúc hắn dương dương tự đắc nói ra “Thông phòng nha đầu”, trong lòng lại có chút đắc ý, cuối cùng hắn cũng đã tìm được lỗ hổng của quy tắc trò chơi trong thời đại này. “Thông phòng nha đầu” trong thời cổ đại phong kiến của Trung Quốc thì cũng được coi là bình thường, ngươi là nha hoàn bên cạnh tiểu thư, nếu sau này tiểu thư xuất giá thì nha hoàn đi theo bên người liền danh chính ngôn thuận trở thành thiếp bên cô gia. Mọi người ai ai cũng biết nha hoàn là hạ nhân, mà “thông phòng nha đầu” nói một cách nghiêm khắc cũng là một loại hạ nhân, bất quá địa vị cũng cao hơn hạ nhân một chút.

Chức trách của “thông phòng nha đầu” rất quan trọng phải chăng những phải lo liệu những sinh hoạt thường ngày của tiểu thư và cô gia, mà còn phụ trách luôn mùa hè thì phải quạt, mùa đông còn phải làm ấm giường giống như là một cái máy điều hòa hình người. Khi chủ nhân tiến hành chuyện phòng the, tiểu nha đầu còn muốn như nhân viên cứu hỏa tạm thời, bổ sung, thay thế, thậm chí hỗ trợ cho chủ nhân đẩy mông từ phía sau (doggy) theo ngôn ngữ khuê phòng mà nói, từ điểm đó có thể hình dung nha đầu giống với một kiện sextoy, búp bê tình dục tiên tiến có khả năng mát xa và BJ (râm hiệp mợ rầu)

Nhìn thấy xã hội thượng tầng này thì biết cuộc sống vô cùng sa đọa, mà kẻ bình dân vận mệnh thật đáng thương. Nhưng Tiêu Phàm lại yêu cuộc sống cổ đại này. Không biết ai là người phát minh ra “thông phòng nha đầu” này quả thực là một thiên tài, CMN quả là thiên tài.

Đối với một nam nhân mà nói, thời kỳ phong kiến cổ đại này thật sự là lạc hậu, bảo thủ, mất hết nhân tính. So sánh với thời hiện đại, cái thời mà nữ giới hạn không thể tề từ cổ nam nhân tề xuống thì Tiêu Phàm cảm thấy lần xuyên việt này quả thật là rất hạnh phúc.

Chỉ tiếc lần xuyên việt đối với một tay gà mờ (newbie) như Tiêu Phàm thì hắn lại không biết rằng cũng không phải tất cả cô gia đều có tư cách hưởng dụng “thông phòng nha đầu”, một tên con rể ở rề mà trong lòng lại có cách nghĩ không thực tế như vậy, thật đúng là không biết thì không biết sợ là gì.

Trái ngược với tâm trạng hưng phấn của Tiêu Phàm thì tâm trạng của Trần Tứ Lục chỉ muốn chết đi cho xong

“Thông phòng nha đầu”...

Người không công danh không tiền bạc, lại còn mang tiếng là tiểu tử nghèo nữa, nữ nhi ta còn chưa từng có ý định cưới người nữa, cứ nhiên lại nhớ nhưng đến “thông phòng nha đầu” à, người có tư cách này sao?

- Người còn muốn thông phòng nha đầu à?

Trần Tứ Lục cười lạnh, trong mắt toát ra vẻ châm biếm mỉa mai. Tên tiểu tử nghèo này chẳng lẽ không biết cái gì gọi là “không tự lượng sức mình” sao?

Tuy Tiêu Phàm biết mình bị Trần Tứ Lục mỉa mai, nhưng thần tình hắn vẫn nhàn nhả, nở nụ cười ngai ngùng nói:

- Nhạc phụ, nếu ngài cảm thấy luyến tiếc thì tiểu tể cũng không cần thông phòng nha đầu đâu, dù sao tiểu tể cũng đã ăn ở Trần phủ được 4 năm rồi cũng thấy rất ngượng ngùng. Đều là người trong nhà cả, người cũng không cần phải khách khí như vậy đâu...

Nói xong Tiêu Phàm còn phất phất tay áo sau đó nhìn chằm chằm vào Trần Tứ Lục, trên mặt lại nở nụ cười, nụ cười ấy cũng đồng dạng giống như đang mỉa mai.

Trần Tứ Lục lập tức á khẩu, lời nói của tên Tiêu Phàm này rất đúng, chẳng những không đề cập đến chuyện phi lễ nha hoàn mà dường như còn tặng cho hắn một phần nhân tình. Hơn nữa, lúc này bất kể là lời lẽ hay thần thái của hắn cũng lộ ra vẻ vô lại, rốt cuộc đại phu đã cho hắn uống thuốc gì trong thời gian bị bệnh.

Trần Tứ Lục hai mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, trong lòng bỗng dưng phát khổ. Từ lý luận trên “thông phòng nha đầu” rõ ràng là của hồi môn của hắn nếu như Trần Oanh Nhi thật sự gả cho hắn thì Bảo Cẩm tất nhiên là của hồi môn của hắn, nhưng mà đây chỉ là lý thuyết mà thôi. Theo như hắn biết, cho đến hiện nay chưa từng có người con rể nào trước mặt nhà phụ đại nhân đề ra yêu cầu “Thông phòng nha đầu” cả, lúc này Trần Tứ Lục không biết nên hình dung Tiêu Phàm ra sao nữa.

Sản nghiệp của Trần gia ngày nay rất lớn bao gồm cửa hàng tơ lụa, khách điểm... Mà hiện nay cả huyện Giang Phò không ai không biết nữ nhi Trần gia đã có hôn ước với Tiêu Phàm. Từ biểu hiện cả lo phát phơ của hắn hôm nay mình thật sự đuổi hắn ra khỏi Trần gia, thì biết đâu sau này tên tiểu tử này sẽ nói Trần gia không giữ chữ tín, tham phú phụ bần. Như vậy thì thanh danh Trần gia sẽ bị người khác dẫm lên, đến lúc đó thì ngay cả đức hạnh của gia nhân Trần gia cũng bị người khác nghi ngờ.

Trần Gia của hắn nổi danh nhờ hai từ “Thành tín” chẳng biết có phải vô tình hay cố ý mà Tiêu Phàm nắm ngay được nhược điểm này của Trần Gia. Lúc này tâm tư của Trần Tứ Lục bắt đầu dao động, hắn không nghĩ tên tiểu tử Tiêu Phàm xưa nay vẫn yếu đuối mà bây giờ lại khó chơi đến như vậy. Trần Gia là do nửa đời vất vả của hắn mới có thể tạo nên sản nghiệp như thế này, hắn không thể để vì một tên nông dân như Tiêu Phàm mà phát sinh ra chuyện gì.

Nhìn vào khuôn mặt nhả nhệch thiệp của Tiêu Phàm mà Trần Tứ Lục há miệng thờ đốc, một câu cũng không nói nên lời. Trầm mặc sau nửa ngày, rốt cuộc hắn phất tay bộ dạng có vẻ vô lực nói:

- Sự việc hôm nay đến đây là chấm dứt, hiền chất người cần phải làm đúng bổn phận của mình đi, sau này chớ tái phạm nữa... Người... haizz... Lui ra đi!

Bộ dạng Tiêu Phàm vẫn nhò nhả như trước, hướng về phía Trần Tứ Lục liếc vái chào một cái thật dài, sau đó xoay người nhẹ nhàng rời đi.

Sau khi Tiêu Phàm rời khỏi, Trần Tứ Lục ngẩng đầu lên, trên mặt hắn lúc này là một mảnh tái mét nhìn chằm chằm vào bóng dáng Tiêu Phàm, hàm răng nghiêng nghe ken két. Trong ánh mắt hắn bây giờ ngoài trừ nỗi phẫn hận còn hiện lên vẻ nghi ngờ khó hiểu. Trước kia Tiêu Phàm luôn ngậm bồ hòn làm ngọt, tính tình hướng nội yếu đuối. Hắn thấy mình giống như là chuột sợ mèo, tâm tình luôn thấp thoáng lo âu, một câu cũng không dám nói huống hồ là đánh rắm. Vậy mà hôm nay đến tột cùng là làm sao vậy? Chẳng lẽ sau khi khỏi bệnh, tâm tính nó lại thay đổi?

Trần Tứ Lục thật sự không rõ, trước đây Tiêu Phàm là một tên tiểu tử thành thật, trung hậu vì sao hiện nay lại trở thành một tên lưu manh, vô lại, khó chơi như thế. Đuổi cũng không đi, lưu lại cũng không dám lưu. Vì cô gia này đối với Trần gia không phải là một điềm báo tốt. Phải mau chóng nghĩ biện pháp để đuổi hắn đi. Hắn như thế nào có thể xứng đáng với nữ nhi của mình? Hắn cưới Oanh Nhi, đối với Trần Gia có chỗ nào tốt đâu? Trần Tứ Lục nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tiêu Phàm mà âm thầm siết chặt nắm tay.

Sự kiện bóp zú (tập hung) ồn ào náo nhiệt kia đang tạo thành một bầu không khí quỷ dị do một phương thì ném chuột sợ vỡ bình (chắc sợ nói ra thì mình cũng mất mặt), 1 bên không biết sợ dần dần cứ như vậy mà chìm xuống, không giải quyết được gì.

Tiêu Phàm xoay người lại, từ nụ cười nhò nhả chậm rãi trở thành cười khò. Ý tứ của Trần Tứ Lục sao Tiêu Phàm lại chẳng rõ? Nếu không phải mình mới xuyên việt, thì cũng đã chẳng mặt dày mày dạn mà ở chỗ này. Tiêu Phàm không phải là ngốc tử, hắn đối với thế giới này thì rất lạ lẫm, hắn không biết thế giới cổ đại này là như thế nào, hắn càng không giống như các nhân vật chính khác xuyên về về chế tạo cái này, phát minh cái kia, hay có vương bá khí có thể tùy ý thu thập tiểu đệ. Trên thực tế, Tiêu Phàm đối với thế giới mới này có một sự sợ hãi, hắn hoàn toàn không hiểu được hoàn cảnh lạ lẫm phía trước, vì vậy hắn cần phải tìm cách để làm quen cuộc sống mới ở đây. Một người hướng nội đối với sự việc ngoài đời không biết, không quan tâm, tuyệt đối là một tên ngốc tử. Tiêu Phàm không phải là một tên ngốc tử nhiều nhất cũng chỉ là một tên tưng tưng mà thôi.

Sau nửa ngày bị Trần Tứ Lục hát cho nghe “Bài ca không quên” thì Tiêu Phàm cũng bắt đầu già vờ coi như là không biết nhả ý của Trần Tứ Lục. Bất luận như thế nào mình nhất định cũng phải ở Trần phủ, nếu bị đuổi ra khỏi Trần phủ thì có bốc cát mà ăn à. Haizz, ăn nhờ ở đậu cũng có cái khó của nó (Ăn bám có phong cách của người ăn bám) làm cái gì cũng phải nhìn vào sắc mặt của người khác. Thiệt là khổ quá đi

Tiêu Phàm biết lần này tuy sóng to gió lớn đã trôi qua nhưng không sớm hay muộn mình cũng sẽ bị người của Trần Gia cầm chó chà đạp đi. Vì vậy việc cấp bách hiện nay của Tiêu Phàm là hắn trong thời gian ngắn nhất phải quen thuộc với cuộc sống trong thế giới này có như vậy sau này khi ly khai khỏi Trần phủ thì hắn mới có thể đi tìm được cuộc sống khác. Tuy lý tưởng này không to lớn lắm nhưng lại rất thực tế. Nghĩ như vậy Tiêu Phàm càng cho rằng những kẻ kêu mình bằng kẻ điên đúng là mù mắt chó.

Một khi muốn làm quen với thế giới ở nơi đây thì chuyện thứ nhất mà Tiêu Phàm nghĩ là phải đi dạo xung quanh, nếu không đi dạo thì lấy cái gì mà quen mị lị thuộc? Cho nên Tiêu Phàm liền trở về chỗ ở của mình trong Trần phủ, từ giường tắm vắn giường hắn lôi ra một túi tiền trong túi có khoảng 10 lượng bạc, đây là số tiền tích góp của hắn. Đối với một người giàu có thì 10 lượng bạc không tính là nhiều, có thể là chỉ ăn một bữa cơm hút vài điều thuốc mà thôi. Nhưng đối với một người nghèo thì 10 lượng bạc cũng là một số tiền không nhỏ a, nó ít nhất có thể giúp cho gia đình sống được nửa năm. Hiện tại thì gia tài của Tiêu Phàm chính là 10 lượng bạc này, hắn vừa đi trên phố vừa suy nghĩ nên dùng số tiền này để đầu tư làm ăn lớn (một vốn bốn lời).

Thân là kẻ xuyên việt hắn tất nhiên là sẽ có nhiều ưu thế về mặt kiến thức, lịch duyệt hơn người cổ đại này. Chỉ cần tốn một ít công phu, thì làm một ông chủ giàu có có vài em chân dài xung quanh cũng chả là gì khó cả. Vừa đi đến đại môn Trần phủ thì Tiêu Phàm bỗng dừng phải quản gia của Trần Phủ. Lão quản gia này cũng mang họ Trần, năm nay hơn 30 tuổi, thân mặc chiếc áo ngắn màu đen, bộ dạng cũng bình thường, trên mặt thì để lại 2 nếp râu cá trê, tóc thì được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, bóng loáng như chuốt keo, búi tóc trên đầu còn được cắm 1 cái bích trâm (trâm = ngọc bích) rất thời thượng, một bộ rất buồn tao (tao nhã + buồn cười). Lão Trần lạnh lùng nhìn vào hắn, nhìn vào ánh mắt hắn có thể thấy trong ấy chứa một nét chán ghét và trào phúng tựa như đang là đang nhìn một con chó rơi xuống nước. Tiêu Phàm nhìn hắn rồi chợt nở nụ cười, chỉ chỉ về hướng đại môn rồi hỏi:

- Trần quản gia, ta có thể ra ngoài một chút được không?

Trần quản gia cũng nở nụ cười mà cũng không phải cười:

- Đương nhiên là có thể, Trần phủ chúng ta là một nhà tế bản, cũng chẳng phải là đại lao hay nhà thổ người thích thì có thể đi ra ngoài.

Tiêu Phàm liền nhú mày, giọng nói của Trần quản gia rõ ràng là mỉa mai hắn làm cho hắn có chút tức giận. Hít một hơi thật sâu, hắn cố áp lửa giận trong lòng mình xuống, rồi chấp tay về Trần quản gia, thân nhiên nói:

- Đa tạ, đa tạ, ta đi ra ngoài một chút sẽ trở về!

Trần quản gia liền cười lạnh nói:

- Cô gia, bên ngoài kia rất lớn, nếu như người lạc đường....

- Thì nào?

- Như vậy thì đừng trở về, tìm cái miếu làm hòa thượng đi, so với ở Trần gia sẽ tốt hơn đó. Ha ha! (bà mợ nó bỏ lão vãi :@)

Mới vừa nói xong, tên gác cổng cùng mấy tên sai vặt bỗng nhiên cười phá lên, cười mà không kiêng nể gì, vô cùng trào phúng. Trần quản gia cũng cười, Tiêu Phàm ở sau cũng cười, hơn nữa lại cười rất lớn hắn vui vẻ nói:

- Trần quản gia, người quả thật là khôi hài, bất quá ta nghĩ người sẽ không còn cười nổi đâu...

Trần quản gia quả nhiên dừng cười, liếc mắt nhìn về phía Tiêu Phàm:

- Nói như vậy là có ý gì?

Tiêu Phàm vẫn ung dung:

- Vừa rồi lão gia bảo ta đến tiền đường, người có biết người đã nói với ta chuyện gì không?

Trần quản gia gật đầu:

- Có gì sao?

- Lão gia tìm ta, kỳ thật là có liên quan đến người đó!

Sắc mặt Trần quản gia liền trở nên mất tự nhiên:

- Có liên quan đến ta sao?

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu:

- Thật ra cũng không có chuyện gì, gần đây lão gia phát hiện ánh mắt của người luôn không thành thật, lúc nào cũng hướng về phía bộ ngực của nhạc mẫu ta liếc tới liếc lui, cho nên lão gia bảo ta ra đây hỏi người một chút, hỏi người có hay khi dễ hạ nhân, cắt xén bớt tiền công gì hay không...

- Nói vậy! Ta không hề liếc nhìn bộ ngực của phu nhân...

Rốt cục sắc mặt của Trần quản gia cũng bắt đầu thay đổi, trộm nhìn ngực của phu nhân cùng với việc khi dễ, cắt xén bớt tiền là hai chuyện khác nhau, tại

sao lão gia lại có thể gộp chung hai chuyện này lại hỏi, tựa như là có mùi âm mưu ở đây. Chuyện này đối với bát com của Trần quân gia hết sức mật thiết. Vì vậy lão nhìn trừng trừng Tiêu Phàm hỏi:

- Vậy ngươi trả lời với lão gia như thế nào ?

Tiêu Phàm liền làm vẻ mặt ngây thơ (vô số tội) thành khẩn :

-Ta đương nhiên là không biết, lúc ngươi liếc trộm ngực của nhạc mẫu thì làm gì có ta ở đây...

Trần quân gia bị dọa sợ đến nỗi mặt trở nên trắng bạch, lạnh lùng nói:

- Hừ, ngươi đừng có nói bậy ! Ta không có nhìn lên ngực của phu nhân!

- Được rồi, ngươi không có liếc nhìn, sự tình này ta không biết, ngươi nên hướng đến lão gia mà giải thích đi. Dù sao thì Trần quân gia ở Trần gia bao nhiêu năm cũng có công lao không nhỏ, vì vậy khó có thể lấy việc đó mà định tội được a !

Trần quân gia ngậy người ra một lúc, rồi lập tức cười lạnh:

- Ngươi nghĩ ta nói láo à? Hừ, ta tại Trần phủ từ trước đến nay ăn ngay nói thẳng, tự xưng làm sao lão gia có thể hoài nghi ta được? Chuyện ngươi nói rõ ràng là bịa đặt. Ngươi nghĩ rằng ta có thể tin tưởng sao?

Tiêu Phàm liền thở dài, thì thào lẩm bẩm:

- Hảo tâm nói cho hần biết vậy mà hần nghĩ mình bịa đặt. Haizz đạo này làm người tốt sao mà khó quá...

Lắc lắc đầu, Tiêu Phàm liền bước ra cửa, dần dần đi xa

Trần quân gia đứng ngây người cả nửa ngày, sau một hồi do dự rốt cục cũng dậm chân:

- Không được, ta phải đến nói với lão gia rằng ta không có nhìn trộm ngực của phu nhân a....!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bịp bợm giang hồ

Vì sao lại có nhiều người tin vào những lời nói dối đến vậy?

Đơn giản bởi vì những sự việc có liên quan tới mình, mọi người sẽ gặp những bối rối nhất định, lúc này những lời nói dối dù kém cỏi nhất cũng có thể tạo ra một chút lòng tin nhất định. Đương sự đã đánh mất hết sức phán đoán, phân biệt, thế nên cũng dễ dàng bị lừa. Đặc biệt lời nói dối được nói ra từ miệng của Trần cô gia, một người vốn trung thực, có vẻ nhất gan yếu đuối thế nên độ tin tưởng lại cao hơn vài phần.

Quân gia nhìn trộm bộ ngực của phu nhân, chuyện này nếu thật sự rơi vào đầu Trần quân gia, thì có thể nói là hần chết cũng không nhắm được mắt, oan ức còn gấp vạn lần Nhạc Phi ở Phong Ba đình năm xưa. Còn chuyện về sau Trần quân gia giải thích như thế nào với Trần Tứ Lục, rồi sau đó Trần Tứ Lục trong lòng có ấn tượng về lão quân gia đầu đầu lời xuôi ra sao, kết cục của Trần quân ra như thế nào...Mấy chuyện đó đã không còn liên quan đến Tiêu Phàm nữa rồi. Chuyện này cũng giống như chú mèo con nghịch ngợm làm rối tung cuộn len, cuối cùng giải quyết hậu quả vẫn là chủ nhân, chú mèo không cần quan tâm đến. Tiêu Phàm cũng giống như chú mèo con ở trên vậy, quậy loạn, rồi mặc kệ hậu quả.

Hiện tại, chú mèo con này đang đi tung tăng trên đường phố phồn hoa của thị trấn Giang Phổ.

Hết thấy đều mới lạ, mọi thứ đều lạ lẫm, đứng giữa phố xá phồn hoa náo động này, Tiêu Phàm cảm thấy lo sợ không yên, hần như đứa trẻ bị lạc mất cha mẹ, đứng ngẩn ngơ giữa phố, chăm chú nhìn mọi người đi đường. Nhất thời hần cảm thấy mù mịt, không biết phương hướng sau này ra sao. Đây là đường phố cô đại hàng thật giá thật, toàn bộ đường đều được lát bằng những tảng đá hình chữ nhật, bên đường những bức tường trắng bụi bặm của những túp lều, hay cửa hàng im lìm đứng đó. Những mái hiên chạm khắc rồng phượng vẫn lặng im năm đó, toàn bộ đều là phong cách cổ. Nam tử mặc áo thô ngắn, thư sinh thì một thân áo tơ mềm mại, thậm chí các nữ tử mặc áo đồ xanh xen kẽ, dòng người đi như trảy hội, những tiếng rao của người bán hàng, thỉnh thoảng có vài chú quan sai chạy qua chạy lại, mặt ngựa lên trời, vênh vao, đập đập roi sắt trên tay, nghênh ngang đi qua phố.

Hai mắt Tiêu Phàm dần lộ vẻ mê mang.

“Đây là triều đại nhà Minh sao? Triều đại tồn tại hai trăm bảy mươi sáu năm trong lịch sử Minh triều?”

Cái triều đại mà bách tính lầm than, lại có những sự sống dẻo dai, ương ngạnh của Chu Gia vương triều? Chuyện này giống như một thiếu nữ xinh đẹp, thùy mị khẽ vén một góc khăn che mặt thần bí, chậm rãi đem khuôn mặt của nàng hiện ra trước mặt Tiêu Phàm. Hôm nay vương triều này đang trong

khoảng thịnh vượng nhất, năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín, Chu Nguyên Chương bình định thiên hạ chưa đến ba mươi năm, vương triều chịu nhiều trọng trách nhất trong lịch sử mới vừa bắt đầu cuộc hành trình của nó.

Đứng tại trung tâm phố xá ồn ào huyền ảo này, Tiêu Phàm nhất thời xúc động, muôn vàn cảm xúc vốn đã yên lặng trong lòng từ lâu bỗng trở nên kích động, đôi mắt vốn phẳng lặng như hai giếng nước cũng bỗng chốc lóe ra tinh quang. Nếu như có thể trở về với thời hiện đại thật tốt biết bao! Theo lý luận mà nói, ở nơi đây tùy tiện cũng có thể được vài chỗ kiếm cơm cùng với người khác, trở về với hiện tại thì buôn bán khó khăn vất vả hơn bao nhiêu.

Sở dĩ nói “Làm người không nên quá tham lam”, một khi quá tham, xui xẻo lập tức sẽ xuyên việt tới nơi đây.

Khi Tiêu Phàm đang tràn ngập cảm khái, bỗng một bàn tay dơ bẩn vỗ nhẹ vào vai hắn. Một dấu tay đen nhánh hiện rõ ràng trên chiếc áo trắng của hắn, trông như Cửu Âm Bạch Cốt trảo của Mai Siêu Phong vậy, trông hết sức bắt mắt. Đang ở trong hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, Tiêu Phàm đối với mọi thứ bên ngoài đều cảnh giác cao độ. Khi bàn tay kia vừa mới chạm vào vai hắn, nhanh như cắt, hắn nhảy vọt ra phía trước đồng thời quay người lại cảnh giác đề phòng chủ nhân của bàn tay kia.

Bàn tay kia là của một lão nhân, chính xác hơn phải nói là một lão đạo sĩ, ăn mặc lôi thôi lếch thếch, trông như vừa mới chui ra từ bãi rác. Hắn mặc một áo bào đạo sĩ màu đen bẩn thỉu, tay cầm một cây phát trần rối rắm như giẻ rách, mái tóc bù xù, tóc mai màu hoa râm rù, tóc ở trên đỉnh đầu thì bó tùm thành một búi sau đó dùng một thanh tre nhỏ cố định lại. Về mặt hắn tràn ngập tang thương, trên mặt còn có một vết khô nứt màu đen, chẳng biết là bùn đất, hay vết thương do người ta đánh, cái miệng mở rộng, thiếu hơn phân nửa hàm răng, ánh mắt trời chiếu vào răng cửa của hắn lóa lên nhưng tia sáng màu vàng, giống như quân địch công phá vào một tòa thành trống, ở giữa xen kẽ còn có vài cọng rau xanh biếc...

Giờ phút này, lão đạo sĩ đang cười thật tươi với Tiêu Phàm, tay còn lại thì giơ tám phướn (vải treo trên cột, xách tay, dùng như biển quảng cáo) bẩn thỉu, đen ngòm, trên đó có bốn chữ lớn được viết cầu thả ziêu vẹo: “Thiết khẩu trực đoạn” (1)

Chứng kiến cái phướn trông như phướn gọi hồn, Tiêu Phàm rút cục cũng biết mình đụng phải loại người nào.

Khách khí mà nói thì đây là một người tu hành tại thế tục, thuyết pháp tôn giáo. Nói trắng ra là lừa đảo, bọn bịp bợm giang hồ, lấy nói dối, lừa đảo làm kế sinh nhai. Kiếp trước cũng có rất nhiều kẻ lừa đảo giống vậy, điều ngạc nhiên là, cả trăm ngàn năm qua, các chiêu lừa đảo thì có muôn vàn hình dạng, nhưng về hình tượng vẫn không thay đổi một chút nào, phát trần, đạo bào, cộng thêm khuôn mặt luôn tỏ ra vẻ bí hiểm, nụ cười như của Trang Chu hóa điệp, thì ra trang phục cùng với bộ dáng khi gạt người đã có truyền thống hơn sáu trăm năm, nếu có thể trở về, Tiêu Phàm nhất định sẽ xin cho kiểu dáng trang phục này di sản văn hóa thế giới.

Lão đạo sĩ dùng bàn tay bẩn thỉu khê vuốt chòm râu tiên phong đạo cốt của mình, sau đó nói một câu rất bí hiểm đủ để làm cho bất kì kẻ nào cũng phải chú ý:

- Chàng trai trẻ, ngươi có điềm xấu đó!

Tiêu Phàm mặt cau lại, theo bản năng đáp trả:

- Ngươi mới xài bra (nịt ngực phụ nữ, ở trên là “hung triệu”, có lẽ hắn nghe thành “hung trảo” tức cái bịt ngực!), cả nhà ngươi đều mặc bra!

Mọi người đều biết, những kẻ bịp bợm sợ nhất là những người không thèm đáp lời chúng, một khi đã đáp lời, vậy đơn giản thôi, xin chúc mừng bạn đã bị bọn chúng quần quấy, cái vận khí đen đui trong lời nói có lẽ chuyện đầu tiên bạn gặp phải chính là bọn chúng. Rất nhiều năm sau, Tiêu Phàm mỗi lần nhớ lại buổi gặp mặt này, lòng đầy tiếc nuối, than thở: “Giả như lúc ấy hắn không thèm đề ý, hoặc dứt khoát, rút đao, xiên cho tên đạo sĩ một nhát thì cuộc sống của hắn sẽ tuyệt vời biết bao...”

Khi Tiêu Phàm nói xong câu đó, tức khắc cảm thấy không ổn, bởi hắn phát hiện ánh mắt của tên đạo sĩ kia bỗng rực sáng, ánh mắt giống như của thợ săn khi thấy con mồi rơi vào bẫy. Không đợi hắn phản ứng, đạo sĩ nhanh như chớp xuất thủ cầm lấy tay Tiêu Phàm, nắm chặt cổ tay hắn, ngay lập tức trên cổ tay hắn xuất hiện một dấu tay vô cùng rõ ràng màu đen, tựa như bị trúng Hắc Sa chưởng vậy.

- Ngươi có điềm xấu, thật sự rất xấu!

Lão đạo sĩ vẻ mặt nghiêm túc nói, tựa như lúc bác sĩ thông báo với bệnh nhân ung thư thời kì cuối vậy.

Tiêu Phàm nghiêng đầu, vẻ mặt bất đầu tím lại do giận dữ:

- Buông tay! Bằng không ta đánh ngươi đó!

Lão đạo sĩ lập tức buông tay, đồng thời còn nhẹ nhàng dùng bàn tay bẩn của hắn xoa xoa vào dấu tay trên cổ tay Tiêu Phàm, kết quả làm cả cổ tay của hắn toàn bộ đen xì.

Lão đạo sĩ cười mà như như không cười nói:

- Bàn đạo tuyệt không nói dối, ngươi thật sự có điềm xấu!

Những kẻ lừa đảo như thế này, Tiêu Phàm đã gặp quá nhiều tại kiếp trước rồi. Làm sao mà lừa được hắn có chứ. Vì thế Tiêu Phàm hậm hực, nhấc chân bỏ đi.

Lão đạo sĩ nóng nảy ở phía sau gọi với theo một câu, nhưng câu này đã làm cho Tiêu Phàm không thể không dừng bước.

- Ngươi bị yêu nghiệt phụ thể! Đại họa không còn xa nữa đâu.

Tiêu Phàm lấp bắp kinh hãi, vội vàng quay đầu lại về phía đạo sĩ. Mọi người đều biết rằng Tiêu Phàm là người xuyên việt, hơn nữa còn đoạt xá của người khác, theo thời đại này mà nói, hắn quả thật được coi là bị yêu nghiệt phụ thể. Mà yêu nghiệt kia là chính hắn. Vốn đây là một bí mật, bỗng được một lão đạo sĩ ở giữa phố xá huyên náo này hét to ra. Hắn đương nhiên cảm thấy chột dạ, có cảm giác như Bạch nương tử gặp phải Pháp Hải đại sư (2). Đồng thời trong lòng cũng toát lên một vẻ kính phục với lão đạo sĩ có Họa nhãn kim tinh này. Vâng, thưa quý vị và các bạn, chính vì cái lòng khâm phục này của hắn mà bị kịch của hắn xin phép được bắt đầu từ đây.

- Sao ngươi có thể biết được ta bị yêu nghiệt phụ thể?

Tiêu Phàm tò mò hỏi.

Lão đạo sĩ vênh vào ra mặt:

- Bản đạo là cao nhân bất xuất thế, đương nhiên có thể liếc mắt là nhìn ra được!

Tiêu Phàm vẻ mặt không tin, hỏi:

- Cao nhân? Ngươi á?

Lão đạo sĩ vuốt chòm râu tiên phong đạo cốt của mình:

- Bản đạo một mực tu hành tại Chung Nam Sơn, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, ngũ hành bát quái, dịch số hà đồ đều thông thạo, ngươi thử nghĩ xem như vậy ta có được tính là cao nhân không?

Tiêu Phàm nhìn vào cái áo đạo sĩ như nhặt được từ trong đồng rác của hắn, nhún mày nói:

- Nói thật, nói ngươi là người tu hành ở Chung Nam Sơn ta không tin cho lắm. . . Nhưng nếu nói ngươi là kẻ trộm mộ ở Chung Nam Sơn, ta sẽ tin tưởng nhiều hơn!

Lão đạo sĩ mất hứng:

- Haiz, sao lại nói như vậy chứ? Ngươi không sợ bị Phật tổ trách tội sao?

- Phật tổ??? Ngươi không phải là đạo sĩ sao?? Đạo sĩ sao lại thờ Phật tổ????

- Khụ khụ, cái này gọi là, nhất pháp thông vạn pháp thông, Phật Đạo là người một nhà... Mà cái này có nói sâu ngươi cũng không hiểu được đâu.

Tiêu Phàm đầu óc có chút hỗn loạn, dùng sức lắc đầu, không để ý tới cái thuyết pháp “Phật Đạo một nhà” của hắn. Vị đạo sĩ ăn mặc lôi thôi này chỉ liếc mắt là nhìn thấu mình, hắn chỉ muốn biết rút cục, đạo hạnh của vị này cao bao nhiêu mà thôi.

- Ngươi vừa nói ta bị yêu nghiệt phụ thể là có ý gì?

Khi Tiêu Phàm hỏi những lời này, hai tay của hắn nắm thành hình nắm đấm, giấu trong ống tay áo rộng thùng thình, hắn thầm nhủ, chỉ cần lão đạo sĩ dùng những câu lừa gạt như “Người là do mẹ sinh ra, yêu quái cũng là do mẹ yêu quái sinh ra vậy” hắn sẽ cho lão một trận, đến mẹ lão cũng không thể nhận ra

May mắn là lão đạo sĩ này cũng rất chuyên nghiệp, hắn thần bí cười, nói:

- Ngươi muốn biết sao?

Tiêu Phàm gật đầu:

- Đúng vậy, Muốn!

Bỗng nhiên lão đạo sĩ mắt toàn lòng trắng, vờn cánh tay đen thui, ngón cái di chuyển trên ngón trỏ và ngón giữa, làm bộ như bấm đốt một phen, sau đó bỗng nhiên mở mắt, chăm chú nhìn về phía trước, sau nửa ngày, duỗi một ngón tay chỉ về hướng đông nam, giống như đã phát hiện yêu khí, mặt nghiêm trọng, trầm giọng nói:

- Đi theo ta!

Tiêu Phàm trong lòng bỗng có cảm giác nặng nề, “Lão đạo sĩ quả thật có chút tài năng, thoát nhìn có vẻ rất cao thâm, không thể khinh thường được!”

Vì thế Tiêu Phàm không chút chần chừ do dự nhấc chân đi theo lão đạo sĩ. Hai người, một trước, một sau đi ngang qua đường, rồi lại đi dọc theo phố hơn mười bước, lão đạo sĩ vừa đi vừa nhẩm tính phương vị, cuối cùng thân hình dừng lại trước cửa một quán cơm.

Lão đạo sĩ ngẩng đầu nhìn biển hiệu quán cơm, mặt mày ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Tới rồi!

Đồng tử Tiêu Phàm co lại :

- Yêu nghiệt cùng nơi đây có quan hệ như thế nào?

Lão đạo sĩ thần bí lắc đầu:

- Không có bất cứ quan hệ gì!

Tiêu Phàm vẻ mặt hiện lên vẻ sùng bái :

- Vậy ngài dẫn ta đến đây làm gì?

Lão đạo sĩ liếc nhìn hắn hỏi:

- Ngươi không phải muốn biết tại sao mà ta biết ngươi bị yêu nghiệt phụ thể sao?

- Đúng vậy!

- Mời ta bữa cơm, ta sẽ nói cho ngươi biết tất cả!

Tiêu Phàm mặt đen xạm lại:

-.....

(1) Chiêu bài dùng để miêu tả những thầy tướng, thầy bói dự đoán chuẩn xác và kiên định

(2) Hai nhân vật trong phim Thanh Xà, Bạch Xà

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thái Hư đạo trưởng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thấy lão đạo sĩ cười gian, Tiêu Phàm rất muốn cho hắn ăn đấm, cho mặt hắn biến dạng luôn, nghĩ lại thôi đành bỏ qua, đây vốn là Đại Minh triều, nơi hoàn toàn xa lạ đối với hắn, đánh người có lẽ sẽ gây ra hậu quả không tốt. Nhìn hình dáng gầy guộc, khô đét của lão đạo sĩ trông như phải nhịn đói mấy ngày. Tiêu Phàm thở dài. “Thôi! Không phải chỉ là một bữa cơm thôi sao, mời cũng được, cho dù hắn có là kẻ lừa đảo chẳng nữa, hắn cũng chỉ là một người tội nghiệp mà thôi, từng ấy tuổi mà còn phải lang thang như vậy. Có lẽ ta nên thông cảm cho hắn một lần”.

Tiêu Phàm khẽ vuốt mũi cười khổ, trong túi hắn vốn có mười lượng bạc, dự tính tìm một chỗ để đầu tư, thật xui xẻo, vừa ra cửa đã bị người lừa bữa cơm, không biết giá cả trong tiệm cơm cổ đại này thế nào. Hắn có dự cảm, nếu hắn không chạy nhanh thoát khỏi lão đạo sĩ này, mười lượng bạc trong túi hắn chỉ sợ sẽ toàn bộ biến thành thức ăn rồi chui vào bụng lão đạo sĩ này mất.

Hắn ngửa cổ nhìn cách trang trí của tiệm ăn này, bên ngoài không có nữ phục vụ tiếp khách, bên trong cũng không lót thảm đỏ, nói chung là rất bình thường, hi vọng giá cả sẽ không làm mình cháy túi..

- Xin mời đạo trưởng vào, thấy người có tuổi như vậy, ta kính lão, mời lão một bữa!

Tiêu Phàm thờ dài nói.

Tiêu Phàm vốn cũng chẳng khá giả gì, ngoài trừ được cái mã đẹp trai, hắn chẳng còn gì khác, tiền để hoang phí lại càng ít. Không phải là hắn keo kiệt, mà là thật sự không có. Kiếp trước, những kẻ có tiền không biết làm gì vứt hàng đồng tiền qua cửa sổ với cái danh hào đẹp đẽ “Từ Thiện”. Hắn không có tư cách để chơi những trò hoang phí như vậy. Cho nên hắn quyết định, sau bữa ăn này, hắn sẽ té khăn cấp. Mỗi người một hương cho lành..

Lão đạo sĩ nghe vậy, mặt mày hớn hờ, miệng cười to hết cỡ, như đóa hoa cúc nở rộ. (Chắc anh em cũng từng nghe đến câu “Bạo Cúc Hoa nhi), vội vàng chấp tay cười nói:

- Phải thế chứ, bản đạo xin đa tạ, ha ha!

Chưa nói hết lời, lão đã không khách khí lao vội vào tiệm, nhanh như chớp chiếm một cái bàn, rồi gọi thật to:

- Tiểu nhị ! qua đây, mau mau!

Tiêu Phàm choáng váng, hắn có cảm giác đầu mình sắp to bằng cái đầu đến nơi rồi, giống như đại gia coi tiền như rác vậy...

Hắn bước nhanh vào tiệm, rồi ngồi cạnh lão đạo sĩ. Tiểu nhị đứng một bên khẽ cúi người, lễ phép hỏi :

- Xin hỏi nhị vị dùng gì ạ?

Lão đạo sĩ giờ trò cáo mượn oai hùm, lớn tiếng nói :

- Đem toàn bộ các món ngon nhất của tiệm ngươi tới đây, mỗi món một phần.

Tiểu nhị hai mắt sáng ngời, còn chưa kịp nói gì. Tiêu Phàm vội nói:

- Không cần phiền toái đến thế đâu...

Tiểu nhị mặt tươi như hoa :

- Tiểu điểm tuy rằng không lớn, các món nổi tiếng tuy có rất nhiều, nhưng không phiền một chút nào..!

Tiêu Phàm thờ dãi đáp :

- Ngươi không sợ phiền toái nhưng ta sợ !

Tiểu nhị ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Tiêu Phàm xụ mặt nói:

- Khi nào ngươi bỏ tiền ra mời kẻ khác ăn cơm, mà hắn gọi toàn những món đặc sản của tiệm ăn, ngươi sẽ hiểu thế nào gọi là phiền toái.

Lão đạo sĩ ngượng ngừng cười nói, lúc này thanh âm cũng nhỏ hơn rất nhiều:

- Vậy đơn giản lấy cho một món mặn, hai món chay, thêm một bầu rượu nóng là được rồi..

Nói xong, lão đạo sĩ cẩn thận nhìn sắc mặt Tiêu Phàm, thấy hắn không phản đối mới phát tay bảo tiểu nhị đi gọi đồ ăn.

Hai người ngồi đối diện, nhất thời cả hai lâm vào trầm mặc.

Lão đạo sĩ đảo con mắt, chấp tay cười nói :

- Đa tạ tráng sĩ đã mời ta bữa cơm này. Ta còn chưa biết tên tráng sĩ...

Tiêu Phàm cũng tùy ý, chấp tay nói:

- Tại hạ họ Tiêu.

Lão đạo sĩ ra vẻ làm như đã ngưỡng mộ từ lâu, ngạc nhiên nói :

- Thì ra là Tiêu tráng sĩ.

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn thân thể gầy yếu của mình, rầu rĩ nói:

- Ta trông thế này mà ngươi kêu ta là “ Tráng “, cũng không gánh nổi từ “ Sĩ “, ngươi có thể đổi cách gọi khác được không?

Lão đạo sĩ nghe vậy, bèn nói :

- Bản đạo chỉ hơn ngươi vài tuổi, già đâu mấy, ta gọi ngươi một tiếng lão đệ nha!

Tiêu Phàm nhìn hình dáng già nua của lão đạo sĩ, không khỏi giật mình, lão đạo sĩ này há chỉ hơn hắn “ mấy tuổi “? Lão cũng phải ngang tuổi gia gia hắn, như vậy thì hắn vinh hạnh quá, chắc là do bữa cơm này đây mà.

Tiêu Phàm chấp tay nói:

- Còn chưa kịp thỉnh giáo danh hiệu của đạo trưởng?

Lão đạo sĩ bày ra bộ dáng cao thâm, vuốt râu rồi nói :

- Thái Hư là danh hiệu của bản đạo!

- Thái Hư?

Tiêu Phàm hai mắt tròn trừng, giật mình dò xét một phen, thấy lão đạo trưởng dáng người gầy guộc, ốm nhom, da bọc xương, Tiêu Phàm tự đáy lòng khen:

- Đạo trưởng người cũng như tên, quả nhiên là Thái Hư (1)

Thái Hư đạo trưởng cười gượng nói:

- Người xuất gia vốn kham khổ, quả thật hơi có “Hư” một chút!

- Đạo trưởng tu hành ở Chung Nam Sơn bao nhiêu năm rồi ạ ?

Thái Hư nói :

- Bản đạo sinh ra vào những năm cuối của triều Nam Tống, sáu tuổi bái đạo nhập môn, cùng với sư huynh đệ khác khổ tu hành tính ra cũng phải hơn trăm năm.

- Trăm... Hơn trăm năm? Xin hỏi đạo trưởng năm nay được bao nhiêu tuổi?

Tiêu Phàm tròn mắt hỏi.

Thái Hư cười nói:

- Lúc bản đạo sinh ra đúng lúc người Mông Cổ xuôi nam diệt Tống, tính tới hôm nay tính ra cũng tròn một trăm ba mươi tuổi!

Tiêu Phàm nhìn chăm chăm vào lão đạo sĩ, thờ dãi nói :

- Đạo trưởng sao phải nói dối như vậy? Cho dù người có nói tuổi người nhỏ hơn một chút ta vẫn mời người bữa cơm này cơ mà?

Thái Hư trừng mắt nhìn hần:

- Không tin sao?

Tiêu Phàm lắc đầu nghĩ ” Hơn một trăm ba mươi tuổi, quá hai giáp, trải qua ba triều đại Tống Nguyên Minh, có thể xem như hàng thật giá thật “Tam Triều Nguyên Lão”, từng ấy tuổi mà đem về thời hiện tại, chắc chắn lão sẽ được ghi vào kỉ lục Guinness, mà tại cổ đại thì tuổi thọ bình quân là bốn mươi đến năm mươi tuổi là cùng làm sao mà tận từng ấy được? Lão già này chắc không phải nói dối quen mồm rồi đấy chứ? Há mồm ra là nói dối, bữa cơm này mời hần thật không đáng mà....!”

Thái Hư cười nói :

- Người không tin thì ta cũng đành chịu! Từ xưa đến giờ, bản đạo chưa nói xạo nửa lời, người tu đạo luôn có biện pháp dưỡng sinh khác biệt, ta như thế này vẫn chưa được coi là trường thọ. Sư huynh ta mới kinh chứ! Năm nay hơn một trăm năm mươi tuổi rồi, mà trông bề ngoài cứ như nam tử ngoài bốn mươi!

Lão già càng chém càng quá tay....

Thái Hư thấy Tiêu Phàm lộ ra bộ dáng không tin, không khỏi cười nói:

- Xem ra là người không tin, vậy chắc người đã từng nghe qua danh hiệu “ Toàn Nhất chân nhân” chứ?

Tiêu Phàm lắc đầu.

Thái Hư ngạc nhiên :

- Toàn Nhất Chân Nhân mà người cũng không biết?

Nhìn vẻ mặt của hần hiện ra một dòng chữ “ Không biết Toàn Nhất chân nhân sao không chết đi cho rồi!”

Tiêu Phàm không nhịn được nói :

- Toàn Nhất chân nhân là ai mới được chứ ?

Thái Hư thở dài nói :

- Người trẻ tuổi cũng không nên thành thật như vậy chứ? Cô lậu quả văn như vậy không sợ người khác chê cười sao?

Tiêu Phàm cười nói:

- Ta không sợ người khác chê cười, cho dù ta không biết Toàn Nhất chân nhân sư huynh của ngươi là ai, thì cũng chẳng ảnh hưởng tới việc ta ăn uống mỗi ngày!

- Sư huynh ta còn có cái tên Huyền Huyền Tử, chắc ngươi phải biết chứ? Chưa? Vậy ... Huyền Nhất đạo trưởng? Trương tiên nhân? Chưa hết á ?

Thái Hư nổi giận, đập bàn lớn tiếng nói :

- Vậy chắc Trương Tam Phong ngươi cũng chưa nghe thấy bao giờ đúng không?

Tiêu Phàm khẽ hít một hơi thật sâu:

- Trương.. Trương Tam Phong ? Sư huynh của ngươi là Trương Tam Phong????

Thái Hư đạo trưởng thở dài nhẹ nhõm, khẽ lau mồ hôi, vô lực nói :

- May là ngươi không phụ sự kì vọng của ta. Nếu ngươi tiếp tục lác đầu... Ta chỉ sợ sẽ không kiềm chế được mà lao tới bóp chết ngươi... Tội lỗi, tội lỗi quá, A di đà phật...

(1) Thái Hư : chắc mọi người có nghe câu Thái Hư Bồ Âm rồi nhỉ

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Giấc mộng giàu sang

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đồ nhắm được bưng lên, đồ ăn của phương nam thường chú trọng sự đẹp mắt tinh tế, không phải là bát to chén đầy. Điều này cũng có quan hệ với tính cách người phương nam: tao nhã, coi trọng cảnh giới, vô luận là ăn, mặc, ở, đi lại cùng phong tục, cách sống đều lấy sự tao nhã làm trọng. Tiểu nhị bê lên một món chay, hai món mặn, còn có một bình rượu hoa điều nhỏ (DG: rượu hoa điều (đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của

Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc), nhìn qua chắc đủ làm ướt môi là cùng

Thái Hư không chút khách khí, vung đũa vừa gắp vừa nhai nuốt, bụng đói đã mấy ngày nên hắn ăn rất hung bạo. Tiêu Phàm vẫn ngồi ngây ngời, chưa kịp hoàn hồn. Trương Tam Phong! Thật là quá nổi danh a! Không nghĩ mới xuyên việt mới mấy ngày đã gặp phải vị sư đệ của vị lão thân tiên này, thực là phúc duyên thâm hậu. Nếu có thể gặp được vị Trương chân nhân trong truyền thuyết thì không cần nói đến cái khác, chỉ cần lời kéo quan hệ cùng đồ tôn Trương Vô Kỵ của hắn, học Cửu Dương thần công hoặc là Càn Khôn Đại Na Di gì đó, nhân tiện lãnh giáo vài phương pháp luyện đan. Khi đó chỉ cần hươu tay khuấy nước, tung ít bột phấn các loại thì đánh trúng kẻ khác thì dù tên đó không chết cũng chạy trời chết. Nếu dương cớ hiệu đây là bí thuốc

độc nhất vô nhị của Trương chân nhân tặng cho thì không biết là bán ra kiếm được biết bao là bạc , là con đường tắt nhanh giàu a

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm càng lúc càng hưng phấn, hắn như đang thấy cái ngai vàng với danh xưng giàu đệ nhất huyện Giang Phổ đang hướng hắn mà ngoắc ngoắc... Tiêu Phàm kích động quay qua nói:

- Khi nào thì sư huynh ngươi...

Nói tới đây Tiêu Phàm há hốc mồm bởi vì hắn thấy Thái Hư giống như tên ăn mỳ, trực tiếp bốc thức ăn nhét vào mồm, rồi bê cả đĩa đồ vào, miệng dính

đầy dầu mỡ, hình tượng rất khó coi, ăn như hổ đói, phong quyền tàn bạo (DG: ngón sạch, đóp sạch, húp liếm sạch ấy mà)

Tiêu Phàm như bị dội một gáo nước lạnh, lập tức bình tĩnh lại.

Hắn đột nhiên nghĩ tới phẩm chất của vị Thái Hư đạo trưởng này thật có điểm đáng nghi. Nói thẳng ra hắn căn bản là kẻ bịp bợm giang hồ, hắn nói là sư đệ của Trương Tam Phong e rằng cũng chỉ là lừa gạt. Nếu Trương Tam Phong có một vị sư đệ ăn uống như ăn mây vậy, chỉ sợ rằng ông ta cũng phải kiểm điểm lại mình trong hơn trăm năm qua có đối xử quá ngược đãi với vị sư đệ này không, lão nhân gia là người thần tiên, sao lại có sư đệ thâm hại như vậy?

Tiêu Phàm tự giễu cười khổ lắc đầu, chỗ nào có người, chỗ ấy có giang hồ, lời đồn này quả là không giả. Giang hồ là chốn đầy bầy rập, mọi thứ đều là giả dối, mình đường đường là một nhân sĩ xuyên việt, lại bị người cổ đại lừa gạt, ôi giang hồ thật hiểm ác.

Nhẹ nhàng gõ gõ cái bàn, Tiêu Phàm tự động bỏ qua đề tài Trương Tam Phong, nhún mày nói:

- Vừa rồi trên đường người nói ta bị yêu nghiệt phụ thể, nghĩa là thế nào?

Thái Hư nhanh nhẹn đổ hết rượu vào miệng, thỏa mãn ợ một cái, sau đó ung dung trở mặt nói:

- Thiên cơ không thể tiết lộ.

Liếc mắt thấy thần sắc Tiêu Phàm không tốt, Thái Hư bật cười nói:

- Kỳ thật nói người bị yêu nghiệt phụ thể cũng chỉ là trực giác của bản đạo.

Khẳng định lão hỗn đản kia là kẻ lừa gạt. Cái gọi là “yêu nghiệt phụ thể” hay gì gì đó chẳng qua là một mảnh lời để hắn kiếm bữa cơm, cũng giống như chém cái tít thật to trên các diễn đàn kiếp trước của hắn. Năm tay Tiêu Phàm dưới bàn nắm chặt, Hắn rất muốn mắng một câu: “Ông chủ, hàng đã xem xong?”.

Quay đầu nhìn lại thoáng thấy bộ dáng đáng thương của Thái Hư, Tiêu Phàm lại thở dài, thôi quên đi, người sống lâu như vậy mà để có một bữa no phải lừa gạt cũng đáng thương.

Thái Hư thấy Tiêu Phàm thở dài, hắn cũng thấy rất ngượng ngùng, rồi như ảo thuật chẳng biết nơi đâu lấy ra một cái ống thăm, ngần ngại nói:

- Hay là... Ta bói cho người một quẻ bát tự?

Tiêu Phàm: ...

- Tính tiền vận cũng được, hậu vận cũng xong, hôn nhân hay tiền đồ, tuổi thọ đều được tất...

Tiêu Phàm ngửa mặt lên trời than thở, lẩm bầm nói:

- Thôi, cho dù là giấy vớt đi thì cũng có tác dụng của nó... Nếu người thật sự cảm thấy áy náy thì tính cho ta xem khi nào ta phát tài đi.

Thái Hư xuy một tiếng, bật nói:

- Trời ạ, ta cũng muốn biết mình khi nào phát tài, đâu đến nỗi như bây giờ phải ăn uống... Khụ khụ, A di đà phật, bản đạo nói lỡ lời. Tiêu lão đệ đưa ngày sinh tháng đẻ đây, ta tính giúp người.

Tiêu Phàm nghe vậy trong lòng càng bị thương, lão đầu này nói cũng đúng, nhưng mà trong lòng Tiêu Phàm lại rất khó chịu. Một lão đầu cổ đại liền dễ dàng lừa mình một bữa cơm, một việc nhỏ như thế lại làm trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy sinh ra một cảm giác thất bại thực sự, thời xưa quả là rất hỗn loạn! Sáng sớm mới định dạo quanh một vòng thủ phủ huyện Giang Phổ rộng lớn, ai ngờ chỉ mới chưa đầy đến hai canh giờ, Tiêu Phàm liền trở thành con mồi, kẻ lừa đảo như con bướm nhẹ nhàng bay lên, vờn một cái, vượt quanh người thanh niên mang giấc mộng nhà giàu, quả thật nghiệp chướng nặng nề, niệm bao nhiêu tiếng A di đà phật cũng không siêu thoát.

- Ngày sinh tháng đẻ ư?

Tiêu Phàm cười khổ.

- Nói thực ta cũng không biết ngày sinh tháng đẻ của mình!!!

Thái Hư lập tức nổi lên vẻ thương cảm:

- Nói như vậy, người là cô nhi?

Tiêu Phàm chần chừ nói:

- Cũng không tính là cô nhi, hiện tại ta ở nhà nhạc phụ, nhưng mà cũng không biết là ở được mấy ngày nữa!!!

- Nhạc phụ người là...

- Phú thương huyện Giang Phổ, Trần Tứ Lục.

Thái Hư chấn động:

- Thì ra người là cô gia của Trần Gia!

Tiêu Phàm không nhịn được sờ sờ cái mũi, cười khở:

- Không nghĩ tới tại Giang Phổ này ta cũng nổi danh vậy chứ.

Thái Hư cười gượng, nhìn phía Tiêu Phàm, ánh mắt không biết là thương cảm hay tiếc hận.

- Danh khí người thật sự không nhỏ, bản đạo phiêu bạt giang hồ, mới tới huyện Giang Phổ này một tháng đã biết đại danh của người. Thế mới biết hôm nay có thể ngồi ăn cơm với người thật sự là... ai da coi như là vinh hạnh cho bản đạo quá!

Vinh hạnh thì vinh hạnh đi, lại còn “coi như” nữa.

Tiêu Phàm cười khở nói:

- Người không muốn nói lời khách khí thì thôi, đã nói sao không nói nhiều một chút, lời tuy không thật nhưng cũng làm ta vui vẻ một lần?

Thái Hư cười nói:

- Nói người nổi danh quả thật không giả, lúc Trần Tứ Lục giữ người lại đã đặc ý khoe khoang khắp nơi, nói cái gì là Trần gia không ngại phú yêu bản, cái gì là nhân tình đáng giá ngàn vàng, cái gì là không vì thân gia người nghèo mà hối hận. Bởi vì giữ người lại, Trần gia đã giương cao chiêu bài thành tín tại huyện Giang Phổ, sinh ý Trần gia cũng vì vậy mà càng thịnh vượng. Kết quả là qua bốn năm qua mấy cái câu son son thép thép vàng đầy Trần Tứ Lục cũng không nói nữa, người ngoài có hỏi tới cô gia Trần gia, Trần Tứ Lục cũng phụng phịu không nói một lời, người ta cũng nhận ra hắn đang hối hận, muốn hối hôn. Hiện tại người trong huyện Giang Phổ đang mở to mắt nhìn hắn xem lúc nào hắn nuốt lời, hối hận hối hôn, đem người đuổi ra khỏi cửa phủ Trần.

Tiêu Phàm có chút giật mình, khó trách hắn khinh bạc Bão Cầm như vậy mà Trần Tứ Lục cũng chưa đuổi hắn ra khỏi nhà, thì ra cũng vì hắn biết đuổi vị cô gia này không được, ít nhất là hiện tại không được, bằng không sẽ mang lại xú danh cho Trần gia.

Tiêu Phàm cười khở:

- Xem ra danh khí lớn cũng là một chuyện tốt, nếu là cô gia không chút tiếng tăm tại Giang Phổ này, sợ rằng đã sớm lưu lạc đầu đường xó chợ...

Thái Hư nhìn mắt Tiêu Phàm, sau nửa ngày, rốt cuộc lắc đầu nói:

- Bản đạo cũng là nói lời chân tình với người, người mới quen. Tiêu lão đệ à, bản đạo nhìn ra người cũng không phải người chịu ở trong ao, là người luôn muốn bay cao, người cần gì thiếu tự trọng, suốt ngày ăn nhờ ở đậu?

Tiêu Phàm thờ dãi nói:

- Đương nhiên ta cũng không muốn ăn nhờ ở đậu, cho nên hôm nay đi ra dự định xem có cách nào kiếm tiền không, có câu: người quân tử không ngừng vươn lên, cho dù không tung hoành thiên hạ thì ít nhất cũng tay làm hàm nhai mới được.

Thái Hư nghe vậy tức khắc nghiêm nghị hướng Tiêu Phàm chấp tay, nghiêm mặc nói:

- Tiêu công tử đại tài, xin hỏi công tử có chí nguyện gì?

Câu hỏi này nghe quá quen, Tiêu Phàm không chút nghĩ ngợi nói:

- Đồng Trác, danh nhờ vào nhà Hán, thật ra cũng là Hán tặc ????????????????

Thái Hư há hốc mồm!!!!

Tiêu Phàm ngượng ngừng cười cười:

- Thật có lỗi, câu hỏi này thật hay, không trả lời vậy cũng không hợp cảnh...

Thái Hư lau mồ hôi:

-

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trần Phủ u ám

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong quán ăn nhỏ, một tên ham ăn tục uống, lấy việc lừa gạt mà sống, tự xưng là lão đạo hơn một trăm ba mươi tuổi, hỏi chí hướng của một gã cô gia ăn nhờ ở đậu, cảnh tượng này thật quỷ dị, hết sức kỳ lạ.

- Chí hướng thực sự của ta...

Tiêu Phàm ngẩng đầu, ánh mắt từ mê man chuyển sang kiên nghị:

- Trong vòng một tháng trở thành người giàu nhất huyện Giang Phổ!

Nhưng mà trước tiên là phải có vận khí tốt và không gặp phải bịp bợm giang hồ.

Thái Hư ghen hòng, nhìn trần trời:

- Đây là chí hướng của ngươi?

Tiêu Phàm kiên định gật đầu, có vẻ thỏa thuê mãn nguyện:

- Không sai! Cho dù hiện tại nhà giàu nhất là nhạc phụ ta, thì ta cũng không chút lưu tình đạp hất xuống mà bước lên!

Thái Hư trợn mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, hồi lâu á khẩu không nói được.

Thật lâu sau, Thái Hư rút cuộc thì thảo than thở:

- Người khác đều nói cô gia của Trần gia bị bệnh nặng, sau đó hóa điên. Bản đạo gặp người thấy cử chỉ cũng bình thường, vốn không tin lời đồn. Ai ngờ bây giờ xem ra lời đồn cũng có mấy phần đúng. Bản đạo lại hiểu trần thế thêm một chút.

Tiêu Phàm vui vẻ chấp tay nói:

- Đạo trưởng nhập thế tu đạo, hôm nay đạo hạnh lại sâu thêm một tầng, không chừng sẽ sớm mọc cánh thành tiên, thật sự đáng mừng.

Thái Hư muốn điên lên:

- Nghe nói ngươi vốn là con nhà nông?

- Ô đúng!

- Mà giờ ngươi lại muốn đi bán hàng rong sao?

- Đúng vậy.

Thái Hư mang vẻ tiếc hận, (nguyên văn: sắt không đúc thành thép được):

- Con dân đã chia ra danh phận: sĩ nông công thương, ngươi đang đứng hàng thứ hai, làm nông không làm lại chạy đi làm thương, căn bản cái này không gọi là chí hướng mà là ngươi bị lạc lối!!!

Tiêu Phàm lập tức trợn tròn mắt, tên giang hồ bịp bợm rách mướp kia lại chê chức nghiệp thương nhân. Ở triều Minh, địa vị của thương nhân thấp đến thế nào? Xem ra câu có tiền là đại gia không đúng ở triều Minh này rồi. Tiền là thứ tốt, bất luận là ở thời đại nào, triều đại nào cũng là thứ tốt. Nhưng kẻ có nhiều thứ này nhất là thương nhân lại là người bị đặt ở tầng thấp nhất của xã hội, cái này cũng là một hiện tượng kỳ quái. Cơ sở kinh tế quyết định kiến

trúc thượng tầng cũng chỉ là một câu nói suôn. (DG: tham khảo thêm sách Kinh Tế Chính Trị)

Cùng lão đạo sĩ hàn huyên nửa ngày, không hẳn là quá hợp ý, nhưng mà đây cũng là người mà Tiêu Phàm nói chuyện nhiều nhất từ trước đến giờ, tạm thời có thể coi là bằng hữu, cũng không quan vị bằng hữu này là kẻ lừa đảo. Com no rượu say, trên bàn còn một ít thức ăn đĩa đều bị lão đạo sĩ dùng đầu lưỡi liếm được sạch sẽ, sáng đến mức có thể soi bóng người trên đó. Tiêu Phàm cũng không để ý tới lão đạo sĩ ánh mắt khản khoản muốn kêu thêm vài đĩa nữa của lão đạo sĩ, ngoắc tay kêu tiểu nhị tính tiền. Bữa com này tốn năm mươi đồng, cũng không tính là nhiều. Tiêu Phàm cẩn thận móc ra một ít bạc vụn, chường quảy xinh xắn là lướt đếm qua rồi trả lại mấy chục đồng tiền thừa cho Tiểu Phàm.

Ra cửa quán, Tiêu Phàm cùng lão đạo sĩ chia tay, lão đạo sĩ có vẻ không muốn rời, đi theo sau Tiêu Phàm thật lâu. Sau đó hắn lại nhai liên miên, nào là

hắn sẽ ở luôn tại huyện Giang Phở này, hi vọng mỗi ngày có thể gặp gỡ Tiêu Phàm nói chuyện, hai người hợp mưu, tiếp thu ý kiến quần chúng làm cho Tiêu Phàm bỏ được cái suy nghĩ lạc lõng kia, vẫn vẫn...

Tiêu Phàm cũng không phản ứng gì, hắn liếc mắt đã xem thấu cái dụng tâm xấu xa của lão đạo, gặp gỡ nói chuyện ư, không phải là bảo ta mời người ăn cơm mỗi ngày sao? Phung phí một lần như vậy là đủ rồi. Thái Hư lờ đờ theo hắn hơn nửa con phố mới hậm hực dừng bước, sau đó giờ cao phướn gọi hồn “Thiết khấu trực đoạn” mà đi tìm con mồi lần tiền khác để lừa.

Trên đường về Trần phủ, đầu óc Tiêu Phàm không ngừng suy nghĩ, qua chuyện gặp gỡ lão đạo sĩ trong lòng hắn ngập tràn sự thất bại. Hắn vẫn cho rằng mình thông minh, nhưng khiến tại cần thận suy xét lại một lần xuyên việt đã gặp đủ loại người. Đầu tiên là thiếu chút nữa bị người chôn, tiếp theo thiếu chút nữa bị người đuổi ra khỏi cửa, hiện tại lại bị bọn bịp bợm giang hồ lừa một bữa cơm. Những chuyện không vui đó làm cho hắn cảm thấy rất phiền lòng, số hắn là số con rệp, sự tin tưởng trước đây rằng trong một tháng sẽ trở thành kẻ giàu nhất huyện Giang Phở đã bắt đầu dao động. Làm người đã không làm thì thôi, đã làm thì làm cho đến nơi đến chốn. Tiêu Phàm bắt đầu tự kiểm điểm, người xưa cũng không phải là những kẻ ngốc, dường như chính mình mới là kẻ ngốc, một tháng mà trở thành kẻ giàu số một huyện này xem ra không thực tế... Đổi thành hai tháng đi! Còn có một việc rất kỳ quái, lẽ ra là đối với người xa lạ thì hắn rất đề phòng, vì sao lão đạo lại dễ dàng lừa hắn một bữa cơm. Đối với chuyện này, Tiêu cũng không khó chịu lắm, ngược lại mơ hồ có một chút thân thiết với lão đạo? Hay là lão đạo này căn bản không phải là người?

Trở lại Trần phủ lúc chạng vạng, tung một cước đập cửa, bước vào trong Tiêu Phàm liền cảm giác bầu không khí Trần phủ có chút kỳ lạ. Thường ngày mấy hạ nhân gác cổng luôn tụ tập, đôi khi uống rượu ba hoa, đôi khi tùm lại gieo xúc sắc đánh bạc, vì một hai đồng tiền mà đổ mồ hôi tía tai. Hôm nay chỗ gác cổng lại im lặng dị thường, gã thủ vệ cũng ngồi bên trong, im lặng, trên mặt có mấy phần sợ hãi, thỉnh thoảng cẩn thận ngấm ngấm vào tiền viện, lúc Tiêu Phàm bước vào hắn cũng không nhận ra.

Tiêu Phàm nhíu nhíu mày, hôm nay làm sao vậy?

Đang cảm thấy kỳ quái thì hắn thấy Trần quản gia ngo ngắc đang đi tới, trong lòng Tiêu Phàm cả kinh, vội vàng nhường đường. Tiêu Phàm chợt nhớ tới buổi sáng khi hắn ra cửa, hình như hắn đã lừa tên này một phen, kết quả bây giờ hình như đã lừa thành công. Trên hai má của Trần quản gia in hai dấu tay đỏ chót, tinh thần sa sút, ngay cả cổ mắt chó khi nhìn hạ nhân cũng đã thu liễm đi rất nhiều. Lén nhìn trộm ngực của phu nhân gia chủ, tội này không phải là nhỏ. Tiêu Phàm thầm giật mình, không phải tên ngu này chủ động chạy tới tìm Trần Tứ Lục để giải thích đấy chứ? Nếu thực sự là như thế thì hai cái dấu tay kia cũng không phải là oan.

Trần quản gia như vậy, trong lòng Tiêu Phàm cũng có vài phần chột dạ, làm chuyện xấu thì phải khiêm tốn một chút, đặc biệt là đối mặt với khổ chủ thì càng nên như vậy. Vẫn tưởng rằng Trần quản gia gặp mình sẽ nổi cơn thịnh nộ, lên án Tiêu Phàm ngấm máu phun người. Ai ngờ, Trần quản gia ngo ngắc đi tới, cũng không để ý đến Tiêu Phàm, chỉ nhìn thoáng qua hắn rồi vội vã ra ngoài đại môn, ánh mắt lo lắng không biết là đang tìm gì.

Tiêu Phàm càng kỳ quái, hôm nay phủ này làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Hiện tại Tiêu Phàm mới mơ hồ có chút hồi hận, đôi nhân xử thế kém cỏi cũng lộ rõ, đáng lẽ mình nên kết giao với hạ nhân trong phủ, đặc biệt là từ đó biết được cái tin tức. Không nắm bắt tin tức thực là bị người ta nắm tay bắt chân trước mặt. Núi không tìm ta thì ta tìm núi vậy. Tiêu Phàm quyết định chủ động đi hỏi một chút.

Cách Tiêu Phàm tìm người hỏi có chút thô lỗ, tùy tiện bắt người. Vẫn là phương pháp cũ, trong hoa viên phía tây của tiền viện, hắn tìm một chỗ trời không biết, đất chẳng hay ngồi một góc mà núp, sau đó ôm cây đợi thỏ, kiên nhẫn chặn đường một hạ nhân nào đó đi qua.

Người xui xẻo thứ nhất là hạ nhân phụ trách chăm sóc hoa viên, là một người câm. Tiêu Phàm đề hạ nhân đó ra đất, hỏi xem ở Trần phủ xảy ra chuyện

gì. Đáng tiếc là Tiêu Phàm bắt sai người rồi, người ta sở dĩ gọi là câm vì hắn không nói được, mà không nói được thì...

Tiêu Phàm lộ vẻ xin lỗi, lão người câm lau nước mắt, chạy nhanh như chớp... Đồi này may mắn làm người câm, thật là phúc đức tổ tiên. (DG: !!!!!?????).

Vì thế Tiêu Phàm lại phải ngồi chồm hổm xuống, ngồi như lính trình sát muốn đột nhập gần đồn địch, đợi người kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Huyện lệnh phá nhà

Rất nhanh sau đó, Tiêu Phàm tóm được hạ nhân xui xẻo thứ hai. Bay lên, đề xuống, đâm đá túi bụi... Tên hạ nhân này hoảng sợ quá liền vừa khóc vừa kể cho Tiêu Phàm nghe hết thảy những chuyện hắn muốn biết. Tên này nói rất nhiều, nhưng câu đầu lại không liên quan gì đến câu sau, tổng kết lại chỉ có một câu: Trần phủ hôm nay gặp phiền toái rồi. Mà phiền toái này, không nhỏ chút nào.

Gia đình thương nhân tuy giàu có đến mức nào, sinh ý phát đạt ra sao, nhưng có thể khẳng định là không thể chỉ hoàn toàn tập trung vào việc buôn bán là được, còn một cái quan trọng hơn chính là phải có mối quan hệ rộng và đặc biệt phải có quan hệ tốt với quan phủ địa phương, để nhờ có chuyện gì cũng

có người thông báo cho mình biết, lợi dụng nó để phát triển sinh ý, như vậy làm ăn mới lâu dài được, mua bán mới ngày càng thịnh vượng.

Trần gia đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Trần gia sở dĩ tại huyện Giang Phô phát triển sinh ý mạnh mẽ như thế cũng một phần vì có quan hệ chặt chẽ với hết thầy trên dưới những người ở huyện nha, nhưng bất quá chỗ dựa thật sự sau lưng Trần gia chính là quan huyện ở Huyện Giang Phô lúc bấy giờ, Trương Sĩ Đức. Mà Trương huyện lệnh này cũng không hoàn toàn vì bạc mà thành chỗ dựa sau lưng của Trần gia, khi xưa Trần Tứ Lục không biết làm thế nào đã móc nối quan hệ được với Trương huyện lệnh, hơn nữa quan hệ cũng không phải bình thường, nhờ thế nên Trương huyện lệnh bình thường sự tình gì cũng giúp đỡ Trần gia vô điều kiện, cũng chính nhờ thế Trần gia mới thuận buồm xuôi gió trở thành phú thương tại Huyện Giang Phô này.

Nhưng có chỗ dựa vững chắc cũng chưa hẳn sẽ được dựa vào cả đời, Trương huyện lệnh cũng không có khả năng cả đời làm Huyện thừa, hẳn đã có tuổi, mà lại không có khả năng tiếp tục thăng quan tiến chức, hơn nữa Hồng Vũ Hoàng đế lại hận nhất là bọn tham quan, hẳn có tham tiền cũng không dám tham nhiều quá, lại càng không có cái gan há hiệp dân chúng, nên lựa chọn tốt nhất chính là cáo lão hồi hương. Cho nên Trương huyện lệnh quyết định về hưu. Mấy ngày trước Ứng Thiên phủ đã duyệt qua công văn xin cáo lão hồi hương của Trương huyện lệnh, vì thế nên Trương huyện lệnh cùng hết thầy gia quyến đã lên xe ngựa về quê, an tâm nghỉ ngơi, hưởng thụ tuổi già.

Trương huyện lệnh, chỗ dựa vững chắc nhất đã từ quan, tin tức này đối với Trần gia cũng không phải là một phiên toái gì lớn quá, dù sao Trần gia cũng đã phát triển nhiều năm rồi, ít nhiều gì cũng đã có chuẩn bị, mất một chỗ dựa vững chắc tuy rằng đáng tiếc nhưng cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn. Chuyện phiên toái là ở phía sau, phủ Ứng Thiên cũng đã nhanh chóng sắp xếp một vị quan khác đến Huyện Giang Phô nhậm chức Huyện lệnh, vị Tân Huyện lệnh này họ Tào, hôm qua vừa đến Huyện Giang Phô. Mà kể ra Trần gia này cũng khá xui xẻo, con trai độc nhất của Trần Tứ Lục, cũng là cậu em vợ trên danh nghĩa của Tiêu Phàm, Trần Ninh, hôm qua cùng bạn bè đến Kim Ngọc Lâu ăn uống chè chén, sau có cùng một vị khách tranh đoạt một bình rượu duy nhất còn lại, hai bên tranh chấp ồn ào, cuối cùng vì Trần Ninh thấy người này ăn mặc trang phục bình thường, then quá hóa giận hung hăng đập cho hắn một cước, từ đó dẫn đến rắc rối này của Trần gia. Người bị đánh này không ai khác, chính là quan huyện mới đến huyện Giang Phô nhậm chức, Tào Nghị.

Tào Nghị cảm thấy rất tức giận, mình đường đường là quan huyện mới đến nhậm chức, mộng còn ngồi chưa nóng đã bị một tên thiếu gia của một thương hộ nhỏ bé đập cho một cước, nghĩ mà xem, nếu hắn không làm cho ra lẽ chuyện này thì mặt mũi một vị quan bát phẩm như hắn biết để ở đâu nữa?

Tào Nghị thân là mệnh quan triều đình, đương nhiên không thể giống bọn lưu manh ngoài chợ tại nơi công cộng đánh nhau với Trần Ninh, quan viên phải giữ thể diện của quan viên, vì thế sau khi bị đập cho một cái, Tào Nghị cũng không nói thêm gì, lập tức hồi phủ.

Sau đó liền phái người đi điều tra gia thế của tên đây, xác nhận người vừa đập hắn một cước là Trần Ninh, con trai độc nhất của Trần Tứ Lục, hơn nữa Trần gia có quan hệ rất chặt chẽ với quan phủ ở đây, chỗ dựa rất vững chắc, thế nên hôm nay Tào Nghị phái người đến Trần phủ truyền lời, nói là: ầu ả mệnh quan triều đình là tội lớn, nhưng Tào Nghị ta cũng không một sẽ không bắt con trai độc nhất của ngươi, hai sẽ không đến đập phá nhà ngươi, nhưng Trần gia các ngươi không phải là nhà giàu nhất ở huyện Giang Phô này sao? Giàu nhất thì thế nào, lão tử ta muốn Trần gia các ngươi phải khuynh gia bại sản.

Trần Tứ Lục vừa nghe tin này xong không khỏi hoảng sợ tột độ, vội vàng gọi Trần Ninh đến để hỏi lại cận kề, cuối cùng cũng hiểu rõ được đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện, Trần Tứ Lục giận dữ hung hăng đánh Trần Ninh vài cái, sau đó liền nhanh chóng chuẩn bị quà cáp, mang theo Trần Ninh đến nhà phủ, quỳ trước cửa phòng ngủ của Tào Nghị thỉnh tội, xin được chịu đòn đền tội. Quỳ hơn một canh giờ, nhưng cửa phòng Tào Nghị vẫn đóng chặt, không có chút phản ứng gì, sau đó một vị lão bộc đi đến truyền lời, bảo Trần Tứ Lục nhanh về đóng cửa hết thầy các cửa hàng trong huyện Giang Phô, nếu không Tào huyện lệnh sẽ lập tức đến từng căn mà thu thập.

Phụ tử Trần gia lúc này mới nhận ra tình thế đã hết sức nghiêm trọng, không còn cách cứu vãn, thất tha thất thểu trở về phủ, vất óc suy nghĩ tìm kiếm đối sách. Điểm yếu của thương nhân cũng chính là chỗ này, nếu họ giao hảo tốt với quan viên vậy thì hết thầy không có chuyện gì xảy ra, mọi người cùng nhau làm giàu, nhưng nếu thương nhân nhờ đắc tội với quan phủ, vậy thì xem như đại sự hồng hết, cái gọi là “Huyện lệnh phá nhà, thứ sử diệt môn” là vậy đây, cho dù hắn chỉ là một quan huyện nhỏ nhỏ nhưng nếu hắn muốn một thương hộ tán gia bại sản, hay thậm chí là làm cho họ biến mất, cũng chẳng có vấn đề gì, trừ khi sau lưng họ là một người hay một thế lực lớn hơn hắn. Hiện giờ Trương huyện lệnh đã cáo lão hồi hương, Trần gia căn bản không còn chỗ dựa vững chắc nữa.

Tên hạ nhân vừa run rẩy vừa nói cho Tiêu Phàm nghe rõ ngọn nguồn mọi chuyện, sau đó hai mắt đầm lệ nhìn chằm chằm hắn, hy vọng vị Uất ức cô gia này sẽ thả mình ra. Tiêu Phàm thoải mái phát tay, tên hạ nhân như được đại xá, thất tha thất thểu ba chân bốn cẳng mà chạy đi.

Tiêu Phàm lắc đầu than thở, mình chỉ bỏ ra ngoài dạo có một ngày, không ngờ chỉ một ngày mà Trần gia lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, còn rước phải một đại phiên toái vào người nữa, nếu Trần Tứ Lục không nghĩ ra biện pháp giải quyết, e rằng Trần gia không còn tồn tại được mấy ngày nữa. Đồng thời Tiêu Phàm cũng hiểu ra một vài chuyện, thì ra ở thời này tiền cũng không phải là vạn năng, quyền lực mới là tất cả. Người có quyền chỉ cần nhẹ nhàng nói một câu liền có thể dễ dàng khiến cho một gia đình hào phú một phương phá sản, quyền lực... quả là một thứ tốt!

Trần gia gặp chuyện, đối với Tiêu Phàm cũng không phải là tin tốt lành gì, dù hắn có thích hay không thích Trần gia thì hiện giờ hắn vẫn chưa chuẩn bị ổn thỏa được cho tương lai của mình, nên trước mắt hắn vẫn chưa thể rời khỏi Trần phủ, nếu Trần gia phá sản, Tiêu Phàm cũng không khá hơn, Trần gia chết, Tiêu Phàm cũng chết theo. Cho nên Trần gia tuyệt đối không được ngã xuống! Ít nhất cho đến lúc Tiêu Phàm đủ khả năng rời khỏi Trần gia đã!

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm không khỏi cười khổ, thế sự luôn khó lường, thật khiến người ta phải khó xử, hắn hoàn toàn không thích Trần gia, nhưng giờ phút này lại không hy vọng Trần gia có chuyện, thật rối rắm, thật nghịch lý!

Mình có biện pháp nào giúp Trần gia vượt qua nạn kiếp này không?

Nếu lần này mình có thể giúp Trần gia giải quyết nguy cơ này, chắc hẳn Tiêu Phàm ta trong mắt nhiều người sẽ tốt thêm vài phần, cuộc sống của mình ở

Trần phủ sẽ tốt hơn xưa. Hơn nữa đây cũng xem như là việc hẩn làm để báo đáp Trần gia đã nuôi hẩn suốt bốn năm nay, sau này có bỏ đi cũng là hợp tình hợp lý.

Tiêu Phàm âm thầm quyết định.

Tiền đường Trần phủ.

Nội đường u ám, chỉ có chút ánh sáng phát ra từ hai ngọn nến đỏ, gió khẽ lay động, chợt sáng chợt tối, Trần Tứ Lục ngồi trên cái ghế to bằng gỗ lim, thân sắc u ám, chỉ có một buổi mà trông hẩn như già đi mấy chục tuổi, lẳng lặng ngồi trên ghế, không nói một lời. Thân hình mập mạp thỉnh thoảng lại run rẩy, giống như một con vật đang chịu trận dưới cơn mưa bão, thân hình co rúm lại, trông hết sức đáng thương nhưng cũng khá buồn cười. Gió mùa đông lạnh lẽo thổi vào tiền đường, trên chiếc bàn trà thấp thấp, một chén trà màu lam viền hoa nằm yên trơ trọi trên đấy, Trần Tứ Lục hai mắt vô thần nhìn về phía ngoại đường, vô ý vô thức bưng chén trà lên, động tác như một kẻ vô hồng, chậm rãi uống một chút trà. Ngày xưa uống trà Long Tỉnh cảm thấy thật thơm thật mát, hôm nay lại thấy thật chua thật xót, cũng giống như tâm trạng hiện giờ của hẩn vậy.

- Lão gia, quản gia đã trở về!

Một tên hạ nhân chạy vào bẩm báo.

Sắc mặt Trần Tứ Lục khẽ biến:

- Nhanh! Mau gọi hẩn vào!

Trần quản gia sắc mặt trầm trọng bước vào, trông hết sức bối rối, không chờ Trần Tứ Lục mở miệng hỏi, Trần quản gia run run mở miệng bẩm:

- Lão gia, sự tình thật xấu a. Tiểu nhân theo lời dặn của ngài mang hai nghìn lượng bạc sang biểu Tào huyện lệnh, nhưng vì Tào huyện lệnh kia nhất quyết không chịu nhận, càng không thèm nhìn đến, trước mặt tiểu nhân thẳng tay ném xuống đấy, sau đó bảo tiểu nhân rút đi, hẩn còn nói... còn nói...

Trần Tứ Lục sắc mặt liền tái nhợt, hỏi:

- Hẩn... Hẩn còn nói gì?

- Hẩn nói... Trần gia chúng ta liệu mà chuẩn bị sổ sách thu chi suốt mấy năm qua, hẩn nghi ngờ chúng ta nhiều năm qua trốn thuế, ngài mai hẩn sẽ đích thân đến đây kiểm tra, hơn nữa còn có Lưu bộ đầu, tất cả cùng nhau tra cho ra chân tướng, nếu phát hiện Trần gia chúng ta thật sự trốn thuế, sẽ giao ngài cho Lý đại nhân xử lý, Trần gia trên danh nghĩa sẽ bị tịch thu tài sản... mọi thứ sẽ bị sung vào công quỹ!

- Lạch cạch!

Chén trà trong tay Trần Tứ Lục khẽ rơi xuống đất.

Khuôn mặt Trần Tứ Lục lúc này đã hoàn toàn trắng bệch, ngã phịch xuống ghế, lẩm bẩm nói:

- Trần gia lần này... Toi.. toi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Chỗ dựa vững chắc của Tào huyện lệnh

Nếu mà Trần gia có chuyện gì, thân là quản gia của nhà này, đương nhiên hẩn cũng không thể tránh khỏi. Thấy bộ dạng Trần Tứ Lục lúc này trông như mất cha mất mẹ, Trần quản gia lo sợ không yên, đứng như trời trồng hơn nửa ngày, mắt thấy Trần Tứ Lục vẫn còn ngẩn người ta như thế, hoàn toàn không có phản phó gì cho hẩn nữa, Trần quản gia đành lặng lẽ lùi về sau, bước ra khỏi tiền đường, sau đó chậm rãi xoay người bước đi thông thả về hướng cửa chính, bọn hạ nhân thấy hẩn ra liền nhao nhao hướng hẩn thi lễ, thái độ vừa kính cẩn vừa sợ hãi, tuy vậy Trần quản gia lại không có chút phản ứng gì, xụ mặt thờ dài. Trần gia sắp bị diệt đến nơi rồi, gia chủ có khi còn phải vào ngục chịu tai ương, hưởng chi phúc sao chi họa, yên hữu hoàn oán (tổ chim bị phá thì trứng có còn nguyên vẹn được không?, ý nói Trần gia gặp nạn, hẩn là quản gia của Trần gia cũng khó thể tránh khỏi)?. Minh thân là quản gia của Trần gia, oai phong này còn được bao lâu nữa đây?

Trần gia đắc tội với quan Huyện mới vừa nhậm chức, tin tức này trong nháy mắt đã truyền đi khắp Trần phủ, bọn hạ nhân tuy làm việc nhưng trên mặt lúc nào cũng đầy vẻ hoảng sợ kinh hãi, sinh mạng của cả Trần phủ bây giờ chỉ nằm trong một câu nói của vị quan Huyện kia thôi.

Trong nội đường, dưới ánh sáng tối tăm của ánh nến, Trần Tứ Lục ngهن ngào thở một hơi thật dài, hai tay bưng kín gương mặt mập mạp, thân mình không ngừng run rẩy. Chẳng biết từ khi nào, một đôi tay mảnh dẻ nhẹ nhàng đặt lên bàn vai Trần Tứ Lục, chậm rãi vuốt ve, dường như muốn giúp hẩn bình tĩnh lại.

- Cha, sự việc thật không thể cứu vãn nữa sao?

Giọng nói hết sức êm dịu nhưng lại xen lẫn một chút bất an.

Trần Tứ Lục từ từ nhắm hai mắt lại, thở dài nói:

- Oanh nhi, Trần gia đã đại nạn sắp ập đến rồi... Ninh nhi lần này gây ra họa không nhỏ.

Trần Oanh Nhi cắn cắn môi dưới, giận dữ nói:

- Nhị đệ thật không hiểu chuyện! Nữ nhi đã cảnh báo hần từ đầu, chúng ta tuy là gia đình thương hộ, gia tài bạc triệu nhưng cũng không thể ở bên ngoài ngang ngược, trên đời này những người chúng ta không thể đắc tội còn nhiều lắm, nhưng mà nó lại không nghe...

Trần Tứ Lục khuôn mặt tái nhợt chợt nổi lên vài phần tức giận:

- Trần Tứ Lục ta kiếp trước không biết đã tạo nên nghiệp chướng gì mà kiếp này lại sinh ra cái loại nghịch tử này! Ta... Ta hận không thể đánh hần chết tươi ngay bây giờ!

Trần Oanh Nhi vội vàng vuốt vuốt vai Trần Tứ Lục, ôn nhu nói:

- Cha, ngài đừng bực tức mà hại thân mình, Trần gia còn cần có cha để vượt qua giai đoạn khó khăn này... Nhị đệ, nó đâu rồi?

- Hừ! Cha dạy dỗ nó một trận rồi bắt nó đến từ đường quỳ phạt rồi...

Gương mặt Trần Oanh Nhi lộ vẻ không đành lòng:

- Cha, trời đêm nay rất lạnh, buổi tối mà không mặc đủ ấm rất dễ bị phong hàn, Nhị đệ quỳ đầy cảm lạnh thì sao? Trần gia hiện này chỉ còn duy nhất nó là con trai thôi a...

Trần Tứ Lục ngơ ngẩn cả người, sau đó thở dài nói:

- Oanh nhi, cũng là con hiểu chuyện nhất, con sang Nội viện thu thập chút hành trang sau đó gọi mẹ con và cả đệ đệ con nữa, đêm ngay lập tức ra khỏi thành đi... Năm năm trước ta có mua vài mẫu đất ở phủ Trấn Giang, hi vọng quan phủ không điều tra ra được. Sau... sau này mọi chuyện phải nhờ con lo liệu rồi...

Trần Oanh Nhi ngậy người, lập tức cả kinh, nói:

- Cha, cha... cha nói thế là sao?

Trần Tứ Lục tuyệt vọng, cười thảm:

- Không còn cách nào khác nữa, xem ra Tào huyện lệnh lần này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nhà chúng ta đâu, các người mau bỏ đi trước đi, còn ta bắt buộc phải ở lại đây, dù có phải bỏ cái mạng già này cũng chẳng đáng gì.

- Cha, con tuyệt đối sẽ không bỏ đi đâu! Tào huyện lệnh không phải đã nói sẽ không bắt chúng ta hay sao, cùng lắm là làm cho chúng ta khuynh gia bại sản mà thôi? Chúng ta sao cũng được, miễn cả nhà an toàn là được rồi, gia sản này cứ đem cho hần hết đi...

Trần Tứ Lục cười lạnh:

- Con cho là miệng hần nói không bắt người là sẽ không bắt người sao? Bọn quan lại kiểu này cha gặp nhiều lắm rồi, trước tiên bọn hần tìm một cái cớ làm nền cho mọi người thấy, sau đó mới bắt chúng ta về nghiêm hình bức cung, theo dặt ra vài ba tội trạng, cuối cùng mọi chuyện hợp tình hợp lý bọn hần mới tịch thu gia sản, sau đó cho dù không tìm ra tội trạng hay nhược điểm của chúng ta thì cũng tra trong sổ sách ghi chép hàng ngày của Trần gia ta, bằng mọi cách và mọi thủ đoạn thế nào cũng có một cái cớ cho bọn chúng, đây chính là bước đầu tiên...

Khuôn mặt xinh đẹp của Trần Oanh Nhi chợt tái nhợt, nước mắt lặng lẽ rơi:

- Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác sao cha? Bình thường cha vẫn hay qua lại với Hoàng tri huyện, Tà chủ bộ và Lý điển sử nữa, bọn họ ăn của cha không ít bạc rồi, hôm nay Trần gia gặp nạn, cha đến van cầu Hoàng tri huyện thử xem...

Trần Tứ Lục thở dài nói:

- Khó lắm! Chiều nay Tà chủ bộ có phái người đến truyền cho ta vài câu, vị Tào huyện lệnh mới đến này địa vị cũng không nhỏ, ngay cả Hoàng tri huyện cũng phải nhường hần ba phần...

- Địa vị của Tào huyện lệnh lớn lắm sao?

- Hần... Trước đây hần vốn là một võ quan, còn là một bách hộ dưới trướng Bắc Bình Yên Vương, ngày xưa lúc Yên Vương chinh chiến phương bắc

diệt tàn Nguyên, vị Tào bá hộ này xung phong đi đầu, lập công lớn nhưng vì bị thương mà phải xuất ngũ, Yên Vương coi trọng công lao, cũng vì tiếc thương cho hắn nên mới đặc biệt đưa hắn vào kinh, bổ nhiệm cho hắn chức quan tại huyện Giang Phổ này, chỗ dựa của vị Tào huyện thừa này chính là Yên Vương điện hạ a! Hoàng tri huyện làm sao dám trêu chọc đến hắn?

Trần Tứ Lục thở một hơi thật dài, thần sắc trông như người đã chết.

Trần Oanh Nhi cũng ngây dại, chỗ dựa sau lưng của Tào huyện thừa không ngờ lại là Yên Vương điện hạ, có một chỗ dựa vững chắc cường đại như thế muốn đối phó với Trần gia nhỏ nhoi dễ dàng như trở bàn tay thôi, Trần gia ta đắc tội với một đại nhân vật như vậy, kết cục...

- Xem ra Trần gia thật sự đã đi đến đường cùng rồi...

Trần Oanh Nhi buồn bã rơi lệ, nước mắt rơi thấm ướt cả vạt áo.

- Hôm nay Trần gia ta chỉ còn có hai con đường, một là ba mẹ con con suốt đêm nay chạy trốn khỏi huyện Giang Phổ này, từ đây về sau mai danh ẩn tích, sống cuộc đời an nhàn, ta ở đây chờ Tào huyện lệnh đến...

- Cha, không thể làm vậy được! Nhị đệ tuổi còn quá nhỏ, nữ nhi lại là thân phận nữ lưu, cha là trụ cột của cả gia đình a! Nếu thiếu cha, Trần gia chỉ sợ từ đây về sau sẽ suy tàn mất thôi...

Trần Tứ Lục khẽ thở dài, nhìn Trần Oanh Nhi bằng ánh mắt hết sức phức tạp, một lúc lâu sau mới mở miệng nói tiếp:

- ... Con đường thứ hai, con trai độc nhất của Hoàng tri huyện là Hoàng Duy Thiện vốn có tình ý với con, mùa hè năm trước Hoàng tri huyện đã cầu thân với cha, nhưng cha vì việc con và Tiêu Phàm vốn có hôn ước từ trước nên không thể đồng ý, và lại Hoàng Duy Thiện kia cũng đã sớm thành thân rồi, con có gả cho hắn thì cũng là phận thê thiếp mà thôi, cho nên cha đã khéo léo từ chối Hoàng tri huyện Mặc dù sau đó ta đã có đưa cho Hoàng tri huyện 1000 lượng bạc rống, nhưng cha nghĩ hắn có lẽ cũng vì chuyện này mà trong lòng nảy sinh chút hiềm khích, nhưng hôm nay Trần gia chúng ta gặp nạn, nếu là...

Trần Tứ Lục nói đến đây liền ngưng lại, muốn nói tiếp nhưng lại thôi, liếc mắt nhìn Trần Oanh Nhi, ánh mắt đã nói lên tất cả, không cần phải nói tiếp nữa.

Trần Oanh Nhi nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp liền xuất hiện vài tia thống khổ, trầm mặc một lúc lâu, liền mở to đôi mắt xinh đẹp, cắn răng, kiên quyết nói:

- Cha, nữ nhi nguyện vì Trần gia làm hết thảy mọi chuyện, chỉ cần Trần gia ta có thể bình an, cho dù... cho dù có phải làm thê làm thiếp cho Hoàng Duy Thiện kia, nữ nhi cũng... cam tâm tình nguyện!

Nếu gả cho Hoàng Duy Thiện làm thiếp, Hoàng tri huyện nhất định sẽ toàn lực bảo vệ bình an cho cả nhà Trần gia, vị Tào huyện lệnh kia tuy là cường thịnh nhưng dù sao vẫn là người mới đến, không có chút căn cơ, tin rằng nếu Hoàng tri huyện ra sức nói giúp thì Trần gia có thể bình an vô sự. Đạo lý này Trần Tứ Lục hiểu, đương nhiên là Trần Oanh Nhi cũng hiểu. Còn cô gia của Trần gia là Tiêu Phàm, đã sớm bị hai cha con vứt qua một bên rồi.

Bên trong quan trường hay thương trường, thỏa hiệp hòa bình hay trao đổi lợi ích với nhau, đây vốn là chuyện rất bình thường, ai mà thêm để ý đến tên tiểu tử nghèo xơ nghèo xác này? Bây giờ Trần gia có hôn ước với hắn và gả Trần Oanh Nhi cho con của Hoàng tri huyện, bất quá Trần gia chỉ tốn hại chút thanh danh mà thôi, nhưng bây giờ Trần gia đã đi đến bước cả nhà có nguy cơ diệt vong, thanh danh còn là cái gì nữa chứ, bảo vệ tính mạng cho già trẻ lớn bé trong Trần gia trước rồi tính sau.

Trần Oanh Nhi lệ rơi đầy mặt, là thiếu nữ thì thường hay mơ mộng, nàng từng vô số lần mơ có một ngày có một thiếu niên nho nhã tuấn mỹ đến phủ hỏi cưới nàng, và yêu thương nàng suốt đời. Nhưng sự đời đâu dễ như vậy, bất luận là Tiêu Phàm hay Hoàng Duy Thiện, ai cũng không phải là mẫu phụ quân mà nàng muốn tuyền, nhưng nàng không thể không chấp nhận sự thật này, dù sao thời đại này thân phận nữ nhi vốn là như thế, vận mệnh căn bản không thể nắm trong tay của mình, lấy thân mình đổi lấy gia đình được bình an, đây coi như là số mạng nàng phải chịu như vậy rồi.

- Oanh nhi, Oanh nhi a... cha xin lỗi con a...

Trần Tứ Lục cũng nước mắt đầy mặt.

- Cha... Người cũng đừng tự trách mình nữa, nữ nhi dù sao cũng phải được gả đi, một khi không thể lựa chọn nữa, thì gả cho chó hay heo có gì khác nhau đâu...

Dưới ánh nến lập lòe, hai cha con ôm nhau khóc nức nở, khắp nội đường bị bao trùm bởi một bầu không khí bi thương.

Giữa tiếng khóc nức nở ấy, chợt vang lên một tiếng thở dài.

- Cha con các người thật là tình thâm, khóc đến mức làm ta phải đau lòng, ta cũng không muốn cắt ngang đâu... nhưng mà, ta cũng không còn biện pháp khác nữa... Ta thấy mình cũng có rất nhiều ưu điểm, gả cho ta so với gả cho chó cho heo có khi lại còn tốt hơn ý...

Hai cha con Trần gia lập tức ngừng khóc, ngạc nhiên nhìn về phía cửa.

Dưới ánh đèn lồng ngoài hành lang, chợt hiện ra một bóng người gầy yếu, chậm rãi đi về phía bọn họ, đi được vài bước thì một khuôn mặt đang nhàn nhạt mỉm cười hiện ra trước mặt họ.

Là Tiêu Phàm, là cái tên Uất ức Cô gia đang ăn nhò ở đầu nhà mình!

- Ngươi nói thế là có ý gì?

Trần Tứ Lục nhú mày nhìn hấn, trầm giọng nói.

Trần gia gặp nạn, tên phế vật ăn nhờ ở đậu này bây giờ lại lò mặt ra muốn ném đá xuống giếng hay sao đây?

Tiêu Phàm cũng chưa liếc mắt nhìn đến Trần Oanh Nhi, chỉ nhìn Trần Tứ Lục mỉm cười nhạt, nụ cười này đập vào mắt cha con Trần gia, đúng là đáng giận đáng ghét đến cực điểm.

- Nhạc phụ đại nhân...

Tiêu Phàm vừa mở miệng đã làm cho mí mắt cha con Trần gia đồng thời nháy giựt lên.

Cái cách xưng hô này làm cho bọn họ rất là khó chịu.

- ... Việc này bề ngoài tuy khó khăn, nhưng cũng chưa đến mức nhạc phụ đại nhân phải mang vợ tương lai của tiểu tử ra giả để đổi lấy bình an? Nhạc phụ đại nhân làm thế thì tiểu tử đây phải biết xử lý thế nào?

Tiêu Phàm tuy khuôn mặt vẫn tươi cười nhưng ngữ khí đã có chút lạnh lùng.

Trần Tứ Lục nghe vậy sắc mặt liền lập tức hóa đỏ, trầm mặc một lúc rồi mới lung ta lúc túng nói:

- Hiền chất a... Trần gia ta hôm nay đại nạn lâm đầu, năm đó hôn ước giữa ta và phụ thân ngươi, chỉ sợ... Hiền chất, nếu ngươi không phản đối, ta nguyện dùng hai trăm lượng bạc rỗng đèn bù cho ngươi, hôn sự của ngươi và Oanh nhi hủy bỏ, còn không... .

- Nhạc phụ đại nhân, hiện giờ Trần gia và Tào huyện lệnh đã rơi vào tử cục, không bằng để ta thử một phen, có lẽ... tiểu tử có biện pháp bảo vệ Trần gia bình an vượt qua kiếp nạn này, hơn nữa còn có thể hóa giải hận thù với Tào huyện thừa... Và càng không cần phải giả nương tử tương lai của ta đi... .

- Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cô gia ra tay

Lúc Tiêu Phàm thốt lên câu này, trông giống như Châu Tinh Trì diễn vai Đường Bá Hổ khi đã tắm rửa thay đổi quần áo. Phụ tử Trần gia không dám tin nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, tựa như đang nhìn một kẻ điên. Tiêu Phàm cười khò, hấn bị người khác coi như kẻ điên đã thành quen, nhưng vẫn không thể chịu được khi người khác dùng ánh mắt nhìn hấn như nhìn một kẻ điên.

Thế nhân thật là ngu muội a, bọn họ chẳng lẽ không biết kẻ điên cùng thiên tài chỉ cách nhau một chút thôi sao? Nói cách khác Trần gia ở trong nhà đang có một người thiếu một chút nữa là thành thiên tài, Tiêu Phàm thâm nghĩ đáng lẽ ra đám người này phải nâng niu, che chở, quan tâm đến nhân tài như mình mới phải.

- Tào huyện lệnh một khi đã hạ quyết tâm muốn thu thập Trần gia, nói hơi khó nghe một chút là nếu các ngươi ký thác toàn bộ hy vọng lên người Hoàng tri huyện thì không khỏi quá mức ngu xuẩn...

Hai cha con Trần gia:

-.....

- Tào huyện lệnh thế đã mạnh, phía sau lại có chỗ dựa cường đại Yến Vương, mặc dù đằng sau Hoàng tri huyện cũng có chỗ dựa nhưng khẳng định là sẽ không vững chắc như Yến Vương, nói cách khác nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì tương lai trong Giang Phổ huyện Tào huyện lệnh sẽ áp chế Hoàng tri huyện, tình thế đó ta có thể nhìn ra được thì chắc chắn Hoàng tri huyện sẽ càng rõ ràng hơn...

Hai cha con Trần gia:

-...

- Hoàng tri huyện chắc sẽ không chịu mất mặt để bị áp chế, hấn sẽ không cam lòng làm một con rối tri huyện, bất quá... Mặc kệ tương lai Hoàng tri huyện có hành động gì thì trước mắt hấn khẳng định sẽ tránh mũi nhọn, cũng sẽ không vì Trần gia mà đắc tội với Tào huyện lệnh...

Hai cha con Trần gia:

-

Tiêu Phàm nhìn dung nhan kiều mỹ của Trần Oanh Nhi, chậm rãi lắc đầu nói:

- ... Cho dù nhạc phụ đại nhân có đem vị hôn thê của ta gả cho con trai Hoàng tri huyện làm thiếp thì Hoàng tri huyện cũng sẽ không dễ dàng vì Trần gia xuất đầu, ta dám khẳng định nếu nhạc phụ đại nhân làm như vậy, kết cục sẽ là tiền mất tật mang a.

Tri huyện là người đứng đầu một huyện, là trưởng quan hành chính cao nhất, mà Huyện lệnh chỉ là người quản lý một vùng trong huyện, so với tri huyện thì thấp hơn một bậc. Ở quan trường thời cổ đại, lão nhị lại áp chế lão đại là chuyện cực kỳ hiếm thấy, đây chính là bầu không khí không bình thường trong chính trị, tất nhiên loại tình huống này duy trì không lâu, hai người sẽ nhanh chóng phân thắng bại, hoặc là lão đại thắng gặt gao ngăn chặn đáng về kiều ngao của lão nhị, hoặc là lão nhị thắng, lão đại bị bắt ép phải cáo lão về quê, lão nhị thuận lợi đương vị. Đương nhiên nếu Hoàng tri lệnh là kẻ cúi trên đề dưới, tính tình yếu đuối nhất gan, thấy không thể trêu vào Yến Vương đằng sau Tào huyện lệnh, từ nay về sau cam tâm tình nguyện làm con rồi trong tay người khác thì cũng không còn gì phải nói.

Khóe miệng Tiêu Phàm nở một nụ cười, nhìn hai cha con Trần gia, nói một câu chốt :

-... Cho nên, có thể nói Trần gia chết chắc rồi, chết đến mức không thể chết nữa, gả con gái, đưa gia sản cũng vẫn vậy.

Hai cha con Trần gia:

-...

Tiêu Phàm nói xong nhẹ nhàng thở ra một hơi, thầm nghĩ một chuyện phức tạp như vậy mà mình lại có thể phân tích rõ ràng, xem ra trí tuệ của mình rất cao a. Làm người đương nhiên không thể quá mức cuồng vọng nhưng cũng không nên tự coi nhẹ mình, khi đứng thời điểm làm việc nhất định không nên nương nhen ai. Tiêu Phàm tự cảm thấy đối với những đánh giá của mình vô cùng khách quan.

Bất quá chút đắc ý của Tiêu Phàm nhanh chóng bị đá kích.

Nói xong những lời như vậy, Tiêu Phàm nhìn về phía hai cha con Trần gia, hy vọng từ trên người bọn họ sẽ nhìn thấy biểu hiện cuồng nhiệt cùng sùng bái, Trần Tử Lục có lẽ sẽ phủ phục trên mặt đất, khóc lóc xin Tiêu Phàm thu lão làm tiểu đệ, Trần Oanh Nhi thì giống như ăn phải xuân dược, bất chấp tiến lên, cường ép đẩy ngã hẳn, mà chính hẳn lại biểu hiện ồm ồm, thập phần muốn phản kháng... Theo lý thì người xuyên việt nên được hưởng đãi ngộ như vậy, dù sao thì Tiêu Phàm cảm thấy thời điểm mình nói những lời kia trên người vương bá chi khí cuồng nhiệt phát ra, tuy rằng không nhiều nhưng để thu phục nhân tâm vài người thì đã quá đủ a... Rất đáng tiếc, Tiêu Phàm đã đánh giá mị lực của mình quá cao, cũng như xem nhẹ trí thông minh của người thời đại này.

Hai cha con Trần gia bốn mắt đăm đăm, gặt gao chăm chăm nhìn Tiêu Phàm, sắc mặt vẫn không thay đổi, vẫn không nhúc nhích. Tiêu Phàm không nhận được sờ sờ mũi, biểu tình của hai cha con Trần gia khiến cho hẳn cảm thấy mình hình như có chút thất bại...

- Ta nói... hai người cho rằng lời nói của ta có đạo lý không? Các ngươi nghĩ thế nào?

Tiêu Phàm ho khan nói.

Hai cha con Trần gia dường như đã bị hóa đá...

Thật lâu sau...

Trần Tử Lục đột nhiên mở miệng, biểu tình thập phần nghi hoặc:

- Ngươi chính là Tiêu Phàm sao?

Lời này vừa nói ra Tiêu Phàm liền có chút giật mình đáp:

- Đúng là ta.

- Ngươi chỉ là con trai một kẻ nông dân, sao lại có những kiến thức như vậy? Ta thật không thể hiểu được...

Mà bên cạnh Trần Oanh Nhi cũng gật gật đầu, đôi mắt đẹp lộ vẻ dị sắc.

- Là như vậy nhạc phụ đại nhân, hôm nay sau khi dùng xong điểm tâm, tiểu tể đi ra ngoài tản bộ, đột nhiên từ trên trời một đạo thiểm điện bổ trúng đầu của ta, tiểu tể tức khắc liền cảm giác toàn thân nhẹ nhõm, linh đài sáng sủa...

Hắn một phen nói huơu nói vượn, khiến cho hai cha con Trần gia há mồm tròn mắt:

- Đây... nghĩa là sao?

Tiêu Phàm thanh âm trở nên rất du dương :

- Thông minh a, nhạc phụ đại nhân, ta đã thông minh ra...

-

Hai người tức thời liền ngậy đại.

Rất rõ ràng, hiện tại không phải là lúc nghiên cứu về đạo thiểm điện kia, có chuyện quan trọng hơn cần làm.

- Lời người nói ngược lại có chút đạo lý...

Trần Tứ Lục vuốt cằm trầm ngâm, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm mang theo vài phần kinh dị.

Cha con giống nhau, ánh mắt của Trần Oanh Nhi nhìn về phía Tiêu Phàm cũng không khác. Mọi người đều biết, trước kia Tiêu Phàm là một người vô cùng nhút nhát, sợ phiền phức, nhưng lúc này gia hỏa yếu đuối năm nào không những dám đối mặt với bọn họ nói chuyện mà còn có thể phản tình nhip nhàng ăn khớp như vậy, có những chỗ ngay cả hai người bọn họ cũng không thể nghĩ đến... Chẳng lẽ hắn thật sự bị sét đánh, nên từ ngu đần biến thành thông minh? Nếu đúng là như vậy thì Trần Tứ Lục thật sự rất muốn ra bãi đất trống cảm thanh sắt hướng lên trời để cầu may a...

- Người định làm như thế nào?

Ánh mắt Trần Tứ Lục sáng quắc nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, gia tộc lúc này đang nguy cấp, hắn đã bất chấp, cũng không thềm quan tâm đến nguyên nhân vì sao Tiêu Phàm biến đổi tính cách.

Mà bên cạnh Trần Oanh Nhi cũng nhìn về phía Tiêu Phàm, trong ánh mắt còn có ý chờ mong, giống như người ngã xuống nước, tóm được một cọng rom, tuy rằng gốc rom đó không to nhưng so với không có còn hơn rất nhiều, Trần gia một khi đã thành ngựa chết thì ngại gì không thử một phen khiến ngựa chết thành ngựa sống.

Gốc rom kia vênh váo, cười cười, vẻ mặt tràn ngập tự tin nói:

- Nhạc phụ đại nhân không cần ưu phiền, tình thế nguy hiểm của Trần gia, tiểu tể có cách hóa giải...

.....

.....

Sau nửa canh giờ, Tiêu Phàm lẻ loi đứng ở trước nha môn của Giang Phổ huyện, vẻ mặt bất lực. Trước mặt cha con Trần gia hắn phùng mồm tròn má chém gió, nhưng đến lúc này đứng ở trước cửa nha môn, hắn lại không nghĩ ra được biện pháp có thể cứu được tình thế nguy hiểm của Trần gia.

Ba hoa bốc phét, loại hành vi này đương nhiên là có mang tính lừa gạt, con người khi nói thường không tránh được sự ba hoa, đem chuyện bình thường khuếch đại hoặc hư cấu lên, khiến cho người khác thỏa mãn nội tâm hoặc cũng là vì muốn được người khác sùng bái, nói đơn giản đây chỉ là một loại hình vi để lấy hư danh, rom rạ thì vẫn mãi chỉ là rom rạ, nó không có khả năng chỉ trong chớp mắt có thể biến thành cự mộc che trời.

Trần gia không thể không cứu, bất luận Trần gia đối xử với hắn thế nào thì ít nhất Trần gia cũng đã nuôi dưỡng hắn bốn năm, đây là ân đức và lại ở thời điểm còn chưa quen thuộc với thời đại này hắn cũng không muốn Trần gia đi xuống. Cho nên, Tiêu Phàm không có trâu đành bắt chó đi cày, tự đi làm một việc mà hắn không có chút nào nắm chắc.

Tiêu Phàm đứng ở trước cửa dịch quán, dùng sức tự khuyến khích mình, thâm nghĩ vì bát com hàng ngày, liều mạng a. Còn làm như thế nào thì Tiêu Phàm cũng không nghĩ ra được biện pháp, dù sao thì cứ gặp vị Tào huyện lệnh kia đã rồi tính sau. Tiêu Phàm không giống với những dân chúng thời đại này đối với quan lại thường có một loại sợ hãi, hắn là gan khá lớn dù sao thì hắn là tử hiện đại mà tới, một gã quan bát phẩm cũng không có gì ghê gớm lắm.

Dịch quán huyện Giang Phổ được xây dựng khá xa hoa, bởi vì huyện Giang Phổ gần sát với kinh thành Ứng Thiên, không ít quan lại vào kinh báo cáo công tác đều trú chân trong quán dịch của huyện Giang Phổ, vì thế dịch quán của huyện nha Giang Phổ được xây dựng vô cùng tinh tế. Coi như đây là công trình đối ngoại của huyện Giang Phổ, là chiến công lấy lòng của quan lại bản địa.

Nói là quán dịch thực ra là một tòa nhà lớn gồm ba phần, cửa chính được dùng màu sơn đỏ bóng loáng, bên trong cánh cửa là bức tường khắc hình những con thú mang lại điềm lành, dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra một khí thế uy nghiêm. Người gác cửa đứng ngoài, mặc một thân y phục màu xanh nhạt cầm cây gậy sơn đỏ lạnh lùng nhìn Tiêu Phàm. Tiêu Phàm không mở miệng, hắn cũng chẳng hề hé răng.

Trước cửa dịch quán vắng vẻ, hai người cứ như vậy im lặng nhìn nhau, hơi có chút “tay cầm tay, hai mắt đắm lệ, trăm ngàn lời mà không thể thốt lên”.

Bầu không khí bắt đầu có chút khó xử...

Thật lâu sau...

Dịch tốt không nhận được, gơ tay chỉ chỉ Tiêu Phàm lười biếng nói:

- Ai ai, người... nói người là ai, muốn cái gì?

Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nhếch môi, nhìn dịch tốt cười cười lấy lòng nói:

- Vị sai gia này, nhìn ngài như vậy hẳn là rất thông minh, nhất định nhìn ra được ta.. ta... kỳ thật là một người đưa cơm...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lần đầu gặp huyện lệnh

Với trí thông minh của dịch tốt, đương nhiên sẽ không tin mấy lời chém gió của Tiêu Phàm. Bất quá Tiêu Phàm vẫn thuận lợi tiến vào dịch quán. Trên đời này có một loại ngôn ngữ rất đơn giản và rất hiệu quả, đó chính là ... bạc.

Tiêu Phàm nhắm mắt đau lòng lấy ra năm tiền bạc vụn nhét vào tay dịch tốt, tức thì khuôn mặt già nua khắc khổ của dịch tốt tức khắc trở nên âm áp, tươi sáng như mùa xuân. So ra thì biểu tình của Tiêu Phàm chưa xốt hơn rất nhiều.

Không thể tưởng được chỉ là một tên dịch tốt cũng thu phí vào cửa, nghe nói Chu Nguyên Chương thống hận nhất là tham quan, nếu có kẻ nào dám tham ô quá sáu mươi lượng bạc liền đem lột da thì chúng, nhưng cho dù như vậy cũng vẫn không ngăn được lần sóng tham ô trên dưới của triều đình, xem ra việc khôi xướng liêm khiết của Chu Nguyên Chương không hề có hiệu quả.

----- Không biết năm tiền này có được Trần Tử Lục trả lại không a? Cứ gọi là phí dụng chiêu đãi đi? Kiếp trước rất nhiều hóa đơn đều ghi là “phí công tác” sao, như vậy cũng không khác nhau a.

Có tiền thì ma quỷ cũng có thể sai khiến, càng không nói đến việc chỉ đường.

Dịch tốt sau khi nhận bạc xong, thái độ phục vụ trở nên nhiệt tình hơn rất nhiều, hẳn ân cần nói cho Tiêu Phàm rằng Tào huyện lệnh hiện đang ở sương phòng nội bên trái dịch quán, cũng bởi vì nhậm chức quá gấp, gia quyến vẫn còn đang trên đường đi đến nên chỉ có thể tạm thời ở tại quan dịch, hơn nữa hành lý của hắn cũng rất ít chỉ dẫn theo một gia nhân từ quê lên. Tiêu Phàm nghe dịch tốt dài dòng một hồi, trong lòng đối với vị Huyện lệnh đại nhân chưa từng gặp mặt này cũng không có bao nhiêu ấn tượng.

Tiêu Phàm nhanh chóng đi đến khu nhà thứ hai của dịch quán, sương phòng của Tào huyện lệnh nằm ở khu nhà bên trái. Hiện tại đang là lúc giữa trưa, Tào huyện lệnh đang ở trong sương phòng dùng cơm.

Tiêu Phàm đứng ở rất xa, cẩn thận dò xét vị huyện lệnh này. Chỉ thấy hắn mặc một thân y phục bình thường, dáng người khôi ngô, mặt đầy râu quai nón, cánh tay cứng cáp hữu lực đang cầm một bình rượu nhỏ, thỉnh thoảng lại ngửa đầu tu vài ngụm, sau đó dùng tay áo tùy ý lau lau miệng, tay kia dùng đũa gấp thức ăn, khuôn mặt cứng rắn lộ ra biểu tình thập phần thoải mái. Cặp mắt đen bóng lúc uống rượu khẽ nhắm lại, sau đó đột nhiên mở ra, từ xa nhìn lại tựa hồ như một con mãnh hổ kiêu ngạo tọa trấn một vùng, uy phong lẫm lẫm, thần uy nội liễm. Bên cạnh hắn có một lão nhân lưng còng đứng, lão nhân khoanh tay im lặng không nhúc nhích, thần thái già nua tựa như một con chó già trung thành với chủ.

Tuy đứng ở khá xa nhưng Tiêu Phàm vẫn có thể cảm giác được trên người Tào huyện lệnh phát ra một cỗ sát phạt khí thế, khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy có chút không thoải mái. Nghe nói vị Tào huyện lệnh này trước kia từng là bách hộ dưới trướng Yên Vương, đã từng đi theo Yên Vương chinh chiến khắp nơi, lập công không ít, dưới tay vị Tào huyện lệnh này số người bị hắn giết hẳn là không ít, vì thế trên người tự nhiên có sát khí.

Tiêu Phàm hít sâu vào một hơi lấy lại bình tĩnh, sau đó thẳng lưng đi đến trước bàn của Tào huyện lệnh, không nói một câu nhìn thẳng vào mặt hắn. Tiêu Phàm vừa mới đi gần lại, lão bộc vẫn đứng trầm lặng bên cạnh Tào huyện lệnh đột nhiên mở mắt, từ trong ánh mắt bắn ra tinh quang sắc bén, Tiêu Phàm tức khắc cảm thấy da đầu run lên, cái loại cảm giác này tựa như đang bị một con chó sói theo dõi. Người này ắt không phải chỉ là một nô bộc bình thường. Tiêu Phàm cố nén sợ hãi trong lòng, cố gắng khống chế biểu tình của mình, làm bộ dáng thần nhiên như thường.

Ở bên cạnh bàn Tào huyện lệnh vẫn vui đầu uống rượu, dường như không hề phát hiện ra hắn, trong viện một mảnh im lặng, chỉ nghe thấy thanh âm ục ục của Tào huyện lệnh lúc uống rượu. Tiêu Phàm đành vuốt mũi cười khổ, sau đó lẳng lặng đứng ở bên cạnh bàn, khoanh tay không nói một lời, vị lão bộc kia sau vài lần dò xét lại tiếp tục nhắm mắt lại không nhìn hắn nữa.

Chẳng biết bao lâu, Tào huyện lệnh mới giương mắt nhìn hắn, hai mí mắt chớp một cái, tiếng như chuông đồng vang lên:

- Người là ai?

Tiêu Phàm chấp tay nói:

- Thảo dân Tiêu Phàm, xin bái kiến nhị lão gia.

Cái gọi là “Nhị lão gia” là do dân gian xưng hô với huyện lệnh, còn tri huyện được gọi là lão đại, dân chúng xưng là “Đại lão gia” Huyện lệnh vì là bát phẩm, lại ngồi chiếu dưới nên được gọi là “Nhị lão gia.”

Tào huyện lệnh nhíu mày, trầm giọng nói:

- Ngươi là người có công danh?

Tiêu Phàm ngạc nhiên sau đó lắc đầu.

Tào huyện lệnh hừ lạnh nói:

- Không có công danh đó chính là dân thường, thấy bản quan vì sao không quý?

Triều Minh nếu không phải là tú tài có công danh thì chính là dân thường, nhìn thấy quan là phải quý xuống, cho dù trước mặt chỉ là bát phẩm Huyện lệnh. Bất quá Tiêu Phàm không có thói quen này, hắn chịu sự giáo dục hiện đại, ngoại trừ thiên địa phụ mẫu ra thì không có ai có thể bắt hắn quý được.

Tiêu Phàm thờ dài nói:

- Thảo dân thật sự không nghĩ sẽ quý xuống, đại nhân nếu cảm thấy thảo dân phạm thượng thì không bằng hãy hạ lệnh đem nhốt thảo dân vào nhà giam, thảo dân nghe nói trong nhà giam còn được ăn cơm, ít ra thì so với ngồi bên ngoài chờ chết đói còn tốt hơn rất nhiều.

Tào huyện lệnh đôi mắt to như chuông đồng đột nhiên mở to bắn ra hai đạo tinh quang, sát khí nhàn nhạt đột nhiên trở nên nồng đậm, ánh mắt sắc bén như cương đao nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm khiến cho hắn trong lòng không khỏi phát run. Tiêu Phàm tức khắc có chút sợ hãi, đây là thời cổ đại a, tính mạng của dân chúng tựa như cỏ rác, kẻ làm quan nói giết là giết, ngươi có thể cho phóng viên đến kêu oan sao? Đừng có nằm mơ, hắn giết ngươi so với giết một con chó cũng không khác là bao nhiêu. Được rồi, quý thì quý, ai bảo mình là kẻ không có nguyên tắc, thôi thì đành phải tùy thời mà ứng xử a.

Đúng lúc Tiêu Phàm không chịu được áp lực định quý xuống xuống, đột nhiên Tào huyện lệnh cười ha hả:

- Con mẹ nó, không thể tưởng tượng được cái huyện Giang Phổ nhỏ nhỏ này lại có được một kẻ can đảm, lão từ bấy lâu nay mới cảm thấy có chút hứng thú a...

Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở hắt ra, thuận thế đứng thẳng lưng lại.----- may mắn a, vị Huyện lệnh này lại là người phóng khoáng, hôm nay nếu gặp phải tên quan khác chỉ sợ không tránh được việc phải quý.

Cười xong lúc sau, Tào huyện lệnh đột nhiên tái mặt tức giận quát:

- Ngươi nói ngươi chết đói ở bên ngoài, lời này có ý gì?

Tiêu Phàm cười khổ nói:

- Trần gia nếu ngã, thảo dân không có chỗ để đi, chẳng phải sẽ bị chết đói bên ngoài sao?

Trong mắt Tào huyện lệnh bắn ra hàn quang, giọng lạnh lùng nói :

- Ngươi là người của Trần gia?

Tiêu Phàm sờ sờ cái mũi:

- Cũng có thể xem là một nửa người của Trần gia...

Tào huyện lệnh cười lạnh:

- Ngươi tới để cầu tình cho Trần gia? Hừ, Trần Tứ Lục muốn biểu cho bản quan bao nhiêu? Năm nghìn lượng? hay là một vạn lượng?

Tiêu Phàm nhìn biểu tình của Tào huyện lệnh trong lòng liền trầm xuống, xem ra rõ ràng là Tào huyện lệnh quyết tâm thu thập Trần gia, có đưa bao nhiêu bạc cũng không hữu hiệu.

Tiêu Phàm lắc đầu, thờ dài nói :

- Khiến đại nhân thất vọng rồi, trên người thảo dân chỉ có mười lượng bạc...

Tào huyện lệnh mở to hai mắt :

- Mười lượng...?

Tiêu Phàm theo bản năng che lấy túi tiền bên hông nói:

- Hơn nữa mười lượng bạc này là do thảo dân tích góp mà có, thảo dân còn phải trông cậy vào nó để làm kế sinh nhai, trứng nở ra gà, phải có vốn mới mong là giàu a, nói thật là thảo dân cũng không có dự định sẽ đưa nó cho ngài...

Tào huyện lệnh sắc mặt càng lúc càng trầm :

- Ngươi dám trêu chọc bản quan?

- Thảo dân sao dám. . .

Ánh mắt của Tào huyện lệnh híp lại:

- Trần Tử Lục phái người mang theo hơn mười lạng bạc để cầu tình với bản quan?

Tiêu Phàm sợ hãi lắc đầu, nói đến chuyện này thì hẳn là đã mất hy vọng, nếu dám nói ra thì chỉ sợ vị Tào huyện lệnh này sẽ sai binh lính gõ cửa mình lại rồi một đao chém bay đầu. Nhưng... nếu không có chuyện thì mình vô duyên vô cớ đến dịch quán làm chi? Sự tình không giải quyết được chẳng phải là mất không năm tiền cho tên dịch tốt kia sao? Trần Tử Lục nhất định sẽ không trả lại cho mình.

Tiêu Phàm nhìn xung quanh một lần, sau đó nhìn chăm chăm vào bình rượu trên bàn, trong đầu lập tức sáng ra, sau đó nở nụ cười :

- Thảo dân tới gặp đại nhân thực ra không phải là để cầu tình mà là... chỉ thuần túy muốn cùng đại nhân uống vài chén rượu mà thôi. . .

Tiêu Phàm trong lòng cảm thấy, có lẽ đề tài này sẽ khiến Tào huyện lệnh tính tình hào phóng thích, không phải những người thích uống rượu thường vậy hay sao? Trong điện ảnh chẳng phải Đông Phương Bất Bại khi uống rượu cùng Lệnh Hồ Xung thì thập phần vui vẻ sao? Vị Tào huyện lệnh này so với Đông Phương Bất Bại chắc là cũng không kém.

Tào huyện lệnh sừng sốt, lão bộc nhân bên cạnh hẳn cũng đột nhiên mở mắt, hai người cứ như vậy chăm chăm nhìn vào Tiêu Phàm như nhìn sinh vật lạ, một lúc lâu cũng không thấy nói gì.

Tiêu Phàm thấy Tào huyện lệnh không có phản ứng, không khỏi lúng túng nói:

- Hay là rượu quá quý, đại nhân lại tiếc?

Ánh mắt Tào huyện lệnh nhất thời chớp động, rốt cục cất tiếng cười to nói

- Hào, hào, hào!

Nói xong ba câu hào Tào huyện lệnh nhìn chăm chăm Tiêu Phàm nói :

- Lão tử rất thích tính của tiểu tử ngươi, hôm nay nếu không mời ngươi uống một bữa rượu thì chỉ sợ sau này lão tử ở Giang Phô huyện cũng không còn mặt mũi làm quan, ha ha, không sai, có can đảm.

Nói xong Tào huyện lệnh quay đầu nói với lão bộc nhân:

- Hẳn muốn uống rượu, ta sẽ mời hẳn uống.

Lão bộc nhân kính cẩn cúi đầu, xoay người đi vào sương phòng, mang ra hai cái bát cực lớn.

“Bình”

Hai cái bát to tức thì được đặt lên bàn.

Tiêu Phàm nhìn thấy vậy không khỏi biến sắc, trên trán đã chảy ra mồ hôi lạnh. Khó nhọc nuốt nước miếng đánh ực, Tiêu Phàm nhìn về phía Tào huyện lệnh bằng ánh mắt mang theo vài phần cầu xin tha thứ. Hẳn không nghĩ đến Tào huyện lệnh lại “hào phóng” đến trình độ này...

- Có thể đổi một cái chén nhỏ không?

Tiêu Phàm cẩn thận nhìn Tào huyện lệnh hỏi. Tào huyện lệnh cười cười sau đó ngón trỏ cùng ngón cái móc thành một vòng tròn, Tiêu Phàm tức thì sắc mặt đại biến, cười hề hề nhìn Tào huyện lệnh khoa chân múa tay :

- Thảo dân cảm thấy hai cái chén này rất phù hợp. . .

Tào huyện lệnh “Phở” một tiếng, sau đó dùng ánh mắt hèn mọn nhìn hẳn, quát lớn :

- Hai cái chén nhỏ há? Cái đó chỉ có bọn hoạn quan không trúng mới dùng để uống, làm sao có thể là thứ ông đây dùng, dùng cái này.

Tiêu Phàm hai mắt đăm đăm nhìn vào hai bát rượu lớn trên bàn, hẳn lúc này có cảm giác muốn chạy trốn. Trần gia cố nhiên muốn giữ nhưng điều kiện đầu tiên chính là... phải giữ mạng mình a. Nếu Tào huyện lệnh không cười nhạo lời nói của hẳn, Tiêu Phàm rất muốn tự sát vào mặt mình. Giữ người với người có rất nhiều phương pháp để câu thông, làm thân, chấp nói, thậm chí là nịnh nọt, chỉ cần đạt được mục đích thì cho dù dùng phương pháp nào cũng không mất mặt. Tiêu Phàm phát hiện mình đã làm một chuyện vô cùng ngu xuẩn, hẳn đã chọn một phương pháp ngu xuẩn nhất---- cùng một gã tướng quân chinh chiến quanh năm độ tửu. Ánh mắt của quần chúng sẽ ủng hộ mình hay là nghĩ mình là người điên.

Tiêu Phàm lần đầu tiên đối với bản thân mình sinh ra hoài nghi. . .

Chương 15: Họa vô vọng

Kiếp trước có một câu nói rất thông dụng: “Chớ ra về ngẫu, ngẫu quá bị sét đánh”. Một câu nói mà có thể lưu truyền trên internet suốt mấy năm liền mà không hề lạc hậu, tự nhiên nó có đạo lý của nó.

Thực tế, Tiêu Phàm cũng vô cùng đồng ý với câu nói này. Liên hệ với hoàn cảnh vừa rồi của mình, quả thật kết cục đã được bày ra trước mặt. Lão bộc nhân không nói hai lời, xách vò rượu lên rót ra hai bát rượu thật lớn. Chỉ cần nhìn màu rượu cũng biết đây là rượu thượng hạng, dưới ánh mắt trời tản ra một màu trong vắt. Một bát này phỏng chừng hai cân rượu, nếu một hơi uống cạn, nếu không có gì bất ngờ, Tiêu Phàm ngã chổng vó ngay lập tức – mà cảnh tượng này lại thập phần quen thuộc, Tiêu Phàm tự hỏi, lúc trước, hần lần đầu làm cướp, trốn trong một bụi cỏ ven đường ngồi chờ xem có con dê béo nào đi ngang không, tự dừng vì cái gì mà hần phải sang cái quán đây uống rượu để rồi phải xuyên việt như thế này? Vấn đề này hần suy nghĩ mãi mà không lý giải nổi a! Chẳng lẽ mình cứ dính đến rượu là sẽ gặp xui xẻo hay sao?

Tiêu Phàm quay đầu nhìn về phía cửa lớn, cảm thấy hơi hận hết sức, một lời thoại kinh điển trong truyện của Cỏ Long chợt lóe lên trong đầu.

“Ngươi không nên đến đây.”

“Nhưng ta đã đến rồi...”

Tiêu Phàm hiện giờ đã đến rồi, làm sao có thể dễ dàng rời đi được?

Tào huyện lệnh hung hăng vỗ vỗ vai hần, Tiêu Phàm đầu quá liền tự động ngồi xuống ghế.

- Tiểu tử, haha, được được, đã lâu lắm rồi, ngươi là người đầu tiên dám làm thế này với lão tử trên bàn rượu, ngươi cũng có dũng khí lắm! Lão tử thích ngươi rồi!

Tiêu Phàm nghe xong liền muốn khóc.

Khẩu khí này, gấp mấy lần Độc Cô Cầu Bại a...

- Tào đại nhân, ngài coi trọng ta quá rồi...

Tiêu Phàm càng nói càng lo lắng, thanh âm càng lúc càng nhỏ, tựa hồ như tiếng muỗi bay vậy.

Mà vị Tào huyện lệnh này cũng không phải người thường, đương nhiên nghe thấy hần đang lăm nhăm cái gì. Thấy ánh mắt kinh hãi của Tiêu Phàm, Tào huyện lệnh bật cười ha hả, bưng một bát to trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó còn dùng tay áo lau miệng, rồi đưa mắt nhìn Tiêu Phàm, ý bảo đến lượt hần uống.

Tiêu Phàm thở dài, hần làm sao mà ngờ được, hôm nay lại là ngày hần “Trắng sì một đi không trở lại”, người ta đã ép mình đến mức này rồi, còn biết làm sao nữa? Uống thôi.

Tiêu Phàm bưng cái bát to lên, ánh mắt hết sức u oán liếc nhìn Tào huyện lệnh, sau đó ngửa cổ, hai cân rượu ào ào chảy vào bụng. Rượu này cũng không phải mạnh lắm, đại khái khoảng chừng hai ba mươi độ thôi, nhưng Tiêu Phàm từ trước đến nay vốn không giỏi uống rượu, bây giờ lại một lúc uống hai cân rượu, cả người cảm thấy như có một ngọn lửa vừa bùng cháy, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng, thật là khó chịu. Khó chịu này, cũng không phải khó chịu bình thường nữa... Cái cảm giác cháy bỏng trong người chợt làm Tiêu Phàm hiểu ra, hóa ra kiếp trước mình chết vì say.

Tào huyện lệnh thấy Tiêu Phàm sáng khoái như thế, một hơi uống cạn cả chén rượu, lại càng cao hứng, hần bắt đầu cảm thấy hứng thú với tên tiểu tử này. Tiêu Phàm khô mà không nói được, hần ngồi yên trên ghế không dám nhúc nhích, sắc mặt trắng bệch, đến cả chút sức lực để đảo hai tròng mắt cũng không còn, cứ như vậy nhìn chằm chằm Tào huyện lệnh, cả người như một pho tượng, ngồi im như thế.

Tào huyện lệnh hắc hắc cười lớn, vừa cười vừa gọi lão bộc trở lại rót đầy hai bát rượu lớn, sau đó dùng sức vỗ một cái lên vai Tiêu Phàm, cất cao giọng nói:

- Tiểu tử ngươi khá lắm, hắc hắc, tương lai nhất định có tiền đồ, năm đó trong doanh trại của Yến Vương, có biết bao nhiêu là hán tử mà không có một tên nào dám đứng ra đấu rượu với ta, không thể tưởng được một tên tiểu tử bộ dáng yếu đuối như ngươi vậy mà hơn cả đám đấy... Con mẹ nó, cuối cùng lão tử ta cùng tìm được người hợp tính rồi, tiếp nào...

Lời còn chưa dứt đã thấy Tiêu Phàm rướn cả người như tượng Nữ thần Tự do rồi đổ gục xuống bàn, “ầm” một tiếng... Hoàn toàn bất tỉnh.

Tào huyện lệnh vẫn còn đang bưng bát rượu đưa lên, tiếng cười to ban nãy như bị người bóp lại, nghẹn ở cổ, cầm nín hoàn toàn, vẻ mặt vui vẻ đầy cũng

đóng băng...

Thật lâu sau đó....

- Con mẹ nó, chuyện gì thế này?

Tào huyện thừa trông như vừa bị người ta đập cho một cước nhảy dựng lên, giận dữ thở hồng hển.

- Lão gia, hấn say ngủ rồi...

Lão bộc đứng bên ngoài khẽ nói.

Tào huyện thừa ngậy người, bật cười nói:

- Tên tiểu tử này, lão tử còn tưởng hấn là chân nhân bất lộ tướng, anh hùng hào kiệt, hóa ra hấn chỉ là cái loại thùng rỗng kêu to...

Tào huyện lệnh nói xong, liền vỗ vỗ mấy cái lên vai Tiêu Phàm, hấn vẫn nằm im đấy, trông y hệt con cá chết.

Hai mắt lão bộc nhú lại, đột nhiên mở miệng nói:

- Lão gia, cần thận có cạm bẫy!

Tào huyện lệnh ngạc nhiên hỏi:

- Bẫy, bẫy gì?

Lão bộc hai mắt mở to, trong mắt bắn ra hai tia tinh quang, khiến người nhìn mà khiếp sợ.

- Lão gia, phương nam lắm người xảo quyệt, lúc đầu hấn hùng hực khí thế đến đây, một mình mà dám đến đây đấu rượu với đại nhân, nhưng mới uống được một chén đã gục, thật khiến người ta phải nghi ngờ...

- Nghi ngờ cái gì?

- Lão gia có nói ngày mai sẽ trị tội Trần gia, vậy mà bây giờ Trần gia còn phái một tên tiểu tử yếu đuối đến đây, nếu bây giờ hấn uống rượu với lão gia xong, rồi chết luôn ở đây... Thế thì Trần gia liền có cơ hội phản kích lão gia, tình thế này khá là bất lợi...

Tào huyện lệnh chấn kinh:

- Ý người là... Tên tiểu tử này có ý đến đây chịu chết trước mặt bản quan?

Mí mắt lão bộc có chút buông lỏng xuống:

- Hi sinh tính mạng một người mà có thể giữ được tính mạng của cả nhà Trần gia, Trần gia vốn là người làm ăn buôn bán, hấn là phải có thủ đoạn, làm thế cũng không có gì lạ. Thời Xuân Thu, thích khách muốn lấy lòng tin của Công tử Khánh Kỵ mà tự đoạn một tay (1), sao lão gia không nghĩ người này cũng có can đảm như thế?

- Con mẹ nó! Không phải chứ? Tên tiểu tử này trông không có chút nào giống tử sĩ a...

- Đúng là không giống, nhưng bây giờ không bằng lão gia cứ cho người cứu tính hấn đã, rồi từ từ hỏi han sau.

Tào huyện lệnh hưng hăng vỗ vỗ đùi, ánh mắt lộ ra chút hung quang.

- Trần Tứ Lục, lão tử đây còn chưa động đến người, người đã tính kế với lão tử, để ta xem thử lá gan của thương hộ Đại Minh to đến mức nào?

....

....

Lúc Tiêu Phàm tỉnh lại trời đã về chiều.

Mắt còn chưa mở được, hấn liền ôm đầu rên rĩ một hồi.

Rượu, thực là không phải thứ tốt! Đặc biệt là dạng bị người khác ép uống nữa.

Tiêu Phàm thở dài, chậm rãi mở mắt ra, cảnh vật dần dần rõ ràng trong mắt, sau đó hấn liền thấy vị Tào huyện thừa có bộ râu quai nón kia đang đứng cách hấn không đến một thước, nhìn hấn cười lạnh lùng, trong tay hấn, một thanh đao sắc nhọn đang tỏa ra hàn quang.

- A... ngài, ngài... muốn làm gì ta?

Tiêu Phàm bộ dạng cực kỳ hoảng sợ.

- Nói!

Tào huyện lệnh hét một tiếng thật lớn.

- Nói... Nói cái gì?

Tiêu Phàm cực kỳ kinh ngạc.

- Nói mau!

- Nói cái gì?

- Ngươi cuối cùng có chịu nói hay không? Hay ngươi muốn lão tử dùng thanh đao này làm thịt ngươi!

Trông bộ dạng Tào huyện lệnh bây giờ y hét đám trộm cướp, tặc phi.

Tiêu Phàm trông như sắp khóc đến nơi:

- Tào đại nhân, ngài phải tin ta, thật sự ngài muốn biết chuyện gì ta cũng sẽ nói cho ngài nghe, nhưng... Ngài đang hỏi ta cái gì a?

Hôm nay tuyệt đối không phải là ngày may mắn của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm trống ngực đập bình bịch, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt lấm tấm mồ hôi lạnh, hai tay không ngừng chà sát vào nhau. Người làm quan thật âm hiểm a! Bất luận từ cổ chí kim, ai làm quan đều là như vậy. Một khắc trước còn cùng bàn uống rượu hết sức thân thiện, ngay sau đó liền trở mặt thành thù, trong lòng Tiêu Phàm vạn phần bi thương, đồng thời cũng hối hận vô cùng. Thật ngu ngốc làm sao, tự đứng lại nhảy vào cái vũng nước đục của Trần gia này? Trần gia sống hay chết có liên quan gì đến mình đâu? Tự nhiên lại đi chuốc phiền não, mà càng không cam lòng chính là, hẳn nhớ rõ ràng mình chỉ vừa mới uống một chén rượu thôi mà, cũng mới đây thôi chứ có phải lâu đâu.

Khuôn mặt đầy râu quai nón của Tào huyện lệnh hét sức dữ tợn.

- Con mẹ nó! Ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, lão tử ta trước đám người một đao, làm thịt ngươi rồi đến tìm Trần Tứ Lục hỏi tội.

Vừa dứt lời, thanh đao vung lên, nháy mắt đã gần đâm xuống ngực Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm khản trương, chợt nhớ đến một câu nói kinh điển trong phim.

- Đại nhân, chậm đã! Chậm đã... Chúng ta còn mới vừa cùng nhau ăn cơm, người quên rồi sao?

Tào huyện lệnh:

-

(1) Công tử Khánh Kỳ: Khánh Kỳ (chữ Hán: 慶忌, phiên âm tiếng Anh: Qingji) hay còn được biết đến với tên công tử Khánh Kỳ là một nhân vật trong lịch sử Trung Quốc. Khánh Kỳ là con trưởng của vua nước Ngô (Ngô vương Liêu), ông sống cùng thời với Tôn Tử, Ngũ Tử Tư,... Ông đã có một cuộc tranh giành quyền lực quyết liệt với công tử Quang mà sau này đã lên ngôi lấy hiệu là Hạp Lư.

Sau khi vua Ngô bị công tử Quang thuê một sát thủ là Chuyên Chư giả vờ dâng đồ ăn (món cá) và giấu thanh kiếm trong đó bất ngờ giết chết, công tử Khánh Kỳ mất sự ủng hộ chính trị phải chạy trốn sang nước khác tìm thời cơ về Ngô báo thù. Khánh Kỳ thề sẽ báo thù cho cha đồng thời mượn sức nước Vệ để đánh nước Ngô.

Biết tin Khánh Kỳ đang tìm cách báo thù, để loại trừ chướng ngại trên con đường bá nghiệp của mình, công tử Quang đã cho mời đại thần là Ngũ Tử Tư để bàn kế sách, Ngũ Tử Tư tiến cử Yêu Ly, và nghĩ kế dùng Yêu Ly để ám sát Khánh Kỳ. Để nhận được sự tin tưởng của Khánh Kỳ, công tử Quang đã dùng khổ nhục kế, khép Yêu Ly vào trọng tội rồi chặt mất tay phải, giết chết cả vợ con sau đó để Yêu Ly qua gặp Khánh Kỳ. Yêu Ly gặp Khánh Kỳ, xin báo thù giùm mình, đồng ý chiêu nạp để cùng báo thù vua Ngô. Khánh Kỳ không biết đây là gian kế mặt khác thấy cánh tay Yêu Ly đầm đìa máu nên đã vô cùng tin tưởng, cho làm bộ hạ, ông tin dùng Yêu Ly và kết làm tâm phúc.

Yêu Ly lưu lại bên Khánh Kỳ, giúp ông vạch kế hoạch tấn công nước Ngô, dần dần trở thành thủ túc thân tín của Khánh Kỳ. Trong một chiến dịch xuất quân phục hận, Khánh Kỳ cùng ngồi chung trên một chiếc thuyền. Khi Khánh Kỳ đưa binh sĩ và thuyền bè xuôi dòng sông tiến đánh Ngô. Khánh Kỳ cùng ngồi chung thuyền với Yêu Ly, Yêu Ly nhân lúc Khánh Kỳ không để ý đã cầm giáo đâm lén vào bụng của ông. Tuy vậy Khánh Kỳ là một người có sức mạnh phi thường nên đã phản kháng, xách ngược Yêu Ly lên chìm đầu xuống nước nhiều lần rồi lại để lên trên đầu gối, cúi nhìn rồi cười mà bảo rằng: "Thiên hạ còn có dũng sĩ dám cả gan đâm ta !".

Quân sĩ bèn xúm lại đâm Yêu Ly, Khánh Kỳ ra lệnh lui quân và bảo rằng: "Người này là dũng sĩ! Chớ nên trong một ngày mà để chết hai dũng sĩ của thiên hạ. Đừng giết hẳn làm gì, nên tha cho hắn về Ngô để tỏ lòng trung của hắn."

Sau đó, Yêu Ly tự cho là mình bất nhân, bất nghĩa, bất trí: "Vi đạo thờ vua mà giết cả vợ con, thế là bất nhân; vì vua mới mà giết con vua cũ, thế là bất nghĩa; nên việc cho người mà đến nổi tàn hại cả thân thể, cả vợ con, thế là bất trí. Đã phạm ba điều ấy, còn mặt mũi nào mà đứng trên cõi đời nữa!" nên tự sát chết.

Sau khi Khánh Kỵ chết, công tử Quang đã loại bỏ được chướng ngại vật và đã nhanh chóng lên ngôi. Việc Yêu Ly chấp nhận chặt cánh tay để tiếp cận và giết Khánh Kỵ được coi là khổ nhục kế trong 36 kế sách, theo đó, khổ nhục kế là một kế ly gián đặc biệt, khi dùng kế này, người "tự hại" là thật, "người hại" là giả, dùng thật để làm lu mờ giả, phải làm ra vẻ như có mâu thuẫn nội bộ, nhân cơ hội đó thâm nhập vào nội bộ kẻ địch tiến hành hoạt động gián điệp, tiến hành thao túng và đánh bại kẻ địch.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Phân tích lợi hại

Sau một hồi đấu võ mồm kịch liệt..

- Nói như vậy nghĩa là không phải người đến tự sát? Trần Tứ Lục không bảo người đến cáo trạng?

Tào huyện lệnh trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, trong mắt sát ý vẫn còn nồng đậm.

Tự sát???

Quan lại thời này đang nghĩ cái quái gì vậy cả??

Tiêu Phàm thờ dài:

- Đại nhân quả thật mắt sáng như đuốc.. Mọi việc cũng không phức tạp đến vậy.

- Vậy tại sao người mới uống với lão tử có một chén rượu mà đã gục lên gục xuống là sao? Định chơi xỏ ta hả?

Trong lòng Tiêu Phàm trào lên nỗi bi phẫn:

- Đại nhân tử lượng kém là do trời sinh. Tội đó đâu đến nỗi chết đâu!

Tào huyện lệnh ớ người ra một lúc rồi chậm rãi thu lại ngọn đao nhọn đang kê sát ngực Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm thờ phào một hơi.

- Người là gì của Trần gia?

Cuối cùng thì Tào Huyện lệnh cũng nghĩ đến vấn đề quan trọng nhất.

Tiêu Phàm khôi phục lại nụ cười tao nhã vốn có tuy trên mặt vẫn còn thoáng khiếp sợ:

- Thảo dân xin tự giới thiệu lại, tại hạ Tiêu Phàm là con rể tương lai của Trần Tứ Lục.

- Cái gì? Người chính là tên con rể uất ức của Trần gia hả?

Tào huyện lệnh giật mình.

Tiêu Phàm cười khổ, ngay cả huyện lệnh vừa đến nhậm chức chưa đầy hai ngày mà cũng nghe đến tên mình, xem ra tên tuổi của mình quả thật không nhỏ. Con rể thì con rể đi hà cớ gì lại phải thêm hai chữ “Uất ức” cơ chứ. Đã là quan bát phẩm mà không biết tu khẩu đức là sao? Là sao?

- Đại nhân thật.. trực tính!

Tào huyện lệnh cười ha ha:

- Bản quan vốn người bình nghiệp, không quen mấy cái lễ thói nhà quan, thoải mái mà nói. Không giống người phương Nam các người cứ vòng vo tam quốc cả buổi. Được rồi, coi như là bản quan hiểu nhầm người. Vậy hôm nay người tìm đến bản quan là có việc gì?

Tiêu Phàm cười cười, đột nhiên ngừng đầu nhìn Tào huyện lệnh chằm chằm, nói:

- Thảo dân cả gan, cúi xin đại nhân tha cho Trần gia một lần.

Tào huyện lệnh gật gù đầu, dần thu lại nụ cười, nét hào hùng thẳng thắn chợt thoáng qua.

- Vì sao bản quan lại phải tha cho Trần gia? Chẳng lẽ vì người uống một chén rượu với bản quan sao?

Tiêu Phàm do dự một chút, nói:

- Xin đại nhân thứ cho tiểu nhân tội mạo phạm, được nói một câu bất kính...

- Nói đi!

- Đại nhân mới đến Giang Phổ đã muốn khai đao Trần gia, e là không chỉ vì muốn hả giận?

Tào huyện lệnh nghe vậy, đuôi lông mày khẽ nhếch lên một chút, nhưng vẫn lạnh lùng nói tiếp:

- Không phải để hả giận thì vì cái gì?

Tiêu Phàm mỉm cười đáp:

- Nếu không chỉ vì hả giận thì chỉ còn một mục đích là lập uy.

Tào huyện lệnh cả kinh, đuôi lông mày lại nhếch lên lần nữa rồi mau chóng trở lại trạng thái bình thường, chỉ có đôi mắt khẽ híp lại.

Tào huyện lệnh cười lạnh:

- Huyện Giang Phổ này thật lắm điều lạ. Con trai của thương gia dám đánh mệnh quan triều đình. Con rể uất ức của Trần gia lại là một cao nhân bất lộ tướng. Lão tử đường đường là Huyện lệnh bát phẩm, ngoại trừ Hoàng tri huyện thì ta là người lớn nhất. Người nói xem, ta cần lập uy với ai?

Tiêu Phàm thờ dãi nói:

- Nhị lão gia nếu muốn lập uy, dĩ nhiên là lập uy cho Đại lão gia xem rồi. Thảo dân tuy chưa đọc qua sách, nhưng tốt xấu gì cũng biết đạo lý Một núi không thể có hai hổ. Ngay từ khi mới gặp đại nhân, thảo dân đã cảm thấy ngài là người có ý phẫn đấu rồi...

Sắc mặt Tào huyện lệnh càng lúc càng âm trầm, ánh mắt tàn khốc nhìn Tiêu Phàm.

- Cho dù bản quan muốn lập uy thì có liên quan gì đến Trần gia?

- Đương nhiên là có. Trần gia là phú hộ ở huyện Giang Phổ, cũng là thương hộ thấp hèn, có tiền mà không có thế. Đối với đại nhân mà nói, chọn Trần gia khai đao là thích hợp nhất, đại nhân muốn giết Trần Tử Lục thì cũng khác gì bóp chết một con rệp đầu mà.

Tào huyện lệnh ngậy người một lúc, cảm khái nói:

- Lần đầu được thấy có người ví von nhạc phụ của mình như vậy. Thật tàn nhẫn a!

Mặt Tiêu Phàm thoáng đỏ ửng. Đối với Trần gia hẳn cũng không có nhiều hảo cảm cho nên ngôn từ cũng chẳng mấy cung kính. Nhưng không thích thì không thích còn cầu tình thì phải cứ cầu.

- Đại nhân mới nhậm chức, dưới tay một là không có người hai chưa có gốc. Nếu đối người khác thì chắc chắn sẽ thành thành thật thật làm lính dưới tay tri huyện. Nhưng đại nhân thì khác..

- Khác cái gì?

- Thảo dân nghe nói đại nhân từng là bách hộ dưới trướng Yến vương điện hạ. Yến vương điện hạ rất coi trọng đại nhân, từ quân đội chuyển sang quan văn, đại nhân vốn là đại nhân vật sau lưng Yến vương há có thể cam tâm cụp mắt làm một huyện lệnh không có tiếng tăm dưới tay Hoàng tri huyện? Cho nên, đại nhân mới đến Giang Phổ đã chọn Trần gia khai đao, dĩ nhiên là vì nguyên nhân đó, cái này gọi là giết gà dọa khỉ. Trần gia có tiền lại là một thương hộ thấp hèn, diệt trừ sẽ không làm người khác ý kiến gì nhiều. Đồng thời lại có thể thị uy với Hoàng tri huyện, vừa làm cho quan nha sai dịch lớn bé trong huyện kính sợ đại nhân. Sau này cai trị đại nhân sẽ thoải mái mà làm, thậm chí có thể lôi kéo vây cánh cho mình, tạo vị trí ngang ngửa với Hoàng tri huyện..

Còn vài điều mà Tiêu Phàm không dám nói ra, hẳn biết rõ lịch sử nhà Minh. Hẳn thừa biết Yến vương đang mơ ước ngôi vị hoàng đế, giờ là lúc chuẩn bị, chỉ đợi Chu Nguyên Chương vừa chết, hẳn sẽ phát lá cờ “Tĩnh nan”, tiến hành soạn vị. Mục đích hôm nay an bài Tào Nghị làm một huyện lệnh nhỏ nhò ở huyện Giang Phổ cách kinh thành phủ Ứng Thiên mười dặm, có lẽ là để Tào Nghị thành một mũi nhọn ghim chặt hậu phương của kinh thành, sẵn sàng cho ngày sau. Tào Nghị mới tới Giang Phổ đã vội lập uy đoạt quyền, chắc cũng là vì chuẩn bị cho Yến vương khởi sự sau này. Nhưng mà lời này có đánh chết cũng không thể nói ra. Nếu không chắc chắn là Tào Nghị bất chấp tất cả để giết người diệt khẩu. Chuyện có liên quan đến tranh quyền đoạt vị thì bất kỳ ai cũng không thể để cho một thảo dân biết được bí mật kinh thiên động địa này.

Dù sao, những lời của Tiêu Phàm cũng đủ làm chấn động Tào huyện lệnh. Tiêu Phàm nói rất đúng, quả thật Tào Nghị có ý định diệt Trần gia để thị uy với Hoàng tri huyện. Hẳn muốn dùng kết cục của Trần gia thông báo cho Hoàng tri huyện thế lực của hắn mạnh thế nào, thức thời thì đừng trêu chọc hắn. Dĩ

nhiền điều này cũng khó mà qua mắt được Hoàng tri huyện. Nhưng mà Tào Nghị cũng chẳng quan tâm, trước khi đến nhậm chức ở Giang Phổ, hắn cũng tìm hiểu kỹ, chỗ dựa vững chắc cho Hoàng tri huyện là phủ doãn phủ Ứng Thiên Trương Thừa Hiến. Hiện giờ đang là lúc Chu Nguyên Chương chấp chính, quan viên nhà Minh cũng ăn bữa này lo bữa mai. Đặc biệt là sau khi việc Hồ Duy Dung, Lam Ngọc mưu phản bại lộ, Chu Nguyên Chương thành trừng triều chính, gần nửa số quan lại bị liên lụy. Chỗ dựa vững chắc của Hoàng tri huyện là Trương phủ doãn cũng không may vào tù đếm gián. Nói cách khác, cột chống lưng của Hoàng tri huyện đã gãy. Trên quan trường mà không có chỗ dựa vững chắc quả là muốn chết cho rồi.

Cho nên Tào Nghị vốn dĩ là một huyện lệnh bát phẩm dưới tay tri huyện cũng dám trở mặt với cấp trên. Việc hắn chọn Trần gia khai đao, vừa lập uy với Hoàng tri huyện, lại không hề sợ Hoàng tri huyện biết, nguyên nhân cũng rất rõ ràng, hắn là người dưới trướng con trai thứ tư của đương kim Hoàng đế, Yên vương Chu Lệ. Nhân vật uy quyền như thế làm chỗ dựa cho mình thì dù có làm bậy một chút thì người ngoài cũng không dám nói gì. Người khác nhìn thấu ý đồ của Tào Nghị thì cũng thường. Kỳ quái là một tên tiểu dân như Tiêu Phàm cũng có thể thấy được, Tào Nghị cảm thấy có chút thất bại.

- Chẳng lẽ bản quan lại hỏi hột đến vậy, ngay cả người qua đường cũng biết mình muốn làm gì sao?

Tào Nghị cười khỏ, tự giễu mình.

Tiêu Phàm khẽ chớp mắt, nhỏ giọng nói:

- Đại nhân quá khen, thảo dân chỉ là đoán càn mà thôi. Tất cả là đều theo ý đại nhân, đại nhân nói không phải thì tất cả đều không phải.

- Người đã nói bản quan muốn lập uy thì hà có gì bản quan lại phải tha cho Trần gia?

- Đại nhân, tuy Trần gia là thương hộ thấp kém nhưng việc tồn tại của Trần gia rất có ý nghĩa với huyện Giang Phổ. Trần gia đã kinh doanh nhiều năm ở huyện Giang Phổ này, cửa hàng vô số, bất kể là đối với huyện nha hay bá tánh bình dân đều có ảnh hưởng không nhỏ. Đương kim Thánh Thượng khuyến nông mà ép thương, khiến thương hộ sớm hôm đã nom nớp lo sợ. Nếu Trần gia sụp đổ, thì các thương hộ lớn nhỏ ở huyện Giang Phổ này đều cảm thấy bất an, đến lúc đó các cửa hàng vì sợ hãi triều đình mà đóng cửa không tiếp tục kinh doanh. Hàng gạo không dám bán gạo, hiệu vải không dám bán vải, dân chúng trong thành vì vậy mà khủng hoảng, không lo phát triển mà lại bất mãn với hành động diệt Trần gia của đại nhân. Đại nhân mới đến Giang Phổ chính là lúc tạo danh vọng sao có thể vì Trần gia mà để thanh danh của mình hăm vào bùn lầy? Chỉ là một Trần gia không đáng để đại nhân trả giá đến như vậy. Thảo dân vì con đường thăng quan của đại nhân mà cả gan nói thẳng, mong đại nhân cân nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Hóa giải nguy cơ

Tiêu Phàm lời nói vừa có tình vừa có lý, Tào Nghị vuốt cằm trầm ngâm rất lâu, sau đó thỉnh thoảng giương mắt liếc nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt phức tạp, Tiêu Phàm bị hắn nhìn đến mức da đầu run run lên, mí mắt giật giật, trong lòng thầm nghĩ không biết vị Huyện lệnh này lại có cái chủ ý gì nữa đây, nghĩ đến nhưng ngoài mặt hắn vẫn cố gắng tươi cười, thần thái cung kính đứng khép nép một bên.

Lời nói này tuy có chút gương ép nhưng về phần đạo lý thì hoàn toàn đúng, để xem vị Huyện lệnh đại nhân này sẽ chọn lựa ra sao, nếu hắn vẫn quyết tâm tiêu diệt Trần gia, vậy thì Tiêu Phàm chỉ còn cách... nhanh chóng trở về thu thập đồ đạc chạy cho lẹ thôi. Trên dưới Trần gia đều khinh thường vị Uất ức cô gia như hắn, bây giờ đại nạn lâm đầu hắn cũng không điên đến mức chết chung với Trần gia, đây là cái gọi là đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm, việc gì phải chết theo những người hoàn toàn không có chút ý nghĩa gì với mình, đối với một đại trượng phu mà nói, càng không thể.

Bên trong sân vườn của quán dịch, gió mùa đông gào thét ủa vào, bên dưới tàng cây, ba bóng người đứng yên không nhúc nhích. Một chiếc lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống, xuyên qua tán cây, rơi xuống ngay ngắn trên bàn đá.

Tiêu Phàm khổ sở nuốt nước bọt, lòng hết sức khẩn trương. Quyền lực là tất cả, mặc kệ này giờ Tiêu Phàm đứng trước mặt vị Tào huyện lệnh này ba hòa chích chòe nói hươu nói vượn có hay đến mức nào đi chăng nữa nhưng chỉ cần một lời của vị huyện lệnh này, sinh tử của hắn lập tức được quyết định. Mà đây cũng chỉ là quan bát phẩm thôi đó nha... Tiêu Phàm đột nhiên nảy sinh hứng thú đối với quyền lực, nếu bản thân mình có quyền lực trong tay thì sao, có khả năng nắm sinh tử của người khác trong tay thì sao...

Một lúc lâu sau đó, Tào huyện lệnh dò xét Tiêu Phàm thêm vài lần nữa, đột nhiên cất giọng cười to, nói:

- Lời người nói đúng là rất có đạo lý, nếu Trần gia có chuyện gì, quả thật thanh danh của bản quan khó tránh bị tổn hại, thế nào cũng sẽ thành chủ đề cho dân chúng bàn luận sau lưng ta, mà ta lại không thích như thế, giết địch tám trăm mà bên mình lại chết một ngàn, đúng là gây hại cho người khác mình cũng chẳng được tí lợi ích gì...

Tiêu Phàm trong lòng thoải mái được một chút, hóa ra vị Tào huyện lệnh này không phải là người không hiểu đạo lý.

Tào huyện lệnh nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, nói tiếp:

- Nhưng... Cũng như người đã nói nói, bản quan dù sao cũng vừa mới nhậm chức ở huyện Giang Phổ này, phải lập uy, nhưng nếu lần này không dùng Trần gia để khai đao thì lập uy kiểu gì bây giờ?

Tào huyện lệnh ánh mắt có chút quái dị, dường như đang thăm dò cái gì đó.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút liền cười nói:

- Đại nhân không cần làm gì hết, cũng đã lập uy rồi, và đây cũng là cách tốt nhất.

- A? Người nói thế là ý gì?

- Đại nhân, bối cảnh của ngài, tiểu nhân nghĩ khắp cái huyện nha này ai cũng đã tìm hiểu rõ ràng rồi, ngài là ai, chỗ dựa sau lưng ngài là người nào, sợ hay không sợ, đối địch hay không đối địch với ngài, bọn họ sớm đã biết hết rồi, uy phong của ngài bây giờ đã tự động lập rồi! Bây giờ có làm gì bất quá cũng chỉ là vẽ rắn thêm chân mà thôi! (ý nói làm chuyện vô ích)

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, ánh mắt chăm chú nhìn Tào huyện lệnh, chậm rãi nói:

- Nắm đầm, phải xuất ra đúng thời điểm, như vậy mới phát huy được hết uy lực, một khi đánh ra thì bất cứ ai cũng đều cảm thấy sợ hãi. Đại nhân bây giờ nếu không xử lý Trần gia, nghĩa là ngài vẫn chưa chọn được ai để khai đao, hiển nhiên trên dưới huyện nha sẽ không có ai nguyện ý đưa đầu ra cho ngài chém, uy nghiêm của ngài, không cần làm gì cũng lập được. Nhưng nếu lần này ngài dùng Trần gia để khai đao, cho dù ngài có dùng thủ đoạn tàn nhẫn đến mức nào đi chăng nữa thì trong lòng họ đại nhân vẫn như vậy, có chăng thì người ngoài nhìn vào thêm phần sợ hãi ngài thôi... Thảo dân nông cạn, chỉ suy nghĩ được đến vậy, xin đại nhân đừng quá chê cười.

Tào huyện lệnh đứng một bên lẳng lẳng lắng nghe từng lời của Tiêu Phàm, trong mắt dần dần lộ ra vẻ kỳ dị, suy nghĩ một lúc, đột nhiên cười hắc hắc nói:

- Đúng, đúng vậy! Không thể tưởng được cái huyện Giang Phổ nhỏ bé này lại là nơi ngọa hổ tàng long, bản quan lần này đúng thật được mở rộng tầm mắt! Người thật là con rết của Trần gia? Người có kiến thức đến bậc này, tại sao lại...

Tào huyện lệnh nói được nửa câu liền á khẩu, không ngừng lắc đầu than thở, tựa hồ như vì Tiêu Phàm mà nuối tiếc.

Tiêu Phàm xoa xoa mũi, trong lòng có chút mất hứng, tại sao sau khi nhắc việc mình là con rết của Trần gia liền bày ra cái bộ dạng này? Dường như ta đến nhà người sống, đến nhà người khác làm con rết chỉ là để hưởng thụ, chuyện này có làm sao? Ta thích là tiểu bạch kiểm ăn không ngồi rồi đấy, không được sao?

- Lúc này người nói, người tên gì?

Tào huyện lệnh đột nhiên hỏi.

Tiêu Phàm chấp tay lạy, nói:

- Thảo dân là Tiêu Phàm.

Tào huyện lệnh gật gù đầu, Tiêu Phàm trong lòng hiểu rõ, từ giờ phút này trong lòng vị Tào Huyện lệnh này hẳn mới thật sự gây được chút ấn tượng, hẳn là Tiêu Phàm, là một người có tên có họ chứ không phải mang cái danh hiệu “Cô gia của Trần gia” nữa.

Tào huyện lệnh nhìn chằm chằm Tiêu Phàm cả nửa ngày, sau đó nghiêm mặt nói:

- Thôi, mọi chuyện đều theo ý người đi, chuyện tên tiểu tử kia mạo phạm bản quan, ta đây không truy cứu nữa, cái này giống như đồ xúc sắc đi, Trần gia các người thắng ta một lần, ta lại thắng ngược trở lại Trần gia các người một lần, xem như chúng ta hòa sau, sau này chúng ta cứ từ từ mà chơi đùa.

Tiêu Phàm thờ dài nhẹ nhõm, nhìn Tào huyện lệnh bằng vẻ mặt hết sức cảm kích, khom người thi lễ, nói:

- Thảo dân thay mặt Trần gia cảm tạ đại ơn đại nghĩa này của đại nhân.

Tào huyện lệnh khoát tay, cười nói:

- Đại nghĩa cái chó má gì! Lão tử thấy có thu thập Trần gia hay không cũng không có ích lợi gì nên mới bỏ qua mà thôi, người trở về nói với Trần Tứ Lục lo mà dạy dỗ nhi tử của hắn, lần sau đừng có mà mạo phạm đến lão tử nữa.

Tiêu Phàm lau mồ hôi, cho một người tính cách như trộm cướp thế này làm quan, thật khác người mà... Tiêu Phàm vội vàng vâng dạ, ngữ khí hết sức kính cẩn.

Tào huyện lệnh lúc này đã cảm thấy hết sức hứng thú với Tiêu Phàm, không ngừng dò xét hắn, rồi lại ung dung nói:

- Trần gia tuy lần này tránh được một kiếp nạn, nhưng khó tránh không có lần sau, người có thể làm cô gia được bao lâu chứ? Chẳng lẽ không có ý định gì cho tương lai sao? Ta thấy người không giống như những lời người khác nói, dám một mình thay mặt Trần gia đến đây phân trần, xem ra lá gan cũng lớn hơn người bình thường, ở cái thời này gia đình thương hộ bất quá cũng là đám dân ti tiện thôi, người cần gì phải mặt dày mày dạn ở đây làm cô gia ăn nhờ ở đậu chứ?

Tiêu Phàm vẻ mặt lạnh nhạt mỉm cười nói:

- Làm một Uất ức cô gia thì có gì không đúng? Trần gia cho ta ăn, cho ta mặc, mỗi tháng lại còn phát tiền cho ta, không bao lâu nữa ta còn có thể cưới được một cô vợ xinh đẹp, cuộc sống như vậy quá tốt rồi a...

Tào huyện lệnh nghẹn họng nhìn trân trối, thật lâu sau mới thở dài nói:

- Giờ thì ta đã hiểu thế nào gọi là lòng không có chí lớn...

Tào huyện lệnh lại suy nghĩ, chợt nhận ra một chuyện khó hiểu:

- A? Không đúng! Ngươi vì Trần gia mà đến đây cầu tình, vậy sao ngay từ đầu không nói thẳng ra đi, tại sao còn chịu cùng lão tử đấu rượu, lại còn say đến ngất xỉu cả buổi, vòng một vòng lớn như vậy đến cùng là ngươi muốn gì?

Tiêu Phàm cũng giật mình, đúng a, ta ngay từ đầu trực tiếp nói thẳng với hắn không phải nhanh hơn sao? Tại sao lại còn cùng hắn đấu rượu? Hơn nữa vừa uống một chén đã say đến bất tỉnh nhân sự...

Đây rốt cuộc là sao? Ta đánh một vòng lớn như vậy làm gì?

Tiêu Phàm mơ hồ suy nghĩ, cả nửa ngày sau mới dậm chân bị phần nói:

- Thảo dân không phải không muốn nói ngay từ đầu. Ai bảo ngài dữ tợn bắt ta uống một hơi hai cân rượu, thảo dân đã muốn đổi chén, đại nhân nhất quyết không cho

Tào huyện thừa hết sức ngạc nhiên:

- ...

... ..

... ..

Sau khi cung kính thi lễ, Tiêu Phàm liền rời khỏi dịch quán.

Lão bộc nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tiêu Phàm, ghé sát vào tai Tào Nghị, thấp giọng nói:

- Lão gia, chỉ với những câu nói của hắn, ngài có thể dễ dàng buông tha cho Trần gia vậy sao?

Tào Nghị cười híp mắt, khẽ nói:

- Những lời của hắn đương nhiên không thể làm ta thay đổi chủ ý, nhưng những lời này lại làm thức tỉnh ta, nơi này là vùng đất Giang Nam, đúng như hắn nói, ở đây ta hoàn toàn chưa có căn cứ, lại còn vừa mới nhậm chức, bây giờ mà tiêu diệt Trần gia chỉ sợ kinh động đến nhiều người, nhờ sợ có người hữu tâm để ý đến rồi lại mang đến phiền toái cho điện hạ, thôi tạm thời chúng ta im hơi lặng tiếng vậy, chỉ một cái Trần gia nhỏ nhỏ thôi, có thu thập hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến đại cục... Nhưng tên tiểu tử họ Tiêu này lại có chút ý ứ... Năm đầm tung ra đúng thời điểm mới có thể phát huy ra hết uy lực, ờ, câu nói này thật có đạo lý a...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tổ tiên họ Trần

Người khác ồn ào suy đoán hẳn làm cách nào để thuyết phục được Tào huyện lệnh, dĩ nhiên Tiêu Phàm không thể nói rõ ràng ra được. Có vài lời đụng chạm đến Yến Vương, đề tài này rất nhạy cảm, phạm phải dễ mang họa. Lúc này Chu Nguyên Chương đang còn sống, Yến Vương Chu Lệ cũng không dám lộ ra ý làm phản, còn tại sao hắn lại đưa một bách hộ cầm quân như Tào Nghị chuyển sang làm quan văn, lại làm một huyện lệnh bất phẩm nhỏ ở huyện Giang Phổ cách kinh sư phủ Ứng Thiên hơn mười dặm thì...

Oài, Tiêu Phàm cứ giả bộ như mình không biết gì hết.

Hắn chỉ là một người dân bình thường nhỏ nhoi, có một số việc tuy biết nhưng cũng không thể nói ra, dễ mất mạng như chơi.

Xuyên việt cũng đã lâu, dần dần Tiêu Phàm cũng phát hiện, hóa ra ưu thế của người xuyên việt cũng không quá rõ ràng. Cho dù có thể biết trước sự việc, nhưng thân tằm tép thì cũng không đủ tư cách tham dự hội Bàn đảo của Vương Mẫu Nương Nương. Thôi thì cứ bắc ghế ngồi xem vậy, Tiêu Phàm

vui vẻ quyết định, có lẽ an phận thủ thường mới an toàn nhất. Tiêu Phàm quyết làm một tiểu nhân vật không chút tiếng tăm, ít nhất trong giai đoạn trước mắt, hẳn vẫn chưa nghĩ ra ý tưởng gì quá phận. Chu Nguyên Chương, Yên Vương, triều đình, mấy từ này với hắn mà nói vẫn còn rất xa xôi, rất lạ lẫm. Hắn chỉ là một người bình thường, thu mình trong một góc của cuộc sống, yên lặng nhìn bầu trời lúc mây tụ khi mây tan.

Tiêu Phàm có thể giả vờ không biết dụng ý của Chu Lệ khi bổ nhiệm Tào Nghị đến Giang Phổ. Nhưng Trần Tứ Lục cũng không thể vờ như không biết Tiêu Phàm đã cứu Trần gia, thân là gia chủ, là gia chủ của thương hộ chuyên kiếm tiền làm giàu thì người khác thiếu nợ Trần Tứ Lục thì Trần Tứ Lục buồn đến độ ngủ không yên. Tương tự, nếu hắn thiếu người khác một món ân tình lớn, hẳn cũng sẽ khó lòng ngon giấc.

Thương nhân luôn tôn thờ câu “Không có lợi thì không làm”, Ra giá càng cao thì lợi nhuận càng lớn. Nếu người khác đem lợi nhuận kèch xù đưa cho Trần Tứ Lục thì hẳn lại càng phải lo lắng bội phần, không biết mình phải trả giá bao nhiêu mới đáp ứng được. Nguy cơ của Trần gia giải trừ được ba ngày, Trần Tứ Lục cũng mất ngủ ba ngày. Sáng sớm soi gương, Trần Tứ Lục buồn rầu phát hiện, mình gầy đi khá nhiều, đáng người đầy đặn phúc hậu như quả cầu thịt trước kia bây giờ sẹp xuống đến không ngờ.

Đây quả thật là bi kịch.

Đời có câu Ôn cứu mạng xuống cửu tuyền cũng phải báo đáp nhưng cho đến giờ Trần Tứ Lục đều nghĩ đó là nói khoác. Cái gì cũng cho Tiêu Phàm thì mình còn gì đâu chứ? Có khác quái gì bị Tào huyện lệnh diệt toàn gia đâu. Mà không cho lại càng không được. Thân là thương nhân tuy chẳng biết Tiêu Phàm bằng cách nào thuyết phục Tào huyện lệnh tha cho Trần gia nhưng Trần Tứ Lục rõ ràng nhận thấy, vị Huyện lệnh đại nhân mới đến đánh giá Tiêu Phàm khá cao, nếu không thì Tiêu Phàm khó lòng thuyết phục được hắn. Nếu việc mình không báo đáp công ơn Tiêu Phàm cứu Trần gia lọt đến tai Tào huyện lệnh, Trần gia có còn quả ngọt mà xơi chẳng?

Vì thế, lại quay về câu hỏi ban đầu. Nên trả ơn cho Tiêu Phàm thế nào đây? Quả là câu hỏi khó trả lời đây.

Gả con gái cho hắn?? Suy nghĩ, suy nghĩ.

Chia cho hắn một phần gia sản?? Hừm hừm. nếu hắn không nhắc tới, mình cứ giả bộ lơ luôn. Thanh niên cần phải phấn đấu mới tốt, không thể cứ ngồi mát ăn bát vàng.

Cho tiền tiêu vặt hàng tháng nhiều hơn một chút?? Cái này thì được à.

Trần Tứ Lục nhìn khuôn mặt ngày càng tiêu tụy của mình trong gương rồi cũng nghiêng răng quyết định.

- Người đâu, gọi Tiêu. . .hiền tể đến tiền đường gặp ta!!

Khi Tiêu Phàm lãnh đạm bước vào tiền đường thì Trần Tứ Lục đã khôi phục lại được hình dáng cười tủm tỉm thật thà chất phác như xưa. Thân hình phì nộn ngồi chật cứng trong chiếc ghế làm từ gỗ lim bị tay vịn ép thành từng vòng từng vòng tựa như đang quảng cáo lốp xe đặc chủng. Trần Tứ Lục đang hít thở chiêm ngưỡng một bức tranh chữ, thi thoảng làm bộ rung đùi đắc ý giống như đang chìm sâu trong ý cảnh của bức tranh khó lòng thoát ra được.

Tiêu Phàm nhàu mày, hắn rất ghét bộ dạng này của Trần Tứ Lục. Bởi vì hắn thừa biết, Trần Tứ Lục là người thất học, ngoại trừ con số trên giấy tờ còn lại nữa chữ căn đôi cũng không hề quen biết. Thất học mà còn bày đặt học đòi văn vẻ. Lưu manh mà giả danh trí thức sao. Phi!! Ta khinh.

Trần Tứ Lục bỗng nhiên mở mắt, ra vẻ mới thấy Tiêu Phàm đi vào liền cười dài ngoác ngoác tay:

- Hiền . . . tể mau đến xem. Ha ha, ta mới mua được một bản chân tích của tổ tiên từ Mặc Lâm hiền. Đây là của báu gia truyền của Trần gia đây, là hậu nhân họ Trần sao có thể để nó ở trong tay người ngoài được chứ? Nhờ ơn tổ tông phù hộ, cuối cùng ta cũng mua được. Con bà nó! Mất cả trăm lượng bạc mà cũng không giảm cho ta được tý nào, lão Chu của Mặc Lâm hiền đúng là tên vương bát đần lòng dạ hiểm độc..

Câu cuối cùng đã bộc lộ rõ bản chất thương nhân của Trần Tứ Lục. Nhưng mà tinh thần tôn trọng đạo hiếu của Trần Tứ Lục cũng đúng là phận làm con.

Tiêu Phàm nghe vậy không khỏi nghiêm trang kính bái:

- Chẳng biết tổ tiên của nhạc phụ đại nhân là vị cao hiền nào?

Trong mắt Trần Tứ Lục ánh lên vẻ đắc ý, rồi tỏ ra kinh ngạc nói:

- Ai da, tổ tiên của Trần gia ta mà người cũng không biết sao? Hiền tể à, chúng ta cũng sắp là người một nhà, phận làm con không thể quên gốc bỏ nguồn. Nhớ cho kỹ, tổ tiên của Trần gia ta là Trần Tứ Ngang (1)thời Sơ Đường, hiệu là Thập Di tiên sinh. Ha ha, hiền tể à, Trần gia ta cũng được coi như là danh gia à. . .

Tiêu Phàm ngạc nhiên:

- Trần Tứ Ngang là cụ tổ? Thật vậy sao? A! quả thật là cửu nguyên. . . Tiểu tể có thể làm con rể Trần gia thật là vinh quang ngồi ngồi. Chẳng hay nhạc phụ đại nhân có thể cho tiểu tể chiêm ngưỡng gia phả một chút hay không? Trần Tứ Ngang cụ tổ đời thứ mấy của ngài vậy?

- À..

Khuôn mặt béo phì của Trần Tứ Lục chợt cứng ngắt, rồi nhanh chóng lộ vẻ khó xử:

- À hèm. gia phả ta để ở đâu quên mất rồi. Dù sao đó cũng chính là tổ tông của ta! Hay là chúng ta cùng đến chiêm ngưỡng chân tích của tổ tiên đi a..

Tiêu Phàm lập tức ra về hiểu được. Hiểu được ở là đây gì? Hiểu được là lão cha vợ của mình vợ đại tổ tông họ Trần, cũng giống như trát thiếp vàng lên mặt, vô si y hệt như dân Triều Tiên kiếp trước. Nhưng mà tâm lý của Trần Tứ Lục Tiêu Phàm cũng có thể hiểu được, người có tiền ắt sinh lễ nghĩa, tìm một danh nhân nhân làm tổ tông cũng là chuyện thường. Danh với lợi thường đi đôi mà. Ngay cả Hồng Vũ hoàng đế Chu Nguyên Chương cũng không ngoại lệ, sau khi dựng nước cũng sống chết la inh ỏi Chu Hi (2) triều Tống là tổ tông của hắn, nhân dân cả nước có dám hó hé gì đâu.

Tiêu Phàm có chút nghi ngờ, có phải người đầu thời Minh hay có tật xấu thấy người sang bắt quàng làm họ hay không? Đây có phải là làn sóng thời thượng ? Nếu đúng là như vậy mình có nên theo một, lật tới lật lui sách sử tìm đại vị danh nhân họ Tiêu nào đó làm tổ tông hay không? Tây Hán Tiêu Hà (3)? Hay là Nam Viện đại vương Tiêu Phong (4)?

Tiêu Phàm rất nhân từ không vạch trần Trần Tứ Lục. Người ta sống chết gì cũng đòi nhận danh nhân làm tổ tông, mình cũng không nên phá. Uầy, cho người ta sướng một chút cũng có sao đâu..

Trần Tứ Lục đầy tự mãn cầm bút tích thật của tổ tiên chậm rãi căng ra trước mặt Tiêu Phàm. Tờ giấy cổ xưa đã ngả vàng, ở trên có mấy cây cỏ rồng bay phượng múa dần hiện ra. Tiêu Phàm chăm chú nhìn, đây chính là đồ cổ a. Sống hai cuộc đời, cuối cùng cũng biết được đồ cổ nó méo tròn thế nào, Tiêu Phàm có chút hưng phấn.

Tiêu Phàm khẽ cúi người, cẩn thận xem xét những chữ tỏa ra mùi mực nhàn nhạt. Trần Tứ Lục cẩn thận giọng lên cao, giọng có chút khoe khoang đọc lớn bài thơ được viết trên giấy:

"Tiên bất kiến cổ nhân,

Hậu bất kiến lai giả.

Niệm thiên địa chi du du,

Độc sáng nhiên nhi thế hạ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Ước nguyện Thần Đèn

Trần Tứ Lục trở mặt nhanh như chớp, không hổ là thương nhân, tố chất tâm lý cực vững vàng, chuyện tình vừa rồi giống như chưa hề phát sinh qua. Khi nhắc tới chính sự, khuôn mặt hắn nở một nụ cười hiền hòa, trông rất hiền lành, chất phác. Thoạt nhìn khiến cho người đối diện có cảm giác vô cùng an toàn... Toàn bộ cơ nghiệp không lồ của Trần gia đều là dựa cái khuôn mặt hiền lành này của hắn làm ra đấy.

- Hiền tể à, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

Trần Tứ Lục khuôn mặt tươi cười, cùng Tiêu Phàm hỏi han chuyện nhà.

- Tiểu tể năm nay mười chín, sắp đến lễ đội mũ(1) rồi ạ!

Tiêu Phàm lễ phép trả lời.

- Mười chín à ... Sang năm làm lễ đội mũ được rồi.., đầu xuân sau, ta mang ngươi đến Từ đường Trần gia, mời vài cụ đức cao vọng trọng trong huyện, làm một cái lễ đội mũ thật náo nhiệt cho ngươi!

Trần Tứ Lục thân thiết nói, khi nói còn cầm tay Tiêu Phàm, thỉnh thoảng lại vuốt ve, làm cho Tiêu Phàm nổi tảng tảng lớp lớp da gà.

“Lão này bị bệnh hay sao thế? Đang nói chuyện mà cứ cầm tay nắm chân, lại còn sờ sờ, vuốt vuốt, không biết có nghĩ gì xấu xa không đây??”

Dù sao hắn cũng là trưởng bối, Tiêu Phàm không thể làm mất mặt mũi của lão được, đành phải mặc lão chiếm tiện nghi của mình, đã ghé tòm ra lại còn phải nở nụ cười trên mặt nữa chứ.

- Đa tạ nhạc phụ đại nhân, tiểu tể thật cảm kích từ đáy lòng!

Tiêu Phàm miệng nói cảm kích, nhưng mắt thì chăm chăm vào bàn tay bị Trần Tứ Lục cầm, cảm giác ghé tòm mỗi lần Trần Tứ Lục xoa ... xoa..

Trần Tứ Lục hồn nhiên không biết, vẫn thân thiết nói:

- Hiền tể à, phụ mẫu ngươi mất sớm, may là năm đó cha ngươi cùng ta đã quyết định chuyện hôn sự này, nếu không trên đời này chỉ còn một mình ngươi

lẽ loi, thê lương biết bao...

Lại xoa ... xoa..

Trần Tứ Lục càng nói càng xúc động, mắt đỏ lên, giọng nghẹn ngào:

- Chúng ta đều là người một nhà, phụ mẫu người qua đời, nhưng còn có nhạc phụ là ta đây, mấy năm ta ở bên ngoài bôn ba, không quan tâm đến người, hiền tế à, vì cái nhà này mà ta thật sợ sệt với người, người đừng trách ta nhé...

Lại sờ... sờ...

Tiêu Phàm nhanh như cắt, tiện thể rút tay về, chấp tay lạy dài nói:

- Nhạc phụ đại nhân nói quá lời rồi, Trần gia chịu thu nhận ta đã là ân tình rất lớn, tiểu tế ghi nhớ trong lòng, đến chết cũng không báo đáp hết được, làm sao dám trách cứ người cơ chứ?

Thương nhân quả nhiên là thương nhân, ngay cả tình cảm cũng là thấy trước được hiệu quả rồi mới tái đầu tư, Tiêu Phàm đối với vị nhạc phụ này liền có thêm vài phần hiểu biết. Nếu hắn không giúp đỡ Trần gia về nguy cơ lần này, chỉ sợ Trần Tứ Lục đã sớm chẳng chút khách khí nào mà tống hắn ra khỏi phủ.

Trần Tứ Lục lại than thở, lại cầm lấy tay Tiêu Phàm. Lại xoa ... xoa..

- Lần này Trần Gia đắc tội Tào huyện lệnh, may mắn là hiền tế du thuyết hóa giải nguy cơ diệt môn Trần gia. Trần gia trên dưới đều cảm kích người vạn phần. Hiền tế à, ta cũng không biết phải cảm ơn người như thế nào đây? Dù sao cũng là người một nhà, người muốn cái gì nói ra đừng ngại, chỉ cần là Trần gia có, bất kể cái gì ta cũng sẽ cho người!

Thấy Tiêu Phàm đang sờ, ngốc trệ, Trần Tứ Lục lại nói:

- Bất luận là người hay vật đều được, người là con rể mà ta coi trọng nhất!

Trần Tứ Lục đem hai chữ “Con rể” nhấn mạnh, ám chỉ như vậy quá rõ ràng, khác nào có con rận trên đầu người hỏi, rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn.

Đúng vậy, Trần Tứ Lục bỗng nhiên nghĩ thông suốt.

“Kỳ thật, gả con gái cho tiểu tử nghèo kiệt xác này cũng chả sao cả!”

Trần Tứ Lục nghĩ như vậy đương nhiên không phải xuất phát từ lời hứa hên năm nào. Tào huyện lệnh tuy đã nói rằng sẽ buông tha Trần gia, nhưng trong lòng hắn đối với Trần gia tất nhiên sẽ còn một chút khúc mắc. Làm quan ai cũng coi trọng mặt mũi. Con của một thương hộ thấp hèn, tại nơi đông người dám đập mệnh quan triều đình một cước, sự mất mặt này đâu phải là nhỏ. Chẳng biết Tiêu Phàm đã dùng biện pháp gì, nhưng lửa giận của vị Nhị lão gia này không phải áp chế được trong một hai ngày, lúc này nếu không nhanh chóng cúi đầu để lấy lòng Tiêu Phàm, tỏ ra thiện ý với vị Huyện lệnh đại nhân kia, vạn nhất ngày nào đó, Tào huyện lệnh cảm thấy khó chịu lại lấy Trần gia ra khai đao thì làm thế nào?

Nghĩ tới người đứng sau Tào huyện lệnh là Yến Vương điện hạ, da đầu Trần Tứ Lục không khỏi run lên, kia đâu phải là núi non bình thường, mà là dãy Himalaya cao sừng sững. Đại nhân vật như vậy có hiềm khích với Trần gia, chả khác nào có thanh Quỷ đầu đao lúc nào cũng treo trên đầu của mọi người tại Trần gia, lúc nào cũng có khả năng rơi xuống. Tại trong lòng Trần Tứ Lục mà nói, Trần gia lần này có vượt được qua thời kỳ nguy hiểm này hay không? Tại thời điểm này, mượn sức Tiêu Phàm là sự lựa chọn tốt nhất.

Tào huyện lệnh nể mặt mũi cho Tiêu Phàm mà buông tha Trần gia. Nội tình chuyện này thì người ngoài không thể biết được, nhưng Trần Tứ Lục dám khẳng định, Tiêu Phàm đã gây ấn tượng rất lớn trong lòng Tào huyện lệnh. Có thể có quan hệ với Tào huyện lệnh, chỉ dựa vào điểm này, phải mượn sức Tiêu Phàm, gả con gái cho hắn cũng chả sao cả,--- Hơn nữa, con gái mình cũng vốn là của hắn cơ mà. Từ tâm lý như vậy, Trần Tứ Lục thân nhiên xưng hô với Tiêu Phàm là “Hiền tế”, hơn nữa lại còn ám chỉ rõ ràng, chỉ cần người lớn mặt mở miệng, “Hiền tế” này không phải là tên gọi suông như trước.

Ám chỉ của Trần Tứ Lục rất nhanh có tác dụng. Tiêu Phàm nghe thấy vậy hai mắt lóe sáng hỏi:

- Cái gì cũng được à?

Trần Tứ Lục gật đầu, vui mừng nhìn Tiêu Phàm, trong mắt khê lóe lên một tia giao hoạt.

- Cái gì cũng được, chỉ cần Trần gia có, bất luận là người hay vật, ta tuyệt không keo kiệt!

Tiêu Phàm cực kỳ cao hứng, nhìn lão béo trước mặt vô cùng thuận mắt. Hình tượng của lão dần cao lớn lên, tựa như... cây đèn thần của Aladin. Nếu Trần Tứ Lục không có ý kiến, Tiêu Phàm thật sự muốn tiến tới xoa xoa cái bụng tròn vo của lão.

“Ui chà, sao lão nhạc phụ béo ị hôm nay trông đáng yêu thế nhỉ!”

Hiện tại cây đèn thần này tới tay hắn, hé mở ra biết bao nhiêu là chỗ tốt, khác nào đưa cho hắn một chi phiếu trống, tùy tiện cho hắn điền con số, bao nhiêu cũng chiều, thật hạnh phúc. Tiêu Phàm không bình tĩnh nổi, hắn có một loại hạnh phúc đến choáng váng, có cảm giác như trúng giải độc đắc vậy.

Quần làm quái gì lão nhạc phụ muốn gì cơ chứ?

Gia sản? Không được! Phỏng chừng lão chẳng những sẽ đổi ý, hơn nữa lại còn đương trường trở mặt, Tiêu Phàm đã chứng kiến tốc độ trở mặt của lão rồi.

Ruộng đất? Nhà cửa? Cửa hàng? Những thứ này còn quan trọng hơn cả tính mạng của lão, Tiêu Phàm phỏng chừng lão sẽ thà chết chứ không đưa cho hắn những thứ trên.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiêu Phàm từ hưng phấn chậm rãi biến thành nản lòng, hắn cảm thấy tên thần đèn này rất thâm a, có vẻ như cái gì cũng có thể được, nghĩ thật kỹ thì lại thấy thứ nào cũng không thể. Tờ chi phiếu trống của hắn giờ chả khác nào tờ giấy vệ sinh cả.

Tiêu Phàm thờ dài, đột nhiên hai mắt chợt rực sáng, giống như hắn bỗng nhớ tới cái gì, sau đó hắn bắt đầu có chút xấu hổ, ánh mắt trong veo, hỏi :

- Nhạc phụ đại nhân, thật sự là cái gì cũng được sao?

- Đương nhiên!

Trong mắt Trần gia chủ khẽ toát ra một vẻ vui mừng, nắm tay nắm thành nắm đấm giấu trong tay áo, “Nói đi, mau lên, chỉ cần ngươi mở miệng, Oanh nhi sẽ lập tức thành thân với ngươi!”

Dưới ánh mắt mong chờ của Trần Tứ Lục, Tiêu Phàm khẽ liếm môi, phi thường ngại ngùng nói :

- Nếu nhạc phụ đại nhân không phản đối, tiểu tể muốn...

- Ngươi muốn cái gì?

Thanh âm của Trần Tứ Lục có chút run rẩy.

- Tiểu tể nghĩ... Trả cho tiểu tể số tiền qua cổng lần trước được không ạ?

Khuôn mặt tuần tú của Tiêu Phàm có chút đỏ lên, giống như kỹ nữ đang chờ đợi lưu manh đến để phi lễ vậy.

- Há???

Trần Tứ Lục há hốc mồm.

Không thấy thần đèn trả lời, Tiêu Phàm đành phải kiên nhẫn giải thích:

- Chính lần trước... Ta khi muốn đi vào quan dịch để tìm Tào huyện lệnh. Nhưng mấy tên lính tốt ở cửa không biết ta..Ta đành phải đưa hắn năm tiền, hắn mới cho ta đi vào...

Tiêu Phàm cẩn thận nhìn Trần Tứ Lục :

- Năm tiền này là tiền riêng của tiểu tể. Trong ‘Khuyến Học’ Tuần Tử có viết: Không góp từng nửa bước thì không tới được nghìn dặm (2)... Tiểu tể chỉ dành dụm được số tiền ít ỏi vậy thôi, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng trong mắt tiểu tể thì nó lớn không thể tưởng, nhạc phụ đại nhân có thể trả cho ta được không ạ?

-

Trần Tứ Lục sắc mặt tái mét, ôm chặt lấy ngực, nửa ngày sau cũng không nói lên lời.

Tiêu Phàm buồn bực, có năm tiền mà như vậy á ? Xem ra người càng giàu càng keo kiệt, lời nói này quả thật không sai.

- Nếu ngài không hài lòng, vậy không tính, coi như ta chưa nói gì cả!

Tiêu Phàm khi nói những lời này ngậm bĩu môi, ngay sau đó lại trở lại bộ dáng tao nhã, biểu tình phi thường hiểu lòng người.

Kẻ có tiền thật đáng khinh bỉ, một khi đã keo kiệt như vậy, hứa hẹn cái gì cũng chỉ là nước chảy mây trôi mà thôi.

(1) Nhược quán : Lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán 弱冠, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán 未冠. Giải thích của nó mờ (Nomore8x)

(2) 不積跬步，無以至千里；不積小流，以成江海 (Bất tích khuê bộ, vô dĩ chí thiên lý; bất tích tiểu lưu, vô dĩ thành giang hải: Không góp từng nửa bước thì không tới được nghìn dặm, không tích tụ các dòng nước nhỏ thì không thành được sông biển).

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Cô gia chưởng quỹ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chi phiếu trống mà thần đèn đưa xem như uống phí.

Trần Tứ Lục sắc mặt tái nhợt, trợn mắt nhìn Tiêu Phàm, hắn không thể hiểu nổi, có một cái bánh to dùng từ trên trời rơi xuống trúng thẳng đầu Tiêu Phàm, vậy mà tên ngốc này lại coi nó không khác gì một mớ giẻ lau nhà. Năm tiền, chỉ có năm tiền, Trần Tứ Lục khóc không ra nước mắt.

“Nữ nhi của mình trong mắt hắn không bằng nổi năm lượng sao? Chẳng lẽ ám chỉ của mình còn chưa rõ? Hay còn phải trực tiếp hét vào mặt hắn, hướng hắn cầu thân, mình đường đường là nhạc phụ đại nhân mà phải hạ giá đến vậy sao?”

Cố nén cảm giác muốn đánh người trong lòng xuống, Trần Tứ Lục thở hồng hộc tức giận.

- Ngoại trừ năm tiền đó ra, ngươi không muốn gì khác sao?

Đối với tên nào có vấn đề, nhưng lại có cái số *** chó có giao tình với Huyện lệnh, Trần Tứ Lục đành phải cho hắn cơ hội cuối cùng.

Tiêu Phàm sáng mắt, trong mắt ánh lên những tia kinh hi cùng lo sợ:

- Vậy... Cho con gấp đôi nha!

Trần Tứ Lục ôm chặt lấy ngực, rên rỉ

-

Tiêu Phàm thất vọng thở dài.

Kẻ có tiền quả nhiên keo kiệt, xin thêm có năm tiền mà trông bộ dáng thống khổ của hắn kia...

Trần Tứ Lục sắc mặt tái nhợt, vô lực phát tay, trông như kiểu xua ruồi bọ:

- Đi, đi mau! Cút ra ngoài, đừng để ta thấy mặt ngươi nữa!

Tiêu Phàm bĩu môi, không thèm nói lời nào, xoay người té thẳng.

- Quay lại!

Trần Tứ Lục gọi hắn quay trở lại, rồi lấy từ trong lồng ngực một chùm chìa khóa ném cho Tiêu Phàm.

- Là con rể Trần gia, cũng nên vì Trần gia xuất lực, Túc Tiên từ lâu ở thành nam là sản nghiệp của nhà ta, ngày mai ngươi đến làm chưởng quỹ ở đó đi!

Tiêu Phàm ngẩn người... Như vậy có được coi là thăng cấp không nhỉ? Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy may mắn khi đã giúp Trần gia giải quyết nguy cơ. Gặp Boss càng lớn, càng được nhiều kinh nghiệm mà.

- Đa tạ nhạc phụ đã tin tưởng, tiểu tử cảm thấy sung sướng đến tột cùng!

Tiêu Phàm rất thích thời, nhả ra vài câu cảm ơn giống như tiểu thuyết tình cảm của Quỳnh Dao.

Trần Tứ Lục trong yết hầu khẽ phát ra “Úc!” một tiếng, không biết là nên cười hay khóc:

- Đi mau! Nhanh cút ra khỏi mắt ta !

Tiêu Phàm rất nghe lời, quả nhiên dùng tốc độ nhanh nhất biến mất khỏi tầm mắt của Trần Tứ Lục.

Trần gia chủ thở dài ngao ngán, “Tiểu tử này, chẳng lẽ đầu hắn toàn đất? Đưa hắn cả một núi vàng thì hắn không nhìn thấy, cho hắn miếng bánh ngô thì hắn lại sung sướng đến phát cuồng lên, chả hiểu thanh niên bây giờ suy nghĩ như thế nào nữa?”

Ngay khi hắn đang thở dài ngao ngán bỗng có một bóng người phiêu dật từ tiền đường, bay vào xuất hiện trước mặt hắn.

Trần Tứ Lục có chút hồ đồ, ngẩng đầu lên, vừa thấy người này liền kinh hãi không thôi.

- Sao ngươi lại quay lại? Hay là.. ngươi đã thay đổi chủ ý? Rút cục ngươi muốn như thế nào?

Người trẻ tuổi luôn có những phút sai lầm, ra khỏi cửa bèn nghĩ lại, tỉnh ra. Trần Tứ Lục rất vui mừng.

Tiêu Phàm vỗ đầu, biểu tình có chút không hiểu:

- Là sao?

Trái tim vốn yếu ớt của Trần Tứ Lục một lần nữa lại rơi xuống đáy cốc, khuôn mặt béo phì trầm xuống:

- Vậy ngươi quay lại để làm cái gì?

Tiêu Phàm nở một nụ cười ngượng ngùng, khuôn mặt khể đồ lên, nhẹ nhàng nói:

- Nhạc phụ đại nhân, vậy còn năm tiền, rốt cục là người có trả cho ta không ạ? Người còn chưa cho ta đáp án chính xác....

-

Trần Tứ Lục chút thì bị xuất huyết não, trong ngực, huyết khí nhộn nhạo, răng đẽ ép cảm giác muốn thổ huyết, cắn răng thật chặt, day nghiến nói :

- Đi tìm Lý trưởng phòng mà lấy...

- Đa tạ nhạc phụ đại nhân!

Tiêu Phàm vui mừng cảm ơn, bỗng thấy thần tình có vẻ bất ổn của Trần Tứ Lục, vội quan tâm, hỏi han:

- Nhạc phụ đại nhân, sắc mặt của người không được tốt, ngài có cảm thấy chỗ nào không khỏe? Để ta kêu đại phu nha?

Trần Tứ Lục không nói một câu, lại bắt đầu ôm ngực, giống như Tây Thi sợ mập.

Chậm rãi đi ra khỏi tiền đường, nụ cười trên mặt Tiêu Phàm nhanh chóng biến mất. Hắn đâu phải thằng ngốc. Ám chỉ rõ ràng như vậy, làm sao mà hắn không hiểu? Chẳng những hiểu mà hắn còn đoán được bảy tám phần tâm tư của Trần Tứ Lục. Trần Tứ Lục muốn gả con hắn không phải vì lời hứa hẹn năm nào, cũng không phải nhìn trúng tài năng của Tiêu Phàm, đơn giản hắn quá kiêng kỵ Tào huyện lệnh, hắn cho rằng trải qua nguy cơ lần này, Tiêu Phàm cùng Tào huyện lệnh sẽ có một chút giao tình, để Trần gia được bình an lâu dài, cũng để cho Tào huyện lệnh thấy rằng Trần ra không hề bạc đãi “tân bằng hữu” của hắn, nên Trần Tứ Lục mới có quyết định như vậy. Nói ngắn gọn, Trần Tứ Lục muốn gả con gái cho Tiêu Phàm, đơn giản là làm cho Tào huyện lệnh xem mà thôi.

Thế sự luôn biến đổi khó lường, mỗi suy đoán đều sẽ gây ra nhiều hành động hoang đường không ngờ, ý định gả con gái của Trần Tứ Lục cũng có cùng tính chất như vậy. dường như có chút thông minh bị thông minh hại ở đây. Thương nhân vẫn là thương nhân, hắn có thể lợi dụng vốn trên tay để sinh ra lợi nhuận lớn nhất, để tranh giành lợi ích của mình, thì con gái hắn cũng nằm trong một số vốn cần thiết. Nói như vậy thì quả thật Tiêu Phàm có chút cáo mượn oai hùm, chỉ có hắn biết, hắn cùng Tào huyện lệnh chả có bao nhiêu giao tình, có chăng chỉ là một chút ấn tượng mà thôi, ấn tượng này còn chưa rõ là tốt hay là xấu nữa, cho nên hắn cũng không khoác da hổ mà kiêu ngạo làm gì, nhờ đâu tương lai Tào huyện lệnh biết được, vậy thì xui xẻo cho hắn rồi. Trần Tứ Lục một lòng muốn gả nữ nhi cho hắn, thân là phụ thân bên nhà gái, làm cho lời ám chỉ rõ ràng đến mức ấy là hết sức, đã không dễ dàng rồi, cũng không thể trực tiếp hướng hắn cầu hôn đi? Tiêu Phàm vẫn một mực giả ngốc, nguyên nhân để hiểu thôi.

Là thằng đàn ông, muốn thành công, có những chuyện có thể đi đường tắt, có chuyện lại phải kiên định làm theo quyết định của mình, cưới gái giàu, có thể chỉ là lợi ích nhất thời mà thôi. Nếu vì hôn sự với Trần Oánh Nhi, mà đem Tiêu Phàm cột chặt với vận mệnh của Trần gia, Tiêu Phàm thật không muốn. Thế giới này rộng lớn vô cùng, Tiêu Phàm không muốn thành tựu của mình chỉ dừng lại ở Trần gia, ở cái huyện nhỏ bé này. Hơn nữa, ở rể sau này nếu có con, thì con phải mang họ mẹ, Tiêu Phàm vốn theo nam tử chủ nghĩa, hắn không chấp nhận được chuyện như vậy. Thêm nữa giữa hắn và Trần Oánh Nhi không có chút tình cảm nào cả, Tiêu Phàm tình nguyện không cần cuộc hôn nhân như vậy. Từ thời hiện đại đến đây, Tiêu Phàm cũng có mặt cổ chấp của riêng mình.

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn chằm chằm chìa khóa đồng nặng trĩu trên tay, không khỏi nở nụ cười. Chương quỹ Túc Tiên Lâu ở thành Nam? Cái này cũng có thể coi như trả công cho Tiêu Phàm, cảm tạ hắn đã hóa giải nguy cơ của Trần gia, mặc dù không gả được con cho Tiêu Phàm. Không biết bộ dáng của chương quỹ thời cổ này như thế nào? Tiêu Phàm đã có chút nóng lòng muốn thử, hắn vốn đã là người có sự nghiệp nha, nếu đặt tại kiếp trước, tốt xấu gì hắn cũng miễn cưỡng coi như giám đốc chi nhánh một công ty chứ nhỉ? Nữ nhi Trần gia Tiêu Phàm có thể không cưới, bất quá hắn cũng không ngại kiếm chút tiền của Trần gia, hơn nữa thoải mái mà kiếm, dù sao hắn cũng là chương quỹ, thì cũng phải dùng hai bàn tay lao động chăm chỉ kiếm tiền đó chứ!

Đêm đã khuya, Tiêu Phàm vẫn ngồi trước bàn gỗ lim trong phòng, ngón tay vô thức khẽ gõ nhịp trên bàn. Đáng nhắc tới ở đây là từ khi Tiêu Phàm giải quyết nguy cơ của Trần gia đãi ngộ của hắn bỗng tăng lên đáng kể. Từ tiền tiêu hàng tháng, đến chuyển chỗ ở, căn phòng trước kia hắn ở hiện ngày xưa chắc chỉ sánh ngang với cái nhà xí mà thôi, còn hiện tại hắn được chuyển đến phòng bên cạnh hoa viên tiền đường, đương nhiên vẫn nằm ở Tiền viện, tóm lại từ vị trí đến trang trí, bài trí đều hơn xưa rất nhiều.

Hiện tại hắn đang ngồi ngẩn người trong phòng ngủ mới của hắn. Hắn đang cảm khái sự đãi ngộ khác biệt trong mấy ngày nay. Hiện tại, hắn là công thần trong Trần phủ, từ một nơi bị mọi người ghê lạnh, khinh thị, một tên uất ức cô gia, bỗng trở thành một cô gia mà tất cả mọi người đều phải cầu cạnh lấy lòng. Tiêu Phàm cười khổ, tại sao cứ nhất định phải gọi hắn hai chữ “Cô gia”, sao không gọi ba tiếng “Tiêu công tử” “có phải dễ nghe hơn bao nhiêu

không? Xung hô như vậy làm hấn có cảm giác như phụ thuộc vào Trần phủ vậy, ly khai khỏi Trần phủ hấn sẽ không còn gì? Tiêu Phàm không hài lòng về cách xưng hô như vậy. Cho nên nam nhân phải có sự nghiệp của riêng mình, cho dù làm công cho người ta, chí ít cũng có lòng tự tôn cho riêng mình.

Tiêu Phàm quyết định ngày mai phải đi thị sát Túy Tiên Lâu, dù gì thì hấn cũng được bổ nhiệm làm chưởng quỹ, về công hay về tư mà nói, thì Túy Tiên Lâu này cũng là sự nghiệp của hấn, bất quá dù sao thì “Tiêu chưởng quỹ” cũng dễ nghe hơn “Tiêu cô gia”.

Từ xa vọng về những tiếng mõ trầm thấp, từng tiếng cách nhau thật lâu.

Canh một, Tiêu Phàm đứng lên, thổi tắt đèn chuẩn bị đi ngủ. Giữa phòng có một chậu than làm bằng đồng, mùa đông của Giang Nam cũng không quá lạnh, một chậu than nhỏ cũng có thể làm ấm áp cả căn phòng, ngủ trong phòng như vậy cũng là một cách hưởng thụ cuộc sống mà..

Tiêu Phàm khẽ nheo mắt, đột nhiên trên khuôn mặt tuấn tú nổi lên vài tia háo sắc. Theo lời Trần Tứ Lục mà nói, nếu đưa cho ta một nha đầu làm ấm giường, kể ra như vậy cũng là một hảo sự.

Chính nhân quân tử cũng cần có phụ nữ chiều cổ cuộc sống a...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bóng ma lúc nửa đêm

YY thỏa mãn một phen, Tiêu Phàm thờ dài một hơi, đang định thổi đèn ngủ, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng lạch cách xen lẫn với tiếng rít gào của gió khiến không khí trở nên âm u lạnh lẽo. Trong lòng Tiêu Phàm căng thẳng, đã quá nửa đêm, người nào lại bên ngoài cửa phòng mình đi lung tung? Chẳng lẽ là quý? Tiêu Phàm vốn không tin quý thần, nhưng mà nhớ lại việc bản thân xuyên việt chiếm lấy thân thể này, trên đời có quý hay không, quả là khó nói. May mắn lá gan Tiêu Phàm cũng không quá nhỏ, kiếp trước, nửa đêm, hấn còn dám cầm dao đi cướp thì sao lá gan có thể nhỏ được?

Lấy lại bình tĩnh, Tiêu Phàm nhẹ đi tới trước cửa, lặng lẽ nắm chặt lấy then cửa, đợi cho tiếng lạch cách ngoài cửa càng lúc càng gần, Tiêu Phàm quyết đoán đột nhiên mở toang cửa ra, Xoảng" một tiếng, bên ngoài gió gào thét Tiêu Phàm nhìn không được khiến rung mình một cái, nhìn ra bên ngoài, Tiêu Phàm hại mất đảm đảm, trông ngược độn dập

Hấn chứng kiến một cảnh tượng từ lúc lọt lòng tới giờ đều khiến cho kẻ khác dựng tóc gáy. Chỉ thấy một nữ tử toàn thân áo trắng, quay lưng về phía hấn, một đường hướng cửa hiên mà bay tới, tốc độ phi thường nhanh, dưới ánh trăng yếu ớt, đầu tóc rối bời, gió lạnh gào thét khắp nơi. Đùng vậy, Tiêu Phàm thề là tuyệt không nhìn lầm, nữ tử này đúng là “bay” tới, không thấy chân nàng di chuyển, cũng không thấy nàng uốn gối, cứ như vậy nhẹ nhàng lướt tới. Da đầu Tiêu Phàm chợt run lên, toàn thân lạnh ngắt.

Bạo gan, Tiêu Phàm cắn răng một cái, ánh mắt lộ ra vài phần hung ác thật vất vả xuyên việt, chẳng lẽ lão tử sẽ bị quý hù chết sao? Nữ quý thân mình thẳng tắp, quay lưng về phía cửa phòng ngủ Tiêu Phàm, bay càng lúc càng gần.

Ngay lúc tiến ra bên ngoài Tiêu Phàm quyết định thật nhanh, lập tức nhấc chân, hung hăng hướng tới móng nữ quý kia đập một phát. “Bốp” một tiếng trầm đục, nữ quý kêu thảm một tiếng, lấy tư thế vô ech, bị Tiêu Phàm đập bay một đoạn, ngã đánh phịch ở trước hoa viên, giống như là bị thương vậy không hề nhúc nhích.

Tiêu Phàm cười lạnh, trong lòng có chút đắc ý. Thì ra quý cũng sợ ác nhân. Một bước tiến đến, Tiêu Phàm nắm tóc nữ quý xách lên, xuyên qua ánh sáng yếu ớt, ngưng mắt vừa thấy Tiêu Phàm không khỏi chấn động, đau xót thót lên:

- Tiểu Diễm Diễm! Sao lại là nàng?

Tiểu Diễm Diễm chính là Bảo Cầm, thiếp thân nha hoàn của Trần Oanh Nhi, mà theo định nghĩa của Tiêu Phàm chính là nha đầu thông phòng. Đầu Bảo Cầm thân mật “tiếp xúc” với nền hoa viên, vô cùng chật vật, trên mặt nước mắt nước mũi đầm dề, bả vai không ngừng run lên, thương tâm khóc, nhưng không dám phát ra âm thanh. Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng áy náy, một cước kia có bao nhiêu lực hấn tự mình hiểu rõ

- Đừng khóc, ta rất ân hận... Đau không?

Tiêu Phàm ôn nhu nói.

Tuy rằng biết rõ nàng không phải là mối tình đầu của mình, nhưng nhìn khuôn mặt quen thuộc vẫn khiến cho lòng của Tiêu Phàm rung động, bộ dáng khóc của Bảo Cầm bây giờ tựa như là hình dáng Diễm Diễm bị uy khuất kiếp trước vậy, khiến hấn thương xót không thôi.

- Đau quá...

Bảo Cầm vừa khóc vừa gật đầu, mày nhăn lại, nước mắt nước mũi đầm dề, khóc đến thảm thương, vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

Tiêu Phàm nhủ mày:

- Đã quá nửa đêm còn không chịu ngủ, chạy đến cửa phòng ta để làm chi?

Bảo Cầm vừa khóc vừa nói:

- Tiểu thư sai ta tới là để.....

- Nàng đến thì đến đi, cần gì phải giả quý dọa người. Nàng có biết như là không tốt hay không?

Bảo Cầm khóc âm ức:

- Ai giả quý ? Ai giả quý ?

- Chẳng lẽ không đúng sao? Nàng đưa lưng về phía ta, tóc bay tán loạn, cả người lướt qua lướt lại bên cửa phòng ta, không phải giả quý là cái gì? ——
đúng rồi, sao nàng lướt như thế được?

Bảo Cầm nghe vậy rớt cục cũng khóc rống lên, hình dáng vừa đáng thương vừa bị phẫn:

- Người nghĩ là ta cam tâm tình nguyện à? Thời tiết lạnh như thế, người... hu hu, hành lang phòng người bị đóng băng. Ta không cẩn thận giẫm lên bị trượt chân nên mới trượt tới... hu hu..

Tiêu Phàm ngã ngựa, hóa ra là như thế, Bảo Cầm không phải lướt tới, mà là giẫm lên băng trượt đến

Tiêu Phàm trong mắt tràn đầy đồng tình:

- ... Nàng cũng thật xui xẻo.

Bảo Cầm giống như là tìm được tri kỉ, nhất thời đau xót tràn tới, lại khóc rống lên

- Giẫm lên băng sao nàng không kêu một tiếng? Nàng không nói một tiếng trượt đến, hơn nữa còn âm trầm quý dị như thế, ta không đập nàng thì đập ai?

Bảo Cầm ngừng khóc, oán giận trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, tức giận nói

- Ta làm sao dám kêu ra tiếng? Người là kẻ điên a! Kinh động người, bị người đuổi giết thì sao?

Tiêu Phàm không nhịn được vuốt mũi, cười khổ khen:

- Lúc lâm vào thời điểm nguy nan, còn suy nghĩ kín kẽ như thế, thực làm cho người khác vô cùng kính nể...

Hốt mất Bảo Cầm lại đỏ, cố gắng ưỡn ngực, trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, hình dáng tức giận, làm cho Tiêu Phàm vô cùng động tâm. Tiêu Phàm nhìn vào hình dáng Bảo Cầm, không nhịn được mà tâm tình xao động. Nửa đêm nửa hôm, nha hoàn thông phòng trên danh nghĩa chủ động tìm tới cửa, cái này, hay là... Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm nở nụ cười, nụ cười vô cùng háo sắc, không chút chính nhân quân tử.

- Tiểu thư cho nàng đến thị tẩm?

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có điều này là có khả năng nhất.

Bảo Cầm ngây ra một lúc, rồi giống như là bị chó cắn một miếng, kêu lên sợ hãi, bóng dáng nhỏ xinh nhanh chóng lùi lại cách xa Tiêu Phàm vài trượng về mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, giọng sợ hãi nói:

- Người... Người người... Người đừng tới đây, ta sẽ kêu lên đó!

Tiêu Phàm buồn bực, nhìn bộ dáng kia, chả lẽ mình hiểu sai rồi sao?

- Đã quá nửa đêm, rút cuộc nàng tới để làm gì?

Bảo Cầm ôm ngực, nom nớp nhìn Tiêu Phàm ánh mắt tràn đầy cảnh giác, hai chân hơi cong lại, chuẩn bị sẵn tư thế nếu tình thế không ổn lập tức nhanh chân đào tẩu.

- Tiểu thư nhà ta muốn ta đến truyền lời... Nàng ở tiền viện hoa viên, mời người tới trò chuyện...

Không đợi Tiêu Phàm đáp lại, thân mình Bảo Cầm chợt lóe lên sau đó mất dạng. Hai mắt Tiêu Phàm nhìn về hướng Bảo Cầm biến mất lòng càng thêm buồn bực. —— ta đáng sợ như vậy sao? Bất quá Trần Oanh Nhi chủ động mời hắn, nhưng thật ra là tin tức tốt, nửa đêm vắng người, tiểu thư nhà giàu vụng trộm hẹn ước thanh niên, quả thực vô cùng giống với tiết mục “tài tử giai nhân” trong Tây Sương Ký nha “-----”. Chỉ là vận khí bà mỗi hơi xấu, mới xuất tràng đã bị nam diễn viên một cước đạp bay.

Tiêu Phàm buồn bực trong chốc lát, rồi lại nhanh chóng cao hứng, hẩn dự định về phòng mặc vào kiện trường sam cũ, sửa lại mái tóc, tạo hình tượng tốt nhất, xuất hiện trước mặt Trần Gia tiểu thư. Thói xấu của nam nhân đó là vô cùng tiện, không cưới Trần Oanh Nhi là một chuyện, câu dẫn trái tim của

nàng lại là một chuyện khác. Hai người không có xung đột, phát ống tay áo, không mang đi một đám mây màu. Động tác phiêu dật tiêu sái như thế nhưng nào ai có biết để được như thế phải tốn biết bao giọt mồ hôi? Nhưng nếu đám mây vô ý với ống tay áo, buộc cũng buộc không được thì động tác phát tay áo trông rất buồn cười. Cho nên trước đó phải tán tỉnh, so với động tác phát tay áo còn quan trọng hơn nhiều.

Tiêu Phàm quay lại, đang định vào nhà chỉnh sửa y phục, lại thấy trong bóng đêm, thân ảnh Bảo Cầm một lần nữa xuất hiện trong mắt hắn, chỉ thấy mắt nàng liếc tứ phía, vẻ mặt lén lút, nhưng trong mắt Tiêu Phàm quả là vô cùng đáng yêu.

Tiêu Phàm ngăn người, nàng lại trở lại để làm chi?

Sau khi Bảo Cầm thấy Tiêu Phàm có vẻ rất sợ hãi, đứng từ xa, bộ dáng giống như là muốn tiến đến nhưng mà lại không dám. Hai người nhìn nhau trong chốc lát, rốt cục , Bảo Cầm giống như là hạ quyết tâm việc gì đó, hít một hơi sâu, ưỡn ngực đứng cảm thẳng bước tiến đến trước mặt Tiêu Phàm. Tiêu Phàm nở nụ cười, Bảo Cầm chẳng những lớn lên hình dáng giống mỗi tình đầu kiếp trước của hắn, ngay cả tính cách cũng tương tự, đều đáng yêu giống nhau

- Tiểu thư của nàng lại có lời gì muốn nàng mang tới à?

Tiêu Phàm buồn cười nhìn chăm chú vào Bảo Cầm, trong mắt hiện lên một chút nhu tình mà ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện

Bảo Cầm cắn môi dưới, vội lắc lắc đầu:

- Tiểu thư còn đang ở hoa viên chờ người.

- Vậy nàng lại đến đây làm gì? Không sợ ta, tên điên này giết nàng sao?

Bảo Cầm thoáng co rúm lại, sau đó là cố gắng ưỡn ngực, giọng run run nói:

- Vừa rồi là việc công, chuyển lời của tiểu thư tới, hiện tại tìm người là chuyện riêng.

Tiêu Phàm bật cười, tiểu nha hoàn vẫn là người công tư phân minh.

- Chuyện riêng là chuyện gì?

Sau nửa ngày do dự, Bảo Cầm thoáng chút sợ hãi chia tay ra, sau đó kiễng chân đưa tay so chiều cao giữa hai người. Vặn vẹo tay, thanh âm của Bảo Cầm có chút thẹn thùng nói:

- Người cao quá, người... Người có thể hơi cúi xuống một chút hay không?

Trong bóng đêm, Tiêu Phàm thoáng thấy khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Cầm có chút đỏ lên. Trong lòng Tiêu Phàm càng thêm thương yêu, nghe lời khẽ cúi người xuống, đối diện mặt Bảo Cầm

- Tốt lắm ta cúi xuống rồi, nàng có chuyện riêng gì cần tìm ta?"

Trong giọng Tiêu Phàm lộ ra tiểu ý

Bảo Cầm cũng cười , cười đến vô cùng ngượng ngùng. Tiếp đó chỉ thấy Bảo Cầm làm ra một động tác khiến cho Tiêu Phàm không tưởng tượng được. Chỉ thấy bàn tay mềm mại của Bảo Cầm hóa quyền thành chưởng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, “Bốp” một tiếng giòn vang, hung hăng nện lên trên cái trán tròn bóng của Tiêu Phàm

- A ...

Tiêu Phàm không nhịn được kêu thảm, cú đánh này rất mạnh, khiến cho thân mình Tiêu Phàm lao đảo lùi về phía sau. Mà Bảo Cầm giống như là chú thỏ bị kinh sợ, nhảy dựng lùi lại phía sau, cũng không hề quay đầu lại, khăn trương tẩu thoát. Trong tiếng gió đêm gào thét, thanh âm Bảo Cầm phiêu phiêu bay tới

- Hừ! Dâm tặc, muốn ta làm nha hoàn thông phòng cho người á, nằm mơ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tâm sự trong đêm

Bảo Cầm nhảy ngược trở lại, cổ lòng tràn đầy vui sướng vì đại cừu được báo, nhanh chóng chạy mất tăm mất tích. Tiêu Phàm ngạc nhiên xoa xoa cái trán bị đánh đến đỏ bừng trong lòng vừa bức mình vừa buồn cười. Cô gái nhỏ này quả thực bị ủy khuất, trước thì bị bản thân mình phi lễ, đêm nay lại bị

minh hung hăng đập cho một cước, thù cũ hận mới, xem ra trong lòng mấy ngày nay đã vô cùng khó chịu, đến cả tên điên cũng dám đánh, cái này cần đến bao nhiêu dũng khí a. Bất quá... Cho dù nằng đánh người, quả thực cũng vô cùng đáng yêu, khiến Tiêu Phàm càng thêm động tâm

Trở về phòng thu thập xong xuôi, Tiêu Phàm một thân nho sam, cước bộ hào hoa phong nhã, hướng tiền viện hoa viên đi đến, phò ước với Trần gia tiểu thư. Hoa viên rất lớn, trong vườn có một con đường rải sỏi quanh co, dẫn đến một tòa lương đình. Đình viện làm từ gỗ thô, phong cách phi thường cổ xưa, bất quá Trần Tử Lục vẫn chưa cấp tên cho tòa lương đình này một cái tên phong nhã gì. Mà với trình độ văn hóa không biết đến bài “Tình Dạ tứ” của hán mà bảo hán nghĩ được một cái tên hay e là quá sức. Tiêu Phàm không hề khinh thị hán, thật sự là không hề. Hán chỉ âm thầm nhếch mép mà thôi

Trong đình viện, một thân ánh thướt tha trong màn đêm lộ ra sự cô độc. Tâm linh Tiêu Phàm rung động, trăng mờ gió lớn, duỗi tay không thấy năm ngón tay, nếu ở trong này cùng Trần gia tiểu thư XXOO..... Tiêu Phàm nhanh chóng lắc đầu vứt bỏ cái ý nghĩ vô si này

Rất cảm thú !

Bất quá... Khó có được cơ hội tốt như vậy, người ta là tiểu thư còn chủ động ước hẹn ta, nếu ta không làm chút gì đó, chẳng phải là không bằng cảm thú sao?

Làm cảm thú, hay là không bằng cảm thú?

Tiêu Phàm rối rắm nhìn không được nhú mày. Do dự sau nửa ngày, Tiêu Phàm rốt cục quyết định, hay là trước tiên nên làm “Tiêu chương quỹ”, sau đó quay sang thành “Tiêu cô gia”

Gió đêm rét buốt.

Trần Oanh Nhi ngồi ở trong đình viện, lại may mắn không hề cảm thấy rét lạnh. Tim của nàng đập thật sự nhanh, trong màn đêm yên tĩnh không tiếng động, nàng thậm chí còn nghe được tiếng tim đập “bùm bùm” như nai con nhảy loạn, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng đỏ bừng lên. Đêm nay, nàng sẽ làm một sự việc mà từ lúc chào đời đến nay dù nghĩ thôi cũng đã cảm thấy xấu hổ, lúc ấy, chẳng suy nghĩ gì, mà ma xui quỷ khiến nàng lại sai Bảo Cầm hẹn Tiêu Phàm đến gặp mặt. Một đại cô nương chưa lấy chồng, đêm khuya lại chủ động hẹn hò cùng một nam tử trẻ tuổi gặp mặt, chuyện như khác người như vậy cũng làm ra được, nếu để cha nàng biết thì... Nghĩ đến đây, Trần Oanh Nhi hai chân chợt động, bước chầm chậm vài bước, nàng cảm thấy sợ hãi vì sự lớn mật của mình. Lưu lại, lưu lại! Thanh âm trong lòng nàng không ngừng kêu lên, giống như sự hấp dẫn của ma quỷ. Hán là vị hôn phu tương lai, là vị hôn phu định ước, chúng ta là có danh phận, hôn thê gặp mặt hôn phu, ai cũng không thể đồn đại được. Trần Oanh Nhi cố gắng thuyết phục mình, khuôn mặt lại đỏ lên giống như là xuất huyết vậy

Sau một hồi đi lại, thân thể mềm mại của Trần Oanh Nhi run lên giường mắt nhìn lên, trong đêm tối, một đạo thân ảnh phiêu dật nhẹ nhàng đứng ở đằng xa, gió đêm nhẹ thổi, tay áo bay phất phơ, xuất trần thoát tục.

Đạo thân ảnh kia vẫn không nhúc nhích, chăm chú nhìn vào nàng, con ngươi đen bóng có thần mang theo vẻ tự tin nhàn nhạt, cho dù mặc bộ trường sam cũ nát, hán vẫn như một vị tiên nhân nhàn hạ, hướng tới nàng mỉm cười, nụ cười giống như là hồ sâu, khiến cho người khác không kim được mà trầm mê trong đó. Phong độ như vậy, khí độ như vậy, không thể là một nông hộ đệ tử nghèo hèn có thể thoát ra được.

Trần Oanh Nhi bình tĩnh nhìn vào Tiêu Phàm, bất tri bất giác lại thất thần. Khi nàng từ trong mê say lấy lại tinh thần, Tiêu Phàm đã đứng ở trước mặt nàng, hai người cách nhau trong gang tấc. Mặt đối mặt nhưng không hề nói gì. Trần Oanh Nhi trong lòng vô cùng ngượng ngùng, đây là lần đầu tiên nàng ước hẹn nam tử gặp mặt, đừng tưởng Tiêu Phàm là vị hôn phu chủ định của nàng, nhưng nàng vẫn vô cùng xấu hổ, cái này không phải là sự tình mà một đại cô nương chưa chồng nên làm

Trần Phàm cũng không nói gì, hán thật ra cũng chẳng ngượng ngùng gì, chỉ chăm chú nhìn vào Trần Oanh Nhi. Đây là lần đầu tiên hán dò xét vị hôn thê của mình. Dáng người cũng được, nhưng hơi gầy yếu, lại khiến cho nam nhân có mong muốn bảo hộ, chân thon dài, Tiêu Phàm thích chân dài MM, mông nõ, để dễ nuôi con tốt, ngực ... không nhìn ra to nhỏ, nếu có thể tự tay vuốt thoáng qua một cái thì tốt hơn.Chỉ tiếc lông mày nàng hơi mỏng, mắt phượng sắc lẹm, theo dáng người mà đoán, có thể nhìn ra được nàng không phải là nữ tử có tính tình tốt đẹp. Nghĩ lại, Tiêu Phàm lại cảm thấy bình thường, trên đời này vốn không có nữ nhân hoàn mỹ, cái loại diện mạo tuyệt mỹ này, mà còn là nữ nhân tính tình ôn nhu thì chỉ có xuất hiện trong tác phẩm văn học hoặc là TV điện ảnh mới có, chân chính trong đời thường sao có thể xuất hiện được

Trong lòng hai người đều có suy nghĩ, thật lâu sau cũng không nói gì. Rốt cục, Trần Oanh Nhi tựa hồ chịu không nổi bầu không khí trầm mặc mà khó xử như vậy, miệng anh đào khẽ nhếch, nhỏ giọng nói:

- Tiêu... Tiêu công tử, người đã đến rồi.

- A, đến rồi đến rồi, Tiêu mở xin chào tiểu thư.

Tiêu Phàm nhã nhặn hướng nàng chấp tay hành lễ

Trần Oanh Nhi cả kinh, vội vàng hơi nghiêng người, tránh hướng hán đáp lễ, trên mặt đầy xấu hổ nói:

- Tiêu công tử... Không cần như thế khách khí.

Bầu không khí trầm mặc khó xử bị đánh vỡ, Trần Oanh Nhi rốt cục cũng cảm thấy đỡ xấu hổ. Trần Oanh Nhi đôi lông mi dài run rẩy, hướng đôi mắt đẹp như sao của mình lên, bắt đầu dò xét vị nam tử trước mặt cùng nàng có hôn ước này. Ở chung một nhà hơn bốn năm, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thẳng vị hôn phu của mình. Hán dáng người cao gầy, mặt mày tuấn lãng, cặp mắt sáng như sao, trong ánh mắt mang theo sự lạnh nhạt cùng thâm thúy mà không phù hợp cùng với tuổi của hán. Nam nhân ánh mắt thâm thúy, có thể khiến cho nữ nhân mê loạn ở bên trong. Ánh mắt phụ thân cũng không kém,

ít nhất từ ngoại hình bên ngoài mà nói, phụ thân cho mình tìm một vị lang quân anh tuấn. Chỉ tiếc... nhân phẩm của vị lang quân anh tuấn này rất khả nghi.

Trần Oanh Nhi không thể nào quên được, lần trước cũng tại hoa viên này, Tiêu Phàm giờ trò trước mặt nàng, xuất thủ khinh bạc thiệp thân nha hoàn của nàng Bảo Cầm. Chuyện này giống một gai nhọn, đâm thật sâu vào tim nàng. Nếu thật sự là kẻ không có đức hạnh, cùng lắm thì Trần gia từ bỏ hôn sự này, mặc hấn tự sinh tự diệt. Chỉ là Thiên ý trêu người, nguy nan của Trần gia lại do một tay hấn hóa giải, cải biến vận mệnh từ trên xuống dưới của Trần gia, trong mắt trên dưới Trần phủ hôn sự của nàng cùng Tiêu Phàm rõ ràng là sự việc thuận lý thành chương. Sự thực này khiến cho Trần Oanh Nhi vừa vừa hoan hỉ lại vừa sâu khổ. Nhìn vào gương mặt tuấn lãng của Tiêu Phàm, Trần Oanh Nhi khẽ than nhẹ, rốt cuộc người là loại người như thế nào?

- Tiêu công tử, mấy ngày trước đây Trần gia gặp đại nạn, may mà người xuất thủ tương trợ, tiểu nữ cùng gia phụ vô cùng cảm kích.

Trần Oanh Nhi thu hồi tâm sự, hướng Tiêu Phàm dịu dàng nói

Tiêu Phàm hơi có chút đắc ý, được một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp cảm kích, đương nhiên là chuyện vô cùng đắc ý rồi, huống chi cô gái này trên danh nghĩa còn là vị hôn thê của hấn. Chỉ có trước mặt nữ nhân thuộc về mình, nam nhân mới thỏa mãn được sự tự tôn trong lòng.

- Tiểu thư khách khí rồi, chỉ là việc con con thuận tay làm mà thôi không đáng nhắc tới, không dám nhận cảm kích của tiểu thư.

Tiêu Phàm giả bộ khiêm tốn nói

Trần Oanh Nhi cười cười, sau đó chăm chú Tiêu Phàm, nói:

- Tiêu công tử có thể nói cho ta biết làm thế nào mà công tử thuyết phục được Tào huyện lệnh vậy ?

Đây mục đích Trần Oanh Nhi hẹn hấn ra đây gặp mặt nàng thật sự rất tò mò, vì cái gì Trần gia mấy ngàn lượng bạc tổng xuất đi, Tào huyện lệnh không thèm nhìn nữa con mắt, mà người ở rể xuất thân không một xu này xuất mã, ba xạo vài lời lại có thể hóa giải nguy cơ của Trần gia. Người bên ngoài xông xáo đồn đại, không biết thật hư thế nào. Nếu muốn biết thì phải tự thân đưa ra ánh sáng mà thôi. Trần Oanh Nhi rất muốn biết Tiêu Phàm rốt cuộc đã làm thế nào.

Lời này đúng là gãi trúng chỗ ngứa của Tiêu Phàm. Tiêu Phàm đến tận bây giờ vẫn bối rối vì việc này mà kiêu ngạo, hết người này đến người khác khen ngợi, khiến cho hấn cảm thấy mình đúng là điển hình của một mưu sĩ nhân tài có trí tuệ vô cùng cao siêu, thủ đoạn ngoại giao của bản thân tuy là không bằng Tô Tần, Trương Nghi thời Chiến quốc nhưng cũng chẳng kém hơn bao nhiêu. Triều Đại Minh thiếu cái gì? Chính là nhân tài nha? Mình là ai? Chính là nhân tài trí lực vô cùng cao đang sống ở Đại Minh vương triều nha!

Tiêu Phàm nở nụ cười, cười vô cùng khiêm tốn, loại khiêm tốn này lại khiến cho nụ cười của hấn có chút dối trá:

- Việc này thật sự không đáng nhắc tới, trong lúc hồ đồ đã giải quyết được việc này...

Lông mi Trần Oanh Nhi khẽ nhấc lại đối với thuyết pháp “trong lúc hồ đồ” của Tiêu Phàm không quá vừa lòng

- Tiêu công tử có thể nói rõ ràng hơn không?

Tiêu Phàm bình thản, ngữ khí có vẻ không quan tâm nói:

- Kỳ thật rất đơn giản, ta vào dịch quán rồi tìm gặp Tào huyện lệnh, cùng hấn uống rượu, hấn tửu lượng khá lớn, sau đó chúng ta càng nói chuyện càng tâm đầu ý hợp, sau đó Tào huyện lệnh buông tha Trần gia.

Đôi mắt xinh đẹp của Trần Oanh Nhi trừng lớn:

- Thiệt hay giả? Chỉ đơn giản như vậy?

Tiêu Phàm gật đầu:

- Thật sự, đương nhiên là thật, trên đời này thật ta cũng không phải sự tình nào nhìn có vẻ phức tạp thì đã là phức tạp.

Trần Oanh Nhi ngẫm nghĩ, lập tức khuôn mặt xinh đẹp dần nổi lên một tầng sương lạnh, ngữ khí cũng trở lên băng lãnh.

- Tiêu công tử, người không muốn nói thì thôi, cần gì phải nói dối để lừa ta?

Vén vén chỉ ngồi uống rượu cùng Tào huyện lệnh, hấn tha cho Trần gia, lời này thì ai mà tin được.

Tiêu Phàm sắp khóc, hấn đang nói thật a! Nữ nhân này quá đa nghi a. Thở dài, Tiêu Phàm liếc liếc mắt nhìn Trần Oanh Nhi, vuốt mũi cười khổ nói:

- Được rồi, nàng đã không tin, ta sẽ nói dối. Khụ khụ, à không, là đổi cách nói, kì thật tình hình chân chính lúc đó là: ngày đó trong người ta giấu một thanh đao, lên vào dịch quán, sau khi nhìn thấy Tào huyện lệnh, thì dùng đao ép buộc hấn, nói với hấn nếu hấn không buông tha cho Trần gia, ta liền đao trắng đâm vào, đao xanh rút ra... (Lão Tặc mi chơi chữ chỗ này rồi).

- Đợi chút! ! Đao trắng đâm vào thì ta có thể hiểu được, còn đao xanh rút ra nghĩa là sao?

- Ta đảm túi mật của hần!

Trần Oanh Nhi đầu đầy hắc tuyến:

-... Người nói tiếp đi.

- Tào huyện lệnh sợ hãi, vội vàng đảm bảo buông tha Trần gia sau không bao giờ tìm Trần gia gây phiền toái nữa, sau đó thì ta trở về.

Thỏa mãn tâm lý kì quái, Trần Oanh Nhi vừa lòng than thở một tiếng, khẽ cười nói:

- Lúc này mới là nói thật a, sau đừng gạt người a.

Tiêu Phàm hộc mắt cay cay, trong lòng có chút cảm giác giống như là “muốn khóc mà không khóc nổi”...

Nữ nhân a... Đây chính là nữ nhân!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Ra về chẳng vui

Trần Oanh Nhi cười vài tiếng rồi lại cau mặt lại. Nhìn khuôn mặt tao nhã của Tiêu Phàm, trong lòng Trần Oanh Nhi chợt dâng lên nỗi chua xót. Lẽ ra nàng phải hận hần. Nữ tử con nhà bình dân, mười năm mười sáu tuổi đã sớm thành thân, mà nàng đã là một đại cô nương mười tám tuổi, đến nay vẫn bị nhốt trong khuê phòng, ngày xuất giá không biết đến bao giờ, thậm chí nàng dần dần trở thành chuyện cười của cả Trần phủ thậm chí cả huyện Giang Phổ, Trần Tứ Lục không muốn nàng bị gả cho một tên đệ tử nông hộ nghèo hèn, vì vậy mà làm trễ tuổi xuân của nàng. Hết thấy điều này, cũng là bởi vì Tiêu Phàm. Bởi vì hần bản cùng, bắt tài. Làm mất đi tuổi thanh xuân của nữ nhân, so với thù giết cha còn sâu nặng hơn.

Đặc biệt là hôm nay lại nghe nói Tiêu Phàm trước mặt Trần Tứ Lục tình nguyện thà nhận năm tiền, còn hơn là chấp nhận hôn sự cùng nàng. Trần Oanh Nhi lại càng thêm xấu hổ, chẳng lẽ địa vị của mình trong mắt hần cũng không đáng 5 quan tiền hay sao? Đương nhiên lời này một đại cô nương như nàng không nên hỏi thẳng ra.

- Nghe nói phụ thân đem Túy tiên lâu bên thành nam giao cho người quản lý?

Trần Oanh Nhi cười hỏi, thanh âm đã trở nên lạnh lạnh. Nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của Trương Phàm, trong lòng chợt sinh ra một chút giận.

Ta Trần Oanh Nhi thứ nhất không phải là người thất đức, thứ hai chưa từng khinh mạn người khác, vì sao hôm nay cơ hội tốt như thế, người cũng không nhân cơ hội này hướng phụ thân cầu thân, ta có điểm gì không tốt nào? Nhớ tới việc hôm nay, Trần Oanh Nhi cảm thấy bị vũ nhục đến cùng cực, cùng tình cảm không quan hệ, Tiêu Phàm tình nguyện chỉ cần năm quan tiền, mà cũng không muốn đề ra hôn sự cùng nàng, dù là bất cứ người nào đều có cảm giác bị vũ nhục.

Tiêu Phàm cảm thấy hơi kì quái, hần không rõ, vì sao Trần Oanh Nhi này hỏi này còn cười nói, hiện tại liền trở mặt rồi. Tâm tư của nữ nhân thật khó nắm bắt, lật mặt giống như trở bàn tay, quả thực giống như kẻ điên vậy.

Tiêu Phàm gật đầu nói:

-Không sai, lệnh tôn đã mời ta làm chương quỹ của Túy Tiên Lâu

- Lệnh tôn?

Trần Oanh Nhi khẽ nhướn mày

Khi nàng nghe thấy 2 chữ miễn cảm này, trước kia hần xưng phụ thân mình là bá phụ, sau một hồi bệnh nặng lại chủ động xưng phụ thân mình thành nhạc phụ, sau khi hóa giải nguy cơ của Trần gia, hiện tại xưng thành lệnh tôn. Cách xưng hô có thể phản ánh sự biến hóa trong nội tâm, hần..... Chẳng lẽ không muốn cùng Trần gia kết thân sao? Nếu không vì sao hôm nay phụ thân ám chỉ rõ ràng như vậy, hần còn không đề cập đến chuyện thành thân?.

Đột nhiên, Trần Oanh Nhi trong lòng chùng xuống. Một cỗ cảm xúc khó nói tràn ngập trong lòng, xấu hổ, hận, oán.....

Cố nén bi thương trong lòng, Trần Oanh Nhi thanh âm lạnh như băng:

- Một khi đã gia phụ tin tưởng người, người đương nhiên là nên vì Trần Gia mà xuất lực.

Ngữ khí nói chuyện ần ần giống như là cấp trên đối với cấp dưới vậy, còn có hương vị giống như là đang thi ân với hần. Tiêu Phàm nghe được mày nhướn lên, hít một hơi thật sâu, lại nhìn xuống. —— được rồi, người không phải bà xã ta, người là thượng cấp a.

- Dạ, tiểu thư xin yên tâm, tại hạ nhất định sẽ cẩn thận. Nếu không còn chuyện gì tại hạ xin cáo lui

Nói xong cũng không đợi Trần Oanh Nhi lên tiếng, Tiêu Phàm xoay người liền đi ra khỏi đình viện. Hắn trong lòng có chút hối hận, cái gì mà thất hứa! Thực không nên tới nơi này! Nguyên bản bầu không khí vui vẻ, cuối cùng lại là lạnh nhạt ra về.

Trong tiểu đình, Trần Oanh Nhi nhìn vào bóng dáng Tiêu Phàm dần biến mất, nàng cắn chặt môi, đột nhiên dường như phát điên, hướng tới cây cột trụ bằng gỗ của cái tiểu đình liều mạng tung ra từng cước, phát tiết oán giận trong lòng, ta đá ta đá, hai mắt tuôn ra hai dòng lệ châu châu xuống, nhưng nàng vẫn không để ý. Tiêu Phàm, ta vì ngươi mà uống phí tuổi xuân. Vậy mà một câu an ủi ngươi cũng không biết nói hay sao?

Tiêu Phàm cũng không quay đầu lại, trở về phòng ngủ của mình. Tâm tư nữ nhân vốn thường quanh co, hắn căn bản là không biết mà cũng chẳng cần biết. Người kính ta một thước ta kính người một trượng. Ngươi nếu khách khí đối với ta, ta đương nhiên đối xử càng thêm khách khí với ngươi nếu ngươi đối với ta cau mặt, ta còn chưa vô si đến mức ở lại chờ ngươi trưng cái mặt chết ra. Nữ nhân thì cần được yêu thương, được chiều chuộng, nhưng cũng đừng quá phận, đừng tưởng rằng toàn bộ người thiên hạ đều là mẹ của ngươi, cần phải cung chiều ngươi

Tiêu Phàm nằm trên giường miệng lầu bầu, quả thực hối hận không nên đi phò ước cái ước hẹn chó má này, ngược lại Bão Cầm ngâm thơ khả ái, bụng dạ thẳng thắn, lại khiến hắn không tự chủ được mỉm cười. Nha đầu này vẫn là tốt nhất, khiến người khác yêu thương không dứt, nếu như có thể, nàng vẫn thích hợp để lấy làm vợ hơn, tuy ngực hơi nhỏ, nhưng chỉ cần được khai phá, tự nhiên là sẽ nảy nở ra ngay, nha đầu năm nay mới 16 tuổi, thời gian đây thì còn rất dài.

Tiêu Phàm miễn man suy nghĩ sau đó tiến nhập mộng đẹp, hắn mơ một giấc mộng vô cùng kiều diễm, trong mộng chuyện xảy ra với hắn quả thực khiến người ta đỏ mặt, cho dù là kiếp trước những tình tiết trong giấc mơ này, đài truyền hình khẳng định là sẽ cắt.

Buổi sáng tỉnh lại, hắn ngạc nhiên phát hiện, hạ thân cứng rắn lại còn ướt. Hắn hiện giờ mới 19, còn đang trong kì phát dục, lâu ngày lại không được ăn nệm, tiểu đệ ệệ đương nhiên là mất hứng, muốn ăn Oreo (xem quảng cáo bánh Oreo trên tivi chắc là hiểu a)

Vừa than thở vừa thay hạ khó, Tiêu Phàm với tay cầm lấy chùm chìa khóa nặng tổ chẳng bằng đồng, hướng Túy Tiên lâu đi tới. Từ nay trở đi, hắn đã là chủ nhân của Túy Tiên Lâu

Có cái câu gì ғы ấy nhỉ? “Xuân phong đặc ý mã đề tậ”(1) (Gió xuân mát rượi reo đầu ngựa), ờ, chính là đề miêu tả trường hợp này

Nam thành là mảnh đất phì nhiêu trong địa giới của huyện Giang Phổ, ngay gần trung tâm buôn bán, ở đây giới thượng lưu vô cùng nhiều, bởi vì Giang Phổ huyện vốn trực tiếp thuộc quản hạt của Kinh sư Ứng Thiên, lại ở trong khu Giang Nam trù phú, cho nên thương nhân triều Minh khắp nơi đều lựa chọn nơi này để tiến hành giao dịch buôn bán, nơi này có la, ngựa, còn có cả lạc đà ở biên quan, các thương nhân dùng chúng chở các loại hương liệu, xa xỉ phẩm, hàng đặc sản, dường như là từ bốn phương tám hướng đều đổ dồn tới nơi này, dùng bạc hoặc là trực tiếp vật đổi vật để giao dịch, đổi lấy gạo tơ lụa, lá trà của Giang Nam chở chúng quay lại gia hương để buôn bán.

Thiên hạ rộn ràng cũng bởi vì lợi;

Thiên hạ nhốn nháo, tại lợi mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương quỹ vô lương

Nhắc đến thương nhân người ta thường nghĩ tới một chức nghiệp mưu sinh bằng cách mưu cầu lợi ích, lấy tính cách của Trần Tứ Lục, nếu không biết rõ năng lực cá nhân của Tiêu Phàm, làm sao có thể yên tâm giao cho Tiêu Phàm một tòa lầu sinh ý thịnh vượng.

Nhìn đại sảnh lầu lầu trống rỗng, Tiêu Phàm khóc không ra nước mắt. Sinh ý như thế, nếu nói nó là “gân gà” còn là quá khen ngợi, quả thực chính là rác rưởi mà! Giới cho một mưu kế của lão Trần Tứ Lục! An bài Tiêu Phàm đến đảm đương chức chủ nhân của một lầu sinh ý cực kì kém này, vừa có thể hướng Tào huyện lệnh bày tỏ thái độ, đối với người dưới lại có thể dựng lên hình tượng “Thương phạt phân minh cho hắn”, đối với Tiêu Phàm cũng có công đạo, hơn nữa tuyệt đối không sợ Tiêu Phàm phá hỏng tòa lầu này_____ sinh ý đã kém như vậy, có kém hơn thì đã sao?

Có thể nói hành động này đúng là nhất tiễn hạ tam điều, lão già mập như lợn ấy không ngờ đầu óc lại ghê gớm như thế. Tiêu Phàm vô cùng bị phần, người xuyên việt lại bị người cổ đại chơi cho một vỏ, điều này đối với giới xuyên việt quả là một chuyện đáng xấu hổ, càng thêm bị phần chính là mới xuyên việt ngắn ngủi gần một tháng, hắn đã bị người cổ đại chơi cho hai vỏ, lần đầu chính là bị lão đạo sĩ Thái Hư lừa đảo, lần thứ hai lại bị Trần Tứ Lục lừa. Nếu như thực sự là có cơ quan chấp pháp của cục quản lí thời không, bọn họ chắc chắn đề nghị Tiêu Phàm xử nhất lỗi oanh đình hay ngũ lỗi oanh đình.

Tiêu Phàm rất muốn trở về cùng Trần Tứ Lục thương lượng một chút, xem hắn có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra hay không. Nhưng nghĩ kỹ một chút xưng hô “Tiêu cô gia” so với “Tiêu chủ nhân” quả là dễ nghe hơn nhiều, ăn hại thì ăn hại, cô gia ăn hại thì vẫn có chữ “gia” nha. Thở sâu, Tiêu Phàm cố gắng nén bị phần, đến thì cũng đã đến rồi, chấp nhận sự thật đi! Trần Tứ Lục này miễn cưỡng an bài để ta đến tòa lầu rách nát này, ta lại càng phải cố gắng đạt được một chút thành tựu cho lão trọn mắt nhìn! Đợi cho đến khi Túy Tiên Lâu sinh sôi phát đạt, xem cái bản mặt không biết xấu hổ của lão

Trần Tứ Lục sẽ như thế nào!

Sau nửa ngày Tiêu Phàm đứng ở giữa đại sảnh cố gắng tự khích lệ bản thân, xác định mình đã thỏa mãn ước nguyện, buồn bực trong lòng cũng giảm xuống, lúc này hắn mới dời chú ý đi. Trong đại sảnh, hai gã tiểu nhị đang đổ xúc xúc khí thể ngất trời, trước mặt bọn họ được đặt khoảng hơn mười đồng tiền, hai người về mặt khăn trương chăm chú nhìn chằm chằm vào 3 hột xúc xúc trong bát sứ. Mặc cho ngoài trời vô cùng lạnh, nhưng bọn họ vẫn mồ hôi đầy đầu, xem ra tiền cược hơn mười đồng là một vấn lớn.

Tiêu Phàm cũng bị vấn đề xúc xúc này hấp dẫn. Trên đời phương pháp đánh bạc có vô số, nhưng cũng chỉ có trò xúc xúc này, trăm ngàn năm qua quy củ vẫn không hề biến hóa, đều là lấy việc đếm điểm lớn nhỏ trên mặt xúc xúc mà quyết định thắng thua, Tiêu Phàm chỉ nhìn lướt qua là đã hiểu. Tiêu Phàm hơi hứng thú nhìn một hồi, rất nhanh liền bị bầu không khí khăn trương này hấp dẫn, càng ngày càng tiến gần chiếu bạc, hồn nhiên quên mất là mình vừa nhận chức tửu lâu chương quỹ, là lãnh đạo trực tiếp của hai tên này.

Bầu không khí tràn ngập mùi mồ hôi nhàn nhạt, hai gã tiểu nhị đang ác chiến về mặt càng thêm khăn trương, trong đó có một gã ước chừng mười sáu mười bảy tuổi gương mặt liếc nhìn Tiêu Phàm, căn bản là không có ý thức gì, ánh mắt trống rỗng mà chết lặng lướt nhìn Tiêu Phàm, rồi quay lại cúi đầu vào khí thể hùng hực đánh bạc kia. Tiêu Phàm cũng không thấy quái lạ, người không biết không tội mà, bọn họ không biết mình là tân nhiệm chương quỹ, có thể tha thứ.

Nhìn trong chốc lát, Tiêu Phàm rốt cục không nhịn được, chỉ vào một tên tiểu nhị bên cạnh chiếu bạc nói:

- Ai, ngươi, nói ngươi nha, ngươi đừng có cá nhiều vậy, ta tính rồi, ngươi vừa rồi tổng cộng gieo năm ván, ván nào cũng thua, có thể thấy được vận khí ngươi đang xuống, lúc này nên tránh mũi nhọn, mỗi ván chỉ cần cá một văn tiền là đủ.

Tiểu nhị ngậy cả người, rồi giật mình gật đầu:

- Đúng vậy, vị nhân huynh này nói rất có đạo lý...

Tên tiểu nhị còn lại mắt húng, mắt liếc xéo Tiêu Phàm:

- Ngươi là ai? Nói hay quá ha, sao ngươi không nhảy vào chơi vài ván đi?

Vì thế Tiêu Phàm cũng hào hứng gia nhập ván bạc

- Đồ có vài văn tiền thì chơi cái rắm gì? Chơi là phải chơi lớn!

Tiêu Phàm xắn tay áo lấy ra từ trong người một khối bạc vụn, đập thật mạnh lên trên bàn, tài đại khí thô thì hồ đồ.

Hai tiểu nhị ngậy ra một lúc, tiếp theo bắt đầu hưng phấn:

- Eo ôi, hôm nay gặp phải một cái trống com, tới đây, ai sợ ai!

Nói xong hai tiểu nhị cũng từ trong lòng lấy ra một khối bạc vụn, xem ra nhân dân lao động tầng lớp thấp nhất tuy cuộc sống khốn khổ, nhưng vấn đề bài bạc thì vẫn không kém ai a.

Ba người chụm đầu một chỗ, bắt đầu gieo xúc xúc

Tần hai nén hương.

Khuôn mặt trắng nõn của Tiêu Phàm từ từ biến thành màu tím, trên trán mồ hôi càng ngày càng nhiều. Lý luận cùng thực tiễn căn bản chính là hai chuyện khác nhau, ngắn ngủi trong thời gian hai nén hương Tiêu Phàm thua, “thua không nhiều lắm”, tổng cộng chỉ thua mười lượng bạc. Mọi người đều biết, trên thân Tiêu Phàm chỉ có mười lượng, hơn nữa mười lượng này chính là do đời trước vụng trộm đánh dùm trong nhiều năm mới được. Nụ cười trên mặt hai gã tiểu nhị, so với hoa cúc mùa thu còn sáng lạn hơn. Vô vớ cái túi tiền còn sạch sẽ hơn mặt mình, Tiêu Phàm mặt buồn rười.

Sợ ý a...

Hai tên tiểu nhị còn đứng ở một bên mười phần trào phúng trêu đùa

- Anh hùng hảo hán, càng thua càng cười, ô quy vương bát, thắng bỏ chạy.... Còn bạc để cược thì nhanh lấy ra, chúng ta tiếp tục chơi....

Tiêu Phàm đương nhiên không còn bạc, hắn giờ trên thân so với vỏ trứng gà còn sạch bách hơn. Hắn cũng không phải anh hùng hảo hán, thua trận hắn cười không nổi. Mấy năm tích lũy trong chốc lát tan thành mây khói, Tiêu Phàm rất không cam lòng, vì thế hắn dự định làm một chuyện không quá thiện lương.

Đào đào con mắt, Tiêu Phàm không được tự nhiên ho khan hai tiếng, sau đó chỉ vào cửa lớn, kinh dị hét lớn:

- A —— Trần lão chủ nhân đến đây!

Trần lão chủ nhân chính là Trần Tứ Lục, trong những cơ sở của Trần Thị, Trần Tứ Lục chính là chủ tịch kiêm tổng tài, cái tên của hắn so với uy hiếp của vũ khí hạt nhân còn nguy hiểm hơn. Hai tên tiểu nhị theo bản năng ngẩn người, tiếp theo cuống cuống đứng lên, lấy tư thế tiêu chuẩn nghiêm mặt nhìn về

hướng đại môn.

Ngoài cửa trống rỗng, chả có ma nào. Ngay sau đó, chỉ nghe suu một tiếng, một bóng người màu đen nhanh chóng từ cửa chạy ra ngoài. Hai người vội quay lại, chỉ thấy Tiêu Phàm vốn đang ngồi bên cạnh bàn, đã không thấy bóng, biến mất cùng Tiêu Phàm còn có tất cả bạc vụn ở trên bàn, tổng cộng hơn mười lượng.

Nói đơn giản, tên Tiêu Phàm này không có chút đồ phẩm nào, tên này chính là đang muốn cầm tiền chạy trốn. Người không thể trông cậy vào một tên kiếp trước là kẻ cướp đến kiếp này là thánh nhân, tất cả dành dụm thua hết, Tiêu Phàm nóng nảy, đơn giản là trở lại nghề xưa

Hai tên tiểu nhị mắt nhìn nhau, bọn họ tung hoành nửa đời trên đồ đàn, còn chưa thấy tên đồ khách vô si như thế, cho nên bọn họ có có điềm khó xử.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Một gã điểm tiểu nhị thần tình bất lực, hai người còn chưa biết tên cướp kia chính là tân nhậm chương quỹ của bọn hắn.

- Đuổi theo! Vài lượng bạc của chúng ta cũng bị hắn cướp rồi...

Tên tiểu nhị còn lại vừa sợ vừa giận, biểu hiện rõ ràng là có chủ kiến hơn nhiều.

Giật mình một thoáng, hai người nhanh chân chạy ra ngoài đuổi theo.

- Đứng lại cho lão tử! Tên vô si kia!

- Thua thì cướp lại, tên này quá vô si!

- Cướp tiền a! Bộ khoái, bộ khoái đâu? Có người cướp bạc a ____

-.....

Tiểu nhị ở phía sau truy, Tiêu Phàm ở phía trước cứ chạy, hắn vừa chạy vừa vui sướng. Bạc thua rồi còn lấy lại được hơn nữa còn nhiều hơn lúc trước vài phân, tâm tình Tiêu Phàm bay bổng không thôi, điều này chứng minh rằng, cướp bóc so với đánh bạc còn lời nhiều hơn kiếp trước lựa mình chọn nghề này quả là chính xác

“Đại phú ông” trong tôn tiểu nhị nói như thế nào ấy nhỉ? “Người chính là của ta, đến ta còn là của ta nữa là..»

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù, tài trốn chạy của Tiêu Phàm so với báo còn nhanh hơn, trong lòng hắn tràn đầy hưng phấn, cảm giác mình giống như Lưu Tường, là Usain Bolt, là Lưu Dịch Tư. Tiểu nhị ở phía sau gấp gấp đuổi theo, Tiêu Phàm dưới chân vận lực, tăng tốc, trên đường cái tả xung hữu đột, như cá về nước, trong đám người xung quanh luôn lách. Tục ngữ nói, Nhân sinh bất như ý, mười phần chỉ được tám chín thôi, người nếu vô si sẽ bị trời phạt tục ngữ còn nói, người có họa có phúc...Sự phát triển của cướp bóc, chỉ có thể dừng từ “quanh co” để hình dung.

Đột nhiên, chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Đang đào tẩu, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ đem mình kéo lại, một đôi tay cứng cáp hữu lực nắm chặt cánh tay của mình, bên tai truyền đến một thanh âm già nua, trầm ổn mà hữu lực:

- Chàng trai trẻ, ngươi có điềm xấu...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đệ nhất dũng kim

Nước mắt Tiêu Phàm rơi lộp độp. Đang bị đuổi chạy bán sống bán chết, bỗng dưng bị người khác tàn bạo kéo lại, cái loại cảm giác chỉ cách Thiên đường có nửa bước thì sa chân vào địa ngục, ai may mắn đã thử qua? Không cần quay đầu lại nhìn Tiêu Phàm cũng nghe được thanh âm

Thái Hư, cái lão già chết tiệt tự xưng là một trăm ba mươi tuổi, hơn nữa còn là sư đệ của Trương Tam Phong, cái lão lừa đảo này. Tiêu Phàm thực hồi hận a, ngày đó quen biết lão lừa đảo này, vì cái gì mà không một đao đâm chết lão cho xong? Phía sau hai gã điểm tửu nhị Tùy Tiên Lâu càng đuổi càng gần, Tiêu Phàm đã có thể nghe được tiếng bước chân rầm rập của bọn họ. Lão già bất lương còn cố ý, cứ níu lấy cánh tay của hắn mà không buông ra, tay kia thì vuốt vuốt chòm râu tiên phong đạo cốt của lão khoan thai nói:

- Chàng thanh niên ngươi chạy trốn thật nhanh, bắt quá...Ngươi thực sự là có điềm xấu!

Tiêu Phàm quay đầu, khuôn mặt tuấn tú không ngừng co giật đối diện với Thái Hư

- Phải, đúng là ta có điềm xấu, ngươi còn không buông tay, ta lập tức còn có tai họa đổ máu đó.

Thái Hư hí híp con mắt, sau đó chấn kinh:

- Tiêu lão đệ, sao lại là ngươi?

Đĩ nhiên bây giờ không phải là lúc để hàn huyên.

Truy binh càng ngày càng gần, Tiêu Phàm có chút nóng nảy:

- Ngươi đang kiếm sinh ý, hay là thấy việc nghĩa thì hăng hái làm?

- Kiếm sinh ý

Thái Hư không chút do dự đáp, hẳn chỉ có hứng thú đối với việc sinh lợi ích.

- Vậy mau mau buông tay, chuyện này xong rồi ta mời ngươi ăn cơm, ta trả.

Thái Hư lập tức buông tay ra, Tiêu Phàm không nói hai lời, giống như tên đã lên dây phóng thẳng ra ngoài.

Hai tên tiểu nhị đuổi theo phía sau, thở hồng hển vừa chạy vừa mắng:

- Đứng lại! Vương bát đản...

- Đồ mất dạy! Trả lại bạc cho chúng ta

Hai tên tiểu nhị lướt nhanh qua người lão Thái Hư, trên mặt đất bốc lên một trận bụi mù mịt. Thái Hư ngậy ra một lúc, nghĩ nghĩ, lập tức đưa tay với lấy cái phurôn gọi hồn trên có viết 4 chữ "Thiết Khẩu trực đoạn" kẹp dưới nách, sau đó cũng đuổi theo. Kì quái là, lão già này chạy còn nhanh hơn so với ba tên tuổi trẻ kia, chẳng mấy chốc, hẳn giống như là xe đua công thức I vượt qua 2 tên tiểu nhị kia. Hai thằng này thấy một lão đầu từ sáu bảy mươi tuổi, so với bọn hắn còn chạy nhanh hơn không khỏi chết lặng người, hai người nhìn vào bóng dáng nhanh như chớp của lão già Thái Hư, thầm tặc lưỡi.

- Lão đầu từ này có phải là đang đuổi theo tên vương bát đản kia?

- Hình như là thế...

- Chắc, Lão chạy còn nhanh hơn cả chúng ta, chả biết thằng kia rốt cuộc đã cướp của lão bao tiền a?

- Chắc là không ít đâu!

Trên đường cái của huyện, bốn người chia thành ba tốp Giang Phổ, nhất thời trở thành một "kì quan".

Không thể không nói, lão già Thái Hư chạy vô cùng nhanh, nhanh đến quỷ dị. Không bao lâu sau lão đã đuổi kịp Tiêu Phàm, sau đó cước bộ chậm lại cùng hắn sóng vai. Tiêu Phàm đang chạy trời chết làm gì có thời gian chú ý, vừa nghiêng đầu thấy được lão già này đang chạy bên cạnh, khuôn mặt giống như là nuốt phải ruồi vô cùng khó coi.

- Ngươi lại đuổi theo ta làm chi?

Thái Hư này điềm nhiên như không, đang chạy trốn mà giống như là đi dạo sân sau nhà mình vậy.

- Bản đạo có chuyện không hiểu, đặc biệt đến đây xin thỉnh giáo.

- Đừng có ồn ào! Ta không rảnh.

- Bản đạo nghĩ không thông, vì sao ngươi lại phải chạy trốn?

- Có thằng đuổi theo thì đương nhiên là phải chạy rồi. ...Ngươi cảm thấy thời khắc này thích hợp để chém gió sao?

Chỉ hai câu mà hai tên tiểu nhị đằng sau đã đuổi gần thêm một chút. Tiêu Phàm nóng nảy, hẳn cảm thấy nếu không phản nhanh khỏi lão lừa đảo này, rất nhanh mình sẽ gặp phải điềm xấu. Chớ nhìn thằng cha này già, lão so với đám choai choai còn tò mò hơn

- Vì sao bọn họ lại truy đuổi ngươi?

Tiêu Phàm vừa chạy vừa thở hồng hển nói:

- Ta..... thua, thua rất nhiều bạc.

- Vậy lại càng không đúng rồi, ngươi thua bạc, bọn họ đuổi ngươi để làm chi?

- ...Ta thua nên cướp lại...

Thái Hư giật mình, tuy nhiên đáp án này cũng thỏa mãn sự tò mò của lão.

Bốn người thành hai tốp một trước một sau chẳng biết chạy được bao lâu, Tiêu Phàm rốt cục cũng thấy được mây tan trăng lại sáng hai thằng kia dừng lại. Đương nhiên Tiêu Phàm cũng dừng lại, song phương cách nhau bốn năm mươi trượng, gặp người thở gấp, chỉ có lão già Thái Hư là giống như không có việc gì, mặt không đổi khí sắc, vẫn như cũ vuốt vuốt cái chòm râu tiên phong đạo cốt của lão, vẻ mặt cao thâm mặt trắc, hư vô phiêu miêu.

Hai tên tiểu nhị đuổi không kịp, vì thế sau khi thở hổn hển một lúc, đành dậm chân giờ tay chỉ vào Tiêu Phàm đứng ở xa xa chửi bới, chỉ là do quá xa nên chả nghe thấy cái gì.

Tiêu Phàm lại nở nụ cười, thở hổn hển cười đắc ý

Thái Hư nhìn lại, thỉnh linh hỏi:

- Hai người kia là ai?

Tiêu Phàm chiếm đại tiện nghi, tâm tình sung sướng nói:

- Bọn họ là tiểu nhị của Túy Tiên Lâu.

- Sao người lại chạy đến túy Tiên Lâu bài bạc?

- Bởi vì ta là chương quỹ của Túy Tiên Lâu. . .

Tiêu Phàm buột miệng, sau đó nụ cười trên mặt dần cứng lại.

Hắn hiện giờ phát hiện ra sự tình không đơn giản như thế. Hắn nhận ra rằng, mình vẫn phải trở về, bởi vì bản thân mình là chương quỹ của Túy Tiên Lâu. Chương quỹ cướp tiền của Tiểu Nhị, chuyện này.

Tiêu Phàm ngửa mặt lên trời mếu máo:

- Quả nhiên là hòa thượng chạy được, nhưng miếu thì còn đó a. . .

Thái Hư không vui, vuốt râu oán giận trừng mắt nhìn hắn.

Tiêu Phàm đành phải sửa miệng:

- Đạo sĩ chạy được nhưng đạo quán vẫn còn đó a. . .

Thái Hư liền chuyển giận thành vui, gật đầu khen ngợi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cự tuyệt tập võ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Túy Tiên lâu nghênh đón bàn khách nhân đầu tiên của ngày hôm nay, Tiêu chương quỹ lão lừa đảo. Tên đầu bếp cao hứng như điên như dại, vội vàng xuống bếp để làm vài món điểm tâm tinh tế, chương quỹ đích thân đến ăn vừa là vinh quang cũng là sự khảo nghiệm đối với hắn. Hắn làm vô cùng cẩn thận, đây là lúc quan trọng nhất, trước mặt nhiều người ở Túy Tiên Lâu vạn nhất chương quỹ ăn mà không thấy vừa lòng thì từ nay về sau hắn biết làm

sao đây? Đến lúc đó chỉ còn nước mà qua l rắc lượm vỏ đạn về bán. . . (bỏ tay tên Gon

Thứ ăn còn chưa lên thì Tiêu Phàm đã cùng với lão đạo sĩ ngồi nhâm nhi rượu. Hiện tại, Tiêu Phàm cảm thấy làm một tên chương quỹ thật là một chuyện tốt, bởi vì hắn là người tạo ra cái nghề cô gia ăn không ngồi rồi lại vừa ăn vừa uống rượu không phải trả tiền, trên đời này làm gì có việc nào tốt hơn việc này a?

Lão đạo sĩ cười đến nhăn mặt so với Tiêu Phàm thì hắn có vẻ vui vẻ hơn, khuôn mặt bản thiêu đen thui cũng rạng ngời, hai tròng mắt lão đảo quanh chẳng

biết đang nghĩ ra chủ ý quý quái gì đây? Ở thời đại này Tiêu Phàm không có ai là bằng hữu cả, tuy rằng hắn cùng với lão đạo sỹ này chỉ gặp nhau một lần hơn nửa nhân phẩm đặc biệt không tốt cho lắm nhưng trong lòng Tiêu Phàm đã cho rằng lão đạo sỹ này là bằng hữu của mình. Tiêu Phàm ở thời đại này sống rất cô độc hắn cần bằng hữu dù cho bằng hữu là kẻ lừa đảo cũng được.

Rượu được mang ra là rượu ngon Thiệu Hưng, chất rượu trong suốt, lấp lánh ánh hồ phách. Hai người nâng chén rượu nhỏ, khẽ hợp một ngụm, " Ừc" một tiếng, rượu vào đến bụng, cảm giác cả người ấm áp, thoải mái vô cùng. Thái Hư liền xoa xoa tay nhìn về hướng bếp lộ ra bộ dáng vội vàng, không thể chờ được nữa. Cũng chả rõ hắn phải nhìn đợi bao nhiêu lâu rồi. Lão đột nhiên nhớ đến điều gì, vội quay đầu lại hỏi:

- Đúng rồi, ngươi chẳng phải là cô gia của Trần gia sao? Như thế nào lại trở thành chưởng quỹ của Túy Tiên Lâu này?

Tiêu Phàm cười khỏ, nhìn vào đại sảnh trông không rầu rĩ nói:

- Kiêm chức....

Thái Hư đạo trưởng liền cười gượng nói:

- Một lúc khó làm hai chuyện, nếu không ngươi chuyên tâm vào làm cô gia đi, để bản đạo giúp ngươi xử lý chuyện của túu lâu này?

Tiêu Phàm liền trừng mắt nhìn hắn, được đó chứ, rõ ràng là ăn chùa dài hạn. Quả là bằng hữu đến cả sở thích hai người cũng giống nhau.

Uống xong ngụm rượu, Tiêu Phàm đem sự tình giải quyết nguy cơ của Trần Gia thuật lại cho Thái Hư đạo trưởng nghe một lần. Thái Hư nghe xong, hai mắt liền trợn ngược qua cả nửa ngày mới lẩm bầm nói:

- Thật sự không hiểu vận khí của ngươi tốt hay là có bốn sự đây...

Tiêu Phàm nghiêm trang nói:

- Đương nhiên là bốn sự rồi, chắc đạo trưởng cũng có thể nhìn ra được trên người ta có rất nhiều điểm nổi bật a.

Thái Hư liền cười nhạo:

- Ngươi tuổi gì mà đòi chém gió trước mặt bản đạo? Những bốn sự khác của ngươi thì ta không thấy, nhưng ngươi được cái cướp giật xong chạy trốn thật nhanh. Chó cũng không rượt nổi, cái này miễn cưỡng tính là một bốn sự đi.

Tiêu Phàm liền khiêm tốn nói:

- Cũng không thể nói như vậy được, chó rượt không qua được nhưng chẳng phải đạo trưởng cũng đuổi kịp ta sao?

Thái Hư há miệng thở dốc, đi vòng vòng, rầu rĩ nhấp một ngụm rượu rồi híp mắt nhìn vào Tiêu Phàm hỏi:

- Biết vì sao bản đạo đuổi theo ngươi không?

Tiêu Phàm mau chóng trả lời:

- Tại hạ còn nợ đạo trưởng một bữa cơm, đạo trưởng sợ ta quít nợ chạy làng sao?

Thái Hư liền cười hắc hắc, khuôn mặt già nua cũng hiện lên vẻ khó xử:

- Cũng không hoàn toàn là nguyên nhân này... Bản đạo thấy ngươi chạy thật nhanh, quả thật có thể nói là chạy nhanh như tia chớp, bản đạo phát hiện ngươi rất có tiềm chất để tập võ a...

Tiêu Phàm liền âm thầm cảnh giác, lão này định lừa gạt ta sao

- Chạy trốn nhanh mà có tiềm chất để tập võ?

Thái Hư liền cười híp mắt, nụ cười không mang hảo ý tốt cho lắm

- Tiêu lão đệ, ngươi muốn học công phu không? Ngươi muốn 1vs 10 không? Muốn võ nghệ cao cường để trừ mạnh giúp yếu không?

Ánh mắt Tiêu Phàm chợt sáng lên, lập tức không một chút do dự nào mà nói:

- Không muốn!

Hắn đã hạ quyết tâm bất kể lão lừa này nói cái gì đi nữa thì hắn cũng cự tuyệt, dù sao tên đạo trưởng này cũng không được tốt cho lắm, nếu hắn muốn chiếm chút tiện nghi trên người của mình thì không thể để cho hắn thực hiện được.

Thái Hư cũng rất kiên nhẫn mà khuyên nhủ:

- Bàn đạo có thể dạy cho người a, công phu của bàn đạo cũng không phải khó khăn lắm mà là hàng thật giá thật đó nha, nói về hiện nay trên thế gian này chỉ có vài người mới có khả năng đối địch được với bàn đạo..

Tiêu Phàm bụng chén rượu lên liếc xéo lão một cái, công phu của người mà cao thì đã không đưa cái mặt dày ra mà ngồi đây xin cơm, khẩu khí như Địch Cô Cầu Bại a, đã lừa đảo mà còn không biết xấu hổ

Thái Hư kiên nhẫn khuyên nhủ:

- Bàn đạo có thể dạy cho người khinh công, nhìn người vừa rồi cướp bạc chạy trốn như vậy, trong lòng bàn đạo không khỏi liên sinh ra cảm giác tức giận, cảm thấy người là một nhân tài..

Tiêu Phàm nhàu mày, lời này của lão thật sự là không được tự nhiên cho lắm. Bất quá, tại thời điểm chạy trốn lão so với hắn còn nhanh hơn quá thật việc này có chút quý giá...

- Người xem a, nếu người học được khinh công, căn bản không cần phải chạy như chó có tang mà có thể dùng khinh công để chạy trốn, hoàn toàn có thể dùng thân pháp dịch chuyển, liền ngay lập tức bỏ rơi hai tên tiểu nhị xui xẻo kia, còn người lại bị bọn họ đuổi theo suốt 5 con phố? Khinh công của bàn đạo người cũng đã được thấy rồi, không tốn bao nhiêu sức lực liền đã đuổi kịp người, bàn đạo này cũng đã hơn một trăm ba mươi tuổi, so ra còn chạy nhanh hơn tên tiểu tử trẻ tuổi như người, người không cảm thấy ta rất giỏi hay sao? Sau này người có đi cướp bạc ắt sẽ muốn gì được đấy, thuận buồm xuôi gió.

Tiêu Phàm:

-

Lão đạo sĩ tà ác

- Khinh công của bàn đạo người thường không thể học được, đây chính là tuyệt học “Thê Vân Tùng” năm đó lúc bàn đạo bá sư, thì sư phụ của bàn đạo đã nghiêm khắc lựa chọn, phải đủ tư chất mới có thể học được, người biết tuyển chọn như thế nào không? Năm đó sư phụ đã thả một đám chó hoang ra cắn, kêu chúng ta liều mạng chạy, ai bị chó cắn sẽ không được lựa chọn, ngược lại nếu ai chạy nhanh hơn chó, trên người lông tóc không bị thương tổn gì cả thì có thể được sư phụ truyền khinh công...

Tiêu Phàm không nhịn được hỏi:

- Năm đó đạo trưởng bị chó rượt có phải rất thảm hại không?

Một đám tiểu đạo sĩ bị một đám cầu trụ cắn. Ngẫm nghĩ đến cảnh tượng kia. Chắc chắn...

Thái Hư trầm mặc trong chốc lát, sau đó mới thấp giọng nói:

- Từ đó về sau bàn đạo mới bắt đầu yêu thích việc ăn thịt chó.... Vô lượng thọ phật

Tiêu Phàm ném cho lão một cái nhìn đồng tình, không nói chuyện nữa. Bầu không khí liền trở nên trầm mặc. Hai người liền uống vài chén rượu, Thái Hư lại hỏi:

- Nói này giờ bàn đạo cũng tốn nước miếng nhiều rồi, rốt cuộc là người có muốn theo bàn đạo học công phu không?

Tiêu Phàm vội vàng lắc đầu:

- Ta không thích bị chó rượt...

- Hiện nay bàn đạo cũng không cần tuyển chọn, bàn đạo ngay lập tức có thể dạy cho người.

- Không cần, hiện tại cuộc sống của tại hạ rất tốt, không cần phải học công phu.

Tiêu Phàm kiên định mà cự tuyệt. Hắn căn bản là không tin vào nhân phẩm của Thái Hư đạo sĩ này, đánh chết hắn cũng không tin. Lão có biết cái rắc rối về võ công đâu, chẳng qua chỉ muốn lừa gạt tiền của hắn mà thôi. Thái Hư thấy Tiêu Phàm cự tuyệt không khỏi thở dài, biểu tình liền trở nên tiêu điều.

Lúc này, tên đầu bếp đã làm xong và mang thức ăn lên. Mấy món ăn trong có vẻ tinh tế, khéo léo, thoạt nhìn trông rất đẹp mắt khiến cho người ta phải thêm bát chày nước miếng... Tên đầu bếp ở bên cạnh nhìn Tiêu Phàm, cười cười lấy lòng.

Tiêu Phàm nhìn thấy thần thái buồn như con chuồn chuồn của Thái Hư liền phản phó tên đầu bếp:

- Đi làm thêm vài món ăn nữa.

- Món ăn gì, chương quỹ cứ phân phó.

- Một cái lẩu chó đi.

- Ngài đợi một lát, lập tức sẽ có ngay!

Tên đầu bếp liền vội vàng đi xuống

Thái Hư liền nhìn Tiêu Phàm với ánh mắt cảm kích. Một khi, Tiêu Phàm đã cự tuyệt việc học võ thì Thái Hư cũng không tiện mà đi khuyên nhiều, liền vội đầu vào rượu thịt.

Tiêu Phàm gấp một miếng thức ăn đưa đưa vào trong miệng nếm thử liền gật đầu không thôi. Hương vị thức ăn không tệ a, nếu là kiếp trước thì có thể đạt đến tiêu chuẩn nhà hàng năm sao.

Tiêu Phàm liền giương giương mắt hướng về Thái Hư hỏi:

- Đạo trưởng, người cảm thấy hương vị món ăn này như thế nào?

Thái Hư gật đầu:

- Không tệ, rất ngon!

Hai mắt Tiêu Phàm trở nên sáng ngời, vội vàng hỏi:

- Như thế nào là không tệ, đạo trưởng có thể tỉ mỉ nói ra không?

Thái Hư liền vuốt chòm râu tiên phong đạo cốt của mình, suy nghĩ một chút rồi chỉ vào mấy món ăn đã sạch sành sanh trên đĩa nói:

- Trước kia bản đạo khi ăn bản đạo cần dùng đến 3 đĩa mới hết đĩa thức ăn, nhưng hôm nay chỉ cần dùng 2 đĩa thì đã sạch trơn.

Tiêu Phàm khen

- Đạo trưởng so sánh thật là chuẩn xác...

Tiếp theo, Tiêu Phàm lại nhăn mặt, kêu chương quỹ tiền nhiệm là lão Thái tới rồi hỏi:

- Thức ăn của tửu lâu chúng ta hương vị cũng không tệ, tại sao lại không có một khách nhân nào cả? Sinh ý lại thấp, không có đạo lý a! Người có biết nguyên nhân vì sao không?

Lão Thái vẻ mặt đau khổ, u sầu thở dài cả nửa ngày cũng không nói gì cả, cuối cùng cũng ai oán đọc ra một câu thơ:

- Biệt hữu u sầu ám hận sinh a...(1)

Tiêu Phàm cũng Thái Hư đạo sĩ lập tức ngừng chén, nghiêm nghị nhìn lên.

- Lão Thái quả nhiên có tài năng văn thơ a.... Bất quá, rốt cuộc là có ý gì?

Lão Thái than thở chỉ ra trước cửa nói:

- Chương quỹ mời ngài nhìn ra bên ngoài, đối diện Túy Tiên Lâu chúng ta mới vừa mở một cái Kim Ngọc Lâu, ngài thấy không?

Tiêu Phàm gật đầu:

- Thấy.

Kim Ngọc Lâu lâu cũng như tên, trang hoàng thật tráng lệ, thật xa xỉ hào hoa, muốn không thấy cũng hơi bị khó.

Lão Thái oán độc liếc mắt về phía Kim Ngọc Lâu nói:

- Túy Tiên Lâu của chúng ta có bộ dạng như ngày hôm nay đều là do nó làm hại. Lão tử chửi 18 đời tổ tông nhà nó !

(1) Biệt hữu u tình ám hận sinh

Thử thời vô thanh thắng hữu thanh

Ôm sầu, mang giận ngăn ngại

Tiếng tơ lặng ngắt, bây giờ càng hay

Đây là câu thơ trích trong bài Tỳ Bà hành của Bạch Cư Dị

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tri huyện hành thương

Huyện Giang Phổ nha được xây dựng từ tiền triều, hiện tại đã có vẻ rách nát, mặc dù trải qua rất nhiều lần tu sửa lớn nhỏ, nhưng vẫn mang bộ dáng cổ xưa, Hồng Vũ hoàng đế hận nhất là tham quan, vì thế sau khi có được giang sơn đến nhiều năm sau vẫn luôn đề xướng liêm khiết, chống tham ô, không được phở trương xa hoa vì vậy Huyện Giang Phổ nha mặc dù trải qua rất nhiều đời tri huyện vẫn mang bộ dáng xưa cũ, nhưng vẫn có thể dùng được.

Nha môn nằm ở phía thành đông, trước cửa vào có một bức tường dùng làm bình phong, trên bức tường có khắc một con kỳ lân dữ tợn trông rất sống động. Hai bên cửa chính mở rộng, đây cũng chính là xuất xứ câu tục ngữ “Cửa nha môn mở công khai, lý nhiều tiền ít chớ hoài tới nơi.”

Về phía đông của đại môn có một cái trống to được đặt ngay ngắn, đây chính là “Trống kêu oan” mà dân gian thường hay gọi. ở phía tây sườn có một khối đá lớn cao năm thước, rộng hai thước dày hơn một thước, ở trên tảng đá có khắc hay câu cho dân chúng nhìn, câu đầu là “Vu không tội gấp ba”, câu thứ hai là “Kiện vượt năm mươi gậy”. Hai câu này chính là để cảnh cáo dân chúng, chớ đến tòa án làm rộn rồi lại vu cáo. Càng không thể kiện vượt cấp nếu không tri huyện rất tức giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Bên trong đại môn là Nghi môn, bình thường cánh cửa này luôn đóng, trừ phi bản địa có quan viên mới đến nhậm chức thì mới mở ra. Nếu dân chúng có cáo trạng hay sai dịch trong nha môn ra vào đều đi qua cửa hồng phía đông, cánh cửa này dân chúng gọi là “Sinh môn”. Còn ở phía bên kia, cửa hồng phía tây được gọi là “Tử môn”, đây là cửa dành cho tử tù, bước khỏi cửa là đồng nghĩa đặt một chân vào Quỷ môn quan.

Đi tiếp là đến đại đường của huyện nha, khác với những hình ảnh trên TV, thật ra quan lại thời xưa thẩm án, cũng không phải tất cả các vụ án đều thẩm tra xử lý tại đại đường. Đại đường chỉ xử lý các vụ trọng án, còn tranh chấp dân sự bình thường hoặc án nhỏ thì ở hai đường bên, tri huyện thường thuyết phục hòa giải.

Tân nhậm huyện lệnh Tào Nghị hiện tại đang đứng ở đường ngoại, nhìn câu đối được treo ở đó, chòm râu quai nón không chút thay đổi, trong ánh mắt hiện lên một chút ánh sáng lạnh. Hai câu đối là “Pháp hành vô thân, lệnh hành vô cổ, thường nghi duy trọng, phạt nghi duy khinh.” Đôi câu đối này có thể nói là rất hoành tráng nhưng cũng rất uy nghiêm. Mỗi người nhìn thấy đều có cảm giác khác nhau dâng lên trong lòng.

Tào Nghị cảm nhận được cái gì? Ngoại trừ chính hấn ra ai cũng không biết được.

Tào Nghị xuất thân binh nghiệp, cũng không quen với kiểu quan văn trước khi đi phải lắc lư bước, vén quan bào, bước từng bước đi đến tam đường. Tam đường là nơi cư trú và làm việc của tri huyện, tây sườn là phòng khách, Hoàng tri huyện lúc này đang đứng thẳng mình, bưng một chén sứ Cảnh Đức Trấn Quan chặm rãi uống trà.

Hoàng tri huyện tên là Hoàng Duệ Đức, năm nay bốn mươi tuổi, bộ dáng có chút trang nghiêm, khuôn mặt trắng nõn tuấn tú, dưới cằm để chòm râu, thoát nhìn vô cùng cương trực công chính, trong mắt vô tình lóe lên vài tia âm lãnh. Năm Hồng Vũ hai mươi tư hấn đã đỗ nhị giáp tiến sĩ, sau năm sáu năm làm việc, rốt cục được bổ nhiệm làm tri huyện của huyện Giang Phổ. Tri huyện tuy chỉ là một chức quan thất phẩm nho nhỏ, nhưng thực ra lại là một chỗ vô cùng béo bở, bao nhiêu tiến sĩ thậm chí Trạng Nguyên, bằng nhần cũng muốn tranh cướp vị trí này, Hoàng Duệ Đức có thể làm đến chức tri huyện này toàn bộ là dựa vào túi bạc của hấn, âu hấn cũng là người biết tiến thoái.

Nhấp một ngụm trà, Hoàng Duệ Đức hai mắt khẽ híp lại dường như đang nhắm mắt dưỡng thần. Phòng khách đang sáng đột nhiên tối sầm lại, Hoàng Duệ Đức mở mắt ra đã thấy một gã đại hấn khôi ngô ăn mặc bất phẩm quan bào đang đứng ở cửa chăm chú nhìn hấn.

Thấy Hoàng Duệ Đức mở mắt ra, Tào Nghị chấp tay cất cao giọng nói :

- Hạ quan Tào Nghị bái kiến huyện tôn đại nhân.

Hoàng Duệ Đức trong lòng vừa động, liền đứng lên mỉm cười nói:

- Vị này chắc là dũng tướng dưới trướng Yến Vương điện hạ, mới đến nhậm chức huyện lệnh ở huyện Giang Phổ, Tào đại nhân?

- Đúng là hạ quan.

- Ha ha, Tào đại nhân không cần đa lễ, nguoi và ta đều là quan, phải coi nhau như huynh đệ mới phải, sau này mọi chuyện trong huyện Giang Phổ này bản quan còn phải nhờ vào đại nhân phụ tá a.

Tào Nghị cười ha hả nói to :

- Huyện tôn đại nhân khách khí rồi, hạ quan mới nhậm chức vẫn còn chưa hiểu quy củ của địa phương, sau này nếu có chỗ đắc tội mong huyện tôn đại nhân thông cảm

Hai người khách khí đối trá một hồi, càng nói càng thân mật, cuối cùng tựa như huynh đệ đã thất lạc nhau nhiều năm thân mật trò chuyện. Hấn huyện một lúc, Hoàng Duệ Đức khách khí mời Tào Nghị ngồi xuống, thừa dịp ngồi xuống cúi đầu trong ánh mắt của Hoàng Duệ Đức liền hiện lên một chút tức giận.

Theo như quy củ của quan trường, quan mới nhậm chức trước tiên phải đến bái phỏng thượng quan, nghe dạy bảo đây là luật bất thành văn, từ trước đến nay đều như vậy. Theo hán biết, Tào Nghị đã đến Giang Phổ bảy ngày, hơn nữa còn vào ở dịch quán, bảy ngày mà đến tận hôm nay mới đến bái kiến thượng quan này, đây là ý gì? Rõ ràng là trong mắt hán không coi thượng quan này ra gì. Trong nha môn bọn nha dịch nói gì hán cũng nghe thấy, bọn chúng nói rất đúng, một núi không thể có hai hồ a. Nghe Tào Nghị cười to bộ dáng thập phần hào hùng, Hoàng Duệ Đức lạnh nhạt mỉm cười, trong mắt lóe lên một tia hèn mọn rồi liền biến mất.

Đúng vậy, hèn mọn. Mười năm gian khổ học tập, khiến cho hán từ trong lòng luôn khinh thường những tên vũ phu vũ đạo lộng thương, người có giết người nhiều hơn nữa, người có dẫn quân nhiều hơn nữa thì cũng chỉ là một đám vũ phu thô bỉ, vô học, lỗ mãng, thấp kém. Trong tiếng hán huyện khách sáo hiện tại lại kèm theo một cỗ không khí âm lãnh xoay quanh.

- Kim Ngọc lâu sao lại đắc tội với Túy Tiên lâu của chúng ta?

Tiêu Phàm vô cùng tò mò, cái gì mà đến tổ tông tám đời, cừu hận dữ vậy a.

Lão Thái hai mắt có chút đỏ lên, trong hốc mắt hình như có chút gì đó trong suốt.

- Chương quỹ, Túy Tiên lâu chúng ta trước kia ở trong huyện Giang Phổ cũng có tiếng tăm, trong huyện quan lớn, quan nhỏ hay là thân hào nếu bày tiệc đều đến đặt ở Túy Tiên lâu chúng ta, khi đó sảnh đường lúc nào cũng chật kín, không còn chỗ ngồi...

Tiêu Phàm vỗ vai lão Thái an ủi nói:

- Không cần phải dài dòng, nói vào trọng điểm, sao lại như vậy?

Lão Thái giật giật cái mũi, nói:

- Sau này Kim Ngọc lâu khai trương, lúc đó sinh ý vô cùng kém, những khách nhân đã quen với hương vị ở Túy Tiên lâu chúng ta đương nhiên là không nguyện ý đổi khẩu vị, và lại đầu bếp ở Kim Ngọc lâu làm đồ ăn quả thật không bằng đồ ăn của Túy Tiên lâu chúng ta, sau đó chương quỹ của Kim Ngọc lâu vì vậy mà dùng phương pháp dê tiện, vô sỉ hại chúng ta...

- Phương pháp gì mà dê tiện vô sỉ?

- Kim Ngọc lâu ngầm mời một đám lưu manh đường phố, mỗi ngày đều đến Túy Tiên lâu chúng ta ngồi, cũng không dùng cơm, mỗi người ngồi một bàn, gọi một bình trà năm văn tiền sau đó ngồi cả ngày, lão hán khi đó đang là chương quỹ mất thấy như vậy, cuối cùng không có biện pháp cũng chỉ còn cách tìm đầu lĩnh của đám lưu manh kia ngọt nhạt nhưng gã kia lại nói là bọn chúng nhận lợi ích từ Kim Ngọc lâu, căn bản sẽ không đi, sau đó bọn chúng càng lúc càng quá đáng, ở giữa đại đường chúng ta thả chuột, xả rác, bôi bẩn, còn đánh khách nhân, chương quỹ ngại xem cứ như vậy Túy Tiên lâu chúng ta còn có thể có sinh ý sao?

Tiêu Phàm chân mày cau lại:

- Những chuyện này chẳng Trần lão chủ nhân lại không biết sao?

Lão Thái vể mặt đau khổ nói:

- Sao lại không biết? Đám lưu manh ngày nào gây sự, lão hán đều đi báo chủ nhân.

- Vậy vì sao hán không đi báo quan?

Lão Thái lắc đầu nói:

- Báo không được, không thể báo a... Kim Ngọc lâu có người đứng đằng sau.

- Ai?

Lão Thái thanh âm nhỏ đi, dè dặt nói:

- Trên thực tế đó là tửu lâu do Hoàng tri huyện mở.

Tiêu Phàm mắt mở to:

- Sao có thể? Quan viên triều đình không được phép kinh doanh cơ mà...

Điểm này Tiêu Phàm thập phần rõ ràng, Chu Nguyên Chương vô cùng thống hận thương nhân, vì thế đã sớm hạ ý chỉ phạm là quan viên triều đình hoặc gia quyến của quan viên mà dám lén lút kinh doanh buôn bán thì sẽ bị mất chức, trị tội. Hoàng tri huyện làm sao lại có gan lớn dám làm ngược như vậy?

- Quan viên đương nhiên không thể kinh doanh, bất quá Hoàng tri huyện lại dùng cách khác, chương quỹ của Kim Ngọc lâu họ Chu thoát nhìn thì cùng Hoàng tri huyện có bản đại bác cũng không có họ hàng, nhưng trên thực tế vị Chu chương quỹ này là cháu của một lão gia phò của Hoàng tri huyện, lão

gia phó kia lại là họ hàng xa của Hoàng tri huyện, đã từ lâu hồi hương dưỡng lão, cho dù là khi đó Cẩm Y Vệ còn cũng không thể tra được quan hệ của Kim Ngọc lâu cùng Hoàng tri huyện..

Tiêu Phàm khuôn mặt có chút chua xót :

- Quan hệ như vậy quả là rất xa...

- Trên đời không có gì là không thể, chuyện này kỳ thật đám sai dịch trong nha môn hay thân hào không biết thì không sao, nhưng một khi đã biết thì vì mặt mũi của tri huyện, ngài nói có ai lại không đến Kim Ngọc lâu để ăn cơm, để tranh thủ lấy lòng tri huyện, còn chuyện đám lưu manh đến gây sự, ngài xem lão chủ nhân dám báo quan sao? Cái đó không phải là rước họa vào thân sao? Lão chủ nhân vì thế chỉ đành ngậm đắng, nén giận trơ mắt nhìn Kim Ngọc Lâu bị Túc Tiên lâu chèn ép, sinh ý càng ngày càng kém...

Tiêu Phàm nghe vậy trong lòng vô cùng căm phẫn, hấn tức a, tức đến mức tóc tai dựng ngược...

Lão Thái thấy Tiêu Phàm sắc mặt giận dữ, ngay cả mặt mũi cũng vằn vẹo, vội vàng an ủi nói :

- Tục ngữ nói dân không đấu cùng quan, chường quỹ, ngài cũng đừng nên tức giận, ác nhân sớm hay muộn rồi sẽ bị báo ứng, ông trời nhất định sẽ trừng phạt hắn...

Nguyên rủa như vậy quả là tiêu cực...

Tiêu Phàm cá giận :

- Ta mà vì cái này mà tức giận sao?

- Vậy ngài tức giận vì cái gì?

Tiêu Phàm hai mắt thiếu chút nữa thì phun lửa.

Cứ tưởng rằng được làm chường quỹ là thù lao, hiện tại mới biết là trừng phạt a, Trần Tứ Lục lão gia hỏa này, quả là dê tiện, không phải không cưới con gái người sao? Vì sao lại còn trả đũa ta như vậy? Muốn ta cùng với Kim Ngọc lâu có người chống lưng đằng sau đối địch ? Cái này không phải là muốn đem ta nướng trên lửa sao?

Ăn thịt vịt thì hắn không ngại, nhưng hắn cũng không muốn làm vịt nướng, Tiêu Phàm trong đầu nhất thời hiện lên cách làm đồ ăn. Vịt nướng Bắc Kinh, cần một con vịt béo, trọng lượng 100 gram, kẹo mạch nha sáu thìa, rượu gia vị ba thìa, xát đều lên thân vịt, sau đó quay chính diện hai mươi phút, mặt trái hai mươi phút, nướng a nướng a...

Nóng, nóng quá, nhiệt độ thật nóng a...

Trần Tứ Lục miệng mở đến mang tai, vừa cười vừa nghĩ tương ngọt, nướng a nướng a...

Hắn đang còn mãi nghĩ thì lão Thái bên cạnh đã quan tâm nhắc nhở :

- Tiêu chường quỹ, nóng không? Mau đi vào kéo bị cảm nắng a...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bằng mặt không bằng lòng

Tiêu Phàm cảm thấy mình phải làm một việc gì đó. Bất luận là hắn đối với Trần Tứ Lục có bao nhiêu oán niệm thì hiện tại hắn cũng là chường quỹ của Túc Tiên lâu, hắn không thể trơ mắt nhìn Túc Tiên lâu trong nhiệm kỳ của mình lại phải đóng cửa, điều đó đối với người xuyên việt như mình quả là vũ nhục. Tiêu Phàm cảm thấy mình thực sự bị người cô đại khinh thường quá nhiều lần.

Trần Tứ Lục trong vòng mười hai mươi năm có thể tạo ra được một gia nghiệp như vậy, chứng tỏ hắn không phải là người đơn giản, Tiêu Phàm có cảm giác như bị người ta tính kế. Mới vừa lên làm chường quỹ, Tiêu Phàm đã đụng phải đối thủ mạnh mẽ Kim Ngọc lâu.

Đối thủ này có bối cảnh thâm hậu, Trần Tứ Lục cũng không thể trêu vào, mình lại chỉ là một tên cô gia bất lực, đương nhiên càng không thể trêu vào. Nhưng mà... không trêu chọc cũng không được, cứ như vậy chẳng mấy chốc Túc Tiên lâu sẽ phải đóng cửa. Trần Tứ Lục tiền nhiều, vốn lớn, mặt cửa hàng này còn có cửa hàng khác, với hắn mà nói cũng không có ảnh hưởng lớn lắm, nhưng với mình thì lại khác.

Hoàng tri huyện mở từ lâu, nếu là trước kia thì Tiêu Phàm không dám có chủ ý, Hoàng tri huyện ở huyện Giang Phổ có thể xem như một tay che trời, trêu chọc vào hắn chẳng phải tự mình tìm phiền toái sao? Bất quá hiện tại lại bất đồng, may mắn Tiêu Phàm lại biết trong huyện Giang Phổ còn có một vị

Tào huyện lệnh. Nếu mà có thể đại gì không cương, Lỡ mà mất thể đành phải dựa hơi.

Tiêu Phàm ngồi bên cạnh bàn, ngón tay vô thức vẽ vẽ trên mặt bàn, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ. Hắn phỏng đoán rằng Trần Tứ Lục an bài cho hắn đến Túy Tiên lâu làm chương quỹ cũng là vì coi trọng quan hệ của hắn cùng Tào huyện lệnh. Vì vậy mới cố ý lợi dụng hắn khiến cho Tào huyện lệnh cùng Hoàng tri huyện đối đầu với nhau. Tào huyện lệnh nếu thắng thì Túy Tiên lâu sẽ được cứu, Trần gia sẽ được chỗ tốt còn nếu Tào huyện lệnh thua thì Trần Tứ Lục có thể hoàn toàn làm bộ như không hề biết chuyện này, thậm chí có khả năng còn đẩy Tiêu Phàm đi làm kẻ chết thay.

Lòng dạ của thương nhân quả là đen tối a!!!! Khó trách Chu Nguyên Chương lại cảm hận thương nhân đến vậy. Tiêu Phàm hiện tại rất thấu hiểu tâm tình của Chu Nguyên Chương, thương nhân quả thật không có ai tốt cả, phỏng chừng lão Chu trước khi tạo dựng sự nghiệp hẳn đã ăn không ít quả đắng từ đám thương nhân. Hiện tại người phải ăn quả đắng lại là Tiêu chương quỹ của chúng ta.

Trần Tứ Lục có thể tạm thời không tính đến nhưng bất luận thế nào Túy Tiên lâu cũng không được phép sụp đổ. Một khi chuyện đó xảy ra thì Tiêu Phàm khẳng định sẽ từ công thần trở thành tội nhân của Trần gia hơn nữa còn có nguy cơ bị đuổi ra khỏi Trần gia. Tương lai một ngày nào đó, Tiêu Phàm tất nhiên sẽ rời khỏi Trần gia, nhưng hắn tuyệt không muốn bị người ta dùng cách này để đuổi đi.

Không lâu sau, khóe miệng Tiêu Phàm đột nhiên giật giật, sau đó ánh mắt cũng dần sáng lên. Hắn nghĩ tới một biện pháp, có khả năng hóa giải nguy cơ phải đóng cửa của Túy Tiên lâu, đồng thời có thể khiến cho Trần Tứ Lục mất ăn mất ngủ.

Hoàng Duệ Đức cùng Tào Nghị lúc này đang ngồi hàn huyên trong phòng khách của huyện nha, cả hai ra sức chém gió. Bầu không khí không nóng không lạnh, quan trường đầu cũng vậy, nếu không phải là sinh tử đại cừu thì cho dù trong lòng có oán hận cũng sẽ không trực tiếp trở mặt với nhau. Muốn chơi thì phải hiểu được quy tắc của trò chơi.

Hai người đều bất đồng chính trị với nhau, căn bản là không có tiếng nói chung, người sáng suốt đều biết rằng, tương lai hai quan trường của Huyện Giang Phổ này sẽ sống mái với nhau, chỉ có một trong hai người cuối cùng mới là người đứng đầu Huyện Giang Phổ.

Bọn họ lập trường đối địch, có thể nói là trời sinh đã xung khắc. Hai người đối địch với nhau, ngồi cùng một chỗ thì có gì để nói? Những lời khách sáo thì nhau tuôn ra, hai người mặc dù trong lòng có chút không kiên nhẫn nhưng vẫn như cũ, bề ngoài tỏ ra thập phần thân thiết.

Đột nhiên một tiếng bước chân vội vã đi tới, trong phòng nhất thời tối sầm lại, một gã nam tử trẻ tuổi liền xuất hiện trước cửa phòng.

- Cha, Trần gia không ngờ không có việc gì, người phải giúp hài nhi tiếp tục nghĩ biện pháp.

Hoàng Duệ Đức đột nhiên biến sắc:

- Nghiệt tử câm miệng, không nhìn thấy lão phu đang có khách sao?

Tào Nghị ánh mắt chớp động, quay đầu nhìn ra cửa liền thấy một gã thanh niên chừng hai mươi tuổi, mặt mày thâm đen, bộ dáng phù phiếm hiển nhiên là do tử sắc quá độ đang đứng ở trước cửa vẻ mặt khó xử nhìn Tào Nghị.

Hoàng Duệ Đức hung hăng trừng mắt nhìn gã nam tử trẻ tuổi, sau đó hướng Tào Nghị gượng cười nói:

- Bản quan quân giáo không nghiêm, nghiệt tử lỗ mãng không biết lễ phép đã khiến Tào đại nhân chê cười rồi.

Nói xong Hoàng Duệ Đức sắc mặt tức giận, hướng gã nam tử trẻ tuổi gằn giọng nói:

- Không có quy củ gì cả, còn không mau tới bái kiến huyện lệnh Tào đại nhân.

Gã nam tử trẻ tuổi sắc mặt bình tĩnh, liếc mắt nhìn Tào Nghị, chấp tay có lễ nói:

- Tại hạ Hoàng Duy Thiện, bái kiến Tào đại nhân.

Tào Nghị không đáp lễ, lấy tư thái của trưởng bối gật gật đầu, sau đó cười nói:

- Lệnh lang trẻ tuổi tuấn lãng, nhất định là nhân tài, huyện tôn đại nhân quả là có phúc khí a, ha ha.

Hoàng Duệ Đức cười khò lắc đầu:

- Tào đại nhân khen lầm rồi, nghiệt tử thiếu quân giáo, không học vấn, không nghề nghiệp, suốt ngày chỉ biết sinh sự gây chuyện, bản quan thật sự vì hắn phiền não không thôi. Năm trước được Lý đại nhân chỉ dẫn liền đem nghiệt tử này đưa vào huyện học, những mong hắn siêng năng học hành làm dạng danh tổ tiên, ai ngờ hắn căn bản là không học hành được gì, ài.

Tào Nghị cười cười

- Không biết đọc sách cũng không quan trọng, đại trượng phu muốn kiến công lập nghiệp cũng không phải chỉ có mỗi cách thi khoa cử làm tiến sĩ.

Hoàng Duệ Đức trong mắt hiện lên vài tia khinh thường, không trả lời.

Tào Nghị cảm thấy bầu không khí trở nên lạnh lùng, vì thế liền đứng dậy chấp tay nói:

- Lệnh lang tìm huyện tôn đại nhân có việc, hạ quan không tiện quấy rầy, hạ quan xin cáo từ.

Hoàng Duệ Đức đứng dậy đáp lễ cười nói:

- Tào đại nhân khách khí rồi, nếu có thời gian không ngại sẽ lại cùng ngài hàn huyên, Tào đại nhân đi đường cẩn thận, bản quan không tiễn xa.

Tào Nghị đi tới cửa, Hoàng Duy Thiện vội vàng nghiêng mình, khom người tránh ra. Tào Nghị đột nhiên dừng lại trước mặt Hoàng Duy Thiện.

- Ngươi vừa rồi nói Trần gia, có phải là Trần Tứ Lục?

- A, Tào đại nhân, đúng vậy đó.

Hoàng Duy Thiện cúi đầu trả lời, sau đó lại rất nhanh ngẩng lên, thăm dò nói:

- Nghe nói Tào đại nhân vừa tới Giang Phổ, con trai độc nhất của Trần Tứ Lục là Trần Ninh liền đắc tội với ngài, không biết có việc này không?

Tào Nghị gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu cười ha ha nói:

- Bản quan là kẻ thô thiển, không đánh không quen biết là chuyện bình thường, Trần gia cùng bản quan chẳng qua chỉ là một chút hiểu lầm, ha ha cũng đã hòa giải, hòa giải rồi.

Tào Nghị nhìn Hoàng Duy Thiện, nụ cười có chút ý vị nói:

- Có câu nên tìm chỗ khoan dung để mà độ lượng, Hoàng công tử ngươi không biết có biết không nhỉ? Ha ha, Hoàng đại nhân hạ quan xin cáo từ.

Phụ tử Hoàng Duệ Đức và Hoàng Duy Thiện nghe thấy vậy tức thì chân mày đều nhăn lại. Thân ảnh của Tào Nghị rất nhanh liền biến mất khỏi phòng khách. Hoàng Duy Thiện lúc này mới nhảy dựng lên, cả giận:

- Cha, câu cuối cùng vừa nãy của tên kia là có ý gì? Dường như có chút quái lạ.

- Ngươi cảm miệng, không biết nông sâu.

Hoàng Duệ Đức cả giận nói.

Hoàng Duệ Đức hừ một tiếng, nói:

- Lời nói rõ ràng như vậy ngươi nghe không hiểu sao? Hẳn đây là âm thầm nhắc nhở chúng ta không cần đem chuyện ân oán của hần và Trần gia xé ra to, hừ cuồng vọng, quá cuồng vọng.

Hoàng Duy Thiện cứng miệng lại, hần lập tức nghĩ tới chính sự, vội vàng nói:

- Cha, Trần gia không ngờ lại không có việc gì, cha, người phải nghĩ biện pháp giúp hài nhi, hài nhi nhất định phải cưới Trần Oanh Nhi.

- Thăng mất dạy, ngươi đã có thể thất, sao lại có thể cưới nữa? Luật pháp của Đại Minh đã sớm có quy định, nam tử nếu không có công danh, bốn mươi tuổi mới có thể nạp thiếp? Ngươi có công danh sao? Ngươi đã bốn mươi tuổi sao? Hồn đàn.

Hoàng Duy Thiện vội la lên:

- Luật pháp là thứ chết, người mới là sống, hài nhi sẽ đem nàng nuôi ở chỗ khác, ngài là huyện lão gia của Huyện Giang Phổ, chuyện này người nhất định phải giúp hài nhi.

- Ngươi... nghiệt súc, ngươi quả thực muốn làm lão phu chết tức a.

Hoàng Duệ Đức tức đến nỗi người cũng run rẩy, tức giận nói:

- Không nói đến việc ngươi không thể nạp thiếp, Trần Oanh Nhi sớm đã đính hôn, việc này tất cả mọi người trong Huyện Giang Phổ đều biết, ngươi cưới nàng có thể không sợ bị người khác mắng nhưng thể diện của lão phu sẽ mất sạch.

Hoàng Duy Thiện bĩu môi nói:

- Hài nhi biết là Trần Oanh Nhi đính hôn với một gã con nhà nông dân, thật không biết Trần Tứ Lục trong đầu nghĩ thế nào, nghe nói tiểu tử kia họ Tiêu, trong huyện ai cũng biết hần chỉ là một gã rở hờ, hài nhi chỉ cần hù dọa vài câu thì hần ngay cả rắm cũng không dám phóng, sẽ ngoan ngoãn mời ta cưới Trần Oanh Nhi.

Hoàng Duệ Đức cả giận nói:

- Người chỉ biết hắt họ Tiêu, lão phu biết so với người nhiều hơn không biết bao nhiêu, người có biết rằng Trần gia lần này đụng với Tào Nghị, kết quả vốn là toàn gia bại vong nhưng cuối cùng lại bình an vô sự là tại sao không?

- Vì sao?

- Toàn bộ là vì cái tên rở hờ họ Tiêu kia mà người vừa nói, nhờ có hắt mà Trần gia mới tránh được một kiếp, người như vậy còn dám nói hắt là cái gì bất lực sao? Người có tư cách gì nói hắt?

Hoàng Duy Thiện vội vàng hỏi:

Cha, rốt cục là đã có chuyện gì xảy ra?

Hoàng Duệ Đức vuốt vuốt chòm râu cằm, chậm rãi nói:

- Việc Trần gia đắc tội với Tào Nghị lão phu đêm đó liền biết. Thật ra lão phu định chờ sau khi Trần gia nhà tan cửa nát, nhân cơ hội đó đem Trần Oanh Nhi sung làm nha đầu trong phủ, lúc đó nàng không có chỗ dựa người không phải là muốn làm thế nào cũng được sao, thậm chí ngay cả danh phận cũng không cần cấp cho nàng. Thật không nghĩ tới chiều hôm đó vị Tiêu cô gia kia một thân một mình đi vào quan dịch ở bên trong với Tào Nghị hơn hai canh giờ mới đi ra, sau đó nguy cơ của Trần gia liền được hóa giải. Rốt cuộc lão phu không biết gã họ Tiêu kia đã dùng cách nào để thuyết phục Tào Nghị buông tha cho Trần gia.

- Không ngờ tiểu tử đó lại có bản lĩnh như vậy?

Hoàng Duy Thiện ngạc nhiên nói.

- Vốn là có thể tọa sơn quan hổ đấu, trai cò tranh nhau lão phu làm ngư ông đắc lợi, lại bị tiểu tử kia vô hình hóa giải, đáng tiếc.

Hoàng Duệ Đức than thở, trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng.

- Cha, không thể cứ như vậy bỏ qua a.

- Người biết cái gì, Tào Nghị muốn thu thập Trần gia hoàn toàn là để lập uy với lão phu, hừ thật không biết vì sao hắt cuối cùng lại buông tha, nghe nói gã Tiêu cô gia kia hiện được Trần Tứ Lục an bài làm chương quỹ của Túy Tiên lâu. Sắp tới người phải an phận một chút, Tào Nghị cùng gã tiểu tử họ Tiêu kia cũng không phải là đèn dầu sắp cạn, người tốt nhất đừng có rước họa cho lão phu, có nghe không?

Hoàng Duy Thiện nóng nảy nói:

- Cha, Tào Nghị có Yến Vương đứng đằng sau làm chỗ dựa, chúng ta sẽ bị hắt đè bẹp, chẳng phải cả đời sẽ không thể ngóc đầu dậy sao? Hải nhi không cam lòng.

Hoàng Duệ Đức trừng mắt nhìn hắt:

- Người gấp cái gì chứ? Hừ, có Yến Vương làm chỗ dựa là vững chắc lắm sao? Chẳng lẽ lão phu không biết tìm chỗ dựa cho mình ah?

- Cha, người nói vậy là có ý gì?

Hoàng Duệ Đức ánh mắt hiện lên vài phần đắc ý:

- Người có nghe nói qua về kỳ nhân Hứa Quan?

Hứa Quan? Ai vậy?

Hoàng Duệ Đức vuốt râu, chậm rãi nói:

- Hứa Quan, vốn họ Hoàng cùng họ với lão phu, cha là Hoàng Cổ, hắt ở rể trên thanh kê Hứa gia, về sau sửa thành họ Hứa. Sau này Hứa Quan ở kỳ thi Giải Nguyên là người đầu tiên từ trước đến nay trong liền ba cuộc thi Hương, Hội, Đình dành được giải nguyên, hội nguyên, trạng nguyên, người đương thời vẫn thường khen tặng:

- “Tam nguyên thiên hạ hữu, lục thủ thế gian vô” Hứa Quan sau khi thi đậu Trạng Nguyên, Hoàng Thượng liền để cho hắt tu soạn Hàn Lâm Viện, năm nay Hoàng Thượng đã cho hắt thăng chức lễ bộ hữu thị lang, hàm nhị phẩm, được khôi phục lại họ cũ, hắt hiện tại đã tên là Hoàng Quan.

Hoàng Duy Thiện giật mình:

- Thì ra cha nói chính là Hoàng Lục Thủ, hắt nổi tiếng trong thiên hạ là đại tài tử a.

- Ha ha, chính kiến của Hoàng Lục Thủ cùng lão phu không mưu mà hợp, theo lão phu biết về hắt thì hắt đã nhiều lần dâng sớ chống đối với phiên vương, mà chư vương bên trong lấy Yến Vương, Ninh Vương làm đầu, Hoàng Quan đối với hai người này đều vô cùng kiêng kỵ, bất quá năm nay hắt thăng chức lễ bộ hữu thị lang đối với lão phu mà nói đúng là cơ hội trời cho a, ha ha. Tào Nghị tuy có Yến Vương làm chỗ dựa vững chắc nhưng Yến

Vương lại đóng quân tại Bắc Bình, đối với triều chính trong kinh sư không thể với tay tới, mà Hoàng thị lang lại thân ở kinh sư suốt ngày được gặp thánh giá, nếu luận về ảnh hưởng thì ai mạnh ai yếu? Ha ha.

- Nhưng... cha, người ta chính là nhị phẩm thị lang, người chỉ là... chỉ là một thất phẩm tri huyện, kém quá xa, Hoàng thị lang sẽ hợp tác với ngài sao?

- Ha ha, không sao, người đa quên Hoàng Lục Thủ là trạng nguyên năm Hồng Vũ hai mươi bốn mà lão phu cũng là nhị giáp tiến sĩ cùng năm đó, lão phu cùng hần đã cùng hần có thời gian gần gũi, ở trong quan trường có quan hệ như vậy đã là rất quý, hần tất nhiên sẽ không cự tuyệt lão phu. Lão phu đã phái người đem thiệp bái phỏng đến Hoàng phủ ở kinh sư, ngày mai ta sẽ tiếp đón vị Trạng Nguyên này.

Nói xong trong ánh mắt của Hoàng Duệ Đức hiện lên một tia lãnh khốc, cười lạnh nói:

- Trong Huyện Giang Phổ này, không biết là thiên hạ của ai.

Hoàng Duy Thiện cũng nhẹ nhàng thở ra, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, trong ánh mắt chợt lóe lên hung quang liền biến mất.

Túy Tiên lâu chừng quý? Hừ hừ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trăng mờ gió lớn

Ở bên trong Túy Tiên lâu.

Tiêu Phàm nằm úp sấp trên bàn, ngón tay vô thức vẽ những vòng tròn.

Thái Hư vuốt cằm râu, hiểu kỳ hỏi:

- Người đang suy nghĩ gì vậy?

- Ta đang nghĩ về nhạc phụ.

Thái Hư cười nói:

- Người nghĩ tới nhạc phụ hay nghĩ tới con gái của người ta.

Tiêu Phàm giương mắt nhìn Thái Hư nói:

- Người thật sự biết võ công?

Thái Hư bí hiểm gật đầu

- Biết!

Tiêu Phàm hưng phấn nói:

- Ta có cách giúp người kiếm được tiền.

Thái Hư mắt sáng rực lên:

- Chuyện gì?

- Đi xử lý nhạc phụ cho ta, ta cho người mười ba lượng rưỡi.

- Người... Vô lượng thọ phật, bản đạo là người xuất gia, không phải thích khách.

Tiêu Phàm thở dài, lại tiếp tục nằm úp trên bàn, hiện tại hần vô cùng tức giận với lão nhạc phụ Trần Tứ Lục. Hần nghĩ không thông, rõ ràng mình là ân nhân cứu mạng của Trần gia vậy tại vì sao mà Trần Tứ Lục lại còn tính kẻ hại hần, chẳng lẽ lương tâm của lão bị chó ăn mất rồi sao? Cùng Kim Ngọc lâu đối nghịch chẳng khác nào muốn trên gan Hoàng tri huyện sao?

Thái Hư liếc mắt nhìn Tiêu Phàm, sau đó nói:

- Không bằng người hãy học võ công của bản đạo, sau khi học xong rồi người có thể tự mình động thủ tiêu diệt nhạc phụ, há không phải tốt hơn sao?

Đúng không.

Đồ đạo sĩ tà ác.

Lấy trí thông minh cơ trí của Tiêu Phàm đương nhiên sẽ không tiếp thu đề nghị nguy hiểm như vậy.

Thái Hư thở dài, nghiêm mặt nói:

- Kim Ngọc lâu rất khó đối phó, nhạc phụ của ngươi cho ngươi đảm đương chức chương quỹ của Túy Tiên lâu phỏng chừng trong đó cũng không có gì tốt đẹp.

Nghe lão Thái nói xong Thái Hư cũng vì Tiêu Phàm mà lo lắng. Đối với bình dân bá tánh mà nói, Tri huyện chính là đại nhân vật, dám cùng tri huyện đối đầu, điều này cũng không khác gì tự sát là mấy.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút, sau đó đứng lên nói:

- Nói muốn đối phó cũng không khó, bất quá ta phải về Trần phủ một chuyến để tìm nhạc phụ của ta, chuyện này nếu không được sự đồng ý của hắn thì không làm được.

- Ngươi muốn làm chuyện gì?

- Phật dạy: không thể nói, không thể nói.

Thái Hư sắc mặt trầm xuống.

Tiêu Phàm liền sửa:

- Tam Thanh đạo quân cũng dạy: không thể nói.

Thái Hư sắc mặt đang giận liền chuyển thành vui.

Vì thế khi Tiêu Phàm hấp tấp trở về Trần gia một chuyến, liền sau đó nhanh chóng đi ra.

Quá trình gặp Trần Tứ Lục vô cùng thuận lợi. Khi đối mặt với Tiêu Phàm, hắn liền có chút chột dạ. Dù sao thì tính kế với cả ân nhân cứu mạng của mình khiến cho trong lòng của Trần Tứ Lục cũng có chút khó xử.

Tiêu Phàm o ép, trách móc lão nhạc phụ khiến cho Trần Tứ Lục đành phải cắn răng đáp ứng yêu cầu của Tiêu Phàm, chỉ có điều khi hắn đáp ứng từng mảng thịt lớn trên mặt run lên vì tức giận, quả thực so với bị người khác chém còn thống khổ hơn.

Khi Tiêu Phàm đi ra, trong tay cầm một quyển sách dày, phía sau còn có hai gã hạ nhân của Trần gia đi theo khênh một cái thùng gỗ tựa hồ như rất nặng.

Khi đi qua tiền viện, Tiêu Phàm nhìn thấy Trần Oanh Nhi đứng ở dưới một gốc mai vàng lẳng lặng suy nghĩ, vẻ mặt hui quanh không biết đang nghĩ cái gì.

Tiêu Phàm là người độ lượng, hắn đã sớm quên đi buổi tối không thoải mái ngày đó, xuất phát từ lễ phép, Tiêu Phàm từ rất xa đã phát tay chào nàng, đáng tiếc là chỉ ngay sau đó hắn đã phải thất vọng.

Trần Oanh Nhi vừa thấy hắn vẻ mặt cô quanh liền rất nhanh biến thành lạnh lùng, sau ngheh đầu kêu ngạo, mũi hừ một tiếng rời khỏi chỗ đó, dáng đi của nàng tựa như một con thiên nga xinh đẹp kiêu ngạo.

Bảo Cầm đằng sau Trần Oanh Nhi tất nhiên cũng có chung mối thù, liền đi theo tiểu thư, đi được vài bước Bảo Cầm đột nhiên quay đầu lại hướng về phía Tiêu Phàm hung hăng dứ dứ tiểu quyền, lại làm bộ mặt quý, thập phần đáng yêu.

Thấy vậy Tiêu Phàm đành phải ngượng ngừng vuốt vuốt cái mũi, đi ra khỏi Trần phủ đại môn.

Thái Hư đang chờ ở bên ngoài thấy Tiêu Phàm cùng hai gã hạ nhân khênh thùng gỗ đi ra liền lập tức chấn động, lôi tay Tiêu Phàm run giọng nói:

- Ngươi thực sự đã xử lý nhạc phụ của ngươi rồi sao? Hơn nữa nhanh như vậy đã đem hắn quảng vào quan tài.

Tiêu Phàm ngac nhiên

Thái Hư cúi đầu lại thấy quyển sách trong tay Tiêu Phàm, không khỏi cất giọng nghiêm nghị:

- Nhạc phụ chết thân thể còn chưa lạnh ngươi đã tiếp nhận gia sản, bản đạo quả không nhìn lầm ngươi, việc tàn nhẫn như vậy mà ngươi cũng có thể nhanh chóng giải quyết quả nhiên là kỳ tài võ học, mau cùng bản đạo đi luyện võ đi.

Tiêu Phàm á khẩu. . .

Lão đại sư này không có bị sao chứ? Việc tàn nhẫn cùng kỳ tài luyện võ thì có quan hệ gì với nhau?

Bất quá hiện tại trước biểu hiện điên cuồng của người xuất gia, Tiêu Phàm cũng cảm thấy phải kính nể.

Tiêu Phàm cùng Thái Hư và hai gã hạ nhân khiêng thùng gỗ đi được một lúc màn đêm đã buông xuống.

Mùa đông ở Giang Nam cũng không quá lạnh, gió nhẹ lướt qua khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy có chút lạnh lẽo, đường cái ban ngày huyền ảo giờ đã yên tĩnh, ở Triều Minh ban đêm không có quán bar, hộp đêm, mà người dân ban ngày làm lụng mệt nhọc dường như tất cả đều đã sớm đi ngủ.

Trên đường phố vắng vẻ, từng cơn gió lạnh thổi qua khiến cho những biển hiệu hai bên đường lắc lư thỉnh thoảng lại cuốn theo vài chiếc lá vàng khiến cho cảnh tượng vô thập phần vắng vẻ, tiêu điều.

Cảnh tượng này rất hợp để cao thủ quyết đấu như trong truyện của Cổ Long.

Trăng mờ gió lớn, đúng là thời cơ tốt của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cùng Thái Hư sánh vai nhau đi tới, nghiêng đầu nhìn qua hắt liền thấy Thái Hư đang dùng ngón tay bản thủ của mình ngoáy mũi đến say mê. Tiêu Phàm thấy vậy chân mày nhíu lại, tự giác đứng cách xa hắt ra.

- Ngươi đi theo ta để làm gì? Ngươi không vội sao

Tiêu Phàm kỳ quái hỏi, những kẻ lừa đảo như vậy đáng lẽ ra phải vô cùng bận rộn mới đúng chứ?

Thái Hư lười biếng nhìn bầu trời nói:

- Khi trời tối đen là lúc kết thúc công việc, gần đây mọi người dường như thông minh lên rất nhiều, cũng không thích cái loại đoạn mệnh đoán chữ, cái này quả là không phải một thói quen tốt a.

- Ngươi buổi tối ở đâu

Tiêu Phàm có chút hồ thẹn, bằng hữu này quen đã lâu mà hắt cũng chưa từng hỏi qua chỗ ở, dù sao thì cũng phải ẩn chắc, nhờ tương lai có bị hắt lừa tiền vậy biết đến chỗ nào để đòi đây???

Thái Hư duỗi ngón tay chỉ chỉ:

- Ngoài thành.

- Ngoài thành có đạo quán sao?

- Đạo sĩ không nhất định phải ở đạo quán, bản đạo là người hiền hòa, không câu nệ, chỉ cần là phòng cũi của dân chúng hay chuồng ngựa địa chủ thậm chí là miếu chùa cũng đều có thể dùng để ngủ.

Tiêu Phàm gật đầu, rốt cục cũng hiểu được, trừ việc trong tay có nhiều hơn vài đồng bạc, đáng về chính trực, mồm mép lừa lọc thì không khác thằng ăn mày là mấy.

- Buổi tối ngươi có thể ngủ ở Túy Tiên lâu, chỉ cần vài chiếc bàn hợp lại thì so với phòng cũi của nhà địa chủ còn thoải mái hơn. Hơn nữa cũng không đến nỗi phải đi ngủ nhờ đền miếu, Tam Thanh đạo quân không giống là người tùy tiện, nếu thấy ngươi ngủ ở miếu hòa thượng lão nhân gia người chắc chắn sẽ mất hứng.

Thái Hư thần tình cảm kích:

- Tiêu lão đệ quả là người tốt, bản đạo và Tam Thanh đạo quân xin đa tạ.

- Ta chỉ chiêu đãi ngươi, không chiêu đãi Tam Thanh đạo quân.

- Cái này, đó là... Tiêu lão đệ định tính toán thế nào?

- Đi bái phỏng Tào huyện thừa.

- Bái phỏng hắt để làm gì?

Tiêu Phàm nở nụ cười xấu xa nói:

- Ta không dám cùng Kim Ngọc lâu đối địch nhưng Tào huyện thừa khẳng định sẽ dám.

Tào huyện thừa vẫn đang ở tại quan dịch.

Lần trước Tiêu Phàm đã qua đây nhiều lần, lính canh cửa cũng rất yêu bạc. Vậy nên lính ở dịch trạm rất thoải mái cho hắn cùng hai gã hạ nhân đi vào. Thái Hư vội về mặt bí hiểm bắt đầu lừa gạt dịch tốt:

- Vị nhân huynh này, người có điềm hung.

Trong phòng ngủ của Tào Nghị đốt nến, trong ánh sáng tù mù hắn đang uống rượu, lão bộc nhân già nua vẫn như cũ đứng ở sau lưng hắn không nói một lời.

Tiêu Phàm đi vào, liền hướng phía Tào Nghị lạy dài:

- Thảo dân Tiêu Phàm, bái kiến nhị lão gia.

Tào Nghị hí hí mắt, hắc hắc cười, trong cả cái huyện Giang Phổ này người mà hắn nhìn cảm thấy có chút hơi thuận mắt cũng chỉ có Tiêu Phàm này, cảm giác này vô cùng vi diệu không hề quan hệ gì đến địa vị hay thân phận, hoàn toàn là sự bội phục giữa nam nhân với nhau.

Hai mắt của gã nhìn vào vò rượu, sau đó tùy ý hỏi:

- Đã trể thế này, người đến đây để uống rượu với bản quan sao?

Tiêu Phàm sắc mặt sở hãi, vội vàng lắc đầu:

-... Không phải.

- Không uống rượu người chạy tới đây làm gì?

Tiêu Phàm -... -

Hắn càng lúc càng cảm thấy vị Huyện thừa đại nhân này giống phùng giá áo túi com.

Tiêu Phàm đẩy cánh cửa sau đó vẫy tay gọi hai gã hạ nhân đem thùng gỗ mang vào trong phòng.

Tào Nghị chân mày hơi cau lại, trầm giọng nói:

- Đây là cái gì?

Tiêu Phàm không trả lời, mở dây thùng sau đó bật nắp thùng ra, cả phòng tức gì sáng lên.

Đó là một hòm bạc, từng nén bạc sáng choang được đựng đầy một hòm.

Lại nói, từ năm Hồng Vũ thứ tám, Chu Nguyên Chương đã phát hành tiền giấy Đại Minh, trên nguyên tắc là cấm dùng bạc để giao dịch, nhưng tiền giấy bởi vì nguyên nhân rất dễ làm giả, sức hút so với bạc kém rất nhiều. Vì thế dân gian vẫn thường giữ thói quen dùng bạc để thay tiền khi giao dịch.

Một thùng bạc này phỏng chừng cũng có đến hai nghìn thoi, ánh sáng của bạc khiến cho Tào Nghị cùng lão bộc nhân đằng sau gã không khỏi mở to mắt để nhìn.

Nhưng chỉ giây lát sau, sắc mặt Tào Nghị liền trầm xuống:

- Người làm vậy là có ý gì? Nghĩ muốn hối lộ bản quan sao?

Tiêu Phàm mỉm cười, phất tay bảo hai gã hạ nhân đi ra ngoài, sau đó thái độ kính cẩn cầm quyển sách trong tay đưa tới trước mặt Tào Nghị, nhẹ giọng nói:

- Đại nhân, đây là sổ sách thu chi của Túy Tiên lâu, cả năm nay, tổng cộng lợi nhuận là bốn ngàn lượng bạc, mỗi một khoản thu chi đều đã được viết lại, mời đại nhân xem qua.

Tào Nghị không hề tiếp lấy sổ sách mà ánh mắt sắc bén lại nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm.

- Sổ sách của Túy Tiên lâu các người cùng bản quan làm gì có quan hệ gì? Người đưa cho ta phỏng có ích gì cơ chứ?

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Đương nhiên cùng đại nhân có quan hệ, bởi vì... Túy Tiên lâu có một nửa vốn là do ngài bỏ ra, ngài chính là một đại cổ đông của Túy Tiên lâu a.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Thụ lộc đồng thuyền

- Bản quan trở thành cổ đông của Túy Tiên lâu từ lúc nào vậy?

Nhìn hòm bạc đang phát sáng trong phòng, Tào Nghị khẽ liếc qua quyển sổ, tựa như đang nói đùa.

Tiêu Phàm từ trong người lấy ra một bản văn khế, bình tĩnh đưa lên nói:

- Đại nhân, người tài giỏi thường hay quên, để thảo dân nhắc lại cho ngài nhớ, trên văn khế này đã viết rõ Túy Tiên lâu có một nửa là của ngài. Triều đình đã có lệnh nghiêm cấm không cho phép quan viên kinh doanh, cho nên trên văn khế này không viết tên ngài, cũng có thể vị cổ đông này với đại nhân là bằng hữu hoặc họ hàng xa hay là đại nhân cứ tùy ý mà điền. Hơn nữa đã tới cuối năm, tiền lãi năm nay của Túy tiên lâu thảo dân tự mình đem đến đây, tổng cộng là hai nghìn một trăm lượng bạc, mời đại nhân kiểm tra và thu nhận.

Tào Nghị tiếp nhận văn khế, không vội vã nhìn vào mà lại gất gao nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, trong lòng có chút khiếp sợ.

Trên đời này có rất nhiều cách đút lót hối lộ, Tào Nghị bình thường vẫn đi theo bên Yến Vương, tất nhiên là thấy vô số thủ đoạn, nào là tặng mỹ nữ, đồ cổ hay tiền bạc hẳn đều gặp qua rất nhiều. Nhưng giống như Tiêu Phàm dùng cổ phần để hối lộ thì hẳn chưa bao giờ thấy, chiều này quả thật vô cùng đẹp mắt, cơ hồ có thể biến từ hối lộ thành việc quang minh chính đại, cho dù người khác có biết cũng không thể làm gì, giả Tiêu Phàm này quả không phải là người đơn giản.

Tiêu Phàm đương nhiên cảm thấy rất bình thường, kiếp trước những chuyện như thế này với hắn đều là chuyện thường ngày ở huyện, hẳn chỉ là bất chúc mà thôi. Nhưng ở thời cổ đại kiến thức còn eo hẹp này, cách đút lót của hắn có thể coi là một bước tiến vượt bậc, bởi vì thời này thương nhân vẫn còn thói quen gia tộc không cùng người khác đầu tư để kinh doanh, nên chưa hề xuất hiện việc dùng cổ phần để hối lộ.

Tào Nghị cầm trong tay bản văn khế, nhàn nhạt hỏi:

- Vô công bất thụ lộc, bản quan vô duyên vô cớ vì sao lại phải cầm chỗ bạc này?

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Đại nhân nói quá lời, ngài là hán tử quanh mình lỗi lạc, ăn ngay nói thẳng, thảo dân cũng không khách sáo xin được nói thẳng, Trần gia là người làm ăn, mà người làm ăn buôn bán nếu không có chỗ dựa vững chắc thì không được.

Tào Nghị vẻ mặt vẫn như cũ, lạnh nhạt không hề biểu lộ cảm xúc.

- Vì thế Trần gia muốn ta đứng đằng sau làm chỗ dựa vững chắc? đừng quên đây là Giang Phổ huyện, trên bản quan còn có Hoàng tri huyện, bản quan dù sao cũng chỉ mới nhậm chức, làm sao có tài đức gì để làm chỗ dựa vững chắc cho các người.

- Đại nhân quá khiêm nhường rồi, thảo dân cũng biết đại nhân ngài là người có chí lớn, sẽ không có khả năng suốt đời dậm chân ở chức bát phẩm Huyện thừa.

Tào Nghị nở nụ cười:

- Lời này của người thật là lớn mật, nếu truyền ra ngoài để Hoàng tri huyện biết được, người thử đoán xem kết cục của Trần gia sẽ như thế nào?

Tiêu Phàm nheo mắt, nói:

- Việc buôn bán vốn là phiêu lưu, nhưng một vốn bốn lời, dù sao thì thảo dân cũng đã quyết tâm, kết cục sau này có ra sao cũng không oán trách.

Tào Nghị đột nhiên nở nụ cười, ánh mắt trở nên sắc bén tán mát ra một cỗ uy thế vô hình, nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm rất lâu, sau đó hừ lạnh nói:

- Người nói muốn dựa dẫm dưới trướng bản quan, vậy bản quan sẽ cho người dựa dẫm sao? Trần gia coi bản quan là cái gì? Là tay đầm của Trần Tứ Lục hay là chó săn của hắn?

- Thảo dân không dám, đại nhân quá lời.

Tiêu Phàm trong lòng sợ hãi, tê dại cả da đầu, cắn răng thấp giọng nói:

- Đại nhân xin thứ cho thảo dân cuồng ngôn, đến hôm nay ở trong Giang Phổ huyện này bất luận là người trong quan trường hay kẻ thường dân đều biết rằng ngài và Hoàng tri huyện đang ở thế nhĩ hô tương tranh. Thảo dân xin hỏi đại nhân, ngoại trừ Trần gia thì còn có ai có nôi khí phách giữa lúc hai hổ tranh nhau mà hướng về đại nhân bày tỏ? Trần gia một mảnh thành ý, xin đại nhân chớ nên hiểu lầm.

Tào Nghị nói không ra lời, Tiêu Phàm nói cũng đều là sự thật, ở trong Giang Phổ huyện này vô luận là chủ bộ, điền sử, thư lại, hay bộ đầu nha dịch đối với cuộc chiến tranh giành quyền lực của Hoàng tri huyện và hần đều tỏ thái độ tọa sơn quan hổ đấu. Tào Nghị hần không phải là người ngu ngốc, hần đương nhiên nhìn ra được Trần gia dám giữa lúc này không do dự đứng về phía hần quả thật rất có khí phách, là một thương nhân thức thời, Tào Nghị như thế nào mà lại đi cự tuyệt Trần gia đây?

Tiêu Phàm thấy Tào Nghị không nói lời nào, liền nói tiếp:

- Đại nhân nhậm chức huyện thừa, cũng cần phải bồi dưỡng thế lực, Trần gia tuy chỉ là một thương hộ hèn kém nhưng ở trong Giang Phổ huyện cũng có vài phần mặt mũi. Đại nhân cùng Hoàng tri huyện sắp tới tranh giành quyền lực bất luận cho dù ngài có thu hay không thu số cổ phần này thì mọi việc phải làm cũng vẫn như vậy, đại nhân cần gì phải cự tuyệt chút dật hoa thêu gấm của Trần gia? Đại nhân ngài muốn bồi dưỡng thế lực và tạo dựng cơ nghiệp thì số bạc cần dùng cũng không phải là ít.

Tào Nghị nghĩ nghĩ, rốt cục trên mặt cũng nở ra một nụ cười, khí thế khiến người khác kinh hồn trong phòng từ nãy giờ tiền tiêu thất, Tiêu Phàm nhẹ cả người lặng lẽ thở ra một hơi.

Cái khí thế kia thật sự quá đáng sợ.

Tào Nghị làm như không, đem văn khế thu vào trong lòng, bưng vò rượu trên bàn uống một ngụm lớn, sau đó thần nhiên nói:

- Ngươi cũng là một tên gia hỏa khéo léo... Thôi, ngươi về đi, từ hôm nay việc của Trần gia cũng là việc của bản quan. Bạc bản quan cũng đã nhận, về nói cho Trần Tứ Lục biết rằng bản quan đồng ý không phải là vì Trần Tứ Lục hay Trần gia hần mà là vì Tiêu Phàm ngươi.

Tiêu Phàm nghe vậy, thần tình đại hỉ, vái dài nói:

- Đa tạ đại nhân khen ngợi, thảo dân vô cùng cảm kích.

Tào Nghị nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, có chút thâm trầm nói:

- Bản quan đã nhìn ra tiểu tử ngươi cũng không phải người thường, hôm nay đưa đến cho ta một nửa tiền lãi của Túy Tiên lâu hần là chủ ý của ngươi? Ha ha, quả là thông minh, đừng khách khí nói không chừng sau này bản quan còn phải nhờ vào ngươi.

Tiêu Phàm mặt mũi vui mừng, cũng không để những lời đó trong lòng mà lập tức tát nước theo mưa:

- Nói đến việc của Trần gia, trước mắt liền có một cản trở, phải mời đại nhân làm chủ, đối diện Túy Tiên lâu mới mở một quán là Kim Ngọc lâu, nghe nói... là do Hoàng tri huyện đứng đằng sau mở ra.

Tào Nghị trầm mặc một chút, nói:

- Bản quan đã biết.

Tiêu Phàm thấy nói thêm nữa cũng không hay, liền thi lễ nói:

- Như vậy, thảo dân xin cáo lui.

Vừa xoay người đi được hai bước, Tào Nghị liền ở phía sau gọi giật lại.

- Tiêu Phàm...

- Có thảo dân.

-... Nói thế nào thì Lão tử cũng là người từ trong đồng xác chết bò ra, Trần gia có khí phách như thế bản quan há lại không bằng gã Trần mập? thắng tay mà làm đi, quan trên nếu có hỏi bản quan đều có thể làm chủ, nhưng đừng để chết người, bây giờ chưa đến lúc trực tiếp đối đầu với Hoàng tri huyện, hiểu ý của bản quan không?

Tiêu Phàm trong lòng mừng như điên, không nói thêm câu nào nữa, vái dài Tào Nghị một lần sau đó hướng về phía của quan dịch đi ra.

Chỉ có bạc trắng mới chính là lợi ích, mới là thủ đoạn câu kết hay nhất giữa quan và thương, Tiêu Phàm hiểu rất rõ đạo lý này.

Từ giờ trở đi, Tào huyện thừa cùng Trần gia và Túy Tiên lâu hoàn toàn được cột chung một thuyền.

Có chỗ dựa vững chắc như vậy, Kim Ngọc lâu tính là cái gì?

Tính cái rắm!!!

Ngày hôm sau Tiêu Phàm phân phó Túy Tiên lâu đóng cửa. Dù sao cũng không có sinh ý, không bằng đóng cửa rồi hảo hảo ngắm xem ứng phó với đối thủ Kim Ngọc lâu như thế nào.

- Nhận thêm hai đầu bếp, tiểu nhị cũng cần nhiều hơn, những người trước kia bỏ đi xem có thể mời bọn họ quay trở lại được hay không. Tiêu Phàm phân phó lão Thái:

- Mở từ lâu, hương vị phải tốt nhất, đồ ăn cũng phải tốt nhất thì khách nhân mới đến, đây là điều quan trọng không thể bỏ qua.

Lão Thái vâng dạ gật đầu.

- ... Sẽ đem những bài trí trong đại đường này toàn bộ bỏ đi, bài trí lại một lần nữa, ở phía đông lưu lại hai trượng vuông đất trống, sau đó lập thành một sân khấu, sau này có thể mời gánh hát hoặc tiên sinh kể chuyện, đàn xướng hát hò cho thêm phần náo nhiệt.

Lão Thái gật đầu, lập tức lộ vẻ khó khăn nói:

- Chương quỹ, làm như vậy thì có ích gì? Kim Ngọc lâu chèn ép chúng ta, nếu làm như vậy mà không có khách nhân thì chẳng phải lãng phí sao?

Tiêu Phàm làm bộ dạng thần bí nói:

- Mọi người đều là kẻ buôn bán, có lẽ một ngày nào đó chương quỹ Kim Ngọc lâu sẽ nghĩ thông suốt, không quấy rầy chúng ta nữa thì sao.

Lão Thái ngạc nhiên, vị chương quỹ này có phải... quá mức ngây thơ rồi không?

- Nhờ lão chủ nhân không đồng ý thì chúng ta phải làm sao?

- Yên tâm đi, hẳn sẽ đáp ứng, trong mắt hẳn lúc này Túy Tiên lâu đã là ngựa chết, một khi như vậy thì coi như không còn giá trị gì cả, chúng ta tùy tiện làm gì hẳn cũng sẽ không có ý kiến.

Hắn đang cùng lão Thái thảo luận làm thế nào để Túy Tiên lâu đông sơn tái khởi thì đột nhiên đã có chuyện xảy ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng - phanh- lớn, cửa vào đã bị người ta một cước đá đổ, một âm thanh cuồng vọng quát lên:

- Người nào là tên vương bát đản Tiêu Phàm, đến đây cho lão tử.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cáo mượn oai hùm

Trong Túy Tiên Lâu, lão Thái cùng hai gã tiểu nhị với một tên đầu bếp, tất cả mọi người đang tập trung ánh mắt nhìn ra cửa.

Ngoài cửa ánh sáng bất chợt tối sầm lại, một người thanh niên một thân trù sam màu trắng, ở giữa một đám lưu manh vây quanh bên dưới, đang ngẩng cao đầu đi đến.

Tiêu Phàm tâm trạng căng thẳng, phiên toái của mình đến rồi đây. Rất nhiều tác phẩm điện ảnh kinh điển cũng đã chiếu qua. Kẻ đi quậy phá này nhất định là cao ngạo, hai mắt vĩnh ngược nhìn trời.

Quả nhiên, nam tử trẻ tuổi đi vào sau cùng, ngấm ngĩa chiếc quạt đang cầm trong tay vừa thu lại, hai mắt héch lên trời lớn tiếng nói:

- Tên vương bát đản Tiêu Phàm là ai? Đứng ra cho ta!

Lão thái, tiểu nhị và tên đầu bếp sợ tới mức mặt cắt ra không còn một chút máu, vội vàng nghĩ cho mình một đường lui sau này.

Tiêu Phàm nhìn bên, không khỏi chỉ vào cái mũi của mình cười khò:

- Ta chính là Tiêu Phàm, bất quá ta không phải là vương bát đản.

Diện mạo nam tử trẻ tuổi có chút anh tuấn, chỉ có điều sắc mặt hơi tái nhợt một chút, cặp mắt dài nhỏ híp lại. Thoạt nhìn rất âm trầm, trên đường cước bộ có chút xiêu vẹo, vừa nhìn đã biết là một kẻ từ sắc quá độ trong thời gian dài.

Nam tử trẻ tuổi nhìn Tiêu Phàm, giọng lạnh lùng nói:

- Người chính là Tiêu Phàm? Con rết bắt lực của trần gia?

Tiêu Phàm bắt đất đi gạt đầu, bắt lực, hai chữ tựa hồ đã trở thành chiêu bài của hắn, người gặp người khen.

Nam tử trẻ tuổi thấy Tiêu Phàm thừa nhận, trong mắt hiện lên vẻ tàn khốc, hấn gờ ngón cái lên, chỉ vào ngực mình, đáng vẻ kêu ngạo nói:

- Biết ta là ai không?

Tiêu Phàm lắc đầu, nhú mày nói:

- Ta xem các vị khí thế to lớn, các hạ bộ mặt dữ tợn, mặc dù không biết các ngươi là ai, nhưng có thể khẳng định, các ngươi cũng chẳng phải là người lương thiện gì.

Khuôn mặt tuấn tú nam tử trẻ tuổi lập tức trầm xuống, trong mắt lửa giận ngút trời, giọng lạnh lùng nói:

- Chết đến nơi còn dám khua môi múa mép. Tiêu Phàm, ngươi nhớ kỹ cho ta, ta gọi là Hoàng Duy Thiện, là con trai độc nhất của Hoàng tri huyện. Người đầu đánh hấn cho lão tử! Cho dù đánh chết hấn ta chịu hết trách nhiệm!

Đám lưu manh phía sau Hoàng Duy Thiện nghe vậy nhất tề lên tiếng, xắn tay áo lên hướng phía trước ồ ạt xông lên.

Mí mắt Tiêu Phàm giật mạnh, hấn đã từng nghe qua tên này. Hoàng Duy Thiện, con trai độc nhất của Hoàng tri huyện, đã sớm từng nhớ đến sắc đẹp của Trần Oanh Nhi, thật lòng mà nói, hấn cùng với tên Hoàng Duy Thiện trước mắt này chính là tình địch. Tình địch gặp mặt, hết sức tức giận, cho dù có giết người đi chăng nữa cũng rất phù hợp với logic.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, đám lưu manh này trước mắt đã xông tới, bọn chúng mỗi đứa cầm trong tay không phải là côn bổng thì cũng là trường đao, ánh mắt hau háu của bọn chúng nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm, hắc hắc cười lạnh.

Lão Thái cùng bọn tiểu nhị đã sớm sợ tới mức lạnh run, ngay người đứng đó không dám nhúc nhích.

Tình thế nguy cấp, Tiêu Phàm nếu không sớm nghĩ ra được một biện pháp nào đó bằng không chỉ sợ hôm nay khó mà giữ được tính mạng.

Trong lúc đám lưu manh tay gươm đao, côn hướng về phía đầu Tiêu Phàm đánh xuống, thì đột nhiên Tiêu Phàm cả người run lên, mở miệng quát to:

- Chậm đã !

Mọi người nhất thời ngăn người ra, Tiêu Phàm mở to hai mắt giận dữ tiến tới phía trước, tay chỉ vào Hoàng Duy Thiện, lạnh lùng quát:

- Hoàng Duy Thiện, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa? Ngươi xác định muốn giết ta sao?

Hoàng Duy Thiện tựa hồ không nghĩ tới Tiêu Phàm trước khi chết lại hỏi như vậy, không khỏi cảm thấy buồn cười nói:

- Suy nghĩ kỹ? Giết một tên dân đen mà thôi, có gì là ghê gớm? Cha ta là tri huyện của huyện Giang Phổ này, nhà ngươi cho dù có chết, Trần Tứ Lục có mấy lá gan giúp ngươi kêu oan cũng không có chỗ mà kêu, giết ngươi thì sao?

Tiêu Phàm trong lòng có chút bi thương, trong lòng loại quan lại thời này thì quyền lực của cha chính là quyền lực của con. Nhìn tính mạng dân chúng như con kiến. Loại quan niệm thâm căn cố đế này đã nhiễm sâu vào trong máu, càng đáng buồn hơn là đó chính là sự thật. Hoàng Duy Thiện vừa vào cửa liền muốn giết hấn, mà lý do căn bản cũng chẳng ai muốn tìm hiểu, mọi người ai cũng hiểu được lý do của chuyện đang xảy ra.

Mà hiện tại, bản thân mình chính là một con kiến đáng thương đang giẫy dụa.

Nghĩ đến sinh tồn, Tiêu Phàm lập tức bình tĩnh lại, cố gắng đè nén tâm lý sợ hãi trong lòng, nhìn chăm chăm vào Hoàng Duy Thiện cười lạnh nói:

- Hoàng công tử, ta chỉ là một thảo dân đối với ngươi mà nói ta chết không có gì đáng tiếc, giết thì giết đi, ta sẽ không mang đến bất cứ chút phiền toái nào cho ngươi. Bất quá, ta cũng khuyên ngươi sau đó có chuyện gì làm quá mức hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Sắc mặt Hoàng Duy Thiện biến sắc, lạnh lùng nói:

- Giết một tên dân đen ta sẽ hối hận? Nực cười, cả huyện Giang Phổ này mấy vạn dân, chết một hai người có gì là quan trọng? Các ngươi, bọn khốn kiếp kia, làm gì đứng đực ra thế? Giết hấn cho ta!

- Các ngươi dám?

Tiêu Phàm hét lớn, đám lưu manh nhất thời đứng lại, uy thế của hấn phát ra khiến mọi người chần chừ, nhưng lại nhất thời không đoán ra tên thanh niên văn nhợc này rốt cuộc là có địa vị gì.

Tiêu Phàm rống to một tiếng, nhất thời trên Túy Tiên Lâu tình thế giữa một đám lưu manh cùng một người lâm vào cục diện giằng co.

- Hoàng Duy Thiện, ngươi hãy suy nghĩ cho cẩn thận, nếu ngươi thực sự giám giết ta, lão tử dám cam đoan tuyệt đối cho nhà ngươi rước họa, ngươi tin hay không? Không tin ngươi động thủ thử xem?

Hoàng Duy Thiện ngần ngừ, trong lòng có chút lo lắng, ngoài miệng trong yếu nói:

- Người nói hươu nói vượn, một tên dân đen, giết người thì có vấn đề gì?

Tiêu Phàm mặt âm trầm như nước, cười lạnh, bầu không khí dương cung bạt kiếm ngày càng quỷ dị.

- Thật vậy chăng? Ta hỏi người, lần này người tới Túy Tiên Lâu gây sự đã cùng phụ thân người Hoàng tri huyện bày mưu đặt kế?

Hoàng Duy Thiện trên mặt có chút xạm lại: - ... -

Hắn đương nhiên không có cùng cha hắn bày mưu đặt kế gì cả, nói trắng ra là hôm nay hắn đến Túy Tiên Lâu này căn bản là gây hắn trả thù. Hắn nghĩ rất đơn giản, trực tiếp giết chết Tiêu Phàm, sau đó tới Trần gia bức hôn, đoạt Trần Oanh Nhi tới tay. Hắn là điển hình cho loại công tử ăn chơi trác táng, hà nam hiệp nữ, cha hắn hiện tại đang đi kinh sư tiếp kiến hữu bộ thị lang Hoàng Quan, sao có thể biết mà bày mưu cho hắn?

Tiêu Phàm nhìn thấy biểu tình trên mặt Hoàng Duy Thiện, trong lòng rút cục nhẹ nhàng thở ra. Tốt lắm, tính mạng ta đã được bảo vệ, chỉ cần không phải là mưu kế của Hoàng tri huyện bày ra là tốt rồi, còn như tên trước mặt này, lão tử dư sức hù dọa hắn chứ không nói chơi.

- Hoàng công tử, ta hỏi lại, người hôm nay dẫn người tới cửa đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

- Cái... Chuẩn bị cái gì?

Tiêu Phàm lại thả ra một tràng bom:

- Hoàng tri huyện cùng Tào huyện thừa chuẩn bị trở mặt đi là vừa, người làm tốt lắm sao? Người xác định muốn giết ta? Hoàn toàn không cần cố kị mặt mũi của Tào huyện thừa?

Hoàng Duy Thiện chấn kinh:

- Tào huyện thừa? Người... Người cùng Tào huyện thừa rốt cục có quan hệ gì?

Tiêu Phàm nở nụ cười cao thâm như một ẩn sĩ nói:

- Trần gia đắc tội Tào huyện thừa, chính ta một tay đứng ra hòa giải. Tào huyện thừa đến huyện Giang Phổ ngày hôm trước thì ngày hôm sau ta vào nhà dịch cùng hắn uống rượu, vậy người nói ta cùng Tào đại nhân có quan hệ gì?

Hoàng Duy Thiện thất thần, huyện Giang Phổ này cũng không lớn, một điểm thay đổi nho nhỏ - gió thổi cỏ lay- thì rất nhanh mọi người đều biết, hắn biết tất cả những điều Tiêu Phàm nói là sự thật?

Nghe ý tứ trong lời nói của Tiêu Phàm, hắn cùng Tào huyện thừa không ngờ lại có quan hệ không cạn với nhau, sự tình này có chút phiền toái.

Tiêu Phàm nhanh chóng tiếp tục châm thêm:

- Người đứng phía sau Tào huyện thừa là ai? Người có biết không?

- Biết, Yên... Yên Vương điện hạ.

Hoàng Duy Thiện nuốt nước miếng một cách gian nan.

- Người có biết Tào huyện thừa xuất thân từ binh lính hay không, phong cách làm việc của hắn là nhanh nhẹn, dùng mãnh, tục tằn, người lại đi trêu chọc hắn, Hoàng công tử người đoán xem người sẽ có kết cục như thế nào?

- Không... Không biết.

- Người có biết rằng giết ta ngang nhiên chính là tát vào mặt của Tào huyện thừa, tát vào mặt Tào huyện thừa cũng chẳng khác nào tát vào mặt Yên vương điện hạ. Mà tát vào mặt Yên Vương điện hạ chính là tát vào mặt mũi Hoàng Thượng, hoàng thất cùng triều đình. Người xác định các người muốn cùng nhau tát vào mặt Hoàng thất cùng Hoàng Thượng sao?

Xong rồi, nếu mình giết hắn thì cái mũi của phụ thân khó mà giữ được. Sắc mặt Hoàng Duy Thiện tái đi, thân mình như nhũn ra:

- Không.. Không biết.

- Đi lại trong chốn quan trường như đi trên một miếng băng mỏng, mỗi một bước đi phải thật cẩn thận, người có biết với biểu hiện của người hôm nay sẽ mang đến cho lệnh tôn bao nhiêu phiền toái không?

- Không... Không biết.

Sắc mặt Hoàng Duy Thiện bắt đầu thay đổi, môi bắt đầu run.

Hắn là kẻ ăn chơi trác táng, nhưng dĩ nhiên không phải kẻ ngu ngốc, đi theo phụ thân hắn mura dầm thắm lâu, hắn đương nhiên biết đạo lý quan trường

hung hiểm. Lúc sau tỉnh táo lại hắn phát hiện, mỗi một câu mà Tiêu Phàm hỏi đều thật sự rất có đạo lý, nếu thật sự theo lời Tiêu Phàm cùng Tào huyện thừa có quan hệ với nhau. Hôm nay nếu mình giết chết hắn ta, sau đó chỉ sợ không ổn, hiện tại hắn bắt đầu thấy hối hận khi đến đây.

Tiêu Phàm lắc đầu thở dài, ánh mắt nhìn về phía hắn tràn ngập thương hại:

- Ngươi cái gì cũng không biết mà cứ nhiên lại mang theo bọn lưu manh này tới cửa giết người hành hung. Hoàng công tử, ta rất tò mò không hiểu dũng khí của ngươi là từ đâu tới? Chẳng lẽ công tử là kẻ không biết sợ sao?

Biểu tình trên bộ mặt Hoàng công tử có chút bất lực.

Đối với vẻ mặt của hắn Tiêu Phàm rất chỉ là hài lòng, hắn thông dong đi đến trước mặt Hoàng Duy Thiện, hướng về phía hắn cúi người, nói:

- Những gì nên nói ta đều nói cả rồi, Hoàng công tử, đến đây, giết ta đi, ta cho ngươi giết.

Hoàng công tử hoảng sợ, sắc mặt tức thì trắng nhợt, liên tục lùi về sau nói:

- Không... Không cần.

- Đến đi mà, đừng khách khí, giết ta rồi ngươi có thể tiêu tan nỗi lo trong lòng, sao lại không làm? Đến đây, động thủ đi, dùng chiêu thức lợi hại nhất cuộc đời ngươi, hung hăng đánh vào người ta đi, ngàn vạn lần không cần hạ thủ lưu tình.

Tiêu Phàm không ngừng giạt dây nói.

- Không... Không... Sự tình hôm nay chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi...

Hoàng công tử sợ vỡ mặt liên tục lùi vài bước, cũng không biết từ lúc nào đem hai tay giấu phía sau lưng, sợ không cẩn thận đụng phải Tiêu Phàm, hắn lại lẩn ra chết thì mình tính làm sao?

- Đến đây đi, đến đây. Tiêu Phàm ta vốn không nên sinh a, Tiêu Phàm ta nên chết đi mới đúng.

Tiêu Phàm thịnh tình mời mọc, biểu tình chân thành khiến mọi người cảm động tới mức rơi nước mắt.

- Không... Ta không cần... Ta thực sự không cần mà.

Hoàng công tử hiện giờ trông giống như một cô gái xinh đẹp trên đường về nhà bị một tên lưu manh chặn đường, một bên lùi về phía sau một bên đau khổ vô lực cầu xin.

Mọi người, Lão thái, tiểu nhị cùng đám lưu manh tay cầm côn bổng đẳng đẳng sát khí đang hận không thể đánh cho Tiêu Phàm thành cái đầu heo tức thì trợn mắt há mồm không tin vào những gì xảy ra trước mắt.

Chúng ta không phải tới đây để giết cô gia của Trần gia sao? Đi giết người nhưng như thế nào mà lại hiện ra quang cảnh như thế này?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Rất hiểu lòng người

- Ngươi thật sự không giết ta?

Biểu tình của Tiêu Phàm dường như rất thất vọng.

- Ta cảm thấy việc làm ra âm ỉ như vậy khẳng định một hồi sẽ hiểu lầm.

Hoàng Duy Thiện biểu hiện sự chân thành. Hắn cảm thấy bất an trong lòng, lời nói của Tiêu Phàm giống như cây đinh ghim vào lòng hắn. Quan trường huyện Giang Phổ tuy rằng không lớn, nhưng dù nhỏ bé thì cũng là một vòng luẩn quẩn, không khéo sẽ rút dây động rừng. Nếu như Tiêu Phàm thật sự có quan hệ với Tào huyện lệnh thì như vậy hôm nay không thể động vào một sợi lông tơ của hắn được. Dân ăn chơi cũng có hai mắt nhìn trời, không thể ngu ngốc cả đời, bọn họ cũng tự hiểu được quần áo đang mặc trên người là do gia đình cung cấp. Nếu chẳng may chọc họa đến cho cha hắn, quan lộ bị ảnh hưởng, như vậy cuộc sống ăn chơi trác táng của mình cũng chấm dứt.

Hiện tại không rõ tình hình như thế nào, Hoàng Duy Thiện tạm thời phải lựa chọn nhượng bộ, hắn cần phải điều tra cho rõ ràng Tiêu Phàm cũng Tào huyện lệnh rốt cuộc là có quan hệ như thế nào? Bên ngoài đều nói cô gia của Trần Gia là một tên phế vật bỏ đi, nhưng nhìn biểu hiện của Tiêu Phàm ngày hôm nay thì Hoàng Duy Thiện cảm thấy những tên nói lời này quả thật là những mắt chó đuôi mù. Có thể bức công tử của tri huyện đến bước đường cùng mà là kẻ bỏ đi sao?

Hiện tại hình tượng của Tiêu Phàm trong lòng Hoàng Duy Thiện có chút sâu không lường được. Phụ thân nói quả không sai, Tiêu Tầm cùng Tào Nghi quả thật giống nhau, đều không phải là đèn dầu sắp cạn.

- Tiêu... Tiêu chường quây, nếu không còn gì muốn nói thì ta, ta đi trước đây.

Gương mặt của Hoàng Duy Thiện co rút lại, dẫn một đám lưu manh hỗn đản về mặt nguyệt ngập chuẩn bị chạy lấy người.

- Chờ một chút!

Tiêu Phàm gọi hần lại.

- Ngươi muốn như thế nào?

Ánh mắt Hoàng Duy Thiện híp lại, hay là tên gia hỏa này không định buông tha cho mình? Thật sự là to gan như chó, dù sao đi nữa mình đường đường là con trai của tri huyện lại để cho một tên dân đen khi dễ, sau này hần còn như thế nào mà ngẩng đầu được?

Tiêu Phàm mỉm cười, kéo Hoàng Duy Thiện qua một bên thấp giọng nói:

- Hoàng công tử, chuyện hôm nay chỉ là một sự hiểu lầm việc này thì không tính. Bất quá tục ngữ có nói “Oan gia nên giải không nên kết.” Hôm nay, Hoàng công tử dẫn nhiều người như vậy đến cửa mà chuyện gì cũng chưa làm, cứ như thế mà đi rồi thì thể diện của Hoàng công tử để ở đâu?

- Ngươi có ý gì?

Về mặt Hoàng Duy Thiện cảnh giác.

Tiêu Phàm cười nói:

- Dân không đầu cùng quan, thảo dân đương nhiên là không thể trêu vào Hoàng công tử ngài, lại không thể để Hoàng công tử mất đi mặt mũi. Cho nên đã nghĩ ra một biện pháp, có thể để cho ngài lấy lại thể diện, thảo dân cũng tốt lưu cho một đường lui cho nhau.

- Cách gì?

Tiêu Phàm thờ dài nói:

- Đánh người là không đúng, bất quá đập từ điểm này thì không sao. Thảo dân vì mặt mũi ngài mà phải lo nghĩ, ngài nếu bây giờ cảm thấy không xuống nước được thì thảo dân cho ngài một lời đề nghị. Không bằng dứt khoát đem Túy Tiên Lâu này đập phá đi, như vậy thì người cũng giữ được thể diện, Hoàng công tử thấy sao?

Hoàng Duy Thiện vừa nghe vậy thì mắt lập tức phát sáng, tiếp theo đó cảnh giác nhìn vào Tiêu Phàm

- Người là chường quây của Túy Tiên Lâu? Ngươi có hảo tâm như vậy, kêu ta đem khác điểm này đập phá? Ngươi có ý đồ gì? Hay cho nghĩ muốn cho ta rơi vào tròng...?

Tiêu Phàm thờ dài nói:

- Thảo dân đương nhiên là không hài lòng rồi, nhưng mà thảo dân thật sự không nghĩ sẽ đắc tội với ngài, nếu trong lòng ngài không hài lòng thì chẳng phải sau này ta sẽ không có được ngày yên ổn. Đây chỉ là một biện pháp bất đắc dĩ mà thôi.

Hoàng Duy Thiện suy nghĩ một chút cảm thấy đập phá từ điểm quả thật vừa có thể trút giận vừa có thể lấy lại mặt mũi.

- Ngươi... Đây chính là lời ngươi nói a, cũng không thể đổi ý ngươi kêu ta đập phá, cho dù sau này ngươi có mời Tào huyện thừa đến đây ta... Ta cũng không sợ a.

- Cái kia là đương nhiên, thảo dân đắc tội ai cũng không dám đắc tội Hoàng công tử ngài.

Tiêu Phàm chỉ tay lên trời mà thề thốt, thuận tiện cũng hảo tâm nhắc nhở:

- Hoàng công tử đập phá có cần công cụ gì không? Thảo dân có thể cung cấp cho người nha.

Đầu óc Hoàng Duy Thiện suy nghĩ thật lâu, rốt cục cũng xác định phải đập phá Túy Tiên Lâu này. Vì thế hần cắn răng một cái, ác giọng nói:

- Không cần! Những thứ này chúng ta có!

Tiêu Phàm thức thời liền đứng qua một bên. Hoàng Duy Thiện đi đến đám lưu manh đang đứng trước mặt, hừ hừ hai tiếng, khôi phục lại bộ dạng kiêu ngạo như lúc mới vào quán.

- Mấy tên hỗn đản các ngươi còn đứng yên làm gì? Đem chỗ này đập phá cho lão tử.

Chúng lưu manh ngần ngợ như con gà tơ sau đó liền phản chấn như mới uống doping. Một tên lưu manh ánh mắt lăm la lăm lét dò xe Tiêu Phàm, liền tên đến trước mặt Hoàng Duy Thiện lấy lòng nói:

- Công tử, người có muốn tiểu nhân giáo huấn tên mặt trắng này không?

- Ba!!

Hoàng Duy Thiện hung hấn tát một phát vào mặt hắn, cả giận nói:

- Chỉ đập phá từ điểm, không cho phép đánh người.

Vì thế mấy tên lưu manh đều cảm hưng khí trong tay đao thương, gây gộc bắt đầu đập phá từ điểm. Bụi đất, ồn ào náo động, khí thế ngất trời, bầu không khí giống như là họp chợ. Chẳng được bao lâu thời gian, đại đường bên trong Túy Tiên Lâu nhất thời đều bị đập cho vụn vặt linh tinh, ngổn ngang, vò rệu dề trên bàn ghế cũng bị đám lưu manh tùy ý nện vào, toàn bộ đều hóa thành tro bụi.

Mọi người hung ác đánh đập, nhiệt tình, năng nổ cả mười phần nhưng mà Tiêu Phàm, lão Thái cùng đám tiểu nhị đứng một bên cũng thờ ơ, không mấy may có phản ứng gì.

Giờ phút này Hoàng công tử tựa như "Nam kinh lộ thượng hảo bát liên" (DG: một sự kiện của Tùng Cửa – kệ nó đi), hình tượng chính nghĩa được rồi tình rồi mù.

Lúc này lão Thái đứng bên cạnh Tiêu Phàm nghe tiếng đập phá đổ vỡ cả người lạnh run.

- Đây chương quỹ... Đến thế nào cho phải, bọn chúng đập phá không chừa một chút gì a...Đây...

Lão Thái gấp đến độ mắt cũng tái như thịt bò. Về mặt Tiêu Phàm vẫn bình tĩnh nhìn vào đám lưu manh đang đập phá từ quá, trong mắt tự nhiên lại hiện ra phần thương thức:

- Lão Thái, người có thể bình tĩnh một chút hay không?

- Chương quỹ, bình tĩnh không được a... này.... Làm sao trả lời với chủ nhân? Xong rồi, xong rồi! Túy Tiên Lâu bị người ta đập phá, ta nhất định sẽ bị chủ nhân đuổi đi.

Về mặt lão Thái tuyệt vọng

Tiêu Phàm thở dài:

- Ta hỏi người này lão Thái, Hoàng công tử dẫn người đến đây đập phá, làm sao chúng ta có thể thương lượng được?

- Sao.. Thương lượng như thế nào? Thương lượng cái gì?

Bộ dạng của lão Thái lúc này trông có vẻ hồ đồ.

Tiêu Phàm lại thở dài, kiên nhẫn nói tiếp:

- Không phải chúng ta đã từng nói đem Túy Tiên Lâu sửa chữa lại sao? Trong đại đường này tất cả mọi thứ đều cần phá đi xây lại, người ngừng lại xem có phải là ta nói như vậy không?

- Đúng là như vậy!!!

Tiêu Phàm thở dài, nhìn đám lưu manh đang đập phá bằng ánh mắt đầy cảm kích, ngữ khí trở nên thú vị:

- Hiện tại, tên tiểu tử này đã nhiệt tình giúp đỡ chúng ta miễn phí, người còn gấp gáp cái rắm gì nữa? Lẽ ra người cần phải biết cảm ơn trong lòng chứ.

Lão Thái nghe vậy liền thất thần, khuôn mặt lo lắng bỗng khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Tiếp theo, trong mắt toát là một ý cười như có như không. Ý cười dần dần lan tràn cả khuôn mặt của lão.

- Chương quỹ nói rất có đạo lý, lão đây thật sự nên cảm tạ bọn chúng mới đúng.

Ngữ khí lão Thái mang theo vài phần ức chế không được vui vẻ cho lắm. Vị Tiêu lão bản này thật sự... rất xấu a! Ha ha.

Rất nhanh, đám lưu manh đã đem đại đường đập phá đến mức tan thành khối bụi, Hoàng Duy Thiện thấy được cảnh tàn phá của đại đường này không khỏi nở nụ cười thỏa mãn. Hắn thở hắt hắt đi đến trước mặt của Tiêu Phàm nói:

- Hừ, Tiêu Phàm người thấy rõ rồi chứ! Sau này còn dám đắc tội đến ta thì kết cục sẽ giống như Túy Tiên Lâu này đây!

Tiêu Phàm khúm núm:

- Dạ, dạ, Hoàng công tử lộ ra thần uy, thảo dân ngưỡng mộ, sợ hãi không thôi.

Hoàng Duy Thiện thấy vẻ mặt cung kính của Tiêu Phàm, trong lòng không khỏi sinh ra một chút hảo cảm đối với hắn. Vị Tiêu chương quỹ này làm việc quả thật khéo léo, trước mặt đám lưu manh còn giữ thể diện cho mình vì thể diện của mình mà hắn đem cả tửu điểm cho mình đập phá. Người này nói được làm được, cũng là bất đắc dĩ mà bất lực thôi.

Hoàng công tử chưa từng có lần nào đắc ý như lần này, dẫn một đại bang lưu manh khiêng các loại công cụ, giống như một đám mới vừa làm xong hoạt động mệt nhọc phó phó đích thi công đội, hài lòng đích rồi đi Túy tiên lâu.

Tiêu Phàm nhìn Hoàng công tử dương dương đắc ý rồi đi, thần sắc vui mừng thờ dài một hơi:

- Cái gì được gọi là lãi kép, là cái này a.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đạo gia phát hỏa

Ngoài cửa Túy Tiên lâu có một đám người vây quanh, tất cả mọi người đều là dân chúng tới xem náo nhiệt, trong đó không thiếu người đồng tình, đương nhiên cũng không thể thiếu những kẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa, nhân sinh trăm mối, chỉ cần nhìn liếc qua đám người xem náo nhiệt này, có thể nhận ra những cung bậc cảm xúc khác nhau.

Hoàng Duy Thiện dẫn đám lưu manh đi rồi, dân chúng đến xem náo nhiệt cũng nói gót nhau tốp năm, tốp ba tản ra.

Tên con quan này hống hách nổi giận đập Túy Tiên lâu, như một con chó hung hăng cắn càn, không hiểu sao lại thành một trò khôi hài. Trong nội tâm Tiêu Phàm thực cảm kích tên Hoàng công tử khảng khái, điều này chẳng những giúp hắn tiết kiệm mà còn bớt đi phiền toái.

Đương nhiên nguyên nhân gây ra chuyện này là thiên kim nhà họ Trần. Nói thật, Tiêu Phàm có chút không nghĩ ra, Trần Oanh Nhi rốt cuộc có điểm nào tốt? Đáng giá để cho tên Hoàng Duy Thiện này mang anh em đến “hỏi thăm” mình? Trần Oanh Nhi ngoại trừ ngoại hình xinh đẹp ra thì Tiêu Phàm căn bản không thấy nàng còn có ưu điểm nào khác nữa, ưu điểm là ưu điểm ở khuê phòng, ở tính cách đậm bạc, cổ quái, nữ nhân như vậy lấy về nhà, ít nói mà chỉ nhìn, một khi mở miệng ra có thể làm một người chết. Tiêu Phàm quan tâm là cái bên trong của một con người, nếu tính tình không hợp thì cho dù có đẹp đến mấy hắn cũng không muốn lấy nàng ta.

Bất quá Tiêu Phàm biết, lần này trải qua sự kiện ở Túy Tiên lâu, không, chính xác là sự kiện của Trần gia này, Trần gia ở huyện Giang Phổ này cùng Tào huyện thừa công khai ở cùng một con thuyền. Có lẽ, rất nhanh cả thị trấn sẽ biết được tin tức này. Đương nhiên trong chốn quan trường huyện Giang Phổ mà nói, thương nhân đứng ở bất kỳ một bên nào căn bản không có ảnh hưởng tới đại cục. Tại thời điểm này, tác dụng của thương nhân xác thực là rất nhỏ, Trần gia nhiều lắm thì chỉ tạo cho Tào tri huyện mới nhậm chức thanh thế mà thôi.

Từ xưa đến nay, sự chia phe phái đích xác là một vấn đề lớn trong chốn quan trường, nhưng mà Tiêu Phàm tin tưởng rằng sự lựa chọn của mình là chính xác.

Người đứng sau Hoàng tri huyện là ai hắn không cần biết, hắn chỉ biết người đứng sau Tào Nghị là Yến Vương Chu Lệ. Chu Lệ là ai? Mấy năm sau, chính là kẻ thống trị thứ ba của Đại Minh vương triều, Minh Thành Tổ Vĩnh Lạc hoàng đế hùng tài đại lược, đây chính là ưu thế của một người xuyên việt. Hắn vĩnh viễn không biết mình làm sai chuyện gì, lịch sử đã cho hắn một sự lựa chọn đúng đắn, hắn chỉ cần làm theo quỹ tích lịch sử là mọi việc đều được thuận lợi.

Hoàng công tử đi rồi, Túy Tiên lâu trở thành một đồng hồ ồn, lão Thái cùng tiểu nhị đem cái bàn ở gần cửa sổ hiện nay đã thành vô số mảnh nhỏ dọn đi, bầu không khí tuy rằng trầm mặc nhưng biểu tình trên mặt tất cả mọi người ai cũng rất bình tĩnh, một điểm cũng không có chút giống bị người ta ăn hiếp dẫn đến nản lòng.

Tiêu Phàm vuốt cằm, suy nghĩ xem nên mở miệng như thế nào để lấy từ Trần Tứ Lục chút bạc, Túy Tiên lâu muốn sửa chữa lại không có bạc đúng là không được.

Tối buổi tối, Tiêu Phàm cùng Thái Hư đạo trưởng lấy chiếu bài xem mệnh lửa đối trở về Túy Tiên lâu. Tiêu Phàm hứa hẹn qua, sau buổi tối có thể ngủ trong này, ghép mấy chiếc bàn lại để ngủ cũng không có chút gì là phiền toái, Thái Hư đạo trưởng rút cục cũng có một nơi để ngủ sau một thời gian dài sống cảnh màn trời chiếu đất tự nhiên là trong lòng tràn đầy vui mừng. Lúc này chính là quay về thời điểm trước khi xuống núi ngày trước.

Bất quá rất hiển nhiên, ngày hôm nay không phải ngày may mắn của Thái Hư.

Mới bước vào trước cửa Túy Tiên lâu, Thái Hư liền bị cảnh tượng tan hoang trước mắt làm sợ ngây người.

Trong bài “Nhạc Dương Lô Kí” có một câu đại loại là:

“Trèo lên lầu cao

Bỗng nhớ quê xa

Nhìn nơi hoang vắng

Lòng càng xót xa.” (Dịch thơ: Tiểu Bi).

Những lời này rất thích hợp với tâm trạng Thái Hư bây giờ.

Thái Hư tức thì nổi giận:

- Ai? Ai làm ra chuyện này?

Hắn không thể không giận, hắn đã coi Túy Tiên lâu là nhà của hắn, vô luận ai có nhà bị người ta làm cho trở thành như vậy cũng đều tức giận cả, cho dù là người xuất gia cũng không ngoại lệ.

Thái hư cổ thô to, mái tóc lấm tấm hoa râu rậm dựng thẳng che kín hết nếp nhăn trên khuôn mặt già nua đang co rút lại từng đợt, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn rất nhiều.

- Ai? Rốt cuộc là ai làm? Còn có vương pháp không? Có còn luật pháp không?

Thái Hư đạo trưởng nổi giận dùng dưng nói.

Tiêu Phàm vội vàng khuyên giải:

- Đạo trưởng bớt giận, người xuất gia không thể phạm vào sân giới.

Thái Hư cả kinh, vội vàng thu lại lửa giận tình khí, thờ dãi nói:

- A di đà phật.

Tiếp theo, Thái Hư lại nổi trận lôi đình:

- A di con mẹ nó đà Phật! Đạo sĩ ta tìm một địa phương để ngủ dễ dàng lắm sao? Ra ngoài một ngày khi trở về đã bị người khác hủy đi chỗ ngủ, người xuất gia cũng là con người, như thế nào lại không thể phạm vào sân giới?

Tiêu Phàm vội lau mồ hôi lạnh, lão lừa đảo này cũng là một người nhân nghĩa a.

- Tiêu lão đệ, người nói xem! Rốt cuộc là ai đã làm chuyện thiếu đạo đức này? Đạo gia ta đi đánh chết con mẹ hắn!!!

Tiêu Phàm xoa nhẹ cái mũi, cười khổ nói:

- Tục ngữ nói oan gia nên giải không nên kết, một khi đã bị đập từ điểm rồi, hay là lui một bước biển rộng trời cao đi.

Có điều Tiêu Phàm không nỡ lòng nói, trong kế hoạch của hắn, Túy Tiên lâu vốn là toàn bộ đập để sửa chữa lại,

- Không được! Người nhất định phải nói cho ta chuyện này là ai làm? Bàn đạo tu luyện tại hồng trần, giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha, huống chi là chuyện của Tiêu lão đệ người ta nhất định phải xen vào! Không thuận theo Thái Hư ta, ta nhất định không buông tha cho hắn.

Nhất thời Tiêu Phàm cảm thấy kính nể, không thể nào tưởng tượng cái lão lừa đảo này vẫn là hạng người chân tình, ta trước đây đã quá coi thường hắn... Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng hắn là vì hận thù cá nhân, dù sao thì địa phương hắn ngủ cũng bị người ta đập, không có nhà để về hắn trở thành kẻ lưu lạc, tục ngữ nói: “Đầu trục thì đầu sợ bị nắm tóc” cảm xúc của Thái Hư bây giờ rất chi là phù hợp với câu nói đó.

Nhà cách mạng vĩ đại Các Mác từng nói:

- Xiềng xích của người vô sản chính là bản thân mình, lời này thực sự rất có đạo lý, nếu dịch thành tục ngữ, đó là nếu bỏ qua được bản thân mình thì dám kéo Hoàng đế xuống ngựa. Hai câu này sử dụng trên người xuất gia trong trường hợp này rất thích hợp.

Vì thế một già một trẻ trong đêm lén lút ra khỏi cửa Túy Tiên lâu, tìm Hoàng Duy Thiện chuẩn bị nghiệp lớn báo thù.

Đúng như lời Tiêu Phàm nói, tên Hoàng Duy Thiện cũng không khó tìm cho lắm.

Giang Phố chính là một tiểu thị trấn, chỗ ăn chơi buổi tối chỉ có mấy nhà, Tiêu Phàm cùng Thái Hư rất nhanh tìm được Hoàng Duy Thiện.

Hoàng Duy Thiện đang trong một nơi gọi là “Tàng Xuân Các” chính là thanh lâu uống rượu hoa. Hôm nay phát đại uy đập Tủy Tiên lâu, hắn cảm thấy mình rất uy phong, rất vui sướng, tâm lý của vị nha dịch này rất là thỏa mãn, hả hê. Vì thế hắn dẫn bạn bè đến, tại Tàng Xuân Các tụ tập một đám người, mỗi người đang ôm một kĩ nữ chơi đùa.

Biểu tình trên mặt của Tiêu Phàm lại một phen kính sợ, một lần nữa hắn lại cảm nhận được sự hữu dụng của quyền lực.

Tại huyện Giang Phổ nhỏ nhỏ này, cha hắn Hoàng Duệ Đức chính là trời, hắn Hoàng nha nội đồng dạng là con trời. Cho dù Tào huyện thừa đến đây hắn cũng chẳng sợ thử so cao thấp, cũng không thay đổi được hiện trạng bây giờ của Tủy Tiên lâu. Hoàng Duệ Đức đang ở kinh sư tiếp kiến lễ bộ Hoàng thị lang, hắn tin tưởng rằng cha mình sẽ mạng về tin tức tốt lành. Yên Vương thì làm sao? Một tên vương gia ở biên thùy, nếu luận ở kinh sư thì sức ảnh hưởng sao có thể so được với người kề cận bên Hoàng thượng Hoàng thị lang được? Đương kim hoàng thượng đã sớm xác định ai là hoàng thái tôn. Yên vương dù vất vả như thế nào đi nữa cũng không dám đương nổi ngôi vị hoàng đế. Đại hoàn cảnh quyết định tiểu hoàn cảnh. Hoàng Duy Thiện nghĩ tới nghĩ lui cũng cảm thấy Tào huyện thừa tất nhiên sẽ đấu không lại cha mình, lúc này đây hắn có thể nói bản thân mình vô tư lự.

Còn nếu như công khai đi nhờ vả Tào huyện thừa cùng Trần Tứ Lục, còn có tên cô gia đáng ghét ngoài cười nhưng trong không cười kia nữa. Đợi cho Tào huyện thừa sụp đổ, Trần gia cũng xui xẻo ngay, tin tưởng rằng ngày đó cũng không còn xa lắm.

Trần Oanh Nhi, con gái của tên thương nhân kia, cuối cùng cũng sẽ lọt vào bẫy của của Hoàng sai nha hắn.

Hoàng Duy Thiện đối với chuyện này rất có lòng tin.

Bên ngoài “Tàng Xuân Các”, đầu ngõ của góc đường, Tiêu Phàm nhìn vào cảnh tượng huyền ảo khí thế ngất trời, không khỏi lười biếng ngáp một cái, sau đó nhất thời cảm nhận cái lạnh thấu xương của ngày đông, vì thế hắn nhẹ nhàng chà chà chân.

- Nếu không, chúng ta trở về đi, ngày mai lại đến tìm hắn.

Tiêu Phàm khuyên như

Thời gian bây giờ đã khuya, người cổ đại thường có thói quen ngủ sớm dậy sớm. Hiện tại Tiêu Phàm lại nhất thời suy nghĩ, hắn thật sự không đề cao tình thân đến báo thù, bất luận trong lòng Hoàng Duy Thiện nghĩ thế nào đi nữa thì hành vi đập phá Tủy Tiên lâu thực không có làm sai, người ta mệt mỏi vãi mồ hôi ra đập một lần là ném cho ít tiền. Hiện tại mình đi tìm hắn báo thù, Tiêu Phàm cảm thấy loại hành vi này rất cảm thú. . .

- Không được! Đạo gia ta hôm nay cùng hắn liều mạng! Ta không có nhà để ngủ thì hắn cũng đừng mong sống dễ chịu!

Ánh mắt Thái Hư sáng quắc nhìn chăm chăm vào cửa Tàng Xuân Các, cảm giận nói.

Tiêu Phàm thờ dài, hắn cảm thấy Thái Hư quá nóng, so ra chính bản thân mình là người bị hại lại rất bình tĩnh, cư nhiên lại có chút ý tứ bồi tiếp Thái tử đọc sách, thật sự nền tĩnh táo lại một phen.

Hai người ngơ ngác một câu ta một câu đứng ở góc đường đối diện thanh lâu nói chuyện tào lao, ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn như không nhìn chăm chăm vào cửa lớn.

Chẳng biết qua bao lâu, uống rượu thưởng hoa đến mức đỏ mặt tía tai Hoàng Duy Thiện mới vẫy tay lắc lư đi ra cuồng vọng cười lớn cùng đám bạn bè xấu xa của hắn chia tay, sau đó một mình một hướng đông đi đến.

Tức thì Tiêu Phàm mắt sáng lên, chỗ mấu chốt là đây!

Dường như giống một nhà ảo thuật, Tiêu Phàm chẳng biết lấy từ đâu ra hai thứ cùng một lúc, một cái bao tải dài hai thước, trong tay còn có một đoạn mộc côn.

Tiêu Phàm đem hai thứ tới trước mặt Thái Hư, nói:

- Ngươi lấy cái nào? Ta cho ngươi chọn trước.

Thái Hư theo bản năng cầm đoạn mộc côn, sau đó hai mắt trừng lên, nói:

- Ngươi. . . Ngươi đây là có ý gì?

Tiêu Phàm rất kiên nhẫn giải thích:

- Không phải ngươi nói giúp ta báo thù sao?

Thái Hư theo bản năng gạt đầu.

Tiêu Phàm hắc hắc cười, chỉ vào người đang lắc lư đi trên đường đích thị là Hoàng Duy Thiện nói:

- Thấy tên tiểu tử kia không? Chính hắn hôm nay một tay phá hủy Tủy Tiên lâu của chúng ta.

Aùnh mắt Thái Hư tức thì bùng cháy, ánh mắt giống như đang phun hỏa tới nơi.

- Người nói thử xem, chúng ta nên làm như thế nào?

Thái Hư xoa xoa tay, chiến ý trong mắt dạt dào.

Tiêu Phàm là một người khiêm tốn, ít nhất là chính hắn tự cho mình là như vậy, kẻ quân tử cho dù đang phạm pháp cũng muốn nói chuyện một cách văn nhã một chút.

Vì thế Tiêu Phàm ngại ngừng giải thích:

- Ta nghĩ là vậy nè, vì mỗi hắn được một trận giáo huấn, ta dự định tạm thời bịt hai mắt hắn lại sau đó dùng côn tiến hành ẩu đả, lăng nhục, sau đó từ trên người hắn kiếm được chút bồi thường của người bị hại, cuối cùng chạy nhanh rút lui khỏi hiện trường ẩu đả.

Thái Hư xì một tiếng khinh miệt, vạ phần hèn mọn nói:

- Nói nhiều như vậy, không phải là bọc bao tài, đập mọc côn sao?

Tiêu Phàm ngửa mặt suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu nói:

- Không sai, ta cảm thấy người khái quát rất chính xác, về cơ bản thì chính là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tập kích trong đêm

Phía đông trên đường cái, lúc này Hoàng Duy Thiên cả người lắc lư hướng về phía nhà mình mà đi đến hồn nhiên chẳng biết có hai tên địch nhân không có hảo ý đang theo dõi hắn.

Hoàng Duy Thiên không mang tùy tùng hay gia đình, không thể trách hắn sơ ý được, phụ của hắn là Tri huyện lão gia, trong huyện thành là nhân vật số một cầm quyền, ở huyện Giang Phổ cho dù hắn ngang như cua cũng chẳng có ai dám tìm hắn để gây phiền toái.

Đề lâu tất mang họa, Hoàng Duy Thiên đương nhiên không thể nghĩ tới ngay ở huyện Giang Phổ này lại có kẻ có gan dám tìm đến hắn để gây sự.

Tai họa đang lặng lẽ tới gần hắn mà hắn không hay biết.

Dưới màn đêm đen, hai bóng người đang lén lút đi lên.

Một tên cầm một cái bao bố, tên còn lại cầm một cây gậy giống 'quân thổ bát lộ' (quân giải phóng TQ) ở dưới pháo đài quân Nhật.

Hoàng Duy Thiên còn đang lao đảo lắc lư, trong miệng còn hừ hừ hát bài dân ca. Tối nay, ở Tàng Xuân Các Hoàng công tử thực sự chơi rất HIGH (cao), ngoại trừ uống thuốc lag ra thì chuyện xấu gì hắn cũng đã làm rồi.

Ở xa xa phía sau, Tiêu Phàm nhìn vào bộ dạng lúc này của Hoàng công tử, nói thật ngay cả bản thân hắn cũng tự nhận mình là chính nhân quân tử Tiêu chương quỳ cũng không nhìn được mà muốn xông lên đánh cho hắn một trận. Kiếp trước từ trong vô số các tác phẩm văn học hay film truyền hình đối với hạng người như Hoàng công tử thì chỉ có một cách gọi: "Tên cặn bã.."

Vốn tiêu phàm đối với việc giật dây của mình có chút áy náy, nhưng mà bây giờ đột nhiên cảm giác được, kỳ thật rất cần phải cho tên trẻ tuổi này chịu một chút đau khổ. Có lẽ sau đã kích lần này, hắn sẽ ý thức được thế nào là "sinh vào thời loạn, chết được an lạc", và càng rõ ràng hơn đạo lý "Đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma."

Nghĩ tới nghĩ lui Tiêu Phàm cảm thấy hôm nay đánh hắn một trận quả thật là một việc thiện.

Vì thế, chính nhân quân tử Tiêu Phàm thân nhiên, thậm chí còn có chút tự hào.

Khi còn bé lúc hắn nhất được năm đồng cũng giao cho chú cảnh sát, lúc ấy hắn cũng có cảm giác như thế này.

Thân là một chính nhân quân tử thì phải có nghĩa vụ với xã hội, diệt trừ những tên sâu mọt, ăn hại cùng cấp, mỗi người mỗi việc.

Cách Hoàng Duy Thiên một trượng, Tiêu Phàm liềm âm thầm nháy mắt ra hiệu với Thái Hư, Thái Hư liền gật đầu hiểu ý.

Trong bóng đêm, hai bóng người nhô lên bay tới, Hoàng công tử lúc này đã say căn bản không thể nào phản ứng được. Đầu liền bị người phía sau cầm bao bố chụp lại, vừa mới định lên tiếng kêu lên thì sau ót bỗng nổi lên một trận kinh phong. Thái Hư đã hung hăng đập một gậy vào đầu hắn, cuối

cùng... Hoàng công tử cũng không phụ được sự mong đợi của mọi người mà ngất đi.

Từ lúc hành động cho đến khi kết thúc cũng không qua ba giây, trong thời gian nhất mắt liền hoàn thành, hai người phối hợp không thể chê vào đâu được, hàng loạt động tác như nước chảy mây trôi, cực kỳ lưu loát.

Thái Hư ném cây côn đi, hung hăng hướng về phía Hoàng Duy Thiện lúc này đang nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất mà phun mấy bãi nước bọt, sau đó lại dùng sức đập vào người hắn vào đập, một bên đập một bên liền mắng:

- Khà khà, không xuất chiêu thì ngươi tưởng ta chỉ là bùn cát bên sông sao? Ai bảo ngươi đập ta xuống giường, ai bảo người làm chuyện xằng bậy, ai bảo ngươi trêu chọc gái nhà lành, hôm ta phải phết ngươi đi.

Nói xong Thái Hư liền nhắc chân hung hãn nhắm vào cẳng chân của hắn mà đá.

Tiêu Phàm liền kinh hãi, vội vàng kéo hắn lại:

- Đạo trưởng, giáo huấn như vậy là đủ rồi nếu như ngươi làm cho hắn tuyệt tử tuyệt tông thì có chút quá đáng a.

Thái Hư thở hồng hộc, nghe vậy liền tỉnh lại, sắc mặt nghiêm lại:

A di đà phật bản đạo đã thất thố rồi, tội lỗi... tội lỗi!

Tiêu Phàm đồng tình nhìn dấu chân trên mặt Hoàng công tử, ngồi xổm xuống, cảm túi tiền của Hoàng Duy Thiện phóng lên phóng xuống, ước chừng có mấy chục lượng, hai mắt Tiêu Phàm sáng lên, giàu to rồi, lại giàu to rồi.

Sự thật lại chứng minh, cướp bóc quả thật là một nghề rất có tiền đồ a.

Hắn liền thành thật không khách khí mà đem túi tiền thu vào trong lòng mình. Trong lòng Tiêu Phàm nhất thời dâng lên một cảm giác hạnh phúc như muốn ngất đi.

Thực sự hắn cảm thấy hành động của mình cũng không hề cảm thấy xấu hổ, đập phá như thế thật sự là sảng khoái nhưng... Dù sao thì đập cũng phải đền tiền? Bằng không trên thế nào còn có vương pháp sao? Còn có luật pháp sao?

Thái Hư vượt rào cuối đầu xuống nhìn vào bộ dạng hôn mê bất tỉnh của Hoàng Duy Thiện hắn cảm thấy một gậy mới xuất ra vừa rồi thật sự là rất vừa lòng, bất kể là lực đạo hay góc độ cũng vô cùng chính xác.

- Đúng rồi, bận rộn cả nửa ngày, cuối cùng tên gia hỏa này là ai thế?

Rốt cục Thái Hư cũng nhớ đến vấn đề quan trọng này.

Tiêu Phàm hướng về Thái Hư chấp tay cười nói:

- Tên gia hỏa này họ Hoàng, là công tử của Hoàng tri huyện của huyện Giang Phổ này, chúc mừng đạo trưởng, chúc mừng đạo trưởng. Hôm nay ngài rốt cục cũng đã phạm phải một cái án lớn động trời a... Đạo trưởng ngài tu hành trong hồng trần, lại có từng trải hơn người, thật sự là đáng mừng.

Dưới màn đêm, khuôn mặt đen bóng già nua của Thái Hư lúc này bỗng trở nên tái nhợt.

- Đạo trưởng, người chảy rất nhiều mồ hôi.

- Đạo trưởng, vì sao người lại không nói một lời nào?

- Đạo trưởng... người làm sao vậy?

Một hồi lâu, rốt cục Thái Hư cũng run rẩy nói:

- Ngươi... Ngươi sao lại không nói sớm cho ta biết?

Tiêu Phàm chớp mắt vô tội:

- Người không có hỏi ta!!!

- Tiêu lão đệ a... Bản đạo ngày gần đây cảm giác trong cơ thể khí có ngưng tụ, giống như có sở ngộ. Xem ra cách cảnh giới phi thăng không còn bao xa vì vậy bản đạo quyết định từ ngày mai... À không, từ giờ trở đi bản đạo sẽ dạo chơi tứ hải, phiêu bạt tám phương để chứng thực Thiên đạo.

Tiêu Phàm liền giữ chặt một tay lão, hướng về phía Túy Tiên lâu mà đi tới:

- Đạo trưởng người thật biết nói giỡn, Túy Tiên lâu vừa có ăn có uống cái gì mà chứng thực Thiên đạo, cuộc sống như thế này có làm thần tiên cũng không bằng.

Thái Hư không ngừng giãy dụa:

- Tiêu lão đệ, Tiêu lão đệ ngươi hãy nghe ta nói, hãy nghe ta nói ai, bản đạo rất nhanh sẽ phi thăng thành tiên.
- Thôi đi, điều mọc cánh không thành tiên được đâu, ngươi xương cốt vẫn còn chưa được nhào nắn, để ta xem xét xem, trở về ta sẽ làm đầu bếp tẩm bổ cho ngươi vài thang thuốc.
- Tiêu lão đệ, chuyện hôm nay ngươi cần phải thề giữ bí mật a.
- Được rồi, ta thề, tuyệt không đem chuyện tối hôm nay tiết lộ nửa câu, nếu không phạt ta giống như ngươi đều sẽ làm đạo sĩ.
- Tiêu lão đệ, hay là bây giờ chúng ta đưa Hoàng công tử trở về đi, để hắn ở lại chỗ này thật sự là không lễ phết, hơn nữa nếu hắn nhiễm phong hàn thì làm sao bây giờ.

.....!!!!???????

Hoàng tri huyện không ngờ rằng con trai mình lại người khác đánh cho bất tỉnh ở góc đường đầu hẻm, tất cả tài vật trên người đều bị người khác cướp mất hẳn hoài nghi đây là vụ án cướp của giết người.

Cái tin tức này tại huyện Giang Phổ giống như là một đầu đạn hạt nhân nổ tung.

Hoàng tri huyện nổi giận lôi đình, chuyện này đối với hắn quả là một sự khiêu khích nghiêm trọng.

Mới từ kinh thành trở về, Hoàng tri huyện lập tức triệu tập Lưu bộ đầu cũng đám nha dịch, bộ khoái tới, đem bọn họ mắng cho một trận, cũng nghiêm lệnh đi khắp nơi điều tra dùng tốc độ nhanh nhất để phá án.

Từ đám quan lại trong huyện nha cho đến dân chúng, tất cả mọi người đều biết rằng những ngày tháng yên lành ở huyện Giang Phổ sắp sửa hết rồi.

Mà kẻ cầm đầu vụ án này, con rể Trần gia, đồng chí Tiêu Phàm lúc này đang ở bên trong nội đường của Trần phủ tựa như không có việc gì nhìn vào khuôn mặt không ngừng có quất của Trần Tứ Lục.

- Bạc đã đưa cho Tào huyện lệnh chưa?

Trần Tứ Lục trầm giọng hỏi.

- Đã đưa rồi, Tào huyện lệnh tỏ ra thật cao hứng, hắn còn trực tiếp khen ngày quả là phong cách của một người cao thượng a.

Trần Tứ Lục nặn ra nụ cười so với khóc còn khó nhìn hơn:

- Có thể không cao thượng sao? Ấy za, hơn hai ngàn lượng bạc đó a, aizz...!

Dường như nhìn thấy tâm tình của Trần Tứ Lục không được thoải mái, Tiêu Phàm ngay lập tức bổ sung một câu:

- Nhạc phụ đại nhân, chẳng qua chỉ là hai ngàn lượng bạc, còn bao gồm một nửa cổ phần Túy Tiên lâu. Nói cách khác, sau Túy Tiên lâu mặc kệ buôn bán lời bao nhiêu bạc, đều phải phân một nửa cho Tào huyện thừa, cho dù sinh ý không tốt, có lỗ, muốn đóng cửa, sau khi bán Túy Tiên lâu, được bao nhiêu bạc cũng phải chia một nửa cho hắn.

Sắc mặt Trần Tứ Lục ngay lập tức liền tái đi, che lồng ngực một hồi lâu cũng không nói nên lời.

Tiêu Phàm cũng ném cho lão một cái nhìn đồng tình, thật sự là không quá nhẫn tâm nói cho lão cái sự thật tàn khốc này, bạc cùng cổ phần của Túy Tiên lâu Tào huyện lệnh cũng lấy nhưng mà người ta cũng nói rất rõ ràng, bạc cùng cổ phần thì Tào huyện cũng đã nhận. Bất quá ông ta có nói rõ ràng, nhận là nhận tình của Tiêu Phàm, không có quan hệ gì với Trần tứ lục.

Nếu nói lời này ra phòng chừng Trần Tứ Lục sẽ tức chết ngay tại chỗ.

Vì vậy Tiêu Phàm suy nghĩ một chút thôi thì dừng nên nói ra vậy. Đường đường như ta đây là một kẻ thiện lương a, nhạc phụ khỏe mạnh chính là tâm nguyện của hắn.

Qua một lúc sau, Trần Tứ Lục chậm rãi thở một hơi thật dài rồi nói:

- Thôi, thương nhân nếu muốn tìm một chỗ dựa vững chắc, một ít bạc này cũng là phải bỏ thôi.

Nhìn Tiêu Phàm một cái thật sâu, Trần Tứ Lục nói:

- Hiền tề à, bạc cùng cổ phần đã giao ra Trần gia ta đã gây thù với Hoàng tri huyện rồi, chúng ta cứ nhân nhượng một chút, ngươi cảm thấy sao?

Nhạc phụ đại nhân, người đứng sau Tào huyện lệnh là Yến Vương, Yến vương hùng tài đại lược, là một nhân vật kiêu hùng, nếu chúng ta đứng về phía Yến Vương nhất định sẽ không sai. Hoàng tri huyện tất nhiên là sẽ không đầu lại Tào huyện lệnh, huyện Giang Phổ này sớm muộn cũng là thiên hạ của Tào huyện lệnh, nhạc phụ ngài cứ việc yên tâm đi.

Trần Tứ Lục gật đầu, sau đó lại do dự nói:

- Hay là... chúng ta cũng hồi lộ cho Hoàng tri huyện đi, không đắc tội bên nào cả.

Tiêu Phàm liền cười, cười đến rất xấu:

- Nhạc phụ đại nhân, không còn kịp nữa rồi. Cung đã lên dây thì không thể thu lại được, người cùng Tào huyện lệnh đã bị cột chung vào một chiếc thuyền rồi.

Trần Tứ Lục thấy nụ cười xấu trên mặt Tiêu Phàm, tâm trạng lập tức liềm trầm xuống.

- Người có ý gì?

- Nhạc phụ đại nhân, hôm qua công tử Hoàng tri huyện là Hoàng Duy Thiện dẫn người đến đập phá Túy Tiên lâu, chuyện này ngài đã biết chưa?

- Biết!

Tiêu Phàm tiếp tục mỉm cười nói:

- Buổi tối ngày hôm ấy, Hoàng Duy Thiện bị người khác bị người khác đánh, chuyện như vậy người cũng biết chưa?

- Biết... Biết.

Trần Tứ Lục cả người bắt đầu phát run, hần đột nhiên có một dự cảm bất an:

- Việc này cùng Trần gia chúng ta có quan hệ gì?

- Đương nhiên là có quan hệ, chuyện kia chính là do tiểu tể làm... Ha ha, nhạc phụ đại nhân người nên vì tiểu tể mà giữ bí mật đi a, bằng không thì cả Trần gia sẽ gặp tai họa.

Sắc mặt Trần Tứ Lục chợt biến thành tím, che ngực, mắt tròn trắng, hai chân dùng sức đạp được vài cái rồi ngã đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ra về Trung Hậu

Tiêu Phàm không nghĩ tới nhạc phụ của mình lại là loại nam nhân có thân thể yếu ớt như thế này.

Cho nên sau khi Trần Tứ Lục ngã xỉu, Tiêu Phàm phải phản phò cho hạ nhân gọi đại phu chữa trị cho lão rồi sau đó ngượng ngùng vuốt cái mũi.

Hắn cảm thấy rất không thoải mái, hần vốn định kế tiếp cùng nhạc phụ thảo luận về vấn đề phản đề phản thường. Dù sao người ta đập phá cửa hàng Trần gia, Tiêu Phàm giúp Trần gia báo thù, công lao không dám nói, tốt xấu gì cũng phải có vài phần khổ lao chứ?

Trần Tứ Lục ngã xỉu thật sự là đúng lúc, Tiêu Phàm thật sự là hoài nghi hắn có phải là biết được kế tiếp mình định nói cái gì cho nên mới giả bộ ngã đi.

Sự thật lại chứng minh người càng có tiền lại càng keo kiệt.

Mấy ngày kế tiếp, huyện Giang Phổ có vẻ hết sức yên tĩnh, yên tĩnh đến mức quỷ dị, giống như là khoảng lặng trước cơn bão lũ.

Hoàng tri huyện còn đang ở trong nha môn, mỗi ngày đều mắng nhiếc Lưu bộ đầu, thúc dục nhanh chóng tìm ra kẻ đã dùng côn đánh con của hắn. Hoàng tri huyện chỉ có một đứa con này đương nhiên muốn dốc hết sức vì con trai mà báo thù. Vì vậy mấy ngày này ngoài những đại án không thể bỏ qua Hoàng tri huyện không có tâm tư quản việc khác. Việc này chỉ khổ cho Lưu bộ đầu suốt ngày bị Hoàng tri huyện mắng, mặt mày xám xịt dần theo bọn nha dịch đi ra đường mà điều tra nghe ngóng giống như đàn ruồi không đầu bay loạn lung tung.

Bộ đầu bị mắng, bụng đầy hỏa khí phải tìm một chỗ phát tiết. Cho nên cuộc sống của những kẻ dưới cũng khó mà yên ổn. cứ như thế mà tuần hoàn, Giang phổ huyện tiến vào thời kì giới nghiêm. Những tên du côn đầu đường xó chợ hay những tên lưu manh vô công rồi nghề liên tục bị xúi quẩy. Bọn

nha dịch mặc kệ chúng có phạm tội hay không, không hỏi trắng đen gì liền tống chúng vào đại lao. Trị an của Giang Phổ huyện chưa từng có lúc nào tốt như vậy có thể dùng câu "Cửa roi không ai nhát, đêm ngủ không cần đóng cửa" để hình dung.

Mọi chuyện này, người khởi xướng là Tiêu Phàm vẫn hồn nhiên không hay biết. Lúc này hắn đã đem toàn bộ tâm tư và sự nghiệp của mình.

Người ta thường nói: “nam nhân khi nghiêm túc là lúc đẹp trai nhất”, lời này quả thật không sai. Gần đây Tiêu Phàm thường hay soi gương, càng soi càng thấy mình đẹp ra. cứ tiếp tục như vậy thì sau này cần gì phải phấn đấu vì sự nghiệp, ngồi chờ các phú bà tranh nhau đến vờ đầu để nuôi mình đi.

Bên ngoài những nha sai liên quan sắc mặt tái mét truy tìm hung thủ, còn Tiêu Phàm lại vội vàng trang hoàng cho Túy Tiên lâu.

Phía trước đại sảnh đã thay một đám bàn nước kiểu mới, bắt chước bố cục của quán cà phê ở kiếp trước. Sát tường phía đông đã dựng lên cái đài cao hai trượng bên trên trải thảm đỏ, quầy để rượu cũng được thay mới, cả đại đường nhìn qua trắng lè rất quý phái.

Đồng thời, Tiêu Phàm cũng tuyển mười tên tay chân lanh lẹ, có đôi mắt linh hoạt làm tiểu nhị cùng với ba vị đầu bếp, chỉ đợi tất cả chuẩn bị xong xuôi liền khai trương.

Trong lúc trang hoàng, Chu chương quầy của Kim Ngọc lâu phía đối diện cũng đi qua nhìn, sau đó mặt cười như không cười cùng Tiêu Phàm hàn huyên vài câu. Chu chương quầy nói chuyện thần thái rất khách khí nhưng trong lời nói không có gì là khách khí cả, ngữ khí khinh miệt, trong mắt hắn chuyện này không có gì đáng quan tâm, Kim Ngọc lâu có bối cảnh thâm hậu, cho dù người đem Túy Tiên lâu trang hoàng cả tháng trời trong Giang Phổ huyện cũng công có ai dám tới đây ăn cơm, thô đừng tốn công vô ích.

Lời nói của Chu chương quầy đã cảnh tỉnh Tiêu Phàm, sinh ý của Túy Tiên lâu muốn phát triển thì trước hết phải hạ được đối thủ Kim Ngọc lâu này.

Vì thế, sau khi Chu chương quầy cười lạnh cáo từ thì Tiêu Phàm lâm vào trầm tư.

Lúc này, Thái Hư với bộ dáng tiên phong đạo cốt đi đến.

Mấy ngày gần đây Thái Hư tâm trạng không được tốt, trong thành nha dịch khắp nơi truy bắt kẻ đánh con của Hoàng tri huyện, Thái Hư lão đạo cảm thấy áp lực rất lớn. Sống hơn một trăm ba mươi tuổi đáng lý đã trải qua biết bao nhiêu là mưa gió, nhìn rõ hồng trần, hiểu thấu trần thế. Nhưng từ sau khi quen biết Tiêu Phàm lão mới phát hiện dường như một trăm năm qua lão sống thật uổng phí. Cứ như vậy một thanh niên hai mươi tuổi từng bước từng bước đem một ông lão trăm tuổi dẫn vào con đường sa đọa, cách con đường phạm tội không còn xa nữa.

Trước giờ lão sống bằng việc xem bói lừa gạt người mà nay lại đổi nghề dùng cùn đánh người hưởng chi người bị đánh là công tử của tri huyện đại nhân. Thái Hư trăm năm nay cũng không có trải qua chuyện nào có động tĩnh lớn đến như vậy. Lão hoài nghi đêm hôm đó Tiêu Phàm cố ý làm như vậy. Tiêu từ đó bộ dạng nhả nhặn, nhưng càng tiếp xúc lão càng phát hiện đó chỉ là vẻ bề ngoài lừa gạt thiên hạ. Tiêu từ này lúc nào cũng có ý nghĩ xấu xa. Trong bụng lúc nào cũng luôn tính kế người khác, không thể không phòng.

Mấy này này ăn ở tại Túy Tiên lâu, từ trên xuống dưới Thái Hư cũng đa quen thuộc sau khi thấy Tiêu Phàm ngồi bên bàn nước ngăn người, lão cũng không khách khí lại ngồi bên cạnh, tự rót cho mình chén trà uống một hơi cạn sạch, sau đó chép chép miệng.

- Ai da, người đang nghĩ cái gì đó.

Tiêu Phàm phục hồi tinh thần, thấy Thái Hư đang nhìn vào hắn, trong mắt hiện lên vẻ thân thiết, Tiêu Phàm có chút cảm động. Đây là bằng hữu đầu tiên cũng là bằng hữu duy nhất hắn kết giao từ khi hắn đi vào cái thế giới này.

- À, không có gì, sao hôm nay dọn tiệm sớm thế? Sinh ý như thế nào? Có lừa được người nào không?

Thái Hư thở dài:

- Đừng nói nữa, sinh ý thật ra không tệ, cô nương mặt đỏ hồng nhân duyên, thư sinh nghèo rách mồng tơi hỏi công danh, lão đầu sắp tắt thở hỏi tuổi thọ... đúng là thế gian chuyện gì cũng có.

Tiêu Phàm chấp tay nói cho có lệ:

- Chúc mừng đạo trưởng, đạo trưởng mới tới Giang Phổ mới có một tuần nữa tháng nhưng đã mở ra một thị trường lừa đảo, thật sự là rất đáng mừng.

Thái Hư than thở:

- Sinh ý quả thật không tệ, nhưng ta không có tâm tư để mở miệng gạt tiền a! Tiêu lão đệ, gần đây gió rất lớn đó nha, nghe nói mấy người Lưu bộ đầu bắt thật nhiều lưu manh, chính là vì đêm đó...

Tiêu Phàm lớn tiếng ho khan, Thái Hư cả kinh, nhanh quan sát xung quanh, ngậm chặt miệng lại.

Tiêu Phàm lảng sang chuyện khác, tận tình khuyên bảo:

- Sinh ý tốt như vậy sao có thể không làm được cơ chứ? Đạo trưởng, làm người cần phải chăm chỉ a, tiền lúc nào cũng phải kiếm. có người tới cho người lừa người nhất định phải lừa, cần chém bao nhiêu thì cứ chém bấy nhiêu.

Thái Hư mặt mày sầu khổ:

- Có lẽ hôm nay tâm trạng không yên, tùy tiện lừa dối vài câu, ngược lại đã đắc tội với khách hàng. Suy nghĩ nên về sớm, tránh nói hươu nói vượn, không khéo người ta lại đập chiêu bài của lão đạo.

Tiêu Phàm hiểu kỳ:

- Lão nói người ta những gì?

- Bàn đạo trong lòng không tốt, vì thế đối với mặt rỗ cô nương hỏi nhân duyên thì nói hãy về nhà lấy đá mài mài cái mặt thật phẳng, đối với tên thư sinh nhà nghèo thì bảo sang năm người chắc chắn sẽ thi rớt, thôi chịu khó làm quen đi.

Tiêu Phàm mắt trừng lớn:

- Đạo trưởng người hôm nay quả thật... thật là ngay thẳng a!

Thái Hư vỗ đùi thở dài:

- Trong lòng lo lắng hải hung, bàn đạo sao còn quan đến chuyện của người khác? Nhưng mà đối với lão già sắp tắt thở thật ra lão đã ngậm miệng tích đức, một câu cũng chưa từng nói.

- Đạo trưởng tâm thật là nhân hậu.

- Không có, bàn đạo mặc dù không nói một câu nào nhưng lại chỉ con cừu tiếm bán quan tài đối diện, làm lão đầu ấy khóc ngay tại chỗ, khóc đến thương tâm nha.

Tiêu Phàm: "..."

- Người!!! bộ dạng bản thủ như vậy, bọn họ không đánh người?

Thái Hư ngao ngễ nói:

- Bàn đạo biết khinh công, chẳng lẽ người đã quên?

Tiêu Phàm tán thưởng không thôi, có võ công chính là trâu bò, đắc tội với người cũng không sợ, dù tát chết người bỏ chạy người khác cũng đuổi không kịp. Thật sự là công cụ hữu hiệu để làm điều phi pháp.

Thái Hư trong chớp lát hít một hơi dài, về mặt khăn trương ghé vào bên tai Tiêu Phàm nói:

- Tiêu lão đệ, người nói Hoàng công tử... chuyện đó... trong nha môn sai người có bắt được hai chúng ta hay không. Bàn đạo nhớ rõ chúng ta trước đó đã trùm bao tải vào đầu Hoàng công tử sau đó mới đánh, Hoàng công tử chắc không nhìn thấy mặt của chúng ta.

- Đạo trưởng chớ có lo lắng. Chuyện này chúng ta làm thiên y vô phòng, nha môn tìm không ra chúng ta đâu.

Tiêu Phàm tùy ý trấn an vài câu, nhìn vào vẻ mặt già nua đang khăn trương của Thái Hư đột nhiên nở nụ cười, nụ cười rất gian trá.

Hắn đột nhiên lại nghĩ ra một chủ ý rất không thiện lương.

Thật là kỳ quái, tại sao mỗi lần nhìn thấy Thái Hư hắn lại có thể nghĩ ra những chủ ý bất thiện như thế này. Thái Hư thật sự nên kiểm điểm lại diện mạo của mình đi.

- Đạo trưởng đã đói bụng chưa? tại hạ làm chủ, mời người ăn cơm.

Tiêu Phàm biểu hiện so với cáo già còn muốn chân thành hơn.

Thái Hư cười giễu:

- Người là từ lâu chương quấy, có bữa nào không phải người làm chủ? Đừng nhiều lời, bàn đạo hôm nay muốn ăn lẩu chó, người gọi nhà bếp làm nhanh lên.

- Đạo trưởng lão suốt ngày tại Túy Tiên lâu ăn, cũng nên thay đổi khẩu vị. Đạo trưởng nếu không chê tại hạ mời ngài đến chỗ khác dùng cơm ý ngài như thế nào?

- Nơi nào?

Tiêu Phàm cười hắc hắc chỉ vào Kim Ngọc lâu tráng lệ đối diện:

- Đạo trưởng nghe nói Kim Ngọc lâu đối diện có món Giò hầm tương là Giang Phổ đệ nhất tuyệt, đạo trưởng nghĩ có nên đi nếm thử hay không?

Thái Hư nuốt nước miếng, chuẩn bị gạt đầu. Nhìn thấy vẻ mặt gian trá của Tiêu Phàm, lập tức Thái Hư sinh long cảnh giác.

- Người có ý đồ gì?

Ông lão trăm tuổi dù sao cũng không tên tham ăn tối mắt, lập tức cảm thấy có âm mưu trong đó.

Tiêu Phàm thành khẩn:

- Chỉ đơn giản là ăn cơm thôi, đạo trưởng lo lắng quá nhiều rồi, tại hạ đã đọc qua vài quyển sách thánh hiền, làm việc từ trước tới nay đều quang minh chính đại, như thế nào làm những việc của bọn đạo chích? Đạo trưởng người phải tin nhân cách của ta.

Thái Hư xì một tiếng khinh miệt:

- Kim Ngọc lâu là oan gia của Túy Tiên lâu, cả đời không qua lại với nhau, người không có việc gì chạy đến Kim Ngọc lâu ăn cơm, bản đạo không tin người không có ý đồ. Bản đạo sớm đã nhìn ra, tiểu tử người bề ngoài tỏ ra trung hậu, nhưng thật ra lại là tiểu nhân gian trá. Lúc này khẳng định là người đang tính kế với Kim Ngọc lâu.

Tiêu Phàm ho khụ hai tiếng:

- Đạo trưởng nói vậy thật là oan uổng cho tại hạ, Tại hạ là người đọc sách, người đọc sách đều là theo những lời thánh hiền dạy bảo. Nói nhiều như vậy cuối cùng đạo trưởng có đi hay không? Giở hòm tương đang hướng đạo trưởng vậy gọi kia.

- Đi! Sao lại không đi! Không đi là vương bát đần! Người tính kế Kim Ngọc lâu bản đạo mặc kệ. Dù sao bản đạo cũng để ý tới việc ăn uống, tuyệt nhiên không liên quan đến chuyện ân oán trong đó. Nếu như phát hiện sự tình không đúng, bản đạo liền dùng khinh công nhanh chân bỏ chạy, hắc hắc.

- Đạo trưởng thật là người biết nói lý lẽ.

Vì thế nửa canh giờ sau, Tiêu Phàm cùng Thái Hư hai người ngồi ở trong đại đường tầng một của Kim Ngọc lâu thần sắc bình tĩnh gọi đồ ăn. Chờ tiểu nhị bụng thức ăn lên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mưu đồ gây hấn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quá trình chờ đợi đồ ăn thật là dài, bởi vì sinh ý của Kim Ngọc lâu rất tốt, có thể nói là chật kín chỗ ngồi. Trong sảnh đường rộng lớn, bàn nào cũng có khách, bọn họ nâng chén tụng tụng, cao giọng cười nói. Điểm tiểu nhị bụng khay xuyên qua xuyên lại giữa các bàn như cá lội nước, trông thật ồn ào náo nhiệt.

Tiêu Phàm ghen tị đến nổi đỏ cả mắt. Nếu Kim Ngọc lâu không có bối cảnh thâm hậu, thì việc mua bán đất đai như vậy ắt phải thuộc về Túy Tiên lâu. Thực khách trong sảnh đường mấy ai không vì cái chiều bài Hoàng tri huyện mà tới, đây là phương thức vuốt mông ngựa chuẩn nhất.

Khẽ ho hai tiếng, Tiêu Phàm thăm thỉ với Thái Hư:

- Người còn chưa hỏi vì sao ta lại mời người đến Kim Ngọc lâu ăn cơm đúng không?

Thái Hư ra vẻ nhàn nhả, dù bận vẫn ung dung vuốt cằm râu, khoan thai đáp:

- Bản đạo đã sống hơn 100 tuổi, chút tâm tư nhỏ nhoi ấy của người mà cũng nhìn không ra há chẳng phải chui trong bụng chó còn hơn sao? Bất quá bản đạo chỉ ra sức ăn, mặc kệ ân oán của Túy Tiên lâu và Kim Ngọc lâu. Nếu người có gây chuyện, bản đạo lập tức té ngay. Chớ quên, bản đạo biết khinh công.

Tiêu Phàm hận đến nỗi nghiến chặt răng, khinh công quả là bốn sự rất oách. Ngay lúc này đột nhiên Tiêu Phàm có cảm giác muốn theo Thái Hư học chút khinh công, nhưng điều kiện đầu tiên là lão đạo sĩ trời đánh thánh đàm này không lừa hắn. Biết công phu a, nhưng mà Tiêu Phàm nhìn tới nhìn lui cũng không thấy cái gì chứng tỏ là Thái Hư biết võ công, ắn cũng chẳng khớp mà nói cũng chả thông. Trong tiểu thuyết võ hiệp ngoại trừ đệ tử Cái bang ra thì có cao thủ võ lâm nào lại đi lừa đảo mà sống, thậm chí đến nỗi phải đi xin ăn? Những cao thủ hành tẩu giang hồ nề nếp có thiếu bạc thì thường là nhảy vào một nhà phú hộ xui xẻo nào đó, thuận tay lấy đi một chút bạc, còn để lại vài câu trên tường, đại loại như “Cướp của người giàu chia cho người nghèo”. Còn lão đạo sĩ Thái Hư trước mắt hoàn toàn không giống với những võ lâm cao thủ trong ấn tượng của Tiêu Phàm. Nhìn trái nhìn phải gì cũng thấy giống một lão giang hồ lừa đảo nghèo mặt rệp cả.

Bởi vậy Tiêu Phàm đem cái ý niệm học võ với Thái Hư đập chết ngay tại chỗ. Làm người phải có lý trí chứ.

Tiểu nhị đã bùng thức ăn lên, thịt nạc vai heo nằm trong nước sốt chua ngọt trong suốt bóng loáng, khiến mắt của Tiêu Phàm và Thái Hư chợt sáng rỡ. Hai người không nói hai lời, vung đũa gấp lia lịa, ăn đến nỗi mồm mép sáng bóng, hồn nhiên không thèm để ý đến ánh mắt hoặc hèn mọn hoặc ngạc nhiên của bọn tiểu nhị dọn dẹp bàn bên, ăn trông thật khó coi. Nghe nói món ăn này là đặc sản của Kim Ngọc lâu, hương vị quả không tệ. Nhân phẩm của chương quỹ Kim Ngọc lâu tuy không không tốt nhưng đầu bếp thì cũng có vài phần bồn sự giữ nhà. Ăn như sóng cuộn gió táp, loáng một cái đĩa thức ăn đã sạch nhẵn. Tiêu Phàm và Thái Hư thỏa mãn ngồi dựa ngửa ra sau, xoa xoa bụng ợ rõ to, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

- Ăn ngon không?

Tiêu Phàm khó nhọc ngẩng đầu như hết sức lực, lười biếng cất tiếng hỏi.

Thái Hư gật đầu:

- Không tệ, so với Túy Tiên lâu của ngươi thì cũng mỗi bên một vẻ.

Tiêu Phàm nở nụ cười, trừng mắt nhìn hần, nói:

- Ăn uống no say rồi thì cũng tới lúc chúng ta đi chứ nhỉ?

Thái Hư xia răng, đáp:

- Ờ, tốt tốt. Vậy ngươi đi tính tiền đi rồi còn đi.

Nụ cười trên mặt Tiêu Phàm càng trở nên xấu xa:

- Có một tin tốt và một tin xấu, ngươi muốn nghe tin nào trước?

Đuôi lông mày của Thái Hư chợt máy động, đột nhiên dự cảm thấy có điềm xấu. Ssinh ra một chút là không biết tên tiểu tử này định giở trò gì?

- Nghe tin tốt trước đi.

Thái Hư thận trọng nói.

- Tin tốt là bữa cơm này chúng ta không cần trả tiền.

Thái Hư thở phào nhẹ nhõm, buột miệng thốt lên:

- Thật tốt quá... Uầy, vì sao mà không cần trả tiền?

Tiêu Phàm khen ngợi:

- Đạo trưởng hỏi vấn đề này thật sắc bén, đúng là một châm thấy máu. Vì sao mà không cần trả tiền à...

Nói tới đó, Tiêu Phàm đảo mắt:

- Bởi vì ta không mang tiền.

- Há???

Thái Hư giật mình hoảng sợ, mồ hôi lạnh tuôn rơi lộp độp.

- Sao ngươi... ngươi lại không mang tiền chứ?

Thái Hư sợ đến nỗi toát cả mồ hôi mẹ mồ hôi con, không thèm hạ thấp giọng, hồn hển hỏi.

Tiêu Phàm mở to mắt trông rất vô tội:

- Ta quên mùi

- Quên... quên há?

Thái Hư há hốc mồm, hai mắt tròn trắng, cả nửa ngày sau mới kịp run chân.

- Sao ngươi lại quên chứ? Túy Tiên lâu ở đối diện, ngươi mau về lấy bạc sang...

- Gần đây Túy Tiên lâu trang trí lại, tiêu hết bạc rồi...

Thái Hư đặng hòng không thốt nên lời. Đến giờ hân mới tỉnh ra một chút, quả nhiên tiểu tử này lại chơi xỏ, già hơn trăm tuổi đầu mà bị tên tiểu tử chưa sạch mũi này chơi gác, một đồng tuổi quả thật cũng nên chui vào bụng chó mà nằm đi.

- Bần đạo đã sớm tính toán được, hôm nay có điềm xấu... Ai da! Tiêu lão đệ à, bần đạo không biết ngươi tới Kim Ngọc Lâu làm cái quỷ gì. Nhưng mà như bần đạo đã nói trước, bần đạo chỉ biết ăn với uống, mặc kệ ân oán giữa ngươi và Kim Ngọc lâu. Giờ ăn no uống say rồi, bần đạo muốn dùng khinh công để chuồn, ngươi cứ ở đây mà chơi đùa với bọn họ nhé.

Tiêu Phàm vô cùng đau đớn nói:

- Đạo trưởng sao ngươi lại có thể như vậy? Ăn no uống cạn, giày đã bôi dầu, chỉ có thể cùng phú quý mà không thể cùng hoạn nạn, ngươi thật là không có nghĩa khí a!

Thái Hư mặt đỏ đến tận mang tai, hít một hơi lấy lại tinh thần, giận dữ nói:

- Ngươi có tình đến đây! Hôm nay ngươi định đến Kim Ngọc lâu này để bói lông tìm vết, ngươi tưởng bần đạo nhìn không ra sao?

- Đạo trưởng, ta nguyện xem ngươi là bạn thân tri kỷ..

Thái Hư nổi trận lôi đình:

- Câm miệng! Có cái loại tri kỷ chơi xỏ hại người như ngươi sao?

- Đạo trưởng, muốn mắng muốn chửi gì thì cùng đợi chúng ta thoát thân rồi hẵng tính. Đạo trưởng đã trăm tuổi, có thể nói nhân trung cực thục, nhân sinh lịch duyệt hẳn vô cùng phong phú, chắc là có biện pháp giúp chúng ta thoát khỏi khốn cảnh này?

Thái Hư tức giận hừ một tiếng, trợn mắt nhìn Tiêu Phàm, rồi chợt dạ lệ mắt liếc đám tiểu nhị, trông mắt đảo loạn, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Tiêu Phàm đợi trong chốc lát, cuối cùng Thái Hư cũng mở mắt. Hắn vui vẻ hỏi:

- Đạo trưởng đã có cách?

Thái Hư vuốt râu, trầm mặc hồi lâu rồi bấm ngón tay đáp:

- Trước tiên để bần đạo tính một quẻ xem thử cát hung.

Tiêu Phàm lau mồ hôi:

- Đạo trưởng, đùa vậy chưa đủ sao?

Thái Hư thấy mình sắp nổi điên. Tiểu tử này lời mình xuống nước rồi lại còn nói mình đùa giỡn nữa.

- Nếu không thì làm gì?

Thái Hư cả giận nói.

Tiêu Phàm cười xấu xa, đáp:

- Nếu đạo trưởng không có biện pháp thì tại hạ có một cách..

Hàng lông mi trắng xóa của Thái Hư nhướng lên, hôm nay Tiêu Phàm dẫn mình đến Kim Ngọc lâu quây tung bùng như vậy, rốt cuộc bây giờ cũng đến món chính rồi.

- Ngươi có cách gì?

Tiêu Phàm cười hắc hắc, bộ dáng tao nhã lập tức trở thành gian trá xảo hoạt. Dưới ánh mắt khó hiểu của đám tiểu nhị, hai người châu đầu ghé tai, thầm thì vài câu.

Vì thế, trong Kim Ngọc lâu, giữa tiếng lách cách chạm nhau của chén đĩa, tân khách ngồi đầy giữa đại đường, một lão đạo sĩ già nua đang ăn, đột nhiên miệng sùi bọt mép, run lên bần bật rồi tiếng chén đĩa rơi xuống đất loảng xoảng. Dưới ánh mắt sững sờ của mọi người, lão đạo sĩ ngã đánh ầm xuống đất. Nói thì dài dòng nhưng mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt khiến cho mọi người trong sảnh đường chú ý. Cả đại đường lặng ngắt như tờ, mọi người tò mò nhìn lão đạo sĩ đang sùi bọt mép, giắt kính phong nằm trên mặt đất.

Mọi chuyện chưa dừng lại ở đó, tiểu nhị còn chưa kịp phản ứng thì người thanh niên ngồi bên cạnh lão đạo sĩ vụt lao đến, bị phần kêu to:

- Đạo trưởng! Đạo trưởng! Người bị làm sao vậy? Thế này là sao?

Lão đạo sĩ rên hừ hừ, khó nhọc đưa tay lên, ánh mắt phẫn hận chỉ vào đám tiểu nhị, nói đứt quãng:

- Các người... các người.. cho.. cho gì vào đồ ăn của bản ..bản đạo?

Trong Kim Ngọc lâu một gã mập mạp trắng trắng lạch bạch chạy ra, dường như là chủ sự nội đường, toàn thân xuất mồ hôi lạnh, mặt mày tái mét. Nhìn thấy lão đạo sĩ vội vàng la lớn:

- Vị đạo sĩ này không có việc gì chứ? Mau, mau gọi đại phu cho đạo sĩ..

Lão đạo sĩ run run tay chỉ vào tên mập, căm hận nói:

- Các người.. rớt cuộc các người bỏ gì trong đồ ăn vậy hả?

Tên mập hoảng đến độ sắp khóc:

- Từ lâu chúng ta đường đường chính chính, ngoài gia vị nấu ăn ra làm gì dám bỏ thêm thứ khác vào?

Lão đạo sĩ thều thào:

- Thuốc giải... cầu các người cho bản đạo thuốc giải... Bản đạo ăn đồ ăn của các người, sắp chết rồi...

Tân khách trong nội đường nghe vậy ồn ào, sợ mình cũng ăn phải độc dược gì đó, cuống cuồng ra sức móc họng, chẹt yết hầu. Khắp đại đường toàn nghe thấy tiếng ọ ọ nôn mửa liên hồi.

Chủ sự mập sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, không đợi cho hấn kịp gọi chương quỹ, lão đạo sĩ đã ngửa mặt lên trời đau xót thét lớn:

- Bản đạo tung hoành giang hồ hơn sáu mươi năm, không ngờ hôm nay lại táng thân ở cái tửu lâu nhỏ nhỏ này. Trương Tam Phong sư huynh! Sư đệ... sư đệ không nên tham ăn a! Báo ứng, báo ứng.

Nói xong, lão đạo sĩ giật giật mấy cái rồi thẳng người ra, không một tiếng động.

Người thanh niên ghé vào di thể của lão đạo sĩ, giọng vô cùng bi ai:

- Đạo trưởng! Đạo trưởng! Hãy tỉnh lại đi! Nếu người nhắm mắt xuôi tay mà đi, làm sao ta ăn nói với Trương Tam Phong lão thần tiên, danh xưng Huyền Huyền Tử, còn gọi là Huyền Nhất đạo trưởng. Trương tiên nhân đây...

“Oành oành”, thực khách trong đại đường giống như thùng thuốc súng châm lửa, ầm ầm nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ăn miếng trả miếng

Tiêu Phàm như một người đưa ra danh thiếp, lấy danh hào của vị thần tiên Trương Tam Phong chưa một lần gặp mặt kia từ đầu đến cuối đọc ra một lần, thực khách cùng bọn tiểu nhị Kim Ngọc Lâu lập tức cùng ồ lên.

- Hấn nói đến vị Trương lão thần tiên?

- Cái gì, vị đạo sỹ nằm trên đất là sư đệ của Trương Tam Phong? Điều này là thật hay giả?

- Ôi! Rốt cuộc là thức ăn ở Kim Ngọc Lâu này có gì bất thường? Sao mà ngay cả sư đệ của Trương lão thần tiên ăn vào cũng chống mộng lên trời, bên trong thức ăn có trộn cái gì.

- Hừ, nhỏ giọng dùm một chút! Người không biết Kim Ngọc Lâu này là do ai mở sao? Người chê thờ nhiều rồi hay sao? Đừng có ồn ào, cùng lắm là sau này chúng ta không trở lại đây là được.

- Đúng đúng đúng, hay chúng ta chuồn nhanh, thuận tiện tìm đại phu xem qua một chút, xem thử chúng ta cũng có phải là có trúng độc không.

-.....-

Mọi người nghị luận sôi nổi, sau đó nháy mắt liền trực tiếp chạy trời chết ra khỏi Kim Ngọc lâu

Tên tiểu nhị liền nóng nảy, theo sau các thực khách hô to:

- Ai ai... cũng chớ chạy! Còn chưa trả tiền mà...

- Trở về! Đừng có ngăn cản, đến bọn họ đi đi!

Tên chủ quán mập mập cuối cùng cũng cảm thấy sự tình có gì không đúng, hần xoa xoa đầu, ót đã đổ đầy mồ hôi nhìn vào hai tên, một chết một khóc đang nằm trên mặt đất, trong ánh mắt lộ lên một tia hung ác.

- Nhị vị, các người có chủ tâm làm rối a? Đừng diễn rồi, mọi người đã đi hết rồi, đứng lên đi.

Tiêu Phàm còn đang thút thít nỉ non:

- Đạo trưởng a, hôn đầu về đi...

- Đã đủ rồi! Vị bằng hữu kia, trước mặt người sáng suốt đừng nói lời ám muội. Hôm nay người đến Kim Ngọc lâu của ta gây náo động, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Chúng ta trước kia chưa từng kết thù kết oán?

Mọi người cũng đã đi hết, mục đích của Tiêu Phàm cũng đã đạt được. Vì thế hần dừng khóc, ngẩng đầu nhìn về phía tên chủ quán mập mập kia.

Tên mập thấy kẻ ngẩng đầu lên liền chấn động:

- Đây không phải là cô gia của Trần gia sao?

Tiêu Phàm cười khổ:

- Người cần phải gọi ta Tiêu chương quý. . . Kiềm cô gia Trần gia.

Tên mập cười lạnh:

- Ta đang nghĩ không biết kẻ nào lại lớn mật đến thế dám đến Kim Ngọc lâu này gây sự, thì ra là người. Hôm nay Tiêu chương quý đến đây gây sự, ý muốn như thế nào?

Tiêu Phàm vừa cười vừa nói:

- Không có gì, Kim Ngọc lâu các người đã làm cho vị sư đệ của Trương Tam Phong này trúng độc chết. Vừa rồi, trước khi chết vị đạo trưởng này cũng có di ngôn. Người nói tại Kim Ngọc lâu các người có tụ gió, chứa khí, bắc nam thoáng gió, đúng là một nơi có phong thủy tốt. Vì vậy, tâm nguyện cuối cùng của lão nhân gia là được chôn tại đại đường của Kim Ngọc lâu này. Các vị ở Kim Ngọc lâu này đều là những người hào sảng chắc hẳn sẽ không cự tuyệt tâm nguyện nho nhỏ này của lão nhân gia chứ?

Bọn tiểu nhị trong Kim Ngọc lâu vừa nghe xong lập tức liền nổi giận, thật là hiệp người quá đáng! Tục ngữ có nói tượng đất bỏ tát cũng còn có ba phần là đất, huống hồ người đứng sau Kim Ngọc lâu này lại là Hoàng tri huyện, mọi người trong tú lâu liền phẫn nộ xắn tay áo lên như muốn đánh người.

Thái Hư lúc này đang nằm trên mặt đất giả chết cũng vội vàng nhảy dựng lên rống:

- Phi phi phi! Nói cái gì đó? Thúi lắm! Có người đang rửa sao?

Tiêu Phàm tức giận đến dậm chân:

- Không phải kêu người giả chết thật tốt sao? Sao người lại không nghe lời?

- Bản đạo giả chết liền nghe người muốn chôn ta, ta sao lại không vùng dậy được?

- Vậy phần tiền giò hầm tương kia tính cho người hả.

Tên đạo trưởng này, vừa mới tuyệt khí ban chề tại chỗ liền sống lại còn vui vẻ nữa chứ. Sắc mặt tên mập liền lúc xanh lúc trắng, sau nửa ngày mới cả giận nói:

- Nhị vị, các người chơi đủ chưa? Kim Ngọc lâu cùng các người không cừ không oán nhị vị đến đây rốt cuộc là có âm mưu gì?

Tiêu Phàm vẫn ung dung phì cười, mím cười nói:

- Gió gấp bão. Trước kia Kim Ngọc lâu của các vị đối phó với Túy Tiêu lâu cũng không chứa bất kỳ một thủ đoạn nào. Tại hạ chính là ăn miếng trả miếng mà thôi. Vị quân sư này, việc hôm nay người không quản được đầu hay trở về nói cho Chu chương quỳ một tiếng, nói rằng kẻ hèn Tiêu Phàm này đã tới hướng Chu chương quỳ vãn an.

Xoay người Tiêu Phàm liếc xéo Thái Hư:

- Đạo trưởng định tiếp tục ở đây ăn chân giò hay là theo ta cùng trở về?

Thái Hư vội vàng cười cười:

- Bàn đạo cảm thấy thịt chó ở Túy Tiên lâu ăn ngon hơn.

-- Vậy thì chúng ta về thôi.

Dưới ánh mắt đầy thù địch của mọi người, hai người thân nhiên đi ra khỏi Kim Ngọc lâu. Giờ khắc này Tiêu Phàm đột nhiên nhớ đến Tiêu Lý Phi Dao Lý Tầm Hoan, tại Thiếu Lâm tự bị chúng tăng vây quanh vào bên trong, Lý Tầm Hoan tay kẹp một cây phi đao, cùng đám cao tăng giằng co có nhiều tên hòa thượng võ công cao cường vậy mà không tên nào dám đứng ra đỡ được một đao của anh ấy. Tình cảnh lúc này của mình với Lý Tầm Hoan cũng có phần tương tự.

Bất quá hẳn cảm thấy mình so với Lý Tầm Hoan còn trâu bò hơn. Người ta còn có phi đao trong tay, mình thì ngay cả cái bánh bao cũng không có. Bọn tiểu thị ở Kim Ngọc Lâu cũng không dám bắt hấn lại, như thế này là sao, không có khí thế gì cả.

Mọi người trong Kim Ngọc lâu dùng ánh mắt đầy oán hận nhìn chằm chằm vào hai bóng lưng đang biến mất tại góc đường nắm tay xiết chặt lại. Một gã tiểu nhị đến trước mặt tên mập giọng đầy cảm hận nói:

- Quân sự, tại sao không giữ bọn chúng lại? Chúng ta nhiều người thế này chỉ cần mỗi người toét một bãi nước miếng là cũng khiến chúng chết chìm rồi.

-Ba!

Tên mập liền hung hăng tát một phát lên mặt tên tiểu nhị.

-- Câm miệng! Ngươi thì biết cái gì! Biết hẳn là ai không?

-- Hẳn không phải phải chỉ là con rể bắt lực của Trần sao thôi sao.

Tên tiểu nhị bụm mặt không phục mà nói

- Hừ ! Người ta sớm đã kết thân với Tào huyện lệnh rồi. Lần trước, Hoàng công tử dẫn một đám người vào đập phá Túy Tiên lâu, mà nhiều người như vậy cũng không động đến được một sợi lông tơ của hắn nữa. Ngươi so với Hoàng công tử chẳng lẽ ngu hơn?

- Cái kia.... Nhưng mà cũng không thể để hắn hô báo như thế được? Cái này là sản nghiệp của đại lão gia cứ như vậy để cho một tên cô gia của người khác quấy phá. Vậy sau này người khác nhìn chúng ta như thế nào đây?

Tên mập chủ sự cắn chặt răng:

- Ta lập tức đi tìm Chu chương quỳ để người định đoạt!

Ra khỏi Kim Ngọc lâu một cơn gió lạnh thoảng qua, Tiêu Phàm liền cảm thấy sau lưng nhất thời lạnh lẽo. Hắn duỗi tay ra sờ thì thấy lưng đã thấm ướt đầy mồ hôi.

Thái Hư cười hắc hắc nói:

- Tiêu lão đệ, ngươi sợ rồi sao? Ngươi đoán xem, nếu hôm nay bọn chúng thật sự động thủ đánh người thì chúng ta sẽ có kết cục ra sao?

Tiêu Phàm xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh trán định mà nói:

- Bọn chúng nhất định sẽ không động thủ. Hiện tại Trần gia đã công khai đứng về phía Tào huyện lệnh cái gọi là đánh chó phải ngó.... Khụ khụ, không đúng phải gọi là ném chuột sợ vỡ bình. Tên mập kia cùng đám tiểu nhị chắc chắn sẽ không dám đụng đến ta. Nhưng nếu hôm nay có tên Hoàng Duy Thiện ở đây thì ta cũng không chắc, nhưng mà ta nắm chắc hẳn không có nên mới dám tới gây sự.

- Sao ngươi lại biết Hoàng Duy Thiện hôm nay không có mặt ở Kim Ngọc lâu?

Tiêu Phàm kỳ quái nhìn Thái Hư:

- Hoàng Duy Thiện ăn một gậy của người giờ chắc còn đang nằm trên giường không dậy nổi kia, chẳng lẽ đạo trưởng đã quên rồi?

Thái Hư thất kinh mồ hôi tuôn ra như mưa, vội vàng liếc quanh bốn phía.

-- Ngươi đã biết chắc chắn bọn chúng sẽ không động thủ vậy tại sao nghe bọn chúng dọa mặt ngươi lại tái đi như xác chết?

Thái Hư trừng mắt liếc nhìn hắn một cái.

Tiêu Phàm trả lời rất thành khẩn:

-- Ta đây là đây dương hòa dồi dào. Khi còn bé có thấy tướng số đã tính cho ta rằng ta thuộc hệ Hòa trong Ngũ Hành a.

-- Phét... phét... Bàn đạo đã sớm nhìn ra tên tiểu tử nhà ngươi không phải là thiện nam tín nữ gì rồi. Cũng may là người không có quyền thế, nếu người làm quan thì sẽ trở thành kẻ hại nước hại dân... Tiếp theo người dự định làm như thế nào? Kim Ngọc lâu đoán chừng sẽ không ai đến ăn nữa rồi, như vậy thì Túy Tiêu lâu không phải có thể khai trương rồi sao.

- Còn chưa được, phá rồi sinh ý của Kim Ngọc lâu chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch, còn có bước thứ hai nữa...

Thái Hư nhìn về phía Tiêu Phàm:

-- Tên tiểu tử nhà ngươi còn nhiều chiêu nham hiểm thật, tiếp theo người định làm gì?

Tiêu Phàm liếc mắt nhìn Thái Hư, ánh mắt không có một chút hảo ý gì cả. Thái Hư bị hắn nhìn vào liền sợ đến nổi da gà không tự giác lùi về sau một bước.

- Ngươi... Ngươi không phải là muốn lợi dụng bản đạo đi nữa chứ? Vừa rồi bản đạo đã cùng ngươi diễn một vở kịch đã hết lòng hết sức rồi a.

Tiêu Phàm lắc đầu thờ dãi nói:

- Vì sao mỗi lần nhìn thấy bộ mặt của đạo trưởng ta lại thấy có một linh cảm không lành? Đạo trưởng người nói đi rồi cuộc là người ăn cái gì mà lớn lên có được khuôn mặt như thế?

Thái Hư theo bản năng sờ sờ mặt của mình, sau đó dậm chân tức giận nói:

- Chính ngươi tâm thuật bất chánh, liên quan đến mặt bản đạo cái rắm ấy. Khuôn mặt của bản đạo rồi cuộc chọc giận gì ngươi?

-- Đạo trưởng, người đã từng thổi phồng kinh công, rồi cuộc là thật hay giả?-

Sự tình liên quan đến sự môn, Thái Hư liền ưỡn ngực ra ngạo nghễ nói:

-- Đương nhiên là thật rồi!

Liền sau đó, về mặt Thái Hư lập tức cảnh giác nhìn chăm chăm về Tiêu Phàm:

- Ngươi muốn bản đạo làm gì?

Tiêu Phàm nở nụ cười:

- Cổ nhân đã dạy vật rách nát cũng có chỗ dùng, người yếu thế nào cũng có chỗ hữu dụng. Cho dù là một tờ giấy vệ sinh cùng đều có tác dụng. Huống gì đạo trưởng so với tờ giấy vệ sinh còn hữu dụng hơn, nếu việc kia là sự thật thì tại hạ xin nhờ đạo trưởng làm giúp một việc.

--Ngươi muốn như thế nào?

-Giúp ta dán truyền đơn đi!

--Lão gia, lão gia! Không tốt rồi!

Trần quán gia hỗn hển chạy vào tiền đường Trần phủ.

-Đã xảy ra chuyện gì? Vội vàng hấp tấp gì đấy!

Tinh thần Trần Tứ Lục có vẻ không được tốt lắm, bất mãn trừng mắt nhìn vào Trần quán gia.

Trần quán gia dậm chân nói:

-- Lão gia, cô gia... Tiêu Phàm hắn, hắn lại công nhiên tại Kim Ngọc lâu nháo sự, đem Kim Ngọc lâu triệt để đắc tội rồi. Hiện tại, việc này đã huyền náo toàn thành đều biết cả rồi.

- Cái gì?

Trần Tứ Lục sợ tới mức cả người run lên, lập tức sắc mặt trở nên tái nhợt.

- Cái này... Tên hỗn đản này! Hắn... Hắn sao dám lớn mật như thế? Hắn không biết Kim Ngọc lâu là gia nghiệp của Hoàng Tri huyện sao?

Dám cùng Hoàng Tri huyện khiêu chiến, Tiêu Phàm tên hỗn đản này thật sự là một tên điên sao? Cho dù người có Tào huyện lệnh chống lưng cũng không nên làm bừa bãi như thế a. Tào huyện lệnh loại người nào, thế mà cũng không công khai trở mặt cùng Hoàng Tri huyện.

Trần Tứ Lục hiện tại rất muốn khóc, càng muốn chết bất luận cái tên điên này làm cái gì, người ta Hoàng Tri huyện tất nhiên sẽ đem khoản nợ này tính toán lên trên đầu của Trần gia. Người ta là quan của huyện, Trần Tứ Lục phòng chừng hấn không biết cái gì gọi là -Oan có đầu nợ có chủ.

Nếu như giết người không phạm pháp thì hiện tại Trần Tứ Lục rất muốn chạy xuống bếp cầm con dao thái rau, sau đó tự mình chặt Tiêu Phàm thành từng khúc, cuối cùng còn nhúng vào máu, viết vào trên tường:

- Giết người là Trần gia tứ lục.

Trần quán gia vội la lên:

- Trần gia chúng ta chỉ là thương nhân. Tiêu Phàm đã sớm mang ấn ký Trần gia giờ Hoàng tri huyện nếu tức giận truy cứu Trần gia chúng ta có thể thoát được sao? Chúng ta lại ngàn vạn lần không thể đắc tội Hoàng tri huyện a.

Trần Tứ Lục sợ sệt trong chốc lát bỗng nhiên che ngực thống khổ rên rì:

- Nhanh... Nhanh kêu Tiêu Phàm trở về cho ta.

Trần quán gia cuống quýt chạy ra ngoài.

Trần Tứ Lục khóc không ra nước mắt, vốn an bài Tiêu Phàm làm chương quỹ là để tỏ rõ thái độ, không ngờ việc này lại chôn xuống họa căn cho Trần gia, Tiêu Phàm a Tiêu Phàm, người không thể để ta thoải mái dù chỉ một chút được sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Khai trương trở lại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bên trong huyện đường Giang Phổ.

Tào Nghị cất tiếng cười to làm kinh sợ lũ chim đang đậu trên cành cây khô.

- Ha ha, người tới quậy tôi bởi tại Kim Ngọc Lâu thiệt hả?

Tiêu Phàm mặt khế đỏ, ngượng ngùng nói:

- Thảo dân quá mức can rờ, thật hổ thẹn vô cùng.

- Ha ha, người hổ thẹn cái gì chứ? Thương trường như chiến trường, không phải người chết thì chính ta mất mạng. Kim Ngọc Lâu trước kia cùng từng dùng thủ đoạn để tiện khi đối phó với Túy Tiên Lâu của người sao?

Tào Nghị cười cười, đột nhiên nheo mắt, nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, nói:

- Bản quan với người cũng qua lại vài lần, về việc đến đập chiêu bài quán của người khác, ta không tin là người lại dễ xúc động đến vậy. Lần này đại náo Kim Ngọc Lâu, đắc tội hoàn toàn với Hoàng tri huyện, người chẳng lẽ lại không biết sẽ có hậu quả gì sao?

Tiêu Phàm cười nói:

- Đại nhân thứ lỗi, thảo dân mặc dù có tiếng là chương quậy Túy Tiên Lâu, nhưng thực tế thì cũng chỉ là làm hộ cho bố vợ mà thôi, hưởng lộc của người thì phải vì người ra sức. Túy Tiên Lâu không có thu nhập, thâm hụt tiền, thảo dân mất mặt là chuyện nhỏ, đại nhân không có tiền thu về mới là chuyện lớn. Cho nên thảo dân bất chấp cái gì gọi là mặt mũi của Hoàng tri huyện.

Tào Nghị khẽ cười vài tiếng, lấy tay chỉ Tiêu Phàm, nói:

- Tiểu tử người lại nói không thật lòng rồi! Bản quan chẳng lẽ chỉ là tên ngu ngốc, không nghe nổi một câu nói thật sao?

Tiêu Phàm do dự một chút, rồi rụt rè nói:

- Một khi đại nhân đã muốn nghe lời thật lòng, xin đại nhân bỏ qua cho vài lời không chừng mực.

- Cứ nói đi!

- Đại nhân là người có tham vọng, tương lai thành tựu của ngài tuyệt không chỉ làm một chức quan tri huyện bát phẩm nho nhỏ này, cách tiến thủ trên quan trường, chậm mà chắc mới là vương đạo. Theo tiểu nhân suy đoán, mấy ngày nay chắc ngài đã đi mượn sức, kết giao với quan lại lớn nhỏ tại huyện Giang Phổ này rồi chứ? Đại nhân có Yến vương chống lưng phía sau, quyền lực ngất trời. Hôm nay lại có Trần gia góp lực tiền tài, tiếp theo lôi kéo các quan viên lớn nhỏ thì cũng đơn giản hơn nhiều. Hôm nay thảo dân can rở đại náo Kim Ngọc Lâu, thực chất cũng là tạo cho đại nhân một cơ hội thăm dò, xem quan trường tại Giang Phổ này sâu hay cạn mà thôi!

- Thử thế nào?

Tiêu Phàm vuốt mũi cười khò:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì thảo dân sẽ nhanh chóng bị tổng vào ngục thôi.

Tào Nghị nhú mày nói:

- Ngươi nói là Hoàng tri huyện ra lệnh bắt ngươi? Hấn cấp cho ngươi tội danh gì?

Tiêu Phàm thở dài:

- Đại nhân người làm trong quân đội lâu ngày, chắc là cũng không rõ lắm về quan trường, làm quan muốn bắt một tên dân đen bỏ tù, còn cần phải tìm tội danh sao?

Tào Nghị chớp chớp mắt, như chợt hiểu ra:

- Bản quan hiểu rồi.

Nhìn thoáng qua Tiêu Phàm, Tào Nghị trầm giọng nói:

- Ngươi là cũng là một nhân vật, cứ về đi, yên tâm, bản quan đảm bảo, ngươi sẽ không bị tổng ngục đâu!

Tiêu Phàm kính cẩn chấp tay, lúc xoay người ra sau, trên môi khẽ nở một nụ cười.

Tiêu phàm đi không lâu, lão phó quản gia của Tào Nghị đi vào sương phòng thấp giọng nói:

- Theo lời lão gia phân phó, lão nô đã lặng lẽ đưa cho Tạ chủ bộ, Lý điển sử, Lưu bộ đầu ở nha môn, chia đều ra mỗi người được năm trăm hai mươi lượng bạc trắng.

- Bọn họ đều cảm hết chứ?

- Vâng, nhận hết, mấy năm nay Hoàng tri huyện ngầm kiếm com, chẳng chia cho thuộc hạ bên dưới được chén cháo nào, thuộc hạ bên dưới oán khí rất lớn

- Bọn họ nói gì?

- Tạ chủ bộ thì rất trực tiếp nói sau này sẽ theo lão gia, như thiên lôi chỉ đâu đánh đó, Lý điển sử cùng Lưu bộ đầu thì cứng nhắc hơn một chút, bắt quá trong lời nói cũng có ý theo lão gia cùng tiến cùng lùi.

Tào Nghị cười ha ha:

- Mọi sự đã xong rồi!

Sau đó lại nhỏ giọng thở dài:

- Yến vương điện hạ đưa tới mật thư, dặn ta phải nhanh chóng làm nắm quyền Giang Phổ, ta đang phiền não chuyện này, không ngờ tên tiểu tử Tiêu Phàm lại giúp ta một cái đại ân như vậy.

- Lão gia có ý định cất nhắc hấn sao?

Tào Nghị trầm ngâm nói:

- Đừng vội, tiểu tử này vốn không phải là vật trong ao, đợi ta lật đổ Hoàng tri huyện, chân chính làm chủ Giang Phổ này, sau đó sẽ tiếp tục xem bốn sự của hấn đến đâu!

Sau ngày Tiêu Phàm đại náo Kim Ngọc Lâu, toàn bộ Giang Phủ từ quan lại người giàu cho đến những người buôn bán nhỏ đều chưa hồi phục tinh thần, lại một tin tức động trời khác bắt đầu lan tràn..

Tin tức này quả thật phải nói là trước giờ chưa có mà sau này cũng không ai dám làm như vậy.

Sáng sớm, khắp hang cùng ngõ hẻm của Giang Phổ, thậm chí cả trên cửa thành tường viện những nơi hay dán truy nã cũng đều dán một mẩu tin nhỏ.

Thời đại này, các tờ rơi, mẩu tin nhỏ khác lạ lắm với mọi người, ngoài cái giấy thông báo truy nã, công văn thường công truy bắt khâm phạm to bè dán ở tường, nào ai đã gặp qua những thứ như vậy?

Mọi người đều thích náo nhiệt, lại càng thích những tin giật gân để tán gẫu, chém gió, vì tò mò, từ những thư sinh biết chữ đến những bá tánh bình dân đều tiến đến trước tờ tiểu báo, cẩn thận xem xét kỹ nội dung của bài báo, người hiểu chuyện còn lớn tiếng chậm rãi đọc để cho những người không biết nghe.

Tiểu báo có nội dung rất đơn giản, nhưng nó có cái tiêu đề làm rung động mỗi người.

Kính hải! Từ lâu thiếu đạo đức hạ độc trong thức ăn! Phẫn nộ! Xin hỏi đạo đức lương tri của chương quầy nằm đâu?

Tiêu đề như vậy quả khiến cho người người kinh hải, vì vậy nên tin này rất cuốn hút lòng người.

Tiểu báo lấy hình thức nặc danh, kể rõ sự thực, ngày nọ năm nọ, tại từ lâu nọ chẳng biết xuất phát từ mục đích gì, nhưng lại bung cho khách thức ăn bị hạ độc, khiến cho một lão đạo sĩ đáng thương, vị sư đệ của Trương Tam Phong trong truyền thuyết, bị ngộ độc, trước mắt sinh tử còn mờ mịt, chưa rõ kết quả ra sao.

Trong tiểu báo này không chỉ đích danh là từ lâu nào, bắt quả tại cái Giang Phổ chỉ có từng này, chuyện bé tý mà cả huyện đều biết, huống chi lại có sự việc lớn đến vậy?

Vì thế cả Giang Phổ sôi trào.

Trong khoảnh khắc, Kim Ngọc Lâu vốn được mọi người tán dương ca tụng, lập tức trở về không, mở từ lâu mà còn hạ độc vào thức ăn thử hỏi kẻ nào dám ăn cơ chứ? Cho dù nơi đó có là do Ngọc Hoàng đại đế mở đi nữa, làm sao có thể mở cửa trở lại? Cho dù người có muốn vượt mông ngựa tri huyện thì cũng không đáng để đem mạng ra.

Ngắn ngủi trong vòng một ngày, Kim Ngọc Lâu trở thành xú danh đệ nhất trong huyện Giang Phổ, chỉ sợ là muốn khai trương trở lại cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Đương nhiên, vài kẻ sáng suốt cũng nhìn ra thâm ý của tin tức này. “Giang Phổ nhỏ bé này sắp có biến rồi đây!”

Cùng ngày, một Túy Tiên Lâu với cách trang hoàng bài trí hoàn toàn mới chính thức phát thiệp mời khai trương.

Lần khai trương này Túy Tiên Lâu quả nhiên đã làm cho mọi người hả lòng ha dạ. Thảm đỏ trải dài từ bậc thang đến bên đường, hai trên thảm hàng ngàn đóa hồng nở rộ được vung vãi, hai hàng cô nương xinh đẹp mặc đồng phục chỉnh tề, trước ngực có tám vài lụa đỏ có dòng chữ “Hoan nghênh quý khách đến với Túy Tiên Lâu” đứng hai bên. Nét mặt tươi cười như hoa đứng ở trước của Túy Tiên Lâu. Một bên pháo nổ inh tai nhức óc, bên còn lại trống chiêng náo nhiệt vang trời, giống như thành thân vậy.

Mấy mảnh khốe kinh doanh kiểu này ở hiện tại thì rất bình thường, chứ tại mấy năm đầu cầu Minh triều nào ai đã gặp qua cách khai trương như vậy bao giờ? Nhất thời dân chúng toàn thành đều bị hấp dẫn tới đây, những dân chúng ở bên ngoài tuy tò mò nhưng cũng tràn ngập e ngại, nhìn vào cửa lớn của Túy Tiên Lâu.

Tình cảnh rất náo nhiệt, nhưng chân chính bước vào Túy Tiên Lâu lại chả có ma nào. Bên ngoài các cô nương đứng cửa cũng cảm nhận được bầu không khí quỷ dị này, nụ cười trên môi các nàng không khỏi cứng ngắc.

Tiêu Phàm vẫn mặc một thân áo dài như cũ, trên mặt vẫn cười nhưng trong lòng hắn không khỏi cảm thấy trầm trọng.

Dâm uy của Hoàng tri huyện ở huyện này quả nhiên rất lớn, chưa nói một câu vậy mà cả cái Giang Phổ này không ai dám trêu ngươi hắn. Túy Tiên Lâu khai trương chẳng qua là muốn đối địch cùng với Kim Ngọc Lâu mà thôi, thử hỏi ai đủ gan vượt râu hùm của Hoàng tri huyện cơ chứ?

Trần Tử Lục thân là Đại lão bản, đương nhiên phải ở trong đoàn đón khách, nhưng hắn về mặt uể oải, sắc mặt tái mét, rõ ràng là lễ khai trương vậy mà trông hắn như đang đi dự đám tang vậy.

Tiêu Phàm chịu không nổi, chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, khẽ nói:

- Nhạc phụ đại nhân, cười một cái đi mà, đây là lễ khai trương, không phải đi đưa ma đâu.

Trần Tử Lục tròn mắt, phi thường phẫn nộ nhìn hắn, mắt khề liếc thấy Chu chương quầy ở Kim Ngọc Lâu đối diện mặt đang âm trầm, giống như có thù giết cha với hắn vậy, Trần Tử Lục không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, bất giác cúi đầu.

- Hiền tế à, người.. haizz, người làm ra sự tình như vậy, tính toán thu thập ra sao?

Trần Tử Lục căn bản không có một chút vui sướng nào khi làm ra một lễ khai trương lớn đến vậy, ngược lại mặt nhăn mày nhúm, thờ dài liên tục.

- Nhạc phụ nói thế là có ý gì? Tiểu tể không hiểu lắm.

Tiêu Phàm giả bộ hồ đồ hỏi lại.

- Người có biết vì sự hồ đồ của người mà Trần Gia chúng ta đã hoàn toàn đắc tội với Hoàng tri huyện không? Một chuyện không thỏa đáng có thể dẫn tới họa diệt môn của Trần gia! Người nhìn xem, náo nhiệt như vậy, đông đúc như vậy mà, có kẻ nào dám bước lên thăm đâu?

Tiêu Phàm tuy đã nói dựa bóng Tào huyện thừa, nhưng ai biết được khi Hoàng tri huyện thu thập Trần gia, Tào huyện thừa có ra mặt hay không? Trên quan trường cũng giống như thương trường vậy, không có kẻ thù vĩnh viễn chỉ có lợi ích mà thôi, Trần Tứ Lục đã thấy rất nhiều những chuyện như vậy rồi. Thiết nghĩ Tào huyện thừa cũng không vì một thương nhân thấp kém mà trở mặt cùng Hoàng tri huyện đâu.

Trần Tứ Lục càng nghĩ càng nản, trong mắt dần toát lên vẻ tuyệt vọng, nhìn vào mỹ nữ trước mắt, thậm chí, hoa trái dài cùng trông chiêng vui thú, không khỏi suy sụp thờ dài, về mặt cầu xin nói:

- Thôi thôi, ta coi như đang tự tham gia tang lễ của mình vậy... Thật náo nhiệt mà.

Tiêu Phàm vui vẻ cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân quả nhiên độ lượng, cởi mở, Trần gia đúng là có phúc mà. Có vị đạo sĩ đã từng nói “Trong sự khổ tâm, cũng cần có trái tim lạc quan!” Hôm nay náo nhiệt như vậy, dù có là đám tang thì cũng là đám tang vui vẻ.

Tiêu Phàm chậm rãi nói như vậy, Trần Tứ Lục có chút phát điên, khuôn mặt cực kỳ khó coi, rút cục hét lớn:

- Người câm miệng! Câm miệng x4 !

- Nhạc phụ đại nhân xin hay bình tĩnh, bao nhiêu người nhìn vào người kia!

Trần Tứ Lục tức giận hừ một tiếng, sau đó hướng về phía dân chúng xung quanh nở nụ cười còn khó coi hơn khóc.

- Nhạc phụ đại nhân có nụ cười tuyệt đẹp à nha!

Trần Tứ Lục khuôn mặt bắt đầu co rút lại.

Tiêu Phàm nhìn sắc trời, đột nhiên nói một câu đầy thâm ý:

- Nhạc phụ đại nhân đừng vội, tiểu tể làm như vậy là có dụng ý riêng, rất nhanh sẽ có một vị khách quý tới cửa chúc mừng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tai họa ập tới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phòng khách phía tây tại Huyện nha.

- Ba!

Chu chương quỳ của Kim Ngọc Lâu ăn một bạt tai thật kêu. Trên khuôn mặt trắng hồng của hắn in rõ dấu ấn của năm ngón tay (DG: bàn tay năm ngón, năm ngón bàn tay ý ơ).

- Đại nhân tha tội!

Chu chương quỳ vội vàng quỳ xuống run rẩy xin tha thứ.

- Bản quan giao cho người Kim Ngọc Lâu để trông coi, người trông coi vậy hả?

Hoàng Duệ Đức sắc mặt tái mét, cả người run rẩy, xưa nay vốn nổi tiếng là người nho nhã, giờ này toát ra vẻ dữ tợn, giống như một đầu dã thú bị thương chạy qua chạy lại, vứt hết đi thể diện cùng bộ dáng của quan huyện ra sau rồi.

- Đại nhân xin người xem xét, Tiêu Phàm kia hành động quá mức đề tiện, hơn nữa không theo một chút quy củ nào, không phải tiểu nhân bắt bẻ, nhưng

nói đến hần... Đầu tiên hần cố ý gây hần tại Kim Ngọc Lâu, phá hư sinh ý của chúng ta, sau đó lại tung tin đồn, hủy hoại thanh danh của bốn tiệm... Hần...hần như vậy rõ ràng là không coi đại nhân ngài ra gì, thủ đoạn âm hiểm vô sỉ khiến người khác khó lòng phòng bị....

- Một tên dân đen đề tiện như cỏ rác, làm sao có bốn sự chọc thủng trời tại Giang Phổ như vậy?

Khuôn mặt của Hoàng Duệ Đức bắt đầu vặn vẹo, thân là tri huyện phụ mẫu, bị một dân đen khiêu khích như vậy, hần tuyệt không tha thứ.

Chu chương quỳ ngấp ngừng, do dự một chút rồi thấp giọng nói:

- Tiểu nhân còn nghe nói...

- Nghe nói cái gì?

- Cái ngày mà Hoàng công tử bị đánh bất tỉnh, đã từng tranh chấp cung tên Tiêu Phàm kia, sau lại kiêu kị chỗ chống lưng của Tiêu Phàm là Tào Nghị. Vì thế chỉ có đập phá điểm chữ không có đả thương người, kết quả đến nửa đêm phát hiện công tử bị đánh bất tỉnh nằm ở góc đường...

Khỏe mặt Hoàng tri huyện khẽ nháy lên, nhưng rất nhanh trở lại như thường, chậm rãi nói:

- Người muốn nói cái gì?

Chu chương quỳ lăm lét nhìn hần, lắp bắp nói:

- Đại nhân... Hoàng công tử bị người đánh bất tỉnh như vậy, có thể liên quan tới Tiêu Phàm hay không?

Khuôn mặt Hoàng tri huyện khẽ co rút lại, trầm giọng nói:

- Bảo Lưu bộ đầu phong tỏa toàn thành, mặc kệ là có cùng Tiêu Phàm liên quan hay không, người này tuyệt không thể lưu!

Chu chương quỳ cúi đầu nói:

- Đại nhân anh minh!

- Người đi nói cho Lưu bộ đầu một tiếng, phân phó hần tức khắc đem Tiêu Phàm tổng vào đại lao, không được chậm trễ!

- Dạ! Nhưng... Đại nhân, chúng ta chưa tìm được chứng cứ Tiêu Phàm đả thương công tử mà??

Hoàng Duệ Đức cười lạnh, trong mắt khê hiện vài tia tàn khốc:

- Chứng cứ? Lời nói của ta chính là chứng cứ! Tại Giang Phổ này, bản quan muốn ai chết thì nó phải chết! Sau khi bắt Tiêu Phàm, kêu Bàng sư gia tùy tiện định ra cái tử tội, sau mùa thu xong, chém! Còn Trần gia cũng đừng mong sống an lành, lập tức sai người kê biên tài sản Trần phủ. Toàn bộ người trong Trần phủ bắt hết!

- Rõ!

Chu chương quỳ sợ hãi lui ra, Hoàng Duệ Đức nhìn đám lá khô bị gió thổi trước hiên, sát khí trong mắt càng thịnh.

- Tiêu Phàm nếu không ý lại có Tào Nghị đứng sau, sao hần dám lớn mật như thế? Khiêu khích quyền uy của một Tri huyện phụ mẫu? Tào Nghị, bản quan hôm nay liền cắt bớt đi một tay của người, cho người biết thế nào là “cường long nan áp địa đầu xà”!

Chiêng trống vang trời, pháo nổ tung bùng, trước cửa Túy Tiên Lâu vẫn là một khoảng ồn ào náo động, đám đông bên ngoài chỉ dám đứng từ xa nhìn vào, tuyệt không có một kẻ nào dám bước qua cửa, hai hàng cô nương đứng của khuôn mặt dần cứng ngắc, rốt cục không cười nổi nữa.

Tiêu Phàm vẫn tiêu sái, dáng đứng như nam người mẫu đứng trên sàn catwalk, khuôn mặt luôn nở nụ cười, thỉnh thoảng tay chống cằm, hoặc chống nạnh, hoặc ngẩng bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời, mỗi tư thế như vậy duy trì một tư nén nhang, hấp dẫn không ít ánh mắt hâm mộ của các bà các cô.

Trần Tử Lục không ngờ được, hần thật sự không nghĩ tên con rể tưởng như thành thật trung hậu này lại có bộ mặt phong tao đến vậy.

- Hiền tể! Hiền tể!

- A! Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể đây ạ!

- Sao người nhích tới nhích lui hoài vậy? Trong người khó chịu sao?

- Không phải đâu nhạc phụ, bị nhiều người nhìn chăm chú vào như vậy, tiểu tể cho rằng nên phô ra mặt đẹp đẽ của mình ra để mọi người có hảo cảm...

- Ngươi... Tất cả chỉ là nguy hiểm

Tiêu Phàm kiên nhẫn giải thích:

- Một xí nghiệp nhất định phải có văn hóa của xí nghiệp, tiêu tế cho rằng văn hóa xí nghiệp của Trần gia ta phải là: “Sáng như ánh mặt trời, khỏe mạnh, hướng về phía trước, hăng hái tiến lên..

Trần Tứ Lục hai mắt trắng dã, lắp bắp:

- Cái gì mà xí... xí nghiệp, lại còn văn hóa nữa rút cục có ý gì?

- E hèm, giải thích rõ ra thì không phải chỉ là trong phút chốc, hiểu đơn giản thôi nhạc phụ nhà, người cứ hiểu là tạo dáng cũng là một loại văn hóa, hơn nữa còn rất cần thiết... Nhạc phụ đại nhân nếu có hứng thú để tiêu tế dạy ngài một kiểu tạo dáng mới nha, tuyệt lắm, người thử chút chứ?

Trần Tứ Lục:

-

Bầu không khí lúc khai trương Túy Tiên Lâu đang dần dần lâm vào cảnh khó xử, bỗng có biến cố xảy ra.

Từ góc đường phía Đông, Chu chương quỳ dẫn Lưu bộ đầu cùng mười mấy nha dịch tại nha môn, hùng hổ hướng Túy Tiên Lâu đi tới. Họ cầm trong tay những hình cụ bắt người, nào là xích sắt, thước sắt, còn có gông cùm đủ loại, Chu chương quỳ khỏe môi khẽ cười lạnh, ánh mắt âm lãnh như độc xà nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng Trần Tứ Lục thoáng nhìn nhau, trong lòng cả hai liền trầm xuống, cái gì tới rút cục cũng tới, Hoàng tri huyện cuối cùng cũng ra tay.

Lưu bộ đầu trông qua, tầm hơn ba mươi tuổi, dáng hơi thấp bé nhưng trông có vẻ rất lạnh lẽ, bởi vì cả năm tìm bắt phạm nhân, nên khuôn mặt hiện lên vẻ lãnh khốc, vĩnh viễn mang bộ dáng nghiêm túc, mắt nhỏ nhưng có thần, lúc nhìn người có cảm giác sắc lạnh, nhìn thấu vào lòng người.

Tiêu Phàm biểu tình nghiêm túc, hít thở một hơi thật sâu, nghênh đón Lưu bộ đầu, mỉm cười nói:

- Thảo dân kiến quá Lưu bộ đầu.

Lưu bộ đầu đứng trước mặt Tiêu Phàm, liếc mắt dò xét trên dưới, giọng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi chính là Tiêu Phàm?

- Vâng, chính là thảo dân!

- Tiêu Phàm, bản bộ đầu phụng mệnh tri huyện đại nhân, lập tức bắt ngươi cùng Trần Tứ Lục tống vào đại lao, chờ bắt được toàn bộ gia nhân trong nhà, mang về nha môn xét xử!

Mấy tên nha dịch đứng phía sau hân “Dạ!” vang một tiếng, tiếp đó có hai tên tiến tới phía trước muốn khóa Tiêu Phàm cùng Trần Tứ Lục.

Trần Tứ Lục sắc mặt tái mét giống như người chết vậy, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chậm rãi theo khuôn mặt chảy xuống phía dưới, hai chân ngấn gùn béo phì, như nhũn ra, không kìm nổi, phải khụy xuống đất.

- Chậm đã!

Tiêu Phàm duỗi tay hét lớn, ngăn mấy tên nha dịch lại.

- Xin hỏi Lưu bộ đầu, thảo dân cùng nhạc phụ đã phạm tội gì ạ?

Lưu bộ đầu dùng ánh mắt phức tạp khẽ liếc về phía Chu chương quỳ không ngừng cười lạnh ở bên cạnh, lạnh lùng nói:

- Bản bộ đầu chỉ phụng mệnh bắt người, những chuyện khác ta không quan tâm, nếu có oan khuất ngươi hãy đến cửa huyện nha mà đánh trống minh oan!

Chu chương quỳ từ bên cạnh lao ra, hừ hừ nói:

- Tiêu Phàm, Kim Ngọc Lâu dễ đắc tội vậy sao? Uống cho ngươi sống từng ấy năm, không ai dạy ngươi việc gì có thể làm, việc gì không sao? Ngươi chỉ là một tên dân đen thấp kém, có tư cách gì mà so sánh với chúng ta, vừa nực cười vừa đáng thương cho ngươi a!

Tiêu Phàm nhàu mày liếc Chu chương quỳ nói:

- Ngươi đã nghe qua câu “Người cười sau cùng mới là người thắng cuộc chưa?”

Chu chương quỳ ngẩn người:

- Chưa Rồi sao?

Tiêu Phàm lăm bắm nói:

- Không văn hóa thật đáng sợ, ta nghĩ ngươi có lẽ tìm được tiếng nói chung với nhạc phụ ta đấy...

Tiêu Phàm lập tức nói với Lư bộ đầu:

- Lư bộ đầu, người phụng mệnh bắt người, thảo dân tất nhiên không dám không theo, bất quá thảo dân có một yêu cầu hơi quá đáng, xin mời Lư bộ đầu chờ thêm một chút được không ạ?

Lư bộ đầu khẽ lóe lên một tia tinh quang trong mắt, giống như hiểu ra ý tứ của Tiêu Phàm, vì thế cúi đầu trầm ngâm không nói, mấy tên nha dịch phía sai thấy sếp không lên tiếng, làm gì có thẳng nào đủ can đảm lên, nhất thời tình cảnh lâm vào cục diện bế tắc.

Chu chương quỳ tức giận, nhìn chằm chằm vào Lư bộ đầu nói:

- Lư bộ đầu, hần nói muốn ngươi chờ, ngươi sẽ chờ sao? Đừng quên tri huyện đại nhân đã ra lệnh, các ngươi còn đứng đó làm gì? Còn không mau bắt lại hai tên kia cho ta? Nếu còn chần chừ, cẩn thận đại nhân hỏi tội các ngươi đó!

Chúng nha dịch ngơ ngác nhìn nhau, không biết làm như thế nào, đành phải đưa ánh mắt nhìn về Lư bộ đầu.

Lư bộ đầu mặt tức giận, trầm giọng nói:

- Chu chương quỳ, tại cái Giang Phò này ta mới là bộ đầu, ta tự có chừng mực, không cần một tên thương nhân như ngươi phải khoa tay múa chân!

Họ Chu thấy Lư bộ đầu ngữ khí cường ngạnh, không khỏi giật mình, bèn hừ lạnh nói:

- Hào! Lư bộ đầu, tại hạ không cần nhiều lời nữa, chỉ hi vọng ngươi cấp được một cái công đạo cho huyện tôn đại nhân, hi vọng ngươi hiểu Giang Phò này do ai làm chủ!

Lư bộ đầu nghe vậy, giọng điệu càng cứng rắn:

- Công đạo như thế nào là chuyện của ta, Giang Phò này chắc không phải do ngươi làm chủ chứ?

Chu chương quỳ tức giận hừ một tiếng, không nói thêm câu nào, hậm hực lùi về một bên.

Lư bộ đầu quay sang phía Tiêu Phàm bình tĩnh nói:

- Tiêu Phàm không thể đợi, bản bộ đầu ăn lộc triều đình, huyện tôn đã có lệnh, không dám không theo, ngươi theo ta về huyện nha nào!

Tiêu Phàm nghe thấy Lư bộ đầu nói chuyện với mình khách khí như vậy, trong lòng biết chắc, vị bộ đầu này hơn phân nửa đã bị Tào huyện thừa lôi kéo, Giang Phò chỉ lớn có bấy nhiêu, một khi đã đứng cùng trận tuyến với Tào Nghi, tự nhiên biết Tiêu Phàm là nhân vật như thế nào.

Lập tức chấp tay, Tiêu Phàm cười nói:

- Thảo dân không dám làm bộ đầu khó xử, chúng ta đi thôi, trên đời này luôn có địa phương giảng đạo lý mà!

Phía sâu trong mắt Lư bộ đầu khẽ hiện lên một tia tiểu ý, thần nhiên nói:

- Không sai, trên đời luôn có một địa phương như vậy!

Lư bộ đầu vẫn cấp cho Tiêu Phàm cùng Trần Tứ Lục một chút nhân tình, không bắt hai người phải đeo hình cụ, chúng nha dịch không nhanh không chậm đem hai người vây ở bên trong, đoàn người lại cất bước đi về phía huyện nha.

Chu chương quỳ chấp tay đứng bên đường, sắc mặt âm lãnh, cười mà như không cười nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm.

Mọi người vừa đi không xa khỏi Túy Tiên Lâu, liền nghe một đạo thanh âm lạnh lạnh vọng tới:

- Huyện nha Tào huyện thừa tới! Huyện nha Tạ chủ bộ... Tới! Huyện nha... Lý điển sử... Tới! Mau mau tránh đường!

Mọi người ngẩn ngơ, Tiêu Phàm nhanh chóng hiện lên một vẻ vui mừng trên mặt, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Phong hồi lộ chuyển

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tào huyện thừa rốt cục cũng tới, Tiêu Phàm thờ phào nhẹ nhõm, hân hoan lâu như vậy, rút cùng cũng tới giây phút này.

Quyền lực của là một thứ tốt, những người nắm trong tay quyền lực chỉ cần một câu nói, liền có thể nắm trong tay sinh tử của tất cả những kẻ bên dưới. Tiêu Phàm biết rất rõ, chỉ cần hắn bị tổng vào đại lao, chết là cái chắc, không một ai dám tội với Tri huyện mà có thể từ nơi đó sống sót trở ra, hắn là quan, hắn giết một tên dân đen như mình thật quá dễ dàng, thậm chí còn chẳng cần kiểm soát cùng tội danh gì xất. Quan muốn dân chết, dân không thể không chết.

Tiêu Phàm lại một nữa thấu hiểu được công dụng của quyền lực, hắn bắt đầu cảm nhận thấy sự bi ai của mình, một đại trượng phu mà trong tay không có chút quyền lực nào, sống trong cái thời đại phong vân như Đại Minh triều thế này thì cũng chỉ như con kiến hôi mà thôi, sống như vậy thì làm gì có chút ý nghĩa nào? Lần này Tào huyện thừa có thể cứu mình, vậy còn lần sau, lần sau nữa? Chẳng lẽ một kẻ xuyên việt như mình, đều phải chờ người khác đến cứu sao?

Nam nhân cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình, chỉ có nắm quyền lực trong tay thì mới tạo ra cảm giác an toàn được.

Một chút dã tâm, một chút ham muốn quyền lực lặng lẽ đâm chồi trong lòng Tiêu Phàm, rồi sau đó phát triển với tốc độ điên cuồng, chiếm giữ toàn bộ suy nghĩ trong đầu hắn, không thể kìm chế được.

Tại góc đường bỗng truyền đến một tiếng hét lớn, Trần Tứ Lục vốn đang tuyệt vọng tưởng như sắp chết đến nơi rồi, cuối cùng cũng hiện lên được chút sinh cơ, hắn không khỏi xúc động, dùng biểu tình cảm ơn quay đầu nhìn về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, sau đó duỗi tay trông hết sức tiêu sái, kì thực đây là tạo hình hắn cố tình bày ra, trông rất Yomost.

Tào huyện thừa không mặc quan phục, chỉ có một thân áo dài màu sắc sặc sỡ, trầm tĩnh đi về phía hắn, nha dịch hai bên tiền hô hậu ủng mở đường, thanh thế to lớn, quan uy mười phần, nên đường dân chúng vốn đang náo nhiệt cũng vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Phía sau Tào huyện thừa còn có hai vị trung niên mặc thường phục, Tiêu Phàm dò xét một chút, hóa ra là Tạ chủ bộ cùng Lý điển sử tại nha môn, nhìn bọn họ một trái một phải đi sau Tào huyện thừa hai bước, thần thái mang theo vẻ cung kính, Tiêu Phàm không khỏi giật mình, bổn sự của tên Tào huyện thừa này thật không nhỏ, thời gian ngắn như vậy, đã có thể lôi kéo được hai vị có chức vụ quan trọng nhất trong nha môn là Điển sử cùng Chủ bộ về phe của mình, chuyện đó không chỉ có bạc là có thể làm được, có lẽ bọn hắn đã biết được người chống lưng của Tào huyện thừa là Yến Vương Chu Lệ.

Tào Nghị nhìn qua có vẻ như là người thô lỗ, không câu nệ tiểu tiết, nhưng thực chất rất khôn khéo không thể thể khinh thường. Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy may mắn khi chọn làm bằng hữu cùng người này, loại người như vậy làm bằng hữu tốt hơn rất nhiều so với làm địch nhân.

Đang lúc mãi suy nghĩ vân vân, Tào Nghị đã đi tới trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vội lấy lại tinh thần, chấp tay nói:

- Thảo dân Tiêu Phàm tham kiến Huyện thừa đại nhân, Chủ bộ đại nhân, Điển sử đại nhân.

Ánh mắt sắc bén của Tào Nghị khẽ lướt qua Chu chương quỳ đang trốn mắt há mồm đứng cách đó không xa, nhưng lại làm như không phát hiện thấy Lưu bộ đầu đang gật đầu chào hắn lấy lòng, lập tức cười to nói:

- Tiêu lão đệ không cần phải đa lễ như vậy? Hôm nay bản quan cùng những người khác đều mặc thường phục đến, nghe nói Túc Tiên Lâu của Trần gia khai trương, bản quan mạo muội đến thật ra cũng là mặt dày đến đây kiếm chén rượu phát tài thôi! Ha ha..

Dân chúng đang đứng xem vội xi xào bàn tán, vị huyện thừa mới nhậm chức vừa gọi Tiêu Phàm là gì cơ? Tiêu lão đệ?

Người xưa luôn lấy lễ làm đầu, xưng hô cũng không phải là việc nhỏ, đường đường một vị quan Bát phẩm của triều đình lại xưng huynh gọi đệ với một tên con rể ẩn nấp ở đậu tại Trần gia? Hắn từ bao giờ tạo được quan hệ với Huyện thừa đại nhân vậy? Hơn nữa còn có vẻ phi thường thân mật.

Trần Tứ Lục vốn đang sầu khổ khi sắp bị nhà tan cửa nát, bỗng nhiên lại như từ địa ngục được phi thăng tới thiên đường khi nghe thấy Tào Nghị nói như vậy, hắn đâu phải là kẻ ngu mà không hiểu được ý tứ trong đó?

Trần Tứ Lục cả run rẩy, cố gắng giữ bình tĩnh, cung kính nói:

- Dạ tạ Nhị lão gia đã quan tâm, Trần gia từ trên trên xuống dưới đều cảm động muốn rơi nước mắt, Tào đại nhân thân phận cao quý lại hạ mình tới cái tửu lầu thấp hèn này, quả thật làm rạng rỡ nơi đây ạ!

Tào Nghị nghe vậy vui vẻ cười hắc hắc, giống như từ nãy đến giờ chưa từng nghe thấy việc nha dịch đòi bắt Tiêu Phàm vậy, liền quay sang Tiêu Phàm vỗ tay nói:

- Nhiều người đứng ở trước cửa làm gì vậy? Tiêu lão đệ, đi, vào uống với ta vài chén rượu, người tuy hết sức cơ trí, nhưng uống rượu thì kém quá, bản quan phải huấn luyện cho người mới được...

Tiêu Phàm vuốt mũi cười khổ nói:

- Đại nhân muốn uống, thảo dân đương nhiên không dám không tiếp, chỉ e hiện tại không được, thảo dân không cẩn thận mạo phạm Hoàng tri huyện, đang chuẩn bị đi nếm cơm tù dài hạn đây ..

Tào Nghị nghe thấy vậy cả người tức run lên, giận tím mặt, ánh mắt sắc như dao, nhìn chăm chăm vào Lưu bộ đầu hỏi:

- Có chuyện gì? Huyện tôn đại nhân sao lại muốn bắt Tiêu Phàm? Tại sao bản quan lại không biết việc này? Tiêu Phàm đây đã phạm tội gì?

Lưu bộ đầu khẽ liếc mắt trao đổi cùng Tào Nghị, rồi ra về ta vì sự nghiệp của ta, thản nhiên nói:

- Tiểu nhân chỉ phụng mệnh tri huyện đi bắt người, còn về việc Tiêu Phàm phạm tội gì tiểu nhân quả thực không rõ.

Sắc mặt Tào Nghị liền nhẹ nhàng giãn ra, hai hàng lông mày nhíu lại thành hình chữ xuyên(川), người sáng suốt đều biết Huyện thừa đại nhân đang mất hứng.

Quay đầu nhìn về phía Lý điển sử, Tào Nghị hỏi:

- Lý đại nhân, người là điển sử, chủ quản hình ngục của huyện ta, huyện tôn đại nhân phát lệnh bắt Tiêu Phàm, chắc người phải biết Tiêu Phàm phạm tội gì chứ?

Lý điển sử cau mày nói:

- Hạ quan cũng chưa nghe thấy Huyện tôn đại nhân đề cập tới vấn đề này, với cả hạ quan chức vụ cùng năng lực thấp kém, trong khi Huyện tôn đại nhân lại bảo thủ độc đoán, ra lệnh bắt tội phạm cũng không thông báo với ai cả, chuyện đó vốn là bình thường thôi mà!

Dân chúng đang vây quanh nghe thấy vậy vội hít sâu một hơi lạnh khí, Lý điển sử nói ra như vậy thật quá nặng nề, mặc dù về mặt ngôn từ vẫn là cung kính với Hoàng tri huyện, nhưng ý tứ trong đó lại rất ác độc. “Bảo thủ độc đoán” bốn từ này từ xưa chỉ dùng cho vua chúa, Lý điển sử lại không nghĩ ngại dùng để hình dung Hoàng tri huyện, lời này mà để dân chúng nói ra, nếu truyền tới kinh thành thậm chí tới tai Hoàng thượng, không biết đến lúc đó Hoàng thượng sẽ có ấn tượng như thế nào về vị Hoàng tri huyện này đây?

Dưới Triều đại nhà Minh, thời Hồng Vũ, Chu Nguyên Chương rất nghiêm khắc với việc khống chế ngôn luận của dân gian, bất luận cái gì có uy hiếp hoặc ảnh hưởng tới quyền lực hay uy nghiêm của hoàng tộc, chắc chắn sẽ bị trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc. Nhẹ thì bỏ tù sung quân, nặng thì tru di cửu tộc. Chu Nguyên Chương không chút nương tay với những hình thức như vậy, cũng vì thế Cẩm Y Vệ, một tổ chức đặc thù được ra đời, mang tiếng xấu, có nhiệm vụ để theo dõi ngôn từ của sĩ phu cùng dân chúng, may mắn là sau khi Hồ Duy Dung cùng Lam Ngọc mưu phản, Cẩm Y Vệ được dung túng quá mức, liên quan tới quá nhiều người vô tội, Chu Nguyên Chương không thể không làm trò trước bàn dân thiên hạ, ra lệnh thiêu hủy hết các loại hình cụ trừng phạt trong ngục của Cẩm Y Vệ, loại bỏ tổ chức này, triều đình cùng với dân gian mới có được vài năm yên ổn.

Nếu lời này nói ra lúc Cẩm Y Vệ còn tồn tại, thì chưa cần tới nửa canh giờ, Hoàng tri huyện sẽ bị bắt đến nhà một vị bách hộ nào đó của Cẩm Y Vệ hoặc được mời đến xoi nước tại Trấn Phủ Ti tại kinh thành, hưởng thụ sự đãi ngộ của tội nhân với tội danh hiềm nghi mưu phản, vận khí tốt hơn, có lẽ hẳn sẽ được chính tay Hoàng đế Chu Nguyên Chương tự tay ban cho thánh chỉ bao gồm bốn chữ : “Tội này phải chém”.

Tiêu Phàm ngây người trong chốc lát, lúc sau hắn mới nghe ra được ý tứ trong lời nói của Lý điển sử, xoa xoa trán, không khỏi cảm thấy sợ hãi, mọi người đều nghe nói những tên một sách đều rất âm hiểm, trước kia còn chưa rõ, bây giờ mới được lĩnh giáo... Người đọc sách không thể trâu vào... Một câu nói tuy nhẹ nhàng nhưng đều có thể giết người...

Nó có ý gì? Đơn giản thôi, tri thức chính là sức mạnh.

Tiêu Phàm quyết định, về sau khi nào nhân hạ hắn phải chăm chỉ đọc sách, đọc sách thật tốt, thật nhiều, để mà trao dồi thêm kiến thức cho chính mình,

quyết tâm làm một người đọc sách với đầu óc chứa toàn những điều xấu xa (giới)

Tào Nghị cũng không nhịn được, lông mày khẽ nháy, ánh mắt mang theo vài phần kính sợ nhìn về phía Lý điển sử.

Toàn tràng một mảnh tĩnh mịch, mọi người đều chăm chú nhìn về Tào Nghị, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn kiểu như “Ta biết rồi!”, người sáng suốt đều hiểu “Đại lão gia cùng Nhị lão gia bắt đầu đấu đá tại huyện Giang Phổ này rồi!”

Họ Chu đứng một bên lạng người, không ngờ Lý điển sử lại có thể nói ra một câu như vậy, mũi giáo chỉ thẳng về Hoàng tri huyện, hắn không khỏi nóng nảy, chạy ra khỏi đám đông hét lớn:

- Tiêu Phàm chính là kẻ khả nghi tấn công công tử của Huyện tôn đại nhân, Huyện tôn ra lệnh Lư bộ đầu bắt người, xin Tào đại nhân minh giám!

Tào Nghị nhú mày, lạnh lùng nói:

- Người là người phương nào?

Chu chương quỳ sợ hãi, lui ra sau nửa bước, cố gắng trấn tĩnh nói:

- Thảo dân họ Chu, là chương quỳ của Kim Ngọc Lâu...

- Người là người có công danh?

- Dạ không!

- Không có công danh, sao thấy bản quan mà không quỳ? Người dám khinh thường bản quan sao?

Tào Nghị cả giận nói.

Chu chương quỳ nghe thấy vậy, chân tay bủn rủn, sợ hãi vội quỳ xuống, sau đó ánh mắt đáng thương nhìn về phía Tiêu Phàm cùng Trần Tứ Lục, ý nghĩa rõ ràng, “Bọn chúng cũng không có công danh, sao lại không phải quỳ?”

Tiêu Phàm chút nữa cười ra tiếng, “Tào huyện thừa sao thích chơi hoài trò này thế nhỉ? Nhớ tới lần đầu tiên gặp hân, hân cũng bắt mình y như vậy. Chẳng lẽ trong lòng hân tự ti đã thành khuyh hướng cố chấp, thế nào cũng phải có người quỳ trước mặt hân hân mới thoải mái?”

Tào Nghị khề hừ một tiếng, không để ý tới ánh mắt u oán của họ Chu, xoay người lớn tiếng nói với Lư bộ đầu:

- Là mệnh quan triều đình nên yêu dân như con. Tiêu Phàm thứ nhất không làm việc gì xấu, thứ hai không có tội danh nào cả, vô duyên vô cớ bắt người bỏ tù, có chút không ổn, có lẽ Huyện tôn đại nhân có hiểu lầm gì với hân. Lư bộ đầu, người cùng chúng nha dịch trở về đi! Việc của Tiêu Phàm ta sẽ gánh vác trước mặt Huyện tôn đại nhân!

Mọi người nghe thấy vậy đều kinh dị không thôi.

Lời này nghe ngoài mặt quả thật rất khách khí, trên thực tế ý tứ đã rất rõ ràng, trước mặt mọi người tát một phát thật đau vào thể diện của Hoàng tri huyện, Nhị lão gia làm trò như vậy, đương trường bác bỏ mệnh lệnh của Đại lão gia, việc này chỉ cần không tới một canh giờ nữa chắc chắn sẽ lan tới mọi ngõ ngách của huyện Giang Phổ, mặt mũi cùng uy danh của Hoàng tri huyện nhất định sẽ mất sạch, đến mức không thể mất thêm lần nữa.

Một nụ cười khề hiện lên trên môi Lư bộ đầu rồi nhanh chóng biến mất, sau đó vẫn là một bộ dáng giải quyết việc chung, bình tĩnh nói:

- Một khi Tào đại nhân đã có lệnh, tiểu nhân không dám không nghe, các huynh đệ, trở về thôi!

Chu chương quỳ vẫn quỳ trên mặt đất, Tào Nghị dường như quên mất hân, cũng không thêm cho hân đứng dậy.

Bất quá Chu chương quỳ cũng không để ý, hân hiện tại cả người phát lạnh, một màn vừa rồi không ngừng quay cuồng trong đầu hân. Lại nhìn thấy nụ cười đầy thâm ý của Tạ chủ bộ cùng Lý điển sử đứng sau Tào Nghị, lại còn Lư bộ đầu bằng mặt không bằng lòng. Một cỗ hàn ý không tên bỗng nhiên xuất hiện khắp người Chu chương quỳ.

Sao lại có thể như vậy? Giang Phổ thật sự có biến sao?

Nghĩ đến đây, Chu chương quỳ không khỏi lo sợ, cả người run rẩy không yên.

Đúng lúc này, từ xa vọng đến tiếng chiêng trống, làm bùng tỉnh sự trầm tư trong lòng Chu chương quỳ.

- Huyện tôn bản huyện, Hoàng đại nhân.... tới! Mau tránh đường!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Giang Phổ đổi thiên

Nghe nha dịch hét lớn một tiếng, mọi người liền đồng loạt thối lui về sau, xa xa phía đông, một kiệu quan có bốn gã nha dịch vây xung quanh đang chậm rãi đi tới.

Mọi người nhất thời ngây người, chỉ vì tầm nã một tên tiểu tử con rể của một thương hộ nhỏ nhỏ mà lại có thể huy động nhiều người đến vậy, ngay cả Đại

lão gia cùng Nhị lão gia đều đồng thời xuất hiện, tên Tiêu Phàm này rốt cuộc là có bản sự gì mà khiến cho hết thảy các nhân vật đầu não ở huyện Giang Phò đều chú ý đến hắn?

Tiêu Phàm nghe tin Hoàng tri huyện đã đến, tuy trong lòng cũng đã tính toán trước nhưng trông ngược vẫn không nhận được đập nhanh một trận, quay đầu sang nhìn thấy trên mặt Tào Nghị vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, Tiêu Phàm lúc này mới có thể ổn định lại tinh thần, thần thái cũng có chút nghiêm mình kính cẩn, bộ dáng cũng giống với dân chúng đang đứng xem xung quanh, lảng lảng tránh sang một bên.

Hắn biết, mọi chuyện hiện giờ đã không còn liên quan đến hắn nữa, tiếp tục làm trò cũng không được ích lợi gì, bây giờ là thời điểm để hai vị Tri huyện lão gia cùng Huyện thừa lão gia phối hợp diễn xuất, đương nhiên hắn phải giữ có chừng mực, hơn nữa các quan viên triều đình lục đục với nhau, hắn chỉ là một tên dân thường nhỏ bé làm sao có tư cách tham dự vào.

Kiểu quan càng lúc càng tiến gần đến Túy Tiên Lâu, Tào Nghị quay đầu lại đưa mắt liếc nhìn Tạ chủ bộ, Lý điển sử cùng Lưu bộ đầu, sau đó nhanh chóng khẽ gạt đầu một cái không để ai phát hiện, sau đó Tào Nghị liền sửa sang lại y phục, dẫn người ra trước nghênh đón kiểu quan.

Kiểu quan cách Túy Tiên Lâu mấy trượng thì ngừng hẳn lại, kiểu phu áp kiểu, một tay duỗi về phía trước, Hoàng tri huyện thân mặc quan bào Thất phẩm từ tốn bước xuống, xuống kiểu xong hắn vẫn lảng lảng đứng yên một chỗ, đôi mắt chìm ưng sắc bén chậm rãi đảo qua từng người, tuy rằng không mở miệng nói gì nhưng khí thế cùng quan uy của hắn phát ra khiến những người đứng ở đây phải khiếp sợ, lặng im cúi đầu, không dám phát ra chút tiếng động.

Tào Nghị cười hắc hắc, dẫn đầu đám người hướng Hoàng Duệ Đức chấp tay hành lễ, nói:

- Không ngờ chỉ là khai trương một cái Túy Tiên Lâu nho nhỏ mà lại kinh động đến tận Huyện tôn đại nhân, khiến ngài phải đích thân đến tận đây, thực khiến cho Trần Tử Lục nở mày nở mặt, hạ quan Tào Nghị, xin phép ra mắt Huyện tôn đại nhân.

Hoàng tri huyện trước tiên quay sang liếc mắt nhìn trừng trừng Chu trưởng quầy đang quỳ bên dưới, sau lại đưa mắt nhìn Lưu bộ đầu, rồi khẽ cười nói:

- Tào đại nhân, ngài quá đa lễ rồi, bản quan nghe nói trong nha môn mọi người đều có việc ra ngoài, không còn sót lại một ai nên mới tò mò dò hỏi, cuối cùng mới biết hóa ra các vị đều đến nơi này, hắc hắc, bản quan nghe thế cũng muốn đến xem rốt cuộc đây là nơi nào mà có sức hút đến vậy, đồng thời một lúc lại có thể mời đi hết thảy các quan lại trên dưới trong nha phủ... .

Hoàng tri huyện lời lẽ sắc bén, trong lời nói còn ẩn ý chỉ trích Tào Nghị cùng quan viên trên dưới âm mưu cấu kết với thương hộ bình dân.

Tào Nghị lại ra vẻ như hoàn toàn không nghe ra ý tứ trong lời nói của Hoàng tri huyện, vẫn tiếp tục cười hắc hắc, sáng khoái nói:

- Hạ quan cùng các vị kia rảnh rồi nên ra ngoài đi dạo, tiện thể quan sát tình hình dân chúng một phen, vừa đúng dịp hôm nay Trần gia khai trương tửu lâu, hạ quan trước nay vốn là người hảo rượu, vả lại cùng Trần gia không đánh không quen biết, đúng thật là có một chút giao tình, vì thế nên mời các vị này vào đây uống vài chén rượu nhạt, bây giờ Huyện tôn đại nhân cũng đã đến đây chỉ bằng nếu ngài không ghét bỏ thì vào đây cùng hạ quan uống hai ba chén rượu, được không nào?

Hoàng tri huyện ánh mắt chợt lóe lên tia lo lắng, nhưng chỉ lóe lên chốc lát thôi, sau đó liền mỉm cười gạt đầu nói:

- Như thế cũng tốt, nói gì thì nói bản quan cũng chưa từng uống rượu cùng các vị lần nào, hôm nay một khi Tào đại nhân đã có nhã hứng, bản quan mượn hoa kính phật, uống với các vị một phen... .

Tào Nghị nghe vậy liền nghiêng người duỗi tay mời Hoàng tri huyện đi vào.

Thấy vậy mọi người đang vây xem xung quanh khẽ thở dài, vốn tưởng rằng hai vị Đại lão gia đến đây vì chuyện tầm nã Tiêu Phàm, tất cả đều đang hồi hộp chờ đợi màn tranh đấu của hai người, nhưng mọi chuyện diễn ra lại không thể ngờ được, hai vị đại nhân căn bản hoàn toàn không đề cập đến chuyện này, hơn nữa nói chuyện với nhau lại còn vô cùng khách khí, đúng là cảnh tượng hảo hữu gặp nhau, làm cho mọi người vô cùng thất vọng.

Đúng lúc mọi người lác đầu thất vọng, dự định giải tán, thì một lần nữa có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Hoàng tri huyện nhìn các quan lại đang vây xung quanh, bước vài bước đến cửa vào Túy Tiên Lâu, đột nhiên dừng lại, dường như sức nhớ lại một việc gì đó, quay đầu thần nhiên nói:

- Lưu bộ đầu, bản quan không phải đã lệnh cho người đi bắt người sao? Nhanh đi làm cho xong rồi trở lại đây, mấy ngày nay các người cũng vất vả quá rồi, bản quan còn muốn kính với người vài chén rượu nữa.

Mọi người đang bước đi tức thời đều đông cứng lại, âm thanh đang huyền ảo bỗng chốc im lặng như tờ, một bầu không khí im lặng mang theo vẻ chết chóc, mọi người không kim lòng được đưa mắt nhìn về phía Tào Nghị.

Sau cả nửa ngày vẫn không có ai phản ứng, Hoàng tri huyện nhíu mày, trầm giọng nói:

- Sao vậy? Có chuyện gì không ổn à?

Bầu không khí trầm mặc bị đánh vỡ, Tào Nghị đột nhiên cất tiếng cười to, nói:

- Chẳng hay Huyện tôn đại nhân muốn bắt người nào vậy?

Hoàng tri huyện biểu tình dần dần trở nên nghiêm túc:

- Con rể của Trần Tứ Lục, Tiêu Phàm.

Tào Nghị kinh ngạc nói:

- Tiêu Phàm? Huyện tôn đại nhân thật là muốn tầm nã hắn? Ngài không nhầm chứ? Theo hạ quan được biết Tiêu Phàm vốn là một thanh niên văn nhược, trước nay luôn an phận thủ thường giữ gìn phép tắc, là một nam tử hiếm có nha...

Tiêu Phàm đang lẫn trong đám người đứng xem, nghe vậy không nhìn được lặng lẽ lấy tay xoa xoa mặt mình, trong lòng hắn đắc ý không thôi, bản thân hắn cũng thấy Tào Nghị quả thật nhìn người hết sức chuẩn xác, mình đã cố gắng che dấu mọi ưu điểm của mình rồi vậy mà đôi mắt ấy vẫn có thể nhìn ra được, mà cũng đúng thôi, nếu không làm được vậy thì người ta làm sao có thể làm người lãnh đạo được? Trình độ đúng là khác biệt so với người thường...

Hoàng tri huyện cười nhạt dần dần chuyển thành cười lạnh:

- Giữ gìn phép tắc, an phận thủ thường? Tào đại nhân, ta đang nghi ngờ không biết người ta và ngài đang nói đến có phải là cùng một người không? Theo bốn quan biết tên tiểu tử Tiêu Phàm này vốn hoành hành ngang ngược, coi thường phép tắc, làm xằng làm bậy, đúng là cái thứ điều dân, khiến dân chúng ai nấy đều phải phẫn nộ, bản quan hôm nay tầm nã hắn cũng muốn mang lại yên bình cho huyện Giang Phổ này, vì dân trừ hại!

Khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Phàm dần dần trở nên lạnh lùng, hắn phát hiện ra ý nghĩ vừa rồi của mình có điểm sai lầm, không hẳn là tất cả các vị quan đều sáng suốt như Tào Nghị, không phải ai cũng có mắt nhìn người, trong đó cũng có những tên quan mắt chó...

Tào Nghị cười hắc hắc nói:

- Huyện tôn đại nhân có phải có chút hiểu lầm gì với Tiêu Phàm không? Cái mà ngài gọi là coi thường pháp tắc, hoành hành ngang ngược, làm xằng làm bậy, đến tột cùng là chuyện gì?

Hoàng tri huyện lạnh lùng nói:

- Trước đó vài ngày, con trai của bốn quan trong đêm tối bị một người đánh bất tỉnh tại góc đường, tài sản trên người toàn bộ đều bị cướp sạch, bốn quan nghe ngóng điều tra suốt nhiều ngày mới xác định người tấn công con trai ta đêm đó chính là tên tiểu tử Tiêu Phàm này! Tào đại nhân, người nói xem ta có nên bắt hắn không?

Trần Tứ Lục nghe đến đây cả người mềm nhũn, thân mình không tự chủ co rụt lại, khuôn mặt béo mập tái nhợt, thấp giọng nói thầm với Tiêu Phàm:

- Xong rồi xong rồi! Trần gia ta lần này bị người hại chết rồi! Người không phải nói chuyện này người làm thần không biết quỷ không hay sao? Tại sao bây giờ hắn lại biết rõ ngọn nguồn thế này?

Tiêu Phàm chăm chú nhìn Tào Nghị, nhưng môi khẽ mấp máy:

- Nhạc phụ đại nhân, người có thể bình tĩnh một chút được hay không? Hoàng tri huyện hắn chỉ nói vớ vẩn thôi...

- Vớ vẩn lừa gạt mà lại nói trúng hết thế này? Xong rồi xong rồi, Trần gia ta bị người hại chết rồi, làm sao bây giờ? Bây giờ phải làm sao đây?

Tiêu Phàm không chút để ý chút, thản nhiên nói:

- Còn sao nữa? Đánh chết cũng không nhận, hắn không tận mắt thấy ta đánh con hắn một cốn, một khi không chứng không có mà nói ta như thế chính là vu cáo hãm hại, người không nghe lúc này Tào đại nhân đánh giá thế nào về ta sao?

- Đánh... đánh giá cái gì?

Tiêu Phàm nhún vai nói tiếp:

- Tào đại nhân nói ta an phận thủ thường, luôn luôn cố gắng phấn đấu, hơn nữa ta còn là người khiêm tốn, làm sao có thể giở thủ đoạn đấy? Quả thật là trò cười cho thiên hạ...

Trần Tứ Lục ánh mắt khâm phục, nhìn chằm chằm hắn:

- Ta sống cũng gần nửa đời người rồi, gặp qua không biết bao nhiêu người không biết xấu hổ, nhưng đạt đến trình độ này, người là người đầu tiên... Có thể nói đến mức độ này, quả thật là một đại bổn sự nha...

Tiêu Phàm nghiêm túc nói:

- Phàm là nói dối, đầu tiên phải nói cho bản thân mình phải tin, nói dối mà đến bản thân mình cũng không thể tin thì làm sao hi vọng lừa gạt được người khác? Cho nên, nói dối một lần không khó, cái khó chính là phải nói dối cả đời, còn khó nhất chính là mình nói dối cả đời nhưng người khác nhìn vào lại nghĩ mình là một người trung hậu thật thà, chính nhân quân tử, và muốn làm được thì phải là người có nghị lực thật lớn, tiểu tử đây cũng đang cố gắng

phần đầu làm được như thế...

Trần Tứ Lục nghe xong im lặng một lát, rồi gật đầu nói:

- Người có thể nói chuyện này một cách đường hoàng như vậy, ta thẹn không bằng người...

Ông tế hai người khua môi múa mép xong thì cũng là lúc bầu không khí tại Túy Tiên Lâu đã bắt đầu có chút khẩn trương.

Tào Nghị liếc mắt đã thấy Tiêu Phàm vẫn đang bình tĩnh đứng ở trong đám đông, liền nhìn Hoàng tri huyện cười nói:

- Tiêu Phàm nếu hấn thật sự làm nên chuyện tình này, thì đương nhiên phải tâm nã hấn, bất quá... Huyện tôn đại nhân, ngài thân là mệnh quan triều đình, hiển nhiên là yêu dân như con, không đặt điều vu cáo ai bao giờ, tục ngữ cũng có nói muốn bắt thông dân thì bắt cả đôi, bắt trộm thì phải bắt tận mặt, Huyện tôn đại nhân đã chấp chương bản huyện nhiều năm đương nhiên hiểu rõ đạo lý này, bây giờ đại nhân khẳng khẳng là Tiêu Phàm có tội, vậy phiền ngài đưa chứng cứ ra đi, nếu chỉ nói bằng miệng mà đã muốn bắt người thì làm sao làm người khác tâm phục khẩu phục được? Hạ quan xin hỏi Huyện tôn đại nhân, Tiêu Phàm đánh lệnh lang bất tỉnh, sau đó còn cướp đi tài vật, đại nhân có chứng cứ gì hay không? Nếu có hạ quan nguyện thay Huyện tôn đại nhân tâm nã, bắt tên tiểu tử Tiêu Phàm về đây thụ án, xử trăm hấn ngay lập tức, ngài thấy thế nào?

Hoàng tri huyện nghe xong sắc mặt tức khắc trầm xuống, những năm gần đây hấn muốn bắt ai bỏ tù thì cứ thế mà bắt, bình thường trước giam vào đại lao, sau vài lần dụng hình phạm nhân không nhận tội cũng không được, trước giờ chưa từng nói qua chứng cứ? Hấn làm sao có chứng cứ đây?

- Người... Tào đại nhân! Người chỉ là một tên Huyện thừa mà thôi! Huyện thừa là người phụ trách lo chuyện văn thư, giám thị kho quan, mọi chuyện trong ngục đều có bản huyện, bộ đầu quản rồi, Tiêu Phàm có tội hay không tội, không cần Tào đại nhân đây phải hao tâm tốn trí lo lắng đến!

Hoàng tri huyện nói xong liền phát ống tay áo thật mạnh, sắc mặt hết sức lạnh lùng.

Quan Tri huyện không vui, các quan nhỏ cùng dân chúng đứng bên ngoài liền cảm như hén, bất quá về hưng phần trong mắt bọn họ ngày càng nồng đậm, đây đơn giản không còn là một vụ án nữa, vô hình chung nó trở thành một trận đấu quyết định xem sau này ai mới là người nắm giữ quyền lực ở Giang Phổ.

Đại lão gia VS Nhị lão gia.

Tào Nghị vẫn duy trì bộ dáng tươi cười, không chút để ý đến thái độ của Hoàng tri huyện, bình tĩnh nói:

- Huyện tôn đại nhân lời này ngài nói sai rồi, ta cũng là một quan viên được phong chức ở huyện này, hơn nữa chỉ có hai chúng ta được xử ý các vụ án ở Lại bộ, chúng ta làm quan dưới chân thiên tử, đã không thể tạo phúc cho dân thì ít nhất cũng không thể tùy tiện lấy quan uy đàn áp dân chúng như vậy? Hạ quan thấy Huyện thừa Huyện tôn đại nhân làm thế này cũng có chỗ bất công, hạ quan cảm thấy vì phúc lợi của dân chúng và thanh danh của đại nhân, ta không thể không cho hấn đứng ra giải thích vài câu.

Tào Nghị nói xong không để ý đến sắc mặt ngày càng âm trầm của Hoàng tri huyện, liền ngoắc tay gọi Tiêu Phàm đang đứng xem ở phía xa xa, gọi hấn đến đứng trước mặt Hoàng tri huyện, Tào Nghị bắt đầu làm trò trước mặt mọi người, hấn khụ khụ hai tiếng liền nói:

- Tiêu Phàm, Huyện tôn đại nhân nói người mấy ngài trước đã thương và cướp tiền con trai của hấn, có chuyện này hay không? Hôm nay ta trước mặt Tri huyện đại nhân và bà con dân chúng phải làm cho rõ sự tình này, người tuyệt đối không được dối gạt bản quan, nếu không ta sẽ đem người trị tội ngay lập tức, người nghe rõ chưa?

Nói đến lời cuối cùng, thanh âm của Tào nghị đã là thanh sắc câu lệ (Thanh sắc câu lệ: Ý của câu thành ngữ này là chỉ khi tức giận thì lời nói và sắc mặt đều trở nên nghiêm khắc.) (*)

Tiêu Phàm ngẩn đầu nhìn Hoàng tri huyện, sau đó lại lập tức gục đầu xuống, cả người run run lên, ầm một tiếng quỵ rạp xuống đất, mang theo âm thanh khóc lóc hết sức bi phẫn:

- Đại nhân! Thiên thiên Đại lão gia a! Thảo dân – oan uổng quá!

Đôi mắt của Hoàng tri huyện dần dần nheo lại, nhìn chăm chăm Tiêu Phàm đang quỵ rạp dưới đất, âm trầm nói:

- Người chính là Tiêu Phàm?

Tiêu Phàm nức nở gật đầu nói:

- Thảo dân đứng là, đứng là oan uổng...

Hoàng tri huyện trong mắt lóe lên tia tàn khốc, đột nhiên hét to lên:

- Lưu bộ đầu, mau bắt giữ lấy hấn, lập tức áp giải đến đại lao! Bản quan nói hấn có tội là hấn có tội! Ai dám không phục?

Tào Nghị nhướng mi, bước ra phía trước, chấp tay lớn tiếng nói:

- Huyện tôn đại nhân, hạ quan không phục!

- Tào Nghị! Ngươi dám chống đối thượng quan?

Tào Nghị ngửa mặt lên trời cười ha ha, vẻ mặt hết sức hào hùng, lớn tiếng nói:

- Có loại quan báo tư thù một cách trắng trợn thế này, trắng đen không phân rõ, thượng quan như thế, chống đối thì làm sao? Lão tử làm quan là muốn tạo phúc cho dân chúng, không phải là một kẻ đi theo bọ đít người khác, năm đó trong quân trại của Yến Vương, không phải lão tử đã từng chống đối thượng quan sao? Hôm nay thêm một tên như ngươi thì có là gì?

Đám người đứng xem kinh hô một trận, Tiêu Phàm quỳ rạp dưới mặt đất long mi giật giật, trong lòng thâm thở dài, thế cục cuối cùng cũng đã bắt đầu hé mở...

Hoàng tri huyện tức giận đến mức cả người phát run, sắc mặt tái mét, chỉ vào Tào Nghị run giọng nói:

- Ngươi... Ngươi chỉ là một tên quân nhân thô lỗ, không hiểu quy củ, bản quan... Bản quan hôm nay không muốn so đo với ngươi. Lục bộ đầu! Ngươi còn đứng đó chờ cái gì nữa? Bản quan là người có quyền lớn nhất ở đây, ta ra lệnh cho ngươi lập tức bắt lấy Tiêu Phàm!

Lưu bộ đầu nghe vậy mí mắt liền mở ra, ngẩng đầu nhìn Tào Nghị, đột nhiên giơ tay lên cao, ý như muốn ra lệnh cho bọn nha dịch phía sau xông lên bắt người vậy, nhưng sau đó Lưu bộ đầu liền buông tay xuống, mí mắt khép lại, ôm ngực đứng tại chỗ, không nói một lời, giống như một vị lão tăng đã bắt đầu nhập định vậy, bọn nha dịch đứng phía sau ngơ ngác ngác nhìn vị bộ đầu này, không hiểu đây là có ý gì? Mọi người đồng loạt giương mắt nhìn nhìn Tào Nghị, liền lập tức hiểu ra vấn đề sau đó liền học theo Lưu bộ đầu, đứng yên tại chỗ, nhắm mắt bất động không nói câu nào, mười mấy tên nha dịch bộ dáng đều như nhau, giống như ngủ đứng vậy, không có bất cứ động tác gì.

Hoàng tri huyện thấy tình hình như vậy trong lòng cũng hết sức căng thẳng, hần liền quay đầu lại, thấy Tạ chủ bộ cùng Lý điển sử, cả hai đều đang đứng sau lưng Tào Nghị, đầu quay đi hướng khác ra về như không nghe không thấy không biết chuyện gì cả.

Tào Nghị lạnh lùng nở nụ cười, kèm theo ánh mắt chế nhạo, Hoàng tri huyện cả người run rẩy kịch liệt, một cảm giác bị cô lập lần phản bội phút chốc tràn ngập trái tim hắn, tâm tình hắn lúc này càng lúc càng lạnh, giống như vừa rơi xuống hố băng vậy, lạnh càng thêm lạnh, cả người gần như mất hết tri giác...

Bất tri bất giác, trận đấu giữa Đại lão gia và Nhị lão gia cũng kết thúc, Nhị lão gia toàn thắng.

Trong cái huyện Giang Phổ nhỏ nhỏ này, đôi ông trời rồi.

(*) Thanh sắc câu lệ: Ý của câu thành ngữ này là chỉ khi tức giận thì lời nói và sắc mặt đều trở nên nghiêm khắc.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Nhân thoại lục" của Triệu Lân triều nhà Đường.

Thời Đường Đức Tông, Vi Thụ đảm nhiệm chức học sĩ hàn lâm, ông là người rất tận tụy với công việc, nên được Đường Đức Tông rất tin cậy, ông suốt ngày bận rộn đến nỗi không có thời gian để chăm sóc mẹ già. Làm việc trong cung đã gần 10 năm, nên ông rất thấu hiểu nơi cung đình là đất thị phi, có chút sơ xuất là chuốc vạ vào thân, cho nên trước khi mất, ông đã căn dặn con trai Vi Ôn là chớ có làm học sĩ hàn lâm. Vi Ôn ứa lệ nhận lời di huấn này của cha.

Vi Ôn là người hiếu học và thông minh, hơn nữa lại rất có hiếu đối với bề trên. Sau khi cha mất, ông từng đảm nhiệm qua nhiều chức vụ. Đến thời vua Văn Tông lên ngôi, nhà vua rất hâm mộ tài năng của ông và quyết định bổ nhiệm ông làm học sĩ hàn lâm.

Vi Ôn nhớ tới lời di huấn của cha, nên đã mấy lần xin vua Văn Tông rút bỏ quyết định này. Nhà vua cảm thấy rất kỳ lạ, không hiểu lẽ tại sao Vi Ôn lại từ chối chức vụ mà người khác rất thêm muốn cùng với không tới này. Qua tìm hiểu, nhà vua mới hiểu rõ được nguyên nhân. Vua bí quá hóa giận mới nói với các đại thần rằng: "Ta vốn muốn trọng dụng Vi Ôn, nhưng mỗi lần nêu ra đều bị ông ta từ chối, chẳng lẽ triều đình thiếu ông ta thì không được sao?" Khi nói những lời này, lời nói và sắc mặt của nhà vua lộ vẻ rất nghiêm khắc. Một đại thần đứng bên thấy vậy vội khuyên rằng: "Vi Ôn làm như vậy là xuất phát từ lòng hiếu thảo, mặc dù lời di huấn của Vi Thụ là sai lầm, nhưng Vi Ôn vẫn cứ tuân theo, qua đó có thể thấy lòng hiếu thảo quả là đáng quý". Vua Văn Tông nghe vậy cũng dần dần bớt giận rồi ra lệnh bãi bỏ lệnh bổ nhiệm Vi Ôn. (ST)

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Lạc định trần ai

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng tri huyện thất tha thất thểu bước lên kiệu quan, quay trở về nha môn.

Chỉ bằng uy thế của một Huyện thừa mà có thể bức ép một vị Tri Huyện chật vật rút lui, đây quả là một chuyện xưa nay chưa từng thấy, vậy mà hôm

nay lại xuất hiện ở cái Huyện Giang Phở nhỏ bé này, chắc chắn từ nay về sau huyện Giang Phở sẽ nổi tiếng trên quan trường.

Đám người đứng xem thờ dài thỏa mãn, sự việc hôm nay quả là hết sức gay cấn và hồi hộp, vậy là nhờ cái trò hay này mà từ nay về sau, có lẽ trong suốt một thời gian dài bọn họ sẽ chẳng thiếu đề tài mà bàn tán.

Tào Nghị vẫn cung kính thi lễ đưa Hoàng tri huyện lên kiệu quan, hơn nữa còn cùng Tạ chủ bộ và Lý điển sử đứng nhìn theo bóng Hoàng tri huyện rồi đi, làm đúng bốn phận quan viên của mình, mãi đến khi cỗ kiệu biến mất tại góc đường, bọn họ mới quay đầu lại, liền trao đổi ánh mắt với nhau, tất cả đều hiểu ý, nhưng chỉ giữ ở trong lòng.

Trần Tử Lục thân hình béo mập đứng đơ một chỗ, khuôn mặt tươi cười nịnh nọt chờ Tào Nghị bước vào Túy Tiên Lâu.

Tiêu Phàm vô tình quay đầu lại, thấy Chu chương quỳ của Kim Ngọc Lâu vẫn còn ngậy ngốc quỳ trước cửa Túy Tiên Lâu, về mặt đại ra, bộ dạng thất hồn lạc phách, Tiêu Phàm khẽ nhủ mày, bước ra phía trước, trước mặt đám đông vẫn chưa tan đi hết, nhìn Chu chương quỳ mỉm cười, sau đó về mặt đột nhiên biến đổi, giờ tay hung hăng tát lên mặt Chu chương quỳ.

- Ba!

Tiếng bạt tai thanh thúy vang dội khiến đám người vây xem đang có ý định rời đi liền dừng bước, đảo mắt nhìn ngó xung quanh.

Chu chương quỳ bị Tiêu Phàm tát cho một cái đầu óc ông ông cả lên, dần dần cũng hồi phục lại tinh thần, sau đó về mặt liền lập tức lộ vẻ không thể tin được, nhìn chăm chăm Tiêu Phàm cả nửa ngày mới lắp bắp mở miệng nói được:

- Ngươi... ngươi tại sao lại đánh ta?

Tiêu Phàm nhún vai:

- Đánh ngươi cũng bình thường a.

- Ngươi... sao đánh ta?

Tiêu Phàm giật mình, đúng a, tại sao ta lại đánh hắn? Hắn chẳng có đắc tội gì với ta, ta đánh hắn làm gì? Thật là không đúng phép tắc ...

Thấy Chu chương quỳ nhìn mình bằng ánh mắt bi phẫn, Tiêu Phàm bỗng thấy có chút ngượng ngùng, ngửa đầu suy nghĩ cả nửa ngày rốt cục cũng tìm ra được một cái lý do, hắn liền ngồi xổm xuống đất, nói chuyện với Chu chương quỳ bằng giọng điệu hết sức thành khẩn:

- Bởi vì, bộ dạng của ngươi thật rất đáng ghét, tại hạ thất lễ, không nhìn được, cho nên... Ngươi hiểu rồi chứ.

Lời nói còn chưa ra hết khỏi miệng nữa mà hắn đã đưa mắt liếc nhìn Chu chương quỳ, sau đó liền đứng lên nhẹ nhàng phát ống tay áo, xoay người bước vào Túy Tiên Lâu, bỏ lại Chu chương quỳ vẫn còn quỳ dưới đất nhìn hắn bằng vẻ mặt hết sức căm hận.

Bước vào bên trong Túy Tiên Lâu, Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, cái bạt tai này đánh rất thích a, hắn không sợ đắc tội Hoàng tri huyện, dù sao cũng đã đắc tội rồi, có đắc tội thêm một chút nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì, làm nam nhân mà một tý can đảm này cũng không có còn gọi là nam nhân được sao?

Trong căn phòng xa hoa nhất ở lầu ba của Túy Tiên Lâu, Tạ chủ bộ, Lý điển sử đang cùng nhau nâng ly, Tào Nghị quay đầu nhỏ giọng thì thầm với lão gia phó đứng phía sau:

- Phái người về đưa mật tin cho Yến Vương điện hạ, ta đã là chủ chính Giang Phở.

Lão gia phó vâng lời liền lui ra sau.

Trong nha phủ huyện Giang Phở, Hoàng tri huyện cả người không ngừng run rẩy, cố gắng một lúc lâu sau mới bình phục lại được, rốt cục cũng hoàn toàn tỉnh táo, trong mắt lập tức lóe lên tia hung quang, liền gọi hạ nhân đến, lạnh giọng phân phó:

- Chuẩn bị kiệu, đi kinh sư, phủ lễ bộ Hoàng thị lang.

Túy Tiên Lâu khai trương lần nữa.

Lần khai trương này, Tri huyện lão gia và Huyện thừa lão gia ở Huyện Giang Phở bởi vì Tiêu Phàm, cô gia của Trần gia mà hoàn toàn trở mặt, tranh đấu một phen, cuối cùng Huyện thừa lão gia toàn thắng, tin tức này như ôn dịch, trong khoảnh khắc truyền khắp cả thị trấn.

Gió đã đổi hướng, từ nay về sau Hoàng tri huyện không còn là người nói một không ai dám nói hai nữa, bất cứ ai sáng suốt cũng đều nhìn ra được, hiện tại người cầm quyền chính của huyện Giang Phở chính là vị Bát phẩm Huyện thừa Tào đại nhân, vị Hoàng tri huyện này đã hoàn toàn mất đi quyền lực.

Luồng gió chính trị đã biến đổi, Tủy Tiên Lâu tự nhiên lại là nơi nghênh đón khách nhân đến từ khắp nơi, xưa nay có người đỡ đầu luôn luôn lúc nào cũng có lợi thế hơn người, hôm Tủy Tiên Lâu khai trương, Tào huyện thừa đích thân dẫn hết quan viên lớn nhỏ trong nha môn đến chúc mừng, hơn nữa còn vì Tiêu Phàm chương quây của Tủy Tiên Lâu mà trở mặt cùng Hoàng tri huyện, chuyện đến mức này còn người nào không rõ ý tức của Tào đại nhân?

Vì lẽ này, sinh ý của Tủy Tiên Lâu hết sức thịnh vượng.

Tâm tình của Tiêu chương quây Tủy Tiên Lâu đương nhiên cũng được nước lên thuyền, mà tên quan cản đường cũng không còn nữa, hiện tại đúng là cơ hội tốt để hắn thực hiện kế hoạch lớn, Tiêu Phàm cực kỳ có lòng tin, bởi vì dù sao hắn cũng là người xuyên việt, trong đầu đã có sẵn nguồn kiến thức ưu việt về phát triển sinh ý, mục đích đầu tiên của hắn ở đây chính là sự nghiệp, cho dù vẫn chỉ là làm công cho Trần Tứ Lục, bất quá hắn cũng không để ý đến vị nhạ phụ này, Tiêu Phàm là người có dã tâm, thành tựu tương lai đương nhiên không chỉ có vậy, hắn hiện tại là muốn bằng cách này từ từ dung nạp hoàn toàn vào thế giới cổ đại, chỉ có thích ứng được hoàn cảnh mới mong tiền đồ tương lai có thể tiến xa được.

Bên trong nội đường, Tiêu Phàm nhận cơ hội buổi chiều khách nhân không nhiều, liền cho gọi lão Thái cùng hai gã điểm tiểu nhị đến an bài vài việc.

- Lão Thái, nhiệm vụ của ngươi chính là thu tiền, bảo quản, và ghi chép thu nhập mỗi ngày, sau đó đưa lại cho ta xem, và phải rõ ràng, hơn nữa không được tham ô...

Tiêu Phàm nói xong đột nhiên nhe nanh, lộ ra răng cưa:

- Ngươi biết đương kim hoàng thượng xử tội tham quan thế nào không?

Lão Thái bị bộ dạng dữ tợn của Tiêu Phàm dọa cho sợ chết khiếp, lắc lắc đầu.

- Tham nhiều hơn mười lượng, lột da thực cây cỏ thị chúng

Lão thái lo sợ cả người run rẩy.

- Ngươi biết thế nào là lột da thực cây cỏ không? Chính là để đao thủ dùng tiểu đao trực tiếp lột da hắn xuống, mà người đó lúc này vẫn còn chưa tắt thở, liền mổ bụng hắn, sau đó lấy những thứ trong bụng đem nấu cho chó ăn, sau khi lấy ra sạch sẽ mọi thứ, cái bụng chẳng còn gì cả làm sao bây giờ? Đơn giản thôi, lấy rom lấy rạ nhồi nhét vào, lấp kín lại, cả người nhìn sơ ngang cũng không khác biệt lắm... (má ơi, gớm quá, đang vừa ăn vừa dịch nữa

chứ , kiểu này vừa buồn nôn vừa ám ảnh)

Lão Thái cùng hai tên điểm tiểu nhị nghe xong sắc mặt liền tái mét, bộ dáng muốn nôn mà không thể nôn được.

- Sợ sao?

- Sợ!

Ba người động loạt gật đầu.

Tiêu Phàm mỉm cười chụp lấy vai lão Thái:

- Cho nên nói, nếu muốn người khác không biết thì đừng làm, đã làm tất có ngày bị bắt...

Lão Thái bị hắn chụp một cái giật mình, đột nhiên mở miệng cầu xin:

- Chương quây, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, từ nay về sau ta không dám nữa...

Nói xong lão Thái chìa tay đưa ra ba bốn miếng bạc vụn, cẩn thận để lại trên quây:

- Lão đây thề với trời, hai ngày nay lão chỉ tham có một bấy nhiêu đấy, lão thề từ nay không bao giờ dám tham nữa...

Hai tên điểm tiểu nhị tức khắc nhìn Tiêu Phàm bằng ánh mắt hết sức tôn sùng.

Tiêu Phàm nói:

- Ta chỉ là dọa các ngươi thôi, ngươi cũng thật là...

Vèo một tiếng, Tiêu Phàm nhanh tay xuất thủ, thu mớ bạc vụn ấy vào tay, nhét luôn vào trong người.

- Bạc bản tịch thu sung công!

Cấp dưới lấy bạc thì gọi là tham ô, còn mình lấy bạc thì là thu vào hợp pháp, bản chất sự việc hoàn toàn khác nhau.

Quay đầu lại nhìn hai tên điểm tiểu nhị, hai người này cũng là hai người trước đây đổ xúc xắc với Tiêu Phàm, tên của bọn họ rất là bình thường, vóc người

cao lớn là Cầu Từ, tên trông trẻ hơn là Đại Xuyên, hai tên này cũng có thể coi là nguyên lão của Túy Tiên Lâu, cũng có thể xem là thành phần nòng cốt.

- Vài ngày trước, đã tuyển thêm mười tên tiểu nhị, trong đó năm tên phụ trách đại đường, năm tên phụ trách lầu hai và ba, Cầu Từ và Đại Xuyên, ta thăng hai người là quản sự, quản lý cả đại sảnh lẫn trên lầu các.

- Chương quầy, cái gì gọi là quản lý?

- ... Cũng chính là quản sự, chủ quản. Cầu Từ người trông coi năm tên tiểu nhị ở đại đường, còn Đại Xuyên người quản năm tên trên lầu các.

Cầu Từ cùng Đại Xuyên lập tức quỳ xuống, cảm động rơi nước mắt:

- Chương quầy để mắt đến chúng ta, xem trọng chúng ta hơn mười tên phế vật kia, vì chương quầy, tiểu nhân nguyện vào sinh ra tử làm mọi việc cho ngài...

Tiêu Phàm chậm chậm nói:

- Kỳ thật các người cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, hai người so với mười tên phế vật kia cũng giống nhau thôi, đều là phế vật cả, hai người có hơn chăng qua là do thâm niên lâu hơn đám phế vật đấy mà thôi...

Sau khi phân phó xong xuôi, Tiêu Phàm mang ghế ra ngồi trước cửa lớn của Túy Tiên Lâu, sau đó ngồi dựa vào ghế tựa đầu híp mắt, bắt đầu hưởng thụ cái gọi là ánh sáng ấm áp trong buổi chiều ngày đông.

"Trộm cắp thành, nhân nhả kiếp phù du", những lời này mấu chốt không phải chữ "Nhân" mà là chữ "Trộm cắp". Trong suy nghĩ của mỗi người, mình cả đời bận rộn, muốn hưởng thụ thành tựu gì cũng phải đợi đến lúc về hưu hay về già, đây không phải ai cũng hiểu rõ hai chữ hưởng thụ. Như tên khát cái vui về ca hát với lão phú ông rượu thịt xa hoa, kỳ thật về mặt tính chất cơ bản hai người này cũng giống nhau thôi.

Tiêu Phàm là người hiểu được thế nào là hưởng thụ, giống như trước đây, lần đầu tiên hắn đi làm trộm cướp, cũng không quên cướp lấy hai bình rượu mang theo, hắn ngoại trừ có lá gan lớn, trong máu cũng mang dòng máu cách mạng, chủ nghĩa lãng mạn, sống trên đời đời lúc cũng phải như vậy a.

Đột nhiên, ánh sáng đang chói mắt chợt tối sầm lại, Tiêu Phàm có chút bất mãn mờ mắt ra, liền thấy một thân ảnh thướt tha đứng trước mặt hắn, che khuất ánh sáng chiếu đến.

Tiêu Phàm mắt liền sáng lên, nhẹ nhàng bắt lấy tay nàng:

- Tiểu Diễm Diễm, nàng đến đây tìm ta à?

Người mà hắn gọi là Tiểu Diễm Diễm cũng chính là Bảo Cầm, kiếp trước và kiếp này, hai bóng hình trong đầu Tiêu Phàm không ngừng biến hóa, tách ra sau đó lại hòa trộn vào nhau, Tiêu Phàm thật sự vất vả để phân biệt ai là ai, nhưng khổ nỗi, đại đa số các lần ấy đều sai lầm.

Bảo Cầm bị Tiêu Phàm chụp lấy tay sợ hãi hét lên, sau cơn sợ hãi nàng lại phần nộ trừng mắt nhìn Tiêu Phàm.

- Buông tay ta ra!

- Không, ta không buông!

Bảo Cầm nóng nảy, tay còn lại hóa quyền thành chưởng, liền ra nhất chiêu "Lực Phách Hoa Sơn", nhanh như chớp, hung hăng đánh lên đỉnh đầu Tiêu Phàm.

- Người buông tay, buông tay, buông tay, buông tay...

Tiêu Phàm đành phải buông tay, bởi vì phía sau ót của hắn bị đánh đến tê dại rồi, vả lại hắn thật sự không muốn đầu mình bị nàng đánh như chẻ củi, cứ một lần lại một lần liên tục bổ xuống, mà tiểu nha đầu này mới có vài ngày không gặp, đạo lực phát ra sao lại càng lúc càng mạnh, Tiêu Phàm hoài nghi nàng có phải suốt ngày trốn trong phòng khổ luyện chưởng lực, sau đó liền cố tình chạy đến Túy Tiên Lâu thu thập mình.

Trong tiểu thuyết kiếm hiệp thông thường, thiếu niên nhân vật chính thường mang huyết hải thâm thù của cha mẹ, sau đó vô tình rơi xuống vách núi, kỳ lạ ở chỗ là bất cứ cái vách núi nào cũng đều có một quyền võ công bí tịch tuyệt thế giang hồ ở dưới chờ thiếu niên này đến tìm thấy và tu luyện. Hiển nhiên thiếu niên này sẽ một lòng khổ tu, lâu thì mấy năm, ngắn thì chỉ vài canh giờ, thiếu hiệp đã phá quan trở ra, tự tay trả huyết hải thâm cừu... (vô tình lùm

được bí kiếp)

Tiêu Phàm cảm thấy Bảo Cầm có nhiều phương diện gần giống như thế, nhưng khác một điểm là nàng không phải có huyết hải thâm cừu, chỉ là hắn bức bách, một tiểu nha đầu chịu nhiều khổ cực...

Bảo Cầm hiện tại vẫn đang tức giận trừng mắt nhìn hắn, cả người duy trì trạng thái cảnh giác cao độ, nhìn Tiêu Phàm như là nhìn thấy một tên biến thái vậy.

Tiêu Phàm ảm ảm cảm thấy có chút đau lòng, trên đời đúng là có những hiểu lầm không thể giải thích được, Tiêu Phàm đối với nàng hoàn toàn không có ý xấu, còn ngược lại nữa ý, bởi vì Tiêu Phàm với người yêu kiếp trước của hắn có khuôn mặt cực kỳ giống nhau, Tiêu Phàm cũng lắm chỉ là chú ý đến nàng thôi, chỉ tiếc là hiểu lầm ban đầu của hắn với nàng khiến nàng cực kỳ cảnh giác với hắn.

Hơn nữa trong lòng Tiêu Phàm, vị trí của vị thiên kiêu tiểu thư của Trần gia Trần Oanh Nhi so ra cũng không bằng Bảo Cầm.

Không thích tiểu thư mà lại đi thích nha hoàng, cái này cũng không quan trọng, nam nhân nhìn thấy nữ nhân, đầu tiên không phải nhìn vào thân phận của nàng, thích chính là thích, không thích là không thích, nên có hỏi tại sao cũng không biết trả lời thế nào, Tiêu Phàm cũng vậy, hắn chỉ cảm thấy nhiều lúc Bảo Cầm so với Trần Oanh Nhi còn có mị lực hơn, loại mị lực này cực kỳ hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Mà Trần Oanh Nhi lại thường xuyên ở trong khuê phòng, về phương diện tính tình có chút khô khan chất phác, nhưng điểm làm Tiêu Phàm cảm thấy không thoải mái nhất với nàng chính là ánh mắt, ánh mắt hết sức lạnh đậm, nếu có thể mở miệng được, Tiêu Phàm thật muốn nói với Trần Tứ Lục, hắn có thể hay không cưới nha hoàn mà không cần tiểu thư? Phòng chừng Trần Tứ Lục không những không có phép mà còn lấy dao làm thịt hắn luôn.

Tiêu Phàm bình tĩnh nhìn Bảo Cầm, vẫn không nhúc nhích, trong đầu có hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ.

Bảo Cầm bị Tiêu Phàm nhìn chăm chú một lúc lâu, thân hình khẽ run lên, nổi da gà khắp toàn thân, hai chân khẽ nhích ra, bộ dáng đúng là tiểu nha đầu này muốn bỏ chạy, khiến Tiêu Phàm không nhịn được muốn ôm nàng vào lòng yêu thương.

- Bảo Cầm cô nương, nàng đến Túc Tiên Lâu có việc gì không?

Tiêu Phàm cố gắng điều chỉnh khuôn mặt cho trông hiền lành một chút, ít nhất không làm cho nàng cảm thấy hoảng sợ.

Khuôn mặt hiền lành của Tiêu Phàm đã phát huy được tác dụng, Bảo Cầm quả nhiên buông lỏng đề phòng, nhìn khuôn mặt tuấn tú nho nhã khẽ mỉm cười của hắn, thậm chí khuôn mặt xinh đẹp của nàng có chút đỏ lên – trông có vẻ như thiếu nữ đã động lòng xuân? Hơn nữa Tiêu Phàm vốn là một thanh niên anh tuấn, nếu trước kia không có hiểu lầm đấy, vị thiếu niên Tiêu Phàm hào hoa phong nhã anh tuấn như thế này tuyệt đối dư sức làm điên đảo tâm

can cô bé nai con Bảo Cầm này (ới nai con giống tui, nai con là tui đó)

Tìm nàng hiện giờ đã đập thật nhanh. Nàng cũng không còn nhìn hắn bằng ánh mắt hận thù nữa.

- Ta... tiểu thư nhà ta lệnh ta đến trước, chào hỏi Tiêu công tử.

Bảo Cầm nói đến câu cuối thanh âm đã bé đến mức không thể nghe thấy được, đầu nàng càng cúi càng thấp, cơ hồ muốn đụng đến ngực rồi.

Đối mặt với tiểu nha đầu đang thẹn cùng cực kỳ này, Tiêu Phàm lại nhất thời thất thần.

- Ngươi... Ngươi lại nhìn cái gì?

Bảo Cầm bị Tiêu Phàm nhìn chăm chú đến mất cả tự nhiên, không tự chủ được liếc khẽ néo vào người.

- Bảo Cầm...

Tiêu Phàm gọi nàng bằng thanh âm hết sức thâm tình.

- Ân?

Bảo Cầm vẫn như trước, thẹn thùng cúi đầu.

- Máy ngày không gặp, nàng...

- Ta làm sao?

Khuôn mặt xinh đẹp đã đỏ lên như màu ánh nắng nhiều.

- Nàng... Dậy thì, càng ngày trông càng đầy đặn.

Im lặng...

Thật lâu sau...

Bảo Cầm bắt đầu thét lên.

- A, vô lại! Cái thứ như ngươi đúng là răng chó không mọc được ngà voi! Xem chừng!

- Ba!

Chương 43: Phong tình khó hiểu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc Trần Oanh Nhi đến thì Tiêu Phàm vẫn còn đang xoa xoa cái trán đỏ bừng của mình, Trần Oanh Nhi nhìn hấn bằng ánh mắt kỳ quái.

- Trán ngươi bị làm sao vậy?

Tiêu Phàm mặt không đổi sắc, khịt mũi, nói:

- ... Đụng trúng khung cửa.

- Cái gì? Khung cửa nào thần kỳ vậy, đụng một cái mà cả trán đỏ hết?

Trần Oanh Nhi tò mò hỏi.

- Nếu đụng một cái thật mạnh, thì cái gì cũng đỏ lên được cả.

Tiêu Phàm cẩn thận tỉ mỉ giải thích cho nàng.

- Mà cái kia nhìn có vẻ không đúng nha, trên trán ngươi cái vết đỏ đấy lại là dạng hình cong, làm sao được? Chẳng lẽ cái khung cửa kia cũng hình cong sao?

- Cái vết đỏ trên trán ta nhìn thì đúng là hình cong, nhưng nếu nói chính xác, nó lại không phải là hình cong...

- Vậy ý ngươi là, ngươi cố tình làm cho nó như vậy à?

Sắc mặt Tiêu Phàm càng lúc càng đen:

- Tiểu thư thật là băng tuyết thông minh...

- Hi hi!

Bảo Cầm đứng sau lưng Trần Oanh Nhi rút cuộc không nhịn được cười, vọt ra vài tiếng cười, cả người từ bả vai đến lưng không ngừng run rẩy vì nhịn cười.

Trần Oanh Nhi vẫn còn đang mải mê nghiên cứu cái vết đỏ trên trán Tiêu Phàm:

- Cái trán ngươi... đụng trúng khung cửa, hình như u lên rồi kia!

Tiêu Phàm cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn, nói:

- Tiểu thư, nàng cố tình đến Túy Tiên Lâu tìm ta để nghiên cứu cái trán của ta à?

Trần Oanh Nhi khẽ hừ một tiếng, đưa mắt liếc nhìn Tiêu Phàm một cái, sau đó liền đi thẳng vào Túy Tiên Lâu.

Tiêu Phàm tức thì trợn mắt há mồm, đây mà là tiểu thư Trần gia tính tình lạnh lùng lãnh đạm hay sao? Cái cử chỉ vừa rồi nhỏ bé thôi nhưng lại ẩn dấu phong tình cùng kiêu my, lại còn hết sức trưởng thành thành thực, thật sự là muốn câu hồn đoạt phách người ta mà.

Trần Oanh Nhi ở phía trước, cũng chợt nhận ra hành động vừa rồi của mình có vẻ hơi quá kiêu my, liền cảm thấy không được tự nhiên khẽ ho nhẹ một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp liền thoáng ửng hồng, nhìn hết sức động lòng người.

Tiêu Phàm giật mình nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Trần Oanh Nhi đỏ bừng vì xấu hổ, trong lòng tự hỏi, vị tiểu thư này hôm nay bị làm sao vậy?

Trần Oanh Nhi tiến nhanh vào trong quây, lão Thái khuôn mặt tươi cười nịnh nọt đã đứng chờ sẵn ở đấy, nàng giơ tay làm bộ làm tịch cầm lấy một quyền sổ lật lật xem, trông như cố tình che giấu điểm thất thố vừa rồi, Tiêu Phàm kéo Bảo Cầm sang một bên, thấp giọng hỏi bằng giọng điệu phi thường nghiêm túc:

- Tiểu thư nhà nàng trước khi đến đây đã ăn cái gì thế?

Bảo Cầm mờ mặt trả lời:

- Chưa ăn cái gì cả, chỉ có uống một ngụm trà...

Tiêu Phàm liếc liếc nhìn Trần Oanh Nhi đang ngồi lật xem sổ sách kia, sau đó quay sang nhìn Bảo Cầm, nghiêm túc nói:

- Ta thấy, nàng nên nhanh mang tiểu thư nhà nàng đi tìm đại phu đi...

Bảo Cầm giật mình hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Phàm tiến đến thì thầm vào tai Bảo Cầm:

- ... Ta nghĩ tiểu thư nhà nàng ăn nhầm cái gì bậy bạ rồi, nàng nhìn tiểu thư nhà kia, ánh mắt tự dưng lại quẩn rũ kì lạ...

- Người... người... Tên hỗn đản này...

Bảo Cầm gạ tay lên định xuất tiếp một chiêu Lục Phách Hoa Sơn, chợt nhớ đến Trần Oanh Nhi Vẫn còn ở đây, không khỏi vừa giận vừa bực buông tay xuống.

Tiêu Phàm liền nhanh chóng chùn đến trước mặt Trần Oanh Nhi, mỉm cười nói:

- Tiểu thư hôm nay đích thân đến Túy Tiên Lâu, không biết có chuyện gì không?

- Người... không cần gọi ta là tiểu thư!

Trần Oanh Nhi nói xong khuôn mặt liền tức khắc đỏ bừng lên, cúi đầu nhìn xuống đất, không dám nhìn Tiêu Phàm, thanh âm lại càng nhỏ nhẹ hơn rất nhiều.

- Ta nghe nói... sinh ý Túy Tiên Lâu dạo này rất tốt, cho nên... muốn đến xem xem.

Tiêu Phàm không hiểu liền giơ tay vò đầu, chỉ là một cái đầu lâu nho nhỏ thôi mà, có cái gì lạ mà xem? Bất quá người ta thân là thiên kim tiểu thư, là con của ông chủ, nàng muốn đến đây xem xét mình làm việc, mình thân là người làm công, đương nhiên không thể ngăn cản.

Nghĩ thế hần liền nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng ngần, ánh mắt thanh tú sáng như ánh mặt trời, Trần Oanh Nhi đột nhiên cảm thấy trống ngực đập thật nhanh, nụ cười của Tiêu Phàm giống như một vỏ rượu nguyên chất đã được chôn sâu nhiều năm, khiến người ta bất tri bất giác đắm chìm trong đấy.

Trên đời này không phải chỉ có nam nhân nhìn thấy mỹ nữ mà chảy nước miếng, trên thực tế, nữ nhân trông thấy một nam nhân anh tuấn cũng sẽ ngẩn

người (DG: ây da, chính xác đây)

Kính Thi có nói: Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Câu này trước nay mọi người vốn chỉ xét dưới góc độ của nam nhân mà thôi, thế nên ai cũng cho rằng chỉ có quân tử thích thực nữ, mà lại quên mất một điều quan trọng khác, thực nữ cũng là con người, các nàng cũng sẽ thích quân tử, có điều phương thức của nam và nữ khác nhau mà thôi.

Cũng giống như trong thanh lâu thịnh thoảng cũng có lúc, nam nhân hát “Thập Bát Mô” (*), nữ nhân trả lời "canh năm đợi tình lang", giữa nam và nữ, nữ nhân không bao giờ mãi mãi ở vị trí bị động, nếu gặp được nam nhân mà mình thật lòng ngưỡng mộ, nữ nhân nhất định sẽ kín đáo biểu lộ hảo cảm của mình.

Tiêu Phàm vừa trẻ tuổi, gương mặt anh tuấn lại thêm nụ cười rạng rỡ ngồi ánh mặt trời, hết thấy cộng lại quá đủ để hấp dẫn sự chú ý của nữ nhân.

Trần Oanh Nhi giống như đã quên mất chuyện xảy ra lúc gặp hần hai lần trước, hiện tại chàng thanh niên trước mặt nàng, đây là người tuổi trẻ tài cao, tương lai đầy hứa hẹn, hơn nữa hần còn không ngại nguy hiểm vì Trần gia hóa giải tai ương ngập đầu, và còn có quan hệ không tệ với Tào huyện thừa mới đến nhậm chức, thậm chí hần còn góp phần không nhỏ trong mưu đồ cướp quyền lực từ tay Hoàng tri huyện. Trần gia cũng nhờ vậy mà được nước lên thuyền.

Không nhắc đến thì thôi, nói đến Trần Oanh Nhi liền ngạc nhiên phát hiện thì ra bốn sự của hần cũng không nhỏ, hơn nữa người này trên danh nghĩa lại là vị hôn phu của nàng, là nam nhân của nàng.

Nghĩ đến đây, Trần Oanh Nhi không khỏi ngượng ngùng đỏ mặt, nhưng lại xen lẫn vài tia hạnh phúc, cảm giác của nàng hiện giờ giống như một người tìm được một viên minh châu, trải qua năm tháng lau chùi giờ viên minh châu ấy đang dần dần phát ra hào quang rực rỡ chói mắt.

Mà người đang có khóa minh châu này, chính là nàng – Trần Oanh Nhi, từ sau chuyện của Hoàng Tri huyện cùng Tào huyện thừa xảy ra ở trước cửa Túy Tiên Lâu, tự nàng cũng nhận ra mình nên nhân lúc khóa minh châu này chưa phát ra hào quang rực rỡ nên cố gắng nắm chặt nó trong tay, phải bảo quản thật cẩn thận, nữ nhân bản tính trời sinh ích kỷ vậy đấy, có vài thứ chỉ cho phép riêng bản thân mình thưởng thức, tuyệt đối không muốn chia sẻ với

bất kỳ ai (DG: mình cũng thế)

Đó là lí do chiều nay Trần Oanh Nhi dẫn theo Bảo Cầm đến Túy Tiên Lâu.

Vị hôn thê đến xem nơi làm việc của vị hôn phu mình, đây vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

- Tiểu thư... ắc, Trần cô nương cứ thoải mái mà xem, tại hạ vì Trần gia quản lý Túy Tiên Lâu, quyết không dám có chút lơ lửng, nếu có chỗ nào thấy không vừa ý, cứ việc thoải mái nói ra, tại hạ nhất định sẽ sửa.

Tiêu Phàm cười rất nhu thuận, nói chuyện lại cực kỳ khách khí, loại khách khí này hoặc nhiều hoặc ít có vẻ xa lạ.

Trần Oanh Nhi thờ dãi:

- Ngươi nhất định phải dùng giọng điệu này nói để nói chuyện với ta sao?

Nụ cười trên mặt Tiêu Phàm có chút đông cứng lại, nói chuyện khách khí cũng sai sao? Hay là cô nàng Trần Oanh Nhi này hôm nay đến đây gây chuyện, muốn bới lông tìm vết à?

Trần Oanh Nhi đỏ mặt, cúi đầu nhẹ nhàng nói:

- Ở nhà, cha mẹ hay gọi ta là... Oanh nhi.

- A! Tên rất hay, Trần cô nương qua thật là người cũng như tên...

Tiêu Phàm không rõ ý tứ của Trần Oanh Nhi nên lại tiếp tục khua môi múa mép khen ngợi, khẩu khí cũng giọng điệu hoàn toàn giống với kiểu xã giao thông thường, hẳn hoàn toàn không hiểu ý tứ của nàng, càng không biết rằng ở thời đại này, nữ tử chưa chồng chủ động nói cho nam tử biết khuê danh của mình đại biểu cho cái gì.

Trần Oanh Nhi giận dữ nói:

- Ngươi... Ngươi thật là một tên đầu gỗ, ngu ngốc đàn độn!

Tiêu Phàm vuốt mũi không nói thêm gì nữa, hẳn phát hiện ra nữ nhân từ cổ chí kim, đều giống nhau, hỉ nộ vô thường, nữ nhân ngoại trừ im lặng tựa hồ không còn gì vui mừng hơn nữa.

Thấy biểu tình ngưng ngừng hiện giờ của Tiêu Phàm, Trần Oanh Nhi trong lòng lại thấy hết sức bất đắc dĩ, đối với một tên gia hỏa không hiểu chút gì chuyện tình cảm thế này, nàng còn lời nào có thể nói nữa? Chẳng lẽ nàng phải nhào đến ôm chân hắn rồi nước mắt ngấn nước mắt dài cầu xin hắn cười với mình thì hắn mới chịu hiểu sao?

Hai người im lặng không nói lời nào, không khí có vẻ có chút khó xử, Bảo Cầm đứng bên cạnh che miệng cười trộm, bị Trần Oanh Nhi trông thấy trừng mắt một cái, nàng liền nhanh chóng thu liễm nụ cười, trở về bộ dạng nghiêm trang.

Trần Oanh Nhi thờ dãi một hồi, nàng quyết định mình phải rộng lượng một chút, không so đo với tên ngu ngốc phản ứng chậm chạp này nữa, đứng đây tức giận với hắn cũng chẳng thu được ích lợi gì, ở đây thêm một tí có khi lại còn bị hắn chọc cho tức chết...

Nghĩ thế nàng liền quay đầu lại lấy cái lọ sứ trên tay Bảo Cầm, Trần Oanh Nhi ngưng ngừng tiến lên, nhoẽn miệng cười, nói:

- Ta nghe cha nói ngươi ngày đêm làm việc ở Túy Tiên Lâu rất vất vả nên tự tay nấu cho ngươi bát canh tẩm bổ...

Bầu không khí khó xử ban nãy đã được phá vỡ, Tiêu Phàm thờ dãi một hồi nhẹ nhõm, Trần Oanh Nhi còn chưa dứt lời Tiêu Phàm đã hắc hắc cười nói:

- Trần cô nương thật là có ý tứ, chúng ta mở chính là tửu lâu, ta mỗi ngày đều ở đây còn sợ thiếu thức ăn sao? Hắc hắc, nàng nhọc công rồi...

Trần Oanh Nhi cả người giống như bị người ta tạt cho một chậu nước lạnh, khuôn mặt xinh đẹp lập tức trở nên lạnh lùng, oán hận đậm chân nói:

- Bảo Cầm, chúng ta về!

Nói xong Trần Oanh Nhi liền quay người đặt lọ sứ lên trên quầy, dùng dùng nổi giận rời khỏi Túy Tiên Lâu.

Bảo Cầm nhú mũi, cũng oán hận hừ một tiếng, liếc nhìn Tiêu Phàm bằng ánh mắt khinh thường, sau đó chạy đến trước mặt Tiêu Phàm, nhấc chân đạp một cú lên chân Tiêu Phàm.

- Ngu ngốc, đại ngu ngốc, tại sao ngươi có thể ngốc như thế hả trời?

Nói xong lời này, Bảo Cầm cũng xoay người chạy mất.

Tiêu Phàm ngơ ngác nhìn chủ tớ hai người ùng ùng bỏ đi, lắc đầu khó hiểu nói:

- Các cô nàng này bị làm sao vậy? Ta làm sai cái gì chứ?

Lão Thái đứng ở bên trong quây cũng lắc đầu thờ dài, khoe miệng nhếch lên, trong lòng không khỏi cảm khái, tuổi trẻ, thật tốt a.

Tên tiểu nhị tên gọi Cầu Từ bước đến, vẻ mặt rất nghiêm túc nói:

- Chương quây, ta nghĩ ngờ hai nàng này đến đây gây chuyện...

Tiêu Phàm gật đầu, suy nghĩ một lúc cũng đồng ý nói:

- Có đạo lý...

Nhưng sau đó liền hung hăng đánh cho Cầu Từ một cái.

- Người bị bệnh à? Cả cái từ lâu này cũng là của nhà nàng, ai mà rãnh rỗi đi đến phá rối nhà của mình chứ?

(*) Thập Bát Mô: là một bài hát dân gian Trung Hoa, dịch ra là Mười Tám Điều Sờ, cũng là bài hát quen thuộc của Vi Tiểu Bảo.

DG: Nội dung hơi bị áy, mình có tìm được lời dịch, post kèm ở đây luôn, ai muốn đọc thêm thì đọc nhé ^^!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Giang Phổ lai khách

Kinh sư Ứng Thiên, phủ lễ bộ hữu thị lang Hoàng Quan.

- Ầm!

Một tiếng động lớn phá vỡ sự yên tĩnh ở tiền đường, bọn hạ nhân sợ đến mức cả người run rẩy, cúi đầu nhắm mắt, không dám động dấy.

Hoàng Quan vốn là đệ nhất tài tử của Đại Minh đạt được danh hiệu Tam Nguyên (tức đỗ đầu trong cả ba kỳ thi Hương, thi Hội, thi Đình), năm Hồng Vũ thứ hai mươi tư hần đồ Trạng Nguyên, liền được đề bạt vào Hàn Lâm Viện, làm công việc biên soạn sách ở đây, sau được hoàng đế sủng ái, được thăng đến chức qua nhĩ phẩm lễ bộ hữu thị lang, thường theo hầu thánh giá, năm nay hần chỉ mới hơn ba mươi tuổi, trong triều đình cũng thuộc top quan viên trẻ tuổi nhân tài xuất chúng, phong quan vô hạn, có thể nói đang là thời cơ tuyệt vời để thăng tiến.

Hiện tại Hoàng Quan đang rất tức giận, vỗ mạnh một cái xuống mặt bàn, nhưng vẫn thấy chưa bớt giận, đi đi lại lại liên tục trong tiền đường.

- Yến Vương này thật quá ngang ngược! Hần ở tận nơi biên cương U Yên, lại còn còn muốn lo đến chuyện ở kinh sư Ứng Thiên Phủ này sao, võ tướng dưới trướng của hần lại còn đột nhiên chuyển thành quan văn, đây vốn là chuyện hết sức vỡ vụn rồi, hôm nay còn to gan lớn mật tranh đoạt quyền lực, Yến Vương này đúng là tên mặt người dạ thú, tâm kế không nhỏ, hôm nay cuối cùng cũng chịu để lộ ra rồi!

Tri huyện huyện Giang Phổ Hoàng Duệ Đức nghe vậy mặt liền sầm sẫm, sắc mặt không khỏi đỏ bừng hổ thẹn.

Hoàng Quan liếc mắt nhìn Hoàng Duệ Đức, há miệng thở dốc, thấy hần nét mặt xấu hổ, cuối cùng cũng thờ dài một tiếng, không đành lòng trách móc câu nào nữa.

- Duệ Đức huynh a, người dù sao cũng là một quan Tri huyện, làm sao lại để một tên Huyện thừa nhỏ bé cướp mất quyền lực? Người thay mặt thiên tử trông coi một phương, vậy mà lại để bọn tôm tép quây một trận rồi cuối cùng để bọn chúng soán luôn cả quyền lực trong tay mình, thật là đã làm phụ lòng Hoàng thượng, phụ lòng triều đình a...

Hoàng Duệ Đức xấu hổ cúi đầu, khuôn mặt càng lúc càng đỏ thêm, âm thầm thờ dài:

- Thượng Tàn (Hoàng Quan tự) huynh, hạ quan chỉ là quan thất phẩm nho nhỏ, đắc tội Tào Nghị cũng chính là đắc tội Yến Vương, Yến Vương quyền cao chức trọng một quan Tri huyện như ta làm sao dám đắc tội được?

Hoàng Quan không nhịn được cao giọng quát:

- Yến Vương mặc dù là Vương gia, nhưng cũng lắm chỉ là một vị Vương gia trấn thủ biên cương mà thôi, người sợ cái gì? Hoàng Thượng sớm đã chọn ra được người kế vị hoàng đế, Yến Vương tương lai cũng lắm chỉ là một vị hoàng thúc nhỏ bé, thiên hạ này không có cơ hội tới phiên hần làm chủ!

Hoàng Duệ Đức về mặt đau khổ nói:

- Thiên hạ này ai làm chủ hạ quan chẳng biết, hạ quan chỉ biết là nếu ta đắc tội Yến Vương, hẳn muốn dồn một tên quan Thất phẩm nhỏ bé như ta vào chỗ chết, thật dễ như trở bàn tay...

Hoàng Quan nghe vậy trợn mắt nhìn hắn, trong mắt tràn đầy thất vọng lẫn xem thường.

Hoàng Duệ Đức liếm liếm lấy môi đã khô khốc của mình, nói tiếp:

- Thượng Tân huynh, năm đó huynh đề danh Trạng Nguyên, hạ quan cũng đồng bảng Tiến Sĩ, người và ta dù sao cũng đỗ đạt cùng năm, lần này hạ quan gặp nguy nan, xin Thượng Tân huynh ra tay tương trợ...

Hoàng Quan tức giận hừ một tiếng:

- Chỉ là một tên Bát phẩm Huyện thừa, vậy mà dám ngang ngược càn quấy ở như thế ở Trương Dương, hoàn toàn không để ý đến quy củ của quan trường, tùy ý một tay che trời ở huyện Giang Phổ, chẳng phải là muốn làm loạn thiên hạ hay sao? Hừ! Bản quan không tin hắn có bản lĩnh này, đợi vài ngày nữa, ta sẽ đích thân đến huyện Giang Phổ, xem xem tên Huyện thừa đại nhân này quan uy đến mức nào mà vang dội đến tận phủ Lễ bộ thị lang này của ta!

Hoàng Duệ Đức nghe vậy vui mừng khôn xiết, cuống cuống chấp tay cảm tạ.

Hoàng Quan thở dài một hơi nói:

- Yến Vương... A! Yến Vương! Vương triều này lập ra cũng chưa quá ba mươi năm, vẫn còn quá nhiều họa ngầm, trong đó họa ngầm lớn nhất lại là do các vị Vương gia có quá nhiều binh quyền trong tay, Hoàng Thượng ban đất phong hầu cho con cháu khắp nơi, thay thế cho khác vị tướng quân trấn thủ biên cương, mà mỗi một vị Vương gia nắm giữ một đạo quân, quyền lực hết sức to lớn, hơn nữa trong đó còn đặc biệt có hai vị Vương gia là Yến Vương và Ninh Vương được cầm binh quá nhiều, quả thật là mối họa lớn của quốc gia, Hoàng Thượng làm thế này thật là... Ôi!

Hoàng Quan nói đến đây liền không nói thêm gì nữa.

- Thượng tân huynh, hạ quan nghe nói người sớm đã đoán được họa từ phía các vị Vương gia, tại sao không nói điều này trước mặt Hoàng Thượng?

- Làm quan trong triều cũng giống như là đi trên miếng băng mỏng, đương kim thiên tử xuất thân bình dân, một đời dựng lên cơ nghiệp, tất nhiên phải là người tài trí mưu lược kiệt xuất, ban đất phong hầu rồi lại còn phân tán các vị hoàng tử đi trấn thủ khác nơi tự nhiên vì thiên tử có ý riêng của mình, đâu phải cứ muốn nói là nói, cho dù có cơ hội mở miệng cũng phải lựa chọn ngôn từ cẩn thận, lời nói phải hết sức uyển chuyển, thiên tử nếu không nghe thì chúng ta cũng hết sách, người chẳng lẽ không nhớ chuyện xảy ra năm Hồng Vũ thứ chín à, không nhớ Diệp Bá Cự à?

Diệp Bá Cự, là người Chiết Giang, năm Hồng Vũ thứ nhất, bằng vào sự thông hiểu kinh sử nên được vào học ở Quốc Tử Giám, đến năm Hồng Vũ thứ năm, với thân phận là người của Quốc Tử Giám, được phái đến Sơn Tây, Nhâm Bình huấn đạo. Năm Hồng Vũ thứ chín, trời sinh dị tượng, bách tính ai cũng cho rằng đây là điềm báo của trời cao, là dấu hiệu đất nước sắp phải lâm vào đại nạn, Hồng Vũ Hoàng đế Chu Nguyên Chương liền hạ chiếu lệnh tất cả các sĩ tử trong thiên hạ dâng bài luận về các điềm lợi hại bất công về quan điểm chính trị lúc bấy giờ, đồng thời nêu ra phê bình và đề nghị xử lý. Vì thế Diệp Bá Cự liền lớn gan viết bài tấu dâng lên đương kim thiên tử nói về Tam đại tệ nạn đang hiện hữu, đầu tiên là phong đất phong hầu quá xa xỉ, thứ hai dùng hình quá nhiều, thứ ba cầu thiên tử nhanh chóng xử lý, Chu Nguyên Chương đọc xong liền nổi cơn thịnh nộ, tức giận hét to:

- Tên tiểu tử này dám cả gan xem thường cốt nhục tình thâm, mau mau bắt hắn đến đây, ta muốn tự tay xử tội hắn!

Vì thế Diệp Bá Cự liền bị áp giải đến kinh sư, nhốt trong nhà lao của Bộ hình, chịu hết mọi sự tra tấn ngược đãi, sau đó còn bị chôn sống nữa.

Có tám gương lớn Diệp Bá Cự trước mặt, chúng thần trong triều còn ai dám cả gan trước mặt Chu Nguyên Chương nhắc lại việc tước quyền binh hay tước đất phong hầu của các vị Vương gia nữa?

Hoàng Duệ Đức im lặng không nói gì, hẳn dù sao chỉ là Tri huyện Thất phẩm, cái nhìn đối với mọi chuyện trong triều vẫn còn chưa có kiến giải sâu xa, đối với hắn mà nói, trước mắt việc đoạt lại quyền lực ở huyện Giang Phổ mới là quan trọng nhất.

Gió lạnh thét gào, trời càng lúc càng rét đậm.

Con đường nối liền từ kinh sư đến huyện Giang Phổ từ từ xuất hiện một đoàn người ngựa âm âm chạy đến, cuộn cuộn nổi lên một trận bụi mịt mù, rồi lại rất nhanh biến mất trong gió.

Đoàn người này dẫn đầu là một nam tử tuổi còn rất trẻ, những người còn lại đều ầm ầm chạy xung quanh bảo vệ hắn, nam tử này ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, đôi mắt sáng ngời, bộ dạng có chút anh tuấn, chỉ là gương mặt còn có vẻ có chút non nớt, trong đôi mắt uy nghiêm còn mang theo vài phần phong độ của người trí thức. Hắn ăn mặc rất đơn giản, chỉ là áo dài bằng chất liệu vải thông thường, một đôi giày vải, vai trái còn mang theo một túi đồ, nhìn thoáng qua như một sĩ tử bình thường, chỉ có điều cả người lại toát ra thần thái ung dung cao quý.

Mọi người giục ngựa vội vã, xa xa đã thấy tường thành huyện Giang Phổ, vị nam tử trẻ tuổi lập tức ghìm ngựa nhìn vào tường thành thờ dài, thần sắc có chút mê mang.

Một tên hộ vệ trong đám người kia bước ra, hướng về phía hấn cung kính bẩm:

- Điện hạ, phía trước là huyện Giang Phổ, ngài có muốn vào thành nghỉ chân một chút hay không?

Vị nam tử trẻ tuổi vẻ mặt vẫn bình thản, miễn cưỡng nói:

- Sao cũng được, đi hay ở cũng không có vấn đề gì, trước đây Hoàng tổ phụ cũng đã từng nói, muốn thấu hiểu nỗi khổ của dân gian thì phải hòa nhập vào cuộc sống của họ mới nhìn thấy được, nhưng Hoàng tiên sinh lại nói khác, hết thấy học vấn trong thiên hạ đều có trong sách vở, thiên tử chỉ cần đọc hết vạn quyển sách, liền có thể cai trị thiên hạ... Ai! Ta cũng không biết nên nghe ai nữa...

Thị vệ cười nói:

- Tất nhiên là lời nói của Hoàng Thượng rồi, Hoàng Thượng nói khẳng định là không sai.

Nam tử trẻ tuổi mặt mày ủ rũ, nói:

- Khả Hoàng tiên sinh là do đích thân Hoàng tổ phụ bổ nhiệm dạy dỗ thái tử, lời hấn nói nếu sai chẳng phải có nghĩa là Hoàng tổ phụ bổ nhiệm sai lầm sao?

Thị vệ vò đầu khó xử:

- Điện hạ, haha, thuộc hạ là người nông cạn, thật sự không hiểu được...

Vị nam tử trẻ tuổi rốt cục cũng nở ra được một nụ cười, nói:

- Thôi, ta nói với người người cũng chẳng hiểu, dù sao chúng ta cũng đã đến cửa thành Giang Phổ rồi, vậy thì cứ vào xem đi, nhưng các người phải nhớ kỹ, vào thành rồi thì không được phép gọi ta là điện hạ nữa, phải gọi ta là Chu công tử.

- Dạ!

Mọi người đồng loạt trả lời, tức thì giục ngựa chạy về hướng vào thành huyện Giang Phổ.

Không lâu sau, đoàn người tiến vào thành bằng cổng Nam, vừa vào thành tất cả liền xuống ngựa, nắm dây cương chậm chậm đi trên con đường hết sức phồn hoa ở huyện Giang Phổ này, vị nam tử trẻ tuổi trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn, nhìn thấy gì cũng cảm thấy hết sức mới lạ, nhìn thấy gì cũng muốn mua, thoát chốc đã thấy một mẻ cá người, không tự chủ được vô tình thu tay lại đâm đâm thất lúng.

Đúng lúc ấy một thị vệ đi bên cạnh hấn nói:

- Chu công tử, phía trước có một cái tửu lâu, tên là Túy Tiên Lâu, công tử nếu thấy mệt mỏi chỉ bằng vào đấy tạm nghỉ một chút, uống chén trà cho đỡ mệt?

Nam tử trẻ tuổi tức thì mặt liền sáng lên, cười nói:

- Như thế cũng tốt, hôm nay ta cũng không định trở về kinh sư, các người đi tìm một cái khách điểm đi, sẵn tiện đem các thứ ta vừa mới mua được cất vào trong phòng, ta một mình đi uống trà trước.

Thị vệ nghe thấy thế vội la lên:

- Công tử tuyệt đối không được làm thế, bên cạnh người không thể không có ai theo hầu, theo ý tiểu nhân hay là lưu lại vài người theo bên cạnh nhờ có việc cũng có người dùng.

Nam tử trẻ tuổi lộ vẻ không kiên nhẫn nói:

- Người sợ cái gì? Hoàng... khụ, tổ phụ ta cai trị thiên hạ, quốc thái dân an, dân chúng ai ai cũng thật thà chất phát, ta còn sợ gặp phải nguy hiểm hay sao? Các người nhanh đi đi, tổ phụ ta đã dặn muốn ta thể nghiệm và quan sát nỗi khổ của bách tính, các người giờ phút nào cũng vây quây quanh ta thì làm sao ta thể nghiệm và quan sát được?

Thị vệ do dự một chút, lại nhìn ngó xung quanh, cảm thấy quanh đây cũng có không tên xấu xa chướng mắt nào, rốt cục gật gù nói:

- Dạ, vậy thì mời công tử đến tửu lâu trước, bọn tiểu nhân sẽ nhanh chóng tìm phòng trọ rồi sau đó lập tức đến đón công tử...

Vị nam tử trẻ tuổi không còn vẻ kiên nhẫn nữa, phát tay nói:

- Đi mau đi mau!

Nói xong hấn liền quay người chạy vào Túy Tiên Lâu.

Bên trong Túy Tiên Lâu.

Tiêu Phàm đang đứng trong quầy phân phó Cầu Tử cùng Đại Duyên về kế hoạch phát triển lâu dài của Túy Tiên Lâu.

- Các người đến khu chợ phía đông đánh tiếng chào hỏi với các người buôn bán ở đây là Tầu lâu của chúng ta muốn thu mua các loại hảo tửu như nữ nhi hồng, trúc điệp thanh, mễ tửu (rượu gạo), thiên tửu (rượu trắng), còn nữa, hôm trước Tổng mục mụ mụ nó nói ở Tàng Xuân Các có vài cô nương nhan sắc cũng được nhiều năm nay muốn mình chuộc thân sao? Đến đây dẫn các nàng đây về đây...

Cầu Tử ngắt lời nói:

- Chương quây à, người quên mất mình là cô gia của Trần gia hay sao, ngài chưa thành thân thì không được tìm đến kỹ nữ, hơn nữa giờ lại còn tìm đến vài người, cái này... tham thì thâm a...

- Bốp!

Một bàn tay vỗ một cái lên đầu Cầu Tử, Tiêu Phàm cười nói:

- Một người chính nhân quân tử như ta thì người không cần phải nói đến loại chuyện tục tĩu đấy, bản chương quây đây là cái loại người hảo sắc vậy sao?

- Vậy... Ý chương quây là gì?

- Bán thức ăn dù sao cũng không thu được nhiều tiền lời lắm, mà một khi đã gọi là “Tầu lâu” đương nhiên ở đây phải lấy “Rượu” làm đầu, nhưng hiện giờ người ta kêu một tiếng “Tiểu nhị mang rượu”, cho dù có là một vò hoa điều thượng hạng thì cũng chỉ thu được hai tiền, bấy nhiêu đấy thì tiền lời được nhiều chứ? Nhưng nếu có các cô nương hầu rượu thì lại khác, ít gì một vò rượu ta cũng thu hẵn được một lượng bạc, người ta ở ngoài thế nào cũng được nhưng trước mặt nữ nhân làm sao có thể làm ra bộ dáng keo kiệt cho được, làm thế thì mặt mũi biết để ở đâu nữa? Và chúng ta cũng sẽ cẩn thận về việc chọn rượu và đóng gói, rượu chất lượng thêm vào vẻ ngoài đẹp để thì hiển nhiên giá cả lại có thể tăng thêm nữa rồi, rượu ngon lại có nữ nhân tiếp đón, giá cả chỉ vài lượng bạc, khách nhân còn tiếc nữa sao? Như thế khách nhân càng nhiều chúng ta lại càng lời được nhiều bạc, tiền lời đấy chia một phần cho các vị cô nương kia, các cô nương đấy cũng có thể có một nguồn thu nhập ổn định, như vậy là nhất cử tam tiện, có sao mà không làm?

Tiêu Phàm vừa dứt lời, Cầu Tử đứng bên cạnh nghe còn chưa hiểu thế nào đã thấy vị nam tử trông hết sức bình dân đứng bên cạnh ngạc nhiên “A” lên một tiếng, hai mắt mở to, nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, bộ dạng trông giống như vừa phát hiện ra một món đồ chơi vậy.

Tiêu Phàm cũng mở to hai mắt nhìn hắn, trong lòng buồn bực không thôi, cái tên khách nhân này vào đây không biết thành thành thật thật ngồi xuống bàn ăn cơm uống rượu đi, còn ghé đến quầy nhìn chằm chằm mình làm gì, cái ánh mắt nhìn chằm chú kia thật khiến người ta sợ hãi, hay là hắn cho rằng ta mở vịt điểm? (DG: Vịt điểm cũng giống như Thanh lâu, nhưng Thanh lâu là nữ, còn Vịt điểm là nam)

- Vị khách quan kia, thật ngại quá, bản chương quây không tọa đài...

Tiêu Phàm lễ phép nói, đem cái khả năng có thể phát sinh hiểu lầm ấy bốp chết từ trong trứng nước.

Nam tử trẻ tuổi trừng mắt nhìn, ngữ khí nói gần như ra lệnh:

- Người ra đây.

- Thật ngại quá, bản chương quây cũng không tiếp khách...

Nam tử trẻ tuổi lông mi dựng đứng, tựa hồ như với việc bị người khác cự tuyệt cảm thấy không quen lắm, nhưng liền sau đấy lại khôi phục lại bình thường, nói:

- Lời người vừa nói thật rất có đạo lý, không thể tưởng được một cái tầu lâu bán rượu cũng có cách phát triển độc đáo như vậy, a, ta hỏi người, nếu người rượu người bán quá đắt, người khác không mua thì sao?

Tiêu Phàm khoanh tay đứng trong quầy trầm nghĩ, thật khó có cơ hội được khoe kiến thức uyên bác cùng sự thông minh uyển việt của một người xuyên việt, liền ngao ngễ nói:

- Rất đơn giản, nếu không bán được ta liền đổi sách lược, mua một tặng một...

- Cái gì gọi là mua một tặng một?

Bây giờ ta dùng cách vừa nãy đã nói, đồng thời bán một vò rượu với giá một lượng bạc, nếu không có ai mua, ta liền tăng giá một vò hai lượng bạc, bất quá lúc này ai mua một vò sẽ được tặng thêm một vò nữa, dựa theo tâm tính thích mua rẻ và được tặng phẩm của người mua, nhất định sẽ dễ dàng bán được. Hơn nữa mỗi người mua rượu ta sẽ tặng luôn cả đồ nhắm rượu, như thế tính ra, ta kiếm lại càng được nhiều tiền hơn...

Nam tử trẻ tuổi vỗ tay khen:

- Mua một tặng một quả nhiên là một biện pháp tốt, người cũng có chút bản sự a...

- Đương nhiên rồi...

Tiêu Phàm vẻ mặt tươi cười, hết sức tự phụ, đột nhiên ngẩng người, ngạc nhiên nhìn chăm chăm vị nam tử trẻ tuổi nói:

- Đúng rồi, ngươi là ai?

Nhân lúc Tiêu Phàm bùng chén trà lên uống, vị nam tử trẻ tuổi cười hì hì chấp tay nói:

- Không dám không dám, ta là Chu Doãn Văn, hân hạnh được biết vị huyênh đải đây...

- Phốc.....

Tiêu Phàm vừa nghe thấy tên vị nam tử này tức khắc liền phun hết ngụm trà nóng trong miệng ra ngoài, ướt hết mặt Chu Doãn Văn.

Chu Doãn Văn xoa xoa mặt, bình tĩnh nói:

- Từ cái vị trà nóng hồi này ta cảm giác được, ngươi dường như nhận ra ta!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Thái tôn giả mạo

Chu Doãn Văn!

Nghe thấy cái tên này, phản ứng đầu tiên của Tiêu Phàm theo bản năng liền muốn chạy.

Một gã con rể của một gia đình buôn bán mà dám phun nước trà lên mặt của đương kim hoàng thái tôn điện hạ, tôn tử của Chu Nguyên Chương.

Tội này chỉ sợ có mười cái đầu cũng không đủ chém.

Vứt bỏ tất cả, trốn đến một nơi chân trời góc bể nào đó để tránh sự truy nã của triều đình.

Trong lúc này đột nhiên trong đầu Tiêu Phàm chợt lóe lên.

Hắn thậm chí còn nghĩ tới vấn đề chi phí đi đường khi chạy trốn chết. Thật sự là không được, vừa rõ ràng đã đắc tội, cũng sẽ bị phạt, không cần biết là nhiều lần hay một lần.

Bất quá may mắn là Tiêu Phàm sau khi kinh hoàng lúc này đã dần dần tỉnh táo lại.

Hắn thật sự là Chu Doãn Văn sao? Hắn sao lại có thể xuất hiện ở trong Túy Tiên lâu? Thân là hoàng thái tôn là người thừa kế ngôi vị Hoàng đế của Đại Minh triều vậy sao khi xuất hành lại không tiền hô hậu ủng, tùy tùng như mây? Vị thái tôn này tùy tùng cũng không có một mống, ăn mặc cũng chỉ là áo dài bình thường, chân mang bố hài, trên vai khoác một cái bọc bao bình thường, nhìn thế nào cũng chỉ giống một gã tú tài vừa làm ruộng vừa đi học, cho dù hắn cải trang để vi hành thì cũng không cần phải biến mình thành khó coi như vậy chứ?

Tiêu Phàm tổng kết một lần, xét đến cùng, gia hỏa này rõ ràng là hàng giả, hơn nữa lại là một tên giả mạo to gan lớn mật, đến đương kim hoàng thái tôn cũng dám giả mạo, hừ giỏi cho tên cuồng đồ, hắn nghĩ người trong thiên hạ này đều là kẻ ngốc sao?

Còn mục đích vì sao hắn giả mạo Hoàng thái tôn.

Ngoài lừa gạt hãm hại người khác thì làm gì có mục đích khác? Ngay cả trong thơ của Bạch Cư Dị cũng viết - Thủ bả văn thư khẩu xưng sắc, hồi xa sát ngư khiến hướng bắc.- gạt người đương nhiên là vì bạc.

Nghĩ đến đây, vẻ kinh hãi trên mặt Tiêu Phàm liền biến mất, thậm chí còn hiện lên chút cười lạnh.

Gạt ta? tìm nhầm người rồi, thần kinh của ta đã sớm được lão lừa đảo Thái Hư luyện tập vô cùng cứng cỏi, tính cảnh giác của cánh mạng được duy trì thế nào? Là hoài nghi hết thảy, phủ định hết thảy.

Tên Chu Doãn Văn giả kia đương nhiên không biết, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đó, nội tâm của Tiêu Phàm đã suy nghĩ những chuyện phức tạp như vậy.

Chu Doãn Văn giả ghé lên quây, nháy mắt cười khê

- Biết thân phận của ta rồi, sao còn chưa mau quỳ xuống nghe giá?

Tiêu Phàm thật muốn phun thêm vài ngụm trà nữa lên mặt hắn.

- Ngươi thật sự là Chu Doãn Văn?

- Đương nhiên.

- Ngươi nếu là Chu Doãn Văn, thì ta chính là...- Tiêu Phàm nói được một nửa liền ngừng lại, hắn nguyên bản định nói mình là Chu Nguyên Chương, nhưng đang định phun ra thì lí trí đã nhắc nhở kịp thời, lời này vô cùng phạm húy kiêng kỵ, tên giả mạo kia không muốn sống cũng ko sao, nhưng ta muốn sống a.

Vì thế Tiêu Phàm ngấm ngấm bốn phía, phát hiện không có ai chú ý bọn họ, lúc này mới bày ra bộ mặt chân thành tha thiết khuyên nhủ:

- Vị huynh đài này diện mạo bất phàm, cần gì phải giả mạo đại nhân vật như vậy? Nếu không may bị quan phủ điều tra ra thì chỉ sợ cái mạng nhỏ của ngươi khó giữ được, nhẹ thì tru di cửu tộc mà nặng thì tru di thập tộc, ngươi chẳng lẽ có thâm cừu đại hận gì với họ hàng bằng hữu hay sao? Việc gì mà cứ muốn hại chết bọn họ vậy?

Chu Doãn Văn hai mắt tròn trừng, không dám tin vào mắt mình, chỉ vào mũi nói:

- Ngươi hoài nghi ta là giả mạo?

Tiêu Phàm tròn mắt nói:

- Chẳng lẽ ngươi nghĩ ngươi là thật sao?

Chu Doãn Văn giả mạo vừa tức vừa vội, dậm chân nói:

- Ta thật sự là Chu Doãn Văn.

Tiêu Phàm đã mất đi kiên nhẫn, khoát tay nói:

- Được rồi, được rồi, ta tin ngươi, không có chuyện gì khác thì đi nơi khác làm ăn, điểm của chúng ta không chiêu đãi quan viên ngoài thất phẩm.

- Ta không phải là quan viên, ta là đương kim hoàng thái tôn.

- Bỏ điểm có một quy củ Hoàng Thái Tôn cũng không được đi vào.

- Ngươi... ngươi dám mắng ta? Làm càn, to gan.

- Nói khẽ một chút, Ngươi thật sự muốn quan phủ mang người đến sao? Chán cơm thèm đất thích nghe kèn rồi ah?

Tiêu Phàm quát lạnh nói.

Chu Doãn Văn giả mạo tức thì giận đến cả người run rẩy, mở miệng cả nửa ngày cũng không biết nói gì để chứng minh mình không phải giả mạo.

Tức giận cả nửa ngày, Chu Doãn Văn giả oán hận chà chà chân, sau đó dùng sức chụp mạnh một cái lên quầy.

- Ta... ta muốn ăn cơm.

Tiêu Phàm vui mừng nở nụ cười:

- Trẻ nhỏ dễ dạy, với bốn điểm khách hàng là thượng đế, lúc nào cũng phục vụ với phong cách nhiệt tình, ấm áp tình thân, nếu ngươi sớm biết nói tiếng người như vậy thì chúng ta cũng sẽ không đối xử như vậy với ngươi.

Chu Doãn Văn giả mạo cắn răng, bộ dạng như sắp khóc vì xúc động -... -...-

Giơ tay chỉ chỉ vào một góc đại đường, Tiêu Phàm chậm rãi nói:

- Thấy cái bàn trống kia không? Ngươi đến đó ngồi đi, ta sẽ bảo ngươi mang đồ ăn đến.

- Ta không thích nơi ồn ào như vậy, trên lầu không có chỗ thanh tĩnh hơn sao?

- Ba!

Bàn tay Tiêu Phàm không nặng không nhẹ đánh lên đỉnh đầu Chu Doãn Văn.

Chu Doãn Văn giả mạo lặng người không dám tin vào mắt mình, sau đó gào lên tức giận:

- Ngươi... ngươi dám đánh ta, người đâu...

- Cảm miệng, tên hài tử ngươi ăn mặc bộ dáng hủ lậu, nghèo đói này khẳng định gia đình không giàu có, cha mẹ kiếm tiền không phải là rất vất vả hay sao? Chạy ra bên ngoài lại dám to gan lớn mật lừa gạt không nói, ăn một bữa cơm lại còn ra về ta đây, cảm động tiền mồ hôi nước mắt của cha mẹ mà ngươi không thấy nhục nhằn ư, còn thanh tịnh ở phòng giam không khí rất thanh tịnh, ngươi có muốn đi hay không?

Chu Doãn Văn giả mạo trong ánh mắt bắt đầu có chút ướt át, vẻ mặt thập phần ủy khuất.

Tiêu Phàm thiện ý dùng tay sờ sờ đầu hắn, giọng nhẹ nhàng nói:

- Ngươi cũng không kém tuổi ta là mấy, như thế nào lại ngu ngốc như vậy? Giả mạo hoàng thái tôn là tội tru di cửu tộc a, ngươi đã dùng thân phận này lừa gạt bao nhiêu người rồi? Gạt người thì cũng đã gạt như lừa gạt thì cũng đừng nên phô trương quá như vậy, phải biết mình một chút.

Hắn chỉ tay đến góc bàn còn trống, vuốt đầu Chu Doãn Văn nói:

- Ngoan ngoãn đến đó ngồi ăn cơm uống rượu đi, đừng ồn ào cái gì Hoàng Thái tôn nữa, ngươi không muốn sống đã đành nhưng ta cùng tiểu nhị và khách nhân trong quán vẫn chưa muốn chết a.

Chu Doãn Văn giả mạo hai mắt khề chớp, nước mắt rớt cuộc cũng chảy xuống, nghe thấy vậy không nói gì nữa, xoay người đi đến chỗ bàn trống, cuộc đời này của hắn chưa bao giờ gặp qua tình thế như vậy, vừa ủy khuất vừa nhục nhã.

Tiêu Phàm thấy vậy nở nụ cười tươi:

- Ngoan, như vậy mới là hảo hài tử.

Chu Doãn Văn giả mạo không nhịn được quay đầu lại, nói:

- Ta thật sự là Chu Doãn Văn.

- Ba! lại thêm một cái đánh nữa.

- Cảm miệng, ngươi còn dám nói, tên hài tử xui xẻo này, ngươi còn dám nói hươu nói vượn như vậy nữa ta sẽ kêu quan phủ đến bắt ngươi.

Tiêu Phàm giận dữ quát.

Chu Doãn Văn giả mạo chỉ đành ủy khuất quay mặt lau nước mắt, sau đó đi đến chỗ Tiêu Phàm chỉ.

Lúc này đã qua buổi ăn trưa, khách ở trong đại đường cũng không nhiều lắm, Tiêu Phàm nghĩ nghĩ sau đó xách một hồ Trúc Diệp Thanh đến bên bàn Chu Doãn Văn đang ngồi.

Hắn quyết định phải hảo hảo khuyên nhủ người thanh niên này, chẳng biết vì sao hắn đối với gã trẻ tuổi kia rất có hảo cảm, không đành lòng nhìn hắn vì giả mạo Hoàng Thái Tôn mà rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, Tiêu Phàm quyết định khuyên bảo hắn, không để hắn lầm đường lạc lối.

- Uống được rượu không?

Chu Doãn Văn giả hừ một tiếng, tức giận nói:

- Đương nhiên là được.

- Rượu ta mời ngươi, bắt quá đồ ăn ngươi phải trả tiền.

Tiêu Phàm cất bước, sau đó ngồi xuống bên cạnh bàn.

Vì thế hai người liền bắt đầu đối diện uống rượu.

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, Tiêu Phàm liền bày ra bộ dạng tận tình khuyên bảo, nói:

- Ngươi tốt nhất là nên dừng hoạt động này lại, đương kim hoàng thái tôn ngươi cũng dám giả mạo, cho dù ngươi muốn giả mạo thì lần sau làm ơn cứ giả mạo một quan lại nho nhỏ nào đó, như vậy có lẽ sẽ dễ hơn.

Chu Doãn Văn giả nổi giận, phịch một tiếng vỗ mạnh lên bàn, phát điên nói:

- Ta thật sự là Chu Doãn Văn.

- Ba!

Tiêu Phàm lại một lần nữa đánh mạnh lên đầu Chu Doãn Văn, khiến cho đôi mắt ngắn lệ của hắn lúc này như sông hà vỡ đê, lệ châu tuôn ra ầm ầm.

- Hải tử xui xẻo, khuyên can mãi người không nghe, người như vậy rõ ràng là muốn rơi đầu mà, ta cũng không muốn quản người, ăn cơm xong mời người đi nhanh cho ta, đừng để liên lụy đến tử lâu của ta.

Chu Doãn Văn giả lau lau nước mắt, thở dài thật lâu sau đó ngửa đầu uống một ngụm rượu lớn.

Tiêu Phàm thấy hần như vậy cũng không nói thêm, dù sao thì hai người cũng mới quen biết, có hảo cảm thì cũng chỉ khuyên dẫn vài lần.

Bầu không khí giữa hai người nhất thời lâm vào trầm mặc.

Tiêu Phàm cũng nhấp một ngụm rượu lớn, sau đó ngồi ngẫm nghĩ.

Tiêu chương quý cũng có phiền não của Tiêu chương quý.

Đã trải qua thời gian khá lâu, hần cảm thấy mình hiện tại dường như đã hoàn toàn dung nhập vào thế giới cổ đại lạ lẫm này.

Một khi đã dung nhập thì phải tạo một kế hoạch cho tương lai cho mình, ở trong lòng hần Trần gia cô gia cùng Túy Tiên lâu chương quý hai cái thân phận này hần cũng không cảm thấy quá vừa lòng, hần luôn nghĩ thành tựu của mình không chỉ có vậy.

Nên làm cái gì đây?

Đương nhiên là làm quan, trên đời này làm gì có gì tốt đẹp hơn làm quan? Nắm quyền, nhất hô bá ứng, hiển nhiên là so với làm chương quý và cô gia tốt hơn rất nhiều. Con người sống phải có mục đích và phải biết thể hiện giá trị của bản thân, giá trị của Tiêu Phàm đương nhiên là một vị quan lớn được lưu danh sử sách, như thế mới không uổng công xuyên việt.

Vấn đề hiện tại lại là, như thế nào mới có thể làm quan?

Theo trình tự khoa cử bình thường, mười năm gian khổ học tập sau đó cùng hàng ngàn hàng vạn thí sinh khác như một bầy dê tranh nhau qua một cái cầu độc mộc? Tiêu Phàm lập tức phủ định ngay ý tưởng này, nói thực ra ngay cả chữ nghĩa của thế giới này toàn bộ hần còn chưa biết, dựa vào cái gì mà có thể thi?

Nhưng ngoại trừ thi cử, thì làm gì có biện pháp gì khác? Lúc này Chu Nguyên Chương cầm quyền, đối với phân công khảo hạch phi thường nghiêm khắc, còn muốn mua quan bán tước đi cửa sau thì không cần phải nói càng không có cơ hội, Chu Nguyên Chương lập ra quy tắc vô cùng cứng rắn hơn nữa lão Chu đối với thương nhân vô cùng thống hận. Có thể nói là vị hoàng đế căm ghét thương nhân nhất trong các đời hoàng đế, hần đặt ra quy định: phạm là thương nhân không được phép mặc tơ lụa, con cái của thương nhân không cho phép học hành càng không nói thi cử.

Nói cách khác hần thân là con rể của thương hộ, đừng nói làm quan ngay cả muốn thi tú tài cũng không được.

Sự thật tàn khốc này khiến cho tiêu Phàm vô cùng chán nản, hần thật tâm rất muốn vì Đại Minh triều góp chút công sức, phát huy tài năng vô hạn của mình.

Hay là cuộc đời này của mình sẽ chỉ là chương quý và phải ở rể như vậy sao?

Tiêu Phàm nặng nề thở dài, lại uống thêm một ngụm rượu.

Hai gã như hũ nút cứ như vậy ngồi trong đại đường Túy Tiên lâu trầm mặc không nói gì uống rượu, Tiêu Phàm đầy bụng tâm sự còn Chu Doãn Văn lại đầy bụng ủy khuất.

Từ lượng của Tiêu Phàm cũng không tốt, có thể nói là rất kém, kiếp trước chỉ uống hai bình rượu nhỏ đã say đến chết, kiếp này xuyên việt đến cũng vẫn như thế không khá hơn.

Kết quả rất hiển nhiên, Tiêu Phàm say.

Hai hồ Trúc Diệp Thanh uống vào bụng, mặt hần liền đỏ bừng, tròng mắt đăm đăm, thần trí cũng có chút mơ hồ.

Chu Doãn Văn tò mò nhìn Tiêu Phàm, hần dù sao vẫn còn tâm tính của thiếu niên, lúc này vốn vô cùng tức giận và ủy khuất, nhưng chỉ một lúc rượu vào bụng đã khiến chút không thoải mái lúc này tan biến. Hần dường như đối với thế giới bên ngoài mọi việc đều vô cùng hứng thú, với cái gì cũng cảm thấy mới.

Quay đầu nhìn chung quanh đại đường một lát, Chu Doãn Văn đẩy đẩy cánh tay Tiêu Phàm nói:

- Uy, cái bực ở bên kia dùng để làm gì vậy?

Tiêu Phàm đôi mắt đã say lơ lơ nhìn sang, tùy ý nói:

- Đó là chỗ dùng để biểu diễn.

- Cái gì là bực biểu diễn?

- Chính là mời tiên sinh đến kể chuyện, mời cô nương từ thanh lâu đến đàn hát, xướng điệu dân gian hoặc là mời gánh hát, gánh xiếc... nói tóm lại là để thu hút sự chú ý của khách nhân, làm cho bọn họ khi ăn cơm cũng vui vẻ, hấp dẫn khách đến.

Chu Doãn Văn giả hai mắt sáng người, chặc lưỡi nói:

- Thì ra là như vậy, ta ở kinh sư cũng vào không ít tửu lâu, nhưng đây là lần đầu phát biết được có bực biểu diễn như thế này, biện pháp này là do người nghĩ ra sao?

Tiêu Phàm đang lảng lảng, lại nghe thấy có người khen mình hẳn không khỏi nở nụ cười, ai cũng vậy mặc kệ là nam nhân trước mặt bao nhiêu tuổi nhưng miễn là được người khác khen thì trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, Tiêu Phàm đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Tiêu Phàm lúc này chợt cảm thấy gã thanh niên trước mặt này thật sự rất thuận mắt, càng nhìn càng thuận mắt.

- Chút tài mọn mà thôi, chưa là cái gì, ha ha.

Tiêu Phàm khiêm tốn cười ha ha, sau đó bộ dáng say khướt tiếp tục cạch chén.

Rượu là thứ có thể dùng để giải sầu, cũng có thể làm cho người ta rất nhanh quên đi những gì không thoải mái, nam nhân nếu lòng dạ không phải là quá hẹp hòi thì chỉ cần thông qua uống rượu sẽ rất nhanh chóng trở nên quan hệ tốt đẹp, Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn đều không phải loại người hẹp hòi, những gì không thoải mái khi trước theo từng tiếng chạm cốc đã tan biến thành hư vô.

Hai người cứ như vậy trò chuyện, từ dân sinh đến phong tục, từ những tin đồn thú vị ít người biết đến, chuyện gòai chuyện bề đều đem nói ra hết, đại khái chỉ sau hai nén hương quan hệ của hai người đã tiến lên đến mức chỉ thiếu chút nữa là có thể đập đầu kết bái huynh đệ.

Chu Doãn Văn giả tửu lượng cũng khá, hẳn uống cũng rất nhiều, càng uống lại càng nói nhiều, Tiêu Phàm đối với những người như vậy từ trước đến nay rất khinh bỉ.

Chu Doãn Văn giả ngửa cổ uống liền mấy chén, sau đó ôm cánh tay Tiêu Phàm, sục sục nói:

- Tiêu huynh, ta nói với ngươi, ngươi ngàn vạn lần phải tin ta... ta, ta thật sự là hoàng thái tôn Chu Doãn Văn.

- Ba!

lại một cú đánh mạnh lên đầu hắn.

- Ô... ngươi vì sao lại đánh ta?

- Không cần giải thích, ngươi tự hiểu.

-Ô ô... ta thật sự là oan uổng mà.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Say đánh hoàng tôn

Cơm no rượu say, hai con ma men bắt đầu nâng nhau dậy.

Tiêu Phàm nghiêng đôi mắt lơ đãng, vỗ vỗ khuôn mặt nản lòng của Chu Doãn Văn giả:

- Không sợ rơi đầu thì ngươi cứ tiếp tục giả mạo làm Hoàng thái tôn điện hạ đi a, cơm rượu no say, ta đi đây.

Chu Doãn Văn giả đưa tay sờ sờ vào bên hông lấy ra túi tiền lẻ, gọi tiểu nhị tính tiền.

Sau đó miệng hắn còn hừ hừ:

- Ngươi cứ chờ đấy, hảo hảo chờ cho ta, ta sẽ cho ngươi tin rằng.

Sờ soạn cả nửa ngày, sắc mặt Chu Doãn Văn liền đỏ lên.

Với nhãn lực của Tiêu Phàm đương nhiên là nhìn ra có chuyện gì, hắn liếc bốn phía sau đó nhẹ giọng nói:

- Không có tiền sao?

Chu Doãn Văn giả nguơng ngừng gật đầu, tiếp theo lại lắc đầu:

- Có tiền, bắt quá là ở trên người thị của của ta, ta không có thói quen mang bạc theo.

- Ba.

Lại thêm một cú trời đánh nữa giáng xuống.

Từ lúc biết tên này là hàng giả Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy mình trở nên rất bạo lực, chứng kiến vẻ mặt đau khổ của tên hàng nhái, trong lòng hắn tự nhiên lại sinh ra một cô khoái cảm khó hiểu.

- Không có tiền vậy nguoi vào tiệm ăn làm gì? Còn thị vệ ư? Đến cái này cũng có thể nghĩ ra sao.

Gã giả mạo trừng mắt nhìn Tiểu Phàm, tức thì hai hàng nước mắt lại tuôn rơi, vẻ mặt vừa bi phẫn vừa ủy khuất, còn mang theo vài phần đáng thương.

- Ta không phải là giả, ta thật sự là hoàng...

- Câm miệng.

Tiểu Phàm nằng to một tiếng, hắn dùng sức lắc lắc đầu thật mạnh dường như nhớ lại kiếp trước khi uống rượu trước cửa hàng tạp hóa, hồn nhiên quên đi thân phận chương quỹ tửu lâu của mình, mồm nồng nặc rượu, ghé tai hàng giả, nói:

- Ta xem nguoi thuận mắt, hôm nay coi như cứu nguoi một lần, đã ném qua Bá Vương com bao giờ chưa?

Hàng giả mở to mắt:

- Cái gì gọi là Bá Vương com?

Tiểu Phàm cười xấu xa nói:

- Bá Vương com chính là..... chạy!

Vừa dứt lời, Tiểu Phàm quên luôn cả thân phận của mình, nắm đầu hàng giả thừa dịp lão Thái còn chưa đi đến lấy tiền com hai người biến thành hai đạo hắc yên trong nháy mắt đã biến mất khỏi đại đường nội của Túy Tiên lâu, những người bên ngoài chỉ kịp nhìn thấy hai đạo nhân ảnh lóe lên, ngay cả bóng dáng cũng không rõ.

Lão Thái hai mắt đăm đăm, bàn tính trong tay dường như bất động giữa không trung, câu từ cũng đứng ở một bên trở mắt nhìn, cả đám tiểu nhị trọng đại đường tựa như bị hóa đá, tất cả đứng bất động, biểu tình chờ đợi nhìn Tiểu chương quỹ lùi tên hàng giả chỉ sau vài cái hô hấp đã biến mất.

Thật lâu sau đó, câu từ mới nhảy dựng lên, ngạc nhiên nói:

- Lão Thái, lão Thái đây là trò đùa của chương quỹ sao?

Lão Thái nhú mày vắt óc suy nghĩ:

- Chương quỹ cao thâm mạt trắc, nay làm như vậy chắc chắn là có thâm ý.

Câu Tử vò đầu nói:

- Không phải là hắn sau khi uống say liền quên luôn mình là chương quỹ của tửu lâu, ăn uống xong trên người hết bạc, rồi ăn Bá Vương com sao.

- Ba!

Câu Tử vừa nói xong đã bị ăn một đập từ lão Thái.

- Đừng nói bậy, chương quỹ làm sao có thể phạm sai lầm hồ đồ đó?

Lão Thái lời lẽ nghiêm khắc trách mắng.

Tiểu Phàm lôi kéo Chu Doãn Văn giả một hơi chạy ba con phố, lúc này chạy trốn có thể nói là vô cùng thuận lợi, ít ra cũng không có lão lừa đảo nào túm lấy tay hắn.

Nhưng mà Chu Doãn Văn rõ ràng không chịu được vận động kịch liệt như thế, giây giũa thoát ra khỏi tay Tiểu Phàm, sau đó cúi người hai tay chống đầu đầu hôn hên thở, nói:

- Dừng lại, mau dừng lại, không chạy nữa.

Tiêu Phàm cũng thở gấp, hai người chạy cả nửa ngày rốt cục cũng đem chút rượu trong người thở ra hết, tức thì đầu óc thanh tỉnh hơn rất nhiều, mắt thấy Chu Doãn Văn giả mặt trắng bệch, Tiêu Phàm không khỏi thở dài một hơi:

- Thân thể là tiền vốn để lừa gạt, ngươi còi cọc yếu đuối thể này không may bị quan phủ phát hiện thì làm sao mà chạy thoát? Ngươi thật sự là nên rèn luyện nhiều hơn a.

Chu Doãn Văn giả hai mắt trắng dã, cũng không buồn giải thích, đứng một chỗ thở hồng hộc một lúc, nói:

- Ai, Tiêu huynh a, ngươi lôi kéo ta chạy một mạch như vậy, rốt cục là vì cái gì?

- Vì cái gì? Ngươi không phải là không có bạc sao? Ngoại trừ ăn Bá Vương cơm ra, ngươi còn có biện pháp khác sao?

- Nhưng... cho dù ta không có bạc, thì ngươi mời ta một lần không phải là được sao.

Tiêu Phàm hắc hắc cười:

- Ta mời ngươi? Thôi đi, ta với ngươi đều kiệt xác giống nhau, lấy gì mời ngươi?

Chu Doãn Văn giả hai mắt mở to, ngạc nhiên nói:

- Ngươi không phải là chương quỹ của Túy Tiên lâu sao? Như thế nào lại không mời được ta một bữa?

Tiêu Phàm như ở trong mơ tỉnh lại, nụ cười trên mặt cứng lại:

- Đúng vậy... Ta sao lại quên mình là chương quỹ nhỉ, tại sao lại phải chạy?

Chu Doãn Văn giả mạo dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn một cái, ung dung nói:

- Ta mặc dù hơi dài dòng một chút nhưng so với ngươi ngay cả quán của mình cũng có thể làm như vậy thì điểm này ta không bằng ngươi.

Tiêu Phàm sắc mặt khó xử.

Hắn hiện tại mới phát hiện, mình đối với Túy Tiên lâu của Trần gia không hề có lòng trung thành, Trần Tử Lục có lẽ nên kiểm điểm nhân phẩm của mình mới đúng.

Hai người đứng ngắn tại chỗ, dờ dẫm nhìn nhau, trong ánh mắt Tiêu Phàm tràn ngập vẻ uể oải và ảo não, Chu Doãn Văn giả trong mắt lại có tiểu ý.

Hai người cứ vậy không nói gì, một lát sau từ xa chạy đến hơn mười hán tử, bên hông đều dắt bội đao, cả đám như ong vỡ tổ xông tới, gã cầm đầu là một đại hán râu quai nón, miệng hô to:

- Điện... công tử, người không sao chứ?

Chu Doãn Văn giả nhìn thấy đám người đó, nhãn tình không khỏi sáng lên, đẩy đẩy Tiêu Phàm cười nói:

- Ngươi luôn mồm nói ta là giả, thị vệ của ta đã đến, ngươi lúc này đã tin chưa? Ha ha.

Tiêu Phàm hai mắt mở to nhìn vào đám người đang chạy như bay đến, sau đó ba bốn người làm một tổ, nhanh chóng đem Hoàng thái tôn giả vây quanh, cả đám người tay đặt lên chuôi đao bên hông, nhìn về phía hắn với ánh mắt bất thiện.

Hoàng thái tôn giả nở nụ cười đắc ý, phất tay tách đám thị vệ trước mặt, cười nói:

- Không có gì, các ngươi không cần khẩn trương, hắn cũng không có ác ý.

Bọn thị vệ lúc này mới nói nòng vòng vậy, mặc dù không tình nguyện, bất quá ánh mắt của cả đám vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm tràn đầy cảnh giác.

Hoàng thái tôn giả nghịch ngợm nhìn Tiêu Phàm chớp chớp mắt vài cái, sau đó nghiêm trang nói:

- Tiêu huynh, ta hiện tại trình trọng nói với ngươi một lần nữa, ta tên gọi là Chu Doãn Văn, là đích tôn của đương kim Hồng Vũ hoàng đế, thụ phong Hoàng thái tôn, cũng không phải là giả mạo, ngươi còn không mau quỳ xuống hành lễ.

Tiêu Phàm há hốc mồm đứng ngắn người, tựa hồ như tinh thần hắn vẫn chưa hồi phục sau cú sốc lớn như vậy, hắn nhìn Chu Doãn Văn thật lâu, không nói lên lời...

Thật lâu sau...

Tiêu Phàm đột nhiên cười ha ha, nói:

- Vốn tưởng ngươi chỉ là một tên lừa đảo nhỏ bé, thì ra đám người các ngươi còn có cả bè đảng a, ta thật sự là đã nhìn nhầm.

Tiếng nói vừa dứt, đám thị vệ còn chưa kịp phản ứng lại thì Tiêu Phàm đã đi đến bên Chu Doãn Văn, thân mật đánh một cái lên đầu hắn.

- Ba!

Thanh âm quen thuộc vang lên, chính là chiêu quen thuộc Tiêu Phàm dùng để đánh Chu Doãn Văn.

Bọn thị vệ tức thì sắc mặt đại biến, kinh hãi:

- Thái tôn điện hạ.

Tiếp theo - soạt- một tiếng, đao kiếm liền rút ra khỏi vỏ, kiếm quang đao phong liền chỉ lên người Tiêu Phàm, trong không khí tức thì tràn ngập sát khí, chỉ cần Chu Doãn Văn ra lệnh một tiếng thì Tiêu Phàm lập tức sẽ bị chém thành bảy tám đoạn.

- Chậm đã, dừng tay.

Chu Doãn Văn lúc này liền mở miệng, ngăn cản đám thị vệ.

Trên mặt hắn đã sớm không còn vẻ đắc ý, vẻ mặt vạn phần u oán, trừng mắt nhìn Tiêu Phàm oán hận nói:

- Ngươi không tin? Người đâu, mang yêu bài đến cho hắn xem.

Suốt một tiếng, hơn mười khối yêu bài màu vàng rực rỡ xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm, trên yêu bài đều đề:

- Đại Minh cảm y thân quân giáo ý xxxx Khiến cho Tiêu Phàm hoa cả mắt.

Tiêu Phàm một lần nữa thất thần, bôn chờ hắn là ánh mắt trào phúng, khinh thường cùng lạnh lẽo của đám thị vệ, Tiêu Phàm quyết định thật nhanh, đột nhiên ngửa đầu lên trời, lầm bầm:

- Rượu vừa rồi... quả là nặng a, đầu ta càng lúc càng choáng váng.

Vừa dứt lời, Tiêu Phàm liền vô cùng lưu manh ngã rầm một cái xuống đất, dường như đã ngất đi.

Đám thị vệ của Chu Doãn Văn chỉ biết tròn mắt đứng nhìn.

Một gã thị vệ nửa ngày sau mới cúi đầu nhìn Tiêu Phàm bất tỉnh nhân sự, ngửi khí tràn đầy kinh nể.

- Thực là tàn nhẫn a.

Chu Doãn Văn nhìn Tiêu Phàm ngất xỉu, có chút thất thố cúi đầu nhìn cả nửa ngày, rốt cục chà chà chân, oán hận nói:

- Thôi, chúng ta đi, lần sau ta lại đến để xem hắn còn ngất xỉu được nữa không.

Cả đám người vây quanh Chu Doãn Văn, về mặt phần nộ hướng về ngoài thành đi đến.

Chờ cho đám người đó đi thật lâu, Tiêu Phàm mới mở mắt, bò dậy, hắn cẩn thận nhìn về phía cửa thành vài lần, nhớ tới vừa rồi mình đã vô số lần đánh lên đầu Chu Doãn Văn, cả người không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Trên đường quay trở về kinh sư, một gã thị vệ nhìn đỉnh đầu đỏ bừng của Chu Doãn Văn, ngạc nhiên nói:

- Điện hạ, vì sao trán của người lại đỏ như vậy?

Chu Doãn Văn hừ hừ, nói:

- Ta vừa rồi bị tên kia vỗ bảy tám lần lên, làm sao mà không đỏ? Ai... Tên gia hỏa này ra tay đúng là mạnh a.

Bọn thị vệ nghe vậy cực kỳ hoảng sợ, sau đó tức giận ngút trời:

- Thật lớn mật a, dám vô lễ với điện hạ như vậy, xin người ra lệnh, tiểu nhân sẽ đi lấy cái đầu chó của hắn.

Chu Doãn Văn quay đầu lại trừng mắt nhìn bọn chúng, nói:

- Ôn ào cái gì, ta muốn các ngươi giết hắn sao?

- Điện hạ, tội phạm thượng này tương đương mới tru di cửu tộc, vì uy nghiêm của Hoàng gia, vì luật pháp của Đại Minh, người này phải chết a.

Chu Doãn Văn xua tay, cười nói:

- Viên Trung, người đừng có lên chụp cái mũ lớn như vậy lên đầu hần, hần rõ ràng không biết thân phận của ta, hoặc nói đúng hơn là hần không tin, người không biết không có tội, vả lại ta từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người khác đối xử như vậy, rất có ý tứ a.

Nói xong Chu Doãn Văn quay đầu liếc mắt nhìn về phía cửa thành Giang Phổ, cười nói:

- Không thể tưởng tượng được, chỉ một huyện Giang Phổ nhỏ nhỏ này mà lại có một gã thú vị như thế, ân, đợi đến khi có thời gian, ta nhất định phải đến nữa.

Quay đầu chậm rãi nhìn đám thị vệ, trên mặt Chu Doãn Văn hiện lên một mảnh uy nghiêm:

- Việc hôm nay, sau khi trở về không ai được hé răng nửa lời với Hoàng tử phụ, nếu trái lệnh, chém.

-... Rõ

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Mưu kế của Yến Vương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Giang Phổ huyện vẫn như mọi ngày, trải qua vụ tranh đoạt quyền lực giữa Tri huyện và Huyện thừa, mọi người đều thầm chấp nhận sự thực này, mặc kệ có nguyện ý hay không. Tất cả mọi người đều dùng các phương thức khác nhau, từ kín đáo đến lộ liễu lấy lòng Tào Nghị. Quan dịch huyện Giang Phổ vốn đang vắng vẻ, bỗng nhiên trở nên náo nhiệt vô bì, xe ngựa đi như trảy hội, gia nhân tay cầm thiếp bãi phòng hoặc lễ vật ùn ùn kéo tới, xếp hàng chờ được bái kiến Tào Nghị. Trái lại, ở huyện nha cùng với phủ của Hoàng tri huyện lại vắng vẻ bất ngờ.

Đây chính là sự đời mà, lúc nóng lúc lạnh cũng là một quá trình tất nhiên.

“Cây chốn Kim Lăng chìm oanh hót

Hoa bến Tần Hoài nở sớm mai.

Nhân tình ấm lạnh nào ai biết!”

(Cứ chém đại. Cảm ơn tới nomore8x, huynh Tiểu Mạc Tà cùng các huynh đệ tỷ muội tại 4vn.eu)

Lẽ ra Tiêu Phàm nên đặc ý, bởi cục diện hiện nay của Giang Phổ này là do một tay hần tạo thành, ngoại trừ Tào Nghị không ai biết sự thay đổi lớn lao của cái huyện này do một tên con rể một nhà buôn tạo ra. Tào Nghị cũng được, mà Hoàng tri huyện cũng chẳng sao, đều là công cụ để Tiêu Phàm dựa thế, lần thử nghiệm nhỏ này, địch nhân nên hủy diệt đã hủy diệt, Huyện thừa chiếm thượng phong cũng đã chiếm, thương gia tìm được lợi ích của mình cũng đã tìm, tóm lại, hết thấy sự tình đều phát triển đúng theo dự kiến.

Nhưng Tiêu Phàm hiện tại lại không có một chút đặc ý nào.

Chính là “Biển đã lặng mà gió chẳng ngừng”

Hần phát hiện mình đã trêu chọc một phiền toái rất rất lớn.

Ngắm lại, hần dám trèo lên đầu Hoàng đế thứ hai của Đại Minh triều táng xuống vô số chương, Tiêu Phàm liền bắt giặc cháy mồ hôi lạnh.

Loại hành vi này còn nguy hiểm hơn sờ mông hổ nhiều. Minh quăng lưới nhưng lại quăng trúng con rồng rồi a.

Tiêu Phàm cảm thấy kì quái, tại sao lúc thị vệ của Chu Doãn Văn đến bắt mình, hần không những không bảo thị vệ nặng tay, mà lại còn đứng ra ngăn cản. Bất chợt, Tiêu Phàm chợt nhớ ra hành động như vậy cùng với tính cách của Chu Doãn Văn có liên quan.

Trong lịch sử, Kiến Văn đế Chu Doãn Văn là một người nhân hậu, có thể gọi là yếu đuối. Vì cái tính cách yếu đuối đơn thuần như vậy mới khiến hần đánh mất giang sơn bị hoàng thúc oán vị, như vậy suy ra, hần không chém mình tại chỗ cũng là chuyện đương nhiên. Một vị Hoàng đế nhân nghĩa, trong mắt hần, mình chẳng qua là một tên dân đen không biết gì mà thôi, hần không thêm so đo với những kẻ như mình.

Tiêu Phàm rất may mắn, này đó nếu hấn dám ở trước mặt Chu Nguyên Chương mà vỗ lên đầu hấn, theo cái tính cách bạo ngược hiếu sát của lão ấy thì...

Cứ như vậy Tiêu Phàm lo sợ vài ngày không thôi, sợ vạn nhất vị hoàng thái tôn điện hạ sau khi trở về kinh sư, ngẫm lại thấy tha cho mình sống cảm giác quá tiện nghi cho mình rồi, tìm người xử lý thì sao? Lịch sử vẫn là lịch sử, ai biết được con người Chu Doãn Văn là như thế nào?

Trần trọc mắt ngủ, Tiêu Phàm lo lắng vài ngày, cuối cùng quyết định đi tìm Tào Nghị để thương lượng. Tại quan trường Tiêu Phàm chỉ biết mỗi hấn, có thể hấn sẽ chỉ cho mình rõ những điều nghi hoặc về vị hoàng thái tôn này.

Trước cửa dịch quán tụ tập không ít người, có người cảm lễ hạp, có người cảm bái thiếp, lão phó quản gia bên người Tào Nghị về mặt thờ ơ, đứng hờ hững tại đại môn, những người trực tiếp tặng lễ vật lại không dám biểu lộ một chút khó chịu nào, vẫn gượng cười, hướng lão gia phó mềm mỏng nói, cầu hấn để cho mình đi vào.

Tiêu Phàm liếc mắt cũng biết hối lộ không được bị trả lại, bị kẻ được hối lộ làm kiêu, giả bộ liêm khiết. Dù sao tại thời đại này Chu Nguyên Chương ghét nhất là tham quan, người nào đến cửa hối lộ mà cũng nhận thì sẽ rất nhanh thôi, Tào Nghị sẽ bị giải tới Lại bộ, kết cục của hấn nhắm mắt cũng có thể thấy được. Ngược lại làm như thế này, ngoại nhân nhìn vào sẽ có ấn tượng huyện thừa này liêm khiết, là một thanh quan.

Tiêu Phàm âm thầm gật đầu, Tào Nghị quả là người có đầu óc, mới nắm giữ được quyền lực tại Giang Phổ này mà vẫn không đắc ý vênh váo, không uống công hấn giúp đỡ một phen.

Lúc Tiêu Phàm đi đến cửa dịch quán, lão gia phó thấy hấn hai tay trống trơn, mắt khẽ sáng lên một lần, trên nét mặt hờ hững già nua, cũng khẽ nở ra một nụ cười.

Tiêu Phàm chấp tay nói:

- Thảo dân cầu kiến Huyện thừa đại nhân, xin lão nhân gia chuyển dùm một tiếng!

Lão gia phó nghiêng người làm thủ thế mời:

- Lão gia đã sớm có phân phó, Tiêu công tử nếu tới cửa, có thể trực tiếp tìm ngài, không cần thông báo. Tiêu công tử! Mời!

Tiêu Phàm ngậy người, vuốt mũi cười khỏ, đón những ánh mắt đố kỵ của những kẻ bên ngoài, Tiêu Phàm vén vạt áo, bước qua bậc thềm của quan dịch.

Lão gia phó đứng ở cửa bỗng nhiên được nghe một lời chất vấn lớn tiếng.

- Người kia là ai vậy? Hấn sao có thể đi vào, chúng ta lại không thể?

Lão gia phó suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Hấn là Tiêu Phàm, Tiêu công tử, bạn chỉ giao với lão gia nhà ta, đương nhiên có thể đi vào!

Mọi người nín lặng, cái danh Tiêu Phàm ở huyện Giang Phổ này có ai là không biết chứ, hai đại đầu sỏ của huyện tranh đấu với nhau không phải đùa vì hấn hay sao? Là biến số của huyện Giang Phổ, ai dám nói hấn không có tư cách đi vào?

Tiêu Phàm đi thẳng hướng sương phòng của Tào Nghị, lúc thấy Tào Nghị đang ngồi đọc sách trên bàn đá cạnh gốc hòe trong đại viên.

Tiêu Phàm trở mặt ngạc nhiên!

Đây là lần đầu tiên hấn thấy Tào Nghị tay cầm sách chứ không phải chén rượu, ngạc nhiên là đúng, Tào Nghị ở trong lòng hấn vốn là một tên mắng phụ, nhiều lần chỉ thêm vài phần khôn khéo lời đời, lúc này đây, hấn phải nhìn Tào Nghị với một con mắt khác xưa. Ba ngày không gặp đã thấy khác một trời một vực, xem ra quyền lực là thứ có thể khiến cho nam nhân hăng hái nhất, ngay cả đến Tào Nghị vì muốn chương quản Giang Phổ huyện hiện tại cũng muốn học tập, cái này quả là hiện tượng tốt a.

Tiêu Phàm khuôn mặt vui mừng nở nụ cười, tiến đến khom người lễ phép nói:

- Thảo dân tham kiến Tào đại nhân, Tào đại nhân thân làm quan mà khắc khổ đọc sách, quả thật làm gương cho thảo dân ngưỡng mộ!

Tào Nghị ngẩng đầu, sau đó khuôn mặt đầy râu quai nón hào sảng cười nói:

- Thi ra là Tiêu Phàm, ta còn tưởng ai, ha ha ha...

Cất quyển sách vào kệ. Ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn Tiêu Phàm nói:

- Tìm ta uống rượu hả?

Tiêu Phàm im bật:

- Không phải?

- Không tìm ta uống rượu vậy người tới làm gì?

Tiêu Phàm thở dài, hóa ra hần cầm sách lấy lệ ...

- Đại nhân, ngài.. khụ khụ, ngài không phải đọc sách sao?

Tào Nghị ngẩn người, sau đó về mặt mắt tự nhiên nhìn thoáng qua quyển sách trên kệ, cười hi hi nói:

- Đây .. khụ khụ, không sai, bản quan đúng là đang đọc sách!

Tiêu Phàm tiến đến, ngạc nhiên nói:

- A? Đại nhân, sách trong tay ngài...

- Làm sao?

- Cầm ngược ạ

- Thật hả?

-

Tào Nghị nhìn nhìn, rồi sau đó làm như không có việc gì, cầm cuốn “Xuân thu tả thị truyện” tiện tay ném ra đường sau, suu một tiếng, tạo lên một đường cong ai oán, không rõ tung tích.

Tiêu Phàm tròn mắt nhìn.

- Cái này... Bản quan nghe thấy tiếng bước chân người, cho rằng có ngoại nhân tìm mình cho nên tiện tay nhặt lấy quyển sách làm ra vẻ, kỳ thật lão tử nhìn sách cũng như nhìn bức tường, con mẹ nó quả là đau đầu a...

- Đại nhân vừa rồi vốn đang làm gì?

Tào Nghị hắc hắc cười, tay như ảo thuật từ dưới thạch bàn xách ra một vỏ rượu, còn có một con gà nướng còn bọc giấy dầu.

Tiêu Phàm tức khắc vô cùng bá phúc.

Rượu cũng đã có, Tiêu Phàm đương nhiên vô pháp từ chối, đành phải cùng Tào Nghị cùng đối ẩm.

Cũng may quen biết đã lâu, Tiêu Phàm biết vị Huyện thừa đại nhân xuất thân võ tướng này không có kiểu quan cách, thật tâm xem hần là bằng hữu, cho nên Tiêu Phàm cũng không cần làm bộ làm tịch, bày ra bộ dáng dân đen sợ hãi, hai người cứ vậy ngồi đối diện với nhau, giống như một đôi lão bằng hữu, vừa đối ẩm vừa nói chuyện phiếm.

- Đại nhân tiếp chương chính vụ của bản huyện tiến triển thế nào?

Tào Nghị nhếch miệng cười nói:

- Không sai, rất thuận lợi, Tà chủ bộ, Lý điền sử bọn họ cũng rất biết điều, hiện tại mọi chuyện trong bản huyện như hộ tịch, tập đạo, nông tang, thuế phú, thủy lợi tất cả đều trực tiếp trình báo cho ta chứ không phải Hoàng Duệ Đức, tất cả mọi chính vụ trong Giang Phổ huyện đều nằm trong tay ta.

- Chúc mừng đại nhân đã hoàn thành tâm nguyện, bất quá Hoàng tri huyện trên danh nghĩa vẫn là tri huyện, Ứng Thiên phủ đã phát công văn, triều đình đã ra lệnh hàng năm Lại bộ sẽ tiến hành khảo hạch đối với quan viên, đại nhân hiện tại cũng không thể phớt lờ, tốt nhất là nghĩ biện pháp tổng hần biến đi, lúc đó đại nhân ngài hoàn toàn nắm chắc chức tri huyện, khi đó mới có thể thực hiện mọi khát vọng của đại nhân.

- Ha ha, mấy cái này ta tự nhiên là biết, không nói gạt người, chỉ cần ta thực sự nắm giữ Giang Phổ huyện, bên trên.

Tào Nghị thần bí chỉ chỉ lên đầu, nói nhỏ:

- Bên trên tự nhiên có người vì ta chuẩn bị, yên tâm đi, Hoàng tri huyện tại Giang Phổ này không nhảy nhót được vài ngày nữa.

Tiêu Phàm trong lòng căng thẳng, theo lời Tào Nghị nói thì “Bên trên” ngoại trừ Yến Vương thì còn ai vào đây?

Yến Vương lại đề ý đến một Giang Phổ huyện nho nhỏ? Hần rốt cục có mục đích gì? Giang Phổ huyện cách kinh sư bất quá chỉ một canh giờ lộ trình, có thể nói là một lá chắn bảo vệ chung quanh kinh sư cuối cùng ở phía tây, chẳng lẽ Yến Vương lại muốn chuẩn bị tương lai soán vị? Nếu Yến Vương chỉ huy quân nam hạ, quan binh của triều đình chống cự, lúc đó đột nhiên lá chắn phía tây quanh kinh sư mất đi tác dụng, rơi vào trong tay Yến Vương.

Nếu đem điều đó nghĩ kỹ lại một lần, thì thiên hạ to lớn từ Bắc đến Nam, có bao nhiêu thành trì đã bị Yến Vương dùng cách như vậy để nắm lấy quyền khống chế?

Tiêu Phàm trong lòng thầm than, Chu Doãn Văn a Chu Doãn Văn, so sánh với hoàng thúc của ngươi, ngươi thật sự còn quá non nớt.

Tiêu Phàm không thể tưởng tượng được mình nghĩ đánh bại đánh bại một hồi lại gián tiếp giúp cho Yến Vương khiến Giang Phổ huyện đổi chủ, điều này không biết là mình đã làm đúng hay sai? Ngay cả bản thân hắn cũng không biết.

Tào Nghị nói cả nửa ngày nước miếng văng tung tóe, Tiêu Phàm im lặng không nói gì, lúc này mới hỏi:

- Đúng rồi, ngươi hôm nay tới đây tìm ta có chuyện gì?

Tiêu Phàm thờ dài nói:

Ta có chút phiền não.

Tào Nghị vẻ mặt tức khắc tỏ ra vẻ hiểu biết, nói:

- Là do nữ nhân sao?

- Phải... a cũng không đúng...

Tiêu Phàm vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Tào Nghị làm ra dáng ca ca nói:

Ta cũng đã sống đến ngần này tuổi, nghĩ tới nữ nhân thì cứ nghĩ, cũng không phải chuyện gì mất mặt cả, ai ta nghe nói ngươi ở Trần gia bốn năm, nhưng lão mập kia lại cố tình kéo dài chuyện hôn sự, không cho ngươi cùng nữ nhân của hắn thành thân, lão Trần mập đó là có ý gì? Nếu ngươi muốn, ta có thể giúp ngươi dạy dỗ hắn?

- A, không cần đâu, Trần Tứ Lục thật ra có đề cập qua chuyện thành thân, bắt quá bị ta đây.

Tào Nghị nghĩ nghĩ, gật đầu nói:

- Cũng tốt, Trần gia là thương hộ, ngươi là con rể của nhà hắn, nếu cùng nữ nhân của hắn thành thân thì sau này phải trở thành thương nhân, triều đình đã có quy định người xuất thân từ gia đình buôn bán không được phép làm quan. Tiêu lão đệ, ngươi là một nhân tài tương lai chắc chắn sẽ trở nên nổi bật, chớ để Trần gia làm cản trở tiền đồ của mình a.

Tiêu Phàm cảm động không thôi, đây mới thực sự là lời khuyên của bằng hữu, vì mình mà suy nghĩ, vì mình mà tính toán, từ trong con người của hắn cũng lộ ra cổ uất ức thay Tiêu Phàm.

- Đa tạ lời vàng ngọc của đại nhân.

- Được rồi, đừng có một câu đại nhân, hai câu đại nhân nữa, ta lớn tuổi hơn so với ngươi, kêu một tiếng Tào đại ca đi.

Tào Nghị ha ha cười nói.

- Tào đại ca...

Tiêu Phàm bình phục lại cảm xúc của mình, nói:

- Kỳ thật ta hôm nay tới tìm ngươi cũng không bởi vì chuyện Trần gia, mà là...

- Mà là cái gì?

- Khụ, mà là ta dường như chọc phải phiền toái...

Tiêu Phàm ngưng ngưng nói.

Tào Nghị mắt nhìn thẳng:

- Ngươi lại chọc phải phiền toái? Con mẹ nó, nhìn ngươi bộ dáng lịch lãm không ngờ cũng là một gã chuyên gây họa a, nói mau, ngươi lại chọc ai? Chủ bộ? Điền sử? hay là cái lão thất phu Hoàng Duệ Đức kia, không cần sợ, nếu là thế ta cũng có thể giúp ngươi giải quyết.

Tiêu Phàm xấu hổ, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, bất an nói:

- Lần này trêu chọc phải một cái phiền toái khá lớn.

Tào Nghị nói:

- So với Hoàng tri huyện còn lớn hơn? Trời ơi, người chẳng lẽ ai cũng muốn chọc sao? Chẳng lẽ là phủ doãn kinh sư?
- Lớn hơn một chút.
- Thị lang trong triều?

Tào Nghị âm điệu có chút thay đổi.

- Khụ, lớn hơn một chút nữa.
- Lục bộ thượng thư?

Tiêu Phàm cả mặt đều giấu dưới bàn

- Lớn hơn một chút nữa."

Tào Nghị tái mặt, phát điên quất:

- Lớn hơn một chút, lớn hơn một chút, người đang thổi bong bóng lợn ah? Còn lớn hơn lục bộ thượng thư, người rốt cục là chọc đến ai?

Tiêu Phàm chớp chớp mắt vô tội nhìn Tào Nghị, dùng giọng nói thấp phẫn đại khờ nói:

- Ta không cẩn thận vỗ lên đầu hấn vài cái, sau này mới “không cẩn thận” phát hiện, người ta đánh chính là đương kim Hoàng thái tôn điện hạ.

Tào Nghị ngửa đầu nhìn trời, nghẹn giọng “... ..”

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hoàn quân minh châu (*)

Tiêu Phàm biểu tình ngại ngại, vẻ mặt lo sợ xen lẫn xấu hổ thuật lại hết thảy mọi chuyện xảy ra giữa hấn và Hoàng thái tôn, Tào Nghị nghe xong nghẹn họng trợn trối nhìn hấn thật lâu không nói lên lời.

Tiêu Phàm có chút bất an nhìn hấn, cẩn thận hỏi:

- Ta nghe nói những người Hoàng thất ai cũng khí độ bất phàm, tấm lòng bao dung nên chắc có lẽ Thái tôn điện hạ sẽ không so đo với thảo dân đầu trâu a?

Tào Nghị nghe vậy, gương mặt cứng ngắc tức thì co rúm lại, nói bằng giọng khàn khàn:

- Khí độ bất phàm? Ha ha... Tiêu lão đệ, người có biết khí độ của Hoàng gia từ đâu mà có không? Là từ núi xương biển máu của hàng trăm hàng vạn người mà thành...

- Tào đại ca, người đừng làm ta sợ...

- Ta làm gì phải dọa người? Hừ! Vì Ý Văn thái tử quá cố, nên đương kim thánh thượng đối với Hoàng thái tôn vô cùng sủng ái, ngày thường ngay cả nói nặng cũng không, vậy mà bây giờ không ngờ người lại dám đánh lên đầu hấn mấy cái, nếu việc này để Hoàng thượng biết được thì...

Tiêu Phàm toát mồ hôi lạnh, run run giọng nói:

- Không đến nỗi nghiêm trọng vậy chứ?

Tào Nghị nhìn hấn một cái thật sâu, thờ dãi nói:

- Ta thật sự không cách nào nhìn ra được, bộ dạng người yếu đuối nhỏ nhả như vậy mà lại có can đảm làm ra việc không thiết sống này, ta phải công nhận lá gan của người lớn hơn ta nhiều...

Tiêu Phàm ngượng ngùng nói:

- Tào đại ca người khen lắm rồi...

Về mặt của Tiêu Phàm liền lộ vẻ suy sụp, hiện tại không phải là lúc nghe khen ngợi, hơn nữa trong ý tứ của Tào Nghị hẳn cũng nghe ra đây không phải là một lời khen...

- Tào đại ca, theo ngươi bây giờ ta nên làm thế nào?

Tiêu Phàm về mặt đau khổ nói.

Tào Nghị trầm tư:

- Vừa rồi ngươi nói, đám thị vệ của Hoàng thái tôn đã rút gươm xông đến muốn giết ngươi tại chỗ đấy rồi, nhưng cuối cùng lại bị vị Thái tôn đấy cản lại? Hơn nữa bọn họ còn lập tức rời khỏi huyện Giang Phổ mà không động đến một sợi tóc nào của ngươi?

- Đúng vậy.

- Nói như thế, có lẽ Hoàng thái tôn không có ý muốn giết ngươi, nếu không cho dù ngươi có một trăm cái mạng cũng không đủ hấn chém, còn đám thị vệ theo hầu hẳn thì không kẻ nào không là cao thủ nhất đẳng của đại nội a...

Tiêu Phàm ngăn người, liền giật mình hiểu ra, người ta thường nói trong nhà chưa tỏ mà ngoài ngõ đã thông lời này quả không sai, người trong cuộc lúc nào cũng mù quáng, Chu Doãn Văn lúc đó không có giết ta chứng tỏ hẳn không có sát tâm, như vậy sau này có phân nửa khả năng cũng sẽ không giết ta, sách sử thực nói không nói Chu Doãn Văn là một hoàng đế khoan dung nhân hậu, là một vị quân vương không quen giết người, mấy năm sau khi Yên Vương tạo phản, hẳn cư nhiên còn nói với đám tướng lĩnh “Không được làm hại đến Hoàng thúc, để tránh người đời sau nói ta giết chủ mình.”

Ngay cả người cả gan tạo phản mà trong lòng hẳn còn đánh lòng hạ lệnh giết, mình chỉ vỗ vãi cái chắc không có gì ghê gớm.

Nghĩ đến đây, tâm tình của Tiêu Phàm rốt cục cũng thoải mái được một chút.

Tào Nghị nhìn vào thần sắc khản trương rồi sau đó lại thoải mái của Tiêu Phàm, trong mắt hẳn liền hiện lên vài phần phức tạp, hai người trầm mặc một chút rồi Tào Nghị mở miệng nói:

- Tiêu lão đệ, tâm tư của người thật khó đoán, ngươi và ta hôm nay ở đây suy đoán thế này nhưng chỉ sợ cũng không hoàn toàn chính xác, ta lo Hoàng thái tôn một ngày nào đó chợt nhớ đến sự tình này, khi đó ngươi e rằng...

- Tào đại ca nói vậy có ý gì?

Tào Nghị xách vò rượu lên, uống một ngụm to, sau đó quệt quệt miệng, nói:

- Ta có một biện pháp có thể giúp ngươi hóa giải hết mọi việc, hoàn toàn bình an vô sự...

- Biện pháp gì?

Tào Nghị cười hắc hắc, giơ tay chỉ về phương Bắc nói:

- Nam nhi chí tại thiên hạ, ngươi thân ở Trần gia, làm một gã cô gia ẩn nơ ở đầu cái đó không phải hành vi của đại trượng phu, ta thấy ngươi tâm tư linh hoạt, mưu trí siêu phàm, không bằng nghe lão ca ca khuyên một câu, rời khỏi Trần gia, đi về phương Bắc, ắt cho chỗ cho ngươi thỏa chí nam nhi...

Tiêu Phàm trong lòng run lên, ngưng thần nhìn Tào Nghị.

Tào Nghị dường như cố tình không phát hiện ra ánh mắt ngưng trọng của Tiêu Phàm, nói tiếp:

- Ta đến Giang Phổ nhậm chức, ngươi chắc hẳn cũng biết sau lưng ta là ai, không sai ngày xưa ta chịu ơn của Yên Vương điện hạ, mấy lần cùng người Bắc chinh, sau đó nhờ chiến công mà thăng làm bách hộ tướng, Yên Vương hùng cứ U Yên chi địa, phòng thủ biên giới phía bắc, dưới trướng quân sĩ vô số, mãnh tướng như mây...

Tiêu Phàm cắt ngang lời Tào Nghị, lẳng lặng nói:

- Ý của Tào đại ca là muốn ta tới nương tựa Yên Vương?

Tào Nghị cười nói:

- Đúng vậy, nam nhi sinh ra trên thế gian, phải tạo dựng sự nghiệp, dùng hai tay của mình để tạo tiền đồ, dưới trướng Yên Vương mãnh tướng tuy nhiều nhưng lại thiếu mưu sĩ, đến nay cũng chỉ có Đạo Diễn đại sư là có thể san sẻ ưu phiền cùng với Yên Vương. Bây giờ nhờ ơn Thiên tử thánh minh, suốt ba mươi năm cuối cùng cũng thanh trừ hết được loạn đần bên trong, nhưng Tàn Nguyên vẫn chưa trừ hết được, nhiều năm qua liên tiếp tấn công biên giới lãnh thổ nước ta, Yên Vương phụng mệnh phòng thủ Bắc Bình vì bảo vệ giang sơn lãnh thổ của Đại Minh được bình an, hiện tại đang khát người tài như khát nước, ngươi nếu đi theo Yên Vương, sau đó chỉ cần có chút công danh được Yên Vương điện hạ cất nhắc, năm mười năm sau tất sẽ được áo giáp vinh quy, há không phải so với làm một gã Uất ức cô gia ở Trần gia tốt hơn gấp trăm ngàn lần sao?

Tiêu Phàm nghe vậy liền lẳng lặng mỉm cười, mí mắt giật giật vài cái.

Tàn nguyên chưa trừ, đây chẳng qua cũng chỉ là một cái có mà thôi, hiện tại Chu Nguyên Chương vẫn còn sống, Yến Vương cũng chưa dám làm gì quá, chỉ có thể dùng danh nghĩa cần quét đám phản tặc để nhân cơ hội vơ vét nhân tài, mục đích chân chính của hắn là gì người khác có thể không biết, nhưng Tiêu Phàm làm sao không biết được?

Dựa vào sự phát triển của lịch sử thì sau khi Chu Nguyên Chương chết, Yến Vương cuối cùng đoạt lấy giang sơn từ trong tay Chu Doãn Văn, ngồi lên ngai vị Hoàng đế, khai sáng hai mươi năm Vĩnh Lạc thịnh thế.

Mình nên tìm hắn để nương tựa sao? Giúp hắn chinh phục Tàn Nguyên, giúp hắn củng cố phương Bắc, thậm chí ủng hộ hắn mưu triều soạn vị...

Tiêu Phàm đột nhiên nở nụ cười, mình cũng chỉ là một phạm nhân bách tính bình thường mà thôi, cho dù có là người xuyên việt thì giữa Đại Minh triều này cũng không có thực lực để tham gia vào cục diện chính trị của thiên hạ? Dựa vào cái gì? Tìm bọn họ để nương tựa ư, mình có bản lĩnh để thay đổi cục diện hay sao? Dù là kiếp trước hay kiếp này Tiêu Phàm cũng không đánh giá mình cao đến như vậy, thế giới này không có ai là kẻ ngốc cả, và có thiếu đi một ai thì thế giới cũng không sụp đổ được, lịch sử đã được ấn định rồi, muốn thay đổi ư, không phải chỉ bằng lời nói là được, mà cũng không phải cứ muốn là được.

- Tào đại ca, tiểu đệ tài sơ học thiếu, lại là kẻ hữu dũng vô mưu, dưới trướng Yến Vương đều là kẻ trí dũng, đệ có bản lĩnh gì mà giúp được người? Việc này hay là tạm thời bỏ qua một bên đi...

Tiêu Phàm rút cục cự tuyệt, hắn cũng không hề hối hận vì quyết định của mình, có duyên thì gặp lại, mà bản thân hắn cũng không thích đi dựa dẫm vào người khác, kể cả việc đi tìm Yến Vương để nương tựa cũng vậy.

Tào Nghị nhìn chằm chằm thật sâu lên Tiêu Phàm, ánh mắt hết sức phức tạp, trầm mặc cả nửa ngày, cuối cùng gương mặt của Tào Nghị cũng giãn ra, hắc hắc cười, nói:

- Ta sớm đã nhìn ra, tiểu tử ngươi là kẻ không thấy thô thì điều hâu không xuất hiện, không đi thì không đi, phương bắc khí hậu lạnh giá, ngươi yếu đuối như vậy có lẽ cũng không quen, nếu khi nào ngươi thay đổi chủ ý thì cứ tới tìm ta.

Tiêu Phàm nhìn hắn bằng ánh mắt cảm kích, nói:

- Tiểu đệ cự tuyệt ý tốt của Tào đại ca, ngươi có trách ta không?

Tào Nghị trừng mắt, sáng khoái nói:

- Ngươi xem lão ca của ngươi là người gì? Chúng ta một khi đã là huynh đệ, là người một nhà, ngươi sao lại nói như vậy, ngươi nghĩ ta là kẻ không biết phân biệt phải trái sao?

Hai người liếc nhau, đồng thời cất tiếng cười to, bùng bát rượu lên, một hơi uống cạn.

Uống được một lúc, Tiêu Phàm mang theo thân xác bảy tám phần men say, cáo từ đi về.

Tào Nghị nhìn vào bóng dáng có chút lảo đảo của Tiêu Phàm, mắt híp lại, thật lâu sau mới than thở một tiếng:

Có lẽ là thời cơ chưa đến..."

Trong lời nói, thời cơ này không biết là nói Tiêu Phàm hay là mượn chuyện Tiêu Phàm để ám chỉ vấn đề khác.

Bùng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch, Tào Nghị nhắm mắt, gõ gõ lên bàn:

- Hoàng thái tôn... hắn đến Giang Phò làm cái gì?

Cự tuyệt Tào Nghị xong, suy nghĩ của Tiêu Phàm liền đặt hết lên Túy Tiên lâu, hắn hiện tại tuy mang tiếng là chủ nhân của Túy Tiên lâu nhưng vẫn chỉ là người làm công cho Trần Tứ Lục, đây chỉ là một công việc tạm thời.

Hắn bây giờ phải ăn nhấm, chờ một cơ hội, một cơ hội giúp hắn một bước lên trời. Chu Nguyên Chương còn sống thì thiên hạ vẫn còn chia thành thái cực, một bên là Vương gia, một bên là Thái tôn, không cần biết chọn đứng về phía nào, cũng không phải là một quyết định sáng suốt, đây cũng là nguyên nhân chính khiến cự tuyệt yêu cầu của Tào Nghị.

Hoàng tri huyện bị cướp quyền, Túy Tiên lâu hôm nay đã có khách, sinh ý thịnh vượng, các tiết mục biểu diễn trong nội đường cũng đã chứng tỏ được tác dụng của nó, từ khi hắn mở thêm các tiết mục ca hát, nhảy múa hay biểu diễn xiếc đã hấp dẫn được vô số khách nhân, mỗi ngày đều vô cùng náo nhiệt, dĩ nhiên tiền bạc trong túi khách nhân cũng ào ào chảy vào túi của Trần Tứ Lục.

Tiêu chương quý vui mừng đồng thời cũng có một chút ưu sầu.

Hắn buồn không phải vì mình mà là vì một người khác.

Một chường quỹ còn chưa thoát khỏi nghèo đói như mình không ngờ vô duyên vô cớ còn phải nuôi thêm một tên ăn bám.

Điều này làm cho Tiêu chường quỹ bị phần không hiểu.

Người đẩy là một lão đạo sĩ, hắn có cái tên cũng giống như đạo bào đang mặc, Thái Hư.

Hoàng tri huyện cùng Tào Nghị đấu đá nhau hai ngày, bên trong thành cực diện chính trị rung chuyển, mỗi người đều thấp thỏm lo âu, còn gã đạo sĩ Thái Hư kia trong hai ngày đó cũng lặn không sùi tăm, đợi đến khi mọi chuyện bình yên hẳn lại xuất hiện, hơn nữa vừa xuất hiện là ngồi trong Túy Tiên lâu không đi, mỗi ngày đều đi ra ngoài giờ là phướn gọi hồn đề lừa bịp, buổi tối về nét mặt không chút hồ thẹn hưởng thụ mỹ thực do đầu bếp của Túy Tiên lâu làm, ăn xong liền kê mấy cái bàn lại làm chỗ nằm ngủ, khiến cho Tiêu Phàm tức đến đỏ mắt.

Tiêu Phàm cảm thấy cứ tiếp tục như vậy rõ ràng là không ổn, người xuất gia tu hành mà lại như vậy, thật sự khiến cho Tam Thanh Đạo Quân cũng phải thất vọng.

Vì thế trong một đêm rét lạnh, sau khi đóng cửa, Tiêu chường quỹ ăn uống no say ngồi bên cạnh Thái Hư bắt đầu cùng hắn đàm phán.

Chủ đề đàm phán chỉ có một, làm như thế nào để khiến một gã quen ăn không ngồi rồi, một phần người chín mười phần ngòm có thể quay trở lại còn đường lương thiện.

Thái Hư cười đến méo cả miệng, hắn cũng hiểu chuyện này đúng là không tốt, cứ ăn không của người khác như vậy quả là không nên, dù sao thì hắn cùng Tiêu Phàm không có quan hệ họ hàng gì, người ta hoàn toàn không có nghĩa vụ phải nuôi dưỡng hắn.

- Hay là ta dạy cho ngươi võ công, ngươi bái ta là thầy, sư phụ ăn của đồ đệ là điều đương nhiên..

Thái Hư không biết xấu hổ nói.

Tiêu Phàm thờ dài nói:

- Đạo trưởng ta không phải là không muốn học võ công, bất quá nếu theo người học thì thôi đi, ta quen biết với người lâu như vậy, nếu nói về lợi hại thì công phu mồ mếp của người còn lợi hại hơn gấp ngàn lần võ công...

- Người đừng xem thường ta, võ công của ta không phải nói khoác chứ năm đó trên giang hồ có không biết bao nhiêu người khóc lóc muốn bái ta là thầy mà ta cũng không thèm để ý, trong thiên hạ nếu luận về võ công thì chỉ có sư huynh Trương Tam Phong mới hơn được ta...

Tiêu Phàm phát tay cắt ngang chương trình tự sướng của Thái Hư:

- Được rồi, võ công chuyện này chúng ta cũng không cần nói nữa, người có chỗ hữu dụng, vật có chỗ cần dùng, ta xem người ở bên ngoài công phu lừa gạt hăm hại cũng rất khá, không bằng như vậy đi, ta có việc cho người ở Túy Tiên lâu...

Thái Hư hai mắt sáng ngời:

- Việc gì?

- Người cứ làm công việc bình thường của mình đi.

Ngày hôm sau, thực khách của Túy Tiên lâu đột nhiên phát hiện đại đường có chút khác thường.

Mọi người đang ăn uống thì một lão đạo sĩ quần áo lôi thôi, thần thái lén lút, nhìn qua giống như một lão khất cái, nét mặt già nua đi từng bàn một nói:

- Xem bói a, miễn phí hoàn toàn, đây là dịch vụ khuyến mãi mới của Túy Tiên lâu...

- A vị huynh đài này bản đạo xem giữa trán người có hắc khí, cái này quả là điềm xấu a!

- Biến, người mới có điềm xấu, cả nhà người đều có điềm xấu.

- Huynh đài đừng giận, bản đạo miễn phí cho người một tấm bùa, chẳng những trừ được tà mà còn có tác dụng tránh tai...

-

(*) Hoàn quân Minh Châu: câu này vốn được trích từ một câu thơ trong bài Tiết phụ ngâm của Trương Tích gửi cho Lý Tư Đồ:

“Hoàn quân minh châu song lệ thủy

Hận bất tương phùng vị giá thi”

Dịch thơ:

Trà ngọc chàng, lệ như mưa, Giận không gấp gờ khi chưa có chồng.

Câu này ý nói hần là người thâm tình hậu ý, nhưng bởi vì sự việc chưa đến lúc cần thiết hoặc không có khả năng làm khác được mà phải nén đau cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Bắt tiểu tể vào tròng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong Trần phủ.

Trần Tử Lục với cái bụng no tròn lúc này về mặt đang sung sướng hưởng thụ nữ nhi Trần Oanh Nhi đầm bóp chân cho mình.

Dạo này tâm tình của Trần Tử Lục khá tốt, trong cuộc đấu đá của Hoàng tri huyện cùng Tào huyện thừa hần bị Tiêu Phàm ép phải về phe của Tào huyện thừa, và sự thật đã chứng minh hần đúng, Tào huyện thừa đã không làm hần thất vọng quả nhiên đã một tay nắm giữ Giang Phổ, mặc dù danh nghĩa là huyện thừa nhưng trên thực tế lại nắm toàn bộ quyền lực.

Chính trị thay đổi, thân là thương nhân hần tự nhiên muốn bắt đầu thu hoạch tiền thắng cược của mình. Phải hiểu rằng, lúc trước hần đã đặt tất tần tật tính mạng của cả Trần gia lên đó. Rủi ro lớn thì lợi nhuận cũng lớn, giờ đã tới lúc được nhận lại rồi.

Mấy ngày nay hần vội vàng tiếp thu cửa hàng, đám người trước kia thuộc phe cánh của Hoàng tri huyện thấy Hoàng tri huyện thất thế, liền lo lắng Tào Nghị sau khi nhậm chức sẽ tính toán với bọn chúng vì thế đã bán sạch cửa hàng rồi vội vã rời khỏi khỏi Giang Phổ, vùng đất đau đớn đã khiến bọn họ tan và nát cả cõi lòng.

Trần Tử Lục mấy ngày nay cười không ngậm miệng lại được, mấy cái cửa hàng này bị hần ép giá không chút khách khí, toàn bộ mua hết chẳng những chiếm đại tiện nghi mà còn khoếch trương được thể lực hiệu buôn của Trần gia, hiện tại Trần gia có chỗ dựa đằng sau là Tào Nghị, dĩ nhiên trở thành phú thương đệ nhất tại huyện Giang Phổ.

Cảm giác khi đánh bạc quả thật vô cùng hồi hộp, nhất là khi dồn tất cả những gì mình có vào một canh bạc, Trần Tử Lục đến bây giờ trống ngực vẫn còn chưa trở lại bình thường.

Nữ tể của mình quả là người tốt, là kẻ có tài a!

Trần Tử Lục trong lòng thầm than thở, lần này nếu không có hần thì làm sao mình có thể chiếm được tiện nghi lớn như vậy?

Chỉ tiếc đứa con rể này lại quá bá đạo, gần như trực tiếp dùng phương pháp ép buộc, buộc mình phải về phe Tào Nghị, kỳ thật thì dù sao hần cũng sẽ đáp ứng, lấy nhân lực bao nhiêu năm của Trần Tử Lục ta chẳng lẽ lại không nhìn ra ai là người chiến thắng sao? Cần gì phải dùng phương pháp ép buộc ấy? Ta cũng không phải là người không biết đạo lý...

Trần Tử Lục hí mắt, trong lòng thầm đắc ý, khóe miệng cũng nở một nụ cười to.

Trần Oanh Nhi ngẩng đầu, thấy phụ thân cười đến nhăn cả mặt, hiếu kỳ nói:

- Cha, cha đang cười cái gì vậy?

Trần Tử Lục nhìn vào nữ nhi, trong lòng tức khắc xuất hiện một cảm giác có nguy cơ.

Nữ tể là người có bản lĩnh, hơn nữa càng lúc hần càng chứng tỏ được năng lực của mình, chẳng những nhìn ra được Tào Nghị sẽ nắm quyền ở Giang Phổ mà lại còn vô cùng tâm đầu ý hợp với hần, gần đây sinh ý của Túy Tiên lâu tăng mạnh cũng đủ để nói ra khả năng buôn bán của hần, mình châu lau bụi đi liền tỏa sáng, Tiêu Phàm vô thức đã đổi khách làm chủ, Trần gia hôm nay dường như đã hơi phải dựa vào hần.

Sau khi thu hoạch thắng lợi Trần Tử Lục mới đột nhiên nhớ ra, đứa con rể này đã không còn hoàn toàn được xem là con rể của mình nữa....

Lúc trước mình ngại hần bản hàn, dùng dằng không muốn để hần và nữ nhi thành thân, một hơi liền kéo dài bốn năm thậm chí một lần còn dự định từ hôn, sau đó đuổi Tiêu Phàm ra khỏi cửa, hiện tại xem ra quyết định đó quả thật hết sức ngu xuẩn.

Phi điều hóa phượng, tiềm long đằng không, Tiêu Phàm hiện tại đã không phải là gã Tiêu Phàm yếu đuối trước kia, từ biểu hiện gần đây của hần thì xem ra tiền đồ sau này ắt hần vô cùng rộng lớn, người như vậy còn muốn làm con rể của mình sao?

Nếu hấn không muốn thì có lẽ sẽ rời khỏi Trần gia, khi đó Trần gia sẽ phải làm thế nào?

Trần Tứ Lục cảm thấy hơi sợ hãi, hấn tuyệt đối không thể để cho chuyện thế này phát sinh.

Thế sự thật là buồn cười, hấn trước kia trăm phương nghìn kế nghĩ cách từ hôn, đuổi Tiêu Phàm ra ngoài, nhưng giờ lại làm ngược lại, tìm mọi cách để lưu Tiêu Phàm lại, không để cho hấn rời đi.

Trần Tứ Lục cười khổ, khó trách người đời vẫn nói thương nhân là đề tiện, giờ xem ra thương nhân quả nhiên đề tiện thật...

- Oanh nhi, gần đây... Tiêu Phàm có hay tìm con nói chuyện không?

Trần Oanh Nhi gương mặt xinh đẹp tức thì hiện lên vài phần u oán, nói:

- Không có, hấn ngày nào cũng bận rộn ở Túy Tiên lâu, gần như rất ít khi hồi phủ...

Trần Tứ Lục ngăn người, đáng lẽ ra có người con rể làm như trâu như ngựa vì Trần gia, hấn phải nên cảm thấy cao hứng mới đúng, nhưng sao trong lòng lại càng lúc càng thấy bất an?

Nữ nhi của mình phong thái yếu điệu, xinh đẹp tuyệt trần, Tiêu Phàm thế nào lại không động tâm? Không thể để tiếp tục như vậy được.

- Oanh nhi à, hay là con nhân lúc nửa đêm chui vào... Khụ khụ, vì phụ lỗ lòi...

Trần Tứ Lục lớn tiếng ho khan, làm gì có chuyện để nữ nhi của mình chủ động chui vào chăn của nam nhân? Minh quả thật vội đến mất khôn rồi.

Trần Oanh Nhi năm nay đã mười tám, chuyện nên hiểu nàng đã hiểu, và đương nhiên cũng hiểu được ý trong lời nói của phụ thân, gương mặt xinh đẹp nghe xong liền ửng đỏ đến tận cổ, cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng lên.

- Cha... người... người nói cái gì vậy, nữ nhi sao có thể làm cái việc hèn hạ như thế được chứ?

Trần Oanh Nhi mặt phần xấu hổ, giận dỗi nói:

Trần Tứ Lục lau mồ hôi trán, cười gượng nói:

- Là cha lỗ lòi, ha ha Oanh Nhi, Tiêu Phàm ngày thường chẳng lẽ không biểu lộ tình cảm gì với con sao?

Trần Oanh Nhi then thừng, khuôn mặt dần dần có chút tái nhợt, sâu khổ lắc đầu nói:

- Hấn... hấn căn bản một chút cũng không, thấy nữ nhi cũng như tiểu nhị thấy chủ nhân, có lẽ phép nhưng thực sự chẳng thân thiết gì cả...

- Tiểu nhị thấy chủ nhân? Thế... thế này là sao?

Trần Tứ Lục sốt ruột, phản ứng này cũng không phải là chuyện hấn muốn chứng kiến, Trần Tứ Lục hy vọng nhìn thấy cái gì? Tốt nhất là Tiêu Phàm thú

tính đại phát, rồi trong một đêm trăng thanh gió mát nào đó vật nữ nhi của mình nằm xuống, sau đó...Hì hì

Trần Oanh Nhi buồn bã nói:

- Có thể là do ánh mắt của hấn cao, nữ nhi không vào được mắt hấn...

- Nói vậy, nữ nhi của cha xinh đẹp hiếm có, nhìn khắp cả Giang Phổ này cũng là đệ nhất mỹ nhân, thế nào mà lại không được hấn để trong mắt?

Trần Tứ Lục cả giận nói:

Trần Oanh Nhi im lặng than nhẹ, về mặt u sầu.

Trần Tứ Lục nhìn thấy bộ dáng đau khổ của nữ nhi, giọng không khỏi nhẹ lại:

- Oanh nhi à, con năm nay cũng đã mười tám, khuê nữ bình thường mười ba mười bốn đã được gả cho người, nhưng con vẫn phải ở trong khuê phòng này đều là do bị Tiêu Phàm kia làm chậm trễ...

Trần Tứ Lục khi nói câu này đã hồn nhiên quên mất mình khi đó sớm đã quên gã nữ tể nghèo hèn, dùng dằng kéo dài hôn sự của nữ nhi, giờ phút này lại quay ngoắt đổ lỗi cho Tiêu Phàm, cái này thật sự quá mức vô sỉ à.

Trần Tứ Lục nói tiếp:

- ... Tiêu Phàm kia quả thật có chút bản lĩnh, người kế thừa hương khói của Trần gia là Ninh nhi thì lại còn quá nhỏ, hơn nữa tính tình lại thích ăn sung mặc sướng, tương lai chỉ sợ không hy vọng nhiều, chỉ có lung lạc Tiêu Phàm, giữ hấn lại thì gia nghiệp to lớn của Trần gia chúng ta mới không bị suy tàn,

con và Tiêu Phàm đã đính ước từ nhỏ, trên danh nghĩa là vợ chồng chưa cưới, cha sẽ mau chóng trừ bị việc thành thân của hai người, việc này không nên kéo dài nữa, càng lâu càng có cơ hội cho hấn bỏ chạy... khụ khụ, cái kia thì ngày thường con không nên xấu hổ, cứ chủ động gần gũi với hấn một chút, nói chung là nên cố gắng để hấn có cảm tình với con, lúc này khác với khi xưa, Trần gia chúng ta còn phải dựa vào hấn nhiều...

Trần Oanh Nhi mặt đỏ bừng, yên lặng gật đầu, ý của phụ thân nàng đương nhiên là hiểu được, rõ ràng là muốn nói từ giờ phải mạnh dạn hơn một chút, tư tưởng thoáng hơn, tốt nhất là câu dẫn được Tiêu Phàm lên giường, tóm lại cho dù làm thế nào cũng phải lôi được vị cô gia này về.

Về công về tư nàng đều không thể cự tuyệt, nàng cùng Tiêu Phàm đã sớm có danh phận vợ chồng, là chuyện vãn đã đóng thuyền, mình cùng vị hôn phu nói nhiều hơn một chút, thân mật hơn một tẹo thì đối với nàng cũng không có gì là quá đáng.

Nhưng là cứ tưởng tượng đến Tiêu Phàm tên đầu gối kia không hiểu chuyê thì Trần Oanh Nhi không khỏi thở dài u oán, về mặt đỏ bừng ngượng ngùng dần dần chuyển thành buồn bã đau khổ.

Đúng là oan gia! Chẳng lẽ muốn ta phải coi hết đồ, chui vào trong chăn với người thì người mới hiểu tâm sự của ta sao?

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Lúc này Tiêu Phàm vẫn hồn nhiên không biết hai cha con Trần gia đang cho hấn vào tầm ngắm, hấn vẫn bận rộn làm việc trong Túy Tiên lâu.

Hai ngày nay tâm tình của hấn khá tốt, say rượu đánh Hoàng thái tôn, vài ngày sau cũng không thấy kinh sư phái người đến bắt, khiến cho hấn an tâm trở lại, thầm nghĩ rằng Hoàng thái tôn đã không so đo chuyện đó. Còn vị Thái Hư đạo trưởng kia, biểu hiện mấy ngày nay rất tốt, tuy thực khách đến ăn thường giận tím mặt, đập bàn quát mắng nhưng ít ra cũng khiến cho lão đạo sĩ này nghiêm túc làm việc. Việc làm ăn của Túy Tiên lâu thịnh vượng cũng chính là do Tiêu Phàm biết cách làm việc.

Tiêu Phàm cao hứng, liền mở lòng từ bi, sau khi từ lâu đóng cửa liền cấp cho lão đạo sĩ thêm đồ nhắm và rượu.

Thái Hư không hề khách khí, vuốt vuốt chòm râu tiên phong đạo cốt, khoan thai nói:

- ... Ta muốn ăn lẩu thịt chó.

Tiêu Phàm giả vờ mắt mờ tai điếc, quay đầu hỏi đầu bếp:

- Hôm nay có đồ ăn thừa còn lại những gì?"

Đầu bếp ha ha cười:

- Hai phần thịt, một phần nước dùng thịt lợn, một phần thịt bụng dê...

- Mau, nấu một nồi thức ăn toàn bộ mang cho đạo trưởng.

Thái Hư mặc dù không vui những vẫn không dám nói lại.

Ngày hôm sau, sau khi đóng cửa, Tiêu chương quỹ lại tiếp tục cho Thái Hư đồ ăn.

- Hôm nay thừa cái gì?

- Một phần gà sấy khô, một phần tương thịt bò, một đôi móng heo...

- Ninh toàn bộ lên, sau đó mời đạo trưởng ăn...

Ngày thứ ba, ngày thứ tư...

Thái Hư chịu không nổi, chạy tới Tiêu chương quỹ kháng nghị.

- Người thật quá đáng, bản đạo mỗi ngày đắp giúp người xem bói cho khách hàng, vất vả vô cùng, mà người ngày nào cũng cho ta ăn những món thập cẩm như cám lợn kia, bản đạo ăn uống khổ như vậy thì làm sao đắc đạo thành tiên được...

Tiêu Phàm ngac nhiên nói:

- Đạo trưởng nói như vậy là sao? Ta mỗi ngày đều cho lão ăn thịt, lão ngày nào cũng xem bói vất vả ta không phải đang thưởng sao? Lão nhìn đi, mặt lão giờ bóng loáng, béo tốt, bộ dáng không giống "thái hư" nữa rồi, giờ lão nên sửa lại là "Bất hư" mới đúng...

Thái Hư dậm chân cả giận:

- Có ai đem đồ ăn thừa thải làm phần thưởng như người không? Ta đã biết rồi, thưởng cái rắm, rõ ràng là xem đạo gia ta như cái thùng rác, đầu thừa đuôi thẹo, thức ăn thừa thải đều đổ vào bụng đạo gia.... số đạo gia quá khổ đi!

Tiêu Phàm nhìn lão nói:

- Đạo trưởng, phải biết tiếc cái phục phận này chứ! Lão đừng quan tâm đây là đồ ăn thừa hay không, lão cứ nghĩ đi, lão đã bao giờ trải qua một cuộc sống thần tiên, tiêu dao cả ngày ăn cá ăn thịt như thế này chưa?

Thái Hư cứng lại, oán hận chà chà chân, về mặt đau khổ bước đi.

Không lâu sau, gã tiểu nhị Cầu Từ liền chạy tới với vẻ mặt hoảng hốt.

- Chương quây, không tốt, người mau trốn đi! Nữ nhi của chủ nhân lại đến đây đập phá....

Tiêu Phàm ngẩn người, còn chưa kịp mở miệng nói, thì từ bên ngoài đã nghe một giọng già nua nhưng chắc chắn như đóng đinh vào cột:

- Vị cô nương này, người có điểm xấu, thật sự rất xấu!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nước chảy vô tình

Đối với việc Trần Oanh Nhi đến đây thì quả thật Tiêu Phàm cảm thấy có hơi bất ngờ.

Cô nương này đã xảy ra chuyện gì? Cách khá xa Túy Tiên Lâu mà lại chạy tới đây, nàng đói bụng hay là sợ ta tham bạc của tửu lâu?

Chung quy không thể trách Tiêu Phàm có ý nghĩ xấu xa đối với thiên kim Trần gia. Lúc mới quen hai người thật sự không thoải mái, mà càng về sau lại là về lạnh lùng của thủ trưởng đối với cấp dưới; nhưng bây giờ lại đột nhiên chuyển biến một trăm tám mươi độ, lúc thì hỏi thăm sức khỏe, lúc lại hâm canh cho. Thái độ biến đổi có phần hơi không được tự nhiên như vậy nên Tiêu Phàm hoài nghi cha con Trần gia có mưu đồ.

Tiêu Phàm không biết đây rõ ràng là hấn lấy bụng tiểu nhân đo dạ quân tử. Cha con Trần gia có mưu đồ nhưng nhiều nhất là chỉ muốn nghĩ làm sao để cùng hấn cột chung một chiếc thuyền mà thôi, đây thật sự là một mưu đồ có thiện ý. Lão Trần ngay cả nữ nhi cũng lôi ra nhưng làm cho Tiêu Phàm hoài nghi. Thật đúng là đáng thất vọng.

Thiên kim của lão bản tới, thân là chương quây, đương nhiên phải nghênh đón, Tiêu Phàm trong lòng đối với Trần Oanh Nhi cảm thấy rất bình thường, không có chút cảm giác e lệ như lúc vợ chồng chưa cưới gặp mặt. Ở trong lòng hấn, Trần Oanh Nhi là chủ nhân, là thủ trưởng, là nữ nhi của Trần Tứ Lục... Nàng có rất nhiều thân phận, duy nhất làm cho hấn có chút bài xích đó là thân phận vị hôn thê của mình. Hôn nhân mà không có trụ cột tinh cảm thì hấn không thể chấp nhận được. Có lẽ người cô đại cảm thấy không sao cả nhưng Tiêu Phàm thì không.

Ánh sáng chỗ cửa ra tối sầm lại, một thân ảnh lả lướt xuất hiện trước mắt Tiêu Phàm

Hôm nay, Trần Oanh Nhi tự hồ không quá chăm chút ăn diện, nàng mặc một vớ váy xanh nhạt, tóc vén cao, đôi lông mi của nàng cũng được trang điểm lại, thoát nhìn thanh mảnh đáng yêu hơn nhiều, thêm vào đôi má ửng hồng, xấu hổ, khi ngoái đầu nhìn lại thì làm cho người ta tim và tr...m đập mãi không thôi.

Từ tận đáy lòng Tiêu Phàm thầm khen vẻ đẹp của nàng đồng thời cũng tỉnh lại, nữ nhân xinh đẹp như vậy lẽ nào mình đối với nàng không có chút động tâm sao? Hay bản thân mình mù mắt chó ?

Nỗ lực suy tư về tình cảm một hồi lâu, đổi lại là cái hạ bả vai đầy suy sụp, không thể, không thích là không thích, dù có miễn cưỡng cố gắng cũng không được.

- Tiêu Phàm ra mắt tiểu thư.

Tiêu Phàm chấp tay thi lễ.

Khuôn mặt Trần Oanh Nhi đỏ lên, nghiêng người để cho qua cái thi lễ này, nhỏ giọng nói:

- Tiêu công tử không nên làm như thế, thiếp thân không gánh nổi đâu.

Thiếp thân?

Tiêu Phàm ngạc nhiên nhìn Trần Oanh Nhi, cái này tự xưng .. cũng có chút hơi quá.. Cái kia, chúng ta còn chưa có quen thuộc như thế này?

Vuốt mũi cười cười, ánh mắt Tiêu Phàm không nhìn được liền nhìn về phía sau Trần Oanh Nhi

Giống như biết trong lòng Tiêu Phàm đang đâm chiêu, Trần Oanh Nhi cúi đầu xuống thấp giọng nói:

- ... Thiếp Thân hôm nay là tới một mình, không mang theo Bảo Cầm tới.

- Hà? À

Tiêu Phàm ngược ngừng thu hồi ánh mắt lại, giấu đầu hở đuôi nói:

- Ta chỉ là muốn cùng nàng tham khảo về phương diện võ học...

Trần Oanh Nhu cũng không nói gì, chỉ là ném cho hắn một cái nhìn thanh tú động lòng người.

- Không biết hôm nay tiểu thư đến Túc Tiên Lâu có việc gì không?

Trần Oanh Nhi thở dài nói:

- Huynh không thể gọi tên của ta sao? Giữa chúng ta vì sao phải xa lạ như vậy?

Tiêu Phàm xoa tay cười gượng :

- Không quen nên xấu hổ không dám gọi tên...

Trong lòng Trần Oanh Nhi bỗng dâng lên cảm giác đau khổ. Ngay cả việc xưng hô cũng không dám thì còn nói gì tới chuyện chung thân đại sự chứ? Nghĩ đến đây nàng không khỏi có chút thất vọng nản lòng.

Nhưng mà những lời nói của phụ thân còn vang vọng trong đầu, chàng lang quân này đáng vẻ thì tuần tú, lại có bản lĩnh, nếu không bỏ chút tâm tư để giữ lại thì chỉ sợ qua một thời gia hân sẽ bỏ Trần gia mà đi mất. Lúc đó thì vị hôn thê như mình phải làm sao cho phải đây?

Vì thế Trần Oanh Nhi liền lấy lại tinh thần, khuôn mặt miễn cưỡng tươi cười nói:

- Thiếp tới nơi này để nhìn xem, nghe phụ thân nói huynh quản lý Túc Tiên lâu rất khác vì thế thiếp có hơi tò mò.

Thì ra là lãnh đạo tới thị sát công tác, Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói:

- Vậy tiểu thư cứ tùy tiện xem đi.

Trần Oanh Nhi gật đầu, đôi mắt xinh đẹp lưu chuyển, thấy bên trong đại đường được bố trí như quán Cafe kiếp trước, bàn ghế được đặt không tuân theo quy tắc nào cả, ngạc nhiên hỏi:

- Những cái bàn này vì sao lại đặt một cách lộn xộn vậy?

Tiêu Phàm cười nói:

- Loạn cũng có cái hay của loạn, khách nhân tới đây dùng cơm nhìn thấy loạn thế này mà có thể thả lỏng tâm tình. Tâm tình cũng như cái bàn này tùy tiện mà thích ý, làm cho họ thêm ăn.

Ánh mắt Trần Oanh Nhi lóe lên, khẽ cười nói:

- Phụ thân gần đây thường nói huynh là người có bản lĩnh, quả thật không sai, có thể suy nghĩ thấu hiểu tâm tư của khách nhân một cách tinh tế như vậy, huynh quả thực có chỗ bất phàm."

Được mỹ nữ khen đương nhiên là một chuyện rất đáng để thỏa mãn, Tiêu Phàm cười đến mức miệng mở thật to, to tới mức có thể nhét vào đó một quả dưa, đã vậy khuôn mặt lại còn giả vờ khiêm tốn, nói:

- Đâu có đâu có , người khen lầm rồi kỳ thật ta là một người rất bình thường...

Trần Oanh Nhi lại chú ý đến cái đài nằm ở hướng đông của đại đường, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Cái đài này có tác dụng gì?

- Nơi đây dùng để biểu diễn các tiết mục tỷ như là hát hí khúc, xiếc ảo thuật, dance, múa cột... để hấp dẫn chú ý của khách nhân, để thu hút các khách hàng quen nữa..

- Dụng tâm lương khổ, thông minh cơ trí, tương lai huynh tất có thành tựu lớn...

- Ha ha, tiểu thư quá khen, ta chỉ là đứng ở trên vai người không lồ mà thôi...

- Có tài mà không kiêu ngạo, rất khiêm tốn, huynh mới là người khiêm tốn...

"... .."

"... .."

Tiêu Phàm cùng Trần Oanh Nhi đi vào bên trong Túy Tiên Lâu, miệng Trần Oanh Nhi như được phết mật, đi một đường khen một đường hơn nữa càng khen càng ác. Vừa mới bắt đầu thì Tiêu Phàm giả vờ khiêm tốn vài câu đến sau khi không còn câu nào để khiêm tốn nữa mà Trần Oanh Nhi vẫn còn thao thao bất tuyệt, Tiêu Phàm chỉ biết giương miệng thật sự không biết đáp lại thế nào.

Được người khác khen Tiêu Phàm đương nhiên không phản đối nhưng làm hắn có hơi không chịu nổi. Hôm nay, Trần Oanh Nhi rốt cuộc bị làm sao vậy? Thế nào mà cứ ra sức ca ngợi mình, hay là nàng cũng từng đọc quá sách của Carnegie (*)?

(*)Carnegie (tên đầy đủ: Dale Breckenridge Carnegie): tác giả của rất nhiều cuốn sách nổi tiếng như Đắc Nhân Tâm, Lincoln người chưa biết...

Trong tiệm, lão Thái, Cầu tử... tất cả đều tròn mắt há hốc mồm nhìn chăm chăm vào Trần Oanh Nhi, không nói thì không biết, hóa ra vị thiên kim tiểu thư này lại đánh giá tửu lâu cao như thế. Điều này làm bọn họ vô cùng sung sướng.

Từ đại đường đi đến tầng ba, từ tầng ba lại zọt xuống đại đường, Trần Oanh Nhi cũng đã khen xong rồi, trong lúc nhất thời lại trầm mặc xuống xem ra thật sự này không tìm thấy được thứ gì nào để khen nữa

Tiêu Phàm nhìn nàng, thân nhiên nói:

- Khen xong rồi chứ? Cần thận xem lại xem có bỏ sót chỗ không?

Khuôn mặt xinh đẹp của Trần Oanh Nhi mấp cở đến đỏ bừng, đầu cúi xuống nhẹ nhàng lắc lắc hai cái.

Tiêu Phàm hảo tâm nhắc nhở:

- Thứ cần khen cũng đã khen rồi, nàng có thể khen ta mà.. tỷ như nàng có thể khen ta có bộ dạng anh tuấn...

Trần Oanh Nhi hì hì cười lên tiếng khuôn mặt xinh đẹp càng đỏ bừng, xem ra mình cũng khoa trương quá mức. Trần Oanh Nhi tuy rằng năm nay mới 18 tuổi nhưng từ trước đến nay quả thật là nàng chưa từng nảy sinh tình cảm với ai, thế nên phải biểu đạt như thế nào nàng cũng không rõ nữa, ngoại trừ mở miệng khen ngợi, thật lòng nàng cũng không biết phải nói gì và làm gì để lấy lòng nam nhân nữa.

Tiêu Phàm vẫn thông dong nói:

- Được rồi, hiện tại nàng có thể nói cho ta biết, rốt cục nàng đến đây để làm gì?

Trần Oanh Nhi đã không còn bộ dáng vênh vác hung hăng lúc trước nữa, nghe vậy đỏ mặt thấp giọng nói:

- Ta... ta thật sự là muốn đến để thăm huynh mà, thật đó!

- Đến thăm ta?

Trần Oanh Nhi ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại tranh thủ thời gian cúi đầu xuống lộ ra có chút sợ hãi mà nói:

- Huynh... huynh suốt ngày vội vàng quản lý Túy Tiên lâu, gần như là không về phủ... Phụ thân nói có chuyện muốn... thương nghị với huynh.

Có chuyện? Thần sắc Tiêu Phàm cứng lại, trầm giọng nói:

- Phụ thân nàng có chuyện gì?

Mặt Trần Oanh Nhi đỏ bừng:

- Huynh đoán..

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ vui mừng hỏi:

- Hay là phụ thân nàng tặng Túy Tiên lâu này cho ta?

Về mặt Trần Oanh Nhi cũng lại xấu hổ nói:

- Cho...cho huynh đoán lại..

- Hay là phụ thân nàng đồng ý đem Bảo Cầm làm nha đầu thông phòng cho ta?

Trần Oanh Nhi cắn chặt răng:

- Cho huynh đoán lại một lần nữa :@”

Tiêu Phàm nhut chỉ nói:

- Ngoài trừ hai chuyện này, ta thật sự không nghĩ ra còn có chuyện gì có thể nói với phụ thân của nàng, nàng cũng biết ta và phụ thân nàng có sự khác nhau.

Trong lòng Trần Oanh Nhi bức bối, vẫn là hôn sự của ta và huynh, huynh thực sự không để ý một chút nào sao? Hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình, nữ nhi đời lấy chồng, có sao chẳng không hiểu. Trần Oanh Nhi tức giận, rồi không khỏi sinh ra cảm khái, “Có gì mình nguyệt chiếu nương máng!”

Vốn trăng cảnh vốn rất hài hoà nhưng hiện tại lại rơi vào trầm mặc

Trần Oanh Nhi tuy tức giận không chịu nổi, Tiêu Phàm cũng có chút không biết phải làm sao, hẳn không phải người ngu, Trần Oanh Nhi đã minh bạch đem lời nói nói được như vậy, hẳn có thể nào lại không biết ý của nàng? Chỉ là bất quá vẫn là câu nói kia, không thích vẫn là không thích, hẳn không muốn miễn cưỡng chính mình nhưng lại không đành lòng tổn thương vị hôn thê trên danh nghĩa này, vì thế hẳn đành giả ngu, trốn được lúc nào thì hay lúc ý vậy.

Cũng không lâu lắm, không khí trầm mặc liền bị phá vỡ

Một loạt tiếng chân hỗn loạn truyền đến. Tiêu Phàm ngẩng đầu lên liền thấy Tào Nghị đang mặc quan phục thân sắc lo lắng dẫn đám người trong nha môn vội vã tiến vào cửa.

- Tào đại nhân, ngài đây là... ?

Tào Nghị nghiêm túc nhìn vào hán trăm giọng nói:

- Vừa rồi nhận được phi mã truyền tin đến nói, Hoàng thái tôn điện hạ đang trên đường đến huyện Giang Phổ chúng ta, quân cấm vệ muốn nha môn chúng ta chuẩn bị mọi thứ để tiếp giá...

Tiêu Phàm đàn ra tại chỗ!

Tào Nghị nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, sắc mặt cổ quái nói:

- Hoàng thái tôn điện hạ xuất hành, thanh thế to lớn như thế, sẽ không phải... là vì người mà đến chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hoàng Thái Tôn lại đến

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiêu Phàm thật sự khóc không ra nước mắt.

Cái cần đến cuối cùng cũng đã đến, đến cũng tốt, sớm hay muộn cũng có khác gì nhau, mà cũng đúng, nếu đánh Hoàng thái tôn mà không bị gì cũng không thể? Thế khác nào nói Vương triều Chu gia hết thấy đều là kẻ bất tài?

Giờ khắc này hẳn chỉ nghĩ tới một chuyện đó là chạy trốn, hẳn hoàn toàn không muốn đưa đầu ra cho Chu Doãn Văn chém, như vậy rất là oan ức a. Là một kẻ xuyên việt có khả năng biết trước tương lai, tuy không thể tay không đánh hổ, nhưng cũng không thể yếu đuối đến mức để người ta muốn giết thì giết, hẳn xuyên việt mục đích để làm đại gia chứ không phải để người ta kẻ dao vào cổ như vậy.

- Tào đại nhân, ngài bảo trọng! Tiểu đệ phách đây, núi xanh còn đó, chúng ta sẽ có ngày gặp lại...

- Không kịp nữa rồi!

Tào Nghị lên tiếng cất ngang màn chào hỏi khách sáo đậm chất giang hồ của Tiêu Phàm, trầm giọng nói:

- Thái Tôn điện hạ gần đến đây rồi, hơn nữa Tà quân đô đốc phủ còn hạ lệnh cho quan quân bao vây tứ phía cổng thành, tất cả những người trong huyện Giang Phổ, kể cả bách tính bình dân cũng không được phép đi lại xung quanh, bây giờ người muốn trốn, trừ phi người có bản lĩnh qua mặt hết những người ở đây...

Tiêu Phàm lập tức tái mặt, nói:

- Ta bắt quá chi là vỗ vỗ vài cái vào đầu của hần, hần muốn giết ta thì có thể tùy tiện phái mấy tên cao thủ đại nội đến là được cần gì phải tự thân đến rồi lại còn làm rầm rộ thế này? Một đám người trùng trùng điệp điệp (đại quy mô) từ kinh thành đến chỉ vì giết một gã chương quỳ như ta chẳng lẽ ta là tội nhân thiên cổ sao?

Sắc mặt Tào Nghị thoáng lộ ra vài phần cổ quái:

- Hoàng thái tôn dẫn người rầm rộ đi từ kinh thành đến đây trong vòng một canh giờ chỉ vì muốn giết ngươi sao? Việc này từ xưa đến nay chưa từng thấy, đúng là có điểm kì quái a, theo ta đoán, cũng chưa hẳn là vì đến đây giết ngươi đâu. . .

Tiêu Phàm giống người chết đuối vớ được một cây cọc cứu mạng, ánh mắt sáng lên vội vàng hỏi:

- Thật sao? Nhưng mà hần đến đây là vì cái gì nhỉ?

Tào Nghị lắc đầu nói:

- Tâm tư của kẻ bề trên, Tào mỗ không dám tự mình đoán bừa. . .

Nói xong hần liền vỗ vỗ lên vai Tiêu Phàm, trầm giọng nói:

- Là phúc thì không phải họa, là họa thì không thể tránh, thôi thì ngươi cứ ở yên trong Túy Tiên lâu này mà chờ đi cũng không cần chạy loạn. Ta cùng Hoàng tri huyện đến Đông thành để tiếp giá. . . Nếu thái tôn điện hạ thật sự muốn giết ngươi thì hần cũng sẽ không ở ngay tại đây mà giết ngươi đâu, chắc chắn sẽ đem ngươi giam vào đại lao ở kinh thành khi đó ta sẽ suy nghĩ biện pháp, nhất định sẽ có cách bảo vệ ngươi chu toàn. . .

Tào Nghị nói xong liền dẫn đám nha dịch vội vàng rời đi.

Tiêu Phàm sắc mặt tái nhợt, toàn thân phát run, ánh mắt cũng trở nên trống rỗng chết lặng.

Cái cảm giác chờ đợi từ thần đến gỗ cửa thật là đáng sợ mà, hần dù sao cũng chỉ là một người bình thường làm gì có dũng khí đối mặt với cái chết, hần hay bất cứ một người nào, khi biết cái chết đang gần đến với mình đều đồng dạng cảm thấy sợ hãi, có thể nói là sợ hãi tột cùng.

Hoàng quyền đáng sợ cỡ nào, (tự) tập bạo lực cùng cường thế trở thành một khối, ngoan ngoãn thuận theo thì sẽ được bình an, còn phản kháng lại nó thì

xin lỗi nhé vào đêm gián đi kung, xin chào và không hẹn gặp lại nhé! (DG: Dịch đến đây mà thấy bất công cho số phận lúc nào cũng bị các

quan to đề đầu, cười cồ, phản kháng cãi lại thì chỉ có nước đi đêm gián hết a , Biên: đồng cảm)

Nhưng mà Tiêu Phàm hần lại có điểm bất đồng với người thường, cho dù có chết hần cũng không nguyện ý đưa cổ cho người ta cầm đao chém

Lặng yên ở nội đường trong chốc lát, hần đột nhiên xoay người đi vào bếp, lấy một cây dao sắc nhọn lén giấu vào sau thắt lưng.

Bộ dáng tao nhã trước nay không còn nữa, trong mắt hần hiện lên một vẻ hung ác. Hần đã hạ quyết tâm nếu như Chu Doãn Văn thật sự muốn giam cầm hần thì hần sẽ rút dao xử lý vị Hoàng thái tôn này. Tâm lý hần bây giờ không còn quan tâm sống chết nữa, chỉ cần biết cho dù hần có phải chết cũng quyết kéo theo vài người chết chung.

Bề ngoài Tiêu Phàm nho nhã, lịch thiệp nhưng thực chất dòng máu chảy trong người lại hết sức hung ác. Đừng quên kiếp trước hần từng đi cướp bóc rồi đây, dám làm loại nghề khác người này thì tất nhiên là gan cũng không nhỏ nên đến thời điểm liều mạng này, hần sẽ đặt cược hết thấy mọi thứ hần đang có vào canh bạc này một lần.

Lúc này cũng không có ai để nương tựa nữa rồi, đồng quy vụ tận cùng Hoàng Thái tôn cũng là một phương thức phản kháng tốt a.

Nhìn thấy Tiêu Phàm khôi phục lại vẻ vẻ mặt bình tĩnh, Trần Oanh Nhi đứng một bên đã sớm sợ đến ngây người.

Nàng phát hiện mình vẫn còn hiểu biết rất ít về nam nhân trước mặt này, hần gặp Hoàng thái tôn điện hạ lúc nào? Hơn nữa từ khẩu khí của Tào huyện lênh có vẻ như hần đã đắc tội không nhẹ với Hoàng thái tôn, hơn nữa hiện giờ có thể nói là đại họa lâm đầu.

Hiện tại không phải là thời điểm để truy hỏi nguyên nhân, Trần Oanh Nhi cắn răng run giọng nói:

- Tiêu Phàm, huynh. . . Hay là huynh trước hết hãy kiếm chỗ nào trốn đi đã đợi khi quan binh đi hết rồi, ta sẽ mang huynh ra khỏi thành. . .

Trong lòng Tiêu Phàm có chút cảm động với lời nói này của Trần Oanh Nhi, nhưng vẫn lắc đầu nói:

- Ta không thể bỏ đi được, nếu ta trốn đi rồi quan binh không bắt được ta thì lúc đó đừng Trần gia cho dù là Tào huyện lệnh cũng đều bị liên lụy.

Trần Oanh Nhi liền ngây dại, đúng vậy a, mọi người ở huyện Giang Phổ này đều biết hần là con rể của Trần gia. Nếu như hần mà bỏ trốn thì phụ thân, phụ mẫu, đệ đệ mà ngay cả chính bản thân mình cũng bị liên quan, cho dù sự việc này không có liên quan gì đến bọn họ, nhưng dưới uy quyền của hoàng

thất, ai thềm tin ai thềm để ý đến lời của họ?

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của hân giờ phút này vẫn hoàn toàn bình tĩnh không hề bận tâm đến cái gì cả, Trần Oanh Nhi ngân ngấn nước mắt, cuối cùng cũng hạ quyết tâm nói:

- Mặc kệ, trước tiên huynh cứ kiểm chỗ nào trốn đi, ta nghĩ quan binh có lẽ sẽ không làm hại người vô tội đâu, cùng lắm chỉ giam chúng ta vài ngày thôi, rất nhanh sẽ không có việc gì đâu...

Tròng lòng Tiêu Phàm lại càng cảm động, vốn nàng là một nữ tử lạnh lùng nhưng lúc lại lại lên tiếng giúp đỡ, có ý muốn gánh vác thay hân, bảo vệ hân, làm cho hân có chút cảm thấy ngoài ý muốn, nàng có thể vì mình mà đưa ra quyết định như vậy xem ra trong lòng nàng mình cũng chiếm một vị trí khá quan trọng.

Tiêu Phàm cười ha ha sau đó lắc đầu, về mặt lạnh nhạt

Trần Oanh Nhi liền nóng nảy, dậm chân nói:

- Huynh, lúc này là lúc nào rồi mà huynh còn cười được... Thật sự là làm người ta tức muốn chết đi được!

Tiêu Phàm cười nói:

- Đột nhiên ta nghĩ đến phụ thân của nàng, từ khi ta tiếp quản Túy Tiên lâu này thì Trần gia không một ngày nào được yên ổn cả. Hết trêu vào người này lại trêu vào người khác, hôm nay ta lại trêu vào một cái đại phiền toái a. Nếu lần này cha nàng biết người ta trêu chọc là Hoàng thái tôn thì chẳng biết lão nhân gia sẽ biến thành bộ dạng gì đây a...

Bên phía thành đông của huyện Giang Phổ, cổng thành bây giờ đang được mười mấy người thân mặc cẩm y đứng gác chặt chẽ. Hoàng tri huyện cùng Tào huyện sớm đã một trái một phải quý ở hai bên cửa thành, phía sau họ là tất cả các người lớn nhỏ trong nhà môn kẻ cả nha dịch cũng đang cùng quý dưới đất, tất cả đều đang nom nớp lo sợ, chờ Hoàng thái tôn đến.

Hai canh giờ sau, xa xa về phía đông bỗng dựng bụi bay mịt mù, dẫn đầu là sáu người thân mang một lá cờ có thêu bốn chữ Kim Long Long Kỳ, bên trái là Thanh Kỳ, bên phải Xích Kỳ, phía sau là Hắc Kỳ, mỗi loại cờ đều có sáu người cầm và đi với nhau thành một hàng, trang phục mỗi hàng đều giống với màu cờ. Phía trước kiệu của Thái tôn còn có một hàng quân sĩ thân mang kiếm, và có cả các đồ dùng hoàng thất khác nữa, xe ngựa của Vua thì không cần nói đến, đến cả ô dù che ở trên xe cũng được thêu hết sức tinh tế, xung quanh còn thêm một hàng người thân mặc cẩm y, một hàng mấy trăm người trùng trùng điệp điệp, rầm rầm rộ rộ, khí thế ngút trời, hướng cửa thành huyện Giang Phổ mà đi tới.

Người còn chưa đến cửa thành nhưng cái loại khí thế Hoàng thất đã truyền đến áp bức những kẻ đang nghênh đón. Bắt đầu từ Hoàng tri huyện đến những người còn lại, ai cũng bị khí thế nà chấn nhip rung động không thôi, mọi người quý gối trong bụi đất, dùng đầu chạm đất, không dám động đậy, phảng phất bây giờ hít thở cũng bắt đầu trở nên khó khăn

Đoàn người vừa mới tới cổng thành, Hoàng tri huyện liền hướng về xe của Thái tôn, dập đầu một cái, lớn tiếng nói:

- Vì thần Hoàng Duệ Đức là tri huyện của huyện Giang Phổ cùng chư vị đồng liêu cung kính nghênh đón Hoàng Thái Tôn giá lâm, Thái Tôn thiên tuế!

Chúng quan lại dập đầu, đồng thanh hô lớn:

- Thái tôn thiên tuế....

Trong xe, Hoàng Thái Tôn vẫn ngồi nhắm mắt, không thềm chú ý đến, sau khi Hoàng tri huyện cất tiếng chào được một, xa xa truyền đến một thanh âm lạnh lạnh:

- Bãi giá đến Túy Tiên lâu.

Sau đó xe ngựa liền trực tiếp vào thành, hướng Nam thành mà chạy tới.

Hoàng tri huyện đang quý trên mặt đất bỗng ngẩn người, sau đó suy nghĩ một chút liền liếc mắt nhìn Tào Nghị.

Tào Nghị không nói một lời, lập tức đứng lên đứng lên, sắc mặt nghiêm trọng, không nhanh không chậm đi theo sát phía sau xe.

Trước cửa Túy Tiên lâu sớm đã bị quan quân vây quanh, bọn người Tiêu Phàm đang quý trên mặt đất thấp thỏm chờ Hoàng thái tôn đến.

Lão Thái cùng đám tiểu nhị quý phía sau Tiêu Phàm, sắc mặt tên nào tên nấy cũng tái nhợt, cả người lạnh run. Thậm chí ngay cả bốn năm cô nương thanh lâu đến bán rượu cũng sợ đến mức hoa dung thất sách, các nàng không thể tưởng tượng thì ra bán rượu lại mà một nghề liều mạng như thế, không biết chừng quây trêu chọc phải thằng nào để bây giờ cả cái tửu lâu lại bị qua binh bao vây?

Trần Oanh Nhi quý phía bên trái của Tiêu Phàm, thần tình đau khổ nhìn hân, về mặt vận phần bị thương, nước mắt không nhịn được không ngừng rơi

xuống.

Sợ hãi cũng không kéo dài được bao lâu, rất nhanh, đoàn người Chu Doãn Văn đã đến trước cửa Túy Tiên Lâu.

Long xa đến trước mặt Tiêu Phàm thì dừng lại, một tên đại hán liền khom người quỳ xuống trước xe, Tiêu Phàm đang cúi thấp đầu chỉ nhìn thấy một người mặc cẩm y màu vàng đang giẫm trên lưng gã đại hán mà xuống, hơn nữa còn bước đi chậm rãi đến trước mặt hắn.

- Thảo dân Tiêu Phàm, bái kiến Đại Minh Hoàng Thái Tôn điện hạ, thái tôn thiên tuế ——

Không cần biết cuối cùng có phải người đến đây xử tội ta hay không, trước hết cấp cho người một bậc lễ nghĩa đã rồi tính sau, vì thế Tiêu Phàm liền dẫn đầu đám người trong tửu quán cao giọng hô to.

- Hừ! Tiêu Phàm, người ngẩng đầu nhìn vào ta đây!

Một giọng nói hết sức vui vẻ nhưng lại giả vờ uy nghiêm.

Tiêu Phàm giật mình, sợ run cả người, chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy Chu Doãn Văn đang mặc long bào vẻ mặt vui vẻ tràn đầy ý cười đang nhìn vào hắn.

- Tiêu Phàm, bây giờ ta chính thức nói cho người biết, ta chính là Hoàng Thái Tôn của Đại Minh, là cháu đích tôn của là Hồng Vũ Hoàng đế, hừ! Người dám không tin ta?? Người dựa vào cái gì mà không tin ta?

Cả người Tiêu Phàm không ngừng run lên, quỳ phục trên mặt đất run giọng nói:

- Thái tôn điện hạ tài giỏi, phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, long hành hổ bộ, quả thật tương lai là đế vương của Đại Minh, thảo dân có mắt không trông, tội đáng muôn chết!

Chu Doãn Văn nghe vậy tức giận, dậm chân:

- Tài giỏi, phong lưu tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, đó là người nói! Người biết đáng chết là tốt rồi, ta hỏi người món nợ người đánh vào đầu ta thì nên tính như thế nào đây?

- Thảo dân... không dám!

Tiêu Phàm sắc mặt trắng bệch.

- Ta nhớ ra rồi, người còn mắng ta là hải tử xui xẻo, món nợ này nên tính như thế nào đây?

- Thảo dân... Không dám!

Tiêu Phàm lau mồ hôi

- Người còn phun trà và mặt ta nữa...

- Thảo dân... Không dám!

Tiêu Phàm lau mồ hôi hột.

- Người còn nói Túy Tiên lâu Hoàng thái tôn và chó không được đi vào...

-

Tiêu Phàm ngay cả lời nói cũng nghẹn ở trong miệng, không thốt ra được.

Chu Doãn Văn nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ quái, nói:

- Người bây giờ biết thế nào là sợ hãi rồi chứ?

Tiêu Phàm thờ dãi nói:

- Thảo dân nghiệp chướng quá nặng, bây giờ ngài muốn giết muốn chém thảo dân thế nào cũng được, dù sao thì lộn chết cũng không sợ nước sôi...

- Ha ha...

Chu Doãn Văn mừng rỡ cười ha ha, thấy vậy đám tùy tùng cùng Hoàng tri huyện vẻ mặt cổ quái nhìn hắn, thấy thế hắn liền lập tức nín cười, xụ mặt nói:

- Tiêu Phàm, người biết mạo phạm Hoàng thái tôn là mang tội chết không?

- Thảo dân biết tội.

Tiêu Phàm cúi đầu nhận tội, một tay lại phảng phất lơ đãng đặt ra sau lưng, bây giờ chỉ cần Chu Doãn Văn ra lệnh bắt hắn thì hắn nhất định cùng Chu Doãn Văn liều mạng, hai người cách nhau chỉ vài thước hắn tự tin có thể thuận lợi đâm cho Hoàng thái tôn một đao.

Chu Doãn Văn vẫn hồn nhiên không biết sát kiếp sắp ập xuống, trầm giọng nói:

- Ngươi cũng sắp phải chết, trước khi chết ngươi còn có tâm nguyện gì không? Nghĩ lại dù sao ngươi cũng đã mời ta một bữa cơm, nói đi ta sẽ liền thanh toán cho ngươi.

Tay đang để bên hông đột nhiên ngừng lại, một bữa cơm. Hắn có chút kinh ngạc nhìn về phía Chu Doãn Văn, trước khi chém đầu cũng có thể hoàn thành tâm nguyện sao? Pháp luật Đại Minh khi nào lại nhân đạo như thế?

Xem xét phía dưới đã thấy thần sắc Chu Doãn Văn đầy ý cười nhìn về mặt hắn, trong mắt lóe lên một tia nghịch ngợm rồi chợt biến mất. Cái loại thần sắc có vẻ thiện ý này, Tiêu Phàm dùng hết thảy động tác để bày tỏ, trên khuôn mặt luôn nở nụ cười, ấm áp mà sáng lạn, giống như ánh mặt trời lóe lên trong buổi chiều đông lạnh buốt vậy.

Gặp gỡ giữa người với người, thường chỉ vì những sai lầm nhỏ bé mà hồng hét, cánh tay hắn đã vói đến cây dao sau lưng rồi nhưng đột nhiên dừng lại, hành động này của mình có thể sẽ thay đổi hết thảy vận mệnh của rất nhiều người khác, còn chưa kể nó ảnh hưởng trực tiếp đến cả vận mệnh của quốc gia và dân tộc, ảnh hưởng đến hưng suy của cả một triều đại.

Dao giấu ở bên hông cuối cùng cũng không rút ra.

Tiêu Phàm lại nở nụ cười, trong nụ cười hết sức nhẹ nhõm

- Cái gì, tâm nguyện nào cũng có thể sao?

Chu Doãn Văn gật đầu cười nói:

- Cái gì cũng có thể, trừ một việc là ngươi thể muốn đẹp trai được như ta.

Tiêu Phàm trong nháy mắt:

- Có thể cấp cho thảo dân một một kẻ để tuần tang không? (DG: Chôn người sống theo người chết, theo tục lệ xưa).

Chu Doãn Văn ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi muốn ai tuần táng cùng với ngươi?

Tiêu Phàm giơ một ngón tay chỉ vào Hoàng tri huyện đang quỳ cách đó không xa :

- Hắn...

Hoàng tri huyện sợ đến mức cả người lạnh run, phủ phục xuống đất, mang theo thanh âm nức nở:

- Điện hạ, vi thần vô tội... vô tội a...

Chu Doãn Văn ngậy người ra một lúc, sau đó liền bật cười nói:

- Không thể tưởng tượng được ngươi so với ta còn hồ đồ hơn...

Sau đó, Chu Doãn Văn xụ mặt nói:

- Thôi, nhìn thấy ngươi có phần trung hậu nên cô liền tha tội cho ngươi. Tiêu Phàm ta hỏi ngươi, hiện tại ngươi đã tin tưởng ta là Hoàng thái tôn chân chính chứ không phải là một tên giả mạo chưa?

- Thảo dân tin.

- Vậy ngươi có nên sợ không?

- Uy vũ của điện hạ thật khiến thảo dân sợ hãi...

Chu Doãn Văn đắc ý cười, lớn tiếng nói:

- Hừ, biết sợ là tốt rồi, hôm nay ta đến đây chính là để cho ngươi sợ một phen.... Ngươi đâu, bãi giá hồi kinh! (Biên: được, mình thích bạn này rồi

Nói xong Chu Doãn Văn cũng không quay đầu lại mà leo lên Long xa, cả mấy trăm người tùy tùng theo hấn cũng quay đầu rời đi, rất nhanh liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Tiêu Phàm ngẩng đầu ngạc nhiên, liếc mắt nhìn Tào Nghị, cả hai ngơ ngác nhìn nhau đều không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

- Cái gì thế này này....Cứ như vậy mà đi hả?

Tiêu Phàm nói

Tào Nghị vẫn còn đang quỳ trên mặt đất, vò đầu khó hiểu nói:

- Thái tôn điện hạ cuối cùng là đến đây để làm gì? Chẳng lẽ đến chỉ hù dọa người vài ba câu rồi xong việc?

Tiêu Phàm bất mãn nói:

- Ta thấy Thái Tôn điện hạ không chém ta, hình như huynh không đặc biệt hài lòng cho lắm thì phải?

Tào Nghị tức nuối nói:

- Nếu như Thái tôn thật sự chém ngươi thì Hoàng tri huyện kia sẽ cũng theo ngươi tuần tắng rồi, như vậy thì sẽ giảm cho ta biết bao nhiêu là phiền toái nha...

Tiêu Phàm:

-

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tuyên truyền quảng cáo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Long xa Chu Doãn Văn vừa đi, mấy trăm người thuộc đội nghị thức nhanh nhẹn theo sau, bước nhanh ra khỏi thành, lên đường trở về kinh sư.

Tiêu Phàm mê mải cái mũi đến phát đỏ, hấn nghĩ không ra, Chu Doãn Văn rầm rầm rõ rõ, phô trương thanh thế như vậy để làm gì? Từ xa chạy đến Giang Phổ làm cái gì? Chẳng lẽ giống như lời Tào Nghị: “Cố ý hù dọa mình vài câu, thấy mình sợ hãi cảm thấy sáng khoái, rồi té luôn? Tên này không khỏi quá dỏ hơi đi? Vương tôn công tử đều như vậy sao?”

Nghĩ không ra thì hấn cũng không thêm nghĩ nữa. Tiêu Phàm cuối cùng kết luận một câu xanh rờn: Ở cái thời này, những kẻ có quyền lực đều làm những chuyện ăn no rừng mờ như vậy!

Nguy cơ trôi qua, Tiêu Phàm tất nhiên cảm thấy tâm tình vui vẻ. Bất luận biểu hiện của Chu Doãn Văn có nhằm chán đến như thế nào, nhưng hành vi của hấn lại khiến Tiêu Phàm có hảo cảm, tán thưởng từ đáy lòng. Logic của Tiêu Phàm rất đơn giản. Thái tôn mà giết hấn thì không phải là thái tôn tốt, không giết hấn, thì tương lai sẽ trở thành một minh quân.

Ngoảnh lại thấy Trần Oánh Nhi nước mắt rưng rưng nhìn hấn, trong ánh mắt có mừng có tủi, hết sức phức tạp.

Tiêu Phàm trong lòng không khỏi có chút âm áp, đi tới trước mặt nàng, ôn nhu nói:

- Thật khiến nàng phải sợ hãi rồi, không có chuyện gì đâu, qua rồi, qua rồi mà!

Trần Oánh Nhi khẽ nấc một tiếng, rút cục cũng òa khóc:

- Ta ...ta nghĩ chàng sẽ bị bọn họ... bọn họ...

Nhớ tới đại nạn lúc trước, Trần Oánh Nhi kiên quyết muốn hấn trốn đi, thậm chí còn không sợ nàng và người nhà bị liên lụy, một nữ nhân có thể vì hấn làm những việc không dễ dàng như vậy, Tiêu Phàm sao có thể không hiểu tâm ý của nàng mà cảm động cơ chứ?

Tiêu Phàm chăm chú nhìn Oánh Nhi, ôn nhu nói:

- Nàng đối với ta tốt như vậy, ta đều nhớ rõ trong lòng, cái gọi là hoạn nạn mới thấy chân tình, gian nan mới hiểu lòng người, ta sau này ...

Tiêu Phàm chưa kịp dứt lời, Trần Oánh Nhi như bị điện giật, hét lên một tiếng kinh hãi, rồi sau đó thẹn thùng, vội vàng nhìn trước ngó sau, dậm chân nói:

- Lăn tròn trước mặt nhiều người như vậy... Người... người mê sảng sao?... Muốn nói về nhà rồi nói, ta... ta về trước...!

Nói xong, cô nàng mặt đỏ bừng, bịt tai chạy như bay..

Tiêu Phàm mắt tròn tròn, nhìn bóng lưng của cô nàng phía xa gọi với theo:

- Này, nàng quay lại đây nói rõ ràng xem? Không có chút lễ phép nào cả...

Tào Nghị lại gần, nhìn theo bóng của Trần Oánh Nhi, hắc hắc, cười xấu xa nói:

- Vợ chồng son có khác, nói không kiêng dè chút nào nhỉ? Người ta là con gái lớn rồi, da mặt mỏng lắm, người còn đoạn tình thoại nói chưa xong, hay là nói cho ta nghe nốt đi, cái gì mà “Ta sau này sẽ...” sẽ làm sao vậy?

Tiêu Phàm ngẩn ngơ nhìn theo dáng người đã đi xa, thờ dãi nói:

- Ta chỉ muốn nói là, ta sau này sẽ tận lực kiếm tiền kiếm bạc cho Túy Tiên Lâu, làm chương quỹ thật tốt cho cha nàng cùng Tào đại nhân... Điều này cũng được coi là tán tỉnh sao? Trần tiểu thư tâm tư thật phức tạp!

Tào Nghị mặt đen xị, chán chả buồn nói:

-

Hoàng thái tôn đi rồi, đường phố được giải khai, dân chúng từng nhóm sôi nổi đi lên đầu phố, nghe ngóng chuyện Thái tôn giá lâm Giang Phổ huyện, mọi người không khỏi ngạc nhiên và nghi hoặc, không hiểu Thái tôn tới thị trấn này làm gì? Sau khi nghe kể lại mới biết đại khái là Hoàng thái tôn sau khi vào thành, tới thăm Túy Tiên Lâu, nói chuyện cùng vị con rể Trần Gia, chương quỹ Túy Tiên Lâu mấy câu, rồi trở về.

Nhiều chuyện là bản tính của bất cứ ai, mọi người vừa nghe thấy sự việc lần này có liên quan lớn đến Tiêu Phàm – Nhân vật phong vân nhất huyện Giang Phổ - liền túm tụm bầy, đồng loạt tiến tới bãi đất trống trước cửa Túy Tiên Lâu, nhìn xem tên tiểu tử Tiêu Phàm này trên người có gì đặc biệt, chẳng những tâm đầu ý hợp với Tào huyện thừa, lại còn khiến cho đương kim Hoàng Thái tôn điện hạ đại giá quang lâm, quả là nhân vật tài ba. Vị này tương lai lại còn là Hoàng đế Đại Minh, có thể tạo quan hệ với Hoàng Thái tôn ai cũng biết được vị Tiêu chương quỹ này sẽ lên như điều gặp gió.

Người sắp thăng quan tiến chức vùn vụt như vậy, ai chả muốn ngắm nhìn thêm một chút, nhờ đâu lấy được một tia quý khí, hẳn chính là người mà Hoàng thái tôn nói chuyện cùng đó à nha...

Vì thế bãi đất trống rộng rãi trước cửa túu lâu, rất nhanh liền chật kín người. Nhưng vì Tiêu Phàm là một “Quý Nhân” nên không ai dám tiến tới bắt chuyện, chỉ dám đứng xa nhìn hẩn cười, về mặt có chút kính sợ.

Tiêu Phàm hứng đủ ánh mắt soi mói của mọi người, về mặt ngưng ngừng nói

- Không ngờ ta cũng có một ngày bị thăm như vậy! Thật khó xử...

Tào Nghị cười nói:

- Con dân Đại Minh ta có cả ngàn người, vậy mà người có thể quen biết được Thái tôn điện hạ liệu có mấy người? Người nói người có phải là đồ quý hiếm hay không?

Tiêu Phàm ngai ngừng thân hình vịn vẹo.

Tào Nghị cười hắc hắc, nhìn về phía Tiêu Phàm có chút thâm ý nói:

- Kì ngộ của đời người thật khó mà nói trước, chỉ trong thời gian mấy ngày mà lên xuống bất thường như vậy, vốn tưởng người đắc tội với Thái tôn điện hạ thì xong rồi, ai ngờ lại chiếm được hảo cảm của Thái tôn điện hạ, từ nay về sau có thể coi người và hẩn cũng có chút giao tình..

Tiêu Phàm cười nói:

- Ta chỉ là may mắn được hưởng chút hào quang của Thái tôn mà thôi...

Tào Nghị ánh mắt càng ngày càng có vẻ thâm sâu khó lường:

- Người có giao tình với ta, lại có giao tình với Thái tôn điện hạ! Ta có câu hỏi phạm thượng một chút: Người có giao tình với ai sâu hơn?

Tiêu Phàm ngẩn người, nhìn Tào Nghị cười mà như có như không, hẩn đột nhiên bừng tỉnh: “Sau lưng Tào Nghị là Yến Vương, tương lai muốn thay thế Hoàng Thái tôn, hay nói cách dễ hiểu hơn, Yến vương cùng Chu Doãn Văn là đối thủ không chết không thôi, một mất một còn, mình lại vô tình có giao tình với cả hai bên. Tào Nghị khi nói lời này có vẻ bình thản, nhưng thực tế lại nguy hiểm chết người, đây là đang xem hẩn đứng về phía nào đây mà!”

Nghĩ vậy, Tiêu Phàm liền lạnh toát cả người, nghiêm mặt nói:

- Tào đại ca, tiểu đệ cùng lắm chỉ là một tên con rể của một thương hộ thấp kém, ngắn học, ít tài, may mắn được đại ca cùng Thái tôn điện hạ xem trọng, bằng hữu quý nhau bởi hiểu nhau, nếu vì công danh lợi lộc, thì bằng hữu không thể gọi là bằng hữu, vô luận là Bát phẩm Huyện thừa hay đương kim Thái tôn, trong mắt đệ đều là bằng hữu, đệ thật không muốn giao tình của chúng ta bị trộn lẫn với những thứ khác, cục diện của triều đình là do các đại nhân vật như các người làm, không liên quan tới tiểu đệ... Ý tứ của đệ, đại ca hiểu chứ?

Tào Nghị nhất thời trầm mặc, ánh mắt khẽ chớp, hồi lâu sau rút cục cười ha ha, vỗ vai Tiêu Phàm nói:

- Là lão ca ta sai rồi, ta sẽ bồi tội với ngươi tại đây, những lời này sau không cần phải nhắc lại nữa, lão đệ ngươi đứng lập trường trung lập, há lão ca ta lại không bằng ngươi sao? Ha ha...

Tiêu Phàm cười hắc hắc không ngừng, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hẳn cũng cảm thấy kì quái, biểu hiện của mình không có gì quá xuất sắc, tại sao Tào Nghị lại hết lần này đến lần khác muốn hẳn đứng ở trận doanh của Yến vương? Rút cục là hẳn coi trọng mình ở điểm nào?

Bất luận thế nào, bây giờ chưa phải là thời cơ để kéo bè kết đảng, không phải cứ có người lôi kéo là đồng ý, cho dù hẳn có là người xuyên việt đi chăng nữa cũng phải nữa cũng phải tuân thủ quá khứ, còn cái chuyện tình tranh đấu hoàng thất thế này, thân phận nhỏ bé như hẳn không thể bon chen vào được, muốn ăn cơm cũng phải ăn từng miếng từng miếng, cho dù muốn làm việc gì, đã tâm nhiều đến bao nhiêu cũng phải thực hiện từng bước từng bước một, việc gì cũng không thể chỉ làm một lần là xong được.

Dân chúng vẫn vây quanh Tiêu Phàm để xem náo nhiệt, Tiêu Phàm cùng Tào Nghị cười nói không để ý tới ai bên cạnh, bọn họ lại quên mất, phía xa xa còn một đại nhân vật, vừa rồi dẫn quan lại lớn nhỏ tại nha môn ra nghênh đón, vị Hoàng tri huyện.

Hoàng tri huyện hôm nay căn bản cũng không rõ Hoàng thái tôn giá lâm Giang Phò có mục đích gì, mê mê hoặc hoặc đón giá từ xa, một đường đi theo xe tới Túy Tiên Lâu, thông qua cuộc đối thoại giữa Thái tôn và Tiêu Phàm hẳn mới rõ được chân tướng sự việc. Ai dè chuyện là do Thái tôn bị Tiêu Phàm gõ vào đầu, không phục, hôm nay bèn gọi đủ quân số đến Giang Phò, cũng là để thị uy với Tiêu Phàm.

Sự thực này chút nữa làm cho Hoàng tri huyện vãi ra quần, toàn thân toát mồ hôi lạnh, kinh hãi không thôi.

Hắn không thể không sợ, Tiêu Phàm là dân đen dưới quyền của hắn, lại dám to gan ẩu đả với Thái tôn điện hạ, việc này nếu để Hoàng thượng biết được... mà ai chả biết Hoàng thượng đối với Thái tôn yêu quý tới mức nào, đối với thần tử lại vô cùng nghiêm khắc, hẳn liệu có còn đường sống hay không? Thiên tử nổi giận thì máu chảy thành sông nha! Quan lại trong triều đều biết Hoàng thượng không chỉ đối với phía dưới nghiêm khắc, hơn nữa hẳn còn thích nhất xử theo tội liên đới. Năm đó vụ án mưu phản của Hồ Duy Dung cùng Lam Ngọc, điều tra mười ba năm, trước sau bị liên lụy bị chém tới hơn bốn vạn người, giết tới mức triều đình gần như không còn một ai, đến cả Khai quốc công thần Lý Thiện Trường mà cũng bị liên lụy, chịu họa diệt tộc, đây cũng là tính nết của đương kim thiên tử!

“Một vị sát thần như vậy, Tiêu Phàm ngươi có mấy cái đầu để gior ra chịu chém cơ chứ mà lại dám đánh cháu ruột hẳn? Ngươi chán sống là việc của ngươi, nhưng ngươi muốn ta chết cùng ngươi sao? Thiên tử nếu hỏi xuống dưới, điều tra ra thì ta dính tội không quản lý được dân chúng, để con dân làm loạn. Ngươi chết là chắc rồi, còn ta? Phòng chừng ta cũng không tránh khỏi từ tội, khi đó ta không phải oan ức bằng trời sao?”

“May mắn là Thái tôn không di truyền tính khí bạo ngược của ông hẳn, ngược lại bản thân rất nhân hậu khoan dung, chuyện lớn như vậy mà cũng không truy cứu, bằng không hôm nay ta chắc cũng bị chôn cùng tên điều dân Tiêu Phàm này mất!”

Nhìn Tiêu Phàm cùng Tào Nghị đang cười nói cách đó không xa, dường như chả có chuyện gì xảy ra cả. Hoàng tri huyện tức nổ phổi:

“Cười! Các ngươi còn cười được sao?”

Hận cũ khi bị Tào Nghị đoạt quyền, thù mới thiếu chút nữa bị liên lụy bởi Tiêu Phàm, Hoàng tri huyện nổi giận lôi đình, bất chấp mọi người đang vây quanh, lạch bạch chạy tới trước mặt hai người, chỉ thẳng vào mũi Tào Nghị hét to:

- Tào Nghị. Tên hôn quan này! Ngươi trước cấu kết đồng liêu đoạt quyền quan trên, sau cấu kết cùng quân cướp giật, dung túng bao che để người mạo phạm đương kim Thái tôn, Huyện nha Giang Phò ta từ trên đến dưới chút nữa thì bị liên lụy, ngươi thật sự là tội nghiệt rất lớn, bản quan muốn nhin cũng không nhin nổi nữa, ta nhất định sẽ tới Ứng Thiên phủ, tới Lại bộ tham tấu ngươi!

Tào Nghị ánh mắt sắc lạnh nhìn vào Hoàng tri huyện đang thờ hồn hèn, lạnh lùng nói:

- Huyện tôn đại nhân, xin ngươi chú ý tới thân phận mình một chút! Ngươi là Tri huyện, chẳng lẽ thể diện quan trường với ngài không quan trọng chút nào sao? Ngài nói hạ quan cùng phi tặc cấu kết? Hạ quan cả gan xin hỏi ngài một câu: Ai là đồ phi tặc?

Hoàng tri huyện chỉ tay vào Tiêu Phàm, kích động nói:

- Hẳn không phải là phi tặc sao?

Tiêu Phàm ngạc nhiên, trở tay vào mũi mình:

- Ta làm sao lại trở thành đồ phi tặc vậy?

Hoàng Tri huyện lạnh lùng nói:

- Người mạo phạm Thái tôn, là tội bất kính, chết vạn lần không hết tội, người còn cho mình lương dân sao?

Tiêu Phàm ủy khuất nói:

- Ta không cố ý mà, chuyện đó chỉ là hiểu lầm thôi...

- Câm miệng! Tào Nghị, người đoạt quyền của ta, tại Giang Phổ làm việc ngang trái, ý vào Yến vương sau lưng người, không coi ai ra gì, coi thường quy củ quan trường, chuyện này qua rồi ta không nói, hôm nay còn thiếu chút nữa hại chết bản quan, người nếu không tống tên điều dân Tiêu Phàm này vào tù, bản quan thế không bỏ qua cho người!

Bị người chỉ thẳng mặt mà chửi như vậy, Tào Nghị làm sao nhịn được, nổi nóng, lạnh lùng nói:

- Người không bỏ qua thì sao? Đến Lại bộ tố cáo ta? Nếu người có thể bỏ được mặt mũi của người mà làm như vậy ta cũng không quan tâm, bất quá, ta nói cho người hay, Tiêu Phàm là một người dân giữ khuôn phép, ta tuyệt đối không đem hắn bỏ tù! Mạo phạm Thái tôn chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi, Thái tôn điện hạ còn không so đo, người một tên thất phẩm tri huyện nhảy ra kêu gào cái gì?

Hoàng tri huyện tức giận đến run người, hét lớn:

- Thái tôn điện hạ không thêm so đo với hắn bởi ngài là người khí độ lớn, nhưng Tiêu Phàm mạo phạm Thái tôn, theo luật pháp Đại Minh, tội này đáng chém! Tào Nghị người dám vi phạm vương pháp sao?

-

-

Hai người cứ vậy, ta một câu, người một câu, ồn ào, dân chúng vây quanh thấy hai vị quan phụ mẫu bất chấp thể diện, cãi nhau noi đông người, bọn họ đương nhiên cũng chẳng ngại xem miễn phí tràng náo nhiệt này, dù sao thì hai vị quan phụ mẫu cãi nhau giữa đường, chuyện này cũng ít thấy à nha, vì thế, đám người lại sôi nổi hẳn lên.

Tiêu Phàm lại cảm thấy buồn bực trong lòng, trái ngược hoàn toàn với cảm xúc của dân chúng xung quanh.

Làm người đương nhiên cần phải khiêm tốn, nhưng có những thời điểm cũng không thể nhún nhường quá mức được. Nhưng hai vị quan phụ mẫu lại cãi nhau trước cửa Túc Tiên Lâu của hắn, thân là chương quấy, lần này là lần thứ hai cãi nhau tại đây rồi, đánh hết danh tiếng sự nổi bật cho hai người bọn họ, Túc Tiên Lâu còn lại gì chứ?

Tiêu Phàm cảm thấy lúc này không thể giả bộ là người khiêm tốn được nữa. Làm quân tử rồi chịu thiệt thì đúng là để người ta khinh bỉ mà.

Tiêu Phàm giáo hoạt, hai con mắt đảo như rang lạc, thừa dịp hai vị đại nhân đang khẩu chiến, nước miếng tung bay, cãi nhau quên mình. Hắn xoay người phát tay, gọi vài cô nương bán rượu mới từ thanh lâu hoàn lương trong Túc Tiên lâu ra, ghé tai nói nhỏ:

- Vài ngày trước ta dạy các người một đoạn quảng cáo, các người còn nhớ chứ?

Các cô nương trong mắt một mảng mờ mịt, gật đầu nói:

- Vẫn nhớ ạ, chẳng những nhớ, mà chúng ta còn chuẩn bị vũ đạo cho nó nữa cơ...

Mấy nàng xuất thân từ thanh lâu, ca hát khiêu vũ là nghề của nàng, tự nhiên là có chút thông minh, suy một ra ba.

Ở giữa sân, hai vị đại nhân từ cãi nhau hiện giờ đã chuyển sang đá đều về trình độ của hai bên..

- Người là một tên vũ phu thô bỉ, mù chữ, không biết làm quan sao không về quê làm ruộng đi! Làm huyện thừa của Giang Phổ, quả là một mối họa cho dân mà!

- Chức vụ của lão tử liên quan cái rắm gì đến người? Một tên Tri huyện bất tài như người chỉ đáng nhốt lì trong phòng đọc sách đến chết! Ra làm quan quả thực là hại nước hại dân, người rút đi sớm một chút mới là vì dân tạo phúc. Con mẹ nó sao không tự soi mình vào bãi nước tiểu xem phẩm hạnh của mình ra sao chứ? Ta nhổ vào!

-

-

Tiêu Phàm tận dụng mọi cơ hội có thể, thừa dịp hai người nghỉ lấy hơi, bước một bước dài về phía trước, duỗi tay ngăn cản hai vị lại.

- Dừng!

Tiêu Phàm bắt chéo hai tay làm thủ thế tạm dừng, nói:

- Hai vị đại nhân, xin tạm nghỉ một chút!

Hai người đang hứng thú bị cắt ngang, đồng thời cảm thấy bức mình, cả hai đồng thanh nói:

- Làm sao!

Tiêu Phàm nghiêm túc nhìn vào hai người, nửa ngày sau mở miệng nói, thần sắc ngưng trọng:

- Hiện tại là thời gian quảng cáo giữa giờ...

Hoàng tri huyện đắm chiêu hỏi lại:

- Quảng cáo?

Hai mắt Tiêu Phàm tròn trắng, đúng là người cổ đại, cái gì cũng không hiểu, tại địa bàn của ta cãi nhau, dù sao cũng phải cho ta chút lợi tức chứ.

Tiêu Phàm không thèm để ý tới bọn họ, vung tay, suu một tiếng, năm cô nương trang điểm xinh đẹp liền đứng xếp hàng trước cửa Túy Tiên Lâu, trong tay mỗi người cầm chiếc khăn màu xanh lá, tay khẽ động, dân chúng vây quanh ngạc nhiên nhìn chăm chú vào điệu múa là lướt cùng dáng người quyến rũ của các nàng.

- Đói bụng đừng sợ, là lá lá, vì đã có Túy Tiên Lâu, không sợ, không sợ, không không sợ...

(DG: Bài ca không sợ của Mr.Chel : Không sợ Chim Ruồi! Không sợ Dơi Thần! Không Sợ, Không Không Sợ!)

- Oa!!!!!!!

Dân chúng xung quanh sợ hãi, đột ngột lui về phía sau.

Thừa dịp các cô nương đang ca bài ca “Không Sợ”, Tiêu Phàm nhanh chóng đến phía sau Tào Nghị ra sức xoa bóp bả vai cho hắn.

- Tào đại ca, đợi khi quảng cáo kết thúc, người tiếp tục tranh tài, tranh thủ hiệp sau chửi chết con mựa nó đi

Tào Nghị tròn mắt nhe răng nói:

- Rút cục người làm cái quái gì vậy? Tự nhiên mấy cô nương ca hát cái gì vậy?

Tiêu Phàm cười nói:

- Đây là quảng cáo, bất kì cửa hàng nào của thương nhân đều cần quảng cáo tuyên truyền, khiến toàn thể dân chúng biết tới, đó mới là hiệu quả chúng ta muốn! Tào đại ca, Túy Tiên Lâu có một nửa cổ phần của người, đệ đang giúp đại ca kiếm tiền đó nha!

Tào Nghị há miệng thở dốc, chưa kịp nói gì thì quảng cáo giữa sân đã kết thúc.

Năm cô nương ca hát xong rồi, bắt đầu nói vài lời tâm sự trước khán giả, hướng về phía dân chúng vây quanh đá lông nheo... Sau đó cô nương đầu lĩnh yếu điệu nói:

- Hoan nghênh quý khách quang lâm Túy Tiên Lâu...

Cuối cùng năm người giọng nói nhỏ nhẹ mà trữ tình nói:

- Túy Tiên Lâu, tửu lâu tươi trẻ, tửu lâu hữu nghị!!!

“Vèo!”

Năm người lui vào trong.

Sau đó “Coong!” một tiếng.

Tiêu Phàm cầm chiêng đồng, gõ một tiếng rồi trầm giọng nói:

- Quảng cáo kết thúc, hai vị tuyên thủ lên sân khấu!

Sau đó hắn dùng sức đẩy Tào Nghị. Tào Nghị đầu óc mông muội bị đẩy ra chính giữa, cùng Hoàng tri huyện tròn mắt nhìn nhau, bốn con mắt mờ mịt...

Tiêu Phàm đứng phía sau ra sức vung tay cổ vũ, nhỏ giọng nói:

- Tào đại ca, các người tiếp tục đi, đừng im lặng như vậy! Người xem cần náo động một chút!

Hai vị đại nhân đồng thời há hốc mồm, cũng không biết nên làm thế nào, bị Tiêu Phàm cắt ngang giữa chừng như vậy, hứng thú cãi nhau mất sạch rồi còn đâu?

Hai người trầm mặc không nói gì, dân chúng cùng chìm trong im lặng. Hàng trăm người tụ tập trước cửa Túy Tiên Lâu lặng ngắt như tờ.

Rất rất lâu sau đó....

Hoàng tri huyện phùng mồm tròn mắt khê liếc Tiêu Phàm, rồi quay sang Tào Nghị hừ lạnh:

- Hừ! Bản quan chẳng muốn ăm ỉ với người!

Tào Nghị cũng không cam lòng yếu thế, phất tay nói:

- Ta cũng chẳng muốn ồm ồm với người! Ta &^*& ! Xem tính của người, bà ngoại không ưa, cậu chả buồn nhận..!

Giữa hai người dường như có ai thả một quả boom thật to, dậy mùi, đồng thời hừ lạnh một tiếng rồi quay lưng bước đi, đi vừa nhanh vừa vội.

Tiêu Phàm tiếc nuối thở dài...

- Haizz, Tại sao lại không cãi nhau nữa vậy... Ta vừa mới biên được một đoạn Rap mới mà

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Tổ tôn đế vương

Hoàng cung Đại Minh, bên trong điện Vũ Anh.

Điện Vũ Anh ở phía tây của Hi Hòa Môn, mặt tiền rộng rãi, ba gian kéo dài, cùng với điện Văn Hoa ở phía đông đối ứng lẫn nhau giống như một ván một võ, điện Vũ Anh là nơi ở của Hoàng Đế khai quốc ra Đại Minh - Chu Nguyên Chương, bởi vì Chu Nguyên Chương dùng võ dùng lập quốc, cho nên Vũ Anh điện cũng thành nơi thường trú của Chu Nguyên Chương, ngày thường triệu kiến văn võ đại thần đều ở đại điện này.

Trong lò sưởi mùa đông của đại điện có đặt bốn chậu than, trong chậu đã được đốt đỏ hồng, một vị lão nhân có bờ lưng già nua còng xuống đang ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Dung nhan hắn vô cùng tiêu tụy, giống như võ quất bị gió thổi trở nên nhăn nhúm, điểm thêm những điểm đồi mồi lấm tấm, tóc của lão thưa thớt trắng như tuyết, vài cọng lông thưa, còn lại đều được búi lại, năm tháng đã để lại những vết khắc sâu tàn khốc trên mặt lão, nhiều năm chinh chiến trị quốc đã lấy hết tinh huyết của lão, giờ phút này, thoạt nhìn lão chỉ như một lão nhân gần đất xa trời rất bình thường.

Nhưng cũng không ai dám xem thường vị lão nhân trông có vẻ bình thường này. Bởi vì vạn dặm cầm tù giang sơn của Đại Minh này đều là một tay lão gây dựng lên, cho đến hôm nay vẫn luôn ở trong tay lão! Định nhân ngày xưa, nguyên một đám đã ngã dưới chân lão, trước là Nguyên Hoàng Đế, Nguyên triều, Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành... Chiến hữu ngày xưa, nguyên một đám cũng đã chết trong tay lão, Lý Thiện Trường, Lưu Cơ, Phó Hữu Đức, Hồ Duy Dung, Tống Liêm...

Sóng cồn cuộn cát, chôn vùi anh hùng. Đương kim thế thượng, ngoại trừ hắn ra, ai dám xưng anh hùng?

Lão là đế vương anh vũ hùng tài đại lược, lão đuổi người Nguyên đi, khôi phục giang sơn người Hán, khai sáng Đại Minh thịnh thế! Lão giống như Ma vương giết người như ngóe, lão nghi kỵ cay nghiệt, tận lực công thần, hình phạt tàn nhẫn, chỉ vì bảo vệ giang sơn Chu gia yên ổn vạn năm! Đánh cũng đánh cả đời, giết cũng giết cả đời, giết chóc cùng máu tươi đã xây dựng nên vinh quang chói lọi như ngày nay của lão. Ưu khuyết điểm chỉ đành dựa vào lời đời sau bình phẩm, lão không quan tâm tới bọn họ nói thế nào.

Lão không phải là ai khác, lão chính là Chu Nguyên Chương!

Trong phòng, Chu Nguyên Chương mặc một bộ y phục Minh hoàng hàng ngày, trên đó có thêu một đầu Ngũ Trảo Kim Long giương nanh múa vuốt,

ánh mắt lão lại hơi khép hờ, phảng phất như không thể chịu nổi một mồi lửa mà ngủ gà ngủ gật.

Quỳ trước chân hắn, chính là một tên hiệu úy rất trẻ tuổi mặc phi ngư phục Cẩm Y giáo úy. Ở trước mặt Chu Nguyên Chương, thần thái của hiệu úy kính cẩn giống như là một tín đồ vô cùng thành kính cúng bái thần minh của mình.

Hắn đang bẩm báo cử chỉ (thái độ) của Hoàng thái tôn với Chu Nguyên Chương.

- Năm Hồng Vũ hai mươi chín, mười tám tháng chạp, thái tôn điện hạ cải trang rời khỏi kinh, mang theo hơn mười người cầm y hộ vệ đi về phía tây, tiến vào huyện Giang Phổ phủ Ứng Thiên, trên đường, thái tôn điện hạ rất mê mang, ngài nói cái gì mà hoàng tổ phụ muốn ngài thể nghiệm và quan sát khó khăn của dân gian nhiều hơn, mà Đông cung thị giảng Hoàng đại nhân lại nói thiên hạ học vấn đều ở trong sách, thiên kim chi tử nên cần trọng, không cần đi ra ngoài, thái tôn điện hạ rất nghi hoặc vì sao hai loại ngôn luận lại mâu thuẫn...Sau khi vào thành, thái tôn điện hạ liền li khai bọn hộ vệ chúng thần, một mình tiến vào một gian tửu lâu của huyện Giang Phổ, tên là Túy Tiên lâu. Đợi khi đám hộ vệ bọn thần đuổi tới, liền phát hiện thái tôn điện hạ bị chương quỳ họ Tiêu của tửu lâu... Mạo phạm, bọn thần liền rút đao định tru sát, lại bị thái tôn điện hạ cưỡng chế ngăn cản, sau đó thái tôn điện hạ liền dẫn bọn thần trở về kinh sư.

Chu Nguyên Chương nghe đến đây đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt bắn ra quang mang lẫm lẫm, rất khó tưởng tượng một vị lão nhân già nua lớn tuổi như vậy lại có ánh mắt âm trầm như chim ưng, lợi hại như đao phong như vậy.

Da đầu Hiệu úy run lên, vội vàng phủ phục thật thấp dưới chân Chu Nguyên Chương, sau nửa ngày cũng không dám lên tiếng. Đợi thật lâu, thấy Chu Nguyên Chương cũng không nói gì, Hiệu úy lại bắt đầu tiếp tục bẩm báo.

- Năm Hồng Vũ hai mươi chín, buổi sáng ngày hai mươi mốt tháng chạp, thái tôn điện hạ mệnh quân đội cầm y bên cạnh chuẩn bị nghi thức trọng thể một lần nữa rời khỏi kinh, mấy trăm người hành tẩu hơn một canh giờ đến huyện Giang Phổ, lúc đó có tri huyện Giang Phổ Hoàng Duệ Đức lĩnh xuất một đám huyện nha tới cửa đông thành Giang Phổ tiếp giá, thái tôn điện hạ cũng không gặp mặt đám quan lại nhà môn, mà tiến thẳng vào thành, lại đến Túy Tiên lâu, cùng nói chuyện với tên chương quỳ tên Tiêu Phàm của tửu lâu đó, sau vài lời, liền bãi giá trở về kinh sư.

Đợi Hiệu úy bẩm báo xong, Chu Nguyên Chương từ từ nhắm hai mắt, ngữ khí già nua mà bình thản, chậm rãi nói:

- Thái Tôn bị bình dân mạo phạm, các người lại không ở đây hộ giá, trăm để lại đám cầm y thân quân các người thì có tác dụng gì?

Hiệu úy nghe vậy toàn thân chấn động, run giọng nói:

- Hạ thần muôn lần chết, hoàng thượng thứ tội!

Mí mắt Chu Nguyên Chương cũng không hề nhướng lên, ngữ khí bình thản giống như luận đàm thời tiết vậy:

- Ngày ấy hộ giá Thái Tôn có hơn mười tên cầm y thân quân, toàn bộ chém đầu giữa chợ thị chúng, mặt khác phái vài tên cầm y thân quân đặc lực khác đi theo bên cạnh Thái Tôn. Về phần Viên Trung người, niệm tình người nhiều năm hộ giá, trung thành và tận tâm, phạt người 30 quân côn, phạt bổng một năm, sau vẫn lưu lại phục vụ bên cạnh Thái Tôn, nếu như Thái Tôn tiếp tục xảy ra vấn đề gì, người sẽ bị tru di toàn tộc.

Viên Trung dập đầu chạm đất, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh nhỏ giọt trên tấm thảm đỏ tinh tế dưới sàn.

- Hạ thần cẩn tuân thánh chỉ, tạ ơn hoàng thượng khai ân.

Chu Nguyên Chương thờ dài nói:

- Sau này Thái Tôn bảo bọn người li khai, các người vẫn phải âm thầm phái người lưu thủ, không thể cái gì cũng nghe lời hắn...

- Hoàng thượng thánh minh, hạ thần tuân chỉ!

Chu Nguyên Chương lại từ từ nhắm hai mắt, thần nhiên nói:

- Kẻ tên là Tiêu Phàm kia mạo phạm Thái Tôn, tội không thể tha, truyền ý chỉ của trẫm, giết cửu tộc của Tiêu Phàm, bắt hết huyện nha Giang Phổ dẫn vào kinh sư, để Hình bộ nghiêm khắc xử lý...

- Hoàng thượng minh giám, ngày đó thái tôn điện hạ dùng nghi thức tiến vào Giang Phổ, đã từng chính miệng nói là xá tội bất kính của tên chương quỳ tửu lâu Tiêu Phàm kia...

Chu Nguyên Chương lại mở mắt, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm Viên Trung nói:

- Thái Tôn chính miệng miễn xá cho hắn?

- Hạ thần không dám khi quân, thái tôn điện hạ xác thực đã miễn xá cho hắn.

Chu Nguyên Chương thờ thật dài, thần sắc có chút thất vọng:

- Tính tình của Doãn Văn giống y như phụ thân đã mất của hắn, quá mềm yếu, trong lòng đầy đạo đức nhân nghĩa, tính tình như vậy làm quan thì coi như được, thế nhưng làm đế thì không ổn rồi, ài!

Giương mắt nhìn nhặt quét thoáng qua Hiệu úy, Chu Nguyên Chương ho hai tiếng, nói:

- Viên Trung, đi tuyên Thái Tôn tới gặp trăm...
- Thần tuân chỉ.

Không lâu sau, Chu Doãn Văn tuân theo chiếu tiến vào điện Vũ Anh, hần khẽ mỉm cười, phong thần tuấn lãng, mặt như quan ngọc, nhìn qua liền thể hiện rõ phong thái phong lưu. Nguyên bản nét mặt của Chu Nguyên Chương rất hà khắc nguội lạnh, sau khi thấy Chu Doãn Văn, nét mặt lão liền buông lỏng xuống, thậm chí trong mắt còn lóe lên một tia vui vẻ như có như không, thần sắc cực kỳ nuông chiều.

- Tôn nhi Doãn Văn bái kiến hoàng tổ phụ.

Chu Doãn Văn tiến vào trong phòng, sau đó ngoan ngoãn quỳ xuống.

- Ha ha, Doãn Văn không cần đa lễ, mau bình thân, ngồi xuống bên cạnh tổ phụ.

Vẻ tươi cười khó có được hiện lên trên khuôn mặt Chu Nguyên Chương, lão duỗi cánh tay tiêu tụy ra thân mật ngoắc Chu Doãn Văn.

Giờ khắc này, lão không còn là cửu ngũ chí tôn tay cầm quyền lực, cũng không phải là Hoàng Đế Hồng Vũ khiến cho thiên hạ thần dân nghe tin đã sợ mất mật nom nớp lo sợ. Ở trước mặt Chu Doãn Văn, lão chỉ còn là một lão nhân bình thường, một vị tổ phụ bình thường yêu thương Tôn nhi, không có điểm nào khác với những vị tổ phụ thông thường. Chu Doãn Văn thuận thế đứng lên, mang trên mặt nụ cười hiền lành, tiến lên hai bước ngồi bên cạnh Chu Nguyên Chương, cũng nhu thuận nhẹ nhàng đầm chân cho Chu Nguyên Chương.

- Doãn Văn à, mấy ngày nay làm cái gì vậy? Mấy bản sớ mà đại thần dâng lên, trăm giao cho người xem, người đã xem hết chưa?

- Hoàng tổ phụ, mấy bản sớ đó Tôn nhi đều đã xem qua, sứ giả của Ba Tư, Lưu Cầu, An Nam, Triều Tiên nhập cống, cái này có thể để Hồng Lư Tự khanh tiếp đãi. Hai vị hoàng thúc Sở Vương và Tương Vương tuân theo chiếu vào kinh, hoàng tổ phụ có thể thiết yến tại nội cung, ban thường thật dày, lấy thánh quân chi đức mà thu phục. Về phần Tây Bắc không yên, cường đạo nhiều lần gây loạn, vậy hãy tuyển quan viên đặc lực trong triều tới Tây Bắc trấn an...

Chu Nguyên Chương cười lắc đầu nói:

- Hai chuyện đầu tiên làm không sai, nhưng chuyện cuối cùng có chút không ổn, Tây Bắc không yên cũng không phải ngày một ngày hai, trấn an thực không phải là chính đạo, loạn thì tất nhiên phải nghiêm trị, không phải là phái vài vị đại thần xuống trấn an là có thể thành công. Lúc này, tốt nhất là phái võ tướng tinh binh tới Tây Bắc dò xét, phạm là kẻ cường đạo, đương nhiên là phải tru sát, an bình dân chúng Tây Bắc, khiến trăm họ Tây Bắc lạc nghiệp, trăm đã hạ chỉ, mệnh Trương Hưng Hầu Cảnh Bình Văn làm tướng quân chinh Tây, Vũ Định Hầu Quách Anh làm phó, tuyển bộ kỵ tinh nhuệ đầu xuân sang năm, tại tháng giêng xuất sư đi Tây Bắc dò xét biên thùy.

Chu Nguyên Chương dừng một chút, nhìn về phía Chu Doãn Văn, sau đó thở dài nói:

- Doãn Văn à, người phải nhớ kỹ, chuyện trên đời này không phải toàn bộ đều nhờ vào nhân nghĩa đạo đức liền có thể giải quyết, lúc cần động đao binh thì không cần lưu tình chút nào, nói nhân nghĩa với địch nhân, chẳng khác nào đàn gảy tai trâu. Muốn làm Hoàng Đế, tính tình của người phải ác hơn cay độc hơn mới được, nếu không sao có thể trị được vạn dân thiên hạ này, như thế nào có thể không chế được văn võ cả triều?

Chu Doãn Văn há to miệng, tựa hồ muốn phản bác vài câu, nhưng đón nhận ánh mắt nghiêm nghị mà uy nghiêm của Chu Nguyên Chương, Chu Doãn Văn rốt cục vẫn cúi đầu xuống, lưng ta lưng túng nói:

- Vâng, hoàng tổ phụ, Tôn nhi cẩn tuân dạy bảo.

Chu Nguyên Chương cười nói:

- Gần đây có còn đi theo Hoàng thị Xuân phùng nghe đọc sách không?

Chu Doãn Văn nhẹ nhàng cười nói:

- Có ạ, hôm nay Hoàng tiên sinh còn dạy Tôn nhi Luận Ngữ đấy.

Chu Nguyên Chương nhẹ gật đầu, nói:

- Hoàng Tử Trùng, người này học vấn không tồi, thế hẳn dạy người cái gì?
- Tôn nhi học chính là 'Luận Ngữ- Tử Lộ Thiên, viết rằng: 'Đề thành vương giả, cần phải có thế rồi sau đó mới là nhân'."

Chu Nguyên Chương khẽ nhủ mày, lại rất nhanh bình ổn lại, lạnh nhạt nói:

- Tại sao lại nói vậy?

- Ý của Không thánh nhân là, nếu như có một vị quân chủ thi hành vương đạo, cũng nhất định phải phí mất 30 năm thời gian mới có thể khiến nhân đạo thịnh hành khắp thiên hạ.

Chu Nguyên Chương cười nói:

- Doãn Văn, người học nhân đạo cũng không có sai. Tổ phụ hỏi người, ngoại trừ nhân đạo ra, quân chủ còn cần phải có đạo gì nữa?

Chu Doãn Văn ngẩng đầu ngạc nhiên nói:

- Hoàng tổ phụ, trị thiên hạ đương nhiên chỉ có thể dùng nhân nghĩa chi đạo, thánh nhân đã nói, còn truyền lại cả ngàn năm sau, chẳng lẽ có cái gì không đúng sao?

Ánh mắt của Chu Nguyên Chương lập tức có phần âm trầm, thần sắc toát lên một chút thất vọng.

Khoát tay áo, Chu Nguyên Chương trầm giọng nói:

- Không nói vấn đề này nữa, trầm hỏi người, ngày hôm trước người dùng nghi thức rời kinh, nghe nói chỉ vì hù dọa một tên chương quỹ tửu lâu, tại sao phải làm vậy?

Chu Doãn Văn nghe vậy vui vẻ cười nói:

- Hoàng tổ phụ, Tôn nhi tại Giang Phò có quen một người rất ý vị, vừa mới quen, hán chết sống không tin Tôn nhi là Thái Tôn. Tôn nhi còn bị hán đánh vài cái, về sau sau khi Tôn nhi trở lại kinh, càng nghĩ càng không phục, thế cho nên mới dùng đại nghi lễ rời khỏi kinh, chính là muốn để hán nhìn xem, Tôn nhi không phải là kẻ giả mạo.

Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, trầm giọng nói:

- Người quả thực là hồ đồ! Nghi thức Thái Tôn chỉ dùng để chuẩn bị bắt đầu triều hội, điển lễ, quốc sự trọng đại, người lại đem nó ra để hù dọa một tên chương quỹ tửu lâu, cả triều văn võ nếu như biết được, bọn họ sẽ nhìn người bằng con mắt thế nào? Quả thực là hoang đường!

Chu Doãn Văn sợ tới mức cúi đầu không dám nói một câu.

Chu Nguyên Chương trừng mắt liếc hán một cái, cuối cùng vẫn không nỡ nặng lời, thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Còn nữa, người nói tên chương quỹ tửu lâu kia đã đánh người? Người này to gan lớn mật, dám ầu nhục hoàng tôn, theo như luật Đại Minh, người này phải bị tru di cửu tộc!

Chu Doãn Văn nghe vậy vội vàng ngẩng đầu, gấp giọng nói:

- Hoàng tổ phụ, Tôn nhi cũng không trách hán, vì người không biết không có tội, Tôn nhi cũng đã miễn xá tội của hán, cầu hoàng tổ phụ khai ân...

Chu Nguyên Chương thở dài, nói:

- Người đã miễn xá cho hán, việc này coi như bỏ qua vậy...

Chu Doãn Văn không dám tin mở to mắt, hán không rõ vì sao từ trước đến nay hoàng tổ phụ vẫn luôn chuyên quyền độc đoán, không nghe khuyên bảo, lần này lại buông tha Tiêu Phàm dễ dàng như thế, một câu nói buông liền buông.

Chu Nguyên Chương nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Tôn nhi, rốt cục nét mặt cũng giãn ra, cười nói:

- Có phải người rất kỳ quái, vì sao trăm dễ dàng buông tha hán như thế?

Chu Doãn Văn gật đầu.

Chu Nguyên Chương thở dài nói:

- Chờ người trở thành Hoàng Đế, có lẽ sẽ minh bạch dụng ý của trăm. Doãn Văn à, chuyện trên đời này cũng không phân biệt sai đúng thị phi, để vương giết người, không nhìn người này vô tội hay không, mà xem người này có nên giết hay không nên giết. Khi người cảm thấy người nào đó tạo uy hiếp đối với người, cho dù hán có vô tội cũng đáng chết, khi người cảm thấy người nào đó có tác dụng trọng yếu đối với người, khi đó hán có phạm phải tội ác ngập trời, cũng không thể giết...

Chu Doãn Văn mang theo vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên những lời nói của Chu Nguyên Chương khiến hán rất khó hiểu.

-... Bình sinh Trẫm giết người rất nhiều, thế nhưng trong đó người có tội chân chính liệu có bao nhiêu? Lý Thiện Trường thật sự có tội sao? Phó Hữu Đức thực sự có tội sao? Tống Liêm thực sự có tội sao? Thật ra bọn họ đều vô tội, nhưng bọn họ lại đáng chết, cho nên bọn họ phải chết.

Thần sắc của Chu Doãn Văn càng lúc càng mê mang.

Chu Nguyên Chương thở dài nói:

- Tôn nhi à, ngươi vẫn không hiểu, ài... Vì sao trẫm phải giết nhiều người vô tội như vậy? Thậm chí trẫm không tiếc đeo tiếng xấu là hôn quân bạo quân, đều tàn sát danh tướng khai quốc công thần? Tôn nhi à, trẫm làm tất cả cũng là vì ngươi, vì hậu thế Chu gia chúng ta! Trẫm chính là lo lắng danh tướng công thần kia tự ngạo không phục hậu nhân Chu gia ta làm Hoàng Đế, thậm chí sinh ra tâm tư không nên có, trẫm chỉ có thể ở tại thế giết bọn họ đi, trẫm muốn lưu cho ngươi một giang sơn bằng phẳng!

- Nhưng... Hoàng tử phụ, cái này có quan hệ gì với việc không giết Tiêu Phàm?

Chu Doãn Văn mang theo vẻ mặt ngây thơ nói.

Chu Nguyên Chương nở nụ cười nói:

- Bởi vì đặc xá Tiêu Phàm là theo lời của ngươi nói, ngươi là Hoàng Đế tương lai của Đại Minh, vua không thể nói đùa, ngươi nói không giết, liền không giết. Đây là uy tín mà Hoàng Đế phải có, quân chủ nhất ngôn cửu đỉnh, trẫm làm chuyện không nên nhiều như vậy, giết nhiều người không nên giết như vậy là vì cái gì, chính là gây dựng uy tín tâm quân cho ngươi, làm cho thiên hạ thần dân vâng theo hiệu lệnh của ngươi, lời ngươi nói ra, trẫm thế nào lại đi phủ nhận, chối bỏ nó? Trẫm làm nhiều như vậy chẳng phải là công cốc sao? Cây uy tín cần năm năm mười năm để trồng, thế nhưng chỉ một câu của trẫm thôi mà nó lại bị chặt đi, ngươi có hiểu không?

Trên mặt Chu Doãn Văn vẫn mang theo một chút mê mang:

- Lời của Hoàng tử phụ... Tôn nhi tựa hồ đã hiểu, thế nhưng tựa hồ lại có điểm không hiểu...

Chu Nguyên Chương từ ái nhìn hấn, cười nói:

- Không hiểu cũng không sao, chung quy có một ngày ngươi sẽ hiểu, sau này trẫm sẽ từ từ dạy ngươi, trước khi ngươi đăng cơ, trẫm sẽ đem toàn bộ thuật làm đế vương truyền cho ngươi. Dưỡng trị thiên hạ, thuật này nhất định phải học được, nếu không học được, ngươi cũng sẽ không giữ được giang sơn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thái Sơn cho mời

Cuộc sống của Tiêu Phàm lại khôi phục bình thường, hấn hồn nhiên không biết, trong hoàng cung tại kinh sư, tính mạng của mình đã qua lại Quý Môn quan vài lần. Mỗi ngày Tiêu Phàm cứ ngồi trong quầy Túy Tiên lâu, sau đó mở lớn con mắt trống rỗng bắt đầu mặc sức tưởng tượng tương lai.

Tương lai của mình sẽ là cái dạng gì đây?

Thế thiếp thành đàn dĩ nhiên là không thể tránh khỏi, gia tài bạc vạn càng không thể thiếu, người hầu như mây đương nhiên là phải có...

Nhưng, như thế nào mới có thể có cuộc sống tốt đẹp như vậy đây?

Đương nhiên là làm quan rồi. Tại cổ đại nếu muốn trở nên nổi bật, ngoại trừ làm quan, chính là tạo phản làm Hoàng Đế. Nhưng mà kỹ thuật tạo phản phải yêu cầu rất cao, với năng lực của Tiêu Phàm, phỏng chừng không qua được, Chu Nguyên Chương lão tiên sinh vẫn còn sống lù lù kia, nếu bản thân dám tạo phản, cướp Chu gia của lão, phỏng chừng lão Chu có thể ăn sống nuốt tươi hấn, ngay cả nấu cũng không cần.

Lại quay lại vấn đề ban đầu, như thế nào mới có thể làm quan? Nói thực ra làm quan đối với Tiêu Phàm mà nói cũng không khó, Chu Doãn Văn cũng tốt, Yên vương cũng tốt. Hai phe đều có chút ít hảo cảm đối với hấn, chỉ cần bản thân gặt đầu một cái, có thể dễ dàng thành quan rồi, đây là chỗ tốt khi sinh ra tại thời cổ đại, không cần ngươi có nhiều năng lực, cũng không nhất định phải là văn tài cái thế, ngươi chỉ cần ôm lấy cẳng chân của một vị đại nhân vật nào đó là có thể thăng chức rất nhanh.

Tiêu Phàm không giống với đám người kia, hấn cũng không nghĩ tới việc đi ôm hai cái đùi tráng kiện mà gọi cảm đó. Đối với người khác mà nói, đây là một chuyện đáng để đồ kỵ và mơ ước, nhưng làm kẻ biết rõ tương lai như Tiêu Phàm lại không cho rằng như vậy, hấn minh bạch hơn bất cứ ai, hai cái đùi này thuộc về hai vị chủ nhân bất đồng, hơn nữa không tới vài năm, chủ nhân của cái đùi, mỗi người một ngã, càng chạy càng xa, cuối cùng sẽ trở mặt, thành sinh tử cừu địch.

Nếu mà nửa nạc nửa mỡ lại là vấn đề rất dễ chết, một người cao thượng không thể bắt cả hai tay, cái này có quan hệ với đạo đức, đồng dạng một người không tiết cái mạng nhỏ cũng không thể đồng thời ôm hai cái đùi. Việc này phải suy nghĩ thật trọng rồi, nhất định phải chọn lấy một, chỉ có thể ôm một cái đùi, sau đó chỉ đi con đường đó.

Vấn đề là, bỏ ai lấy ai?

Lịch sử là tên đánh xe ngựa hiểm độc, hần cười tùm tùm, lôi kéo lên xe Yến vương, sau đó độc ác tàn nhẫn một cước đạp Chu Doãn Văn xuống. Kẻ cười cuối cùng chính là Yến vương soán vị thành công.

Đi theo hần sao? Tiêu Phàm có phần không vui, nghe nói Yến vương hùng tài đại lược, thế nhưng tâm tính cay nghiệt thiếu tình cảm, so với lão tử Chu Nguyên Chương của hần, hai người đều có sở thích giết người giống nhau, Yến vương còn giỏi hơn, càng thêm vài phần âm tàn ác độc hơn Chu Nguyên Chương. Chim khôn biết chọn cây mà đậu, Yến vương có lẽ là nhất đại minh chủ, nhưng nói không chừng hần sẽ không để mình sống thọ tới già, vớ vẩn chỉ vì một câu nói sai, có lẽ hần sẽ làm thịt mình cũng nên.

Như vậy trái lại tới nương tựa chỗ Hoàng thái tôn Chu Doãn Văn? Thần sắc của Tiêu Phàm càng trở nên khổ sở. Cái tên gia hỏa mới đánh mà đã khóc kia có thể làm Hoàng Đế tốt sao? Tiêu Phàm càng nghĩ càng cảm thấy khó có thể dựa vào Chu Doãn Văn.

Tùy duyên đi, tùy duyên đi...

Tiêu Phàm cảm thấy, Chu Nguyên Chương vẫn chưa chết, mình làm tiểu chương quỹ của tửu lâu này cũng rất không tồi, triều đại Hồng Vũ, làm quan là một ngành nghề mang tính nguy hiểm rất cao nha...

Nếu như Trần Tứ Lục không sống chết cứng rắn nhét nữ nhi vào trong tay mình, vậy là đẹp nhất...

- Cô gia, lão gia mời ngài trở về, có việc muốn thương nghị cùng ngài.

Âm thanh thanh thúy của Bảo Cầm vang lên cắt đứt sức tưởng tượng phong phú của Tiêu Phàm.

Bảo Cầm mặc một chiếc áo kếp màu xanh nhạt, giống như một con bướm nhẹ nhàng bay múa, mang theo dương quang ấm áp đầy người, bay vào trong Túy Tiên lâu, đứng cạnh cửa quầy hàng.

Khuôn mặt nàng ửng đỏ, tựa hồ như một đường đi tới đây đều nhảy chân sáo, còn có chút thờ gấp, bộ ngực nhỏ nhắn xinh xắn phập phồng bất định, hai mắt thật to nhìn Tiêu Phàm trong quầy, trong ánh mắt còn có một loại linh khí gì đó, không thể nắm rõ.

Những việc không thoải mái sớm đã tan thành mây khói, Bảo Cầm cũng không mang thù, lúc nói chuyện cùng Tiêu Phàm, trên mặt của nàng thậm chí còn mang theo nét cười, lộ ra lúm đồng tiền trên khóe miệng làm cho người ta say mê, một cỗ khí tức thanh xuân dào dạt quanh quẩn khiến Tiêu Phàm trầm mê. Tiêu Phàm lại không có phát hiện ra, ánh mắt của hần đã biến thành hai ngọn lửa bang bang nhảy lên.

- Bảo Cầm à, nàng tìm ta làm gì vậy?

Bảo Cầm thu lại nụ cười, đôi mi thanh tú cau lại:

- Cô gia, là lão gia tìm người, không phải ta tìm người, vừa rồi người không nghe rõ sao?

Tiêu Phàm nhìn phương nhan kiều diễm như hoa của Bảo Cầm, không yên lòng nói:

- A, thì ra là lão gia tìm ta, lão gia tìm ta có việc gì à? Có phải là hần muốn gả cho ta?

- A?

Bảo Cầm cả kinh hoa dung thất sắc. Chuyện giữa lão gia cùng cô gia, trong lòng tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi tuyệt đối không thể tiếp nhận.

- A ——, ý của ta là, có phải nàng muốn gả cho ta?

Bảo Cầm nhìn Tiêu Phàm với vẻ mặt đồng tình:

- Xong rồi xong rồi, bệnh điên của cô gia lại tái phát, ta trở về bẩm báo lão gia...

Nói xong Bảo Cầm liền xoay người bỏ chạy.

Không thấy phương nhan của y nhân (người ấy) nữa, bệnh điên của Tiêu Phàm lập tức khỏi hần.

- Ài, Bảo Cầm, quay lại đây! Ta không điên, ta cùng với người trở về gặp lão gia..

...

...

Quen biết Tào Huyện lệnh, quen biết Hoàng thái tôn, sắp tới thăng chức rất nhanh, hần hoàn toàn có thể không thèm để ý tới Trần Tứ Lục nữa. Thế nhưng Tiêu Phàm không muốn dùng loại bối cảnh này đi khoe khoang, vì hần nghĩ rằng, nhờ vào ánh sáng của người khác, không thuộc về mình, dùng ánh sáng của người khác để bản thân tỏa sáng, chuyện này không có chút thú vị nào. Tiêu Phàm muốn làm người cao thượng, cho dù tạm thời chưa thể cao thượng, ít nhất cũng phải thoát khỏi địa vị hạ cấp. Trần Tứ Lục thi triển triệu hoán thuật, Tiêu Phàm thân là văn bối, con rể kiêm người làm công, đương nhiên phải về.

Trên đường trở lại Trần phủ, Tiêu Phàm cùng Bảo Cầm sóng vai mà đi. Ánh mặt trời chiếu lên lưng hai người, ánh dương ấm áp, chiếu xuống khiến mặt đất in hằn hai cái bóng thật dài, tư vị hạnh phúc nhàn nhạt điểm tỉnh mà nhẹ nhàng quấn quanh, Tiêu Phàm có cảm giác thật thoải mái, giống như mỗi tình đầu ở kiếp trước.

- Cô gia, nguoi đã hết bệnh thật chưa?

Bảo Cầm cẩn thận từng ly từng tí nhìn Tiêu Phàm đang ngẩn ngơ cười rồi hỏi.

Khuôn mặt Tiêu Phàm trở nên hơi đen:

-... Hết thật rồi, một hơi tới Thượng Ngũ lâu, cũng không uống phí.

Bảo Cầm nghe vậy rốt cục cũng thở phào, sau đó hi hi cười, bắt đầu trở nên hoạt bát, còn nghịch ngợm dùng gót sen giẫm lên bóng ảnh của Tiêu Phàm in trên mặt đất, vừa giẫm vừa cười khanh khách, tiếng cười như chuông bạc, trên con đường đá xanh sau giờ ngọ, toàn bộ thế giới phẳng phất như bao trùm trong một tầng kim quang mộng ảo.

- Bảo Cầm, có thích xem cá vàng không?

Tiêu Phàm tràn ngập mong đợi hỏi:

- Ta dẫn nàng đi xem cá vàng, thế nào? Rất đẹp đấy...

Bảo Cầm ngừng nhảy, nhúu mày nhìn hấn:

- Ta không thích cá vàng..

- Vì sao?

- Cái đó không thể ăn...

Tiêu Phàm lau mồ hôi:

-... Vậy nàng thích cái gì?

Hai mắt Bảo Cầm tỏa ra quang mang khát vọng:

- Ta thích ba ba...

Tiêu Phàm:

- ...

- Cô gia, tại thạch đàm trong phủ Tiền viện có nuôi rất nhiều ba ba đó, nguoi tới bắt đi, chúng ta làm một bữa có phải là khoái không? Ba ba ăn rất ngon à..

Tiêu Phàm không nói gì..

Điều này quả là báo ứng nha, cũng giống như hấn không hiểu phong tình đối với lời nói của Trần Oanh Nhi vậy.

- Bảo Cầm à, tương lai nếu như tiểu thư của nàng gả cho ta, vậy nàng thì sao? Có phải nàng cũng đi theo tiểu thư cùng gả cho ta?

Thần sắc vui sướng của Bảo Cầm lập tức trở nên có chút thẹn thùng, xấu hổ nói:

- Tiểu thư nói... Nếu như nàng thành thân cùng nguoi, ta cũng phải bái lạy phía sau tiểu thư, cùng với nguoi bái đường..

Tiêu Phàm cười nói:

- Vậy còn nàng? Nàng có nguyện ý gả cho ta hay không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Cầm nhăn lại, sấu mi khổ kiếm nói:

- Ta chỉ là hạ nhân, có nguyện ý hay không cũng đâu do mình quyết định? Lão gia cùng tiểu thư muốn gả ta đi, ta cũng đành phải gả đi..

Tiêu Phàm đau lòng, vận mệnh của hạ nhân thật bi thảm, không nói mình, nữ tử mười phần linh khí như Bảo Cầm, lại không thể sinh ra ở một gia đình tốt, cuối cùng cũng không chủ định được vận mệnh của bản thân. Tiêu Phàm âm thầm quyết định, cho dù không cưới Trần Oanh Nhi, cũng nhất định phải chuộc Bảo Cầm ra khỏi Trần phủ. Dù sao khi đó chính mình hơn phân nửa đã làm quan, bất luận là dùng bạc chuộc, hay dùng quan uy áp, tóm lại nhất định phải bắt Trần Tứ Lục giao ra Bảo Cầm. Dùng ánh mắt thâm tình nhìn Bảo Cầm, thanh âm của Tiêu Phàm trầm ôn mà hữu lực:

- Bảo Cầm, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ cứu nàng ra khỏi hồ lừa!

- Cô già...

Trong đôi mắt đẹp của Bảo Cầm lóe lên quang mang óng ánh.

"Chát!" Một chiêu Lục Phách Hoa Sơn không lưu tình chút nào đập lên ót của Tiêu Phàm.

Quen thuộc với tư vị bị đánh, Tiêu Phàm vẫn phải nhe răng trợn mắt.

- Gà cho người mới là tiến vào trong hồ lừa đó!

Bảo Cầm hoạt bát, nhanh nhẹn chạy mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Bàn việc thành thân

Tiêu Phàm xoa gáy trở về Trần phủ, Bảo Cầm hoạt bát sớm đã chạy mất tăm.

Trong tiền đường Trần phủ, Trần Tứ Lục đang đứng ngồi không yên chờ Tiêu Phàm. Nếu bàn về cảm giác của Trần Tứ Lục hôm nay đối với Tiêu Phàm, thật có thể nói là vừa yêu vừa sợ. Hoàng thái tôn giá lâm Giang Phổ, dùng nghi thức hoành tráng đi thẳng tới Túy Tiên lâu, còn cùng Tiêu Phàm nói mấy lời, sau đó mới bãi giá trở về kinh sư. Hôm nay tin tức này đã truyền bá rộng rãi cả Giang Phổ, thân là bố vợ, người trong cuộc, đại chủ nhân của Túy Tiên lâu, Trần Tứ Lục há có thể không biết? Hẳn chẳng những biết rất rõ, càng nghe được tin tức chính xác trong miệng nữ nhi nhà mình.

Cũng giống như trải qua ân oán giữa Trần gia cùng Tào Huyện lệnh, nguyên lai Tiêu Phàm cùng Hoàng thái tôn đúng là không đánh nhau thì không đánh nhau thì không quen biết. Vị con rể có lá gan lớn không thể hình dung này dám đánh đương kim thái tôn điện hạ thái tôn điện hạ, nghe nói thái tôn điện hạ còn bị hấn đánh phát khóc...

Nghĩ tới đây, đừng quân của Trần Tứ Lục lại ảm uớt vì sợ hãi. Đây chính là tội lớn tru di cửu tộc đó! Trần Tứ Lục trái tính phải tính, Trần gia hấn bắt luận là tính ra sao đều được liệt vào hàng tru di "Cửu tộc", nói một cách khác, Tiêu Phàm thiếu chút nữa lại giết chết cả nhà hấn...

Vì sao nói là "lại"?

Bởi vì Tiêu Phàm duy trì loại hành động to gan lớn mật có liên quan tới Trần gia này không chỉ một lần...

Trần Tứ Lục cảm thấy rất khó hiểu, hấn thật không nghĩ ra, vị con rể nhu nhược hay ngại ngùng hướng nội kia, hiện tại sao lại biến thành một kẻ chuyên gây tai họa, chuyên gây chuyện thị phi như vậy. Hơn nữa còn toàn là những tai họa cao cấp, vị con rể này đến tột cùng là đã mưu trí, trải qua lịch trình gian nan thế nào mới có thể biến thành kẻ cấp tiến như ngày hôm nay? Trần Tứ Lục thậm chí còn nghĩ, chẳng lẽ chính mình lúc trước kéo dài hôn sự giữa hấn và nữ nhi bốn năm, khiến cho vị con rể này tràn đầy tâm hỏa, chuyện phòng the không được giải tỏa, bởi vậy tính cách sinh ra dị biến...

May mắn là đương kim thái tôn điện hạ nhân hậu, chẳng những không so đo với tội trạng của Tiêu Phàm, ngược lại còn kết giao bằng hữu với hấn. Điều này đối với Trần gia mà nói chính là sau khi kinh hãi là mừng rỡ, Trần Tứ Lục vừa cảm thấy lưu luyến lại cảm thấy hân hoan.

Mất thấy vị con rể này càng bò càng cao, người quen biết cũng càng ngày càng tôn quý, Trần Tứ Lục cảm thấy có một chuyện không thể kéo dài thêm nữa. Đó chính là hôn sự giữa Tiêu Phàm cùng nữ nhi, thương nhân phải hiểu được thời thế, phải hiểu được cái gì là đầu cơ kiếm lợi. Vấn đề này đã có kinh nghiệm của vị lão tiền bối cách đây ngàn năm để Trần Tứ Lục tham khảo, đó chính là Lã Bất Vi thời Chiến quốc, lão Lã cũng đã từng làm thương nhân, về sau vì sao có thể bay cao đến ngôi vị tướng quốc? Bởi vì hấn đã phát hiện ra một khóa minh châu bị long đong rất có giá trị, Tàn Dị Nhân.

Cũng giống như Trần Tứ Lục phát hiện ra tiềm lực của Tiêu Phàm, đã ném thử chút tư vị ngon ngọt của chính trị, Trần Tứ Lục cảm thấy, nhân tài như Tiêu Phàm, khi hấn còn chưa đại phóng quang mang, nhất định phải chăm chú nắm hấn trong tay, tương lai mọi người cùng nhau cùng nhau thăng chức rất nhanh, thế nhưng làm thế nào để nắm chặt hấn? Dĩ nhiên chính là việc hôn nhân định ra từ bé giữa hấn cùng nữ nhi, liệu còn có biện pháp nào khác tốt hơn biện pháp này sao? Đây cũng là mục đích mà hôm nay Trần Tứ Lục thi triển triệu hoán thuật đối với Tiêu Phàm.

Thành thân! Phải làm!

Tiêu Phàm vừa tiến vào tiền đường, hai mắt Trần Tứ Lục lập tức sáng ngời, sau đó bật dậy khỏi ghế, động tác của hấn rất chi là nhanh nhẹn, khiến cho Tiêu Phàm có một loại cảm giác hoa mắt. Hấn một lần nữa cảm thấy, nhìn nhạc phụ đại nhân tuy mập mạp, thế nhưng rất có thể là võ lâm cao thủ thâm tàng bất lộ, ít nhất khinh công của hấn cũng không tồi.

Tiêu Phàm nghiêm nghị ôm quyền:

-Nhạc phụ đại nhân,... Mòil!

Trần Tứ Lục vô ý thức ôm quyền đáp lễ:

- Mòil!... E hèm, đây là loại lễ tiết gì?

- A, thật xấu hổ, tiểu tể đôi loại lễ tiết khác... Tiểu tể thỉnh an nhạc phụ.

- Aha hừm, hiền tể miễn lễ, miễn lễ, đều là người một nhà, không cần khách khí như thế.

Giờ phút này Trần Tứ Lục đứng trước mặt Tiêu Phàm có vẻ khúm núm. Hiện tại Tiêu Phàm sớm đã không phải là đệ tử nông gia nghèo hèn nhìn không thuận mắt như lúc trước nữa, tuy bên ngoài thân phận của hắn cũng không có bất kỳ thay đổi gì, nhưng đích bối cảnh phía sau hắn quả thực có chút lớn dọa người, ít nhất là vị Tào Huyện lệnh cùng hắn tương giao tâm đầu ý hợp, là một ngọn núi cao khiến Trần Tứ Lục chỉ có thể ngước lên. Càng lớn hơn nữa là vị bằng hữu Thái Tôn mà Tiêu Phàm vừa quen biết, đây chính là tôn tử của đương kim hoàng thượng, tương lai sẽ kế thừa ngôi vị Hoàng Đế Đại Minh đó nha!

Với loại địa vị, thân phận thương nhân đề tiện như Trần Tứ Lục, chưa từng nghĩ tới vị con rể nghèo hèn này có thể làm bằng hữu với người có thể làm hoàng đế Đại Minh trong tương lai? Bối cảnh lớn như thế, làm Trần Tứ Lục khi đối mặt với Tiêu Phàm có cảm giác không yên, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, sợ thiếu cấp bậc lễ nghĩa khiến con rể phản cảm.

Đợi sau khi Tiêu Phàm ngồi xuống, Trần Tứ Lục mới khó khăn ngồi theo, sau đó liền bắt đầu câu chuyện bằng vài lời nói nhảm như "Khí trời hôm nay, ha ha ha"... Người trong nước từ xưa đã thích nói chuyện hàm súc uyển chuyển, không quan tâm tới chính sự là cái gì, chung quy trước tiên là phải nói nhảm một phen, sau đó mới chậm rãi kéo tới chính đề, đây gọi là ý cảnh "giống như ôm tỳ bà", Trần Tứ Lục kinh doanh nhiều năm, tất nhiên là rất am hiểu đạo lý này.

Thế nhưng hôm nay hắn đã đụng phải đối thủ.

Một phen nói nhảm phí hết thời gian hai nén hương mà tựa hồ vẫn còn chưa xong. Không thể tưởng được một người trẻ tuổi như Tiêu Phàm lại có tính nhẫn nại tốt như vậy, Trần Tứ Lục dần dần cảm thấy không thể kiên nhẫn được nữa, đúng là tuổi càng cao càng kém, như "Trâu già tự biết trời chiều ngắn, không cần gờ roi cũng cố cày". Hắn cảm giác thời gian cuối đời của mình không thể lãng phí nói nhảm với một người trẻ tuổi như thế này, luận dương thọ dài ngắn, Trần Tứ Lục hơn phân nửa là sống không thọ bằng Tiêu Phàm, cùng người trẻ tuổi nói nhảm là một chuyện rất không có lời.

Ho hai tiếng, Trần Tứ Lục chậm rãi mở miệng:

- Hiền tể à, người cũng biết hôm nay ta gọi người về làm gì rồi chứ?

Tiêu Phàm ngẩn người, tiếp đó liền minh bạch, vị nhạc phụ đại nhân này hơn phân nửa là muốn đề cập tới chuyện cầu hôn.

Làm sao bây giờ? Đáp ứng không? Mấy ngày trước đây đại nạn tới gần, Trần Oanh Nhi còn khóc lóc bảo mình mau mau chạy trốn, đến nay vẫn còn khiến Tiêu Phàm cảm động, tại niên đại mà địa vị nữ tử rất thấp này, Trần Oanh Nhi còn không tiếc liên lụy tới Trần gia cũng muốn bảo vệ tính mạng mình, có thể làm được loại chuyện này đã rất không dễ rồi, Tiêu Phàm có thể khẳng định, Trần Oanh Nhi là thật tâm yêu mình.

Nhưng mà mình có yêu nàng không?

Cảm động chung quy vẫn chỉ là cảm động, không quan hệ với tình yêu. Tiêu Phàm cần loại tình yêu nam nữ mãnh liệt có thể đem mình đốt thành tro bụi. Thật đáng tiếc, Trần Oanh Nhi không thể cho hắn loại cảm giác này. Chẳng biết tại sao trong đầu Tiêu Phàm chung quy vẫn hiển hiện bộ dáng, khuôn mặt băng lãnh lúc trước của Trần Oanh Nhi, có lẽ đó mới là bộ mặt chân thực của nàng, về sau lại vờ cười nói, chẳng qua là tư tưởng truyền thống của Trần Oanh Nhi đã bị quấy phá, tận lực nịnh nọt phu quân tương lai, nàng đem chính bộ mặt đậm mạc cô tuyệt của mình ẩn dấu sâu đi, nhưng... Như vậy có thể che dấu bao lâu? Vợ chồng ở cùng một chỗ, sống cùng nhau cả đời, một nữ nhân có năng lực thiên đại, liệu nàng có thể diễn trò cả đời không? Tương lai lúc tính cách không hợp thì phải làm sao? Bỏ nàng? Cùng với việc phản bội trong tương lai, không bằng đoạn tuyệt hôn nhân ngay hôm nay.

Tại phương diện tình yêu, Tiêu Phàm có tính kiên trì của chính mình, không phải chuyện hắn muốn, hắn sẽ không gượng ép. Nhân sinh trên đời, nếu như ngay cả tình cảm của mình còn không thể làm chủ, như vậy sống có phải là quá đáng buồn rồi hay không?

Cự tuyệt thôi. Tiêu Phàm âm thầm hạ quyết định, hẳn vì chân tình của Trần Oanh Nhi mà cảm động, thế nhưng cảm động cùng tình yêu phải tách ra, hai thứ nếu như trộn lẫn, tương lai cả hai đều đau khổ. Nhưng mà cự tuyệt nhất định phải uyển chuyển một chút, dù sao Trần gia cũng đã nuôi mình bốn năm, đây chính là ân tình.

- Hiền tể! Người làm sao vậy?

Thấy Tiêu Phàm thật lâu không nói lời nào, ánh mắt trống rỗng ngồi đó, Trần Tứ Lục có phản nóng nảy.

- A, không có gì... Không biết hôm nay ngài gọi ta tới là có chuyện gì phản phó?

Thái độ của Tiêu Phàm vẫn kính cẩn như cũ.

- Khụ, hiền tể à, người cùng Oanh nhi từ nhỏ..

- Nhạc phụ đại nhân, tháng này đã tính ra lãi ròng của Túy Tiên lâu rồi. Ha ha, chỉ trong một tháng buôn bán lời tới ngàn lượng bạc, chúc mừng nhạc phụ đại nhân tài phú cuộn cuộn...

- A? Vậy sao? Cái này thật đúng là tin tốt, ha ha.. E hèm, nói chính sự, người cùng Oanh nhi...

- Nhạc phụ đại nhân, nghe nói trong đầm tại Tiên viện có nuôi rất nhiều ba ba, khi nào chúng ta bắt vài con lên nấu ăn, ba ba bổ thận, còn có thể tráng dương, nhạc phụ đại nhân ăn vào nhất định sẽ hùng phong trường tồn, kim thương bất khuất...

- A? Cái này... Đã lâu ta không thử món này, người là người trẻ tuổi, ngược lại có thể ăn nhiều một chút... E hèm, nói chính sự, người cùng Oanh nhi...

- Nhạc phụ đại nhân, con chó cái của lão Thái tại Túy Tiên lâu đã mang thai, con chó này đã mười mấy tuổi rồi, hôm nay không ngờ lại như cây khô gặp mùa xuân, cây vạn tuế ra hoa, thật sự là đáng mừng...

Trần Tứ Lục rốt cục nổi giận:

- Ta đang nói chính sự với người, người đề cập tới con chó cái với ta làm gì? Nó mang thai cũng không phải do ta xxx, liên quan gì tới ta?

Tiêu Phàm im bật, sau nửa ngày mới phi thường thành khẩn nói:

- Tiểu tể chẳng qua chỉ thuận miệng đề cập mà thôi, không ngờ nhạc phụ đại nhân chỉ vì chuyện con chó cái mang thai mà phản ứng lớn như vậy. Tiểu tể dám thề với trời, chó cái mang thai, tiểu tể tuyệt không có hoài nghi có quan hệ với nhạc phụ đại nhân, tiểu tể rất tin tưởng nhân phẩm của nhạc phụ đại nhân...

Lời này nghe sao có chút không được tự nhiên? ^^

Trần Tứ Lục há to miệng, sau nửa ngày cũng nói không ra lời, thế cho nên lão hằm hừ nói:

- Không vòng vo với người nữa, ta đã quyết định, việc hôn nhân của người cùng với Oanh nhi có thể tiến hành rồi. Ta đã hỏi qua tiên sinh trong thành, mùng tám đầu tháng sau là ngày hoàng đạo, thích hợp làm hôn sự. Tháng sau các người thành hôn đi...

Trần Tứ Lục hùng hồn tuyên bố quyết định, thấy Tiêu Phàm ngồi yên không nói gì, lão lại lập tức có chút chột dạ. Hiện tại vị con rể này không như trước nữa, đã không phải là uất ức cô gia mà mình có thể vênh mặt hất hàm sai khiến.

- Người... Người cảm thấy quyết định của ta như thế nào? Nói nói ý nghĩ của người đi.

Trần Tứ Lục cẩn thận từng ly từng tí, trong giọng nói thậm chí còn có vài phần cầu khẩn.

Tiêu Phàm còn đang trầm mặc.

Trần Tứ Lục khó nhọc nói:

- Thật ra... Hai mươi ba tháng sau cũng là ngày hoàng đạo, nếu không, hai ngày này, người cứ chọn một ngày đi?

Tiêu Phàm vẫn trầm mặc.

Trần Tứ Lục bắt đầu dụ khị:

- Oanh nhi gả cho người, của hồi môn thật ra rất nhiều đó, trong đó còn có một nửa Túy Tiên lâu nữa, sau này cả Trần gia đều phải nhờ người quản lý nữa...

Tiêu Phàm vẫn không nói lời nào, phảng phất như biến thành tượng gỗ vậy.

Trần Tứ Lục nóng nảy:

- Có được hay không người rốt cục cũng phải nói một lời chứ! Vẫn không nhúc nhích, giả bộ không nói gì là sao?

Thật lâu sau, Tiêu Phàm rốt cục thở dài, thần sắc trở nên vô cùng hiu quạnh, cùng với ngữ khí vô hạn u oán, ung dung thở dài nói:

- Hung Nô không diệt, há có thể đề cập tới việc lập gia...

Trần Tứ Lục tức giận nói:

- Người tạm thời không cần đem Hung Nô gán vào chuyện này! Hung Nô giờ người ta gọi là Thát tử! Chiếu theo tình hình này, Thát tử trên dưới một trăm năm cũng không diệt được, người định đời này không thành hôn à?

Tiêu Phàm tiếp tục thở dài:

- Người trẻ tuổi hẳn là nên dốc lòng cho sự nghiệp...

- Người... Sự nghiệp của người đầu là Trần gia, thành thân cùng Oanh nhi, cũng không có chậm trễ sự nghiệp của người!

- Ta còn đang trưởng thành, thành thân quá sớm, sẽ không tốt đối với sự phát dục của thân thể...

Trần Tứ Lục câm nín:

-...

...

...

Việc thành thân tan rã trong không khí không vui, Tiêu Phàm lại quay trở lại Túy Tiên lâu.

Sau bức bình phong Sơn Thủy trong tiền đường Trần phủ, một đạo lệ ảnh là lướt lững lờ xuất hiện, kèm theo tiếng khóc rất nhỏ, lững lờ quanh quất trong tiền đường u tĩnh. Trần Tứ Lục cũng không quay đầu lại, sắc mặt của lão lạnh như băng, tựa hồ như có thể cạo xuống một tầng băng mỏng, hai mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tiêu Phàm đang biến mất tại đại môn.

- Oanh nhi, Tiêu Phàm này, Trần gia ta e là không giữ được rồi.

Sau lưng Trần Tứ Lục, Trần Oanh Nhi nắm chặt song quyền đến phát run, trong đôi mắt mĩ lệ tràn đầy vẻ ai oán, nước mắt tuôn rơi theo khuôn mặt đẹp, lưu lại trên hai bên má, hàm răng nằng cấn chặt môi dưới, một dòng máu đỏ tươi đập vào mắt, chậm rãi chảy xuống khóe miệng, tình nguyện mà khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Thần cường quân nhược

Tiêu Phàm rời khỏi Trần phủ, tâm tình cũng rất nặng nề.

Cự hôn là sai rồi? Không! Không sai! Trong đời có lẽ có rất nhiều chuyện khiến mình phải nhượng bộ, thỏa hiệp, thế nhưng cảm tình không được tính vào trong đó, là một góc mềm yếu cũng như thánh khiết nhất trong lòng người, bất kì nhượng bộ hay thỏa hiệp đều là hành động khinh nhờn nó.

Tới Minh triều đã được hơn hai tháng, dù gì thì cũng đã thích ứng cuộc sống của Minh triều, Tiêu Phàm cảm thấy đã hoàn toàn đem mình dung nhập vào hoàn cảnh lạ lẫm này. Như vậy, có phải đã đến lúc rời khỏi Trần gia? Nói thật, đối với Trần gia, trong lòng Tiêu Phàm cũng rất cảm kích. Dù sao Trần Tứ Lục cũng nuôi mình bốn năm, đối với Tiêu Phàm mà nói, Trần gia là chủ nhân của mình, lại có thêm cái danh phận nhạc gia, chỉ tiếc, Trần gia cũng không phải ngôi nhà chính thức của mình.

Nhưng, rời khỏi Trần gia sau đó sẽ làm gì? Tới dựa vào Chu Doãn Văn hoặc Yên vương có lẽ không khó, thế nhưng hiện tại cũng không phải là thời điểm tốt.

Tiêu Phàm ngẩn ngơ, sau khi rời khỏi Trần gia, tìm nghề nghiệp mới là cả một vấn đề, Tiêu Phàm nghĩ mà đau đầu, bỏ đi, không nghĩ nữa, âm thầm tính toán một hồi, hai tháng này, bản thân mình cũng kiếm được không ít bạc, bắt chẹt Hoàng nha nội cũng lấy được trên người hắn trên dưới bốn mươi lượng bạc. Sau khi khai trương Túy Tiên lâu, thân là chủ nhân cũng biến thủ được hơn hai mươi lượng bạc, cộng lại tài sản của mình hiện tại ước chừng cũng có hơn bảy mươi lượng bạc. Hơn bảy mươi lượng, nhìn không nhiều lắm, nhưng ở thời đại này đã tương đương với gia sản của một gia đình bậc trung. Trong tay có tiền, trong lòng cũng nhẹ hẫng, không tính làm ăn gì đó, chung quy cũng không sợ chết đói.

Tính toán qua, Tiêu Phàm thỏa mãn cười. Hắn vẫn còn hiểu đạo lý tiền tài không lộ, trước lúc quyết định rời khỏi Trần gia hắn đã im đi hơn bảy mươi lượng bạc này, sau này nhờ vào nó mà sống, tốt nhất là giấu tại nơi ở của mình trong Trần phủ, ngày nào đó rời khỏi Trần gia, hắn chỉ việc lấy bạc rồi rời đi, vừa thuận tiện lại vừa tiêu sái.

Đại Minh triều âm ỉm dậy sóng đang chờ đợi hắn, Tiêu Phàm không phải vật trong ao, yên túc há có thể lưu lại trong ổ thiên nga?

Khi Tiêu Phàm trở lại Túy Tiên lâu đã là lúc hoàng hôn. Không khí tại Túy Tiên lâu có điểm kỳ quái. Đúng ra là có rất nhiều khách ngồi tại đại đường, thế nhưng lúc này lại không có một bóng người. Bên ngoài lại có đám nha dịch huyện nha tốp năm tốp ba đứng đó, tay cầm yêu đao thiết xích, ai dám tới gần sẽ bị đánh tơi tả. Hai gã võ sĩ mặc thường phục eo mang trường đao nghiêm nghị đứng ở đại môn, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt cảnh giác quét qua bốn phía giống như hai đầu chó săn trung thành, thấy Tiêu Phàm tiến vào, thần sắc đề phòng của hai người hơi được buông lỏng, cũng hơi khom lưng làm lễ. Lão Thái, Cầu Tử, cùng đầu bếp mang theo vẻ mặt lo sợ không yên đứng ở đầu bậc thang, thần thái kính cẩn mà sợ hãi.

Tiêu Phàm nhú nhú mày, tiến lên hỏi lão Thái:

- Khách nhân lại bị đuổi?

Lão Thái co rúm lại, nhỏ giọng nói:

- Hai vị hung thần đứng ở cửa ra vào, khách nhân nào dám tiến vào...

- Hai người này cũng không đáng sợ như vậy, sao ta lại có cảm giác các người như bị đạo tặc bắt làm con tin vậy...

Lão Thái thần bí chỉ chỉ lên trên lầu, nói nhỏ:

- Vị Thái tôn điện hạ kia, hôm nay lại tới nữa, đang ở trên lầu chờ ngài đó...

Đầu bậc thang trên lầu, Hoàng Tri huyện cùng Tào huyện lệnh đang cung kính khom nửa người không hề nhúc nhích, thấy Tiêu Phàm tiến vào, Hoàng Tri huyện cũng không thêm để ý, chỉ hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt oán độc giống như có thể giết người. Tào Nghị lại giống như cười mà không phải cười liếc mắt nhìn Tiêu Phàm, trong ánh mắt toát lên hàm ý rất mơ hồ, cũng không biết là oán hận hay vui mừng.

Tiêu Phàm thờ dài, từ sau khi Chu Doãn Văn dùng nghi thức tới Giang Phổ thị uy, mấy ngày nay lại lục tục tới đây ba bốn lần, mỗi lần tới đều cải trang xuất hành, tới Túy Tiên lâu tìm hẩn. Một kẻ xuất thân hoàng tộc, một kẻ là thương hộ bình dân, hai người này thật sự khó chủ đề gì để nói, Tiêu Phàm cũng tiện mồm, nhân rồi kể cho hẩn nghe cổ sự Tây Du kí. Cái này thì tốt rồi, Chu Doãn Văn nghe xong, mặt mày hớn hơ, giống như hít thuốc phiện vậy, mỗi ngày đều cải trang rời khỏi kinh, cười khoái mã hơn nửa canh giờ, dưới sự hộ vệ của đám cấm y thân quân, tiền hô hậu ủng mà tiến vào Túy Tiên lâu nghe hẩn kể chuyện, mỗi ngày hai chương, vậy mà hẩn vẫn còn kêu ít. Mà có nghe cổ sự nhưng hẩn cũng không hề tặng phiếu đề cử... (mĩa bợn tác giả Tung suốt ngày kêu phiếu đề cử...)

Hết lần này tới lần khác vị thái tôn điện hạ này rất biết chọn thời gian, mỗi lần tới đều đúng là lúc hoàng hôn, chính là giờ cao điểm đón khách của Túy Tiên lâu, Thái Tôn tới. Do đó Túy Tiên lâu trở nên mồm meo, cấm y thân quân không chút khách khí đuổi sạch đám khách nhân đi, hai vị đại lão huyện nha thì đi theo hộ giá bên cạnh, bên ngoài do bọn nha dịch huyện nha cảnh giới, ở bên trong do đám quân cấm y tiếp nhận, loại cường độ cảnh giới này, quả thực có thể dùng cụm từ "Đội nước không lọt" để hình dung. Về phần đám khách nhân muốn tới ăn cơm kia, càng không có khả năng tiến vào.

Tiêu Phàm rất muốn hung hăng vả vào miệng mình một phát, thật sự là cái miệng hại cái thân! Ăn no rồi việc lại kể cho hẩn nghe cổ sự, kể thì kể, thế nhưng chọn chuyện nào ngăn ngắn không chọn, lại cứ thích chọn Tây Du kí... Cứ tiếp tục như vậy, thầy trò Đường Tăng còn chưa tới Lôi Âm tự, Túy Tiên lâu phỏng chừng sẽ phá sản trước mắt... Sinh ý một canh giờ trên dưới mười lượng bạc, không thể để vị thái tôn điện hạ không thông đạo lí đối nhân xử thế này phá, Trần Tứ Lục có lời không kiếm tiền hẩn không quản, hẩn đang lo lắng, Túy Tiên lâu không thu được tiền, bản thân há có thể tham ô.

Tiêu Phàm gật đầu cười với Tào Nghị, sau lại trợn mắt làm như không thấy Hoàng Tri huyện, hẩn vung tay áo đi thẳng tới bái kiến thái tôn điện hạ.

Vừa tiến lên, trên lầu đã có người đi xuống. Chu Doãn Văn mặc một bộ trường sam lụa màu xanh nhạt, trong tay vuốt vuốt một khối ngọc bội bên hông, mang theo nụ cười lạnh nhạt chậm rãi đi xuống lầu, đúng là bộ dáng công tử trọc thế.

Tiêu Phàm vội lui về sau hai bước, vung tay áo lên, quỳ lạy đồng thời lớn tiếng hô:

- Thảo dân Tiêu Phàm, bái kiến thái tôn điện hạ.

Chu Doãn Văn vẫn ôn hòa cười, phi thường tùy ý phất phất tay, nói:

- Người đứng lên đi, quen biết đã lâu như vậy, đừng quá đa lễ.

Đang khi nói chuyện, Chu Doãn Văn đã đi xuống lầu, sau đó thoáng cái diu Tiêu Phàm đứng lên, lại vội vàng sốt ruột kéo Tiêu Phàm đến bên cạnh một cái bàn, thúc giục:

- Lần trước người kể đến đoạn Hào Tử đại náo hội bàn đào của Vương Mẫu nương nương, về sau lại trộm Tiên đan của Thái Thượng Lão Quân, hi hi, con khi này thật lớn mật, về sau thì thế nào? Nhanh kể tiếp đi...

Tiêu Phàm cười cười nhìn hẩn một cái. Gặp mặt vô số lần, Tiêu Phàm cũng dần dần cũng không còn sợ nữa, thật ra người trong hoàng tộc cũng giống người bình thường, có hi nộ ái ố, có sinh lão bệnh tử, có người có tính cách mạnh mẽ, có người có tính cách mềm yếu. Ngoại trừ lần Chu Doãn Văn dùng nghi thức hù dọa Tiêu Phàm ra, Tiêu Phàm thật sự không sợ Chu Doãn Văn lắm. Chuyện này Chu Doãn Văn xác thực là nên kiểm điểm lại chính mình, hẩn ở trước mặt Tiêu Phàm thật sự không có chút giá nào, biểu hiện phi thường đơn thuần giống như một hài tử khờ dại, đối với bất cứ việc gì đều rất ngạc nhiên, càng hào hứng bùng bùng với một số chuyện dân gian. Cũng khó trách Tiêu Phàm không sinh ra sợ hãi đối với hẩn, —— bị Tiêu Phàm đánh đến nỗi khóc oa oa, người còn có thể trông cậy vào việc Tiêu Phàm sợ hẩn sao?

Đón ánh mắt khát vọng của Chu Doãn Văn, Tiêu Phàm chậm rãi nói:

- Con khi kia...

- Con khi kia về sau thế nào?

Bộ dạng của Chu Doãn Văn còn gấp hơn cả con khi.

- Khi, con khi kia về sau bị chết...

Thái độ của Tiêu Phàm rất bi thương giống như mất đi người thân vậy.

- A? Chết... Chết rồi?

Hai mắt Chu Doãn Văn đầm đìa, mặt đầy vẻ tiếc nuối:

- Nó sao mà chết vậy?

Sắc mặt Tiêu Phàm không chút biểu tình nói:

- Là tự vẫn mà chết.

- Tự... Tự vẫn?

- Nó trộm Tiên đan, sau đó hạ phạm mở tửu lâu...

Chu Doãn Văn nghi hoặc gãi tóc:

- Khi... Mở tửu lâu?

Tiêu Phàm thần nhiên gạt đầu:

- Đúng! Mở tửu lâu! Về sau không có khách tới nữa, tửu lâu phá sản đóng cửa, khi nợ công nhân không ít tiền lương, rơi vào đường cùng, cuối cùng nó nhảy lầu tự vẫn...

- Vì... Vì sao không có khách tới?

Tiêu Phàm nghiêm trang thở dài:

- Bởi vì đám cảm y thân quân luôn đứng ở cửa ra vào, khách nhân không dám tiến vào...

"Rầm!" Chu Doãn Văn tức giận hung hăng vỗ bàn, cả giận nói:

- Con khi kia đã động đến kẻ nào? Đám cảm y thân quân kia quá ghê tởm đi!

Tiêu Phàm ra sức gạt đầu, rất đồng ý nói:

- Đúng đấy! Điện hạ kết luận rất đúng! Khi mở tửu lâu nhưng có động đến ai đâu?

Chu Doãn Văn không phải người ngu, liền há miệng mắc quai, lập tức biết bản thân bị lừa, hấn bất mãn trừng mắt nhìn Tiêu Phàm:

- Người mượn việc mắng ta có phải không?

- Thảo dân... Sợ hãi!

Chu Doãn Văn lộ ra thần sắc bướng bỉnh của hải tử, khề nói:

- Ta không quan, ta muốn nghe có sự về con khi, người không nên gạt ta. Kể tiếp đi, ta sẽ triệt hồi đám cảm y thân quân bên ngoài, chúng ta chỉ chiếm một gian trên lầu, như vậy được chưa?

Tiêu Phàm mỉm cười chấp tay:

- Điện hạ anh minh.

...

...

Túy Tiên lâu gỡ bỏ gác cửa, Tiêu Phàm dẫn Chu Doãn Văn tiến lên lầu ba, Hoàng Tri huyện cùng Tào Nghị vẫn tiếp tục ở hành lang hộ giá, đám cảm y thân quân lại phong tỏa lầu ba, vẫn phòng vệ sâm nghiêm như cũ.

Tầng trên cùng được trang hoàng rất đẳng cấp, mỗi gian phòng gỗ đều được Tiêu Phàm tỉ mỉ bố trí, sơn thủy, bồn cây cảnh, tranh phong thủy, cổ lão mà không mất đi nhã ý. Vì gắng đạt được một chữ "Nhã", Tiêu Phàm thậm chí đặt hai cây đàn cổ bên trên bức tường đằng đông cùng với trên mặt bàn, chất liệu làm đàn là cây ngô đồng, toàn thân được sơn màu tím đậm, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu lên tàn mát ra màu huyết sắc đẹp mắt, trên mặt được trạm trổ khéo léo toát ra cổ ý vị trầm trọng mà tang thương do lịch sử lưu lại.

Chu Doãn Văn vừa vào cửa liền sinh ra hứng thú với hai cây đàn này, hân hào hứng bừng bừng nhìn trong chốc lát, sau đó quay đầu nói với Tiêu Phàm:

- Cây đàn kia là đồ cổ thật sao? Là Tống Triều hay Đường triều?

Tiêu Phàm không được tự nhiên ho một tiếng:

- Bản triều...

Chu Doãn Văn không thể tin được nói:

- Của bản triều? Làm sao có thể? Hai cây đàn này ít nhất phải có tới hai trăm năm lịch sử nha!

Tiêu Phàm âm thầm thở dài, thật là một tiểu tử đơn thuần, Tủy Tiên lâu ta đây là nơi dùng cơm chứ không phải nơi bán di vật văn hóa, bày mấy thứ này học đòi văn vẻ mà thôi, há có thể là chính phẩm dùng nhiều tiền để mua? Với nhãn lực của Chu Doãn Văn đặt ở kiếp trước, chạy một vòng gia viên Bắc Kinh chắc chỉ còn cái khổ.

- Hai cây đàn này thật sự là của bản triều?

Chu Doãn Văn vẫn không muốn tin hai cây đàn cổ này là đồ dỏm.

Tiêu Phàm cười nói:

- Đây là thủ bút của Chu chương quý tại Mặc Lâm Hiên bốn huyện, giá bán lẻ hai mươi hai lạng bạc, bán sỉ giá mười lăm lạng, nếu như điện hạ có hứng thú, thảo dân nguyện đem nó cho ngài, còn tặng kèm theo hai cái hộp đựng nữa...

Chu Doãn Văn:

- ...

Chu Doãn Văn lập tức hết hứng, tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, sau đó phất tay đuổi đám cầm y thân quân bên ngoài ra ngoài, trong phòng lúc này chỉ còn hân và Tiêu Phàm.

Tất cả mọi người đã rời khỏi... Khuôn mặt tuần tú của Chu Doãn Văn lập tức xụ xuống. Thần sắc của hân không được tốt, hai đầu lông mày phảng phất như ẩn chứa thật nhiều u sầu, hân liếc mắt nhìn Tiêu Phàm. Thần sắc có chút cô đơn, nói:

- Tiêu Phàm, hôm nay không kể chuyện nữa nhé, trong nội tâm của ta thật sự có chuyện phiền muộn, thật không còn hứng thú nữa.

Tiêu Phàm đương nhiên mừng rỡ thoải mái, thế cho nên vội vàng cung kính nói:

- Dạ.

Chu Doãn Văn hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói:

- Hôm nay Hoàng tiên sinh nói với ta một việc, chuyện này khiến ta rất khúc mắc, nhưng lại không biết làm như thế nào cho phải, việc này cũng không thể nói với hoàng tổ phụ, ta sợ ngài tức giận, tại Đông cung ta lại không có bằng hữu có thể nói chuyện...

Nhượng mắt, thấy Tiêu Phàm, trong ánh mắt Chu Doãn Văn toát lên vài phần khát vọng.

- Tiêu Phàm, ngươi là bình dân, không có quan hệ với triều chính. Ta sẽ nói cho ngươi chuyện khúc mắc này, sau khi ngươi nghe xong thì hãy quên đi, ta nói xong trong lòng cũng cảm thấy thư thái, thế nào?

Tiêu Phàm cung kính nói:

- Thảo dân rửa tai lắng nghe...

Khuôn mặt tuần tú của Chu Doãn Văn lập tức hiện ra thần sắc vui mừng, con mắt lập tức trở nên có sinh động hơn rất nhiều, không biết là bởi vì có thể nói ra tâm sự mà vui mừng, hay là bởi vì có thêm một vị bằng hữu có thể nghe hân thổ lộ mà vui mừng.

- Thật ra... Hoàng tiên sinh nói chuyện này cũng là có ý tốt, hoàng tổ phụ để lại cho ta một vị trung thần thiết cốt, ta còn có thể tin được lòng trung thành của hân.

- Xin hỏi điện hạ, vị Hoàng tiên sinh này là người phương nào?

- Hoàng tiên sinh mà ngươi cũng không biết? A, ngươi là dân chúng bình dân, không biết cũng là chuyện bình thường, Hoàng tiên sinh tên là Hoàng Tử Trùng, chính là thư đồng Đông cung, thám hoa thi đình năm Hồng Vũ thứ 18, hiện nay tu soạn hàn lâm, đọc quan giảng Xuân Phưởng. Việc học hành của ta đều do hân dạy, hân là lão sư của ta, nên hay gọi là tiên sinh.

Tiêu Phàm gật đầu, Hoàng Tử Trùng, đây chính là một nhân vật đại danh. Sau khi Chu Doãn Văn đăng cơ, người này chính là người dẫn đầu tích cực

dâng kế sách, học vấn của hắn cực kỳ uyên bác, đáng tiếc là chỉ số thông minh của hắn lại tỉ lệ nghịch với học vấn. Chu Doãn Văn bị Yến vương đánh cho bình bại như núi đổ, đến nỗi Yến vương công vào Nam Kinh, Chu Doãn Văn bị mất giang sơn, Kiến Văn bại trận, cũng có quan hệ rất lớn với vị Hoàng Tử Trùng này.

- Điện hạ, Hoàng tiên sinh đã nói gì với ngài?

Chu Doãn Văn thờ dài, do dự thoáng cái mới nói:

- Ta làm một phép so sánh đơn giản đi... Nói thí dụ như có một đại gia tộc, tộc trưởng là tổ phụ của ta, người rất yêu thương ta, bởi vì yêu thương, người thậm chí đem cả gia nghiệp giao cho ta. Nhưng tổ phụ lại không biết hành động này khiến cho các vị thúc thúc trưởng bối của ta không vui, bởi vì gia nghiệp là đồ thừa kế, từ xưa đến nay chính là cha truyền cho con, con truyền cho con, rất ít khi truyền cho cháu, tổ phụ trực tiếp bỏ qua các thúc thúc, đem gia nghiệp truyền cho ta, các thúc thúc tuy không nói, thế nhưng trong lòng sẽ có khúc mắc...

Trái tim Tiêu Phàm thoáng đập nhanh, chuyện gì đến cuối cùng sẽ phải đến. Xem ra Chu Doãn Văn cùng Hoàng Tử Trùng đã ý thức được chuyện tất yếu rồi, đề tài này quả nhiên rất nhạy cảm, không thể nói cùng bất luận kẻ nào, kể cả Chu Nguyên Chương.

Chu Doãn Văn tiếp tục nói:

- ... Bây giờ tổ phụ tuy còn khỏe, trong lòng các thúc thúc tuy nén giận, ngoài miệng không dám nói, Hoàng tiên sinh nói cho ta biết, sợ là sợ một khi tổ phụ tiên thăng, các thúc thúc sẽ không kiềm nén được, mưu đồ đoạt gia nghiệp vốn thuộc về bọn họ, khi đó ta niên kỷ còn nhỏ, vô luận là danh vọng hay bối phận, cũng không phải đối thủ của các thúc thúc, thân cường mà quân yếu, vong quốc hiển hiện...

Nói đến đây, Chu Doãn Văn nặng nề thờ dài, lông mày nhíu lại thành hình chữ Xuyên (川).

Tiêu Phàm trầm mặc, vô luận là đứng trên lập trường nào đi nữa, hắn đều không thể nói gì, đây là chính trị, chính trị tàn khốc, mình có thể nói gì? Thiếu cẩn thận một chút, bản thân cũng ném cái mạng nhỏ vào trong đó, hôm nay hắn chưa đầu nhập vào Chu Doãn Văn, căn bản không đứng trên lập trường của hắn mà tính kế.

Hai người trầm mặc không nói gì, thật lâu sau, Chu Doãn Văn ngẩng đầu, con mắt nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, nói:

- Ngươi có lời gì muốn nói?

- A? Cái này... Có sự của Điện hạ nói quả là sinh động hơn nhiều so với Tây Du kí của thảo dân, thảo dân phảng phất như thấy phong vân, sóng dậy của triều đình...

- Ngươi bớt nói nhảm đi! Ta hỏi ngươi, ngươi có lời gì nói hay không, ở đây chỉ có hai chúng ta, phương pháp của ngươi cũng không sợ truyền ra ngoài, ngươi còn sợ cái gì!

Tiêu Phàm nghĩ nửa ngày, lúc này mới do dự mà mở miệng nói:

- Các thúc thúc của Điện hạ mưu đoạt gia sản, loại hành vi này thật là hèn hạ...

- Nói vào chính đề!

Tiêu Phàm khó xử liếc mắt nhìn Chu Doãn Văn, thử thăm dò:

- Nếu không... Nghĩ biện pháp lừa đám thúc thúc của Điện hạ vào trong kinh sư, sau đó tập hợp bọn họ lại, cuối cùng lần lượt bóp chết bọn họ...

Chu Doãn Văn cúi đầu nghĩ ngợi, sau đó nghiêm trang gật đầu:

- Đúng vậy, biện pháp tốt... Ngươi giúp ta đi bóp chết bọn họ nhé?

Tiêu Phàm sợ xanh mặt:

- Cái...Cái gì? Điện hạ, chuyện không liên quan đến ta...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Cao sơn lưu thủy

Chu Doãn Văn tiếp tục than thở:

- Hoàng tử phụ đã dùng võ lập quốc, lại lấy văn trị quốc, từ thời khăn đỏ chống bạo Nguyên, tính ra cũng đã hơn bốn mươi năm. Hoàng tử phụ cả đời chinh chiến trên lưng ngựa, người hùng tài đại lược, có thể nói là nhất đại thánh minh quân vương. Ta từ nhỏ đã rất sùng kính hoàng tử phụ, lập chí tương lai cũng muốn trở thành một vị quân vương thánh minh, thống trị, tạo ra một thời đại Đại Minh thịnh thế thiên cổ! Thế nhưng... Ta lại không ngờ được, khát vọng tràn ngập còn chưa thi triển được đã gặp chuyện tiến thoái lưỡng nan như vậy...

- Hoàng tử phụ có tổng cộng hai mươi sáu người con, cha ta Ý Văn Thái Tử mất sớm. Bát Hoàng Thúc Đàm Vương bởi vì đệ đệ của vợ, Ninh Hạ chỉ huy có liên quan tới đảng án Hồ Duy Dung, sợ bị liên lụy mà tự vẫn. Cửu Hoàng thúc Triệu Vương cùng Nhị Thập Lục thúc đều mất sớm, chư vương còn lại đều được phân phong khắp nơi, tay cầm đại quyền, quân quyền, tự dưỡng quân, thu thuế má, bên ngoài gọi là phòng thiên hạ, kỳ thực đều là nước trong nước. Khi hoàng tử phụ còn khỏe mạnh, bọn họ còn có điểm cổ kỵ, nếu như có một ngày người băng hà, chư vương đều là thúc phụ của ta, bọn họ há chịu nghe ta hiệu lệnh, tôn ta làm chủ?

- Trong số chư vương, đặc biệt là tứ hoàng thúc Yến vương, cùng thập thất hoàng thúc Ninh Vương là mạnh nhất. Yến vương giữ Bắc Bình, Ninh Vương giữ Đại Ninh, cả hai đều gần Bắc nguyên, binh nhiều tướng mạnh tự nhiên không có gì đáng trách. Ta chỉ lo lắng, nhị vị hoàng thúc này tương lai nếu không nguyện ý tôn ta làm chủ, lại lệnh cho đám tướng sĩ đào ngũ, khởi binh tiến về Ứng Thiên, khi đó ta phải làm thế nào?

Chu Doãn Văn nói rất chậm, trong ngôn ngữ thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng thở dài, hiển nhiên, phiên vương chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng hắn, loại đau khổ này không phải người ngoài có thể hiểu được. Nếu nói thật ra, người bên ngoài sẽ cho rằng vị thái tôn điện hạ này còn chưa ngồi ấm chỗ đã muốn phế đám hoàng thúc, điều này có chút bất lợi đối với thanh danh của Chu Doãn Văn. Nhưng bản tính của hắn, cũng không muốn hạ thủ với đám hoàng thúc kia.

Tiêu Phàm khẽ khép hờ mắt, lắng lắng nghe Chu Doãn Văn kể lể. Lịch sử vẫn là lịch sử, lúc này Chu Doãn Văn quả nhiên đã tiên đoán được đám phiên vương kia chính là họa lớn, loại họa lớn này không quá vài năm sẽ chính thức xuất hiện. Mà theo như trong miệng của hắn, Yến vương cùng Ninh Vương chính là đám người đứng đầu trong loạn quân Tĩnh Nan chi dịch, cuối cùng chiếm lấy giang sơn của hắn. Bất kể nói thế nào, Chu Doãn Văn nguyện ý đem loại chuyện mất cảm phạm hủ này nói cho hắn, trong lòng Tiêu Phàm vẫn rất cảm động. Hắn có thể cảm giác được, Chu Doãn Văn xác thực đã coi hắn là bằng hữu, loại chuyện này chỉ có thể nói với bằng hữu có giao tình thâm hậu, nếu là bằng hữu bình thường, hắn sẽ tuyệt đối không nói tới.

Tiêu Phàm cũng không tiếp xúc nhiều lắm đối với Chu Doãn Văn. Chu Doãn Văn chỉ là một tiểu tử đáng thương, bên cạnh của hắn có đầy rẫy đám lão sư, nho thần miệng giảng nhân nghĩa đạo đức, đầy dẫy đám hoạn quan thái giám a dua nịnh nọt, bên trên còn có một vị tổ phụ Chu Nguyên Chương nghiêm khắc. Đây cũng là hoàn cảnh sống của hắn, trong cuộc sống của hắn có rất nhiều người, thế nhưng lại không có bằng hữu có thể đàm tiếu, có thể hỗ trợ lẫn nhau, là bằng hữu có thể móc gan móc ruột. Sau khi Tiêu Phàm xuất hiện, hắn thậm chí bị đánh chửi, thế nhưng Chu Doãn Văn lại có được cảm giác thân thiết, được người quan tâm chân thành, loại cảm giác thân thiết này không thể có trên người đám nho thần, hoạn quan kia. Tình cảm của nam nhân rất đơn giản, có đôi khi thậm chí vô tình được sinh ra. Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn chính là như thế.

Nhìn Chu Doãn Văn buồn rầu đầy mắt, Tiêu Phàm có chút không đành lòng, chung quy hắn cảm thấy phải nói chút gì đó.

- Điện hạ, hậu hoạn do phiên vương gây ra xác thực có tồn tại, không biết lão sư Hoàng tiên sinh của điện hạ có đề nghị gì?

Chu Doãn Văn cười cười, khuôn mặt u sầu hơi buông lỏng:

- Hoàng tiên sinh trấn an ta, hắn nói hôm nay đệ hạ vẫn còn khỏe mạnh, thời gian phiên vương làm loạn vẫn còn chưa tới. Hơn nữa binh lực của phiên vương cũng không có nhiều như chúng ta tưởng tượng, nhiều lắm chỉ có tác dụng tự bảo vệ mình mà thôi, vạn nhất có ngày bọn họ thực sự mưu phản, chúng ta dùng đại quân triều đình đánh bại bọn họ, đúng là dễ như trở bàn tay. Hoàng tiên sinh còn nói, Cảnh Đế Hán triều, thất vương phản loạn, Hán Cảnh Đế với Chu Á Phu, Đậu Anh làm soái, chỉ dùng mười ngày liền dẹp loạn thất vương chi loạn, phiên vương triều ta tuy nhiều, người cổ kỵ, cũng chỉ có Yến, Ninh nhị vương. Chẳng lẽ chỉ với hai phiên vương mà đại quân triều đình chúng ta còn không đánh bại được sao? Ha ha, tuy là ngữ điệu trấn an, bất quá ta cũng cảm thấy Hoàng tiên sinh nói rất có lý...

Tiêu Phàm thờ dài. Có câu hắn định nói nhưng cố nhịn lại, Hán Cảnh Đế anh minh quả quyết, Chu Doãn Văn người có thể so với người ta sao? Dưới tay Cảnh Đế có thiên cổ danh tướng Chu Á Phu, dưới tay Chu Doãn Văn người có ai? Tướng lĩnh có thể chinh chiến thiện chiến sớm đã bị gia gia người giết rồi, đám còn sống đều là kẻ tầm thường, có thể tin được sao? Lại nói Yến vương là kẻ hùng tài, chính là thế chi kiêu hùng, há lại đem so với đám thất vương kia?

Hoàng Tử Trung, Người coi hắn là người tốt! Trung thần vẫn chiếm phần nhiều. Liệt kê từng kẻ một, sợ nhất chính là đám trung thần mà ngu xuẩn này xuất hiện trong triều đình. Bọn họ tuy lòng mang trung quân đền nợ nước, tâm tư của đám người này chỉ có hại đế vương mà thôi, những người này so với gian thần càng đáng hận, càng đáng chết hơn! Cuối cùng kẻ làm hại đế vương bị mất giang sơn, đám xuẩn thần còn mang về mặt bị thương giữa mặt lên trời hô to: "Đây là thiên mệnh. Không phải chiến chi tội..."

Cũng tại bởi vì thiên mệnh, thân là đế vương thần tử, vậy người vội cái gì?

Tiêu Phàm há mồm, muốn khuyên Chu Doãn Văn đề cao cảnh giác đối với đám phiên vương, không nên tin ngôn ngữ trấn an của đám hủ nho bên người, tránh hại nước hại mình, mà lời vừa muốn ra khỏi miệng, Tiêu Phàm đột nhiên đột ngột bưng bình tĩnh, lập tức nín thinh. Thân phận của mình chẳng qua chỉ là thảo dân, không có danh phận gì khó có thể góp mưu, có mấy lời đại thần có thể nói, thế nhưng thảo dân tuyệt đối không thể nói, cho dù thái tôn điện hạ kết bạn với thảo dân, thế nhưng thảo dân vẫn không thể nói, nếu không sẽ hại chết chính mình. Còn nhiều thời gian, mà đợi sau này có thân phận, có cơ hội, lúc đó khuyên nhủ vị thái tôn điện hạ đơn thuần này cũng không muộn.

Nói ra được khúc mắc trong lòng, tâm tình của Chu Doãn Văn tốt lên rất nhiều, buồn bực bị quét sạch, vẻ mặt lại tràn ngập nụ cười sáng lạn. Có ít người sau khi kể rõ tâm sự với bằng hữu, thật ra không nhất thiết cần bằng hữu gỡ rối, cho ý kiến, mà hắn cần, vắn vắn chỉ là một người có thể im lặng lắng nghe hắn mà thôi, nói xong thì tốt rồi, những chuyện không vui sẽ bị quét ra ngoài, cũng không có người tiến hành phân tích nghiên cứu những chuyện phiền não này.

Tiêu Phàm cười nói:

- Điện hạ đã kể xong chuyện rồi, liệu còn muốn nghe chuyện con khi nữa không? Hôm nay đến tình tiết rất tuyệt vời, đó là đại náo Thiên cung..

Nhìn qua cửa sổ, mặt trời đang ngả về tây, trên mặt Chu Doãn Văn tràn đầy vẻ nuối tiếc, nói:

- Hôm nay đã muộn rồi, ta còn phải trở về kinh sư, ngày mai đi, ngươi biên thêm vài đoạn gay cấn nữa, ngày mai kể cho ta thêm một chút...

Quay đầu đang định kêu thân quân bãi giá, ánh mắt của Chu Doãn Văn lại không tự giác được nhìn về phía cây đàn dóm bày trong phòng, sau đó nói:

- Ngươi đặt đàn trong này, chẳng lẽ ngươi biết đánh đàn à?

Tiêu Phàm nhún vai nói:

- Ta chỉ học đòi chút chút mà thôi, nhưng mà vị hôn thê của ta biết đánh đàn. Nàng còn có một nha hoàn tên là Bão Cầm mà...

Chu Doãn Văn cười chỉ chỉ Tiêu Phàm, nói:

- Lại khiêm tốn rồi, ngươi quá khiêm nhường đi, ta sớm đã nhìn ra, ngươi chính là hạng người thâm tàng bất lộ, thê tử biết đánh đàn, ngươi thân là phu quân, làm sao có thể không biết? Hòa tấu cùng ta, chúng ta chơi một khúc Cao Sơn Lưu Thủy của Bá Nha và Tử Kỳ thời Xuân Thu Chiến quốc nào...

Tiêu Phàm gấp đến độ mặt mũi trắng bệch:

- Điện hạ, nếu bàn về chuyện vượt ve nữ nhân, thảo dân trái lại có phần tâm đắc. Nhưng đánh đàn, thảo dân lại thật sự không biết...

Chu Doãn Văn không tin, cười to nói:

- Đừng khiêm tốn nữa! Ngươi nói không thật chút nào, ta không tin, mau mau cầm đàn tới!

Tiêu Phàm khổ sở, rầu rĩ đem hai cây đàn bày trong phòng tới.

- Thái tôn điện hạ, rồi ngươi sẽ biết, ta là người nói chuyện trung hậu thành thật cỡ nào...

Trong phòng, tiếng đàn du dương nhẹ nhàng lan tỏa. Hai tay Chu Doãn Văn gảy hồ cầm, thần sắc chuyên chú, vẻ mặt tuấn tú có phần ngây thơ lúc này bỗng trở nên trầm ổn mà vong tình, mười ngón tay thon dài lướt nhẹ trên dây đàn, một chuỗi âm phù nho nhỏ êm tai từ mười ngón tay hần nhẹ nhàng toát ra, bay bổng, như một đám Tinh Linh có mặt khắp nơi, trong nháy mắt tùy ý bay múa trong cả Túy Tiên lâu...

Trong hành lang của Túy Tiên lâu, Hoàng Tri huyện hơi nhắm mắt, thần sắc say mê, xúc động than thở:

- Vui vui như Thái Sơn, Cuồn cuộn như nước chảy (1)... Nhân sinh gặp tri âm, chỉ dùng khúc xướng thuật, điều thú vị của cuộc đời chính là chỗ này! Hay cho một khúc Cao Sơn Lưu Thủy, thiên cổ có một không hai!

Tiếp đó thần sắc của Hoàng Tri huyện lại trầm xuống, vừa nghĩ tới chuyện thái tôn điện hạ coi tên Tiêu Phàm kia là tri kỉ, lòng hần lại tràn đầy ghen ghét. Một tên nữ tỳ của thương hộ ti tiện, hần có tư cách tài cán gì trở thành tri âm của Thái Tôn? Ngoài ghen ghét ra, Hoàng Tri huyện cũng bắt đầu do dự, vốn muốn xin Lễ bộ Hoàng Thị Lang tương trợ, tới Giang Phổ lật đổ Tào Nghị cùng Tiêu Phàm, hôm nay Tiêu Phàm được Thái Tôn coi trọng, Hoàng Thị Lang có thể động vào hần sao?

"Chát! Choang —"

Một đạo tạp âm chói tai giống như rock and roll loại nặng ở kiếp trước, lại giống như kim loại va vào nhau phá vỡ tiếng đàn du dương.

Mọi người ở trong hành lang đang mê say thưởng thức, lúc này sắc mặt lập tức tràn đầy hoảng sợ. Mọi người kìm lòng không được rung mình một cái, đồng thời lui về sau một bước, vẻ mặt nhăn nhó như khi ăn phải ớt.

Tiếng đàn trong lầu ba cũng theo đó mà dừng lại, sau đó tiếng đàn lại tiếp tục, lại du dương lan truyền...

Tiếp đó lại một chuỗi tiếng động chói tai vang lên, mọi người một lần nữa lui về phía sau, tiếng đàn lại dừng lại...

Cứ như vậy vài lượt, mọi người dưới sự kích thích vừa hưởng thụ, vừa bị tra tấn, rốt cuộc cũng nghe xong một khúc Cao Sơn Lưu Thủy.

Trong phòng,

Tiêu Phàm vui mừng đắc ý nói:

- Thái tôn điện hạ, thảo dân hòa tấu đánh đàn, điện hạ có cảm thấy hòa hợp không? Thảo dân phát hiện mình dần dần tìm được cảm giác rồi...

Chu Doãn Văn lớn tiếng ho khan, sau đó trầm ngâm nói: -

- Cái này... Cái này àỪm, ta trở về ngắm lại sau đó sẽ trả lời ngươi.

Gãi gãi da đầu đang run lên do tạp âm kích thích, Chu Doãn Văn cũng không kịp nói lời cáo từ mà vội vã bãi giá mà đi.

Thái Tôn rời đi, Hoàng Tri huyện cùng Tào Nghị cũng trở về nhà môn.

Trong Túy Tiên lâu, lão Thái nghe rằng tròn mắt nói:

- Chương quỹ, Thái tôn điện hạ đánh đàn lạ thật...Lúc đầu ngài đánh thật dễ nghe, thế nhưng đoạn giữa hơi khó nghe một chút...

Tiêu Phàm tức giận trừng mắt liếc hắt một cái, nói:

- Ngươi biết cái gì! Nghe tiếng đàn mà luận người, từ trong tiếng đàn mà người gầy có thể biết được người đó nghĩ gì, tính cách ra sao, đây là chuyện mà người văn hóa thích nhất...

Lão Thái nghe ngắc không hiểu nói:

- Chương quỹ, từ tiếng đàn của thái tôn điện hạ, ngài luận ra điều gì?

Sắc mặt của Tiêu Phàm trở nên ngưng trọng, trầm tư nói:

- Từ trong tiếng đàn của thái tôn điện hạ, ta cảm giác được...Hắn đang cân bằng hữu!

Trên đường trở lại kinh sư, hiệu úy Viên Trung tiến lên nịnh nọt nói:

- Điện hạ, cảm kỹ của ngài càng ngày càng thành thạo rồi. Thuộc hạ là người thô kệch không hiểu cảm nghệ, nghe xong cũng cảm thấy vong tình, điện hạ thật sự cao minh.

Chu Doãn Văn cười nói:

- Nghe đàn luận người, cổ nhân thường nói "Nghe thấy huyền ca biết nhĩ ý", ta hôm nay ta mượn Bá Nha Từ Kỳ, chính là vì dẫn dắt tri âm, cũng giống như dẫn dắt ý chí bình sinh vậy. Tri âm gây hồ cảm, có thể từ trong đó suy ra tâm tình của hắn, như thế chẳng phải diệu ư? Chẳng phải nhĩ ư?

- Điện hạ đã luận ra điều gì từ tiếng đàn của Tiêu Phàm vậy ạ?

Chu Doãn Văn nghe vậy, sau khi trầm mặc nửa ngày, ngửa đầu ngóng nhìn bầu trời, mặt đầy vẻ hiu quạnh, thật lâu sau hắn mới mở miệng:

- Từ bên trong tiếng đàn của Tiêu Phàm, ta cảm giác được... Hắn quả nhiên không biết đánh đàn!

(1): Cao sơn lưu thủy" gắn liền với điển tích Sở Bá Nha - Chung Tử Kỳ. Tương truyền, hơn hai nghìn năm trước Bá Nha hay đàn bản "Cao sơn lưu thủy", nhưng chỉ có một mình Chung Tử Kỳ biết thưởng thức. Một lần Bá Nha gảy đàn, chỉ tại non cao, Tử Kỳ liền bảo "Thiện tại hồ cổ cầm, nguy nguy hồ nhược Thái Sơn" (Đánh đàn hay thay, vui vợi tựa Thái Sơn). Bá Nha chỉ tại vực sâu, Tử Kỳ nhận ngay ra rằng "Đẳng đẳng hồ nhược lưu thủy" (Cuốn cuộn như nước chảy).

Khi Tử Kỳ lâm bệnh chết, Bá Nha chỉ gảy đàn thêm một lần duy nhất trước mộ người tri âm rồi đập đàn vào tảng đá, không bao giờ cầm đến cây đàn nữa.

Bản "Cao sơn lưu thủy" lưu truyền ngày nay chủ yếu là bản do Xuyên Phái đời Thanh gia công và phát triển, được Đường Di Minh đời nhà Thanh ghi lại trong "Thiên văn các cầm phổ" (năm 1876). Ông đã hết sức phát huy các thủ pháp cồn, phát, xước, chú, khiến hình tượng núi cao, nước chảy thêm rạo rờ, nên mới có danh xưng "Thất thập nhị cồn phát lưu thủy".

Bản nhạc này được phân thành 9 đoạn và một vĩ thanh, cụ thể là 4 bộ phận lớn: khởi, thừa, chuyển hợp. Phần khởi (đoạn 1 đến đoạn 3), thông qua giai điệu trầm trầm, hồn hậu, uyển chuyển và âm bội sáng rõ, đã biểu hiện được những cảnh tượng kì diệu của núi cao trùng điệp, suối chảy khe sâu một cách rõ ràng, tươi sáng.

Phần thừa (4 và 5), dàn trải không dứt, giai điệu đậm màu sắc ca hát, giống như những giọt nước chảy trong khe suối tập hợp thành dòng nước mạnh. Phần chuyển (6 và 7), nhờ vào khúc điệu có thứ tự bội âm đi xuống và âm giới của 5 thanh đi lên, âm hóa với xung động mạnh, kết hợp với các thủ pháp cồn, phát, như một dòng thác chảy ào ạt xuống, dồn vào sông biển cuộn trào sóng lớn. Phần hợp (đoạn 8 và vĩ thanh), vận dụng một phần âm điệu của phần thừa và phần chuyển tạo thành hiệu quả hô ứng, tạo nên dư âm như sóng trào trên sông biển, khiến người nghe có thể cảm nhận dư vị hết sức ngời ngàng, thú vị.

Thời nhà Đường, "Cao sơn lưu thủy" phân ra thành hai khúc, không phân đoạn. Đến thời Tống lại phân cao sơn thành 4 đoạn, lưu thủy thành 8 đoạn, thiên về lưu thủy, khiến cho người nghe có cảm giác biển lớn đang vỗ sóng bên tai, âm vang mãi không thôi.

Lắng nghe khúc nhạc, nếu thật sự không nhập tâm và tình tế thì chúng ta không thể thấy hết cái hay cái đẹp của nó. Khúc nhạc bắt đầu bằng những thanh âm nhẹ nhàng và chậm rãi. Tiếng đàn đưa ta đến một không gian cao, rộng và thoáng đãng và mơ màng. Ta như thấy lại hình ảnh Bá Nha năm nào đang đưa người theo điệu nhạc, đôi mắt nhắm lại và mơ về một nơi xa nào đó. Chỉ có đôi tay người nghệ sĩ lướt nhẹ trên phím đàn khi trầm khi bổng, dặt dìu, êm ái. Xung quanh là con sông chảy hiền hòa ôm vào lòng nó những dãy núi mù sương... Có lẽ đây là không gian mà ta gọi là "Cao sơn".

Rồi bỗng nhiên, nhịp đàn nhanh dần, réo rắt những dịp dồn dập nhau. Tường chừng như cả trái tim người nghệ sĩ cũng rung lên với nhịp thờ gấp gáp. Ta lại như thấy mình giữa một khung cảnh sơn thủy hữu tình, một ngọn núi xa xa, một dòng thác chảy mạnh mẽ. Dòng nước cuộn sóng tung bọt trắng xóa. Con nước chảy từ trên cao hòa mình vào dòng nước lớn. Khung cảnh ấy có thể hình dung là "Lưu thủy". Kết lại bản nhạc vẫn là những điệu âm réo rắt rồi nhỏ dần nhỏ dần như dòng chảy đang dần về một nơi xa lắm.

Bản nhạc không chỉ hay ở giai điệu mà còn đẹp như một bức tranh hữu tình. Đôi khi giữa dòng đời hối hả, dành ra một khoảng để lắng nghe "Cao sơn lưu thủy", ta lại thấy tiếng đàn như rót vào tim những thanh âm trong trẻo nhất. Một chút gì đó hoàn toàn thanh khiết không vướng bụi trần. Đó là tinh hoa của trời đất, của tình người tri cố, của những tâm hồn cô độc tìm thấy nhau giữa cuộc đời nhiều oan trái. Để rồi mỗi sáng thức dậy sẽ lại thấy lòng mình thanh thản và nhẹ tênh. Và lại thấy như có tiếng đàn vẫn réo rắt, du dương ngay trong chính tâm hồn mình...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Cô nữ đến từ phương bắc

Thời tiết của Giang Phổ huyện trở nên rét đậm, khi buổi trưa tới, bên ngoài cổng thành phía bắc xuất hiện một đám khất cái quần áo tả tơi. Danh từ khất cái chính là một trong những thứ xuất hiện từ xa xưa nhất, từ khi xã hội loài người phân ra giai cấp, khất cái cũng được sinh ra. Nghề nghiệp này là lựa chọn cuối cùng của đám người nghèo, phiêu bạt bốn phía, không chỗ nương tựa, bị người khinh, bị chó khi, chỉ lo ba bữa cơm, áo quần rách nát, chua xót gian nan chỉ có bản thân họ mới hiểu.

Bọn khất cái này có nam có nữ, có già có trẻ, trong tay mỗi người đều cầm một cây gậy trúc cao cỡ nửa người, bưng một cái chén bẽ, thậm chí còn có cả một mảnh ngói vỡ, trên người là một bộ quần áo đơn nát tươm. Dưới thời tiết hàn đông rét đậm này, đám ăn mày đều lạnh run, thân thể muốn đông cứng lại, một đường tập tễnh đi tới, khi tới gần cửa thành, đám khất cái hiển nhiên có chút do dự, vừa muốn vào nhưng lại sợ. Bọn họ là một đám người tự ti tự tiện bị cực khổ dày vò, bọn họ đã quen với những ánh mắt hèn mọn soi mói, quen bị người khác xua đuổi, đánh đập, vì sinh tồn, bọn họ ném đi tất cả tự tôn không tất yếu, chỉ vì đổi lấy một bữa tàn canh lưng dạ.

Một nữ hài với thân thể nhỏ yếu gian nan bước đi trong đám khất cái. Nàng cũng giống như tất cả những kẻ khất cái khác, thần sắc trống rỗng chết lặng, phẳng phất như cái xác không hồn, bước cao bước thấp đi theo đám người tiến về phía trước. Nàng tầm mười một mười hai tuổi, mặc một thân áo đơn rách nát nhìn không ra màu sắc, bên dưới mặc một cái quần nhỏ ngắn, có vẻ không vừa khổ người, lộ ra đôi cẳng chân xanh gầy như que củi, hai chân để trần. Do mùa đông lạnh lẽo này, đôi chân nhỏ đã sinh ra vài vết nứt kinh khủng, mái tóc khô vàng dơ dáy bấn thiêu che kín khuôn mặt nhưng mơ hồ vẫn còn nhận ra khuôn mặt thon gầy nhỏ nhắn xinh xắn, tay chân tựa hồ bởi vì thiếu dinh dưỡng cho nên trông rất gầy yếu.

Tiểu cô nương lẫn trong đám khất cái, cũng không có chút khác biệt gì đối với đám người, rất bình thường, cơ hồ làm cho người ta không thể phát hiện ra sự hiện hữu của nàng. Nhưng ở nàng có một điểm bất đồng rất lớn so với những tên khất cái khác. Chỗ bất đồng chính là cặp mắt phía sau làn tóc rối bời kia. Đó là con mắt linh động mà giàu sinh cơ, chúng đang không ngừng quan sát khắp nơi, rất chăm chú tìm kiếm những thứ có quan hệ tới sự sinh tồn của bản thân. Đó là con mắt bất khuất, bùng binh mà tràn ngập sự kháng cự. Mặc dù thân trong tuyết cảnh cũng muốn chống lại vận mệnh, bất lý bất kỳ cơ hội được sinh tồn nào. Con mắt hung tàn mà điên cuồng, tràn ngập thô bạo, giống như một đầu sói cái nhỏ đang đói. Vì một mảnh thực vật nho nhỏ, nàng có thể phản đầu quên mình xông lên cắn xé hết thấy đám người cạnh tranh. Khó mà tưởng tượng, trong ánh mắt của một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi lại toát lên tình cảm phức tạp như thế.

Đám ăn mày chỉ đứng do dự trong chốc lát, rồi cuộc cũng quyết định vào thành. Trước vấn đề sinh tồn, tất cả tự tôn cùng sợ hãi đều có vẻ nhỏ bé. Tiểu cô nương lẫn trong đám người, lẻ từng bước tiến vào trong thành. Thần sắc của nàng có vẻ mệt mỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn bấn thiêu toát ra khát vọng cùng chán ghét đối với sinh tồn. Hai loại tâm tình hoàn toàn mâu thuẫn thể hiện trên khuôn mặt chưa thành niên của nàng.

Đám ăn mày tập tễnh đi qua cửa thành vào huyện Giang Phổ, đám binh vệ thủ thành dùng ánh mắt chán ghét liếc nhìn bọn họ, sau đó mau chóng rời mắt nhìn đi chỗ khác. Gần ba mươi năm Đại Minh khai quốc, hoặc thiên tai, hoặc dịch bệnh, khất cái không ruộng không nhà giống như bọn họ quả thực rất nhiều. Hầu như rất ít người trong bọn họ gây ra hứng thú đối với đám sĩ tốt thủ thành, ngay cả kiểm tra cũng lười làm. Hoàng Đế Hồng Vũ đem con dân thiên hạ quy hoạch làm quân, dân, lữ, tượng rất nhiều loại. Mỗi hộ đều có hộ tịch lưu tại nha môn, được quản thúc nghiêm khắc. Nhưng loại khất cái hành khất khắp nơi này, bất kỳ một triều đại nào cũng không thể tránh khỏi.

Đám ăn mày vừa tiến vào thành, rất ăn ý liền tách ra, đều tự đi kiếm ăn, đây là quy củ bất thành văn của khất cái, phân tán tỷ lệ được dân chúng bố thí mới cao. Tiểu cô nương chống một cây gậy trúc nhỏ trầm mặc không nói gì tiến về phía nam thành. Đi được một lát, nàng liền tìm tới một góc chân tường ngồi xuống để tiết kiệm chút thể lực không được dư dả gì. Thế cho nên nàng mới tìm một góc ngồi xuống, thân thể cứng đờ giống như tượng gỗ. Hàn phong lạnh thấu xương thổi qua, tiểu cô nương đột nhiên rùng mình một cái, hai tay không tự chủ được mà chà xát lên cánh tay đã đông cứng, đôi mắt linh động nhìn lên bầu trời bao la, trong mắt lộ vẻ oán hận thật sâu. Khí trời thật khắc nghiệt, chính là thiên dịch của đám ăn mày áo cơm không có, thiên đạo sao mà bất công, quyền quý phú thân cầm ngọc thực dư giả, mà người nghèo lại ăn đói mặc rách!

Gió lạnh lùa vào con ngõ nhỏ, tiểu cô nương càng lúc càng không thể chịu nổi cái lạnh thấu xương, chỉ ngồi được một lát, bắt đắ dĩ nàng phải đứng lên, dùng phần thể lực còn sót lại chèo chống thân hình nhỏ bé suy yếu của mình, chậm chạp tiếp tục tiến về phía trước, không đếm xỉa gì đến đám người trên đường đang dùng những ánh mắt khác thường nhìn mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng chăm chú căng ra, một tay chống gậy trúc, tay kia không cam lòng vuron về trước, vừa đi vừa xin chút thực vật của người đi đường, nhưng nàng cũng không như những tên khát cái khác biết dùng xảo ngôn nịnh nọt, nàng chỉ biết cắn chặt môi, không nói một lời, cái đầu nhỏ hơi ngẩng lên, dù là lâm vào tuyệt cảnh, thế nhưng nàng vẫn quật cường bảo lưu lấy một phần tự tôn nho nhỏ, khuất phục duy nhất là nàng còn có khả năng vuron bàn tay nhỏ bé về phía trước xin thức ăn. Kẻ hành khát cao ngạo như vậy đương nhiên là không hề có thu hoạch.

Mãi cho đến khi giữa trưa, tiểu cô nương quật cường này vẫn không có một chút thu hoạch gì. Nàng vẫn ngẩng cái đầu nhỏ lên, vẻ mặt toát ra một cổ thần sắc bướng bỉnh không khuất phục, bước tập tễnh dọc theo con đường lát đá xanh, cách đó không xa, một tòa lầu lâu khí phái lịch sự tảo nhả xuất hiện trước mắt nàng, lầu cao ba tầng, biển đề chữ vàng chói mắt, bên trên là ba chữ to: "Túy Tiên lâu". Nguyên bản con mắt ảm đạm vô quang của tiểu cô nương đột nhiên sáng lên, trong ánh mắt lộ ra một loại quang mang hưng phấn.

Trong Túy Tiên lâu.

Tiêu Phàm miễn cưỡng tựa lên quầy, con mắt sụp xuống, cũng không muốn trò chuyện với Thái Hư. Hôm nay khách nhân đến Túy Tiên lâu cũng không nhiều lắm, khí trời quá lạnh, đám khách nhân đều trốn trong nhà không muốn ra khỏi cửa, thế cho nên Túy Tiên lâu tự nhiên vắng vẻ hơn ngày thường.

Thái Hư cảm thấy rất vui, hôm nay người tới không đông, lão cũng được thanh nhàn hơn, dù sao mỗi ngày Tiêu Phàm đều cho hắn ăn, điều này đối với một lão thọ tinh trăm tuổi mà nói, liệu còn có chuyện gì hạnh phúc hơn sao?

- Tiêu lão đệ à, bản đạo nghe nói ngươi cự tuyệt Trần Tứ Lục đề thân? Có chuyện này à?

Trên khuôn mặt già nua của Thái Hư hiện lên nụ cười xấu xa, rất không có dáng vẻ để người khác tôn trọng của người già.

Tiêu Phàm ngây ra một lúc, sau đó cười khổ nói:

- Khó trách người trong đạo giáo lấy Bát Quái làm tôn chỉ, thì ra là có nguyên nhân, một trăm ba mươi tuổi mà còn Bát Quái như thế...

Thái Hư cười đến nỗi khuôn mặt đầy nếp nhăn:

- Tiêu lão đệ, lựa chọn của ngươi thật sáng suốt, ha ha! Bản đạo sớm đã nói, nhập hộ thương tịch là tự họa lạc, Tiêu lão đệ tiền đồ vô lượng, há có thể trở thành con rết của thương nhân? Nếu như ngươi trở thành thương nhân, sau này muốn làm quan cũng không được...

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói:

- Đạo trưởng ngươi hiểu lầm rồi, sở dĩ ta cự thân, không phải là bởi vì thân phận địa vị của Trần gia, mà là... Ta cùng với Trần tiểu thư xác thực không có tình cảm, nếu như ta thật yêu mến Trần tiểu thư, đừng nói là một hộ thương gia, cho dù nàng là một tên khát cái, ta cũng nhất định phải cưới...

- Ngươi cự tuyệt Trần Tứ Lục đề thân, là vì không có tình cảm với Trần tiểu thư?

Thái Hư ngơ ngác hỏi.

Tiêu Phàm gật đầu.

Thái Hư cười hắc hắc, nói:

- Được rồi, không quan là bởi vì nguyên nhân gì, dù sao ngươi cự tuyệt hẳn là được rồi, cự tuyệt Trần Tứ Lục, chính là sớm phá đi chương ngại, để trong tương lai ngươi thăng chức thật nhanh a...

Tiêu Phàm cảm thán nói:

- Đạo trưởng, hai ta vẫn luôn rất hiểu ý nhau, xin ngươi đừng để cho ta sinh ra một loại cảm giác không hài lòng đối với ngươi có được hay không? Ngươi là người xuất gia, sao lại tham lợi danh hơn cả người trong thế tục vậy?

Thái Hư nở nụ cười, cười rất cao thâm:

- Cái gì gọi là thế tục? Cái gì gọi là lợi danh? Đạo pháp tôn trọng tự nhiên, thế gian vạn vật cường cầu không thể được, say mê phú quý chính là ngộ cụt. Thế nhưng ngươi quá xem thường điều này rồi, không nên làm con rết thương hộ, lúc đó không phải ngộ cụt mới lạ? Tiêu lão đệ à, bản đạo xem mệnh cách của ngươi, chính là cực phú cực quý, ngươi cần phải thuận theo mệnh lý, không nên nghịch thiên...

Tiêu Phàm nghiêm trang chỉ chỉ tới cái bàn trong hành lang, nói:

- Đạo trưởng, nơi đó có rất nhiều người còn chưa được hưởng thụ hoạt động xem bói lừa dối miễn phí của Túy Tiên lâu chúng ta, ngươi nhanh đi lừa chết bọn họ đi, chúng ta đã quen với việc này rồi, ngươi không cần lừa dối thêm nữa...

Thái Hư tức giận đến nổi dậm chân bình bịch:

- Bần đạo há lại lừa gạt ngươi? Mỗi một câu nói của bần đạo với ngươi đều là sự thật đó!

Tiêu Phàm liếc xéo lão, nói nhỏ:

- Khi ta vừa quen ngươi, ngươi liền làm ta sợ, nói ta có điềm hung nha...

Thái Hư lạnh lùng nói:

- Lần đó ngươi bị ta lừa một bữa cơm cũng chỉ mất có năm mươi văn tiền, cơm nước xong ta còn thăm chửi, mắng ngươi là đồ ngu, ngươi dùng tiền không suy nghĩ, mệnh trung chú định là tiểu nhân phá gia, không phải là điềm hung thì là cái gì...

Hai mắt Tiêu Phàm trừng lên:

- Không nói không biết, thì ra đạo trưởng ngươi là loại người này, mệnh trung của ta quả nhiên là tiểu nhân...

- Khụ, bần đạo chẳng qua là lấy một cái thí dụ thôi...

- Về sau ngươi lại gạt ta nói ngươi có công phu...

Thái Hư nổi giận:

- Bần đạo thật sự biết công phu! Lời này ta đã nói bao nhiêu lần rồi, nhưng mà sao ngươi cứ không tin thế?

Tiêu Phàm xì một tiếng, nói:

- Ngươi đơn giản chỉ chạy nhanh hơn ta một chút mà thôi, cái này cũng gọi là công phu à?

Thái Hư sắp phát điên, lão giựt mạnh tóc, khuôn mặt già nua tức giận đến nổi vặn vẹo, dậm chân nói:

- Xú tiểu tử, ngươi không tin đạo gia có công phu phỏng? Đạo gia sẽ biểu diễn cho ngươi coi!

Nói xong Thái Hư liền dậm chân, vèo một tiếng, liền biết mất trước mắt Tiêu Phàm.

Con mắt của Tiêu Phàm trừng lên, nhìn quanh khắp nơi một phen, cuối cùng liền thấy phía trên đại đường của Túy Tiên lâu, trên xà nhà cao tới hai trượng, Thái Hư đang mang vẻ mặt đắc ý vuốt chòm râu, lộ ra nụ cười cao thâm, nhẹ nhàng mà bí hiểm.

- Oa!

Đám thực khách đang ăn cơm trong đại đường lập tức sợ ngây người, sau khi trầm mặc một lát, chúng thực khách đều vỗ tay nhiệt liệt, trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ sùng kính.

Thái Hư ha ha cười, phất ống tay áo giống như đại điều bay lượn, với tư thế vô cùng tiêu sái phiêu dật chậm rãi bay trở về trước quầy. Các thực khách vẫn vỗ tay chưa dừng, xem ra thời đại này võ lâm cao thủ ở dân gian có uy vọng rất cao.

Bay trở về trước mắt Tiêu Phàm, Thái Hư vô cùng đắc ý trong tiếng vỗ tay của các thực khách, lão vuốt chòm râu, ngẩng cao đầu, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ:

- Hiện tại ngươi đã tin là ta không lừa ngươi rồi chứ? Thấy khinh công của ta thế nào?

Hai mắt Tiêu Phàm hơi giựt giựt nhìn hắn, vẫn không nói được tiếng nào, giống như si ngốc vậy. Giờ phút này trong lòng hắn thực sự rất rung động, khinh công, đây mới thực là khinh công a! Nguyên lai trong tiểu thuyết võ hiệp kiếp trước cũng không có viết loạn, trên đời này quả thực vẫn có loại công phu thần kỳ này. Xà nhà cao hai trượng, vậy mà có người vèo một tiếng đã phi lên trên đó, hoàn toàn không cần để ý tới lực vạn vật hấp dẫn, chỉ cần muốn bay thế nào thì bay thế đó...

Lão đầu nhi này quả thật quá thần kỳ! Lão có còn là người không?

Tiêu Phàm ngây ngốc trừng mắt nhìn Thái Hư, miệng há thật to. Lần đầu tiên hắn phát hiện nguyên lai Thái Hư thật ra là một người thành thật, những lời trước kia cũng không có lừa hắn, chỉ là mình quá không tin lão, thật sự phải xin lỗi Tam Thanh đạo nhân rồi...

- Này! Này này! Ngươi ngốc à?

Thái Hư vừa đắc ý vì mọi người tán dương, lại vừa không cao hứng thấy Tiêu Phàm một cái.

Tiêu Phàm lập tức lấy lại tinh thần, hai mắt lập tức biến thành hai viên lửa đỏ, con mắt cuồng nhiệt nhìn chăm chăm Thái Hư, lắp ba lắp bắp nói:

- Ngươi... Ngươi thật sự biết công phu? Khinh công?

Thái Hư ngao nghể gật đầu:

- Ngươi nói thử xem? Không phải là vừa rồi chính mắt ngươi đã nhìn thấy sao?

Tiêu Phàm vèo một cái đã rời khỏi quầy hàng, sau đó duỗi tay sờ tới sờ lui trên người Thái Hư, khiến da đầu Thái Hư run lên.

- Ngươi làm gì vậy?

- Ta xem ngươi có buộc dây thép hay không... Ngươi cũng biết rồi đấy, đầu năm nay lừa đảo quá nhiều đi...

Thái Hư tức giận nói:

- Bần đạo chưa từng lừa gạt ngươi! Vì sao ngươi vẫn còn chưa tin ta?

Tiêu Phàm sờ soạng trong chốc lát rồi mới dừng lại, sau đó dùng vẻ mặt sùng kính nói:

- Tin, ta tin rồi.

- Vậy ngươi nói đi, ngươi có nguyện ý học công phu của bần đạo hay không? Bần đạo có thể dạy ngươi kinh công..

Tiêu Phàm nghĩ ngợi thoáng qua, sau đó cẩn thận từng ly từng tí chỉ chỉ lên xà nhà, nói:

- Đạo trưởng, vừa rồi ta còn chưa thấy rõ, ngươi có thể làm động tác chậm một chút bay lại một lần hay không?

Thái Hư vui vẻ cười nói:

- Chuyện này có đáng gì, bay một trăm lần cũng không vấn đề.

Vừa dứt lời, vèo một tiếng, Thái Hư lại bay lên xà nhà, sau đó ồng tay áo vung lên, một lần nữa bay xuống.

- Lại...Lại bay một lần nữa nha?

Tiêu Phàm kích động hai mắt bắn ra tinh mang.

Vèo! Lại bay lên.

- Quá sắc bén rồi!

Tiêu Phàm ngửa đầu nhìn Thái Hư đang treo trên xà nhà, phát ra lời tán thưởng từ đáy lòng.

Tiếp đó Tiêu Phàm thuận tay vớ lấy một chén trà trên quầy, sau đó kêu lên:

- Đạo trưởng, thử độ khó cao hơn, xem ám khí!

Chén trà nhanh như lưu tinh bắn về phía Thái Hư.

Khuôn mặt tràn ngập đắc ý của Thái Hư lập tức cứng lại, ngược lại hóa thành vẻ hoảng sợ.

- A ——Không nên!

"Bốp!"

Chén trà rất chuẩn xác đập trúng Thái Hư ở trên xà nhà, Thái Hư ai nha hét thảm một tiếng, giống như con vịt mập bị súng săn bắn rơi, ở giữa không trung có vũng vấy vài cái, sau đó giống như quả cân thăng tấp rơi xuống.

"Rầm!"

Khuôn mặt già nua của Thái Hư thân mật tiếp xúc với nền nhà, thoáng cái bụi bặm cuốn loạn, tư thế giống như hiện trường một vụ tai nạn thảm khốc.

Tiêu Phàm hơi ngây ra, sau đó bi thiết lên tiếng:

- Đạo trưởng! Ngươi làm sao vậy! Không có sao chứ?

Chúng thực khách trong nội đường cũng ngây ra, sau đó đều tỉnh tiền rồi đi, giống như chim thú bay loạn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tuổi nhỏ tang thương

Thái Hư liên tục rên rỉ, mặt mũi bầm dập từ từ đứng dậy, các thực khách trong Túy Tiên lâu đã sớm chạy sạch.

Thanh âm bi thiết của Tiêu Phàm lập tức biến thành kinh hãi:

- Đạo trưởng, người không sao rồi chứ? Ta thật mừng...

- Người... Người cầm miệng! Bắn đạo... Ôi, bắn đạo những tưởng đòi thiên thu, người cái tên yêu nghiệt này... Ôi! Đau chết đạo gia rồi!

Con mắt của Tiêu Phàm toát lên quang mang sùng bái:

- Đạo trưởng thụ trọng thương, nhưng mà trông vẫn còn rất sinh long hoạt hổ. Thật là làm tại hạ kính nể vạn phần, đạo trưởng càng già càng dẻo dai, có thể nói là bất tử thần tiên. Đạo trưởng, ta sùng bái người a...

Thái Hư ngẩng cao khuôn mặt già lem luốc giận giữ nói:

- Người, tên hỗn đản này, thừa dịp bản đạo không chú ý, không ngờ ám toán bản đạo....

Tiêu Phàm vô tội nói:

- Người tập võ các người không phải nói con mắt nhìn sáu đường, tai nghe tám phương sao? Cái chén lớn như vậy, chẳng lẽ người không nhìn thấy?

Thái Hư càng thêm phần nộ:

- Người biết cái gì! Khinh công của ta là Thê Vân Tung, toàn bộ nhờ một hơi nội khí nâng lên, khiến thân thể bay lên không. Người bắt ngờ ném chén trà tới, chính là lúc bản đạo ở giữa không trung lấy hơi, làm sao bản đạo có thể xoay sở?

Tiêu Phàm trừng mắt nhìn, cũng tức giận nói:

- Có mỗi cái chén mà không đỡ được, như vậy tính ra, khinh công ngoại trừ nhảy cao hơn được một chút, chạy trốn nhanh hơn một chút, ngoài ra không còn có tác dụng gì khác?

- Nói bậy! Khinh công chính là võ công lợi hại nhất của thế gian, sao lại vô dụng được? Trên đời này há có loại võ học nào vượt qua được khinh công?

- Rõ ràng chỉ nhảy cao hơn một chút, chạy trốn nhanh hơn một chút, sao lại biến thành võ công tối thượng vậy ta?

- Chẳng phải binh pháp đã nói: ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách sao? Chỉ cần có thể chạy nhanh, chính là võ công cao minh nhất!

Con mắt của Tiêu Phàm tròn lên:

- Miệng lưỡi của Đạo trưởng thật tốt, rõ ràng là nguy biện, ngay cả binh pháp cũng đem ra hết...

Nói thật, trong lòng Tiêu Phàm đối với Thái Hư vẫn còn rất áy náy. Sự thật chứng minh Thái Hư cũng không có lừa dối, lão đầu nhi nói như vậy có thể tin được. Nói vậy, lão nói lão đã một trăm ba mươi tuổi, lời này chắc hẳn cũng đáng tin. Nghĩ lại vừa rồi chính mình thiếu chút nữa ở trước mắt mọi người mưu sát một lão thọ tinh trăm tuổi, Tiêu Phàm liền cảm thấy hoảng sợ, toàn thân không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Một trăm ba mươi tuổi đấy, lão đầu nhi này nếu như bị Chu Nguyên Chương ở trong hoàng cung biết, vậy nhất định sẽ bị đám cấm y thân quân bắt lại, nhốt trong lồng, mỗi ngày sẽ bị lão Chu chiêm ngưỡng. Thậm chí còn có thể bị nghiêm hình bức cung xem lão đã uống nhầm phải thuốc gì mà sống dai như vậy...Hoặc là lão Chu không có nhiều hứng thú đối với lão, thế nhưng vẫn phải nghiêm hình bức cung, hỏi xem sư huynh hắn đang ở chỗ nào, bởi vì lão nói sư huynh Trương Tam Phong của lão đã hơn một trăm năm mươi tuổi rồi...

Nhưng mà Thái Hư cũng có chỗ không đúng, chỉ với tuổi tác đã khó tin như vậy rồi, Tiêu Phàm bảo lão bay là lão liền bay, trăm tuổi rồi còn điên cuồng cái rắm gì mà bay lên bay xuống, hơn trăm tuổi chẳng lẽ ruột để ngoài da? Tại sao lại không có một chút chủ kiến gì? Thật ứng với một câu: "Thọ tinh treo ngược xà nhà — chán sống."

Thái Hư dùng sức xoa ngực, liên tục rên rỉ, khuôn mặt đầy vẻ thống khổ, nghe răng trợn mắt. Thấy Tiêu Phàm nhìn mình tới mức xuất thần, Thái Hư không khỏi cảnh giác nói:

- Về mặt của người như vậy là thế nào? Ánh mắt của người rất không tinh khiết, tâm thuật bất chánh a!

- Lão thọ tinh... A, không, lão đạo trưởng, ngài... Thực sự đã một trăm ba mươi tuổi rồi sao?

- Đương nhiên, đã bao giờ bản đạo lừa người chưa?

Thái Hư hàm hồ trả lời, hiển nhiên con giận còn sót lại vẫn chưa tiêu.

Tiêu Phàm lo lắng nhìn Thái Hư:

- Đạo trưởng quả thật là vẫn còn tinh tường... là hoá thạch của loài người à. Nhưng mà, đạo trưởng, sau này lúc xem bói cũng đừng gặp người nào cũng nói mình một trăm ba mươi tuổi, rất nguy hiểm đó. Người có nghĩ tới một ngày nào đó bị bắt, nhốt vào trong lồng sắt, sau đó bị đưa vào cung cho thiên tử chiêm ngưỡng không?

Thái Hư ngăn người, tiếp đó dở khóc dở cười nói:

- Đầu óc người rất cuộc đang nghĩ gì vậy? Thiên tử há sẽ đối xử với bản đạo như vậy? Năm Hồng Vũ thứ mười bảy, thiên tử từng hạ hai đạo ý chỉ, triệu sư huynh của ta vào cung diện thánh, trong ngôn ngữ còn mang theo vẻ khách khí tôn kính. Lúc đó sư huynh của ta đang đi xa, cho nên không gặp, thiên tử cũng không vì đó mà trách tội, như thế nào lại nhốt bản đạo vào lồng sắt?

Tiêu Phàm lập tức yên tâm, cười nói:

- Vậy là tốt rồi, đạo trưởng là bất tử thần tiên, nếu như ngài không vui, vậy cũng có thể tiến vào lồng sắt...

Thái Hư tức giận nói:

- Lời của người có còn là lời của con người không vậy? Người cam tâm tình nguyện để bị giam vào lồng sắt à?

Dừng một chút, Thái Hư nói:

- Vừa rồi người cũng đã thấy qua công phu của bản đạo rồi, sau này người cùng bản đạo học võ thế nào? Bản đạo sẽ thu người làm đệ tử.

Tiêu Phàm vội vàng lắc đầu:

- Không không, ta không thể theo người học được. Kinh công là thứ dùng để đào mệnh, ta lại không có ý tham gia chiến trường, học cũng vô dụng...

Thái Hư tức giận đến nổi râu mép vểnh lên, đang muốn phát tác, đã thấy Tiêu Phàm nhanh nhẹn mang đến một cái khăn lau.

Thái Hư ngăn người:

- Làm gì vậy?

Tiêu Phàm cười nói:

- Vừa rồi ta nói sai, kinh công vẫn có tác dụng...

Thái Hư đổi giận thành vui:

- Tiểu tử người rất cục cũng có một chút nhãn lực...

Tiêu Phàm cười chỉ chỉ lên xà nhà, nơi Thái Hư vừa mới rơi xuống:

- Đạo trưởng thần công cái thế, xin đạo trưởng lại chịu khó một lần, nhảy lên giúp ta lau bụi trên xà nhà. Không dỗi gạt đạo trưởng, ta vẫn muốn quét dọn xà nhà, đáng tiếc tìm mãi mà không thấy cái thang cao như vậy. Hôm nay được chiêm ngưỡng sự tài ba của đạo trưởng, bởi vì tận dụng nhân tài, sau này trách nhiệm vệ sinh xà nhà sẽ giao cho đạo trưởng phụ trách...

Thái Hư mặt đen như mực:

- ...

- Đạo trưởng yên tâm, lần này ta nhất định không lấy chén ném người...

- ...

Cho dù Thái Hư có dụ dỗ khuyên bảo thế nào, Tiêu Phàm vẫn kiên quyết lắc đầu, kiên quyết cự tuyệt luyện võ cùng Thái Hư. Công phu mà để một cái chén đánh bại, không luyện cũng được. Xâu dây thép cũng có thể đạt được hiệu quả đồng dạng, không cần phải luyện lên luyện xuống cực khổ như vậy. Trong lòng mỗi một đấng nam nhân đều có giấc mộng võ hiệp, Tiêu Phàm cũng không ngoại lệ, hắn cũng có phần hứng thú đối với công phu, nhưng hắn lại không tin Thái Hư.

Kỳ quái chính là, vì sao Thái Hư lại luôn muốn Tiêu Phàm cùng lão luyện võ? Chẳng lẽ cao thủ võ lâm thời cổ hậu thu đồ đệ đều bày ra tư thái thấp như vậy? Hoặc là nói, Thái Hư phát hiện Tiêu Phàm có cốt cách tinh, là kỳ tài võ học trăm năm khó gặp, thế cho nên nổi lên hứng tích tài chi tâm, chờ mong hẳn sau này gìn giữ thế giới hòa bình....

Cái phía sau có phần vô nghĩa. Tiêu Phàm nhìn phải nhìn trái, cũng không phát hiện mình có nửa điểm thiên phú dị bẩm gì, chạy một như thường vẫn phải thờ phỉ phò, đêm khuya vẫn muốn gái như thường, toàn những đặc điểm của kẻ phạm phu tục tử...

Chuyện không nghĩ ra vậy đừng nghĩ nữa, Thái Hư là thế ngoại cao nhân nha, việc làm của cao nhân thường bí hiểm, một vị cao nhân như vậy lại sống chết cầu mình bái ông ta làm thầy. Tiêu Phàm cảm giác mình cực kỳ tuyệt là một chuyện cực kỳ có thành tựu.

Sau giờ ngo ánh mặt trời ám áp xuyên qua đại môn chiếu lên trên quây.

Tiêu Phàm ngáp dài một cái, khuỷu tay mệt mỏi chống đỡ cái đầu nặng trĩu, hắn quyết định làm một giấc ngủ trưa. Cầu Tử cùng đầu bếp vội vàng quét dọn thanh lý đại đường, hết thấy đều an tĩnh như vậy, nhân sinh không có nhiều va chạm, cứ lạnh nhạt yên bình trôi qua như vậy. Thế cho nên, trong phút chốc trước khi Tiêu Phàm vừa nhắm mắt ngáp ngủ, hắn đã thấy nàng. Với bộ dáng sợ hãi, nàng đứng rất xa ngoài cửa, cái đầu nhỏ nhỏ hơi thò ra, con mắt âm thầm vô quang đột nhiên tản mát ra quang mang nóng rực khi chứng kiến đám người Cầu Tử thu thập cơm thừa canh cặn. Đó là quang mang toát ra từ ánh mắt loài dã thú khi rất đói mà trông thấy thức ăn.

Thần chí mơ hồ của Tiêu Phàm sau khi thấy nàng bắt đầu trở nên thanh tỉnh. Tại thời khắc trông thấy ánh mắt của nàng, trong đáy lòng hắn bị rung động thật mạnh. Bất luận là kiếp trước hay kiếp này, hắn chưa bao giờ thấy qua ánh mắt phức tạp như thế. Nó được ẩn giấu bởi bề ngoài vô hại, nhưng một khi nhìn thấy thức ăn, nó liền trở nên chăm chú, nóng rực, thậm chí hung ác, loại ánh mắt này rất khó phát hiện, nhưng bây giờ lại xuất hiện ở trên người một tiểu cô nương mười một hai tuổi, loại ánh mắt trải qua tang thương, tách rời thế sự này không nên xuất hiện trên người tiểu cô nương nhược tiểu như thế. Từ cách ăn mặc trên người nàng, Tiêu Phàm liền biết nàng chính là một tên tiểu khát cái. Dung mạo của nàng bị che đi bởi bụi đất dơ bẩn, thế nhưng mơ hồ có thể thấy bộ dáng thanh tú động nhân, nhưng ánh mắt của nàng lại giống như một đầu sói cái nhỏ tùy thời có thể phát động công kích. Trong lòng Tiêu Phàm thở dài, hơn nữa còn là thương cảm, cô bé này, nàng rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu mưa gió tang thương?

Tiểu cô nương vẫn đứng ngoài cửa, bộ dáng nhu nhược, đôi mắt to đen láy lại đang không ngừng đánh giá hoàn cảnh bốn phía, đôi bàn tay gầy gò nứt nẻ nắm chặt cây gậy trúc, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn hơi cúi xuống, trong mắt nàng chỉ có thức ăn thừa trong tay Cầu Tử, cũng không có trông thấy Tiêu Phàm. Tiêu Phàm đứng trong quây hàng lẳng lặng nhìn động tác của nàng, hắn biết, tiểu cô nương đang vận sức chờ phát động, xem ra nàng đã bỏ ý định xin ăn, mà muốn chớp nhoáng cướp thức ăn trong tay Cầu Tử. Một vòng hung quang lóe lên trong đôi mắt của tiểu cô nương, đó là một loại hành động kiên quyết vì sinh tồn mà đánh bạc hết thảy.

Tiêu Phàm mở miệng:

- Cầu Tử.

Cầu Tử quay đầu lại, buồng thức ăn thừa đang thu dọn xuống, xoay người hướng Tiêu Phàm gật đầu cười nói:

- Chương quý, ngài có gì phân phó?

Thân hình vừa vận sức chờ phát động của Tiểu cô nương đột nhiên dừng lại, trong con ngươi đen láy hiện lên vài phần thất vọng. Thế nhưng nàng vẫn buống bình đứng ở ngoài cửa, con mắt căng ra nhìn chằm chằm đồng thức ăn thừa, không muốn rời đi. Tiêu Phàm lơ đãng liếc mắt nhìn tiểu cô nương, trái tim không khỏi lạnh cóng.

- Đi vào trong bếp cầm hai cái bánh bao nóng loại lớn ra đây...

Lại quay đầu nhìn thân hình suy yếu của tiểu cô nương, Tiêu Phàm lại bổ sung:

-...Lấy thêm móng heo chiên giòn, bự bự một chút.

Cầu Tử ù ù cạc cạc nhìn Tiêu Phàm, tiếp đó thấy tiểu cô nương ở ngoài cửa, hắn lập tức đáp ứng, bước nhanh vào phòng bếp. Tiêu Phàm nhìn cô bé cười hiền lành, không nói thêm gì nữa, lẳng lặng bước ra khỏi quây. Tiểu cô nương lập tức lui về sau một bước, trong mắt hiện ra sự đề phòng thật sâu, trức cón trong tay hơi giật lên, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiêu Phàm đang chậm rãi đi về phía mình. Thấy bộ dáng nữ hài như vậy, Tiêu Phàm chỉ đành bất đắc dĩ dừng bước. Cầu Tử đã đem ra hai cái bánh bao lớn đang còn bốc hơi nghi ngút, bánh bao kẹp một miếng móng giò bóng mỡ.

Tiêu Phàm cầm lấy bánh bao, mỉm cười đi về phía nàng, trên mặt lộ ra nụ cười hòa ái:

- Tặng cho ngươi, cũng không thu tiền của ngươi.

Vừa kinh hãi, tiểu cô nương lại lập tức lùi một bước nữa, nàng do dự bất định nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt dao động nhìn cái bánh bao trong tay Tiêu Phàm. Tiêu Phàm rõ ràng nhìn ra, cô hòng tiểu cô nương hung hăng nuốt nước miếng vài lần, hung quang trong mắt dần dần dịu xuống, là một loại quang mang tràn ngập khát vọng.

Tiêu Phàm lại tiến thêm vài bước, sau đó đem bánh bao chia ra, một lần nữa nói:

- Tặng cho ngươi, cầm lấy đi.

Tiểu cô nương hơi lùi lại, cuối cùng vẫn không chống lại được sức hấp dẫn của thức ăn. Nàng không tự chủ được tiến lên phía trước một bước, thấy Tiêu Phàm không có động tác gì khác, rốt cục mới yên tâm tiếp tục tiến tới, bàn tay nhỏ bé run rẩy cẩn thận từng ly từng tí tiếp nhận bánh mì trong tay Tiêu Phàm, thần sắc chăm chú giống như nàng đang cố bụng lấy sinh cơ âm đạm của bản thân. Tiêu Phàm nở nụ cười, ánh mắt, nụ cười càng thêm ôn hòa, giống như lạc ấn khắc sâu vào đáy lòng tiểu cô nương. Trong mắt tiểu cô nương rốt cục cũng hiện ra vẻ cảm kích chưa bao giờ xuất hiện. Thấy tiểu cô nương buông lỏng cảnh giác, Tiêu Phàm lại làm một hành động sai lầm.

Hắn đột nhiên kéo bàn tay nhỏ bé dơ hẳn nứt nẻ của tiểu cô nương lại, ầm ập nói:

- Người vào bên trong ngồi ăn đi, chúng ta cũng không làm tổn thương người đâu...

Vừa dứt lời, tiểu cô nương lại bỗng nhiên một lần nữa lộ ra thần sắc phòng bị. Tiếp đó khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra thần sắc điên cuồng, nàng hé miệng giống như một con sói cái nhỏ nổi giận, hung dữ nhe răng hét một tiếng, sau đó một tay giật lấy bánh bao, tay còn lại nhanh chóng duỗi ra, hung hăng cào lên cánh tay mà Tiêu Phàm đang giữ tay mình. Tiêu Phàm đau điếng đánh buông tay, tiểu cô nương được tự do, cũng không có quay đầu lại mà nhanh chóng chạy xa.

Cầu Tử ở một bên giận dữ hét lên:

- Cái con ăn mày bẩn thỉu này, thật không biết tốt xấu! Chưông quý, ngài không sao chứ?

Tiêu Phàm nhìn vết cào đang chảy máu đầm đìa, hắn không khỏi cười khò.

- Người cảm thấy ta không có chuyện gì à?

Tiêu Phàm tức giận trừng mắt liếc nhìn Cầu Tử.

- Chưông quý, ta đi giúp ngài bắt con ăn mày thối kia lại, phải răn dạy nàng một trận!

Cầu Tử xoa tay nói:

Tiêu Phàm tức giận nói:

- Đáng đời người cả đời cũng chỉ làm đầu bếp, thật không có nhãn lực chút nào! Hiện tại ta đang cần kim sang được cùng đại phu!

Cầu Tử ngăn người, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài tìm đại phu. Trước khi đi hắn có quay đầu lại, chân chò nói:

- Chưông quây, tên ăn mày kia...

Ánh mắt của Tiêu Phàm nhìn về phía xa, thần nhiên nói:

- Bỏ đi, một người vì sinh tồn, làm ra chuyện có lỗi cũng không sao, chúng ta không nên trách cứ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ngồi bàn chuyện thương nhân

Từ ngày đó trở đi, cứ vài ngày tiểu cô nương lại lục tục quay lại mấy lần.

Tiêu Phàm phảng phất như hoàn toàn quên chuyện tiểu cô nương đã làm mình bị thương. Mỗi lần nàng lạnh run co ro đứng ở cửa Túy Tiên lâu, dùng ánh mắt thăm dò nhìn vào, Tiêu Phàm liền gọi Cầu Tử đem phần thức ăn sớm đã được chuẩn bị đưa cho nàng. Thức ăn rất phong phú, có lúc là bánh thịt, có lúc là nước canh gà, có khi thậm chí là một ít rau cỏ mà mùa đông rất ít thấy. - tiểu cô nương quá nhỏ, quá yếu ớt, nàng cần đủ các loại dinh dưỡng.

Tiêu Phàm biểu hiện rất cẩn thận ở trước mặt nàng. Đối mặt với nàng giống như là bề một cốc nước thủy tinh, chỉ sợ một hành động nhỏ nhỏ sẽ dọa nàng sợ chạy. Người ngoài cảm thấy rất kỳ quái đối với thái độ của Tiêu Phàm. Đạo này thật sự rất nhiều khát cái, Tiêu chưông quý phát thiện tâm cũng không có gì đáng trách, nhưng Tiêu Phàm lại phát ra nhiệt tâm không giống bình thường đối với tiểu khát nữ này, điều này làm cho người ta khó hiểu.

Tiêu Phàm cũng không có giải thích với bất cứ kẻ nào, hắn cảm thấy mình cần phải làm như vậy, không thể nói được nguyên nhân. Có lẽ hắn từ trên người tiểu cô nương thấy được bóng dáng của mình kiếp trước, trong đêm khuya mưa to gió lớn, một mình hắn núp trong lùm cỏ ven đường, cầm dao găm ý đồ cướp bóc, đêm rất lạnh, tâm còn lạnh hơn, nếu không bị bức tới tuyệt cảnh, ai sẽ nguyện ý làm chuyện phạm pháp nguy hiểm chứ?

Tiêu Phàm có thể khẳng định, nếu như tiểu cô nương không gặp được mình, tất nhiên nàng sẽ đi trên con đường của hắn lúc trước. Tiêu Phàm không phải nhà từ thiện, lại càng không phải người thích làm chuyện tốt. Đầu năm nay có quá nhiều người cần thông cảm, Tiêu Phàm không có năng lực quan tâm đến tất cả. Nhưng hắn lại không muốn thấy một nữ hài chưa trưởng thành đi lên con đường không có lối về.

Tiêu Phàm cũng đã gặt hái được hồi báo, tiểu cô nương dần dần cũng không còn đề phòng hấn nữa. Mỗi lần nhận thức ăn từ trên tay Tiêu Phàm, nàng đều ném cho hấn một ánh mắt cảm kích, ánh mắt nàng không còn hung quang nữa, tuy vẫn còn đậm mực, thế nhưng so với trước kia thì có thêm vài phần sinh khí.

Có một ngày, khi tiểu cô nương tiếp nhận thức ăn, cũng không có như bình thường lập tức quay đầu bỏ chạy nữa mà đứng nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm âm áp cười nói:

- Làm sao vậy?

Tiểu cô nương không nói lời nào, chỉ móc ra một nhánh cây màu xanh biếc trong chiếc áo đơn bạc, nàng cẩn trọng nhét nhánh cây vào trong tay Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm ngạc nhiên nhìn nàng.

Tiểu cô nương tựa hồ không quen giao tiếp cùng người, nàng chỉ chỉ lên vết thương nơi tay Tiêu Phàm, sau đó lấp bắp nói:

- Từ Châu Thảo...nhai nát, thoa ở phía trên, cầm máu.

Chỗ vết thương bị nàng cào đã sớm kết vảy, giờ nàng còn tặng cho hấn thảo dược cầm máu. Tiêu Phàm cúi đầu nhìn, trên cây cỏ vẫn dính vài giọt sương sớm, xem ra nàng tự mình hái tới, tiểu cô nương dùng loại phương thức đặc biệt này để tỏ vẻ áy náy đối với hấn.

Tiêu Phàm nở nụ cười, cảm động lan tràn trong lòng. Đón ánh mắt mong chờ của tiểu cô nương, Tiêu Phàm cẩn trọng đem thảo dược đút vào ngực, sau đó cười nói:

- Lát nữa ta sẽ thoa, cảm ơn.

Tiểu cô nương nghe vậy không ngờ lại lộ ra vẻ tươi cười, thế nhưng rất nhanh liền thu liễm, khôi phục lại vẻ đậm mực. Vẻ tươi cười biến mất trong sát na, lại như xuân phong hóa tuyết, khắc thật sâu trong đáy lòng Tiêu Phàm.

Tiểu cô nương lại đi, bụng lầy thức ăn mà Tiêu Phàm cho nàng, cũng không biết nàng trốn đi đâu để ăn. Hàn phong gào thét, thổi qua cửa ra vào của Túy Tiên lâu, Tiêu Phàm nhìn không được rùng mình một cái, nghĩ đến xiêm y đơn bạc của tiểu cô nương. Hấn không khỏi lo nghĩ thay cho nàng, nên cho nàng một bộ quần áo dày một chút, trời lạnh như vậy, không biết buổi tối nàng ngủ ở chỗ nào...

- Nghe nói ngươi là con rể của nhà thương hộ?

Hôm nay Chu Doãn Văn vừa tiến tới Túy Tiên lâu đã thờ hớn hển mà hỏi thăm.

Tiêu Phàm ngẩn người, đồng thời gật đầu nói:

- Sửa lại một chút, ta là con rể 'Chưa thành thân' của thương hộ, theo lý mà nói, trước mắt ta vẫn là nam nhi độc thân, hơn nữa con người còn bất phàm..

- Ngươi thật sự là con rể của thương hộ?

Chu Doãn Văn tròn to mắt, tiếp đó oán hận dậm chân nói:

- Tại sao ngươi lại làm con rể thương hộ?

Tiêu Phàm một lần nữa cường điệu:

- Là con rể 'chưa thành thân' của thương hộ... Ài, điện hạ, ta làm con rể của ai cũng không liên quan tới ngài mà?

Chu Doãn Văn tức giận nói:

- Tại sao lại không liên quan tới ta? Ta đang định tiến cử ngươi làm quan đây, luật pháp triều ta có quy định, phàm là người thuộc thương hộ sẽ không thể làm quan. Nếu như ngươi là con rể thương hộ, đời này ngươi khỏi cần nghĩ tới việc làm quan nữa...

Nói xong Chu Doãn Văn dừng một lúc rồi tiếp tục nói:

- ... Vừa rồi ngươi nói gì? Ngươi chưa thành thân?

Tiêu Phàm bình thản gật đầu.

Chu Doãn Văn nghĩ qua một chút, sau đó cuống hì nói:

- Chưa thành thân là tốt rồi, chưa thành thân sẽ không được tính là thương hộ, thật tốt quá! Chỉ cần người chưa chui vào tiện tịch thương hộ, ta liền có thể tại trước mặt hoàng tổ phụ giúp người mở miệng... Người mau đi hủy việc hôn nhân này đi, cái chức chương quỹ này cũng bỏ luôn đi. Dọn dẹp một chút rồi theo ta vào kinh thôi. Người đâu, giúp Tiêu công tử thu dọn đồ đạc....

- Dạ!

Cầm y thân quân sau lưng Chu Doãn Văn ầm ầm đáp.

Tiêu Phàm ngây ra một lúc, sau đó lớn tiếng nói:

- Chậm đã!

Tiêu Phàm quay đầu nhìn Chu Doãn Văn, nói:

- Thái tôn điện hạ, ngài có ý gì vậy?

Chu Doãn Văn cười nói:

- Người mau đi tới nhà thương hộ kia hủy hôn đi. Sau đó theo ta tới kinh sư, tại trước mặt hoàng tổ phụ ta sẽ cầu giúp người một chức quan, như thế mỗi ngày ta có thể gặp người rồi, sau này mỗi ngày người sẽ nói chuyện cùng ta, như vậy không tốt sao? Tương lai người hảo hảo phụ tá ta, sau khi ta làm hảo Hoàng Đế, người cũng làm một vị danh thần tri thế, làm rạng rỡ tổ tông, chẳng phải oai phong hơn rất nhiều so với làm con rể thương hộ sao?

Tiêu Phàm mở to mắt nói:

- Điện hạ, có làm quan hay không lúc khác chúng ta hãy nói, ta làm con rể thương hộ cũng không tính là thiếu tự trọng mà?

Chu Doãn Văn bĩu môi một cái, nói:

- Thương hộ chính là tiện nghiệp, ngay cả phu tốt cũng không bằng, tại sao lại không được nói là đáng khinh bỉ?

Tiêu Phàm khi nghe vậy liền mất hứng, người khác có ý nghĩ như vậy cũng không sao cả, thế nhưng tên trước mắt này chính là Hoàng Đế tương lai của Đại Minh, ý nghĩ của hắn có thể làm lay chuyển thiên hạ. Nếu như hắn khinh thị thương nhân như thế, thương nhân chẳng phải rất đáng thương sao?

Tuy Tiêu Phàm cũng không có hảo cảm đối với Trần Tứ Lục, vị nhạc phụ gian thương kia. Thế nhưng khách quan mà nói, Trần Tứ Lục cũng chỉ là theo đuôi lợi ích khi đang còn là thương nhân, hưởng hồ chính hắn đã nuôi mình bốn năm, Chu Doãn Văn đánh giá thương nhân như thế, không khỏi quá không công bằng đối với Trần Tứ Lục.

Tiêu Phàm quyết định thay đổi quan niệm của vị thái tôn điện hạ này. Không nói khoác, điều này có ảnh hưởng rất lớn đối với thương nhân đối với thiên hạ, thậm chí đối với vận mệnh Đại Minh.

Xin Chu Doãn Văn để đám cầm y thân quân bên cạnh lui ra, Tiêu Phàm thoáng sắp xếp lại từ ngữ trong đầu, sau đó dùng ngữ khí bình tĩnh chậm rãi nói:

- Thái tôn điện hạ, thảo dân cho rằng ý nghĩ của điện hạ là sai lầm lớn!

Chu Doãn Văn ngẩn người, khó hiểu nói:

- Ý nghĩ của ta rất sai? Chẳng lẽ người không nỡ bỏ vị tiểu thư thương hộ kia, không muốn từ hôn? Ha ha, nam nhi lo gì không có vợ, sau khi người làm quan, ta giúp người mai mối, nữ nhi khuê các của các đại thần trong triều còn đang chờ gả cho người nữa kia, người thích loại nữ nhân nào cứ việc nói cho ta biết...!

Tiêu Phàm vui vẻ nói:

- Đa tạ điện hạ, thảo dân thích chân dài ngực lớn... A! Không phải, thái tôn điện hạ, ý của thảo dân không phải cái này!

- Rốt cuộc người muốn nói cái gì?

- Thảo dân cho rằng quan điểm xem nhẹ thương nhân của điện hạ quá sai lầm!

- Hả? Giải thích thử xem?

Tiêu Phàm hỏi ngược lại:

- Trong lòng điện hạ có ẩn tượng gì đối với thương nhân?

Chu Doãn Văn bĩu môi khinh thường nói:

- Thương nhân, là hạng người trục lợi vong nghĩa. Bọn họ không sản xuất, không làm mà hưởng, dùng vốn ít mà thu lợi nhiều, không có quan niệm quốc

gia, trên người sắc mùi tiền, chỉ biết tham lam vỗ béo bản thân. Trăm nghề trong thế gian, thương nhân chính là dễ tiền nhất!

Tiêu Phàm âm thầm lắc đầu, cổ nhân chịu ảnh hưởng của nho học, hiểu lầm thương nhân quá sâu, ý nghĩ của Chu Doãn Văn đại khái là điển hình đại biểu cho tất cả người cổ đại. Nếu muốn thay đổi ý nghĩ của bọn họ, sợ không phải là một chuyện dễ dàng.

Tiêu Phàm quyết định phải kiên nhẫn một chút đối với sự ngu muội của người cổ đại, phải mạnh mẽ giảng đạo lý với bọn họ.

- Điện hạ, người xem, thương nhân, nói thô tục một chút chính là thương gia, cái gì gọi là thương gia? Đó chính là người mua vào bán đi, từ đó thu lợi, loại hành vi này cũng không có gì là không đúng, ngành nghề nào cũng có luật của nó, với thành phẩm nhỏ nhất, thu lấy lợi ích lớn nhất, đó chính là luật lệ của thương nhân, bọn họ trục lợi xác thực không giả, nếu nói là vong nghĩa, chuyện đó là sao?

Chu Doãn Văn cười nói:

- Ta nói thương nhân trục lợi vong nghĩa cũng không phải là nói mò. Năm đó Thẩm Vạn Tam là người giàu có nhất Đại Minh, người đã nghe qua chưa? Hắn chính là xuất thân thương nhân, hoàng tổ phụ ta lĩnh suất thiên binh tranh đoạt thiên hạ cùng Trương Sĩ Thành, cần phải thu thập lương thực bốn phương. Hoàng tổ phụ ta kính hắn là phú thương danh sĩ, vì thế hết mình kết giao, Trầm Vạn Tam người này lại lấp lửng không quyết, bên ngoài thì quyên lương quyên tiền giúp hoàng tổ phụ ta, trong tối lại ngầm cấu kết với Trương Sĩ Thành, đồng thời cũng giúp đỡ quân đội của hắn, nịnh nọt cả hai bên, ai cũng không muốn đắc tội, không phải là hạng người vong nghĩa thì là cái gì?

Tiêu Phàm cảm thán nói:

- Thẩm Vạn Tam thật ra cũng chỉ là bình dân dân chúng có tiền mà thôi, không quyền không thế, hai đầu đều giúp đỡ đại quân cũng là hành động bất đắc dĩ, hai người các ngươi cộng lại có tội mấy chục vạn đại quân, mà trong nhà hắn ngoại trừ có bạc thì còn có cái gì? Hắn có thể không sợ sao? Hắn dám không bỏ tiền sao? Người không thể trông cậy vào dân chúng khắp thiên hạ đều kiên trì bất khuất, quên mình phục vụ cho người, trên thực tế là dân chúng đều sợ chết, bất cứ đao phong của ai, bọn họ đều chỉ có thể khuất phục, cái này có quan hệ gì với vong nghĩa?

Chu Doãn Văn lại không thèm để ý, cười nói:

- Lời ấy sai rồi! Mạnh Tử viết: 'Sinh, là do ta, nghĩa, cũng là do ta. Hai thứ không thể đồng hành, bỏ sinh mà lấy nghĩa.' Đã sợ chết, đó chính là vong nghĩa...

- Mạnh Tử nói lời này không sai, thế nhưng ông ta đem tình người lý tưởng hóa. Hoặc có thể nói, đây là lý tưởng của cá nhân ông ta, từ thượng cổ đến nay đã có hơn nghìn năm, vô số triều đại thay đổi, nếu như theo ý của ngài, triều đại nào Hoàng Đế bị mất giang sơn, thiên hạ con dân đều hi sinh theo hắn mới là trung quốc, nhưng trên thực tế thì sao? Tất cả mọi người sống rất tốt, ngoại trừ đại thần cự triều tử trung, có rất ít người chính thức hi sinh vì nghĩa, yêu cầu này rất cao, là chuyện mà người khác không thể làm được, vì sao ngài lại có thể trông cậy một vị thương nhân có thể thực hiện được điều này?

- Nhưng... Thương nhân không làm sản xuất, mà có thể thu được lợi lớn, cái này chung quy không phải là giả đúng không?

- Bọn họ một là không trộm cắp, hai là không cướp giật, kiếm tiền bằng chính bản sự của mình, mua bán chính là chuyện thuận người thuận ta, cái này có gì không đúng?

- Đây là không làm mà hưởng! Chính là sâu mọt của quốc gia, hấp thụ tinh huyết dân chúng để bản thân béo lên!

Đối mặt với sự chấp nhất của Chu Doãn Văn, tính kiên nhẫn của Tiêu Phàm dần dần mất hết.

Chỉ vờ vờ dựa vào một chút nhẫn nại, Tiêu Phàm cố gắng bình tâm tĩnh khí nói:

- Đây không phải là hấp thụ tinh huyết của dân chúng. Thương nhân lấy cầu lợi làm trọng, thế nhưng cũng chịu mạo hiểm rất lớn, bọn họ lấy thân mình chịu mạo hiểm để cầu hồi báo...

Chu Doãn Văn cười nhạo nói:

- Ha ha, bọn họ gặp nguy hiểm gì chứ? Vạn vật trong thiên hạ đều được bọn họ mua vào với giá thấp, bán ra ngoài với giá cao, rõ ràng là hạng người đầu cơ...

Tiêu Phàm nổi giận.

"Bốp!" Lực Phách Hoa Sơn quen thuộc lại một lần nữa hung hăng vỗ lên gáy Chu Doãn Văn.

- Hải tử cứng đầu này, khuyên can mãi cũng không được, thương nhân với người có thù gì? Bọn họ chọc người tức giận hay sao mà người cứ trù dập bọn họ như vậy!

Chu Doãn Văn mở to hai mắt, vô ý thức che lấy phần gáy đang đỏ ửng, kinh ngạc nhìn Tiêu Phàm nổi giận. Sau nửa ngày, hốc mắt đen láy của Chu Doãn Văn chậm rãi chảy ra lệ hoa óng ánh, hai mắt dần dần biến thành màu hồng, khoe miệng quát lại như muốn khóc ra thành tiếng. Tiêu Phàm thấy vậy lập tức sợ hãi toàn thân run lên, vội vàng phớt một tiếng quý xuống, sợ hãi run giọng nói:

- Điện hạ, thảo dân thất thố.. Muôn lần chết, muôn lần chết a!

Chu Doãn Văn run môi, thần sắc tràn ngập úy khuất.

- Ngươi lại đánh ta...

Hai mắt đăm lẹ, Chu Doãn Văn lên án.

- Thảo dân... Thảo dân đây là không nhin được..., không kiểm chế được...

Ngữ khí của Tiêu Phàm vô cùng trầm thống.

- Có lời gì không thể từ từ nói sao? Cần gì phải động thủ đánh người...

Nước mắt tràn ra khỏi khóe mắt, rót cục cũng theo khuôn mặt của Chu Doãn Văn chảy xuống cằm.

- Ngã phạt từ bi, phở độ chúng sinh cũng khó tránh khỏi có lúc làm Sư Tử Hống, điện hạ chậm chạp không đón ngộ, thảo dân nóng vội, liền làm theo ngã phạt, đến cảnh tỉnh...

- Ngươi đánh ta mà còn cãi lý...

Nước mắt rơi như mưa, Chu Doãn Văn khóc như muốn lên án sự hung ác của Tiêu Phàm.

- Thảo dân... Muốn lần chết, muôn lần chết a!

Tiêu Phàm quỳ lạy hô to.

-...

Thời gian một nén hương qua đi, Chu Doãn Văn dần dần bình tĩnh lại.

- Được rồi, ngươi cẩn thận nói lại cho ta nghe một chút, thương nhân vì sao không phải là hạng người trục lợi vong nghĩa.

Tiêu Phàm vừa há mồm, Chu Doãn Văn lại tiếp tục mở miệng.

- Ài, có chuyện gì thì từ từ nói, không cho phép đánh người....

Trong lòng Chu Doãn Văn vẫn còn sợ hãi.

Tiêu Phàm khen:

- Bởi vì cái gọi là nhân giả vô địch, điện hạ có tấm lòng nhân hậu, phản đối bạo lực, thực là minh quân tương lai của Đại Minh ta..

Trên mặt Chu Doãn Văn vẫn còn đọng lại hai vệt nước mắt, nghe vậy liền dùng sức hít mũi một cái, lại hơi tức giận nói:

- Ngươi cũng không nên tăng bốc ta, đây là ta đang phản đối ngươi sử dụng bạo lực trên người ta đó...

-...

- Điện hạ, ngài suy nghĩ một chút xem, chúng ta một... không... Trồng trọt, hai không nuôi tằm, ngày thường quần áo chúng ta mặc, lương thực chúng ta ăn là từ đâu ra?

Chu Doãn Văn nói:

- Đương nhiên là nông hộ nuôi trồng.

- Nông hộ nuôi thành, thế nhưng chúng làm thế nào mới có thể đến được tay chúng ta?

- Dùng bạc mà mua.

Tiêu Phàm cười nói:

- Trên đời nếu không có thương nhân, xin hỏi điện hạ, ngài cầm bạc đến đâu mà mua? Chẳng lẽ điện hạ phải đích thân chạy đến cánh đồng, đích thân mua của nông hộ hay sao?

Chu Doãn Văn mở to mắt, lại nói không ra lời, trong ánh mắt dần dần hiện lên vẻ trầm tư.

- Điện hạ, thương nhân trực lợi không phải là giả. Nhưng trên đời này không thể thiếu thương nhân, dân chúng ăn, mặc, ở, đi lại, không thứ nào có thể tách ra khỏi hơi thở của thương nhân, thương nhân nam lai bắc vắng, buôn hàng hóa, giao hòa vạn dân. Vì thế chúng ta mới có thể ở phương nam mà ăn tiểu mạch ở phương bắc, người ở phương bắc cũng có thể ăn gạo ở phương nam, nam bắc vắng lai, bù đắp cho nhau, đây đều là công lao của thương nhân.

- Lại nói thương nhân không làm sản xuất, không làm mà hưởng. Điện hạ cũng biết, thương nhân buôn một xe hàng, tất yếu phải đem thân gia đầu nhập vào, một xe hàng này từ nam chuyển tới bắc, đường xa xa xôi, buôn bán vất vả không nói, còn phải chịu nguy hiểm khi không bán được hàng, nếu như không có người mua hàng của bọn họ, như vậy tất cả những việc bọn họ làm trước đó đều uổng phí, thân gia cũng đi mất, mỗi lần làm sinh ý thương nhân đều trải qua lịch duyệt kinh nghiệm cùng mạo hiểm. Một... không... Trộm cắp, hai không cướp đoạt, bọn họ kiếm tiền hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm tích lũy cùng con mắt của mình, tại sao lại nói không làm mà hưởng? Thái sử công viết: "Thiên hạ rộn ràng, đều vì lợi, thiên hạ nhốn nháo, đều vì lợi." thế nhân đều vì danh lợi mà bôn ba, điện hạ vì có gì lại coi nhẹ thương nhân?

Thần sắc của Chu Doãn Văn càng trở nên ngưng trọng, vẻ trầm tư trong mắt càng đậm.

Thật lâu sau.

- Tiêu Phàm, vì sao ngươi phải nói với ta chuyện này?

Tiêu Phàm cười nói:

- Ta chỉ là muốn vì thương nhân thiên hạ nói công đạo mà thôi. Người bên ngoài đối đãi với thương nhân tệ hơn như thế nào cũng không sao, điện hạ là quốc quân tương lai của Đại Minh, mỗi suy nghĩ hành động đều liên quan tới thiên hạ dân sinh, thảo dân không thể lấy mắt nhìn điện hạ có ý kiến bất công đối với thương nhân, mà mất đi nhân ái chỉ tâm, mình quân yêu dân như con, thương nhân, cũng là con dân của điện hạ.

Tiêu Phàm nói xong một phen, Chu Doãn Văn lâm vào trầm tư thật lâu cũng không nói một lời.

- Tiêu Phàm, lời ngươi nói.. Nghe quả thật có vài phần đạo lý, ta... Ta phải trở về suy nghĩ thật kỹ lời ngươi vừa nói mới được...

Chu Doãn Văn liền đứng dậy đi ra ngoài.

- Người đâu, bãi giá hồi kinh.

Chu Doãn Văn mang theo vẻ mặt trầm tư ra lệnh.

Cầm y thân quân thủ ở ngoài cửa lập tức nghênh tiếp Chu Doãn Văn đến xa giá.

Tiêu Phàm mỉm cười, vấn đề địa vị của thương nhân xem ra đã khiến cho vị thái tôn điện hạ này coi trọng rồi. Như vậy địa vị của thương nhân trong tương lai sẽ được đề cao hơn, cuối cùng tương lai của thương nhân có lẽ sẽ không tệ hơn như vậy nữa, hết thấy đều bởi vì một phen nói chuyện hôm nay cùng Thái Tôn đã yên lặng cải biến lịch sử.

Hồ Điệp, ta là con Hồ Điệp mỹ lệ...

Một ngày sau, một đạo sắc "Luận thương nhân chi nghĩa lợi gián" yên lặng xuất hiện trên long án của Chu Nguyên Chương, người ký tên dưới sớ chính là Hoàng thái tôn đương triều, Chu Doãn Văn.

Cả triều xôn xao.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Bái sư học nghệ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng cung Đại Minh, Vũ Anh Điện, Đông Ngõa Các (Nơi để vua quan sưởi ấm vào mùa đông).

Các chậu than hồng làm cho không khí trong phòng ấm áp như đang mùa xuân vậy.

Thân mang Minh Long hoàng bào, Chu Nguyên Chương lạnh lùng đưa mắt nhìn vài vị trọng thần trong triều, ánh mắt sắc bén thật khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi, cả người run rẩy không thôi.

Bầu không khí im lặng thật đáng sợ, bỗng nhiên Chu Nguyên Chương mở miệng nói:

- Tấu chương của Hoàng Thái Tôn, các người đều xem qua rồi chứ?

- Dạ! Xem rồi ạ!

Quần thần kính cẩn khom người cung kính nói.

- Lợi ích của thương nhân, hắc hắc, nó làm thế nào có thể nghĩ đến phương diện này thế?

Nói xong Chu Nguyên Chương lạnh lùng liếc mắt nhìn bản tấu chương màu xanh nhạt, nhìn biểu tình này cũng không biết là đang vui mừng hay giận dữ nữa.

Quần thần lúng túng không biết trả lời thế nào cho phải, thiên uy khó dò, đối mặt với một vị quân vương, nhất là một vị quân vương khai thiên lập địa như hần, mọi người rất khó đoán được trong lòng hần nghĩ gì?

Chu Nguyên Chương dựa người vào ghế, mắt lim dim thân nhiên nói:

- Nếu các người đều đã xem qua, vậy phát biểu đi!

Quần thần lại cúi đầu, không kẻ nào dám đưa đầu đi làm tiên phong, cả Đông Ngỗn các thoắt chốc lại chìm vào im lặng, chỉ nghe thấy tiếng than nỏ lép bép trong phòng mà thôi.

Thật lâu sau đó, Chu Nguyên Chương vẫn nhắm mắt dưỡng thần nhưng ngữ khí đã không còn kiên nhẫn nữa:

- Sao vậy? Các người đều là trọng thần trong triều, đánh giá một tờ sớ mà cũng không làm nổi sao?

- Chúng thần vô năng!

Tất cả mọi người đều sợ hãi, quỳ sụp xuống, giọng run rẩy.

Có thể có mặt ở tại Đông Ngỗn Các lúc này, được chính Chu Nguyên Chương coi là “trọng thần của triều đình” dĩ nhiên không ai là không văn thơ xuất chúng, tài đức hơn người, nêu ý kiến cho một tờ tấu chương là một việc quá đơn giản với họ.

Nhưng bản tấu chương này đâu phải hàng bình thường, là một quả bom đựng vào không cần thận là nổ tan xác ngay, nó là của cháu trai của đương kim thiên tử, là hoàng đế tương lai. Nếu nói bản thân tấu chương là một trái bom bình thường thì phần nội dung của nó có thể ví như một quả bom hạt nhân, mức độ sát thương còn kinh khủng hơn, ý tứ của nó muốn thiên tử cho phép thương thân có quyền lợi của họ, để họ được danh chính ngôn thuận có được địa vị của mình!

Thương hộ là tiện dân, điều này ngay lúc ban đầu lập quốc đã được Chu Nguyên Chương khẳng định và đưa vào quốc sách. Giờ thiên tử vẫn đang còn khỏe mạnh mà cháu trai của hần lại ngang nhiên đưa ra cách nhìn trái ngược, đây có khác nào phủ định lời Hồng Vũ Hoàng Đế đã nói trước kia, cho dù có nói nhẹ nhàng đây chỉ là lời can gián đi chăng nữa cũng không thể thoát được việc đối nghịch với Hoàng Đế.

Ông cháu hai người hai quan niệm khác nhau, người bên ngoài biết nói thế nào bây giờ? Đắc tội với ai cũng không được, biết bao nhiêu đại thần đã chết dưới đao của Hồng Vũ Hoàng Đế? Hồ Duy Dung rồi Lam Ngọc, hai vị án kinh điển vẫn còn sờ sờ đây, các vị có thể gọi là đại thần cũng gần như bị tàn sát hết rồi, bây giờ còn ai dám cả gan vượt râu hùm nữa? Ngoại trừ giả vờ câm điếc thì chúng thần còn biết làm gì nữa?

Các vị đại thần nom nớp lo sợ, chỉ cầu cho Chu Nguyên Chương bỏ qua việc này, tha cho bọn họ, ai dè hần vẫn không tha...

Thật lâu sau cũng không có ai lên tiếng trả lời, Chu Nguyên Chương khẽ nhip ngón tay trên long án, lạnh nhạt nói:

- Trùng thái phó, người là Xuân Phưởng đại học sĩ, lại còn là lão sư của Thái Tôn, người hãy bình về sớ này của Thái Tôn đi!

Trùng thái phó hơn bốn mươi tuổi, một trung niên gầy thấp bé, hai mắt có thần, gương mặt khắc khổ, dưới cằm lơ thơ vài sợi râu, làm tôn thêm vẻ quắc thước, trông có vẻ thập phần giỏi giang.

Nghe Chu Nguyên Chương chỉ đích danh mình, Trùng thái phó cả người khẽ run, nhưng không dám chần chừ, tiến lên một bước, suy nghĩ một chút liền nói:

- Bẩm bệ hạ, sớ của Thái Tôn màu sắc đẹp đẽ, câu từ trau chuốt, trình bày nghiêm túc, thực là một tác phẩm xuất sắc, nhưng về nội dung của tờ sớ... xin bệ hạ thứ cho, thần không dám nói bừa!

Chu Nguyên Chương mắt vẫn nhắm nghiền, có vẻ mệt mỏi, tựa lưng vào ghế, nhưng trên mặt vẫn như có như không khẽ toát ra vài phần tiếu ý.

- Hoàng ái khanh, nói rõ ràng xem tại sao người không dám gặt bừa?

- Bệ hạ, thánh nhân đã nói: “Quân tử vì nghĩa, tiểu nhân vì lợi”. Từ ngàn năm trước, thánh nhân đã đem quân tử và tiểu nhân tách biệt, là thương nhân, bất luận có tô son trát phấn thế nào vào mặt, thì họ vẫn không tránh được bản tính trục lợi, đã là hạng người thích trục lợi, tức là dạng tiểu nhân, vậy thì nghĩa ở đâu ra? Thần thiết nghĩ, Hoàng Thái tôn suy nghĩ có chút sai lầm. Khi xưa bệ hạ khi mới lập quốc đã nói rằng những kẻ làm thương nghiệp là những kẻ tì tiện, bởi vì những kẻ như vậy vì lợi quên nghĩa, làm ít hưởng nhiều, chỉ biết mua thấp bán cao, quả thật vô liêm sỉ, cho nên thái tôn điện hạ

trong số có nói xin bệ hạ rút hai từ “ti tiện” trong quốc pháp lúc trước rút ra, làm như vậy là vi phạm tổ chế của bệ hạ từ khi lập quốc, thần tuyệt đối không dám gạt bừa!

Trùng thái phó nói lời trong quy trong củ, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, dẫn lời nói của thánh nhân, phản bác quan điểm của Chu Doãn Văn, quần thần nghe xong liên tục gật đầu, những người đứng đây đều đọc sách thánh hiền từ nhỏ, đối với lời phản bác của Trùng thái phó tất nhiên là vạn phần đồng ý.

Chu Nguyên Chương khẽ hé mắt, ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người, rồi liền nhắm mắt lại, chậm rãi nói:

- Hoàng ái khanh không hô là Xuân Phưởng đại học sĩ, học thức, văn chương không phải bình thường, ha ha, các người còn lại thấy sao?

Quần thần cúi đầu đồng thanh nói:

- Chúng thần hoàn toàn tán đồng với ý kiến của Hoàng đại nhân!

Chu Nguyên Chương mặt không đổi, ngón tay vẫn gõ nhịp đều đặn trên long án, từng nhịp, từng nhịp giống như gõ thẳng vào trong lòng mọi người, quần thần khi nghe thấy tiết tấu thông thả như vậy, sắc mặt vội biến, trên trán mồ hôi lạnh tuôn ra như suối.

Trầm mặc hồi lâu, Chu Nguyên Chương mở miệng nói:

- Tất cả đều tán thành? Không ai phản đối lời của Hoàng đại nhân sao?

Quần thần cung kính đồng thanh trả lời:

- Vâng thưa bệ hạ!

Chu Nguyên Chương thờ dài:

- Trẫm biết rồi! Các người đều lui đi, việc tấu sớ của thái tôn tạm hoãn tại đây!

Quần thần vui mừng ra mặt. “Hoãn nghị” ở đây là một lời nói nhẹ nhàng, đa nghĩa, ý tứ thực tế là gác lại, thậm chí vĩnh viễn không bàn lại nữa..

Nhìn các đại thần chậm rãi rời khỏi Vũ Anh Điện, sắc mặt Chu Nguyên Chương đột nhiên trầm xuống.

Góc nhìn sự việc của đế vương so với các đại thần phải khác nhau, các đại thần chỉ nhìn sự việc theo hướng cá nhân, nhưng các bậc đế vương phải nhìn xa hơn, nhìn về đại cục.

Chu Doãn Văn đưa ra ý kiến bất đồng với hần như vậy, Chu Nguyên Chương không tức giận chút nào, đối với mọi người hần là một quân vương hiểu sát tàn bạo, nhưng đối với gia đình hần lại là một tổ phụ hiền hòa, nhân hậu, hết lòng lo cho con cháu Chu Gia.

Chu Doãn Văn dám nói lên suy nghĩ của chính mình, Chu Doãn Văn chẳng những không tức giận, ngược lại còn có chút cao hứng, đây là Tôn nhi do chính tay hần chọn làm người thừa kế, tương lai hần sẽ thay mình tiếp nhận gian sơn này, thống trị hàng ngàn hàng vạn con dân, không có chủ kiến của mình thì làm sao làm Hoàng đế được? Làm sao có thể không chế được con dân của mình? Từ bản tấu chương này của Chu Doãn Văn, Chu Nguyên Chương đã thấy được tôn tử mình đã trưởng thành, đã biết phân biệt được thị phi. Điều này làm hần rất vui mừng.

Chu Nguyên Chương cảm thấy bất mãn, hôm nay trong Đông Ngã Các này, quần thần muôn miệng một lời.

Bất luận đúng hay sai, đối với quân vương, quần thần một lòng như vậy quả là một hiện tượng không tốt, đây là điềm dữ báo thần quyền vượt quân quyền! Loại hiện tượng này mười mấy năm trước cũng từng diễn ra, khi đó Tể tướng Hồ Duy Dung đã từng đắc ý cuồng vọng, một tay che trời trên triều đình!

Hôm nay các thần tử cổ hủ, mở mồm ra là mượn lời thánh nhân, phản đối quan điểm của Chu Doãn Văn, vậy tương lai sẽ như thế nào? Sau khi Chu Nguyên Chương chết đi, nếu Chu Doãn Văn lại đưa ra một mệnh như vậy, cả triều đình không ai hưởng ứng, liệu có phải triều thần lại trăm miệng một lời phản đối, sau đó liền không chấp hành, như vậy thì quân quyền ở đâu? Chu Doãn Văn sao có thể ngồi yên ổn cai trị giang sơn? Hoàng quyền của con cháu Chu gia sẽ bị các đại thần làm cho mất hết, làm một vị vua bù nhìn sao?

Chu Nguyên Chương khòe mắt giật giật vài cái, một sát khí chợt dâng lên, hần lại xúc động muốn giết người. Hần thật sự muốn đem mấy lão hủ nho này chém sạch, giết sạch, thay bằng một đám thần tử biết nghe lời hơn, thiên hạ đều nằm trong tay hần, hần cũng chả ngại giết thêm vài tên thích đọc sách thánh hiền nữa, hần cũng chả sợ thiếu người làm quan.

Nhưng Chu Nguyên Chương lập tức tỉnh táo lại, hần già rồi, cả đời giết người, giết đến chán tay, giết đến phát sợ, hần không muốn tay mình tiếp tục dính máu nữa!

Khẽ liếc nhìn bản tấu chương còn trên long án, trên mặt Chu Nguyên Chương khẽ hiện lên một nụ cười.

- Người đâu! Cho Viên Trung vào yết kiến!

Không lâu sau, một người thân mặc cẩm y, áo cánh chuồn bước vào, giảo úy Viên Trung thành kính quỳ gối dưới chân Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương chậm rãi nhắm hai mắt, từ tốn nói:

- Hôm nay Thái tôn hướng trăm dân sợ, về việc của thương hộ, người là bạn bên cạnh của Thái tôn chắc phải biết tại sao hần đột nhiên đề cập tới việc này chứ?

Một quý tộc hoàng thất, từ nhỏ sống trong cung đột nhiên lại vì địa vị xã hội của thương nhân mà lên tiếng, điều đó thật không bình thường chút nào cả, Chu Nguyên Chương nhất định phải biết rõ được chân tướng sự việc.

Viên Trung phủ phục dưới đất, cung kính nói:

- Bẩm bệ hạ, Thái tôn điện hạ hôm qua đi đến Túy Tiên Lâu ở huyện Giang Phô ...

Chu Nguyên Chương lập tức mở mắt, trầm giọng nói:

- Huyện Giang Phô? Lại là cái tên Tiêu Phàm chừng quấy từ lâu sao?

- Vâng!

Chu Nguyên Chương cau mày, giọng nói chứa vô hạn sát khí:

- Nói như vậy, tức là bản số kia của Hoàng thái tôn là do tên Tiêu Phàm gợi ý mà làm? Không phải là ý tứ của hần sao?

Nghe ngữ khí âm trầm đáng sợ như vậy, Viên Trung trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, rồi đưa ra một lời nửa thật nửa giả.

- Bẩm bệ hạ, Thái tôn điện hạ nói chuyện với Tiêu Phàm trong khoảng một canh giờ, sau đó liền quay trở về kinh sư, trên đường có chút suy nghĩ, đêm đó liền viết bản tấu này dâng Hoàng thượng!

Khuôn mặt vốn đang đầy sát khí của Chu Nguyên Chương từ từ tiêu biến, thay vào đó lại hé lên chút vẻ vui mừng.

- Kê làm vua phải biết được nỗi khổ của dân chúng, thái tôn có thể có ý nghĩ của chính mình, lại có thể hướng trăm dân nói ra ý kiến của mình, quả là một việc thiện lớn, ha ha...

Viên Trung vẫn quỳ dưới đất, nghe thấy Chu Nguyên Chương nói vậy, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Theo Thái tôn điện hạ tới Túy Tiên Lâu lâu như vậy, Viên Trung cùng với Tiêu Phàm tính ra cũng là chỗ quen biết, tuy không thể gọi là bạn tri giao, nhưng hần cũng có chút hảo cảm với người này, hần ăn nói tao nhã, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, người như vậy không nên chết bởi một câu nói của hần.

Chu Nguyên Chương ngón tay lại gõ nhịp trên long án, ánh mắt thâm trầm suy nghĩ, trong miệng thì thầm:

- Tiêu Phàm... Lại là tên Tiêu Phàm này...

Ngay sau đó, Chu Nguyên Chương trầm giọng nói:

- Viên Trung, ngươi phải đi làm một việc!

- Xin bệ hạ dặn dò!

- Phái người thăm dò gia thế của Tiêu Phàm, điều tra ba đời, sau đó tiếp tục điều tra lại cách làm người của hần, nếu gia thế không trong sạch, hoặc hành vi không ra gì...

Nói đến đây, Chu Nguyên Chương khẽ dừng một chút, hai mắt đột nhiên mở ra, tỏa ra vô hạn sát khí:

- Ngươi liền giết đi! Cũng không cần phải nói cho Thái tôn biết!

Viên Trung cả người khẽ run lên rồi kiên định trả lời:

- Rõ!

- Trẫm vốn xuất thân từ dân áo vải, thực không phản đối Thái tôn giao du với bá tánh bình dân, nhưng trẫm không thể cho phép một tên bình dân gia thế không trong sạch tâm địa xấu xa giao du cùng Thái tôn được!

- Bệ hạ thánh minh!

Viên Trung chần chờ một lát rồi nói:

- Bệ hạ, nếu tra ra gia thế Tiêu Phàm trong sạch, làm người cũng không thành vấn đề thì làm thế nào ạ?

Chu Nguyên Chương thoáng suy nghĩ, khẽ cười nói:

- Vậy xem hán biết chữ hay không, sau đó đem hán tiến cung trăm muốn triệu kiến hán!

- Tuân chỉ!

Viên Trung chậm rãi rời khỏi Đông Ngõa các.

Chu Nguyên Chương đưa tay cầm tấu chương của Chu Doãn Văn lên, sau đó đọc kỹ lại một lần, nửa ngày sau, hán ngẩng đầu, như vẫn chìm trong suy nghĩ, lâm lâm nói:

- Triều đình vẫn cần những tiếng nói, ý kiến khác nhau, bên cạnh Doãn Văn phải có một người trẻ tuổi làm cánh tay trái phụ tá cho hán mới được...

...

...

Đêm đó, Hi Hòa Môn khẽ hé mở, một số quân cấm y mặc thường phục lặng lẽ rời cung, thẳng hướng đến huyện Giang Phổ, đề phòng bốn hướng, mình ám hai đường, bắt đầu phân ra điều tra thân thế Tiêu Phàm.

Và vị Tiêu chương quỳ của chúng ta vẫn hồn nhiên, chẳng hề hay biết, vụ thảo luận về địa vị của thương nhân đã được Hoàng thái tôn viết thành sổ, dâng lên cho Chu Nguyên Chương, hán lại càng không biết, tên hán đã nổi như cồn tại kinh thành.

Hán vẫn đang nhón nhơ tự đắc làm chương quỳ của hán.

Nếu vị Thái Hư đạo trưởng một thân tuyệt thế võ công kia không liên tục quán lấy hán, vậy thì hán sẽ còn nhón nhơ và thoải mái hơn nhiều.

Bất quá, chả hiểu sao lão đạo Thái Hư tựa hồ rất cố chấp với việc bắt Tiêu Phàm học võ, Tiêu Phàm không bái sư, hán rất thống khổ, mấy ngày nay hán cơm ăn không ngon, lại còn lâm bệnh suy tư, có vài phần hưng vị như “Thái Hư già nua vì phiền não”!

- Vì sao ngươi không chịu bái ta làm thầy? Công phu của ta ngươi cũng thấy rồi, không phải ta nói láo đúng không? Đương kim vô lâm hiện giờ liệu có mấy kẻ có thể so sánh được với ta chứ?

Tiêu Phàm thở dài:

- Đạo trưởng, có sao ngươi cứ nhất định bắt ta phải học võ công? Ta thực chất là một kẻ đọc sách, chính nhân quân tử động khẩu bất động thủ...

Thái Hư không chút khách khí vạch trần bản chất của Tiêu Phàm:

- Ta nhò vào! Ngươi mà động khẩu không động thủ sao? Chút bạc vụn của tiểu nhị ngươi cũng cướp, chuyện thất đức như vậy mà cũng làm được, ngươi định lừa ai vậy hả???

Tiêu Phàm đỏ mặt ngượng ngùng nói:

- Thì... chính nhân quân tử thỉnh thoảng... cũng sẽ có lúc phạm sai lầm chứ

Thái Hư tiếp tục vạch trần hán:

- Ngươi còn xúi giục bản đạo đánh lên con trai của lão Hoàng tri huyện đấy một cơn nữa.

- Người trẻ tuổi nên chịu một chút đả kích...

- Ngươi bắt bản đạo đi Kim Ngọc Lâu gây sự, phá hoại chuyện làm ăn của Hoàng tri huyện...!

Khuôn mặt tuần tú của Tiêu Phàm có chút đen lại:

- Đạo trưởng biết quá nhiều rồi đó! Theo cách làm bình thường của ta... Có lẽ ta nên giết ngươi diệt khẩu mới phải...

Thái Hư cười nhạo:

- Thôi ta xin! Ngươi có đánh được ta đâu

Tiêu Phàm tức khắc nhụt chí, trừng mắt nhìn Thái Hư, vô lực nói:

- Đạo trưởng à, ngươi có thể nói cho ta biết tại sao nhất định phải là ta theo ngươi học võ mới được? Đừng nói với ta là ta có “cốt cách tinh kỳ”, vạn người khó gặp, là thiên tài vạn năm hiếm thấy...

- Ta nhỏ vào! Ngươi có cốt cách cái rắm ý! Nhìn ngươi xem, thân thể còm nhom, gió lớn một chút là bay tận phương nào, còn cái mợ gì gọi là kỳ tài cơ

chứ? Phế tài mới đúng!

Tiêu Phàm đổi giọng năn nỉ nói:

- Vậy xin đạo trưởng buông tha ta đi, đừng quần lấy ta nữa, phế tài cũng không phải là đồng phân chó cho ngươi muốn giẫm là giẫm a, nhưng ta thật sự không phải là mẫu người luyện võ mà!

Thái Hư hừ một tiếng, vẻ mặt trở lên nghiêm túc..

- Bản đạo sở dĩ muốn ngươi theo ta luyện võ là vì thuận theo ý trời!

- Ý trời?

Thái Hư thở dài nói:

- Trước kia bản đạo đã nói với ngươi, tướng mạo của ngươi là cực phú, cực quý, trong mệnh là định vị được làm vương hầu...

Tiêu Phàm mắt rực sáng:

- Hầu gì? Ta chỉ nghe qua Viên Hầu, Kim Tì Hầu, Vương Hầu là cái giống gì thế?

Thái Hư giận dữ nói:

- Ngươi bao giờ thì mới nghiêm túc được hả? Ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi... Ngươi tuy có mệnh làm vương hầu, nhưng lại dính vào chính chiến sát phạt, nếu không có võ công phòng thân, đừng nói là vương hầu, mạng nhỏ của ngươi còn hay không thì cũng cần phải xem xét lại!

Mặt Tiêu Phàm lộ ra vẻ khinh bỉ, tên thần côn này lại định lừa hấn thêm lần nữa, hấn khẳng định không tính được ra Tiêu Phàm vốn là người thuộc chủ nghĩa vô thần, chịu ảnh hưởng của nền giáo dục hiện đại.

- Việc ta học võ công cùng thuận theo ý trời có ảnh hưởng gì đến nhau? Chẳng lẽ thần tiên báo mộng cho ngươi, muốn ngươi dạy ta võ công?

Thái Hư mặt đầy bí hiểm, chậm rãi nói:

- Bản đạo gần đây phát hiện, thiên tượng gần đây ảm ảm hình thành mệnh Sát Phá Lang, thiên tượng này tương ứng với phương bắc, trong tử vi đẩu số nói: Thất Sát, Tham Lang, Phá Quân tại mệnh cung, tam phương tứ chính hội chiếu, tạo thành Sát Phá Lang mệnh cách, tam tinh một khí tụ hợp, thiên hạ rung chuyển, giang sơn đổi chủ. ...

Tiêu Phàm vẻ mặt hồ đồ.

-

- Tháng mười, năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín, bản đạo xem thiên tượng ban đêm, phát hiện thấy phía nam có một ngôi sao lạ sáng chói ở bên cạnh kinh sư, ngôi sao này không bình thường, lai lịch kì quái, Kinh Dịch, Đẩu Số đều chưa từng ghi lại, rồi lại va chạm với mệnh cách của Sát Phá Lang, làm ba ngôi sao này không thể nào tụ hợp. Bản đạo tò mò, vội vàng tới kinh sư, rút cục ngôi sao đó ứng với nơi này, vì thế bản đạo liền ở lại ...

Tiêu Phàm ngáp một cái:

- Óa óa óáp...

Thái Hư nhụt chí nói:

- Với trí tuệ của ngươi... Bản đạo rất khó giải thích rõ ràng, quên đi, ta sẽ nói chuyện dễ hiểu hơn để ngươi có thể hiểu được...

Tiêu Phàm như trút được gánh nặng:

- Đa tạ đạo trưởng thông cảm, kỳ thật ... Ta cũng hiểu được một chút đạo trưởng à!

- Người hiểu được cái gì?

- Ta ít nhất nhìn ra người có nhân lực còn tinh hơn cả kính thiên văn, mà quên đi, người đâu biết kính thiên văn là cái quái gì! Nói tóm lại nó có ý là so với người kém xa, người ta một cái thiên tượng, một cái dị tinh, cái gì người khác không thấy, người đều thấy được, khẳng định là do nhiều năm ngắm mỹ nữ trên đường, tuyệt đối đạt chuẩn chuyên nghiệp...

Thái Hư:

-

Thái Hư vung tay quả quyết nói:

- Nói ngắn gọn, người nhất định phải theo ta học võ công! Không học là làm trái ý trời! Nhất định sẽ bị trời phạt!

Tiêu Phàm hoảng sợ:

- Nghiêm trọng vậy sao? Phải đóng học phí không vậy? Ta không có tiền cho người đâu nhá...

Thái Hư mặt đen như đáy nồi, phun qua kẽ răng hai từ:

- Không cần!

Tiêu Phàm yên tâm hẳn, hẳn chỉ sợ lão lừa đảo này lại có chủ ý với túi tiền của hắn.

- Một khi đã không cần nộp học phí, ta miễn cưỡng cùng đạo trưởng học vài chiêu vậy!

Thái Hư vẻ mặt vui mừng nói:

- Người rốt cục cũng đồng ý hả? Trời cao thương xót a, bản đạo lần này khổ tâm rút cục cũng làm cảm động thương thiên rồi!

- Đạo trưởng, e hèm. Đáp ứng người là ta, không phải thương thiên...

Thái Hư sắc tỉnh, vẻ mặt chờ mong nói:

- Nào, nói đi, người muốn học gì nào? Bản đạo có rất nhiều các loại tuyệt thế võ công, chỉ cần một loại có thể đánh khắp thiên hạ, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi...

Tiêu Phàm vẻ mặt khinh bỉ thầm nghĩ “Lại chém, đi xin ăn gần chết lại còn đánh đâu thắng đó mới lạ không gì cản nổi...”

Thái Hư vẫn hứng trí bùng bùng, độc thoại:

- Bản đạo từ nhỏ đã theo sư huynh tập võ, ngoại trừ khinh công Thê Vân Tùng, bản đạo còn biết Thái Cực Quyền, Vân Chưởng, Miên Chưởng...

Tiêu Phàm ngắt lời nói:

- Máy loại người kẻ, muốn đạt được chút thành tựu thì cần bao lâu?

- Ách... Nhanh thì hai, ba năm, chậm thì mười năm, chủ yếu dựa vào chân khí nội gia...

Tiêu Phàm không chút hứng thú vội lắc đầu:

- Lâu lắm, ta không kiên nhẫn nổi, đến lúc đó công phu mèo cào, RUỒI bọ đánh cũng không chết, mất mặt lắm, không có lại nào nhanh hơn sao? (Biên:

á à, anh Hận viết hoa chứ không liên quan gì mình

- Nhanh hơn thì có “Âm Dương Thập Nhị Thủ”...

- Cái tên khó nghe quá, có bộ võ công nào tên dễ nghe hơn không?

- “Long Hồ Tuyệt Hậu Thủ” thì thế nào?

- Haizz, nghe tên của bộ võ công này như Quỷ Hoa Bảo Điển của Đông Phương Bất Bại... Không luyện..!

- Bỏn phái còn có vô thương nội công tâm pháp: “Thuần Dương Vô Cực công”....

- Cái tên này nghe có vẻ xấu xa... Liệu có phải tự cung không thể?

- Nhu Vân Kiếm Pháp?
- Lưỡng Nghi Kiếm Pháp?
- Thần Môn Thập Tam Kiếm?
-!

Tiêu Phàm như đi chợ chọn rau, đi một hồi, lựa nửa ngày mà vẫn chưa tìm được một môn ưng ý, khuôn mặt Thái Hư càng lúc càng xám xịt.

Thấy Tiêu Phàm vẫn lắc đầu không ngừng, Thái Hư tức giận đập bàn, quát:

- Tóm lại là ngươi không tin vào uy lực của võ công bốn môn đúng không. Ra ngoài. Ta cho ngươi sáng mắt một phen!

Tiêu Phàm bị dọa giật mình:

- Làm gì á. Không phải ta chỉ chọn hơi lâu một chút thôi sao? Không đến nỗi phải đánh ta một trận thế chứ.
- Nói nhảm ít thôi! Đi ra!

Nói xong, Thái Hư không thèm giải thích, kéo Tiêu Phàm ra cửa Túy Tiên Lâu. Hai mắt như điện, khẽ đảo qua mọi người đi đường, sau đó chỉ vào một nữ tử thướt tha đi ngang qua, Thái Hư nói:

- Xú tiểu tử! Ngươi thấy vị cô nương kia không?

Tiêu Phàm chăm chú nhìn một lát, gật đầu tán thưởng:

- Đạo trưởng thật là có con mắt, cô nương trông thật là lướt à nha. . .

Thái Hư hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Xú tiểu tử, ngươi cũng không kém đâu!

Thái Hư ngưng thần đề khí, tay phải tạo thành hình chỉ, bỗng nhiên trợn mắt, duỗi một ngón tay hướng phía sau lưng cô nàng, mở miệng hét to:

- Mở!

Một màn kinh ngạc xảy ra, nữ nhân kia đứng cách hai trượng đột nhiên cảm thấy khác thường: “A!” một tiếng đầy kinh hãi, mặt đỏ bừng, vội che ngực, ngồi xổm bên đường, nửa ngày sau cũng không dám đứng dậy.

- Là sao?

Tiêu Phàm vẻ mặt quái lạ, hết nhìn vào nữ tử, lại quay sang Thái Hư.

- Ngươi lão già mắt nét này! Ngón tay của ngươi vừa làm cái gì đấy???

Thái Hư thoáng cười, đắc ý nói:

- Rất đơn giản, bản đạo chỉ đem cái dây yếm bên trong kéo tuột ra mà thôi. . .

Tiêu Phàm hai mắt rực sáng như đèn lồng trong đêm.

- Tức là... Cái này....

Tiêu Phàm kích động đến mức nói lắp ba lắp bắp.

Thái Hư ngạo nghễ nói:

- Đây là chiêu thức nhỏ do bản đạo tự nghĩ ra, luyện nó chỉ cần biết chút chút về phương pháp vận khí cộng thêm một chút thủ thuật che mắt, mấy ngày là học xong, chiêu này có khả năng giải nguy cho bản thân, bất luận là dây thừng, dây lưng, dây áo, mảnh vải đều có thể cởi ra trong khoảnh khắc, tương lai nếu ngươi có vào tù, bằng nó ngươi có thể dễ dàng thoát vậy..

- Chiêu này tên gọi là gì vậy?

Thái Hư đắc ý vuốt râu nói:

- “Tiên Nhân Như Ý Chỉ”

Tiêu Phàm hai mắt tròn trừng, miệng lẩm bẩm:

- Hiện nữ nhất chỉ! (Một chỉ lộ dzú!). Quả nhiên đúng như tên gọi a, tên hay...!

Tưởng tượng đến lúc học xong, khiến cho nữ nhi đi trên đường, áo yếm bay khắp trời, Tiêu Phàm không khỏi chảy nước miếng, dâm ý vô biên...

- Đạo trưởng, ta muốn học nó!

Tiêu Phàm phi thường nghiêm túc đưa ra yêu cầu.

Thái Hư về mặt mừng rỡ:

- Thật sao? Ngươi chắc chắn muốn học nó?

Tiêu Phàm nắm chặt tay, kích động nói:

- Ta quyết định học nó! “Hiện nữ nhất chỉ!” Chính nó, ta không ăn không ngủ cũng phải học nó!

- Ha ha ha ha, trẻ con thật dễ dạy! Bái sư đi!

- Sư phụ ở trên, xin nhận đồ nhi ba lạy!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Tịnh thân xuất mã

Cứ như vậy Tiêu Phàm trở thành đồ đệ của Thái Hư, gia nhập phái Võ Đang. Đối với việc gia nhập môn phái vũ hiệp trong truyền thuyết, kiếp trước hẳn thường xem trên tivi tuyệt không có gì là bất ngờ. Một khi sư huynh của Thái Hư là Trương Tam Phong thì sư môn của hắn là phái Võ Đang là một việc rất bình thường.

Thái Hư thân nhiên tiếp nhận ba quý chín lạy của Tiêu Phàm. Sau đó trên tay Tiêu Phàm cầm một chiếc móng đại bàng nói là lễ vật bái sư và học phí. Thái Hư miệng chảy đầy nước, đối với lễ vật của Tiêu Phàm rất chi là hài lòng và tán thưởng. Hắn cho rằng có một đồ đệ biết cách đối nhân xử thế như vậy tương lai tất sẽ thành tài.

Tiêu Phàm và Thái Hư suy nghĩ có chút trái ngược nhau. Một chiếc móng đại bàng liền có thể lấy lòng sư phụ khẳng định không thể đạo tạo người khác thành tài. Không những thế không chừng bốn sự rất là yếu kém...

Bất quá, một khi bái thì cũng đã bái rồi, tự cùng hắn hòa làm một đi. Tiêu Phàm trong lòng lại không coi trọng quan hệ thầy trò này cho lắm. Quan hệ này giữa hai người coi như là một cuộc đùa vui giữa hai nhà hàng xóm với nhau.

Vì thế Tiêu Phàm chính thức bắt đầu đi vào con đường võ học...

Đương nhiên, lời này là có chút khoa trương. Trên thực tế, cái mà Tiêu Phàm muốn học có thể coi như là không có quan hệ quá lớn với võ học. Thái Hư đã từng nói qua: “Hiện nữ nhất chỉ”, cũng tức là “Tiên Nhân Như Ý Chỉ”, chỉ đúng để tháo thừng cỡi dây lưng chứ không thể đả thương người. Nó chính là giai đoạn sơ cấp của người tập võ, chỉ là bí quyết cách không vận khí nho nhỏ mà thôi.

Nhưng dù sao chỉ thế này cũng đủ làm cho Tiêu Phàm hài lòng, bởi vì hắn sau giai đoạn sơ cấp hẳn cũng không có ý định luyện tiếp. Tương lai, khi hành tẩu giang hồ bằng chiêu thức “Hiện nữ nhất chỉ” ấy, giải cứu hàng ngàn, hàng vạn nữ tử từ thế gian khỏi cái yếm. Khi già rồi khỏi giang hồ, tranh thủ giải trừ trên một vạn cái yếm nữa, cũng không uổng công kiếp này một hồi ta xuyên việt a...

Đây cũng chính là mục tiêu của Tiêu Phàm, rất đơn giản và cụ thể.

Bây giờ nếu nói bị kịch nhất có lẽ chính là lão đạo Thái Hư này đây. Hắn tròn mắt, há mồm sau khi nghe xong chí hướng sau này của Tiêu Phàm. Sau nửa ngày cũng không nói được một câu, ngồi xổm bên đường, không nói hai lời liền thưởng cho bản thân mình một cái bạt tai. Một bên thì đắc ý, tàn nhẫn còn một bên thì lệ rơi đầy mặt.

- Tưởng rằng nhận một tên vương hầu làm đồ đệ có thể làm rạng danh sư môn, nâng sư môn ta thành đạo giáo. Ai ngờ lại gặp phải một tên dâm tặc, bản đạo quả là có lỗi với sư môn, có lỗi với liệt tổ liệt tông.

Tiêu Phàm an ủi hắn:

- Sự phụ nén bị thương, nếu thực sự lão nhân gia ngài cảm thấy khó chịu thì chúng ta cùng liên thủ hành tẩu giang hồ. Thầy trò chúng ta phối hợp, ngài đối phó thiếu hiệp, đồ nhi nhận đối phó hiệp nữ. Thầy trò ta tạo lên một hồi tình phong huyết vũ ở giang hồ, lấy oai ở sư môn ta.

- Thôi đi, người thì tình phong huyết vũ gì? Cái mà người muốn nhắc lên chính là cái yếm của nữ nhân ...

Tiêu Phàm lại nói:

- Vậy cũng là luyện tập để nâng cao võ công của bốn môn thêm sắc bén mà thôi ...

Mồm Thái Hư cứng lại, tiếp tục gào khóc.

Mấy ngày này Tiêu Phàm cảm thấy có chút quái dị. Hắn cũng không thể nói rõ ra là vì cái gì, hắn cảm giác như có rất nhiều ánh mắt như có, như không đang nhìn chăm chăm vào mình. Có đôi khi chẳng biết tại sao da đầu run lên, cảm giác như bị người ta lột sạch sành sanh, cảm giác như vậy khiến hắn rất không được tự nhiên.

Có lẽ là gần đây theo lão đạo Thái Hư luyện cái gọi là “Thuần Dương Vô Cực Công”, đi theo lão thần côn luyện công chính mình cũng trở nên lảm bả lảm bầm. Tiêu Phàm quyết định học xong “Hiện nữ nhất chỉ” thì dừng lại, chuyện học võ công đây thôi, có luyện thêm cũng không được gì. Võ công của sư phụ Thái Hư có cao chăng nữa? Nhưng hiện tại lão cũng già rồi, trông như tên khát cái, tiền đồ ảm đạm, bản thân mình đi theo cái gương đây cũng không khá hơn bao nhiêu.

Hôm nay Tiêu Phàm một thân áo dài màu xanh nhạt, trong tay cầm theo bánh kẹp thịt và chân gà. Đi dạo quanh huyện Giang Phô hai vòng rồi thần nhiên hướng ra thành Nam. Cách thành Nam không xa có một miếu sơn thần hoang vu.

- Người ở đây à?

Tiêu Phàm vào miếu, nhìn trên nhìn dưới một lượt, cau mày hỏi.

Hắn chính là hỏi tiểu khát nữ đứng bên cạnh này

Mấy ngày nay tiểu khát nữ này đối với hắn ngày càng tin tưởng. Dù sao cô bé này cũng chỉ là hài tử mười hai tuổi. Tiêu Phàm đối xử tốt với nàng. Nàng liền buông lỏng phòng bị. Hôm nay Tiêu Phàm mua cho nàng một cái áo dài, hơn nữa còn có quần, giày, khiến nàng hết sức cao hứng. Tiêu Phàm thừa cơ đưa ra ý muốn xem thử nơi nàng đang sống.

Yêu cầu này, bất luận thế nào cũng đồng dạng với việc nhân lúc cháy nhà đi hôi của, đảm bảo không có ý tốt.

Có điều may mắn là nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương, mọi sự trên đời chưa hiểu hết được. Mà Tiêu Phàm hẳn chính là hiện thân của một chính nhân quân tử.

Hắn rất lo lắng cho tiểu muội muội này, dù sao hắn cùng nàng đã có duyên quen biết. Hơn nữa chính xác hơn là hắn đã cứu nàng khi nàng đang đói khát gần chết bên đường về. Làm việc tốt thì phải làm đến cùng, tiền Phật phải tiền đến Tây Thiên. Tiêu Phàm cảm thấy có nghĩa vụ phải giúp nàng lo chu đáo hết mọi chuyện sau này.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ. Thay bộ đồ Tiêu Phàm mới mua cho nàng, tiểu khát nữ cả người dường như thay đổi thành một con người khác. Xinh xắn, thoát tục, xinh đẹp tự nhiên, đôi má nhỏ tuy rằng còn mang theo vài phần nhọt nhọt do thiếu dinh dưỡng lâu dài nhưng ả ả đã có chút hồng hào. Rõ ràng so với lần đầu gặp nàng thì tràn đầy tinh thần hơn. Lông mi thật dài, đôi mắt to đen nhánh chớp chớp. Cái mũi nhỏ thẳng tắp, đôi môi đỏ mọng thỉnh thoảng khẽ chu lên. Từ hình dáng bên ngoài hiện giờ của nàng có thể nhìn ra vài năm sau khi nàng trở về sẽ trở thành một mỹ nhân tuyệt sắc mỹ nhân.

Có điều về mặt nàng vẫn lãnh đạm như trước, không có gì thay đổi. Ánh mắt vẫn nghiêm nghị như cũ, khiến cho người nhìn cảm thấy sợ hãi. Nó giống như ánh mắt của dã thú đi săn, tùy thời đều có thể phát động công kích. Đó là ánh mắt coi thường hết thảy sinh mệnh trên đời này, bao gồm cả nàng.

Cũng chỉ có lúc đối mặt với Tiêu Phàm thì cô bé này mới hoàn toàn là một tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu. Những lúc như thế thì trên khuôn mặt nhỏ nhắn cứng nhắc giống như người chết kia mới có được chút sinh khí.

Trái tim Tiêu Phàm cũng có chút yêu thương với tiểu cô nương này. Hắn không biết lai lịch của nàng, càng không biết nàng lưu lạc bên ngoài, lẻ loi hiu quạnh bao nhiêu năm, bị bao nhiêu tội.

Đó chính là lí do khiến hắn càng yêu thương tiểu hài tử này.

Tiêu Phàm càng ngày càng cảm giác được, chăm sóc nàng chính là trách nhiệm không thể chối bỏ của chính mình. Nếu đã có duyên quen biết, như vậy hắn có trách nhiệm chăm sóc đến khi nàng lớn. Cho nàng một cuộc sống không lo. Quan trọng hơn là phải làm cho biểu tình lạnh lùng không hợp tuổi trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia dần dần nhạt đi. Hắn muốn cho nàng một cuộc sống vui vẻ.

Đây là việc đầu tiên từ khi xuyên qua thế giới này tới nay hắn tình nguyện làm, phần trách nhiệm này chẳng biết tại sao, nhưng nó đáng giá.

Ngẩng đầu nhìn ngọn núi bao quanh thần miếu, đây chính là chỗ tiểu cô nương này sống. Nó trông rất hoang vu, chẳng biết đã bị bỏ hoang bao nhiêu năm rồi. Xung quanh mạng nhện giăng đầy, bốn phía đầy tro bụi đỏ nát trông hết sức thê lương. Gió lạnh thổi vào, tràn ngập một cổ hàn ý. Tóm lại, nó

tuyệt đối không phải là một nơi tốt cho con người ở.

Mí mắt Tiêu Phàm nhăn lại:

- Buổi tối người ngủ chỗ nào?

Tiểu khát khẽ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chỉ chỉ vào bàn thờ cung phụng Sơn thần. Trên bàn còn sót lại vài cọng rom thừa thớt.

Tiêu Phàm nhăn mặt. Thật khó tưởng tượng một tiểu hài tử lại có thể vượt qua nhiều đêm rét lạnh tại cái bàn thờ ở miếu đồ nát này.

- Không được, người không thể ở lại nơi này. Chỗ này không phải nơi cho con người ngủ. Tiêu Phàm hạ kết luận như chém đinh chặt sắt.

Tiểu khát cái ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghi hoặc, rất là đáng yêu.

Tiêu Phàm ngoảnh mặt về phía nàng cười:

- Về chỗ ta ở? Ta rất là sạch sẽ đó, mỗi ngày đều có rửa chân. Hơn nữa, 3 đến 5 ngày thì tắm một lần. Người ta rất thơm tho sạch sẽ, không có mùi.

Câu nói này làm cô bé nghe thấy khẽ mỉm cười, nụ cười như hoa phù dung sớm nở tối tàn. Nhưng ngay lập tức liền thu liễm nụ cười trên đầu môi lại, sau đó nàng lắc lắc đầu.

Tiêu Phàm ngạc nhiên nói:

- Sao vậy? Người không muốn sao?

Tiểu khát cái cúi đầu, cắn môi, ngập ngừng sau nửa ngày mới nói:

- ... Ta đến chỉ mang đến thêm phiền toái cho người.

Tiêu Phàm trong lòng chợt dâng lên một cảm giác đau xót, nàng ở trong hoàn cảnh như thế còn suy nghĩ cho hân. Nàng chính là hiện thân của Thiên sứ thánh khiết đang gặp rủi ro tại chốn trần gian.

Tiêu Phàm cười nói:

- Ta không sợ phiền toái. Ta cũng không cảm thấy người có điểm nào phiền toái nữa. Quyết định như vậy đi, ta không cho người cự tuyệt. Cự tuyệt một anh chàng đẹp trai như ta là không lễ phép đâu, biết chưa?

Tiểu cô nương này giống như một vị đại quan đang suy nghĩ việc quan trọng, nhũu mày tự hỏi bản thân. Sau đó trên đôi môi đỏ hồng khẽ nở ra một nụ cười, lần này nụ cười duy trì thật lâu. Cuối cùng nàng cũng gật đầu.

Trong cái lạnh của một buổi chiều ngày đông, Tiêu Phàm cùng tiểu khát cái này vì vận mệnh mà quyết định bước đi cùng nhau. Cả đời lên xuống, không rời, không bỏ, không oán, không hối hận..

Tiêu Phàm cùng nàng rời khỏi tòa miếu hoang sơ kia, mang nàng về Trần phủ.

Tiêu Phàm quyết định tạm thời cho nàng ở tạm tại Trần Phủ. Biết làm sao được, ai bảo hân cũng là kẻ ăn nhờ ở đậu cơ chứ? Cũng may Trần Phủ không nhỏ, an bài cho nàng một phòng có thể che gió trú mưa tuyệt đối không thành vấn đề.

Trên đường, Tiêu Phàm rất tự nhiên cầm tay nàng mà dắt đi. Tiểu nữ hài này rất ngoài ý muốn. Theo bản năng muốn rút tay lại, nhưng đến lưng chừng thì lại thôi. Để hân tùy ý nắm. Trên khuôn mặt nho nhỏ lộ ra vẻ ngượng ngùng nhưng xen lẫn ngọt ngào. Nụ cười giống như thường ngày, chợt lóe lên rồi biến mất. Thay vào đó lại là vẻ lãnh đạm như bình thường.

Sắc trời mờ mờ tối tối khiến người ta cảm thấy sắp có một cơn mưa to đổ xuống.

Tiêu Phàm cùng tiểu hài tử tay nắm tay, trông như đôi huynh muội tình cảm thân thiết, nhưng lại càng giống hơn là đôi bạn giúp đỡ nhau khi hoạn nạn. Cả hai tươi cười trò chuyện, trông hết sức vui vẻ.

Trần phủ vẫn như thường ngày, bọn hạ nhân trong phủ vẫn tấp nập đi qua đi lại náo nhiệt nhưng lại lộ ra vẻ lạnh lùng. Ở đây hoàn toàn không có gì làm cho người ta cảm thấy thoải mái như một gia đình.

Cũng chẳng sao, vì Tiêu Phàm chưa bao giờ xem Trần Gia là nhà của mình. Ở trong này hân không cảm giác được hơi ấm gia đình và sự tin tưởng. Trần phủ đối với hân nhiều nhất chính là nơi để ngủ mà thôi.

Bọn hạ nhân kính cẩn vấn an Tiêu Phàm. Mọi người đều biết rằng, Cô gia đối với Trần gia rất quan trọng, hân có bản lĩnh, hơn nữa cũng không khoe khoang. Không phải hạng tiểu nhân kiêu ngạo cuồng vọng. Từ trước đến giờ hân vẫn luôn bình thường, vẫn là vẻ khiêm tốn mà kiên định như mọi ngày.

Băng qua hoa viên của tiền viện. Lại vòng quanh bên sân vườn lịch sự tao nhã, tiếp đó vượt qua các hành lang gấp khúc trùng trùng điệp điệp. Tiêu Phàm cùng tiểu khát nữ rất nhanh đã đi tới tiền đường.

Đọc theo đường đi, bọn hạ nhân đưa mắt tò mò nhìn Tiêu Phàm, những ánh mắt này đều chăm chú nhìn cảnh Tiêu Phàm cùng tiểu khát nữ nắm chặt tay nhau.

Cô gia hồi phủ cũng không có gì là kì quái. Kỳ quái chính là cô gia hôm nay mang về một tiểu cô nương be bé, gầy teo. Hơn nữa, xem bộ dạng có vẻ hai người bọn họ khác thân thiết. Tiểu cô nương này rốt cục có quan hệ gì với cô gia?

Bọn hạ nhân tuy tò mò nhưng đương nhiên không có tư cách hỏi rõ. Người có tư cách hỏi chỉ có chủ nhân Trần gia, Trần Tứ Lục.

Trần Tứ Lục gần đây rất phiền muộn, hẳn có rất nhiều sự tình phải quan tâm. Gia nghiệp lớn, thân là gia chủ tất nhiên không thể tránh khỏi phiền não.

Bất quá, việc khiến hắn hao tâm tổn trí nhất chính là việc hôn sự của Tiêu Phàm với nữ nhi của hắn.

Là một thương nhân thành công, Trần Tứ Lục từ thái độ của Tiêu Phàm nhận thấy căn bản Tiêu Phàm không muốn cùng Trần gia thành người một nhà.

Nếu là trước kia, Tiêu Phàm có thái độ này chắc chắn sẽ khiến hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm. Sau đó không chút khách khí trục xuất hắn ra khỏi Trần Gia. Hơn nữa còn nhìn hắn bằng ánh mắt xem thường nữa. Thậm chí, còn đứng xa xa phun cho hắn một bãi nước bọt để biểu đạt sự khinh thường cùng phẫn nộ của mình. Sau thì càng yên tâm, càng thoải mái tìm cho nữ nhi mình một người chồng tốt, một vị rể hiền.

Thật đáng tiếc, suy nghĩ cuối cùng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, mọi chuyện không thể thành sự thật được nữa. Hiện tại hắn chỉ có thể trong đầu YY một vài lần thôi. Bây giờ đối với Tiêu Phàm, hắn thậm chí còn phải bày ra một bộ mặt a dua, tươi cười.

Tiêu Phàm đã không còn là người mà một tên thương nhân nho nhỏ như hắn có thể nói đuổi là đuổi ra ngoài được.

Sự thật lúc nào cũng tàn khốc cả. Chỉ ngần ngừ hơn hai tháng, Tiêu Phàm “Núi không hiện, nước không lộ” (Biên: câu này ý nói TP ẩn tàng thực lực ý) bằng chính khả năng của mình tung hoành trên dưới huyện Giang Phố. Hắn âm thầm bố trí, thao túng đại cục. Một tay đạo diễn trong việc Tào huyện thừa đoạt quyền Tri huyện. Cùng Tào huyện thừa mới nhậm chức kết nghĩa anh em. Nếu chuyện chỉ thế mà thôi thì không nói. Không may xui quý khiến thế nào mà khiến hắn quen biết được với Hoàng Thái Tôn điện hạ đương triều. Nghe nói giao tình của hắn cùng Thái Tôn đích xác cũng không phải tầm thường.

Trần Tứ Lục có đôi khi muốn đập đầu một cái vào tường để xem mình có phải là đang nằm mơ không.

Vì cái gì? Vì cái gì mà hơn hai tháng trước hắn vẫn còn là một tên Uất ức cô gia, một kẻ mà bất cứ ai đều có thể giẫm một cước lên người. Vậy mà giờ tại huyện Giang Phố này hắn chính là một đại nhân vật, quyền thế rất cao. Trời ơi! Đến rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra? Là lão thiên già rồi nên uống nhầm thuốc, hay là hắn? Tiêu Phàm uống nhầm thuốc?

Trần Tứ Lục cảm thấy rất hổ thẹn, thương nhân từ trước đến nay đều dùng đôi mắt sắc bén cùng kinh nghiệm để kiếm lời và tranh thủ lợi ích. Vậy mà cuối cùng hắn lại nhìn lầm chính con rể mình, không lẽ tại mình già mờ mắt rồi? Rõ ràng là rỗng trong lòng người mình lại cho hắn là éch ngồi đấy giềng. Nữ nhi chung quy là vô phúc a!

Trần Tứ Lục nặng nề thở dài.

Thấy Tiêu Phàm cùng một tiểu khát cái nắm tay nhau đi vào tiền đường. Phản ứng của Trần Tứ Lục không khác bọn hạ nhân là bao.

Đây... Đây là ai?

Trần Tứ Lục mở to mắt nhìn chằm chằm vào tiểu hài tử.

Tiểu hài tử không quen bị người ta nhìn chằm chằm, nhẹ nhàng lui ra sau hai bước, trốn ra sau lưng Tiêu Phàm. Nhưng tay nang cùng tay hắn chưa từng có một lần tách ra.

Tiêu Phàm nho nhã cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân. Tiểu cô nương này rất đáng thương, một mình lẻ loi bên ngoài ăn xin. Ngài biết đấy, tiểu tể chính là một con người thiện lương a. Hơn nữa lại nhiệt tình, chính trực cho nên ...

Trần Tứ Lục ngây ngốc nói:

- ...Cho nên?

- Cho nên tiểu tể dẫn nàng trở về. Đã là người một nhà, cùng bước vào một cánh cửa. Nhạc phụ đại nhân nhân hậu, Trần gia phòng trống lại còn nhiều. Chẳng biết có thể an bài cho nàng một phòng nhỏ nhỏ để ở, che mưa che nắng cũng được...

Trần Tứ Lục gắt gao nhìn vào tay hai người đang nắm chặt, nhìn như thế nào cũng thấy chướng mắt. Tiêu Phàm ngơ ngẩn nghĩ Trần gia ta là cái gì? Là chỗ thu nạp khát cái hay là miếu hòa thượng sao? Hay là kết thiện duyên cứu độ chúng sinh?

Nghĩ là nghĩ còn làm lại là việc khác. Loại ý nghĩ này Trần Tứ Lục có chết cũng không dám nói ra.

- Haha. Hiền tể đã quá thiện tâm rồi. Đương nhiên không thành vấn đề, cái này để ta phân phó cho bọn hạ nhân an bài.

Trần Tứ Lục cười to nói một lời trái với lương tâm mình.

Tiêu Phàm cảm động rót nước mắt, biểu tình chân thành nói:

- Nhạc phụ đại nhân. Tiểu tể hôm nay mới phát hiện, thì ra ngài là một người tốt a...

Tiếng cười của Trần Tứ Lục nghẹn lại, giống như bị người bóp ở cổ. Nghẹn giọng cầm nín. Thở phì phò, nét mặt già nua căng ra đến mức đỏ bừng. Theo quán tính lấy tay bưng kín lồng ngực

Tiếng bước chân dồn dập từ xa ngày càng gần. Một bóng hình chợt lóe lên sau tấm bình phong sơn thủy ở tiền đường. Khuôn mặt xinh đẹp đầy u oán của Trần Oanh Nhi xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm.

Trên danh nghĩa hần là vị hôn phu của mình mà giờ lại mang theo một tiểu cô nương xinh đẹp đến Trần gia. Chuyện lớn như vậy, nàng thế nào lại không biết? Nàng làm sao không tự mình đến xem?

Đôi mắt đẹp si ngốc dừng lại trên khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Phàm rất lâu. Ánh mắt của nàng tràn đầy hận ý và u oán.

Chính là khuôn mặt tuấn tú này đã khiến nàng khóc suốt đêm, ướt hết cả gối. Hần có lúc khiến nàng oán hận nghiêng chết rãng, cũng có lúc làm cho nàng phải dựa dựa cầu xin trong mộng. Nhưng thủy chung không thể rút ngắn khoảng cách được với hần mà cả hai lại càng ngày càng xa vời. Ở thời đại này, nữ nhân một khi không giữ được trọng phu của mình chính là một sự sỉ nhục cực kỳ lớn.

Cha mẹ đã nói như vậy thì việc hôn nhân cũng không tin cậy được, trên đời này có cái gì đáng tin tưởng hơn chính mình? Trần Oanh Nhi hận hần đồng thời cũng hận chính mình. Cùng ở dưới một mái hiên bốn năm, vì sao mình lại không sớm phát hiện hần trân quý? Vì sao phải chờ tới bây giờ? Tới lúc hần tỏa ánh hào quang khắp bốn phía mình mới phát hiện của quý ngay trước mắt? Vì sao phụ thân mình mấy năm nay đối xử với hần như thế?

Đông phong ác

Hoan tình bạc.

Nhất hoài sầu tự

Kỷ niên ly tác.

Thác, thác, thác!

Dịch:

Gió đông ác nghiệt

Ân tình bạc bẽo

Ôm mãi một mối sầu

Bao năm xa cách cô đơn

Sai! Sai! Sai! (1)

Ánh mắt ai oán chậm rãi hạ xuống chỗ hần cùng tiểu cô nương gắt gao nắm lấy tay nhau. Tức thì ánh mắt ai oán của Trần Oanh Nhi liền biến mất không còn thấy tăm hơi đâu, thay vào đó chính là sự ghen tị được ẩn giấu thật sâu. Nàng hạ quyết tâm, mình phải giành lại.

Người mà hần nên nắm tay phải là mình mà không phải là tiểu cô nương nhỏ gầy kia. Đối với một nữ nhân mà nói, nam nhân của mình trước mặt nắm tay một cô nương khác cho dù đó chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi nhưng đối với nàng đây chính là một sự khiêu khích trắng trợn. Dù sao đi nữa nàng trên danh nghĩa là vị hôn thê của hần a.

Trước nội đường, bốn người chia làm bốn góc mà đứng. Ai cũng không nói câu nào. Nhưng bây giờ trong lồng ngực Trần Oanh Nhi có một cỗ oán khí đang bốc lên cao, tràn ngập ra cả tiền đường.

Bên ngoài tiền đường, bọn hạ nhân Trần phủ tò mò tới xem ngày càng nhiều, nhưng chỉ dám đứng xa. Ai cũng hướng ánh mắt ghen ghét đổ kị nhìn vào Tiêu Phàm. Về mặt Trần Tứ Lục bất đắc dĩ, nhìn Tiêu Phàm lại nhìn nữ nhi của mình ức đến độ dậm chân, nặng nhọc thở dài.

Tiểu hài tử dường như cái gì cũng không nhận ra, vẫn nắm chặt tay Tiêu Phàm như cũ, về mặt tò mò nhìn xung quanh. Tiêu Phàm giống như không nhìn thấy Trần Oanh Nhi, quay đầu về phía tiểu nữ hài nở nụ cười ấm áp, an ủi.

Thật lâu sau, Trần Oanh Nhi mở miệng, cảm giác giống như mùa đông lạnh lẽo ở bắc cực nhưng cũng có chủ giống như hai bên địa ngục âm trầm, khiến người khác sợ run. Bao nhiêu mâu thuẫn tích tụ bấy lâu nay, cuối cùng đây là lúc giọt nước làm tràn ly, rút cục đã bạo phát.

- Tiêu Phàm. Ngươi... Giỏi. Ngươi tuy là cự hôn nhưng cần gì phải sử dụng thủ đoạn khiến ta phải nhục nhã như thế? Ngươi làm cho Trần Oanh Nhi ta trở thành cái gì? Ngươi làm cho Trần gia trở thành cái gì?

Trần Oanh Nhi nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, thân thể mềm mại run nhè nhẹ.

Tiêu Phàm ngạc nhiên nói:

- Trần cô nương sao lại nói như thế? Ta như thế nào lại làm ngươi phải chịu nhục nhã?

Nghe hắn nói thế, nước mắt Trần Oanh Nhi chậm rãi rơi xuống, dùng sức chỉ vào tiểu nữ hài.

- Ngươi trước mặt bao nhiêu là người ngang nhiên công khai mang theo nữ tử này vào cánh cửa Trần gia, đây không phải là nhục nhã thì là cái gì? Tiêu Phàm, ngươi không muốn cùng Trần gia kết thân cũng không cần quá phận giáng cho Trần gia một cái bạt tai như vậy. Hào hạo, Trần gia ít ra cũng đối với ngươi có ân dưỡng dục vài năm. Ngươi báo đáp ân tình của Trần gia như thế sao?

Tiêu Phàm nghe vậy ngăn người, sao đó cười khổ nói:

- Trần cô nương, cô hiểu nhầm ta rồi. Trần gia đối với ta không tệ, ta sao có thể làm cho các ngươi nhục nhã được? Thực sự là bởi vì...

Tiêu Phàm còn chưa dứt lời, Trần Oanh Nhi gắt gỏng cất ngang, mặt đầy nước mắt, u oán nói:

- Tiêu Phàm. Ta hôm nay coi như đã nhìn rõ ngươi. Ngươi là một kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, một khi đắc chí liền cần rờ. Ngươi chính là ác nhân lấy oán trả ơn, khi lên cao thì không màng đến tình cảm ngày xưa. Tiêu Phàm! Tiêu Phàm! Ngươi chính là tên hỗn đản phụ nghĩa tuyệt tình, sẽ có một ngày ngươi sẽ gặp báo ứng.

Tiêu Phàm kiên nhẫn giải thích:

- Trần cô nương, ngươi có thể bình tĩnh một chút được không? Nghe ta giải thích?

Trần Oanh Nhi bộ dáng như phát bệnh tâm thần, the thé giọng nói:

- Ngươi không cần phải giải thích. Ta chỉ tin sự thật mà mắt ta thấy thôi. Tiêu Phàm. Ngươi chê ta già diện mạo xấu xí thì nói thẳng không cần đem về một cô nương mười hai tuổi khỏe khoắn. “Mười năm xuân để biến oanh lữ, ba ngoại lão sừ đôi nga mi”(2).

Ngươi, Tiêu Phàm! Ngươi hôm nay đã vũ nhục Trần Oanh Nhi ta thì sao không làm như thế đi? Cầm ta đi đổi? Như thế cũng chính là thành toàn cho Tiểu công tử ngươi mỹ danh phong lưu, thiên cổ lưu danh.

Trần Oanh Nhi ngày càng kích động, lời nói cũng càng ngày càng khó nghe. Tiêu Phàm rốt cục mất hết kiên nhẫn, trên khuôn mặt tức thì tối sầm lại, ngữ khí lạnh như băng nói:

- Trần cô nương, ngươi đừng nên quá phận.

Trần Tử Lục thấy thế trong lòng biết là không ổn, vội vàng đứng ra hòa giải:

- Hiền tể đừng giận, sự tình như vậy cũng không phải là không có cách giải thích. Như vậy đi, hiền tể à. Nếu ngươi không ngại Trần gia ta thô bỉ thì bằng không hôm nay tại đây định ngày hoàng đạo cùng Oanh Nhi thành thân a. Như thế cũng vừa tiêu tan hiểu lầm của Oanh Nhi, cũng hoàn thành tâm nguyện của phụ thân ngươi và ta năm đó. Bỏ việc không tốt thêm vào là việc vui, thế nào? Việc các ngươi thành thân chính là đã định từ mười mấy năm trước, lẽ ra cũng nên sớm thành thân a...

Quay đầu nhìn tiểu hài tử có vài phần sợ hãi cùng phòng bị, Trần Tử Lục cẩn thận xem xét sắc mặt của nữ nhi, lại nói:

- Hiền tể à, thế gian người đáng thương quá nhiều, chúng ta không thể nhất nhất bận tâm. Như vậy đi, ngươi cùng Oanh Nhi thành thân, ta cho tiểu cô nương này mười lượng bạc cho nàng tự kiếm đường mưu sinh. Mười lượng cũng không phải là ít, cũng không phụ lòng ngươi hôm nay làm việc thiện. Việc hôm nay coi như là quá khứ, như thế được không?

Trần Oanh Nhi đang khóc lóc một hồi nghe thấy thế lập tức nín thở, nàng muốn nghe đáp án từ chính miệng Tiêu Phàm.

Tiểu hài tử nghe vậy ánh mắt buồn bã. Nàng biết, nàng có lẽ đã mang đến phiền toái cho Tiêu Phàm. Bàn tay nhỏ bé khẽ day dựa một hồi thoát khỏi tay Tiêu Phàm. Trong mắt hiện lên lệ quang nhàn nhạt, nhưng gắt gao nhếch môi kiên cường không cho nước mắt rơi xuống.

Ai ngờ nàng giấy dựa như thế nào cũng không thoát khỏi tay Tiêu Phàm. Vì thế ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn. Tiêu Phàm đang nhìn nàng vẻ mặt ôn hòa cười, nụ cười so với mặt trời còn muốn ấm áp hơn. Ánh mắt hết sức kiên định.

Tiểu hài tử gạt mình, cũng nhìn hắn mỉm cười một cái. Nàng hiện tại đã biết, Tiêu Phàm sẽ không bỏ nàng, đối với nàng như vậy là đủ rồi.

Tiêu Phàm ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Trần Tứ Lục và Trần Oanh Nhi nói:

- Trần thế bá không cần phải hao tâm tổn trí. Từ nay về sau ta phải có trách nhiệm với tiểu cô nương này. Nơi nào có ta thì nơi đó có nàng!

Lời nói nhẹ nhàng nhưng giống như hung hăng đánh một cái thật mạnh vào lòng hai cha con Trần gia.

Trần Tứ Lục im lặng, vẻ mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Thân thể mềm mại của Trần Oanh Nhi khẽ lay động, khuôn mặt xinh đẹp dần dần trở nên trắng bệch. Cảm giác tuyệt vọng lan tràn toàn thân. Nàng cảm thấy một thứ gì đó rất quan trọng với mình đang lặng lẽ bị hút ra khỏi thân thể của nàng, vết sạch luôn cả linh hồn của nàng, cả người nàng tựa như biến thành một thể xác trống rỗng.

Cố gắng chống đỡ cho thân hình không phải ngã xuống. Trần Oanh Nhi gất gao duy trì một tia tôn nghiêm cuối cùng:

- Phụ thân không cần nói thành thân cái gì nữa. Ta Trần Oanh Nhi... Không xứng gả cho vị Tiêu Công tử tiền đồ rộng lớn này. Ta, Trần gia không giữ được chân Tiêu công tử, cũng giữ không nổi Tiêu công tử. Tiêu Phàm vinh hoa phú quý, thế gian hết thảy những thứ quang vinh đẹp đẽ đang chờ người truy đuổi. Chớ để lãng phí ánh hào quang ở Trần gia, xin cứ tự nhiên đi.

Nói xong, Trần Oanh Nhi khóc không ra thành tiếng.

Nghe những lời này của Trần Oanh Nhi, Tiêu Phàm nở nụ cười nhàn nhạt. Giờ phút này trong lòng hắn vạn phần tĩnh lặng, tâm hồn như một mảnh trống không. Cứ như vậy mà gạt đi gánh nặng trong lòng nhiều năm, thoải mái a. Hiện giờ trong đầu hắn chỉ nghĩ được hão hão ngủ một giấc sáng khoái. Cái sự tình này hiện giờ đã phá tan sự lo lắng, áp lực trong lòng hắn từ trước tới giờ.

Buông tay tiểu nữ hài, Tiêu Phàm trình trọng sửa sang lại quần áo. Sau đó hướng Trần Tứ Lục vái một vái dài, nói:

- Đa tạ Trần thế bá có ơn dưỡng dục bốn năm. Tiêu Phàm thật tình cảm ơn. Trần gia giữ vững sự nghiệp, ta vì trần gia giải nguy ách một lần, cứu sống Túy Tiên Lâu. Tri huyện cùng Huyện thừa tranh đấu làm Trần gia tranh thủ được nhiều lợi ích. Tiêu Phàm không dám tranh công chỉ muốn ba sự kiện này chính là ta báo đáp ân tình của Trần gia. Ta, Tiêu Phàm tới đây tay trắng mà khi ra đi cũng quyết không mang theo gì. Mọi ân oán xem như chấm dứt ở đây. Hôn sự giữa hai nhà Tiêu – Trần cũng hủy bỏ. Ngày sau nam hôn nữ gả chồng cũng không có quan hệ gì tới nhau. Tiêu Phàm từ biệt, thế bá bảo trọng.

Lời nói âm vang, nói năng có khí phách. Tất cả mọi người bị thần sắc nghiêm nghị cùng khí độ bất phàm của hắn làm rung động, sau nửa ngày cũng không nói được tiếng nào.

Tiêu Phàm hướng về phía cha con Trần gia mỉm cười. Sau đó dắt tiểu nữ hài xoay người đi về phía cửa lớn của Trần phủ, thần sắc thông thả, kiên định.

Trần Oanh Nhi nước mắt rơi như mưa. Nàng cắn môi, một tia máu đỏ tươi theo khoe miệng chảy xuống. Đôi mắt ai oán, khuôn mặt mơ hồ mất hồn. Ruột gan đau như cắt từng khúc ruột, nhìn bóng dáng Tiêu Phàm dần dần đi xa. Ánh mắt cuối cùng lại hóa thành oán độc và ghen ghét.

Nàng nắm chặt tay, móng tay sắc nhọn cắm vào da thịt vẫn không thể xóa bớt nỗi đau đớn trong lòng. Ta mất hắn rồi sao? Sau này ta vĩnh viễn không thể có được hắn rồi sao? “Nam hôn nữ gả chồng, không có quan hệ gì tới nhau”, câu nói tuyệt tình đó luôn quanh quẩn bên tai nàng. Như một mũi gai nhọn một lần rồi lại một lần đâm vào trái tim nàng.

Nhìn thân ảnh Tiêu Phàm vừa biến mất trước cửa, Trần Oanh Nhi hét lên:

- Tiêu Phàm, người sẽ phải hối hận. Sau này người nhất định sẽ phải hối hận.

Ánh sáng ngoài cửa lớn chợt lóe đã thấy bóng dáng Tiêu Phàm ở rất xa. Thân ảnh hào hùng, tiếng cười phiêu lãng:

- Ngửa mặt lên trời đi ra cửa. Ta há lại hối hận?

Đã hết những cái ràng buộc. Viễn cảnh Đại Minh tươi đẹp trước mắt. Tiêu Phàm ta trước mắt từ từ triển khai.

Người đã đi xa, tiếng không còn. Trong ngoài tiền đường Trần phủ mọi người vẫn ngơ ngác đứng thẳng, thật lâu sau không có nói gì.

Trần Tứ Lục trầm mặc một lúc lâu rồi mê mang hỏi:

- Câu cuối cùng hắn nói là gì?

Anh mắt oán độc của Trần Oanh Nhi vẫn chăm chăm nhìn về phía cửa lớn, nhưng ngữ khí lại bình tĩnh đến đáng sợ:

- Năm đầu Đường triều Thiên bảo, Huyền Tông hạ chiếu triệu thi tiên Lý Bạch nhập kinh, Lý Bạch hăng hái, lần này hạ chỉ thỏa với mong ước ý chí bình sinh của đời người.

Trần Tứ Lục giật mình gật đầu, thần sắc buồn bã. Tiêu Phàm đi rồi, Trần gia sau này làm sao bây giờ?

Một thân ảnh mềm mại nhu nhược sau bức bình phong sơn thủy khê nhô đầu ra, chính là Bảo Cầm, nàng lúc này ánh mắt không muốn rời khỏi cửa lớn,

ánh mắt đẹp ngập tràn sự đau xót và nước mắt.

Trần Oanh Nhi cắn chặt răng, hung hăng quyết một chút nước mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên sự kiên cường. Nàng hướng về phía hạ nhân Trần phủ, buồn bã lạnh lùng nói:

- Các người cũng thấy rồi. Hôm nay chính là Tiêu Phàm phụ ta không phải ta phụ hắn. Ta hôm nay chịu đại nhục, nỗi đau trong lòng giống như ngàn dao giã xé, sau này dù thế nào ta cũng tuyệt đối không dám quên. Ta, Trần Oanh Nhi thề với trời, kiếp này phải rửa sạch nỗi nhục này thì mới giải trừ được mối hận trong lòng ta.

Thanh âm oán độc, giống như từ trong Cửu U địa phủ truyền ra. Tức thì tại tiền đường lạng ngắt như tờ, thanh âm như quanh quẩn mãi không chịu tan.

(1) Đây là một đoạn được trích từ bài từ Thoa Đầu Phượng được Lục Du sáng tác trong một hoàn cảnh đặc biệt:

Ban đầu Lục Du lấy người em họ (con cậu) là Đường Uyển, hai người rất tâm đầu ý hợp, nhưng thân mẫu của Lục Du lại không ưa Đường Uyển, lại nghe thêm những lời gièm pha nên bà buộc hai người phải ly hôn.

Về sau, Lục Du lấy Vương Thị, Đường Uyển cũng tái giá, lấy Triệu Sĩ Trình. Mấy năm sau, vào mùa xuân, hai người tình cờ cùng đi chơi vườn Thâm, ngẫu nhiên gặp nhau. Đường Uyển lấy tình anh em họ, gửi rượu và dĩa vị mời Lục Du. Lục Du vô cùng thương cảm, vung bút đề lên bức tường trong vườn Thâm bài Thoa Đầu Phượng này.

Đường Uyển sau khi đọc được bài này trong lòng rất đau khổ, làm một bài từ cũng theo điệu Thoa Đầu Phượng họa lại. Sau đó nàng đau buồn, lâm trọng bệnh mà qua đời.

Lục Du hay tin như sét đánh ngang tai, mấy phen khóc đến chết đi sống lại. Từ đó về sau, cái tên Đường Uyển đã trở thành một đề tài quen thuộc trong sáng tác văn chương của Lục Du. Mãi đến khi 84 tuổi ông vẫn không quên người vợ này, người tri kỷ lúc đầu của mình. Người đời đánh giá đây chính là một mối tình “thiên cổ hận” (Nguồn: quan4.net)

(Biên: bài từ này cũng được viết thành 1 bài hát, cũng khá hay, mọi người muốn nghe có thể tìm trên mạng với từ khóa là : Thoa Đầu Phượng – Phong Trung Thái Liên.)

(2) “Mười năm xuân đề biển oanh lười, ba ngai lão sừ đôi nga mĩ”

Câu thơ này được trích từ “Truy hoan ngẫu tác” trong tập thơ tự thuật kể lại chuyện phong lưu tao nhã của Bạch Cư Dị. Bài thơ kể rằng ông mua một nữ hài độ mười lăm, mười sáu về làm thiếp. Vui vẻ mới được ba năm, người ta cũng mới mười tám mười chín thì đã chê người ta già, xấu, thế là có nàng bị ông ta đem bán lại cho người khác, có nàng thì bị cho đi. Rồi ông ta lại mua về một “món hàng tươi tốt” khác. Mười năm thay đến ba lần, thành thử viết ra bài này để khoe khoang với chúng bạn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Vấn đề sinh tồn

"Ngửa mặt cười to đi ra cửa

Đòi ta nào phải loại thường nhân" (thơ Lý Bạch)

Tiêu Phàm bước ra khỏi cửa lớn của Trần gia, vừa nói câu này vừa cười lớn, cảm giác cả người đã được giải thoát.

Từ khi xuyên việt đến nay, không lúc nào hắn không cảm thấy cả người như bị một cái xiềng xích vô hình bám đầy, không thể thoải mái được, việc gì cũng chỉ dám nghĩ trong đầu chứ chẳng dám làm, suy đi nghĩ lại hắn mới từ từ hiểu được, cái xiềng xích trói buộc hắn cũng chính là Trần gia này đây.

Kiếp trước hắn chưa từng thử qua tư vị của một kẻ ăn nhờ ở đậu, cho nên hắn cứ ngỡ ăn nhờ ở đậu nhà người ta là một chuyện rất nhẹ nhàng, hơn nữa còn có phần sung sướng, thoải mái. Minh không cần lao động cũng có người nuôi sống mình, có ăn có mặc, cái gì cũng không thiếu, ngoại trừ việc phải chịu ủy khuất một chút ra thì cuộc sống này đúng là hoàn mỹ, đây chính là thiên đường.

Sau này, khi xuyên việt về thời đại này hắn mới biết được mình đã hoàn toàn sai lầm.

Hắn nhận ra, tôn nghiêm quả thật rất quan trọng. Chuyện ăn mặc, mấy cái loại này dù sao cũng chỉ là vật chất, không thể nào so sánh được với tôn nghiêm.

Hai tháng vừa rồi hắn vừa trải qua, thật rất là khó chịu. Hắn cực ghét người khác gọi hắn là “cô gia của Trần gia”. Hắn càng chán ghét người khác nhìn

hắn bằng ánh mắt coi thường. Mỗi khi có người nhìn hắn bằng ánh mắt như vậy, hắn lại không nhịn được thử đoán xem trong lòng bọn họ đang nghĩ gì? Có phải là đang chửi hắn là một kẻ bất tài, ăn không ngồi rồi, một kẻ không có tiền đồ, không có chí tiến thủ.

Đủ rồi, hắn chịu đủ rồi. Hắn, Tiêu Phàm không phải là loại người nhu nhược. Cho dù Trần gia là thức ăn ngon đưa tới miệng hắn, hắn cũng nuốt không vô. Hắn chưa bao giờ xem Trần gia là nhà của mình. Bởi vì hắn không cảm nhận được sự ấm áp của một gia đình càng không tìm thấy tôn nghiêm của chính mình ở nơi này.

Trần Oanh Nhi dịu dàng, điềm tĩnh, xinh đẹp động lòng người, bất luận xét về mặt nào nàng cũng là nhân tuyển tốt nhất để lấy làm thê tử. Cô nương nhà người ta từ trước tới giờ hưởng hạnh phúc tột đỉnh. Một lần rồi hai lần, nhiều lần lắm rồi... bản thân hắn cũng không nhớ rõ nữa. Tiêu Phàm, hắn không phải là một tên ngốc, như thế nào lại nhìn không ra? Tiêu Phàm khả dĩ có thể không chế được tình cảm của mình là bởi vì lúc nào trong đầu hắn cũng có một suy nghĩ, ngàn vạn lần không được phép yêu nàng, bởi một khi hắn yêu nàng hắn nhất định sẽ phải lựa chọn giữa nàng và tôn nghiêm của chính mình. Vì nàng là nữ nhi duy nhất của Trần gia, sau khi yêu liền phải cưới, cả đời sau này liền phải chịu ánh mắt coi thường từ người khác. Đến lúc đấy không muốn nhận cái danh phận cô gia của Trần gia nữa cũng không được.

Tiêu Phàm cuối cùng đã chọn tôn nghiêm mà buông bỏ hồng nhan.

Không cần quan tâm người khác nghĩ về hắn thế nào, chỉ cần chính hắn cảm thấy lựa chọn của mình là đúng, là không thẹn với lương tâm thế là được. Con người sống ở trên đời, có rất nhiều thứ còn quý hơn cả sinh mạng, đó là trách nhiệm, là khí phách, là tín ngưỡng, tất cả những thứ đó nếu chỉ tính riêng cũng đáng để con người ta dùng sinh mạng mình đổi lấy.

Trần Oanh Nhi không có hắn chưa chắc đã không sống nổi, cuộc đời của nàng còn rất nhiều lựa chọn khác nhau. Nhưng nếu như Tiêu Phàm mất đi tôn nghiêm của hắn, không bằng đem hắn đi giết chết còn hơn.

Sau đó Tiêu Phàm làm một loạt các việc cứu Trần gia khỏi nguy hiểm, giúp Trần gia tranh thủ được một chút lợi ích. Nhưng ý đồ chính của hắn là muốn khẳng định mình, chứng tỏ cho đám người Trần gia thấy hắn là người có bản lĩnh. Hắn hi vọng nhận được sự tôn kính của họ, chỉ khi nào nhận được ánh mắt tôn kính từ người khác hắn mới cảm thấy tìm lại được tôn nghiêm của chính mình.

Hắn lúc đầu vẫn cứ ảo tưởng rằng mình đã tìm được một gia đình tại Trần gia, nhưng hôm nay Trần Oanh Nhi nói năng như bị mắc chứng cuồng loạn mới khiến hắn bừng tỉnh. Trần gia, chung quy cũng không phải là gia đình của mình.

Nhìn trăng phong ba hôm nay đến rất bất ngờ nhưng hết thảy cũng là tự nhiên thôi. Trong lòng Tiêu Phàm đã xác định từ lâu rằng sớm hay muộn thì chuyện này cũng sẽ phát xảy ra. Hắn và Trần Tứ Lục đều hiểu được, mâu thuẫn tích lũy lâu ngày bùng nổ là một điều tất yếu.

Rời khỏi đây, rũ sạch vương bận trong lòng. Rút cục Tiêu Phàm cũng có đã cảm thấy được mình là một con người hoàn toàn chính chính đứng nghĩa. Đường đường chính chính một thân nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, có nơi nào không thể đi?

Trên đường cái Giang Phò vẫn ồn ào nhộn nhịp như trước, nhưng trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy hết sức yên tĩnh. Từ giờ trở đi, thân phận của hắn không còn là cô gia của Trần gia nữa mà chỉ là Tiêu Phàm. Đường đường chính chính, có tên có họ.

Cúi đầu nhìn tiểu hài tử, Tiêu Phàm khẽ cười nói:

- Được rồi, hiện giờ ta với ngươi đều giống nhau, cũng không có nhà để về. Từ giờ trở đi chúng ta phải sống nương tựa lẫn nhau rồi.

Tiểu hài tử gật đầu, vẻ mặt tựa hồ rất cao hứng.

Kế tiếp phải làm sao bây giờ? Tiêu Phàm trong lòng sầu muộn, không lẽ cả hai phải dắt tay nhau đi ăn xin sao? Như vậy cũng quá khổ đi.

Trong đầu Tiêu Phàm hiện lên vô số nội dung của những vở kịch lãng mạn kiếp trước từng xem. Một đôi vợ chồng nghèo sống nương tựa vào nhau. Ban ngày người chồng đi đến bến tàu khuân vác, buổi tối trở về người chồng mệt mỏi nôn mửa thì được thê tử yêu thương ôm ấp trong lòng. Hai vợ chồng ôm nhau khóc ròng, than vãn vận mệnh thật bất công và trớ trêu...

Tiêu Phàm rung mình một cái, bất quá cái kẻ sinh nhai này không thích hợp với một người như mình.

May mắn là lúc này Tiêu Phàm chợt nhớ ra, bản thân mình có một người sư phụ tên là Thái Hư.

Lúc Tiêu Phàm tìm được Thái Hư thì lão lại đang tiếp tục giờ trò bói toán lừa gạt mọi người.

Nhìn thấy một tiểu cô nương bên cạnh Tiêu Phàm tức thì hai mắt Thái Hư sáng ngời, dùng ngữ phi thường trầm ổn, ra quyền uy giống như một vị cao nhân đắc đạo nói:

- Vị tiểu cô nương này, ngươi có điềm xấu...

Tiêu Phàm chạy nhanh đến gần Thái Hư lại:

- Quên đi, sư phụ, cô bé này là người một nhà với ta, người làm gì mà đến người một nhà cũng lừa? Với cả nàng ta cũng chỉ là một tiểu cô nương thôi?

Thái Hư nhìn chăm chăm vào tiểu cô nương côi cút:

- Dựa vào người nói sao? Bàn đạo đã sớm tính ra cô bé này không phải là một tiểu cô nương bình thường...

Thái Hư ho khan một tiếng tiếp tục chiêu cũ:

- Vị tiểu cô nương này số mệnh đích xác không sai a. Xuất thân bất phàm, hơn nữa cũng đại phú đại quý khôn cùng. Thời niên thiếu chịu nhiều đau khổ, ngày sau hết thảy sẽ khổ tận cam lai a...

Tiêu Phạm ngắt lời, nói:

- Sư phụ, ngài tỉnh lại đi, xem bói không tính đối với người quen, người ta chỉ nói “bụt nhà không thiêng” còn gì.

Thái Hư cả giận:

- Người thế nào lại không tin ta? Đúng rồi, sao người không ở đợi ở Túy Tiên Lâu đi, vác mặt đến đây phá chuyện làm ăn của ta làm gì? Còn nữa, tiểu cô nương này là ai?

Tiêu Phạm cười nói:

- Sư phụ, có một tin tức tốt và một tin tức xấu người muốn nghe tin nào trước?

- Trước tiên nghe tin xấu đi.

- Được rồi. Tin tức xấu là ta đã rời khỏi Trần gia, từ nay về sau không còn là con rể Trần gia nữa.

Thái Hư vui vẻ cười ha hả, không để ý đến mặt mũi của một vị cao nhân nói:

- Ha ha. Đây là tin tức tốt nha. Bàn đạo đã nói qua, Trần gia không phải là nơi thích hợp cho người ở, nên bỏ đi sớm hơn mới phải. Hảo... Còn tin tốt?

Tiêu Phạm cười như một thiên sứ thuần khiết:

- Tin tức tốt là từ nay về sau đồ nhi cùng sư phụ ngài một mảnh tình thâm quần quýt không rời. Hiện tại đồ nhi không có nhà để về, đồ nhi quyết định sau này ba người chúng ta sẽ nương tựa vào nhau mà sống. Cùng ăn cùng ở, dùng hai tay của sư phụ, tạo nên tương lai tốt đẹp ngày mai của ba chúng ta.

Tức thì nét mặt già của Thái Hư so với mướp đắng còn khô hơn, thở dài thật sâu nói:

- Đây nào phải tin tức tốt nha. Đối với bàn đạo mà nói, đây chính là một tin tức cực kỳ xấu a...

Thái Hư thần sắc kích động, run lên nói:

- Người lúc làm chương quỳ không phải mỗi ngày thu được vài chục lượng bạc sao? Quả thật là nhìn xa trông rộng. Với số tiền đó đủ cho chúng ta ung dung tự tại một phen a...

Tiêu Phạm đắc ý cười, người lo xa tất có ưu điểm, dù sao vì mình kiếm một chút bạc phòng thân là không có sai.

Duỗi tay vỗ vào túi tiền bên hông một cái, Tiêu Phạm đắc ý cười một trận.

- Người làm sao vậy?

Thái Hư nhìn vào biểu tình trên mặt Tiêu Phạm bất giác dự cảm có điềm xấu sắp xảy ra.

Tiêu Phạm cười khổ nói:

- Ta vẫn luôn cho rằng tiền tài là không thể để lộ ra, loại ý nghĩ này thật là chính xác.

- Đúng vậy a. Thế gian này kẻ xấu nhiều hơn người tốt, người có tài đương nhiên là không thể khoe khoang...

Tiêu Phạm mặt có đỏ lên một chút:

- ... Vì thế cho nên ta đem mấy chục lượng bạc kia giấu đi rồi.

Thần sắc Thái Hư có chút kích động:

- Giấu ở chỗ nào?

- Khụ khụ.. Dưới giường ở trong Trần phủ.

Thái Hư bỗng nhiên vội la lên:

- Ngươi trở lại lấy đi!

Tiêu Phàm nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Ta cùng Trần gia bất hòa. Ngươi cảm thấy bọn họ sẽ cho ta vào cửa lấy bạc sao?

Thái Hư ngây người không nói lời nào.

Tiêu Phàm nhìn vào hắn chờ mong, nói:

- Sư phụ thân công cái thể, nhìn giang hồ bằng nửa con mắt. Không bằng chờ đến tối ngái treo tường tiến vào Trần phủ, lấy bạc ra giúp ta...

Thái Hư hừ hừ nói:

- Ta là cái loại treo tường trộm cắp này ọ thì bây giờ còn phải đi ăn xin lừa người như thế này không? Ta chính là môn hạ của Võ Đang, danh môn chánh phái a...

- Cái này làm sao có thể tính trộm cắp được? Bạc vốn là của ta, ta đến lấy về thì có gì là không đúng?

- Cho dù không phải là trộm ta cũng không làm! Dù sao ta cũng quyết không làm những việc trộm gà bắt chó như thế.

Thái Hư rất có khí cốt hừ hừ nói:

Tiêu Phàm thật sự khâm phục hắn sát đất. Hắn không thể tưởng tượng nổi, một gã lừa đảo lấy nghề lừa gạt người khác để kiếm sống cư nhiên lại còn có khí tiết như vậy. Thật là mâu thuẫn. Trộm đồ đúng là việc không đúng nhưng so với đi lừa gạt người khác thì cũng giống nhau thôi!

Tuổi tác chênh lệch tạo nên sự khác biệt, đặc biệt là những người đã hơn trăm tuổi. Lão đạo sĩ quan điểm về giá trị của con người chỉ dừng lại ở những năm cuối triều đại Nam Tống.

Tình huống hiện tại là ba cái thân nghèo nàn không có lấy một xu dính túi nương tựa vào nhau. Mà ai cũng không có nhà để về, hơn nữa mỗi ngày đều không thể không ăn cơm. Lão đạo sĩ còn thích uống rượu, thuận tiện còn có thể gặm hết hai cái đầu dê, một nồi lẩu thịt chó.

Không được, việc này nhất định cũng làm không được.

- Làm sao bây giờ?

Thái Hư bất mãn nhìn Tiêu Phàm. Rời khỏi Trần gia, khẳng định là không thể tiếp tục làm chương quầy tại Túy Tiên lâu nữa. Giờ ba người phải đối mặt với một vấn đề sinh tồn cực kì lớn.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, Tiêu Phàm cùng Thái Hư vẻ mặt lo lắng, chỉ có mỗi tiểu hài tử vẫn như cũ, có vẻ cái bộ mặt lạnh lùng kia có thể thích ứng ở mọi hoàn.

Một gã đi đường đi qua, dừng lại, nói:

- Ai, lão đạo sĩ, ngươi có thể giúp ta tính chuyện ngày xưa được không?

Thái Hư đang phiền lòng không thôi làm gì còn tâm trạng xem với đoán. Nhìn cũng chưa nhìn hắn, mặt kiên nhẫn nói:

- Các hạ mặt mang sát khí. Ấn đường biến thành màu đen, đại nạn sắp bùng xuống, tính cũng như không, thôi đi đi...

Tiêu Phàm không hài lòng, đã gặp phải khốn cảnh như thế mà còn đem sinh ý từ bên ngoài đẩy ra.

- Sư phụ, đệ tử có giúp người đếm sao. Ta giúp người, chúng ta kiếm được đồng nào hay đồng đấy.

Nói xong Tiêu Phàm liền quay mặt sang những người đang đi trên đường. Thái Hư khôi phục vẻ nghiêm chỉnh mà quyền uy mỗi khi chuẩn bị gặp con thỏ nào đó:

- Thương thiên đã chết, hoàng thiên nên lập...

Lời còn chưa dứt, Thái Hư đã cực kì hoảng sợ chạy nhanh ra bật miệng hắn lại, một tay lôi hắn cùng tiểu hài tử cầm đầu cầm cổ bỏ chạy.

Chạy đến một nơi không có ai mới dừng lại. Thái Hư bực mình nói:

- Ngươi thực không muốn sống nữa? Chuyện roi đầu cũng dám đi nói lung tung?

Tiêu Phàm vẻ mặt vô tội nói:

- Ta cảm thấy vừa rồi chưa từng có nói sai nha... Ta chỉ muốn cố gắng giúp người kiếm chén com thôi mà...

Thái Hư thở dài nói:

- Xem ra chén com này có lẽ ăn không có nổi. Ngẩng lại đi, xem ba người chúng ta có khả năng làm nghề gì.

Xong liền liếc mắt nhìn Tiêu Phàm một lượt, nói:

- Người ngoại trừ cái đầu đầy thứ xấu xa ra, liệu còn tinh thông cái gì khác không?

- Trộm cướp có được không? Chuyện này kiếp trước ta đã từng làm rồi, thuần thục lãnh nghề, trăm trận trăm thắng a...

Tiêu Phàm quay đầu nhìn tiểu hài tử, cười nói:

- Sau này chúng ta hợp tác nha? Có được hay không? Người trông chừng ta đi cướp.

Tiểu hài tử gật đầu về mặt hạnh phúc.

- Sư môn bất hạnh, sau lại có thể có loại nghiệt đồ như thế này a...

Sau đó mắt Thái Hư lại sáng lên:

- Đúng rồi! Người cùng Tào huyện thừa không phải có giao tình không tệ sao? Người lại biết Thái tôn điện hạ, người đi tìm bọn họ đi nha. Có chỗ dựa vững chắc như vậy, chúng ta còn phải lo lắng kiếm kế sinh nhai sao?

Tiêu Phàm thở dài thườn thượt nói:

- Ta hiện tại chỉ có hai bàn tay trắng, thâm đến bậc này, như thế nào lại không biết xấu hổ đến tìm bọn họ? Như thế so với bọn ăn mày đến trước cửa xin com có khác gì nhau?

Vì tôn nghiêm mà ly khai Trần phủ, cuối cùng lại đánh thấp tôn nghiêm mà mình vất vả dành lại được đi đến cầu xin người khác sao?

- Vậy làm sao bây giờ?

Thái Hư không quá rõ ràng ý tưởng của Tiêu Phàm, không để ý đến việc trộm cắp nhưng lại ngại đi lường gạt người khác. Chẳng biết tại sao nhưng rõ ràng là giống nhau, ăn khớp.

Tiêu Phàm mỉm cười:

- Bất luận như thế nào. Chúng ta cũng phải tìm được chỗ ở. Đây mới chính là đạo lý.

- Nghỉ ngơi ở đâu?

Tiêu Phàm thần thần bí bí cười nói:

- Địa phương chúng ta sắp tới ở khẳng định sẽ làm cho sư phụ ngài hài lòng. Nơi ấy rất gần Thần linh. Ngài tùy thời có thể thảo luận nghiên cứu vấn đề thành tiên.

Thái Hư tức thì mắt sáng lên, vẻ mặt chờ mong.

Bên ngoài Nam thành.

- Đây chính là địa phương mà người nói cách Thần gần nhất?

Thái Hư phụng phịu, tức giận đến run lên, chòm râu rưng ngược.

Một cái miếu sơn thần rách nát, còn có một pho tượng sơn thần phủ đầy mạng nhện. Khuôn mặt dữ tợn nhìn ba người.

- Sơn thần cũng là thần a. Sư phụ, người làm trưởng thôn không nên có những tật xấu a. Ta nhất định phải phê bình ngài...

Nhìn một vòng cái miếu sơn thần hoang vu này, họa chăng chỉ có quỷ mới có thể ở tại nơi này. Thái Hư sắp phát khóc tới nơi.

- Bản đạo đã lâu chưa từng trải qua tình trạng thâm như vậy...

- Sư phụ nén bi thương. Đây tất cả đều là số kiếp, số kiếp a...

Thái Hư cả giận:

- Kiếp cái rắm! Đều là bị người làm hại! Nói, kế tiếp nên làm sao bây giờ? Chúng ta miễn cưỡng có thể coi là đã có chỗ để ở. Vậy còn sau này? Ăn cơm, mặc quần áo, lão đạo còn muốn uống rượu, thì phải giải quyết như thế nào đây.

Tiêu Phàm trong lòng đã có dự tính trước, nở nụ cười đáp:

- Ta có tay có chân, còn có đầu óc, còn sợ đói chết sao? Sư phụ, ngài cứ yên tâm đi

Hoàng cung, bên trong Vũ Anh Điện.

Viên Trung đang quỳ gối trước Chu Nguyên Chương, bẩm báo hết thấy những việc có liên quan tới Tiêu Phàm.

- Tiêu Phàm, sinh vào năm Hồng vũ thứ mười. Năm nay tròn mười chín tuổi. Cha ngoài tứ tuần, mẹ tên là Vương thị. Ba đời nhà Tiêu gia đều theo nghề nông, thân thể trong sạch không có gì bất bẻ. Bốn năm trước, song thân lần lượt đều qua đời vì bệnh lao. Lúc còn sống Tiêu phụ từng cứu phủ thương huyện Giang Phổ là Trần Tứ Lục một mạng. Lúc đó Trần Tứ Lục vì báo ân nên quyết định kết thành thông gia. Sau khi song thân qua đời, tuân theo nguyện vọng của phụ thân đến nương tựa nhạc phụ đại nhân tương lai. Lúc đó, Trần Tứ Lục đã sớm phát đạt và hối hận chuyện trước kia. Tiêu Phàm ở Trần gia bốn năm nhưng Trần Tứ Lục không đề cập đến việc để cho hắn cùng nữ nhi mình thành thân. Tình cảnh rất là khó xử. Mãi đến khi Tiêu Phàm ngẫu nhiên kết giao được với Tào huyện thừa tân nhậm huyện Giang Phổ, Tào Nghị. Giao tình hai người cũng không tệ, lúc này Trần Tứ Lục thấy thế mới xúc tiến việc hôn nhân với nữ nhi của mình.

Chu Nguyên Chương nhướng mày, thần sắc có chút không vui nói:

- Tiêu Phàm là con rể của một tên thương nhân?

Viên Trung nói:

- Hồi bẩm bệ hạ. Tiêu Phàm nguyên là con rể của thương nhân nhưng hôm qua cùng Trần gia mỗi người đi một ngả.

- Vì sao?

- Vì Tiêu Phàm mấy hôm nay tại huyện Giang Phổ nhận nuôi một tiểu khát cái lại là nữ tử. Tiêu Phàm thấy nàng đáng thương đem nàng về Trần phủ nuôi dưỡng. Con gái Trần Tứ Lục giận giữ cố ý không cho, cùng Tiêu Phàm bất hòa. Tiêu Phàm dần theo tiểu hải tử đó rời khỏi Trần gia cùng Trần gia chấm dứt ân tình. Trước mắt, hắn và tiểu hải tử cùng một tên đạo sĩ giang hồ tại huyện Giang Phổ đang ở cùng nhau trong một ngôi miếu sơn thần bỏ hoang bên ngoài thành Nam.

Chu Nguyên Chương tựa lưng vào ghế, chậm rãi nhắm mắt lại, khẽ miệng mỉm cười.

- Tên này có thể coi là một người lương thiện, Duẩn Văn nhận hắn làm bằng hữu quả thực không có nhìn lầm người.

- Viên Trung, ba ngày sau dẫn hắn tiến cung gặp trẫm.

- Tuân chỉ.

Viên Trung kín cẩn rời khỏi điện.

Chu Nguyên Chương như đang suy nghĩ, nhẹ nhàng gõ bàn từng cái.

Không lâu sau, thị vệ ở bên ngoài điện cao giọng nói:

- Thái tôn điện hạ yết kiến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Bán võ mưu sinh

- Hoàng tử phụ, tôn nhi dâng sớ cho người vì sao..

Chu Doãn Văn vừa tiến vào cửa điện đã vội vàng mở miệng.

Chu Nguyên Chương trêu mếu nhìn hần, gio tay cắt ngang câu nói, cười khề:

- Tồn nhi, đừng nóng vội, cứ ngồi xuống uống ngụm trà rồi từ từ mà nói.

Về mặt của Chu Doãn Văn có chút ủy khuất, cúi đầu vâng dạ, thái giám dâng trà. Chu Doãn Văn nhẹ nhàng chén nhấp một ngụm.

Chu Nguyên Chương tràn đầy vui mừng nhìn Chu Doãn Văn, ánh mắt dần mờ lung. Hần nhìn Chu Doãn Văn mà như thấy lại hình ảnh của đứa con trai trưởng đã sớm khuất núi Ý Văn thái tử Chu Tiêu. Đứa con này sinh ra trong thời loạn, lớn lên trong khói lửa chiến tranh, nhận vô số đau khổ, đáng tiếc là vượt qua được núi đao biển lửa nhưng vẫn không có phúc kế thừa giang sơn của hần, cuối cùng vì bệnh mà thác.

Chu Doãn Văn lớn lên chẳng những giống phụ thân hần Ý Văn thái tử về dung mạo mà ngay cả tính tình cũng cực kỳ giống. Giống từ tính không quá quyết, giống đến nhân nghĩa khoan hậu, giống cả sự yếu đuối thiện lương không hề có chút lòng dạ và khí phách của kẻ làm vua.

Đây là điều mà Chu Nguyên Chương lo lắng nhất.

Hoàng tử phụ tuổi tác đã cao, dù cho thần tử miệng hô “Vạn tuế”, nhưng hần vẫn chưa hề đề đến mức cho rằng mình có thể vạn tuế, thọ là trời ban, sớm hay muộn gì thì hần cũng phải chết. Hần sợ nếu sau khi mình chết đi, đứa cháu yếu đuối này không biết sẽ ra sao? Nếu không khống chế được vạn vô toàn triệu, không thống trị được ngàn vạn con dân trong thiên hạ, bị người đoạt lấy giang sơn thì biết làm sao?

Cả đời của Chu Nguyên Chương chỉ dồn vào hai việc, đấu tranh giành thiên hạ và giữ vững giang sơn. Hần giết vô số người, làm vô số chuyện ác bị hậu nhân lên án, tất cả vì hai việc này. Vì giang sơn xã tắc này, hần trả giá quá nhiều, hần tuyệt đối không cho phép ai cướp nó đi. Thiên hạ này là do Chu Nguyên Chương hần một đao một thương tắm trong máu lửa liều mạng mà có, từ nay cho đến trăm ngàn năm sau, giang sơn này chỉ có thể là của họ Chu mà thôi.

Chu Doãn Văn nhu thuận ngồi bên cạnh Chu Nguyên Chương, khề trề môi, lúc này tâm tình hần cũng không mấy vui vẻ.

Nhìn thần sắc ủy khuất của cháu mình, Chu Nguyên Chương không khỏi nở nụ cười.

- Tồn nhi, kẻ làm vua dù cho núi Thái Sơn có sụp đổ trước mắt cũng không được thay đổi định lực và khí độ, người cứ nóng nảy như vậy, sau này sao có thể làm Hoàng đế thống trị thần dân?

Chu Nguyên Chương từ tốn dạy bảo.

Sắc mặt của Chu Doãn Văn trở nên nghiêm túc đáp:

- Hoàng tử phụ, tồn nhi biết sai rồi

Chu Nguyên Chương cười nói:

- Đã sắp đến xuân, đầu năm các Vương phòng thủ các nơi đều muốn vào kinh lên triều, các hoàng thúc của ngươi người nào cũng trấn thủ một phương, muốn tụ hội lại với nhau một lần cũng không dễ dàng. Bọn họ thủ giang sơn là vì ngươi, nếu các thế hệ con cháu Chu gia ta cứ làm tròn bổn phận như vậy thì Đại Minh ta sao không thể trường tồn ngàn năm vạn năm cơ chứ? Ha ha..

Chu Nguyên Chương cười tràn đầy tự tin, về điểm này, Chu Nguyên Chương và Hán Cao tổ Lưu Bang đều có cách nhìn như nhau. Nhà Tần sớm bị diệt vong là vì Tần hoàng không chia đệ tử phòng thủ khắp nơi. Do đó một phương nổi loạn thì thiên hạ đều phản. Hần có được bài học xương máu từ Tần hoàng nên phân phong cho con cháu Chu gia ở khắp nơi như vậy mới đảm bảo giang sơn này là của họ Chu. Sách lược phiên Vương là một trong không nhiều bút tích đặc ý nhất trong đời hần.

Chu Doãn Văn cúi đầu không nói, trong mắt thoáng hiện lên một chút sầu lo. Nhưng sầu lo này hần không dám nói thẳng, hần biết quyết tâm thực hiện sách lược phiên Vương của Hoàng tử phụ kiên định đến mức nào.

- Hoàng tử phụ, chư Vương đều muốn vào kinh à?

Chu Doãn Văn nhẹ nhàng hỏi.

- Đúng rồi, kể cả hoàng tử thúc Yến Vương của ngươi cũng muốn hồi kinh lên triều.

Chu Nguyên Chương cười nói:

- Trong những hoàng tử của trẫm, tứ thúc Yến Vương của ngươi là trấn thủ biên cương đặc lực nhất, nhiều lần truy đuổi tàn quân nhà Nguyên, lập vô số chiến công, vì biên giới phía Bắc của Đại Minh ta mà ra sức không nhỏ. Ha ha, nếu hần không phải là hoàng tử thì cũng xứng đáng là một đại danh tướng.

- Tồn nhi nhất định sẽ khoan đãi các vị hoàng thúc.

Chu Doãn Văn không dám thể hiện cảm xúc, chỉ là biết phụ họa theo.

Nhìn khuôn mặt tuần tú ngày càng thành thực của tôn nhi, trong lòng của Chu Nguyên Chương dâng lên một tình yêu thương che kín nét tang thương trên mặt.

- Hôm nay tôn nhi đến chắc là vì bản tấu cho thương nhân của ngươi?

Chu Doãn Văn ngẩng đầu thấy Chu Nguyên Chương cười hiền từ, lập tức ủy khuất nói:

- Hoàng tử phụ, tôn nhi khó khăn lắm mới dâng được sớ bản việc nước. Nếu người không hài lòng thì bác bỏ, còn nếu người vừa lòng thì lệnh cho chính sự ty ban hành khắp thiên hạ, chứ sao lại tuyên hai chữ “Hoãn nghị”? Tóm lại là sớ mà tôn nhi dâng lên, người đáp ứng hay không đáp ứng vậy?

Chu Nguyên Chương cười ha hả:

- Tôn nhi dâng sớ, ắt hẳn có liên quan đến Tiêu Phàm ở Giang Phổ hả?

Chu Doãn Văn cả kinh, lập tức nghĩ đến việc trong thiên hạ không có gì là hoàng tử phụ không biết, vì vậy thờ phào nhẹ nhõm. Chu Doãn Văn cười nói:

- Lời nói và việc làm của Tiêu Phàm có chút kỳ dị, ngôn ngữ để lộ những ý tưởng không giống người thường. Bởi vậy việc định danh cho thương nhân là do hẳn gọi ý cho tôn nhi.

Ánh mắt của Chu Nguyên Chương dần trở nên sâu xa, chậm rãi nói:

- Tôn nhi, Hoàng tử phụ đã nói với ngươi, việc thiên hạ đều không phân biệt đúng sai. Bất luận một quốc sách nào muốn thi hành đều phải thuận theo lòng người, thuận lòng người thì thuận lòng trời. Như lúc trăm lập quốc, thiên hạ đại loạn, rối loạn nơi nơi, phải dùng nặng bỏ nhẹ mà trị, lấy nghiêm pháp trị dân, dân có sợ thì mới có an phận, thiên hạ mới ổn định. Lòng người cũng như thời thế, như Hồ, Lam mưu phản năm đó, trăm lệnh Cẩm Y vệ lùng khắp thiên hạ, liên lụy mấy vạn người, cuối cùng trong ngoài cũng trong sạch, vì con cháu Chu gia mà dọn sạch chướng ngại, đối với thần dân thiên hạ bày tỏ hoàng uy hiển hách. Lúc đó đã có thể thu đao vào vỏ, Cẩm Y vệ không cần tồn tại, nên trước mặt văn võ đại thần, trăm cho đốt hình cụ của Cẩm Y vệ, dẹp bỏ Cẩm Y vệ, bày tỏ ân đức với thần dân, đó cũng là thế.

Chu Nguyên Chương nhìn tôn nhi đang ngẩn tò te, cười nói:

- Thi hành quốc sách phải hợp thời, hợp thế, thiếu một thứ cũng không được. Doãn Văn à, ngươi dâng sớ về thương nhân, nếu muốn trăm đánh giá, thì quả thật cũng không tệ, chỉ là chưa phù hợp, thời thế chưa tới. Năm đó trăm lập Đại Minh, vì sao trăm nghề đều hưng thịnh duy chỉ có thương nhân bạc bẽo? Thứ nhất, thương nhân, thường hay ngược lại với lời dạy của thánh nhân, bất luận trăm có đồng ý với lời của thánh nhân hay không thì khẳng định là người đọc sách khắp thiên hạ đều đồng ý. Trăm thuở đầu lập quốc phải lo lấy lòng sĩ tử thiên hạ, bởi trăm dùng võ lập quốc nên phải dùng văn giữ nước, dù sao thiên hạ này cũng nên để cho người đọc sách đến phụ tá trăm thống trị. Do đó trăm có thể nào vì thương nhân mà đắc tội người đọc sách? Như vậy há chẳng phải bỏ gốc lấy ngọn sao? Thứ hai, thương nhân không sản xuất mà thu lợi lớn đó là sự thật, nếu không hạ thấp địa vị của thương nhân, trăm sợ dân chúng thiên hạ tranh nhau noi theo, cả nước đều thành thương nhân thì lấy ai mà chăn nuôi trồng trọt? Lấy ai mà làm thợ làm thầy? Trăm không thể vì thương nghiệp mà phế trăm nghiệp. Thứ ba, năm đó trăm quyết chiến với Trương Sĩ Thành ở Bình Giang, thương nhân phú hào ở đất Giang Chiết đều cho trăm là quân phản loạn, cho Trương Sĩ Thành là chính thống, sôi nổi quyên lương quyên vật cho hắn, còn đối với trăm thì căm thù, trăm hận đám thương nhân này đến thấu xương. Bởi vậy sau khi lập quốc trăm nhiều lần miễn giảm thuế ruộng thuế đất nhưng riêng đất Giang Chiết chưa hề giảm thuế lần nào mà còn tăng thuế. Hơn nữa trăm còn không phê chuẩn người Giang Chiết làm quan, trừng phạt họ vì cái tội có mắt không trông. Trăm xem thương hộ là nghề ti tiện, nói cho cùng cũng có liên quan chút ít đến ân oán năm xưa với thương nhân Giang Chiết.

Nhắc lại nợ cũ năm xưa, trên mặt Chu Nguyên Chương hận ý tràn đầy, sát khí bốc mờ cả khuôn mặt già nua.

Nhưng ngay lập tức hắn cười nói:

- Thôi, đã là chuyện cách đây vài chục năm, hận ý của trăm cũng phai nhạt đi nhiều. Doãn Văn à, thiên hạ đã định, thời thịnh trị cũng đến. Ngươi nói đến việc của thương nhân cũng rất đúng. Lợi ích của thương nhân đối với quốc gia, chẳng lẽ trăm lại nhìn không ra? Nếu có thể nắm chắc thời điểm thích hợp thì việc nâng cao địa vị của thương nhân cũng không phải là không có thể. Nhưng ở thời điểm này ngươi không nên nói ra, đó là lý do vì sao trăm hoãn nghị.

- Hoàng tử phụ, thời điểm nào thì trình lên mới thích hợp?

Chu Nguyên Chương cười nói:

- Là lúc sau khi trăm chết, ngươi đăng cơ xưng đế, hãy tái thi hành chủ trương của ngươi, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả làm ít mà công nhiều.

Chu Doãn Văn ngơ ngác hỏi:

- Vì sao lại như vậy?

- Ngươi là người đưa ra chính sách định danh cho thương nhân chính là vì nền chính trị nhân từ. Nếu bây giờ trăm đồng ý ban hành thiên hạ như vậy trong lòng thần dân thiên hạ sẽ nhớ rõ đó là lợi ích do trăm ban, nhân tình này sẽ thuộc về trăm. Ha ha, trăm đã già, hưởng hồ tiếng ác trên lưng cũng đã nhiều năm, sao lại có thể linh tâm nhân tình này? Ngược lại, lúc ngươi đăng cơ, toàn dân thiên hạ sẽ nhìn vào tân hoàng đế, bọn họ sẽ chờ xem tân hoàng đế có thi hành nhân chính hay không, nếu lúc này ngươi vì thương nhân mà định danh nghĩa là báo trước sẽ thi hành nhân chính, thần dân sẽ thật tâm xem ngươi là chủ, giang sơn của họ Chu ta sẽ được củng cố, hoàng uy sẽ ghi sâu vào lòng dân, thời thế sẽ thuộc về ngươi, Đại Minh dưới thời của ngươi sẽ mở ra một thời kỳ thịnh vượng huy hoàng rạng danh thiên cổ.

Chu Doãn Văn nghe vậy liền cảm động vạn phần. Bất luận người bên ngoài nghĩ gì về hoàng tử phụ nhưng ít nhất trong cảm nhận của hắn, hoàng tử phụ thật vô cùng vĩ đại. Hoàng tử phụ dốc tâm kiệt lực làm tất cả cũng vì lót sẵn đường cho hắn đi, tình cảm yêu thương đâu không nói thành lời nhưng tất cả những việc làm đều xuất phát từ đó mà ra.

Chu Nguyên Chương nhìn Chu Doãn Văn đang lệ hoen khóe mi, cười hiền từ.

- Doãn Văn, người bằng hữu mới tên Tiêu Phàm của ngươi, đối nhân xử thế cũng không tệ. Trẫm để lại cho ngươi văn võ cả triều, đều là hạng người già nua, đặc biệt là quá nhiều người hủ nho, ngoại trừ Phương Hiểu Nhụ, Hoàng Tử Trùng, Tề Thái ra đều khó có người phò tá, Tiêu Phàm kia năm nay chưa kịp làm lễ đội mũ, phẩm cách làm người cũng khá, lại còn quen biết với ngươi, tương lai cũng có thể làm phụ tá cho ngươi ..

Chu Doãn Văn cao hứng nói:

- Vậy tôn nhi xin thay mặt Tiêu Phàm cầu xin Hoàng tử phụ ban cho chức quan, để hắn hàng ngày nói chuyện với Tôn nhi, sau này phụ tá tôn nhi làm Hoàng đế tốt.

Chu Nguyên Chương lắc đầu cười nói:

- Quan hệ cá nhân và việc nước phải tách bạch rõ ràng. Nếu Tiêu Phàm thật sự có bản lĩnh thì trẫm nào có tiếc quan to lộc hậu. Nhưng nếu hắn không có bản lĩnh, thì giữa các ngươi chỉ có thể là quan hệ bằng hữu riêng tư, không thể à quan hệ vua tôi, ngươi hiểu chưa?

Chu Doãn Văn vội la lên:

- Hoàng tử phụ, ngài phải tin tưởng tôn nhi, Tiêu Phàm quả thật có bản lĩnh.

Chu Nguyên Chương cười ý nhị:

- Có bản lĩnh hay không, ngươi nói cũng chưa đủ, hải để trẫm tận mắt chứng kiến mới được.

Còn Tiêu Phàm đầy bản lĩnh đang phát rầu vì miếng ăn cho ngày mai.

Một đồng tiền cũng đủ bức tử anh hùng hảo hán, đáng tiếc Tiêu Phàm còn không phải anh hùng hảo hán. Không có tiền lấy gì mua đồ ăn? Không lẽ phải đi cướp sao? Vất vả lắm kiếm sau mới được làm người, Tiêu Phàm cảm thấy phải tỏ ra văn nhả một chút, còn không thì phải giả bộ là người văn nhả, dạo này hành động thô lỗ dễ bị mất miếng ăn lắm, người văn nhả chỉ ít cũng được sống lâu hơn một chút. Nguyên thủ quốc gia là Chu Nguyên Chương, cả đời chém giết, dùng hình phạt nghiêm khắc mà trị quốc, so thô lỗ với hắn, Tiêu Phàm cảm thấy mình cũng rất có khả năng.

Nhưng, ngoại trừ ăn cướp ra, mình đâu còn cách nào? Tiêu Phàm vô cùng hối hận, lẽ ra kiếp trước nên học một chút gì đó, ví dụ như phát minh thủy tinh, nước hoa, máy hơi nước v.v và v.v đến thời cổ đại này khoe khoang một hồi, tài phú tự động ùn ùn kéo tới, sao có thể sợ chết đói được.

Đây chính là trẻ ham chơi, già ân hận a!

Thái Hư xoa xoa bụng, nằm dài thượt trên đồng cỏ khô, đói muốn trắng mắt. Sau khi ba người ra sức tu sửa, miếu Sơn thần cũng có thể che mưa che gió, vấn đề ở cũng coi như tạm ổn còn vấn đề ăn thì làm sao bây giờ? Tiêu khát nữ cũng xoa xoa bụng, mặt ủ mảy chau nhìn Tiêu Phàm. Ba người nhóm lại coi như là một gia đình nhỏ, giờ xem Tiêu Phàm là chủ nhà.

- Sư phụ, năm đó việc xem bói của người trúng thời điểm không làm ăn được thì có cách nào lấp đầy bụng không?

Tiêu Phàm quyết định học hỏi từ sư phụ chút kinh nghiệm kiếm cơm.

Thái Hư buồn cười hừ hừ đáp:

- Ngoại trừ xem bói, dĩ nhiên là hóa duyên. Bần đạo là người xuất gia nhưng có tín đồ, cũng có thể kiếm chút cơm thừa lót dạ.

Tiêu Phàm nói:

- Hóa duyên? Thì có khác gì xin cơm đâu chứ?

Thái Hư nhảy dựng lên, cả giận nói:

- Sao gọi là xin cơm ? Là hóa duyên. Tín đồ theo đạo thật tình dâng bố thí cho người xuất gia đều là từ thành ý. Bọn họ thờ phụng Lão Quân gia gia, bố thí cho người xuất gia như ta để tích công đức, sao lại giống đi xin cơm được hả ?

Tiêu Phàm à à ra vẻ đã hiểu:

- Sư phụ cho ta mượn đạo bào của người dùng một chút?

- Để làm chi?

- Hóa duyên!

Hành động xin com này chỉ cần phủ lên một lớp áo choàng tôn giáo liền trở thành hóa duyên. Đó là ý của Tiêu Phàm.

Nhưng rồi một khi ba người nhìn đối diện xanh mắt, ai da, hóa duyên thì hóa duyên. Cùng lắm thì kiếm cái khăn bịt mặt, coi như là bịt tai trộm chuông (1) cho rồi.

Trời trở rét căm căm, trên đường cái Giang Phổ xuất hiện ba bóng người co rúm rỏ, có già có lớn có bé, ba người diu nhau lang thang khắp hàng cùng ngõ hẻm rồi mới dừng bước trước cửa nhà của một phú hộ nghe đồn rất giàu có.

- Ngươi đi hóa duyên?

Thái Hư liếc xéo Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mặc đạo bào dơ bẩn lồi thối của Thái Hư, gương mặt bôi trét đầy bùn màu ngăm đen nhìn qua trông giống như Đường lão bị xoi lựu đạn. Trông bộ dạng kia đừng nói quen, ngay cả thân sinh ra hắn có đời mồ sống lại sợ cũng nhận không ra hắn là ai. Tiêu Phàm vốn là người coi trọng mặt mũi, bây giờ lại phải làm như vậy, hắn thấy cái kiểu bịt tai trộm chuông của Thái Hư này thật là hèn mọn. Hắn không hiểu hóa duyên sao lại mất mặt đến thế. Đúng là sự chênh lệch nhau cả trăm tuổi rất khó để vượt qua.

Tiêu Phàm hít sâu một hơi rồi gõ cánh cửa đóng chặt của nhà phú hộ.

"Thùng thùng thùng."

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng như Hồng hạnh nửa đêm treo tường gặp gian phu (2).

Cánh cửa không chút phản ứng.

"Thùng thùng thùng."

Cánh cửa cũng vẫn không phản ứng.

Thái Hư nổi giận:

- Gõ cửa như ngươi thì có tới sáng mai cũng không ai để ý, tránh ra!

Thái Hư xắn tay áo, ra sức phá cửa.

“Rầm rầm rầm!”

Cánh cửa nhanh chóng bật mở. Một lão già mặc trang phục gia đình nổi giận đùng đùng xuất hiện trước cửa trừng mắt nhìn ba người.

- Các ngươi tìm ai?

Ông lão giận dữ hỏi.

Khí thế hung hăng của Thái Hư lúc phá cửa lập tức biến mất như bong bóng xì hơi, vội đẩy Tiêu Phàm ra trước mặt:

- Hắn tìm ngươi.

- Tìm làm gì?

Tính tình ông già này rất nóng nảy.

Tiêu Phàm khó nhọc nuốt nước miếng, bày ra một bộ mặt tươi cười, rồi làm bộ làm tịch chấp tay nói:

- Vô lượng thọ phật, xin chào lão thí chủ, bản đạo từ Đông thổ Đại Đường.. à không! Bản đạo từ núi Võ Đang đến đây, định đi Tây thiên.. à, lại nhầm nữa, định lên kinh tìm kiếm đạo hữu, khẩn cầu lão thí chủ bố thí cho mấy đồng. Ai da! Lão thí chủ! Lão thí chủ ngài mau mở cửa! Lão thí chủ! Mẹ nó!

... ..

... ..

Liên tục đi vài nhà đều bị sập cửa vào mặt, Thái Hư cười hô hô sung sướng khi người khác gặp họa:

- Xú tiểu tử, bây giờ ngươi đã biết thế nào là gian nan đường đời chưa? Ngươi tưởng là nhét đầy bụng dễ lắm sao? Hừ, đã nói ngươi là đồ mau quên, mấy chục lượng bạc cũng quên, giờ đã biết mùi chưa!

Tiêu Phàm hung hăng trợn mắt, chùi sạch bùn đen trên mặt, trầm giọng nói:

- Cứ tiếp tục thế này là không được, chúng ta sẽ chết đói mất! Sở trường của ta là cướp, việc hóa duyên này ta làm không quen, phải nghĩ cách khác thôi.

Thái Hư hỏi:

- Ngươi có cách nào tốt không?

Tiêu Phàm liếc mắt nhìn lão, đột nhiên mỉm cười, trọng nụ cười ẩn hiện vẻ xấu xa quen thuộc.

Da đầu Thái Hư tê rần, cảnh giác hỏi:

- Ngươi cười như thế bức người, có ý đồ gì?

Tiêu Phàm ôn tồn nói:

- Sư phụ à, kỳ thật bản thân người là một tòa kim sơn rồi.

Thái Hư tuyệt vọng:

- Ngươi muốn bán bản đạo sao?

Tiêu Phàm lau mồ hôi:

- Không phải, sư phụ hiểu lầm rồi.. Không phải người biết công phu sao? Lại còn biết rất nhiều loại..

- Thì sao hả?

- Thì lấy đại một loại võ công nào đó, viết ra giấy, biên thành một bí tịch võ công rồi bán nó đi.

Thái Hư giật dử nháy lên:

- Ngươi.. tên nghiệt đồ này! Võ công của bản môn là bí mật bất truyền, ngoại trừ người trong bản môn không ai được luyện tập.. Vậy ..vậy mà ngươi muốn đem bán nó đổi bạc? Không được! Cho dù bản đạo có chết đói cũng không thể nào làm cái việc khi sư diệt tổ này!

Tiêu Phàm thở dài ra vẻ rên rết không thành thép, đau đớn nói:

- Sư phụ, tính giác ngộ của người quá thấp!

- Là sao??

- Võ công dùng để làm gì?

Thái Hư buột miệng đáp:

- Đương nhiên là dùng để đánh người. Khụ khụ, à không, võ công là trên thuận thiên đạo dưới theo nhân đạo, theo thiên địa tự nhiên, giúp cho người luyện tập có thân thể khỏe mạnh, nâng cao tuổi thọ, hợp nhất thiên, địa, nhân thành một thể, đạt tới cảnh giới nhân ngoại hợp nhất..

- Tốt, tốt. Những chỗ thừa thì thôi bỏ đi, khỏi nói. Nói đơn giản võ công là để giúp thân thể khỏe mạnh, đúng không?

Thái Hư miễn cưỡng gật đầu.

Tiêu Phàm nói tiếp:

- Nếu đã vậy thì tại sao chỉ để người trong bản môn luyện tập mà thôi? Còn nói là người với tự nhiên là một thể, chẳng lẽ bá tánh bình dân không phải là người sao? Nước Trung Hoa chúng ta, tại sao lại để võ học của tiên nhân thất truyền? Chính là vì các môn phái có tính bè phái, bảo thủ cứ giữ khư khư công phu của mình không chịu truyền bá cho người đời, dẫn đến thất truyền, võ lâm môn phái là tội nhân với con cháu đời sau!

Thái Hư ngậy cả người, rồi khuôn mặt già nua ánh lên vẻ xấu hổ.

Tiêu Phàm thở dài nặng nhọc:

- Bi ai a! Sư phụ à, bi ai a!

Về xấu hổ trên mặt Thái Hư càng lúc càng đậm, lúng túng cả nửa ngày mới nói:

- Vậy người nói đi, chúng ta bán công phu nào bây giờ?

Tiêu Phàm đã định trước liền đáp:

- Thái Cực quyền!

Thái Hư cả kinh nói:

- Không được! Thái Cực quyền là tinh hoa võ học của cả đời sư huynh Trương Tam Phong ta, dốc hết tâm huyết mới biên soạn được, là bảo bối trấn phái của phái Võ Đang ta...

Lời còn chưa dứt, Tiêu Phàm đau xót thở dài:

- Bi ai a!!

Thái Hư hung hăng dậm chân, ra vẻ quyết tâm, nói:

- Thôi được, thôi được! Vậy bán Thái Cực quyền, nhưng mà ta muốn chỉnh sửa lại một chút chi truyền bá phần rèn luyện thân thể, sát chiêu tấn công phải bảo mật.

Biểu tình đau lòng của Tiêu Phàm vụt trở thành vui vẻ:

- Đồng ý!

Thái Hư chớp chớp đôi mắt già đục ngầu, hai hàng nhiệt lệ chảy xuống:

- Nếu sau này sư huynh ta phát hiện người nào trên đường cũng luyện Thái Cực quyền, chắc đánh ta chết quá..

- Sư phụ cố nén bi thương, đây đều là kiếp số a!!

- ...

Mượn một quầy sách của một thư sinh chán nản nào đó, Thái Hư rờn rờn nước mắt từng bút từng bút viết ra một quyển Thái Cực quyền phổ. Vì sợ sư huynh tìm hấn tính sổ nên cố ý viết ngoài bia: “Nguyên tác: Trương Tam Phong”.

Ba người cầm quyền phổ vội chạy đến chợ phía đông Giang Phổ vốn rất phồn hoa. Mượn được đầu đó bộ đồng la, Tiêu Phàm ra sức gõ loảng xoảng. Chợ phía đông lắm người qua kẻ lại, Tiêu Phàm mới gõ vài cái đã thu hút được sự chú ý của mọi người.

- Ai đi qua chớ đừng bỏ qua! Hôm nay ba thầy trò chúng ta đi ngang qua đây, tiền bạc hết sạch, rơi vào đường cùng, đành phải đem tinh hoa võ học cả đời của sư bá ta là Trương Tam Phong khổ công vài chục năm mới soạn được thành Thái Cực quyền phổ bán cho mọi người. Quyền sách này vẽ rất đẹp, thực dụng giúp mọi người rèn luyện thân thể, người già luyện sẽ tăng thêm tuổi thọ, người trẻ tuổi luyện sẽ hấp dẫn người khác phái, con nít sẽ cứng xương cứng cốt...

Dân chúng vây xem châu đầu rì rì tại.

- Ủa, đây không phải là Trần cô gia sao? Sao lại thành “đi ngang qua đây”?

- Ô! Người còn chưa biết à? Hắn đã không còn là con rể của Trần gia rồi.

- Há? Xảy ra chuyện gì vậy? Mau kể xem.

- Nghe nói, hấn với Trần Tứ Lục bất hòa, nên việc hôn nhân với Trần gia cũng dẹp luôn rồi...

- Chắc chắc, hèn gì hấn mắc đạo bào. Tiểu tử đáng thương này nghĩ quần nên mới xuất gia..

... ..

... ..

Ở giữa sân, một ông lão khoảng trăm tuổi đang miến cưỡng diễn luyện Thái Cực quyền, trong miệng lầm rầm tụng niệm:

- Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, Tứ Tượng sinh bát quái, bát quái... sinh bát quái mới.. (bó tay tác giả)

Tiểu khát nữ dường như bị nhập cũng vui vẻ bắt chước Thái Hư, khoa chân múa tay y hệt. Một già một trẻ chậm rãi luyện Thái Cực quyền, hỗ trợ nhịp

nhàng tạo nên cảnh đẹp vô cùng.

Tiêu Phàm lại càng ra sức chào hàng:

- Thường nói người ngoài xem nào nhiệt, người trong nghề mới hiểu rõ vấn đề. Các vị đại thúc đại ca chắc hẳn đều là người hiểu hàng, đây rõ là võ công độc môn bất truyền của Trương tiên nhân Trương Tam Phong. Hôm nay đầu giá công khai cho mọi người, ra giá năm mươi lượng bạc, mọi người nhanh nhanh ra giá, bí tịch chỉ có một quyển, sau này không có nữa đâu!

Trong dân chúng đang bu xem quả nhiên có người biết hàng.

Một thương nhân qua đường lập tức nhận ra điểm trân quý của bộ quyền vì thế cao giọng quát:

- Năm mươi lượng bạc, ta mua!

Một thương nhân khác hô giá:

- Ta trả năm mươi lăm lượng!

Tiêu Phàm vô cùng cao hứng, ồ ào nói:

- Vị nhân huynh trắng trắng mập mập này hô giá năm mươi lăm lượng bạc, còn ai trả cao hơn không?

- Ta trả sáu mươi lượng!

- A! vị nhân huynh thiên đình đầy đặn này ra giá sáu mươi lượng, sáu mươi lượng! Còn ai trả giá cao hơn sáu mươi lượng không?

- Ta trả bảy mươi lượng!

- Ta trả tám mươi lượng!

- Ta trả một trăm lượng!

Tiêu Phàm cảm thấy vui sướng đến hoa cả mắt:

- Một trăm lượng! Có ai trả cao hơn một trăm lượng không?

- Một trăm lượng lần thứ nhất, một trăm lượng lần thứ hai, một trăm lượng lần thứ ba!

"Xoảng!"

Đồng la gõ vang lừng.

- Thành giao!

Thái Cực quyền nổi tiếng cả mấy trăm năm ở kiếp trước, được định giá một trăm lượng bạc, cứ như vậy qua tay Tiêu Phàm mà thông dụng hậu thế.

(1) Bật Tai Trộm Chuông: Ở nước Tấn có nhà quý tộc họ Phan, lúc việc binh bị bại thì bỏ chạy, có người lợi dụng thời cơ ăn cắp của họ Phan một cái chuông. Anh ta muốn vác lên để chạy, nhưng cái chuông rất lớn và nặng nên vác không nổi. Thế là anh ta bèn dùng cây sắt để đập bể chuông, chuẩn bị bê những mảnh sắt vụn đem về nhà. Cái chuông lớn kêu lên "tang tang...", anh ta sợ có người nghe được âm thanh thì đến cướp lại cái chuông, liền vội vội vàng vàng dùng hai tay bật tai của mình lại. (Lữ thị xuân thu)

(2) Lấy ý từ bài thơ Du Viên Bất Trị 游园不值 (Đến thăm vườn không gặp) của Diệp Thiệu Ông 葉紹翁 đời Tống:

Nguyên văn:

應憐屐齒印蒼苔

小扣柴扉久不開

春色滿園關不住

一枝紅杏出牆來。

Phiên âm:

Ung lân kích xỉ ấn thương đài,

Tiểu khẩu sài phi cửu bất khai,

Xuân sắc mãn viên quan bất trú,
Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.
(Guốc quê lần lối rêu mòn,
Vườn hoang cửa đóng người còn phương nao,
Nàng Xuân ai dễ ngăn rào,
Vượt tường hạnh thắm ra chào khách quen).

紅杏出牆 Hồng hạnh xuất tường ngoài nghĩa tuổi đương xuân còn chỉ chuyện vợ ngoại tình

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Chủ nhân của ta

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một trăm lượng bạc là khái niệm gì?

Vào thời Hồng Vũ, sản lượng bạc không nhiều lắm, lại còn thiếu tiền đồng, vì thế vào năm Hồng Vũ thứ tám, Chu Nguyên Chương đã cho phát hành tiền giấy. Nhưng khổ nỗi ở cái thời này, người ta vẫn chưa biết cái gì là lạm phát, cái gì là trữ tiền mất, cái gì là tín dụng. Hơn nữa tiền giấy rất dễ làm giả, mà dùng cũng không bền, triều đình chỉ xuất ra chứ không có thu lại, vì thế. ...Đến một bi kịch cho Chu Nguyên Chương. Sau khi tiền giấy phát hành được một năm đã bùng nổ nạn lạm phát, giả trị nhanh chóng tụt dốc không phanh, một bộ phận bách tính bắt đầu không tin tưởng vào loại tiền này nữa. Tuy rằng triều đình đã ban lệnh yêu cầu bắt buộc phải sử dụng nó, nhưng các thương nhân vẫn không nghe theo, vẫn ngầm sử dụng loại tiền bằng bạc, thậm chí còn quay lại cái thời lấy hàng đổi hàng chứ nhất quyết không sử dụng cái tiền giấy kia.

Tính ra giá cả lúc này đã tăng rất nhiều. Vào triều Minh, một lượng bạc có thể mua hai thạch, một thạch tương đương chín mươi ký, cứ thế mà đổi, một trăm lượng bạc có thể mua hai mươi tấn gạo.

Đối với những người không xu dính túi, lúc nào cũng chịu đói chịu khát, một trăm lượng bạc này chẳng khác gì một đồng gia tài từ trên trời rơi xuống.

Bọn họ đương nhiên không ngờ đến mức đem hết bạc đi mua gạo, nhưng ngoài việc thỏa mãn chuyện ăn uống rượu thịt và mua cho tiểu khát nữ này thêm vài bộ đồ mới, thật lòng Tiêu Phàm không nghĩ ra chuyện gì cần thiết phải tiêu tiền nữa.

Đây có thể nói là tuy hạnh phúc nhưng cũng thật bi ai a, tiền nhiều mà lại không biết xài như thế nào?

- Làm người giàu cảm giác thế nào?

Tiêu Phàm cười hỏi Thái Hư.

- Ấy da, giờ phải mua hai con heo, một con ăn trưa một con để dành tối ăn.

Yêu cầu của Thái Hư đạo trưởng cũng không tính là quá xa xỉ a.

- Tiểu cô nương đây thì thế nào?

Tiêu Phàm quay sang hỏi tiểu hài tử.

Tiểu khát nữ vui vẻ chỉ chỉ Thái Hư, sau đó ra dấu bằng 2 ngón tay.

Tiêu Phàm hiểu ngay:

- Được, heo mua bốn con, người hai con, sư phụ hai con.

Thái Hư hỏi:

- Còn người?

Tiêu Phàm ngược nhìn lên bầu trời, trong mắt hiện lên chút thâm trầm.

- Ta nghĩ đến bát vi cá để súc miệng...

Thái Hư cùng tiểu khất nữ nhìn nhau, Thái Hư thờ dài:

- Người có mệnh vương hầu quả nhiên khác hẳn a! Chỉ hướng so với chúng ta lớn hơn không chỉ một chút...

Cầm đồng bạc nặng trĩu, ba người liền trở về miếu sơn thần.

Thái Hư đi qua đi lại trong miếu không ngừng, miệng lầm bầm nói:

- Nhiều bạc như vậy, lỡ như bị người khác cướp mất thì sao? Phải tìm một chỗ cất giấu mới được...

Đi được vài vòng, Tiêu Phàm thật sự không nhận được, liền nói:

- Sư phụ, người không phải nói võ công của mình trên đời không có địch thủ sao?

- Ừ thì sao.

- Có người đến cướp bạc thì người cứ xông ra đánh hắn, thế là được. Cần gì phải giấu?

Thái Hư lập tức tỉnh ngộ:

- Đúng rồi, bản đạo là tuyệt thế cao thủ a, sao có thể sợ bị cướp bạc được...

Tiêu Phàm thật sự lo lắng, mình theo vị sư phụ này học võ công, có khi nào sau này mình cũng dờ dờ diên diên giống hắn không? Chỉ số thông minh rất khó nói, có người cao, có người thấp, nhưng hình như cũng có truyền từ người này sang người khác... (Biên : có vụ án này nữa hả giờ :12 :)

Không phải lo vấn đề cơm áo gạo tiền nữa, cuộc sống ba người đến lúc này có thể nói là đã tạm ổn.

Vì thế Tiêu Phàm bắt đầu khổ luyện võ công

Nói là “khổ luyện”, nhưng trên thực tế là múa may cho đẹp.

Thái Hư dạy võ công cho hắn rất kì quái, hắn không dạy chiêu thức, mà bắt đầu luyện cách thở nạp trước. Đầu tiên bắt Tiêu Phàm học thuộc từng vị trí các huyệt đạo trên cơ thể, sau đó lại tiếp tục học thuộc nội công tâm pháp “Thuần Dương Vô Cực công”, học thuộc lòng xong liền tiến hành tập luyện. Khoanh chân ngồi trước miếu sơn thần, nhắm mắt lại, từ từ lĩnh hội những điều Thái Hư đã nói về khí đan điền, cố gắng tìm kiếm một chút gì đó về khí trong truyền thuyết...

Tiêu Phàm không phải là thiên tài luyện võ, thậm chí có thể nói là người có tư chất bình thường nhất... Ừm, được rồi, nói hắn tư chất bình thường thì cũng là đã quá đề cao hắn rồi, chính xác mà nói thì trong phương diện luyện võ, hắn quả thực là một khúc gỗ mục.

Mà khúc gỗ mục lại may mắn không hề tự phát giác ra mình là gỗ mục.

- Cả ngày ngồi dưới ánh nắng hít thở thì có ý nghĩa gì?

Mới ngồi luyện được hai canh giờ, khúc gỗ mục đã không còn kiên nhẫn, quay sang hỏi Thái Hư.

Thái Hư tức giận, xúc động muốn đem hắn trục xuất khỏi sư môn, lạnh lùng nói:

- Ta chính là muốn uốn nắn ngươi một chút, cái này không phải gọi là hít thở không khí, mà là thở nạp, là nội công chính tông đạo gia, người trong võ lâm vì nó mà điên cuồng, có muốn cầu cũng không được...

- Ta chỉ cảm thấy mình ngồi ở đây là đang lãng phí tuổi thanh xuân? Ngươi xác định việc thở nạp này hữu dụng?

Gỗ mục vẫn không biết hỏi cái.

Thái Hư hít một hơi thật sâu, áp chế cơn tức giận suýt khiến hắn học máu, rút từ kệ rang hai chữ:

- Xác định!

- Vậy thôi, ta đành miễn cưỡng tiếp tục...

Nhìn Tiêu Phàm ngồi dưới đất mặt mày ủ dột thở nạp, Thái Hư thờ dài:

- Ngươi ngồi đây đã hai canh giờ rồi mà chẳng lẽ một chút cảm giác về khí tụ đan điền cũng không có sao?

- Không có... Ngồi được nửa canh giờ là ta đã ngủ rồi...

Thái Hư cúi đầu, cực kỳ chán nản nói:

- Bàn đạo cổ lệ nên cho ngươi một thanh đạo để phòng thân, day đồ đệ như ngươi, bàn đạo chỉ sợ sẽ bị ngươi làm cho tức chết, ta sống hơn một trăm ba mươi cũng không phải dễ dàng...

Tiêu Phàm cuối cùng lúc này cũng hiểu ra được, đồ mặt hồ thẹn, nhưng sau đó hai mắt lại sang ngồi, nói:

- Sư phụ, người có loại đan dược nào ăn vào có thể lập tức tăng cường công lực không? Trong phim lúc nào cũng nói thế...

- Không có! Vô công cần kiên trì tập luyện, không được gian dối, càng không thể đi đường tắt...

Tiêu Phàm vẻ mặt vẫn tràn đầy hi vọng nói:

- Vậy ngươi có thể đặt hai tay sau lưng ta rồi truyền cho ta vài chục năm công lực không? Lão nhân gia người công lực cũng đã một trăm năm, sao không cho ta một chút...

Thái Hư bộ dạng sắp khóc đến nơi:

- Ngươi từ chỗ nào nghe được những lời này? Công lực đều là do bản thân khổ luyện mà thành, đã dung hợp vào bên trong máu huyết lẫn kinh mạch, làm thế nào có thể cho ngươi đây?

Tiêu Phàm thất vọng nhìn hắn, nói:

- Cái này cũng không, cái kia cũng không, sư phụ, ngài quá thất bại a..."

Thái Hư nước mắt tuôn trào:

-

.....

.....

Một ngày trôi qua, Tiêu Phàm luyện công vẫn không có chút tiến triển nào, mọi thứ đều lãng phí.

Thái Hư thật ra đang tức muốn điên đầu, tâm tình bình tĩnh lãnh đạm hần rèn luyện suốt bao năm qua hoàn toàn biến mất, hết thấy đều nhờ ơn tên đồ đệ Tiêu Phàm này ban cho.

Sáng sớm hôm sau hai thầy trò vẫn lại tiếp tục luyện công.

Không biết vì mục đích gì mà Thái Hư muốn dạy Tiêu Phàm thành tuyệt thế cao thủ, đáng tiếc đồ đệ này tư chất quá thấp, chung quy luyện thế nào cũng không được, ngay cả điều kiện cơ bản để học võ cũng không có.

Vì thế Thái Hư có nhiều lúc tức giận chỉ muốn một chương đánh chết Trần Phàm cho xong. Tam Thanh đạo quân chứng giám, Thái Hư trong suốt một trăm năm qua đây là lần đầu tiên lão có ý nghĩ bạo lực như thế.

Một người dạy công phu, một người luyện công phu, tiểu khát nữ kia không có việc gì làm, bây giờ không còn thiếu ăn cũng không thiếu mặc, nàng có chút lung tung không biết nên làm gì, tiểu cô nương này từ lúc hiểu chuyện đã không ngừng đấu tranh để sinh tồn, khi những vấn đề đó đã được giải quyết thì nàng cảm thấy trống rỗng, không biết làm gì để giết thời gian.

Ngồi xổm trước cửa thần miếu nhìn Tiêu Phàm luyện công, chỉ được một lúc nàng đã không còn kiên nhẫn nữa liền đi chung quanh hái hoa dại, hoặc bên vòng cỏ, trong nháy mắt đã chạy đi mất dạng.

Tiêu Phàm ngồi xếp bằng mà không yên tâm, thỉnh thoảng hí hí mắt nhìn tiểu khát nữ, thấy nàng ngồi xem hần đến phát chán một lúc sau lại vui vẻ đi chơi, trên mặt hần lộ đang hiện lên nụ cười âm áp.

Mang lại cho nàng hạnh phúc là trách nhiệm của hần.

- Phanh!

Một bàn tay hung hăng đánh lên đầu Tiêu Phàm, Thái Hư tức giận quát khê:

- Tập trung tinh thần! Ngưng thần, tĩnh khí!

- Có chuyện gì từ từ nói, đừng có động thủ a, cẩn thận tẩu hỏa nhập ma...

Hai canh giờ sau, Tiêu Phàm mở mắt ra, ánh mắt trầm tĩnh.

Thái Hư ngồi xổm bên cạnh theo dõi hẩn chờ mong:

- Thế nào? Chỗ đan điền có cảm giác gì ko?

- Ân...

Tiêu Phàm trầm ngâm

Thái Hư mất hứng:

- Ân là có ý gì?

- Vừa rồi bụng ta dường như kêu lên một tiếng...

Thái Hư mừng rỡ như điên:

- Nói như thế nghĩa là đã có tiến triển! Lão quân phù hộ, bản đạo thuận theo thiên mệnh, rỏ cục...

- Không phải a sự phụ, bụng kêu lên bởi vì ta đói...

Tiêu Phàm ngượng ngừng nó, cẩn thận chỉ chỉ lên trời:

- Trời đã trưa rồi, ta nên ăn cơm thôi sư phụ...

Thái Hư mặt đen như mực:

-

Tiểu khát nữ lúc này cũng tung tang chạy về, khuôn mặt nhỏ của nàng còn lấm tấm những giọt mồ hôi, vè mặt hung phấn, trong tay còn ôm một lọ sứ nhỏ, miệng lọ được bịt lại bằng bùn, không biết bên trong là thứ gì.

Tiêu Phàm nở nụ cười:

- Người chạy đi đâu chơi vậy? Người ôm cái gì trong tay vậy?

Tiểu cô nương mỉm cười, khoe cái lọ sứ vừa tìm được với Tiêu Phàm - theo Tiêu Phàm thấy, tiểu khát nữ này càng ngày càng cười nhiều hơn.

Tiêu Phàm nhận lọ sứ, mở nắp lọ được đắp bằng bùn, tò mò nhìn:

- Cái này cái gì vậy? Hình như là bột mì...

Thái Hư không chút khách khí đoạt lấy lọ sứ, nhìn vào xem, cười nói:

- Cái này căn bản là bột mì mà, bản đạo trước tiên ném thử một chút...

Nói xong Thái Hư bốc một nắm bột trong lọ, bỏ vào miệng thưởng thức, nói.

- A? Hương vị có thể nào là lạ? Hình như không giống bột mì...

Thái Hư vừa ném vừa nói.

Tiêu Phàm lo lắng nhìn lão:

- Sư phụ, thứ này lai lịch không rõ ràng, người bỏ vào miệng như vậy, không sợ trúng độc sao?

Thái Hư đắc ý cười:

- Trúng độc? Ha ha, chuyện cười! Bản đạo sống đã hai giáp (1 giáp = 60 năm), đã sớm bách độc bất xâm, cho dù trong bình này là thạch tín, bản đạo cũng ăn như thường, người tin không?

Nói xong Thái Hư lại bốc tiếp một nắm to "bột mì", bỏ vào đầy miệng, sau đó phun một lần khói trắng như để khoe khoang với Tiêu Phàm, hy vọng có thể nhìn thấy sự tự sùng bái của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng thức thối, vội vàng lộ ra vẻ mặt tự hào, ngăn Thái Hư, nói:

- Tốt lắm tốt lắm, sư phụ thần công cái thế, đồ nhi khâm phục sát đất...

Tiểu khất nữ rất có tiềm chất, thừa cơ cũng bốc một nắm bột mì chuẩn bị bỏ vào miệng, Tiêu Phàm sợ tới mức vội vàng hất hết bột mì trong tay nàng, nói:

- Người không thể ăn nó, người không có thần công cái thế...

Tiểu khất cái nữ đành phải buông, sau đó đôi mắt to chớp chớp, nhìn chăm chăm miệng Thái Hư đang nhai vẻ ngon lành, vẻ mặt tràn ngập hâm mộ.

Thái Hư còn ác ý nhử mảy nhìn nàng, bộ dạng rất vô sỉ.

Cuộc sống của ba người tạm ổn, ấm áp mà yên tĩnh, miếu sơn thần này giống như thế ngoại đào viên, bọn họ ở bên trong cách ly trần thế, không muốn đấu tranh với cuộc đời, cho dù bình thường, nhưng nó rất trân quý.

Vừa mới ăn xong thì ngoài xa xa miếu sơn thần xuất hiện một người đang đi tới.

Tiêu Phàm ngưng mắt nhìn, à, người này hắn biết

Hắn là Lưu bộ đầu của Huyện nha.

Một bộ đầu không có việc gì sao tự dưng chạy đến miếu sơn thần ngoài thành làm gì? Hay là hắn làm chuyện xấu khiến lương tâm bất an, chạy tới đây sám hối?

Thái Hư trà trộn trong Giang Phò lâu ngày, đương nhiên cũng biết vị bộ đầu đại nhân thường xuyên đi bắt người này, vừa thấy nhất thời lo sợ không yên:

- Xong rồi xong rồi, không phải hắn tới bắt ta đây chứ?

Tiêu Phàm trừng mắt nhìn lão:

- Người không làm gì phạm pháp thì sợ gì?

Thái Hư chột dạ cúi đầu:

- Mấy ngày hôm trước bản đạo đang đi xem bói trên đường, đi qua nhà của quả phụ Bắc Thái ở thành Bắc, nghe thấy tiếng nước chảy, bản đạo không nhìn được đưa mắt nhìn trộm, thật là không ngờ, thì ra Thái quả phụ đang tắm... Lưu bộ đầu không phải đến đây bắt ta vì chuyện này chứ?

Tiêu Phàm chấn động:

- Sư phụ, người thật đáng hâm mộ, sao không nói sớm với ta? ... Bất quá người cũng là vô tình nhìn thấy, nên cũng không tính là phạm pháp...

Thái Hư bộ dạng ồ dột nhìn thấy Lưu bộ đầu càng ngày càng tới gần, thở dài nói:

- Bản đạo không cẩn thận nhìn suốt nửa canh giờ, mãi đến khi nàng mặc xong quần áo, bản đạo mới nhớ tới thánh nhân từng nói qua: phi lễ chớ nhìn...

Chuyện này thật sự làm tiểu khất nữ nghe không nổi nữa, quẳng cho Thái Hư ánh mắt cực kỳ khinh bỉ.

Lúc nói Lưu bộ đầu đã đi đến trước mặt ba người, hắn vừa mới tới chưa kịp nói gì thì Thái Hư đã sợ tới mức cả người run run, chủ động thú tội.

- Lưu đại nhân, bản đạo sai rồi, bản đạo không nên phạm vào sắc giới, vô lượng thọ phật, bản đạo mắc vào nghiệp chướng nặng nề, sau này không dám nhìn lên Thái quả phụ tắm rửa nữa...

Thái Hư hối hận khóc ròng nước mắt ngấn nước mắt dài.

Lưu bộ đầu ngăn người, ngoài ý muốn liếc nhìn Thái Hư, sau đó vẻ trầm tư nói:

- Người người nói có phải là Thái quả phụ ở thành Bắc?

- Đúng vậy. Bản đạo sai rồi...

- Có phải quả phụ trên mông có một nốt ruồi đỏ rất bắt mắt không?

"...Đúng vậy"

Lưu bộ đầu rất độ lượng vung tay lên:

- Lần này không tính, lần sau nhất định không tha.

Ba người toát mồ hôi:

- ...

Sau đó Lưu bộ đầu ôm quyền hướng về Tiêu Phàm nói:

- Tiêu công tử, tôi có thể mời công tử đi một chuyến không, Tào huyện thừa muốn gặp người, mời Tiêu công tử đến nha dịch một chuyến.

Tiêu Phàm khách khí nói:

- Đã làm phiền Lưu đại nhân tự thân đến mời rồi, thảo dân thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), thảo dân sẽ cùng Lưu đại nhân đi gặp Tào huyện thừa.

Đồng thời Tiêu Phàm quay đầu lại đưa mắt khinh thường nhìn Thái Hư

- Cùng nhau đi thôi, có người mời chúng ta uống rượu.

Tiêu Phàm buồn cười nói.

Trên đường đi tới quan phủ, Tiêu Phàm trong lòng thờ dài.

Xem ra rốt cuộc Tào Nghị đã biết hắn không phải con rể Trần gia, lúc này phòng chừng khuyên hắn nên hương tựa Yên Vương (không biết có đúng ý

ko, ai biên thì xem lại hộ đề, Biên: đúng rồi đề , nhưng... Tiêu Phàm lại thật sự không muốn nương tựa vào hắn, trong lịch sử Minh Thành Tổ tài trí mưu lược kiệt xuất, là thế chi kiều hùng (ý nói: kiều hùng thời nay), nếu bàn về việc làm Hoàng đế, ngài xác thực là một hoàng đế tốt, thành tựu về văn hóa giáo dục, võ công, mọi thứ đều rất xuất sắc, một tay ngài tạo ra gây dựng nên thời kì Đại Minh thịnh vượng nhất.

Nhưng mà đây lại cũng là vị Hoàng đế kiều hùng khiến quan viên khiếp sợ, hơn hai mươi năm, hắn tại vị, luận về giết người thì cũng không kém so với lão cha Chu Nguyên Chương của mình là bao. Làm quan dưới triều đại hắn luôn phải cẩn thận nếu không muốn bị chém đầu, cứ tiếp tục như vậy sẽ tạo ra sự hậm hực, uất ức, rất không tốt cho sức khỏe.

Và lại Tiêu Phàm bây giờ cùng Hoàng thái tôn Chu Doãn Văn có giao tình sâu đậm, đầu nhập Yên Vương có nghĩa là phải phản Chu Doãn Văn, phản bội bằng hữu là chuyện không thể làm.

Trên đường đi Tiêu Phàm đã hạ quyết tâm, nếu Tào Nghị khuyên hắn, hắn sẽ dung lời lẽ uyển chuyển để từ chối. Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm, một khi đã cùng Chu Doãn Văn kết giao bằng hữu, chuyện phản bội bằng hữu là tuyệt đối không thể.

Hạ quyết tâm xong, trong lòng Tiêu Phàm liền cảm thấy thoải mái.

Hắn chưa từng nghĩ mình tài giỏi, xuyên việt thì sao? Dựa vào điểm biết trước lịch sử sao, dù biết thì như thế nào? Thời thế sau này có một số việc chỉ bằng lực lượng của một người thì không thể thay đổi được, không phải chỉ một con bướm tạo liền có thể tạo ra một con lốc, Tiêu Phàm chính là con bướm vỗ cánh vô lực đó, chỉ có thể hái hoa, tạo ra con lốc không liên quan gì đến hắn.

Ba người Tiêu Phàm đi theo Lưu bộ đầu vào thành chẳng được bao lâu thì có một gã bộ khoái liền tiến đến bên người Lưu bộ đầu nói:

- Lão đại, có người báo quan, Huyện lệnh đại nhân muốn chúng ta nhanh chóng đi điều tra, truy nã tội phạm.

Lưu bộ đầu bình thản nói:

- Có chuyện gì?

Bộ khoái vỗ mặt ủ rũ nói:

- Đừng nói nữa, Lý Thạch Đầu của Lý trang bên ngoài Nam thành mấy ngày trước con của hắn vì nhiễm đậu mùa mà chết. Theo phong tục của của Lý trang thì di hài của người bị bệnh đậu mùa hải được hỏa táng, sau đó được người nhà đem tro cốt đi chôn.

- Kết quả như thế nào?

Bộ khoái vỗ đùi nói:

- Đầu năm nay việc lạ gì cũng có, Lý Thạch Đầu hỏa táng con trai sau đó góp nhặt tro cốt con trai bỏ vào một cái lọ sứ, hai vợ chồng khóc suốt mướt đào một ngôi mộ bên ngoài trang, kết quả khi đào xong, hai vợ chồng ngẩng đầu lên thì lọ sứ đã không thấy đâu..

Lưu bộ đầu kinh ngạc nói:

- Bị trộm?

- Đúng vậy.

Lưu bộ đầu biết rõ sự tình, nhú mày nói:

- Con mẹ nó! Đầu năm nay thật sự là việc lạ lẫm tục, kẻ kia trộm tro cốt làm gì? Thật sự làm người khác hoảng sợ nha...

Bộ khoái cười nói:

- Thuộc hạ nghĩ kẻ trộm có phải đói đêm mức hôm mê không, lấy trộm tro cốt để ăn, ha ha...

Lưu bộ đầu cũng cười ha ha.

Bọn họ cười còn ba người Tiêu Phàm lại cười không nổi.

Tiêu Phàm cùng tiểu khát nữ liếc nhìn nhau, tiểu khát nữ thần sắc bình thường, hướng hắc bí ẩn gật đầu.

Sau đó cả hai người không hẹn mà cùng qua đầu nhìn Thái Hư, ánh mắt đều hết sức cổ quái. (:110)

Thái Hư mặt đã tái đi rồi, trán toát ra một tầng mồ hôi, gương mặt co rút vài cái, cố gắng đi được hai bước, rốt cục không nhịn được “ọc” một tiếng, ói ra tất cả những gì trong bụng.

Lưu bộ đầu kỳ quái quét mắt nhìn hắc, hỏi Tiêu Phàm:

- Hắc làm sao vậy?

Tiêu Phàm bình tĩnh nói:

- Không có gì, lão nhân gia tuổi cao, lại hay tham ăn nên dạ dày khó chịu...

...

...

Một lúc sau ba người đã nhìn thấy Tào Nghị, Tào Nghị lúc này đang bất mãn trừng mắt nhìn Tiêu Phàm.

- Con mẹ nó! Nghe nói người cùng Trần gia đã đoạn tuyệt quan hệ, còn vào miếu sơn thần để ở, không có nhà để về như thế nào không tới tìm ta? Có còn coi ta là huynh đệ nữa không?

Tiêu Phàm cười nói:

- Lúc ấy tiểu đệ cũng muốn tìm huynh đó chứ, sau thánh nhân nói không thể tìm người, tiểu đệ làm sao không biết xấu hổ mà vác mặt đến tìm...

Tào Nghị trừng mắt nói:

- Thánh nhân nào nói?

Tiêu Phàm cười nói:

- Thánh nhân chính là Mạnh Tử, Mạnh Tử viết: nghèo hèn không thể đi (ko biết câu này có đúng không), nói cách khác một khi ta đã nghèo hèn như thế thì vào ở miếu sơn thần, cũng cần tùy tiện thay đổi, bằng không lại càng phiền toái...

Tào Nghị gật đầu, rất bình tĩnh nói:

- Tuy rằng lão tử đọc sách không nhiều lắm, nhưng lão tử cũng nghe ra, lời nói của người con mẹ nó hoàn toàn vô nghĩa!

- Nhưng thật sự là ta đã nghĩ thế....

Tào Nghị phát tay lớn tiếng nói:

- Thôi, đừng nói mấy câu vô nghĩa nữa! Nói việc chính đi, ta hỏi người, người định một mực ở miếu sơn thần, từ nay về sau không màng thế sự?

Tiêu Phàm bình tĩnh nói:

- Tào đại ca muốn nói gì nói thẳng đi.

Tào Nghị nhìn hán một cái thật lâu, nói:

- “Đại trượng phu sống trên đời, đương nhiên phải gây dựng công danh, người cùng Trần gia đã không còn liên quan, cô độc một mình, sao không ra làm quan, tự đi trên con đường của riêng mình?”

Tiêu Phàm nhàn nhạt cười:

- Đa tạ Tào đại ca đã nhắc nhở, có một số chuyện tùy duyên mới tốt, cưỡng ép quá ngược lại không tốt. Nói cho cùng ta cũng chưa từng đi học, cũng chưa bao giờ gian khổ học tập, thi khoa cử sợ không có khả năng đỗ đạt, bây giờ ngay cả kỳ thi tú tài ta cũng không có khả năng đâu.

Tào Nghị cười nói:

- Tiểu tử ngươi lại nói chuyện không thành thật, quen biết ta, quen biết Hoàng thái tôn điện hạ mà bây giờ ngươi còn sợ ngay lập tức không có một chức quan ư? Sợ là chính ngươi đã có dự định khác?

Tiêu Phàm cười khổ nói:

- Ta thực sự không có dự định gì, vả lại ta là loại người không có bản lĩnh, nếu làm quan chẳng phải là hại nước hại dân?

Tào Nghị hắc hắc cười nói:

- Ngươi còn giả bộ, lúc trước Trần gia nói tốt cho ngươi, giúp Trần gia vượt qua nguy khốn, lại còn bày mưu cho ta đoạt quyền từ Hoàng tri huyện, tiện tay hóa giải nguy nan của chính ngươi, Trần gia khi ấy được nước lên thuyền chiếm được không ít chỗ tốt, ngươi cho là ta là tên mù nhìn không ra sao? Ngươi trong bụng đầy những ý đồ xấu lại còn không biết xấu hổ nói mình không có bốn sự ư?

Tiêu Phàm khâm phục nói:

- Tào đại ca thật sự là kiến thức uyên bác...

- Chuyện trước đây không nói đến nữa, cách đây vài ngày Hoàng thái tôn điện hạ tấu lên hoàng thượng, bàn về vấn đề thương nghiệp, trong đó có nói về rất nhiều chỗ mới lạ, ha ha, hoàng thái tôn điện hạ mặc dù là người nhân hậu trung nghĩa, nhưng ta biết, khẳng định hẳn không thể nghĩ ra những cái đấy, bản tấu kia sợ là nhiều ít gì cũng có liên quan đến ngươi?

Tiêu Phàm hoảng sợ, vội vàng xua tay nói:

- Tào đại ca, tai vách mạch rừng, cẩn thận nha! Có một số việc không thể nói bừa, nếu không sẽ roi đầu đó!

Tào Nghị cười ha ha, nói:

- Ngươi yên tâm, xung quanh quan phủ không có ai, nói vài câu thật lòng cũng không cần sợ hãi, ta đã sớm nhìn ra ngươi là người có bản lĩnh, tài năng của ngươi không thể bị chôn vùi được.

Có ý dè dặt âm thanh, Tào Nghị trầm thấp nói:

- Những năm gần đây Yên Vương điện hạ ở phương bắc chiêu hiền đãi sĩ, thu nhận người tài tứ phương, nếu ngươi hỏi ta, ta sẽ tiến cử ngươi với Yên Vương điện hạ, chuyện khác đại ca không dám đảm bảo, nhưng chắc chắn ngươi được làm quan thất phẩm, lục phẩm không phải việc khó. Ý ngươi thế nào?

Tiêu Phàm trong lòng thờ dài, chuyện phải đối mặt dù có tránh cũng không được, như thế nào mở miệng nói với hán đây? Vừa muốn cho hán hiểu được ý tứ từ chối của mình, lại không thể để mất hòa khí, dù sao hán cùng Tào Nghị cũng là bằng hữu tâm đầu ý hợp.

Do dự nửa ngày, cuối cùng Tiêu Phàm cũng mỉm cười nói:

- Đa tạ Tào đại ca nâng đỡ, có thể phát triển tương lai ai mà không muốn? Chỉ tiếc phương bắc khí hậu khô quá lại còn rét lạnh, ta đi sợ là không hợp ...

Tào Nghị nhìn hán đầy thâm ý, thật lâu sau rốt cuộc thờ dài, về cô đơn nói:

- Tiêu lão đệ, ta biết Thái tôn điện hạ đối đãi ngươi không tệ, nếu ngươi nhất định không chịu đi bắc, ta cũng không thể trách ngươi, giữa huynh đệ ép buộc nhau thì còn gì ý nghĩa, bất luận thế nào, ngươi vẫn là huynh đệ tốt của ta, tương lai nếu có nguy nan, đại ca tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn.

Tiêu Phàm nghe ra được thâm ý trong lời nói của Tào Nghị, Yên Vương mưu đồ soán vị đã lâu, làm bộ hạ dưới trướng Yên Vương luôn nhắc nhở về tài năng của mình, Tào Nghị biết được bao nhiêu tin tức, xem ra Yên Vương đang đánh một canh bạc lớn. Tào Nghị đã không quá xem trọng Chu Doãn Văn, hôm nay nói những lời này, chính là tỏ vẻ tương lai nếu Yên Vương soán vị thành công, muốn thanh trừ những người theo Chu Doãn Văn, hẳn sẽ vì Tiêu Phàm mà bảo vệ.

Tiêu Phàm cảm động nhìn Tào Nghị, người này là một hán tử phương Bắc thô lỗ, nhưng thẳng thắn phóng khoáng, hào khí can văn. Người ta thiết lòng coi hán là bằng hữu, mình làm sao báo đáp đây? Nếu là... Tương lai có một ngày hán cùng Tào Nghị mỗi người thờ một chủ, không thể không gặp nhau

trên chiến trường, hai người sẽ phải làm như thế nào?

Chỉ mong là không có ngày đó...

Điều đó quá xa vời!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hồng Vũ triệu kiến

Vô tình có thể kết giao bằng hữu với Tào Nghị, số mệnh cũng có điểm ý tứ.

Lần trước nếu không phải là tên phá gia chi tử của Trần gia, Trần Ninh kia đắc tội với Tào Nghị. Trần gia bị tai họa thì sợ đến giờ Tiêu Phàm cùng Tào Nghị đã không huynh huynh đệ đệ rồi.

Tào Nghị đúng là một người trọng tình nghĩa phóng khoáng, quân ngũ đã dưỡng cho hắn tính tình hết sức thẳng thắn. Tiêu Phàm có ấn tượng rất tốt đối với hắn. Ở chung với người như vậy sẽ không phiền gì, không phải hao tổn tâm tư đoán ý tứ trong mỗi câu nói của hắn. Tào Nghị có một thì nói một, hắn nói sẽ bảo vệ Tiêu Phàm bình an, đâu không phải là một câu khách khí bình thường mà là hứa hẹn của một nam nhân chân chính. So sánh với hắn, Tiêu Phàm lại đạo đức giả hơn rất nhiều, mỗi lần thấy nữ tử trẻ trung xinh đẹp, hai tròng mắt hắn luôn nhìn chăm chăm vào người ta nhưng về mặt lại một bộ đạo mạo nghiêm trang.

Thấy Tào Nghị ôm một vò rượu đi ra, sắc mặt Tiêu Phàm liền sầu khổ, hướng về Thái Hư đứng đó không xa như muốn cầu cứu. Bộ dáng của Thái Hư vẫn chán nản, xem ra sự kiện quảng bột mỳ kia thì tinh thần vẫn chưa hồi phục lại. Thấy Tiêu Phàm nhìn mình, lão không khách khí quay đầu sang chỗ khác.

Cái lão gia hỏa không có nghĩa khí! Sau khi trở về từ chức không lo đồ đệ!

Tào Nghị bày ra hai cái chén lớn, rót đầy rượu rồi cùng Tiêu Phàm uống sạch một hơi cạn sạch. Sau đó nghe răng trợn mắt, bộ dáng thập phần sáng khoái.

Hai người xem như ăn ý, không hề nhắc đến sự tình nhờ vả Yến vương, bây giờ Tào Nghị định nói một việc khác, một chuyện rất phiền phức.

"Tình hình phía trên có biến, bản tấu bãi nhiệm Hoàng Duệ Đức của đệ trình lên bị ngăn lại..."

Tiêu Phàm ngẩn người kinh ngạc hỏi:

- Vì sao bị cản?

Chuyện này quả thực làm người giật mình. Chuyện ở huyện Giang Phổ có thể nói là bắt buộc đối với Yến vương. Dù sao nó có vị trí rất quan trọng, là bình phong che ở phía tây kinh sư. Lẽ ra phải tận lực mà giữ nó chứ.

Tào Nghị hừ lạnh một tiếng nói:

- Nguyên là công hàm bỏ nhiệm Hoàng Duệ Đức đã trình lên bộ Lại, quan viên trên bộ Lại cũng đánh giá rất tốt, chỉ cần trình lên Hoàng thượng phê chuẩn là được nhưng đã phát sinh biến cố....

- Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Tào Nghị cười lạnh nói:

- Công hàm vừa mới tới bộ Lại đã bị Lễ bộ Hoàng Thị lang ngăn cản lại.

- Xây ra chuyện gì! Lễ bộ thị lang ngăn cản không cho công hàm trình lên bộ Lại?

Tào Nghị thờ dãi, nói:

- Hoàng thị lang rất được Hoàng đế sủng ái, việc ngăn cản công hàm cũng không phải chuyện gì to lớn. Hoàng tri huyện hắn còn chưa từ bỏ ý định, lão gia hỏa này không phải là đèn là cặn dầu, gần đây hắn liên tiếp lui tới qua lại cùng đương triều Lễ bộ hữu thị lang Hoàng Quan. Việc dâng sớ bị ngăn lại hơn phân nửa là do Hoàng Duệ Đức ngầm tác động.

Hoàng Quan? Chính là Minh triều đệ nhất tài tử, người đã đỡ liền tam nguyên sao?

(Liên tiếp giành được các Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên trong thi Hương, thi Hội, thi Đình)

Tiêu Phàm kinh ngạc một chút, Hoàng đại nhân này dù sao cũng là một tài tử hàng thật giá thật. Từ khi Đại Minh khai quốc đến nay đã mở hơn mười lần khoa cử, sĩ tử đi thi tới hơn vạn, lại chỉ có được một đại tài tử đỗ tam nguyên. Sau này Yên Vương tạo phản, Hoàng Quan đi ra bên ngoài đốc thúc các phương tiến kinh thực hiện phong trào cần Vương (giúp vua), thuyền đi tới La Sát Ki thành An Khánh, biết được Yên Vương đã chiếm được Ứng Thiên đăng cơ xưng đế, Hoàng Quan thấy đại thế đã mất liền nhảy xuống sông tự sát, được xem là một trung thần thời loạn thế.

Vậy Hoàng Quan sao lại cùng qua lại cùng Hoàng tri huyện?

- Lễ bộ hữu thị lang. . . Là chức quan như thế nào?

Tào Nghị chậm chậm vươn hai ngón tay ra nói:

- Nhị phẩm

Tiêu Phàm nhìn về phía Tào Nghị, ánh mắt lập tức đồng tình:

- Quan nhị phẩm muốn thăng trị quan bát phẩm, Tào đại ca, hay là người nhanh cầu cứu Yên vương đi. . .

Tào Nghị lắc đầu, nhìn qua Tiêu Phàm cười hắc hắc nói:

- Sau lưng ta đứng là có Yên vương, Hoàng Quan sẽ không động vào được ta. Đương kim thánh thượng rất tin tưởng tôn tử, ngoại thần há có thể nhúng tay vào được, Hoàng Quan còn dám động đến ta sao? Tính tình của hoàng thượng như thế nào thì hẳn là người rõ ràng nhất. . .

Tâm tình Tiêu Phàm lập tức buông lỏng, ném cho Tào Nghị một cái nhìn đầy oán trách:

- Tào đại ca người thật là xấu a, dọa cho người ta. . . (Hai tên này đàm mỵ a?)

Tào Nghị chậm rãi mà nói:

- Lời ta nói còn chưa xong a. Hoàng Quan đương nhiên không dám động đến ta, chẳng qua quan nhị phẩm thì muốn động tới một tên thảo dân nho nhỏ cũng không phải khó. . . .

Tiêu Phàm ngây ra một lúc, khuôn mặt tuấn tú lập tức trở nên tái đi:

- Có ý gì?

- Cục diện chính trị tại Gia Phổ đã rối loạn, tri huyện lại bị Huyện thừa soán quyền, chuyện này thật hiếm có từ xưa đến nay. Lại không thể công khai nói trong quan trường. Hoàng Duệ Đức cũng không dám làm ầm trên bộ Lại, bằng không quan lộ của hắn sẽ xong đời. May mắn thay người đỗ thi cùng khóa với hắn là lễ bộ hữu thị lang Hoàng đại tài tử, Hoàng Quan từ trước đến nay vô cùng cảnh giác đối với Phiến Vương, hẳn sao có thể ngồi nhìn lá chắn kinh sư rơi vào tay Yên Vương? Nhưng mà Yên Vương phòng thủ tại Bắc Bình, nhiều lần thảo phạt tàn nguyên, lập được vô số công lao hạng mã nên đang được Hoàng thượng tin nhiệm. Hoàng Quan tự biết không thể đối phó được với ta, bất quá bây giờ. . . . Hắc hắc, đối phó với một thảo dân không có công danh, không có thế lực gì là một chuyện không hề khó a..

Hoàng Quan, biết nói sao về người này đây? là một người chính trực nhưng cũng là một kẻ cổ hủ. Không biết Hoàng Duệ Đức nói những gì mà hắn đã xem người là kẻ thù. Hẳn cho rằng cục diện Giang Phổ rối loạn trên không ra trên, dưới không ra dưới đều do một tay người tạo thành. . . Đương nhiên hẳn nghĩ như thế cũng không sai a, chuyện này là do một tay người làm chủ mưu, đem ta cùng Hoàng Duệ Đức ra đùa bỡn. . .

Tiêu Phàm vẻ mặt đau khổ, đáng thương nói:

- Tào đại ca, chuyện này không liên quan đến ta. . .

Tào Nghị cười ha hả nói:

- Người nói với ta lời này cũng vô dụng, đem nói với Hoàng Quan đi. Hoàng Quan là một kẻ rất cổ hủ, bây giờ hắn đã coi người một tên dân đen không công danh lại dám đến nha môn tranh giành quyền lực. Người đây là không an phận. Trong mắt hắn, người chỉ là một tên điều dân. Hôm nay tất cả mọi người huyện Giang Phổ này đều biết ta đã đoạt quyền của Hoàng tri huyện, hơn nữa biết chuyện này liên quan không nhỏ đến người. Hoàng Quan giáo huấn người chính là muốn thăm dò phản ứng của ta. Nếu ta không dám ra mặt cho người thì mọi người trong huyện Giang Phổ này cho rằng ta là một kẻ nhu nhược sợ phiền phức. Ngay cả thuộc hạ cũng không bảo vệ được, quan lại trong nha môn những sẽ thất vọng về ta. Như vậy thì Hoàng tri huyện không đánh mà vẫn thắng. . . Ha, ha, hay cho một chiêu xao sơn chân hổ (đại loại như rung cây nhất khí, chẳng qua Tào Nghị lại ví bản thân mình với hổ cho oai)

Tiêu Phàm thở dài nói:

- Nhưng cuối cùng người lại không thể giúp ta ra mặt có đúng không?

Sắc mặt Tào Nghị trở nên khó coi nói:

- Đúng vậy, chốn quan trường hung hiểm. Ta chỉ một tên Huyện thừa bát phẩm, nếu ta vì người mà tranh chấp cùng đương triều nhị phẩm thị lang thì chính là phạm thượng a. Như vậy Hoàng Quan sẽ có cớ, cũng không phải hấn không dùng đến Hoàng tri huyện. Chỉ là hấn còn kiêng kỵ Yến Vương, nếu ta công khai thì hấn cũng có thể công khai vấn tội của ta, Yến vương điện hạ dù biết cũng không thể làm gì được.

Tiêu Phàm hiểu kỳ hỏi:

- Sao người lại biết nhiều chuyện như vậy?

Tào Nghị cười đến rất cao thâm:

- Các đại thần trong triều có rất nhiều tên hạ nhân, tùy tùng. Nếu lỡ có một hai tên không cẩn thận nghe được điều gì, sau đó lại không cẩn thận nói ra bên ngoài thì cũng là bình thường thôi...

Trong lòng Tiêu Phàm khẽ động, chẳng lẽ Yến Vương đã bố trí thám tử vào các quan phủ đại thần tại kinh thành?

Cơ hội chỉ dành cho người biết chuẩn bị. Khó trách mấy năm sau Yến Vương lại có thể soán vị thành công. Hấn ở tại Bắc Bình xa xôi nhưng cũng hao tổn không ít công phu tại triều đình a...

Có một vị thúc thúc tâm kế âm trầm như thế, Chu Doãn Văn sao có thể đấu lại cơ chứ?

Đặt trong hoàn cảnh đó, nếu hấn là Chu Doãn Văn thì chỉ sợ kết cục cuối cùng cũng không khác gì. Tào Nghị cau mày, thờ dãi nói:

- Đầu xuân sang năm triều đình sẽ tổ chức kỳ thi, Lễ bộ sẽ quản việc khoa thi, Hoàng Quan đã xin thánh chỉ tuần tra từ thánh thượng, tuần tra các trường thi ở Giang Nam. Là Khâm sai của hoàng thượng, đến Giang Nam thì trạm tuần tra thứ nhất chắc là Giang Phò, phỏng chừng hấn sẽ đem tội trạng của người thù dệt thêm. Nếu ta ra mặt vì người thì cả hai đều vào nhà lao, Yến vương cũng thể cứu được ta. Nếu ta ra mặt cho người thì sẽ mất hết nhân tâm. Có Hoàng Quan ở trên ra mặt thì tất nhiên Hoàng tri huyện sẽ đoạt lại quyền lực. Nếu hấn có lại quyền lực, lại có Hoàng Quan làm chỗ dựa thì hấn đối phó lại ta cũng đơn giản như ăn cơm. Con mẹ nó, quan trường thật là không phải nơi lăn lộn, tiền không được lui không xong, lão tử tình nguyện trở về Bắc Bình giết Thát tử. Cứ một đao một thương, không phải người chết thì ta vong, như thế còn thống khoái hơn!

Tào Nghị hưng hăng vỗ bàn một phát sau đó liền bùng bát rượu một hơi uống hết.

Tiêu Phàm rất thương tâm, trong lịch sử có vô số nhân tài kiệt xuất. Hoàng Quan làm một trong những người mà hấn sùng bái nhất. Người này chẳng những tài trí hơn người, hơn nữa rất có khí phách. Khi Kiến Văn bị soán ngôi thì hấn tình nguyện lấy cái chết hy sinh cho xã tắc chứ không nhận nghịch thần làm chủ. Như vậy mới là đại hảo hán, chính là đại danh thần mà Tiêu Phàm đã đem như thần tượng.

Bây giờ thần tượng lại quay ra hận fan, làm các fan rất thương tâm a...

Tào Nghị lại uống một ngụm rượu an ủi hấn:

- Bất quá người cũng đừng quá lo lắng, may là người đã quen biết Thái Tôn điện hạ. Ta không bảo vệ được người nhưng Thái Tôn có thể bảo vệ người, nếu chẳng may người bị giam thì ta tin Thái Tôn sẽ liều mạng để cứu người...

Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra, nếu hấn không việc gì thì Tào Nghị cũng sẽ không có chuyện gì, đây là quan hệ nhân quả a.

Ai ngờ Tào Nghị lại nói tiếp:

- Chỉ sợ tính tình Hoàng Quan ghét ác như cừu, lại bắt người đem ra pháp trường chém đầu, phỏng chừng khi đó Thái Tôn đành phải ngồi ôm thủ cấp của người mà ngồi khóc...

Sắc mặt Tiêu Phàm lập tức tái đi:

- Tào đại ca nói chuyện thật sự là biến ảo, bất định không chừng a..

Tâm trạng Tiêu Phàm ngày càng trầm trọng, xem ra Hoàng Quan thật sự muốn đối phó với hấn. Vừa nhìn đã biết đối phương hận hấn tới mức nào rồi, hoặc có thể đã sớm đề phòng đối Phiến Vương thì rồi. Trong mắt đối phương thì hấn và Phiến Vương cấu kết với nhau làm việc xấu, nếu giết Tào Nghị thì đối phương còn suy nghĩ lại hậu quả. Chẳng qua giết một tên điều dân như hấn thì đánh rắm cũng biết không cần phải suy nghĩ gì cả.

Đương nhiên Tiêu Phàm không cho rằng Hoàng Quan sẽ đến trước mặt Chu Nguyên Chương mà xin thánh chỉ. Khảo sát khoa thi chỉ là cái cớ, có điều cớ ý chạy đến Giang Phò để chém hấn một đao thì đối phương cũng chưa có tự cao tự đại như thế. Đối phương đi tuần sát trạm đầu tiên sẽ là Giang Phò là muốn gì? Nghĩa là đối phương trên đương tuần tra thuận tiện thu thập hấn luôn, sau khi thu thập thì làm gì....

Bi ai a, tiểu nhân vật bi ai a. . . Hai người liếc nhau, phát hiện trong mắt đầy vẻ chua xót.

Bên ngoài sân chợt lóe một nhân ảnh, gã nô bộc hầu hạ Tào Nghị đã trở về. Trong tay hấn mang hai vỏ rượu giải sầu.

Lão nô bộc đi đến bên người Tào Nghị nhỏ giọng nói:

- Lão gia, lão nô ra ngoài mua rượu cho ngài, liền phát hiện bên ngoài dịch quán có không ít kẻ đang vây quanh a. Bọn chúng tuy mặc thường phục nhưng lão nô vẫn nhìn ra trên người có mang theo binh khí, trong đó có vài cao thủ nữa, lão gia người xem.

Tào Nghị ngăn người, tiếp theo cả giận nói:

- Tổ tông chúng, dịch quán này chỉ có một mình lão tử ở đây, kẻ nào dám lớn mật mà phái người giám thị ta?

Tiêu Phàm vội la lên:

- Tào đại ca, đại sự không ổn a! Theo tình thế hiện tại thì phân nửa người đã bị song quy rồi ... (nhà nước theo dõi)

Tào Nghị giận tím mặt, vỗ lên bàn quát:

- Ai dám? Lão tử không phạm vương pháp không ức hiếp dân chúng, ai dám... A? Cái gì kêu là song quy?

"Song quy là một danh từ có điểm đặc sắc... Tiêu Phàm kiên nhẫn giải thích những nghi hoặc của Tào Nghị.

Hai người đang nói chuyện thì lão bộc như cảm thấy cái gì, đột ngột qua đầu lại phía sau thì liền thấy Thái Hư.

Thái Hư đem tiểu khát nữ kéo về sau rồi bước về phía trước hai bước. Về mặt vô lại ngày thường bỗng trở nên ngưng trọng, hai lão già đại cách bốn năm bước liền đứng lại.

Hai người đứng đối diện nhìn chăm chăm vào đối phương, một lúc sau mí mắt hai người đồng thời nháy vài cái, huyết thái dương của bọn họ bạo xuất ra gân xanh rồi máy động, không khí nhất thời trở nên căng thẳng.

Trong nội viện, Tiêu Phàm đang nói chuyện cùng Tào Nghị đồng loạt rung mình một cái, sau đó ngạc nhiên nhìn về hướng hai lão già.

Thái Hư cùng lão gia nô vẫn đang đứng đối lập nhau, hai người đều không nói lời nào nhưng ý phục trên người lại không gió mà bay, râu tóc cả hai đều dựng lên. Chiến ý tỏa ra mãnh liệt trong bốn mắt, không khí nơi này trong khoảnh khắc như đọng lại, khiến cho kẻ khác cảm thấy hô hấp khó khăn, tâm thần không yên.

Tào Nghị trừng lớn mắt hỏi Tiêu Phàm:

- Lão đạo sĩ này là gì của người?

- Khụ... Lão là sư phụ của ta, nhân rồi không có việc gì liền bái hán làm sư phụ, kỳ thật ta cũng không quen cho lắm... Lão nô bộc kia thật là người hầu của người sao?

- Khụ... Kỳ thật ta cũng không quen biết gì lão. Lúc ta đến Giang Phổ này nhậm chức thì Yến Vương đã phái hán đến hầu tạ ta...

Tiêu Phàm đã minh bạch, xem ra lão nô bộc này là một cao thủ được Yến Vương phái đến, mang tiếng là bảo hộ an toàn nhưng thật ra là ngầm giám thị Tào Nghị. Điều này giống như là tướng quân lãnh binh xuất chinh, Hoàng đế liền phái một thân tín đi theo để giám việc trong quân.

Như vậy có thể thấy Yến Vương suy nghĩ cùng hành sự vô cùng chu đáo. Hiện tại, Tiêu Phàm không nhìn được mà hoài nghi có phải là hán còn ở bên ngoài hay không

Hai lão già đứng bất động không nói câu gì, trong ánh mắt tràn đầy sát khí như va chạm tại trong không khí tỏa ra những tia lửa.

Thật lâu sau.

Tiêu Phàm không nhìn được nói:

- Ta cảm thấy hai người này là tựa như là tình lữ nhiều năm không gặp a. Người nhìn xem ánh mắt của bọn họ kìa, ánh mắt nhìn nhau thật đắm say a. ..

Hán lại quay đầu nhìn về phía Tào Nghị, như muốn tìm một người đồng tình:

- Người cảm thấy như thế nào?

Tào Nghị cau mày liền nhìn chăm chăm vào hai lão đầu nhĩ này, lời nói tương đối khách quan:

- Đây... Thật đúng là khó nói mà.

Thái Hư đột nhiên cao giọng cười, hàm râu trắng như tuyết khẽ lay động trầm giọng nói:

- Cao thủ

Lão gia bộc cũng ngửa mặt lên trời cười cười:

- Như nhau cả thôi

Thái Hư nhẹ nhàng phát tay áo một cái, bộ dạng như một tuyệt thế cao thủ vừa tiêu sái vừa phiêu dật nói:

- Bần đạo là môn hạ của Vô Đang. Hôm nay gặp một cao thủ như các hạ tại đây, bần đạo cảm thấy vui mừng không thôi. Không bằng chúng ta thử bàn luận một chút, ý các hạ ra sao?

Lão nô bộc liền tròn mắt liếc nhìn Tào Nghị, liền do dự một lát rồi nói:

- Tại hạ cũng có ý như thế, bất quá...Hiện tại, lại có lão gia ở đây, lão nô cũng không thể ở trước mặt người mà làm song phương khó xử được, không bằng chúng ta vào bên trong phòng khách này luận bàn, người cảm thấy như thế nào?

Thái hư ngạo nghễ cười nói:

-Không sao cả, nơi nào cũng có thể!

Vì vậy, hai người Thái Hư vào lão nô bộc thân nhiên đi vào sương phòng

Hai người thần thái an tường dáng đi thong thả, trông có vẻ giống phong phạm của một võ lâm cao thủ.

Đột nhiên Tiêu Phàm cảm thấy trống ngực đập liên hồi. Từ phong phạm vừa rồi của Thái Hư có thể nhìn ra được việc hần bái lão làm thầy t là một quyết định đúng đắn a. Thật sự là nhặt được bảo bối rồi sao? Nói thế thì sau này cần phải hảo hảo theo lão học chút công phu a, dù sao thì người ta cũng là một tuyệt thế cao thủ.

Hai người từ sân tiến vào sương phòng bên trái. Sau đó liền “Phanh” một tiếng cánh cửa trong phòng đã được đóng lại.

Lúc này Tào Nghị mới hồi phục lại tinh thần kinh ngạc nói:

- Mỗi ngày hần đều chưng trà rót nước bên cạnh lão tử, lão tử cho rằng hần chỉ là một lão đầu tử, lại không nghĩ rằng... con mẹ nó! Không ngờ lại là một cao thủ..

Tiêu Phàm cũng cười khò nói:

- Ta cũng nhìn nhầm như người, vẫn cho rằng lão sư phụ chỉ là một kẻ chỉ hết ăn rồi lại uống. Thì ra lão là một kẻ thâm tàng bất lộ..

Quan đầu nhìn về phía sương phòng đã đóng chặt, Tiêu Phàm lo lắng hỏi:

- Ấy da, hai người bọn họ trong đó, không biết sẽ gặp chuyện gì?

Tào Nghị chẳng hề để ý khoát khoát tay:

-Có thể có chuyện gì được? Hai người này vào bàn luận một chút võ công, quá lăm chỉ đứt tay đứt chân thôi, làm gì mà chết dễ dàng như vậy.

Lời còn chưa dứt, liền nghe một tiếng nổ mạnh truyền ra từ sương phòng. Tiêu Phàm sợ đến mức cả người run lên, hoảng sợ nhìn về phía đó.

Tào Nghị điềm nhiên như không có việc gì, an ủi hần:

-Không có việc gì, không có việc gì, chúng ta tiếp tục nói chuyện của chúng ta, vừa rồi người nói song quy (nhà nước điều tra) rốt cục chuyện đó là gì?

Tiêu Phàm không yên lòng mà nói:

- Song quy (*nhà nước điều tra) chính là tại thời gian quy định địa điểm, sau đó hai người từng đôi làm một trận... Ai, bọn họ thật sự sẽ không ra sự tình gì chứ? Đánh chết người thì làm sao bây giờ ?

Đang nói lại nghe thấy một tiếng nổ mạnh, sau đó cánh cửa trong sương phòng mở ra

Thái Hư tóc tai bù xù đi ra, đạo bào trên người đã bị xé rách, như ẩn như hiện quả thật là phong tình vạn chủng. Hai tay áo cũng không còn, lộ ra hai cánh tay gầy còm. Bộ dạng hết sức thê lương, nhìn qua trông giống như mới bị kẻ nào lăng nhục vậy.

- Sư phụ! Người không sao chứ?" Tiêu Phàm liền chạy tới, giọng nói liền đau xót.

Thái Hư thất thần trong chốc lát, liền nhìn thoáng qua sương phòng, đột nhiên cười ha hả dùng sức hít hít cái mũi, hung dữ mà nói:

-Quả thật là cao thủ ! Tiên Sư bà ngoại nhà nó chứ, vô lượng thọ phạt!

Nói xong Thái Hư đẩy Tiêu Phàm ra, thất thểu đi ra khỏi dịch trạm.

Tiêu Phàm trợn mắt há mồm, tâm thần liền chấn động, trong mắt hiện lên vẻ sùng bái, cung kính nhìn Thái Hư rời đi.

Ngay sau đó, lão gia tộc của Tào Nghị cũng đi ra. Tào Nghị cũng tranh thủ thời gian chạy tới hỏi:

- Người sao rồi? Không có việc gì chứ?

Lão gia tộc quần áo rất chỉnh tề, nghe vậy chậm rãi lắc đầu, vừa há miệng thì một tia máu chảy xuống từ khóe miệng.

Tiêu Phàm càng thêm phân kính nể Thái Hư, lão đầu nhi này xuất thủ thật tàn nhẫn. Nhìn bộ dạng của lão già kia thì đã bị nội thương.

- Người có bị thương nặng lắm không? Ta giúp người kêu lang trung. Bộ dáng của Tào Nghị có điểm nóng nảy.

Lão gia nô vừa lắc đầu, vừa oán hận chăm chăm vào cửa chính dịch trạm, thanh âm khàn khàn cảm hận nói:

- Đề tiện. Không ngờ dám cưỡi phun nước miếng che mắt ta, đã thế còn sử dụng chiêu số vô sỉ hầu tử thâm trùng nữa.

Tiêu Phàm ngây ra một lúc, hận không có một cái lỗ nào để chui xuống.

Đột nhiên ngoài truyền tới một loạt tiếng bước chân hoảng loạn. Tiêu Phàm cùng Tào Nghị liếc nhau, thần sắc cả hai lập tức trở nên ngưng trọng lên.

Tiểu khát nữ chậm rãi đi đến bên người Tiêu Phàm, lặng lẽ kéo ống tay áo của hắn. Tiêu Phàm quay đầu nở nụ cười với nàng. Tiểu khát nữ cũng cười nhìn hắn, thần sắc bình tĩnh trở lại.

Rất nhanh bên ngoài dịch quán xuất hiện một đội cấm vệ. Tên dẫn đầu có vẻ rất quen mặt, Tiêu Phàm loáng thoáng đã gặp qua, có vẻ hắn thường xuyên đi bên cạnh Chu Doãn Văn.

Cấm vệ chưa có hành động gì, đi đến cách Tiêu Phàm mấy bước liền dừng lại. Tên dẫn đầu liền bước tới hai bước nhìn Tiêu Phàm, trầm giọng nói:

- Có Thánh chỉ, Tiêu Phàm tiếp chỉ.

Tiêu Phàm lập tức thất thần, đầu óc âm vang lên một tiếng rồi trống rỗng. Thánh Chỉ?

Sao Chu Nguyên Chương lại có thể biết được hắn? Đây là một tên ma vương giết người không gớm tay a... Không phải hắn sẽ hạ Thánh chỉ đem ta đi chém đầu chứ? Đường như ta chưa từng đắc tội với hắn nha..

Tên dẫn đầu nọ khẽ cười cười nhắc nhở:

- Tiêu Phàm quỳ xuống nhận thánh chỉ.

Tào Nghị vội kéo tay áo của Tiêu Phàm, có điều thấy hắn vẫn đứng bất động thì liền cườ cho một phát. Bịch một tiếng, Tiêu Phàm liền quỳ xuống Tào Nghị thuận thế cũng quỳ phía sau. Tiểu khát nữ đứng bên cạnh thấy thì cũng bước đến bên cạnh quỳ luôn.

Tên cầm đầu cấm vệ thấy mọi người đã quỳ xuống hết, trầm giọng nói: - Bệ hạ khấu đầu, Tiêu Phàm tại Giang Phổ huyện lập tức lên đường hồi kinh, vào cung diện kiến thiên tử, tạm miễn không phải đến Lễ bộ, được phép mặc thường phục gặp thiên nhan, Trẫm không luận tội.

Thánh chỉ vừa đọc xong, tên cấm vệ giáo úy nọ liền nhìn Tiêu Phàm, trong mắt chợt lóe tia cười, trầm giọng nói:

- Tiêu Phàm, mau quỳ tạ thánh ân đi.

Tiêu Phàm lập tức khấu đầu, trong miệng hô vang:

- Thảo dân khấu tạ Ngô Hoàng, Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế

Cố gắng kìm chế tâm tình kích động, vì thánh chỉ là yêu cầu “Lập tức lên đường” nên Tiêu Phàm cũng không dám chậm trễ. Hắn chỉ nhờ Tào Nghị đem tiểu khát nữ kia đưa về son thân miếu, lại không quên dặn dò nàng đừng chạy lung tung mà cứ ở yên đó đợi hắn về.

Sau đó Tiêu Phàm liền cùng đám cấm vệ đi ra khỏi cửa chính, khởi hành đi Ứng Thiên phủ.

Nhìn thân ảnh Tiêu Phàm rời cửa lớn, trong mắt Tào Nghị liền nổi tia phức tạp.

Lão bộ khôi phục lại bộ dạng đờ đẫn, đứng bất động nhìn chăm chăm về phía trước. Đột nhiên ánh mắt lóe lên tia âm trầm rồi rất nhanh tan biến.

Tiểu khát nữ quay đầu, vừa kịp thấy ánh mắt của lão gia đình thì khép mắt, điềm nhiên như không có việc gì mà đá mấy hòn đá nhỏ dưới chân. Một bộ dáng vẻ cực kỳ ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Cận mộ thiên nhan

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bên ngoài quan dịch.

Một đám hán tử mặc thường phục đứng thành hai đội, lẳng lặng đứng chờ ngoài cửa, cả đội hơn mười người nhưng đều giống như một, thậm chí ngay cả nhịp điệu hơi thở cũng cực kỳ giống nhau, tuy rằng bên ngoài họ đều mặc trang phục của thương nhân buôn bán bình thường nhưng lại không thể nào che giấu được khí thế phát ra từ bản thân mình, cả nhóm thấy Tiêu Phàm bước ra liền tự giác lui sang một bên rồi đi sát theo sau, trong đó một đội đi trước mở đường, một đội phía sau bảo vệ, cả đám hán tử bao lấy Tiêu Phàm, đi về hướng thành Đông.

Tiêu Phàm đối với việc mình được đãi ngộ đến bậc này có thể nói là thập phần lo sợ, mình chỉ là một tên dân đen bình thường mà thôi, vậy mà giờ phút này lại được cả một đoàn quân cấm vệ vây quanh, cái cảm giác này... Tựa như mình đang là một con chuột bị một lũ mèo bao quanh vậy, có thể tưởng tượng được cảm giác của con chuột này khi ấy như thế nào.

Khi mọi người tới cửa Đông thành, dưới đường đã chờ sẵn mười con tuấn mã, mọi người không nói hai lời, từng người một bước chân lên ngựa, kéo dây cương, hai chân đá nhẹ bụng ngựa, tiếng vó ngựa vang lên, bụi đất xoáy lên đầy trời, chạy đi như bay.

Trước cửa Đông thành, Tiêu Phàm đứng bất động, nhìn nhóm quân lính mặc cấm vệ đang cưỡi ngựa rời xa, hắn giống như 1 mảnh lá rụng cô độc trong cảnh bụi đất đầy trời, lộ ra vẻ mặt u oán, bất lực...

- Gia!

Đám cấm vệ quân lại giục ngựa ầm ầm trở về, còn cách Tiêu Phàm mấy bước thì dừng lại, con ngựa thật khiến cho chủ nhân của mình nở mặt nở mũi, lập tức tung người lên, phát ra tiếng hí thật dài, làm cho tư thế kỵ sĩ thêm phong tao uy mãnh.

Tiêu Phàm hận mà cắn răng, thật không muốn cùng đám người này giao tiếp, một lũ khoe khoang!

Cấm vệ giáo úy tuyên chỉ lúc này xuống ngựa, đi đến bên người Tiêu Phàm hỏi:

- Tiêu công tử vì sao không lên ngựa?

Tiêu Phàm sắc mặt xấu hổ:

- ...

Vì sao không lên ngựa?? Bởi vì căn bản là hắn không biết cưỡi ngựa, hắn ngay cả bước chân lên ngựa thế nào cũng không biết thì làm thế mà cưỡi? Cấm vệ quân đều là quân ngũ xuất thân, tự nhiên sẽ biết cưỡi ngựa, còn Tiêu Phàm là người xuyên việt, kiếp trước sinh hoạt trong thành thị toàn một rừng xi măng cốt thép, ngay cả một cọng lông ngựa còn không thấy, làm sao có thể biết cưỡi ngựa?

Cấm vệ giáo úy nhìn ra nỗi khó xử của hắn, gật gật đầu nói:

- Hiểu, hiểu... Người... đứng rồi, người đó... đi mượn cho Tiêu công tử một cỗ xe ngựa, để đem kéo hắn vào kinh sư...

Kéo vào kinh sư...

Vào kinh sư...

Kinh sư...

Sư...

.....

Tiêu Phàm lau mồ hôi, không nghĩ tới người cổ đại nói chuyện lại mạnh bạo như vậy a, hắn luôn cho rằng từ “kéo” này cùng động từ chỉ việc bài tiết có

quan hệ... (DG: Nguyên gốc là lão giáo úy dùng từ “lạp”, mà từ “lạp” còn có nghĩa khác là đi ngoài)

Xe ngựa rất nhanh đã mượn xong, cấm vệ quân sửa lại vẻ mặt hưng phấn phóng ngựa chạy như điên vừa nãy, dẫn một cỗ xe ngựa chậm rì rì, buồn rười rượi mà đi...

Tiêu Phàm ngồi trên xe, vừa nghĩ vừa sợ, Chu Nguyên Chương tự mình hạ chiếu triệu kiến một thảo dân không công không danh, để làm gì??

Chu Nguyên Chương chắc là thông qua Chu Doãn Văn mới biết được mình, Tiêu Phàm nghi ngờ nhất chính là Chu Nguyên Chương triệu kiến mình có mục đích gì? Khen mình sao? Không có khả năng, với lại Tiêu Phàm cũng chẳng mong Chu Nguyên Chương khen hắn, trong lịch sử, rất nhiều người đã được Chu Nguyên Chương khen ngợi, tỷ như Lý Thiện Trường, Hồ Duy Dung, Lam Ngọc, Tống Liêm... Nhưng những người này... kết cục đều hết sức bi thảm.

Mắng hắn? Chuyện này cũng không có khả năng, mình có làm chuyện gì quá phận đâu, cùng lắm chỉ là kết giao cùng Hoàng Thái Tôn thôi, vì thế mà mắng mình cũng thật không có đạo lý! Và lại Chu Nguyên Chương cũng không phải là vị Hoàng hay mắng chửi ng khác, lão già này không thích thì lập tức giết chết, chẳng buồn mắng một câu nữa là.

Càng suy nghĩ càng thấy hồ đồ, Tiêu Phàm nhìn không được vén rèm cổ xe ngựa lên xem, chỉ thấy một gã thân mặc cẩm y đang giục ngựa đi theo bên cạnh.

Thấy thế hắn liền mở miệng cười lấy lòng, cũng phải thôi, hiện giờ hắn đang sống ở triều Minh, không thể tiếp tục sống theo kiểu ngày xưa được nữa, chỉ có thể từ từ thích ứng với hoàn cảnh này, lịch sử đã chứng minh, nếu sống ở thời phong kiến mà vẫn cứ khư khư giữ cái tôi của mình thì kết cục chẳng thể nào tốt được, ví dụ như tiền bối Dương Tu (1) ở thời Tam Quốc Chí vậy.

Ngồi trên xe ngựa, Tiêu Phàm chấp tay chào, nhìn vị cẩm y giáo úy kia cười nói:

- Vị quân gia này... quý danh là gì?

Vị giáo úy này rất hòa nhã, không hề giống với dạng lãnh khốc vô tình thường thấy trên TV:

- Tiêu công tử không cần khách khí, tại hạ là Viên Trung, là bạn của Thái tôn điện hạ, nhưng chỉ là một tên giáo úy nho nhỏ thôi.

Tiêu Phàm nghe thế liền cười nói:

- Thì ra là Viên giáo úy, hân hạnh hân hạnh, thảo dân hình như trước đây đã từng gặp người...

Viên Trung lạnh nhạt cười nói:

- Tại hạ nhiều lần đến Túy Tiên Lâu cùng Thái Tôn điện hạ, người dĩ nhiên đã từng gặp qua.

Tiêu Phàm do dự một chút, nói:

- Viên giáo úy, thảo dân có chuyện này muốn hỏi, không biết có được không? Hoàng Thượng mời thảo dân vào cung, không biết tại làm sao?

Viên Trung vừa nghe hắn nói xong liền mím chặt môi, vẻ mặt kiên định nhìn thẳng về phía trước, ra vẻ như vừa rồi không nghe không biết chuyện gì cả.

Tiêu Phàm thấy thế cười nói:

- Nếu có chuyện khó nói thì Viên giáo úy chỉ cần gợi ý một chút cũng được?

Tiêu Phàm ở bên cạnh cứ hỏi không ngừng làm Viên Trung không nhịn được, nói:

- Tiêu công tử, bệ hạ triệu kiến người hẳn là có dụng ý riêng của người, ta chỉ phụng mệnh hành sự, người đừng nói lời lung lạc ta nữa.

Tiêu Phàm nghe Viên Trung nói thẳng như thế liền cảm thấy hết sức ngượng ngùng, đành buông rèm xuống, ngồi yên trong xe suy nghĩ miên man.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Tiêu Phàm cũng cảm thấy yên tâm.

Hắn nghĩ Chu Nguyên Chương đã phái người dẫn hắn vào kinh để một đao chém chết. Như thế quá phiền toái đi, muốn giết thì cứ giết luôn lúc ở huyện Giang Phổ, bày nhiều trò làm gì.

Xe ngựa chậm chậm đi được một canh giờ, rốt cục xa xa đã thấp thoáng thấy tường thành Ứng Thiên nguy nga, màu tường đen như mực mang theo vẻ cổ kính như đượm chất tang thương.

Cuối năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín, một thanh niên bình thường, ngồi trong một cỗ xe ngựa bình thường, cứ như vậy tiến vào đế đô ngàn năm.

Cỗ xe ngựa vào thành Ứng Thiên bằng cổng phía tây, sau liền hướng về phía Tử Cấm thành mà đi.

Một lúc sau, xe ngựa đã đi qua Thừa Thiên Môn, đây cũng là cánh cửa chính mở ra lối vào hoàng cung, vừa qua Thừa Thiên Môn, Viên Trung liền mời Tiêu Phàm xuống, qua cánh cửa này đã thuộc phạm vi cấm cung, ngoại trừ Hoàng đế, không có bất kỳ ai được ngồi xe ngựa đi vào.

Tiêu Phàm xuống xe, nhìn phía trước lầu các tầng tầng lớp lớp nguy nga lộng lẫy, lại còn toát ra khí thế uy nghiêm của Hoàng gia, thật khiến con người ta

không nhìn được mà nảy sinh sự kính sợ.

Tiêu Phàm cố gắng thả lỏng, bình tĩnh áp chế sự xúc động của mình, xuyên việt về mấy trăm năm trước, được tận mắt chứng kiến hoàng cung Đại Minh, thật khó mà kìm chế tâm trạng.

Triều Minh, một thời đại huy hoàng trong lịch sử, còn bây giờ, một vị Hoàng đế cực kỳ nổi tiếng đang đợi hần đến yết kiến, thật sự là quá mức tương tượng...

Tiêu Phàm giờ phút này cảm thấy sung sướng Chu Nguyên Chương tận đáy lòng, không cần biết hậu thế nói gì về ông ấy, nhưng những việc ông ấy đã làm đều là những chiến công hiển hách không thể che giấu được, như là đánh đuổi Thái Tổ (Mông Cổ), khôi phục giang sơn nhà Hán, mở ra triều đại nhà Minh trị vì hơn ba trăm năm.

Vũ Anh Điện

Hoàng Tử Trùng chủ quản Thái Học Viện kiêm Hàn lâm đại học sĩ, Lễ bộ hữu thị lang Hoàng Quan, Binh bộ tả thị lang Tề Thái, ba đại nhân vật đang tề tựu đầy đủ ở Đồng Nhân Các.

Tâm tình hiện giờ của Chu Nguyên Chương không tốt lắm, lão nhủ chặt mí mắt, hiển nhiên là đang cố gắng kiềm chế tức giận.

Tề Thái đang bẩm báo cho lão một tin cực xấu.

- Tháng mười, năm Ất Sửu, cũng là năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín, giặc Oa tấn công phủ Phúc Sơn, ước hơn ngàn người, vừa quấy nhiễu vừa đánh cướp, lại còn bắt người lãnh nhục mấy trăm phụ nữ và trẻ em, chúng cướp bóc xong rồi lại rất nhanh chạy đi, chẳng thấy tung tích đâu nữa, Tri huyện huyện Phúc Sơn là Lưu Thành Tự chết trận trong trận chiến với giặc Oa, dân chúng cùng quan viên còn lại trong phủ Phúc Sơn nghe tin giặc Oa tập kích giờ bắt đầu có xu hướng di tản đến huyện Lai Dương...

Chu Nguyên Chương chợt mở mắt, trong mắt đầy vẻ sát khí, nhưng ngữ khí lại hết sức bình thản, nói:

- Truyền chỉ, trợ cấp cho Tri huyện Lưu Thành Tự cùng huyện Phúc Sơn, còn lại những người bỏ thành chạy trốn, ham sống sợ chết, thì xử ngũ mã phanh thây, tru di tam tộc.

Ba người đang đứng trong nội điện nghe thấy thế đều rung mình, cung kính vâng lời.

Chu Nguyên Chương nhắm mắt trầm tư suy tư chốc lát, rồi lại mở mắt, trầm giọng nói:

- Từ khi mình lập quốc đến nay, giặc Oa không ngừng quấy nhiễu biên giới, bắt người rồi cướp của trong thiên hạ của trăm, há có thể để cho bọn man di đẩy hung hăng ngang ngược mãi như vậy! Tề Thái!

Tề Thái cả người run lên, vội vàng đáp:

- Dạ, thần đây!

- Trẫm muốn ở Sơn Đông tái thiết hai vệ, một kỳ bố trí ở Uy Hải, gọi là Uy Hải Vệ, kỳ hai xây dựng ở Thành Sơn, gọi là Thành Sơn Vệ; hai vệ quản lý toàn bộ ba Thiên Hộ sở, do Ngụy quốc công Tử Huy Tổ thiết lập cánh vệ biên giới, lệnh cho ngũ quân Đô Đốc phủ lập tức tuyển quân, giao cho Tử Huy Tổ thống lĩnh, đi đến Sơn Đông, gặp được giặc Oa quấy nhiễu biên giới liền tấn công ngay.

- Thần tuân chỉ!

Lúc này Hoàng Tử Trùng mới tiến lên bẩm:

- Bẩm bệ hạ, Thục Vương cấp báo, huyện Hoa Dương xảy ra động đất, dân chúng thương vong vô số, ngay cả vương phủ của Thục Vương cũng chịu phải dư chấn mãnh liệt, Thục Vương đặc biệt báo về triều đình để xin trợ cấp cho dân chúng...

Chu Nguyên Chương vừa nghe thấy, thần sắc tức khắc lộ vẻ lo lắng, vội vàng hỏi:

- Thục Vương Khả có bị gì không?

Thục Vương Chu Xuân là con thứ mười một của Chu Nguyên Chương, là người nhân nghĩa hiếu thảo lại còn là bát học đa tài nên rất được Chu Nguyên Chương yêu thích, Chu Nguyên Chương vẫn thường cười khen hắn là “Thục tứ tài”, trong tất cả các vị Vương gia, đây là người có thanh danh tốt nhất.

Hoàng Tử Trùng nói:

- Bệ hạ đừng lo, Thục Vương không có việc gì.

Chu Nguyên Chương nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Vậy là tốt rồi...

Nói xong Chu Nguyên Chương liền nhủ mày, nói:

- Động đất, đây cũng có thể gọi là thiên tai, không thể tránh được, lệnh Hộ bộ thượng thư Úc Tân mang lương gạo đến cứu tế cho dân...

Hoàng Tử Trùng về mặt có chút do dự, nói:

- Bệ hạ, thần thấy thiên tử thánh minh lấy hiếu trị thiên hạ, nhưng từ xưa đến nay, địa long xoay người (ý là động đất) là do đế vương thi hành biện pháp chính trị có điểm không thỏa đáng nên ông trời trừng phạt, cảnh báo cho hậu thế, bệ hạ, đúng là phải cứu tế dân nghèo nhưng ngoài ra còn phải tế thiên đình tội, sau hạ chiếu nhận lỗi với thiên hạ, rồi mới lo đến việc trừ khử thiên tai, nếu không thần sợ xã tắc sau này sẽ gặp khó khăn, mong bệ hạ minh giám

Chu Nguyên Chương nghe vậy tức khắc giận tái mặt, nói:

- Thiên tai đã xảy ra rồi, dân chúng đang gặp nạn cần chúng ta gấp rút cứu trợ, bây giờ còn bày thêm nhiều chuyện rườm rà này làm gì?

Hoàng Tử Trùng vẫn ngang bướng cố chấp, liền quỳ rạp xuống đất, nói:

- Tâu bệ hạ, giang sơn xã tắc Đại Minh là quan trọng nhất, nếu bệ hạ chỉ cứu trợ dân chúng mà bỏ qua việc hạ chiếu nhận tội kèm chiêu nạp sĩ tử khắp thiên hạ, chỉ sợ khi ấy ông trời thật sự nổi giận sẽ lại làm ra nhiều loại thiên tai hơn, xã tắc nguy mất!

Chu Nguyên Chương giận dữ nói:

- Ngươi sợ bị trời phạt mà không sợ làm trầm tức giận sao?

Hoàng Tử Trùng đập đầu xuống đất, khóc ròng nói:

- Từ trước đến nay mọi việc thần làm đều vì đại cục, hôm nay nếu vì chuyện này, thần có chết cũng không hối tiếc!

Lúc này Hoàng Quan ở bên cạnh cũng quỳ xuống, nói:

- Thần đồng ý với những lời của Hoàng đại nhân, Không Tử từng nói:

Quyền phép thần linh oai hùng khôn xiết,

Nhìn chẳng ra, nghe cũng chẳng thấy gì.

Những vắn lòng vào vạn vật chẳng phân ly

(Nói về tín ngưỡng của nhân gian, Đạo chẳng xa người, Trời chẳng xa người, hần linh chẳng có xa người, vì hằng ngày lòng trong vạn vật và trong con người.)

- Bệ hạ! Trước kính thần rồi sau an dân, đây là việc hoàn toàn đúng đắn, nếu bệ hạ chỉ lo cứu tế dân bị nạn mà bỏ quên thiên ý, thần sợ sẽ có chuyện, mong bệ hạ minh giám!

Bộ binh Tả thị lang Tề Thái cũng quỳ xuống khóc ròng, hần suy nghĩ một chút rồi cục cũng cắn răng nói:

- Bệ hạ! Thần cũng tán thành lời nói của hai vị đại nhân.

Chu Nguyên Chương tức thì cảm thấy hết sức chán nản, chồm râu khề giật giật, trên mặt sát khí càng nồng đậm, thở dài nặng nề. Hoàng đế cho dù muốn giết ai cũng phải tìm cho được cái cớ, hơn nữa hiện giờ ba người đang quỳ dưới đất kia đều là vì giang sơn xã tắc, mong Hoàng thượng kính trọng thần linh, bất luận nói thế nào cũng không sai. Quân thần lấy cái chết để can ngăn, mà giờ hần lại không nghe thì chắc chắn người đời sau sẽ cho rằng hần là một ông vua ngu ngốc, Chu Nguyên Chương tuy rằng không quan tâm người đời sau nói vì về hần, trước mắt hần phải tìm cho Chu Doãn Văn vài người tâm phúc, rồi muốn xử ai thì xử, nhưng bây giờ, phải tìm ai phụ giúp Chu Doãn Văn đây?

Hai năm gần đây, Chu Nguyên Chương cũng đã cảm nhận ra mình đã già rồi, có giết mấy vị đại nhân không còn quan trọng nữa, quan trọng là hần phải dùng khoảng thời gian còn lại mà bồi dưỡng ra một nhóm người có tăng lực phò tá cho Tôn nhi!

Chu Nguyên Chương tức giận vỗ liên tục lên long án, phần nộ hết lớn:

- Cổ hủ! Một đám cổ hủ!

Mặc dù nghe Thiên tử hét lớn phần nộ nhưng Hoàng Tử Trùng cùng Hoàng Quan vẫn ngoan cố quỳ đất, bộ dạng thần thà chết vẫn muốn khuyên can thiên tử, bảo vệ giang sơn xã tắc. Tề Thái quỳ bên cạnh thấy thế thầm thở dài trong lòng, vẫn không nhúc nhích.

Chu Nguyên Chương hét lên một tiếng, bất giác cảm thấy mình thật vô lực, trong lòng thật hết sức bi thương.

Vũ Anh Điện, Đông Ngỗn Các, các bếp than vẫn đang cháy đỏ bừng, không khí trong phòng hết sức ảm ảm, nhưng bốn người trong đây lại cảm thấy hết sức lạnh lẽo.

Bỗng một tiếng động chợt vang lên, một tiểu thái giám đi đến trước mặt Chu Nguyên Chương, nhẹ giọng bẩm:

- Bẩm bệ hạ, Tiêu Phàm ở huyện Giang Phổ phụng chỉ vào cung, đã đến ở ngoài điện đang chờ gọi.

Chu Nguyên Chương một mỗ phất tay, nói:

- Cho gọi hần vào.

- Dạ bệ hạ.

Hoàng Tử Trùng cùng Hoàng Quan đang quỳ dưới đất chợt nghe đến tên Tiêu Phàm long mảy đồng loạt nhú lại.

Đối với hai vị đại thần này, cái tên Tiêu Phàm có thể nói là như sấm bên tai, Hoàng Quan thì không cần phải nói, ngày trước Hoàng Duệ Đức đã đến phủ hần khóc lóc kể lể, hần bị Tào Huyện thừa đoạt quyền cũng nhờ on tên tiểu tử này một tay dựng kịch bản.

Còn Hoàng Tử Trùng thì từng nghe Chu Doãn Văn đề cập đến vài lần, hần là lão sư của Chu Doãn Văn nên có nhiều thời gian gần gũi trò truyện, Chu Doãn Văn là người thật thà không có chút điểm tâm cơ, thuận miệng liền kể vài chuyện với hần, nói rằng có kết giao bằng hữu với một tên dân đen, thậm chí còn kể những chuyện Tiêu Phàm đã nói với hần, kể cả những quan điểm tân kỳ mới lạ, cho nên Hoàng Tử Trùng đặc biệt nhớ kỹ cái tên này.

Hay là... Hoàng thượng muốn phong quan hần? Không thể nào! Chưa nói đến hần không có chút công danh, chỉ bằng việc trước mặt Thái tôn điện hạ hần liền tục nói hươu nói vượn, luyện thuyên bậy bạ đã không thể chấp nhận được.

Thái tôn thuần phát nhân nghĩa, là một khối ngọc quý chưa được mài dũa, hai vị Hoàng đại nhân nhất định không cho phép bất cứ ai phá hủy hay vấy bẩn nó, nếu để tên dân đen Tiêu Phàm này phá hỏng sẽ là một đại họa cho vương triều Đại Minh!

Trong khi mọi người trong điện đang suy nghĩ miên man thì một bóng người chậm rãi tiến vào Đông Ngỗn Các.

Trống ngực Tiêu Phàm không tự chủ được đập mạnh liên hồi.

Chu Nguyên Chương, đây chính là Chu Nguyên Chương, vị hoàng đế nổi danh trong lịch sử, vị hoàng đế khai quốc Đại Minh, rốt cục hần cũng đã được gặp rồi! Kiếp trước hần đã vô số lần thấy vị hoàng đế này trên TV, lịch sử đã khắc họa vị Hoàng đế vĩ đại này khá rõ nét, nhưng dù có miêu tả chi tiết đến mức độ nào cũng không thể so được với việc bây giờ Tiêu Phàm hần đang được tập mắt gặp Chu Nguyên Chương.

Vị Hoàng đế này cứ như vậy lẳng lẳng ngồi sau long án, đầu của y tựa vào lưng ghế, thần sắc có vẻ mệt mỏi, vẻ anh hùng phiêu bạt ngày xưa đã dần mất đi thay vào đây là mái tóc bạc trắng tuổi xế chiều, mặt trời đã sắp lặn rồi... thật khiến người ta phải cảm khái.

Tiêu Phàm lại một lần nữa cố gắng áp chế tinh thần đang cực kỳ kích động của mình, hần liền vén vạt áo dài lên, quỳ xuống đất, cất cao giọng nói:

- Thảo dân Tiêu Phàm, phụng lệnh Hoàng thượng tiến kiến, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Chu Nguyên Chương không nói một lời, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Phàm đang quỳ dưới đất, tựa hồ như cứ tiếp tục nhìn như thế là có thể nhìn thấu suy nghĩ của tên tiểu tử này.

Một lúc lâu sau, Chu Nguyên Chương mới mở miệng nói, thanh âm có chút uy nghiêm:

- Ngươi chính là Tiêu Phàm?

- Dạ vâng!

- Hừ! Hoàng thái tôn liền tục nhắc đến ngươi trước mặt trẫm, khen ngươi tâm tư khéo léo, thuần hậu chất phát, làm ta cũng tò mò xem ngươi rốt cục có bản sự gì mà Thái tôn lại nói giúp cho ngươi thế?

- Thảo dân tài sơ học thiên, không dám nhận sự tán thưởng của Thái tôn điện hạ.

Chu Nguyên Chương trầm giọng nói:

- Ngươi biết là tốt rồi, quân phải ra quân, thần phải ra thần, đến dân chúng cũng có bản phận của mình, phải hết lòng tuân thủ bản phận mới là người lương thiện, ngươi hiện nay là dân đen, tuy Thái tôn quen biết với ngươi cũng coi như có duyên, nhưng nếu trẫm nghe được ngươi cùng thái tôn bàn luận quốc sự, xen vào chính vụ, nhất định sẽ giết ngươi, hiểu chưa?

Tiêu Phàm sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, cả người run lên, vội vàng bái lạy nói:

- Thảo dân hiểu, thảo dân tuyệt không dám vượt quá bản phận!

Từng giọt, từng giọt mồ hôi của Tiêu Phàm rơi xuống tấm thảm đỏ tươi, đến di chuyển một chút cũng không dám, hần cảm thấy rất buồn bực, Chu

Nguyên Chương triệu hán tử tận Giang Phổ đến, tuy không cầu được khen nhưng cũng mừng vừa thấy mặt đã giáo huấn hán một trận chứ? Nếu thật muốn ta an phận, cứ để ta làm bình dân ở lại trong miếu sơn thần cũng tốt, người cần gì triệu người không quan chức gì như ta vào hoàng cung?

Nhìn thấy hình dáng kinh hãi của Tiêu Phàm, Chu Nguyên Chương vừa lòng gật gật đầu, đã thu được hiệu quả như dự kiến.

Liếc mắt nhìn lại ba vị đại thần vẫn quỳ bên cạnh như cũ, Chu Nguyên Chương có chút suy nghĩ, khóe miệng lộ ra một chút ý cười.

- Tiêu Phàm, một khi Hoàng Thái Tôn đã nói ngươi là một nhân tài, ta trước tiên muốn kiểm tra ngươi, trả lời tốt có ban thưởng, nếu không chứng tỏ ngươi là người vô dụng, chỉ là điều dân to gan, liền đem ngươi giết đi, được chứ hả?

Nói xong câu cuối cùng, ngữ khí của Chu Nguyên Chương đã trở nên băng hàn, tràn ngập sát khí.

Tiêu Phàm mặt tái xanh, cả người không ngừng run rẩy.

Vị Hồng Vũ Hoàng đế này coi mạng người như trò đùa, một vấn đề đáp không được liền muốn giết người, mạng của ta chỉ thế thôi sao? Thiên hạ đầy kẻ ngu dốt hơn, người giết cho hết sao? Và lại ta cũng không ngu xuẩn mà? Ta là người xuyên việt cơ đấy.

- Thảo dân... Thảo dân...

Tiêu Phàm ấp úng nửa ngày, vẫn không biết có nên hay không đáp ứng yêu cầu ngang ngược vô lý này.

Chu Nguyên Chương không hề hấn cự tuyệt, tự ý nói:

- Nghe cho rõ đây, tháng Chạp năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín, huyện Hoa Dương của Thục địa xảy ra chuyện địa long xoay người... .

Nói tới đây, Chu Nguyên Chương dừng một thoáng, không biết vô tình hay cố ý lại liếc liếc ba vị đại thần đang quỳ dưới đất.

Tiêu Phàm nghe được ngẩn người, hỏi:

- Ai xoay người?

Hoàng Tử Trùng vạn phần khinh thường nói:

- Địa long xoay người, chính là động đất ! Hừ!

Tiêu Phàm lau mồ hôi :

- Thảo dân... Hồ thẹn!

Chu Nguyên Chương không thấy có gì đáng cười, nói tiếp:

- Địa long xoay người, bách tính thương vong vô số, nhà sụp cầu đổ, đường xá bị hủy vậy hỏi ngươi, nên xử lý thế nào?

Tiêu Phàm thất thần, vấn đề đơn giản vậy? Hán còn tưởng rằng Chu Nguyên Chương hỏi hán về tứ thư ngũ kinh các loại.

- Bệ hạ, là... là vấn đề này sao?

Chu Nguyên Chương gật đầu nói:

- Không sai, là vấn đề này, đáp tốt có thưởng, đáp không tốt chém đầu

Tiêu Phàm vỗ vỗ đầu một lần, đã thấy bên cạnh hai gã đại thần đang quỳ trừng mắt oán hận nhìn hán, một đại thần trẻ tuổi hơn thì mặt không đổi sắc nhìn thẳng phía trước.

Tiêu Phàm có phần buồn bực, hai vị đại thần kia làm sao vậy? Lại dùng loại ánh mắt này nhìn ta? Ta có lỗi với bọn họ sao.

Chu Nguyên Chương thúc giục nói:

- Tiêu Phàm, có thể có phương pháp gì để xử lý không?

Tiêu Phàm lập tức cũng tập trung, đáp không được là bị mất đầu, mình liều mạng cũng phải trả lời nha.

- Bệ hạ, động đất, đương nhiên là phải cứu tế, còn có thể xử phạt sao?

Điều này thật sự là vấn đề căn bản không cần suy nghĩ, Tiêu Phàm cảm thấy Chu Nguyên Chương có ý tung hỏa mù.

Chu Nguyên Chương nói đầy thâm ý:

- Có người khuyên trăm trước tế thiên thỉnh tội, xem lại khuyết điểm của mình, rồi hạ chiếu bố cáo, sau đó là cứu chữa dân chúng, người thấy sao?

Tiêu Phàm nghe được chẳng hiểu ra sao:

- Bệ hạ, thảo dân ngu dốt, động đất là thiên tai, cùng bệ hạ có quan hệ như thế nào? Dân chúng lúc này thân hãm nước sôi lửa bỏng, nào còn thời gian mà làm việc vô nghĩa như tế thiên thỉnh tội? Bệ hạ, cứu tế như cứu hỏa, tuyệt đối không được chậm trễ!

- Hừ! Nói bậy!

Hoàng Tử Trùng cả giận nói:

- Người đồ thảo dân có tư cách gì vọng bần quốc sự? Thiên tai đó là lão thiên hướng thể nhân cảnh báo, nếu không đi tế thiên thỉnh tội, cả xã tắc đều dao động, như thế nào là việc vô nghĩa? Tiểu tử chó nói bậy!

Tiêu Phàm nghe vậy lông mi nhướng lên, thấy hán một thân quan phục, mà mình chính là bình dân, vì thế nhẫn nhịn, quay đầu không nói một lời, mí mắt sụp xuống nhìn mặt đất.

Chu Nguyên Chương đem thần sắc mọi người thu vào trong mắt, thấy chỉ cần hai câu liền khiến cho song phương coi nhau như kẻ thù, trong mắt Chu Nguyên Chương rốt cục cũng hiện ra thần sắc thoải mái.

Nhẹ nhàng gõ gõ long án, Chu Nguyên Chương trầm giọng nói:

- Hoàng ái khanh chó nói xen vào, Tiêu Phàm trầm hỏi lại người, người nói cứu tế, là cứu như thế nào?

Tiêu Phàm cố gắng hỏi một chút kinh nghiệm cứu tế của kiếp trước, sau nửa ngày, hán cung kính nói:

- Đầu tiên, phái quan viên từ kinh sư đến khu thiên tai trấn an dân, tốt nhất là cùng hoàng thất có quan hệ như hoàng tử, đại biểu bệ hạ an ủi vạn dân, trấn an dân tâm...

Nghe nói như thế, Hoàng Tử Trùng lại nhảy dựng lên, kích động đích lớn tiếng nói:

- Bệ hạ, không thể nghe người này hồ ngôn loạn ngữ! Hoàng tử tuyệt đối không thể tham dự việc an dân, đây là mua chuộc dân tâm, hoàng tử nếu đi trấn an, vạn nhất dân tâm quy phục, tương lai sợ sinh họa, bệ hạ minh xét!

Dương Tu (182-217 CN) là con trai của Dương Bưu (một đại thần dưới triều vua Hán Hiến Đế, ông nội là Dương Tứ, kị nội là Dương Chấn đều làm quan to dưới thời Đông Hán (Cha ông vốn là một số rất ít trung thần dám phản đối quyền thần lấn át thiên tử (trước là Đổng Trác, sau này là Tào Tháo). Vợ của Dương Bưu vốn là em gái Viên Thuật. Viên Thuật lúc đó công khai xưng đế chống triều đình. Tào Tháo vốn không ưa Dương Bưu, bèn nhân đó lệnh bắt giam ông định giết. Nhưng nhờ có Khổng Dung can gián về đức độ của ông, Tào Tháo bèn thả ông. Biết nhà Hán sắp mất không thể cứu vãn được, Dương Bưu bèn cáo bệnh xin về ở ẩn.

Tuy nhiên, Dương Tu lại phục vụ dưới trướng của Tào Tháo. Ông là người có tài, nhưng nhiều lần khiến Tào Tháo ngậm bồ hòn làm ngọt bằng những xử lý tình huống rất thông minh của mình. Không rõ là vì cái tôi của mình hay vì không ưa Tào Tháo mà Dương Tu thường hay tạo ác cảm với Tào Tháo bằng những việc nhỏ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Công danh

Hán mặc dù không dám nhận mình là người tốt, nhưng tự thấy mình cũng không phải là người vô lại, ít nhất cũng còn một chút hiền lành, nho nhã lễ độ. Lại còn một ít tinh thần cao thượng -Đạt tắc kiêm thiện thiên hạ- *

(*Trong câu: -Cùng tắc độc thiện kỳ thân, đạt tắc kiêm thiện thiên hạ- Nếu đường cùng thì tự một mình tu tâm dưỡng tính, hiền đạt thì cải thiện cả thiên hạ)

Trên thế giới này người như hán đâu còn nhiều nữa, có thể ví như phượng mao lân giác.

Hán nghĩ mãi vẫn không hiểu vị đại nhân không biết tên họ kia như thế nào lại nhắm vào mình, lại có dáng vẻ như một mụ đàn bà chanh chua không phân phải trái cãi nhau với trượng phu của mình, khiến người khác vừa nhìn đã mất cảm tình, từ một chính nhân quân tử lại biến thành tên biến thái.

Được rồi, nghĩ lại người ta dù sao cũng mặc quan phục của triều đình, mình nhìn thế nào cũng chỉ là gã dân thường, không thể trêu chọc một đại nhân vật

như vậy được.

Vì thế Tiêu Phàm không nói gì cứ mặc cho vị đại nhân gầy như cây sậy trước mặt nói đến nước bọt văng tung tóe, phân tích hoàng tử đi đến chỗ nạn dân là không tốt.

Luận điểm của hắn rất đơn giản, hiện tại Hoàng Thái tôn có địa vị chính thống, nếu là cử Hoàng tử đi an dân là mua chuộc nhân tâm, tương lai có thể ảnh hưởng đến quân uy của Hoàng Thái tôn, ở thời đại này, quân uy là tối cao, tuyệt đối không thể để cho kẻ nào ở dân gian có uy vọng át đi quân uy, Hoàng tử càng không được.

Tiêu Phàm giật mình với suy nghĩ của hắn, trên cổ người này là cái gì vậy? là đầu sao?

Người cổ chấp, cổ hủ như vậy sao lại có thể làm quan? Ánh mắt của lão Chu chắc chắn là có vấn đề a.

Mặc kệ phái người nào đến khu an dân thì tất nhiên là không có khả năng mang cờ hiệu của bản thân mà phải dùng cờ hiệu của triều đình, đám dân chúng trong lòng có cảm động thì đương nhiên là sẽ chỉ nhớ đến ân đức của triều đình. Nếu nói là mua chuộc nhân tâm thì cũng là triều đình mua chuộc, cùng hoàng tử có quan hệ cái rắm gì, người nghĩ đám nạn dân này là gà con mới nở sao? ánh mắt nhìn thấy ai đầu tiên thì sẽ nhận là mẹ?

Thừa dịp tên kia còn đang thao thao bất tuyệt, Tiêu Phàm chán ngán quỳ gối một bên, nho nhỏ ngáp một cái.

Ba vị đại thần không phát hiện, nhưng Chu Nguyên Chương lại thấy được động tác nho nhỏ đó của Tiêu Phàm, ánh mắt không khỏi lộ ra vài phần tiếu ý, sau đó không nặng không nhẹ gõ gõ lên bàn cau mày bất mãn nói:

- Hoàng ái khanh, hãy để Tiêu Phàm nói hết, không cần phải nói xen vào.

Hoàng lão tức thời kinh hãi, run giọng nói :

- Thần thất lễ, thần có tội.

Chu Nguyên Chương không để ý đến hắn, quay đầu nói với Tiêu Phàm:

- Tiêu Phàm, người này vừa nói đầu tiên là hoàng tử hoặc quan viên phải an dân, đã có đệ nhất thì chắc chắn phải còn đệ nhị, đệ tam chứ? Người nói tiếp đi.

Tiêu Phàm nhìn Hoàng lão, có chút do dự, nghĩ mình vừa nói đệ nhất đã bị hắn bắn nước bọt đến cả canh giờ, nếu hiện tại mà nói tiếp thì... trừ phi lão Chu hôm nay nguyện ý lưu hắn lại qua đêm trong hoàng cung.

Bất quá một khi Chu Nguyên Chương đã hạ lệnh nói, thì cứ nói a, chỉ cần nói nhanh một chút không cho người khác cắt lời là được.

- Thứ hai, tại tất cả các nơi đều phải uống nước đã qua đun sôi, thứ ba phái quân đội đến cứu tế dân chúng, thứ tư, vận chuyển thật nhiều thực phẩm cứu tế, đặc biệt là thực vật và dược vật chữa trị ngoại thương càng phải đưa đến nhiều hơn, thứ năm phải triệu tập thật nhiều lang trung đến để tiến hành cứu chữa, thứ sáu làm tốt công tác phòng bệnh, thứ bảy mời những cô nương hay múa hát từ thanh lâu đến khu làm việc để mỗi tối đều ca hát để cao sĩ khí của quân dân, khuy khuỵ, thảo dân lơ lửng cái cuối cùng hay là thôi đi.

Tiêu Phàm đang nói liền bị Hoàng lão hung hăng trừng mắt, hắn đang định mở miệng phản bác liền bị ánh mắt lạnh lùng của Chu Nguyên Chương quét đến khiến cho hắn vội vàng cảm miệng, Chu Nguyên Chương cau mày nói:

- Phái quân đội, phái lang trung, đưa thuốc thì có thể hiểu, nhưng không rõ tại sao lại phải uống nước đun sôi?

- Bệ hạ, sau con đại chấn, nguồn nước ở đây đã bị ô nhiễm, bên trong nước tất nhiên sẽ có rất nhiều bệnh khuẩn.

Chu Nguyên Chương liền hỏi:

Cái gì gọi là bệnh khuẩn?

- Chúng là tà vật, có thể làm cho con người bị bệnh, nhưng khi đun nước sôi rồi mới uống thì sẽ không có chuyện gì nữa.

Chu Nguyên Chương nghĩ nghĩ, sau đó hỏi:

- Trừ những điều kia người còn gì bổ sung nữa không?

Tiêu Phàm cố gắng nhớ lại những phương pháp từng chiếu trên ti vi kiếp trước khi có đại chấn, suy nghĩ chốc lát liền bổ sung:

- Bệ hạ, còn có đối với những thi thể của dân chúng gặp nạn, phải lập tức xử lý, chôn sâu hoặc hỏa táng, bằng không có thể dẫn đến dịch bệnh quy mô lớn. Nếu có thể xin triều đình động viên dân chúng tạm thời nên ở lều bạt bởi vì sau con đại chấn có lẽ sẽ còn dư chấn, tốt nhất là để dân chúng ở tạm lều bạt vài ngày, đợi khi địa dư chấn qua đi mới chuyển về phòng ở, như vậy có thể tránh thương vong một lần nữa cho dân chúng, cuối cùng là phái quan viên công bộ hiệp trợ nha môn địa phương tiến hành tái tạo phòng ốc, cầu đường.

Nói xong mấy câu này, Tiêu Phàm cẩn thận lục lại ký ức một hồi, cảm thấy không còn gì để bổ sung, liền nói:

- Thảo dân ngu dốt, chỉ nghĩ được mấy cái này.

Hắn nói xong cũng không cảm thấy gì, kiếp trước những điều này tùy tiện gặp một người trên đường cũng đều biết, thế nhưng ở đây lại là những điều khiến người khác kinh hãi.

Triều đình cổ đại đối với cứu nạn thiên tai căn bản là không có chu tất như vậy, thường thường thì sau cơn thiên tai thứ đầu tiên triều đình nghĩ đến là lo phòng bị, lo sợ nạn dân vì sợ hãi, thiếu ăn mà nổi lên làm phản. Bởi vậy triều đình nào có lương tâm thì còn phát lương thực cho nạn dân, còn những triều đình độc ác thì liền tụ tập quân đội, đem đám nạn dân vây lại, một khi có ai có phản ứng làm loạn liền lập tức diệt sát? Chứ làm gì có chuyện còn cứu trợ, trùng tu nhà cửa cầu công?

Đôi mắt hẹp dài của Chu Nguyên Chương tức thì sáng lên, hắn trị quốc đã ba mươi năm tất nhiên vừa nghe liền cảm nhận được sự quý giá của những điều vừa rồi. Hắn thậm chí còn liên tưởng đến một khi có hạn hán hay nạn châu chấu thì những điều này đều vô cùng hữu ích, đối với triều đình thì một khi làm đúng theo những gì Tiêu Phàm nói sau này nỗi lo nạn dân tạo phản liền giảm mạnh, Chu gia vương triều của hắn cũng vững chắc hơn.

Cái này khiến cho Chu Nguyên Chương không khỏi ngạc nhiên, trên thực tế không có ai hiểu rõ nỗi khổ của thiên tai hơn Chu Nguyên Chương.

Cách đây bốn năm, ven bờ sông Hoài gặp ôn dịch cùng hạn hán nghiêm trọng, tháng tư năm đó phụ thân của Chu Nguyên Chương chết đói, tiếp theo là đại ca hắn, con của đại ca hắn rồi ngay cả mẫu thân cuối cùng cũng chết đói.

Vì để no bụng, Chu Nguyên Chương , sau lại gia nhập quân Hồng cân , bắt đầu sự nghiệp tạo phản cũng bởi vì đợt đại nạn đáng sợ kia.

Có thể nói Chu Nguyên Chương bởi vì thiên tai mà trở thành Hoàng Đế, vì thế sau khi trở thành Hoàng Đế hắn lại càng sợ hãi thiên tai, đã có một Chu Nguyên Chương rồi vì thế hắn tuyệt đối không để một Chu Nguyên Chương thứ hai xuất hiện.

Địa vị của hoàng đế có đôi khi rất yếu ớt, thường thường thì một cái thiên tai cũng có thể đem địa vị đó lật đổ, trong lịch sử đã có vô số triều đại do thiên tai mà dân chúng tạo phản cuối cùng làm thay đổi triều đại, Chu Nguyên Chương chính là một người như vậy. Vì thế hắn vô cùng sợ hãi thiên tai, sợ có người lại đi còn đường của hắn lúc trước.

Lúc này Tiêu Phàm đến đây là vô cùng thích hợp.

Khi hắn nói ra những lời kia, Chu Nguyên Chương rốt cục cũng hiểu được vì sao Chu Duẩn lại coi trọng người này như vậy.

Vốn là chỉ muốn thông qua Tiêu Phàm để dẫn dắt những lão đại thần cổ hủ kia, nhưng lại không nghĩ đến những lời Tiêu Phàm nói ra lại kinh người như vậy, khiến cho Chu Nguyên Chương không thể không coi trọng.

Chỉ tiếc Tiêu Phàm lại quá trẻ tuổi, mà người trẻ tuổi lộ ra trí thông minh quá lại không phải là một chuyện tốt. Chu Nguyên Chương nhìn xuống đem mấy lời đó nén lại, về mặt vô cùng bình thản, dường như với những lời Tiêu Phàm nói đối với hắn cũng chỉ là những điều bình thường.

Chu Nguyên Chương nhìn ba lão đại thần đang quỳ một bên, Hoàng lão về mặt không phục, Hoàng Quan thì lãnh đạm, còn Tề Thái lại đảo mắt, bộ dáng dường như đang suy nghĩ.

Chu Nguyên Chương nhẹ nhàng gõ gõ lên long án, ngữ khí bình thản nói:

- Mấy đề nghị này của ngươi cũng có điểm đúng trọng tâm bất quá còn có chút sai biệt, cũng may ngươi còn trẻ, chỉ cần tôi luyện thêm vài năm, tương lai miễn cưỡng cũng có thể xem như một nhân tài, kỳ thi liên nguyệt thì cứ coi như câu trả lời này của ngươi đã được miễn cưỡng thông qua, ngươi lui xuống đi.

Tiêu Phàm ngẩng người một lúc, không biết hắn nói vậy có ý gì? Xa như thế triệu ta vào cung nói xong mấy câu liền đuổi ta đi, vị hoàng đế này cũng thật là vất vả a.

Tiêu Phàm trong lòng đầy bụng uất ức, hắn cảm thấy Chu Nguyên Chương không hề có chút tôn trọng người khác, kêu người ta đến thì phải đến, rồi đuổi người ta đi, có chút giống như vợ bé được bao dưỡng kiếp trước vậy, muốn thì gọi đến không thì ném một nắm tiền rồi đuổi đi xa. Chu Nguyên Chương này so với những tay bao gái kiếp trước còn không bằng, đến cả tiền mặt còn chưa có hé ra.

Nhưng dù mất hứng thì cũng phải nghe lời, Tiêu Phàm cũng không có lá gan cùng Chu Nguyên Chương mặc cả.

- Thảo dân tuân chỉ, thảo dân xin cáo từ.

Nói trong Tiêu Phàm liền lui lại, sau đó chậm rãi lui khỏi Liễu ngoạn các.

Sau khi Tiêu Phàm rời đi, trên mặt Chu Nguyên Chương liền hiện lên vài phần tiểu ý nhàn nhạt, Hoàng lão cùng Hoàng Quan khi nhìn vào vẻ mặt của Chu Nguyên Chương trong lòng có phần khó hiểu.

Bệ hạ sẽ không cho một người như thế làm quan đấy chứ?

- Tề Văn.

Chu Nguyên Chương nhắm mắt lại, chậm rãi nói.

- Có thần.

- Vừa rồi những gì Tiêu Phàm nói, ngươi nhớ kỹ chưa?

- Thần đã nhớ rõ.

- Tốt, đem những lời hần vừa nói viết ra giấy sau đó sao thành nhiều bản đưa đến các nha môn, sau này địa phương nào gặp thiên tai xem xét tình hình cụ thể và dựa trên phương pháp này để giải quyết.

- Thần tuân chỉ.

Hoàng lão nhìn thật lâu, rốt cục mở miệng nói:

- Bệ hạ, Tiêu Phàm người này.

Chu Nguyên Chương liền ngắt lời của Hoàng lão, nói tiếp:

- Tên Tiêu Phàm này, ngược lại không phải là loại người hào nhoáng bên ngoài, dùng hần như thế nào, trầm tự có dự định của mình, Hoàng ái khanh chớ có nhiều lời.

- Thần, tuân chỉ.

Sau khi rời khỏi Võ Anh điện, sớm đã có hoạn quan dẫn Tiêu Phàm đi ra khỏi cung.

Đọc đường đi, tâm tình của Tiêu Phàm vô cùng khó chịu, thầm mắng Chu Nguyên Chương, cái gì thiên uy khó dò, tên vương bát đần Chu Nguyên Chương triệu hần đến không khen cũng không mắng làm cho Tiêu Phàm vô cùng mê hoặc, không biết rốt cục Chu Nguyên Chương làm vậy là có ý gì.

Được rồi, mặc kệ hần có ý gì thì Tiêu Phàm cũng không có ý định khi Chu Nguyên Chương còn sống mà ra làm quan, dù sao thì khai quốc hoàng đế này tính tình vô cùng nóng nảy, làm quan dưới trướng hần quá nguy hiểm, Hồng Vũ nhất triều quan viên chết dưới tay Chu Nguyên Chương rất nhiều, đến nỗi đám người đọc sách sau này không dám làm quan dưới trướng hần, đặc biệt là đám quan viên mỗi ngày phải vào triều thì cảm giác so với đi vào nghĩa trang cũng không khác là mấy. Mỗi ngày trước khi đi đều dặn người nhà phải chuẩn bị hậu sự sẵn, chỉ lo một đi không trở lại.

Cho nên hiện tại trong triều đình những viên quan còn lại đều là mãnh nhân, đã vượt qua được cơn sợ không có vinh hoa phú quý? Người có học cũng là những nhân vật rất tàn nhẫn.

Tiêu Phàm cũng không có lá gan lớn như vậy, Chu Nguyên Chương không để hần làm quan đối với hần mà nói thì không có gì tốt hơn, và lại Tiêu Phàm cũng không cho rằng những lời vừa rồi của mình có bao nhiêu giá trị, kỳ thật cũng chỉ là tổn chút tâm tư là có thể nghĩ được.

Cùng hoàng đế thương nghị nhất định phải thuận theo thời thế. Tiêu Phàm chỉ cảm thấy những lời vừa nãy của mình không khiến cho Chu Nguyên Chương cảm thấy phản cảm đã là vạn hạnh rồi. Mặt khác, nếu Tiêu Phàm không theo kịp thời đại hướng về phía Chu Nguyên Chương mà thể hiện, kết cục khẳng định sẽ khác hần, hơn phân nửa sẽ bị lão Chu lôi đến giữa chợ chém đầu thị chúng.

Hoạn quan dẫn Tiêu Phàm thẳng đến trước cửa Thừa Thiên, sau đó liền xoay người trở về cung.

Lúc này đã giữa trưa, ánh mặt trời chói chang, Tiêu Phàm đứng ở bên ngoài cửa Thừa Thiên chốc lát, đột nhiên cả giận dậm chân:

- Không phải nói là còn có tặng phẩm sao? Đâu chứ?

Đây rõ ràng là do lão Chu hứa hẹn với hần, kết quả là đi ra khỏi cửa cung vẫn không thấy gì, Tiêu Phàm tức thì vô cùng thất vọng, người ta đều nói:

- Quân vô hí ngôn- vậy mà hiện tại rõ ràng là hoàng đế nói mà không giữ lời, khiến cho Tiêu Phàm đối với thế giới này liền mất đi sự tin tưởng.

Khi phong quang thì mười mấy tên cấm y quân vây quanh, đưa hần nghênh ngang tiến vào kinh.

Vậy mà bây giờ, thê thê thảm thảm lẻ loi đứng một mình, thân ảnh chán nản hiu quạnh, lão Chu sống thật là thiếu đức a, ngay cả phí đi đường cũng không cấp.

Tiêu Phàm than thở hướng phía bên ngoài đi đến, hần dự định sẽ tìm một nhà xa mã, mướn một cỗ xe ngựa để quay về Giang Phô, lần này hành trình vào kinh thật sự không thoải mái, hần có cảm giác mình giống như một cuộn giấy vệ sinh, người ta dùng xong liền ném bỏ, lần sau lão Chu còn triệu kiến mình, hừ, hay là vẫn phải ngoan ngoãn đến vậy.

- Phanh.

Tiêu Phàm đang đầy bụng tức giận, cúi đầu đi đường thì đột nhiên không để ý liền đụng phải một người.

A

Hai người đụng nhau đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, Tiêu Phàm không ngừng xoa đầu, rõ ràng là bị đập vào lồng ngực của người kia.

- Người đi đường dùng đầu để mở đường hả?

Người bị đụng trúng vô cùng bất mãn hỏi, ngữ khí lại mang theo vài phần tiếu ý.

Tiêu Phàm nhìn thẳng lên, đã thấy trước mặt hắn một gã trẻ tuổi, nhìn bộ dáng thì dường như là một cậu ấm, mặc một thân trường sam trắng tinh, bên hông đeo một khối ngọc bội màu Bích Lục, vẻ mặt ôn hòa, nụ cười ngọt ngào, hồn nhiên.

Chu Doãn Văn, Hoàng Thái Tôn tính cách khá tốt, được Chu Nguyên Chương nâng niu như bảo vật trong tay.

Phía sau hắn là hơn mười thị vệ cảnh giác nhìn xung quanh.

Chu Doãn Văn tay cầm một thanh chiết phiến, thỉnh thoảng lại đập vài cái vào lòng bàn tay, càng tang phần phong lưu, trong thời buổi đen tối lại có một công tử môi hồng răng trắng như vậy đứng ngó nghiêng, khiến các cô nương đi ngang qua như tiêu tức phụ hai mắt đều tỏa sáng nhìn sang, nếu gặp được ánh mắt của hắn trái tim các nàng liền như nai con chạy loạn.

Xem ra Chu Doãn Văn đợi hắn khá lâu ở trước cửa Thừa Thiên, sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm nụ cười trên mặt của hắn so với vàng thái dương còn muốn rạng rỡ hơn.

Tiêu Phàm buồn cười hừ hừ vài tiếng, hắn không dám trêu gan Chu Nguyên Chương, nhưng hắn lại dám chọc tức Chu Doãn Văn.

Hắn hiện tại thấy họ Chu là đã không thoải mái.

Nhất là cái loại bộ dáng khoe khoang, phong lưu công tử là người mà hắn đặc biệt ghét, trời lạnh lại còn phe phẩy cái quạt, quả thực là bệnh mà.

- Người như thế nào mà tới giờ mới đi ra? Hại ta đợi đến khổ.

Gã thanh niên phong lưu nào đó hồn nhiên không biết bị Tiêu Phàm khinh bỉ, còn hướng về hắn mà than phiền.

Tiêu Phàm hừ một tiếng, vừa định há mồm nói thì Chu Doãn Văn liền hưng phấn kéo tay áo hắn, nói:

- Tại Giang Phò người là địa chủ, hôm nay đến kinh sư hãy để ta làm chủ, đi, ta mời người đi uống vài chén.

Được rồi, người đã có lòng hiếu khách như vậy thì coi như là tha cho người, nhân tiện tha thứ luôn cho lão gia gia của người.

Dù chính nhân quân tử ăn của người cũng sẽ thành nhu nhược vậy.

Ra khỏi Thừa Thiên đi về phía tây, có một phố gọi là phủ phố đông, nha môn của Ứng Thiên phủ đóng trên con đường này, từ cổ đến nay, chỗ làm việc của chính phủ luôn ở vị trí phồn hoa, phủ phố Đông cũng không ngoại lệ, trên đường đi bắt gặp rất nhiều người bán hàng rong rao bán hàng, từng gánh hát rong dùng sức gõ đồng la, ở giữa không khí nhộn nhịp đông đúc đó an nhàn tản bộ, cảm thụ nhân sinh thế thái.

Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn sóng vai đi tới, đám thị vệ không nhanh không chậm vây quanh bọn họ, ở phía trước cũng có thị vệ âm thầm mở đường.

Hai người đi được một lát liền dừng bước, ngẩng đầu lên liền thấy một tấm biển đề:

- Hội Tân Lâu- đứng sừng sững.

Chu Doãn Văn vỗ vỗ chiết phiến trong tay, cười nói:

- Chính là nơi này, đây là tửu lâu mới mở, ta đã tới hai lần, cảm giác không tệ, dường như không phải do người ở kinh sư mở.

Chu Doãn Văn tiến đến bên tai Tiêu Phàm thần bí hề hề nói:

- Nghe nói chủ nhân là một tuyệt sắc cô nương, bất quá cũng chỉ là nghe nói, chưa ai thấy qua chủ nhân kia, chừng quỹ ở đây là một tiểu lão đầu.

Tiêu Phàm thờ dài nói:

- Thái tôn điện hạ, người là thái tôn a, trong lòng nên nghĩ đến quốc gia đại sự, như thế nào quan tâm đến những chuyện như thế?

Chu Doãn Văn ha ha cười, liền lôi kéo Tiêu Phàm đi vào Hội Tân Lâu.

Vừa vào cửa Tiêu Phàm liền phát giác ra có chút không thích hợp, đưa mắt nhìn bốn phía, đại đường bố trí vô cùng quen thuộc, bàn ăn ngay ngắn nhưng được đặt không có quy tắc, phía đông sườn là một cái đài được đắp rộng hai trượng đồng thời cũng có nữ tử mặt mộc nhưng xinh đẹp, có vài phần phong trần đi tới đi lui tiếp rượu cho khách nhân.

Chu Doãn Văn nhìn Tiêu Phàm chớp chớp mắt vài cái, cười nói:

- Thế nào? Có phải là cảm thấy rất quen thuộc không? Nói thực ra ta lần đầu đến còn tưởng rằng ngươi đã mở chi nhánh đến tận kinh sư a.

Tiêu Phàm lạnh nhạt cười cười, phương pháp tốt trong thời gian ngắn bị người khác bắt chước cũng không phải là gì kỳ quái lắm.

Chu Doãn Văn từ khi quen biết Tiêu Phàm liền thành thói quen mỗi khi đi ăn ở tiệm liền chọn đại đường, chỗ nhiều người để ngồi. Sau khi ngồi xuống liền tò mò nhìn đám người chung quanh, thỉnh thoảng còn đóng lỗ tai lên để nghe xem đám thực khách đang bàn luận về cái gì, sau khi nghe được đề tài thú vị trên mặt hắn liền lộ ra vẻ vui sướng, ngây ngốc. vô cùng thuần khiết.

Hai người ngồi một lát, Chu Doãn Văn mới thỏa mãn quay đầu lại, nhìn Tiêu Phàm cười nói:

- Ta nghe nói ngươi đã ly khai Trần gia?

Tiêu Phàm sắc mặt tức thì có chút âm trầm, sau khi ly khai Trần gia hắn cũng không muốn nhắc lại đề tài này.

May mắn là Chu Doãn Văn là người có chút nhãn lực, thấy Tiêu Phàm nhếch miệng không nói gì cũng liền lập tức đổi đề tài.

- Vừa rồi ngươi tiến cung, Hoàng tử phụ có hay không khen ngợi ngươi?

Chu Doãn Văn nhìn tình sáng lên hỏi.

Tiêu Phàm tức giận nghiến răng kèn kẹt tên gia hỏa này thật là ghê tởm a? Chỉ giỏi chọn đề tài làm người khác tức giận, nếu không phải bốn phía cạnh hắn đứng đầy đám cao thủ thị vệ thì Tiêu Phàm thật sự rất muốn đánh mạnh lên đầu hắn một cái.

Tiêu Phàm xụ mặt nói:

- Ngươi thấy ta một mình từ hoàng cung đi ra, chẳng lẽ còn chưa rõ sao?

- Không khen ngợi?

Chu Doãn Văn dường như không tin. Tiêu Phàm thở dài nói

- Ta vốn tưởng hoàng thượng nhất định sẽ khen ta, đáng tiếc lúc ấy lại bị một trung niên đại thúc ở bên cạnh phá đám, đám người đó vô cùng khó chịu, hề ta nói cái gì bọn họ liền phản đối cái đó, ta thật sự không hiểu, tại sao đám người đó lại muốn làm khó ta như vậy?

- Hai người đó là ai?

Tiêu Phàm lắc đầu, mãi cho đến khi ly khai hoàng cung hắn cũng không rõ thân phận hai người đó, bất quá chỉ cần suy luận một chút, mình hiển nhiên là chính nhân quân tử mà đối nghịch với chính nhân quân tử rõ ràng là kẻ xấu, cái này gọi là chính tà bất lưỡng lập a.

Tiêu Phàm vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, khẽ biến nói với Chu Doãn Văn:

- Tuy rằng không biết hai người đó tên gọi là gì, nhưng có thể khẳng định bọn họ là người xấu, tương lai nếu gặp phải bọn họ, ngươi nhất định phải giúp ta đánh chúng.

Chu Doãn Văn hưng phấn gương mặt ửng đỏ, hắn từ nhỏ sinh ra ở chốn thâm cung vì thế đối với những gì có liên quan đến bạo lực thì thập phần hứng thú.

Chu Doãn Văn hưng hăng gật đầu, mặt đỏ lên lớn tiếng nói:

- Hào, nhất định phải đánh bọn họ.

Tiêu Phàm trong lòng thầm vui vẻ, làm cho một người bản tính hiền lành nhân hậu như thái tôn điện hạ thành một kẻ thích bạo lực, ưa đánh nhau khiến cho hắn có cảm giác thoải mái vì thành công.

Đám tiểu nhị lúc này đã bung tời đồ nhắm, hai người lịch sự chạm cốc với nhau, sau đó nâng cốc uống một ngụm.

Hai người đều là hạng người tửu lượng không cao, vì thế khi uống rượu với Chu Doãn Văn hắn cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều khi phải uống cùng Tào huyệt thừa.

- Hoàng tử phụ của ngươi rốt cục là có ý gì? Triệu kiến ta từ xa đến, nói mấy câu liền đuổi ta đi, ta đến giờ còn chưa hiểu được, ai cũng nói thiên ý khó dò, cái này thật sự không khỏi quá khó đi?

Uống được ba chén rượu, Tiêu Phàm bắt đầu càu nhàu.

Chu Doãn Văn xấu xa cười, nói:

- Kỳ thật ngươi còn chưa tiến cung ta đã biết được dụng ý của Hoàng tổ phụ.

- Dụng ý gì?

Chu Doãn Văn ngay lưng lên, tay phải vuốt vuốt dưới cằm giả bộ thanh âm già nua, bắt chước Chu Nguyên Chương nói:

- Người trẻ tuổi vẫn là cần phải tôi luyện, sắt không rèn, ngọc không giũa thì làm sao có thể thành châu báu?

Tiêu Phàm bĩu môi nói:

- Thôi đi, ta tôi luyện chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Từ việc ở trên phố xin cơm đến những việc khác đều đã trải qua, nếu ta là khối ngọc thì chẳng phải đã bị tôi luyện đến thành bột phấn rồi sao.

Chu Doãn Văn cười nói:

- Ý của Hoàng tổ phụ chính là muốn ngươi có chút công danh sau đó mới ban thưởng.

- Tiêu Phàm mở to mắt nói:

- Cái gì công danh?

- Ít nhất cũng phải xuất thân tú tài, từ khi ta biết đọc đến nay trừ vài vị hồng học bác nho bên ngoài ra thì không có một ai bạch thân mà có thể làm quan, luật Đại Minh đã có quy định, chỉ có tiến sĩ hoặc cử tử có công danh mới có chức vị, pháp lệnh này là do Hoàng tổ phụ tự mình lập ra, không thể vì ngươi mà phá hỏng được, ngươi nếu thi đỗ tú tài thì có thể xem như có công danh, khi đó Hoàng tổ phụ sẽ ban thưởng cho ngươi, xuất thân tiến sĩ ngươi liền thuận lý thành chương, đảm đại thần trong triều cho dù có thất mắc cũng không dám nói.

Tiêu Phàm vẻ mặt giật mình chỉ vào mũi mình nói:

- Ta? Thi tú tài? Đùa gì vậy, không thi, không thi, ta làm gì có bản sự đó.

Đùa dai a, tới thế giới này lâu như vậy mặt chữ hán còn chưa nhận hết, đừng nói đến kinh thư, sử sách, hiện tại Tiêu Phàm có thể coi như một kẻ bán mù chữ, thi tú tài ư? Chu Nguyên Chương thật là khôi hài mà.

Chu Doãn Văn cố nén cười, nói:

- Không thi không được, đây cũng không phải là nói chuyện với ngươi mà Hoàng tổ phụ đã chính thức hạ thánh chỉ, ngươi phải thi, Hoàng tổ phụ nói nếu ngươi không qua được, thì sẽ hỏi tội.

Tiêu Phàm...

Lão Chu đây rõ ràng là muốn hại chết lão tử mà.

Thấy Tiêu Phàm hai mắt buồn khổ, bộ dáng ủ dột, Chu Doãn Văn nhìn không được, cười ha hả.

- Cười đi, cứ cười nhiều vào, sau khi cười xong ta sẽ cho ngươi chứng kiến người đầu tiên vì trốn tránh thi cử mà biến mất nơi chân trời góc biển.

Tiêu Phàm hung hăng vừa rót rượu vừa nói.

Chu Doãn Văn ngừng cười, nhìn Tiêu Phàm nháy mắt nói:

- Ngươi ngốc a, có ta giúp ngươi thì ngươi còn lo gì không đỗ tú tài, đừng nói là tú tài cho dù ngươi muốn làm Trạng Nguyên cũng không khó.

Tiêu Phàm mở to mắt nhìn hán:

- Có ý gì? Ngươi dự định sẽ giúp ta thế nào?

Chu Doãn Văn trên mặt hiện lên vài phần ngạo nghễ:

- Đương triều Hoàng thái tôn muốn ai thành tú tài thì người đó sẽ thành, chuyện này ngươi yên tâm cứ giao cho ta, ta hôm trước đã phân phó cho người khác để lấy thân phận học trò cho ngươi, đầu xuân sang năm ngươi sẽ tham gia viện thí. Bất quá Hoàng tổ phụ đã biết ngươi vì thế kỳ thi viện thí năm sau Hoàng tổ phụ hơn phân nửa sẽ muốn xem bài thi của ngươi, cái đó cũng không quan trọng lắm, ta sẽ mời giúp ngươi một đại tài tử để làm hộ, ngươi cái gì cũng không cần lo, chỉ việc chờ.

Tiêu Phàm chấn động nói:

- Ngươi đường đường là Hoàng thái tôn mà lại làm việc rối loạn kỷ cương như vậy?

Chu Doãn Văn ngậy người ra một lúc, sau đó lộ ra thần sắc xấu hổ:

- Từ viết- Quân tử chu nhi bất bi *, ta gần đây lại biến thành người xấu như vậy, quả thật hổ thẹn với thánh nhân.-

(* Quân tử chu nhi bất bi : quân tử thân với khắp mọi người mà không tư lợi riêng).

Ai ngờ Tiêu Phàm căn bản không cho hắn thời gian hạ đài, ngược lại thần tình hưng phấn nói:

- Nếu đơn giản như vậy thì ngươi hãy giúp ta giặt giũ Trạng Nguyên đi, ta vô cùng thích cái cảm giác cười ngựa đỏ, mặc áo hoa đi giữa đường cái.

Về mặt xấu hổ của Chu Doãn Văn liền biến mất, hai mắt mở to nhìn hắn sau đó nghiêm túc nói:

- Trước kia ngươi đã nói một câu, hiện tại câu nói đó vô cùng thích hợp đối với ngươi.

- Lời nào?

- Cho ngươi một chút ánh sáng mặt trời, ngươi liền phát sáng.

Sự tình thi thố được giải quyết khiến cho Tiêu Phàm nhẹ nhõm thở ra một hơi, nhưng sầu cũ chưa qua, ưu tư mới đã đến.

Hắn phát hiện ra Chu Nguyên Chương đối với mình đủ tàn nhẫn, nếu không trả lời được vấn đề liền chém đầu, thi không đỗ tú tài liền vắn tội.

Tại thời đại này làm quan dưới tay hoàng đế tỷ lệ rơi đầu là rất lớn, Tiêu Phàm tin rằng vận khí của mình sau này chỉ sợ sẽ không tốt như vậy nữa.

Nếu tính theo thời gian thì Chu Nguyên Chương đại khái còn không đến hai năm tuổi thọ. Hiện tại chỉ cầu mong hai năm này tránh mặt được Chu Nguyên Chương, mỗi lần gặp hắn so với đi thăm quý môn quan cũng không sai biệt lắm, sống được đã là một sự may mắn thần kỳ.

Hai người hết chén này đến chén khác, đột nhiên Chu Doãn Văn chỉ vào đài gỗ trong đại đường cười nói:

- Mau mau nhìn, có đồ chơi tốt, thứ này xem như phong cảnh của kinh sư, thật không biết kẻ điên nào nghĩ ra a, ha ha.

Tiêu Phàm ngẩn người, quay đầu nhìn lên trên đài, đã thấy năm cô nương bước lên trên đài mỉm cười nhìn đám thực khách trong nội đường, tiếp theo một tiếng đồng la kêu vang, đám cô nương chột như điên như đại vận vẹo cơ thể, nhảy nhót, cuối cùng cùng mở miệng ca hát.

- Nếu đói bụng chớ lo buồn phiền, đã có ở đây Hội Tân Lâu.

- Hoan nghênh quang lâm Hội Tân Lâu, Hội Tân Lâu thanh xuân lâu, hữu nghị lâu.

- Phốc!!!

Tiêu Phàm vừa uống một ngụm rượu liền phun thẳng vào mặt Chu Doãn Văn.

Cái này? Thật đáng hận a.

Chu Doãn Văn sắc mặt phi thường trấn định, đưa bàn tay run run lên lau mặt, sau đó dùng ánh mắt u oán nhìn Tiêu Phàm.

- Hai lần, ngươi đã phun vào mặt ta hai lần.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Không làm quân tử

Buôn bán tuyên truyền là hình thức hấp dẫn khách hàng tốt, thương nhân khác bất chước sáng kiến của hắn cũng không phản đối nhưng đám người này hoàn toàn rập khuôn thì không được, sao lại chẳng biết dùng đầu óc mà lắt léo chứ? Vẫn là bắt chước y nguyên Tủy Tiên Lâu mà thôi.

Tiêu Phàm nhìn quanh cẩn thận dò xét cách bài trí tân lâu, càng nhìn càng thấy quen quen, rất nhiều chỗ giống hệt Tủy Tiên Lâu, chả khác gì bê Tủy Tiên Lâu từ Giang Phổ chuyển tới kinh sư, trực giác theo trực giác Tiêu Phàm, hắn biết chủ nhân tân lâu, mà còn rất quen.

Thời gian xuyên việt ngắn ngủi, mình còn chưa hiểu rõ về thế giới này mà?

Tiêu Phàm xuất thần khiến Chu Doãn Văn ở bên rất bất mãn.

- Tiêu huynh, Tiêu Phàm! Ngươi phun rượu vào ta dù thế nào cũng phải xin lỗi chứ? Cứ ngồi như phỗng ra thế là sao?

Tiêu Phàm định thần bình tĩnh nói:

- Xin hỏi lí tưởng của Thái Tôn điện hạ?

Chu Doãn Văn gặp vấn đề nghiêm túc thì giật mình, lập tức sửa sang y phục đứng thẳng nhìn Tiêu Phàm nghiêm nghị nói:

Lí tưởng của ta, trước bảo vệ xã tắc, sau trấn an lâm dân, lấy nhân nghĩa bao khắp thiên hạ tạo ra triều đại thịnh trị hơn cả Hán Đường.

Tiêu Phàm gật đầu nói:

- Chí điện hạ cao vời vợi, nhưng làm thế nào mới có thể làm đây?

Chu Doãn Văn kích động tựa như Tiêu Hà gặp Hàn Tín, lại như Tây Môn đại quan nhân thấy mặt Kim Liên, vội hỏi:

- Tiêu huynh tài cao chẳng biết có gì dạy bảo?

Tiêu Phàm chậm rãi gờ bốn ngón tay nói:

- Rất đơn giản, chỉ cần làm được bốn chữ: “Lấy đức phục người.”

Về mặt Chu Doãn Văn đầy vẻ kính nể, thái độ cung kính khiêm nhường nói:

- Xin lắng tai nghe.

- Lấy đức phục người là lấy nho làm gốc, nói đúng hơn là ta phun rượu vào mặt ngươi không hề gì, ngươi có thể cho ta phun tiếp đến khi ta phục mới thôi.

Chu Doãn Văn ngây ngơ.

Nửa ngày sau mới nhảy dựng lên kêu:

- Cái này gọi là lấy đức phục người? Đây không phải rõ ràng là ức hiếp người sao? Có liên quan đến đức cái rắm!

Về mặt Tiêu Phàm mắt húng, đột nhiên hỏi:

- Mỗi ngày ngươi đều học đạo nhân nghĩa, chỉ cần cẩn thận ngẫm lại cũng không phải chỉ là vậy sao? Hiểu được nhân hậu khoan dung mới thực sự là quân tử, đây là thánh nhân dạy ngươi, chẳng lẽ ngươi không phải là một chính nhân quân tử à?

Chu Doãn Văn buồn bực, nghĩ một lúc nói:

- Thường ngày Hoàng tiên sinh dạy ta quân tử khả thế dã, bất khả hãm dã, khả khi dã, bất khả vông dã

(Biên: Tề Ngã hỏi đức Khổng: "Có người đến báo cho bậc nhân đức rằng có kẻ té xuống giếng, bậc nhân đức có nhảy xuống cứu không?"

Khổng Tử đáp: "Người nhân đức phải làm gì? Người quân tử nên đến đó tìm cách cứu chứ chẳng nên nhảy xuống mà hại thân mình. Người quân tử có thể bị gạt bởi những câu nói có lý, chứ không bị mê lầm bởi những lời nói vu vơ.)

Tiêu Phàm cười nói:

- Nói trắng ra là quân tử chính là để người ta ăn hiếp.

Chu Doãn Văn mắt húng:

- Sao ngươi có thể nói thế? Người trọng nhân đức là quân tử. Nhưng quân tử không phải kẻ ngốc, nào dễ bị bắt nạt chứ?

Tiêu Phàm thở dài, kẻ này bị nhiễm của Hoàng Tử Lâm không nhẹ.

Tiêu Phàm cười:

- Ngươi cảm thấy quân tử không phải dễ bị ăn hiếp? Ta làm mẫu cho ngươi một lần nhé.

Vừa nói, một cô nương bán rượu bước tới gần bàn, gương mặt cô gái này hồng hào, đôi mắt xin xắn tinh nhanh, hơi thở phong trần pha chút tiểu mị, xem ra là một cô nương thanh lâu.

Dưới ánh mắt tò mò của Chu Doãn Văn, thừa lúc cô nàng quay lưng về phía hai người, đột nhiên Tiêu Phàm ra tay như chớp chụp về phía cặp mông cong mẩy của nàng mà sờ soạng sau đó rút tay về, bụng chén rượu lên về mặt thờ ơ như chưa có gì xảy ra.

Vị cô nương kia bị người ta sờ mông liền cả kinh “à” một tiếng duyên dáng, quay ngoắt lại vừa thẹn vừa giận trừng mắt, cặp mắt xinh đẹp nhìn hai người tựa như đang tìm kẻ sờ mông mình.

Tiêu Phàm ho khan rồi tỏ vẻ thương xót nói với Chu Doãn Văn:

- Chu huynh, nguoi, sao nguoi lại làm như vậy! Như vậy là không đúng.

Chu Doãn Văn, hoảng sợ:

- Gì? Chuyện này không liên quan tới ta! Rõ ràng là....

- Quân tử háo sắc, còn muốn nói gì. Chu huynh, nguoi cần gì phải lén lút chứ?

Tiêu Phàm cực kì đau đớn. Chu Doãn Văn vô cùng oan ức nói:

- Ta...

Tình ngay lý gian như vậy cô gái bán rượu sao lại không rõ, thấy Chu Doãn Văn mặt mày sáng sủa phong tuấn tiêu sái thì nộ khí liền tan đi, vẻ mặt dạt dào xuân sắc xấu hổ trừng mắt liếc hẳn:

- Công tử, người hư quá đó, chiếm tiện nghi của người ta. Mặc kệ, người phải mua rượu cho người ta. Nữ nhi hồng hai mươi năm chỉ hai lượng bạc, công tử, người mua một vò đi, tiện nghi của người ta cũng không thể nào lấy không đâu đấy.

Chu Doãn Văn khóc:

- Không phải ta làm.

- Ai nha, công tử không đúng rồi, chiếm tiện nghi rồi người ta cũng không trách, sao lại không thừa nhận chứ? Công tử mua vò rượu đi.

Tiêu Phàm cười xấu xa nhìn Chu Doãn Văn ôn tồn nói:

- Công tử, đưa bạc ra, tiện nghi nào dễ ăn không chứ.

Cô nương bán rượu mừng rỡ nói:

- Đúng, hai lượng bạc thôi, công tử không phải người nhỏ mọn như vậy chứ?

Chu Doãn Văn căm tức Tiêu Phàm, bắt đắc dĩ lấy ra hai lượng bạc về mặt tang thương.

Cô nương bán rượu được bạc liền mừng rỡ cầm vò rượu đặt lên bàn. Đánh mắt với Chu Doãn Văn:

- Công tử, uống xong lại đến tìm người ta nha, người ta tình nguyện để công tử chiếm tiện nghi nữa đó.

Cô nàng mang nét xuân ý nhanh chóng bỏ đi.

Chu Doãn Văn nóng mặt, ủy khuất nhìn Tiêu Phàm:

- Nguoi hãm hại ta.

Tiêu Phàm cười hắc hắc nói:

- Không chương mặt ra nhận danh xấu, vừa rồi coi tiền như rác, tiện nghi cũng là ta chiếm nguoi được cái gì?

Không cần phải dạy.

Tiêu Phàm cười ha hả:

- Nguoi còn muốn làm quân tử sao?

Chu Doãn Văn giận dữ nói:

- Vương bát dân mới là quân tử!

Tiêu Phàm vui vẻ nói:

- Trẻ con dễ bảo!

Trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm, tương lai Yến Vương tạo phản hẳn cũng sẽ không nói ra:

“Không cần giết Yến Vương để đeo cái danh thí thức” lời thiên cổ kia sao mà ngu thế?

Một lúc lâu sau.

Chu Doãn Văn nhin không được hỏi:

- Vừa rồi tư vị sờ mông vị cô nương kia ra sao?

Tiêu Phàm định thần nói:

- Mềm mại, trơn nhẵn, mông đẹp.

Chu Doãn Văn đẩy về hăm mộ.

Tiêu Phàm trở lại Giang Phổ cũng là lúc hoàng hôn.

Chu Doãn Văn lưu luyến không rời muốn đưa hắn lên kinh sư sau đó mấy ngày sau gặp nhau, bộ dáng đưa tiễn giống như đứa trẻ con bị người nhà ruồng bỏ, đau khổ.

Trở lại miếu sơn thần, xa xa trong miếu có ngọn đèn dầu le lói, lòng Tiêu Phàm ấm áp, chỗ cái lò mặc dù tốt, có thể tránh mưa gió nhưng có người thấp đèn chờ mình, đây mới là cảm giác gia đình.

Thái Hư đang gặp một cái chân to bự, miệng dính đầy mỡ thỉnh thoảng ngẩng đầu lên tu rượu về mặt thỏa mãn.

Tiểu khát nữa cũng bắt chước hình dáng hắn, đáng tiếc tuổi nàng còn nhỏ, tay bé miệng thon, cầm cái chân cũng không biết cắn từ đâu, nhìn Thái Hư ăn lấy ăn để mà cực kì hăm mộ,

Tiêu Phàm bước vào cửa miếu tiểu khát nữ liền bỏ cái chân ra, mừng rỡ lao ra đón.

Thái Hư nhìn hắn nói:

- Bản đạo còn tưởng hôm nay ngươi không trở lại, thiên tử gọi ngươi tiến cung có phong ngươi chức quan gì không?
- Khụ khụ, không có, đồ nhi chỉ không ở triều đình mà chỉ hòa cùng núi sông.
- Thôi đi, quá nửa là thiên tử triệu kiến ngươi rồi tùy tiện hỏi vài câu sau đó cho về.

Thái Hư nói cực kì chuẩn xác.

Tiêu Phàm kính nể:

- Sư phụ hơn trăm tuổi quá là sống không uống phí, nhưng lần này đồ nhi trở về lĩnh thánh chỉ.
- Thánh chỉ gì?

Tiêu Phàm ho khan rồi lấy từ sau lưng ra lớn tiếng nói:

- Nghe, từ hôm nay ta muốn nỗ lực đọc sách chuẩn bị kì thi Trạng Nguyên.

“Phụt” Thái Hư nhổ hết rượu ra ngoài, tròn mắt ngạc nhiên nói:

- Ngươi? Ngươi thi Trạng Nguyên? Có bệnh không?

Tiêu Phàm cười trừ:

- Sư phụ lão nhân gia xem bói cho chuẩn, giúp ta tính xem có phải là sao Văn Khúc chiếu xuống.

Thái Hư cười ha hả:

- Là ngươi? Còn sao Văn Khúc hạ phạm? Sao Văn Khúc hạ phạm nếu bám vào người ngươi ông trời cũng không cho.

Tiêu Phàm tím mặt:

- Lúc sư phụ người lừa không phải biết khiến người khác ngờ ngẩn sao, ta là đồ đệ ngoan ngoãn hiếu thuận nhất, sao người cứ nói toẹt ra vậy, nói dối vài câu không được à?

- Ta lừa người người tin à?
- Không tin.
- Bản đạo cũng chả tin.

Tiểu khát nữa rất quý Tiểu Phàm, ăn cơm xong liền cọ cọ vào người hắn giống như chỉ ở bên cạnh Tiểu Phàm nàng mới tìm được cảm giác an toàn.

Tiểu Phàm trù mến xoa đầu nàng, tiểu khát nữ khẽ tựa đầu nhắm mắt hưởng thụ sự âu yếm của hắn, dần dần đầu nàng hướng vào lòng Tiểu Phàm giống như một con mèo lười đáng yêu hiền lành.

Tiểu Phàm cúi đầu nhìn nàng, gần đây dinh dưỡng đầy đủ, đồ ăn của tiểu khát nữ cũng nhiều lên, làn da trắng bệch đã trở nên mềm mại như nước khiến người ta cảm thấy yêu mến. Xem ra vài năm nữa nàng sẽ thành một vị tuyệt thế đại mỹ nhân.

Nhân sinh nhiều cái trùng hợp, mà trùng hợp rất đẹp mà nhiều cái lại đáng tiếc.

Gặp gỡ tiểu khát nữ này là việc tốt của Tiểu Phàm, trong vô thức vận mệnh hai người gắn liền với nhau suốt kiếp không rời.

- A? Sau gáy người có cái bớt?

Tiểu Phàm ngạc nhiên nhìn gáy trơn nhẵn của nàng thấy một khối bớt hình thoi màu đỏ sậm bắt mắt.

Tiểu khát nữ vẫn nhắm mắt, khẽ mở miệng:

- Từ lúc trong bụng mẹ đã có rồi.
- Nói nhầm ta còn không biết là bẩm sinh sao, đúng rồi, hỏi người một chuyện, người biết thân thể mình không?

Thân thể tiểu khát nữ cứng đờ:

- Ta không nhớ rõ.

Tiểu Phàm không nhận ra khuôn mặt cương cứng của nàng, trầm tư nói:

- Vậy phiền rồi, trước đó không nói, người nhớ tên mình chứ?

Tiểu khát nữ lắc đầu:

- Từ nhỏ ta mệnh xấu, không có tên, bảo ta là mèo ta cũng gật, gọi ta là cẩu ta cũng thừa.

Tiểu Phàm cười nói:

- Vậy sao được, một cô gái nhất định phải có một cái tên hay.

Tiểu khát nữ ngẩng đầu lên, khúc miệng khẽ cười, lặng lẽ nói:

- Vậy người đặt tên cho ta đi.

Tiểu Phàm nhìn gương mặt nhỏ nhắn tang thương của nàng một cách chăm chú, lòng đau đớn, tuổi còn nhỏ mà chịu nhiều cực khổ, ngay cả tên cũng không có, hằng ngày phải gầy dựa để sinh tồn, ông trời vì sao lại ghê lạnh với nàng như vậy?

Tiểu Phàm chăm chú nhìn nàng, đôi mắt thật to, bờ môi mỏng, mũi thẳng tạo nên một khuôn mặt tuyệt mỹ, hàng mi nhỏ nhắn tựa như hai lá liễu trên gương mặt là thứ duy nhất không hoàn mỹ, lông mi quá thưa, dù sao nàng cũng mới mười một tuổi, tựa như một cô bé còn chưa nảy nở.

Tiểu Phàm cười nói:

- Lười vẽ lên chân mày nhỏ, làm biếng rửa mặt mũi, lông mi người rất nhạt, sau này chúng ta sẽ tốt hơn, ta cho người tên là họa mi đi. Ồ cái tên dường như họa mi rất hợp.

Tiểu khát nữ thì thào gau tiếng họa mi, khẽ nói:

- Ta biết một loại chim gọi là họa mi, nó hiếu chiến nhưng tiếng hót thanh thúy uyển chuyển.

Tiểu khát nữ nhìn Tiểu Phàm, đôi mắt xinh đẹp mang theo sự nóng lòng nói:

- Nhưng loại chim này không rời khỏi núi rừng, rồi đi nó không phải là gì cả.

Lòng Tiểu Phàm bị kích thích.

Tiểu khát nữ cúi đầu lạy đi lạy lại sau đó ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm nghiêm túc nói:

- Từ hôm nay trở đi tên của ta là họa mi, Tiêu Họa Mi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Kỳ bàn khí tử (vứt bỏ quân cờ trên bàn cờ)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bầu không khí ảm áp trông cứ như một cặp vợ chồng cùng nhau trải qua nhiều năm hoạn nạn, cuối cùng bình yên hưởng thụ cuộc sống bình dị nhưng hạnh phúc và cảm thấy chỉ vậy là đủ.

Vậy mà bầu không khí ảm áp ấy lại bị phá hủy.

- Kê kia bộ dáng thật hung tợn.

Tiêu Phàm cười sửa lời:

- Đó là Tào đại ca, là bằng hữu của ta.

Tiêu Họa Mi gật đầu, nghĩ một chút rồi nói:

- Gia tộc của Tào đại ca có ác ý.

Tiêu Phàm ngăn người:

- Kê đánh một trận với sư phụ là gia tộc? Hắn có ác ý gì? Dường như hắn là người Yên Vương phái tới.

Tiêu Họa Mi nhìn Tiêu Phàm chăm chú, gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc:

- Huynh phải cẩn thận.

Về mặt nghiêm túc của nàng thật đáng yêu, Tiêu Phàm bật cười gật đầu:

- Được, ta sẽ cẩn thận.

Quay đầu về phía Thái Hư đang ngâm nga tiểu khúc gật gà gật gù.

- Sư phụ, người cùng người hầu của Tào đại ca xảy ra chuyện gì? Vì sao vừa thấy mặt liền đánh nhau?

Thái Hư mở mắt xem thường nói:

- Sao lại không thể đánh? Cao thủ gặp mặt luận bàn là bình thường mà.

Tiêu Phàm chán nản:

- Người là sư phụ! Phải là tám gương tốt nếu không đồ đệ cũng sẽ học theo, người không quen không biết cũng đánh thì ra cái gì nữa đây?

Thái Hư cả giận nói:

- Ai bảo ta không biết hắn? Lão gia hỏa kia biến thành tro đạo gia ta cũng nhận ra.

Tiêu Phàm kinh ngạc:

- Người biết hắn? Hắn là ai?

Thái Hư chậm rãi nói:

- Giờ là ai ta không biết, chỉ biết trước kia là Giới, thích khách lấy lừng giang hồ.

Tiêu Phàm giật mình:

- Thích khách? Sát thủ?

Ầm ầm, sắc trời u ám, sấm vang chớp giật đình tai nhức óc, cơn mưa đã kéo tới.

- Sát thủ? A, những kẻ giết người mà sống đương nhiên là sát thủ.

- Vậy trước kia hần gọi là gì? Danh khí rất lớn sao?

Thái Hư ung dung nói:

- Hần không tên không họ nhưng người giang hồ gọi hần là “Tịch Dương”.

Tiêu Phàm thần sắc kính nể.

Sát thủ Tịch Dương, cái tên đẹp cỡ nào, mang theo một loại ý thơ đầy huyết tính tàn khốc, vừa nghe liền khiến người ta kinh ngạc.

- Tên rất phong cách.

Ánh mắt Tiêu Phàm sáng rực, cả người nổi da gà, không biết là kích động vì đâu.

Thái Hư khinh bỉ liếc hần nói:

- Thực ra hần cả đời đã đổi tên vài lần, mười năm trước sửa tên thành Tịch Dương.

Tiêu Phàm nghi hoặc hỏi:

- Đổi tên? Vì sao?

- Khụ khụ, hần xuất đạo là một tiểu tử mười bảy mười tám tuổi, khi đó tên hần là “Triều Dương”, ba mươi tuổi danh khí rất lớn nên đổi thành “Kiêu Dương”.

Tiêu Phàm há hốc mồm, không ngờ tên đẹp như vậy lại là biến hóa theo tuổi tác.

Thái Hư lại nói:

- Lúc hần bốn mươi tuổi danh khí trên giang hồ như trời ban trưa, thủ pháo giết người cùng kinh nghiệm đã tới đỉnh phong nên đổi thành “Liệt Dương”, đến sáu mươi tuổi công phu xuống dốc nên lại sửa thành “Tịch Dương”.

(Vãi 40 tuổi đã liệt dương)

Tiêu Phàm như bị hất một gáo nước lạnh, lập tức tỉnh táo.

Thực ra thì khách làng chơi sẽ dùng ý thơ đẹp một cách thô lỗ, sau đó áp lên chà đạp tận hững biến thành một đồng thịt béo trắng bóng, thoát nhìn đầy mờ ghê tởm chả liên quan gì đến sắc đẹp.

Giờ tay ngăn lại tỏ vẻ đã hiểu:

- Sư phụ, ta hiểu, nếu hần sống thêm vài năm khẳng định sẽ đổi tên thành, sát thủ Nguyệt Quang.

- Đúng.

Sâu trong bóng đêm, một mảnh rừng rậm phía bắc ngoại thành Giang Phở.

Gia tộc của Tào Nghị mặc hắc y, râu tóc tung bay trong gió, vẻ mặt lạnh lùng.

Nơi cách hần năm bước, một gã mặc y phục dạ hành đang đứng, trên mặt đầy hàn ý.

Lão gia tộc lạnh lùng nói:

- Ta đã gửi mật tin cho điện hạ, gần đây Chu Duẩn Phần liên tục lui tới kinh sư cùng Giang Phở, hần ở Giang Phở quen biết một bằng hữu tên là Tiêu Phàm, kẻ này giao tình rất tốt với Tào Nghị.

Hắc y nhân gật đầu nói:

- Mật tín của người điện hạ đã nhận, điện hạ muốn hỏi người, Chu Duẩn Phần thường xuyên rời kinh tới Giang Phổ bình thường mang bao nhiêu thị vệ?

Lão gia bặc suy nghĩ rồi nói:

- Bình thường không quá hai mươi, nhưng đều là cao thủ trong Cẩm Y Vệ.

Hắc y nhân lạnh lùng nói:

- Là vậy, điện hạ có lệnh.

Lão gia bặc nhân ôm quyền nói:

- Mời nói

- . Lệnh điện hạ, a mươi từ sĩ Yến Vương Phủ do người điều động, tùy thời ám sát Chu Duẩn Phần tại Giang Phổ.

Về mặt lão giả hơi do dự, không nói gì.

Hắc y nhân lạnh giọng:

- Người có gì nghi vấn?

Lão gia bặc khó hiểu:

- Vì sao phải giết Chu Duẩn Phần?

Hắc y nhân lạnh lùng:

- Điện hạ làm việc cần phải giải thích với người sao?

Lão gia bặc im lặng.

Hắc y nhân nói:

- Thôi, giải đáp cho người cũng được, người phải chuyên tâm làm việc vì điện hạ. Chu Doãn Văn là hoàng thái tôn, kế thừa ngôi vị. Nếu hắn chết đi, Hoàng đế sẽ lập lại người kế vị, những vị hoàng tử khác hoặc không thông minh trí tuệ hoặc ngang ngược tàn bạo không được trọng dụng, duy chỉ có Yến Vương những năm gần đây liên tục chinh chiến, vì thiên tử, vì quốc gia lập không biết bao nhiêu chiến công, lại rất được thiên tử yêu thích, vậy thì ngoài Yến Vương thì còn ai thích hợp hơn nữa?

- Thường ngày Chu Doãn Văn ở Đông Cung không rời khỏi kinh sư, ở trong vòng bảo vệ nghiêm mật khó lòng ám sát, gần đây hắn hay lui tới Giang Phổ, mang theo bên người hơn mười thị vệ có thể nói là cơ hội trời cho, há có thể không giết?

Lão gia bặc nói:

- Hôm nay Giang Phổ trong tay Tào Nghị, ai cũng biết hắn từng là tướng bách hộ dưới tay Điện Hạ, nếu ra tay chẳng lẽ lại không làm điện hạ bị nghi ngờ.

Hắc y nhân cười lạnh:

- Người quá đa nghi rồi. Sơ hở càng rõ ràng thì càng khó bị nghi ngờ, huống chi Yến Vương ở tít Bắc Bình, nếu Chu Doãn Văn chết ở Giang Phổ thiên tử sẽ cho rằng có người cố ý lợi dụng cái chết của Chu Doãn Văn để gây họa cho Yến Vương, càng nói lên Yến Vương vô tội, hư là thực, thực là hư trong binh pháp Yến Vương người sao lại không hiểu?

Lão gia bặc không đành lòng, ngập ngừng nói:

- Vậy chẳng phải Tào Nghị sẽ...

Yến Vương thoát khỏi hiểm nghi khẳng định Tào Nghị sẽ lĩnh trọn con thịnh nộ của thiên tử, thiên tử hiểu sát, Chu Doãn Văn chết trong tay hắn. Tào Nghị sao có thể sống yên lành?

Hắc y nhân lạnh lùng:

- Muốn thành đại sự thì người thân cũng phải giết! Huống chi là một bách hộ? Thế sự như kì cục, thế nhân đều là quân cờ trong tay Yến Vương, bỏ ai giữ ai điện hạ đều có tính toán. Từ lúc nào người có lòng tốt đến vậy?

Lão gia bặc cắn răng nói:

- Xin tuân mệnh điện hạ.

- Từ sĩ Yến Vương phủ phái ra hiện đang ẩn nấp ở Phủ Trấn Giang, hôm nay sẽ đến Giang Phỏ, người cố gắng làm tốt, nếu Chu Doãn Văn chết điện hạ sẽ thành thái tử, thiên tử già yếu sắp băng hà, ngày sau điện hạ nắm thiên hạ trong tay người cũng có công lớn.

- Dạ!

Mấy ngày gần đây Tiêu Phàm cảm thấy thân thể có chút biến hóa, loại biến hóa này khiến hắn rất thích thú.

Ngồi xuống một lúc hắn rốt cục đã cảm thấy Đan Điền có một chút chân khí, đây là chân khí trong truyền thuyết, cảm giác rất lạ, vận nội công tâm pháp chân khí yếu ớt kia liền chạy dọc theo kinh mạch thân thể, sau một vòng liền mạnh thêm chút ít rồi thêm một lần nữa thì lại mạnh hơn, cảm giác này tựa như quỹ keo kiệt khỏi nghiệp từ hai bàn tay trắng, dùng tiền lên lên lút lút mà nhìn thấy tiền nhiều thêm hắn càng cao hứng.

Làm cho người ta cao hứng là giang hồ đại hiệp tương lai hoành không xuất thế, đến lúc đó gây ra một trận phong huyết vũ, khiến kẻ xấu chùn bước, kẻ thù bá phục, dám cười Đông Phương Bất Bại không phải đàn ông.

Tựa như cả người lực lượng dư thừa không biết là ảo giác hay gì, hắn cảm thấy thân thể xưa nay luôn yếu nhược của mình ngày càng mạnh khỏe, tràn ngập sức mạnh tựa như uống máu gà tiện tay thêm hai viên viagra hằng ngày khiến tiểu Tiêu Phàm cũng bùng bùng sức sống.

Thân thể là tiền vốn cách mạng, sau này có thể làm vương hầu hay không tính sau, thân thể tốt mới là vốn quý nhất.

Tiêu Phàm càng lúc càng thấy Thái Hư thâm sâu khó dò, nói hắn là tuyệt thế cao nhân, hắn lại cố tình ăn tục uống tần như một gã thần côn, tiện nghi chiếm được không hề bỏ qua, chả có chút phong thái của thế ngoại cao nhân, bảo hắn không phải cao nhân nhưng nội công hắn dạy thực sự có chút tác dụng, ít nhất Tiêu Phàm cảm thấy mình có nội công trong truyền thuyết.

Thái Hư, lúc thì như đạo sĩ lời thôi, khi lại là kẻ lừa đảo, nghiêm sư, cao thủ, thân phận của hắn liên tục thay đổi. Thực sự Tiêu Phàm vừa yêu vừa hận hắn. (Nghe câu này đừng hiểu lầm). Trong lòng cực kì rối rắm, hết như chuyện tình của Càn Long đại đế cùng Hạ Vũ Hà tại Đại Minh Hồ dưới ngời bút

của Quỳnh nãi nãi. (DG: Không rõ lắm, xem ra lại phải nhờ biên, Biên: giới ạ, trong Hoàng Châu Công Chúa đây giới)

- Sư phụ, ta có khí rồi!

Tiêu Phàm kinh hi gọi Thái Hư.

- Nhảm, người không thờ thì sớm xuống lỗ rồi!

- Không phải đâu sư phụ, ta cảm thấy khí cơ...

Thái Hư ngẩn người nghi ngờ:

- Lần này là thực? Không phải là bụng đói nó réo đấy chứ?

- Sư phụ phải tin trực giác cùng nhận phẩm của đồ nhi.

- Nói, nói, người cảm giác khí có hình dạng gì?

- Là một luồng khí yếu ớt, vận khí từ đan điền sau đó từ từ chạy theo các huyết đạo trên cơ thể một vòng rồi trở về Đan Điền.

Thái Hư suy nghĩ rồi mừng rỡ nói:

- Không sai, chính là nó! Đúng rồi!

Nói xong liền cầm tay Tiêu Phàm, túm lấy cổ tay hắn một lúc rồi khẳng định:

- Không sai, dù khí rất yếu ớt nhưng dù sao cũng là luyện ra, bản đạo thực sự nên cảm tạ ông trời!

- Sư phụ, nội công là ta luyện ta, liên quan gì đến ông trời chứ? Người cần cảm tạ ta đây này...

Thái Hư nói:

- Mười ngày mới rặn ra một tạo khí còn không biết xấu hổ mà to mồm! Bản đạo bốn mươi năm trước mà nhận đồ đệ ngốc như người không phải ta chết thì là người toi.

- Là sao?

- Hoặc là bản đạo điên lên cho người một chương chết tươi hoặc là người làm bản đạo tức chết, chỉ có hai con đường thôi!

- Sư phụ, có phải giờ người truyền cho ta Hiện Nhũ Nhất Chỉ?

Tiêu Phàm đầy vẻ mong chờ.

- Tiên Nhân Như Ý Chỉ! Nếu còn tự sửa tên bản đạo phệ võ công của ngươi đã đứt ra khỏi sư môn!

Thái Hư xúc động như sắp nổi điên.

Tiêu Phàm cười trừ:

- Được rồi, không quan tâm nó là cái gì chỉ, đưa ra đi.
- Đưa gì?
- Bí tịch, học võ công chẳng phải là đều có bí tịch sai? Đưa bí tịch cho ta.

Về mặt Tiêu Phàm khó tin, chìa tay ra lần mò trên người Thái Hư nói:

- Sư phụ, đừng gạt ta chứ, ta biết khẳng định người có bí tịch, giấu đi đâu rồi? Đưa ra đây đi.

Thái Hư bị Tiêu Phàm sờ mó liên ngứa ngáy, nhảy dựng lên giận dữ nói:

- Có phải là ngươi lại muốn đem đi bán? Nghiệt đồ này! Không có, tuyệt đối không có!
- Sư phụ không được tàng trữ, ta chỉ biết bí tịch phân ra rất nhiều loại, có nam luyện, có nữ luyện, có cái nam nữ luyện mới hợp, còn có cả nam không ra nam nữ chẳng ra nữ luyện, tùy tiện đưa ra cho ta là được, à có Quỷ Hoa Bảo Điện không? Đưa đây nào, ta sẽ tặng lễ vật cho cừu nhân.
- Không có! Giết bản đạo cũng không có!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Thái Tôn gặp chuyện

Trước miếu sơn thần, Tiêu Phàm hợp chi vận khí, trong miệng khẽ quát một tiếng, kinh khí ít đến đáng thương từ trong tay ra nhằm hướng cọc gỗ cách một trượng phía xa bắn tới. Từng nút từng nút dây thừng rung lên. Nút dây thừng không có chút phản ứng, sứt mẻ nào. Tiêu Phàm thậm chí không có chút nản lòng, trầm ngâm ngưng thần sau đó bình tĩnh vận khí

- Mở lại.

Nút dây thừng vẫn không có chút phản ứng.

- Mở lại.

- Tiếp tục mở.

- Ta đổi tư thế mở.

Ngón tay Tiêu Phàm có chút co giật, nút dây thừng không có chút nhúc nhích, như rất có cốt khí.

Về mặt Tiêu Phàm có chút hỗn hển, xoa xoa ngón tay một lát, phần nộ vung tay áo, xoay người bỏ đi, ném lại một câu rất là thanh cao, nói:

- Phá như ý chỉ cái rắm gì, không học nữa! Thực là hảo huyền.

Thái Hư ngoảnh mặt làm ngơ, trông thấy Tiêu Phàm nói bỏ là bỏ, không khỏi đau lòng dậm chân nói:

- Nghiệt đồ! Nghiệt đồ a. Gặp thất bại nhỏ liền buông tay, như thế nào có thể thành tài? Đây chính là công phu tương lai giúp ngươi bảo toàn sinh mệnh a.
- Có giữ được tính mạng hay không là nhờ cái đầu. Nếu như gặp phải thiên quân vạn mã, mỗi người tay cầm một thanh thái đao ném tới cho dù có là thần tiên có dám đỡ không? Công phu cao cường thì có ích gì?

Thái Hư há to miệng, mắt tròn ngược, tựa hồ suy nghĩ xem cảnh tượng khi thiên quân vạn mã phóng thái đao hùng vĩ như thế nào.

- Nhưng đầu người cũng không thực sự tốt lắm.

Thái Hư phản nộ trả lời.

Tiêu Phàm lập tức mất hứng, tốt xấu gì ta cũng là đồ đệ người. Không thể nào bôi xấu mặt mũi của ta cái gì cũng tồi tệ đến thế chứ. Ta chính là dựa vào bộ não này mà kiếm cơm ăn đó.

- Sư phụ, ta hỏi người một vấn đề nha. Một lần phân cao thấp xem não ai tốt hơn.

Tiêu Phàm nở nụ cười xấu xa nói.

- Đạo gia ta sống hơn một trăm tuổi có lẽ, có vấn đề gì còn có thể làm khó được ta?

Thái Hư lỗ mũi hếch lên trời hừ hừ nói. Đúng là cậ già lên mặt

- Chuyện nàng Hằng Nga xưa ở trên cung trăng người biết chứ? Người nói xem vậy thì tại sao, vì cái gì mà con thỏ kia lại đi theo nàng vào nguyệt cung?

Thái Hư sắc mặt cứng lại, vuốt vuốt chòm râu trầm ngâm nói:

- Đúng rồi, tại sao nàng ấy lại lừa con thỏ kia đi theo được? Người nói xem, là vì cái gì?

- Bởi vì chân nàng là một cây củ cải. Ha ha

Khuôn mặt già nua của Thái Hư đen đến nỗi xòe bàn tay cũng không thấy được năm ngón.

- Ta lại hỏi người. Ba chữ Kim hợp lại cùng một chỗ được gọi là “Hâm”, ba chữ thủy hợp lại thành chữ Miếu. Ba chữ mộc hợp lại được gọi là “Sâm”. Vậy ta hỏi người, ba chữ quý hợp lại thành một thì được gọi là gì?

Thái Hư lấy ngón tay so so vài cái, nghi hoặc nói:

- Ba chữ quý? Có chữ này sao? Đạo gia có chữ này sao? Đạo sĩ ta không biết ba chữ quý này.

- Kêu là cứu mạng.

Thái Hư tức giận đến nỗi liên tục bứt đứt cả một nhúm râu, nhất thời nhe răng trợn mắt đau đớn một hồi.

- Sư phụ. Ngài nói xem, não của chúng ta ai tốt hơn a?

Thái Hư lúc này rất thành thật so với một đứa bé còn muốn ngoan hơn. Lấy một ngón tay chỉ vào mũi mình:

- Ta !

Tiêu Phàm khen:

- Sư phụ thật là thẳng thắn, thiết diện vô tư. Chỉ là hơi ngốc một tí.

Giang Phố rét đậm. Trên đường người qua lại rất thưa thớt, gió lạnh lướt nhẹ qua đầu phố. Bảng hiệu của các cửa hàng bị gió thổi làm cho rung lên từng nhịp, rơi rụng vài chiếc lá khô, khiến khung cảnh thêm phần hiu quạnh.

Tết, các cửa hàng bên đường cùng người bán hàng rong tứ phương hối hả về nhà, dân chúng vốn thường hối hả kiếm kế sinh nhai bỗng dừng biến mất giống như sau một đêm không thấy bóng dáng. Từng người trở về nhà, vui sướng cùng người nhà quây quần với nhau, nói chuyện nhân sinh. Năm mới đối với dân chúng là một lễ tết vô cùng quan trọng. Một năm buồn xuôi bán ngược kiếm kế mưu sinh để chuẩn bị tất cả là vì những ngày này. Tiền chân năm cũ, đón năm mới với bao hi vọng, nguyện cầu. Không lo ăn lo mặc, lại còn có tiền để dành, cấp cho vợ đôi hoa tai, may cho hài nhi một bộ áo đông ấm áp. Thực tế chứng minh dân chúng là những người giản dị, thật thà chất phác nhất. Từ trăm ngàn năm qua cho tới bây giờ những nguyện vọng giản dị ấy cũng không có thay đổi.

Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn sóng vai nhau đi trên đường Giang Phố. Đi theo phía sau bọn hắn là Thái Hư cùng Tiêu Họa Mi. Chu Doãn Văn làm việc vài phần theo tính nết của một cậu ấm. Tự do phóng khoáng làm theo ý thích của mình, nói đến là đến, nói đi là đi, chưa bao giờ chào hỏi. Giống như hôm nay, mang theo bọn thị vệ thân cận xuất hiện trước cửa thần miếu. Cùng đi thăm trước sau chỗ ở của Tiêu Phàm sau đó dụ dỗ lôi kéo hắn ra phố dạo chơi. Tưởng dụ dỗ kiểu gì hóa ra hắn lại làm nũng, không đi không được.

Rất khó tưởng tượng một tiểu nam nhân mười chín tuổi cũng hành động như vậy. Rất giống bọn trẻ con miệng còn hôi sữa hay nũng nịu bố mẹ đòi mua quà. Tiêu Phàm chịu đủ rồi, Thái Hư cùng Tiêu Họa Mi cũng chịu đủ rồi. Ba người không nói hai lời lập tức toàn thể xuất động bởi Thái Tôn đạo phố. Chỉ cần hắn một khi không bày ra biểu tình ghê tởm kia thì cái gì cũng có thể thương lượng được.

Tiêu Phàm có lẽ là rất vui mừng bởi có lẽ một Hoàng Thái Tôn đối với nhân gian có chút ít hiểu biết cũng là một chuyện tốt còn hơn làm một vị hơn trăm tuổi nào đó mà cả hai ba chục năm chưa ra khỏi cung nửa bước. Ham học hỏi như thế chứng tỏ Chu Doãn Văn sau này có tư chất làm một hoàng đế tốt. Hơn mười thị vệ thân cận hộ tống trước sau Chu Doãn Văn, khoảng cách vừa phải, không nhanh không chậm đuổi theo.

Chu Doãn Văn nghiêng đầu nhìn Thái Hư, hần đối với vị đạo sĩ vẻ ngoài nhìn lời thôi này có chút tò mò.

- Đạo trưởng là sư phụ của Tiêu Phàm?

- Hồi bẩm điện hạ. Bần đạo chính là sư phụ của Tiêu Phàm.

Chu Doãn Văn con mắt sáng lóe:

- Vậy đạo trưởng có thể dạy ta chút công phu được không?

- Điện hạ thân thể vàng ngọc. Sở học của người là cần phải lấy sức địch vạn người, không thể bỏ cái gốc đi học cái ngọn, lại còn kỹ thuật tầm thường. Bần đạo không dám.

Ánh mắt Chu Doãn Văn lập tức âm trầm, hai mắt chớp chớp vài cái, trong khóe mắt ẩn ẩn cái gì đó trong suốt. Tiêu Phàm ngẫm bĩu môi, lúc nào cũng nghĩ chủ ý làm phiền người khác, quả thật chịu không nổi vị Thái Tôn này.

- Đạo trưởng ngoài công phu ra ngài còn tinh thông những thứ gì nữa?

Chu Doãn Văn lại không nhận được phải hỏi.

Thái Hư vuốt vuốt chòm râu của mình, dáng vẻ tiên phong đạo cốt đặc ý nói:

- Bần đạo còn có thể xem bói, đoán mệnh.

- Đạo trưởng tính giúp ta một quẻ xem như thế nào?

Thái Hư mặt lạnh lẽo như điện, đảo qua đảo lại nhìn Chu Doãn Văn, dùng thanh âm quyền uy nói:

- Điện hạ tướng mạo bất phàm. Bần đạo liếc mắt có thể nhìn ra, điện hạ có tướng làm đế vương sau này.

Tiêu Phàm nhanh tay bịt kín miệng Thái Hư.

Nói lời vô nghĩa, người ta là Hoàng Thái Tôn, đến thẳng ngóc cũng biết rằng tương lai ngôi vị Hoàng đế là do hần ngồi.

- Điện hạ, sư phụ thảo dân bình sinh hay nói lung tung ngài đừng để ý đến hần.

Tiêu Phàm cười cười nói:

Chu Doãn Văn rất có hứng thú nhìn vào những chỗ yên lặng, vắng vẻ trên đường phố. Đại bộ phận các cửa hàng ở trên phố đều đã đóng cửa, người đi đường cũng rất ít ỏi. Tiêu Phàm không rõ, phố xá vắng lặng như thế thì có cái gì hay mà đi dạo?

Mọi người đi dạo như cười ngửa xem hoa một trận. Chu Doãn Văn một bên nhìn một bên vừa cười vừa nói:

- Mắt đã thấy tét, qua năm tới đầu xuân ngày hai mươi tám tháng giêng phủ Ứng Thiên tổ chức cuộc thi. Người đã có tư cách học trò, hôm đó nhớ rõ phải đi kiểm tra ta sẽ phái người tới đón người.

Về mặt Tiêu Phàm chưa xót nói:

- Nếu thực sự dựa vào bản sự ta có thể vượt qua kì thi một cách xuất sắc. Nhưng ta khẳng định hơn phân nửa sẽ bị Hoàng tử phụ người giết.

Đây chính là đạo lý, bạo quân tất có chỗ hại, kỳ thi không được xuất sắc đã bị hỏi tội. Từ xưa đến nay chưa từng thấy qua không kết tội danh mà không giảng đạo lý.

Chu Doãn Văn cười nói:

- Người yên tâm. Ta đã giúp người an bài mọi chuyện rồi. Chủ khảo cuộc thi lần này là Ứng Thiên phủ học chính Ngô đại nhân. Ta đã phái người nói với hần một tiếng, đến lúc đó người chỉ cần để ý người tiếp ứng bên trong. Ta đã an bài giúp người một người tài cao học rộng bên trong. Hần là tiến sĩ năm Hồng Vũ thứ hai mốt, được bầu làm chủ khảo các kì thi. Sau đó làm quan tới chức ngự sử, lại kiêm chức ở tại Hàm lâm các được Hoàng Tổ phụ yêu thích. Liên tiếp khen hần có khả năng trị thế an bang, như vậy chính là một vị đại nhân vật a. Lại chịu ủy khuất chạy tới giúp người hoàn thành kì thi này, quả thật đã làm khó cho hần. Người ta mới đầu sống chết không chịu đáp ứng, sau đó ta lại vừa dỗ vừa xoa, cường bức dụ dỗ, hần lại không thể mặt Thái Tôn ta. Đến lúc đó hần ta dịch dung, dùng tên giả ngồi ngay cạnh người tiếp ứng. Người cần phải khách khí với hần một chút.

Tiêu Phàm ngạc nhiên nói:

- Vị này là ai vậy?

Chu Doãn Văn cười thần bí nói:

- Không thể nói. Dù sao có hán giúp ngươi làm bài thi đó cũng chính là một việc tốt rồi. Công danh coi như đã nắm chắc trong tầm tay, haha. Bất quá người nọ đáp ứng thì đáp ứng rồi, nhưng tính hán ngay thẳng nên có lẽ trong lòng có chút không tình nguyện, hơi cáu kỉnh, ngươi tuyệt đối ngàn vạn lần không được đắc tội với hán. Hãy nhớ kĩ, chuyện này đối với ngươi có quan hệ tới tính mạng, vạn nhất ngươi làm hán tức hán làm cho ngươi một bài văn hồ ngôn loạn ngữ không qua được kì thi một cách xuất sắc thì Hoàng tử phụ nhất định sẽ trách tội ngươi.

Tiêu Phàm trong lòng rung mình, lập tức nhớ lại từng lời Chu Doãn Văn đã nói. Sự tình có quan hệ tới tính mạng tuyệt đối không phải là trò đùa a. Cuộc thi ngày đó sẽ liên quan đến cái mạng nhỏ của ta sau này.

Mọi người vừa nói vừa cười, bất giác đã đi tới cửa nha huyện cuối con phố. Tào Nghị đang dẫn hai gã sai nha đi ra ngoài làm việc. Thấy đoàn người Tiêu Phàm đi tới, hơn mười thị vệ tiền hô hậu ủng phía sau khí thế có chút mờn mờn cuộn cuộn. Lần trước Chu Doãn Văn vận dụng đầy đủ nghị thức của một Thái Tôn tử kinh sư chạy đến Giang Phố cố ý hù dọa Tiêu Phàm. Khi đó Tào Nghị quý tiếp giá hán đã gặp mặt, tất nhiên hán cũng biết người lúc này đi cùng Tiêu Phàm là Hoàng Thái Tôn.

Tào Nghị ngậy ra một lúc, vén một bên vạt áo quan bào chạy tới, quý xuống cất cao giọng nói:

- Vi thần huyện lệnh huyện Giang Phố Tào Nghị bái kiến Thái Tôn điện hạ, Thái Tôn thiên tuế.

Chu Doãn Văn tùy ý phát tay, đoạn nói:

- Ngươi đứng lên đi. Cô gia cải trang xuất hành ngươi không cần đa lễ.

Tào Nghị thuận thế đứng lên.

Chu Doãn Văn đi về phía trước một bước đang muốn cùng Tào Nghị chuyện trò một hai câu.

Bất ngờ biến cố xảy ra đột ngột.

Đột nhiên hàng loạt các cửa sổ trên lầu của các tửu quán đồng thời mở. Sau đó liền nghe được một trận tiếng quát vang lên, hơn mười mũi tên bắn về phía Chu Doãn Văn như tia chớp. Mũi tên bay rất nhanh, nhắm thẳng đến những chỗ yếu hại của Chu Doãn Văn. Đầu mũi tên lấp lóe u quang, rõ ràng đó là kịch độc. Mà giờ phút này Chu Doãn Văn lại hồn nhiên chưa ý thức được nguy hiểm của mình, vẫn như cũ nở nụ cười với Tào Nghị. Bọn thị vệ bảo vệ bên ngoài vài trường đồng loạt biến sắc, nhưng mà sự việc phát sinh quá bất ngờ, hiển nhiên là có phản ứng đi cứu cũng không kịp nữa. Trong lúc vạn phần nguy cấp, đã thấy một đạo bóng xám nhoáng lên, lòi thoi lách thép, cánh tay bóng loáng lẳng không vung một quyền, sau đó lại thu lại. Mười mũi tên đó bỗng biến mất không còn thấy bóng dáng.

Bọn thị vệ tới kịp lập tức quát to một tiếng:

- Có thích khách! Hộ giá!

Sau đó đám thị vệ lập tức tụ lại vây quanh Chu Doãn Văn, về mặt chăm chú khẩn trương nhìn vào gác gỗ của tửu quán. Bên trong vòng tròn bọn thị vệ dựng lên, ánh mắt Chu Doãn Văn cùng Tiêu Phàm ngạc nhiên nhìn Thái Hư lão đạo đang đắc ý cười hắc hắc, tay áo lòi thoi lách thép buông xuống. Chỉ nghe thấy tiếng đình đình đang đang của kim loại rơi xuống mặt đất. Hơn mười mũi tên không thiếu một cái toàn bộ rơi trên mặt đất, mũi tên đen kịt như u quang. Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn biến sắc, ngẩng đầu nhìn nhau, trán hai người không hẹn mà gặp cùng đổ mồ hôi lạnh chậm rãi chảy xuống.

Sự yên tĩnh trên đường phố biến mất, sát khí chột hiện.

Cửa sổ gỗ của tửu lầu bỗng bị người hung hăng đá vỡ, mảnh gỗ bị vỡ vụn rơi khắp nơi. Hơn mười tên hắc y nhân đeo miếng vải đen che mặt theo một trật tự nối tiếp nhau nhảy xuống. Vừa chạm đất, trong tay mỗi người lóe lên thanh cương đao ánh lên màu xanh. Bọn hắc y nhân bay vút lên mũi đao trực chỉ hướng Chu Doãn Văn. Từng đạo ánh sáng lam sắc hiện ra hiện lên trong không trung, tức thì sát khí bùng lên, thiên địa như hôn ám, tiêu điều xơ xác.

Sắc mặt Chu Doãn Văn tái nhợt như tờ giấy trắng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Tín ngưỡng trung thành

Đột nhiên xảy ra, không có dấu hiệu báo trước. Từ đầu đến bây giờ đám thích khách chưa từng nói qua một câu. Hết thấy đều trầm mặc tiến hành, cung tên một kích không trúng liền cầm cương đao vọt tới. Bọn họ là tử sĩ, tử sĩ chỉ có vì chủ nhân mà sống, nhất nhất làm theo mệnh lệnh của chủ nhân cho dù có mất đi cả tính mạng cũng không tiếc.

Mệnh lệnh của tất cả bọn chúng đó là:

- Chu Doãn Văn nhất định phải chết!

Tình thế rất nguy cấp. Chu Doãn Văn cải trang xuất hành chỉ dẫn theo hơn mười tên thị vệ thân cận. Mà bọn hắc y nhân thích khách che mặt này ít nhất cũng có ba mươi người, lại có phản ứng nhanh nhẹn, thân pháp nhẹ nhàng. Hiển nhiên thân thủ rất không tệ.

Trong điện ảnh chớp trước đám thích khách bao giờ mồm cũng văng nước miếng tung tóe hô lớn “Cầu hoàng đế ta giết ngươi!”. Nhưng đám thích khách này không nói không rằng liền cầm cương đao vây thành một vòng tròn quanh trận tuyến bảo vệ của bọn thị vệ Chu Doãn Văn.

Để trở thành thị vệ thân cận bên hoàng đế tương lai Minh triều thì phải qua cuộc tuyển chọn từ hàng trăm hàng ngàn thị vệ trong cung đương nhiên không phải là hạng người kém cỏi, không có năng lực. Trên thực tế bọn họ mỗi người thân thủ đều cao tuyệt, trải qua chiến trận. Hơn nữa hiểu được chiến thuật liên thủ hợp kích trong quân đội.

Trông thấy đám thích khách vọt tới, bọn thị vệ bất động giữ nguyên trận địa, đợi tới thời điểm bọn thích khách chém cương đao tới gần. Bọn thị vệ đao trong tay gạt một tiếng mạnh mẽ giương lên nghênh địch. Hơn mười người thân hình nho nhỏ cùng hét lên một tiếng triển khai trận địa phòng ngự. Bọn thị vệ ba người một tổ hỗ trợ lẫn nhau, một tiến một lui, vị trí không ngừng biến hóa, đón đao kiếm của bọn thích khách từ tứ phía đi tới. Không chút bối rối, mọi người làm thành một vòng tròn, đao kiếm trong tay vung lên mạnh mẽ không chừa lấy một chỗ hở, mặc cho thích khách đột phá từ tứ phía như thế nào cũng không tiếp cận được Chu Doãn Văn nửa bước.

Phốc phốc vài tiếng trầm đục. Mấy tên thích khách bị bọn thị vệ chém trúng chỗ yếu hại ngã xuống đất chết.

Tiếp theo lại là vài tiếng trầm đục vang lên, hai gã thị vệ thân cận cũng bị trúng đao, nhìn vết chém rõ ràng là trúng kích độc. Bọn thị vệ trúng độc ngã xuống chết ngay tức khắc. Những thị vệ ngã xuống, ngay lập tức các thị vệ khác xê dịch đội hình bổ sung lên vị trí khuyết thiếu. Trận hình phòng ngự vẫn như cũ không thể phá.

Ở trong, Chu Doãn Văn chưa từng gặp qua cảnh tượng đầm máu như thế. Giờ phút này khuôn mặt tuấn tú của hắn có chút trắng bệch, tay chân lạnh lẽo, hoảng sợ, hoàn toàn luống cuống. Đôi mắt không dấu được sự sợ hãi không tự chủ quay lại nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đỡ đỡ một lát, hắn cũng bị biến cố phát sinh ngay trước mắt dọa cho ngây ngời. Giờ phút này hắn đột nhiên sinh ra loại cảm giác mờ mịt và sợ hãi mãnh liệt. Chẳng lẽ trong lịch sử Chu Doãn Văn đã từng bị ám sát? Vì sao hắn lại không biết? Hoặc chính là lịch sử đã thay đổi chăng?

Hiểu rõ lịch sử đột nhiên thay đổi. Hắn không thể hoàn toàn nắm chắc. Đối với hắn mà nói, đây mới chính là sự tình khiến cho hắn sợ hãi nhất. Ưu thế của một người xuyên việt trong nháy mắt hoàn toàn biến mất. Tiêu Phàm hắn hiện tại chính là một bách tích triều Minh chân chân chính chính.

Không kịp suy nghĩ nhiều, chứng kiến ánh mắt hoảng sợ của Chu Doãn Văn, Tiêu Phàm lập tức hồi phục tinh thần. Một tay nắm lấy tay Chu Doãn Văn dẫn đường, một tay nắm lấy áo của Tiêu Họa Mi giống như xách hai con gà chết. Xoay người thối lui về phía sau. Phía sau ba người chính là cửa lớn nha môn, thích khách so với bọn thị vệ nhiều hơn, bọn hắn có thể chống đỡ không được bao lâu nữa. Vào nha môn có lẽ còn có một đường sinh cơ.

- Từ từ lui lại. Lui về phía cửa.

Tiêu Phàm lớn tiếng hét.

Bọn thị vệ lập tức hiểu ý tứ của Tiêu Phàm. Vì thế mở một đường ở phía sau đội hình. Tiêu Phàm mang theo Chu Doãn Văn cùng Tiêu Họa Mi hướng nha môn thối lui.

Đám thích khách vừa thấy đội hình có chút biến hóa liền biết Chu Doãn Văn có ý muốn lui vào nha môn. Nếu để bọn chúng lui vào nha môn rồi đóng cửa thì lần này đi ám sát có thể nói là thất bại hoàn toàn.

Vì thế bọn thích khách chợt gia tăng lực tấn công, bọn chúng liều mạng bỏ qua không bảo vệ những chỗ yếu hại của mình đánh tới. Mỗi một chiêu thức thì triển khai là một mạng đổi một mạng. Tả hữu hai đường chậm rãi phân ra hướng lỗ hổng phía sau bọn thị vệ vây lại.

Phốc phốc hai tiếng trầm đục, bọn thị vệ lại ngã xuống thêm hai tên.

Tiêu Phàm mắt chăm chú vào cuộc chiến giữa sân. Hai tay mang theo Chu Doãn Văn và Tiêu Họa Mi chậm rãi lui về phía sau. Khuôn mặt tuấn tú của Chu Doãn Văn sợ tới mức cắt ra không còn một chút máu. Nhưng ngược lại về mặt Tiêu Họa Mi vẫn lạnh lùng như cũ. Nàng căn bản giống như là trời sinh ra đã không biết sợ hãi. Người chết trước mặt đầy rẫy đến mức Tiêu Phàm cảm thấy mềm nhũn cả chân nhưng nàng lại không hề biểu hiện một chút cảm xúc sợ hãi. Đường như kẻ chết trước mặt nàng không phải là một con người mà là một con chó, một loài động vật nào đó.

Tiêu Phàm chẳng thèm để ý nét mặt của nàng. Bọn thị vệ che chở Chu Doãn Văn vừa đánh vừa lui đã thấy bóng đen chợt lóe phía sau. Một tên thích khách đã đột phá đội hình từ phía sau. Đao phong u quang run rẩy hướng phía đầu Chu Doãn Văn chém tới.

Tiêu Phàm kinh hãi, theo bản năng đem thân uấn éo dùng thân mình che chở Chu Doãn Văn đang kinh hãi trước mặt. Nỗi sợ hãi cùng mờ mịt trong lòng lại dâng lên mãnh liệt, một lúc sau thân thể đã đứng trước mặt Chu Doãn Văn. Hắn còn đang tự hỏi mình, vì cái gì? Vì cái gì lại có lần ám sát này? Vì sao mà lịch sử lại biến đổi? Chẳng lẽ duyên cớ là bởi vì mình xuyên qua? Lặng yên cái biến lịch sử theo một hướng khác. Chu Doãn Văn còn chưa được đăng cơ đã bỏ mạng ở chỗ này?

Đao phong dần dần tiếp cận. Tiêu Phàm cắn chặt răng, nhắm mắt lại, chờ đợi đến khoảnh khắc thân thể mình bị chém tới. Đang cố trấn áp nỗi sợ hãi trong lòng, đột nhiên hắn cảm thấy Tiêu Họa Mi đột nhiên giãy dụa thoát ra khỏi bàn tay hắn. Hắn kinh hãi quay đầu nhìn lại, đã thấy Tiêu Họa Mi giống như một tiểu hồ điệp cúi thấp xuống hung hăng hướng phía bụng tên thích khách chém xuống. Trong mắt tên thích khách mục tiêu của hắn chỉ là Chu

Doãn Văn, hoàn cảnh lúc ấy lại hỗn loạn như thế hấn làm sao có thể có tâm tư đề phòng kẻ khác. Mà nhất là kẻ đó lại là một tiểu cô nương xinh đẹp?

Vì thế tên thích khách may mắn đột phá đội hình kia chỉ cảm thấy bụng đau nhói, kêu lên một tiếng đau đớn liền gấp cong người xuống. Tiêu Họa Mi đã cứu được tính mạng Tiêu Phàm lúc nguy cấp. Nhưng nàng vẫn giống như cũ điên cuồng thừa dịp tên thích khách đang ăn quả đắng nàng xiết chặt tay xoay người đâm. Đối với tên thích khách hết đá lại đánh, cảm thấy chưa bỏ giận lại tiến lên đánh tiếp. Bộ răng trắng như tuyết nhe ra, hung hăng cắn một miếng vào cổ tay tên thích khách. Chứng bệnh điên cuồng này giống như một tín đồ thành kính điên cuồng dùng tính mạng của mình để bảo vệ đức tin, bảo vệ vị Thần trong lòng mình. Đối với Tiêu Họa Mi thì Tiêu Phàm chính là một vị thần mà nàng kính ngưỡng. Bất cứ một người nào làm tổn thương Tiêu Phàm nàng sẽ bắt kẻ tất cả một phen sống mái với hấn, nàng không tiếc hết thảy mọi thứ để có thể giết hấn chết.

Tên thích khách bị nàng cắn phải cổ tay kêu thảm thiết, trong mắt chợt hiện lên sát khí nồng đậm. Cầm thanh đao trong tay giờ lên đem một đao hướng nàng chém xuống.

Tiêu Phàm tim như muốn vỡ tan, bởi vì cách nhau quá xa không kịp giữ nàng lại. Chỉ có thể làm ngơ hết lớn:

- Họa Mi trở về! Không cần làm chuyện ngu ngốc.

Tiêu Họa Mi như mất điếc ta ngơ làm lơ không thém nghe lời hấn. Vẫn như cũ cắn chặt răng vào cổ tay tên thích khách, một khắc không buông. Một tia máu tươi từ khoe miệng nàng chảy xuống. Nàng giương đôi mắt nhìn tên thích khách, đôi mắt điên cuồng như muốn ăn tươi nuốt sống hấn. Ánh mắt có chút cừ hận, mang theo vài phần bướng bỉnh, kiên trì, cùng coi thường sinh mệnh.

Chỉ cần một khi nàng còn sống, nàng không cho phép bất luận kẻ nào làm thương tổn Tiêu Phàm. Đây là tín ngưỡng kiên định mà đơn giản trong lòng một tiểu cô nương. Tín ngưỡng, tín ngưỡng. Nó đáng giá để cho con người ta mang sinh mệnh của mình ra mà đặt cược, để mà bảo vệ nó.

Đao trong tay tên thích khách chém xuống, càng ngày càng gần lưng Tiêu Họa Mi. Từ thần như đang ngồi trong bóng đêm cười lạnh, chờ đợi đem thêm một vì sao gắn lên bầu trời. Đem sinh mệnh này thu vào trong túi. Khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh của Tiêu Họa Mi không có một chút biểu hiện sợ hãi nào, như một tín đồ tử vì đạo, lạnh lùng cười nhạt.

Phía sau tên thích khách, Tào Nghị đang trong trạng thái căng thẳng tột độ. Hấn chinh chiến đã lâu, người chết trong tay hấn thành đống, tất nhiên là không hề có chút sợ hãi cảnh tượng đồ máu trước mặt.

Hấn hiện tại rất là khiếp sợ. Ai? Ai dám đùa giỡn đi giết Chu Doãn Văn? Giết hấn ai là người có lợi nhất? Vì sao sáng sớm không thấy người bên cạnh lão gia phân phó? Đáp án miêu tả thật sinh động. Yến Vương, hấn dựa vào cái gì mà đối xử với ta như thế? Giờ phút này trong lòng Tào Nghị rất thê lương.

Thân là tướng lĩnh dưới trướng Yến Vương, hấn nguyện ý chết vì Yến Vương. Chỉ cần Yến Vương hấn có lệnh, mình có thể không có chút do dự rút dao giết chết Chu Doãn Văn trừ đi lỗi lo nhiều năm qua của hấn. Hấn đối với Yến Vương đều nhất mực trung thành có thiên địa chứng giám.

Nhưng vì sao chuyện ám sát Chu Doãn Văn quan trọng như vậy Yến Vương không nói với hấn một tiếng. Lại phân phó người khác động thủ. Chẳng lẽ Yến Vương lại không tín nhiệm hấn sao?

Còn có một sự thật tàn khốc khiến Tào Nghị càng cảm thấy trong lòng nguội lạnh. Nếu Chu Doãn Văn chết, thân là huyện thừa huyện Giang Phổ hấn tuyệt đối chạy không thoát khỏi liên quan, con thịnh nộ của Hồng Vũ Hoàng để cho dù hấn có chạy thì cũng liên tục bị truy sát. Cái chức quan nhỏ nhỏ như mình cũng có thể biết kết quả có thể xảy ra Yến Vương như thế nào lại không biết? Vì cái gì Yến Vương lại lựa chọn im lặng? Chẳng lẽ hấn vì đại cục, đã quyết định bỏ rơi mình? Tùy ý để bản thân mình bị Hồng Vũ Hoàng để tru di cửu tộc?

Tào Nghị, hấn bắt quả chỉ là một tên bỏ đi sao? Ta cũng đã từng chém giết bao người ở chiến trường, cũng đã từng cảm kích dũng mãnh xông lên phá cửa trước ba quân, Tào Nghị ta há lại là kẻ bỏ đi? Không ngờ Yến Vương nói bỏ là bỏ. Điện hạ. Quyền vị và sự trung thành cái gì nặng cái gì nhẹ?

Giương mắt nhìn khoảng cách một trượng bên trong ngày càng ngắn lại cùng thân sắc sợ hãi, kinh hoàng của Chu Doãn Văn mắt Tào nghị lộ vẻ kiên quyết. Thôi thì hôm nay ta liền vì Yến Vương điện hạ lập công, tự tay giết chết Chu Doãn Văn, phò tá điện hạ lên ngai vị. Tào Nghị ta đối với người có thủy có chung, không phụ lòng người cũng không phụ lòng chính bản thân mình.

Nhìn thì thể một tên thị vệ dưới chân, cương đao đã rời khỏi cánh tay nằm dưới đất. Tào Nghị mũi chân nhướng lên, cương đao liền bay lên không rồi rơi vào trong tay hấn. Khuôn mặt Chu Doãn Văn ngay trước mặt hấn, vào lúc hỗn loạn như thế này không có ai chú ý đến hấn chỉ cần hấn rung tay đem cương đao chém tới thì tính mạng Chu Doãn Văn tất nhiên khó mà giữ được.

Nổi bị phần cùng kiên quyết đan xen vào nhau, cảm xúc tràn ngập bên trong Tào Nghị. Cái gì là trung? Cái gì được gọi là nghĩa? Một đao rời tay, những giả dối, lọc lừa đều theo gió mà biến mất. Từ nay về sau sẽ cùng Tào Nghị hấn không có quan hệ.

Tào Nghị ta cho dù là một tên thất phu, cư nhiên trong năm bước lại có thể có được tính mạng Hoàng tử Đại Minh. Hoàng tử tuy là tôn quý nhưng sao có thể ngăn cản một tên thất phu đang cầm đao cách mình năm bước? Một khi đã quyết định, tâm niệm thay đổi thật nhanh, sát khí trong mắt Tào Nghị chợt hiện.

- Họa Mi! Trở về! Không cần làm chuyện ngu ngốc!

Một tiếng hét thê lương tuyệt vọng làm bùng tỉnh tâm can Tào Nghị. Hấn đưa mắt nhìn lại, Tiêu Phàm đang một tay gắt gao cầm tay Chu Doãn Văn nhưng về mặt đây tuyệt vọng nhìn chăm chăm vào một tiểu cô nương đang gắt gao cắn chặt tay một thích khách không chịu buông.

Tên thích khách khó khăn lắm mới đem mũi dao đâm đến sau lưng của tiểu cô nương.

Tào Nghị tức khắc cả kinh, cương đao trong tay không chút nghĩ ngợi liền bắn ra. Chỉ nghe thấy “suru” một tiếng, cương đao đã cắm vào cổ họng tên thích khách.

Cương đao đang hướng tiểu cô nương đâm xuống lập tức ngưng lại. Thích khách cả người như trong phút chốc bị hút hết sức lực. Thân thể run rẩy một hồi liền từ từ ngã xuống mặt đất.

Tiêu Họa Mi nói nồng miệng ngừng cắn, khoe miệng chảy đầy máu tươi, chính là máu của tên thích khách. Cổ tay hắn có vết răng cắn thật sâu đến nỗi có thể thấy được xương trắng bên trong. Họa Mi quay đầu, nhìn Tiêu Phàm mỉm cười, máu tươi liền theo khoe miệng chảy xuống. Nụ cười thoát nhìn hết sức dữ tợn cùng tà khí, giống như Tu La khát máu càng làm cho cảnh tượng đánh nhau càng thêm quỷ dị.

Tiêu Phàm thấy Tiêu Họa Mi được cứu trợ rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra một hơi. Thời khắc mà tên thích khách kia lấy dao đâm nàng, Tiêu Phàm cảm thấy dường như cả thế giới ảm đạm. Cũng may, nàng đã được Tào đại ca cứu. Nhưng nhìn cảnh tượng nàng cười mà máu tươi theo đó chảy xuống đập vào mắt khiến hắn kinh sợ. Đây chính là một tiểu cô nương mười hai tuổi a. Nàng tại sao lại hung ác như thế, như thế mà lại có thể bình tĩnh như vậy?

Tiêu Họa Mi nụ cười vẫn khờ dại như, giống như một thiên sứ phạm giới đầy xuống nhân gian. Hoạt bát hướng phía Tiêu Phàm chạy tới, hoàn toàn không chú ý tới cảnh tượng chém giết chung quanh. Trong mắt nàng hiện giờ chỉ có Tiêu Phàm, những thứ khác hết thảy chỉ là hư vô, ảo giác. Chỉ cần Tiêu Phàm của nàng không có việc gì, chết bao nhiêu người, chảy bao nhiêu máu, cùng nàng không có bất cứ quan hệ gì?

Đội cho Tiêu Họa Mi chạy đến gần bên người, Tiêu Phàm lập tức buông lỏng tay cầm Chu Doãn Văn. Sau đó hướng cái miệng nhỏ của Tiêu Họa Mi mà hung hăng đánh. Tiêu Phàm càng nghĩ càng sợ, lớn tiếng trách mắng:

- Ngươi có bệnh à? Người ta đang liều mạng. Ngươi một tiểu hài tử tới xem náo nhiệt làm gì? Làm ta sợ muốn chết!

Tiêu Họa Mi hi hi cười, không hề để ý lau khoe miệng đang dính máu. Sau đó vùi cái đầu nhỏ vào trong lòng Tiêu Phàm, giống như những tiểu cô nương cùng trang lứa đang làm nũng. Rất khó có thể tưởng tượng một tiểu cô nương hung ác vừa cắn tên thích khách và một tiểu cô nương đang làm nũng bây giờ.

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn Tào Nghị mỉm cười. Nụ cười tràn ngập cảm kích. Trong lòng hỗn loạn, là Tào Nghị cứu Họa Mi a. Hơn nữa Tiêu Phàm ánh mắt sắc xảo, hẳn biết lúc đó Tào Nghị ánh mắt hẳn vốn là muốn hướng Chu Doãn Văn ném dao tới. Nhưng mà vì Tiêu Phàm hẳn tuyệt vọng kêu một tiếng nên làm hắn buông tha kế hoạch ban đầu.

Bằng hữu, đây là bằng hữu a. Xuất thủ không hối hận, một người nam nhân có tình có nghĩa không cần nói lời hào hùng êm tai mà chỉ cần một đao rời tay chứng minh hết thảy.

Tào Nghị cũng nhìn Tiêu Phàm nhàn nhạt mỉm cười. Nụ cười như cũ tuy có chút tràn ngập mâu thuẫn, nhưng thần chí cũng đã rõ ràng. Vào lúc Tiêu Phàm kêu to một tiếng kéo hắn thoát khỏi ma chướng như Phật âm Phạm xướng khiến tội nghiệt biến mất. Ánh mắt hắn vừa mới nặng nề trở nên thanh tỉnh.

Hai người nhìn nhau cười, hết thảy mọi việc đều không cần nói, hiểu ở trong lòng là đủ rồi.

Bên ngoài chém giết càng kịch liệt, thích khách cùng bọn thị vệ thi thể nằm đầy một chỗ, song phương đều đã thông suốt không ngại từ thì ta vong. Nhưng bọn thị vệ ít người, đã dần dần không chống đỡ nổi.

Tiêu Phàm nắm tay Chu Doãn Văn, hướng cửa lớn nha môn thối lui.

- Cùng nhau trở về! Từ thủ đại môn.

Tiêu Phàm quát lớn, Chu Doãn Văn bị dọa tới mức thất thần, một đường nửa tỉnh nửa mê bị Tiêu Phàm cầm tay lôi chạy trốn. Tiêu Phàm chỉ cần thay hắn hạ lệnh. Bọn thị vệ chỉ còn năm sáu người nghe vậy đồng thanh đáp ứng một tiếng, đánh thêm một vài chiêu rồi dần dần lui về phía sau.

Bọn thích khách còn những hơn mười người, thấy Chu Doãn Văn lui về phía cửa nha môn, biết tình thế đã khó挽回. Nhưng Yến Vương điện hạ lệnh chính là lệnh chết. Không phải Chu Doãn Văn từ thì là bọn hắn vong. Vì thế bọn thích khách không cam lòng lại xúm đi lên. Bọn họ là tử sĩ, phải hoàn thành nhiệm vụ.

Vì thế bên ngoài cửa nha môn nhất thời lại là một trận chém giết kịch liệt.

Thái Hư đứng một bên bàng quan như không có chuyện gì xảy ra thật lâu. Tròng chém giết thảm thiết bên ngoài dường như hắn không phát hiện ra. Thậm chí còn có chút nhàm chán đem ngón tay gãi lên ngoài lỗ mũi. Cảnh giới người xuất gia đặt mình ở ngoài hồng trần được hắn ta biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Thấy Tiêu Phàm hướng trong nha môn thối lui, Thái Hư cũng phát tay áo, hướng theo phía Tiêu Phàm đã đi theo vào. Tiêu Phàm lại vừa khéo đưa tay ngăn cản Thái Hư. Thái Hư ngăn người:

- Làm sao vậy? Không phải ngươi nói là lui sao?

Tiêu Phàm nghiêm túc nhìn hắn, nói:

- Chúng ta thì có thể lui nhưng sư phụ người không thể lui.

Một thân công phu cao tuyệt như vậy lại đi sợ chết. Thật là phí phạm một thân công phu a...

Thái Hư từ trong mắt Tiêu Phàm nhận thấy được ánh mắt xấu xa quen thuộc, khôn khỏi cảm thấy cả người run lên:

- Người muốn làm gì?

Tiêu Phàm đẩy hấn ra phía bên ngoài, sau đó còn cảm thấy chưa đủ hướng cái mông hấn hung hăng đá một cước.

- Hộ giá a sư phụ.

Thái Hư bị đập kêu oa oa thảm thiết. Thất tha thất thểu hướng phía bọn thích khách đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Thần công sơ thành

Thối lui về bên sau cửa lớn của huyện nha, toàn thân Chu Doãn Văn mới giật mình tỉnh lại.

- Có thích khách! Nhanh hộ giá nha!

Chu Doãn Văn hét lên.

- Điện hạ, tiết kiệm khí lực đi, mọi người không phải đang hộ giá hay sao?

Tiêu Phàm bình tĩnh nói.

Thị vệ đều chết một nửa hấn mới nhớ tới gọi hộ giá, sớm quá đi mà?

Ngoài cửa lớn, về mặt Thái Hư bị phần oa oa kêu to, lao đảo tránh chiêu giữa đám thích khách.

- Sư phụ người thực dũng cảm.

Chu Doãn về mặt tràn đầy tán thưởng. Hấn vì Thái Hư xả thân hộ giá mà cảm động a.

Tiêu Phàm mang vẻ mặt hãnh diện, khiêm tốn thay sư phụ nhận sự tán thưởng của điện hạ.

Đúng thế, phải nhìn xem đó là sư phụ của ai, người tầm thường sao được ta bái làm thầy? Chọn sư cũng phải chọn những người có tình có nghĩa như vậy a.

Lời nói còn chưa dứt, Thái Hư một bên đánh một bên chửi ầm lên:

- Tiêu Phàm người ..tên nghiệt đồ này, người tên vương bát đản này dám tính kế với bổn đạo gia à. Người đây là đẩy ta vào trong hố lửa đây a! Người hãy chờ bổn gia đi, ta sẽ không để cho người yên đâu

Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn hai mặt nhìn nhau, trên mặt hai người nhất thời liền xấu hổ

- Aha ha ha, sư phụ ta lại nghịch ngợm rồi. . . Người thích vừa đánh nhau vừa la mắng vài câu như vậy mới tăng thêm được sát khí, ta cũng đã quen rồi.

Mặt mũi Tiêu Phàm đẩy về sừng nịnh, nhìn vào hai lão già đang liều mạng với Thái Hư trên sân.

- Ah, hóa ra là như vậy. tính tình của lệnh sư đúng là.

Chu Doãn Văn cười hắc hắc

Hơn mười người tên thích khách đang vây công Thái Hư, Thái Hư dù là võ công cao cường đến mấy nhưng bị đám thích khách này vây công lại cũng không khỏi luống cuống tay chân. Đại môn huyện nha, chỉ còn lại năm sáu tên thị vệ đứng trước cửa, cảnh giác chăm chú nhìn vào khoảng giữa sân.

Mà Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn trốn bên trong đại môn lại không khỏi nhin cười..

Tuy vẫn còn đang gặp nguy hiểm nhưng sắc mặt Chu Doãn Văn hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, trên mặt cũng đã khôi phục lại vài phần huyết sắc, vẻ mặt cũng đã trấn định hơn. Trải qua sự việc lần này thì hẳn mới có thể rút ra được bài học, lần đầu tiên hẳn cảm thấy việc tranh quyền đoạt vị tàn khốc như thế nào, trong nội tâm hẳn lúc này như được ánh sáng chân lý chiếu rọi, thì ra trên đời này có nhiều thứ cũng không đẹp tốt, nhân nghĩa bị bỏ rơi, tà ác đang thắng thế.

- Tiêu huynh, người vừa rồi ngăn tại phía trước ta, phần ân tình này, ta sẽ ghi ở trong lòng, nhớ suốt đời a.

Chu Doãn Văn nói lời này vừa lúc con mắt cùng nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm, thần sắc chưa bao giờ thật tình như lần này.

- Đừng. Đừng nên nhớ, người sẽ không phải thành quỷ cũng không bỏ qua cho ta chứ?

Tiêu Phàm nhàn nhạt cười:

- Người hay là đừng nên nhớ đến ta là tốt hơn, người càng nhớ thì Hoàng tử phụ người lại càng xem trọng ta. Đến lúc đó thì lão nhân gia hạ một đạo thánh chỉ buộc ta phải lên kinh thì Trạng Nguyên, cái đó chẳng phải làm cho ta không sống được nha. ...

Sắc mặt Chu Doãn Văn liền giãn ra, rồi cười to:

- Trạng Nguyên thì tính làm cái mắm gì, người tuy là dốt đặc (một chữ bẻ đôi cũng không biết) ta nếu như là Hoàng đế thì sẽ phong cho người làm chức quan to hơn Trạng Nguyên, tên Trạng Nguyên cùi bắp kia thấy người cũng phải quý xuống hành lễ nữa. Nhân sinh như thế, chẳng phải khoái chăng?

Hắn nói lời nói này cũng có vẻ là vui đùa, cũng có thể là một lời hứa hẹn.

- Thảo dân xấu hổ. . . Không dám nhận.

Tiêu Phàm kinh sợ.

Lúc này tên cầm y giáo úy Viên Trung về mặt sột rục đi tới, gấp giọng nói:

- Điện hạ, tình thế không ổn nơi này quá nguy hiểm. Mời điện hạ nhanh chóng lui khỏi nơi này. Hạ thần sẽ phái hai gã thân quân bảo hộ ngài, chúng ta sẽ bám trụ lại chỗ này cùng đám thích khách kia.

Chu Doãn Văn nhìn vào giữa sân thấy đám thích khách đang cùng đánh nhau sống chết với Thái Hư. Lúc này, đầu tóc Thái Hư bù xù, bộ dạng chật vật, niềng thở hổn hển. Đám thích khách kia công kích cực kỳ nguy hiểm cho dù võ công cao tới đâu thì cũng chỉ là một phu chi dũng (làm sao có thể PK lại được đám sát thủ đã được huấn luyện này?)

Chu Doãn Văn liếc mắt nhìn Tiêu Phàm, sau đó chậm rãi lắc đầu:

- Không, ta không đi đâu. Ngay ban ngày ban mặt ngay dưới chân Thiên tử mà có kẻ dám hành thích Thái Tôn đương triều, chẳng lẽ Đại Minh ta không có vương pháp sao?

Nói xong Chu Doãn Văn chăm chăm vào Viên Trung nói:

- Tà không thể thắng chính, Cô (tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến) là thái tôn đương triều, mà bị mấy tên cùi bắp này dọa tới mức chạy trốn chết sao, sau này Cô làm sao mà ngẩng cao đầu làm người? Tương lai, làm sao có thể diện để thống ngự hàng vạn hàng nghìn con dân Đại Minh ta? Cô không lui! Cô sẽ đứng tại nơi này xem các người đường đường chính chính tru sát nghịch tặc. Nếu các người có chết trận, thì cô cũng nguyện lấy thân mình hi sinh vì quốc gia.

Viên Trung nóng nảy:

- Điện hạ, tình thế nguy cấp, lúc này không thể khí phách, điện hạ là quốc trử (Cháu gọi hoàng thượng bằng ông, sau này vua chết thì nó được lên kế vị) của Đại Minh nếu bị tổn thương thì hạ thần cũng khó có thể thoát tội chết, mời điện hạ tránh lui.

- Viên Trung, ý cô đã quyết người không cần khuyên nữa mau đi giết địch đi

Về mặt Chu Doãn Văn kiên định

Viên Trung bất đắc dĩ nhìn về phía Tiêu Phàm:

- Tiêu công tử, ngài có thể giúp ta khuyên giải vài câu. ...

Tiêu Phàm cười cắt ngang hắn, nói:

- Viên giáo úy, một khi Thái Tôn điện hạ đã quyết ý không lui, vậy thì không lui nữa. Hôm nay, những tên thích khách này tại chỗ này phục kích điện hạ rõ ràng là đã có mưu tính từ trước. Nếu điện hạ rút lui từ cổng sau của huyện nha, người làm sao biết được không có mai phục? Như thế không bằng mọi người cùng tập trung lại một chỗ, không cần phải phân tán binh lực.

Viên Trung nghĩ nghĩ, cảm thấy Tiêu Phàm nói cũng rất có lý thì hắn liền cảm hận dẫn chân nói:

- Tốt lắm, như vậy hôm nay chúng ta liền đánh bạc một ván, cũng thế bảo vệ cho điện hạn được bình an!

Nói xong Viên Trung liền giương thanh đao trong tay lên, lạnh lùng nói với mấy tên thị vệ đang đứng canh cửa:

- Lur lại hai người bảo vệ điện hạ, còn lại theo ta lên giết mấy tên thích khách kia.

Lúc này trên sân, Thái Hư đang cùng sống chết với bọn thích khách. Hắn tránh trái tránh phải, luống cuống tay chân để tránh những sát chiêu của đám thích khách. Hắn một bên trốn, một bên hồn hên rống to:

- Tiêu Phàm, tên vương bát đần nhà ngươi mau đến hỗ trợ a. Chậm một chút nữa là bản đạo mọc cánh hóa thành tiên rồi.

Tiêu Phàm chà xát tay vôi la lên:

- Sư phụ, ngài chịu khó rang chịu đựng trong chốc lát, thần công của đồ nhi còn chưa luyện thành.

Thái Hư bị phần nói:

- Khi nào ngươi luyện xong thần công thì hãy báo thù cho vi sư a.

Tiêu Phàm trong lòng cũng nóng như lửa đốt. Thái Hư là sư phụ của hắn, quen nhau lâu như vậy tất nhiên hai người cũng sẽ có cảm tình với nhau. Tuy ngày thường hắn đối với vị sư phụ này không tôn kính cho lắm nhưng hiện tại tình thế Thái Hư nguy cấp mà hắn lại không thể giúp đỡ được gì, chỉ có thể đứng bên cạnh mà sốt ruột, quả thật làm cho người ta lo âu.

Lúc này trong lòng Tiêu Phàm có chút hối hận, nếu lúc trước chuyên tâm theo Thái Hư học tập thì hiện tại hắn cũng có thể giúp đỡ một ít. Tuy rằng không thể giết được những tên thích khách kia nhưng ít nhất vẫn có thể làm loạn để cho Thái Hư có thể giảm bớt một chút áp lực.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm thì khép hai ngón tay phải lại, hắn quyết định thử một lần. Thích khách cho dù võ công có lợi hại như thế nào? Bọn họ cũng mặc quần, niên đại này không có dây chun, quần của đàn ông thì toàn bộ dùng dây vải buộc lên, cái môn tiên nhân như ý chỉ này chỉ có thể cởi dây yếm của đàn bà, theo lý thì chắc cũng có thể cởi dây lưng của đàn ông

Thử xem a, tình thế đã rất không ổn rồi nếu chậm thêm một lát nữa thì mọi người thật sự sẽ đều chết ở chỗ này.

Tiêu Phàm nhắm mắt lại, cố gắng hồi tưởng đến khẩu quyết vận công mà Thái Hư truyền cho hắn. Sau đó, tập trung tinh thần, hai ngón tay khép lại vươn về trước, hai mắt bỗng trợn lên, ánh mắt sáng lạnh như điện, ngón tay chỉ xa xa lạnh lùng quát:

- Mở

Một màn ngạc nhiên sinh ra.

Một gã giơ đao đang định hướng trên đầu Thái Hư đánh xuống chợt thấy hai chân lạnh run, hắn cúi xuống nhìn thì ngạc nhiên cái quần mình đang mặc vô duyên vô cớ bị tuột xuống. Hơn nữa, cái quần xip đáng thương của hắn lại treo ở cổ chân thành một đoàn. Cái cần tăng dân số(cái gì thì ai cũng hiểu nhé :88) lộ ra một đám lông xù, ngao nghể đứng yên trong gió lạnh như đập tuyết tằm mai trong hết sức xinh đẹp.

Thái Hư cũng ngây ra một lúc, tiếp theo liền giận tím mặt:

- Sĩ khà sát bất khả nhục(giết thì giết mọy đi, đừng có làm nhục) ngươi muốn giết bản đạo giết cũng được không ngờ lại lại lỏa thể để dụ dỗ ka, bản đạo tuyệt không bị mắc lừa đâu! Ngươi chết đi!

Thái Hư duỗi tay đánh ra một chưởng, tên thích khách đang ngăn người ăn được một chưởng bỗng bay ra ngoài như điều đứt dây.

Tiêu Phàm thấy một chiêu của mình thật sự lại hiệu quả, không khỏi mừng như điên hướng đến Chu Doãn Văn hưng phấn cười nói:

- Chúng ta được cứu rồi! Ha ha, thần công của ta đã được luyện thành rồi.

Chu Doãn Văn không chú ý đến tính hình của hắn, thấy bộ dạng Tiêu Phàm như một tên điên vẻ mặt như đưa đám nói:

- Xong rồi, xong rồi trời tuyệt ta rồi. Đã không đánh lại đám thích khách, hiện giờ lại có thêm một tên điên nữa.

Tiêu Phàm không có để ý đến hắn. Thấy năng lực của mình lại có hiệu quả như vậy, liền chuyên tâm nhắm mắt lại tiếp tục dùng phương thức độc đáo này để hỗ trợ bọn thi về và Thái Hư đang chém giết.

- Mở ra!

- Mở ra!

- Mở ra!

Vì thế, trên sân đám thích khách liền lâm vào cảnh ngộ bất hạnh.

Từng cái dây lưng của bọn chúng rơi xuống, khó phía sau tiếp trước đích đến rơi xuống, cả một đám quang đầu giờ đao, đầu đầy mồ mịt đích hai mặt nhìn nhau. Ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, là ai? Tên cao thủ trốn ở nơi nào lại có thể kéo khổ của bọn chúng xuống?

Đám thích khách không hiểu chút nào nhưng Thái Hư lại bạo phát. Hắn đang tiến nhập vào trạng thái cuồng bạo (điên cuồng)

Hắn chiến đấu mạnh mẽ, xuất thủ mạnh mẽ hơn nhiều. Về mặt già nua cũng không khỏi co rút lại.

- Các ngươi, mấy tên vô si bại hoại này ngang nhiên lỏa thể để hạ nhục bản đạo à! Các ngươi tưởng rằng bản đạo dễ bị ăn hiếp sao? Đi tìm chết đi.

Ngắn như vậy, nhỏ như vậy, để lộ ra ngoài như vậy mà ngươi vậy mà không biết xấu hổ, đi chết đi!

Bởi vậy đó có thể thấy được lòng tự trọng của Thái Hư lão đầu nhi này rất lớn. Hắn chịu không nổi cảnh bị người khác vũ nhục. Đặc biệt đây là một loại vũ nhục rất mạnh, một khi hắn bị đá kích như thế sẽ giống như người sói biến thân vào đêm trăng tròn.

Phanh Phanh liên tiếp vài chưởng mấy tên thích khách liền bị Thái Hư đánh bay. Bọn thị vệ liền tiến đến, đem tên thích khách chém xuống thêm vài đao nữa coi như là quà tặng khuyến mãi cho nó.

Tình thế bỗng nhiên hoàn toàn thay đổi.

Đám thích khách không kịp phòng bị liền bị Thái Hư đánh cho mức hoa dung thất sắc, lại thêm mấy tên thị vệ đứng bên cạnh đứng chờ ở bên đâm thêm vài đao nữa. Cả đám thích khách liền chết hết chỉ còn lại một tên duy nhất.

Chu Doãn Văn mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn về Tiêu Phàm lúng ta lúng túng nói:

- Cái kia, vừa rồi... Đều là do ngươi làm hay sao?

Tiêu Phàm thu chỉ, phong phạm như một cao thủ tuyệt thế ngạo nghễ hừ hừ.

Trong sân, chỉ còn sót lại một gã thích khách. Thấy đại thế đã mất, không thể cứu vãn được nữa trong mắt hắn liền hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Tào Nghị đứng một bên vẻ mặt liền ngưng tụ, bước ra phía trước vài bước về phía tên thích khách, chỉ thấy ánh mắt tên này có vẻ quen thuộc, làm sao Tào Nghị có thể quên được ánh mắt này?

Hai người đứng đối diện nhau, sau cả nửa ngày trầm mặc. Rốt cuộc, Tào Nghị cũng mở miệng, ngữ khí nói ra vô cùng bi thương:

- Vì Sao?

Thích khách chậm rãi lắc đầu.

Tào Nghị nắm chặt nắm đấm, Chu Doãn Văn đứng sau lưng hắn có vài lời muốn nói nhưng cuối cùng cũng không mở miệng ra được. Tào Nghị không cam lòng, hắn thật sự không cam lòng cho dù hắn chỉ là một con cò bị chủ nhân vứt đi thì cũng phải nói cho hắn một tiếng? Hắn đã tận tâm với Yên Vương nhiều năm, chẳng lẽ cuối cùng hắn bị vứt bỏ, ngay cả vì sao mình chết cũng không biết?

Thích khách vẫn như cũ không nói một lời.

Tào Nghị biết rõ, thích khách làm việc có quy củ của thích khách. Hoặc là hoàn thành nhiệm vụ hoặc là thất bại mà chết.

Chậm rãi cúi xuống, Tào Nghị chậm chậm nhặt thanh đao từ dưới đất lên lạnh lùng nói:

- Đã vậy, ta sẽ tiễn ngươi đi một đoạn đường.

Dứt lời Tào Nghị liền giương đao lên.

Sau lưng Chu Doãn Văn vội la lên:

- Chậm đã, lưu hắn lại để điều tra...

Viên Trung lắc đầu nói:

- Điện hạ những tên này là tử sĩ, hỏi cái gì cũng không được, lưu lại cũng chỉ thêm vô dụng.

Dứt lời, Tào Nghị đã đi đến trước mặt tên thích khách. Một đao chém lên thích khách, chỉ thấy thấy máu từ cổ hắn nhàn nhạt chảy ra sau đó phun ra mãnh liệt hơn. Ánh mắt tên thích khách nhẹ nhõm, bình tĩnh nhìn Tào Nghị tựa như mang theo vài phần áy náy, thân thể lay động hai cái rồi cục cũng ngã xuống đất mà chết.

Gió lạnh thổi ngang qua làm bay tấm khăn che mặt của tên thích khách lộ ra râu bạc trắng bóng bèn, đúng là lão nô bộc của Tào Nghị.

Cương đao trong tay Tào Nghị rơi xuống, thần sắc mờ mịt chẳng biết suy nghĩ gì.

Thích khách đã chết, bên trong đại môn huyện nha lúc này về mặt Chu Doãn Văn vô cùng hưng phấn đối với Tiêu Phàm vô cùng cảm kích nói:

- Hôm nay may mà người chỉ chỉ trở trở đám thích khách..

Tiêu Phàm cười cười, lời này thực không được tự nhiên cho lắm.

- Sau khi trở về ta sẽ hướng hoàng tử phụ thưởng công cho người... .

Tiêu Phàm vội vàng lắc đầu cự tuyệt nói:

- Bảo vệ điện hạ bình an là bổn phận của thảo dân, thảo dân nào đâu dám kể công.

- Như vậy sao được, hôm nay nếu không có người đại triển thần công thì ta sớm đã bị đám thích khách kia giết chết. Người đối với ta có ân cứu mạng, có công thì nhất định phải có thưởng.

Tiêu Phàm cuống quýt khoát tay, lời nói cự tuyệt rất kiên định:

- Thật sự không cần, điện hạ thảo dân cảm thấy hổ thẹn.

Cũng không phải Tiêu Phàm sĩ diện mà nói láo, lĩnh nhận công lao này không phải là một ý kiến hay, kéo quần của địch nhân mà lập công, sao có thể nói với người khác?

Nếu như Chu Nguyên Chương mặt rồng cực kỳ vui mừng mà phong hấn làm “Ôi tóa công” (Hèn mọn bi ổi công) hay là “Kéo khó hầu” (Tuột quần hầu) thì hấn có sống được hay không cơ chứ?

Chu Doãn Văn thấy thái độ kiên quyết của Tiêu Phàm liền cảm động, nhìn Tiêu Phàm vô hạn thôn thức nói:

- Tiêu huynh thật sự là một người tốt a.

Tiêu Phàm cười không thôi:

- Đúng vậy, đúng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Vào kinh đi thi

Lúc này, Tả quân đô đốc đã dẫn quân sĩ đến bao vây Giang Phổ huyện chật như nêm cối (con kiến cũng không thoát ra được) tra đồng đảng của thích khách, ai có bộ dạng khả nghi lập tức liền bị tra hỏi.

-Người biết lần này là kẻ nào sai người đến ám sát người sao?

Tiêu Phàm nhìn các binh sĩ đang bận rộn nhàn nhạt hỏi.

Chu Doãn Văn trầm nghĩ nghĩ, sắc mặt liền cười lạnh:

- Còn có thể là ai? Còn kẻ nào nữa, ngoài tên muốn làm hoàng đế kia.

Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn nhìn nhau cười cười, cả hai đồng thời duỗi tay chỉ về phương bắc. Rất ăn ý.

- Nếu lần này ta chết đi, quốc gia coi như mất thái tử. Hoàng tử phụ thì đã già rồi tất nhiên sẽ lập người kế thừa, trong tất cả các Vương gia duy nhất chỉ có Yên vương là người thông tuệ nhất lại được Hoàng tử phụ yêu mến. Ngoài hấn ra thì còn có kẻ nào nữa.

- Hiện tại, người đã bình yên vô sự, việc ám sát người đã thất bại. Hoàng thượng nếu biết, sẽ không hoài nghi hấn sao?

Chu Doãn Văn lắc đầu cười khổ:

- Hắn rất được Hoàng tổ phụ tín nhiệm hơn nữa Bắc Bình lại cách kinh thành khá xa. Hắn đã vô số lần lập chiến công, lại được Hoàng tổ phụ ban cho là người “trung dũng nhân hậu”, tổ phụ căn bản sẽ không hoài nghi đến hắn.

Tiêu huynh nói:

- Vậy thì lần ám sát này.

Chu Doãn Văn thờ dài:

- Việc này căn bản là giấu không được, người hãy xem đi Hoàng tổ phụ sẽ thanh tẩy triều đình, lại là một phen gió tanh mưa máu rồi.

Hoàng Thái tôn gặp chuyện tại Giang Phổ huyện hơn nửa đám thị vệ hộ giá bên cạnh lại chết hơn một nửa.

Kinh sư chấn động, Triều đình chấn động!

Chu Nguyên Chương mặt rùng rợn giận dữ, Ứng Thiên phủ rung chuyển bất an. Tri huyện Giang Phổ Hoàng Duệ Đức liền bị chém đầu, đến vì sao bị mất đầu hắn cũng không thể biết. Hắn còn đang dự định làm thế nào để có thể quay về Giang Phổ để đoạt lại quyền lực thì đột nhiên một đám quân sĩ vào phủ hắn lôi hắn đi, cả nhà đều bị áp giải.

Huyện Giang Phổ từ trên cho đến dưới đều bị thanh trừ, ngoài Tào Nghị có công hộ giá được Chu Nguyên Chương ban thưởng thì còn lại đều bị chém đầu.

Chu Nguyên Chương thật sự tức giận rồi. Giữa ban ngày, ngay dưới chân thiên tử lại có kẻ trắng trợn hiển nhiên dám hành thích người kế thừa ngôi vị hoàng đế này. Chẳng lẽ thiên hạ Đại Minh vẫn còn tồn tại nguy cơ, chẳng lẽ Chu Nguyên Chương ta lại không thể hoàn toàn nắm chắc Đại Minh vương triều trong tay sao?

Đây là có kẻ ngang nhiên dám hướng về vị vị hoàng đế khai quốc của vương triều nhà Minh khiêu khích a.

Năm thứ mười ba Hồng Vũ, Hồ Duy Dung bắt đầu mưu phản. Đến năm thứ hai mươi sáu Hồng Vũ, Lam Ngọc cũng mưu phản. Chu Nguyên Chương tra xét Hồ đảng cùng Lam đảng trước sau hết mười ba năm. Liên lụy nhiều người từ tự công bá hầu cho đến văn võ bá quan trong triều. Tổng cộng hơn bốn vạn người liên lụy liền bị tru sát, lúc này mới khiến cho triều đình và dân chúng rõ ràng, tất cả các công thần hay võ tướng đều đã chết. Tự đáy lòng Chu Nguyên Chương cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn cảm giác được cả thiên hạ này đều thuộc về họ Chu rồi, lưu lại cho hậu tôn, để một giang sơn vững như thiết cho hậu tôn là việc hắn phải làm, cũng đã làm xong.

Nhưng mà sự tình qua vừa mới ba năm, Hoàng thái tôn liền gặp ám sát. Chu Nguyên Chương liền tức giận, trong lòng cảm thấy kinh hãi.

Là ai? Còn có ai bị ta không để ý đến? Cả văn võ công khanh trong triều đình còn ai dám có dã tâm mưu toan phá hoại vương triều Đại Minh của ta? Một cỗ sát khí thô bạo từ đáy lòng Chu Nguyên Chương tràn lên. Vì muốn thiên hạ của Chu gia yên ổn, hắn sẽ không ngại một lần nữa mà xuống tay, cho dù chết cả trăm vạn dân mà đối với đời sau của Chu gia có lợi thì hắn sẽ không do dự mà làm thẳng tay.

Hắn muốn cho tên hành thích xem thật kỹ, Chu Nguyên Chương ta nếu bức lên thì sẽ giết người như điên, khiêu khích ta thì không có kết cục tốt đâu!

Thích khách đều là từ sĩ cũng không sao, kẻ chủ mưu phía sau cũng không sao, mượn những kẻ đầu lia khỏi cỗ này để Chu Nguyên Chương giải phóng oán khí.

Sau ngày đầu tiên Chu Doãn Văn gặp chuyện thì nha môn huyện Giang Phổ đều bị thanh trừ chỉ còn lại vốn vẹn Tào Nghị

Ngày hôm sau, Kinh sư ứng thiên phủ doãn bị chém, phủ thừa, tri trung và những người có liên quan đều bị xét hỏi, cùng ngày liền bị chém trước chợ.

Ngày thứ ba, bãi miễn Hình Bộ Thượng thư Hạ Thứ, bãi miễn Hình Bộ Tả Hữu thị lang, trăm Tả Đô Ngự Sử Lai Cung, Tả Đô Ngự Sử Đặng Văn Khanh được ban cái chết.

Ngày thứ tư, bãi miễn Lại Bộ Thượng thư Đỗ Trạch, bãi miễn Lễ bộ Thượng thư Hanh Thái, Bắt đầu áp dụng vào năm Hồng Vũ thứ hai mươi sáu, tuyên chỉ bãi chức Hình bộ Thượng thư của Dương Tĩnh.

Ngày thứ năm, lại hạ đạo thánh chỉ trách phạt tri huyện Giang Phổ Hoàng Duệ Đức lui tới mật thiết với Lễ bộ Hữu Thị Lang Hoàng Quan, biếm xuống làm ngự sử.

Vì chuyện của Chu Doãn Văn mà triều đình và dân chúng một lần nữa bị thanh trừ kể từ sau vụ án Lam Hồ.

Lần thanh trừ này, ảnh hưởng đến tính mạng hơn một ngàn người. Nhất thời, trong triều đình mọi người đều cảm thấy bất an, hoảng sợ.

Đối với những người có công hộ giá như Viên Trung và bọn thị vệ thì được ban thưởng hai trăm lượng hoàng kim, thăng chức lên Bách Hộ. Những người hộ giá mà chết thì con cháu được tập ấm.

Tào Nghị đương nhiên được bổ nhiệm làm tri huyện huyện Giang Phổ, cùng phần thưởng kèm theo là hai trăm lượng hoàng kim.

Tuy nhiên, việc khiến người ta kỳ quái chính là Tiêu Phàm có công khá lớn hộ giá, nhưng Chu Nguyên Chương cũng không tở thái độ gì. Đã không

phong cho hấn chức quan gì, lại không thưởng hoàng kim. Chu Nguyên Chương dường như cố ý quên Tiêu Phàm rồi thì phải.

Thiên uy khó đoán, thiên ý cũng khó dò, nhưng Tiêu Phàm cũng rất bình tĩnh. Chu Nguyên Chương không phong thưởng cho hấn tất có dụng ý, có lẽ vẫn là câu nói kia "Mộc tú vu lâm, phong tất tồ chi" (Câu này trong "Luận vận mệnh" của Lý Khang thời Tam Quốc, Từ "Tú" ở đây ý nói là xuất chúng, nổi bật. Ý nói cây cao to trong rừng sẽ là cây "đón gió" trước tiên. Ý chỉ người hiền tài, xuất chúng thường hay bị đổ kỵ). Chu Nguyên Chương kỳ vọng vào hấn rất lớn tất nhiên sẽ không muốn hấn trở nên hiển hách quá sớm.

Đương nhiên, Tiêu Phàm cũng không muốn vì chuyện hộ giá mà được phong quan. Nếu Chu Nguyên Chương muốn phong hấn làm “ Còi khổ hầu...” vân vân gì đấy thì Tiêu Phàm có lẽ sẽ bị phần mà đập đầu vào móng mà chết để báo ơn vua a.

Không lâu sau đó, tại những vùng đất phong, chư vương sôi nổi chủ động dâng tấu, hướng Chu Nguyên Chương biểu trung (thể hiện sự trung thành), lại hướng hoàng thái tôn thăm hỏi, trong đó khẩn thiết nhất là Bắc Bình Yên vương.

Chu Nguyên Chương đối với biểu hiện của chư Vương cảm thấy rất thoả mãn.

Năm Hồng Vũ thứ hai mươi chín, cảnh gió tanh mưa máu trong triều đình chậm ra trôi qua.

Trong triều đình, Chu Nguyên Chương tung hoành ngang dọc chém đầu, bãi miễn chức quan khí thế ngất trời.

Ba người Tiêu Phàm vẫn như cũ, vẫn vui vẻ với cuộc sống của mình, Tiêu Phàm đối với việc chém giết của Chu Nguyên Chương vẫn không nói gì. Chính chủ gây ra thì ở Bắc Bình hưởng tiêu dao khoái hoạt, còn lão Chu người giết nhiều như vậy, chính chủ mưu con người cũng không động đến, cũng chỉ là tìm chỗ tiết khí, làm quỷ oan mà thôi.

Ba người Tiêu Phàm, Tiêu Họa Mi, Thái Hư sống trong sơn thần miếu thấm thoát mà đã một năm.

Mùa xuân, năm Hồng Vũ thứ ba mươi.

Ngày hai mươi ba tháng giết, kỳ thi tại Ứng Thiên học viện cuối cùng đã đến.

Sáng sớm, trời còn chưa sáng Chu Doãn Văn đã phái Viên Trung cùng xe ngựa đến đón Tiêu Phàm, còn gọi thêm mười tên hộ vệ đến chờ sẵn ở cửa miếu Sơn thần. Cậu học trò nhỏ Tiêu Phàm hôm nay muốn tham gia xuất sắc cuộc thi này.

Trước khi đi, Tiêu Họa Mi liền kín đáo đưa cho hấn một cái túi hương sau đó nhìn hấn cười cổ vũ.

Về mặt Thái Hư giả thần giả quỷ bấm đốt tay, nghiêm mặt nói:

- Bản đạo sẽ bói cho ngươi một quẻ, ý quẻ này là quẻ tốt, đại cát đại lợi này. Hôm nay, ngươi đi thi chắc chắn sẽ đỗ tú tài. Lần này xem như là bản đạo tặng cho ngươi một quẻ miễn phí, ngươi hãy mau hào hào mà đi thi đi.

Tiêu Phàm tròn mắt, quay đầu liền lên xe ngựa. Xe ngựa ung dung lắc lắc, hướng Ứng Thiên phủ đi tới.

Trên xe ngựa, Tiêu Phàm khách khí chấp tay với Viên Trung cười nói:

- Chúc mừng Viên giáo úy a, không phải gọi ngươi là Viên bách hộ mới đúng... ha ha, chúc mừng thăng quan nha.

Viên Trung cười cười, ấn tượng của Tiêu Phàm đối với hấn không tệ lần hộ giá trước nhờ có Tiêu Phàm giúp, mình mới được thăng quan, cho nên hấn có ấn tượng tốt hơn đối với Tiêu Phàm

Viên Trung ngồi trên ngựa ôm quyền, nghiêm mặt nói:

- Ngày đó, mặt tướng đa tạ Tiêu công tử đã ra tay giúp đỡ. Vinh nhục cá nhân đối với Viên mỗ không quan trọng, cũng không nghĩ đến cái gọi là thăng quan hay phát tài gì cả. Thái tôn điện hạ không có chuyện gì đó mới là việc vui, nếu ngày hôm ấy Thái Tôn có chút tổn thương nào thì Viên mỗ dù có chết trăm vạn lần cũng khó thoát khỏi tội... .

Tiêu Phàm âm thầm lưu luyến, lời nói này quá chí công vô tư rồi, dù sao hấn tuyệt đối không nói ba hoa, nếu không sao người ta là thân quân Cẩm Y Vệ, là một hạt giống tốt, đối với hoàng gia một lòng trung kiên.

Được rồi, đối với cái đề tài gì mà trung thành với Hoàng gia thì miễn bàn đi, Tiêu Phàm không phải là kẻ được học qua cái vấn đề này cho nên hấn không có suy nghĩ giống với Viên Trung

- Viên bách hộ, Thái Tôn điện hạ nói là mời mười tên tài tử đến làm bài thi hộ ta, còn nói rằng hấn rất nổi danh

- Lần này, thỉnh hấn xuất mã hấn còn không chịu tình nguyện nữa, ngươi có biết hấn là ai không?

Viên Trung lắc đầu nói:

- Mặt tướng là vũ phu, đối với việc này một mực chẳng biết gì, cũng chưa thấy qua vị tài tử kia.

Tiêu Phàm con mắt híp híp, cười nói:

- Thái Tôn điện hạ đối với người này rất tôn sùng, còn nói muốn ta đối tốt.

Người nào cũng dừng đắc tội hấn, khi dễ hấn, nếu không hấn sẽ âm thầm làm mấy chuyện xấu, không ai có thể nghi ngờ. Tính tình hấn là vậy, Viên Trung cũng chỉ cười lắc đầu. Một canh giờ trôi qua, cuối cùng xe ngựa cũng đã đến cửa thành Tây kinh sư. Lúc này trời vừa mới sáng, giờ mọo chưa qua, giờ Thìn chưa tới.

Mười tên cấm vệ quân đội hướng thủ vệ quân đưa ra thẻ bài, tên thủ vệ quân liền cung kính đưa mắt nhìn theo xe ngựa chờ Tiêu Phàm nghênh ngang tiếng vào thành. Xe ngựa rẽ vào hướng nam sau khi vào thành, rồi liền trực tiếp đến phố Đông. Dừng ở nơi này, Trường thi ở đây, ở sườn tây của Ứng Thiên Phủ.

Trong xe Tiêu Phàm cảm khái ngàn vạn lần, đây là lần thứ hai hấn vào kinh sư, hy vọng lần này vào thành tâm tình sẽ tốt đẹp chứ không muốn như lần trước mà mất hứng rồi đi.

Đang nghĩ ngợi bỗng nhiên phát sinh sự tình, một sự tình không tốt. Hành lý trong xe bỗng nhiên bị xóc nảy lên, sau đó liền nghe thấy một tiếng kêu vang lên, tiếp thì thấy Lý Vinh dùng xe ngựa lại.

Tiêu Phàm ngạc nhiên rèm xe vén lên liền thấy một gã mặc áo dài đeo một cái gùi văn đang ôm đuôi gào rống lên, biểu tình có vẻ thống khổ.

- Như thế nào rồi hả?

Tiêu Phàm cuống quýt hỏi.

Mặt mũi Viên Trung tràn đầy vẻ vô tội:

- Vừa rồi xe ngựa vừa quẹo vào vị thư sinh này liền không chú ý để xe ngựa đụng chân hấn, nhưng mà... ta cảm thấy tình huống không nghiêm trọng như vậy đâu. Chỉ là va chạm nhẹ thôi mà.

Tiêu Phàm quay đầu lại nhìn vị thư sinh kia đang đau đức mức lặn ra ngoài đất, ngạc nhiên nói:

- Va chạm nhẹ mà lại thành bộ dạng như thế sao?

Tên thư sinh đầu đồ đầy mồ hôi không ngừng kêu rên, nằm trên mặt đất giận dữ nói:

- Đụng nhẹ sao? Mất người mù rồi sao? Chân ta thiếu chút nữa bị xe ngựa cán đứt, như vậy mà còn gọi là nhẹ sao? Nếu không thì nguoi tới thử một lần xem... Ôi! Không sống nổi rồi, mệnh ta sao khổ như thế này!!

Tiêu Phàm lập tức xuống xe, tiến tới mở tay tên thư sinh ra rồi kéo ống quần của hấn lên để xem xét. Chỉ thấy trên đùi hấn chỉ rách một lớp da lộ ra một chút máu, không bị nội thương hay gãy xương gì cả.

- Nhiều nhất cũng chỉ là trầy da thôi mà.

Tên thư phảng phất như bị người ta làm nhục, một bên lăn lộn trên mặt đất một bên la lớn:

- Ta mặc kệ a, các người đều không được đi chuyện này là do các người làm, ta chính là tham gia thi học viện đấy. Cái này, ta không thể đi lại được rồi, báo quan, báo quan thôi!

Tiêu Phàm lập tức há hốc mồm “Oh my god” thời cổ đại này cũng có kẻ ngang nhiên ăn vạ sao?

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã tới giờ Thìn rồi, giờ Thìn canh ba đã bắt đầu thi rồi. Nếu chậm trễ thì cho dù có Hoàng Thái tôn cũng sợ không vào được a.

Vỗ vỗ vai tên thư sinh, Tiêu Phàm liền móc ra một ít bạc vụn đưa cho hấn, âm giọng nói:

- Vị huynh đài này, chúng ta đều đến đây để thi, đều là người đọc sách việc này liền bỏ qua, nguoi cảm thấy như thế nào? Tại hạ cảm thấy rất ân hận, ở đây có chút ngân lượng mong huynh đài cầm lấy để đi kiếm đại phu bốc thuốc.

Tên thư sinh ngăn người tiếp theo liền cả giận nói:

- Liêm giả bắt thụ ta lại chi thực (Người liêm khiết không nhận của ăn xin) Nguoi đây là định dùng ít bạc dơ bẩn này để vũ nhục ta sao?

Tiêu Phàm vội la lên:

- Vậy nguoi muốn như thế nào? Thời gian cũng sắp đến rồi nếu chậm trễ thì sẽ sợ rằng không vào được trường thi. Chuyện này, chẳng phải là trò đùa đối với tiền đồ của ta và nguoi nhà.

Trong mắt tên thư sinh liền hiện lên một vẻ giáo hoạt, hét lớn:

- Ta đây là mặc kệ, không vào kịp ta cũng không quan tâm, lo lắng chính là kẻ khác a. Hôm nay, ngươi phải trả cho ta một cái công đạo, bằng không ta sẽ không buông tha cho ngươi đâu.

Kháo! Đụng phải tên lưu manh rồi.

Tiêu Phàm gấp đến độ chớp mũi đỏ đầy mồ hôi, hắn rất coi trọng kỳ thi này bởi vì Chu Nguyên Chương đã hạ chỉ nếu hắn không đỗ thì sẽ bị trị tội. Nếu hắn ngay cả cửa trường thi cũng chưa tiến vào thì tội này to lắm a.

Tiêu Phàm nhìn sang một bên liền thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Viên Trung cùng đám binh lính. Gần đây triều đình xuất hiện cảnh gió tanh mưa máu liên lụy đến phần lớn quan viên, đây là thời điểm nhạy cảm, cho dù là đám cầm y vệ này cũng không dám ức hiếp người đọc sách, nếu không sẽ bị người khác gắn vào tội “Hữu nhục tư văn” Hồng Vũ hoàng đế cũng sẽ vung đồ đao không chút lưu tình.

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

- Ta đang vội vàng đến trường thi, ngươi có để cho ta đi hay không?

- Không cho! Có gan thì ngươi hiếp ta đi!

- Mẹ bà ngươi, tương ka không dám đánh ngươi à.

Tiêu Phàm cắn răng một cái, hung hăng nhắc chân lên cước vào mặt tên thư sinh một phát.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Oan gia ngõ hẹp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ trước đến nay Tiêu Phàm luôn muốn làm người có văn hóa, cho dù là già vờ đi chẳng nữa cũng cố gắng ăn nói đi đứng cho giống người có văn hóa, ở cái thời đại này, sĩ phu là giai cấp thống trị chính, mà những sĩ phu nổi tiếng đều đồng dạng như nhau: có tri thức, phong cách lịch sự, nhã nhặn...

Nhưng có cố gắng thế nào thì Tiêu Phàm cũng lộ ra bản chất hổ báo của mình, bị ông trời coi thường thì không nói đến làm gì, nhưng bị người khác coi thường thì thật khó chịu.

Chắc có lẽ Tiêu Phàm đã nghĩ sai về những sĩ phu thời này, không phải ai cũng là người nho nhã lịch sự, cũng có lắm kẻ lưu manh giả danh trí thức, về bề ngoài không nói lên được gì cả...

Tóm lại đối với Tiêu Phàm, một khi đã nói đánh là đánh, không một chút lưu tình.

Tên thư sinh kêu gào thảm thiết, nhưng Tiêu Phàm vẫn như không nghe không thấy, tay đâm chân đá túi bụi lên người hắn. Đánh thật đã, đánh thật sáng khoái, đánh đến mức Tiêu Phàm cả người đầy mồ hôi.

Viên Trung đứng ngoài trông thấy liền chạy nhanh đến can:

- Công tử, đừng đánh nữa, coi chừng xảy ra án mạng.

- Đừng can ta, ta muốn hảo hảo đánh hắn một trận! Thật đáng chết mà, lão hổ không ra uy, ngươi cho là mèo bệnh à? Chỉ biết ăn hiếp kẻ yếu, thật quá phận mà !

Tiêu Phàm vẻ mặt cực kỳ tức giận, vừa đánh vừa nói.

Tên thư sinh tuy kêu gào thảm thiết, nhưng miệng vẫn không chịu thua, nói:

- Đánh đi đánh đi, ngươi có giỏi thì đánh chết ta đi! Đánh chết cùng lắm là ta nằm vô quan tài thôi.

Tiêu Phàm đánh phải dừng tay.

Cái tên lưu manh này hình như có mưu đồ gì, hắn có vẻ thích bị đánh, không lẽ là có xu hướng tự ngược? Hay là muốn trốn tránh cái gì, ngày xưa ở kiếp trước thời còn đi học Tiêu Phàm vẫn hay làm mấy trò thế này, cứ đến mùa đông là cố tình tắm nước lạnh, làm cho bản thân bị cảm rồi đi bệnh viện lấy giấy báo của bác sĩ.

Mặc kệ hắn có mục đích gì, Tiêu Phàm cũng quyết không tiếp tục dây dưa với hắn, người ta đã thông báo thí sinh đến muộn sẽ không cho vào, tiếp tục ở

đây với tên này cũng không đáng, tiền đồ, tình mạng quan trọng hơn.

Tên thư sinh nằm trên mặt đất thấy Tiêu Phàm dừng tay liền “Hừ” một tiếng, nói:

- Ngươi dám đầu đầu một sĩ tử như ta, việc này quyết không để yên, ta phải đến nha môn phủ Ứng Thiên kiện ngươi.

Tiêu Phàm nghe thấy thế liền ngồi xổm xuống trước mặt hắn, cười nói:

- Ngươi kiện ta? Ngươi biết ta là ai không mà kiện?

Tên thư sinh tức giận nói:

- Dù ta không biết ngươi ta ai ta cũng nhất định đi kiện ngươi.

Tiêu Phàm hắc hắc cười xấu xa, đứng lên, còn hung hăng đạp tổng cho tên thư sinh kia thêm một cước, lạnh lùng nói:

- Ngươi không biết ta thì cáo trạng kiểu gì? Ngươi đọc sách nhiều riết ngu luôn rồi à?

Dứt lời Tiêu Phàm liền nhìn Viên Trung nháy mắt một cái, Viên Trung hiểu ý liền gật đầu.

Sau đó liền phát tay áo, quay đầu cùng hai gã thị vệ đi bộ đến trường thi.

Sự liễu phát y khứ

Thâm tàng thân dữ danh.

(Đây là hai câu thơ trích từ bài thơ Hiệp Khách Hành của Lý Bạch).

Dịch:

Việc xong rũ áo ra đi.

Xoá nhòa thân thể, kể gì tiếng tăm

Đánh người, chỉ đơn giản vậy thôi.

Còn tên thư sinh vẫn còn nằm rên hừ hừ dưới mặt đất, hắn bị Tiêu Phàm đánh cho mặt mũi bầm dập, thân áo trắng tươi đã in đầy dấu chân, sách vở trong giỏ thì nghiêng sang một bên, từ ngoài nhìn vào đúng chuẩn của một người bị hại, làm cho dân chúng đang đứng xem xung quanh gật đầu đồng tình không thôi.

Viên Trung phát tay, bảy tám gã thị vệ liền xuất hiện giải tán đám đông đang đứng vây xem.

Viên Trung liền ngồi xổm xuống trước mặt tên thư sinh, lạnh lùng nói:

- Đừng gào thét nữa, nghe đây, người thông minh không nói dông dài, chúng ta đều biết chuyện này ngọn nguồn là như thế nào, từ đầu cũng là do ngươi cố tình khuấy rối, bị đánh cũng không oan.

Tên thư sinh bộ dạng hết sức thê thảm trở mình nói:

- Mạng ta hôm nay xem như xong rồi, tên ban này dám đánh người đọc sách thánh hiền như ta, ta chịu không nổi nữa rồi, ta muốn kiện hắn, kiện luôn cả bọn trợ Trụ vi ngược (1) các ngươi.

Viên Trung không còn kiên nhẫn nữa đành rút ra một tấm kim bài, trên có khắc chữ: Đại Minh Cẩm Y Vệ thân quân Đô Chỉ Huy Sứ Ti Bách Hộ.

- Ngươi thấy kim bài này rồi chứ? Ngươi có gan thì đi kiện đi, ngươi nghĩ xem có bao nhiêu người dám trêu chọc vào Cẩm Y quân chúng ta?

Viên Trung thấy tên này có vẻ ngang ngược không nghe lời không thể không lấy kim bài ra dọa唬, lúc này này Tiêu Phàm đưa mắt nhìn mình cũng là muốn mình thay mặt hắn dàn xếp vụ này.

Cẩm Y Vệ tuy đã bị giải tán nhưng thân phận Cẩm Y Quân thanh danh vẫn còn có sự uy hiếp không nhỏ, nhìn chung không kể bách tính bình dân hay sĩ phu thông thường, chỉ cần nhìn thấy khối kim bài này thì hết thấy ân oán cừu hận đều dẹp đi, không dám lên tiếng truy cứu nữa, đặc tội với Cẩm Y quân không phải là chuyện đùa, kết cục nhất định sẽ cực kỳ thê thảm.

Ai ngờ tên thư sinh cũng không chịu thua, sau khi thấy Viên Trung đưa ra kim bài, lại càng giận dữ hơn, lớn tiếng nói:

- Ngươi là người Cẩm Y Vệ thì sao? Ta là Hàn Lâm học sĩ, ngươi dám bắt ta, thế thì ta với người đến trước mặt thiên tử xem người phân xử thế nào.

Viên Trung lấp bắp kinh hãi, thất thanh nói:

- Hàn Lâm học sĩ? Ngươi là Hàn Lâm học sĩ? Là Hàn Lâm học sĩ sao còn đi thi tú tài? Ngươi bị bệnh à?

Thư sinh giận dữ nói:

- Ngươi nghĩ ta điên hay sao mà nguyên ý đi? Không phải thái tôn điện hạ buộc ta...

Nói đến đây thư sinh giật mình, biết mình nói hớ, vội vàng không nói thêm nữa.

Nhưng chỉ cần nửa câu này cũng đủ để Viên Trung hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện, quả thật là đại thủy trùng liễu long vương miếu (2) (Biên: ý nói người trong một nhà không thừa nhận quan hệ hoặc vì không nhận ra nhau mà phát sinh hiểu lầm hay xung đột), thì ra vị này là người mà Thái Tôn điện hạ khổ công tìm được giúp Tiêu Phàm làm bài thi tú tài lần này.

Vậy mà bây giờ, lại xảy ra chuyện này...

Nghĩ đến đây cả lưng Viên Trung ướt mồ hôi lạnh, bản thân Viên Trung cũng biết Thái tôn điện hạ coi trọng Tiêu Phàm đến mức nào, hơn nữa Thiên tử cũng đã hạ chỉ nếu lần này Tiêu Phàm không thi đậu tú tài thì nhất định sẽ bắt hấn xử tội, mà hiện giờ người duy nhất có thể giúp hấn giữ cái mạng lại thì bị hấn bực cho một trận.

- Đây, chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi, ha ha, ha ha đại nhân đừng chấp việc nhỏ của tiểu nhân. Đại nhân, giờ Thìn cũng sắp đến rồi, bây giờ chỉ bằng chúng ta đưa ngài đến trường thi luôn, được không?

Viên Trung nở nụ cười đúng chất nịnh nọt lấy lòng, vì điện hạ, vì tên Tiêu Phàm kia, bất luận thế nào cũng phải mang vị Hàn Lâm học sĩ này đến trường thi.

Thư sinh kia tất nhiên không hiểu tại sao vì cảm y thân quân vốn đang hết sức ngang ngược dùng một cái thay đổi thái độ hoàn toàn, lại còn hết sức kính cẩn khách khí với hấn nữa, ngay người ra một lúc xong lại như cũ hét lên:

- Không đi! Không thi cử gì hết! Ta bị thương nặng thế này còn thi gì nữa? Không thi, không thi, có nói gì ta cũng không đi thi!

Viên Trung về mặt hết sức chua xót.

Hắn là quân nhân, chẳng sợ đao kiếm chỉ sợ mồm mép của bọn sĩ phu, làm sao để thuyết phục vị đại nhân này đây, nếu hấn bỏ thi thì ai sẽ giúp bài Tiêu Phàm? Viên Trung thật hết sức phiền não, nhưng mà nếu đổi lại hấn là vị thư sinh kia sống chết thế nào cũng nhất quyết không đi, nghĩ sao bị hấn đập cho một trận bây giờ còn phải đi vào đây làm bài hộ hấn, cho dù hạ mình đến mức nào cũng không thể đến bực này được.

Nghĩ thế nhưng Viên Trung vẫn cố hết sức khuyên can vị thư sinh này, nhưng hấn vẫn ngang bướng như cũ, nhất quyết không đi!

Viên Trung rốt cục cũng không chịu nổi nữa, đứng dậy lạnh lùng nói:

- Bây giờ ngươi đi hay không là quyền của ngươi, Viên mỗ không tiếp tục khuyên can ngươi nữa, nhưng Viên mỗ cũng nhắc cho ngươi nhớ, ngươi ban đầu đáp ứng giúp Thái tôn điện hạ, hiện tại là tìm cơ hội đổi ý, làm người như vậy là sao, nếu ngươi không muốn tại sao lúc đầu lại đáp ứng với Thái tôn điện hạ? Ngươi cũng biết ngươi là người đọc sách thánh hiền, hừ, người đọc sách thánh hiền như ngươi thật khiến cho một kẻ thất phu như ta xem thường!

Thư sinh nghe xong lời này của Viên Trung liền ngẩn ngơ, sau đó trên mặt liền lộ ra vẻ xấu hổ, cẩn thận suy nghĩ một lúc liền dậm chân nói:

- Thôi, việc hôm nay ta đã hứa thì nhất định sẽ làm xong, rồi chuyện khi nãy ta sẽ tính sau!

Viên Trung thở dài một hơi, vung tay chỉ đám thị vệ nói:

- Các huynh đệ, lập tức mở đường, cung tiễn vị đại nhân này đến trường thi, nhanh nhanh!

Hai gã thị vệ một trái một phải kẹp vị thư sinh ở giữa, sợ hấn lại giữa đường đổi ý, lập tức dẫn hấn đi như bay đến trường thi.

Tới trước cửa trường thi, bọn thị vệ liền lập tức ném tên thư sinh vào trong phòng thi, sau đó sách vở từng cuốn từng cuốn ném hết cả vào, ném xong vỗ tay một cái, mọi người thờ dài nhẹ nhõm.

Thư sinh không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, những người này không phải người thân cũng chẳng phải bạn bè thân thiết, thế mà không biết bị làm sao lại tốt bụng đưa hấn đến trường thi, đám Cẩm Y Vệ từ lúc nào nhiệt tình giúp người đến mức này?

Mãi một lúc nào hấn mới vỗ đầu một cái, nói:

- Chẳng lẽ bọn họ biết chuyện Thái tôn điện hạ nhờ ta làm? Những người này thật sự là ai đây....?

Viên Trung thấy gã thư sinh biến mất sau cánh cửa trường thi mới mỉm cười thoải mái.

Một gã thị vệ tiến đến hỏi Viên Trung:

- Bách hộ đại nhân, lỡ người này nhận ra Tiêu công tử rồi không muốn làm bài giúp hần nữa thì làm sao bây giờ?

Viên Trung thờ dài nói:

- Việc chúng ta có thể làm chỉ đến đây thôi, những chuyện còn lại phải phụ thuộc vào Tiêu công tử vậy, mà đây cũng là chuyện của đám sĩ phu bọn họ, chúng ta quản nhiều làm gì.

Trường thi Giang Nam

Bên bờ phía nam của sông Tần Hoài, trường thi nằm ở trung tâm dải đất đầy, hai kì thi Hương và thi Hội đều thống nhất tổ chức ở đây.

Trường thi bốn phía đều có tường vây cao hai trượng, ở phía trên còn phủ kín bụi gai nhằm ngăn ngừa người ở ngoài muốn trèo vào phá rối kì thi, bên trong nội môn có năm gian phòng, tên là “Long Môn”, đây cũng là long môn trong câu cá chép vượt long môn (3) (Biên: ý nói một bước lên trời).

Sau khi bước vào cổng bất kể ai cũng đều bị thẩm tra đối chiếu thân phận xem có đủ tư cách tham gia thi hay không, sau đó từng nhóm thí sinh được một người nữa lục soát cẩn thận cả người xem có đem tài liệu gian lận hay không. Xong xuôi hết rồi mỗi người mới được phát một thẻ bài nhỏ, trên đó viết tên của mình, và sổ phòng để không bị lẫn lộn.

Tiêu Phàm bộ dạng hết sức hứng thú, sau khi lĩnh thẻ bài xong liền nhanh chóng tìm đến, ngồi xuống đúng vị trí của mình.

Vừa tiến vào phòng, Tiêu Phàm liền cảm thấy có gì không đúng.

Ban này có người thông báo mỗi phòng sẽ có hai thí sinh, và một người đứng gác, hơn nữa còn có một người gác ở bên ngoài, nhưng kỳ quái là cái phòng hần được phân đến là phòng đầu tiên ở dãy phía nam, lại chẳng có ai, không có cả người đứng gác ở bên trong lẫn bên ngoài, thật đúng như hần dự đoán, phòng thi của hần dường như đã hoàn toàn bị người ta vô tình quên mất, căn bản không ai chú ý đến.

Đây là một loại hành vi gian lận trắng trợn a, loại hành vi này quả thực... khiến cho hần hết sức vui vẻ.

Có cái cái ô Hoàng thái tôn này rồi, mọi chuyện quả là dễ dàng.

Lúc này chỉ nghe từ Minh Viễn Lâu vọng đến tiếng ồn ào nói chuyện, thì ra là học chính đại nhân ở Ứng Thiên phủ đang hướng các thí sinh nói một vài thứ, nội dung vô cùng buồn tẻ, đơn giản chỉ là tán dương tiên hiền Không Mạnh, sau đó là ca tụng công đức của đương kim hoàng thượng, cuối cùng tuyên bố kỷ luật của trường thi cảnh cáo các thí sinh không được làm rối loạn kỷ cương.

Tận đến khi chuẩn bị thi, Tiêu Phàm mới thôi không tò mò dò xét mọi thứ xung quanh nữa, an tâm ngồi xuống.

Không lâu sau liền có người đến đến, đưa cho hần giấy thi, sau đó mỉm cười bí hiểm, xoay người rời đi.

Trên giấy thi có chỗ để đề danh tính, quê quán, dãy số phòng thi, thậm chí ngay cả dung mạo của người thi cũng phải viết một hai câu, ở thời này không có ảnh chụp vì thế chỉ đành dùng cách này để đề phòng nếu có người trùng tên.

Bất quá tờ giấy thi mà Tiêu Phàm nhận được lại được điền sẵn mọi thứ, tên tuổi, quê quán nhưng lại là tên khác, quê quán khác.

Chẳng lẽ lại đưa nhầm sao?

Hần chưa kịp mở miệng gọi người thì liền nghe thấy vách bên cạnh truyền đến một thanh âm có chút quen thuộc.

- Tiêu Phàm? Hừ, tên tầm thường, khó trách ngay cả một cái kỳ thi cũng không làm được, còn cần ta hỗ trợ, phi.

Tiêu Phàm ngẩng người ra một lúc, tiếp theo liền hiểu được.

Vị bên cạnh này chắc là người mà Chu Doãn Văn cử đến để giúp mình, hai người hoán đổi tên tuổi cho nhau, khi nộp bài thì đương nhiên bài của gã kia làm sẽ ghi tên là Tiêu Phàm và ngược lại, như vậy mọi chuyện vô cùng thuận lợi.

Người bên cạnh còn thờ dài thờ ngắn, thì thào tự nói, thanh âm mang theo chút tức giận

- Bản thân mình dù sao cũng là đệ tử Không môn, tiên hiền đã dạy “Làm người, không được sợ hãi kẻ có quyền, cho dù người phụ mình cũng không được trở thành kẻ bất nghĩa, đạt bất ly đạo”, xưa nay đọc đủ thứ sách thánh hiền cuối cùng hôm nay lại vì sợ quyền thế, phải làm một kẻ tiểu nhân, quả thật là tội nhân của Không môn mà.

Lời nói của hần có ý chua xót, khiến cho Tiêu Phàm nghe xong cũng nhin không được muốn chạy đến an ủi khuyên bảo người nọ không nên vì sợ hãi quyền quý mà phải khom lưng chịu nhục, làm người nhất định phải có quy tắc, không thể dễ dàng chịu thua như vậy...

Đáng tiếc trên người Tiêu Phàm cũng có áp lực, chính là thánh chỉ của Chu Nguyên Chương, cho nên...

Kỳ thật làm người quá cứng nhắc không phải sẽ sớm chết sao? Hần làm sao lại không biết đạo lý này?

Tiêu Phàm quyết định im lặng, chờ khi thi xong nhất định phải tìm gặp hắn, hảo hảo an ủi một phen.

Chỉ có điều hắn vẫn thắc mắc rằng thanh âm người nọ sao lại quen thuộc đến vậy?

Ba tiếng trống vang lên, lại một bức thư được mang đến, lần này là đề mục.

Đề mục ghi:

Quân hữu chư kỳ nhi hậu cầu chư nhân, vô chư kỳ nhi hậu phi chư nhân.

Nhạc chính quân, dân chi phụ mẫu

Tiêu Phàm tròn mắt há mồm nhìn vào đề mục này, vẻ mặt mờ mịt, căn bản không hiểu được ý đề mục ghi gì.

Người bên cạnh lúc này dường như đã chịu an phận, mặc dù biết là chuyện xấu nhưng vẫn phải làm.

Vì thế khi kẻ bên cạnh một bên trả lời bài một bên than thở thì Tiêu Phàm ngơ ngác nhàm chán ngồi bên cạnh.

Cứ như vậy ước chừng hai canh giờ, Tiêu Phàm liền nghe được một tiếng thở dài bên cạnh, khiến cho hắn trong lòng vui vẻ không thôi, xem ra tên kia đã làm xong rồi.

Tiêu Phàm tức khắc kiểm chế không được liền lộ đầu ra, không thấy giám thị đứng đó liền rón rén nhẹ nhàng đi ra, lén lút nhìn xung quanh, xác định không có một ai nhìn thấy hắn liền khê khằng hướng về phía bên kia đi đến, dù sao thì người ta cũng vì mình mà phải chịu khuất nhục, bản thân mình là một tú tài nho nhã lễ độ của Đại Minh, Tiêu Phàm cảm thấy mình nhất định phải hướng phía hắn nói lời cảm tạ.

Bên vách lúc này đang có một thư sinh đang cầm bài thi rung đùi đắc ý ngâm nga, vẻ mặt thập phần vui vẻ, xem ra hắn đối với bài thi của mình vô cùng vừa lòng.

Một khi hắn đã vừa lòng thì Tiêu Phàm đương nhiên cũng vậy.

Hai người đi đến trước hào phòng Tiêu Phàm liền chấp tay, đề thấp thanh âm nói

- Đa tạ huynh đài đã khăng khái tương trợ, tại hạ Tiêu Phàm xin đa tạ, Thái tôn điện hạ chắc chắn cũng sẽ có phần thưởng với huynh đài.

Gã thư sinh nọ đang con nhả hứng bị Tiêu Phàm ngắt giữa chừng, tức thì nhú mày nhìn nhìn về phía Tiêu Phàm.

Tức thì, hai người cứ như vậy đứng nhìn nhau.

Nửa ngày sau.

- Là người?

Hai người hai miệng cùng đồng thanh hô lên, hai đôi mắt tròn trừng so với cái bát cơm còn muốn lớn hơn.

- Người chính là người hỗ trợ ta?

Hai âm thanh lại cùng vang lên.

Im lặng

.....

- Ta mặc kệ người

Thư sinh vẻ mặt bị phẫn, tức giận hô to.

Tiêu Phàm thần sắc lúng túng, nói:

- Huynh đài chó tức giận, cái đó chỉ là hiểu lầm.

- Hiểu lầm?

Khuôn mặt của gã thư sinh tức thì đỏ bừng

-Ta đánh người một trận sau đó nói là hiểu lầm, như vậy có được không?

Thư sinh vẫn như cũ bộ dáng hằm hằm, nghe như vậy liền cười lạnh.

-Ta nói cho người biết, mặc dù ta đã đáp ứng với Thái tôn điện hạ nhưng người lại dám nhục mạ ta như vậy, ta cho dù có bị Thái tôn điện hạ trách mắng cũng sẽ không giúp người làm việc này.

Dứt lời gã thư sinh liền cầm lấy bài thi, đưa tay định xé.

Tiêu Phàm hoảng sợ, vội vàng bước đến cầm chặt lấy tay hắn, đè xuống.

-Huynh đừng không nên xúc động, bài thi này có quan hệ đến tiền đồ, tính mạng của ta, không phải trò đùa a.

-Người, người mau buông tay, sĩ khí sát bất khả nhục, ta hôm nay tuyệt sẽ không giúp người viết một chữ nào, mơ làm cử nhân sao, hừ đợi sang năm tìm người khác làm hộ đi.

Tiêu Phàm lúc này vô cùng gấp gáp, bài thi này đối với hắn vô cùng trọng yếu, thánh chỉ của Chu Nguyên Chương vẫn còn ở trên đầu, nếu kỳ này hắn không đậu thì chỉ sợ lão Chu sẽ chém đầu hắn, hoảng để vốn là không phân phải trái, hắn muốn như vậy thì người có thể làm gì?

-Huynh đài, có chuyện gì thì hảo hảo thương lượng, nếu ngài còn chưa hết giận thì chúng ta làm một cuộc thương lượng, sau khi rời khỏi đây người có thể đánh ta một trận, nhưng ngàn vạn lần đừng xé a, không thì ta sẽ mất mạng đó.

Tiêu Phàm đầu khò cầu xin.

-Không được, hôm nay nếu lưu lại tờ giấy này thì làm sao có thể làm tiêu mỗi hận trong lòng ta, ta hôm nay không thể không làm.

Thư sinh bướng bỉnh nói.

Tiêu Phàm vẻ mặt trầm xuống, nói

-Ai, khuyên can mãi mà người thế nào vẫn không nghe? Bức ta đánh người sao?

Thư sinh giận tím mặt:

- Tốt, mới vừa đánh ta còn chưa đủ, hiện tại còn ở trong trường thi người cũng dám đánh ta sao? Người có gan thì đánh ta đi.

- Đây thì thách này. (Người)

Ánh mắt Tiêu Phàm chợt lóe lên hung quang, lần này hắn khôn ra, một tay bịt miệng thư sinh khiến cho hắn không thể kêu to, tay còn lại hung hăng đánh thật mạnh lên, gã thư sinh chỉ cảm thấy hai má đau xót sau đó xây xẩm mặt mày buông tay ra khiến cho tờ giấy thi kia rơi xuống.

Tiêu Phàm mắt thấy liền vội vàng đuổi tay chụp lấy, sau đó cẩn thận. ...

Ô ô ô

Nửa khắc sau Tiêu Phàm cảm thấy nỡ năn, liền kêu người tới mở cửa.

Một gã thư lại đi tới, nhìn hắn liếc mắt nói:

- Làm xong muốn nộp bài thi sao?

- Đúng vậy.

Tiêu Phàm vẻ mặt nở nụ cười tao nhã, nhìn từ bên ngoài trông vô cùng nho nhã.

Thư lại gật gù đầu, sau đó tiếp nhận bài thi, hướng tới nơi chủ khảo đi đến.

Chủ khảo đứng ở Minh Viễn Lâu thấy Tiêu Phàm đi tới ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ cổ quái.

-Khụ, nộp bài thi sớm thế sao? Người xác định muốn nộp bài?

-Phải, đại nhân, đệ tử sau khi đọc đề thi liền như nước chảy mây trôi, lập tức làm xong.

Ánh mắt của khảo quan vẫn kỳ quái như cũ, ho khan hai tiếng nói:

- Vậy người có thể đi ra khỏi trường thi... đúng rồi, còn người cùng thi bên cạnh với người...

- A, đại nhân người nọ khẳng định là hạng người không có học vấn, lúc đệ tử đi ra hắn vẫn còn nằm úp sấp trên bàn ngủ, đệ tử thực sự cảm thấy vì Đại Minh sĩ tử mà hổ thẹn.

- A? Khụ khụ, tốt tốt, người đi ra ngoài đi, đi đi.

(1) trợ Trụ vi ngược: nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Đòi nhà Ân, vua Trụ vốn là một vị hôn quân vô đạo; cho nên người nào giúp y làm những điều độc ác tức là người ấy "trợ Trụ vi ngược".

(2) Truyền thuyết kể thật lâu trước kia bên bờ biển Đông Hải có một tòa miếu thờ Long Vương, cách không xa nơi đó là một khu đất trồng rau. Lão hòa thượng trong miếu và lão nhân nấu thức ăn là bạn tốt, thường xuyên chơi cờ tán gẫu.

Một hôm lão nhân thần bí nói vườn rau vốn trước đây chỉ do ông tưới nước, nhưng không hiểu sao từ hôm qua khi ông đến đã thấy rau được tưới đủ rồi. Lão hòa thượng nghe xong cũng thấy kì quái nên quyết định trộm đi xem. Đêm đó lão hòa thượng trốn cách vườn không xa, đột nhiên thấy một tia sáng trắng lóe lên, giống như có một con quái vật bay ra, nó giương đôi cánh lớn, nước giếng phun ra tưới ướt vườn rau. Liên tiếp ba ngày rồi đến ngày thứ tư, lão hòa thượng đem bảo kiếm theo chờ nó bay ra thì đâm một cái. Ầm một tiếng, trong chớp mắt cả vùng quanh miếu đều là đại dương mênh mông. Long vương giận dữ đem thủy binh đến giao chiến với quái vật. Sau mới biết ra nó là tam thái tử của Long vương, vì phạm luật nên bị đày ra Đông Hải chịu tội ba năm. Tam thái tử muốn lập công nên mới ở nhân gian làm chuyện tốt, không ngờ bị hòa thượng đâm kiếm nên mới tạo thành hiểu lầm.

(Baike)

(3) Cá Chép Hóa Rồng, tích xưa kể rằng Khi trời đất mới sinh, thì chính Trời phải làm ra mưa gió cho dân làm ăn. Sau, vì khó nhọc quá, Trời không làm mưa gió nữa Trời sai rồng lấy nước phun xuống làm ra mưa. Nhưng vì số rồng trên trời ít' không đủ làm mưa cho đều hòa khắp mọi nơi Trời mới đặt ra một kỳ thi kén các vật lên làm rồng gọi là "Thi rồng". Khi chiếu Trời ban xuống dưới Thủy phủ thì vua Thủy tề loan báo cho cả các giống dưới nước ganh đua mà đi thi. Hạch có ba kỳ, mỗi kỳ vượt qua một đợt sóng, vật nào đủ sức, đủ tài, vượt qua cả đợt thì mới lấy đỗ vào cho hóa rồng. Trong 1 tháng trời, bao nhiêu loài thủy tộc đến thi đều bị loại cả, vì không con nào vượt trót được cả ba đợt sóng. Sau có con cá rô nhảy qua được 1 đợt, thì bị rơi ngay. Có con tôm nhảy qua được 2 đợt, ruột, gan, vây vẩy, râu, đuôi đã gần hóa rồng, thì đến đợt 3, đuối sức ngã bỏ xuống mà lưng cong khoằm lại. Đến lượt con cá chép vào thi, thì gió thổi ào ào, mây kéo âm trời, chép vượt luôn 1 hồi qua ba đợt sóng, vào lọt cửa Vũ Môn. Cá Chép đỗ, vẩy, đuôi, râu, sừng tự nhiên mọc đủ, thật là hình dung tròn về dạng bộ oai linh, phận đẹp duyên may. Cá chép hóa rồng phun nước làm cho gió tấp, mưa sa, đường đăng hóa rõ nên rực rỡ. Bởi vậy người ta thường đặt hình ảnh cá chép hóa rồng để mang lại điều may mắn và sung túc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thiên cổ tài tử

Sau khi ra khỏi trường thi, tâm trạng của hắn rất thoải mái, xác thực mà nói, vị đại tài tử giúp hắn kia rất nhiều, một bài văn hết cả cuộn giấy lớn, ngay cả một câu trong đó Tiêu Phàm xem cũng không hiểu, văn xem không hiểu nhất định văn hay!

Văn hay như vậy, đồ tú tài mới là lạ đó. Chu Nguyên Chương không tìm ra được tội của hắn. Lão gia hòa nhất định là rất thất vọng.

Cho nên lúc đi ra, trên mặt Tiêu Phàm còn mang nụ cười như có như không. Về phần vị thư sinh giúp hắn làm bài văn kia đã bị đánh hôn mê bất tỉnh, giờ còn nằm trong trường thi. Haizzz. Thời điểm cao hứng không nên nghĩ tới những chuyện làm cho người ta mất hứng a!

Chu Doãn Văn mặc một bộ áo tơ lụa đứng ở ngoài cổng, thấy Tiêu Phàm thì nở nụ cười rồi chậm rãi đi tới.

Hai người đối mặt đều nở nụ cười. Có cảm giác ăn ý sau khi làm xong chuyện xấu.

- Đã làm xong bài?

- Xong rồi, khẳng định đồ tú tài không thành vấn đề.

Chu Doãn Văn cười nói:

-Đúng thế, người không quan tâm một chút về vị tài tử ta mời tới thi hộ là ai sao? Người ta năm đó đã có danh bằng nhãn, ở trong Hàm Lâm học sĩ, chỉ là thi tú tài mà, thôi đương nhiên không thành vấn đề.

Nụ cười của Tiêu Phàm cứng lại, tròn tròn mắt nói:

- Hàn, Hàm Lâm học sĩ? Thi đỗ bằng nhãn?

Chu Doãn Văn cười nói:

-Đúng vậy, muốn tìm thì phải tìm người giỏi nhất. Lúc chấm bài thi, dù ta không tác động đến Ứng Thiên Học Chính, nhưng bằng vào tài văn chương cảm tú kia, nhất định có thể để người đạt được mục đích. Còn nếu hoàng tử phụ muốn xem bài của người, mong lúc đó người có thể xử lý cho tốt, ách.

Tiêu Phàm lau mồ hôi, gượng cười với Chu Doãn, tiếng cười lại rất khó nghe:

-Cạc cạc cạc.

Đánh Hàm Lâm học sĩ hai lần. Đây là cái tội gì?

Tiêu Phàm cảm thấy sau này nên học một chút luật lệ Đại Minh.

Đám thi vệ bên cạnh Chu Doãn Văn đều mặc thường phục, lúc này nhìn bọn họ đang thông thả đang đi tới đi lui.

Viên Trung đứng sau lưng Chu Doãn Văn, về mặt cổ quái nhìn Tiêu Phàm khẽ lắc đầu.

Tiêu Phàm liền rõ ràng, xem ra Viên Trung còn chưa đem chuyện va chạm trên đường hôm nay, sau đó bị vị Hàm Lâm học sĩ kia bị hấn đánh cho một trận nói với Chu Doãn Văn.

Hai người đứng cười trong chốc lát, dường như Chu Doãn nhớ ra điều gì đó, ngẩng đầu nhìn quanh một phen, sau đó nói:

-Đúng rồi, vị đại tài tử kia đâu? Hấn không đi cùng với ngươi sao?

Tiêu Phàm lau mồ hôi nói:

-Tên kia hấn làm xong bài, có lẽ quá hao tổn trí não nên lúc này còn đang ngủ gục trên bàn.

Chu Doãn Văn ngạc nhiên nói:

-Không đến mức như vậy chứ? Người ta thi hội thi đình còn dễ dàng vượt qua. Một cuộc thi viện tầm thường lẽ nào lại hao tổn trí não đến vậy?

Nói đến đây thì hồ nghi liếc mắt nhìn Tiêu Phàm, sau đó nói:

-Ngươi có khách khí với hấn không vậy?

- Khách khí chứ, đương nhiên là khách khí, không phải khách khí bình thường nha.

-Vậy là tốt rồi, kẻ này tài hoa hơn người, rất được hoàng tử phụ yêu thích, ngàn vạn lần không được đắc tội, tương lai ngươi quan cũng nên lui tới chỗ hấn nhiều hơn. Hấn chiếu cố giúp ngươi như vậy, về tình về lý chúng ta nên cảm tạ hấn một lần, chờ hấn ra, ta sẽ làm chủ, sau đó ngươi nói lời cảm tạ cho tốt với người ta.

-A? Gì? Thái tôn điện hạ, không, không cần có được không? Ta đã nói lời cảm ơn với người ta rồi.

-Vậy không được, nói cảm ơn cũng phải có hoàn cảnh thích hợp, chính thức một chút mới tốt.

-Ta phải mau mau trở về Giang Phổ báo hỉ đã.

-Ngươi cuồng rồi sao? Vừa mới thi xong, còn chưa định danh mà đã đòi báo tin mừng?

Mấy người cứ đứng ở ngoài cửa viện mà đợi như vậy, về mặt của Tiêu Phàm càng lúc càng nhăn nhó.

Phút chốc đã tới giờ Mùi, tiếng chuông trong trường thi đã điểm. Đám học tử ứng thí với thần sắc khác nhau liền lục tục tập trung trước đại môn.

Thình thoảng Chu Doãn Văn lại vuốt ve cây quạt xếp trong tay. Bộ dáng có vẻ sắp hết kiên nhẫn, hấn nghiêng đầu nói với Viên Trung:

- Ngươi vào hỏi học chính thử xem, liệu có người ngủ quên trong đó hay không. Rồi bảo hấn đi tìm thử.

- Vâng!

Tiêu Phàm hữu khí vô lực nói:

- Không cần, hấn đã ra rồi.

Chu Doãn Văn lập tức ngẩng đầu nhìn, không khỏi giật mình. Chỉ thấy hai gã tuần khảo một tả một hữu kẹp một thư sinh tập tễnh ra khỏi trường thi, quần áo của thư sinh tán loạn, ánh mắt tiêu tán, mặt mũi bầm dập giống như đầu heo, phía sau thư sinh còn có quan chủ khảo đang xấu hổ lau mồ hôi đi theo.

- Giải học sĩ! Ngươi, tại sao bộ dạng của ngươi lại thành ra thế này?

Chu Doãn Văn xông về phía trước, bi thiết nói.

Thư sinh cố gắng giương mắt. Nhìn qua thần sắc bi thống của Chu Doãn Văn, đôi mắt bầm tím vô thần nháy hai cái, sau đó nước mắt lập tức rơi như mưa, nước nở nói:

-Điện hạ, điện hạ ơi! Thần khổ quá!

- Là ai? Ai đánh người thành cái bộ dạng này? Ta nhất định sẽ báo thù cho người!

Chu Doãn Văn tràn ngập xúc động phần nộ nói.

- Điện hạ, hu hu, điện hạ, ngài phải làm chủ cho vị thần a.

Thư sinh cảm động đến nỗi lệ rơi đầy mắt, bộ dáng phảng phất như sắp gặp đại nạn.

Tiêu Phàm mang theo vẻ mặt xấu hổ tiến đến, nở cười nịnh nọt chấp tay, chưa kịp mở lời thì vị thư sinh kia đã phát hiện ra hắn.

Giống như bị xối máu gà, thư sinh lập tức nhảy dựng lên, thoát khỏi tay hai tên lính đang dìu rồi thối lui hai bước. Lại bày ra tư thế Kim Kê Độc Lập, hai tay còn làm một động tác Ưng Trảo Công đẹp mắt, khàn giọng hét to:

- Người tên ác tặc này! Người đừng có tới! Nói cho người biết, ta đã luyện qua võ công, đừng hòng ta sợ người!

Giờ phút này mặt thư sinh đầy nước mắt nước mũi, thần sắc kinh hãi lo sợ không yên, bộ dáng giống như tiểu cô nương vừa bị lăng nhục, nhìn chăm chăm Tiêu Phàm giống như cừu nhân giết cha.

Gặp tình huống này, Chu Doãn Văn lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, hắn quay đầu nhìn về xấu hổ của Tiêu Phàm, sau đó chỉ về phía thư sinh:

- Oa, đây là do người làm?

Tiêu Phàm đỏ bừng mặt, xúc động mà than:

- Hôm nay quả thật tâm tính ta không được tốt lắm.

- Ác tặc! Làm hại ta thành cái bộ dạng này, chỉ nói một câu tâm tư không được tốt liền bỏ qua sao?

Thư sinh bướng bỉnh bày ra thế ung trảo, mặt đầy bị phần kêu to.

Chu Doãn Văn xấu hổ đến nỗi muốn giấu đầu vào trong đũng quần:

- Khụ, giới thiệu một chút, vị này chính là Tiêu Phàm, bạn tốt của ta, vị này, ách! Vị này chính là Hàm Lâm học sĩ đãi chiếu kiêm Ngự Sử, Giải Chư, Giải học sĩ!

- Ai nha! Thì ra là thiên cổ tài tử giải học sĩ, hạnh ngộ hạnh ngộ! Thật sự là có duyên!

- Cút ngay! Ác tặc!

Hoàng cung Đại Minh. Trong Vũ Anh điện.

Vừa đầu xuân, khí trời mang theo vài phần lạnh lẽo. Sợ lạnh chính là bệnh chung của người già, cho nên trong lò sưởi lúc nào cũng bùng bùng lửa than.

Chu Nguyên Chương ngồi dựa trên ghế, tay phải nắm lại che miệng ho khan hai tiếng, sau đó mỗi một thở dài.

Chu Doãn Văn gặp chuyện làm lão sinh ra sát khí đối với văn võ bá quan cả triều, từ năm trước đến đầu năm nay, ngăn ngui thời gian hai tháng, lục bộ Thượng Thư Thị Lang trong triều. Kể cả Đại Lý Tự, Thái Thường Tự, Đốc Sát Viện cùng đám Lục Bộ Cửu Khanh, người đáng giết thì bị giết, kẻ đáng loại bỏ liền bị loại. Văn võ cả triều căng thẳng giống như sống trong tình cảnh năm đó Hồ Duy Dung Lam Ngọc Tiểu mưu phản, cả ngày hoảng loạn, triều đình bị bao phủ trong không khí khẩn trương, suy sụp.

Chu Nguyên Chương muốn tiếp tục giết người, lão cảm thấy còn chưa giết đủ, Chu Doãn Văn bị ám sát là đã kích rất lớn đối với lão mà, nguyên lai tưởng rằng đã nắm chắc thiên hạ, đột nhiên lại cảm thấy bản thân còn xa vời.

Lão muốn để lại cho Chu Doãn Văn một giang sơn sạch sẽ, một tòa giang sơn như cảm tú tính mỹ như vẽ. Quan trọng nhất là tòa giang sơn này phải bóng loáng như tơ lụa, không có chút bụi nào, tuyệt đối không có chút gai nào đâm vào trong tay tôn nhi.

Còn tưởng rằng bản thân đã làm được, xem ra hiện tại còn chưa. Vẫn còn có địch nhân ngầm ghi hận, mưu toan phá rối lão, đây là chuyện mà Chu Nguyên Chương tuyệt đối không thể dung nhẫn.

Địch nhân núp trong bóng tối này là ai? Vô số lần Chu Nguyên Chương tự hỏi.

Đại thần trong kinh sư? Hoặc là hậu nhân của công thần nào đó đã bị lão tru sát? Dư nghiệt của Hồ Lam đảng? Hoặc là vị hoàng tử nào đó có tâm tư muốn làm hoàng đế?

Chu Nguyên Chương lập tức loại suy đoán cuối cùng ra khỏi đầu. Các hoàng tử của lão đều yên ổn giữ bổn phận, là nhi tử trung hiếu nhân hậu, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện vô phụ vô quân thế này.

Hắn là dư nghiệt Hồ Lam! Trong lòng Chu Nguyên Chương cứng rắn suy ra một kết luận.

Một cổ bạo lệ chi khí xông thẳng lên, xem ra thanh tủy triều đình vẫn chưa đủ, còn phải tiếp tục giết người. Lão đã già, không còn nhiều thời gian trước khi nhắm mắt, lão nhất định phải dọn sạch triều đình, bình định thiên hạ, như vậy bản thân mới có thể nhắm mắt.

Một kế hoạch bạo ngược chậm rãi thành hình trong đầu Chu Nguyên Chương, câu dẫn khéo miệng vẽ nên một nụ cười tàn nhẫn.

- Tôn nhi thỉnh an hoàng tổ phụ.

- Ha ha, Duẫn Văn à. Đứng lên đi, tới ngồi bên người tổ phụ đi.

Chu Nguyên Chương lộ ra nụ cười hiền hậu.

Chu Doãn Văn mím môi, mang theo vài phần oán khí ngồi xuống bên người Chu Nguyên Chương.

- Ha ha, Tôn nhi ngoan, hôm nay làm sao vậy? Sao mất hứng như thế?

Chu Doãn Văn lúng túng nhếch môi, nói:

- Hoàng tổ phụ, viện thí đã xong. Tôn nhi nghe nói Ngô Học Chính của Ứng Thiên phủ định tuyển Tiêu Phàm, nhưng vì sao sau khi ngài xem qua bài văn của Tiêu Phàm lại loại đi...? Hơn nữa còn loại tên hắn ra ngoài vòng một trăm, hoàng tổ phụ, chẳng lẽ bài văn Tiêu Phàm làm không tốt sao?

Chu Nguyên Chương bật cười nói:

- Thì ra là vì chuyện này mà tôn nhi mất hứng?

Chu Doãn Văn trề môi nói:

- Đương nhiên là vì chuyện này rồi!

Chu Nguyên Chương nhẹ nhàng vuốt đầu hắn, nói:

- Văn của Tiêu Phàm nhìn qua thì cũng không tồi. Phá đề, thừa đề, khởi giảng, bài văn đúng là tứ bình bát ổn, đa dạng hơn nhiều so với mấy bài văn chết của đám người kia.

Con mắt của Chu Doãn Văn sáng lên, tiếp đó lại trở nên nghi ngờ nói:

- Vậy vì sao ngài lại loại tên hắn ra khỏi vòng một trăm?

Chu Nguyên Chương ha ha cười:

- Văn chương của Hàm Lâm Đãi Chiếu Giải học sĩ đương triều cũng không nên đưa lên quá cao, bằng không Hồng Vũ Triều ta sẽ bị gièm pha.

Chu Doãn Văn thất sắc. Khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, nhìn Chu Nguyên Chương lúng túng:

- Ngài, thì ra đã sớm biết rồi?

Chu Nguyên Chương đột nhiên ngừng cười, nhìn bộ dáng bất an của Chu Doãn Văn, trong lòng yêu thương nhiều hơn là giận dữ, nhẹ nhàng nói:

- Người giống trông khua chiền chào hỏi Ngô Học Chính, lại không hề che dấu phái người mời Giải Chư vào Đông cung để nghị sự, còn cố ý sai người sắp xếp phòng, để Tiêu Phàm mượn Giải Chư làm rồi kiêu trương. Động tĩnh lớn như thế, nếu không biết thì chẳng phải là kẻ điếc cũng là người mù rồi sao

Chu Doãn Văn gấp giọng nói:

- Hoàng tổ phụ, điều này cũng không thể trách Tiêu Phàm, là Tôn nhi chủ động hỗ trợ, Tiêu Phàm xác thực là có vài phần bản sự, thế nhưng cũng không tinh thông Nho gia, muốn hắn tự thi đỗ được tú tài thật sự đã làm khó hắn rồi, xin hoàng tổ phụ chớ nên trách tội hắn

Chu Nguyên Chương giống như cười mà không phải cười nói:

- Ta sớm đã làm rõ lai lịch của hắn, hắn có đọc qua kinh thư, có bản lĩnh thi qua tú tài hay không, ta há có thể không biết?

Thở dài rồi lão nói tiếp:

- Mà thôi, như vậy cũng tốt, Tiêu Phàm có công danh, lại tiếp tục phong hắn làm quan, chắc hắn dám đại thần cổ hủ kia cũng không thể nói cái gì, tương

lai người phải trọng trọng dùng hấn. Có công danh này, người cũng có thể lý lẽ hùng hồn trên triều đình, đỡ phải nghe lời lẽ của đám các đại thần xuất thân dòng dõi thanh cao kia. Ta muốn Tiêu Phàm thi tú tài chính là vì mục đích này, người làm vua đi một bước phải nhìn trăm bước, nếu người muốn làm chuyện gì thì nhất định phải nghĩ đến đường lui. Có rất nhiều chuyện không thể một lần là xong, mà phải tiến hành theo tuần tự mới như nước chảy thành sông. Rõ ràng đạo lý này không?

Chu Doãn Văn thở phào, hưng phấn gật đầu:

- Tôn nhi đã hiểu, tạ ơn hoàng tổ phụ dạy bảo.

Chu Nguyên Chương cười nói:

- Công danh tú tài của Tiêu Phàm không rõ, kỳ thi này văn võ cả triều nhìn chăm chăm, người làm quá mức khoa trương rất dễ bị người vạch trần, cho nên thứ tự của Tiêu Phàm không thể quá cao, nếu không sẽ bị người lên án, lại nói người ném văn chương của Giải học sĩ lên người Tiêu Phàm, để Tiêu Phàm đạt được phong quang vô hạn? Người không cảm thấy xấu hổ sao?

Chu Doãn Văn thè lưỡi, cười hắc hắc, khuôn mặt tuấn tú thật sự đỏ lên.

Chu Nguyên Chương cười nói:

- Mà thôi, ta nguyên là một thân áo vải, học vấn cũng không thể hiện ở ngoài mặt. Trước kia lúc còn sơ khai, ta có lòng cầu hiền, coi người đọc sách như thánh nhân, chung quy cảm thấy bọn họ có kiến thức bất phàm. Ta có ý chí cao xa nên mới nhờ người đọc sách trợ giúp, nhưng khi lấy được thiên hạ, hôm nay ngồi vững trên đại vị, quay đầu nhìn lại thì đám người đọc sách thật cũng không có bao nhiêu bản lĩnh, tưởng làm được một bài văn hay thật sự có thể thống trị được thiên hạ sao? Ha ha, sợ là không thể đúng phải không?

- Đọc sách thì nhất định phải đọc, chẳng qua không thể chỉ dùng sách vở để trị thiên hạ, những điều mà thánh nhân nói trên sách, có khi lấy nó làm tâm niệm mà hành sự theo, thế nhưng có nhiều chuyện không thể theo lời thánh nhân, nếu không sẽ có hại lớn đối với giang sơn xã tắc, Tôn nhi, người phải nhớ kỹ lời này. Chi trị thiên hạ bằng một bộ luận ngữ, như vậy sớm muộn rồi thiên hạ cũng sẽ đổi tên thôi

Chu Doãn Văn ngậy ra một lúc, tinh tế tìm hiểu ý trong lời nói của Chu Nguyên Chương, không khỏi trầm ngâm suy ngẫm.

Lúc Chu Doãn Văn cáo lui, Chu Nguyên Chương lại gọi giật lại, rồi bắt ngờ nói:

- Giải Chư mấy ngày nay không có vào triều, nói là bị bệnh, hấn bị làm sao vậy?

Thần sắc của Chu Doãn Văn có phần bối rối nói:

- Hấn, có lẽ hấn thật sự bị bệnh ạ!

Chu Nguyên Chương lạnh nhạt gật đầu, nói:

- Ta biết rồi!

Chu Doãn Văn cuống quýt giống như chạy trốn khỏi Vũ Anh điện, nụ cười trên khóe miệng Chu Nguyên Chương càng thêm sâu, ánh mắt tràn đầy vẻ cưng chiều, tiếp đó như có điều suy nghĩ thì thảo tự nói:

- Bộ dáng của kẻ này cũng nho nhã, nhưng không nhìn ra hấn còn có tính thô bạo, văn võ đều có, không giống đám đại thần cổ hủ kia. Ừm, trái lại có thể dùng được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Thiên tử hạ chiếu

Sau khi Hoàng Duệ Đức bị chém, Tào Nghị được thăng lên làm tri huyện, cho nên hấn liền công khai tiến vào nội đường nha môn, nơi này vốn chỉ có tri huyện mới có thể vào, hôm nay Tào Nghị đã có tư cách này.

Bởi vì vụ án Chu Doãn Văn bị ám sát, trên dưới những người ở nha môn đều bị Chu Nguyên Chương xử lý, Lại bộ tạm thời bỏ phái một vị tân nhậm huyện thừa, còn lại như chủ bộ, điển sử, bộ đầu... Sẽ do Tào Nghị tự bổ nhiệm, sau đó báo lên Ứng Thiên phủ nha lập hồ sơ.

Vừa nghĩ tới thủ đoạn lôi đình sét đánh, thực tàn khốc, liên lụy trên phạm vi lớn của Chu Nguyên Chương, Tào Nghị nhin không được toát mồ hôi lạnh.

Lần này hấn đúng là được lão thiên bảo vệ, may mắn là hấn đến đúng lúc Chu Doãn Văn bị ám sát, hơn nữa còn tự tay giết hai gã thích khách, lúc này mới bởi vì hộ giá có công được thăng quan, không bị liên lụy, nếu như ngày đó hấn không gặp phải chuyện này thì... Phòng chừng khu mộ của hấn lúc

này đã mọc đầy cỏ dại rồi.

Vốn ban đầu chỉ là một quân cờ bị Yến vương vứt bỏ, vậy mà trời xui đất khiến thế nào lại vì cứu đối thủ của Yến vương mà thăng quan, vận mệnh có đôi khi đem người ta ra trên đũa để thỏa mãn thú vui của nó. Lại hoàn toàn không quan người bị đũa giỡn có chịu nổi hay không.

Yến vương đãi hần lương bạc, Hoàng thái tôn đãi hần cảm kích, Tiêu Phàm đãi hần nhân tình.

Những ngày gần đây, trong đầu hần hiện giờ có rất nhiều suy nghĩ đang xen nhau, khiến hần phải đấu tranh tư tưởng không thôi, tuy rằng thăng quan, thế nhưng với tiền đồ của mình, Tào Nghị thấy hết sức mờ mịt.

Tiêu Phàm ngồi trong phòng khách bên trái của tam đường, đang cùng Tào Nghị uống rượu.

Uống rượu không phải thế mạnh của hần, thế nhưng bằng hữu có tâm sự, có phiền não, rượu này không thể không uống.

Con người sống trên đời chung quy có rất nhiều sự tình mà mình không muốn làm, thế nhưng lại không thể không làm, hơn nữa còn phải cam tâm tình nguyện làm, và uống rượu cùng bằng hữu chính là một trong số đó.

Tào Nghị cũng không mời rượu, giờ bình rượu lên, từng ngum từng ngum rót xuống yết hầu, mặt hần đã đỏ bừng, con mắt đầy tơ máu, thoát nhìn hết sức dữ tợn.

Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Phàm cũng đỏ hồng như nắng chiều, hai người trầm mặc không nói, không khí trong phòng hết sức yên tĩnh.

- Phanh!

Tào Nghị hung hăng đập vò rượu xuống mặt bàn, lớn tiếng nói:

- Tiêu Phàm, Tào mỗ ta cả đời trên lưng ngựa chiến, vì Yến vương, vì Đại Minh giết địch vô số, vất vả lập quân công, ngươi nói xem, hần, vì cái gì lại đối xử với ta như vậy?

Tiêu Phàm nhìn thật sâu vào khuôn mặt thống khổ của Tào Nghị, một lúc lâu sau mới thở dài nói:

- Hần không sai. Mà là huynh sai.

Tào Nghị đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đỏ bừng hung hăng nhìn hần, hung hăng nói:

- Ta sai? Ta làm sao lại sai?

Tiêu Phàm thờ dài nói:

- Huynh sai, bởi vì bản thân huynh là quân cờ mà lại không hiểu mình chỉ là quân cờ.

Tào Nghị chỉ vào mũi mình, khăn giọng cười dài, tiếng cười hết sức chói tai:

- Quân cờ? Ta là quân cờ? Ha ha, buồn cười! Ta chính là dũng tướng dưới trướng Yến vương, Yến vương từng vô số lần ở trước mặt chư tướng khoe ta giết địch dũng mãnh, chính là Hồ Bí kiều tướng hiếm có dưới trướng của hần, ta là quân cờ? Tại sao ta có thể là quân cờ chứ?

Tiêu Phàm chăm chú nhìn Tào Nghị cuồng tiếu, rồi lẳng lặng nói:

- Ngươi không muốn tin cũng không được, thật ra trong lòng ngươi sớm đã nghĩ đến, trên thực tế, bản thân ngươi xác thực đã thành quân cờ tiên phong của hần, hơn nữa còn là quân cờ bị loại bỏ.

Tiếng cuồng tiếu của Tào Nghị lập tức ngừng lại, hần như bị gõ một côn thật nặng, không còn gì để nói. Về mặt vô cùng khó coi.

- Tào đại ca, huynh nên tỉnh lại đi, cuộc chiến giữa các đại nhân vật, bọn họ sẽ không bận tâm tới cảm giác của đám tiểu nhân vật chúng ta đâu, trong mắt bọn hần, tiểu nhân vật chết vì bọn hần, chính là tận trung. Đó là điều tất nhiên, thiên kinh địa nghĩa, thời điểm bọn họ cần dùng tất nhiên sẽ khen ngợi, khuyến khích, sẽ cấp cho ngươi lòng tin tưởng tuyệt đối vào bọn họ. Thời điểm bọn họ cần ngươi hi sinh vì đại lợi ích, sẽ không chút do dự loại bỏ ngươi, hết thấy người và vật trên thế gian đối với bọn họ mà nói đều có thể lấy ra làm mua bán, bọn họ chỉ nhìn sinh ý có lỗ lãi hay không thôi, sẽ không nhìn xem ngươi trung thành, có tình cảm thế nào.

Tào Nghị cúi đầu rất thấp, im lặng không nói gì, dường như không muốn thừa nhận, thế nhưng từ biểu hiện của Yến vương mà xem, những lời của Tiêu Phàm đều đúng cả.

- Ta nên làm cái gì bây giờ?

Tào Nghị giương mắt nhìn Tiêu Phàm, trong ánh mắt thống khổ, còn có vài phần tư vị xin giúp đỡ, hần cần bằng hữu, cần sự trợ giúp, Tiêu Phàm chính là người hần cần.

Tiêu Phàm nở nụ cười, nụ cười giống như ánh mặt trời sưởi ấm cõi lòng âm u của Tào Nghị.

- Đại nhân vật thích đánh cờ, chúng ta đương nhiên không thể xen vào, thế nhưng chúng ta cũng không thể đi làm quân cờ để bọn họ tùy ý bài biện, bọn họ làm gì thì mặc bọn họ, chúng ta ở bên cạnh xem đánh cờ là được, thậm chí có thể ca hát trợ hứng cho bọn họ, hắc hắc. Hay là hát Việt ngữ ca? Ta dạy cho người hát Việt ngữ ca, rất êm tai đó.

Tào Nghị tỉnh té suy nghĩ lời nói của Tiêu Phàm... Thần sắc dần dần trở nên thoải mái, có một số việc một khi nghĩ thông suốt thực ra lại rất đơn giản, ánh mặt trời không chiếu được tới chính diện, vậy chuyển thân ra chỗ khác chẳng phải xong rồi sao, sao cứ nhất thiết phải chui rúc vào vũng bùn? Người đã phụ ta, ta há chỉ biết ngồi than thở biến thành một kẻ ngu trung đáng cười?

Nghĩ tới đây, cõi lòng Tào Nghị liền được thông suốt, cả người như được giải phóng, hần nhấc vò rượu hung hăng tợp một ngụm, sau đó dùng sức quẹt miệng. Ha ha cười nói:

- Hảo! Hảo tửu! Hôm nay mới phát hiện ra mùi vị của loại rượu này không tệ, hừm...

Tiêu Phàm lẳng lặng nhìn thần sắc thoải mái của Tào Nghị, khóe miệng của hắn cũng lộ ra tiểu ý. Bằng hữu với nhau, quý ở tâm lòng, một chuyện không tình nguyện nhưng lại không hề do dự rút đao tương trợ, một câu an ủi nhỏ khiến hắn ngộ ra đại đạo. Sau đó lại giúp nhau cố gắng tươi cười, bằng hữu chi nghĩa chỉ đơn giản như vậy. Thế nhưng bằng hữu đơn giản như vậy liệu trên thế gian này có bao nhiêu người có thể làm được?

Chẳng qua là thế sự như một bàn cờ lớn, người người đều bị vây chặt vào trong đó. Cứ làm mà không thêm quan tâm đến, nói dễ vậy sao? Trừ phi chính mình nắm đủ quyền lực, quyền lực lớn sẽ có thể nắm giữ quy tắc của bàn cờ, đích thân mình làm người đánh cờ, đây cũng là một lối thoát chăng?

Bản thân mình liệu có ngày này không?

Lo lắng trong lòng Tào Nghị được quét sạch, thế nhưng Tiêu Phàm lại lâm vào trầm tư.

Bầu không khí trầm thấp trong phòng khách dần dần được xua tan, thỉnh thoảng còn truyền tới một hồi trò chuyện vui vẻ.

Lúc này một tên nha dịch vội vàng chạy vào, lau mồ hôi rồi run giọng bẩm:

- Bẩm Huyện tôn đại nhân, có... Có thánh chỉ.

- Thiên Sứ tuyên chỉ cùng nghi thức đã tới cửa huyện nha...

Tào Nghị ngăn người, trái tim đột ngột co thắt, trong đầu chột vang lên hàng trăm câu hỏi vì sao? Chẳng lẽ thiên tử vẫn tiếp tục muốn truy tới cùng chuyện thái tôn điện hạ bị ám sát?

Cùng Tiêu Phàm nhìn nhau, hiện tại hắn cũng lâm vào sương mù.

Hai người đều mang vẻ mặt ngưng trọng, xem ra chuyện phiền phức còn chưa tan. Chu Nguyên Chương nếu không tra ra nhất định không bỏ rồi. Không biết lần này là ai gặp xui xẻo đây.

- Mở rộng cửa huyện nha, mang hương án (1) lên. Bồn quan lập tức tới nghênh chỉ.

Tào Nghị sửa sang lại quan bào trên người. Trầm giọng phân phó.

Nha dịch do dự một chút rồi nói:

- Đại nhân, tiểu nhân nghe nói thánh chỉ không phải truyền với ngài.

Tào Nghị ngạc nhiên nói:

- Vậy truyền cho ai?

Nha dịch chỉ chỉ về phía Tiêu Phàm, cười nói:

- Dường như là truyền cho Tiêu công tử.

Tào Nghị kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tiêu Phàm, nói:

- Tiêu lão đệ, tại sao thiên tử lại tuyên chỉ lên người người vậy? Gần đây không có gây sự gì ở kinh sư chứ?

Từ chuyện Hoàng Tri huyện ngày trước. Rồi đến đương kim Thái Tôn, đối với năng lực gây chuyện của Tiêu Phàm, Tào Nghị trước nay đều không hề nghi ngờ.

Tiêu Phàm cũng kinh ngạc không thôi, sau nửa ngày suy nghĩ, mới mơ hồ nói: "Ngoại trừ ấu tử Hân Lâm học sĩ ra, gần đây ta rất thành thật mà."

Tào Nghị toát mồ hôi.

Cửa huyện nha mở rộng, một đội cấm y thân quân mặc phi ngư ngắn nắp xuất hiện, tay đề Tú Xuân Đao bên hông, thần sắc trang nghiêm, biểu lộ rõ uy nghi của hoàng gia.

Bên cạnh Cấm y thân quân là một vị quan viên trẻ tuổi mặc quan bào tứ phẩm, thần sắc uy nghiêm, một tay nâng cao quyền thánh chỉ bằng lụa vàng, con mắt khép hờ, không nói cũng không động.

Đội Tiêu Phàm cùng Tào Nghị vội vã ra ngoài, bên ngoài cửa sớm đã có rất nhiều dân chúng vây quanh xem náo nhiệt, đám dân chúng đứng rất xa mà nhìn, thần sắc vừa mang theo vẻ hưng phấn lại vừa sợ hãi.

Tiêu Phàm kinh sợ cúi đầu trước mặt tên quan nâng thánh chỉ kia, trong miệng lớn tiếng hô:

- Thảo dân Tiêu Phàm tiếp chỉ.

- Hừ.

Một tiếng hừ nhẹ rất khó nghe thấy truyền tới tai Tiêu Phàm.

Trong lòng Tiêu Phàm khẽ động, thanh âm này sao quen tai như vậy?

Kim lòng không được hấn liền ngẩng đầu lên, Tiêu Phàm không khỏi vừa mừng vừa sợ:

- Ai nha, thì ra là Giải học sĩ. Thảo dân ngưỡng mộ ngài đã lâu.

Vết thương trên mặt Giải Chư do Tiêu Phàm gây ra vẫn còn chưa lành, vẫn còn bầm tím, khối xanh khối hồng, mà lúc này vừa nghe Tiêu Phàm nói vậy, trong lòng hấn vừa tức vừa giận, tên gia hỏa này có ý gì? Đánh ta xong còn nói ngưỡng mộ đã lâu. Người định trêu chọc người sao? Hơi quá đáng rồi đấy!

Nhưng mà Giải Chư đã thật sự hiểu nhầm Tiêu Phàm rồi, với thanh danh tài tử mấy trăm năm của Giải Chư, Tiêu Phàm thật đúng là như sấm bên tai, hấn nói ngưỡng mộ Giải Chư, đó là thực tâm thành ý trăm phần trăm, mười phần chân kim.

- Tiểu nhân câm miệng! Ta chính là khâm sai tuyên chỉ của thiên tử, ngươi phải nghe lời ta nói!

Giải Chư tức giận đến nổi đến sắc mặt tái nhợt, không biết là sắc mặt bị đánh còn chưa lành hay là bị Tiêu Phàm chọc giận.

- Thảo dân thất lễ! Thảo dân sợ hãi!

Giải Chư cả giận hừ một tiếng. Con mắt rất là phần nộ trừng lên nhìn Tiêu Phàm, nếu không ngại thân phận Thiên Sứ, hấn thật hận không thể hung hăng đập một cước chết Tiêu Phàm mới giải hận.

- Khụ khụ, Tiêu Phàm, chuẩn bị tiếp chỉ.

- Thảo dân đã chuẩn bị xong!

Giải Chư từ từ mở cuốn lụa vàng trong tay, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc, khụ một tiếng rồi cao giọng nói:

- Phụng thiên thừa vận Hoàng Đế chiếu viết: Huyện Giang Phô dưới nha phủ Ứng Thiên, năm Hồng Vũ thứ ba mươi, khoa viện Đình Sứ, sinh đồ Tiêu Phàm tính tình ôn lương, lại can cù chịu khó, trước hiến kế chấn tai báo quốc, sau lại có công hộ giá Thái Tôn, san sẻ nỗi lo với trăm, lập tức ban thưởng cùng xuất thân tiến sĩ, ngự tứ cấm cung hành tẩu, cũng thụ làm người hầu Đông cung, làm bạn giá (bạn cùng học) với Thái Tôn, vọng khanh công trung thể quốc, đừng phụ thánh ân, khâm thử!

Thánh chỉ đọc xong, chung quanh lâm vào một mảnh im ắng, không ai dám lên tiếng.

Giải Chư chậm rãi khép lại thánh chỉ, khép mắt lại, sau đó lại trừng mắt liếc nhìn tên ma quỷ Tiêu Phàm, lại thấp giọng hừ một tiếng, sau đó không nói một lời, cũng không để Tiêu Phàm đứng dậy, cũng không để hấn tạ ơn.

Tiêu Phàm đợi một hồi lâu không thấy gì, liền không khỏi ngẩng đầu lên nhìn đối phương.

Giải Chư trợn mắt nói:

- Nhìn cái gì vậy! Ta còn chưa cho ngươi đứng dậy, thành thật quỳ xuống cho ta!

Nói xong Giải Chư mang theo thần sắc khoải chí ngẩng đầu nhìn trời, rất là nhàn nhã, phảng phất như việc Tiêu Phàm quỳ trước mặt hấn là một chuyện rất đỗi ý, loại cảm giác này đúng là tinh thần báo được đại thù.

Tiêu Phàm vẫn quỳ dưới đất, nhướng mày, hấn lại nghĩ tới một chuyện khác.

Tên khâm sai tuyên chỉ này có thể nói là được Hoàng Đế cực kỳ tín nhiệm, Chu Nguyên Chương phải bất kỳ kẻ nào tới tuyên chỉ đều hết sức bình thường, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại phải Giải Chư tới tuyên chỉ, cái này rất không bình thường rồi, chẳng lẽ Chu Nguyên Chương sớm đã biết

hắn giúp mình thì? Càng nghĩ sâu xa hơn, Chu Nguyên Chương có lẽ đã sớm biết chuyện hắn đã oánh Giải Chư, nghe nói Giải Chư rất được Chu Nguyên Chương yêu thích, hôm nay mượn việc phải Giải Chư tới tuyên chỉ, thứ nhất là vì an ủi Giải Chư, thứ hai thì sao, phỏng chừng còn có ý tứ muốn để hắn nhận lỗi, còn có thứ ba, chính là âm thầm cảnh cáo Tiêu Phàm: “Ngươi đừng nghĩ các ngươi mượn người khảo thí, đánh người... Loạn thất bát tao ta không biết, ta chẳng qua là nể mặt mũi Thái Tôn cho nên không truy cứu thôi, sau này đừng có làm ra loại chuyện ngốc nghếch này nữa.”

Trên thánh chỉ còn có cái gì mà giúp chân tai a, họ giá a... Tiêu Phàm vẫn thấy kỳ quái, vì sao trước kia Chu Nguyên Chương không phong thưởng đối với cái công này, không có bất kỳ động thái nào, không ngờ đến lúc này mới phong quan ban thưởng, không ngờ Tiêu Phàm từ một tên tú tài biến thành xuất thân tiến sĩ, nói ra cũng hợp tình hợp lý, có hai cái công này, phong thưởng thoạt nhìn cũng không có đột ngột gì.

Thánh ý khó dò a, một lời tuyên chỉ đơn giản, bên trong lại bao hàm nhiều ý nghĩa như vậy. Bản thân mình liệu có thể lẫn lộn trên tròn quan trường không?

Tiêu Phàm quỳ trên mặt đất nhưng trong đầu lại nghĩ rất nhiều chuyện, thẳng đến khi hai đầu gối có phần đau đớn, lúc này hắn mới giật mình, thì ra mình đã quỳ rất lâu rồi nhưng vị giải đại tài tử tuyên chỉ kia vẫn chưa tỏ vẻ gì. Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn lại, vẫn thấy đối phương ngẩng đầu nhìn trời. Phảng phất như đã hoàn toàn quên sự tồn tại của hắn, mà thần sắc của đối phương lại có phần đắc ý nữa.

Tên gia hỏa này trả đũa cũng quá rõ ràng đi? Để mình quỳ như vậy cũng không phải chuyện tốt nha.

Chung quanh có nhiều người vây xem như vậy, giải đại tài tử là có chủ tâm làm khó mình đây.

Nhân tâm của kẻ độc sách thật hẹp hòi, không phải là đánh tới là dừng sao?

- Ài, ài Giải học sĩ, Giải học sĩ!

Tiêu Phàm nhìn chung quanh một chút, sau đó kêu lên một tiếng phi thường.

Giải Chư rốt cục cũng thu hồi bộ mặt thuần khiết, nhìn lại. Không có hảo ý nói:

- Gì đấy?

Tiêu Phàm vẫy vẫy tay, nói nhỏ:

- Ngươi tới đây. Ta có một chuyện cực kỳ bí mật muốn nói.

Giải Chư chau mày, kim lòng không được đem lỗ tai hướng gần tới miệng Tiêu Phàm, sau đó hỏi:

- Bí mật gì?

Tiêu Phàm cười hắc hắc, sau đó hừm một tiếng thở ra một hơi, thấp giọng cười nói:

- Nhiễm rồi nha?

Giải Chư lập tức bịt chặt mũi, nhú mày chán ghét nói:

- Ngươi uống rượu?

Tiêu Phàm rất đứng đắn gật đầu một cái, sau đó nói:

- Đừng nói ta không chào hỏi trước, ta là người có một tật xấu, vừa uống rượu là cực kỳ điên cuồng, hơn nữa thấy ai không vừa mắt là đánh, có đôi khi đánh chưa đã nghiền còn lấy dao xin tí huyết.

Giải Chư lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng nhảy về phía sau, phi thường nhanh nhạy bày ra thế Ứng Trảo công, run giọng nói:

- Ngươi, ngươi đừng làm xằng làm bậy nha, ta chính là Thiên Sư tuyên chỉ, mà hôm nay ngươi cũng đã là mệnh quan triều đình rồi.

Tiêu Phàm lộ ra hàm răng trắng ớn, cười rất giống kẻ biến thái:

- Giải học sĩ à, hiện tại ta có thể tiếp chỉ tạ ơn sao?"

- A, được được.

- Vì thần Tiêu Phàm, linh chi. Tạ thiên ân, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

(1) Bàn để trước bàn thờ, trên thường bày bát hương và lọ cắm hương.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Hoa rơi thêm hận

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Phàm là tin tức liên quan tới làm quan, chỉ trong nháy mắt sẽ được lưu truyền tới tất cả phố phường Giang Phổ.

Cả Giang Phổ huyện sôi trào.

Ở thời này muốn làm quan cũng không phải dễ dàng gì, chế độ khoa cử giống như từng tấm chướng ngại vật ngăn cản chí làm quan của đám học sinh, trước tiên phải lấy được tư cách đồng sinh, sau đó phải tham gia khảo tú tài do huyện học phủ học lập ra, thân phận tú tài còn chưa đủ, nó cũng chỉ là tầng lớp thấp nhất của giai cấp sĩ phu, chỉ có thể nói là người có công danh mà thôi, nhìn thấy Huyện lão gia cũng không cần quỳ xuống, nếu muốn vươt cao hơn phải tham gia thi hương khảo cử nhân, cử tử mới có thể có tư cách làm quan, nhưng mà cử nhân vẫn còn xa mới đủ, nếu muốn tiến thêm một bước nữa còn phải tham gia thi hội, thi đỗ được gọi là sĩ, thêm bước nữa là thi đậu tiến sĩ mới tính là chính thức có tư cách làm quan triều đình, hơn nữa còn có danh vọng cực cao tại dân gian, được dân chúng tôn kính, dân gian gọi là "Tên đề bảng vàng" "Bảng" này chính là bảng tiến sĩ, đương nhiên, đầu bảng tiến sĩ chính là trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa các loại..., đó là sau khi tham gia thi đình do Hoàng Đế đích thân bổ nhiệm.

Nhìn xem, làm quan khó cỡ nào, khoa khảo là một hồi chiến tranh không có thuốc súng, thế nhưng tính tàn khốc của nó lại không thua gì chiến trường chém giết chính thức, vô số học sinh gian khổ học tập đọc sách mười năm, thậm chí hai mươi năm, kết quả đến chết cũng không trèo lên nổi Kim Bảng.

Thế nhưng Tiêu Phàm lúc này đã là Thượng Quan rồi, hai mươi ba tháng giêng thi xong tú tài, hôm nay đã được đương kim thiên tử đích thân hạ chỉ, ban thưởng đề hấn làm tiến sĩ, đồng thời còn ban thưởng hành tẩu trong cấm cung, làm bạn đọc sách với thái tôn.

Cấm cung là địa phương nào? Trong lòng dân chúng cấm cung là Thiên cung đó! Đó là chỗ ở của Thiên tử trong truyền thuyết, chỉ cần một đạo ý chỉ của Thiên tử, tên tiểu tử nông hộ này không ngờ có thể nghênh ngang hành tẩu trong Thiên cung, tùy thời có thể thấy mặt Thiên tử, tấu chương quốc chính. Còn Hoàng thái tôn là ai? Đó là Hoàng Đế tương lai của vương triều Đại Minh, Tiêu Phàm đi học cùng Hoàng Đế tương lai, sớm chiều ở chung, cái này là chuyện thân mật cỡ nào, tương lai Thái tôn điện hạ đăng cơ làm đế, Tiêu Phàm chính là người thân cận nhất của Hoàng Đế khi còn chưa đăng ngôi, với cái công đó, tiền đồ của hấn sẽ rộng lớn đến mức nào?

Tiêu Phàm cung kính nâng thánh chỉ, vẫn đứng ở trước đại môn huyện nha như cũ, một bộ tươi cười nhàn nhạt. Thế nhưng dân chúng vây xem đã nhìn hấn với ánh mắt khác, dần trở nên cung kính, sợ hãi, tôn sùng...

Từ xưa đến nay, dân chúng luôn mang tâm lý kính sợ quan viên, trong mắt bọn hấn, quan, là đại nhân vật chỉ có thể mơ mà không thể trở thành, rất nhiều người dân từ khi sinh ra đến lúc chết đi, cả đời ngay cả bộ dáng của quan huyện cũng không biết, càng đừng nói chỉ là nhìn thấy vị Tiêu đại nhân này đã trở thành bạn giả của Thái Tôn, tương lai chắc chắn sẽ được trọng dụng, là đại nhân vật gây sóng gió trong triều đình. Nhân tài chính là nhân tài, cần bản không phải là vật trong ao, một khi thời thế cần dùng, chung quy sẽ có ngày nhất phi trùng thiên (một bước lên trời), Trần gia chính là cái ao nhỏ, cuối cùng cũng không giữ chân được kim long.

Tào Nghị ở sau lưng Tiêu Phàm lộ ra thần sắc mừng rỡ, hấn thật tâm cảm thấy cao hứng thay cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm làm quan có thể nói là trong dự đoán của hấn, từ khi phía trên hạ chỉ đề Tiêu Phàm khảo tú tài, là hấn đã biết con đường làm quan của Tiêu Phàm sắp bắt đầu rồi.

Thần sắc của Tiêu Phàm rất bình thản, không thấy chút vui mừng nào, có một số việc sớm đã biết kết quả như vậy rồi, tâm tình mừng rỡ cũng tiêu tan rất nhiều.

Dưới con mắt kính sợ của phần đông dân chúng, Tiêu Phàm liếc mắt nhìn Giải Chư ở bên cạnh, Giải Chư lại mang theo vẻ mặt mất hứng, vẫn dùng ánh mắt cừu hận liếc nhìn hấn, xem ra hai lần bị đòn đau đã để lại bóng đen khó có thể xóa nhòa trong lòng hấn.

Thấy bộ dáng của hấn như vậy, Tiêu Phàm mới đột nhiên nhớ tới chuyện mục đích mà thiên tử phái hấn tới tuyên chỉ, đánh người không thể đánh công khai, tốt nhất là nên nói tiếng xin lỗi với người ta a, lại nói đây cũng là ý tứ của Chu Nguyên Chương, Hoàng Đế có mệnh, thần tử sao giám không tuân lời?

Thân mật vô vai Giải Chư, Tiêu Phàm cười híp mắt nói:

- Giải học sĩ đi đường cực khổ rồi, vào nhà môn uống chén nước nha, sau này mọi người đều là đồng liêu, mong được giải học sĩ chiếu cố nhiều.

Giải Chư bị động tác thân mật của Tiêu Phàm làm cho lão đảo, lại càng thêm tức giận: - Tên ác tặc này! Ta với người có giao tình gì? Dựa vào cái gì mà dám uống rượu cùng ta? Không đi! Ta muốn trở lại kinh sư báo tin!

Tiêu Phàm vẫn tươi cười như cũ nói:

- Giải học sĩ thật sự là trung quân, ta rất là bội phục, nếu như là ta mà nói, ta nhất định sẽ uống chén rượu này!

Giải Chư vỗ ngực, vuron cổ, cả giận nói:

- Vì cái gì?

- Vì sẽ không bị đánh!

Khuôn mặt Giải Chư đông lại, khí thế nghiêm nghị lập tức yếu đi vài phần. Khuôn mặt tuần tú bị oánh bầm dập trong chốc lát lại biến thành màu xanh, chốc lát lại là màu trắng, trong ánh mắt nhìn Tiêu Phàm có vài phần sợ hãi, đối mặt với một vị tướng mạo văn nhã, tính cách lại giống như bông lão nhị đồng liêu trong triều, Giải Chư thật sự cảm thấy ủy khuất, một cổ tư vị tú tài gặp nhà binh tự giác sinh ra...

Dùng sức dậm chân, Giải Chư oán hận đối giọng nói:

- Ngươi, ngươi dám uy hiếp ta? Ta chính là Thiên Sứ tuyên chi đó.

- Mọc cánh mới gọi là Thiên Sứ, ngươi ngay cả lông mao cũng không có, cho dù điều nhân cũng không được tính.

Tiêu Phàm không nói thêm gì nữa liền kéo Giải Chư về phía nha môn, giống như bức gái lành vào trong kỹ viện vậy.

Ý định của hắn là thành tâm thành ý nói lời xin lỗi với Giải đại tài tử, ân, là phụng chỉ xin lỗi.

Giải Chư cố vúi lấy khung cửa, dùng sức giãy dụa, một thân quan bào bị lôi kéo trở nên nhàu nát không chịu nổi, bên khóc bên hô:

- Không! Ta không đi! Ta chết cũng không đi, khẳng định là ngươi muốn tìm chỗ không người tiếp tục đánh ta.

- Đi thôi đi thôi, Giải đại nhân, hạ quan dám đảm bảo, hần tuyệt sẽ không đánh ngươi.

Tào Nghị ở một bên rì rầm, sau đó nhẹ nhàng tách bàn tay đang bấu cựa của Giải Chư ra.

- Cứu mạng a. (Chu mìn a)

Tiếng kêu cứu đầy về kinh hãi của Giải Chư dần dần lắng xuống.

Cầm y thân quân đi theo đưa mắt nhìn nhau, bọn họ thật sự không rõ, một lời tuyên chi đơn giản sao lại trở thành trò khôi hài này, vốn định ra mặt can thiệp, thế nhưng Giải đại nhân là quan, vừa rồi Tiêu Phàm cũng là quan rồi, Tào Nghị lại càng là quan phụ mẫu của Giang Phổ.

Cuối cùng đám Cầm y thân quân đưa ra một cái kết luận rất chính xác: đây là đấu tranh tàn khốc trên quan trường giữa đám người kia, chúng ta là đám quân ngũ tốt nhất là không nên tham gia vào.

Thanh âm thê lương của Giải Chư từ trong nha môn truyền lại:

- Mạnh Thánh Văn đã dạy: uy vũ không khuất phục (không sợ hãi cường quyền bạo lực), ta chỉ uống một chén thôi!

- Giải học sĩ thật sự là người có đạo đức tốt, kiên trinh bất khuất, hạ quan bội phục, Tào Đại ca. Đem bát lớn của ngươi bày ra, Giải học sĩ chỉ uống một chén, nhất định phải để hần uống chén này tận hưởng mới thôi.

Đồng cung thị độc, quan giai lục phẩm, không quyền không thế, thân phận duy nhất chính là đồng học của Thái Tôn, cùng đi nghe giảng với Thái Tôn, tan học lại làm tác nghiệp.

Thế nhưng chỉ một chức quan lục phẩm không có quyền lực này mà cả các sĩ tử học sinh cả nước, không biết có bao người tranh nhau vỡ đầu cũng muốn làm, đó là vì cái gì? Vì tiềm lực trong đó là vô cùng lớn.

Thái Tôn là Hoàng Đế tương lai, là người thừa kế hợp pháp của vương triều Đại Minh, làm đồng học cùng Thái Tôn, sớm chiều ở chung, tình nghĩa càng thêm sâu, tương lai Thái Tôn đăng cơ, còn sợ không làm được đại quan, tay cầm quyền lớn sao?

Tiêu Phàm cũng rõ ràng điểm này, lên làm chức quan này không biết có bao nhiêu ánh mắt đang âm thầm nhìn hắn, có hâm mộ, có nịnh bợ, đồng thời cũng có ghen ghét, oán hận.

Nói tóm lại, đã bước một bước vào triều đình, nhất định phải chuẩn bị tâm lý để nghênh đón hết thảy.

Nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó chậm rãi thở ra, trong lòng Tiêu Phàm trở nên bình lặng, nhìn qua miếu sơn thần đơn sơ mà ảm cúng, ánh mắt hắn toát ra vài phần không muốn, hoa trạch lộng lẫy, tới tít như vẫn đang ở trước mắt, nhưng hắn cảm thấy rất quý trọng cái miếu sơn thần nho nhỏ hoang phế này, ở đây hắn đã vượt qua những ngày đen tối nhất của nhân sinh, sau này có lẽ làm quan to lộc hậu, tiền y nộ mã, nhưng mà những ngày ở đây đã trở thành phần trí nhớ khắc cốt铭心 trong lòng hắn, cả đời cũng không quên được.

- Ta phải đánh tiếng với Tào Đại ca, giúp ta giữ lại cái miếu nhỏ này, sau này rồi rồi chúng ta quay về ở vài ngày, nhớ lại một thời kham khổ a.

Tiêu Phàm thì thảo tự nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Họa Mi cũng tràn ngập vẻ không muốn, sau khi nghe vậy liền dùng sức gật đầu.

Thái Hư ở một bên không kiên nhẫn được hừ hừ:

- Người chính là đồ hà tiện! Đạo gia sống ở đây quá đủ rồi!

Không có nhiều đồ để chuẩn bị, ba người nguyên bản đều nghèo rớt mồng tơi, sau nửa ngày thu thập, Tiêu Họa Mi mới gom được một bọc đồ nho nhỏ.

Ba người đã chuẩn bị sẵn sàng, ngồi trên xe ngựa do bọn người của Chu Doãn Văn phái tới, một đường chạy thẳng tới kinh sư.

Năm này là năm Hồng Vũ thứ ba mươi, lúc này mới là đầu mùa xuân, Tiêu Phàm chính thức bước chân vào triều đình.

Quý phủ Trần Tứ Lục, Giang Phổ huyện.

Tiêu Phàm rời đi, đã nện một trùy cự đại lên tâm lý người nhà Trần phủ, thế nhưng lại không sinh ra ảnh hưởng lớn đến sinh ý của Trần phủ. Sau khi Tiêu Phàm rời đi, có qua chào hỏi Tào Nghi, xin Tào Nghi chiếu cố nhiều hơn tới Trần gia, có Huyện lão gia trợ giúp, nghiệp hôm nay của Trần gia cũng đủ thịnh vượng rồi.

Trong khuê các, nội viện Trần gia, tiếng đàn u nhã diêm nhiên vờn quanh.

Đôi mắt - xinh đẹp của Trần Oanh Nhi khép hờ, mang theo vẻ mặt lạnh nhạt đang chơi một cây đàn cổ. Trước cây đàn là một hộp đàn hương tinh tế, sương mù u nhã nhàn nhạt hòa cùng tiếng đàn chập chờn, nhẹ nhàng nhảy múa, tiếp đó liền tiêu tán vô hình.

Nàng vẫn mang theo bộ dạng thanh lãnh mà lạnh lùng như trước, khuôn mặt không vui không mừng, thanh tịnh tinh khiết giống như ngọc đại đạo, bàn tay trắng nõn liên tục gảy, yên lặng mà tự nhiên giống như một đoá Tuyết Liên trên đỉnh cô sơn, lẳng lặng tách ra khỏi đài trước hàn phong, lẳng lặng héo tàn, ngoại trừ nàng ra, không ai có thể thưởng thức được tiếng đàn tuyệt thế này.

Bảo Cầm sôi nổi leo lên trên lầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phát hồng, bộ ngực nho nhỏ phập phồng kịch liệt, trên mặt tràn ngập kích động:

- Tiểu thư tiểu thư, cô gia, a, không đúng, Tiêu Phàm, Tiêu Phàm hấn, hấn làm quan rồi!

Tiếng đàn u nhã chợt dừng lại, sau đó lại tiếp tục ung dung vang lên.

- Thì sao?

Trần Oanh Nhi nhàn nhạt nói, khuôn mặt vẫn lãnh đạm trước sau như một.

- Hấn Hấn thi đậu tú tài, sau đó hoàng thượng đích thân phái đại quan tới truyền chỉ, ban thưởng cùng với xuất thân tiến sĩ cho hấn, nghe nói còn cấp cho hấn một chức quan cùng đọc sách với Thái Tôn nữa đó.

Bảo Cầm như con chim nhỏ không biết mệt mỏi, líu ríu nói không ngừng.

Trần Oanh Nhi vẫn mang theo vẻ mặt lạnh nhạt gảy đàn:

- Hấn làm quan thì liên quan gì tới ta?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Cầm lập tức ảm đạm, lúng ta lúng túng:

- Tiểu thư.

Tiếng đàn bỗng nhiên biến đổi, đột ngột trở nên dồn dập luống cuống, như mưa rào, như trời long đất lở, từng trận Kinh Lôi, lại giống như vạn mã lao nhanh, làn điệu lạnh nhạt bỗng tràn ngập sát khí, giống như ngàn vạn chuỗi cương đao sáng loáng đồ sát sinh linh trên chiến trường.

- Tung!

Cây cổ đàn phảng phất như không chịu nổi sát khí dơ bẩn kia, dây đàn yếu ớt lập tức đứt rồi, tiếng đàn cuồng bạo cũng dừng lại, lầu các lại trở nên yên tĩnh, mà trầm hương cũng sớm đã bị dập tắt.

Một giọt máu đỏ chói mắt trên ngón tay mảnh khảnh nhỏ xuống mặt đàn, trông thật kinh tâm.

Bảo Cầm vội la lên:

- Tiểu thư, người....

Trần Oanh Nhi nhẹ nhàng giờ ngọc thủ lên, diêm nhiên như không, thanh âm vẫn lãnh đạm:

- Bảo Cầm, thu thập một chút, chúng ta đi kinh sư, nói cho phụ thân ta biết, ta muốn đích thân tới kinh sư quản lý tân lâu.

Bảo Cầm cẩn thận từng ly từng tí mừng thầm nói:

- Tiểu tiểu thư muốn đi tìm, tìm Tiêu Phàm sao?

Trần Oanh Nhi cười lạnh:

- Tìm hán? Hừ, hán sẽ tìm đến ta, không, hán sẽ đến cầu ta!

Phụ lòng người, tuy có ngàn lý do, nhưng vẫn là phụ lòng người, mà đã phụ lòng sẽ phải trả giá!

Ứng Thiên Kinh sư.

Quý phủ Hoàng Tử Trùng, Xuân phường giảng đọc.

Hoàng Tử Trùng, Hoàng Quan, Tề Thái, còn có Binh bộ thượng thư Như Thụy, bốn người đều tề tụ ở trong nội đường Hoàng phủ.

Hoàng Tử Trùng lông mày nhíu chặt lại, trầm giọng nói:

- Chư công đều là trụ cột trong triều, mấy ngày gần đây thiên tử bởi vì chuyện thái tôn điện hạ bị ám sát, đại tác triều đình, dần dần diễn lại cái án Hồ Lam năm đó, khiến thiên hạ hủ đường lục bộ thập khanh đều rung chuyển, cứ thế mãi, trong triều há có người vì bệ hạ phân ưu? Chư công, có phương pháp ứng phó không?

Hoàng Quan mang theo khuôn mặt âm trầm thờ dài, nghiêm nghị nói:

- Bốn quan chẳng qua chỉ có lui lại mấy lần với Tri huyện Giang Phổ, bệ hạ đã bỏ chức Thị Lang Lễ bộ của ta, thiếu chút nữa bởi vậy mà mất cái mạng già này, đã như thế thì còn gì để nói nữa?

Tề Thái cúi thấp đầu, con mắt xuất thần nhìn chăm chú chén trà nhỏ trong tay, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Dáng người của Như Thụy hơi mập, vẻ mặt luôn mang theo nụ cười tủm, giống như Phật Di Lặc, có vẻ có phần lười cá, đối với lời nói của Hoàng Tử Trùng hán căn bản giống như không nghe thấy, đôi mắt nhỏ mơn dờ xét khắp nơi, sự chú ý toàn bộ đặt ở cách bố trí trong nội đường Hoàng phủ.

Hoàng Tử Trùng đều thu hết hành động của mọi người vào trong mắt, trong lòng lại nặng nề thờ dài.

- Chư công, triều đình bấp bênh tiểu thiên tử thịnh nộ, không biết còn bao nhiêu người bị liên lụy, muốn giang sơn xã tắc Đại Minh ta bình an, mong rằng chư công có thể cùng Bốn quan dâng tấu lên thiên tử, xin thiên tử tạm thời bớt lời đình, hóa mưa gió thành điềm lành, nếu không tiếp tục như vậy, khó bảo toàn sẽ không xuất hiện Hồ Lam án thật sự, ý chư công thế nào?

Hoàng Quan cùng Tề Thái liếc nhìn nhau rồi nhẹ gật đầu, Tề Thái trầm giọng nói:

- Liên lụy rộng như vậy, xác thực khiến rất nhiều người chết, bị tù oan, hạ quan bắt tài, nguyên cùng Hoàng đại nhân dâng tấu lên trên.

Như Thụy lại cười lắc đầu nói:

- Hoàng đại nhân khả năng đã nghĩ sự tình quá nghiêm trọng rồi, thiên ý khó dò, thiên tử làm như thế đều có đạo lý của người, chúng ta thân là thần tử, không thể đoán được thâm ý của thiên tử, cho nên cũng không nên đi can thiệp lung tung vào làm gì, tránh làm hư ý định của thiên tử, hành động này không phải là của thần tử, ha ha, Bốn quan cũng không phải không dám tâu thành đệ trình của Hoàng đại nhân.

Ba người nghe vậy đều âm thầm khinh bỉ, tên gia hỏa này rất giáo hoạt trên quan trường, ai cũng không muốn đắc tội, chuyện gì cũng không muốn nhúng vào, từ năm Hồng Vũ thứ bảy đã nhập Quốc Tử Giám, thẳng tới hiện tại hán làm quan tròn như cá trạch vậy, kỳ quái chính là nhiều lần triều đình thanh tẩy như vậy, người khác kẻ đáng chết phải chết, kẻ đáng loại, bị loại, duy chỉ có hán số làm quan vẫn còn, đều bước trên mây, chưa tới bốn mươi tuổi đã làm tới chức Binh bộ Thượng Thư, thật sự là lão thiên không có mắt.

Như Thụy không thêm đề ý tới thái độ khinh thị của ba người, đồng đưa cái tay mập mập, cười ha ha nói:

- Hoàng đại nhân, hôm nay xuất môn gấp gáp, trong nha môn Binh bộ còn có rất nhiều công văn giấy tờ chưa xem, ha ha, bận quá, bận quá! Cũng không cùng các vị đồng僚 nói nhảm nhảm nữa, các vị chậm rãi nói chuyện đi, ta còn phải trở về duyệt công văn nữa a, đầu năm nay phương bắc có báo, biên cảnh báo nguy, tướng sĩ ở đó rất vất vả, mà Binh bộ Thượng Thư như ta lại càng khổ hơn, các vị chậm rãi nói chuyện, Bốn quan đi trước một bước, xin lỗi, xin lỗi.

Như Thụy vừa nói, thân thể mập mập đã lui về phía sau, đợi hán nói xong, người đã tới tiền đường, chốc lát đã không còn bóng dáng.

- Tiểu nhân hèn hạ nhu nhược nhất gan!

Hoàng Tử Trùng hung hăng thấp giọng mắng.

Hoàng Quan cảm hận nói:

- Mọi ngày ngoại trừ vượt mông ngựa hoàng thượng ra, lúc chạy trốn cũng thật là nhanh!"

Tề Thái lúc đầu cười khỏ, hẳn là Binh bộ tả Thị Lang, Như Thụy là người lãnh đạo trực tiếp của hắn, nhưng hắn cũng không thể yêu quý vị thủ trưởng này, thế nhưng người khác nói Như Thụy như vậy, hắn cũng cảm thấy thể diện mất sạch.

Hoàng Tử Trường nhìn sắc mặt khó coi của Tề Thái, lập tức ho hai tiếng, sắc mặt âm trầm, nói:

- Chư công có nghe nói gì chưa? Hôm qua Thiên tử đã lên tiếng, cái tên Tiêu Phàm ở Giang Phổ huyện kia đã khảo đậu tú tài, thiên tử liền ban thưởng cùng xuất thân tiến sĩ cho hắn, còn để hắn làm thị độc đồng cung. Sau này đọc sách cùng thái tôn nữa đây.

Hoàng Quan hung hăng vỗ bàn một cái, cả giận nói:

- Tiêu Phàm! Chính là cái tên Tiêu Phàm này! Thừa cơ đoạt quyền của Tri huyện Giang Phổ huyện, Hoàng thái tôn gặp chuyện, thiên tử thanh tẩy triều đình, rất nhiều việc đều có quan hệ với tên Tiêu Phàm này! Người này nếu như vào triều làm quan, nhất định sẽ trở thành gian thần của Đại Minh ta!

Hoàng Tử Trường cười lạnh nói:

- Chỉ là một tên tú tài, ban thưởng xuất thân tiến sĩ, tên Tiêu Phàm này rốt cuộc có bản sự gì mà lọt vào mắt xanh của thiên tử?

Tề Thái không nhịn được nói:

- Hai đại nhân, sự tình khác hạ quan không biết, nhưng ngày ấy Tiêu Phàm dâng tấu, đưa ra phương pháp giúp nạn thiên tai, hạ quan trái lại cảm thấy có chút hữu lý, hai vị đại nhân liệu có hiểu làm gì với hắn hay không?

Hoàng Tử Trường lúc đầu nói:

- Nhìn như hữu lý, kì thực sai lớn, bất kính với thiên địa quỷ thần chính là lấy họa chi đạo, nếu như nhằm trúng thiên nộ, giúp nạn thiên tai trái lại có tác dụng gì, Tiêu Phàm người này mặc dù diện mạo đoan chính, nhưng xem lời nói và cách làm việc của hắn, chính là tâm thuật bất chánh, ta rất lo hắn đi học cùng với Thái Tôn, thái tôn điện hạ là người nhân nghĩa như thế, nếu như sớm chiều ở chung với hạng người nịnh thần này, không biết sẽ biến thành cái bộ dạng gì.

Hoàng Quan cười lạnh nói:

- Hoàng đại nhân là độc quan xuân phường. Chính là thầy của Thái Tôn. Đến lúc đó tên Tiêu Phàm kia cũng được đại nhân dạy bảo, thánh nhân có thể khai hóa man di, còn sợ không dạy được một tên học sinh sao?

Hoàng Tử Trường nghiêm nghị gật đầu nói:

- Đúng vậy, tên Tiêu Phàm này, ta nhất định phải tận lực dạy bảo hắn cho tốt, nếu không hắn mà làm hư Thái tôn điện hạ, ta chẳng phải là tội nhân thiên cổ của Đại Minh a!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Thăng quan, nhà mới

Trong xe, Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đạm nhiên của Tiêu Họa Mi, cười nói:

- Sau này chúng ta sẽ sinh sống trong tòa thành này, muối thích không?

Tiêu Họa Mi liền cười tươi tắn, gật đầu liên tục, sau đấy lại chỉ chỉ Thái Hư.

Tiêu Phàm hiểu được ý của nàng, nói:

- Ân, đối với sư phụ, tiện thể cho vào ở cũng được.

Thái Hư như là thấy điều gì không đúng, nói:

- Thế nào mà đạo gia lại cảm thấy mình là người thừa nhi? Tự nhiên chẳng có tí hữu dụng nào?

Tiêu Phàm nhanh chóng nói một cách thành khẩn:

- Sư phụ lại coi thường bản thân rồi, đồ thi có thể thề với trời, sư phụ này không phải là người như thế, chỉ với một thân công phu này của ngài đã đáng giá lắm rồi.

Thái Hư gật đầu, xong lại lắc đầu:

- Tuy rằng nghe cũng có chút an ủi, nhưng sao càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng?

Tiêu Phàm liền quay đi không thèm để ý đến lão nữa, mấy cụ già trăm tuổi này luôn nhạy cảm quá mức, quan tâm là đúng, có điều cũng đừng nuông chiều quá.

Có đoàn Cẩm y thân quân của Chu Doãn Văn phái đến đi cùng, xe ngựa rất thuận lợi vào thành.

Sau khi vào thành, xe ngựa liền đi về bên phải, sau thời gian một nén hương, liền dừng lại. Tiêu Phàm vén màn xe lên liền thấy trước mắt là một con phố rất rộng lớn, mặt đường được lát bằng đá tảng, hai bên phố là từng căn nhà san sát với nhau. Ngôi nhà xe ngựa dừng lại trước cửa cũng không quá lớn, từ ngoài nhìn vào phỏng chừng là hai tòa nhà ghép lại, trông có vẻ có cũ kỹ nhưng phong cách cổ xưa cũng có chút ý vị.

Chu Doãn Văn mặc thường phục đứng ở trước một tòa nhà có cổng lớn, thấy Tiêu Phàm xuống xe liền oán giận nói:

- Sao lại lâu thế? Ta đang định gọi người thúc giục các người đây.

Thấy Tiêu Phàm không ngừng dò xét bốn phía, Chu Doãn Văn mặt mày mừng rỡ nói:

- Người thấy nơi này thế nào? Ta cố ý tìm cho người chỗ này, các người chịu khó ở chỗ này tạm, chờ ta tìm chỗ khác rồi chuyển sau.

Tiêu Phàm ngăn người:

- Tìm chỗ khác là sao?

Chu Doãn Văn thần sắc âm trầm nói:

- Ta vốn đã tìm được cho người một tòa nhà lớn rồi, nhưng không ngờ tòa nhà đấy lại là biệt viện Ngũ hoàng thúc Chu Vương. Hừ! Người cứ tạm thời ở đây, ta sẽ nghĩ biện pháp Chu Vương phải đưa tòa biệt viện kia cho người!

Tiêu Phàm kinh hãi nói:

- Không cần, không cần! Chỗ này là được rồi, biệt viện của Vương gia không phải là chỗ là ta có thể hưởng dụng, hay là thôi đi.

Tiêu Phàm kinh hãi toát ra một thân mồ hôi lạnh, vừa vào đến kinh sư suýt chút nữa lại đắc tội Vương gia, đúng là oan gia!

Chu Doãn Văn hừ lạnh nói:

- Như thế sao được, Chu vương thúc có đất phong lớn như thế, hơn nữa hẳn lại ít khi đến kinh sư, dựa vào cái gì mà chiếm một địa phương tốt như thế? Không được, thế nào ta cũng phải tìm cách lấy nó cho người, không thể dễ tiện nghi cho hắn được! Nếu như một ngày nào đấy hắn không còn đất phong nữa thì ta sẽ lại đưa cho hắn một tòa biệt viện lớn khác ở kinh sư.

Tiêu Phàm tâm thần chấn động, Chu Vương Chu Bộ xem như cũng có tiếng tốt, làm thủy lợi, giảm thuế má, khôi phục việc đồng áng, làm không ít chuyện tốt. Thế nhưng trong lịch sử sau khi Chu Doãn Văn đăng cơ liền bị tước đi vương hiệu, là vị vương hầu đầu tiên bị bắt đi khai đao, đừng nói là do tòa biệt viện kia đi chứ? Vị Chu vương gia đáng thương kia đúng là chết oan uổng.

- Đa tạ điện hạ đã quan tâm, thảo dân... ách, hiện tại nên xưng là thần, nhà thần ít người, ở chỗ lớn như thế cũng chẳng làm gì, chỗ này cũng được rồi, rất tốt. Thần cứ ở chỗ này là được rồi, không chuyển đi nữa.

- Không được, sau này người còn phải cưới vợ sinh con, cho Tiêu gia phát triển hơn nữa, đến lúc con cháu đông đúc như thế chả lẽ lại dồn lại tại một tòa biệt viện như thế sao? Người yên tâm, ta khẳng định sẽ lấy tòa biệt viện kia đưa cho người. Đầu xuân tới, các vương hầu sẽ nhập kinh, đến lúc đấy ta sẽ tự mình hướng Ngũ hoàng thúc đề nghị việc này. Nếu như hắn dám không cho, tội ta đăng cơ, việc đầu tiên làm là tước đi vương hiệu của hắn.

Đúng là vì chuyện này.

Thật đúng là xui xẻo !

Tiêu Phàm khẩn trương nhìn xung quanh, thấy Cẩm y quân đang đứng canh giới ở thật xa, bốn phía cũng không có ai, nhú mày nói:

- Điện hạ, dù sao người cũng là thân phận Thái tôn, nói chuyện phải cẩn thận một chút, cho dù người có ý nghĩ này cũng nên để trong lòng thôi, không thể nói trắng ra như thế được, đề nghị lại thực hiện mới là chính đạo. Nếu lỡ để người khác nghe thấy người chưa gì đã nói thế, chẳng phải sẽ làm cho các vương hầu cảnh giác sao?

Chu Doãn Văn chẳng hề để ý, cười nói:

- Ngươi là người ta tin tưởng, xung quanh lại không có ngoại nhân. Nói với ngươi một chút thì có sao đâu!

Không có ngoại nhân ư? Ngươi cho là những Cẩm y quân này người nào cũng trung tâm với ngươi sao? Chẳng biết có bao nhiêu cái tai đang rình rập để nghe những điều ngươi nói, người này đúng là vẫn còn rất ngây thơ.

Tiêu Phàm thấy Chu Doãn Văn bộ dạng có chết cũng không hối cải, không khỏi trừng mắt, tay phải giờ lên định cho hắn một phát Lực Phách Hoa Sơn, cho hắn tỉnh ra.

Chu Doãn Văn thấy sắc mặt Tiêu Phàm thay đổi, trong lòng liền biết không ổn, liền phi thường nhanh nhẹn lấy tay bưng trán, sau đó vừa tránh xa nhanh vừa hét lớn:

- Ta sai rồi! Ta sai rồi! Đừng động thủ nữa!

Tiêu Phàm liền nở một nụ cười, tên gia hỏa này lần trước bị đánh đúng là khắc sâu trong trí nhớ a.

Chu Doãn Văn hiển nhiên là không có hứng thú đưa Tiêu Phàm đi tham quan toàn bộ ngôi nhà nhỏ nhỏ này, ở ở dận dò hắn vài câu, bảo hắn vào giờ Mùi ngày mai đợi tan triều liền đi thẳng đến Xuân phường nhận lệnh bài.

Nói xong, Chu Doãn Văn liền dẫn thân vệ rời đi.

Tiêu Phàm quay lại nhìn Tiêu Họa My, chớp chớp mắt, cười nói:

- Tiểu nha đầu, đại môn của chúng ta để cho ngươi mở đấy, mang đến một khối đầu tốt đẹp, đại cát đại lợi.

Tiêu Họa Mi hưng phấn gật đầu, hoạt bát tiến đến, duỗi hai tay đẩy cửa nhà ra.

Cửa mở ra, ba người liền chấn động, chỉ thấy bên trong đang có một loạt người đứng chỉnh tề, cả già lẫn trẻ, cả nam lẫn nữ.

Mọi người dưới sự dẫn dắt của một lão đầu, cung kính hướng ba người Tiểu Phàm thi lễ, hô:

- Bái kiến lão thái gia, lão gia, phu nhân.

Ba người Tiểu Phàm sợ tới mức đồng loạt lùi lại một bước, Tiêu Phàm vội nói:

- Xin lỗi, chúng ta vào nhầm nhà.

Lão đầu tiến lên một bước, cười nói:

- Lão gia không nhầm đâu, Thái tôn điện hạ sau khi mua tòa tiểu viện này liền thuê lão làm quản gia, đồng thời còn mua một ít nha hoàn tạp dịch đến hầu hạ gia đình lão gia.

Tiêu Phàm trong lòng cảm thấy ảm áp, Chu Doãn Văn là hoàng tôn nhưng làm việc lại cẩn thận chu đáo như thế, sau mình cũng nên đối tốt với hắn thêm một chút, ít ra cũng hạn chế đánh hắn.

Lão đầu khom người nói:

- Lão họ Trương, sau này nếu lão gia có chuyện gì xin cứ phân phó, lão sẽ tận tâm giải quyết thỏa đáng cho lão gia.

Nói xong Trương quản gia liền dẫn nha hoàn và tạp dịch quỳ xuống dập đầu lạy Tiêu Phàm, xem như chính thức nhận chủ nhân.

Sau đó Trương quản gia đứng dậy nói với bọn nha hoàn:

- Các ngươi còn không nhanh chóng dẫn phu nhân vào xem Nội viện đi, sau này các ngươi phải tận tâm hầu hạ gia đình lão gia, nếu chậm trễ, cẩn thận thân các ngươi!

Đám nha hoàn liền nhao nhao tiến lên, một trái một phải đỡ lấy tay Tiêu Họa Mi, nhẹ nhàng cất bước đi vào Nội viện.

Tiêu Phàm há miệng thở dốc:

- A.... cô bé này không phải...

Lời còn chưa dứt đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Họa Mi nhăn lại, cố tình giả bộ đại phu nhân uy nghiêm, trong mắt toát lên vẻ vui sướng và đắc ý với tiếng xưng hô “xưng hô”. Tiêu Phàm trong lòng mềm nhũn, thở dài. Thôi quên đi, phu nhân thì phu nhân, tiểu nha đầu theo mình lâu như thế, dù sao cũng phải có chút danh phận. Không gọi phu nhân thì gọi là gì? Muội muội? Tiểu la lỵ xinh đẹp như thế, chăm sóc thêm vài năm nhất định sẽ là một đại mỹ nhân phong hoa tuyệt đại, sao có thể làm muội muội được? Phu nhân, đúng, phải là phu nhân!

Thái Hư cười xấu xa nói:

- Bàn đạo đã sớm tính toán ra hôm nay ngươi sẽ gặp vận may, ngươi xem, vừa nhập kinh liền có được một tòa nhà, có nhiều tài tử thì không nói, đằng này còn tự nhiên có được vị phu nhân.

Trương quân gia cúi người cười nói:

- Hôm nay chắc lão gia đi đường xa cũng vất vả rồi, nên vào phòng nghỉ một lúc, lão hán sẽ thu xếp đồ ăn cho nhà lão gia ngay lập tức.

Tiêu Phàm gật gù đầu, đi thẳng vào nội viện, liền thấy Tiêu Họa Mi đang được đám nha hoàn đỡ lấy đi đằng trước, đầu ngẩng cao, quả là lỗ mũi hướng lên trời, đi uốn éo, làm cho bộ ngực chưa phát triển hết của nàng nhô cao lên, một bộ nội viện phu nhân kiều ngạo không ai bì được, làm cho Tiêu Phàm tức giận xông lên, in một bàn tay lên mũi nhỏ của nàng.

- Nha đầu! Còn giả cái bộ dạng đại phu nhân nữa ta đánh cho mũi nở hoa bây giờ!

Tiêu Họa Mi cười hi hi, liền bỏ qua đám nha hoàn, trong nháy mắt chạy mất tăm không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm liền chính thức mặc quan phục lục phẩm, ra lệnh cho hai gã tạp dịch dẫn đường, cưỡi xe ngựa đến xuân phường.

Xuân phường nằm ở phía Tây của Đông Cung, thuộc Hàn Lâm Viện, là nơi mà các đời vua đọc sách học tập. Bên ngoài Xuân phường canh gác rất nghiêm ngặt, được sự quản chế của Tả quân đô đốc phủ. Thấy Tiêu Phàm đến gần, một gã bách hộ trưởng liền giơ tay báo Tiêu Phàm dừng lại, đợi xác nhận thân phận chính xác của Tiêu Phàm xong mới trình trọng về một bức tranh của Tiêu Phàm, sau đó giao cho hắn một chiếc lệnh bài cho phép ra vào, xong mới cho hắn vào.

Vào Xuân phường, đi xuyên qua một mảnh rừng trúc, liền thấy một tòa cung điện tinh xảo, đây là nơi Chu Doãn Văn đọc sách.

Bên ngoài có thái giám đứng hầu, thấy Tiêu Phàm đến liền tiến lên dẫn vào.

Hiện đang là giờ Ty, các quan giảng bài vẫn chưa đến, Chu Doãn Văn đang ngồi trước một chiếc bàn, trên mặt bàn bày các loại đồ ăn vặt, điểm tâm. Hắn đang ăn ngon lành, thấy Tiêu Phàm đến, nhãn tình sáng lên, vẫy vẫy tay hỏi:

- Ăn gì chưa?

Thật là một câu thăm hỏi quen thuộc mà lại ân cần ấm áp, phỏng chừng những lời này mấy trăm năm sau sẽ trở thành câu chào hỏi thường dùng của mọi người.

Tiêu Phàm trả lời:

- Chưa ăn gì.

- Thế thì ăn chút đi

- Có phá lẩu không?

- Không, chỉ có bánh kẹp thịt được không?

- Cũng được.

Trình tự chào hỏi thế là xong.

Tiêu Phàm cắn liền mấy miếng bánh to, hai người ăn không biết trời đất gì nữa.

Bỗng ngoài cửa có tiếng ho khan, phân nửa là quan giảng bài đã đến, Tiêu Phàm và Chu Doãn Văn liền nhanh chóng ngồi xuống gọn gang.

Ngoài cửa liền tới sầm lại, một vị trung niên mặc quan phục tứ phẩm vuốt râu chậm chậm tiến vào.

Tiêu Phàm liếc thấy liền không khỏi ngẩn người, tiếp đây sắc mặt liền trở nên khó chịu.

Chu Doãn Văn ngồi bên cạnh thấy thế liền nhỏ giọng hỏi:

- Ngươi làm sao thế?

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vị trung niên kia, nói:

- Ngươi còn nhớ lần trước ta tấu trình với bệ hạ, có hai đại thúc đứng ra phá hỏng chuyện của ta không?

- Nhớ chứ, sao vậy?

- Có phải là ngươi đã nói, lần sau gặp sẽ giúp ta đánh hắn không?

Chu Doãn Văn gật đầu hung hăng trả lời :

- Đúng, phải đánh !

Tiêu Phàm cười hắc hắc, mặt nhìn về phía đại thúc kia bĩu môi nói :

- Thấy tên kia không ? Hắc chính là một trong hai người đấy đấy. Đợi lát nữa chúng ta tìm một cái bao tải và giấy gỗ, xong tìm một địa phương không ai biết, trùm bao lên đầu hắc, sau đó...

Tiêu Phàm hung hăng làm động tác gõ gõ mấy cái giấy.

- A

Chu Doãn Văn há hốc mồm, tiếp theo kinh hãi nói:

- Đánh ông ta ư? Không được, tuyệt đối không được! Không thể không thể đánh ông ta...

- Sao lại không đánh hắc được? Không phải ngươi đã nói sẽ giúp ta sao?

Tiêu Phàm mắt hững hoi.

Chu Doãn Văn về mặt cầu xin, nói:

- Trong kinh sư ai cũng đánh được, riêng ông ta là không thể!

- Vì sao?

- Bởi vì bản quan là Xuân phường giảng đọc quan Hoàng Tử Trùng, là sư phụ của thái tôn điện hạ và ngươi. Bản quan có thể đánh các ngươi nhưng các ngươi không thể đánh bản quan.

Chẳng biết từ khi nào thì Hoàng Tử Trùng đã đứng trước mặt hai người, chậm rãi vuốt vuốt chòm râu. Tuy rằng động tác thoát nhìn khá tao nhã, thông dong song bàn tay đang vuốt râu hơi run run. Không biết là bị Tiêu Phàm chọc giận hay là cao hứng khi có một vị đệ tử tốt như Tiêu Phàm.

Chu Doãn Văn ủ rũ phụ họa:

- Đúng thế!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Sư đồ ám chiến

... Đây là lần thứ hai Tiêu Phàm gặp Hoàng Tử Trùng. Mọi việc vốn đã không vui về gì cho lắm mà âm mưu lại còn bị vạch trần trước mặt hắc.

Hoàng Tử Trùng, làm như thế nào để đánh giá vị đại thúc trung niên này? Thiên hạ đệ nhất trung thần hay là thiên hạ đệ nhất ngu thần? Kiến Văn bại trận, Yến vương soạn vị, nguyên nhân chính là do Chu Doãn Văn quá mức tín nhiệm với vị Hoàng tiên sinh này, nói gì nghe nấy. Mà vị Hoàng tiên sinh này điển hình là một con mọt sách coi triều đình, quân sự tựa như một trò chơi đơn giản ai ai cũng có thể chơi đùa. Cho đến cuối cùng, Chu Doãn Văn đánh mất giang sơn không biết tung tích đâu, còn bản thân Hoàng tiên sinh cũng bị Yến vương tru sát toàn tộc. Không thể tưởng tượng được người này, hắc dường như cảm thấy cái gì hắc cũng hiểu, cái gì cũng biết, trị quốc an bang đều biết cả. Nhưng thực ra lại là một kẻ hại nước hại dân, đến lúc chết rồi cũng không biết mình là kẻ làm hại giang sơn, làm vua mất nước...

Được rồi, dù sao đó cũng chỉ là cách nhìn của riêng Tiêu Phàm. Tuy nhiên hiện tại nghĩ ngợi đến cái này có chút không hợp bởi vì sắc mặt Hoàng Tử Trùng đã trở nên tái nhợt cây thước cầm trong tay bỗng run rẩy. Xem ra trong lòng vị quan này giờ đây rất nóng giận, rất bạo lực.

Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn liếc nhau hai người rất ấn ý mà nhích mông lùi lại một chút. Ba người trầm mặc một hồi lâu, Tiêu Phàm đột nhiên nhớ tới còn chưa hành lễ đối với vị tiên sinh này vì vậy hắc vội vàng đứng lên hướng về Hoàng Tử Trùng vài chào nói:

- Đệ tử Tiêu Phàm bái kiến tiên sinh.

Xuân Phường là nơi nghiên cứu, học tập. Bất luận Tiêu Phàm có chức quan gì cũng phải dùng lễ nghĩa thầy trò.

Hoàng Tử Trùng ánh mắt bất thiện chăm chăm vào Tiêu Phàm, sau nửa ngày mới hung hăng hừ một tiếng, nói:

- Tiêu Phàm nguoi không cần làm bộ, lão phu sớm đã gặp qua nguoi. Với bản tính làm người của nguoi vốn không có khả năng vào đây học, lão phu khinh thường khi phải dạy một tên đệ tử như nguoi. Bất quá bệ hạ đã có chỉ nguoi là bạn đọc sách bên cạnh Thái Tôn lão phu cũng không thể không tuân theo. Nhưng lão phu cũng nói cho nguoi biết, nguoi đã vào đây thì phải một lòng chuyên tâm mà học tập, Thái Tôn là một người chất phác, nhân hậu nếu nhà nguoi bày trò đầu trộm đuôi cướp làm Thái Tôn hư hỏng thì lão phu sẽ nghiêm trị không tha! Nguoi nghe rõ chưa?

Nói xong lời cuối, sắc mặt Hoàng Từ Trùng méo mó hẳn đi, khàn giọng rống lên.

Tiêu Phàm rùng mình cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, khom người nói:

- Dạ, đệ tử đã minh bạch.

Ngày đầu tiên đi học, tất cả mọi chuyện đều không như ý muốn. Hoàng Từ Trùng mũi mặt âm trầm, quăng xuống một quyển sách "Lễ Ký- Phàm Học Chi Đạo " sau đó nghiêm mặt, hừ một tiếng quay đầu đi lên. Tiêu Phàm hướng hần thi lễ, hần nhìn cũng không thèm nhìn.

Sắc mặt Tiêu Phàm trầm xuống, sống hai kiếp người rồi, đã từng gặp qua nhiều vị lão sư nhưng thái độ ác liệt như thế này thì Hoàng Từ Trùng là người thứ hai hần gặp phải. Người đầu tiên hần gặp là vị lão sư dạy văn khi hần học sơ trung (trường cấp 2). Kết quả là sau khi vị giáo sư này về nhà thì thấy kính vỡ tan hoang, hần liền tốn một tháng tiền lương để mua lại tấm kính kia. Sau một tháng chỉ ăn củ cải trắng ấy, thái độ của hần cũng trở nên hòa ái dễ gần nói chuyện với ai cũng mang hương vị nhọt như gió xuân thổi vào mặt, ôn nhu đến mức có thể vắt thành nước. Ba tháng sau, hần đoạt giải người làm vườn xuất sắc, được hai ngàn tiền thưởng khấu trừ đi tiền mua thủy tinh lúc trước thì hần còn lời gấp đôi, kết cục đại đoàn viên mọi người đều vui mừng.

Tiêu Phàm thề Hoàng Từ Trùng cũng sẽ có một ngày như vậy đây.

Mãi đến khi Hoàng Từ Trùng đi xa rồi, Chu Doãn Văn mới cẩn thận lại gần, nghi hoặc hỏi:

- Hoàng tiên sinh dường như đối với nguoi không quá thân thiện thì phải, nguoi trêu chọc gì hần rồi hả?

Tiêu Phàm buồn cười nói:

- Là hần chơi ta thì có! Kế hoạch cho hần mấy cây vào đầu cũng chỉ mới là ý nghĩ thôi mà.

Chu Doãn Văn cười hắc hắc nói:

- Nguoi thăm rồi, Hoàng tiên sinh là một người rất nghiêm khắc sau này nguoi sẽ được ném được mùi đau khổ.

Tiêu Phàm ưỡn ngực nghiêm nghị nói:

- Ta sẽ không cúi đầu trước thế lực tàn ác này đâu.

Ngày hôm sau, Hoàng Từ Trùng đến giảng bài thì thấy trong ống đựng bút trên án thư có một con chuột chết. Sắc mặt Hoàng Từ Trùng vẫn thản nhiên đem con chuột vứt ra ngoài cửa, vẫn không tỏ thái độ gì vẫn tiếp tục dạy học. Tiêu Phàm vì không trích dẫn được lời nói của Thánh nhân, nên bị phạt năm roi.

Ngày thứ ba, trong án thư đựng bút lại có thêm một đám gián chết. Hoàng Từ Trùng làm như không có việc gì đem đám gián chết vứt ra ngoài. Sau đó tiếp tục giảng bài, lần lên lớp này bởi vì Tiêu Phàm không trích dẫn được lời nói của Thánh nhân, nên bị phạt mười roi.

Ngày thứ tư, trong án lại có một đồng kim may áo quần. Hoàng Từ Trùng bình thản đem đồng kim may quần áo kia liệng ra ngoài rồi lại tiếp tục dạy học, liền lấy cớ trách phạt Tiêu Phàm hai mươi roi.

Liên tục vài ngày đọ sức, Tiêu Phàm lúc nào cũng ở trong tình thế bất lợi.

Chu Doãn Văn nhìn thấy Tiêu Phàm bị đánh cho bầm tay cũng không đành lòng, khuyên như:

- Quên đi, cố chấp làm gì cơ chứ? Hoàng tiên sinh kỳ thật không xấu đâu a.

Mặt Tiêu Phàm không chút biểu tình, nhưng thái độ rất kiên quyết:

- Ta sẽ không buông tha !

Tình thế đến ngày thứ năm thì có chút xoay chuyển. Sáng sớm, Hoàng Từ Trùng vào lớp giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Tiêu Phàm, dường như đang cười thủ đoạn của Tiêu Phàm còn thấp kém. Sau đó theo quán tính vuốt tay sờ vào ống đựng bút, tức khắc sắc mặt liền trở nên khó nhìn. Hôm nay, Tiêu Phàm rất có tính sáng tạo hần đặt vào trong ống đựng bút một đồng phân, còn nóng hổi.

Tiêu Phàm trút được con tức trong lòng, nhưng đại khái là liền mấy ngày sau đó, hai tay hần sưng vù lên như chân heo vậy. Đến ăn cơm cũng phải nhờ Tiêu Họa Mĩ đút, nguoi một ngụm, ta một ngụm, vô cùng hương diễm, đau cùng hạnh phúc lẫn lộn.

Sư đồ chi chiến một một bên thương thế quá nặng nên tạm thời đành ngưng chiến.

Tiêu Phàm không phải đệ tử tốt từ tiền thế đến kiếp này một mực đều không phải. Nếu là một đệ tử tốt thì hẳn cũng không lăn lộn đến mức nửa đêm chạy ra đường ăn cướp để dẫn đến hoàn cảnh bị thảm này. Nhưng hẳn đem một mặt xấu che dấu rất khá, ít nhất biểu hiện của hẳn lộ ra ngoài cũng rất khá, hẳn rất nhã nhặn nho nhã, nho nhã lễ độ, đối xử với mọi người rất thân mật điển hình là tác phong của một người quân tử, Nếu ai dám nói hẳn không phải là quân tử thì thực là dối lòng a. Chỉ có bên cạnh những người quen thuộc tỷ như Chu Doãn Văn, Thái Hư, Chu Họa Mĩ, Tào Nghị hẳn mới biểu hiện ra một chút. Bề ngoài giống như một quân tử nhưng thật ra tên gia hỏa này lại một bụng đầy ý nghĩ xấu, sòng sục mãi không thôi.

Hiện tại người nhận rõ bản chất của hẳn lại thêm một người nữa, đó là Hoàng Tử Trùng. Đối với loại đệ tử bất hảo này thì Hoàng Tử Trùng cũng đại nộ nhưng hẳn cố gắng duy trì phong độ của một trưởng bối có thể cảm hóa được tên tiểu tử cứng đầu này. Chết sống gì cũng không hướng lên Chu Nguyên Chương tố cáo miễn cho Hoàng đế bệ hạ cho rằng hẳn là một kẻ vô dụng, ngay cả đệ tử mình cũng không dạy nổi.

Sư đồ đồ sức tiến nhập vào trạng thái giằng co.

Chu Doãn Văn đối với cái tình hình này cũng tỏ vẻ đáng tiếc. Một người là lão sư hẳn tôn kính, một người là hảo bằng hữu của hẳn nhưng cả hai người lại thù hằn bất dung, điều này làm cho Chu Doãn Văn rất khó xử. Về sau Chu Doãn Văn dứt khoát nhắm hai mắt, coi như cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe.

Thầy trò ba người cứ một mực duy trì loại trạng thái cân bằng này.

- Tiêu huynh mấy ngày nữa, phiên vương từ các nơi muốn vào kinh triều bái, Xuân Phụng cần nghỉ mấy ngày, người theo ta cùng một chỗ giúp đỡ tiếp đãi đám phiên vương kia nhé?

Sắp đến giờ Mùi, Hoàng Tử Trùng vẫn còn chưa đến Chu Doãn Văn khẽ nằm trên án thư nghĩ vô lực nói.

Đối với chuyện của các phiên Vương, Chu Doãn Văn cảm thấy rất mâu thuẫn. Có điều đám phiên Vương kia đều là thúc thúc của hẳn, hẳn xưa nay chịu ảnh hưởng của thánh nhân, hiếu đạo là điều không thể xem nhẹ. Mặt khác, kẻ sách phiên Vương đã sớm trở thành tai họa ngầm với việc đăng cơ sau này của hẳn. Sớm hay muộn gì thì cũng ắt có ngày sinh biến, trong đầu hẳn đã chớm có ý nghĩ tước đất phong của các thúc thúc.

Tiêu Phàm nghe vậy trong nội tâm hơi động một chút. Ngược lại hẳn có chút muốn gặp vị Yến Vương trong truyền thuyết kia, người đã quét sạch thảo nguyên, Minh Thành Tổ kiêu hùng người đã khai sáng thời đại Vĩnh Lạc thịnh vượng. Nếu nhìn vào trong sách sử ghi lại thì cả nhân Tiêu Phàm tương đối sùng bái vị Yến Vương này, nhưng đáng tiếc thông qua việc ám sát Chu Doãn Văn hơn nữa lại đem Tào Nghị ném bỏ đi thì hẳn lại sinh ra ác cảm. Vô luận là anh hùng hay là kiêu hùng thì ít nhất cũng có thể khẳng định hẳn không phải là một người tốt. Lúc nhỏ Tiêu Phàm đã từng nghe lão sư nói qua, chớ chơi với bạn xấu. Những lời này hẳn nhớ rất rõ.

- Không đi, không có hứng thú.

Tiêu Phàm quả quyết cự tuyệt Chu Doãn Văn.

Chu Doãn Văn thất vọng gục mặt xuống bàn, trầm mặc một hồi rồi giận dữ nói:

- Thật nhàm chán ah, sao đột nhiên ta lại cảm thấy đọc sách không phải là một việc có ý nghĩa thế này nhỉ? Hoàng tiên sư đã nói gần mực thì đen, gần đèn thì sáng chẳng lẽ người đã dạy hư cho ta sao?

Tiêu Phàm mất hứng nói:

- Nói cái gì đó? Sao ta dạy hư cho người? Ta cũng đã từng nói với người đọc sách cũng không có ý nghĩa gì. Thái tôn điện hạ, người hiện giờ mang cái loại tư tưởng này thì rất nguy hiểm, sẽ làm cho ta xấu đi.

Đào tròn mắt, Tiêu Phàm cười nói:

- Một khi đã nhàm chán như vậy thì ta cũng dạy cho người một thứ, thứ này một khi chơi thì nhất định sẽ ghiền, người học xong cam đoan người sẽ thấy hứng thú ngay.

Chu Doãn Văn tinh thần chấn động, vội vàng nói:

- Chơi cái gì?

- Chơi mạt chược!

Vì vậy hai người nhanh chóng cắt giấy, tỉ mỉ làm một bộ mạt chược, vui vẻ chơi. Chu Doãn Văn tính tình đơn thuần, nhưng thiên tư thông minh Tiêu Phàm chỉ cần chỉ dạy một nén nhang thì Chu Doãn Văn liền đã học xong cách chơi mạt chược.

- Cái này không phải là lá bài sao.

Chu Doãn Văn hai mắt sáng lên lại lắc đầu nói:

- Bất quá cách chơi lại thú vị hơn bài lá nhiều. Hay đấy.

Trong Xuân Phường thỉnh thoảng lại truyện ra:

- Đụng một cái! Ta ăn ! hồ bài .

Thanh âm này rất tà dị.

Mãi cho đến khi Hoàng Tử Trùng ho khan vài tiếng , Chu Doãn Văn vẫn còn luyến tiếc không muốn dừng tay. Hắn kiên trì đem ván bài chuyển dời xuống dưới án thư để cố gắng kết thúc ván bài. Người trẻ tuổi trầm mê với thứ này không phải là chuyện tốt đẹp gì nhưng người ta là Hoàng Thái tôn, mình thân là thần tử cũng không thể nào không tuân theo a?

Vì thế, Tiêu Phàm một bên rung đùi đắc ý chú ý đến Hoàng Tử Trùng giảng lời thánh nhân, một bên lại lưu tâm đến ván bài. Tiêu Phàm hiện giờ đang bận rất nhiều việc. Khuôn mặt tuấn tú của Chu Doãn Văn căng thẳng đến đỏ bừng, chớp mũi xuất ra mồ hôi, cặp mắt khẩn trương chăm chú nhìn vào các lá bài trên tay mình. Đây thật sự là một tên tiểu tử đơn giản, một chút biểu hiện cũng không che dấu được. Tiêu Phàm chỉ cần liếc mắt một chút thì đã biết hắn cầm cái thứ gì trên tay rồi.

- Thái tôn điện hạ! Hoàng thái tôn điện hạ.

Giọng nói phảng phất như ẩn chứa sự tức giận của Hoàng Tử Trùng từ xa truyền đến.

-Ồ, hả?

Chu Doãn Văn liền hoảng sợ, nhanh chóng đứng lên

- Lão phu nói cả nửa ngày điện hạ có nghe được gì không?

Hàm râu của Hoàng Tử Trùng không có gió vẫn tung bay, báo trước một điềm chẳng lành.

- A? Cái này sao?

Chu Doãn Văn có vẻ như chưa thoát khỏi ván bài lúc này, đôi mắt vô thần nhìn về phía Tiêu Phàm cầu xin giúp đỡ.

Tiêu Phàm cũng có chút khẩn trương, lão Hoàng hiện tại đang tức giận đứng bên cạnh cần phải cẩn thận ứng phó nếu không cả hai người liền gặp họa.

- Hoàng tiên sinh hỏi người có nghe được cái gì không?

Tiêu Phàm lấy sách che mặt nhỏ giọng nhắc nhở.

Chu Doãn Văn lập tức gật đầu:

- A! đã nghe, đã nghe !

- Hừ ! Người nghe cái gì?

Ngữ khí Hoàng Tử Trùng bất thiện.

-Ta nghe tám đồng cùng năm tác (??? Ai biết xin giúp đỡ câu này).

Chu Doãn Văn thốt ra.

Trong lòng Tiêu Phàm thở hắt ra, rồi, xong rồi !

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thiên tử trừng phạt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiêu Phàm không phải là một tên đệ tử tốt, điểm này Hoàng Tử Trùng sớm đã nhận ra. Lúc trước còn chưa gặp mặt hắn, đã nghe Chu Doãn Văn hào hứng đề cập qua. Nói rằng hắn là một tên thú vị, đáng làm bằng hữu, Tiêu Phàm còn kể cho hắn nghe chuyện hầu tử đại náo thiên cung

Hoàng Tử Trùng đọc đủ loại sách thánh hiền nào là “Quân quân. Thần thần, phụ phụ”. Làm sao có thể tiếp nhận được cái chuyện hầu tử đại náo thiên cung này được chứ. Đây không phải rõ ràng là làm làm hư Hoàng Thái tôn điện hạ chất phác hay sao?

Điều Hoàng Tử Trùng lo lắng rốt cuộc cũng trở thành sự thật. Sau khi Tiêu Phàm trở thành bạn đọc sách của Thái Tôn, thì so với trước kia Thái Tôn vui vẻ hơn nhiều nhưng mà nghịch ngợm cũng nhiều hơn. Trước kia, Hoàng Thái Tôn ngồi đọc sách ở Xuân Phường thì lúc nào cũng đoan chính, trang nghiêm. Hoàng Tử Trùng cũng vì thế mà cảm thấy vui mừng, mừng cho tương lai Đại Minh sẽ có một vị minh quân, nhưng từ khi Tiêu Phàm đến thì đã dập tắt kỳ vọng của hắn, đang tại lớp học mà vị minh quân tương lai này của Đại Minh lại cả nhiên dám đánh bài.

Dưới sự dạy bảo của hắn, minh quân đã chuyển hướng phát triển thành hôn quân hoang dâm vô đạo. Điều này không khác gì giết hắn cả, e là tương lai sách sử sẽ ghi rằng “Vua thuở nhỏ thông minh, nhân hậu hiếu nghĩa. Khi còn bé đã có tướng của minh quân. Tiếc là thầy dạy là Hoàng Tử Trùng không chú tâm dạy dỗ, buông lỏng khiến vua dần kiêu căng, hoang dâm, không có đức hạnh. Trở thành một đáng ngu quân âu cũng là do tội của Hoàng Tử Trùng! Ô hô, đau xót khôn cùng, người người lệ đổ”.

Nghĩ đến đây, da đầu Hoàng Tử Trùng không khỏi tê rần lên, cả người đầm đìa mồ hôi. Việc hôm nay nếu không được xử lý thỏa đáng thì hắn sẽ trở thành tội nhân thiên cổ a. Thân hình Hoàng Tử Trùng bắt đầu phát run. Văn nhân hảo danh, thanh danh so với mạng sống của hắn còn quan trọng hơn. Nếu trên lưng gánh cái tội này thì hắn tình nguyện đâm đầu vào móng mà chết.

Hoàng Tử Trùng có giới hạn của Hoàng Tử Trùng, hắn với Tiêu Phàm ngày nào cũng ngấm ngấm phân cao thấp, dù Tiêu Phàm gây sự, nghịch ngợm như thế nào hắn cũng dễ dàng tha thứ. Ở trong lòng hắn chỉ có thể xem Tiêu Phàm là một người xa lạ thôi. Nhưng mà Tiêu Phàm lại có ảnh hưởng đến vị Thái Tôn điện hạ này, điều đó đã chạm đến giới hạn của Hoàng Tử Trùng. Tương lai Thái Tôn điện hạ là vua của một nước, hắn thân là đế sư nên hắn tuyệt đối không cho phép bất kỳ hành vi hay tư tưởng làm xấu đến Thái Tôn điện hạ, nếu không hắn quả thực là tội phạm của vương triều Đại Minh.

Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn sắc mặt xấu hổ liếc mắt nhìn lẫn nhau. Sau đó cả hai rất ăn ý đồng thời cúi đầu xuống.

Hoàng Tử Trùng sắc mặt tái nhợt, chòm râu khẽ run. Hít sâu, lại hít sâu

- Tiên sinh đang làm gì vậy?

Chu Doãn Văn nhìn bộ dạng bình tĩnh nhưng lại run rẩy của Hoàng Tử Trùng mà không khỏi có chút sợ hãi. Đệ tử ngoan ngoãn gây ra họa dù sao cũng không thể bảo trì được bộ dạng bình tĩnh.

Tiêu Phàm trừng mắt liếc hắn một cái, thấp giọng nói:

- Đứng lên tiếng, tiên sinh đang vận nội công, chuẩn bị dùng tuyệt chiêu kamejoko đó (muốn giết tên DG quá).

Lời nói vừa xong thì Hoàng Tử Trùng hét to một tiếng:

- Tiêu Phàm! Ngươi, ngươi, giỏi lắm!

Tiêu Phàm ngẩn người, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn xem Hoàng Tử Trùng. Thân thể Hoàng Tử Trùng run rẩy trong chốc lát rồi chỉ vào Tiêu Phàm run lẩy bẩy, nói cả lẫn:

- Ngươi,.... Ngươi hãy chờ lão phu.

Nói xong Hoàng Tử Trùng hung hăng phát tay áo, lao đảo bước nhanh đi ra ngoài.

Trong Xuân Phường, Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn bốn mắt nhìn nhau, thật lâu không nói gì

Một lúc sau, Tiêu Phàm ngạc nhiên chỉ tay vào mũi của mình nói:

- Hoàng tiên sinh hắn không hề đồ chứ? Hắn rõ ràng thấy ngươi chơi bài, vì sao lại trách ta? Đâu có liên quan gì đến ta đâu.

Chu Doãn Văn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Có lẽ tiên sinh trách ngươi vì làm hư ta a.

Tiêu Phàm mất hứng nói:

- Nói gì lạ thế? Ngươi hư hỏng, chuyện này có liên hệ gì đến ta? Trên đời này còn có thiên lý hay không.

Chu Doãn Văn về mặt đưa đám nói:

- Chẳng lẽ bản tính của ta thật sự rất xấu? Trước kia chỉ là không có biểu lộ ra mà thôi? Tiêu thị độc, Tiêu huynh.

Tiêu Phàm trả lời rất qua loa:

- Tốt lắm tốt lắm, có ta ở đây ta sẽ làm cho ngươi quay đầu trở lại. Mà đúng rồi vừa nãy Hoàng tiên sinh nói muốn ta chờ, chờ cái gì? Không lẽ lão ấy kêu người đến đập ta một trận à?

- Ân, hơn phân nửa là hấn tìm Hoàng tổ phụ tố cáo người rồi đấy.

Tiêu Phàm cả kinh:

- Vậy làm sao bây giờ? Bình thường thì bị tố cáo thì có kết cục gì?

Chu Doãn Văn không xác định mà nói:

- Đối với sự tình này nặng thì chém đầu, nhẹ thì trách phạt vài câu

Sắc mặt Tiêu Phàm lập tức biến tái mét, hôm nay chính mình phạm vào chuyện này rốt cục là nhẹ hay là trọng tội đây? Hành vi chơi mát chược này nhiều lắm cũng chỉ là đánh bạc mà thôi. Sờ lên cổ của mình, Tiêu Phàm phảng phất có thể nghe thấy khớp xương của mình truyền đến vài tiếng rắc rắc. Vừa nghe đến luật pháp Đại Minh rất nghiêm khắc, không biết đánh bạc có phải là từ tội không đây?

Bên trong điện Võ Anh.

Hoàng Tử Trùng đang quỳ gối ở bên ngoài cầu kiến Chu Nguyên Chương, nội thị lĩnh chỉ liền dẫn hấn vào Đông Ngõ các. Hoàng Tử Trùng liền quỳ xuống trong chốc lát nước mắt nước mũi hấn ròng ròng chảy dài trên tấm thảm màu đỏ như máu. Chu Nguyên Chương ngồi sau long án, tấu sớ trong tay buông xuống nhìn Hoàng Tử Trùng đang quỳ gối khóc đến nước mắt giàn giụa, không khỏi nhíu mày nói:

- Hoàng ái khanh như thế nào mà lại bị thống như thế ? Nói rõ cho ta nghe một chút.

Hoàng Tử Trùng đợi đúng là những lời này nghe vậy liền đập đầu hai cái, sau đó khóc ròng lên nói:

- Bệ hạ, Bệ hạ! Thần đây có tội, thần đây có tội! Thần đã phụ sự kỳ vọng của bệ hạ, thần cảm thấy thẹn với giang sơn xã tắc Đại Minh ta, không còn mặt mũi để gặp mọi người nữa.

Lông mày Chu Nguyên Chương nhíu lại không kiên nhẫn gõ gõ vào long án, trầm giọng nói:

- Hoàng ái khanh, rốt cuộc là có chuyện gì, người cứ việc nói thẳng, Thân là đại thần trong triều nên chú ý dáng vẻ đi.

Hoàng Tử Trùng lập tức dừng lại tiếng khóc, thút tha thút thít đem chuyện hôm nay kể lại một lần.

- Bệ hạ, Thái Tôn điện hạ vốn là một người hiếu kính, cái gọi là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Nếu để mặc cho tên Tiêu Phàm phẩm hạnh thấp kém kia cùng người ở một chỗ thì chỉ sợ không được bao lâu thì điện hạ sẽ trở nên giống như tên Tiêu Phàm kia. Bề ngoài thì nhã nhặn nhưng kì thực thì giả dối. Đây chính là hủy hoại phúc của Đại Minh ta. Kính mong bệ hạ lấy giang sơn xã tắc Đại Minh đem tên Tiêu Phàm này nghiêm trị, đem Thái Tôn về bên cạnh người. Nếu không thần sợ sau này gánh vác muôn đời bêu danh, tuyệt đối không dám sẽ dạy thái tôn điện hạ. Nếu không xin bệ hạ ban cho thần tội chết !

Hoàng Tử Trùng nước mắt, nước mũi chảy dài đọc một bản tổng kết dài dằng dặc.

Chu Nguyên Chương lặng lẽ ngồi trên ghế, sau một hồi lâu mới hiểu được ý tứ của Hoàng Tử Trùng, đơn giản chỉ có thể tổng kết thành hai câu. Một là, Thái Tôn bị điện hạ làm cho hư người rồi, dám đến nơi học nghị ngọc gây sự, đã vậy còn đánh bạc nữa. Đối với lời dạy của thánh nhân thì như vậy là không hề nghiêm túc, đó còn là dấu hiệu của mất nước. Hai là tất cả đều ảnh hưởng bởi Tiêu Phàm, nên hoặc là đuổi Tiêu Phàm đi, hoặc là Hoàng Tử Trùng cũng không dạy Thái Tôn nữa, hai người phải chọn một.

Hiểu được, Chu Nguyên Chương không khỏi cười khổ lắc đầu, trong nội tâm có chút không cho là đúng.

Chu Nguyên Chương khỏi nghĩ từ thảo mẫn, bản thân hấn không có học thức, trước kia hấn đối với người đọc sách hết sức tôn kính. Hấn cho rằng người đọc sách tầm mắt khoáng đạt, kiến thức cao xa, thường thường chỉ cần một câu nói hay một lời nhắc nhở là có thể chống lại vạn quân. Khi đó người đầu tiên tìm hấn nương tựa là Lý Thiện Trường, hấn đối với Lý Thiện Trường có thể nói là tôn kính đến cực điểm chỉ thiếu có việc không đem hấn thờ như tổ tông thôi. Về sau chính hấn cũng ý thức được không có văn hóa rất đáng sợ, vì vậy trong chiến tranh hấn liền một bên lo việc chiến tranh một bên lại vừa đọc sách. Người xưa thường nói chưa biết thì chưa sợ nhưng một khi đã bắt đầu tiếp xúc, bắt đầu hiểu thì cũng là lúc dần dần mất đi lòng kính sợ. Chu Nguyên Chương cảm thấy thì ra cái gọi là đọc sách cũng bất quá cũng chỉ có bốn sự như thế, chỉ dựa vài câu nói cổ hủ của thánh nhân mà cũng có thể cai trị thiên hạ thì điều này Chu Nguyên Chương tuyệt đối không cho là đúng, cho nên thái độ của hấn đối người kẻ đọc sách cũng trở nên cương quyết lên.

Trong quá khứ những kẻ đọc sách đi ra làm quan thì Chu Nguyên Chương đều ăn nói khép nép, chiều hiền đãi sĩ. Nhưng từ sau khi lập quốc, hấn liền dùng đến đồ đao, như thúc phụ Hạ Bá Khải ở Giang Tây, Diêu Nhuận ở Tô Châu, Vương Mô vân..vân, không muốn vì Đại Minh ra ra sức, đều chém đầu treo cây, tru tộc, không lưu tình chút nào.

Tuy rằng ngoài miệng nói phải tôn trọng Khổng Mạnh, phải đề xướng học thuật nho gia, đề xướng nền chính trị nhân từ. Thật ra là Chu Nguyên Chương nói cho người trong thiên hạ nghe mà thôi, trên thực tế đối với những gì Nho gia nói, trong lòng hấn không cho là đúng. Trước kia con trai trưởng của hấn Ý Văn Thái từ chỉ biết nói chuyện nhân nghĩa làm hấn rất bất mãn. Hiện tại, Hoàng Tử Trùng cũng nước mắt nước mũi tràn lan nói Thái tôn điện hạ nghị ngọc như thế nào, Tiêu Phàm lại ảnh hưởng đến Thái tôn điện hạ ra sao, không cho hấn học tập v.v và v.v. Nói thật, Chu Nguyên Chương cảm

thấy chuyện này không có gì nghiêm trọng cả, nói đến chuyện mất nước đã giạt gần rồi. Chẳng lẽ học tập và làm việc theo tấm gương của thánh nhân lại không mất nước sao? Từ xưa đến nay bao nhiêu kẻ hoàng đế tôn sùng Khổng Mạnh, làm theo lời ngu ngốc ấy đến cuối cùng cũng vứt đi gang sơn. Bất quá Hoàng Tử Trùng lại là rường cột của triều đình, là phụ tá mà Chu Nguyên Chương lưu lại cho Thái Tôn. Hoàng Tử Trùng bị uy khuất Chu Nguyên Chương hẳn không thể không ra mặt chiếu cố một chút.

Ngón tay tiêu tụy gõ nhẹ vào long án, lông mày Chu Nguyên Chương nhíu lại.

- Tiêu Phàm này...

- Mong bề hạ trừng trị!

Nước mắt Hoàng Tử Trùng lại tuôn ra, cân nhắc một phen rốt cuộc Chu Nguyên Chương cũng hạ chỉ.

“Đồng cung thị độc Tiêu phạm bất hảo bất kính, kiêu căng vô lễ, chịu phạt mười trượng, ngộ môn hành hình, lấy đó làm cảnh cáo”

Sau thời gian một nén hương, cảm y quân liền tiến vào Xuân Phường bắt được Tiêu Phàm, tuyên đọc ý chỉ của Chu Nguyên Chương.

Sắc mặt Tiêu Phàm trở nên trắng bệch, quay đầu lại hỏi Chu Doãn Văn:

- Nếu bị hành hình mười trượng thì sẽ trở nên bộ dạng gì?

Chu Doãn Văn cũng nóng ruột. Trên trán cũng ra một tầng mồ hôi, run giọng nói:

- Mỗi người mỗi khác. Có vị đại thần kia không có trở ngại gì chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là khỏe lại rồi. Nhưng có hai vị đại thần lại bị đánh chết tươi, cần phải xem ý tứ của Hoàng tử phụ thôi.

Giọng điệu của Tiêu Phàm cũng thay đổi:

- Ta sẽ không phải là bị đánh chết tươi như hai vị kia chứ?

Chu Doãn Văn về mặt cầu xin nói:

- Khó nói, cũng không biết Hoàng tử phụ hạ đạo thánh chỉ này có ý đồ gì, có hay không tức giận.

- Xong rồi, xong rồi! mệnh ta hoàn toàn xong rồi

Tiêu Phàm ai oán nhìn vào Chu Doãn Văn, bùi ngùi thở dài: “đánh bạc hại chết người a”

Chu Doãn Văn nghiêng răng nghiêng lợi dậm chân, quay lại nói với tên thân quân kia:

- Các người chậm một chút hãy hành hình. Ta liền tiến cung gặp Hoàng tử phụ, trước khi ta trở lại thì các người không được phép động thủ, đã nghe chưa?

Nói xong cũng mặc kệ tên thân quân có đáp ứng hay không. Chu Doãn Văn vén vạt áo liền nhắm hướng hoàng cung mà chạy.

- Điện hạ! Ngài chạy nhanh lên một chút ah, chậm một lát chỉ sợ mạng này của ta đi gặp ông bà luôn rồi!

Tiêu Phàm đáng thương nhìn về bóng lưng của Chu Doãn Văn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Kim chế - Trọng dụng

Đình trượng (Phạt roi) – xuất hiện từ đời nhà Tùy, đến thời nhà Minh thì được sử dụng nhiều và phổ biến nhất, là loại hình phạt Hoàng đế dùng để trừng phạt hay răn đe những quan lại phạm những tội nhẹ hoặc bất kính với các vị đại thần, tuy nhiên cũng có không ít quan lại thậm chí là đại thần công quốc từng bị chết dưới hình phạt này.

Điển hình như Chu Lượng Tổ, đây là một vị tướng quân có công lớn trong việc khai quốc nhưng cuối cùng bị Chu Nguyên Chương kết tội nhận hối lộ để rồi bị đánh cho đến chết, đây cũng là vị công thần đầu tiên bị Hồng Vũ hoàng đế thanh trừng, rất có ý nghĩa kỷ niệm.

Tiêu Phàm mặt như đưa đám, hẳn cảm thấy mình cũng thật may mắn, dù sao cũng đã được lên triều một lần trong đời, theo như hắn biết, ở thời Đại Minh này quan tư phẩm trở lên mới có tư cách thượng triều, tính ra Chu Nguyên Chương cũng thật dễ mất đến mình.

Đối với việc Chu Doãn Văn chạy về hoàng cung cầu xin Chu Nguyên Chương thu hồi thánh lệnh, Tiêu Phàm cũng chả ôm bao nhiêu hi vọng.

- Các vị đại ca, đi thôi, ra Ngọ Môn ăn gậy nào!

Tiêu Phàm ủ rũ nói với Cẩm Y thân quân đứng bên cạnh hắn.

Cẩm Y thân quân hiểu kỳ hỏi:

- Ngài không đợi Thái tôn điện hạ sao?

- Không, đợi làm gì, có đợi cũng vô dụng!

Chu Nguyên Chương là ai ? Hồng Vũ hoàng đế nổi tiếng sát phạt quyết đoán, một lời nói ra không bao giờ rút lại. Chu Doãn Văn dù có cầu xin thế nào cũng không làm hắn hồi tâm chuyển ý được. Gì thì gì chứ mười trượng này thì Tiêu Phàm phải chịu là cái chắc rồi!

Cẩm Y thân quân nói:

- Thật hiếm thấy ai bị phạt ăn gậy mà chủ động đi chịu đòn như đại nhân!

- Thói quen thôi mà, dòng dõi xô đẩy thì chỉ biết đưa chân theo chứ biết làm sao giờ!

Đám thủ vệ canh gác tại cửa cung không dám ngăn chặn bước chân Chu Doãn Văn, vội vàng mở rộng cửa cho hắn vào!

Hiện giờ trong lòng Chu Doãn Văn đã hết sức khản trương, cả người mồ hôi chảy như tắm.

“Không biết bao nhiêu đại thần chết dưới trượng của Hoàng tử rồi? Đến bản thân hắn còn không nhớ nổi nữa! Hiện giờ hắn chỉ hi vọng Tiêu Phàm không phải là người kế tiếp. Mà Tiêu Phàm có làm gì sai đâu cơ chứ? Cùng Thái tôn học hành, chơi đùa là bổn phận của hắn? Hắn sai chỗ nào?”

Cảnh vật cung điện bốn phía vùn vụt trôi về phía sau, Võ Anh điện đã sừng sững hiện ra trước mắt!

Bên trong Võ Anh điện!

Chu Nguyên Chương vừa ra lệnh bắt Hoàng Tử Trùng ngâm miệng, nín khóc nhưng khóe miệng hắn khẽ nở một nụ cười khó ai phát hiện.

Làm sai nhất định phải chịu trừng phạt, vì tương lai giang sơn xã tắc, Tiêu Phàm cho dù có bị đánh chết hắn cũng không cảm thấy có gì sai cả. Trong lòng hắn, Tiêu Phàm là loạn thần tặc tử, là gian thần nên bị trừng phạt như vậy là thích đáng.

Chu Nguyên Chương coi như không thấy Hoàng Tử Trùng nhếch mép cười đều, mắt lim dim tựa lưng vào ghế, khóe miệng cũng nở ra nụ cười như có như không.

Trong lòng hắn từ lâu đã vạch ra một kế sách rồi, nhưng chưa có thời cơ thích hợp để thực hiện, nay đã đến lúc phải triệu tập đại thần để nói ra rồi!

Kế sách này mà nói ra có lẽ hơn phân nửa các đại thần ở đây mỉm cười không nổi.

Vua thần hai người cứ nhìn nhau nở nụ cười ám muội, bầu không khí trong phòng bỗng trở nên quý dị lạ thường.

- Hoàng tử phụ! Hoàng tử phụ!

Bỗng bên ngoài điện lóe lên một bóng người, Chu Doãn Văn thở hổn hển chạy vào.

Vua thần hai người bên trong không hện mà cùng nhú mày lại. Một người là Hoàng tử phụ, một người là lão sư, dạy dỗ thế nào mà để thái tử hấp tấp vội vàng như thế quả thật không ra thể thống gì.

Chu Nguyên Chương khoát tay ngăn cản Chu Doãn Văn. Hướng Hoàng Tử Trùng vẫy tay, nói:

- Hoàng ái khanh lui ra đi! Ra cửa Thừa Thiên triệu tập lục bộ thượng thư thị lang, cả Đại Lý Tự, thái thường từ cửu đẳng trở lên đến đây, Trẫm có việc cần tuyên bố !

Hoàng Tử Trùng nghe thấy vậy trong lòng trầm xuống.

“Bệ hạ đồng thời triệu tập quan viên của Lục bộ Cửu Khanh, xem ra bệ hạ sắp tuyên bố một chuyện rất trọng đại, không biết là chuyện gì đây?”

- Tuân chỉ! Bệ hạ!

Hoàng Tử Trùng thành thật lui xuống.

Đội Hoàng Tử Trùng đi rồi, Chu Doãn Văn vội nói:

- Hoàng Tử phụ, Tiêu Phàm hẳn không có làm gì sai, tại sao phải phạt trọng hân? Cầu Hoàng tử phụ khai ân, tha cho hân lần này đi!

Chu Nguyên Chương nhìn về mặt lo lắng của Chu Doãn Văn, lắc đầu thở dài nói:

- Tôn nhi à! Ta làm tất cả cũng chỉ vì con mà thôi!

Chu Doãn Văn khó hiểu nói:

- Hoàng tử phụ vì tôn nhi mà phải quan tâm lo lắng nhiều, tôn nhi cảm kích trong lòng. Nhưng chẳng lẽ trách đánh Tiêu Phàm cũng vì Tôn nhi sao?

Chu Nguyên Chương gật đầu nói:

- Đạo dùng người, trước phải kiểm chế rồi sau đó mới được nâng đỡ (Các bạn cứ hiểu là : Cây gậy và củ cà rốt nhá), khiến hân kính sợ hoàng uy, trước khi làm bất kì việc gì đều phải lo lắng tới hoàng uy, quốc pháp, chỉ nên trọng dụng những người không có mưu đồ riêng, trung với vua, hiếu với dân. Quan hệ cá nhân của con cùng Tiêu Phàm ta biết, nhưng ta muốn nói với con, con thân là Thái tử của Đại Minh, tương lai là vua của đất nước này, thống lĩnh hàng ngàn, hàng vạn con dân, bên cạnh con nếu có một thần tử, công không ra công, tư chẳng ra tư, thử hỏi người trong thiên hạ nhìn con thế nào đây? Còn chưa nói đến là văn võ bá quan xem con ra sao nữa? Không được phép dung túng hân như vậy, nuông chiều hân quá hân sẽ không coi ai ra gì nữa, con có hiểu không?

Chu Doãn Văn trên mặt tỏ vẻ mờ mịt, vẫn chưa hiểu lắm.

Chu Nguyên Chương thở dài nói:

- Con vẫn còn trẻ, trước đây con có thể làm việc tùy hứng hay hồ đồ, nhưng hiện giờ con không thể như vậy nữa, vì trên vai con còn có cả cái giang sơn Đại Minh này. Tiêu Phàm, tuổi xấp xỉ con, bốn sự cũng có, hân giúp cứu trợ thiên tai, trầm biết, hân đối với Hoàng gia một lòng, trầm cũng biết, con gặp chuyện hân chủ động hộ giá, trầm cũng biết thần tử có năng lực như hân có thân thiết với con cũng không có gì sai cả. Trầm với con giống nhau đều kì vọng rất cao với hân!

- Nhưng càng kỳ vọng vào hân nhiều, lại càng phải chỉnh hân. Dù sao hân cũng còn rất trẻ, còn quá háo thắng, khó tránh khỏi việc tự cao tự đại, chẳng kiêng nể kính sợ ai. Nếu không vào lúc này kiểm soát chỉnh hân, về sau người là vua hân là tôi, con bắt bí hân kiểu gì? Hân nếu không kính sợ với Hoàng gia, về sau làm sao hân trung thành đối với con? Chẳng lẽ con lại muốn để hân trở thành Hồ Duy Dung thứ hai? Con chắc còn nhớ rõ kết cục của Hồ Duy Dung chứ?

Chu Doãn Văn nghe thấy vậy cả người khẽ run, mồ hôi lạnh tuôn ra khắp người.

Giờ khắc này, hân dường như nhận ra được trách nhiệm trọng đại trên vai mình. Làm một Hoàng đế hóa ra lại phải tốn nhiều tâm tư cân nhắc đến vậy? Nắm giữ quyền thần, thậm chí đến cả băng hữu bị đánh đòn hân cũng không ngăn được. Đạn gián bởi vì băng hữu của hân là thần tử, vì giang sơn xã tắc, vì ngôi vị Hoàng đế của mình, hân đành để băng hữu chịu khổ.

Đây chính là Hoàng đế sao? Ngồi cao gió lạnh! Ai dám cùng Hoàng đế chia sẻ cùng nhau cái giá lạnh này?

Chu Nguyên Chương nhìn vào tôn nhi đang ngơ ngẩn, trong lòng đầy trù mẫn, nhẹ nhàng nói:

- Tôn nhi à, ngọc không mài, không thành ngọc đẹp, người không rèn không thể trọng dụng, nhớ kỹ, nghĩa tình băng hữu so với giang sơn xã tắc thì nhỏ bé hơn rất nhiều. Hôm nay phạt hân mười trọng để hân có thể ngày sau có thể vì con, vì tổ quốc thân vong! Là con, con sẽ làm thế nào?

- Con, con....!

Chu Doãn Văn lúng túng không thể nói thành lời.

Chu Nguyên Chương vỗ vai hân an ủi, nụ cười trù mẫn:

- Chắc giờ con đã hiểu tại sao từ cổ chí kim Đế vương đều được gọi là người cô độc? Đế vương có thể vì giang sơn mà hi sinh tất cả, người nhà, thân tình, băng hữu, thế thiếp... mấy thứ này, nếu là vì đất nước tùy thời có thể lấy ra làm vật hi sinh, cho nên, đế vương không thể quá trọng dụng, quá lụy tình, người đau khổ cũng chỉ là mình mà thôi!

Chu Doãn Văn về mặt như bưng bình, thoáng hoảng hốt. Chu Nguyên Chương nói với hân những lời này, tuyệt đối hân không thể nào chấp nhận được, sự thật tàn khốc, đâm máu đến vậy sao? Một khi chứng kiến bản chất của sự việc như vậy, hân cảm thấy có chút ghê rợn.

- Hoàng tử phụ, Tôn nhi đi xem Tiêu Phàm!

Nói xong, Chu Doãn Văn quay người vội vàng chạy ra khỏi điện.

Cho dù không thể tránh được tội cho Tiêu Phàm, nhưng chí ít cũng nên ở bên cạnh hân, đế vương chỉ đạo, rồi thì kiểm chế rồi mới được dùng, hân chẳng buồn quan nữa. Băng hữu chính là băng hữu! Hoạn nạn có nhau, đạn gián vậy thôi!

Chu Nguyên Chương nhìn vào bóng dáng của Chu Doãn Văn đang dần khuất xa tầm mắt, thở dài đầy cảm xúc nói thầm:

- Quá mềm lòng! Giống hệt cha hử, đúng là từ một khuôn đúc ra mà!

Chu Doãn Văn đi không lâu thì Lục Bộ thượng thư, thị lang, còn có Cửu khanh toàn bộ các quan viên tập trung đến Võ An điện. Mọi người bốn mắt nhìn nhau, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, trong lòng đoán già đoán non, không rõ Hoàng Thượng triệu tập bọn họ đến có mục đích gì? Hay có sự tình gì trọng đại, cần đủ mặt Lục Bộ Cửu Khanh mới được tuyên bố?

Thấy quần thần đã đến đông đủ, Chu Nguyên Chương chậm rãi đứng dậy, thẳng lưng, ánh mắt uy nghiêm lướt qua một lượt, một cổ uy áp lớn lao đè nặng xuống đầu mọi người, làm tất cả không ai dám ngẩng đầu, không dám cùng hắn đối diện.

- Chúng ái khanh cũng đã đến đông đủ! Trẫm hôm nay muốn tuyên bố một việc, từ ngày Thái Tôn xảy ra chuyện, trẫm đã quyết định chủ ý, chuyện này nhất định phải làm!

Cả đại điện bỗng im lặng như tờ, chỉ nghe vài tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Nhân thần sáng quắc, nhìn thẳng vào quần thần trước mặt. Thanh âm của Chu Nguyên Chương dần trở nên lạnh lẽo, hắn gần từng tiếng nói:

- Các khanh nghe kỹ! Trẫm quyết định mở lại Cẩm Y Vệ!

“Phốc!”

Hoàng Tử Trùng tiến một bước rồi quỳ xuống, lớn tiếng kháng nghị:

- Bệ hạ! Cẩm Y Vệ là một tổ chức tàn bạo, không thể mở lại! Thần không dám tuân chỉ! Cần mong bệ hạ thu hồi thánh lệnh!

Tiêu Phàm đã bị giải tới Ngọ Môn, Cẩm Y thân quân cũng chậm rãi chần chừ chẳng chịu hành hình, bởi Hoàng thái tôn đã phân phó qua, trước khi hắn tới tuyệt đối không được động thủ, cho nên bọn họ cũng chẳng dám làm trái lời. Tiêu Phàm cảm thấy mình rất oan uổng, hắn chỉ dạy thái tôn chơi mạt chược chứ có làm gì đâu? Làm gì mà nghiêm trọng vậy? Trước kia gõ đầu đầu Thái Tôn cũng đâu bị làm sao đâu? Quy củ Hoàng gia thật khó hiểu!

Lúc này một bóng người từ phía hoàng cung chạy ra, phía sau còn có một đoàn thân quân thị vệ, đến gần nhìn rõ quả nhiên là Chu Doãn Văn, Tiêu Phàm thấy hắn mặt mày chán nản, trong lòng thở dài ngao ngán, trận đòn này quả nhiên không tránh nổi rồi!

Sau khi Chu Doãn Văn lại gần, Cẩm Y thân quân hướng hắn hành lễ, hắn khoát tay thờ dài nói:

- Tiêu Phàm, ta thật sự xin lỗi ngươi, Hoàng tử phụ không chịu thu hồi thánh mệnh, người muốn ngươi sinh lòng kính sợ đối với hoàng gia, cho nên trận đòn này ngươi phải chịu rồi!

Lão Hoàng đế này quả thật không nói đạo lý mà.

Tiêu Phàm tức giận đỏ mặt, nghe vậy nắm chặt bả vai Chu Doãn Văn sau đó một chiêu Lực Phách Hoa Sơn hung hăng đánh vào sau ót hắn!

“Ba!”

Thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Thị vệ của Thái tôn dường như đã quá quen thuộc với kiểu đùa giỡn này của hai người. Thấy Tiêu Phàm vỗ vào ót Thái tôn nhưng cũng không ý kiến gì, ngoảnh mặt làm lơ, coi như không nghe không thấy không biết cái gì cả.

- Ai nói ta đối với Hoàng gia không có lòng kính sợ? Ta nhìn thấy ai cũng cúi đầu khom lưng, còn muốn ta kính sợ như thế nào nữa? Có nói đạo lý gì không vậy trời?

Tiêu Phàm bị phẫn hết lớn.

Chu Doãn Văn xoa cái ót, vẻ mặt cầu xin, miệng lầu bàu:

- Ngươi lại đánh người! Thế này mà gọi là kính sợ sao? Đây là ngươi ăn hiếp ta! Ta giờ mới hiểu được, Hoàng tử phụ đánh ngươi là đúng! Ngươi đáng bị ăn đòn!

Tiêu Phàm thở dài, quay đầu, suy sụp khẽ nói với cẩm y thân quân một tí nữa sẽ hành hình hắn:

- Đến đây đi! Ngựa cỏ cũng là một đao, rựa đầu vẫn là một đao, đánh sớm một chút, để đánh xong nếu ta còn sống còn bò về nhà dưỡng thương sớm nữa!

Tên Cẩm Y thân quân nghe hắn nói thế nhẹ nhàng gật đầu, bèn ẵm Tiêu Phàm ngã xuống.

- Chậm đã!

Chu Doãn Văn lớn tiếng ngăn cản bọn họ, từ phía sau đám thị vệ tiến ra, trong tay cầm khối thiết bản dày nửa tấc đưa cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm ngăn người.

- Đây là cái gì?

Chu Doãn Văn buồn cười nói:

- Nhét nó vào trong quần, như vậy có đánh cũng không bị đau nữa!

Hai mắt Tiêu Phàm lập tức sáng rực, nhưng khẽ liếc nhìn đám thị vệ phía sau, về mặt khó xử, thấp giọng nói:

- Như vậy có ổn không?

- Có gian lận cũng không sao nhưng làm thế này cũng quá công khai đi, người coi những người này là tượng gỗ hết sao?

Chu Doãn Văn trừng mắt nhìn về phía bọn họ, quát lớn:

- Các người có nhìn thấy cái gì không?

Đám thân quân vội càng lắc đầu:

- Không thấy cái gì cả! Điện hạ! Tiểu nhân cái gì cũng không thấy!

Chu Doãn Văn vừa lòng nói:

- Hừ! Lúc hành hình các người nhớ chú ý bản thân, nếu đánh mạnh tay thì hậu quả các người đều biết rồi đấy!

Đám thân quân đỏ mặt hồi hộp:

- Dạ! Rõ!

Nói xong, Chu Doãn Văn nhìn Tiêu Phàm cười hì hì nói:

- Được rồi! Người nằm úp xuống chuẩn bị ăn đòn đi!

Tiêu Phàm cứng lưỡi!

“Đây có được gọi là bệnh quan liêu cổ đại không nhỉ?”

Quá trắng trợn! Lão Chu biết mà không ý kiến gì sao?

Nhét Thiết bản vào mông, Tiêu Phàm thành thành thật thật nằm úp xuống, Chu Doãn Văn ở bên cười tủm tỉm, Cẩm y thân quân đang định che bao tải lên người Tiêu Phàm. Bỗng, một đám cẩm y thân quân khác trùng trùng điệp điệp kéo tới, áp giải một vị đại thần từ Ngọ Môn đi ra!

Đám người này đến gần, Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn không khỏi giật mình chấn động.

- Hoàng tiên sinh, người làm sao vậy? Người tới chịu đòn cùng ta hả?

“Mình quá coi thường lão Hoàng rồi, thì ra hán lại là người có nghĩa khí đến vậy!”

Hoàng Tử Trùng trợn mắt nhìn, rồi hung hăng “Hừ!” một tiếng.

Cẩm Y thân quân dẫn Hoàng Tử Trùng đến cạnh Tiêu Phàm rồi lớn tiếng đọc cáo trạng:

- Phụng Thánh dụ, Hàn lâm tu soạn kiêm Xuân Phường giảng độc quan bất tuân thánh chỉ, ngỗ ngược, phạm thượng bắt kính, lập tức thi hành đình trượng thập kì, Ngọ Môn hành hình. Khâm thủ!

- Tốt quá! Hoàng tiên sinh! Cần thiết bản không? Ta còn dư một tấm này!

Tiêu Phàm lộ ra biểu tình giống như “Người vận khí tốt thật!”

- Cút! Đồ gian tặc!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Trượng hạ trung thần

Hắn biết lý do mình phải chịu như thế này là bởi vì vị “Hoàng Tử Trùng” kia tố cáo. Thế nhưng không ngờ người đi tố cáo cũng bị đánh.

Chẳng qua giờ khắc này hắn cũng không quan tâm đến điều đó làm gì. Ngược lại hảo cảm đối với Chu Nguyên Chương lại lên tới tột đỉnh. Hồng Vũ Hoàng đế, người thực sự là một người tốt a!

Chuyện hôm nay xử lý lố đầu lố đuôi như vậy khiến hắn cảm thấy uất ức, người đi tố cáo cũng bị đánh chung. Có lẽ nên để Hoàng Tử Trùng đích thân lĩnh hội đạo lý này một lần.

Kiếp trước, lúc đến trường. Ai muốn sau lưng thầy cô mách lẻo ton hót tăng công đều bị toàn bộ bạn bè cùng lớp khinh bỉ và xa lánh. Đạo lý này luôn chuẩn xác từ cổ chí kim.

Hoàng Tử Trùng im lặng chịu trận không nói nhưng về mặt tràn đầy oán hận.

Tiêu Phàm mở hé mắt nhìn hắn, bộ dáng tỏ ra cảm thông nhưng trong lòng lại vui như hoa nở rộ.

Được rồi, Tiêu Phàm thừa nhận chính bản thân không có điểm nào gọi là hiền lành. Nhìn vị lão sư trên danh nghĩa bị đánh đòn, hắn chẳng những không thương xót mà còn vui sướng khi người khác gặp họa. Uhm, cứ cho là lòng dạ hẹp hòi đi. Nhưng mà cảm giác như vậy thật là quá tốt, quá sung sướng. Có trời làm chứng, hắn thật muốn ngửa mặt lên trời cười to một lần.

Riêng Chu Doãn Văn lại gặp đến độ nước mắt sắp chảy ra.

Không hiểu hôm nay là cái ngày gì? Không nói đến bạn tốt sắp bị đánh, Hoàng tử phụ còn ngại thiên hạ chưa đủ loạn nên cho thêm một lão sư cũng bị ăn đòn nữa.

Hiện giờ hắn rất muốn quay về hoàng cung cầu tình. Nhưng tưởng tượng đến Hoàng tử phụ trước nay luôn chuyên quyền độc đoán, đã ra quyết định thì chưa từng thu hồi. Chu Doãn Văn đành từ bỏ ý niệm đi cầu xin Hoàng tử phụ của hắn. Trong lòng suốt ruột mà lại không thể nghĩ ra cách nào khả thi, hắn chỉ có thể đứng tại chỗ căng thẳng lo lắng rồi dậm chân.

Thái Tôn điện hạ lo lắng đến thế nào thì Cẩm y vệ c cũng không thể xen vào được. Bọn hắn chỉ phụng chỉ mà chấp hành.

Vì thế, Tiêu Phàm cùng Hoàng Tử Trùng bị bọn chúng bọc trong bao tải. Sau đó dùng gậy đánh vào. Đây chính là quy củ của triều đình, phòng ngừa người bị phạt giãy dụa lộn xộn. Hoặc là bị đánh đến khi không thể không chế được đại tiểu tiện, mất đi hình tượng.

Người thi hành hình phạt không chỉ có hai người, mà là một tiểu đội cẩm y vệ thay phiên nhau đánh.

Để phòng ngừa vì thân quen ăn gian, không quán triệt ý chỉ của Hoàng đế. Phía trước chỗ chấp hành hình phạt có một người chịu trách nhiệm giám sát quá trình thực thi. Đó có thể là một tên quan giám sát của quân đội, hay cũng có thể là một tên hoạn quan trong thâm cung.

Theo lệ, người bị hành hình sẽ bị hai cây thủy hỏa côn, một tả một hữu từ cánh tay xuyên qua giống như hai thanh tre đang kẹp đồ ăn chuẩn bị mang đi nướng. Sau đó có hai người dùng sức đem thủy hỏa côn nhấc lên, người chịu hành hình tựa như một quả trứng đang bị ốp - la. Sau đó lại lật thân ném thật mạnh xuống đất. Đòn này đủ khiến người bị hành hình gấp cả lưng, còn không đợi đối phương có cảm giác đau nhức thì trực tiếp bị đánh vào đầu và thân liên tiếp.

Có một điều rõ ràng là trong các triều đại mới lập, các đại thần phải chịu những hình phạt như thế này dẫn đến tử vong vô số kể. Mỗi một cuộc thanh tẩy đều có dính líu tới các hoạn quan, bọn chúng động thủ cước đều quyết định sự sống chết và dự báo tương lai của từng người. Thực ra bọn hoạn quan làm thế nào chính là do ý tứ của Hoàng đế. Nói tóm lại, nếu Hoàng đế chỉ tính toán hình phạt nhẹ nhàng một chút để khiến trách thì bất kể người bị đánh bao nhiêu trượng, về sau nằm nghỉ dưỡng hai ba ngày thì lại có thể vui vẻ trở lại. Nhưng nếu một khi Hoàng đế không muốn cho người một con đường sống thì cho dù là gõ nhẹ vào đầu người một cái thì xin chúc mừng người. Người cũng sẽ từ từ đứt gân cốt phủ tạng từng tí một. Và xin chúc mừng, mạng người đến đây đã tận.

Những tên hành hình này bình thường đều mấy năm khổ luyện, bọn họ tuyệt đối có bốn sự này. Nghe nói lúc bọn họ luyện tập, đem mảnh giấy mỏng bỏ vào giữa hai viên gạch rồi lấy một côn như không có lực mà gõ xuống. Gạch vỡ mà giấy mỏng không có việc gì, vượt qua thử thách một cách trót lọt. Trái lại, bọn họ hạ côn thoát nhìn hình như rất nặng, thậm chí người chịu hình phạt còn tóe một chút máu. Nhưng trên thực tế là người bị đánh chỉ chịu tổn thương da thịt mà không có ảnh hưởng tới gân cốt. Trong đó độ nặng nhẹ của mỗi côn toàn bộ phụ thuộc vào ý tứ của Hoàng đế. Quân muốn thần chết, thần không thể không chết, đây cũng không phải là một câu nói suông.

Bất quá hôm nay hành hình không giống với lúc thường, đương kim Thái Tôn đang ở một bên giương mắt nhìn. Người chịu hình một là thầy giáo của hắn, một là bạn tốt của hắn. Cho dù bọn cẩm y vệ có gan đến mấy cũng không dám làm trò trước mặt Thái Tôn mà đánh hai vị đại thần đến mông nở hoa.

Sau khi buộc bao tải lại, trình tự hành hình vẫn như thường nhưng mỗi côn giơ lên hạ xuống đều rất nhẹ. Bọn cẩm y vệ ôn nhu mát xa như một thê tử hiền dịu đang mát xa cho tướng công của mình. Cung kính mời hai người nằm sấp xuống, sau đó chúng bỏ qua không thèm để ý tên giám sát kẻ bên, lại dùng

về mặt đau khổ đáng thương nhìn Hoàng Thái Tôn, nếu Thái Tôn diện hạ không có lời thì bọn họ không dám động thủ.

Chu Doãn Văn biết hành hình là không thể tránh khỏi. Không khỏi hung hăng chà chà chân xuống nền đá, nhìn bọn họ giận giữ đáp:

- Nhìn ta làm cái gì? Chuẩn bị động thủ đi. Ta nói cho các ngươi biết, đánh như thế nào thì trong lòng các ngươi tự hiểu rõ. Nếu hai người bọn họ có làm sao thì ta tuyệt không tha cho kẻ nào ở đây.

Một gã cầm y vệ cúi đầu khom lưng cười nhỉnh:

- Điện hạ yên tâm, trong lòng chúng tiểu nhân đều hiểu rõ. Chúng tiểu nhân sẽ không để cho hai vị đại nhân phải khó chịu.

Chu Doãn Văn hừ một tiếng, không thèm để ý đến hắn.

Hoàng Tử Trường không hề cảm kích mà lại quỳ rạp trên mặt đất lớn tiếng nói:

- Điện hạ không cần phải nói những lời này! Các ngươi cứ đánh theo luật. Dùng hết sức của các ngươi đi. Lão phu phạm thượng bắt kính, cho dù có đánh chết cũng không oán. Thân là thần tử, lão phu muốn hoàn thành bổn phận của một thần tử. Những lời cần nói thì nhất định sẽ phải nói.

Tiêu Phàm đang quỳ trên mặt đất cảm thấy vô cùng chán ngán, nghe được những lời hiên ngang凛冽 này thì vội dịch sang bên cạnh Hoàng Tử Trường, nhích nhích tay tò mò hỏi:

- Hoàng Tử Trường, tiên sinh là nguyên cáo, ta là bị cáo. Bị cáo bị đánh thì không nói. Hoàng thượng sao lại đánh cả nguyên cáo như tiên sinh? Thánh chỉ nói ngài phạm thượng bắt kính, chẳng lẽ tiên sinh không lễ phép trước mặt hoàng thượng? Đệ tử thực không rõ điều này, mong tiên sinh giải thích nghi hoặc.

Hoàng Tử Trường hung hăng trừng mắt nhìn hắn, cả giận nói:

- Tiêu Phàm, ngươi bớt lời châm chọc cho lão phu. Hành động của đệ hạ hôm nay tất cả đều là do ngươi. Nếu không phải Thái Tôn diện hạ nhìn trúng ngươi thì sao lại thường xuyên lui tới Giang Phổ? Nếu người không đi Giang Phổ thì sao có thể gặp chuyện? Nếu người không bị hành thích thì đệ hạ tại sao lại ra một quyết định hồ đồ như thế? Tiêu Phàm, ngươi chính là tội nhân thiên cổ của Đại Minh ta.

Tiêu Phàm không hiểu đầu cua tai nheo ra sao nói:

- Hoàng Tử Trường, có vài chỗ đệ tử thật không hiểu nổi. Đệ tử thật không hiểu, đệ tử chẳng qua chỉ dạy Thái Tôn chơi mật chược mà thành tội nhân thiên cổ? Ngài chụp cái tội danh này cho học sinh rất là oan uổng đó.

Hoàng Tử Trường tức giận nói:

- Ngươi không rõ thì không mặc ngươi. Ngươi chỉ cần nhớ kỹ, nếu hôm nay đệ hạ quyết làm theo ý mình thì Tiêu Phàm ngươi sẽ thành tội nhân thiên cổ, nhớ kỹ cho ta. Tội nhân thiên cổ!

Tiêu Phàm há miệng thở dốc, một nỗi buồn bực tự nhiên dâng trào. Đại Minh này từ Hoàng Đế cho đến đại thần đều không thích nói lý, cùng chia mỗi tên về một người. Hắn tự hỏi không trừu tượng ai, không ghẹo con gái nhà ai mà tự nhiên bị gán cho cái danh tội nhân thiên cổ. Hắn cảm thấy trong lòng quả thực một có một nỗi oan ức khó mà gột rửa.

- Hoàng Tử Trường, đây là ngài muốn gán thêm tội danh a. Đệ tử mỗi ngày đều theo quy củ bồi Thái Tôn diện hạ đọc sách, như thế nào lại tự nhiên thành tội nhân thiên cổ? Ngài dù là lão sư cũng không nên nói lung tung. Lại nói đến đệ tử cùng với ngài còn có chút danh phận sư đồ. Thanh danh của đệ tử hòng rồi, chỉ sợ ngài thân là thầy cũng sống không yên.

- Thầy trò? Hừ! Miễn. Lão phu không dạy nổi loại học sinh như ngươi. Danh phận sư đồ này đừng đề cập tới. Giang sơn khó đổi bản tính khó dời. Lão phu ta có thể bình tâm để giảng giải đạo lý với một người như ngươi sao? Lão phu không còn gì để nói cùng tên gian tặc ngươi.

Bọn cầm y vệ phụ trách hành hình thấy hai người quỳ rạp trên mặt đất tán ngẫu như không có hồi kết. Tựa như hai người quen cũ đã lâu không gặp hỏi han ôn chuyện cũ. Cái này một chút, cái kia một chút, không hề giống như đang chịu hình phạt. Rõ ràng như hai người đang ngồi trong trà lâu phiếm chuyện.

Một gã cầm y vệ tới đứng trước mặt hai người cười cười lấy lòng, nói:

- Hai vị đại nhân, tiểu nhân thân mang thánh chỉ không thể không phụng. Hiện tại chuẩn bị hành hình, nếu hai vị đại nhân cảm thấy tán ngẫu chưa được tận hứng thì chỉ bằng đội tiểu nhân chấp hành xong hai vị lại tiếp tục. Nhị vị thấy thế nào?

Hoàng Tử Trường tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, rồi hướng tên cầm y vệ đứng đó quát to:

- Lão phu sao có thể lại đi tán ngẫu cùng hắn? Các ngươi động thủ đi. Hôm nay lão phu chết không oán hận. Hồi xưa nay có ai mà không chết?

- Hãy để lòng son chiếu sử xanh

Tiêu Phàm nhanh nhẩu nói trước.

Câu sau của Tiêu Phàm như vẽ mắt cho rồng. Hoàng Tử Trùng không khỏi á khẩu, ánh mắt phần nộ nhìn hấn.

Nhìn thấy bộ dáng Hoàng Tử Trùng lẫm liệt hiên ngang đứng phong cách của một bề tôi trung thành, đã làm Tiêu Phàm chợt nhớ ra. Đại thần triều Minh đều có một đặc điểm đó chính là thích bị ngược đãi. Đặc biệt là bị hoàng đế ngược đãi. Các đại thần lấy việc phản đối Hoàng đế chính làm quang vinh, tựa như hết thảy những việc Hoàng đế nói đều sai, đều là những điều ngu ngốc. Mà các đại thần giám dừng cảm đứng ra can gián, mạo phạm sẽ thuộc vào tầng lớp “Trung tâm ngay thẳng, không ngại uy quyền”. Đó chính là uy danh a. Cho nên các đại thần thời này đặc biệt thích trêu chọc Hoàng đế. Một khi trêu chọc được Hoàng đế giận, muốn trừng phạt thì các đại thần dường như rất cao hứng, như khi nhặt được túi tiền từ trên trời rơi xuống. Giống như tổ chức đi cướp hư danh, giống như ong vỡ tổ chủ động dâng đầu cho người ta chém, tình nguyện chịu phạt. Giống như ai bị đã từng bị đánh mới chính là một trung thần. Có hơi hóm hượng vị “Ta lấy máu ta tể Hiền Viên (1)”. Một điều đương nhiên, nếu là vì một câu nói mà các vị đại thần thay nhau chịu tội thì sẽ chẳng có một ai chịu đưa cổ mình ra cho người khác chém chĩa.

Thật sự là một cái thế giới màu đen hài hước.

Một khi đã xuyên qua tới thế giới này, Tiêu Phàm đương nhiên phải thích ứng. Làm trung thần? Rất đơn giản!

Hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, cảm y vệ hành hình hét lớn một tiếng. Mộc côn trong tay giờ lên còn chưa hạ xuống đã nghe Tiêu Phàm bị phần động đặc kêu to:

- Các người đánh đi! Đánh mạnh đi! Ta dù có chết cũng không oán hận! Bệ hạ, vì thần là trung thần. Từ xưa đến nay võ tướng chết vì sa trường, trung thần chết vì xã tắc. Bệ hạ, thần không oán không hối, vì nước lập công. Thần vì Thái Tôn điện hạ hết sức bảo vệ, thần là một trung thần, trung thần a.

Chu Doãn Văn nghe vậy cảm động rớt nước mắt. Một bên lau chùi nước mắt, một bên lại nói:

- Tiêu Phàm! Ta biết. Ta biết ngươi là một trung thần. Ngươi yên tâm, những ủy khuất hôm nay, tương lai ta sẽ hồi báo cho ngươi.

- Nói lời giữ lời a!

Hoàng Tử Trùng bên cạnh há to mồm nhìn vào vẻ hiên ngang lẫm liệt của Tiêu Phàm. Miệng lão mấp máy vài cái.

Như thường lệ khi trung thần bị đánh không phục thường hô lớn trung quân, đền nợ nước vài câu tương tự như vậy. Nhưng tên “Tiêu gian tặc” này miệng lưỡi giáo hoạt, những lời nên nói hấn nói hết rồi. Hoàng Tử Trùng muốn nghĩ bổ sung vài câu, nhưng lập tức nghĩ lại. Tiêu Phàm gian xảo đến mức này miệng cũng hô to mình là trung thần. Nếu mình cũng hô to theo hấn thì không khỏi thấy làm cái từ “Trung thần” mất giá.

Vì thế, một màn thể hiện lòng trung thành của một vị đại thần tận trung suốt trời đến lúc chết không thể xảy ra. Hoàng Tử Trùng đành phải nhắm mắt phần nộ ngậm miệng, sau đó trừng mắt nhìn Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

- Được lắm. Bị đánh còn kêu ồn ào cái gì? Miệng nói vài câu trung thần liền có thể coi mình là trung thần sao? Hừ, tiểu nhân.

Lúc này hai người cảm y vệ mới thực thi hình phạt thật sự, đem mộc côn hạ xuống. Miệng còn hét to:

- Đánh!

“Phốc”

Đánh vào người Hoàng Tử Trùng. Tiếng va chạm giữa mộc côn với da thịt nặng nề khiến cho kẻ khác run như cầy sấy. Hoàng Tử Trùng như muốn nứt mắt ra, nắm chặt tay. Đau cũng chỉ có hừ một tiếng, mồ hôi trên trán lập tức thì nhau tuôn ra.

Tuy nói là diễn kịch như dù sao cũng là đánh, không thể không đau a. Tuy là cảm y vệ hạ thủ lưu tình như Hoàng Tử Trùng vẫn đau tới mức cắn răng như sải quai hàm tới nơi. Cả người run rẩy từng chớp.

Tiêu Phàm thoát nhìn có vẻ dễ chịu hơn nhiều. Lúc mộc côn hạ xuống hấn vẫn còn đang bận biểu hiện trung tâm

- Vì thần là trung thần! Trung thần chết vì xã tắc, vì thần không sợ chết.

Đét.

Kèm theo sau tiếng đét chính là mộc côn dừng lại trên hông của hấn. Tên cảm y vệ hành hình chỉ cảm thấy cánh tay tê rần bởi một lực phản chấn mạnh mẽ từ hông Tiêu Phàm truyền thẳng tới mộc côn. Hai tay tên cảm y vệ này dường như không còn chút tri giác. Hai tay khê buông thì mộc côn rơi xuống mặt đất.

Cổ trung tâm bí trắng của Tiêu Phàm dường như không có chút ảnh hưởng. Quay đầu lại nhìn tên cảm y vệ ngạc nhiên nói:

- Ngươi làm sao vậy? Tiếp tục đi.

Cảm y vệ bị phần không thôi, người này quá vô si! Trên hông đeo một khối sắt, một côn hạ xuống không trúng chỗ cần thiết. Đối phương lại tràn đầy bị phần hô to khẩu hiệu. Trung thần diễn cảnh hi sinh. Thanh danh cùng chỗ tốt đều bị hấn chiếm. Người hành hình hấn còn lãnh đủ, được trả về một đôi tay tê dại.

Không thể không chấp hành thánh chỉ của Hoàng Thượng, phải tiếp tục thôi. Chỉ cần làm qua loa cho nhanh rồi về báo cáo là được.

Vì thế trước cửa ngõ môn, tiếng kêu to của một bè tôi trung thành quanh quần mãi không dứt.

- Thần là trung thần.
- Khóa.
- Hãy để lòng son chiếu sử xanh.
- Mở.
- Trung thần không sợ chết. Sợ chết thì không phải là trung thần.
- Khóa.

Khẩu hiệu đầy trung nghĩa, lăm lăm khiến cho người nghe cảm xúc mênh mông, hơn nữa có rất có tiết tấu.

Hoàng tiên sinh chịu nổi không ba trọng, đau không kim lòng than thở ra tiếng, hết sức thê thảm.

Chu Doãn Văn ở một bên gấp đến độ không ngừng quấy rối đám cảm y vệ hành hình. Không ngừng nói:

- Các nguoi nhẹ một chút, nhẹ một chút!

Tiêu Phàm quay đầu nhìn Hoàng tiên sinh bỏ muối bỏ mắm thêm:

- Hoàng tiên sinh. Ta đã sớm khuyên ngài đem theo một khối thiết bản. Ngài không chịu nghe, bây giờ chịu khó chịu khổ đi a.
- Câm mồm! Gian tặc.

Tiêu Phàm thấy bộ dạng lão như thế kia trong lòng không nhận được. Người ta dù sao thì cũng là thầy của hần, thôi thì coi như là giúp đỡ một lần đi.

- Tạm dừng một chút!

Tiêu Phàm kêu lên.

Tên cảm y vệ đang hành hình lập tức dừng lại. Mấy tên còn lại đều chăm chăm nhìn vào, xem hần còn muốn giờ trò quý gì nữa.

Tiêu Phàm cho dù bị đánh vẫn nhàn hạ chỉ Hoàng tiên sinh, hỏi:

- Lão tiên sinh còn thiếu mấy trọng chưa thi hành?
- Đại nhân, tiên sinh đây còn thiếu bảy trọng.

Tiêu Phàm gạt đầu. Sau đó lại quỳ rạp xuống đất, khoát tay độ lượng nói:

- Những trọng còn thiếu của Hoàng tiên sinh cứ tính trên người ta, trận đòn này coi như ta mời.

Tiêu Phàm thoải mái nói lời như lúc mời khách vô quán, vẻ mặt hào sảng, chỉ hận không đãi khách hết số tiền mình có trong túi.

Tức thời đám người chỉ thấy trong đầu một mảnh đen kịt:

- Không cần nguoi giả vờ thương hại! Lão phu! Lão phu không cần nguoi thương hại.

Hoàng tiên sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Chu Doãn Văn cảm động đến nỗi mi mắt đỏ ừng:

- Tiêu Phàm chính là một kẻ sĩ chân chính a!

Chú thích:

(1) Hiên Viên Hoàng Đế, là một vị vua huyền thoại và anh hùng văn hoá Trung Quốc, được coi là thủy tổ của mọi người Hán. Chữ hoàng 黃 ở đây hàm nghĩa sắc vàng, là màu biểu trưng cho hành thổ. Hiểu nôm na “Hoàng Đế” là “Vua Vàng”, khác với hoàng 皇 trong hoàng đế 皇帝 là danh xưng của các vua Trung Quốc kể từ thời nhà Tần (xem bài Tần Thủy Hoàng).

Hoàng Đế được coi là một trong Ngũ Đế, theo huyền sử Trung Quốc thì ông trị vì trong khoảng 2698 TCN đến 2599 TCN và là người sáng lập ra nền văn minh Trung Quốc. Theo truyền thuyết, việc ông rút về phía tây tại trận Trác Lộc (涿鹿) đánh thủ lĩnh Xi Vưu (蚩尤) là cái mốc hình thành người Hán.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Khôi phục Cẩm Y Vệ

Bầu không khí hiện giờ cực kỳ nặng nề và áp lực, có thể nói từ sau khi Chu Nguyên Chương bãi bỏ tổ chức Cẩm Y Vệ vào năm Hồng Vũ thứ hai mươi sáu đến nay chưa từng xuất hiện trở lại. Hồng Vũ thiên tử hôm nay trước mặt quần thần chính thức bày ra bộ mặt thánh minh giả dối, hình tượng một vị vua ôn hòa cũng hoàn toàn biến mất. Tháng hai, năm Hồng Vũ thứ ba mươi lăm, tại Vũ Anh Điện, Chu Nguyên Chương chính thức thông tri cho quần thần biết: Cẩm Y Vệ đã được thiết lập lại.

Đúng vậy, chỉ là thông tri thôi, không phải là đề cập đến đề thương nghị cùng quần thần, cũng không phải thuộc dạng “cấp trên đang nghiên cứu đưa ra quyết định” mà rõ ràng là Chu Nguyên Chương đã quyết định xong rồi mới nói cho văn võ bá quan trong triều biết tin này mà thôi. Bây giờ ta muốn mở lại Cẩm Y Vệ đây, mặc xác các người có đồng ý hay không, ta muốn mở là mở! Ta trước tiên chỉ nói cho các người biết thôi, còn các đại thần bọn người đương nhiên là không đáp ứng rồi, nhưng cũng mặc kệ bọn người.

Từ khi Đại Minh lập quốc đến nay, cái tên “Cẩm Y Vệ” đúng là con ác mộng đối với hết thảy đại thần trong triều, con ác mộng này cơ hồ lúc nào cũng bám lấy họ. Năm Hồng Vũ thứ mười ba, xảy ra vụ án Hồ Duy Dung mưu phản, Cẩm Y Vệ liền lập tức trở thành bộ dạng sói đi tìm dê, lộ ra bộ mặt dữ tợn, sử dụng tầng tầng lớp lớp thủ đoạn nào là tra tấn, bức cung, kể cả mưu hại giả họa. Khi ấy không lúc nào ngục tù của Cẩm Y Vệ không chật kín người, giết hết nhóm này lại đi điều tra, bắt bớ, mưu hại tiếp nhóm người khác, một vòng lần quần như thế suốt một năm Cẩm Y Vệ mới quyết định dừng điều tra vụ án. Suốt mười ba năm cái tổ chức này tồn tại, số người chết kể cả quan lại hay bách tính dân thường cũng đã lên đến con số hơn bốn vạn. Một tổ chức tàn khốc đầy huyết tinh như thế thì có vị đại thần nào nguyện ý cho nó khôi phục lại? Điều này chẳng phải là tự mang một cái phiền lức lớn đến cho bản thân cùng gia quyến hay sao?

Đáng tiếc người đưa ra quyết định này lại là Chu Nguyên Chương chứ không phải ai khác, Chu Nguyên Chương là Hoàng đế khai quốc của Đại Minh, mọi quyết định của hắn đều có thể làm điên đảo thiên hạ. Bất luận là ai cũng không thể thuyết phục được hắn thu hồi mệnh lệnh, vị Hồng Vũ Hoàng đế trước mặt đây là người cả đời chinh chiến trên ngựa, tính tình tàn ngược (tàn bạo và ngang ngược) đến mức nào còn ai mà không rõ, đối với hắn các vị đại thần bất quá cũng chỉ là nền mà thôi, thêm một người hay bớt một người cũng không có ảnh hưởng gì, kể từ sau vụ án của Hồ Duy Dung, hết thảy mọi việc lớn nhỏ xảy ra đều do tự bản thân hắn xử lý, cũng vì lẽ này, các vị đại thần trong mắt hắn hay đối với lợi ích của Đại Minh căn bản không quan trọng.

Hoàng Tử Trùng cũng vì lên tiếng phản đối, mà đã bị lôi ra ngoài chịu phạt, ở đây còn ai dám làm Hoàng Tử Trùng thứ hai nữa?

Nhưng dù sao các vị đại thần ở đây cũng đều là người tri thức, bất cứ ai cũng là người đầy một bụng sách thánh hiền, thế nên đưa mắt nhìn nhau vài lần tất cả quan viên không hẹn mà cùng quỳ rạp xuống, đồng thanh nói:

- Mong bệ hạ nghĩ lại.

Chu Nguyên Chương khoanh tay đứng nhìn, khẽ khép mắt lại, không nói thêm gì nữa, vẻ mặt lạnh lùng kiên quyết.

Chúng thần đứng dậy, sau đó lại quỳ xuống, rồi lại hô to:

- Mong bệ hạ nghĩ lại!

Chu Nguyên Chương lại như cũ không nói gì, cũng không có làm gì

Chúng thần đứng dậy, lại quỳ xuống, lần thứ ba hô to: "Mong bệ hạ nghĩ lại"

Chu Nguyên Chương liền nói:

- Các người đừng nói nữa, ý trẫm đã quyết.

Đây chính là câu trả lời cuối cùng của Chu Nguyên Chương.

Chúng thần ba lần cầu xin đều không có kết quả, Hoàng đế đã quyết định dứt khoát, vậy là việc khôi phục Cẩm Y Vệ không thể thay đổi được nữa!

Chúng thần liền nhất tề đứng dậy, không nói thêm gì, về mặt ai cũng hết sức u ám, năm Hồng Vũ thứ ba mươi, thời thế đang ổn định đột nhiên Cẩm Y Vệ lại được mở lại, từ nay thiên hạ sẽ không còn ngày nào thái bình nữa rồi.

Chu Nguyên Chương quan sát thần sắc quần thần, cảm thấy không vui, Thái tử bị ám sát ngay dưới chân Thiên tử, sự việc này nghiêm trọng đến mức độ nào, đây chẳng phải là chứng tỏ có người đang âm mưu lật đổ giang sơn Đại Minh hay sao, đã như thế thì càng phải mở lại Cẩm Y Vệ, càng phải không từ thủ đoạn nào lòng bất cho được kẻ chủ mưu bằm thành trăm mảnh, diệt trừ hậu hoạn, không đúng sao?

- Dương Tĩnh.

Chu Nguyên Chương, đôi mắt khép hờ, chậm rãi nói.

Dương Tĩnh vừa mới nhậm chức Hình bộ thượng thư không bao lâu, cuống quýt bước ra khỏi hàng, khom người nói:

- Bẩm bệ hạ, có thần.

- Ngươi là Hình bộ thượng thư, chuyện Hoàng thái tôn bị ám sát đến hôm nay cũng đã ba tháng, ngươi điều tra có kết quả gì chưa?

Dương Tĩnh cả người run rẩy, vội vàng quỳ xuống, hoảng sợ nói:

- Chúng thần vô dụng, ba mươi một người ám sát thái tôn, tất cả đều là tử sĩ, toàn bộ đã chết, vụ án đến nay vẫn không có đầu mối gì để điều tra, thần vạn lần đáng chết.

Chu Nguyên Chương mở mắt, ánh mắt sắc bén chậm rãi quan sát hết thấy quần thần đang có mặt, trong mắt sát khí bùng bùng.

- Đường đường là Hoàng thái tôn của Đại Minh, vậy mà ngay tại trên giang sơn của mình lại bị người ta ám sát, hành vi này nghiêm trọng đến mức độ nào các ngươi không rõ hay sao vậy mà còn điều tra sơ sài như thế, cứ vậy mà từ? Rốt cục trăm vì cái gì lại trọng dụng các ngươi?

Ngừ khí bình thản, nhưng lại hết sức lạnh lùng, quần thần bên dưới nghe thấy thế trong lòng ai cũng thâm rùng mình, cùng quỳ xuống cùng kêu to:

- Chúng thần vô dụng.

Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói:

- Nếu các ngươi đã tra không ra, vậy thì Trẫm chỉ còn cách thay đổi người điều tra, thiên hạ này là của Trẫm, Trẫm không tin tra không ra hung thủ! Dương Tĩnh.

- Có thần.

- Từ hôm nay, vụ án ám sát Hoàng Thái tôn, giao Cẩm Y Vệ điều tra, Hình bộ không cần nhúng tay vào nữa.

- Thần, tuân chỉ.

Tân nhiệm Lại bộ thượng thư Trương Ấu do dự một chút, liền tiến lên hỏi:

- Bệ hạ mở lại Cẩm Y vệ, chẳng biết đã có dự tính gì chưa? Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ sẽ giao cho ai chưởng quản? Các cấp dưới của Chỉ Huy Sứ, như Đồng Tri, Thiên Hộ, Bách Hộ bệ hạ đã có nhân tuyển chưa? Cẩm Y Vệ chưởng quản, truy bắt tội phạm, quản lý hình ngục thật là có quyền to vô cùng to lớn, như mãnh hổ sổ lồng, không phải là người tài giỏi, không thể đảm nhiệm Chỉ Huy Sứ, mong bệ hạ thận trọng suy nghĩ.

Chu Nguyên Chương chân mày cau lại.

"Đúng vậy, Cẩm Y Vệ có bao nhiêu quyền lực, không ai rõ ràng hơn hần, quyền lực to lớn như thế, rất dễ dàng tạo nên tư tâm, vị Chỉ Huy Sứ đầu tiên của Cẩm Y Vệ là Mao Đoán, cũng nhờ trong vụ án Hồ Duy Dung, hần sát hại vô số đại thần mà lập công. Vị thứ hai vì có công trong vụ án Lam Ngọc làm phản, về sau bọn hần ngày càng kiêu ngạo, người có tội cũng giết, vô tội cũng giết, số người vô tội chết trong tay bọn họ nhiều vô số kể, thế nên mới khiến cho nhân tâm oán trách, thiên hạ căm ghét, vì thế Chu Nguyên Chương mới không thể không xóa bỏ tổ chức Cẩm Y Vệ để xoa dịu lửa giận của nhân tâm".

Hiện tại vấn đề lớn là ai có thể làm Chỉ Huy Sứ thứ ba (đệ tam) đây?

Người này nhất định phải có thân thể tuyệt đối trong sạch, một lòng trung thành với triều đình, và còn phải là người thân cận trong hoàng thất, nếu có kinh nghiệm cầm quân thì thật là quá tốt rồi.

Lập quốc đến nay cũng đã được ba mươi năm, những văn thần võ tướng có năng lực có bản lĩnh hay những kẻ đáng chết đều bị hần giết hết rồi, trong Thiên hạ còn ai có thể đảm nhiệm được chức vị Chỉ Huy Sứ hết sức quan trọng này?

Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn?

Võ định hầu Quách Anh?

An Lục hầu Ngô Kiệt?

Giang Âm hầu Ngô Cao?

Hữu quân đô đốc Kim Sự Bình?

Cảnh Bình Văn già dặn, nhưng chỉ thích hợp gìn giữ cái đã có, ý chí tiến thủ không cao.

Kim Sự Bình ý chí tiến thủ cũng tốt, nhưng tiếc là tính tình quá nóng nảy, nếu y

chưông quản Cẩm Y Vệ lại sợ liên lỵ đến người vô tội, quốc gia lâm nguy.

Quách Anh có dũng có mưu mọi mặt đều tốt nhưng Ninh phi với hắn là tỷ muội, nếu hắn làm Chỉ Huy Sứ chỉ sợ chuyện nội cung xen lẫn ngoại cung rồi lại gây họa.

Cả một đám nhân tuyển trong lòng Chu Nguyên Chương như cười như ngạ xem hoa, từ từ loại bỏ hết

Nhưng cuối cùng, Chu Nguyên Chương cũng mỉm cười.

Hắn đột nhiên nghĩ tới một người, người này là một nhân tuyển vô cùng thích hợp.

Người này là cháu ngoại của hắn, con trai của Lý Văn Trung, tước hiệu Tào quốc công, đang giữ chức Tả quân đô đốc, Lý Cảnh Long.

Suy đi nghĩ lại, tính ra còn ai thích hợp chưông quản Cẩm Y Vệ hơn hắn nữa chứ?

Lý Cảnh Long là cháu ngoại của hắn, tính ra cũng mang dòng máu hoàng tộc, là một người tuổi trẻ tài cao, lại có kinh nghiệm cầm quân, thân phận cùng độ trung thành không có gì phải nghi ngờ, còn như năng lực, hiện tại cái Chu Nguyên Chương cần chính là sự trung thành mà không phải năng lực! Năng lực có thể từ từ bồi dưỡng, còn trung thành mới điểm quan trọng nhất và càng quan trọng hơn nó là thứ không thể nào bồi dưỡng ra được.

- Truyền chỉ: lệnh Tào quốc công Lý Cảnh Long bàn giao hết công tại Tả quân đô đốc phủ cho người kế nhiệm, lập tức sang đảm nhiệm Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ, mau chóng chuyển sang phủ nha Cẩm Y Vệ, còn những công việc khác từ từ giải quyết.

Tiêu Phàm cùng Hoàng Tử Trùng đã chịu xong hình trượng.

Hoàng Tử Trùng vẫn đang cố gắng chịu mười trượng cuối cùng, cắn răng mà chịu, hắn không muốn nhận sự giúp đỡ của Tiêu Phàm, sau cùng Hoàng Tử Trùng chịu không nổi nữa, hai mắt nhắm rồi ngất đi.

Còn Tiêu Phàm, sau khi chịu xong hình trượng liền đứng dậy hoa chân múa tay vận động mấy cái, xong rồi lại còn vỗ vỗ mông, làm như vừa mới được mấy em xinh tươi matxa, vẻ mặt thoải mái có vẻ thích thú lắm.

Ngược lại các vị Cẩm Y thân quân đứng hành hình cho hắn lại là người chịu nhiều đau khổ nhất, cả đám miệng khô khốc, hai tay run rẩy, cả người không ngừng run lên, bộ dạng so với con gà bị giật kinh phong không khác bao nhiêu, đưa mắt u oán liếc nhìn Tiêu Phàm.

Chu Doãn Văn thấy Hoàng Tử Trùng ngất xỉu, tức giận hun hăng đến đập mấy tên Cẩm Y Vệ vừa hành hình Hoàng Tử Trùng mấy cái, sau đó hỏi thăm Tiêu Phàm vài câu rồi vội đỡ lấy Hoàng Tử Trùng đã ngất xỉu đưa về phủ.

Buổi thượng triều hôm nay đến đây là kết thúc.

Sự thật đã chứng minh, làm người không nên quá trung hậu, trên đời này người chịu thiệt thòi luôn là người thật thà! Bởi vì người thật thà luôn thua đều chỉ có thể là quân, chứ không thể nào là người bề trên cả, mà quân thì chỉ có thể bị khi dễ, bị bắt nạt mà thôi, và Hoàng Tử Trùng chính là một người như vậy a.

Từ lần thượng triều đầy phong ba này, Tiêu Phàm nhận ra được một bài học: không nên đối nghịch với lão giáo sư này, đặc biệt là cái loại lão sư thích nói nhiều và hay đâm chọc sau lưng như Hoàng Tử Trùng.

Tiêu Phàm đi ra Ngọ Môn, vừa đi vừa suy nghĩ, về mặt hết sức đảm chiêu.

Ngẩng đầu nhìn thấy một cái tửu quán trên phố, Tiêu Phàm không chút suy nghĩ liền tiến vào, một mình một bàn. Kêu một bầu rượu, hai đĩa thức ăn, uống rượu một mình.

Lúc này trong đầu hắn đang có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ cho thấu đáo, nhưng ngày gần đây thật sự xảy ra quá nhiều chuyện và chuyện nào cũng xen lẫn vào nhau thật hết sức hỗn loạn, hắn từ một bá tánh bình dân chẳng hiểu tại làm sao lại vác thân đi thi tú tài, rồi đứng một cái được phong là Đồng Cung thị độc, bạn cùng học với Hoàng Thái Tôn, rồi lại càng không hiểu sao vị lão sư Hoàng Tử Trùng lại ở sau lưng hắn nói hắn chỉ giỏi dạy hư tên tiểu tử kia mà thôi, mà cũng chính vì thế hắn mới bị phạt trượng đây này.

Mỗi ngày có thể nói là muôn màu muôn vẻ, nhưng ý nghĩa cuộc sống thật sự là ở đâu?

Mỗi người đều có lý tưởng của chính mình, người dân vì sinh kế mà lao động, thương nhân vì tiền mà buôn bán, quan viên vì tiền đồ mà cố hăng, Hoàng đế thì không tính, hắn là người đứng trên cao rồi.

Tiêu Phàm tự hỏi, lý tưởng của chính mình là gì? Ta vì cái gì mà cố gắng? Vì sinh kế sao? Không cần miễn là không chết đói là được, đối với vật chất, hán cũng không có yêu cầu cao sang gì!

Vì tiền đồ ư? Hai mươi tuổi đã làm được quan lục phẩm, lại còn là chức Đồng cung thị độc, và còn là bạn tri âm với Chu Doãn Văn. Tương lai sau này hán đăng cơ, ít nhất cũng làm quan nhị phẩm tam phẩm, là trọng thần trong triều, tiền đồ căn bản không cần lo lắng

Không vì sinh kế, không vì tiền bạc, không vì tiền đồ, rốt cục vì cái gì? Lý tưởng đâu? Một người không hề có lý tưởng thì đáng buồn biết nhường nào, chỉ là sống với cái xác không hồn mà thôi!

Tiêu Phàm mờ mịt, hán cảm thấy mình quá là cơ hồ, mình vốn không thuộc triều đại này, ở đây hán hoàn toàn không ra lý tưởng để phấn đấu. Tất cả đã có người an bài cho hán cả rồi, việc hán cần làm bây giờ là chỉ ngày qua ngày ăn chơi phè phỡn rồi chờ ngày vào quan tãi thôi.

Sống mà không có lý tưởng, đó là một vấn đề rất nghiêm trọng, phải bình tĩnh lại suy nghĩ kỹ một lần, sau đó tìm cho mình một cái lý tưởng sống. Mình còn trẻ, dù đã có công danh có sự nghiệp, nhưng cũng phải có một cái mục tiêu để phấn đấu chứ, để cuộc đời này thêm phần hứng thú.

Tiêu Phàm mất u buồn ngắm nhìn dòng người đi lại tấp nập trên đường, lần đầu tiên trong đời hán tự hỏi bản thân mình vì cái gì mà sống đây.

Về mặt hán hết sức ngưng trọng, một tay nâng má một tay lại chỉ chỉ nhưng đó chỉ là những động tác trống rỗng hoàn toàn theo bản năng còn hồn hán lúc này không biết đã bay đến phương nào rồi.

- Áh...

Một mỹ nữ đi ngang qua cửa sổ vô tình bị ngón tay của Tiêu Phàm chỉ chỉ làm cho cái yếm bị tuột đi xuống liền ngưng ngừng kêu lên thất thanh, khuôn mặt đỏ bừng nhìn trước nhìn sau, nhìn phải nhìn trái xong rồi vội vàng chạy đi mất.

- Áh...

Lại thêm một mỹ nữ xui xẻo thứ hai, cũng trúng chiêu này rồi lại kinh hãi hét lên một tiếng sau đó mặt mày đỏ bừng hoảng sợ bỏ chạy mất.

- Áh...

Người thứ ba...

- Áh...

Người thứ tư...

Tiêu Phàm còn đang bận cau mày suy nghĩ, ngón tay cứ vô si chỉ trỏ loạn cả lên.

Những tiếng kêu thất thanh liên tiếp vang lên làm kinh động đến vị khách nhân gần đấy, thật hết sức hiếu kỳ, rốt cục là có chuyện gì đây? Vị khách nhân này độ chừng không đến ba mươi tuổi, quần áo hết sức bảnh bao, một tay cầm cái lồng chim, một tay phe phẩy quạt, đúng là phong cách điển hình của những tên quan là áo lụa.

Người nọ tò mò tiến lại gần nhìn Tiêu Phàm, sau đó quay đầu ra cửa sổ nhìn chăm chú những mỹ nữ không ngừng hét lên rồi bỏ chạy, trên mặt vẫn mang theo sự ngưng ngừng lẫn kinh sợ.

- Cái này, là trò gì?

Người nọ chỉ vào Tiêu Phàm, vẻ mặt hết sức kinh ngạc, lắp bắp hỏi.

Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn hán một cái, hay tay chống cằm, bộ dạng bất cần, hững hờ nói:

- Hiện Nhữ Nhất Chỉ, là tuyệt học bí truyền của bốn môn.

Người nọ nghe thấy thế hai mắt lập tức đỏ mắt sáng bừng lên hai cái đèn pha, vẻ mặt cực dâm dăng:

- Hiện Nhữ Nhất Nhĩ, cái tên thật hợp, hay a. Vị cao nhân đây có thể biểu diễn lại một lần nữa không?

Tiêu Phàm nghe thế liền tùy ý chọn một mục tiêu, ngón tay khép lại sau đó một đoàn kinh khí bắn ra.

.....

Ồ sao thế này, sao nữ nhân kia không có chút phản ứng nào thế?

Về mặt hai người đều hết sức kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau, Tiêu Phàm thấy thế không phục lại tiếp tục khép ngón tay lại xuất chỉ.

.....

Vẫn không có phản.

Vị khách nhân nọ về mặt tràn đầy thất vọng nhìn Tiêu Phàm nói:

- Mất Linh rồi sao?

Tiêu Phàm về mặt như chìm vào suy tư, sau một khắc liền nói:

- Cái này chỉ có một khả năng?

- Khả năng gì?

- Ài, đơn giản thôi, là do nữ nhân kia k có mặc yếm!

Vị công tử nghe khuôn mặt bừng tỉnh ngộ, sau đó cả lồng chim lẫn quạt đều ném đi, cung kính chấp tay chào Tiêu Phàm:

- Vị cao nhân này có thể thu ta làm đồ đệ không, ta sẽ dùng lễ sư đồ mà đối đãi.

Tiêu Phàm hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi vừa rồi không nghe rõ ta nói gì sao? Chiêu thức đấy là tuyệt học bí truyền của sư môn ta, ngươi nghĩ ngươi là ai mà đòi học? Ngươi nghĩ ta sẽ truyền cho ngươi sao?

- Ta van huynh mà, một chiêu này của huynh quả là kinh thiên địa khốc quỷ thần, ta mà không học được chiêu này sẽ uổng công mang tiếng là công tử đệ nhất phong lưu đương triều! Huynh đài ngươi giúp ta đi mà.

Công tử đệ nhất phong lưu đương triều, cái tên này cũng có khí phách quá nha.

Tiêu Phàm liếc nhìn hắn vài lần, rất không khách khí hỏi:

- Ngươi là con cái nhà ai? Ngươi bộ dạng này mà là công tử phong lưu sao?

Tên công tử quần áo lụa nghe Tiêu Phàm hỏi thế liền cười cười tiến đến, bộ dáng rất là nịnh nọt nói:

- Không dám, không dám. Tại hạ họ Lý, tự là Cảnh Long.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Lại thăng quan

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiêu Phàm nghe được hắn nói tên, trong lòng kinh hãi không thôi. Tên này rất quen à nha.

Lý Cảnh Long là ai? Trong lịch sử có rất nhiều lời bình luận về hắn: “Ngu ngốc mà ra vẻ, ham sắc, vô năng, luôn tự cho mình là đúng. Trí – Tín không đủ, Nhân – Dũng lại càng không”.

Những lời đại loại như vậy nhiều lắm, dù sao cũng chả có một lời nào tốt đẹp cả. Tóm lại chỉ có một câu: “Lý Cảnh Long là đồ vô dụng (Bao cò)”.

Ngoài việc đã tuân lệnh Chu vương hiến dâng toàn bộ nhà cửa, chả tìm ra được điểm nào tốt của hắn cả. Trong lịch sử, sự thất bại của Kiến Văn để khi giao đấu với Yên Vương có công rất lớn của 2 đại tội thần. Một là Hoàng Tử Trùng khiến triều đình lạc quân mất nước. Hai là để cho bao cò Lý Cảnh Long làm tướng soái, năm mươi vạn quân bị Yên Vương một kích đánh tan. Sau khi Lý Cảnh Long bại trận trở về kinh, Phương Hiếu Nhụ chỉ mặt hắn mà vừa khóc vừa mắng rằng:

- Làm hỏng đại sự của bệ hạ, chính là tên tặc từ nhà ngươi!

Trước mắt một vị quần áo lụa là, chưa đến ba mươi tuổi, lòe loẹt sắc sỡ như công chính là Lý Cảnh Long sao?

Tiêu Phàm tròn tròn mắt, nhìn thẳng vào hắn, nửa ngày sau mới hồi phục, trong lòng khiếp sợ không thôi. Hai đại tội thần hại nước hại dân của Kiến Văn triều- một là Hoàng Tử Trùng, hai là Lý Cảnh Long, hắn đều gặp qua, không biết là hắn có nên cảm thấy vinh hạnh hay không?

Tiêu Phàm rụt rụt vai, chả biết nên khóc hay nên cười?

Nhìn vào vị công tử phong lưu hào nhoáng trước mặt, một thân áo dài trắng như tuyết, bên hông một khối nạm phúc ngọc bội màu xanh lục, đầu tóc được chăm chút, chẳng biết dùng loại dầu nào mà đầu tóc bóng lộn, hơn nữa còn mùi nước hoa nồng nặc, tay trái cầm một chiếc lông chim, trong lòng chú chim sáo đá đang gào thét inh om. Tay phải cầm một chiếc quạt mạ vàng nạm ngọc, so với đồ dùng trong mộ phần của Chu gia hoàng thất còn trội hơn nữa phần. Nếu để mái tóc đen của hắn bện con tít dài, ắt hẳn nhìn vào sẽ tưởng hắn là con em Bát kỳ (thời Mãn Thanh).

Tiêu Phàm giật mình nhìn vào hắn, miệng không khỏi lẩm bầm:

- Giống, giống quá!

Lý Cảnh Long nghe vậy đắc chí vỗ vỗ đầu, hỏi:

- Có phải cảm thấy ta giống đệ nhất phong lưu tài tử đương triều không?

Tiêu Phàm ngậm miệng, hẳn thật sự ngại khi phải nói ra rằng “trông người thật giống bao cô!” Như vậy không lễ độ một chút nào cả.

Lý Cảnh Long đương nhiên không biết Tiêu Phàm liếc mắt đã thấy rõ bản chất của hắn, vẫn giả giọng cầu xin nói:

- Này Cao huynh!

- Ta có phải họ Cao đâu?

- Người là Cao nhân, đương nhiên phải gọi là Cao huynh! Cao huynh à, người có thể đem tuyệt kỹ “Hiện nữ nhất chi” cho ta được không? Huynh đãi võ công tuyệt thế, tại hạ ngưỡng mộ vô cùng, xin lấy lễ sư đồ đổi đổi!

Lý Cảnh Long mặt dày cầu xin.

- Người học làm cái gì?

Lý Cảnh Long vẻ mặt dâm dăng nhìn Tiêu Phàm, rồi thâm thúy lộ ra vẻ mặt mà nam nhân nào cũng hiểu, nở một nụ cười đáng khinh, nói:

- Huynh đãi biết rõ mà vẫn hỏi? Tại hạ nếu học được môn võ công này, thì cái danh Đệ nhất phong lưu tài tử thì còn lọt vào tay ai được nữa

Huynh đãi thử hình dung cảnh tượng. Yểm bay khắp trời từ ngõ nhỏ đến phố lớn, các mỹ nữ của kinh thành phong nhã cùng kiệu đòn đều lộ ra Cảnh tượng đó chẹp chẹp, xuân sắc cỡ nào!

Tiêu Phàm bất giác cũng nhập tâm theo đó, nước miếng nhều ra, không kiềm lòng được nói:

- Hóa ra là người đồng đạo!

Lý Cảnh Long vội chụp lấy cơ hội, hoan hỉ nói:

- Vậy là Cao huynh đồng ý dạy ta?

Tiêu Phàm ngẩn người, hồi phục lại tinh thần, hắn đột nhiên nhớ rằng, Tên trước mặt là đệ nhất bao cô kiêm gian thần à nha, Mình cùng hắn qua lại làm gì cơ chứ? Hôm nay giữa ngo môn mình đã gào to cái gì ấy nhỉ?

“Ta là trung thần!”

Từ xưa đến nay trung – gian không đội trời chung cơ mà?

Trung thần hay mắng gian thần thế nào nhỉ?

Tiêu Phàm nhớ tới lúc Hoàng Tử Trùng mắng mình, bộ dáng và giọng điệu trở nên nghiêm túc, lạnh lùng, ném cho Lý Cảnh Long ánh mắt tràn ngập thống hận cùng miệt thị, hung hăng phát tay áo, phần nộ quát:

- Người nằm mơ! Hừ, Gian tặc!!!!

Sau đó Tiêu Phàm quay đầu bước đi, lỗ mũi vênh lên trời, cao ngạo bước đi.

Lý Cảnh Long thấy vị cao nhân này trở mặt nhanh như chớp, không khỏi thất thần, khi Tiêu Phàm mất dạng ở cuối đường, hắn mới hồi phục lại tinh thần, tức giận, dậm chân nói:

- Người không phải có bệnh gì chứ? Ta tự nhiên thành gian tặc? Ta có chọc qua người sao?

Về đến nhà, Tiêu Phàm vẫn giữ nguyên bộ dáng cao ngạo, lỗ mũi hơi thăm trời. Hắn rất đắc ý, hôm nay hắn đã làm một chuyện rất có ý nghĩa, thảo nào các diễn viên kinh kịch chiếu trên tivi, Trung thần vừa thấy gian thần tới không vừa mất, liền cao giọng mắng, thì ra cảm giác mắng gian thần lại sáng khoái

đến thế! Cảm giác này cùng với cảm giác khi cầm ná thun bắn thầy giáo giống hệt nhau

- Tướng công!

Một thân ảnh mềm mại thướt tha nhẹ nhàng từ xa chạy lại.

- Hà?

Tiêu Phàm lập tức nhìn xuống, chỉ thấy ánh trắng mờ ảo trong nội viện, có một bóng người nhìn không rõ vui vẻ hướng hắn chạy tới, trên mặt nàng son phấn dày đặc. Khuôn mặt trắng bệch, lông mày tô đậm đen xì, trông chả khác gì hai cái chổi xể, giữa đôi môi điểm chút hồng, giống như hấp huyết quỷ hút máu người xong quên không chùi mép. Tóc quần cao thành búi xoắn ốc, làm hắn nhớ tới Thanh Tàng cao nguyên quốc lộ của kiếp trước,

- Đứng lại! Ngươi là ma hay là người?

Tiêu Phàm sợ tới mức chân tay bủn rủn, ban ngày gặp chuyện, tối về gặp ma là sao? Chẳng lẽ hôm nay hắn bước nhầm chân trái? Kiểu này chắc phải kiểm sư phụ xin vài cái bùa đào tránh tà mất thôi.

Vật thể lạ liền dừng lại, cái mỏ chu ra, trên khuôn mặt lộ ra vẻ ủy khuất. Đôi môi đỏ rực làm người ta phải sợ hãi.

- Tướng công! Là ta mà

Tiêu Phàm bạo gan lại gần, nghi hoặc hỏi:

- Họa Mi?

Tiêu Họa Mi nháy nhót, vui sướng nói:

- Tướng công thật giỏi, liếc mắt đã nhận ra ta!

Sau đó liền hướng hắn lao tới.

Tiêu Phàm đang sẵn bực mình, nắm lấy bà vai nàng, hung hăng phát cho kiều đồn nàng vài phát thật kêu.

- Nàng trúng tà sao? Nửa đêm trang điểm thế này dọa ma ai vậy? Không có việc gì gọi loạn tướng công là sao?

Tiêu Họa Mi cúi đầu nói:

- Phu nhân của các gia đình giàu có đều kêu chủ nhà là tướng công mà, hơn nữa các nàng đều trang điểm như vậy!

- Người khác thì kệ họ! Chúng ta không cần cái quy củ chết tiệt như vậy! Tướng công cái gì mà tướng công? Năm nay nàng bao tuổi rồi?

Tiêu Họa Mi giống như con sâu nhỏ, cuộn tròn trong lòng Tiêu Phàm, dụi qua dụi lại, cúi đầu thẹn thùng nói:

- Người ta mười hai rồi, có thể thành thân rồi đó, tuy rằng luật pháp quy định 16 tuổi mới được cưới vợ, nhưng tào hôn cũng là chuyện bình thường nơi đâu cũng có mà!

Tiêu Phàm da đầu tê dại, mấy tên nam nhân thời này cũng tà ác quá đi, mười hai tuổi thì có cái gì cơ chứ? Dù sao thì hắn cũng không thể xuống tay được?

- Nàng còn nhỏ lắm, thành thân sớm đối với cơ thể nàng có hại chứ không có lợi!

Tiêu Phàm kiên nhẫn giải thích.

Tiêu Họa Mi chớp mắt, ngạc nhiên, hai hàng lông mi kẻ đậm như chổi khế nháy, trông hết sức ghê người:

- Tại sao?

Tiêu Phàm há hốc mồm, hắn thật sự muốn mở lớp giáo dục sinh lý tuổi mới lớn cho nàng, nhưng hắn cũng chả biết phải bắt đầu từ đâu. Hắn nói mà nha đầu này nghe hiểu mới là chuyện lạ. Vì thế Tiêu Phàm quyết định dùng lời dễ hiểu nhất để giải thích với nàng.

Hung hăng phát thêm cho nàng ba cái, Tiêu Phàm mắng:

- Không tại sao gì cả! Vì đó là lời ta nói! Nhanh, đi rửa cái mặt mèo của ngươi đi, lần sau còn dám giả ma dọa người ta sẽ đánh chết không tha!

Tiêu Họa Mi hi hi ha ha trốn ra thật xa.

Tiêu Phàm nhìn theo bóng lưng nàng, vui mừng nở nụ cười. Tiểu nha đầu càng lớn càng coi mở. Tuy rằng chỉ trước mặt hắc nàng mới lộ ra vẻ mặt như vậy. Đối với ngoại nhân, vẫn như cũ bộ dáng lạnh lùng, dù sao đây cũng là một tiến bộ rất lớn rồi. Khuôn mặt trắng nõn sau khi rửa mặt, cả người Tiêu Họa Mi tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, một thân áo yếm nhỏ bó sát, gấu gao ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng. Tà áo dài màu xanh rừ xuống giống như búp bê bằng đồ sứ, làm cho người ta có cảm giác yêu mến không thôi.

Thái Hư lão đạo ăn xong, xoa bụng, miệng lẩm bẩm:

- No bụng sinh dâm dục, kiểu này ta cũng phải kiếm một cô nương để tu luyện song tu thôi! A di đà phật!

Lão gia hỏa hơn trăm tuổi, chả biết tiểu đệ đệ có còn xài được không, phân nửa là hỏng rồi!

Sau khi dùng bữa, khi lũ nha hoàn dọn dẹp bàn ăn thì Tiêu Họa Mi giống như con mèo nhỏ, chui vào trong lòng Tiêu Phàm, cái miệng xinh xắn khẽ ngáp rồi dựa vào ngực hắc, vẻ mặt thích thú nhắm mắt lại.

- Tướng công!

Cách xưng hô này làm da đầu Tiêu Phàm tê dại, hắc thật lòng muốn bắt nàng sửa đổi, nhưng nghĩ lại, nàng còn đang ở tuổi thiếu nữ, tâm sinh lý vẫn chưa ổn định, mỏng manh, yếu ớt, rất dễ bị tổn thương. Tướng công thì kẻ tướng công đi, dù sao khi mình chơi mệt chợp cũng thường xuyên lên cây bài Tướng công mà.

- Tướng công nay có chuyện gì cao hứng vậy? Ăn cơm cũng cười không khép miệng?

Tiêu Họa Mi tròn mắt đáng yêu nhìn Tiêu Phàm thăm dò.

Nhắc tới chuyện này Tiêu Phàm cao hứng không thôi, vẻ mặt hớn hở nói:

- Hôm nay, ta ở bên đường ra sức mắng một tên đại gian thần. ... Mắng thật sáng khoái a...

Hắn đang nhập tâm thì Trương quản gia giọng hoảng hốt gọi từ ngoài cửa nội viện:

- Lão gia, có khâm sai đại nhân tới phủ tuyên thánh chỉ, người mau ra đi!

Tiêu Phàm thất thần “Chu Nguyên Chương lại hạ chỉ bắt mình làm gì đây? Hay là hắn thấy mười trượng ban trưa vẫn chưa hết giận, giờ này lại đến để tang nót vài cơn?”

Tiêu Họa Mi khẽ lay hắc, sức tỉnh, dưới sự trợ giúp của nàng, luống cuống tay chân mặc quan bào. Xong xuôi, hắc chạy vội ra ngoài.

Tiền viện, Trương quản gia đã bày đặt xong hương án, Tiêu Phàm chạy vội đến trước tiền đường, vừa thấy người tuyên chỉ, liền hoảng sợ la lớn:

- ... Hòa Đại..? (??? Cũng không hiểu ý của tác giả)

Người tuyên thánh chỉ xụ mặt, lạnh lùng nói:

- Có ý gì?

Tiêu Phàm thay đổi nói bằng tiếng Trung:

- Sao luôn là ngươi vậy?

Người truyền thánh chỉ tức khắc vẻ mặt bị phẫn:

- Ngươi tưởng ta vui khi chạy tới nhà ngươi sao? Ta là hàn lâm đãi chiếu. Việc tuyên thánh chỉ này nếu ta không đến thì ai đến? Nếu không phải vì vậy thì có quý mới thêm tới nhà ngươi!

Tiêu Phàm vỗ vai hắc, vẻ mặt hòa thuận tươi cười nói:

- Giải học sĩ quá khách khí rồi, đợi sau khi tuyên chỉ xong ở lại uống vài chén, không say không về, nếu không là ngươi đang coi thường ta đó!

Giải Chư sắc mặt tái mét, ráng kiềm chế ý nghĩ muốn tẩn cho hắc một trận, mở thánh chỉ, lạnh lùng nói:

- Lục phẩm đồng cung thị độc Tiêu Phàm nghe chỉ!

Tiêu Phàm biến sắc, vội vàng quỳ xuống.

Âm thanh lạnh lùng của họ Giải vang vọng tại tiền đường:

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Thiên triều huy hoàng, on thánh nhân rộng khắp. Ứng với lẽ trời, hợp cùng trời đất, thuận theo lòng người mà mở ra Cẩm Y Vệ đô chỉ huy sứ ty. Nguyên Đông cung lục phẩm thị độc Tiêu Phàm, tính tình trung hiếu, không khinh người dưới, kính trọng bề trên, tuân thủ pháp luật, nay sắc phong Tiêu Phàm làm Cẩm Y vệ Đô chỉ huy sứ Đồng Tri, tấn giai ngũ phẩm, hi vọng người theo lẽ công bằng, làm theo lẽ phải, chớ phụ thánh ân! Khâm thủ!

Tiêu Phàm nghe vậy, mờ mịt như lạc vào sương mù, nhưng đại khái vẫn hiểu được ý tứ. Hiểu rồi, hắn không khỏi chấn động. Chu Nguyên Chương muốn mở lại Cẩm Y Vệ? Chuyện này trong lịch sử chưa từng ghi lại! Năm Hồng Vũ thứ hai mươi sáu Chu Nguyên Chương hủy bỏ Cẩm Y Vệ, chưa quá hai năm đã lại khôi phục. Lý do của việc này là sao? Chẳng lẽ vì mình xuyên việt, lịch sử đã không còn là lịch sử ban đầu?

Cố nén sự rung động trong lòng, Tiêu Phàm dùng thanh âm bình tĩnh, khầu đầu tại chỗ nói:

- Thần lãnh chỉ! Khẩu tạ thiên ân! Ngõ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Lại thăng quan, từ lục phẩm thị độc trở thành ngũ phẩm Cẩm Y vệ Đồng Tri. Từ một tên gian lận trong thi cử, trở thành quan ngũ phẩm của triều đình, chỉ có hai tháng, so sánh tốc độ như vậy, trong triều Đại Minh này ai có thể sánh cùng hắn đây?

Tiêu Phàm biểu tình dờ dẩn, quỳ trên mặt đất, nhưng trong lòng dậy sóng không thôi! Không thể tưởng tượng, một thánh chỉ đã khiến cho hắn đương nhiên trở thành quan viên cấp cao trong Cẩm Y vệ mang đầy xú danh trong lịch sử? Lão Chu à, người muốn chơi chết ta sao? Vì sao nhất định phải là ta làm Cẩm Y vệ Đồng Tri? Rút cục là lão Chu có chủ ý gì?

Họ Giải sau khi tuyên xong thánh chỉ, thấy Tiêu Phàm ngơ ngác quỳ trên mặt đất. Hắn biết rằng đây là cơ hội trời cho, vì thế hắn lặng lẽ vén quan bào, muốn vô thanh vô tức rời khỏi Tiêu Phủ. Nhìn bề ngoài hắn có vẻ nhã nhặn, kì thực gã Cẩm Y vệ Đồng Tri này ai dám trêu chứ? Chuồn là thượng sách!!!

- Haiz, Giải Học sĩ, xin chậm bước, người vội cái gì vậy? Giải đại nhân đến hàn xá, không uống phải chăng là phụ lòng người? Lại đây nào....

Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, phi thường nhiệt tình mời mọc họ Giải ở lại.

Giải Chư vạn phần ảo não, dậm chân thờ dài:

- Thất bại trong gang tấc, haiz, thất bại trong gang tấc mà....

- Giải học sĩ, tại hạ đối với người ngưỡng mộ đã lâu, người là người nổi danh thiên cổ nha! Hôm nay ta phải cùng người hảo hảo kết giao một phen.

Giải học sĩ vội ôm lấy cây cột ở hành lang, đau khổ cầu xin nói:

- Không, không. Tiêu đại nhân, người buông tha ta đi mà! Dưa xanh không ngọt đâu! Hu hu, ta là tứ phẩm hàn lâm, người đang mạo phạm thượng quan đó nha...

Tiêu Phàm ra sức mở lòng bàn tay hắn ra, miệng ra sức phân bua:

- Giải học sĩ thật sự rất cương quyết nha, như vậy không tốt đâu, khách khí quá là rất thất lễ đó....

- Ai thêm khách khí với người!!!

- Đúng rồi, thuận tiện hỏi một câu. Ta là Chỉ huy sứ Đồng Tri vậy ai là Cẩm Y chỉ huy sứ?

- Lý Cảnh Long!

“Rầm!!!”

Tiêu Phàm chân mềm nhũn, ngã ngửa ra sau!

Trương quản gia thất thanh vọng tới:

- Lão gia, lão gia, người bị làm sao vậy?

- Lão gia, đại nhân truyền thánh chỉ chạy rồi!!!

- Hắn chạy tới tiền viện rồi!

- Lão gia, hắn không nhìn đường, bị đụng đầu vào cây cột ở hành lang rồi!

Giọng tường thuật trực tiếp của Trương quản gia như có gắn Camera theo dõi, không một mồi báo cáo quá trình chạy trốn của Giải Đại học sĩ.

- Lão gia, hấn ngất rồi...

- Hấn bị làm sao?

- Đơn giản là đâm đầu vào cột rồi ngất thôi!

- Đỡ hấn vào sương phòng, chờ hấn tỉnh rồi ta cùng hấn uống rượu!

Tiêu Phàm lạnh nhạt phân phó. Khuôn mặt tuấn tú khẽ lộ ra vẻ bi thương cùng chua xót, khiến khuôn mặt trở nên xấu xí.

“Lý Cảnh Long... Sao lại là Lý Cảnh Long cơ chứ?”

- Hạ quan... Hạ quan Cẩm Y vệ Đồng tri Tiêu Phàm tham kiến Chỉ huy sứ đại nhân!

Tiêu Phàm cúi đầu, trán nhăn lại, lộ ra vẻ khó xử khom người hành lễ.

Trần Phủ Ti của Cẩm Y Vệ nằm ngoài Tây Thiên Môn của Hoàng cung. Nha môn của Trần Phủ Ti là một tòa tứ tiến đại trạch, hai bức tường bên đường treo một bức Mãnh Hổ Hạ Sơn đồ! Cẩm Y vệ đề đốc chỉ huy sứ Lý Cảnh Long mặc một thân nho sam, ngồi bắt chéo chân trước bức Mãnh Hổ đồ, dương dương tự đắc.

Nghe được lời yến kiến của Tiêu Phàm, Lý Cảnh Long ha ha cười nói:

- Tiêu đồng tri miễn lễ, sau này là đồng liêu, ngươi phải phụ giúp ta nhiều hơn! Tiêu Đồng tri, giọng ngươi nghe quen lắm, ngẩng đầu để bản quan xem mặt nào!

Tiêu Phàm bất đắc dĩ ngẩng đầu, nở nụ cười để lấy lòng Lý Cảnh Long, trông thật khó coi.

Lý Cảnh Long chấn động, hít vào một ngụm lương khí:

- Là người?

Tiêu Phàm nở nụ cười khó xử, hấn đột nhiên cảm thấy, làm người bình tĩnh đôi khi cũng có cái hay. Chuyện ra sức mắng gian thần từ sau lưng đại đột mà làm, sảng nhất thời nhưng xui xẻo tiền đồ a!

Ai ngờ Lý Cảnh Long giống như hoàn toàn quên mất chuyện hôm qua mắng giữa đường, giặt mình, ngay người trong chốc lát, đột nhiên vừa mừng vừa sợ kêu lên:

- Là người! Đúng người rồi! Cao huynh! Cao nhân! Huynh à! Ta đang định cho về tranh người để Cẩm Y vệ phong thành tìm người đó!

Tiêu Phàm buồn bực, cười gượng gạo nói:

- Phong thành tìm người! hạ quan... hạ quan cũng không giống như đã gây tội lớn đến vậy chứ!

Lý Cảnh Long vui vẻ vỗ đùi nói:

- Ai nói ngươi có tội? Ta phải tìm ngươi bằng được, truyền cho ta chiêu Hiện nữ nhất chỉ nha! Không giấu gì ngươi, đêm qua ta mất ngủ, nghĩ về chiêu nhất chỉ của ngươi! Cao nhân huynh, hôm nay ngươi tới cửa là muốn dạy ta đúng không? À, đúng rồi, ngươi vừa nói ngươi là Cẩm Y vệ Đồng Tri? Cao Đồng Tri?

- Tiêu Đồng Tri!

Lý Cảnh Long ngửa mặt lên trời cười dài:

- Đúng là duyên phận! Cao Đồng Tri!

- Tiêu Đồng Tri

- Một từ không tính!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Con đường phát tài

Hôm nay, ngồi ở nơi này đều là bốn vị đại thần trong triều, đều có quan hệ cá nhân tốt với Hoàng Tử Trùng. Bọn họ cả đám người mặc thường phục bình thường, thần sắc bình tĩnh ngồi trong nội đường, chậm rãi uống trà nói chuyện phiếm. Nếu có người quen chứng kiến bọn hắn, nhất định sẽ giật mình bởi vì bốn vị đại thần trong triều này là Lại Bộ Thượng thư Trương Âu, hộ bộ thượng thư Úc Tân, còn có Hữu Đô Ngự Sử Nghiêm Chấn cùng vị Giám sát ngự sử Hoàng Quan. Đây quả thực có thể xem là một buổi tiền triều nho nhỏ rồi.

Hôm nay tụ hội, trên danh nghĩa là vì mừng lễ đội mũ của con trai của Hoàng Tử Trùng là Hoàng Ngạn. Dù sao, Chu Nguyên Chương cũng thống hận nhất là thần tử lên lút kết bè kết đảng, đừng nói đến thần tử cỡ thượng thư tụ hội. Cho nên phải lợi dụng cái hoàn cảnh nói trên, hơn nữa mọi người cũng hiểu rõ ràng, lần tụ tập như thế này về sau sẽ không còn nữa. Cẩm Y Vệ khôi phục lại thì các đại thần về sau sẽ không còn cơ hội tán phét được nữa. Cẩm Y Vệ sẽ được trải rộng khắp mọi nơi, Vị đại thần nào hôm nay ăn bao nhiêu chén cơm thì Chu Nguyên Chương cũng đều biết cả, nếu bọn họ lên lút làm ra việc gì đó thì mất đầu là cái chắc.

Trong nội đường, không khí có phần thê lương, Hoàng Tử Trùng rất suy yếu ngồi nhìn ra cửa nội đường. Nhớ đến việc hôm qua bị đánh mười trượng làm hắn cảm thấy đau đớn vô cùng. Nhưng hắn vẫn bất khuất, vẫn thẳng lưng giống như là một cây thương thẳng tắp cả người toát ra một cỗ khí thế kiên cường. Hắn chậm rãi vuốt chòm râu, đôi mắt đục ngầu chậm rãi đảo qua những vị đồng僚 này, rất lâu sau khàn khàn nói:

- Chư vị, thánh ý đã quyết chúng ta thân là thần tử cũng vô lực, đáng tiếc, đáng tiếc a!

Thần sắc Hoàng Tử Trùng tang thương rất nhiều, lập tức khuôn mặt nghiêm chỉnh lại tỏa ra đầu ý mãnh liệt:

- Hôm qua, lão phu có nói với bệ hạ khôi phục lại Cẩm Y Vệ là một chính sách tàn bạo. Hôm nay, tại đây có đông đủ các vị đồng僚 lão phu cũng nói như vậy nếu Cẩm Y Vệ được khôi phục lại thì Đại Minh sẽ vĩnh viễn không có một ngày yên tĩnh. Hành động này của bệ hạ, làm lòng người trong thiên hạ run sợ.

- Lão phu ngẩng lên chẳng thẹn với trời, cúi xuống chẳng thẹn với đất, bất luận đối mặt với người phương nào lão phu cũng đường đường chính chính mà nói, ta là trung thần với bệ hạ. Hôm nay, lão phu cùng chư vị tụ tập lại đây có thể nói là chính là điều tối kỵ nhưng thân là thần tử nên lão phu nhất định phải nói cho dù là có đem tính mạng này là đánh cược một lần đi nữa, lão phu cũng sẽ không hối tiếc.

Lúc này Hoàng Quan đứng lên cười vang vài tiếng nói:

- Hoàng tiền sinh ngài đã nguyện đem tính mạng đặt cược thì hạ quan còn ngại gì không thêm một cái mạng nữa? Hoàng Hàn Lâm ngài làm trung thần không sợ Thiên Uy, hạ quan lại có thể nào cho ngài giành riêng cơ chứ?

Thần sắc Hoàng Tử Trùng lập tức trở nên vui mừng, mỉm cười nói:

- Có người hiểu ta, ta cũng không còn cô độc.

Lập tức Hoàng Tử Trùng khuôn nghiêm túc trầm giọng nói:

- Chư công, chúng ta thân là trung thần Đại Minh, thiên tử lạc lối thân là đại thần thì không thể không chỉ ra. Nếu không thì sẽ thẹn với bổng lộc vua ban, thẹn với lời dạy bảo của thánh nhân. Nay bệ hạ đã muốn khôi phục lại Cẩm Y Vệ, Đại Minh ta từ khi lập quốc đến nay đã ba mươi năm, Cẩm Y gây họa cho thiên hạ, kinh ngạc đến quỷ thần, ngay cả con nít nghe đến cũng phải nín khóc, đây chính là một lũ hại nước hại dân làm sao có thể tái phục được?

- Chư công, thiên hạ nghe đến Cẩm Y Vệ liền biến sắc. Người Cẩm Y Vệ nghiêm hình quá tàn khốc, mưu hại bức cung bao nhiêu đại thần dân chúng đều chết trong tay hắn. Chư công, nếu Cẩm Y Vệ được khôi phục chúng ta thân là kẻ trong sạch, bọn chúng cũng có thể thù dật ra vô số tội trạng để gán lên đầu chúng ta. Đến lúc đó thì cả nhà đều bị tru sát, sau khi chết còn để tiếng xấu ngàn đời, chúng ta làm sao có thể chịu được! Các vị, làm sao có thể chịu được a!!

Hoàng Tử Trùng nói đến đây liền than thở khóc lóc, khóc không thành tiếng, các vị đại thần ngồi đây cũng đồng dạng như thế.

Thủ đoạn hung tàn của Cẩm Y Vệ bọn họ là kẻ hiểu nhất, Hoàng Tử Trùng nói mấy điều này rất có khả năng phát sinh. Từ sau khi có Cẩm Y Vệ thì phát sinh biến hóa bắt đầu chấp chương truy bắt, lạm dụng quyền lực hành hình. Bắt đầu từ đó bọn chúng dần dần cũng đám người trong triều đình âm thầm tranh đấu. Bởi vì có Hoàng đế cố tình dung túng, nên từ tranh đấu chuyển sang thành độ sức mạnh, hơn bốn vạn người trong vụ Hồ, Lam mưu phản bị Cẩm Y Vệ thanh trừng. Trong đó đại đa số là gia quyến của quan viên trong triều đình đều bị giết sạch làm cho đám quan viên lo lắng, bất an. Hết lần này đến lần khác, Chu Nguyên Chương giết đến đỏ cả mắt, thẳng cả tay cho đến khi những võ tướng công thần từng theo hắn bị giết sạch, hắn mới buông tay ra lệnh hủy bỏ Cẩm Y Vệ.

Hôm nay Cẩm Y Vệ vừa muốn khôi phục lại vậy ai sẽ là kẻ xui xẻo đầu tiên để Cẩm Y Vệ mài dao chém chơi đây?

Việc này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là những kẻ ngồi đây rồi, Hoàng Thái Tôn gặp chuyện không may là một người nỗ lực làm cho Chu Nguyên Chương sinh ra sát cơ với triều đình. Hắn cho rằng kẻ đáng chết thì cần phải giết vì vậy mới khôi phục lại Cẩm Y Vệ. Sau này, thiên tử sẽ đem Cẩm Y Vệ trở thành một thanh đao sắc bén giết hết đám người nào dám phá hủy giang sơn Đại Minh, kể cả kẻ bị tình nghi cũng không thoát khỏi số phận.

Lời nói đã minh bạch như vậy, đạo lý mỗi hờ rằng lạnh các đại thần đương nhiên hiểu được. Hôm nay mọi người ngồi đây cần phải đoàn kết một lòng. Đám đại thần dùng ánh mắt trao đổi lẫn nhau, thẳng cho đến khi trong mắt mọi người đều hiện lên vẻ đã hiểu.

Nội đường một lần nữa lại yên tĩnh.

Thật lâu, Hoàng Tử Trùng nhàn nhạt lên tiếng:

-Úc Thượng thư, thiên tử muốn khôi phục lại Cẩm Y Vệ thì cần phải tốn bao nhiêu ngân lượng?

Hộ bộ thượng thư Úc Tân nói:

- Năm ngoái thuế thu đã dùng hết, quốc khố cũng không còn nhiều lắm, xuân thuế (đóng thuế vào mùa xuân) lại chưa thu xong. Cho nên Bệ hạ chỉ lấy tám vạn lượng bạc dùng để khôi phục lại Cẩm Y Vệ.

Lại Bộ Thượng thư Trương Ấu cuối đầu nhìn xuống đất chẳng thèm đếm xỉa đến nói:

-Tám vạn lượng, ha ha, có thể làm được nhiều sự việc a.

Mọi người nhất thời đều đem ánh mắt dòm sang Úc Tân, trong ánh mắt hàm chứa phức tạp rất khó phân biệt

Úc Tân cả người run rẩy, sắc mặt liền trở nên tái nhợt vô cùng, tay chân không tự giác được mà run lên, mấy vị đại thần này nhìn hần, hàm ý như thế nào lẽ nào hần lại không rõ? Nhưng mà “ khi quân (lừa dối vua) lại là tội lớn tru cửu tộc a!

Do dự sau nửa ngày, trong lòng Úc Tân thâm than nằm giữa cũng bị chết mà nằm nghiêng cũng bị chết . Nếu thực sự Cẩm Y Vệ tái xuất giang hồ thì hần cũng sẽ không có một ngày yên lành. Hần nhớ rõ thủ đoạn của Cẩm Y Vệ khi tra tấn các đại thần năm xưa. Bị tra tấn cỡ đó, sống được mới là lạ. Vụ án Hồ Lam liên lụy đến bốn vạn người, quan lại trong triều đình gần như chết hết tựa như máu chảy đầm đìa, tổ chim bị phá thì trứng có còn nguyên vẹn không?

Cắn chặt răng, Úc Tân run giọng nói:

- Năm ngoái hộ bộ chi tiêu quá nhiều, binh đạo, công trình trị thủy, giúp nạn thiên tai... đã hao tổn vô số ngân lượng. Hôm nay quốc khố đã trống rỗng, nếu muốn cấp ngân lượng cho Cẩm Y Vệ chỉ sợ là phải cần có thêm chút thời gian.

Những lời này vừa là lời nói thật, vừa là lời nói dối, để lý giải cho xem nhé. Quốc khố quả thật là trống rỗng. Úc Tân thân là quân gia Đại Minh, Thiên tử muốn tám vạn lượng hần có thể không xuất ra sao? Thế nhưng mà nếu vị quân gia này không muốn chuyển bạc đi thì cho dù ngân khố có đầy đi nữa thì hần cũng có biện pháp đưa bạc đến chỗ khác. Cho dù có bị Thiên tử chất vấn thì hần cũng có lời lẽ hợp tình, bởi vì quốc khố không còn, các địa phương khác thực sự cần dùng bạc nhiều lắm.

Mọi người nghe vậy liền thở dài một hơi.

Thần sắc Trương Ấu không đổi, giống như là tiếc hận, hít một tiếng:

- Như thế, thật sự là quá không khéo rồi.

Mấy vị đại thần đồng loạt gật đầu thờ dài, ánh mắt lại rõ ràng hiện lên vài phần vui vẻ. Hoàng Tử Trùng cũng nhàn nhạt gật đầu, khi quân, cũng phải nhìn ý của người muốn khi quân. Hần vẫn cho rằng mình là một thần tử trung tâm đối với bệ hạ tuyệt không ăn ở hai lòng. Trung thần cho dù là phạm tội khi quân cũng không thẹn với lòng. Trung thần vĩnh viễn là trung thần cho dù lừa dối vua cũng vẫn là trung thần

Nếu như việc phục kiến (xây dựng) lại Cẩm Y Vệ không thuận lợi, bọn họ những đại thần này bên trong lại ngầm thi triển một số thủ đoạn. Đến lúc đó bệ hạ tất nhiên sẽ trách tội quan viên Cẩm Y Vệ hành sự bất lực, đến lúc đó thì bọn họ có thể thỉnh cầu bệ hạ thu hồi mệnh lệnh khôi phục lại Cẩm Y Vệ đã ban ra. Bọn hần chính là muốn điều này cần phải làm đem việc khôi phục lại Cẩm Y Vệ bóp chết ngay từ còn trong trứng. Vì giang sơn xã tắc Đại Minh dù chết cũng không oán.

Nha môn Trấn Phủ ty Cẩm Y Vệ

Thánh chỉ mở lại Cẩm Y Vệ đã ban xuống hai ngày, trong nha môn đã có người qua kẻ lại. Mọi người lui tới đều ăn mặc tinh phi ngưu phục, hai đầu thắt lưng có đính chòm tua vàng, bên cạnh người giắt Tú Xuân đao, uy vũ vô cùng, thân khí đằng đằng sát khí. Người của Cẩm y vệ viên tuyền chọn rất nghiêm khắc, bình thường là lựa chọn những tên có sức mạnh biết võ nghệ từ dân gian. Quan giáo lại lựa chọn trong đó những người có thân thể trong sạch, để bảo đảm trung thành với Hoàng đế.

Trong vòng hai ngày, hình thức ban đầu của Cẩm Y Vệ được lập nên. Chu Nguyên Chương phong Lý Cảnh Long làm Đô Chỉ Huy Sứ, Tiêu Phàm làm chỉ huy Đồng Tri, lại từ trong Quân Đô Đốc phủ cùng Trung Quân Đô Đốc Phủ phái ra hai gã kim sự và hai gã trấn phủ. Cấu trúc quyền lực của Cẩm Y Vệ đã bắt đầu được xây dựng lên, phần còn lại của công việc tỷ như chiêu mộ, sung quân, thành lập mười bốn Cẩm Y Vệ Thiên Hộ Sở... thì cần phải tốn một thời gian nữa.

Lý Cảnh Long ngồi ở trong nha môn Trấn Phủ Ti, vẻ mặt u sầu, than thở. Bàn giao việc cho Tả Quân Đô Đốc Phủ, sau đó hần liền đến ở chỗ này. Gần

đây hẳn rất buồn. Hoàn khổ công tử cũng phải đi làm, không phải suốt ngày mang theo lồng chim, mang theo đám cô hồn đi bắt nạt mọi người. Ông ngoại của hắn Chu Nguyên Chương phải làm thủ lĩnh của Cẩm Y Vệ tưởng như là phong quang vô hạn lắm.

Lúc được bổ nhiệm thì hắn mừng rỡ như điên, Cẩm Y Vệ là gì? Kia quả thực là một đám hồ sỏ lòng a, mà mình lại là thủ lĩnh của đám mãnh hổ này. Là thủ lĩnh của đám này há có thể không hoành tráng hơn so với một cái Tả quân đô đốc trước kia sao? Sau này văn võ bá quan trong triều đình thấy mình đều phải khom lưng cúi chào, hắn muốn bắt ai thì bắt, muốn ăn ốc rồi bắt thằng nào đồ vô thì làm, nói tóm lại làm người để cho cả triều đình mọi người đều kính sợ thật sự là một cảnh giới cao của hoàn khổ công tử.

Trong đầu hắn còn chưa lấy lại tinh thần thì Lý Cảnh Long đã bị sự thật vô tình, tàn khốc này đã kích. Chu Nguyên Chương tạm cấp cho Cẩm Y Vệ tám vạn lượng bạc. Hắn đã tới Hộ Bộ mấy lần nhưng Úc Tân sống chết cũng không đưa, nói nào là quyết định quá đột ngột căn bản Hộ Bộ chuẩn bị không kịp, hơn nữa bạc trong quốc khố đều đã dùng hết. Mỗi văn tiền mỗi hạt thóc đều đã có mục đích sử dụng hết cả. Hơn nữa những mục đích này đều rất khẩn cấp, không chậm trễ được. Tỷ như Hoàng Thượng muốn tu sửa cung điện người dám ngăn cản sao? Đất Thục gặp địa chấn hơn mười vạn dân thiếu ăn, nếu chậm trễ không cung cấp đủ lương thảo thì nạn dân sẽ trở thành loạn dân, người dám ngăn trở sao? Còn có quân lương cho Thiên Hộ, mùa đông sắp đến nếu không cung cấp đủ lương thảo thì các nơi sẽ nổi lên binh biến, người dám cản trở sao?

Có rất nhiều lý do nói tóm lại thánh chỉ của Hoàng Thượng thì Úc Tân không dám không tuân theo, nhưng mà bạc cấp cho Cẩm Y Vệ lúc này tạm chưa có. Người cần phải cho Hộ Bộ một ít thời gian, ít nhất là phải chờ đến lần thu thuế mùa xuân năm sau. Lý Cảnh Long từ Hộ Bộ đi ra, bụng chứa đầy tức giận nhưng lại không thể làm gì được. Thần sắc Úc Tân tươi cười, thái độ hòa ái dễ gần hơn nữa những điều nói ra lại hợp tình hợp lý không tìm ra được một chỗ sai lầm nào. Lý Cảnh Long mỗi lần nhắc đến chuyện bạc thì cũng đều phải hậm hực mà đi về.

Sự thật vô cùng tàn khốc không có bạc thì Cẩm Y Vệ cái rắm a!

Chuyện này không thể đem đến Thiên Tử nói được, Hộ Bộ người ta cả một đồng lý do để chờ hắn. Dù có náo động đến Thiên Tử thì chi sợ cũng không có kết quả gì, hơn nữa có lẽ sẽ làm cho Chu Nguyên Chương đối với hắn sinh ra một ấn tượng xấu, làm việc vô năng. Lý Cảnh Long là công tử bột thật đấy nhưng hắn không phải là người ngu mà chạy đến trước mặt Chu Nguyên Chương để rước phiền phức vào người.

Công việc khôi phục lại Cẩm Y Vệ bởi vì thiếu ngân lượng cho nên vẫn cứ dậm chân tại chỗ.

-AAAAAA!!

Lý Cảnh Long một lần nữa thở dài nặng nề.

Đệ nhất phong lưu công tử của bản triều buồn bã như một lão già sầu não, thở ngắn than dài mãi không thôi.

- Chỉ huy sứ đại nhân có gì lại cảm thán như thế?

Tiêu Phàm thân mặc quan bào ngũ phẩm về mặt hòa ái hỏi.

Mấy ngày gần đây, Lý Cảnh Long cứ lo chạy tới chạy lui, không còn bu lấy hắn mà neoh đòi dạy công phu. Việc này khiến Tiêu Phàm trái lo phải nghĩ, cảm thấy quan hệ với thượng ty có điểm không ổn. Công phu bản môn kia cũng không phải là tuyệt thế thần công. Một khi Lý Cảnh Long đã muốn học thì thôi đành dạy hắn vậy. Nhận Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ làm đồ đệ, cũng là một chuyện về vang mà.

Lý Cảnh Long ngẩng đầu, sau đó buồn bã ỉu xìu mà nói:

-Nguyên lai là Cao Đồng tri ah

- Cái gì? Là Tiêu Đồng Tri

iêu Phàm nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Tiêu Đồng Tri à, chúng ta Cẩm Y Vệ nhìn có vẻ phong quang nhưng không hẳn là như vậy nha. Ta xem như là rơi vào hố lừa rồi.

ý Cảnh Long bi oán nói

- Đại nhân, tại sao lại nói vậy?

Lý Cảnh Long cảm thán kể lại những sự việc hắn gặp trong mấy ngày hôm nay, nói xong lời cuối hốc mắt hắn ửng đỏ, ngữ khí nghẹn ngào. Hải tử đáng thương, từ ngày tập tước Tào quốc công hắn còn chưa bao giờ gặp qua cảnh ngộ như thế này, lúc này hắn quả thật là không còn cách gì khác.

Tiêu Phàm từ lời hắn kể, đại khái cũng hiểu ra ý tứ nói:

- Ý của đại nhân tổng kết chỉ có hai chữ : Không tiền. Hạ quan nói vậy không sai chứ?

Lý Cảnh Long gật gật đầu, thở dài nói:

- Đúng vậy, chính là không có tiền.

Tiêu Phàm cười nói thoải mái:

- Ta còn tưởng có chuyện gì, không phải là bạc sao. Chuyện này rất đơn giản.

Lý Cảnh Long nghe xong liền kích động đột ngột đứng dậy, bóp chặt cổ tay Tiêu Phàm:

- Cao Đồng tri, ngươi có biện pháp sao? Ngươi có biện pháp không? Nói mau, nói mau!

Tiêu Phàm bị bóp đến sắc mặt xanh tím, giấy dựa thoát ra gian nan mà nói:

- Buông tay! Buông tay, ngươi bóp ta chẳng nhưng không được bạc, mà còn phải bồi thường nữa nghe!

Sau khi tỉnh táo, Lý Cảnh Long vẫn vội vàng cầm lấy tay Tiêu Phàm hỏi:

-Tiêu huynh, cao nhân huynh, huynh có biện pháp giúp ta giải quyết chuyện này sao?

Tiêu Phàm sửa sang lại y quan (áo mũ), lạnh nhạt cười nói:

- Đại nhân người chưa từng nghe qua một câu, cầu người không bằng cầu mình à.

- Cầu mình?

Lý Cảnh Long thần sắc mê mẩn, thì thào tự nói sau nửa ngày đột nhiên hai mắt sáng ngời, vui vẻ nói:

- Ta biết rồi.

Tiêu Phàm vui mừng nói:

- Xem ra đại nhân nghĩ thông suốt, ngộ tính không phải không cao nha.

Lý Cảnh Long hào hứng nói:

- Hộ bộ không cấp bạc cho lão tử, lão tử sẽ cấp cho hắn một bô nước tiểu! Chúng ta là ai? Là Cẩm Y Vệ nha! Tại kinh sư này chúng ta là đại lão gia, không tin không thể thật được vài tên dê béo ấy!

Tiêu Phàm sắc mặt lập tức thay đổi, không ngờ ngộ tính của vị chỉ huy sứ đại nhân này lại giống tên phá gia còn sống sót sau tai nạn vậy.

- Đại nhân vạn lần không được! Cẩm Y Vệ mới được khôi phục lại! Lúc này không nên cùng đám quan trong triều trở mặt, nếu không sau này sẽ gian nan vô cùng, hơn nữa bề hạ cũng sẽ không bao che đâu, Thiên Tử có lẽ sẽ giáng tội.

-Vậy làm sao bây giờ? Không có bạc, Cẩm Y Vệ không thể đứng dậy được, bề hạ cũng sẽ hướng ta giáng tội. Trước không được, sau không được, cái này thật là chó má, thân là chỉ huy sứ thật là ủy khuất mà!

Ngữ âm của Lý Cảnh Long mang theo tiếng khóc.

-Đại nhân, hạ quan có một biện pháp có thể kiếm bạc hơn nữa còn kiếm được một cách hợp pháp.

- Biện pháp gì?

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thần sắc trở nên nghiêm túc và ngưng trọng đón lấy ánh mắt chờ mong của Lý Cảnh Long thật lâu sau, Tiêu Phàm nói một cách kiên định:

- Cho ta mượn ba trăm quân, nguyện vì đại nhân dẹp yên kinh sư!

-Hả?

Mấy trăm tên Cẩm Y Vệ giáo úy dưới sự dẫn dắt của Bách hộ hùng hổ ra phố.

Lời động viên trước khi lên đường của Trần Phủ Ti Tiêu Đồng Tri cứ quanh quẩn bên tai bọn họ không dứt.

- Vì sự bình yên của kinh sư, của các đại thần cũng như toàn dân chúng. Nên bắt đầu từ hôm nay Cẩm Y Vệ chúng ta sẽ tuần tra để bảo vệ trị an nơi này, phạm có kẻ phun đàm thì phạt tiền! Ném vỏ chuối, giấy vụn, phạt tiền! Nói tục, phạt tiền! Đánh nhau, phạt tiền! Bày bán dưới lòng lề đường, lại phạt tiền! Nói tóm lại, trước giáo dục sau đó...

-Phạt tiền!!!

Chúng cẩm y giáo úy hô lên, chiến ý dạt dào.

- Đúng, phạt tiền ! Toàn bộ số tiền phạt phải nộp lên Trấn Phủ Ti nha môn, nếu ai dám tham ô tư tàng, sẽ tịch thu tất cả bạc bản, rồi đuổi ra khỏi Cẩm Y vệ. Không chỉ như thế, còn ...

- Phạt tiền !

Lần này đáp lại hiển nhiên nhiều hơn.

- Đúng vậy !

Mấy trăm tên Cẩm Y Vệ tru lên như mãnh hổ, đặng đặng sát khí đi trên đường để phạt tiền.

Vì thế, xui xẻo của quan viên và dân chúng ở kinh sư bắt đầu.

- Ê ê, tên mặc áo xám phía trước đứng lại !

Một gã cẩm y giáo úy hét to

- Có gì vậy?

- Người vừa mới phun đàm, phạt tiền!

- Ta không có phun!

- Còn dám nói xạo, chính mắt lão tử thấy còn có thể giả bộ sao?

- Ta thật không có phun mà!

- Hồn dân! Dám ở trước mặt Cẩm Y Vệ nói xạo à có phải nguoi chê thờ nhiều rồi không?

Soạt một tiếng, Tú Xuân Dao được rút ra.

- Được rồi được rồi, ta nhỏ, ta nhỏ.

- Phạt một lượng bạc.

Vèo một tiếng, Tú Xuân Dao liền vào vò.

- Vị quan gia này, tiểu nhân chỉ có hai lượng, ngài thối cho tiểu nhân một lượng đi.

- Ta không có bạc vụn. Thế này đi, nguoi nhỏ thêm lần nữa là coi như đủ tiền phạt.

-Nguoi ..., đây không phải là hại nguoi sao?

- Hồn dân! Dám mắng chửi Cẩm Y Vệ chúng ta sao, nguoi đâu, bắt tên này giam vào ngục .

- Các nguoi không được làm như vậy!

Tiêu Phàm mặc y phục thường ngày xuất hiện ở bên đường vẫy vẫy tên Cẩm y giáo úy đang đòi bạc.

-Ah! Đại nhân, chuyện này, thuộc hạ theo lời dặn dò của ngài mà phạt tiền mà.

Tên giáo úy có chút ủy khuất.

Tiêu Phàm thờ dài nói:

- Các nguoi cho dù là có muốn phạt thì thái độ cũng không nên ác liệt như thế này, các nguoi không thể biểu hiện như một kẻ cướp bóc như thế, như vậy là không tốt

Nhìn vào ánh mắt ngơ ngác của đám giáo úy Tiêu Phàm lắc đầu thờ dài.

- Có lẽ ta nên làm thư một lần cho các nguoi thấy.

Trong lúc đám Cẩm Y Vệ đang đi đường phạt tiền thì đồng thời bốn cổng kinh sư Ứng Thiên phủ liền mở rộng ra, một chiếc xe ngựa đẹp đẽ, quý giá cùng một đám tùy tùng tiến nhập vào kinh sư. Đầu xuân vừa đến, tất cả các Vương hầu đều vào kinh tiến triều.

Trên đường cái một đám người ăn mặc y phục hàng ngày, dáng người khô gầy chậm rãi đi tới. Bọn họ ước chừng có khoảng năm sáu người đi cùng một chỗ, những bước đi rất ăn khớp. Từ thần sắc lạnh lùng của bọn họ cùng huyết tinh nhàn nhạt tản mát ra từ trên người bọn họ có thể thấy bọn họ là

quân sĩ thân kinh bách chiến. Năm sáu người này đi thành một vòng tròn, bước đi không nhanh không chậm, bảo vệ một vị nam nhân có thân hình cao lớn ở bên trong. Người nam nhân này đôi mắt sắc bén như ưng, thỉnh thoảng hiện lên vào phần lệ khí. Sắc mặt hắn ngăm đen, ngũ quan ngay ngắn đáng đi như long hành hô bộ, khí độ bất phàm toàn thân tỏa ra một cỗ khí chất ung dung, quý phái nhưng có phần thiết huyết.

Đi được một đoạn đường, nam nhân này mới mở miệng:

- Nghe nói phụ hoàng đã hạ chỉ khôi phục lại Cẩm Y Vệ, sau này các người làm chuyện gì cũng phải cẩn thận, tránh để người khác nắm nhược điểm
- Dạ!

Trầm mặc trong chốc lát nam nhân này lại thấp giọng nói:

- Thứ đem tặng đã đưa đi hết rồi sao?

Bên người nam nhân này là một vị hòa thượng, vị hòa thượng này mặc một chiếc áo bào màu xám nghe vậy liền cười nói:

- Bẩm Điện hạ, đã đưa hết đi rồi!
- Bọn họ nhận hết sao?

Hòa thượng nói:

- Tân nhiệm Lễ bộ thượng thư Trịnh Nghi, Bộ Binh thượng thư Như Thụy, Công bộ thượng thư Nghiêm Chấn, còn có các vị Thị Lang, Đồng Tri ... đều đã nhận nhưng mà bất quá...

- Bất quá cái gì?
- Hàn Lâm tu soạn Hoàng Tử Trùng, Ngự Sử Hoàng Quan, Lễ bộ tả thị lang Trần Dịch, Binh bộ thượng thư Tề Thái cùng Hình bộ thượng thư Dương Tĩnh đều không nhận.

Nam nhân ánh mắt âm trầm thấp giọng nói:

- Bốn vương không thể thu phục nhân tâm của bọn chúng ah! Việc này gấp không được ! Cứ từ từ mà làm.

Hòa thượng nhàn nhạt cười đưa qua một xấp giấy nói:

- Đây là những thứ đã tặng cho bọn người đó bị trả về, mời điện hạ xem qua.

Nam tử khẽ nói:

- Không cần, nếu không nguyện thu, bốn vương sao có thể ép? Thôi!!

Nói xong tiếp nhận tờ giấy liền xé nát rồi hung hăng ném xuống vệ đường, thần sắc mang vài phần oán khí.

- Ai ! Các người đứng lại

Một thanh âm nhàn nhạt gọi đám người này.

Nam tử trung niên quay đầu lại, đã thấy một tên thanh niên mặc nho sam lẳng lặng nhìn vào hắn. Sau tên trẻ tuổi này còn có một đám người mặc phi ngư, cả đám này nhìn chằm chằm vào mình.

Cẩm Y vệ?

Lông mày nam nhân liễu nhíu lại. Giương mắt nhìn về phía tên thanh niên trẻ tuổi, ánh mắt hai người cùng va chạm nhau lại không khỏi phải nheo mắt.

- Vị tiểu huynh đệ này kêu ta sao?

Vị nam tử trung niên cười nhàn nhạt, trong nụ cười toát lên vẻ hòa hoãn.

Tiêu Phàm đi về trước hai bước, mỉm cười nói:

- Không sai, vị trưởng gia này mới vừa rồi đã ném giấy xuống đất đúng không?

Nam tử trung niên quay lại nhìn vào đám giấy vụn kia sao đó ngạc nhiên nói:

- Không sai là ta xé, có gì không?

Tiêu Phàm chà xát tay, có chút ngại ngùng nói:

- Như vậy thì rất xấu hổ, kinh sư vừa mới có quy định không được tùy tiện ném rác, người đã vi phạm ...

- Phạt tiền!

Sau lưng Tiêu Phàm đám cầm y giáo úy cao hứng hết lên.

Tiêu Phàm cười gật đầu:

- Đứng, phạt tiền.

Đám thị vệ bên cạnh nam tử trung niên này liền giận tím mặt, tiến lên một bước hét to:

- Lớn mật! Vị này chính là phiên Vương vào kinh gặp bệ hạ. Các người dám ngăn cản không cho Vương gia đi à, chán sống rồi sao?

Tiêu Phàm nghe vậy liền lấp bắp kinh hãi, nhìn kỹ vị đại thúc trước mặt này thì đã thấy hai mắt của hắn âm trầm, khí chất quý phái cả người tỏa ra một khí độ cùng phong phạm khác người, quả nhiên là không giống người bình thường a.

Do dự một không biết là có nên làm tới luôn hay không thì phía sau đám cầm y giáo úy lại bắt đầu ồn ào. Cầm Y Vệ vốn là trực thuộc chịu sự quản lý trực tiếp của Hoàng Đế, trong con mắt bọn họ ngoài trừ Hoàng Đế ra thì không có bất kỳ kẻ nào cho dù là Vương gia thì sao? Tương lai Vương gia vẫn là Vương gia, vẫn phải trấn thủ nơi biên cảnh, như thế nào cũng chưa tới lượt Vương gia làm Hoàng Đế, bọn Cầm Y giáo úy như thế nào có thể để hắn vào mắt?

- Vương gia thì sao? Tại kinh sư này, các người có can đảm cùng Cầm Y Vệ chúng ta động thủ sao?

- Phạt tiền là quy định của kinh sư. Các người vừa vào kinh, dám không theo sao?

Đám thị vệ nghe vậy liền giận dữ, nắm chặt tay chuẩn bị cùng động thủ với đám cầm y giáo úy kia. Nhưng lại bị nam tử trung niên khoát tay ngăn cản. Nơi này là kinh sư không phải là thái ấp (Đất phong của vua cho vương gia) có một số việc cần phải nhin.

Tiêu Phàm trầm ngâm không nói gì. Bầu không khí song phương như giương cung bạt kiếm hết sức ngưng trọng

Chúng giáo úy bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận vây quanh Tiêu Phàm nói:

- Đại nhân, phạt hay không phạt?

- Đại nhân, phạt hay không phạt?

Cuối cùng thanh âm của chúng giáo úy cũng trở nên chính tề:

- Đại nhân, phạt hay không phạt?

- Đại nhân, phạt hay không phạt?

Tiếng chất vấn vang xa, khí thế hào hùng.

Một gã cầm y bách hộ trong đám người lao ra, ôm quyền nghênh ngang nói:

- Đại nhân nếu muốn mọi người phục thì cần phải xử phạt nghiêm minh để chúng huynh đệ lấy đó làm tấm gương để học theo.

- Đại nhân, không phạt không thể hiện sự nghiêm minh của luật pháp Đại Minh ta, đại nhân, phạt!

Mọi người cùng kêu lên phụ họa:

- Đại nhân, phạt!

- Đại nhân. Phạt!

- Đại nhân, phạt!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Lăn đầu gặp Yến Vương

Hắn khẽ nhắm mắt lại cẩn thận dò xét nét mặt vị Phiên Vương trước mặt.

Phiên Vương thân là Hoàng tử, là Vương gia chí tôn, tại kinh sư lại bị người khác ức hiếp mà vẫn thản nhiên như không, quả thật không phải bình thường.

Đương nhiên còn có khả năng khác chính là tính tình của tên này âm độc, hắn đang cân nhắc suy nghĩ làm sao róc sạch da lăn xương kẻ treu chọc mình.

Bất luận khả năng nào chăng nữa, người như vậy cũng không nên đắc tội. Tiêu Phàm còn thông minh hơn so với mấy tên Cẩm Y Giáo Úy kia, Cẩm Y Vệ Đồng Tri thì sao chứ? Chẳng qua cũng nhờ Chu Nguyên Chương cấp cho mặt mũi có thể tùy ý đi khi dễ kẻ khác chứ đâu phải là để khi dễ nhi tử của lão Chu kia chứ, nhi tử cùng ngoại thân thì ai thân hơn? Đến tên gốc cũng hiểu đạo lý này.

Phất tay ngăn tiếng huyền não của đám giáo úy phía sau, Tiêu Phàm hướng vị Phiên Vương chớp tay cười:

- Thật có lỗi với điện hạ. Hạ quan quản giáo đám thuộc hạ không nghiêm đã mạo phạm rồi, điện hạ, thỉnh ngài cứ tự nhiên.

Ánh mắt Phiên Vương uy nghiêm liếc nhìn hắn, trong mắt lộ ra vài phần đùa cợt:

- Ha ha ha, người thật là một kẻ lanh trí, rất biết chừng mực. Như thế nào lại không phạt tiền bốn vương nữa?

Tiêu Phàm lắc đầu cười nói:

- Không phạt, điện hạ cứ tự nhiên.

Phiên Vương chỉ vào đám giáo úy sau lưng Tiêu Phàm cười nói:

- Chấp pháp không thể như núi, người làm vậy sao để phục chúng thuộc hạ được.

Tiêu Phàm lấy trên người mình một đồng bạc vụn, đưa cho gã cẩm y bách hộ bên cạnh còn đang kinh ngạc, sau đó quay đầu cười khò:

- Hạ quan không dám phạt tiền điện hạ, nhưng pháp lệnh nhất định phải chấp hành, nên việc phạt tiền này cứ để hạ quan lo vậy.

Ánh mắt Phiên Vương thoáng vẻ kỳ dị:

- Cái này, có thể phục chúng sao?

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Cái này đương nhiên không thể phục chúng được, chẳng qua lại có thể nói cho bọn chúng hiểu được một đạo lý.

- Đạo lý gì?

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm vào Phiên Vương, gằn từng chữ:

- Trên đời này trên dưới đều có tôn ti trật tự, có người trời sinh ra đã mang thân phận tôn quý, bất luận hắn có muốn hay không.

Phiên Vương thu lại nụ cười, vẻ mặt dần dần lạnh lùng hỏi:

- Người cảm thấy không công bằng?

- Không, chính bởi rất công bằng, nên trên đời mới có động lực mạnh mẽ làm người ta không ngừng hướng về phía trước, là hi vọng sót lại của những kẻ hèn mọn, đầy hứa hẹn thay đổi thực tại mà không ngừng phát sinh dã tâm, chỉ với thân phận tôn quý, hắn mới có tư cách nhìn xuống người khác, giống như hiện tại điện hạ đang nhìn xuống hạ quan như vậy.

Phiên Vương nghe vậy không khỏi xúc động, khẽ nhăn mày trầm giọng hỏi:

- Người tên gì? Chức phẩm nào?

- Hạ quan Tiêu Phàm, là Cẩm Y Vệ Đồng Tri kiêm kẻ hầu Đông Cung.

Phiên Vương hơi nghi ngờ, rốt cuộc như hiểu ra:

- Thì ra người chính là Tiêu Phàm! Trước kia, trong thư Tào Nghị cũng có nhắc tới người với bốn vương, ha ha, thế nào lại trùng hợp như vậy!

Tiêu Phàm nghe vậy, đầu óc chấn kinh.

Yến Vương Chu Lâm! Phiền Vương trước mặt này cười sang sảng như đại hán phương Bắc khí phách hào hùng, đúng là Yến Vương lão Trư mà!

Quả thực không thể tưởng tượng được, người này thoát nhìn giống một tên giang hồ hào hiệp râu quai nón mồm to ăn uống dung tục, tâm tình tốt thì cất tiếng cười to, tâm tình bất hảo thì vỗ bàn chửi con mẹ tui bậy, không ngờ lại là Yến Vương!

Nếu không phải bản thân xuyên việt, không quá vài năm, có khả năng hắn sẽ đã bại diệt nhi Chu Doãn Văn. Sau đó, nhờ đám quan lại kinh sư đủ loại quy thuận báai thuận lợi đi lên ngôi vị hoàng đế, trở thành Đại Minh Vương đời thứ ba. Cho dù so với thời hoàng kim do hoàng đế đời đầu tiên khai sáng Đại Minh triều, thời Vĩnh Lạc, thủ đoạn trị quốc của hắn ngoan lạt thuần thực vô cùng, bất luận thành tựu về văn hoá giáo dục hay là võ công, so với Chu Doãn Văn rõ ràng mạnh hơn rất nhiều.

Phải hình dung vị Hoàng đế tiềm long này thế nào đây?

Trên đời này không ai rõ hơn Tiêu Phàm, một Yến Vương đằng sau vẻ bề ngoài thân mật khí phách hào hùng sao lại có thể là một kẻ tàn nhẫn tâm địa âm độc. Bất cứ ai nhìn thấy nụ cười rất thân thiện và bộc trực của hắn cũng đều cảm thấy sinh ra một loại tín nhiệm từ nội tâm đối với hắn. Bởi vì nét tươi cười hào cảm của hắn làm cho người ta cảm thấy được thật sự yên tâm, lại làm người ta cảm thấy được hắn là con người phóng khoáng không có tâm cơ, người như vậy dễ dàng kết giao bằng hữu. Bởi vì lời nói hay hành động của hắn đều bộc trực ngay thẳng thoải mái như thế thì ai sẽ dè phòng? Ai không muốn tiếp cận?

Thế nhưng ai có thể ngờ, một người bề ngoài phóng khoáng như vậy trong lòng lại ẩn giấu một dã tâm cướp ngôi soán vị chứ? Ai có thể tin một kẻ cười vô hại, rộng rãi như hắn lại chẫy trong người dòng máu hung tàn hiếu sát của Chu Nguyên Chương cơ chứ?

Tiêu Phàm cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh chảy đầy. Lạnh, thật sự rất lạnh!

Thật may mắn vừa rồi không đắc tội với hắn. Bằng không, với bản tính “hay để bụng” của Yến Vương không chừng thời gian sống của bản thân phải đếm ngược rồi.

Yến Vương cười hào sảng, Tiêu Phàm cũng ngây ngốc đứng tại chỗ cười theo, trong lòng đang đắn đo suy nghĩ không biết nói gì cho phải.

Yến Vương cười thêm vài tiếng cũng dừng lại, ánh mắt sắc bén quan sát hắn như thể sói rình mồi. Cảm giác bị áp bức mãnh liệt này khiến Tiêu Phàm cảm thấy không thoải mái.

- Xem ra ngươi đã biết bốn vương là ai?

- Vâng, hạ quan Tiêu Phàm báai kiến Yến Vương điện hạ!

Tiêu Phàm khom người thi lễ.

Yến Vương gật đầu, chậm rãi vuốt chòm râu lên tiếng:

- Tào Nghị nói ngươi là kẻ có bản lĩnh, bốn vương căn bản không thêm để mắt đến. Hôm nay gặp ngươi, cảm thấy quả thật Tào Nghị nói không sai. Tốt lắm, trẻ tuổi mà biết thu liễm tàng phong như ngươi quả thật rất ít. Nếu không phải hôm nay gặp mặt, bốn vương đã bỏ sót một hiền tài, xin thứ bản vương trước kia ngạo mạn!

Yến Vương nói xong làm trò trước mặt mọi người, nghiêm chỉnh vái chào Tiêu Phàm một cái thật dài, thần sắc túc mục vô cùng. Mọi người xung quanh chần kinh, không ai ngờ đường đường là một Phiền Vương chỉ tôn lại cung kính thi lễ với một tên tiểu tử xuất thân nghèo hèn như hắn, tên này rốt cuộc có tài đức gì? Quan trọng là Yến Vương biểu hiện như thế chiều hiền đãi sĩ như một bậc hiền vương, khiến mọi người tôn kính hơn.

Tiêu Phàm cũng bị hành động của Yến Vương dọa sợ, nhưng lập tức hiểu được trong lòng không khỏi cười lạnh.

Chu Công khùng cụ lưu ngôn nhật, Vương Mãng khiêm cung vị soán thì. (BD: Chu Công sợ lời đồn đãi hàng ngày, Vương Mãng chưa đến lúc soán ngôi lại khiêm cung thu mình)

Vị Yến Vương này quả thật không phải là một nhân vật đơn giản.

Chu Doãn Văn à, tương lai nếu ngươi với vị Tứ Hoàng thúc trở mặt, chỉ sợ hiện tại ...

Quên đi, bắt đầu luyện khí lực cũng không kịp nữa rồi, căn bản không cùng cấp bậc với đối thủ, có lẽ ta đến giúp ngươi làm bữa vậy.

Thuốc súng đen quý báu tỷ lệ bao nhiêu? Thời đại này đã phát minh ra đại pháo chưa? Đã có ai làm ra lựu đạn hay súng máy chưa? Còn việc chế tạo bom nguyên tử thế nào? Hay không có thì bắt chước Yến Vương phái một đám tử sĩ quần đầy thuốc nổ đánh sâu vào Yến Vương phủ ở Bắc Bình chăng? Cho dù không chết thì cũng hù dọa được hắn.

- Yến Vương điện hạ vạn phần không nên làm thế, thuốc hạ đàm đương không nổi.

Tiêu Phàm vẻ mặt như lo lắng vì được súng ái giống Thiên Lý Mã bị Bá Nhạc nhìn trúng. Tiêu diễn cả thôi, Yến Vương diễn kịch, bản thân cũng không thể kém.

Yến Vương đứng thẳng dậy, nhìn hắn chăm chú, chậm rãi gật đầu mỉm cười nói:

- Không tệ, quả thật là người đầy kỳ vọng, phong mang bất lộ, thần hoa nội tướng, biết tiến thoái, biết chừng mực, quả thật không tồi!

Tiêu Phàm lúc này có chút đắc ý, cái này gọi là tuệ nhãn thấy anh hùng. Mặc kệ Yến Vương nói thật hay nói dối, bất luận trong tương lai lập trường bọn họ có đối lập hay không, dù sao nghe được những lời như vậy trong lòng cũng thoải mái lạ lùng, nếu không phải bản thân biết rõ Yến Vương là hạng người gì thì thật sự đã bị hấn làm cho cảm động.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm lại có chút điểm ưu oán, Vĩnh Xuyên Nhị không rơi lệ sao có thể thoải phồng đòi tự chỉ, phải quay lại dạy bảo hấn chút để cho hấn biết ca ngợi sự cần thiết của người khác, đặc biệt là ca ngợi sự cần thiết của Tiêu Phàm.

Cổ nhân từng nói: kẻ biết khiêm tốn, người khác đã gặng hết lời khen ngợi như vậy, bản thân cũng phải biết nói vài câu gọi là khách khí.

Ai ngờ không đợi Tiêu Phàm tỏ thái độ, Yến Vương đã vuốt chòm râu cười nói:

- Nhìn thấy người trẻ tuổi lại đầy triển vọng, bản vương lại nhớ đến thời trai trẻ của mình. Quả thật rất giống người bây giờ, ha ha.

Tâm tình cảm kích của Tiêu Phàm liền tan thành mây khói.

Không thể ngờ Yến Vương khen cả nửa ngày trời, lại chốt hạ một câu rõ ràng là vẽ rồng điểm thêm mắt mà, tung hứng nhiều như vậy chẳng qua cũng chỉ chân chính là khen bản thân mình, Tiêu Phàm chẳng qua cũng chỉ là kẻ làm nền cho hấn.

Đại nhân vật quả nhiên là hạng người như vậy.

Tiêu Phàm cũng hiểu được đạo lý: Người cổ đại thật không biết đến hai từ “xấu hổ”.

Yến Vương còn nói với hấn vài câu rồi bỏ đi, trước khi đi còn nhìn hấn cười không rõ ý tứ.

Theo sát sau Yến Vương là một vị hòa thượng gầy gầy, thoát nhìn ỉu xù trông như con Hổ bị bệnh. Hấn liếc mắt nhìn Tiêu Phàm thật sâu, ánh mắt thoáng gặp nhau, cái nhìn của hấn rất quái lạ, cứ như muốn đem hình dáng Tiêu Phàm ghi sâu vào trong tâm trí, dường như khắc cốt ghi tâm vậy.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm cùng Yến Vương gặp mặt, không tính là vui mà cũng không tính là không vui, giống như hai đường thẳng giao nhau, ngoại trừ chỉ có một điểm chung ra thì còn lại chả có gì liên quan nhau.

Tiêu Phàm tạm thời chả muốn quan tâm đến con người của Yến Vương này. Hấn còn rất nhiều việc phải làm, lại còn phải đi phạt tiền nữa.

Quản lý ba trăm phố phường uy thế quả nhiên không thể tưởng tượng nổi, trong một ngày mà Trấn Phủ Ti thu về hơn hai nghìn lạng bạc. Cứ theo tình hình này, chỉ cần một tháng vô duyên vô cớ cũng kiếm được hơn mười mấy vạn.. Thật không biết bữa nay ở kinh sư có bao nhiêu tên có tiền phạm tội đây. Chỉ là không biết Chi Huy Sử Lý Cảnh Long mừng rỡ cái gì mà ánh mắt nhìn Tiêu Phàm đầy vẻ sùng ái, cao nhân quả là cao nhân mà, đầu năm đã giấu nội y nữ nhân vào thắt lưng, mà người biết kiếm tiền cũng không nhiều, Cẩm Y Vệ có vị Đồng Tri Tiêu Phàm này làm trợ thủ, Lý Cảnh Long cứ như Lý nữ chủ Quỳnh nãi nãi, hạnh phúc muốn nổ tung ra.

Có thể khẳng định, chỉ sau hai tháng, kinh sư Ứng Thiên Phủ tuyệt đối có tư cách xin lập thành thị văn minh nhất cả nước, trên đường lớn hấn là không còn nhìn thấy cảnh khạc nhổ bừa bãi, vứt rác lung lung, mắng người thô tục. Đây là chuyện tốt Cẩm Y Vệ có thể giải quyết nhanh chóng, mà dân chúng lại đề cao ý thức, tất cả đều vui vẻ, hợp tác thực hiện.

Lâu lòng cả ngày, Tiêu Phàm bắt gặp không ít đoàn xe ngựa hào hoa, xa xỉ không ngừng tiến vào kinh sư.

Xem ra Phiên Vương các nơi đang tiếp tục trở về, kinh sư trong khoảng thời gian này sẽ náo nhiệt đây.

Một mối ngồi trong gian phòng bên hông công đường Trấn Phủ Ti, nơi này chính là căn phòng bày ra cho Tiêu Phàm dùng làm nơi làm việc. Chức vụ Đồng Tri tương đương với kẻ cầm quyền thứ hai ở Cẩm Y Vệ. Tại Trấn Phủ Ti này, ngoại trừ Lý Cảnh Long, thì Tiêu Phàm là kẻ đứng đầu, đặc biệt, Lý Cảnh Long hiện tại đang rất sùng ái kẻ nắm quyền lực thứ hai này nên địa vị Tiêu Phàm ở Cẩm Y Vệ không thể tính là bình thường.

Nhấp ngụm trà, đang tính toán hết giờ làm hồi phủ, thì ngoài cửa xuất hiện bóng người rụt rè đang chậm chậm tiến tới gần, bộ dáng nhút nhát như thỏ gặp gió động cỏ lay liền chạy mất dạng, khiến cho Tiêu Phàm chú ý.

- Kẻ nào ở bên ngoài? Có việc thì tiến vào, không có thì rút đi! Người còn ở bên ngoài ôm tỳ bà sao, còn đợi ta gọi thêm nữa à?

Cả ngày một mối, Tiêu Phàm không vui quát.

Bóng người ngoài cửa khẽ khựng lại, thu hết can đảm, cuối cùng cũng âm thầm bước vào, xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm giương mắt nhìn, lập tức nở nụ cười.

- Ai da! Thì ra là Giải học sĩ, không kịp tiếp đón từ xa, ha ha. Đứng rồi, không biết người tìm đến đây có việc gì không?

Ngoài cửa Giải Chư vội lắc đầu, hấn mặc một thân quan bào ửng đỏ, thần sắc mang theo vài phần xấu hổ, cũng muốn gạt bỏ để cười, nhưng cũng giống như e ngại kẻ đọc sách trước mặt, chết không được sống cũng chẳng xong, kết quả giống như một khuôn mặt bị tảo bón đến vụn vụn, hết sức khó coi.

Tiêu Phàm nhiệt tình mời hấn vào trong ngôi, cao hứng nói:

- Không phải tới để tuyên chỉ là tốt rồi, không phải ta nói nguoi nha, Giải học sỹ tài trí hơn người, học thức chất đầy năm xe, không thể làm cái loại việc chân tay như tạp vụ này, như truyền thánh chỉ này, hay kêu cá nhân ai gì đó, đó là việc của bọn thái giám thôi!

Sắc mặt Giải Chư trở nên xấu hổ hơn.

Hai người sau khi ngồi xuống, Tiêu Phàm dù bận cũng vẫn ung dung hướng Giải Chư nói:

- Đến tự thú?

- Há?

Giải Chư quá sợ hãi, vội vàng lắc đầu:

- Không phải.

Tiêu Phàm gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Đến mật báo?

- Há?

Giải Chư sợ đến mức nhảy dựng lên, hồn hèn nói:

- Không phải!

- Ta đây thân là Cẩm Y Vệ nha, người không phải đến tự thú cũng không phải đến mật báo, vậy người chạy đến đây để làm gì? Đừng nói cho ta người chạy đến đây để luyện can đảm nha, ta liền gọi người bắt người đem tống giam vào ngục để luyện can đảm liền.

Giải Chư nóng nảy, vội nói:

- Không phải, không phải, ta đến để truyền khẩu dụ của Bệ hạ, giờ Tỵ ngày mai sau khi tan triều, Bệ hạ triệu người đến Võ Anh điện gặp người.

Tiêu Phàm ngây ra một lúc, sau đó vẻ mặt liền hiền:

- Thì ra Giải đại học sỹ là chân chạy việc lật vặt.

Giải Chư đỏ mặt tía tai nói:

- Ta mới vừa ở Văn Hoa điện, xui xẻo gặp phải Bệ hạ, nhân tiện người liền kêu ta tới báo cho người một tiếng.

- À, thì ra là sẵn tiện.

Tiêu Phàm dò xét hấn một lượt, thấy bộ dáng xấu hổ của hấn liền nghi hoặc hỏi:

- Giải đại học sỹ ngoài chuyện truyền khẩu dụ của hoàng thượng, chắc còn việc gì nữa?

Giải Chư xấu hổ, gật gật đầu, khổ sở lên tiếng:

- Có!

Tiêu Phàm cười nói:

- Ta nói rồi, bình thường thì người có ăn học thì làm gì có can đảm chạy tới nha môn của Cẩm Y Vệ, nơi này là địa phương chuyên gây họa cho những người như nhà người mà.

Trong trí nhớ kiếp trước của hấn thì hình như Giải đại tài tử bị đám Cẩm Y Vệ giết chết.

Tiêu Phàm nhàu nhàu mày hỏi:

- Đến tự thú?

- Người... Người làm gì cứ như mong ta đến tự thú thế? Không thể nghĩ khác hơn sao?

Giải Chư có chút tức giận.

- Rốt cuộc người đến đây làm gì?

Giải Chư hít một hơi thật sâu giống như lấy can đảm từ khi chào đời đến nay nói:

- Có thể hay không? Có thể hay không?

- Hả? Cái gì?

- Cái kia... Có thể trả lại cho ta hai lượng bạc kia không?

- Giải đại học sỹ, khi nào ta lại nợ người hai lượng bạc?

Giải Chư nghe vậy, vẻ mặt bị phản nói:

- Người không có thiếu, nhưng đám Cẩm Y Vệ của các người lại thiếu! Ta đã phạm vào tội gì, bắt qua chỉ là buổi sang hôm nay lúc ra đường chỉ phun một bãi nước bọt mà đám Cẩm Y Vệ các người lại phạt ta hai lượng.

Tiêu Phàm có chút khó xử cười cười:

- Cái này, phun nước bọt là không đúng mà.

Giải Chư chớp chớp đôi mắt, nước mắt rốt cuộc cũng rơi xuống. Cả giận dậm chân nói:

- Cái kia cũng không đến mức phạt ta hai lượng bạc chứ! Ô ô, đưa tiền giấy cho bọn chúng, bọn chúng không chịu, chỉ muốn lấy bạc. Vốn là chỉ phạt một lượng kết quả bọn chúng nói không có bạc vụn liền lấy luôn hết bạc của ta. Ô ô, các người như vậy không phải là hiếp người quá đáng sao? Quá đáng thật mà! Không có hai lượng bạc này, tháng sau ta phải ăn cái gì đây???

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Quốc sĩ cự hối

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ điểm đây trên người Giải tài tử có thể thấy được manh mối. Kẻ đọc sách nếu không phải là thiếu ngân lượng thì làm gì dám đến Cẩm Y Vệ mà đòi bạc? Tiêu Phàm cảm thấy rất áy náy, hẳn cũng không muốn hãm hại phần tử trí thức này. Người đọc sách ngoài trừ cổ hủ một chút, cố chấp một chút, làm người có hơi quá cứng nhắc kỳ thật cũng không có gì xấu cả. Đáng tiếc là bọn họ lại không có vận khí tốt, Giải tài tử là như vậy hẳn vừa phun đàm xuống liền bị Cẩm Y Vệ phạt tiền, như vậy có thể thấy vận khí của hắn không bằng một tên trạch nam (hình như là giai còn zin thì phải, giống mình cmnr(DG đã nói) << xạo pà kổ (Bình loạn)) nằm ở nhà.

Giải Chư khóc đến rất thương tâm, người đọc sách chú ý chính là cái khí khái, không vì năm đầu gạo mà khom lưng. Hắn chẳng những khom lưng mà còn đem cái lưng gãy tới đây. Đầu năm nay hai lượng bạc có thể giúp cho một gia đình bình thường sống được hơn một tháng rồi.

Tiêu Phàm là người thiện lương cho dù làm Đồng Tri Cẩm Y Vệ xú danh đời đời, hắn vẫn mang bản chất thiện lương. Tiêu Đồng Tri thiện lương này tự móc tiền túi của mình cho Giải đại tài tử hai lượng bạc, còn tìm mọi cách an ủi, khuyên giải hắn nữa. Giải Chư hai mắt đầm lệ lùi thui đi, vẻ mặt còn mang theo vài phần cảm kích. Hành động vừa rồi của Tiêu Phàm đã làm cho hắn sinh ra hảo cảm, tên ác tặc này ngoại trừ thích đánh người ra thì quả thật là một người tốt.

Trước khi đi Tiêu Phàm nói cho hắn:

- Sau này khi đi trên đường, cần mang theo nhiều bạc vụn, càng nhiều càng tốt... Cẩm Y Vệ không có thói quen thói tiền lại (CMN hài)

Từ giờ cho dù có cho vàng Giải Chư cũng không bao giờ dám phun nước miếng, hay vứt rác bừa bãi nữa, cho dù đang đi trên đường muốn đánh rắm (mít đặc) hắn cũng tìm lấy cái bao mà bịt lại

Tiêu Phàm rất vui mừng đồng thời lại có chút ít tiếc nuối, xem ra Cẩm Y Vệ đã mất đi một khách hàng tiềm năng rồi đây. Thật tốt, mọi chuyện đều hòa hợp êm thấm xem ra Cẩm Y Vệ cùng đám văn thần cũng không phải đối lập như nước với lửa như trong truyền thuyết. Ít nhất hắn và Giải Chư lúc đó cũng có biểu hiện hòa hợp, cái này làm cho Tiêu Phàm đối với công việc về sau của Cẩm Y Vệ tin tưởng hơn.

Bất quá vừa nghĩ tới công tác về sau của Cẩm Y Vệ trong lòng Tiêu Phàm lại trầm xuống. Chu Nguyên Chương khôi phục lại Cẩm Y Vệ với mục đích gì thì cả triều đều rõ, cả đám đại thần lại không thể lên tiếng được. Hiện tại đám đại thần này tựa như bị nhốt trong chuồng gà còn Chu Nguyên Chương thì đang cầm dao đi loanh quanh để cân nhắc nên kiếm em nào để cắt làm tiết canh đầu tiên, như vậy đám gà trong lồng gà sẽ có cảm thụ gì?

Tuy lấy lý do là tra xét hung thủ ám sát Chu Doãn Văn nhưng trên thực tế thì Chu Nguyên Chương đối với người ngoài lại hết sức đề phòng, một khi thấy tình thế không thể nắm giữ được toàn bộ, thoát khỏi dự liệu của hắn thì hắn sẽ cảm thấy mất đi cảm giác an toàn. Nhất định phải áp dụng biện pháp để có thể kéo lại tình thế đem nó nắm vào trong tay mình.

Biện pháp xử lý của Chu Nguyên Chương rất dã man nhưng đồng thời lại mang lại hiện quả, đó chính là dọn sạch đám văn võ đại thần cứng đầu, cho một đám thần tử biết nghe lời lên thay.

Cẩm Y Vệ thiết lập ra chính là vì chuyện này.

Tiêu Phàm thân là nhân vật thứ hai trong Cẩm Y Vệ, hắn nên làm như thế nào? Chẳng lẽ cam tâm tình nguyện làm thanh đao trong tay Chu Nguyên Chương sao? Xuyên đến Minh triều làm đao phủ? Đây không phải là điều hắn muốn, tuy hắn không có hảo cảm gì với Hoàng Từ Trừng cùng đám văn thần nhưng cũng không có thâm cừu đại hận gì cho nên hắn không xuống tay được.

Về đến nhà đã là đêm, Tiêu Họa Mi đã nhảy chân sáo ra chào đón hắn sau đó bữu mời đưa cho hắn một quyển giấy mỏng. Tiểu nha đầu này hôm nay trên danh nghĩa đã là nữ chủ nhân của Tiêu phủ. Mọi thứ chi tiêu trong phủ tự nhiên là do một tay nàng an bài, tiểu lão bà này đương nhiên là vui vẻ rồi.

Tiêu Phàm tiếp nhận sổ sách, hiếu kỳ hỏi:

- Nàng đưa cho ta xem thứ này để làm gì? Mọi thứ trong phủ không phải đã do nàng trông coi rồi sao?

Mọi người đã từng cùng nhau chia sẻ khó khăn hoạn nạn, Tiêu Họa Mi rất chú trọng chuyện tiền nong. Có nàng quản gia, Tiêu Phàm cảm thấy rất yên tâm.

Tiêu Họa Mi cẩn mật dưới có chút ủy khuất, đem sổ sách mở ra chỉ vào một tờ chi tiêu, phía trên biểu hiện số lượng hàm nghĩa: nhà không còn tiền.

Tiêu Phàm chấn động ngạc nhiên hỏi:

- Không phải lần trước chúng ta bán bí tịch được một trăm lượng bạc sao?

Một trăm lượng bạc thoạt nhìn cũng không nhiều lắm nhưng thực tế lại có thể cấp đủ cho một gia đình bình thường sống được trong nhiều năm. Đạo này giả cả hàng hóa cũng còn thấp. Giải Chư vì hai lượng bạc mà bạo gan chạy đến nhà môn Cẩm Y Vệ để đòi lại, có thể tưởng tượng được hai lượng này đáng giá bao nhiêu nha.

Tiêu Phàm và Tiêu Họa Mi không phải là loại người tiêu tiền như nước, một trăm lượng bạc này làm sao có thể xài hết nhanh như vậy?

Tiêu Họa Mi chu cái miệng nhỏ nhắn oán hận chỉ chỉ Thái Hư đang ở trong sương phòng

- Là do hắn gây ra sao?

Tiêu Họa Mi gật đầu.

- Ta đi tìm hắn để hỏi! Không thể tưởng tượng được

Tiêu Phàm rất tức giận

Tiêu Họa Mi mặt mày cười hớn hở hưng dữ nói với Tiêu Phàm:

- Tướng công nên đánh vào mông hắn, giống như đánh người ta ấy.

Trong sương phòng, Thái Hư cười đến vẻ mặt đầy khó xử:

- Cho đến nay, bản đạo nghĩ người là người coi tiền như rác a.

Tiêu Phàm thở dài:

- Ta quả thật là xem tiền như rác nhưng sự phụ người cũng không thể xem mình là hố rác nha.

Thái Hư xấu hổ cúi đầu.

Tiêu Phàm hiếu kỳ hỏi:

- Hay là sự phụ ở bên ngoài đánh bạc?

Thái Hư lắc đầu.

- Bị người ta đánh cắp

Tiếp tục lắc đầu.

Về mặt Tiêu Phàm liền hiểu rõ

- Chẳng lẽ người làm cho cô nương nhà người ta phình bụng sao?

Lau mồ hôi... Lắc đầu.

Quên đi không hỏi nữa, cho dù có hỏi cũng không lấy lại được bạc. Mà cũng lại trong khoảng thời gian này Thái Hư có chút thần bí, ăn cơm chiều xong đã không thấy hấn đâu, chẳng lẽ lão gia hỏa này lại bị cái gì làm cho mê hoặc?

Tiêu Phàm trở lại phòng ngủ cùng Tiêu Họa Mi hai mặt nhìn nhau, một lớn một nhỏ mày chau mặt ủ. Chức quan đã được thăng lên nhưng trong nhà lại không có kinh tế

- Có thể xin thanh toán phá sản không?

Khuôn mặt tuần tú của Tiêu Phàm so với mướp đắng còn khó nhìn hơn.

Tiêu Họa Mi chơi đùa ngón tay, ừ ừ gật đầu bộ dáng trông rất đáng yêu

- Xem ra cần phải suy nghĩ cách kiếm bạc mới được.

Như thế nào kiếm tiền? Chẳng lẽ lại đến bến tàu bóc vác sao.

Nét mặt hai người đầy vẻ oán khí chợt nghe tiếng Trương quản gia bên ngoài cửa kêu lớn:

- Lão gia, ngài có thể đi ra đây một lát được không?

Tiêu Phàm cùng Tiêu Họa Mi nghe thấy vậy lập tức liền sáng mắt, ánh mắt tràn đầy ngân quang.

- Ai mà hiểu lòng người như vậy? Đây quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày đông tuyết rơi, ta muốn cùng hấn kết bái...

Tiêu Phàm vô cùng cảm kích, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Tiêu Họa Mi một bên giúp hấn chải tóc, một bên gật đầu:

- Mời hấn gặm xương cùi.

- Đúng! Mời hấn gặm xương cùi, gặm hai cái!

Hai người vội vã chạy ra tiền đường chỉ thấy có một mình Trương quản gia đứng một mình

- Người tặng lễ vật đâu?

Tiêu Phàm ngạc nhiên hỏi

Trương quản gia cười ha ha đưa lên một tấm thiệp nói:

- Người tặng lễ là một kẻ hạ nhân, hấn đặt lễ vật ở đây sau đó liền lưu tấm thiệp này rồi đi.

Tiêu Phàm gật đầu, chủ nhân không đến thì không sao miễn là lễ vật tới là được rồi.

Hành lang phía trước tiền đường đã đặt ba bốn hòm lớn nhỏ, vừa mới mở ra lập tức mọi người chung quanh đều sợ ngậy người. Từng luồng bạc trắng phau, hai mươi lượng một khối tỏa ra ánh sáng làm cho người ta hoa mắt chóng mặt, xung quanh đều bị ánh sáng trắng của bạc bao phủ.

- Oa, thật nhiều bạc a!

Tiêu Phàm tròn mắt há mồm, lẩm bẩm nói.

Tiêu Họa Mi mừng đến chẳng biết biểu đạt cảm xúc như thế nào, liền dùng sức chui vào lòng ngực Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đột nhiên tỉnh táo, là ai có thể vung tay hào phóng như vậy? Mấy hòm này cộng lại ít nhất cũng năm sáu ngàn lượng. Tiêu Phàm hấn có giá đến thế sao?

Hấn liền mở thiệp ra, đập vào mắt hấn là một cái cái tên hết sức chói mắt:

- Yến Vương!

Ba một tiếng, Tiêu Phàm khép thiếp lại nghiêm nghị nói:

- Lễ vật này chúng ta không thể thu!

Tiêu Họa Mi ngạc nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức thất vọng, vẻ mặt uể oải

Tiêu Phàm chậm rãi nhìn xung quanh trầm giọng nói:

- Bệ hạ đã có lệnh không cho ngoại thần đi lại cùng các Vương gia, Tiêu Phàm ta lại chịu ơn của thánh ân làm sao có thể làm tổn hại luật pháp của triều đình? Lễ vật này chúng ta không thể thu. Từ ngày ta bước vào triều làm quan đã quyết chí làm một trung thần, trung thần thì làm tuyệt đối không thể nhận hối lộ!

Trương quân gia cùng đám hạ nhân đứng xung quanh bị lời nói chính nghĩa này của Tiêu Phàm làm cho ngây người, sau đó về mặt sùng bái nhìn hần. Tiêu Họa Mi là người đầu tiên vỗ tay, đôi mắt to tròn ánh lên vẻ yêu thương say đắm. Trương quân gia cùng đám hạ nhân liền vỗ tay theo còn khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Phàm vẫn hiện rõ vẻ trung trinh không sòn lòng.

Trong biệt viện Yến Vương

Tiêu Phàm về mặt đầy chính khí đang đứng đối diện với Yến Vương, cả người hần tản ra một ánh hào quang nghiêm nghị mà thánh khiết.

- Được Yến Vương điện hạ hậu ái hạ quan vô cùng cảm kích thế nhưng

Tiêu Phàm lại chỉ vào mấy cái hòm kia lắc đầu nói:

- Như vậy quả là bất hảo, hạ quan không dám nhận, xin điện hạ thứ lỗi. Hạ quan đã sai người khiêng nó trở về, không phải là hạ quan không biết điều mà điện hạ cũng biết tính của Bệ hạ rồi đó. Người hận nhất chính là những tên tham quan nhận hối lộ cho nên hạ quan không dám mạo hiểm, không dám nhận ban thưởng của Vương gia.

Thần sắc Yến Vương liền hiện lên một tia lo lắng nhưng lập tức khuôn mặt lại giãn ra cười to nói:

- Ha ha, Hào Hào! Tiêu Đồng Tri là người thanh liêm, việc hôm nay là do bốn vương thô lỗ nên hướng Tiêu Đồng Tri bồi tội. Anh hùng hào kiệt trong thiên hạ nếu tham chút tài vật này há còn là anh hùng hào kiệt. Trong triều có người thanh liêm như ngươi thì bốn vương chính chiến nơi biên cảnh còn lo gì nữa? Ha, ha, hào hảo!

Về mặt Tiêu Phàm thụ sùng nhược kinh (được sùng ái mà lo sợ) vội vàng khom người nói:

- Điện hạ khen lầm rồi, hạ quan hồ thẹn, không dám nhận !

Yến Vương nhìn Tiêu Phàm thật lâu nói:

- Tiêu Đồng Tri, bốn vương tặng lễ vật cho người tuy là có chút càn rỡ nhưng bốn vương lại thật tâm muốn kết giao cùng ngươi. Tiêu Đồng Tri tuy tuổi còn trẻ nhưng tài cao, trong lòng đều có khát vọng to lớn, bốn vương nguyện lấy lễ quốc sĩ để đãi ngộ. Tiêu Đồng tri chớ cự tuyệt tấm lòng từ ngàn dặm của bốn Vương a!

- Điện hạ khách khí rồi hạ quan vô năng, không dám nhận cái gì là lễ quốc sĩ .

Yến Vương ha ha cười nói:

- Tuổi trẻ mà khí không thịnh, tâm cũng không tham tài, phẩm đức cao thượng như vậy làm sao có thể không đảm đương nổi quốc sĩ? Tiêu Đồng Tri lại khiêm tốn rồi.

- Ah, cái kia. Hạ quan đã đem trả lại mấy cái rương này, xin điện hạ thứ tội, hạ quan xin cáo lui

Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Phàm có chút đỏ lên không biết là do bị Yến Vương khen hay vì hần xấu hổ.

Nhìn vào bóng lưng có vẻ hơi bối rối của Tiêu Phàm biến mất sau cửa biệt viện, trong mắt Yến Vương tràn đầy vẻ thương thức. Tiền bạc không làm lung lay lòng người, mà lại là người hần thật sự cần. Chưa kể hôm nay Tiêu Phàm lại là Cẩm Y Vệ Đồng Tri nhưng lại kiêm luôn Đông cung thị độc là người thân cận nhất bên Hoàng Thái Tôn, người có vị trí trọng yếu như vậy thì nhất định cần phải lôi kéo.

Tiêu Phàm đã khuất bóng, Yến Vương vẫn còn thờ dài cảm khái:

- Quốc sĩ a, người này phẩm đức cao, quả là quốc sĩ. Bốn vương phải thu phục hần cho bằng được.

Lúc này thần sắc tên hòa thượng hay đi bên cạnh Yến Vương có chút cổ quái. Cuối cùng cũng quyết định cắt ngang lời thương thức của Yến Vương đối với Tiêu Phàm, lúng túng nói:

- Điện hạ, số lượng có chút không đúng.

Yến Vương ngạc nhiên quay đầu lại:

- Cái gì mà số lượng không đúng?

- Vừa rồi vị Tiêu Đồng Tri này sai người trả lại lễ vật, số bạc trong rương có chút không đúng.

- Có ý gì?

Thần sắc Yến Vương có chút âm trầm.

- Lúc mang tặng hần là sáu ngàn lượng, bây giờ chỉ còn lại ba ngàn lượng, mất đi một nửa.

Yến Vương đột nhiên bị nghẹn thở ở lồng ngực, dùng sức cả buổi mới ho được, mặt đỏ tới mang tai nói:

- Này, này!

- Tên quốc sĩ này dường như không cao thượng như trong tưởng tượng của điện hạ.

- Quốc sĩ chó má! Tiểu nhân! Hoàn toàn là một tên tiểu nhân! Ngân lượng thì trả lui, thanh danh thì hần hưởng, chỗ tốt lấy sạch, lại còn ra vẻ hiên ngang lắm liệt! Đem bốn vương ra tính kế, tiểu nhân...!

Yến Vương cả giận nói

Thở dài một hơi, bộ dạng Yến Vương như chịu sự đã kích nói:

- Đạo Diễn ah

- Có bản tạng!

- Nước tại kinh sư này rất sâu, rất sâu a

- Bản tạng cũng thấy vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Dùng gì báo ân

... Thời buổi này, trung thần thiết không dễ làm mà, mang danh trung thần thanh kiêm thì mỗi khi người khác tới tặng quà thì phải trả lại toàn bộ mà trong lòng đau như cắt (nước mắt đầm đìa, trộm lia khỏi ồ), không trả lại thì sợ mất thanh danh liêm khiết, nhưng nếu không nhận thì sợ rằng họ bảo khinh người, làm cao... Thôi thì, đành trả lại một nửa và giữ một nửa vậy, mà còn phải chú ý hành động, phải cố gắng giả bộ hiên ngang lắm liệt, lời lẽ nghiêm trang, có nhận thì nhận một nửa thôi, không nhận thêm đâu!

Hài, để mang được cái mác trung thần thanh liêm thật là không dễ mà.

Tiêu Phàm cảm thấy rất vừa lòng với biểu hiện hôm nay của mình, hần cảm thấy mình biểu diễn rất xuất sắc, bất kể nét mặt hay động tác, cũng đạt tới tiêu chuẩn "Pro", Yến Vương nếu có lương tâm thì cũng phải công nhận hần là một trung thần "có một không hai" ấy chứ.

Nhưng mà Yến Vương mất đi một nửa số bạc, tâm tình có thể không được tốt lắm, chắc chắn không đồng ý cho Tiêu Phàm trở thành "Quốc sĩ yếu nước" đâu, dù sao loại Quốc sĩ như Tiêu Phàm thì trước đến nay, thật là hiếm có!

Mặc kệ, dù sao cái hòm cũng đã trả lại cho hần, chẳng may bên trong có thiếu hay mất bớt cái gì thì cũng không liên quan đến mình. Mình chỉ là một viên quan thanh khiết trả lại quà mà thôi, đâu phải là người giữ đồ, vậy nên bạc có mất thì liên quan gì đến mình?

Về đến nhà Tiêu Phàm nóng lòng đẩy cửa phòng ngủ, thấy Tiêu Họa Mi đang ôm một đồng bạc trắng lớn, miệng cười ngu ngơ...

Tiêu Phàm cẩn thận đóng cửa cài chốt. Sau đó cũng ôm một đồng bạc lớn, cũng cười ngu ngơ...

- Ba nghìn hai trăm lượng, biết xài thế nào đây?

Nước miếng Tiêu Phàm chảy xuống, đây đúng là một vấn đề hạnh phúc của nhân sinh.

- Mua giò heo.

Nước miếng Tiêu Họa Mi cũng chảy xuống, tiểu nha đầu này đúng là thân thể không đợi tuổi, bộ dạng thật đáng yêu.

Tiêu Phàm không đồng ý:

- Tìm ý kiến khác hợp lí hơn đi.

Ba nghìn hai trăm lượng... đi mua giò heo thì đủ cho nha đầu này ăn đến chết...

Con mắt tinh nghịch của Họa mi đảo vòng quanh, vẻ mặt khôn khéo, rất nhanh liền đưa ra đáp án tiêu chuẩn:

- Mua đất, mua nhà.

Ừm, rất phù hợp với giá trị của người cổ đại, đất và nhà chính là đại biểu cho mức độ giàu sang của con người bây giờ.

- Không được.

Tiêu Phàm quả quyết phủ quyết.

Chỉ trong một đêm mà hắn đã kiếm thêm được một tòa nhà lớn, mà hắn chỉ là một viên quan ngũ phẩm mới nhận chức, lương bổng chắc chắn không nhiều đến thế, vậy là chỉ còn cách ăn hối lộ... Mà theo tính tình lão Chu Nguyên Chương nếu biết hắn ăn hối lộ, chắc chắn sẽ băm hắn thành vô số mảnh nhỏ cho chó ăn... chỉ nghĩ đến cảnh đó, da đầu Tiêu Phàm liền thấy tê dại rồi.

Đúng là số khổ mà, thì ra trên đời này cũng có người sợ tiền nhiều a.

Một lớn một nhỏ trầm ngâm không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Họa Mi thờ dài, nhìn giống như một tiểu đại nhân than thở.

Vỗ đùi một cái, Tiêu Phàm nói:

- Mặc kệ, trước tiên chôn chúng xuống hậu viện, chôn kín một chút, sau này có việc gì dùng đến thì lại đào lên.

Tiêu Họa Mi dùng sức gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Đây chính là tâm tình chung của kẻ giàu có, có tiền dùng để lộ, cứ giả bộ ta đây nghèo khó không có tiền. Nhưng mà, đây cũng là biện pháp an toàn nhất. Lão Chu tâm lý biến thái, lão ghét nhất là mấy kẻ có tiền, hay là những tên quan viên tham ô không nghe lời, cứ thấy một tên là giết một tên, Tiêu Phàm đương nhiên không dám chọc vào.

Hai người thừa dịp đêm dài, đào một cái hố khá sâu, sau đó đem gói bạc ba ngàn hai trăm lượng nhét vào đó, cẩn thận lấp đất lại, còn phải làm như ở đây chưa có ai đào bới, thật là vất vả.

Hai người làm xong thì cũng mệt là người, vừa trở về phòng ngủ thì ngồi xõm xuống dưới đất, lưng tựa vào nhau thở hổn hển.

Một lát sau, Tiêu Phàm đột nhiên thấp giọng nở nụ cười, tiếp theo tiếng cười dần dần lớn hơn, dường như nhớ tới chuyện gì đó rất buồn cười.

- Tướng công cười cái gì vậy?

Tiêu Họa Mi quay sang, đôi mắt tràn đầy tò mò.

- Ta suy nghĩ a, chúng ta chỉ vì ba ngàn hai trăm lượng, phải đào một cái hố sâu như vậy, mệt đến thở không kịp, thế còn Trần Tứ Lục buôn bán lời nhiều bạc như vậy, chắc đêm nào cũng đào mấy cái hố ấy chứ, mà thật là kỳ quái, vận động mệt như vậy mà sao hắn chả giảm được tí "kí lô" nào nhỉ, ha ha

Tiêu Họa Mi cũng nở nụ cười, nhưng sau đó khuôn mặt nhỏ bé lại trở nên âm trầm.

- Nếu không phải Tướng công dẫn ta về Trần gia, thì chắc không đến nổi bất hòa với bọn họ, ta...

Tiêu Phàm cười đến rất bình tĩnh:

- Chuyện không liên quan đến người, mang hay không mang theo người đi cũng là kết quả giống nhau, chắc người cũng thấy được, con đường của ta với Trần gia là khác nhau, chung quy không thể đi cùng, tách ra là lẽ đương nhiên.

Tiêu Họa Mi nhìn thật sâu vào mắt Tiêu Phàm, trong mắt nàng bao hàm nét ngây ngô, lại chứa chút tinh ý, người nở nụ cười ôn hòa của nam nhân trước mắt, chính hắn là người đưa nàng trở về bên bờ vực sinh tử, hắn cho nàng ăn, cho nàng mặc, cho nàng sự ấm áp, cho nàng hết thảy... hắn làm mọi thứ trong yên lặng, hắn cho nàng tất cả, mọi chuyện hắn làm vì nàng như lẽ đương nhiên, hắn như cây cỏ thụ vườn cao, che chở cho nàng một vùng râm mát, mà

không cần nài nỉ trả cho hắn một thứ gì.

Cứ ngỡ rằng tại một nơi âm u dơ bẩn nào đó, trong cái đói lạnh của mùa đông khắc nghiệt, nàng sẽ kết thúc cuộc sống bi ai của mình trong túi nhục. Thì hắn xuất hiện như ông trời an bài cho nàng có thể sống, sống thật tốt, đối với nàng, có thể gặp được hắn, so với cuộc sống này còn tốt hơn biết bao nhiêu lần.

Cầm lấy bàn tay của Tiêu Phàm, trên cổ tay đó còn thấy rõ 3 vết cào nàng từng lưu lại cho hắn, Tiêu Họa Mi ngây ngô dùng đôi môi nhẹ nhàng chạm vào đó, sau đó ngẩng đầu, dùng ánh mắt rất nghiêm túc nhìn vào hắn.

Nam nhân đều thích nói "Lấy thân báo quốc"(lấy thân mình để báo nợ nước), còn nàng? Nàng dùng cái gì báo ân?

- Tướng công, ta sau nhất định sẽ hảo hảo báo hộ ngươi.

Tiêu Họa Mi giọng nói nghiêm túc như dùng sinh mệnh của mình để thề một điều gì đó vậy.

Tiêu Phàm bật cười:

- Ngươi một tiểu nha đầu, lấy cái gì để báo hộ ta?

- Dùng mạng của ta.

Tiêu Họa Mi nở nụ cười nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo vài phần tà khí, giống như một đang cùng với ác ma hoàn thành một khế ước tà ác, dùng thân thể và linh hồn để đổi lấy một tâm nguyện.

Tiêu Phàm cười xoa nhẹ đầu của nàng, hắn có thể cảm giác được tấm lòng Tiêu Họa Mi, đậm như nước lạnh, nhưng lại thấm sâu tận xương tủy. Tiểu cô nương mới mười hai tuổi, thời của hắn là đang vui chơi không hiểu chuyện, mà Họa Mi lại chịu quá nhiều cực khổ, cuộc sống tang thương buồn trải đã tôi luyện cho nàng trưởng thành, thành thực, hiểu được hạnh phúc là thật đáng trân quý dường nào.

Hai người đầu dựa vào nhau, hưởng thụ khoảng thời gian trầm lắng mà ấm áp này, trong lòng rất ngọt ngào, rất im lặng. Chẳng biết qua bao lâu.

- Tướng công

- Há?

- Trong nhà đã hết bạc.

- Ặc... Sao lúc này ngươi không nói sớm?

- Ách...ta... quên.

- Vậy còn mau không đi đào bạc lên!

Đúng là buổi tối “có ý nghĩa” của hai kẻ dở hơi.

Buổi sáng ngày hôm sau, chưa đến giờ Ty Tiêu Phàm liền đã chờ ở ngoài cửa Thừa Thiên.

Hôm qua Giải chửi truyền lời của Chu Nguyên Chương muốn triệu kiến hắn, Tiêu Phàm sớm phải tiếp chi đứng chờ ngoài cửa Thừa Thiên.

Đây đúng là cái lợi của việc làm hoàng đế, chỉ có người khác chờ hắn, Tiêu Phàm thì tuyệt đối không dám mời hắn phải chờ mình.

Đang đứng chờ trong buồn chán, Chu Doãn Văn mặc một thân hoàng sắc ‘tứ trào long bào’ đi tới.

Trên mặt hắn mang theo vài phần sầu ý, sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm, nét hăm hực có phần hơi hoãn, cố gắng lộ ra một nụ cười rạng ngời như ánh mặt trời (ban đêm).

Tiêu Phàm thâm than, anh chàng đẹp trai thì mãi là đẹp trai, cho dù mặc cái gì thì cũng phong độ như thường, tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng sự thật thì tên nhóc Chu Doãn Văn này quả thật đẹp trai hơn hắn vài phần, giờ tay nhắc chân cũng mang theo mười phần ung dung quý phái, nếu mà lỡ gặp thẳng nào có lòng đồ ý lớn một chút chắc liền chạy đi mua vài lít axit sunphuric đậm đặc nóng về tạt lên khuôn mặt kia cho...bồ ghét.

- Hoàng tử phụ muốn triệu kiến ngươi?

- Đúng vậy.

- Ngươi theo ta đi vào cũng được.

Hai người sóng vai đi qua cầu Kim Thủy, chậm rãi vào cửa cung.

- Tiêu Phàm. Nghe nói ngươi được hoàng tử phụ bổ nhiệm làm Cẩm Y vệ Đồng Tri, mấy ngày này đã đến nha môn làm quen với công việc chưa?

Tiêu Phàm cười nói:

- Cẩm Y vệ Trấn Phủ Ti trước mắt còn đang trống không, muốn đem nó phát triển lên, ít nhất cần nửa năm thời gian, bây giờ chính là lửa nhỏ đợi đón gió lớn.

Chu Doãn Văn cười nói:

- Tuy rằng chẳng biết vì sao hoàng tử phụ phong cho ngươi làm Đồng Tri, nhưng hoàng tử phụ tất dụng ý của người, Chỉ huy sứ Lý Cảnh Long là người không tệ. Tính ra hẳn là biểu huynh của ta đó, mặc dù hẳn có chút ham chơi, nhưng nội tâm hẳn không phải là người đen tối, đáng để kết giao.

Tiêu Phàm cười cười, tên Lý Cảnh Long này thật không phải là ham chơi bình thường, từ sau khi giải quyết vấn đề tài chính, hẳn giống như hoàn toàn bỏ được gánh nặng, mỗi ngày chạy tới Trấn Phủ Ti điểm danh một cái, một lát sau người đã biến đi đâu mất, vừa đến giờ tan tầm là y rằng mà có đôi khi ham chơi chả thèm trở về, điển hình tác phong công tử quần áo lụa là, công việc của Cẩm Y vệ giờ giao cho Tiêu Phàm làm, có một vị lãnh đạo 'dễ tính' như vậy, thật không hiểu là hạnh phúc hay là bất hạnh đây.

Nhưng Lý Cảnh Long lại không biết rằng, Tiêu Phàm cũng chả phải là người chăm chỉ siêng năng gì, có việc nặng thì giao cho thuộc hạ làm, còn việc nhẹ thì... cũng giao cho thuộc hạ nốt, hiện tại hẳn cảm thấy khó xử chính là nhân lực, và nhất là thiếu người tín nhiệm.

Đào con mắt một vòng, Tiêu Phàm cười nói:

- Điện hạ, có chút chuyện muốn thương lượng với người, có thể giao cho ta một người được không?

- Ai?

- Thân quân bách hộ bên cạnh người - Viên Trung.

- Ngươi muốn hắn để làm chi?

- Tất nhiên là điều hắn vào Cẩm Y vệ, thăng chức Thiên hộ, giúp ta làm việc, chẳng lẽ ngươi không cam lòng?

Chu Doãn Văn cười nói:

- Chuyện này có đáng gì. Thị vệ bên cạnh ta đều là thân phận cẩm y vệ, vốn thuộc quyền quản lý của Cẩm Y vệ các ngươi, ngươi muốn dùng hắn cứ việc gọi hắn tới thôi.

Tiêu Phàm vui vẻ nói:

- Đa tạ điện hạ.

Lát nữa gặp Chu Nguyên Chương, nếu có cơ hội chắc cũng xin lão hoàng đế cho Tào Nghị chuyển từ Giang Phổ huyện điều vào Cẩm Y vệ, sau làm làm việc chắc dễ dàng hơn.

Hai người đang im lặng, thần sắc Chu Doãn Văn đột nhiên trầm xuống, hẳn vẩy vẩy tay bảo thuộc hạ xung quanh lui xuống, sau đó thờ dãi nói:

- Ngươi biết không? Hai ngày nay, các vị thân Vương đang tiến vào kinh.

Tiêu Phàm gật đầu.

Chu Doãn Văn khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ buồn phiền: "Phiên Vương chi sách, vốn bút tích đặc ý nhất cuộc đời của hoàng tử phụ, nhưng nó lại dần trở thành mối họa của Đại Minh ta, hoàng tử phụ lúc phong Vương suy nghĩ rất đơn giản, người cho rằng Tàn mất thiên hạ, là bởi vì Tàn Thủy Hoàng không xem trọng chính sách phong Vương phòng thủ các nơi quan trọng, đến khi xảy ra biến loạn, thiên hạ đều phản, mà Lưu Bang sau khi được thiên hạ lại phong những người họ Lưu làm Vương gia, vì thế giang sơn nhà Hán kéo dài đến bốn trăm năm không ngã. Hoàng tử học theo Lưu Bang, dùng chư Vương phòng thủ, dẹp an thiên hạ, nhưng, hoàng tử phụ lại đã quên, lúc người còn tại vị, chư Vương đều tôn người làm hoàng đế, vì người có thể trấn áp bọn họ, nhưng vạn nhất thiên hoàng tử phụ ra đi, đó cũng là thời điểm họ nhận mình là trưởng bối của ta, ta sao có thể đàn áp được bọn họ? Nếu bọn họ không muốn tôn ta làm chủ, phát binh làm loạn, mưu đoạt giang sơn, đến lúc đó ta biết làm thế nào?

Tiêu Phàm nói:

- Điện hạ lo nghĩ rất có đạo lý, lo lắng của ngươi không phải là buồn phiền vô cớ, phiên Vương chi sách, quả thật tồn tại rất nhiều tai họa ngầm, phải tìm ngay một biện pháp thích hợp giải quyết, nếu không tương lai người đáng cơ, tai họa ngầm này chính thức trở thành tai họa rắc rối không nhỏ đâu, nhưng vì sao điện hạ không đem những lo lắng này nói cho bề hạ biết?

Chu Doãn Văn lấp bắp kinh hãi, sắc mặt trắng bệch:

- Nói cho hoàng tử phụ? Không được đâu! Phiên Vương chi sách là bút tích đặc ý nhất đời của hoàng tử phụ, nếu ta đem những lo lắng này nói cho người, người chắc chắn sẽ tức giận mắng ta một trận cho xem, nói ta không biết tốt xấu đích, ta...ta...không dám nói đâu.

Tiêu Phàm thở dài:

- Người hiểu lầm bệ hạ, bệ hạ năm nay đã già nua, cả đời hẳn làm nhiều chuyện như vậy, còn không phải chỉ muốn truyền lại cho người một giang sơn vững chắc không có tai họa ngầm hay sao? Người đem những lo lắng trong lòng nói với hẳn, bệ hạ chẳng những không biết tức giận, ngược lại còn giúp người đưa ra kế sách, dù sao giang sơn Đại Minh này là của hai tổ-tôn các người, hiện tại xảy ra vấn đề, một vị là đương kim hoàng thượng, một vị là quốc quân tương lai, tổ tôn cùng nhau trao đổi, còn có chuyện gì không thể thương lượng?

Chu Doãn Văn có vẻ dao động, nhưng hẳn vẫn lắc đầu nói:

- Không... không được, ta không dám, hay là đợi tương lai hoàng tử phụ an nghỉ, tự ta nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này...

- Điện hạ, người là quốc quân tương lai của Đại Minh, chẳng lẽ dùng khí nói thật lòng với hoàng tử phụ cũng không có? Nếu người cứ mãi yếu đuối nhu nhược như vậy, trong mắt các vị thúc thúc kia, bọn họ bọn họ sẽ nhìn người như thế nào? Cục diện Quân nhược thần cường (vua nhu nhược mà thần cứng rắn), chẳng lẽ trách nhiệm là thuộc về bọn quân thần quá cường sao? Quân nếu không nhu nhược, thần sao dám cường? Chính cái tính yếu đuối của người mới là cơ hội tuyệt vời cho các thúc thúc kia tạo phản đấy! Hiện tại người đã là thái tôn, dưới một người, trên vạn người, địa vị tôn quý, nhưng cả một câu nói thật cũng không dám nói, vậy thử hỏi sau này đám quân thần sao có thể nghe lời người, sao có thể nghe theo hiệu lệnh của người? Làm sao tôn người làm chủ?

Lời nói của Tiêu Phàm như tiếng sấm giữa trời quang, làm cho Chu Doãn Văn chấn động sâu sắc, hẳn giật mình đứng yên một chỗ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, biểu tình biến đổi liên tục. Trầm ngâm một lúc lâu, Chu Doãn Văn rốt cục cũng hạ được quyết tâm, khuôn mặt tuấn tú tuy tái nhợt, nhưng hẳn cắn răng dùng sức gật đầu:

- Được! Ta nghe lời người! Ta muốn làm một vị Hoàng đế có chủ kiến, ít nhất phải là một vị Hoàng đế dám nói dám làm! Ta sẽ nói với hoàng tử phụ những lo lắng này của mình.

Tiêu Phàm nở nụ cười thoải mái, sâu muốn thành điệp, phải phá kén mà ra, Tiêu Phàm giống như nhìn thấy một vị thái tôn gầy yếu nhát gan, đang từ từ biến thành một trang nam nhân khí phách mười phần, có dũng khí có dám đương mọi chuyện, loại lột xác này khiến hẳn cảm thấy vui sướng tự tận đáy lòng.

Bánh xe lịch sử, có lẽ bắt đầu từ những lời nói kinh tâm động phách của Tiêu Phàm ngày hôm nay, đã bắt đầu yên lặng rời khỏi quỹ đạo ban đầu của nó.

Chu Doãn Văn hạ quyết tâm thì cả người cũng giống như thay đổi, từ sâu bên trong đang dần tỏa ra một sự tự tin mãnh liệt, hẳn nở nụ cười so với bình thường còn mê người hơn.

- Tiêu Phàm, cảm ơn người.

Chu Doãn Văn nghiêm túc nhìn vào Tiêu Phàm, nói cảm ơn tự tận đáy lòng.

Tiêu Phàm cười từ từ khoát tay:

- Người làm thái tôn, muốn nói thật lòng với hoàng tử phụ, ta làm thần, đương nhiên cũng muốn người nói thật.

Hai người nhìn nhau cười, một loại cảm giác chỉ thuộc về tri kỉ dần nảy sinh từ trong lòng hai người. Hai người xoay người bước đi, mà mỗi bước chân tràn đầy thoải mái.

- Hôm qua Yến Vương cũng vào kinh, người biết không?

- Ta đương nhiên biết, ha ha, ta còn nói với hẳn mấy câu, sau lại hẳn nghĩ muốn thu phục ta, buổi tối sai người tặng cho ta mấy ngàn lượng bạc, cho rằng có tiền là có thể mua chuộc được ta.

- A? Dã tâm của Yến Vương thật sự rất rõ ràng! Vậy người nhận không?

- Sao có thể? Ta đương nhiên hồi trả! Ngay đêm đó ta mang trả lại cho hẳn, tổng cộng năm cái hòm, một cái cũng không thiếu. Hừ! Quá coi thường ta! Xem ta là người có thể dùng tiền là mua được sao?

- Tiêu Phàm... không ngờ... người cũng là một trung thần!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 90: Thần tử bất thần

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tại cửa Vũ Anh Điện, Chu Doãn Văn do dự một chút:

- Tiêu Phàm huynh đệ, Doãn Văn đi trước, đợi sau khi hoàng tử phụ triệu kiến người xong, ta lại một mình hướng hoàng tử phụ can gián. Sự tình trọng đại, ngoại thần sợ hoàng tử phụ giận chó đánh mèo lên người khác.

Tiêu Phàm gật gật đầu, Chu Doãn Văn suy nghĩ cũng đúng, nghỉ ngơi chính kế sách phiên vương có thể nói là chạm đến vảy ngược của Chu Nguyên Chương, đối lại nếu là người ngoài thì e rằng đã sớm bị tru di cửu tộc. Cho dù cho Chu Doãn Văn đề cập đến chuyện này cũng e là cũng phải mạo hiểm một phen, lúc này thật không nên có người bên ngoài.

Tiêu Phàm nhìn Chu Doãn Văn lộ ra một nụ cười cổ vũ, vỗ vỗ vai hắn. Sau đó sửa sang lại y quan, hướng hoạn quan canh cửa đại điện nói:

- Cẩm Y Vệ đồng tri, kiểm thị độc đồng công Tiêu Phàm, phụng chiếu diện thánh.

Hoạn quan liếc mắt dò xét Tiêu Phàm, xoay người vào điện, chẳng bao lâu sau, hoạn quan đi qua cao giọng gọi.

Tiêu Phàm khom lưng, không vội vàng, từ tốn theo sau hoạn quan vào Vũ Anh điện.

Chu Doãn Văn đứng một mình ngoài điện, nhìn Tiêu Phàm dần biến mất trong điện. Về mặt hắn ngưng trọng, cau mày, vô tình hắn đã đi đến ngự hoa viên ở phía ngoài Vũ Anh Điện. Hôm nay gặp hoàng tử phụ, nói những lời phạm húy sẽ rất là mạo hiểm, hắn phải sắp xếp lại ngôn từ một lần nữa, phong từ vừa không quá bén nhọn lại phải nói rõ sự tình.

Khi thân hình Tiêu Phàm mất hút tại cửa đại điện thì đồng thời Chu Doãn Văn cũng mất hút ở ngự hoa viên.

Bên trong Vũ Anh Điện.

Tiêu Phàm khom người tiến vào Đông Ngõa các. Bây giờ ở đó cũng không chỉ có một mình Chu Nguyên Chương.

Hoàng Tử Trinh cùng Trương Ấu và mấy vị đạo thần đứng bên trái long án, ước chừng cách long án khoảng hơn ba bước, mà Yến vương Chu Lệ thì mặc áo mao phiên vương, thân thái cung kính đứng bên phải long án, khuôn mặt mang vẻ ôn hòa đang mỉm cười. Nét mặt già nua của Chu Nguyên Chương cười đến rung nếp nhăn, ánh mắt nhìn về phía Chu Đệ, không che dấu được vẻ vui mừng.

Thấy Tiêu Phàm đi vào, Hoàng Tử Trinh không nhịn được hừ một tiếng, đem ánh mắt thù hằn liếc hắn, về mặt các đại thần còn lại cũng sa sầm, lạnh lùng nhìn hắn.

Tiêu Phàm bị vài vị đại thần nhìn chăm chú, da đầu tê dại. Hắn không hiểu tại sao như vậy, không biết mình mắc tội gì với họ.

Hắn đương nhiên không rõ, Hoàng Tử Trinh cùng Trương Ấu trù tính kỹ càng kéo dài kế hoạch xây dựng lại Cẩm Y Vệ, lại bị Tiêu Phàm dùng mảnh lời phật tiền vô tình hóa giải. Cái này gọi là loạn quyền đánh chết lão sự phụ, lão sự phụ có thể không giận sao?

Văn thần cùng Cẩm Y Vệ đã mâu thuẫn càng thêm mâu thuẫn.

- Thần Tiêu Phàm phụng chiếu bái kiến bệ hạ.

Tiêu Phàm cung kính vén vạt quan bào, quỳ bái Chu Nguyên Chương nói.

Chu Nguyên Chương hôm nay hình như có tâm tình rất tốt, thấy Tiêu Phàm đến liền cười ha ha nói:

- Tiêu ái khanh không cần đa lễ, hãy bình thân, đến đây đi, người ra mắt hoàng tử Yến Vương đi.

Tiêu Phàm vội vàng chào Yến Vương nói:

- Thần tham kiến Yến Vương.

Chu Lâm về mặt nở nụ cười dài, liếc nhìn Tiêu Phàm nói:

- Phụ hoàng không cho gọi, Nhi thần lúc nhập cung đã gặp qua Tiêu đồng tri, haha.

Chu Nguyên Chương cười nói:

- Thì ra các người đã sớm biết nhau.

Chu Đệ cười cười nhìn Tiêu Phàm, bình thân nói:

- Nhi thần cần rời, vào kinh có mang theo ít đặc sản Bắc Bình, đem biếu các quý phu, Tiêu đồng tri là quan thanh liêm, chưa mấy may chấp nhận, làm đích thân nhi thần phải đem trở về. Người này có đạo đức tốt, thật là vị thần tử thanh liêm.

Tiêu Thần lau mồ hôi nói:

- Thần thẹn không dám nhận!

Chu Nguyên Chương cười nói:

- Còn trẻ không tham tài, Tiêu ái khanh mặc dù là quan nhỏ, nhưng phẩm hạnh ngang hàng quốc sĩ.

Tiêu Phàm nghe được hai chữ quốc sĩ, da đầu hần lúc này đã tê dại, thực sự hổ thẹn.

- Bệ hạ tán thưởng, thần vô cùng xấu hổ!

Yến Vương tựa cười mà không cười nhìn Tiêu Phàm đỏ mặt mồ hôi, mà bên cạnh là Hoàng Tử Trinh cùng các đại thần nghe Chu Nguyên Chương khen gian thần như thế, bộ mặt không khỏi thêm lạnh lẽo.

Chu Nguyên Chương nhìn Chu Đệ cừ, vuốt râu nói:

- Trong triều có quốc sĩ, biên cương có mãnh tướng. Đại Minh trong không lò, ngoài không loạn, sao không thể vinh quang thiên cổ! Ha Ha.

Chúng trung thần lập tức khom người đồng thanh:

- Những thành tựu của bệ hạ đúng là trước giờ chưa có, là vị đế vương bậc nhất, chúng thần cung kính chúc mừng.

Chu Nguyên Chương nghe các đại thần vuốt mông ngựa, tâm tình không khỏi thêm cao hứng, cũng giống lão nhân cô độc bị biệt đàn con tử lâu năm, bây giờ gặp lại, sự ấm áp trong lòng, nói cười vui vẻ trên khuôn mặt già nua, đặc ý đến mức cười không ngớt.

- Liên hoàn hoàng tử phòng thủ bốn phương, bảo vệ Đại Minh ta an bình, vũ nội vững vàng, tâm ta thật được an ủi. Ha ha, dù có mặc áo vải, ở liều cỏ mà bỏ đi vinh hoa phú quý, lấy thân vương bảo vệ biên cương Đại Minh, chứ ái khanh, vận khí Đại Minh huy hoàng, thật bền vững, hahaha.

- Ân trách của bệ hạ ban khắp tứ hải, uy phục vũ nội.

Chúng thần lại thêm vuốt mông ngựa.

Thần tình Chu Nguyên Chương đắm chìm trong sung sướng, ưu ái nhìn nhi tử Chu Đệ, xúc động nói:

- Các hoàng tử biên cương, vất vả a!

Chu Đệ vội vàng cung kính:

- Vì phụ hoàng bảo vệ an toàn biên cương, là trách nhiệm của nhi thần, tuyệt không than khổ.

Chu Nguyên Chương rất hài lòng với câu trả lời của Chu Đệ, vuốt râu thở dài:

- Hoàng tôn là quý, xã tắc dân chúng cũng càng tôn quý hơn. Hơn hai mươi hoàng tử ở biên cương, đều là các nơi phòng thủ. Hoàng thất tiền triều đều xa hoa dâm dật, hoang phí cực độ, các hoàng tử lại được nuông chiều từ bé. Các hoàng tử biên cương của chúng ta có ai vậy. Đặc biệt là Chu Đệ chiến công hiển hách, công lao tuyệt đỉnh, vị thế đã lên cao nhất, như bài thơ của Vương Xương Linh: thanh hải trường vân ám tuyết xuyên.

Tiêu Phàm khom người đứng bên nghe vậy có chút xúc động.

Hần nghe mà hiểu được, không ngờ Chu Nguyên Chương gọi hắn và các đại thần đến nhiều như vậy, bản thân lại ca ngợi Yến Vương. Lời ca tụng này lão Chu muốn có ý nói nhi tử à, tước vị của ngươi đã cao lắm rồi, không thể cao hơn nữa, không thể nhiều hơn nữa, đừng tham vọng nữa!

Lặng lẽ quay đầu nhìn Hoàng Tử Trinh và các đại thần. thấy vẻ mặt lãnh đạm của họ, trong mắt có ẩn vẻ ưu sầu, lại cúi đầu không nói một lời. Chu Nguyên Chương nói một đoạn, bọn họ phụ theo một đoạn, mọi người cùng há mồm cùng lúc hòa theo, giống như một rạp hát có bè. Một đám sủng thần, quân thần thật là phối hợp ăn ý, làm vẻ mặt Chu Đệ vui sướng, phiêu diêu cõi tiên.

Nhìn đến đây, Tiêu Phàm nín ngẹn, nhin nụ cười trong họng không dám phát ra. Đại Minh triều này rất vui vẻ a!

- Tiêu ái khanh, hử, Tiêu Phàm.

Thanh âm kèm chút giận của Chu Nguyên Chương lọt vào tai.

- Dạ! Có thần.

Chu Nguyên Chương đối với sự mất tập trung của Tiêu Phàm rất bất mãn, nét mặt già nua lạnh lùng hỏi:

- Phiên vương hỏi ngươi, trong bài Tòng Quân Hành của Vương Xương Linh, sau câu: “Hoàng sa bắc chiến xuyên kim giáp” là câu gì.

Tiêu Phàm sợ tới mức đỏ mặt mồ hôi lạnh, vui quá hóa buồn, đúng là đau xót á! Câu sau Hoàng sa bắc chiến xuyên kim giáp là cái quỷ gì? Tiêu Phàm là

đồng tiến sĩ, nhưng cái tiến sĩ ấy là do hoàng thượng ngự ban cho hấn, chứ thơ phú, biện giải thì hấn có biết cóc khô gì.

Thấy mọi người đều theo dõi hấn, trống ngực hấn không khỏi thêm mạnh. Hấn gian nan nuốt nước miếng, sau đó chột dạ nhìn thần sắc không tốt của Chu Nguyên Chương, sau một lát trầm mặc, hấn mới căn răng dò hỏi:

Hoàng sa bắc chiến xuyên kim giáp.

Là là Phù Dung trưởng độ bị lũng...?

(Bụi vàng Bắc phạt dây kim giáp

Doanh trướng của quân bị thùng rồi.) (1)

Nhất thời trong phòng im ắng.

Chu Nguyên Chương bỗng lắc đầu, không nhìn được cười sắc súa, sau đó cả một đám đại thần đỏ mặt tía tai, mặt như cá rán, tôm luộc.

Tiêu Phàm lộ vẻ cười khó xử.

- Thơ văn của thần không tốt lắm.

Tiêu Phàm khiêm tốn thành thực.

- Đệ nhi đi quanh thăm thú đi, lát có chuyện gọi người nữa.

Sau đó trừng mắt nhìn Tiêu Phàm và vẫy cho các đại thần lui.

Chu Đệ thoáng nhìn Tiêu Phàm, thần sắc không đổi hướng nhìn Chu Nguyên Chương làm lễ, sau đó cùng các đại thần rời khỏi, dáng người kính cẩn lui như là mười phần hiếu tử,

Ra cửa điện, Chu Đệ chào hỏi cùng các vị đại thần, sau đó cùng từng người cáo biệt.

Chu Đệ ngửa mặt nhìn trời, thở ra một hơi thật dài. Mặt không một chút cười, một mình chậm chậm đi vào ngự hoa viên. Lúc này là mùa xuân, xuân về hoa nở, hoa viên Giang Nam có gì khác, quý hơn của Bắc Bình ta? Nếu không phải thì bốn vương muốn ngắm hoa, cũng phải ngàn dặm chạy về? Hoàng cung này, bốn vương là khách nhân, khi nào mới là chủ nhân đây?

Chu Đệ không khỏi khó chịu đưa tay ngắt một đóa Hải Đường, nắm nó trong tay, dùng sức bóp chặt, đóa hoa vỡ nát, ánh mắt hấn lộ vẻ hung ác.

Trong Võ Anh Điện.

Chu Nguyên Chương hừ mạnh, lãnh đạm nói:

- Tiêu Phàm, phiên vương không biết người không qua kỳ thi thơ phú, nhưng ta không nghĩ tới người có học vấn kém đến như vậy!

Tiêu Phàm sợ hãi, lạnh lẽo quỳ xuống, run run hô:

- Thần có tội! Thần muôn lần đáng chết!

- Nếu không phải cùng Doãn Văn có tương giao, ta liền đem người diệt sát! Trong triều đình không thể có hạng người như vậy..

- Thần, thần, về nhà thần sẽ đóng cửa học thi thư!

Tiêu Phàm bái lạy, mồ hôi chảy trùng trùng.

Chu Nguyên Chương nói muốn giết người, không ai nghĩ hấn trêu đùa, Tiêu Phàm bị dọa tới sắp sồn ra rồi.

Ánh mắt lạnh lùng chăm chăm vào sự run sợ của Tiêu Phàm, Chu Nguyên Chương lộ ra vẻ cười cười, lãnh đạm nói:

- Thôi, xem như là người chính trực, đầu của người tạm giữ lại trên cổ đó, nếu người có sai lầm nữa sẽ lấy nó xuống, nghe rõ chưa?

Chu Nguyên Chương nói đến câu cuối càng đặc biệt gần mạnh.

- Thần đã rõ! Thần xin khấu tạ thiên ân.

Tiêu Phàm đỏ mặt mồ hôi lạnh, sợ hãi đáp.

Người khác nói chém đầu, Tiêu Phàm đương nhiên không coi ra cái gì, nhưng này lời nói nếu là Chu Nguyên Chương nói ra thì khác.

Được rồi, sau hai câu nói, Tiêu Phàm đã hiểu đầu mình không còn là của mình, mà là của Chu Nguyên Chương gửi tạm, quyền sở hữu là của Chu Nguyên Chương, mình chỉ có quyền sử dụng.

Đây chính là thiên uy hiển hách, hoàng đế nói một câu không đơn giản là nói chơi.

Chu Nguyên Chương tựa lưng vào ghế ngồi, trầm mặc trong chốc lát, thản nhiên nói:

- Tiêu Phàm, đồ ta đến ngự hoa viên đi, ta có chuyện cần hỏi ngươi.

- Thần tuân chỉ.

Tiêu Phàm đứng dậy, cung kính nâng cánh tay Chu Nguyên Chương, hai quân thân chậm rãi đi ra cửa điện, đi đến hoa viên.

Tiết đầu xuân, trăm hoa đua nở, muôn ánh sắc đỏ hồng chen nhau, hoa viên khoe sắc làm đẹp lòng người.

- Tiêu Phàm, Cẩm Y Vệ chuẩn bị tới đâu rồi?

Bệ hạ, Cẩm Y Vệ đang kiến tạo, những người quan trọng cũng đã đến nhận chức, hôm nay đang bận kiểm tra thân thể của các nhân thủ Cẩm Y Vệ.

Chu Nguyên Chương gật đầu nói:

- Quá chậm, phải tăng tốc lên. Lý Cảnh Long ở chức cao, tập ảm, mà năng lực rất bình thường. Hôm nay sự vụ lớn nhỏ gì trong Cẩm Y Vệ là do người quyết, nhưng nhớ kỹ không được chuyên quyền, xem việc gì cũng nên cùng Lý Cảnh Long giải quyết, trẫm không muốn thấy các đại thần không biết tôn ti trên dưới, ngươi hiểu chưa.

- Thần tuân chỉ.

Quân thân hai người chậm rãi mà đi, bên cạnh là một người rất cao chính là Chu Lệ, phía trước góc không xa, mà xa xa bên kia trên con đường nhỏ hiện đến một thanh âm quen thuộc.

Chu Nguyên Chương cùng Tiêu Phàm nghe vậy không khỏi ngẩn người tiểu sau đó cùng nhìn nhau liếc mắt.

Bên con đường nhỏ trong hoa viên, Chu Đế một mình một người chậm rãi đi ra, nhìn như chuyên tâm thưởng thức hoa.

Ở một lối khác là một người gầy yếu, dáng người cô độc, người này chốc chốc ngửa mặt lên trời, chẳng biết là đang tự nói gì.

Chu Đế tò mò, không khỏi bước đến gần, đến nói cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Lúc này Chu Doãn Văn cũng quay lại, thấy Chu Đế.

Hai người không hẹn mà gặp cùng lộ ra thần sắc phức tạp, trầm mặc một lúc không nói nên lời.

Thật lâu sau, Chu Doãn Văn khuôn mặt tươi cười, vái Chu Đế một cái nói:

- Chắt nhi Doãn Văn, bái kiến tứ hoàng thúc.

Chu Đế lóe ra sự phức tạp.

Nếu hôm nay không có nó, hôm nay Chu Đế hẳn sẽ là đương triều thái tử, ta so với hắn kém chỗ nào? Luận lịch duyệt, luận chiến công, luận thủ đoạn trị quốc an quân, luận uy vọng trong thiên hạ, đứa nhỏ này có gì hơn ta? Vì sao người vô năng như vậy lại ngồi ở ngôi thái tôn chót vót, thừa kế giang sơn Đại Minh, mà Chu Đế ta cũng chỉ là phiên vương, phòng thủ biên cương? Dựa vào cái gì? Vào cái gì chứ?

Mạnh mẽ nhin một cổ oán khí trong lồng ngực, Chu Đế tiến lên, miệng cười mà như không cười, thấy xung quanh không có người, hắn vỗ nhẹ lên vai Doãn Văn, nửa như đùa, nửa như khiêu khích nói:

- Không ngờ chắt nhi có ngày hôm nay.

Không ngờ chắt nhi có ngày hôm nay đúng là có ý nói trẻ con như ngươi mà cũng làm hoàng thái tôn, ông trời bị mù rồi a.

Chu Doãn Văn nghe vậy, trong đầu như nổ tung, không dám nhìn vào Chu Đế, phiên vương không muốn phụng hắn làm chủ, hoặc nói lòng không hề thần phục. Những điều này hắn hiểu được, hắn cũng không nghĩ tới hoàng thúc lại hung hăng đến vậy! Hắn dám cùng hoàng thái tôn nói lời bất kính vậy!

- Ngươi... Ngươi!

Chu Doãn Văn tức giận cực độ, khuôn mặt thanh tú đỏ bừng, cả người run run, không ngừng chỉ tay vào Chu Đế đang cười lạnh, nhưng không nói được lời nào.

Không khí giữa hai người tức khắc lâm vào sự căng co trong im lặng, khiến người khó thở.

Một thanh âm truyền đến mạnh mẽ tách hai người ra, là khuôn mặt già nua tái mét của Chu Nguyên Chương xuất hiện..

Chu Doãn Văn ỳm khuất nhìn vào Chu Nguyên Chương, chớp mắt một dòng nước mắt chảy xuống.

Chu Đệ buông thõng hít một hơi khí lạnh, mặt đầy hào khí hùng hồn kia tức khắc trở nên tái nhợt như tờ giấy. Mồ hôi lạnh từ cái trán toát ra.

- Phụ hoàng.

Chu Nguyên Chương cả người run rẩy không thôi, chòm râu bạc tức giận đến không ngừng run run. Hai mắt hắn che kín tơ máu, một cổ sát khí thô bạo phóng lên cao.

- Nghiệt súc! Nghiệt súc! Thật lớn mật, dám đe dọa tôn nhi.

Nói xong Chu Nguyên Chương tìm xung quanh, thấy cái mũ ô sa trên đầu của Tiêu Phàm liền lấy xuống, định đập Chu Đệ.

Tiêu Phàm chấn động, liền cúi xuống nhặt một hòn đá to bằng nắm tay, gọi to:

- Bệ hạ, chậm đã, dùng cái này.

Dứt lời, động tác Tiêu Phàm nhanh nhẹn đẩy hòn đá tới, cầm cái mũ mình về.

Chu Nguyên Chương tức giận, cũng không quản Tiêu Phàm đưa cái gì, nghe vậy liền chớp lấy hòn đá, ném ra.

- Búp.

Chu Đệ kêu lên một tiếng thảm thiết, tảng đá bay thẳng vào chỗ thái dương của hắn, máu tươi chảy ra. Nhìn thấy máu, Chu Nguyên Chương kinh hãi không dám tin chính mình động thủ sau đó căm tức nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm làm vẻ vô tình, phui bụi trên mũ quan.

Cái mũ ô sa của mình, nếu bị ném loạn là điềm xấu.

(1) Tông quân hành kỳ - Vương Xương Linh

Thanh hải trường vân ám tuyết san,

Cô thành dao vọng ngọc môn quan.

Hoàng sa bắc chiến xuyên kim giáp,

Bất phá lâu lan chung bất hoàn.

Dịch nghĩa Bài hành tông quân

Biển thẳm mây mờ che núi tuyết

Cô thành vọng ải Ngọc Môn xa

Bụi vàng Bắc phạt đầy kim giáp

Chưa phá Lâu lan, biệt xứ nhà !

(Bản dịch của Shiroi)

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Mỹ nhân chốn thâm cung

Chu Nguyên Chương đại nộ long nhan, tức giận đến run cả người, chòm râu trắng như tuyết run bần bật. Đôi mắt sắc bén toát ra sát khí, tựa như những lưỡi dao cạo tới cạo lui trên người Chu Lệ.

- Chu Lệ, ngươi, ngươi sao lại dám bắt kính như vậy! Doãn Văn tuy là chất nhi của ngươi nhưng hẳn chính là quốc quân tương lai của Đại Minh, là quân chủ của ngươi, ngươi đã quên đạo quân thần rồi sao?

Chu Nguyên Chương thở hổn hển lớn tiếng quát.

Trên thái dương của Chu Lệ chảy máu tươi ròng ròng, thần sắc bối rối quỳ xuống, không để ý đến vết thương mà hung hăng đập đầu xuống đất ba cái, run giọng kêu lên:

- Phụ hoàng tha mạng, nhi thần sai rồi. Nhi thần nhiều năm không gặp Thái tôn điện hạ, chỉ là muốn cùng Thái tôn điện hạ nói đùa vài câu, phụ hoàng nhi thần thật sự tuyệt không có ý bất kính a.

Chu Nguyên Chương cả giận nói :

- Ngươi còn dám ngụy biện. Quốc chủ tương lai của Đại Minh quốc là người mà ngươi có thể đùa cợt sao? Người đâu, Cẩm Y thân quân ở đâu?

Chu Doãn Văn bước lên phía trước đỡ lấy Chu Nguyên Chương, nói :

- Hoàng tử phụ chậm đã. Hoàng tử phụ, Yến Vương quả thật là nhất thời chơi đùa cùng Tôn nhi, ngôn ngữ không khỏi quá một chút, mong hoàng tử phụ khai ân, bỏ qua cho Hoàng thúc lần này. Tôn nhi cũng không hề trách, huống chi hẳn lại là thúc thúc của tôn nhi, nếu vì chuyện này mà tôn nhi bị mang danh là giết thúc thúc của mình, thì sau này làm sao còn mặt mũi để đối diện với chư vị hoàng thúc?

Tiêu Phàm nghe xong liền cứng cả người, hai mắt hắn giống như muốn phun lửa. Nếu không có Chu Nguyên Chương cùng Yến Vương ở đây, hẳn thật sự rất muốn tiến lên đánh mạnh lên đầu Chu Doãn Văn, để cho đối phương tỉnh táo lại, cơ hội tốt như vậy mà lại không biết lợi dụng.

Cái này đúng là giang sơn để đổi, bản tính khó dời a.

Chu Nguyên Chương vẫn còn giận dữ quát :

- Doãn Văn, tính tình nhân hậu của ngươi quả là ngu xuẩn, lưu lại một kẻ vong ân phụ nghĩa như vậy, tương lai ắt là mối họa của Đại Minh, hôm nay ta phải giết chết tên nghiệt chủng này.

Tiêu Phàm vừa nghe xong liền thảm than hồng rồi. Lão Chu khá hợp với bản thân hắn, nếu không phải ngoại thần không được nhúng tay vào chuyện của Hoàng gia, hẳn thật sự muốn khuyên lão Chu một câu làm người phải giữ vững nguyên tắc, lập tức xử lý mối họa Yến Vương này.

Ai ngờ Chu Doãn Văn dường như cố tình không hiểu vẫn lắc nhai xin xỏ, một tay còn vòng ra sau lưng âm thầm ra hiệu với Chu Lệ.

Chu Lệ vừa thấy vậy lập tức hiểu ra, vì thế liền hướng Chu Nguyên Chương đập đầu ba cái, run giọng nói:

- Phụ hoàng xin bớt giận, vạn lần đừng để tổn hại long thể. Tất cả đều là lỗi của nhi thần, nhi thần nhận lỗi phụ hoàng cùng thái tôn điện hạ. Nhi thần xin cáo lui đợi khi phụ hoàng bớt giận sẽ đến trước mặt người cùng Thái tôn điện hạ nhận đòn chịu tội.

Nói xong không đợi Chu Nguyên Chương có phản ứng, Chu Lệ chặt vật đứng dậy rồi vội vàng chạy ra ngự hoa viên.

Chu Nguyên Chương thấy vậy khẽ nhíu mày, định mở miệng gọi người bắt lại nhưng không biết sao lại không mở miệng nổi. Mắt thấy Chu Lệ chặt vật chạy ra khỏi ngự hoa viên thì hít sâu một hơi, lúc này thân hình già nua tựa như vô cùng hui quạnh.

- Thôi, chuyện của con cháu thì để bọn con cháu các ngươi lo, cả đời này ta giết không biết bao nhiêu người rồi, cả đời làm việc ác, bây giờ ta mệt rồi, không làm nữa.

Chu Nguyên Chương có vẻ chán nản, chỉ trong nháy mắt dường như đã già đi rất nhiều, khóe mắt nhăn nhoe lộ nỗi niềm của anh hùng khi xế chiều, ảm đạm bi thương.

- Duẩn Văn, theo ta đi lên Võ Anh Điện nói chuyện, Tiêu Phàm...

- Có thần.

- Chờ ngoài điện.

- Thần tuân chỉ.

Chu Lệ lao đảo bước ra khỏi hoàng cung, vừa ra đến Thừa Thiên Môn liền vội lên ngựa, cùng đám thị vệ phóng như bay về biệt viện, chạy như chó nhà có tang khiến những kẻ bán hàng rong trên đường khiếp sợ.

Vào đến biệt viện, Đạo Diễn hòa thượng đang đứng nghênh đón, thấy Chu Lệ trở về với cái trán đầy máu tươi, không khỏi kinh hãi nói:

- Điện hạ, vì sao lại chặt vật như vậy?

Chu Lệ cũng không nói nhiều, ôm lấy tay của Đạo Diễn, vội vã nói:

- Không có thời gian nói nhiều, tiên sinh mau cùng bốn vương quay về Bắc Bình, lúc này không tiện ở lại kinh sư, nếu trì hoãn chỉ sợ sẽ mất mạng.

Về mặt Đạo Diễn ngưng trọng, giặt tay khỏi tay của Chu Lệ, cao giọng nói:

- Điện hạ bình tĩnh, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Không phải điện hạ vào cung diện thánh sao? Lý do gì mà suýt bị mất mạng?

Chu Lệ hồi hận, thở dài sau đó đem chuyện hôm nay tỉ mỉ kể lại một lần.

Đạo Diễn nghe xong liền giậm chân tức giận nói:

- Điện hạ, người thật hồ đồ a, hoàng cung là nơi thế nào, làm sao có thể nói chuyện càn rỡ như vậy, người làm việc liêu lĩnh như thế thì sao có thể làm được đại sự. Tiền đồ của người thế là bị hủy hết rồi!

Đạo Diễn hòa thượng là đệ nhất mưu sĩ dưới trướng Chu Lệ, hẳn có thể coi là bằng hữu của Chu Lệ, vì thế cũng không cần nề mặt đối phương mà nói thẳng.

Chu Lệ nghe vậy, trên mặt lúc trắng lúc xanh đầy vẻ xấu hổ.

- Tiên sinh mắng rất đúng, bốn vương a...

- Bốn vương hôm nay vừa nhìn thấy tên tiểu tử vô đức vô năng kia, trong lòng liền dâng lên oán khí, chỉ cảm thấy nhân sinh trên đời thật không có công bằng. Rõ ràng đều là Hoàng tử thân vương, vì cái gì mà bốn vương quanh năm suốt tháng phải trấn thủ biên cương, chinh chiến nơi sa trường, tìm đường sống trong chỗ chết. Bao năm qua, ta lập được vô số công lao, không ngờ phụ hoàng lại chỉ để bốn vương làm một Phiên Vương, mà tên tiểu tử kia không cần phải làm gì, liền được thừa kế giang sơn Đại Minh, ta đường đường là thúc thúc của hắn, lập vô số công trạng mà lại còn phải cung phụng làm việc cho hắn, như vậy chẳng phải lão thiên quá bất công với ta sao.

Đạo Diễn nhìn Chu Lệ tức giận đến nhăn mặt nhăn mày, nhẹ nhàng nói:

- Thiên lão vốn bất công vô tình, đến lúc này điện hạ mà vẫn còn chưa nhận ra sao? Nhưng như vậy thì đã sao, chúng ta không phục thì sẽ thử thay đổi mệnh trời, cùng lão thiên đấu một trận. Nhưng người dám đối đầu với lão thiên phải là người có dũng khí, cơ trí hơn người, thực lực mạnh mẽ. Quan trọng nhất là phải luôn biết giữ bình tĩnh, còn điện hạ, người hôm nay đã làm một chuyện ngu xuẩn, vô cùng ngu xuẩn.

Chu Lệ nắm chặt bàn tay, hung hăng đấm một quyền xuống cột đá bên hành lang, ánh mắt lộ hung quang, lạnh lùng nói:

- Làm thì làm, còn có chuyện gì mà bốn vương không dám nữa chứ. Thừa dịp Cẩm Y Vệ còn chưa đến bắt người, tiên sinh mau cùng ta rời khỏi kinh sư quay về, khi về được Bắc Bình thì cũng về thiên hạ của bốn vương, lúc đó còn phải sợ ai nữa? Chúng ta một là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, hừ lúc đó sẽ nam hạ, đoạt lấy giang sơn Đại Minh.

Ngữ khí của Đạo Diễn chợt trở nên băng lãnh

- Điện hạ, người xác định muốn chiến một trận cùng phụ hoàng của người sao?

- Ta...

- Ngài thật sự có thể chỉ huy cuộc chiến nam hạ này sao? Quân đội của ngài có đủ lương thảo sao? Sĩ khí đủ sao? Có dũng khí để cùng thiện binh của triều đình chiến một trận sao? Người có thể khống chế hết thảy đám quan lại ở phía nam sao? Hơn nữa với danh nghĩa phản bội phụ thân, người trong thiên hạ sẽ nghĩ thế nào về ngài, nhân tâm sẽ hướng về ai? Quan trọng nhất là... Chi xét đơn giản về binh gia, ngài có thể đánh thắng được Hồng Vũ Hoàng đế cả đời thân chinh chiến sa trường sao? Thiên thời địa lợi nhân hòa, người chiếm được điểm nào?

Từng câu từng câu của Đạo Diễn vô cùng sắc bén, khiến cho sắc mặt của Chu Lệ tái mét, cả người toát mồ hôi lạnh, thân hình khô ngô tương như lung lay sắp đổ. Hắn nắm chặt bàn tay, giống như một con thú cùng đường gắt gao nhìn chăm chăm vào Đạo Diễn, găm nhẹ nói

- Chẳng lẽ chúng ta phải ngồi đây chờ phụ hoàng đến giết chết sao? Chu Lệ ta một đời anh hùng, không thể chết uất ức như vậy được.

Thần sắc Đạo Diễn lạnh lùng, nhẹ nhàng xoa xoa huyệt Thái Dương, cẩn thận suy nghĩ rồi thỉnh thoảng hỏi:

- Điện hạ vừa nói, người thoát được khỏi ngư hoa viên là nhờ hoàng thái tôn đã ngầm ra hiệu?

- Đúng vậy.

Trong ánh mắt Đạo Diễn lộ chút thoải mái, thần nhiên nói:

- Nếu như vậy thì điện hạ cứ yên tâm, tính mạng của người nhất định sẽ giữ được, Hoàng Thái Tôn nhất định sẽ nói tốt cho người trước mặt bệ hạ.

Chu Lệ lộ vẻ nghi hoặc, nói:

- Thật vậy sao? Việc này chẳng thể đùa được, tiên sinh dựa vào cái gì có thể khẳng định như vậy?

Đạo Diễn hít dài một hơi, nói:

- Hoàng thái tôn cuối cùng vẫn mềm lòng! Điện hạ, đối thủ này của người quá yếu, đây cũng là một cơ hội trời cho. Người nhất định phải nắm lấy, bệ hạ đã già yếu. Điện hạ chỉ cần đợi thêm vài năm nữa khi bệ hạ quy thiên, Hoàng thái tôn kế vị lúc đó chủ nhược thần cường, thiên hạ này chẳng phải tùy ý để điện hạ tung hoành sao.

Tâm tình Chu Lệ vẫn có điểm không yên nhưng đành gạt đầu.

- Vậy hiện tại bốn vương cần phải làm gì?

Đạo Diễn lắc đầu cười nói

- Ngài không cần phải làm gì cả, hai ngày sau người cứ làm đúng như những gì mình đã nói, vào cung chịu tội trước mặt Hoàng Thượng, khi đó Hoàng Thượng hẳn là đã nguôi giận rồi, chắc chắn sẽ không hạ lệnh giết người, hơn phân nửa sẽ là mắng mỏ vài câu rồi bỏ qua.

Chu Lệ vốn rất tin tưởng vào Đạo Diễn, nghe xong liền thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này Đạo Diễn có điểm hiếu kỳ nói.

- Vết thương trên trán của điện hạ do đâu mà ra? Nếu là bệ hạ nhất thời giận dữ xuất thủ thì có thể hiểu, nhưng lão dùng cái gì để đánh?

Nhắc tới việc này, Chu Lệ không nhịn được nghiêng răng xụ mặt nói:

- Phụ hoàng dùng tảng đá để đập.

- Tảng đá? Bệ hạ lấy đâu ra đá?

- Tiêu Phàm đưa cho hần.

Đạo Diễn tròn tròn hai mắt, nửa ngày mới nói ra lời:

- Tên này chẳng những tham tài mà còn vô cùng đê tiện, tuyệt đối là một kẻ không đơn giản, điện hạ người sau này nhất định phải đề phòng hần.

Chu Lệ nghiêng răng nghiêng lợi nói :

- Bốn vương thế phải băm xác hần ra, đau chết bốn vương a.

Tiêu Phàm đứng ở bên ngoài Võ Anh điện, chờ đợi thật là buồn chán, không biết tổ tôn hai người còn định nói chuyện với nhau đến bao giờ nữa.

Chuyện phát sinh hôm nay là cơ hội rất tốt, đã khiến Chu Lệ không thể khống chế được lòng đố kỵ mà lộ ra cái đuôi hồ ly, vừa đúng lúc bị Chu Nguyên Chương trông thấy. Đây chính là thiên ý, chỉ hy vọng Chu Nguyên Chương có thể nghi ngờ Chu Lệ, khiến cho lão không còn nghĩ vị phiên vương này trung thành, giúp lão nghĩ lại rằng giang sơn để lại cho hậu tôn không hề vững chắc như lão tưởng, từ phía ẩn ngầm tai họa.

Nếu lão Chu suy nghĩ cẩn thận như vậy, sẽ thu thập Phiên Vương thì thật tốt, đỡ mối họa cho Chu Duẩn Văn sau này.

Hành động của Chu Lệ cũng nhắc nhở Tiêu Phàm một chuyện, mới rồi đối phương ở trong ngự hoa viên, vốn tưởng quý thần không hay mà dám nói những lời bất kính với Chu Duẩn Văn, không ngờ lại bị Chu Nguyên Chương chứng kiến.

Thánh nhân có câu vô cùng chính xác : Bất khi ám thất (1). Tiêu Phàm thầm nghĩ, nếu muốn làm chính nhân quân tử thì tốt nhất đừng làm chuyện lén lút. Bản thân vẫn nghĩ thần không biết quỷ không hay nhưng chỉ sợ trong mắt người khác không phải bí mật gì cả.

Trong khi hần đang mãi nghĩ ngợi thì từ bên hành lang, một thân ảnh xinh đẹp tựa như lăng ba tiên tử nhẹ nhàng đi tới, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy một mùi hương như lan như quế thanh nhã thoát tục thoảng qua.

Tiêu Phàm lấy lại tinh thần nhìn qua mỹ nhân kia, chỉ thấy nàng một thân cung trang màu tím nhạt, tóc búi thành vòng, biểu hiện là khuê nữ chưa được gả cho người, sau búi tóc cắm một cây trâm nghiêng nghiêng, thân hình lắc lư khẽ rung động lộ ra khuôn mặt tuyệt thế nờn nà, mắt hạnh trong sáng hương điểm loá mắt, môi đỏ răng trắng như ngọc, toàn thân tỏa ra khí chất dịu dàng tao nhã.

Tiêu Phàm nhìn thẳng, không ngờ cung nữ trong hoàng cung lại đẹp như vậy! Khó trách lão Chu lại vô cùng hứng thú, nếu đó là hần có cơ hội ở cùng với nhiều mỹ nhân như vậy, chỉ sợ còn sinh nhiều tôn tử hơn cả lão a!

Làm Hoàng Đế thật tốt a, nói thật hần hiện tại có điểm xót xa.

Mỹ nhân đi đến trước mặt Tiêu Phàm thì liếc nhìn hắn, ánh mắt trong suốt dịu dàng mang theo vài phần tò mò, chỉ liếc mắt qua liền dời đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tức thì liền ửng đỏ.

Sau đó nàng không nhìn được ngẩng đầu sợ hãi nhìn xung quanh, ngoại trừ Tiêu Phàm ra thì không phát hiện thấy người khác. Mỹ nhân không khỏi có chút bối rối cùng thất vọng, thấp giọng lầm bầm:

- Kỳ lạ, Khánh công công không có ở đây sao?

Tiêu Phàm biết Khánh công công nàng đang nhắc là ai, là thái giám vẫn luôn bên cạnh Chu Nguyên Chương, Thái Đồng.

Xem ra nàng chắc là cung nữ nội cung. Thật kỳ quái, trong phạm vi của Võ Anh Điện, ngày thường khi Chu Nguyên Chương triệu kiến thì đại thần võ tướng đều ở đây, Tiêu Phàm cũng ra vào chỗ này vài lần nhưng ngoài thái giám thì hắn chưa hề nhìn thấy có cung nữ chạy đến.

Tiêu Phàm ho khụ khụ hai tiếng, sau đó chỉ vào mũi mình, nghiêm trang nói:

- Vị cung nữ mũi mũi, ngươi không thấy trước mặt mình có người đang đứng sao, nếu ngươi có vấn đề gì thì có thể hỏi, tỷ như ngươi có thể hỏi ta Khánh công công có ở đây hay không.

Mỹ nhân nghe vậy hoảng sợ, giống như là nghe thấy tượng mờ mờ, giật mình chu cái miệng nhỏ nhắn ra nhìn vào Tiêu Phàm, sau đó đôi mắt đẹp nheo nheo lại dần dần biến thành hai vầng trăng lưỡi liềm.

- Ngươi cảm thấy ta là cung nữ sao?

Tiêu Phàm gật đầu, thầm nghĩ ngươi không phải là cung nữ thì là công chúa sao?

Bất quá không trách được, hắn nào có biết cung nữ hình dạng ra sao, ăn mặc thế nào. Nữ nhân trong hoàng cung không phải cung nữ thì là cái gì?

Mỹ nhân thấy Tiêu Phàm có vẻ đứng đắn, trong mắt liền hiện lên tiểu ý, khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ bừng, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, cười hai tiếng nói:

- Được rồi, ta hỏi ngươi, Khánh công công có ở đây hay không?

- Không có, không phải ngươi cũng không thấy sao?

Tiêu Phàm trả lời vô cùng kiên quyết.

Mỹ nhân vừa cười, sau đó chỉ vào trong điện dịu dàng nói:

- Ta có thể vào trong không?

Tiêu Phàm lắc đầu:

- Ngươi không thể đi vào, bệ hạ cùng Hoàng thái tôn đang nói chuyện, ngươi có chuyện thì có thể nói với ta.

Mỹ nhân nhìn vào quan bào ngũ phẩm hắn đang mặc, chần chừ nói:

- Ngươi ở đây sao?

Tiêu Phàm cười gật đầu:

- Ta quả thật đang ở đây.

- Vậy ngươi là thái giám?

Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Phàm biến sắc tức thời, tâm tình có điểm bi phẫn.

- Ngươi chưa gặp qua thái giám anh tuấn như vậy sao? Về mặt Tiêu Phàm nghiêm túc hỏi.

Mỹ nhân cười duyên dáng, khuôn mặt xinh đẹp thêm đỏ bừng, cúi đầu ngượng ngùng, thoáng lộ chút bối rối nói:

- Ta..., một khi bệ hạ bận thì ta đi về trước.

Dứt lời nàng quay đầu vội quay lại, nam nữ thời đại này không hẳn quá nghiêm khắc nhưng trong hậu cung quy củ nghiêm, cung nữ nói chuyện cùng nam nhân lạ lẫm thì không phải chuyện tốt.

Tiêu Phàm thấy vẻ bối rối của nàng, liền nổi lên ý định trêu đùa, liền cười nói:

- Mỹ nữ, sau này liên lạc ra sao.

Ách! Mỹ nhân đang đi thì bị câu nói của hắc dọa cho sợ hãi, tự như thiếu nữ đêm khuya gặp phải lưu manh, nàng cảm thấy hoảng hốt khiến cước bộ liên loạn, bỗng trượt chân một cái khiến thân thể mềm mại ngã về phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng ngây người, không ngờ nổi sự tình nên nhất thời không kịp đỡ nàng.

Thân hình mỹ nhân chói với, hai bàn tay nhỏ nhắn vung loạn lên, như người chết đuối cố với lấy cái gì để bám, đột nhiên ngọc thủ của nàng chạm phải một vật không dài không ngắn, vừa mềm lại cứng rắn, mỹ nhân dưới tình huống cấp bách cũng không quan tâm đó là vật gì, liền ra sức tóm chặt, vì vậy thân thể mềm mại mà không bị ngã xuống, nhưng cùng lúc là một âm thanh thống khổ kèm theo chút thoải mái của nam nhân vang lên.

Mỹ nhân kinh hồn vừa định đứng lên, ngọc thủ vẫn còn nắm chặt lấy vật kia, thấp giọng nói :

- Đa tạ công tử đã giúp đỡ.

sắc mặt Tiêu Phàm tái mét dần dần chuyển thành đỏ bừng, mồ hôi chảy đầy đầu, cổ sức rít qua kẽ răng:

- Không cần cảm tạ, mau... mau buông... nó ra.

Mỹ nhân ngẩn người, ánh mắt liền hướng xuống thì khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

- Hiện tại ngươi đã tin ta không phải là thái giám chưa? Tiêu Phàm đầu đầy mồ hôi, khó khăn chỉ chỉ bàn tay của mỹ nhân, nói:

- Nếu ta là thái giám thì hôm nay ngươi đã ngã răng rơi đầy đất a.

Mỹ nhân giống như bị dọa cho cứng đờ, cả đầu trống rỗng, bất động không nói nhìn chằm chằm vào ngọc thủ của mình và vật mà tay nàng đang nắm.

- Vị cô nương này, ta không phải là người tùy tiện, cho phép ngươi được nắm một canh giờ, nếu sau đó còn không buông tay ta sẽ hô hoán người tới bắt lưu manh.

Chú giải: (1) Trích từ Thái Thượng Cảm Ứng Thiên

Bất lý tà kính. Bất khi ám thất. (Không theo tà đạo. Không khinh nhà tối)

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tổ tôn mật đàm

Chu Nguyên Chương khôi phục lại vẻ thông dong, tựa đầu vào ghế hai mắt nhắm hờ lại tựa như lão hồ đang nghỉ ngơi, dường như đã hoàn toàn quên mất sự tình vừa phát sinh ở Ngự Hoa Viên, từ nét mặt già nua không nhìn ra chút nào biểu cảm.

Chu Duẩn Văn ngồi ở bên cạnh lão, thần sắc có vẻ vô cùng khẩn trương.

Chuyện hôm nay ở Ngự Hoa Viên cho hắn một cơ hội vô cùng tuyệt vời, lúc này đúng là một cơ hội tuyệt hảo để hắn đem những đau khổ nén sâu trong lòng nói cho tổ phụ biết.

- Hoàng tổ phụ.

Chu Duẩn Văn mang theo vài phần sợ hãi mở miệng.

Sách lược về Phiên vương là do hoàng tổ phụ ban ra sau khi lập quốc, lão luôn coi nó như một thành tích tốt nhất, thỉnh thoảng vẫn lấy khoe khoang với đám đại thần.

Mà lúc này điều Chu Duẩn Văn muốn nói lại là bỏ đi sách lược đi, hắn không thể tưởng tượng được sau khi nghe những lời này thì Hoàng tổ phụ sẽ tức giận như thế nào, đúng là quá phạm húy, rõ ràng là nghịch vầy của rồng, chỉ sợ dưới con giận dữ, không chừng Hoàng tổ phụ sẽ đem địa vị Hoàng thái tôn này của hắn phế đi.

Lão Chu tính tình hi nộ vô thường, thường rất hay giết chóc đối với đám hoạn quan, đại thần thậm chí phi tàn cung nữ, thủ đoạn càng lúc càng máu tanh tàn bạo, Chu Duẩn Văn là tôn nhi của lão, Chu Nguyên Chương từ trước đến nay là đứa cháu lão vô cùng yêu quý cưng chiều. Nhưng hắn lại sắp sửa đưa ra ý kiến phản đối quốc sách của lão. Vậy lão còn có thể bình tĩnh thông dong?

Nhưng tình thế lúc này đã như tên lạp trên dây cung, nếu hôm nay không nói thì không còn cơ hội thích hợp như vậy, lúc này lời nói của Tiêu Phàm lại

quanh quần trong tay hắn “Điện hạ, người là quốc quân tương lai của Đại Minh, chẳng lẽ không có dũng khí nói ra sự thật với tổ phụ? Nếu người yếu đuối như vậy thì thử hỏi trong mắt các thúc thúc người có mấy phần giá trị chứ? Quân nhược thần cường, nếu điều này xảy ra thì sẽ làm sao? Quân nếu không kém thì thần sao dám cường? nếu người yếu đuối thì đã cấp cho các thúc thúc của người một cơ hội tuyệt hảo.”

Chu Duẩn Văn gất gao cắn chặt răng, gân xanh lộ ra trên trán, hô hấp trở nên dồn dập, trên mặt hiện vẻ kiên quyết.

Ngay cả lời thật cũng không dám nói thì không có tư cách là nam nhân, như vậy thì còn làm được Hoàng thái tôn sao? Sau này còn có thể thống trị hàng nghìn hạ thần dân? Chẳng lẽ Chu Duẩn Văn ta lại yếu đuối như vậy? chẳng phải Tiêu Phàm vẫn đang ở bên ngoài điện nhìn ta? đã vậy hôm nay ta quyết tâm làm một nam nhân đại trượng phu.

Chu Duẩn Văn đắm chìm trong suy nghĩ, không biết rằng ánh mắt của Chu Nguyên Chương đã mờ từ khi nào, ánh mắt lộ ra hào quang cơ trí. Lão không lên tiếng, hô hấp không thay đổi. Cứ như vậy ngồi trên ghế lẳng lẳng nhìn vào Chu Duẩn Văn, tựa như một con mồi ung đang đứng tại tổ nhìn tiểu ung non nớt đang vụng về tập bay, chờ để xem nó học cách sinh tồn, học cách bay cao.

Chung quy tôn nhi cũng đã lớn, ánh mắt Chu Nguyên Chương trở nên phức tạp, có chờ mong có vui sướng, nhưng nhiều nhất vẫn là tình thương của tổ phụ dành cho tôn nhi.

Rốt cục Chu Duẩn Văn kiên quyết mở miệng nói.

- Hoàng tổ phụ. Tôn nhi muốn hỏi ngày một chút. Ngài có cách nhìn thế nào với cử chỉ của hoàng thúc hôm nay? Chu Duẩn Văn không dám trực tiếp hỏi vào đề tài chính.

Chu Nguyên Chương chậm rãi thở ra một hơi, nét mặt già nua cứng nhắc lộ ra nụ cười nhàn nhạt, từ lúc Chu Lệ nói ra những lời bất kính kia, trong lòng Chu Nguyên Chương đã tự hỏi. Không biết tôn nhi yếu đuối sợ phiền phức có dũng khí để nhắc lại trước mặt lão không, lúc này nghe lời lẽ uyển chuyển của hắn, dù thiếu mất chút dũng khí nhưng Chu Nguyên Chương đã rất vừa lòng, một nam nhân có thể chiến thắng được nỗi sợ hãi của bản thân thì còn chuyện gì không thể làm được?

- Duẩn Văn, trước mặt tổ phụ người không cần nói bóng nói gió, sao không nói thẳng ra.

Ngữ khí Chu Nguyên Chương đầy vẻ cổ vũ

Chu Duẩn Văn ngẩng đầu nhìn Chu Nguyên Chương, thấy trên mặt lão không lộ ra chút hi vọng thì cắn chặt răng quỳ xuống, nghiêm giọng nói “Hoàng tổ phụ, hôm nay cho dù phải chết thì Tôn nhi cũng phải can gián. Phiền vương chi sách có lợi có cả hại, nhưng theo Tôn nhi cân nhắc thì chỉ sợ sau này hại nhiều hơn lợi, tôn nhi cho rằng nên bỏ nó đi.”

Chu Duẩn Văn nói xong liền im lặng, trong phòng cũng không có một tiếng động.

Đợi cả nửa ngày, không thấy long nhan đại nộ, Chu Duẩn Văn cẩn thận nhìn lên Chu Nguyên Chương. Chỉ thấy lão Chu mỉm cười, ôn hòa từ ái nhìn hắn, mắt thấy ánh mắt kiên quyết nhưng lại có vài phần lo sợ của tôn nhi, rốt cục Chu Nguyên Chương nhịn không được bật cười ha ha.

- Ngốc tử, chẳng lẽ tổ phụ đáng sợ vậy sao? Tổ phụ tuy giết không ít người nhưng trước nay đều vô cùng yêu thương người, chỉ nói hai câu mà thôi, cần gì phải sợ như vậy?

Tức thì trong lòng Chu Duẩn Văn vô cùng xúc động, hốc mắt ướt át:

- Hoàng tổ phụ, người hù chết tôn nhi.

Chu Nguyên Chương duỗi tay vỗ đầu hắn, giọng ấm áp nói:

- Qua một cửa này rồi, con đường tương lai của người sẽ vô cùng bằng phẳng, trong thiên hạ không còn chuyện gì có thể làm khó được người, Tôn nhi người phải nhớ kỹ. Người là hoàng đế Đại Minh, thần dân trong thiên hạ này sẽ quỳ lạy trước mặt người, trên đời không ai có thể khiến người sợ hãi, một quan viên nếu có tâm sợ hãi thì còn dùng được, nếu một hoàng đế mà lại như vậy thì không thể là một hoàng đế tốt, hiểu chưa?

Chu Duẩn Văn mạnh mẽ gạt đầu.

Chu Nguyên Chương rút tay lại rồi tựa lưng vào ghế, thần nhiên nói:

- Đối với lợi hại của phiền vương chi sách, ta nghĩ chúng ta nên thống nhất một cách nhìn. Người nói đi.

- Vâng, Hoàng tổ phụ. Cái lợi của Phiền vương chi sách, là lấy người trong hoàng thất để phòng thủ khắp nơi trong thiên hạ, có thể khiến cho thiên hạ không loạn, biên cương không lo, mọi quyền hành đều nằm trong tay Hoàng thất. Đảm bảo cho giang sơn Đại Minh vĩnh viễn sẽ mang họ Chu, không cần lo lắng các triều đại khác soán ngôi đoạt vị, ví như Đường cao tổ Lý Uyên khởi binh chống nhà Tùy ở Thái Nguyên, Tống thái tổ Triệu Khuông Dã cũng do cầm nắm binh quyền trong tay, sau đó liền tạo phản đoạt lấy thiên hạ trong tay nhà Hậu Chu, vì thế nếu dùng phiền vương chi sách thì tất cả quyền lực sẽ do hoàng thất nắm giữ, tránh rơi vào tay người ngoài, có thể đảm bảo tương lai họ Chu ta, ngăn chặn chuyện có người âm mưu soán ngôi.

Chu Nguyên Chương khẽ gật đầu. Dùng phiền vương chi sách, quả thật lão có nghĩ như vậy:

- Như vậy điều hại của phiền vương chi sách là gì?”

Chu Doãn Văn dừng một chút, ngữ khí đột nhiên trở nên sầu lo:

- Bình quyền đều nằm trong tay các thúc thúc, nếu bọn họ vì tôn nhi mà bảo vệ biên cương, chống lại kẻ thù bên ngoài thì không nói, nhưng nếu các thúc thúc lại dùng bình quyền để đối phó với tôn nhi, không chịu coi tôn nhi là chủ, như vậy tôn nhi biết phải đối phó thế nào?

Chu Nguyên Chương nghe vậy mí mắt liền giật giật vài cái. Lão vốn nghĩ đám người hoàng thất luôn trung thành. Nhưng chuyện Chu Lệ bất kính với Chu Doãn Văn hôm nay khiến cho lão như bị tát một cái thật mạnh lên mặt.

Bọn họ thật sự trung thành sao? Hiện tại lão không dám khẳng định. Hoài nghi cùng nghi kỵ giống như giọt mực rơi lên tờ giấy trắng, càng lúc càng thấm, lan rộng ra.

Từ việc Chu Lệ bất kính với Chu Doãn Văn đã khiến cho trong lòng Chu Nguyên Chương dao động. Lão đột nhiên cảm thấy, phải bao năm cố gắng trả giá vô số để có thể lưu lại được một giang sơn vững chắc cho con cháu sau này. Nhưng không ngờ lúc này nhìn lại mới thấy giang sơn tưởng như không gì phá nổi đang ngầm chứa rất nhiều nguy cơ, mà nguy cơ này lại do lão tạo ra.

Chẳng lẽ sau khi lão chết, thảm kịch Huyền Vũ môn sẽ lại tái tiếp diễn trên người con cháu mao?

Cốt nhục tương tàn, chuyện này Chu Nguyên Chương sao có thể chịu nổi. Lão hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nhìn Chu Doãn Văn.

- Nếu các thúc thúc không muốn xem ngươi là chủ, vậy ngươi sẽ làm thế nào?

Chu Doãn Văn tựa hồ đã sớm có đáp vấn đề này án, thản nhiên đáp:

- Nếu như vậy, một sẽ lấy đức để thu lấy nhân tâm, thứ hai lấy lễ bó buộc, thứ ba cắt giảm đất phong, thứ tư đẩy đi nơi khác.

Chu Nguyên Chương nghe vậy, đột nhiên nói:

- Nếu bốn việc này đều làm mà các thúc thúc của ngươi vẫn muốn tạo phản, vậy ngươi sẽ làm gì?"

Chu Doãn Văn nhìn thẳng vào mắt Chu Nguyên Chương, ánh mắt hiện lên vẻ kiên nghị, nói:

- Nếu tôn nhi đã khuyên can mà không được, bọn họ vẫn kiên quyết tạo phản thì lúc đó tôn nhi cũng chỉ còn cách đem quân đi tiêu diệt."

Chu Nguyên Chương nghe xong thì một lúc lâu không nói gì, đôi mắt khẽ nhắm, ngón tay già nua khe khẽ gõ lên long án, tựa hồ đang suy nghĩ về đối sách của Chu Doãn Văn.

Rất lâu sau lão mở mắt nói:

- Máy cách này cũng không sai, như vậy lễ nghĩa ngươi đều có, một khi các thúc thúc của ngươi dám đẩy binh làm phản thì chắc chắn sẽ bị nhân tâm phản đối, mấy chuyện này đều là do ngươi nghĩ ra sao?"

Chu Doãn Văn ngẩn người, sắc mặt đỏ ửng lác lác đầu.

Chu Nguyên Chương nhìn sắc mặt đỏ bừng của hắn, tức khắc liền hiểu ra:

- Là do Hoàng Tử Trùng hay là Tiêu Phàm nghĩ ra?

- Là Tiêu Phàm. Chu Doãn Văn có điểm ngượng ngừng nói.

- Tiêu Phàm. Thần sắc Chu Nguyên Chương bất định, ngón tay lại nhẹ nhàng gõ lên long án, thì thào lầm bầm:

- Chỉ là một chủ quán mà lại có thể nắm chắc thời thế đến như vậy, đúng là trước kia đã xem nhẹ hắn."

Chu Doãn Văn đi ra khỏi Võ An điện thì thần thái liền trở nên nhẹ nhàng, hắn cảm thấy mọi buồn phiền trong lòng giảm đi rất nhiều, với Hoàng tử phụ hắn luôn có một sự sùng bái mù quáng, cảm thấy bất luận chuyện gì tới tay Hoàng tử phụ đều có thể giải quyết nhanh chóng, dễ dàng, kể cả phiên vương chi sách cũng vậy.

Ra khỏi điện, ánh nắng bên ngoài phản chiếu khiến hắn nheo mắt, khi mở ra đã thấy Tiêu Phàm đang đứng cùng một nữ tử. Cả hai đang trợn mắt há mồm đứng như trời trồng, bất luận là về mặt hay động tác đều giữ nguyên không nhúc nhích, tựa như hai pho tượng được đặt ở đó.

Chu Doãn Văn thấy Tiêu Phàm thì vẻ mặt liền giãn ra, nở nụ cười đi đến nói:

- Tiêu Phàm, ngươi vào đi, Hoàng tử phụ tuyên ngươi vào. Các ngươi, các ngươi đang làm cái gì?

Đôi mắt Chu Doãn Văn chút nữa thì lồi ra, rõ ràng là giữa ban ngày ban mặt, Tiêu Phàm bị một nữ tử nắm lấy cái đó, hơn nữa lại cầm rất chặt, rất lâu.

Sau khi Chu Doãn Văn sợ hãi kêu lên, hai người như hai bức tượng được làm phép sống lại, tức thì như hai khối nam châm âm dương khác chiều bật

văng ra, nữ tử kia thì vừa then vừa giận, mặt đỏ bừng mà Tiêu Phàm lại không hề bận tâm chút nào, hai tay của hắn còn đang bận xoa nắn hạ thân, về mặt vô cùng sàu khổ, nghe rằng trợn mắt tựa hồ vô cùng đau đớn.

Chu Doãn Văn nhìn Tiêu Phàm thì thiếu chút phá lên cười, Tiêu Phàm này thật là mặt dày a, giữa nơi công khai như vậy lại bị nữ tử bắt được lỗi nhĩ. May mắn là không có ai thấy, bằng không chỉ sợ thể diện của hắn mất hết từ đây. Nghĩ tới đây Chu Doãn Văn cũng tò tò muốn xem nữ tử nào mà gan lớn đến như vậy, giữa thanh thiên bạch nhật tóm lấy lỗi nhĩ của Tiêu Phàm, vừa xoay người nhìn thì Chu Doãn Văn thiếu chút nữa ngất đi.

- Hoàng tỷ? Chu Doãn Văn trợn tròn hai mắt, hàm dưới tựa như sắp rơi xuống đất.

- Hoàng tỷ? Nghe thấy Chu Doãn Văn xưng hô với nữ tử kia, Tiêu Phàm cũng thất kinh kêu lên.

- Ta không phải hoàng tỷ của ngươi, kêu cái gì mà kêu.

Hai người nói chuyện khiến nữ tử vô cùng xấu hổ cùng giận dữ, dù chưa trải chuyện đời nhưng nàng đã biết được thứ mà mình vừa nắm trong tay là gì, hơn nữa lại còn để cho Chu Doãn Văn nhìn thấy.

Chu Doãn Văn dùng ánh mắt hồ nghi liếc qua liếc lại hai người, rốt cục vị hoàng tỷ đáng thương không chịu được ánh mắt mập mờ của hắn, ngón tay run run chỉ về phía Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn, ngữ khí tựa hồ sắp khóc: -Ngươi, các ngươi...

Tiêu Phàm vội chạy ra sau, bộ dạng tỏ ra rất vô tội.

Chu Doãn Văn thấy bộ dáng tức giận đan xen xấu hổ của hoàng tỷ, ánh mắt liền tỏ vẻ thần bí, khẽ nói:

- Hoàng tỷ yên tâm, có đánh chết ta cũng không nói a.

Nghe câu giấu đầu hở đuôi này của Chu Doãn Văn, nữ tử cảm thấy sự tình chưa có gì giữa nàng và Tiêu Phàm đã trở nên lớn chuyện.

Nước mắt của nàng không nhịn được lăn xuống, sau đó trừng mắt nhìn Tiêu Phàm một cái, bặm mặt vừa khóc vừa chạy đi.

Chu Doãn Văn không đuổi theo nàng, mà thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm Tiêu Phàm.

Thần sắc Tiêu Phàm trấn định, mặt không đổi sắc nói:

- Ta biết động tác của lệnh tỷ vừa rồi khiến cho ngươi hiểu lầm, để ta giải thích.

Chu Doãn Văn cười cười, nói:

- Được, ngươi giải thích đi, ta ở đây nghe.

- Quốc sự cao hơn hết thảy, Hoàng thượng còn đang ở bên trong chờ ta.

- Đứng lại, ngươi lại muốn trốn, giải quyết cho tốt một lần a, vì sao hoàng tỷ của ta lại làm thế? Vì sao mà xảy ra chuyện đó?

- Việc nhỏ như vậy mà cũng làm toáng lên, hoàng tỷ của ngươi không cần thận ngã xuống, ngươi biết đấy người khi ngã thì thường với tay cổ tóm lấy một vật gì để giữ, kết quả là nàng tóm được lỗi nhĩ của ta.

Về mặt Tiêu Phàm thiệt thòi.

Chu Doãn Văn hừ hừ:

- Thật như vậy sao? Ngươi nghĩ là ta sẽ tin chuyện ngươi vừa nói sao?

- Không tin?

- Mau mau nói thật đi, đừng có lừa ta.

- Được rồi, ta nói thật, sự thật là thế này. Vừa rồi ta mót thế muốn tiểu trước cửa đại điện, là Hoàng tỷ của ngươi vừa hay chạy tới, thấy hành động của ta quá bất nhã, kết quả liền cảm phiền không cho phép ta phóng uế bừa bãi.”

Chu Doãn Văn giật mình:

- Thì ra là như vậy.

Lúc này lại đến lượt Tiêu Phàm trợn tròn mắt:

- Ngươi tin?

Chu Doãn Văn bĩu môi, lên mặt nói:

- Tất nhiên là không, tên gia hỏa nguoi không bao giờ nói thật, đợi ta tìm hoàng tử, nếu nguoi phi lễ với nàng thì ta nhất định sẽ không tha cho nguoi.
- Tiểu thái tôn điện hạ, nguoi đã thấy rất rõ ràng a, trên thực tế ta bị nàng phi lễ.
- Hừ, dù sao ta cũng không tin hoàng tử có thể làm ra sự tình này.
- Đúng rồi, nguoi gọi nàng là hoàng tử? rốt cục là vị tử nào của nguoi vậy?

Ánh mắt Chu Doãn Văn lộ ra dị sắc, khoan thai nói:

- Nàng là thân tử của ta, được phong là Giang Đô quận chúa, bất quá nguoi cho dù có ý với nàng cũng đã muộn rồi, nàng đã sớm được hứa gả cho Hưng Hầu Cảnh Cảnh Ma, bởi vì phụ hoàng ta qua đời sớm nên nàng giữ trọn đạo hiếu, chịu tang ba năm mới được gả đi. Hiện tại tang cử đã qua, thì chỉ sợ Hoàng tổ phụ đã muốn động tâm về việc này.”

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút nói:

- Nàng là lần đầu tiên nắm, ta là lần đầu tiên bị sờ, hai người đều mất đi cái quý giá nhất, vậy ai nên đền cho ai?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Cẩm Y phát uy

Chuyện này nhìn qua thì hương diễm nhưng thực ra lại chẳng được như vậy. Nếu để Tiêu Phàm thực lòng chắc chắn sẽ nói: tiểu nương xuống tay thật nặng a!

Một cô nương thoát nhìn yếu điệu không ngờ xuống tay lại kinh khủng như vậy, khiến cho Tiêu Phàm suýt nữa thì trứng chạy lên cổ.

Nữ nhân trong hoàng cung quả nhiên không dễ chọc, kiếp trước hẳn xem rất nhiều phim truyền hình nói về nội cung, bây giờ thì tin rồi.

Chu Nguyên Chương tuyên hấn đến điện, vì thế không thể trì hoãn quá lâu. Tiêu Phàm nghe rằng trợn mắt nhích chân, từng bước từng bước gian nan đi vào Võ An điện. Bộ dáng như là thái giám vậy.

Chu Nguyên Chương ngồi ở bên trong, thần sắc mệt mỏi. Hôm nay hoàn toàn phủ định quốc sách mà lão vẫn luôn đặc ý. Hiện tại lão cảm thấy nản lòng thoái chí, thậm chí thờ chân đất chung quy vẫn là chân đất. Hơn ba mươi năm chấp hành chính sách phiên vương kết quả chỉ là một trò cười lớn, hơn nữa chuyện này rất khó giải quyết. Trước kia, người mà lão không thích thì đem giết chết, nhưng hiện tại có thể nhắm mắt làm sao? Chẳng lẽ lại bắt giết hết nhóm người đó?

Lão không thể xuống tay, với người ngoài thì Chu Nguyên Chương là kẻ tàn nhẫn, ác độc hiếu sát nhưng trước mặt tôn tử thì là một lão nhân hiền lành, sao có thể hạ thủ với chính con cháu của mình?

Chu Nguyên Chương cả đời chinh chiến, trải qua vô số sóng gió. Thời khắc này mới chân chính cảm nhận được. Trên đời này có những sự tình mà ngay cả Hoàng Đế cũng không thể giải quyết hoàn mỹ được.

Tiêu Phàm đi vào liền nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của lão.

- Thần Tiêu Phàm, phụng chiếu kiến giá.

- Bình thân.

Chu Nguyên Chương mở mắt nhìn hấn. Thấy hai đùi hấn khép nép, bộ dáng khó coi thì nhú mày nói:

- Tiêu Phàm nguoi làm sao thế? Không chút phong thái của quan viên, như thế còn ra thể thống gì

Tiêu Phàm giật nảy mình, chuyện bản thân bị Giang Đô quận chúa phi lễ, có đánh chết hấn cũng không dám nói với lão. Nếu để đối phương biết được, chỉ sợ với tính tình thô bạo thì rất có khả năng lão Chu sẽ đem hấn chém thành ngàn mảnh, sau đó ném cho chó ăn.

Vì thế Tiêu Phàm cắn răng, nói:

- Thần muôn lần đáng chết, vừa rồi thần vội quá, không chú ý bậc thang dưới chân, kết quả là bị đụng vào hạ thể, thần đáng tội chết.”

Lý do này rất khá, Chu Nguyên Chương ngậm miệng, bỗng một con chó chịu từ lồng ngực truyền lên

“Phục” một tiếng, tức thời trên quan bào của Tiêu Phàm có thêm một bãi nước mũi dài loằng ngoằng.

Chuyện bất ngờ xảy ra khiến Chu Nguyên Chương cũng khó xử. Mỗi khi các đại thần phạm sai lầm, lão là trừng phạt thích đáng, hoặc đánh đòn không thì chém đầu, còn phun nước mũi lên áo thì Tiêu Phàm là người đầu tiên hứng chịu.

Tiêu Phàm vô cùng buồn bực, phun nước mũi vào ta? Lão Chu chẳng lẽ mới sáng tạo ra khổ hình mới? Ghê tởm ta?

Trong phòng, quần thần hai người im lặng không nói, bầu không khí chợt trở nên qui dị.

Thật lâu sau, Tiêu Phàm mới phá vỡ sự trầm mặc. Hắn bình tĩnh lắc lắc tay áo, chầm rãi nói:

- Thần, tạ chủ long ân.

A, không, không cần đa lễ.

Chu Nguyên Chương lấy khăn dùng lau mũi, khụ khụ hai tiếng nói: - Tiêu khanh.

- Có thần

- Có một chuyện cần giao cho người.

- Bệ hạ xin cứ phân phó.

Chu Nguyên Chương nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm, thần sắc đột nhiên trở nên âm trầm, ngữ khí như vạn năm hàn băng, gần từng chữ:

- Phái ra cấm y vệ, cần kiểm tra thì kiểm tra, xem đám Phiên vương vào kinh tặng những gì cho các đại thần, tặng cái gì? Bao nhiêu người nhận lễ, liên hệ cùng các Phiên vương, những kẻ nào thân mật cùng phiên Vương, tất cả đều bắt tống giam vào ngục.”

Tiêu Phàm rung mình, chạy nhanh tới quỳ xuống đáp:

- Thần tuân chỉ.

-

Lúc này hắn thậm cảm thấy may mắn vì đã lựa chọn chính xác, may mắn là khi Yến Vương mang lễ tới thì hắn liền không do dự từ chối. Nếu không chỉ sợ người Cấm Y Vệ bắt đầu tiên sẽ là hắn.

Quan trường hung hiểm, chỉ cần đi nhầm một bước là có thể dẫn đến vạn kiếp bất phục. Hiện tại có thể thấy Chu Nguyên Chương đã thay đổi thái độ đối với các Phiên Vương. Xem ra sự hiện diện của Yến Vương khiến cho Chu Nguyên Chương sinh ra e dè sợ hãi. Vì thế quyết định bắt mấy đại thần có quan hệ với các Phiên vương, mục đích là rung cây dọa khỉ, cảnh tỉnh đám phiên vương nên an phận một chút, bằng không lần sau mục tiêu của Cấm Y Vệ sẽ là bọn họ.

Chu Nguyên Chương hạ đạo ý chỉ này cho Tiêu Phàm. Sau đó tỏ vẻ mệt mỏi, phát phát tay đuổi Tiêu Phàm ra.

Tiêu Phàm ra gần đến cửa thì lão lại gọi giật lại:

- Tiêu Phàm

- Có thần

Chu Nguyên Chương nhìn hắn thật sâu, trầm trầm nói:

- Phụ tá thái tôn cho tốt, hắn vẫn còn trẻ người non dạ, nếu bên cạnh không có người tài giỏi phò trợ thì tương lai giang sơn sẽ bất ổn.”

- Thần, đã hiểu.

- Lui ra đi.

Tiêu Phàm rời khỏi cung thì lập tức trở về Trấn Phủ Ti Cấm Y Vệ, sau đó sai người đi đến Hoa Nhai Liễu để tìm chỉ huy sứ Lý Cảnh Long. Tiêu Phàm truyền lại ý chỉ của Chu Nguyên Chương cho hắn. Lý Cảnh Long nghe xong lộ vẻ nghiễm túc, lập tức triệu tập đám kim sự của Cấm Y Vệ, cùng với thiên hộ, bách hộ. Trong khoảnh khắc Cấm Y Vệ thậm tập trung chuẩn bị hành sự.

Hiệu suất làm việc Cấm Y Vệ không cần phải bàn. Chỉ trong một ngày, danh sách quan viên nhận hối lộ của phiên Vương đã được đặt trên bàn của Lý Cảnh Long.

Lý Cảnh Long đem nó đưa cho Tiêu Phàm, do dự nói:

- Ý của bộ hạ..

Tiêu Phàm nhìn danh sách thì cười lạnh, nếu không loại trừ đám người này thì tương lai khi Chu Lâm khởi binh tạo phản, bọn chúng sẽ thềm mở cửa thành. Chu Duẩn Văn sẽ vì đám người này mà mất nước, vì thế lưu lại làm gì?

Tiêu Phàm nhìn Lý Cảnh Long, nói:

- Đại nhân, bộ hạ...

Lời nói mới được một nửa liền dừng lại, nhưng Lý Cảnh Long đã hiểu được ý tứ trong đó. Đã vào ngục của Cẩm Y Vệ còn có thể sống đi ra không? Nửa lời nói sau của đã Tiêu Phàm định đoạt sinh tử của đám đại thần này.

Trong mắt Lý Cảnh Long chợt lộ tia hung ác, cầm trong tay danh sách đám quan lại, nghiêm nghị đứng trước mặt đám Thiên hộ, quát to

- Bắt người.

- Dạ.

Đám giáo uy Cẩm Y như lang như hổ rời nha môn Trấn Phủ Ti, đặng đặng sát khí lao tới nhà của các đại thần.

Sau một đêm kinh sư liên rung chuyển, khắp nơi đều thấp thòem lo âu.

Đêm đó, Bộ binh thượng thư Như Thụy bị Cẩm Y Vệ bắt giam vào ngục, Công bộ thượng thư Nghiêm Chấn Trục bị bắt giam, Công bộ hữu thị lang Tôn Hiến, Hộ bộ tả tị lang Vương Độn cũng bị tổng giam, tứ phẩm quan viên cùng với mấy chục người khác đều bị bỏ tù.

Cẩm Y Vệ bị phế trừ bốn năm trước lại lần nữa nhe răng múa vuốt, hung tợn đem đám quan lại triều thần trở thành con mồi của nó.

Triều đình chấn động.

Ngày thứ hai, lại bộ thượng thư Trương Áu Tiểu, hộ bộ thượng thư Úc Xuân Phường cùng Hoàng Tử Trùng, ngự sử Hoàng Quan, bốn người đến trước cửa Thừa Thiên yết kiến Chu Nguyên Chương nhưng đã bị cự tuyệt.

Ngày thứ ba, gia quyến của các phạm quan cũng bị Cẩm Y Vệ khống chế, sau đó giải vào thiên lao Ứng Thiên Phủ. Hoàng Tử Trùng cùng đám đại thần đứng trước cửa Thừa Thiên xin yết kiến Chu Nguyên Chương, tiếp tục bị cự tuyệt.

Cùng lúc đó, đám phiến vương ở trong kinh thành sợ hãi, vội vàng đóng chặt đại môn, không tiếp bất luận ai.

Ngày thứ tư, đám quan lại tứ phẩm bị chém bêu đầu thị chúng, gia quyến thì sung vào giáo phường làm nô kỹ, trên dưới bị liên lụy mất mấy trăm người.

Hoàng Tử Trùng đứng ngồi không yên, Chu Nguyên Chương cự tuyệt không gặp đã tỏ thái độ cứng rắn, mà Cẩm Y Vệ vừa hồi phục lại đã bắt đầu thanh tẩy đám đại thần triều đình.

Hoàng Tử Trùng không biết có đúng là những đại thần này đã nhận lễ của các Phiến Vương hay chưa. Mà cho dù có là giả, Cẩm Y Vệ đã được lệnh giết người thì thiếu gì lý do? Không kể là tội danh gì, mục đích cuối cùng của Cẩm Y Vệ là giết người, là giết đám trung thần a. Với một lão nhân cố chấp như Hoàng Tử Trùng thì chuyện này tuyệt không thể dung thứ, cho dù có phải liều cái mạng già thì cũng phải ngăn đám Cẩm Y Vệ lại.

Hoàng Tử Trùng là người bướng bỉnh không sợ chết, hơn nữa luôn cho rằng mình là trung thần, người mà trung thần nhìn không vừa mắt thì rõ ràng là gian thần, cái này vô cùng đơn giản a. Hoàng thượng nhìn không ra nhưng lão nhất định phải trừ đi đám Cẩm Y Vệ hại nước hại dân kia.

Hoàng Tử Trùng dựng ngược lông mày, quyết tâm hạ quyết định.

Cẩm Y Vệ Trấn Phủ Ti.

Hoàng Tử Trùng mặc quan bào tứ phẩm, vẻ mặt hiên ngang凛凛冽冽, ưỡn ngực ngang nhiên đi vào.

Đám bách hộ, thiên hộ Cẩm Y Vệ thấy lão đầu mặc quan bào này thì chỉ quét mắt lạnh lùng nhìn qua, không thèm để ý đến lão. Ác danh của Cẩm Y Vệ vốn vang xa, làm gì có ai cả gan đến trước cửa gây sự chứ?

Ở trong nha môn sương phòng bên trái, Tiêu Phàm đang cố gắng múa bút lông luyện chữ.

Học văn kém không có biện pháp để qua mắt người, nhất định phải luyện tập cho tốt. Tương lai làm đại quan, khẳng định tránh không được bị người khác soi mói, khi đó ít ra cũng khỏi bị mất mặt.

Vì thế Tiêu Phàm khi đến đây liền chăm chỉ luyện tập.

Nội dung luyện tập rất đơn giản, trên cơ bản chỉ có mấy từ “Cẩm Y Đồng Tri Tiêu Phàm, Cẩm Y Đồng Tri Tiêu Phàm viết, Cẩm Y Đồng Tri Tiêu Phàm miến.” Đề đảm nhiệm công việc thì vài chữ đó không đủ. nhưng Tiêu Phàm học cũng chỉ học đến đó, học nhiều chỉ sợ hấn lại biến thành Hoàng Tử Trùng thứ hai.

Nhắc đến quý, quý liền đến.

Phốc một tiếng, cửa phòng của Tiêu Phàm liền bị một người đá văng ra.

“Lý Cảnh Long, người lần ra đây cho lão phu.” Hoàng Tử Trùng như thiên thần hạ phàm, đứng ở trước cửa phòng Tiêu Phàm nghiêm nghị hét lớn.

Tiêu Phàm ngây người, suy nghĩ một chút liền nhìn thẳng vào Hoàng Tử Trùng, bút lông trong tay khựng lại, cả người lẫn nét mặt đều như thường.

Hoàng Tử Trùng hét lớn một tiếng, xông vào phòng không thấy Lý Cảnh Long nên cũng thất thần, nét mặt già nua chính nghĩa lăm lăm liền hiện phần khó xử.

Không khí trong phòng tức thời trầm mặc, hai người mắt to mắt nhỏ trừng mắt với nhau, khó coi đến cực điểm.

Sau nửa ngày, một giọt mực đen rơi xuống trang giấy.

Tiêu Phàm đánh vỡ sự trầm mặc, thân mật cười cười nhìn Hoàng Tử Trùng, sau đó chỉ vào cánh cửa bên trái, rất bình tĩnh nói:

- Tiên sinh, muốn tìm Lý đại nhân xin mời quẹo trái, xuyên qua hai hành lang nữa, gian phòng thứ nhất bên trái chính là phòng làm việc của Lý đại nhân. Đệ tử thấy tiên sinh bộ dáng dữ tợn, tựa hồ có ý đồ không tốt, đệ tử hảo tâm nhắc nhở ngài. Ở bên phải hành lang có một giá binh khí, trên đó đầy đủ mười tám ban vũ khí, nếu muốn tiên sinh cứ lấy mà dùng.

Hoàng Tử Trùng há miệng thở dốc, cố gắng nói một câu “Đa tạ”. Sau đó xấu hổ lùi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94-1: Quân tử báo thù (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiêu Phàm là một quân tử, bất kể người khác nhìn nhận ra sao thì chính hắn vẫn cho là như thế.

Quân tử đáng quý ở chỗ đó là: người khác tới cửa nhà đập phá mà hắn còn hảo tâm chỉ đường giúp, thậm chí còn thuận tiện cung cấp luôn cho họ binh khí.

Những quân tử khí độ đại lượng như vậy thời này đúng là tìm mãi mà chẳng ra. Ít nhất trong số Cẩm Y Vệ trấn thủ phủ nha cũng tìm không ra người thứ hai độ lượng được như hắn a.

Dĩ nhiên, nguyên nhân mấu chốt ở đây đó là: Hoàng tiên sinh không phải tìm hắn. Nếu không liên quan đến mình thì làm người chỉ đường cũng thật là nhẹ nhàng thoải mái a, thoải mái với mọi người, chính mình lại càng thoải mái chứ sao.

Tiêu Phàm hiểu vấn đề có chút đơn giản. Rất đáng tiếc, quân tử cũng không phải dễ làm như hắn tưởng.

Sau khi nói cảm ơn, Hoàng Tử Trùng hơi giật mình đi ra ngoài, lướt đi hai bước thì may mắn rốt cục trí thông minh của một trng thần như hắn cũng khôi phục. Hoàng Tử Trùng quay ngoắt đầu lại, nhìn Tiêu Phàm tròn mắt quát to:

- Gian tặc! Người cũng không phải tốt đẹp gì, hôm nay lão phu trước tiên sẽ nói lý lẽ với ngươi, sau đó đi tìm Lý Cảnh Long!

Tiêu Phàm ngây ngốc một chút, lúng ta lúng túng nói:

- Tiên sinh muốn tìm ta?

- Đúng! Hôm nay lão phu cố ý tới tìm các ngươi. Hừ! Thiếu chút nữa đã bị tên gian tặc ngươi qua mặt.

Hoàng Tử Trùng tức giận nói.

Tiêu Phàm bỗng chốc mất hứng. Hắn thái độ vô cùng ân cần mời Hoàng Tử Trùng ngồi xuống, sau đó liền bưng trà lên mời Hoàng Tử Trùng, thừa dịp Hoàng Tử Trùng đang uống nước cho nguôi giận, Tiêu Phàm liền nhanh tay giật thư án xuống, sau đó nhếch hai chân lên, nhìn Hoàng Tử Trùng thông thả hỏi:

- Hoàng tiên sinh là đến tự thú sao?

- Phụt!

Hoàng Tử Trùng vừa nghe câu hỏi của Tiêu Phàm, nước trà trong miệng phun ra như mưa, làm cho Tiêu Phàm sách sách không ngừng trầm nghĩ: “Nếu dùng miệng lão này đi thay cái bình tưới cây thì tốt phải biết a!”

Chẳng quan tâm nước trà văng đầy râu mép, Hoàng Tử Trùng bạo tẩu rống:

- Tự thú? Thú lắm! Lão phu cả đời làm quan thanh bạch, chưa phạm qua tội gì? Vì sao phải tự thú? Tự em gái ngươi a!

Về mặt Tiêu Phàm như bưng tỉnh, sau đó thần thần bí bí thấp giọng nói:

- Vậy là Hoàng tiên sinh tới mặt báo? Muốn tố cáo người nào a?

-Ngươi...thú lắm! Lão phu cả đời làm quan đường đường chánh chánh. Cũng không bao giờ làm những chuyện hèn hạ như vậy, tố cáo cái rắm!

Hoàng Tử Trùng bị Tiêu Phàm chọc tức, không nhịn được mà văng ra vài lời thô tục.

- Vậy ngươi tới làm gì?

Tiêu Phàm ngó ra hỏi.

- Lão phu tìm Cẩm Y Vệ các ngươi nói lý lẽ!

Tiêu Phàm lập tức mất đi hứng thú, mặt mũi ỉu xiu miễn cưỡng chỉ chỉ ngoài cửa, nói:

- Ra cửa quẹo trái, xuyên qua hai sảnh đường, gian phòng thứ nhất bên trái, Lý Cảnh Long đại nhân đang làm việc tại nơi đó, hần hiện tại đang rảnh rồi đến mức cứng cả kê kê rồi đó, hần đang ở đó lén lút lút lút thường thức Xuân Cung Đồ. Tiên sinh cứ việc tiến thẳng vào, nói chút chuyện nhân sinh, lý tưởng với hần, cảm ơn a.

- Tiêu Phàm! Ngươi biết điều một chút cho lão phu! Ngày đó ở xuân phường, lão phu đã nhìn ra ngươi không phải là thứ tốt đẹp gì, không nghĩ tới hiện tại ngươi đã lộ ra bộ mặt thật của ngươi. Ngươi tên gian thần, nịnh thần này, những đại thần của triều đình nào cùng ngươi có oán thù gì? Ngươi không chứng không có bắt bọn họ giam vào ngục, nói giết liền giết. Tiêu Phàm, ngươi đúng tội nhân Đại Minh ta! Lão phu hôm nay sẽ vì những đại thần chết oan uổng kia đòi lại công đạo!

Tiêu Phàm nghe vậy gương mặt tuấn tú khê trầm xuống, đôi mày kiếm thật dài hướng về phía trước nhảy lên, lạnh lùng nhìn Hoàng Tử Trùng đang chửi bới âm ỉ.

Bị chi vào mũi mắng chửi thậm tệ như vậy đây là lần đầu tiên trong đời, nhìn khuôn mặt Hoàng Tử Trùng bởi vì tức giận mà nhăn nhó, Tiêu Phàm hận không được nhảy tới một quyền đánh hần răng roi đầy dất để làm giảm cơn giận dữ trong lòng.

Nhưng lý trí nói cho hần biết không thể làm như vậy, Hoàng Tử Trùng là lão sư của Chu Duẩn Phần, không nhìn thầy chùa thì cũng phải xem mặt phật. Lại nói Tiêu Phàm hần đã từng học mấy ngày sách vở ở xuân phường, cũng coi như có danh phận thầy trò đối với Hoàng Tử Trùng, ở niên đại này lễ hiếu còn lớn hơn cả trời, học sinh đánh lão sư sẽ bị cả xã hội唾罵.

Hít sâu một hơi, Tiêu Phàm cố gắng đè nộ hỏa trong lòng, trong miệng lẩm bẩm tự nói: "Người đọc sách là một lũ cổ hủ dân đen. Người đọc sách là một lũ cổ hủ dân đen, dân đen như bị đao băm sinh vậy, quân tử không chấp người đao a."

Tự thì thầm mấy lần, tâm tình Tiêu Phàm nhất thời bình tĩnh trở lại, giống như là thầy chùa niệm a di đà phật để giảm cảm giác tội lỗi vậy.

Sau khi bình tâm, Tiêu Phàm lại giương mắt lên nhìn Hoàng Tử Trùng. Ân, quả nhiên giống như bị đao băm sinh a.

Được rồi, ta đường đường là ngũ phẩm Cẩm Y Đồng Tri, cùng một lão bị đao so đo cái gì? Nể ngươi đao, ta nhin!

Hoàng Tử Trùng to tiếng mắng Tiêu Phàm, hấp dẫn đến mười mấy tên Cẩm Y Vệ trong nha môn, động tĩnh lớn như vậy, điếc cũng phải nghe thấy a, làm sao lại không có người vây xem cho được.

Mọi người thấy người lãnh đạo của bọn họ - Đồng Tri đại nhân trực tiếp bị người ta chỉ vào mũi mà mắng chửi, nhất thời tất cả đều phần kích, nộ khí trùng thiên.

Cối đời này, chỉ có Cẩm Y Vệ đi khi dễ người khác, người thường thấy chúng ta cũng phải đi đường vòng, khó khăn lắm Cẩm Y Vệ mới hòa đồng như vậy, một tao lão đầu nhí lại dám chạy đến nha môn Cẩm Y Vệ mà trực tiếp mắng chửi người lãnh đạo của chúng ta? Quả thực là muốn chết!

Hôm qua trăm mười mấy tên phạm quan ở chợ, đao còn chưa khô vết máu a, hôm nay lại tới một lão đầu nhí muốn đem mạng mình ra đùa, thật xem Cẩm Y Vệ chúng ta ăn cơm khô mà lớn sao? Bị người tới tận cửa mắng chửi, nếu không đem tao lão đầu nhí này tống vào ngục, rồi để cho hần thường thức một trăm hai mươi đạo đại hình, thì sau này Cẩm Y Vệ làm sao còn mặt mũi mà ra ngoài nữa?

Hai gã Cẩm Y bách hộ tách mọi người ra, vung tay áo lên hung thần ác sát đại diện tiến lên định bắt người.

Đúng lúc này một âm thanh gấp gáp từ ngoài cửa truyền tới.

- Mau tránh ra, mau tránh ra! Mau cút sang một bên, vậy ở chỗ này làm gì? Các ngươi rất rồi rảnh sao? Đi, chuẩn bị cho lão từ mấy bản khẩu cung của lũ phạm quan kia, nếu bọn chúng dám không nhận tội vậy dùng hình mà chào hỏi a!

Đang lúc nói chuyện, Lý Cảnh Long một thân Phi Ngự Phục, ống tay áo thêu chỉ vàng, tách đám người đang vây xem đi vào nhà.

Bên trong, Tiêu Phàm ngồi sau án thư, đầu tựa vào lưng ghế, bộ dáng tự tiểu phi tiểu, mà trước thư án là một người mặc tứ phẩm quan bào lão đầu nhí, vẻ mặt có vẻ đang rất tức giận, khuôn mặt trướng lên đến mức đỏ bừng, ánh mắt như phún lửa gắt gao nhìn chăm chăm Tiêu Phàm

Lý Cảnh Long vừa nhìn cảnh trước mắt liền sùng sốt, tiếp theo bật cười nói:

- O, Tiêu Đồng Tri thật là ồn ào nha, đây là có chuyện gì xảy ra vậy? Hoàng tiên sinh là khách hiếm thấy nha, trong ngày thường muốn cũng không gặp được a. Đi? Hoàng tiên sinh, ngài làm sao vậy? Tại sao bộ dáng như là muốn hưng sư vấn tội nha? Tiêu đại nhân có đắc tội ngài sao?

Hoàng Tử Trường nặng nề hừ một tiếng, quay mặt đi không để ý đến hắn.

Tiêu Phàm thì vẫn mang bộ dáng tự tiểu phi tiểu, không nói một lời.

Lý Cảnh Long gỡ gỡ đầu, ánh mắt tò mò hết nhìn Tiêu Phàm lại nhìn Hoàng Tử Trường, cuối cùng hắn hung hăng vỗ đùi đến bốp một tiếng kêu lên:

- A, ta hiểu rồi!

Sau đó Lý Cảnh Long xấu xa nhìn Tiêu Phàm, vẻ mặt hèn mọn cười nói:

- Chẳng lẽ Tiêu huynh lọt mắt cái yếm của phu nhân Hoàng tiên sinh? Tiêu huynh...khẩu vị của ngươi thật đặc biệt nha!(haha)

Nụ cười trên mặt Tiêu Phàm nhất thời cứng đờ, Tiêu Phàm hít vội một hơi thở gấp, gục ở trên thư án ho khan không dứt.

Hoàng Tử Trường vốn lửa giận đang ngập đầu, sau khi nghe được lời nói của Lý Cảnh Long nhất thời cả người giống như quả bom lập tức muốn phát nổ, thân hình lung lay như chiếc lá rụng rơi trong bão tố, nét mặt già nua trướng lên tím ngắt, lớn tiếng gầm lên:

- Khinh người quá đáng! Lão phu liều mạng với các ngươi.

Vừa nói vừa vung lên quả đấm đánh tới Lý Cảnh Long.

Lý Cảnh Long đang cười hèn mọn đắc ý vô cùng, nhất thời không đề phòng ăn trọn một quyền của Hoàng Tử Trường, hắn ai nha một tiếng thảm thiết, lao đảo lù lại mấy bước.

Lý Cảnh Long cũng nổi giận, hắn vốn là con nhà giàu, lại có chiến công đầy mình, còn kiêm cả hân phận cháu ngoại của Chu Nguyên Chương, ở kinh sư vốn vô pháp vô thiên đã quen, từ trước đến nay nghĩ gì nói lấy đem lời để ngoài miệng, người khác cũng không dám cùng hắn so đo bất cứ gì, chưa từng phải chịu nhục như vậy.

Lý Cảnh Long ôm một bên mặt bị đánh trúng, thần sắc vô cùng lạnh lùng, hung quang trong mắt đại thịnh, lui về phía sau mấy bước lạnh lùng ngó chừng Hoàng Tử Trường, âm trầm nói:

- Hoàng Tử Trường, ta nể ngươi là lão sư của Thái Tôn điện hạ cho nên gọi ngươi một tiếng tiên sinh, ngươi lại đem mắt mũi để lên trời? Dám đánh Cẩm Y Vệ Chi Huy Sứ. Hoàng Tử Trường, ta xem ngươi chán sống rồi, lão từ hôm nay làm người tốt tiền ngươi một đoạn đường! Ngươi đâu, bắt lại cho lão từ! Giam vào ngục, hầu hạ Hoàng tiên sinh gần gũi cốt cho thật tốt!

Hoàng Tử Trường vẻ mặt nghiêm nghị cười to:

- Ha ha, mấy tên gian nịnh chuột nhắt các ngươi, lão phu hôm nay đã có ý định bước vào đây thì không có ý định sống đi ra ngoài! Lý Cảnh Long, Tiêu Phàm, hai các ngươi là lũ rùa đen khốn kiếp hãm hại trung thần. Hãy chờ đó! Ông trời sẽ không tha cho các ngươi!

Sát cơ trên mặt Lý Cảnh Long càng thịnh, hắn tức giận thở hổn hển kêu lên:

- Bắt lại! Bắt lại! Tổng vào ngục, trước tiên cắt lưỡi hắn cho ta!

Chúng Cẩm Y Giáo Úy hô hào đáp một tiếng, đang định xông tới bắt người thì Tiêu Phàm vội vàng đứng lên, giơ tay ngăn lại nói:

- Chậm! Chậm! Đừng động thủ!

Lý Cảnh Long vẻ mặt không cam lòng ngó chừng Tiêu Phàm, cá giận nói:

- Tiêu đại nhân, ngươi còn xin tha cho hắn? Vừa rồi lão này ngay cả ngươi cũng mắng.

Tiêu Phàm lắc đầu, nói:

- Lý đại nhân, hạ quan không phải là xin tha cho hần, thực sự là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, kính xin đại nhân hôm nay nể mặt hạ quan, tạm thời tha Hoàng tiên sinh một lần... .

Hoàng Tử Trùng một bên cả giận nói:

- Phi! Lão phu không cần ngươi giả nhân giả nghĩa, trung chính là trung, gian chính là gian, trung gian bất lưỡng lập, lão phu dù có cận kề cái chết cũng không cần tên gian nịnh nhà ngươi giúp, tránh cho cả đời trong sạch của lão phu bị dơ bẩn!

Lý Cảnh Long cười lạnh nói:

- Tiêu đại nhân, Hoàng lão tiên sinh không nhận phần nhân tình này của ngươi a, hần áp cái mộng lạnh lên khuôn mặt nóng của ngươi a, ngươi còn muốn xin tha cho hần sao?

Tiêu Phàm âm thầm cau mày, cái giọng âm dương quái khí này của Lý Cảnh Long làm cho hần rất không thoải mái, gia hỏa này xem ra thật sự là trời sanh thích ăn đòn, hôm nào đó phải tìm biện pháp chinh hần một lần.

Đưa tay gạt Lý Cảnh Long qua một bên, Tiêu Phàm giảm thấp âm thanh nói:

- Lý đại nhân, không phải hạ quan vì Hoàng tiên sinh cầu tình, hạ quan làm như vậy hoàn toàn là vì ngươi nha. . .

Lý Cảnh Long ngẩn người:

- Vì ta?

- Đại nhân cũng biết vị Hoàng tiên sinh này là ai, ở trong mắt đương kim thiên tử, Hoàng tiên sinh là trọng thần của thiên tử tương lai Thái Tôn điện hạ, là phụ tá đắc lực của Thái Tôn a. Tương lai Thái Tôn lên ngôi, vậy Hoàng tiên sinh chính là Đế Sư rồi. Thái Tôn cùng Hoàng tiên sinh từ trước đến giờ vô cùng hòa thuận, tình như phụ tử, hôm nay nếu ngươi giết Hoàng tiên sinh, Thái Tôn chắc chắn sẽ ghi hận trong tâm, ngày sau lúc Thái Tôn tổ chức đăng lâm đại bảo, ngươi cảm thấy ngươi sẽ có kết quả tốt sao? Lại nói, đương kim thiên tử đối với Hoàng tiên sinh cũng có chút coi trọng, hiện tại ngươi không tâu thỉnh mà cứ vậy giết hần, sợ rằng thiên tử sẽ giáng tội ngươi, đại nhân mặc dù có công với quốc gia, nhưng quốc công lớn hơn nữa cũng không hơn được Hoàng quyền uy nghiêm. Nếu ngươi khiến bệ hạ không vui trong lòng, đừng nói quốc công, cho dù ngươi là Vương gia bệ hạ nói một câu giết ngươi thì ngươi lập tức chết, đại nhân, hạ quan nói những lời này đều phát ra từ phế phủ, mong rằng đại nhân xem xét a!

Lý Cảnh Long nghe vậy nhất thời kinh sợ, cả người không khỏi toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa phạm vào sai lầm lớn, hôm nay nếu ta thật sự giết Hoàng Tử Trùng, tất sẽ làm cho Bệ Hạ và Thái Tôn không vui, Bệ Hạ mất hứng, Lý Cảnh Long hần cao hứng được sao? Ai dám chọc cho bệ hạ mất hứng một chút, vậy thì hần sẽ mất hứng cả đời a, nói không chừng có thể còn không có cả đời, ngay tại chỗ đã bị hạ nghị nạn nát rồi a. . .

Lý Cảnh Long xoa xoa mồ hôi trên trán, không kịp được bắt tay Tiêu Phàm, khuôn mặt cảm kích nói:

- Tiêu huynh, cũng may nhờ có ngươi nhắc nhở ta nha! Nếu không ta thật sự gặp nạn rồi, đa tạ, đa tạ! Tiêu huynh quả thực là quý nhân trong đời ta nha!

Tiêu Phàm rất thành khẩn nói:

- Đại nhân khách khí rồi, đại nhân vừa là cấp trên của hạ quan, lại xem hạ quan như huynh đệ, hạ quan vì đại nhân phân ưu là chuyện đương nhiên. . .

Hôm nay lại một lần nữa nghiệm chứng được tính chính xác của sử sách rồi a, tên gia hỏa Lý Cảnh Long này đúng là một tên ngu ngốc không hơn không kém.

Lý Cảnh Long dĩ nhiên là không nghĩ như thế, hiện tại hần chỉ cảm giác được mình là một người có vận khí đặc biệt tốt, bởi vì hần quen Tiêu Phàm.

Lý Cảnh Long vẻ mặt khinh thường liếc Hoàng Tử Trùng chép chép cái miệng, thấp giọng nói:

- Lão già này bất cũng không được, giết cũng không xong, chúng ta làm gì với hần bây giờ?

Tiêu Phàm cười cười, nhìn khuôn mặt tức giận của Hoàng Tử Trùng, cố ý nói lớn:

- Không Tử nói: Nhân bất tri nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ? (Dẫu mình là người có học thức, có đức hạnh, nhưng không mấy người biết mình, mình không vì chỗ đó mà buồn giận, há không phải là bậc quân tử sao? - trích sách Luận Ngữ của Khổng Tử), Hoàng tiên sinh đối với Cẩm Y Vệ chúng ta có chút hiểu lầm, đó cũng chỉ là tạm thời, tin rằng qua một thời gian nữa, Hoàng tiên sinh chắc chắn sẽ kính trọng chúng ta vài phần, đại nhân ngươi nói đúng không?

Lý Cảnh Long vô cùng phối hợp gật đầu nói:

- Không sai, Cẩm Y Vệ chúng ta là nha môn chỉ giảng đạo lý, chưa bao giờ gán ghép tội trạng cho người khác, càng không lạm sát kẻ vô tội. Cẩm Y Vệ

chúng ta từ Chi Huy Sứ Đồng Tri, đến ngay cả đầu bếp nấu cơm, tất cả đều con mẹ nó là quân tử . . .

Lý Cảnh Long miệng lưỡi lưu loát ca tụng Cẩm Y Vệ một thời một hội, đem Cẩm Y Vệ khen đến toi bời hoa lá, quả thực biến Cẩm Y Vệ thành bồ tát sống.

Hoàng Tử Trùng nghe được Lý Cảnh Long tự biên tự diễn chẳng biết xấu hổ, nhất thời tức giận đến mức cả người phát run, hai hàng lông mi trắng như muốn thay nhau đâm tới Lý Cảnh Long. Tiêu Phàm chớp đúng thời cơ, thừa dịp Hoàng Tử Trùng còn chưa mở miệng, vội vàng nói với nhóm Cẩm Y Giáo Úy đang vây quanh ở cửa :

- Cẩm Y Vệ công vụ bề bộn, không tiện lưu Hoàng tiên sinh ở đây làm khách, các người dẫn Hoàng tiên sinh ra nha môn, nhanh đi!

Lý Cảnh Long vội vàng phụ họa nói:

- Đúng đúng đúng, chúng ta nhiều việc bề bộn, không rảnh tiếp chuyện lão già. . . Khụ khụ, lão tiên sinh, đưa đi đưa đi, mau!

Chúng Cẩm Y Giáo Úy lập tức phản ứng, một đám người như xông trận lao tới trước, đem Hoàng Tử Trùng kéo lên, sau đó rất thô lỗ kéo ra ngoài cửa.

Hoàng Tử Trùng bị chúng Giáo Úy kéo co tới thân hình lão đảo, tức giận hô lớn:

- Lý Cảnh Long, Tiêu Phàm! Hai người các người là gian tặc họa quốc ương dân, lão phu sẽ tấu lên Bộ Hạ hạch tội các người, các người lạm sát trung thần, tự ý loạn quyền chính, là quốc tặc! Lão phu . . .

Thanh âm của Hoàng Tử Trùng theo chúng Giáo Úy đi xa dần cho đến biến mất.

Lý Cảnh Long ngó chừng đại môn, thần sắc oán hận không dứt, nhỏ mấy bãi nước miếng trên mặt đất, ác thanh nói:

- Lão già này, nếu không phải Bộ Hạ cùng Thái Tôn coi trọng lão, lão từ nhất định sẽ thu thập hấn đến nơi đến chốn, dám đến nha môn Cẩm Y Vệ gây chuyện mà có thể nguyên lành đi ra, từ khi Đại Minh ta khai quốc tới nay hấn là người thứ nhất. Mặt mũi Cẩm Y Vệ chúng ta ném đi hết rồi, thật con mẹ nó uất ức mà!

Trên mặt Tiêu Phàm cố gắng nặn ra nụ cười, biểu hiện ra hấn vô cùng rộng lượng, nhưng Hoàng Tử Trùng mắng người quá khó nghe rồi, trên thực tế hấn đang tức giận đến mức tim phổi đều muốn lộn hết lên. . .

Nếu tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng bị nội thương a.

Lý Cảnh Long quay sang, thấy Tiêu Phàm vẻ mặt tươi cười, không khỏi bội phục từ đáy lòng nói:

- Tiêu huynh thật đúng là khí lượng bao dung, lão già đó mắng người như vậy người cũng không tức giận. . .

Tiêu Phàm nhin xuống nộ hỏa trong lòng, cười lớn nói:

- Đâu có đâu có, tâm vô sân niệm, dĩ nhiên có thể chịu nhục, người bên cạnh nhục ta mắng ta, cứ tùy hấn đi. . .

Lý Cảnh Long quái dị đánh giá hấn mấy lần, hồ nghi nói:

- Tiêu huynh cười rất miễn cưỡng a. . . Người thật không phải là đem cái yếm của phu nhân lão già kia tháo xuống rồi chứ? Cho nên lão già đó mắng người như vậy người cũng không tức giận... Tiêu huynh a, nghe nói phu nhân của lão già kia cũng phải có đến năm mươi tuổi rồi, người thật đúng là khẩu vị đặc biệt a, quả thực là đệ nhất kỳ nhân trong giới phong lưu của Đại Minh ta a. . .

Tiêu Phàm cắn răng, khắc chế xúc động mãnh liệt muốn đem bản mặt hèn mọn của Lý Cảnh Long đánh nát như quả dưa hấu, nếu như giết người không phạm pháp thì thật là tốt biết bao a. . .

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94-2: Quân tử báo thù (2)

Tùy tiện tìm có đề tránh xa Lý Cảnh Long, Tiêu Phàm đi ra bên ngoài sảnh đường, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt nhất thời trở nên vui mừng.

Bên ngoài hành lang gấp khúc, Tào Nghị đứng cạnh cây cột, mặc một thân Phi Ngự Phục mới tinh, bên hông đeo Tú Xuân Dao, vẻ mặt tục tũn hướng về phía hấn cười hắc hắc không ngừng.

Tiêu Phàm mừng rỡ tiến ra đón, cười nói:

- Tào đại ca, người rốt cuộc đã tới.

Trong nét mặt tươi cười của Tào Nghị có chút cảm khái, vị thanh niên mặc quan bào Phi Ngự này, trên khuôn mặt hôm nay đã thành thực, không còn những nét ngây thơ ban đầu, mơ hồ mang theo vài phần không giận mà uy, làm cho người ta không nhìn được sinh ra kính sợ từ trong tâm, đây chính là cậu con rể ban đầu ăn nhờ ở đậu thương nhân đó sao?

Đã biết trước rằng hắn không phải là vật trong ao, nhưng cũng không nghĩ rằng hắn lại thăng tiến quan chức nhanh như vậy. Một thanh niên mới vừa hai mươi tuổi, may mắn được đương kim thiên tử tự mình hạ chỉ ban thưởng như Tiến Sĩ, trở thành thị vệ Đông cung, hôm nay lại càng như thêu hoa trên gấm (ý nói đã đẹp còn đẹp hơn), thăng tiến thành ngũ phẩm Cẩm Y Vệ Đồng Tri, thực thực sự nắm giữ quyền lực to lớn. Vận làm quan như vậy, bốn sự như vậy, trong số văn võ bá quan triều đình, có ai có thể so sánh? Hắn mới hai mươi tuổi a, cuộc đời của hắn giờ mới bắt đầu mà đã ở vị trí cao như vậy, vậy thành tựu tương lai của hắn sẽ tới mức nào a?

Lấy lại bình tĩnh, Tào Nghị nghiêm nghị ôm quyền khom người:

- Thuộc hạ Cẩm Y Vệ Thiên hộ Tào Nghị, tham kiến Đồng Tri Tiêu đại nhân.

Tiêu Phàm vội vàng đỡ Tào Nghị dậy trách cứ:

- Tào đại ca, người làm gì vậy a? Ta và người mà cũng phải khách sáo như vậy sao?

Tào Nghị ha ha cười nói:

- Lần này như vậy, lần sau cũng sẽ như vậy, trước kia ta là quan, người là dân, hiện tại người là thượng quan của ta, ta là thuộc hạ của người, lễ tiết tất nhiên là phải làm đủ.

Tiêu Phàm cười nói:

- Ta cầu Hoàng Thượng cho người tới Cẩm Y Vệ cũng không phải là muốn người tới hành lễ, không báo trước với người một tiếng mà đã kéo người tới đây, người sẽ không trách ta chứ?

Tào Nghị cười ha ha:

- Đại nhân thăng chức cho ta mà, ta tạ ơn người còn không còn kịp nữa ấy chứ, cái chức Tri huyện dóm ấy ta từ sớm đã không muốn làm nữa rồi, cả ngày cứ phải ra về nho nhả, nói chuyện phải đề ý trước đề ý sau, quá mệt mỏi đi, ta vừa tiếp xúc với điều lệnh của Cẩm Y Vệ liền đem cái đại án của Tri huyện ném đi, ngày đêm không dừng vó ngựa chạy tới đây đó, haha.

Tiêu Phàm nhìn Tào Nghị sáng lạng cười to hắn cũng cười. Bằng hữu không cần thiết phải già bộ gì cả, ai có tiền đồ thì đề bạt người kia, đó là chuyện rất bình thường.

Cười cười, Tiêu Phàm đảo con người vài cái, sau đó nụ cười của hắn dần dần thay đổi mang vài phần tà khí, thoạt nhìn đặc biệt làm cho người ta sợ hãi.

Tào Nghị nụ cười có chút cứng ngắc, trong lòng thầm nghĩ tên gia hỏa này chắc chắn lại có chủ ý xấu xa gì rồi, người nào sẽ xui xẻo trở thành nạn nhân đây a?

Tiêu Phàm đảo con người vài vòng, trong lòng quyết định chủ ý, rồi sau đó một cái kế hoạch dần dần thành hình trong đầu.

Thần mật khoác vai Tào Nghị, nụ cười trên mặt Tiêu Phàm càng đậm, giọng nói rất ôn hòa:

- Vừa lúc Tào đại ca tới, ta có một kế hoạch rất rất thiện lương, đang lo không tìm được trợ thủ tín nhiệm giúp ta a. . .

Tào Nghị thờ dãi nói:

- Người nói đi, nhìn người cười thâm hiểm như vậy, kế hoạch của người đối với hai chữ thiện lương đảm bảo một chút cũng không có. . .

- Ha ha, Tào đại ca khen ngợi người khác luôn là khác biệt như vậy a, ta thích. . . Tào đại ca, người vừa rồi có nhìn thấy lão đầu bị Cẩm Y Giáo Úy ném ra khỏi cửa kia chứ? Chính là lão đầu mặc tứ phẩm quan phục đó a. . .

- Nhìn thấy, lão nhân kia ở nha môn Cẩm Y Vệ chúng ta lại dám hùng hùng hổ hổ, lão tử vừa rồi còn tức khí thừa dịp đang loạn chạy tới đập hắn hai cái a. . .

Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy kính nể, Tào Nghị mới vừa từ Giang Phổ Tri huyện trở thành Cẩm Y Thiên hộ đã nhập vai một cách thần tốc như vậy thật sự là rất chuyên nghiệp.

- Tào đại ca đoán thật đúng a! Kế hoạch của ta là như vậy. . .

. . .

...

Nghe xong kế hoạch của Tiêu Phàm, sắc mặt của Tào Nghị có chút phát xanh, cổ quái nhìn Tiêu Phàm một cái, ánh mắt vô cùng. dù sao cũng không phải là thường thức a.

- Làm sao ngươi không giết hắn rồi tính ?

Tào nghị vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, lại mang mấy phần thương hại nói.

- Ta là quân tử, làm sao có thể giết người được?

Tiêu Phàm cười vô cùng vắng vẻ, dường như hắn đúng là một chính nhân quân tử vậy.

Tào Nghị lắc lắc cái đầu, hắn thật sự nghĩ không ra, đưa ra kế hoạch nham hiểm như vậy để chinh người ta lại còn đắc ý tự xưng quân tử. . .

Tiêu Phàm đứng ở cửa nha môn, hai tay xoa xoa vào nhau cười hì hì vô cùng âm hiểm.

Quân tử. . . Là một danh từ rất kỳ lạ, nó có rất nhiều loại định nghĩa, hiện tại Tiêu Phàm cảm giác mình vẫn là quân tử, bất quá là theo một định nghĩa khác a, cổ nhân nói: lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu, hay là: quân tử báo thù, mười năm không muộn. . .a, hì hì

Tiêu Phàm đúng là quân tử trong quân tử, hôm nay có cừ oán tuyệt sẽ báo thù ngay hôm nay, không thể để qua một đêm, theo đúng tiêu chí, cơm nóng phải ăn ngay mới ngon, gái đẹp phải xoi từ khi còn niên thiếu a.....

Ban đêm, canh ba.

Kinh sư, thành tây, phủ đệ của Hoàng Tử Trùng.

Lúc này đã là đêm khuya, tất cả đều rất yên ắng, người người chìm vào trong mộng đẹp, mấy tên Hoàng phủ gia đình gõ mõ cầm canh tuần tra ban đêm ngáp dài, tỉnh tỉnh mê mê ôm cây cột, tuần tra qua loa ứng phó một lần cho xong liền trở về phòng tiếp tục ngủ.

Phía ngoài Hoàng phủ, cách tường rào Hoàng phủ nội viện chưa đầy năm mươi trượng, trong ngõ nhỏ, mười mấy người mặc y phục dạ hành, mang theo hai chiếc Thủy Long Xa dùng lúc cứu hỏa, long đầu phun nước ban đầu đã sớm được dỡ xuống, thay vào đó là hai đồ vật hình dạng như cái muôi múc nước vô cùng lớn. Qua thời gian một bữa cơm, những người này túm tụm lại một chỗ chấp chấp vá vá, hai cỗ Thủy Long Xa cứu hỏa đã thần kỳ biến thành một chiếc máy bắn đá.

Những người này lại đem đến hai cái bao lớn tỏa ra mùi hôi thối vô cùng nồng nặc, cẩn cẩn thận thận đặt ở trên cái muôi lớn sau đó đồng loạt chạy lui ra xa liền mấy bước.

Mặc dù che mặt nhưng những người này vẫn không nhận được phải bung kín lỗ mũi, một bóng đen tiến tới bên cạnh một người dường như là cầm đầu, ồm ồm nói:

- Tào đại nhân, thế này. . . thế này có được không? Giết người cùng lắm thì đầu rơi xuống đất, còn không bằng Tiêu đại nhân cứ một đao làm thịt hẳn cho thống khoái a. . .

Tào đại nhân che lỗ mũi, kìm không được chạy xa mấy bước, cau mày nói:

- Tiêu đại nhân nói, quân tử báo thù không giết người. . .

- Quân tử làm loại chuyện như thế này?

Thuộc hạ rất không hiểu nói.

- Ít nói nhảm đi! Các ngươi là những người thường ngày được Tiêu đại nhân tin tưởng nhất, chuyện này là do Tiêu đại nhân tự mình phân phó xuống, làm tốt thì tiền đồ mọi người sau này không tệ, mọi người cùng bỏ ra chút sức. Còn nữa, sau khi làm xong tốt nhất là nên kín miệng một chút!

- Đại nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định đem chuyện này nuốt ở trong bụng.

Tào đại nhân nhìn những người khác gật đầu, sau đó chọt vùng tay lên, thấp giọng quát lạnh:

- Phóng!

- Oanh!

Sau âm thanh cơ quan chuyển động vô cùng nhỏ, hai chiếc bao lớn trên cái muôi lớn xẹt qua màn đêm một nửa vòng tròn, gào thét bay vào trong Hoàng phủ.

- Phóng tiếp!

- Oanh!

Những người này chuẩn bị rất đầy đủ, liên tiếp những bao lớn bay không dứt vào trong Hoàng Phủ. Chỉ nghe trong Hoàng phủ truyền tới trận trận thanh âm "Phốc phốc" muện hưởng. Tiếp đó trong Hoàng phủ truyền đến một trận tiếng thét chói tai như giết heo:

- Cái tên hỗn đản nào bắn thỉu bĩ ối như vậy! Người đâu! Không ổn rồi, có người ném phân và nước tiểu vào trong phủ nhà chúng ra. . . Phốc -- ai nha!

Người đang hô hào vận khí không được tốt, hiển nhiên trúng chiêu rồi.

Ngay sau đó các phòng viện trong Hoàng phủ đều sáng bừng ánh nến, từng đợt bước chân vội vàng, kinh hoàng mà chạy, thỉnh thoảng truyền đến tiếng người kêu thảm thiết vì bị phân và nước tiểu đập trúng, sau đó ở mọi nơi bên trong phủ, loảng xoảng loảng xoảng, âm thanh chói tai vang dội ở kinh sư trong bóng đêm.

- Khốn kiếp! Khốn kiếp! Ta mà biết là tên hỗn đản nào làm. . . Lão phu, lão phu thề không. . . Phốc -- A!

- Lão gia, lão gia! Người đâu, mau đến đưa lão gia vào phòng trốn, trốn mau. . .

- Phi phi phi! Cút ngay! Lão phu không trốn, bọn đạo chích chết tiệt này chỉ giỏi ám tiễn dả thương người, người đâu, mau đến Ứng thiên phủ báo quan, nhanh chạy ra xung quanh phủ kiểm tra, bọn đạo tặc nhất định còn lẫn trốn bên ngoài.

- Lão gia, khuôn mặt ngài còn đầy phân với nước tiểu kia, không rửa sao!

- Cút ngay! Lão phu không rửa! Lão phu phải để cái bộ dạng này mà vào cung diện thánh. . . Phốc- a!

Hoàng Tử Trùng dường như lại vừa trúng chiêu rồi.

...

...

Bên ngoài Hoàng phủ, bọn gia đình tay gậy tay đuốc nhanh chóng tìm được nơi bọn người Tào Nghị đang ẩn trốn làm chuyện xấu.

Đám người Tào Nghị thấy bọn người này đến liền lập tức rút đao, chém giết một trận rồi thừa dịp hỗn loạn cùng nhau đào tẩu, tất cả đều cùng chạy về hướng thành nam.

*

Bên trong Hoàng Phủ.

- Lão gia, lão gia, đã điều tra ra đám bí ối khốn kiếp kia rồi, ban nãy bọn họ chạy về hướng thành nam, gia đình của chúng ta chia làm hai đường đuổi theo.

- Lão gia lão gia! Hai người chúng ta là người đuổi kịp bọn chúng, tiểu nhân thấy bọn hán chạy đến cuối hẻm, đến trước cửa một tòa nhà lớn liền không thấy bóng dáng nữa.

- Cái gì? Mất dấu? Các ngươi đều là lũ bất tài vô dụng? Là lũ hỗn trướng! Còn tòa nhà kia, là nhà của ai?

- Lão gia, tòa nhà đó. . . Là biệt viện của Bắc Bình Yến Vương.

- Yến Vương? Là Yến Vương! Yến Vương sao! A——

Hoàng Tử Trùng vừa sợ vừa giận hét lên một tiếng.

- Yến Vương, lão phu xưa nay có thù oán gì với ngươi vậy mà hôm nay ngươi khi không lại khi nhục lão phu! Lão phu thề quyết không bỏ qua!

Tiếng gầm gừ tức giận vang lên suốt đêm trên bầu trời kinh sư. . .

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Vương – Thần, ấu đả

Hoàng Tử Trùng đứng giữa đám gia đình, cả người từ trên xuống dưới dính đầy chất dơ bẩn, tức giận phùng mang trợn má đi qua đi lại.

- Yên vương, người khinh người quá đáng.

Hoàng Tử Trùng tức giận không kiềm chế được.

Từ xa có một gã gia đình nhanh chóng chạy tới, thờ hồng học nói:

- Lão gia, chúng tiểu nhân hai đội đứng trước cửa Yên vương phủ đợi hồi lâu mà đám bỉ ổi hỗn đản kia không dám thò đầu ra, theo đám tiểu nhân thì nhóm người kia hẳn là tiến vào Yên Vương biệt viện, chuyện đêm nay phân nửa là cùng Yên vương có liên quan.

Hoàng Tử Trùng nghe xong, tức thì máu xông lên não, hai mắt đỏ bừng.

- Người đầu, chuẩn bị kiệu lão phu phải tự mình tới Yên vương biệt viện đòi công đạo.

- Rõ.

Hoàng Tử Trùng đứng là đã vô cùng tức giận.

Đều là thân tử của triều tử bình thường chính kiến không hợp nhau cũng là chuyện bình thường, cả triều đều biết Hoàng Tử Trùng đối với phiên vương luôn mang mối e ngại, hơn nữa Yên vương thế lớn, chính là kẻ có thực lực nhất trong đám phiên vương. Hoàng Tử Trùng cùng Yên vương sau khi Hoàng thái tôn được sắc lập có thể nói là đã thành kẻ thù.

Thế nhưng mặc dù cả hai người đối với nhau không thuận mắt thậm chí là chán ghét nhưng trên quan trường bất luận có thù oán thế nào thì biểu hiện vẫn vô cùng vui vẻ, thậm chí bề ngoài còn muốn như là huynh đệ, nhân sinh đều là như vậy, trong quan trường từ xưa đã hình thành quy tắc đó, người nào không hiểu được điều này thì cũng sẽ không có tư cách để tham gia vào trò chơi.

Hoàng Tử Trùng tuyệt đối không nghĩ tới Yên Vương lại phá vỡ quy tắc này, kẻ thù chính trị vạch mặt lẫn nhau thì không tính nhưng lại ném phân cùng nước tiểu vào phủ kẻ thù thì có thể nói từ trước đến nay chưa hề có.

Cũng không thể trách Hoàng Tử Trùng tại sao lại dễ dàng đem sự việc đêm nay quy lên người Yên vương, trong lòng hẳn thì người mà hắn luôn đề phòng, lo lắng chính là Yên vương kẻ có được quân đội hùng mạnh cho nên khi gia đình bắt bớ kẻ ném phân và nước tiểu vào phủ mình lại tiến vào bên trong Yên vương biệt viện Hoàng Tử Trùng liền lập tức tin tưởng, điều này cũng dễ hiểu bất kỳ một ai khi gặp chuyện không hay người đầu tiên nghĩ đến sẽ là cứu nhân của mình.

Mọi sự hiểu lầm trên đời đơn giản cũng là vì suy bụng ta ra bụng người. Hoàng Tử Trùng ngồi trong kiệu sắc mặt càng lúc càng lạnh, hai bàn tay cũng đã nắm chặt.

Chu Lệ, thiên tử vẫn còn đang mạnh khỏe người cho rằng lúc này đã có thể phá vỡ quy tắc sao? Đang ở kinh đô mà lại dám cuồng vọng như vậy, quả là không biết trời cao đất rộng.

Trong đêm khuya cỗ kiệu vội vàng đi tới, đằng sau là một đám gia đình hộ viện tay cầm côn bổng đi theo, cả đám vẻ mặt oán giận mang theo sát khí nồng đậm đi xuyên qua phố hướng về phía Yên vương biệt viện đi đến.

Rất nhanh cỗ kiệu đã đi đến biệt viện của Yên vương, còn chưa đợi kiệu ổn định, Hoàng Tử Trùng đã ùng ùng xông ra, bước xuống.

Ở trước cửa có vài tên quân sĩ gác đêm, thấy một đám người trong tay cầm côn bổng hai tay đã sớm đề lên chuôi đao trên eo, thấy Hoàng Tử Trùng hùng hùng hổ hổ đi lên bậc thang, một gã quan Bách hộ liền nghiêm nghị quát to:

- Người kia, mau dừng bước, đây là Yên vương biệt viện các người là người nào? Đêm khuya tụ tập đến đây có ý đồ gì?

Hoàng Tử Trùng trên người vẫn còn dính đầy phân và nước tiểu bộ dáng vô cùng chật vật, nghe vậy cả giận nói:

- Lão phu chính là Hàn Lâm tu soạn, xuân phùng giảng độc quan Hoàng Tử Trùng, hôm nay nhận được lễ vật của Yên vương sai người đến biểu nên lão phu đặc biệt tới đây để cảm tạ điện hạ ban ân, các người mau đi vào thông báo với điện hạ một tiếng, nói có Hoàng Tử Trùng đến nhận tội, nếu điện hạ cho rằng như vậy không đủ thì lão phu sẽ tự mình lĩnh phạt.

Đám binh sĩ cái gì thỉnh tội, nhận tội đều không nghe rõ, nhưng khi Hoàng Tử Trùng báo tên bọn hắn liền biết đây là trọng thần trong triều, không nên đắc tội, vì vậy liền vội vàng nói:

- Đại nhân xin chờ một chút, hạ quan sẽ phái người đi bắt bớ với điện hạ, xin đại nhân ước thúc thủ hạ không nên đến gần bậc thang, chúng ta lĩnh mệnh canh gác tại đây, mong đại nhân không làm chúng ta khó xử.

Dứt lời gã quan quân hướng một gã quân sĩ đằng sau ra hiệu, gã quân sĩ liền chạy đi bắt bớ. Yên vương lúc này còn đang ở trong thư phòng cùng đệ nhất mưu sĩ Đạo Diễn mật đàm, đáng thương cho Yên vương lúc này vẫn còn chưa biết mình đã bị chụp một cái mũ oan ức to đùng.

- Kinh sư gần đây phong ba nổi lên, chắc hẳn là do bề hạ vì chuyện ngự hoa viên đối với phiên vương sinh ra cảnh giác, vì thế mới lệnh cho Cẩm Y Vệ tẩy trừ đám đại thần đi lại cùng phiên vương, đây là hoàng thượng cố tình xao son chân hổ cảnh cáo phiên vương, điện hạ nhất định phải đề phòng cẩn

thận, mấy ngày nay tốt nhất là không nên đi ra ngoài, lại càng không nên cùng đại thần nào đi tới đi lui miễn cho hoàng thượng nghỉ ngơi.

Đạo Diễn nói:

- Điện hạ, việc đã đến mức này bây giờ cũng không phải thời điểm hối hận, việc điện hạ cần làm lúc này là phải thu liễm, chớ nên gây chuyện tại kinh sư bằng không bệ hạ nhất định đối với người sẽ bất mãn, sẽ sinh tâm hoài nghi, xấu nhất là có thể đem đất phong của người thu hồi sau đó điều vào kinh thành hoặc sửa đổi đất phong khi đó bao nhiêu năm cố gắng của điện hạ sẽ như đổ sông đổ bể, điện hạ phải nhớ lấy, không nên gây chuyện.-

Lời của Đạo Diễn còn chưa hết liền nghe được quân sĩ đứng bên ngoài bẩm báo:

- Bẩm điện hạ, bên ngoài có người đến gây sự, cả đám đều cầm khí giới, kẻ cầm đầu chính là Hàn Lâm tu soạn, xuân phường giảng đọc quan Hoàng Tử Trùng, lúc này hắn đang định trước cửa phủ kêu gào, thỉnh mời điện hạ ra ngoài nói chuyện với hắn.

Trong thư phòng hai người chần động, Đạo Diễn mặt mũi thất vọng nói với Chu Lệ:

- Điện hạ, người... người sao lại rước lấy phiền phức này chứ? Bần tăng phải nói với người như thế nào đây, ài.

Chu Lệ ngậy người ra một lúc, tiếp theo chần nản nói:

- Bỏn vương mấy ngày nay không hề ra khỏi cửa làm sao có thể trêu chọc cái lão hủ nho này? Tiên sinh người chẳng lẽ không tin bỏn vương sao?

Đạo Diễn vẫn bộ dáng tiếc sắt không luyện thành thép nói:

- Điện hạ, Hoàng Tử Trùng quan chức tuy không cao nhưng lại được bệ hạ coi trọng, người này ngoan cố cổ hủ, một sách có tiếng đọc đủ thứ thì thư lễ nghĩa nên làm người rất có quy tắc nếu người không trêu chọc hắn thì hắn làm sao có chuyện tự mình làm tổn hại đến thanh danh chủ động đến để làm phiền người chứ?

Chu Lệ tức giận đến mặt mũi trắng bệnh chòm râu quai nón bên mặt cũng rung rung, hai mắt đỏ bừng lớn tiếng kêu:

- Loại hủ nho nghèo đói khó chơi này bỏn vương như thế nào lại đi trêu chọc cơ chứ? Tiên sinh người còn không hiểu tính của bỏn vương sao? Để bỏn vương đi ra ngoài nói chuyện với hắn.

Dứt lời Chu Lệ đẩy cửa thư phòng thờ hồng học đi ra ngoài.

Đạo Diễn vội vàng đuổi theo nhắc nhở:

- Điện hạ chú ý...

- Thu liễm, bỏn vương sẽ nhất định chú ý.

Chu Lệ sau khi đi ra ngoài liền nhìn thấy Hoàng Tử Trùng một thân đầy nước tiểu và phân đang đứng phì phì tức giận. Bộ dáng như vậy vừa nhìn là đã biết muốn gây sự với người khác. Chu Lệ lấp bắp kinh hãi, thất thanh nói:

- Hoàng đại nhân, người làm sao vậy?

Hoàng Tử Trùng sớm đã cho rằng việc này do Chu Lệ đứng đằng sau sai người làm, lúc này cả người tràn ngập lửa giận, câu hỏi của Chu Lệ mặc dù có ý quan tâm trong lòng của Hoàng Tử Trùng lại như một lời châm biếm, khiến cho lão tức xì khói thâm nghĩ tên Yên vương này không khỏi quá kiêu ngạo đi, sai người đem phân cùng nước tiểu khi nhục ta hiện tại còn giả mù sa mưa giả nhân giả nghĩa hỏi thăm, thật là quá khi dễ người khác mà.

- Chu Lệ, người... người quá khi dễ người rồi, trong kinh thành dưới chân thiên tử người lại dám nhục mạ đại thần triều đình, đương kim thiên tử lúc này còn khỏe mạnh người đã dám làm vậy, sau này hoàng thái tôn kế vị người chẳng phải là càng còn trời bằng vung coi thúng bằng nia coi thìa bằng bát sao? Hôm nay cho dù thiên tử có giáng tội lão phu cũng phải liều mạng với người.

Dứt lời Hoàng Tử Trùng sắc mặt trắng hướng phía Chu Lệ bỏ đến, hai người cứ như vậy cuộn thành một đoàn.

Chu Lệ thấy vậy vừa sợ vừa giận, trong lúc bất ngờ không kịp phản nũa dưới bị Hoàng Tử Trùng ôm được, phân cùng nước tiểu trên người Hoàng Tử Trùng tức thì bôi lên cả người Chu Lệ.

Chu Lệ quỳnh lên, trong lúc vô ý liền đuổi tay đẩy Hoàng Tử Trùng ra tức thì liền chạm phải phân cùng nước tiểu trên người lão, một mùi tanh tươi xông thẳng lên mũi.

Chu Lệ trên chiến trường là kiêu tướng, chém giết vô số máu tanh đã từng gặp qua không ít nhưng phân và nước tiểu thì ít khi gặp phải, mũi người thấy mùi tanh tươi tức thì trong bụng liền muốn nôn, dưới sự kích động những điều Đạo Diễn hòa thượng khuyên bảo hắn đều đem vứt sạch, lúc này bị Hoàng Tử Trùng ôm chặt hắn đã sớm mất kiên nhẫn hơn nữa lại bị lão chân đầm rãng cắn khiến cho Chu Lệ giận tái mặt, vận lực tung một đấm mạnh lên mặt Hoàng Tử Trùng khiến lão phải lao đao lùi lại đằng sau, há mồm nhả ra máu cùng mấy chiếc răng.

- Người còn dám đánh ta?

Hoàng Tử Trùng bùm mắt không dám tin vào mắt, Chu lâu kẻ này không ngờ lại dám làm vậy. Hoàng Tử Trùng cảm thấy vô cùng đau xót.

- Hoàng đại nhân, người tự nhiên chạy đến chỗ bọn vương gây sự rốt cục là vì có gì? Người không sợ phụ hoàng giáng tội sao?

Chu Lệ nghiêm nghị quát to.

- Vì sao ư?? Người còn giả vờ hồ đồ với lão phu, người coi trời bằng vung thì lão phu còn sợ cái gì? Hôm nay liều mạng lão phu cũng phải lấy công đạo, ác tặc hôm nay lão phu cho người xem cái gì gọi là văn nhân cốt khí.

Hoàng Tử Trùng nghiêm giọng không chút sợ hãi, cả người giống như một đầu trâu điên, cúi đầu hung hăng lao đến người Chu Lệ.

- Điên rồi, lão gia hỏa này điên thật rồi.

Chu Lệ thở hổn hển tóm lấy cổ Hoàng Tử Trùng, Hoàng Tử Trùng cũng không chịu yếu thế khua tay tóm được tóc của Chu Lệ, hai người cứ như vậy đánh lộn một chỗ.

Đám gia đình hộ viện của Hoàng Tử Trùng thấy lão gia động thủ tinh thần đã sớm phấn nộ, lớn tiếng ồn ào chửi bậy, giờ còn bỗng vọt đến.

Thị vệ đằng sau Chu Lệ đều là quân nhân, tất nhiên không chút nào sợ hãi, không đợi Chu Lệ phân phó đã nhao nhao rút kiếm ra, trước hết tiến lên bảo vệ xung quang Chu Lệ, bắt đầu giằng co cùng đám người hộ viện của Hoàng Tử Trùng, song phương giương cung bạt kiếm, không khí vô cùng căng thẳng.

Bên trong đám thị vệ Hoàng Tử Trùng cùng Chu Lệ đã sớm như gai gãi từ đánh lộn với nhau kẻ tóm cổ người túm tóc cứ như vậy biểu diễn một màn đánh tự do.

Cách Yên vương phủ một đoạn không xa, trong một chỗ tối có một đám người đang chăm chú nhìn tình thế.

- Tiêu đại nhân, chúng ta có nên đi ra khuyên can không?

Nhìn người mà mình đã từng thuận phục:

- Yên Vương điện hạ hình tượng vô cùng khó coi, giống như mấy tên lưu manh trên phố phường đánh nhau cùng với Hoàng Tử Trùng, trong mắt Tào Nghị không có bất kỳ ba động tâm tình nào.

Từng trở thành con cờ bị Yên Vương hi sinh, Tào Nghị đã sớm coi như mình đã chết qua một lần, nhục nhã của kiếp trước bây giờ đã là mây khói, không có liên quan tới hắn, thân phận của hắn bây giờ là Cẩm Y Vệ Thiên hộ, là thủ hạ đắc lực của Tiêu Phàm, cũng chính là bằng hữu của hắn.

Trong bóng tối, trên mặt Tiêu Phàm một đôi mắt lờ lờ quan mạng hưng phấn.

-Ai ai, Tào đại ca, người có nhìn thấy không? Bọn họ động thủ đánh nhau a. . .

Tiêu Phàm hưng phấn vỗ vỗ Tào Nghị vai.

-Sớm nằm trong dự liệu rồi, đại nhân, kẻ sách tôi nay người bày ra không phải là vì muốn nhìn cái tràng diện này sao?

Tào Nghị đảo cặp mắt trắng dã.

Rõ ràng là do một tay hắn bày ra, thế nhưng hiện tại thái độ của hắn dường như là hắn ngẫu nhiên bắt gặp chuyện này vậy. Ngẫu nhiên bắt gặp.....Tào Nghị lại một lần nữa phát hiện, bên trong một quân tử nhà nhện lại cất giấu một linh hồn hèn hạ không biết xấu hổ như vậy.

Tiêu Phàm hồn nhiên vẫn không hay mình bị khinh bỉ, vô cùng hưng phấn nói:

- Mau nhìn mau nhìn, Hoàng Tử Trùng cắn người, không nhìn ra lão đầu này ngày thường ra vẻ đạo mạo, đến lúc ẩu đả lại hung mãnh như vậy, quả thực là nhả nặc bại hoại mà.

Tào Nghị mặt trắng dã liếc hắn một cái, rất sáng suốt ngậm miệng không nói chuyện. Bàn về nhả nặc bại hoại, trên cõi đời này Tiêu Phàm nhận đệ nhị liệu có ai dám nhận đệ nhất? Vị Tiêu đại nhân này khiêm nhường được sao.

- Đại nhân, nếu chúng ta không tới khuyên can, vậy hai phe sẽ xảy ra đánh nhau to a, trong tay bọn họ cũng cầm sẵn vũ khí rồi, rất dễ có tai nạn chết người a, xảy ra án mạng ở kinh sư có thể lớn chuyện đó.

Tào Nghị có chút lo lắng nhắc nhở.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

-Không sai, chúng ta nên xuất hiện rồi, dưới chân thiên tử, hai người có quyền cao chức trọng lại lao vào cẩu xé đánh nhau giống như hai người đàn bà chanh chua, còn gì là mặt mũi của triều đình nữa, ta phải dạy cho bọn họ biết cái gì gọi là quân tử.

Tào Nghị lau mồ hôi:

Thật ra thì Tiêu Phàm hi vọng hai người này ngay tại chỗ PK (đồ sát) lẫn nhau rồi đồng quy vu tận a, một Vương gia tương lai che dấu đã tâm tạo phản, một người khác lại là xuẩn thân chuyên rùm beng nêu cao trung nghĩa, nghiêm khắc mà nói, bọn họ cũng không phải là loại người tốt đẹp gì, một người tấn công, một người chịu, Chu Doãn Văn mắt giang sơn đầu sỏ đúng là hai người này, nếu bọn họ cứ như vậy mà chết thì thật là tốt, quả thật như thế, bọn hắn chết đi đúng là bớt một mối họa cho giang sơn.

Tiêu Phàm không cam lòng phát phát tay, sau đó hắn rướn thẳng người lên. Ở phía sau hắn là gần trăm tên Cẩm Y Giáo Úy đang nhận lệnh. Tức thì bọn hắn chia làm hai đội từ hai phía vọt ra. Sau đó bọn hắn rút Tú Xuân Dao khỏi vỏ, đồng loạt chỉ vào hai nhóm người đang giằng co trước cửa phủ Yến Vương. Cùng với chủ tử đang mài miết đánh nhau của chúng là Yến Vương cùng Hoàng Tử Trùng.

Đang trong lúc giằng co, hai nhóm người bỗng bị Cẩm Y Giáo Úy tới hù đã sớm bị dọa rồi. Nơi này dù sao cũng là kinh thành, tiếng xấu vang dội của Cẩm Y Vệ cũng đã có nhiều năm. Hiện giờ bị bọn họ chỉ đao vào tất nhiên cũng không phải là chuyện tốt lành gì. Cho nên song phương vội vã nhượng bộ, tạm thời ngừng giằng co sau đó thối lui về phía sau mấy bước.

Tiêu Phàm đi ở phía sau, đứng lại ở một khoảng xa, lỗ mũi héch lên trời quát to:

- Cẩm Y Vệ trấn phủ ty phá án, phạm là những người rảnh rỗi không liên quan tránh sang một bên.

Không khí tại đường trường hiện giờ đang giương cung bạt kiếm. Hơn nữa hiện giờ đang là nửa đêm, thử hỏi có kẻ nào rảnh rỗi tới đây vào lúc này?

- Ở tại Kinh Thành, dưới chân thiên tử mà bọn ngươi dám cầm theo vũ khí, bọn ngươi muốn tạo phản sao?

Câu nói thứ hai của Tiêu Phàm rốt cục cũng có tác dụng. Cái mũ -Tạo phản- này thực sự là quá lớn, cho dù là ai ở đây cũng thực sự không gánh được.

Cho nên khi Tiêu Phàm vừa dứt lời, tức thì đao kiếm, gậy gộc trong tay mọi người dường như là một thanh sắt nóng đỏ ném xuống đất. Sau đó cả hai nhóm người vô cùng ảm đạm nâng hai tay lên, bày ra tư thế như đang tuyên truyền bảo vệ môi trường.

Vừa rồi bộ dáng còn đang hung ác như dã thú hiện tại cả đám đều biến thành quai bảo bảo đáng yêu. Lúc này Tiêu Phàm mới yên tâm bước về phía trước vài bước.

Ngay giữa sân, Hoàng Tử Trùng cùng Chu Lệ đối với sự xuất hiện của Cẩm Y Vệ dường như là không thấy. Vẫn như cũ buống binh, một người bóp cổ, một người nắm tóc, hai mắt tóe lửa nhìn nhau, khuôn mặt đầy vẻ dữ tợn.

Tiêu Phàm nhú nhú mày, trầm giọng nói:

- Các ngươi làm gì thế này? Không nghe thấy lời nói của bốn quan hay sao? Mau buông tay ra, nếu không ta sẽ đem bắt hai người tổng giam vào ngục.

Chu Lệ lạnh lùng nói:

- Họ Hoàng, đã nghe chưa? Hắn gọi ngươi buông tay đó. Ngươi tới biệt viện của bốn vương gây hấn, chuyện này bốn vương sẽ từ từ tính với ngươi.

Hoàng Tử Trùng hướng về phía Chu Lệ nhả mấy bãi nước bọt, ác khẩu nói:

- Phi! Ngươi cáo trạng trước chính là ác nhân. Nếu không phải tên gian tặc ngươi khi nhục lão phu, lão phu tại sao lại có thể tìm đến tận cửa đòi lại công đạo? Ngươi trước tiên hãy buông tay ra.

- Nghĩ hay lắm! Ngươi dựa vào cái gì mà bảo ta buông tay trước? Là ngươi nên buông trước.

- Ngươi buông trước!

- Bốn vương tuyệt đối không! Ngươi buông trước!

- Ngươi buông trước!

- Ngươi buông trước!

Tiêu Phàm mặt đầy thâm ý, cười nhìn Vương gia cùng Hoàng Tử Trùng PK (đồ sát), trong lòng cực kỳ sáng khoái vui sướng.

Cái gọi là danh nhân lịch sử nguyên lai cũng có chuyện như vậy. Ngẫu nhiên kết hợp cùng bọn họ tạo thành danh tiếng thiên cổ. Thật ra nếu nói đến bản chất thì tất cả mọi người đều ăn ngũ cốc hoa mễ mà sống. Cũng có sinh lão bệnh tử, cũng có lúc khóc lóc om sòm ăn cơm bá vương. Vậy thì ai so với ai vào quy hơn?

Coi như là đã đạt được mục đích, một màn trước mắt này đủ để cho nửa sau của hắn đỡ nhàm chán hơn. Từ xưa, phần tử trí thức vận khí cũng đặc biệt kém. Thánh nhân nói: quân tử thường vận khí kém, thời điểm thánh nhân nói câu này phỏng chừng cũng đặc biệt xui xẻo nên mới cảm khái như thế.

Hoàng Tử Trùng chính là một ví dụ điển hình. Tối hôm nay hắn gặp bao nhiêu chuyện xui xẻo. Nguyên nhân chỉ là do hắn mắng mấy câu với Cẩm Y Vệ Tiêu Đồng Tri. Vừa vận trù hợp chính là vị Tiêu Đồng Tri này cùng Thiếu Lâm phương trượng lại giống nhau, thực sự là quả đất tròn.

Đã loạn không thể loạn nữa sao? Loạn to rồi, hơn nữa bị ai chính là hấn còn bị Tiêu Đồng Tri tàn khốc vô tình, bị ổi trả thù. Mà bị ai nhất là, Hoàng tiên sinh dường như có vẻ nhận nhầm thù phạm đứng sau màn.

Tiêu Phàm chính là muốn đem hấn và Lý Cảnh Long ngang bằng với nhau. Nhưng lại cảm thấy như thế lại không quá chuẩn xác. Dù sao thì chuyện đo chỉ số thông minh cũng rất phức tạp. Có người trời sinh đã thấp, tỷ như Lý Cảnh Long vậy. Có người đi học thì lại u u mê mê, tỷ như Hoàng Tử Trùng vậy.

- Khụ khụ. Nhị vị, các ngươi vẫn là không chịu buông tay sao? Có chuyện này ta nhất định phải cho các ngươi biết, vì sao lại có bản ghi chép tình tiết các vụ án ở tại kinh thành cùng tình huống. Mỗi một lúc Cẩm Y Vệ xuất động, mỗi bách hộ đem theo một gã họa sĩ. Đem hiện trường phát sinh vụ án về thành một bức tranh sinh động. Sau đó giao cho Cẩm Y Vệ trấn phủ ty nha mô lưu trữ. Hiện tại nhị vị đánh nhau, ầu ầu, sợ rằng tư thế hiện ngang đã bị họa sĩ phác thảo xong rồi.

Hai vị danh nhân lịch sử đang tiêu sái ôm nhau, tư thế rất là mập mờ nghe vậy nhất thời ngẩn người. Tiếp theo hai người dường như là đâm phải đuôi mèo, chột tách nhau ra thật xa.

Tiêu Phàm đối với phản ứng của bọn họ rất là hài lòng.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Tiêu Phàm quay đầu nhìn về phía Hoàng Tử Trùng. Thấy hấn mặc một bộ áo đầy dơ bẩn, đầu tóc rối tinh. Trên mặt đầy máu dường như lại có chút phân. Rất khó để hình dung bộ dạng hấn đã chịu bao nhiêu chật vật.

Tiêu Phàm bộ dáng sợ hãi, kinh ngạc nói:

- Hoàng tiên sinh, ngài sao lại như thế này? Yên vương đem ngài ném vào chuồng heo sao?

Hoàng Tử Trùng trừng mắt:

- Hấn dám? Lão phu liều mạng với ngươi!

Chu Lệ xoa xoa chỗ da đầu bị nắm, cười lạnh nói:

- Bỏn vương cũng không có bản lĩnh nuôi heo gầy như vậy.

Hoàng Tử Trùng giận dữ:

- Lão phu sẽ liều mạng với ngươi!

Tiêu Phàm hét lớn:

- Họa sĩ!

Hai người lập tức thu liễm

Tiếp theo hai vị gia đình bên cạnh không vui lại bắt đầu cãi cọ lẫn nhau.

Tiếp theo đó Cẩm Y Giáo Úy rút đao đe dọa.

Tình huống bây giờ rất là hỗn loạn.

Tiêu Phàm rất nhức đầu, tình huống bây giờ không hợp ý định ban đầu của hấn. Chuyện này dù sao cũng thuộc tính chất trả thù cá nhân của hấn. Nếu động tĩnh quá lớn thì Lão Chu sẽ biết. Sợ rằng hậu quả sẽ không tốt, hấn xem như là công chính, liêm minh, kiêu... Khủng bố tập kích.

Đang lúc ấy thì lại một trận bước chân dồn dập từ xa đến gần.

Tiêu Phàm thờ dài. Minh triều thật là biết điều, hơn nữa đem một gầy một béo buổi tối không ngủ được ra ngoài đường chạy lung tung. Chẳng nhẽ lão Chu có ý định mở hộp đêm?

Một đội Cẩm Y Vệ mặc Phi Ngư Phục hướng phái Tiêu Phàm chạy tới. Cẩm đầu là một người cưỡi ngựa, mặc quan bào tứ phẩm. Giạng chân trên lưng ngựa, bộ dáng sâu khố.

Là người quen cũ, Giải Tấn.

Cẩm Y thân quân chạy đến cách Tiêu Phàm không xa liền dừng lại. Giải Tấn run run xuống ngựa, nghe rằng trọn mắt một trận rồi mới đứng thẳng người được. Sau đó tập tễnh đi tới trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn hấn nhú lông mày:

- Đi ngang qua?

- ... Không phải là?

- Người sẽ không phải là chân chạy vật truyền tin đó chứ? Đúng không?

Giải Tấn lúng túng, đỏ mồm hỏi:

- Buổi tối phụng chiếu ở điện Văn Hoa. Kết quả là công công trong cung để cho ta xuất cung tuyên chỉ. Ha ha. Thật ra thì chức vụ của ta làm Hàn Lâm học sĩ, mỗi lần tuyên chỉ cũng là vừa vận ta đi qua ...

Sự thật một lần nữa chứng minh, phần tử trí thức vận khí thực sự không tốt. Vừa nói xong một tên, lại tới một tên.

- Lúc này cho ai tuyên chỉ?

Tiêu Phàm liếc mắt nhìn hần.

Giải Tấn duỗi ngón tay ra, sau đó quay một nửa vòng tròn. Hướn phía mọi người đang tiến vào, cùng hướng nhân gian gieo hạt tình yêu của chúa Jesus:

- Cho các người, cho mọi người.

Sau đó chỉ nghe một trận âm thanh, tất cả mọi người quỵ xuống.

Tiêu Phàm cũng lĩnh chỉ quỵ xuống, tim của hần bỗng co giật vài cái.

Chu Nguyên Chương biết chuyện Vương gia cùng vị đại thần này ầu đã cũng không có gì là kỳ quái. Dù sao nơi này cũng là kinh thành. Bất kỳ một động tĩnh, gió thổi cỏ lay nào cũng không thể gạt được hần. Nhưng hần không thể nào nhanh như vậy lại biết được chuyện này là do ta bày ra a. Lỗi này tính nhỏ cũng không nhỏ, đoán chừng mười trượng cũng không đủ.

Giải Tấn háng giọng một cái, nói:

- Thiên tử có khẩu dụ: Các người một người là trọng thần trong triều, một người là hoàng đệ của trẫm. Lại nửa đêm tụ tập đánh nhau, thực không còn thể thống của triều đình nữa. Làm trò cười cho dân chúng, thật đáng giận. Trẫm thực sự phẫn nộ. Chuyện này giao cho Cẩm Y Vệ Đồng Tri toàn quyền xử lý. Nếu hai người các người không tuân theo Tiêu ái khanh sẽ luận tội kháng chỉ. Khâm thủ!

- Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế.

Mọi người đồng thanh hô.

Chu Lệ sắc mặt có chút trắng bệch đứng lên. Lúc này hần mới nhớ lời dặn dò của Đạo Diễn, thu liễm mọi thứ, chớ gây chuyện thị phi.

Dường như việc hần làm cùng thu liễm mọi thứ không có nửa điểm quan hệ. Nhưng chính là oanh oanh liệt liệt có quan hệ.

Tiêu Phàm ngăn người, lão Chu có ý tứ gì? Từ lúc mình xuất hiện cho đến giờ, bất quá tổng cộng thời gian chỉ có hai nén hương. Lão Chu làm sao biết ta ở chỗ này? Chuyện tối nay ta đứng sau một tay dàn dựng lão Chu rút cục là có biết hay không?

Tiêu Phàm hồ đồ, chuyện làm cho hần hồ đồ chính là, lão Chu làm sao lại để cho hần xử lý chuyện này? Hai người trong cuộc, một người là quan Hàn lâm viện tứ phẩm, một người thân phận hoàng tử tôn quý. Vô luận là người nào đứng ra cũng không chỉ hơn hần một bậc. Lão Chu muốn hần xử lý hai người này, vậy ta nên xử lý như thế nào đây?

Nguyên bản là một sự trả thù đơn giản, nhưng dường như trở nên có chút phức tạp.

- Có ai không, đem hai vị này mang về nha môn trấn phủ ty.

Tiêu Phàm còn chưa nói hết, Giải Tấn chạy lên tới bên người hần, thấp giọng nói:

- Tiêu đại nhân chậm đã, bệ hạ có một đạo mật chỉ khác cho người.

- Trong mật chỉ nói gì?

- Nếu nói đến mật chỉ, thì trừ người ra, bất luận kẻ nào cũng không được nhìn. Người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?

Giải Tấn liếc hần một cái, sau đó móc từ trong tay áo ra một đạo mật thư.

Tiêu Phàm tâm tình thấp thỏm, lo sợ bất an xé phong thư. Giờ phút này hần cảm giác như đang nhìn bản án mà tòa phán quyết cho mình.

Giải Tấn thức thời lui ra.

Tiêu Phàm đọc đạo mật chỉ, neho mắt nhìn. Nhất thời lấy làm kinh hãi, chỉ thấy trên tờ giấy có bốn chữ như rồng bay phượng múa:

- Có chừng có mực.

Cái này Tiêu Phàm hiểu, hắn hiểu được lão Chu kỳ thật suy tính so với hắn hơn rất nhiều. Cái kinh thành này, không cần biết có bao nhiêu âm mưu quỷ kế cũng không tránh khỏi tai mắt lão Chu. So sánh nữa thì thật ra lão Chu không thích hợp làm hoàng đế, hắn dường như là thích hợp hơn với chức thủ lĩnh đặc vụ Cẩm Y Vệ.

Không cần tính toán xem ý nghĩa bên trong bốn chữ này, hắn chỉ biết lời đùa ra rồi. Dưới chân lão Chu thành tính, người khai quốc này mà còn chơi trò tiểu thông minh này quả thực là chuyện đáng cười. Nghĩ tới cảnh một người bận rộn cả buổi tối cho là âm mưu mình được thực hiện như ý. Vừa có thể dạy dỗ Hoàng Tử Trùng, vướng vào mối hận bị chửi một cách khó hiểu. Vừa có thể thành công giả họa cho Chu Lệ. Thuận tiện đem hắn đạp xuống. Để cho bọn hắn chó cắn chó, một miệng đầy lông. Tự mình tọa sơn xem hổ đấu. Thật ra trò xiếc con con này của mình không đủ để lão Chu để trong mắt. Điểm ấy thực sự là không đáng để lên mặt.

Tiêu Phàm tức thì mặt đỏ bừng. Hắn cảm thấy rất xấu hổ, thực rất xấu hổ. Hắn cảm thấy mình cùng lão Chu đột nhiên ở cùng một bên quan sát, xem hết bao nhiêu trò đa dạng, làm trò hề. Nhưng cuối cùng lão Chu lại thắng cười một tiếng, con mẹ nó, quả thực là bi ối.

Tối nay lão Chu, để cho Tiêu Phàm cảm giác được sự đáng sợ của hắn. Âm trầm, hắn thâm bất khả trắc.

Gải Tấn đang đứng bên cạnh bỗng nhiên thấy sắc mặt Tiêu Phàm đỏ bừng, không khỏi quan tâm hỏi:

- Mặt của ngươi như thế nào lại đỏ như vậy?

Tiêu Phàm cúi thấp đầu, buồn bã nói:

- Tinh thần toả sang.

Giải Tấn tò mò chỉ Chu Lệ cùng Hoàng Tử Trùng nói:

- Vậy bọn họ tại sao lại thất bại?

-. . . Phòng lạnh bởi ***.-

Chu Lệ cùng Hoàng Tử Trùng tròn mắt nhìn hắn.

Chu Lệ hừ lạnh nói:

- Tiêu đại nhân, phụ hoàng cho ngươi toàn quyền xử lý chúng ta, Vậy ngươi định xử lý chúng ta như thế nào?

Tiêu Phàm lười biếng khoát tay áo nói:

- Ngươi đâu, đem hai vị ày mời vào nha môn trấn phủ ty.

- Cho chúng ta tới trấn phủ ty làm gì?

Rõ ràng là Hoàng Tử Trùng đối với nha môn của Cẩm Y Vệ tương đối là không có chút hảo cảm.

- Đi nha môn, mỗi người viết một bản kiểm điểm. Tám trăm chữ trở lên. Phải nhận thức được lỗi của mình, mạch lạc lưu loát.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Thánh ý khó dò

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiêu Phàm tiến vào, sau đó cúi đầu lạy:

- Thần Tiêu Phàm, phụng chiếu kiến giá, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Chu Nguyên Chương ngồi sau long án lật sách, mí mắt cũng không động lạnh nhạt nói :

- Bình thân.

- Tạ ơn bệ hạ.

Chu Nguyên Chương vẫn như cũ không nhìn lên, nhàn nhã mở Nhất Hiệt Thư, nói :

- Một hoàng thân, một trọng thần tối hôm qua đều bị ngươi đùa bỡn, ha ha, Tiêu Phàm ngươi quả là có thủ đoạn đấy.

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng như vậy lại khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy như bị sét đánh giữa trời quang.

Tiêu Phàm sợ tới mức cả người run lên, tức khắc bùm một cái quỳ xuống, run giọng nói :

- Thần có tội, thần đáng chết.

Chu Nguyên Chương ngữ khí vẫn lạnh lùng, nói :

- Ngươi đáng bị giết, ngươi ở Cẩm Y Vệ là để làm cái gì hả? Ngươi là chó giữ nhà của Tiêu gia sao? Chỉ vì ân oán cá nhân mà đi làm mấy việc vớ vẩn như vậy? Tiêu Phàm, chẳng lẽ trước đây không có ai dạy cho ngươi biết cái gì là “ Gia quốc thiên hạ” sao?”

- Thần, thần đáng muôn lần chết!

- Hừ, đáng chết ư, sợ hãi sao? Tiêu Phàm, thời gian ta biết ngươi cũng không ngắn, ngươi có một điểm tốt đó chính là hiểu biết, lúc đầu ta gặp, ngươi bề ngoài hào hoa phong nhã, bộ dáng khiêm tốn, thật thà thật không nghĩ tới họa hồ họa bị nan họa cốt(ý nói biết mặt mà không biết lòng). Hừ, một người mà có hai bộ mặt, Tiêu Phàm ngươi có thể giải thích một chút chứ?

Chu Nguyên Chương như cười như không nhìn hắn.

Tiêu Phàm mồ hôi chảy ướt áo, bất tri bất giác ngay cả áo đằng sau lưng cũng bị ướt.

- Thần, thần từ trước đến nay lời nói và việc làm luôn lấy quy tắc Khổng Mạnh làm chuẩn, không dám có chút trễ nải. Hàng ngày đều tự nhắc nhở mình ba điều: khi tính chuyện làm việc cho kẻ khác phải trung thành. . . .

(*Tăng tử nói rằng: Hàng ngày tôi tự nhắc nhở mình ba điều: khi tính chuyện làm việc cho kẻ khác, tôi có trung thật hay không? Khi kết giao với bạn hữu, tôi có giữ chữ tín chăng? Dạy người khác làm gì, tôi đã tự mình thực hành chưa?)

- Được rồi được rồi, ngươi cũng đừng nói càn nữa . Ngươi nói, mấy chuyện ma quỷ này, chính ngươi tin được sao?

- Thần tin! Thật ra, cũng không tin lắm.

Chu Nguyên Chương khẽ động dậy, tựa lưng vào ghế ngồi, trên mặt mang theo chút tiểu ý, nhưng trong nụ cười lại có thêm vài phần lạnh lùng.

- Tiêu Phàm, từ ngày ngươi làm quan, những chuyện ngươi làm cũng đủ bêu đầu ngươi trên cọc rồi. Ngươi nhìn tuy có vẻ trung hậu, kì thật rất giả dối. Có thể khẳng định, ngươi không phải người tốt.

Tiêu Phàm vẻ mặt ủy khuất ngẩng đầu lên nhìn Chu Nguyên Chương :

- Bệ hạ.

Thật vô đoán, ta thế nào lại không phải người tốt? Ta cũng là niềm hi vọng của gia đình đấy biết không? (DG :chém đấy)

- Nhưng, ngươi có biết vì sao mà ta không bỏ ngươi, không bắt ngươi, cũng không có giết ngươi không?

Chu Nguyên Chương lạnh nhạt nhìn Tiêu Phàm nói.

- Thần ngu dốt, thần không biết.

Chu Nguyên Chương cười thâm trầm nói :

- Dụng tâm nhiều hơn, ngươi sẽ biết.

- Thần tuân chỉ.

Chu Nguyên Chương nhìn vào cái trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh của Tiêu Phàm sau đó chậm rãi giơ tay về một vòng tròn ảo trong hư không, lạnh lùng nói:

- Ta cho ngươi một vòng tròn thì ngươi cứ ngoan ngoãn đứng trong vòng tròn đó. Ở trong vòng tròn đó ngươi có thể làm gì cũng được, ta cũng sẽ không quản nhưng nếu ngươi không biết tốt xấu dám bước ra ngoài thì lúc đó ta sẽ không chấp nhận được. Lời này ngươi phải nhớ cho kỹ bởi vì nó có liên quan đến tiền đồ và tính mạng của ngươi.

Chu Nguyên Chương sau khi nói đến đây ngữ khí đã trở nên vô cùng lạnh lẽo, giống như hàn phong từ địa ngục thổi tới, không khỏi khiến người khác sợ hãi run rẩy.

Mồ hôi trên trán Tiêu Phàm càng lúc càng nhiều. Lời này của Chu Nguyên Chương rõ ràng mang theo ý tứ cảnh cáo. Quân có quân đạo, thần có thần đạo, kẻ làm vua tùy thời thế, nắm quyền sinh sát trong tay đều là vì quân đạo, mà thần là thần thì phải trung với vua, tâm vô thiên vị đó chính là thần đạo, loại chuyện như đầu đá trả thù tốt nhất không nên gây ra bởi vì nó gần như đã thuộc chuyện bên ngoài, cũng như đã ra khỏi vòng tròn mà hắn được phép. Mấy câu hôm nay của Chu Nguyên Chương đã như đánh thức Tiêu Phàm, hơn nữa còn mạnh mẽ cảnh cáo hắn rằng nếu còn một lần nữa như vậy thì hậu quả chỉ e là sẽ vô cùng nghiêm trọng.

- Thần đa tạ bệ hạ đã khoan dung, đa tạ bệ hạ dạy bảo.

Tiêu Phàm suy nghĩ cẩn thận sau đó liền sợ hãi lạy tạ.

Chu Nguyên Chương lẳng lẳng nhìn hắn, sau nửa ngày rốt cục cũng lộ ra một nụ cười, chậm rãi nói :

- Cũng chưa đến mức ngu xuẩn, không uổng công ta tài bồi một phen, việc này coi như bỏ qua.

Tiêu Phàm trong lòng liền nhẹ nhõm thở ra một hơi, một cổ lo sợ không yên cứ như vậy tự nhiên sinh ra. Gần vua như gần cọp lời này quả nhiên đúng mà, đặc biệt lại là vị bạo quân nổi tiếng lịch sử này chỉ cần hơi không lưu ý là mất đầu như chơi. Lúc trước mình đã nói đúng a chỉ cần Chu Nguyên Chương còn sống thì vào triều làm quan quả là một chức nghiệp quá nguy hiểm.

Quân thần hai người trầm mặc trong chốc lát, ngón tay của Chu Nguyên Chương lại nhẹ nhàng gõ lên long án, nói :

- Tối hôm qua chuyện Yến Vương và Hoàng Tử Trùng tranh cãi, ngươi xử lý thế nào?

- Thần, thần thấy mật chỉ “Có chùng có mực” của bệ hạ đưa vào, liền sau đó bắt bọn họ mỗi người viết một bản kiểm điểm sau đó liền cho họ về.

Chu Nguyên Chương nhướn mày:

- Cái gì gọi là “kiểm điểm”?

Tiêu Phàm nhanh trí giải thích:

- Nghĩa là khi mình làm chuyện gì đó quá đáng thì sau đó sẽ tự kiểm điểm lại bản thân rồi ghi ra.

Nhìn ánh mắt của Chu Nguyên Chương, Tiêu Phàm liền cẩn thận khoa tay múa chân nói :

- Mỗi người viết tám trăm chữ, thái độ vô cùng đoan chính và nhận biết sâu sắc với khuyết điểm.

Chu Nguyên Chương trên mặt đầy tiểu ý nói :

- Bọn họ thực sự viết sao?

- Có thánh chỉ của bệ hạ, bọn họ dám không viết sao.

- Bọn họ sau khi viết xong chẳng lẽ không tức giận? Ngay cả khuôn mặt cũng không biểu tình giận dữ sao?

Tiêu Phàm tranh thủ cơ hội vội vàng vỗ mông ngựa, nói :

- Bọn họ đương nhiên đối với thần vô cùng giận dữ. Nhưng cho dù bọn họ có tức giận thật hay không cũng không quan trọng. Trong mắt thần chỉ quan tâm đến bệ hạ có tức giận hay không, bệ hạ vui mừng thì thần cũng vui mừng mà người tức giận thì thần cũng tức giận.

Chu Nguyên Chương mặt rỗng tuếch, ha ha cười nói :

- Hào, hào, như vậy rất tốt.

Tiêu Phàm cẩn thận cân nhắc những lời này vẫn không hiểu được ý tứ của Chu Nguyên Chương. Rốt cuộc là lão nói Chu Lệ cùng Hoàng Tử Trùng tức giận với mình là tốt hay là mình không quan tâm đến bọn họ nghĩ gì, trong mắt mình hoàng đế là quan trọng nhất là tốt? Cùng Hoàng đế nói chuyện, quả là chuyện phiền não.

- Tiêu Phàm ngươi cũng biết vì sao mà đêm qua ta hạ thánh chỉ muốn ngươi xử lý việc Yến Vương cùng Hoàng Tử Trùng cãi nhau chứ?

- Thần ngu dốt, không dám đoán bậy.

Chu Nguyên Chương vẻ mặt vẫn thâm trầm như cũ, cười:

- Vậy vẫn câu cũ, dụng tâm nghĩ một chút, tự mình lĩnh hội. Có chức có quyền cũng như là người lãnh đạo có rất nhiều chuyện phải tự mình lĩnh ngộ ra,

ngươi nếu không làm được thì chắc chắn sẽ bị đồng lửa dẫm nát dưới chân.

Tiêu Phàm khom người rời khỏi Võ Anh điện.

Đến khi ra khỏi điện, ánh mặt trời nhẹ chiếu rọi khiến cho hai mắt hắn khẽ nhắm lại, một làn gió nhẹ thổi qua lưng áo dầm mồ hôi làm cho Tiêu Phàm không khỏi run lên, trong lòng không kiềm được cảm thấy sợ hãi.

Sửa sang lại mũ quan trên đầu, Tiêu Phàm nhắc chân bước ra khỏi cung Thừa Thiên.

Hắn vừa đi vừa thầm tự hỏi. Chu Nguyên Chương nói hai lần “Dụng tâm nhiều hơn” rốt cục là có ý gì? Rõ ràng hắn làm sai vậy mà không giết hắn? Lại còn để hắn xử trí việc ấu đả giữa Chu Lâm và Hoàng Tử Trùng. Đúng vậy, là vì cái gì? Theo tính cách của Chu Nguyên Chương được các nhà sử học đánh giá thì lão Chu được xếp vào hạng đầu trong số các bạo quân. Các đại thần chết trong tay hắn có thể nói là kể không hết vậy mà lần này hắn lại buông tha cho mình, điều này rốt cục là vì sao chứ?

Chuyện Chu Lâm cùng Hoàng Tử Trùng ấu đả đều do một tay mình sắp xếp, hai người bọn họ một là hoàng thân quốc thích người kia là tứ phẩm đại thần. Dù chỉ 1 người trong bọn họ so với mình cũng lớn hơn rất nhiều, nếu không có thánh chỉ thì chỉ sợ bọn họ đã sớm xoi tái mình vậy mà lão Chu lại ra lệnh cho mình đi xử trí, rốt cuộc là lão có mục đích gì?

Tiêu Phàm hao tâm tổn trí nghĩ ngợi, Chu Nguyên Chương tựa hồ như vừa đánh ra một bộ mê tung quyền, khiến cho Tiêu Phàm không thể nào đoán ra dụng ý của lão. Trực giác nói cho hắn biết nhất định phải hảo hảo nghĩ lại lời nói của Chu Nguyên Chương, suy nghĩ cẩn thận có lẽ sẽ có trợ giúp rất lớn với con đường làm quan của mình sau này. Cái thiếu duy nhất chính là phương hướng, chỉ cần để mình nắm được cùng lão Chu bảo trì nhất trí thì lúc đó mới có thể yên tâm rằng cái đầu sẽ tiếp tục được giữ trên cổ.

Tiêu Phàm cau mày trầm tư chậm rãi đi đến Thừa Thiên môn, đi lên cầu Kim Thủy nhìn làn nước xanh từ từ trôi, nước trong suốt có thể thấy được những hòn đá, sỏi dưới tận đáy, ánh mặt trời chiếu xuống làm ánh lên những tia sáng trong vắt. Tiêu Phàm đứng ở trên Kim Thủy kiều, ánh mắt chăm chăm nhìn xuống làn nước trong xanh, hơi giật mình một chút đột nhiên giống như bị sét đánh, mọi chuyện với hắn đều thông suốt.

Một câu nói nổi tiếng lúc này đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn “Nước quá trong ắt sẽ không có cá.”

Hắn rốt cục cũng hiểu được dụng ý của Chu Nguyên Chương.

Triều đình, hiền thần, gian thần, đảng tranh, chế hành...

Những thứ tưởng như bình thường này lại lần lượt xẹt qua đầu hắn.

Xâu chuỗi lại liền hình thành một tư tưởng trọng tâm: “Nước quá trong ắt không có cá”.

Đối với Hoàng đế mà nói, bên trong triều đình bất luận là hiền thần hay gian thần thì đều có tác dụng riêng. Những người này tự mình tạo thành phe đảng cuối cùng tạo thành hai phe đối nghịch với nhau, bên trong vòng lớn đó lại là những vòng nhỏ khác đối lập với nhau. Nói ngắn gọn triều đình vốn là vô cùng phức tạp, nhưng đối với những Hoàng đế có năng lực mà nói thì các đại thần càng tranh đấu với nhau, càng phức tạp bao nhiêu thì lại càng có lợi với triều đình bấy nhiêu, tuy rằng luôn miệng nói “Cầm chia bè kết cánh” nhưng trên thực tế Hoàng đế đối với chuyện bè cánh lại vô cùng hoan nghênh.

Một thế lực cường đại đối với hoàng quyền sẽ là một sự nguy hiểm, nhưng nếu mượn sức một thế lực khác để áp chế thế lực kia, khi đó Hoàng đế tất nhiên sẽ không còn phải u sầu, thậm chí còn là ngư ông đắc lợi rung đùi xem hai con trâu đấu nhau. Đây chính là chế hành, là quyền mưu, là đạo của đế vương. Hoàng đế từ khi đăng cơ đến lúc chết cũng chỉ làm một chuyện như vậy, là đàn áp, đỡ đầu, chế hành, duy trì sự cân bằng của triều đình, sau đó dựa vào điều này để chậm rãi đưa đất nước tiến lên.

Nghĩ đến đây Tiêu Phàm đã vô cùng rõ ràng ý tứ của Chu Nguyên Chương.

Triều đình hôm nay trải qua nhiều lần thanh tẩy, quan viên được điều động thật sự quá nhiều, vì thế trong triều chỉ còn Hoàng Tử Trùng, Hoàng Tử Trùng vốn là một lão hủ nho thuộc về nhóm hiền thần, nhưng Chu Nguyên Chương vẫn cảm thấy bất an, mặc dù biết bọn họ là trung thần nhưng trong mắt hoàng đế một khi đã kết bè kết đảng thì không phân biệt là trung hay gian, đó đơn giản chỉ là một tín hiệu nguy hiểm. Vì thế Chu Nguyên Chương dự định phải nâng đỡ một người khác lên để đối lập với đảng hủ nho kia, như vậy thì triều đình mới có thể có được thế cân bằng, nhưng cái chính là sẽ nâng đỡ ai? Lúc này Tiêu Phàm liền xuất hiện trong mắt Chu Nguyên Chương.

Tiêu Phàm xuất thân tiến sĩ, hơn nữa hắn cùng Chu Doãn Văn có thể nói là giao tình sâu đậm mà hắn với Hoàng Tử Trùng trời sinh đã khắc nhau và quan trọng nhất là Chu Nguyên Chương đánh giá Tiêu Phàm không phải người tốt. Một khi Hoàng Tử Trùng được mọi người ngợi khen là trung thần thì lão Chu phải dùng ai để đối nghịch với trung thần? Đương nhiên là người xấu, là gian thần. Rất may mắn Chu Nguyên Chương vốn đang đau đầu vì chưa có nhân tuyển thì liền xuất hiện tên gia hỏa xấu xa Tiêu Phàm. Nếu nói là gian thần thì Tiêu Phàm nhìn ngang nhìn dọc kiểu gì cũng rất thích hợp.

Tốt, vậy chọn ngươi.

Chu Nguyên Chương rất độ lượng ban thưởng cho Tiêu Phàm xuất thân tiến sĩ, cùng học với Đồng cung. Lại còn cho chức quan to, nắm đại quyền, khiến đội ngũ gian thần của triều đình kéo đến, rồi phát triển lớn mạnh an tâm hưởng “Gian thần lộng quyền triều đình” ủng hộ hắn!

Vì sao Tiêu Phàm hồ đồ như vậy mà Chu Nguyên Chương lại không giết hắn? Bởi vì Chu Nguyên Chương cần hắn.

Vì sao lại hạ lệnh cho hấn xử lý việc Chu Lâm ấu dả cùng Hoàng Tử Trùng? Bởi vì việc này sẽ khiến cho đám đại thần nhìn lại, tin tưởng Tiêu Phàm, cấp cho Tiêu Phàm uy tín cao như vậy đó chính là muốn hấn sau này có bè có cánh, dần dần biến thành một nhóm gian thần.

Sau này trong triều một phái trung thần, một phái gian thần cứ như vậy kiềm chế nhau, lão Chu ở giữa hai phái như cá gặp nước, đây chính là thuật khống chế...

Tất cả mọi việc đều được giải thích.

Kết luận này thật khiến cho người khác mệt mỏi, Tiêu Phàm sau khi suy nghĩ cẩn thận, về mặt vô cùng bị phần hận không được quay trở lại hoàng cung, dùng sức bóp cổ Chu Nguyên Chương nói to “Ta là trung thần, là người tốt a, ta cùng Hoàng Tử Trùng rõ ràng là bản chất giống nhau, chỉ là lời nói bất đồng mà thôi, nhà ngươi mắt mù sao mà không thấy?”

Rất đáng tiếc Tiêu Phàm chỉ dám nghĩ mà không dám làm, đơn giản vì hấn sợ chết.

Được rồi, gian thần thì gian thần, quân muốn thần chết, thần không thể không chết, quân muốn thần thành gian thần thì thần không thể là trung thần. Cứ xem như mình biến thành nội ứng trong phe gian thần đi. Chỉ khác vị nội ứng sẽ là nhân vật gian thần đệ nhất, vĩnh viễn hấn sẽ không có cơ hội sau lưng lão Đại của mình đâm một dao, rồi nói một câu bi tráng “Xin lỗi, ta là nội ứng,” bởi vì hấn lại chính là lão Đại kia.

Tất cả mọi chuyện quái dị này tổng hợp lại khiến cho Tiêu Phàm cảm giác như mình tự chui đầu vào rọ.

Tiêu Phàm chậm bước xuống Kim Thủy kiều, về mặt có vài phần thoải mái. Sau này mục đích sống của hấn sẽ là phấn đấu để thành một gian thần, bị trung thần thống hận, bị sử sách thóa mạ, người trong thiên hạ ai cũng gọi là Đại gian thần. Cái này quả là một chí hướng khiến cho người ta không thể cao hứng nổi. Bất quá Chu Nguyên Chương khẳng định sẽ vô cùng cao hứng, hấn hiện tại cần nhất là gian thần.

Đi đến Thừa Thiên môn, từ bên trong nhìn ra đường lớn bên ngoài có một cỗ loan giá chậm rãi dừng lại. Thị nữ tùy tùng liền kéo một góc màn lên, một đôi giày thêu chim uyên ương bằng kim tuyến bao lấy đôi chân nhỏ nhắn chậm rãi vươn ra, tiếp theo một thân hình là lướt đi ra khỏi loan giá, váy màu tím nhẹ nhàng lắc lư theo gió nhẹ giống như cánh liễu trước xuân phong, không khỏi khiến người ta mê mẩn.

Tiêu Phàm mở to mắt nhìn, miệng khô khốc.

Đến khi hấn nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ quen thuộc kia tức thì tất cả ý niệm trước đó liền biến mất không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó, mỹ nhân bên kia khuôn mặt khẽ động, ánh mắt đẹp nhìn sang bên này liền thấy được Tiêu Phàm.

Hai người ngáy ra một lúc, tức thì hai miệng một lời đồng thanh nói:

- Là người?

Lời nói vừa dứt khỏi miệng, thần sắc Tiêu Phàm tức thì vô cùng hồi hộp, hai bàn tay theo bản năng vội vàng che tiểu đệ đệ. Mỹ nữ thấy động tác của hấn dường như nhớ đến chuyện gì đó, khuôn mặt tuyệt mỹ tức thì ửng đỏ, đôi môi xinh xắn hơi mím lại, dường như ẩn trong đó là sự xấu hổ cùng ỳ ạch khuất tựa như mặt hồ trong vắt đột nhiên gợn sóng.

Chứng kiến biểu tình xấu hổ và giận dữ của mỹ nữ Tiêu Phàm liền lập tức kinh hãi nhận ra động tác của mình bất nhã đến thế nào, vì thế nên nhanh chóng buông tay, khom người thi lễ:

- Hạ quan Tiêu Phàm tham kiến quận chúa điện hạ.

Quận chúa im lặng không nói gì, hàm răng trắng như ngọc cắn lên môi, ánh mắt tựa hồ như nói ra nội tâm đang phẫn nộ của nàng. Đáng tiếc là nàng dường như không biết phải biểu đạt thế nào vì thế ánh mắt tràn đầy lửa giận trong mắt Tiêu Phàm lại hóa thành vài phần điềm đạm, đáng yêu cùng ý tứ u oán.

Tiêu Phàm nhìn ánh mắt của nàng hồi lâu, cuối cùng đành “Khụ khụ” vài tiếng, nói:

- Mong điện hạ thứ lỗi, hạ quan kỳ thật vừa rồi chỉ là quen tay.

Mỹ nữ lau chùi nước mắt sau đó oán hận phẩy tay áo bỏ đi giữa một đoàn cung nữ vây quanh.

Tiêu Phàm khó hiểu gãi gãi đầu. Lần trước bị người phi lễ phải là ta khóc mới đúng, người khóc cái gì chứ? Cứ như vậy vừa đi vừa lăm bằm khi hấn về đến nhà đã là hoàng hôn. Tiêu Họa Mi chống cằm ngồi ở bậc cầu thang nội viện, giống như hình ảnh của thê tử chờ đợi trượng phu đi làm về, bộ dáng thập phần ngây thơ. Thấy Tiêu Phàm trở về, Tiêu Họa Mi ánh mắt tức thì sáng ngời, về mặt vô cùng vui mừng kéo kéo cánh tay của Tiêu Phàm đi đến nội viện. Bộ dáng tựa như một pho tượng đột nhiên được rót vào sức sống.

- Tướng công, cây đào trong viện nở hoa rồi, mười lăm đoá đó, nhìn đẹp lắm.

- Tướng công, nha hoàn dạy ta thêu uyên ương, nhưng ta học không được.

- Tướng công, con gà mái ở phía sau phòng bếp nay đẻ được một cái trứng hai lòng.

Tiêu Họa Mi giống như một con chim nhỏ lú ra lú rú không biết mệt mỏi, kể về những thứ vụn vặt trong ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hạnh phúc nhưng lại mang theo vài tia tịch tịch.

Tiêu Phàm mỉm cười nghe nàng nói không ngừng, trong lòng lại nhói đau một chút. Hắn đột nhiên phát hiện ra mình đối với Họa Mi không tốt, gần đây bận rộn nên không có nhiều thời gian để ý đến nàng. Bất luận Họa Mi có biểu hiện thành thực thế nào thì nàng cũng vẫn chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi, đang là tuổi hiểu động mà mình hiện tại vì có quá nhiều việc không thể quan tâm nhiều đến nàng. Cuộc sống của nàng chỉ vồn vện trong nội viện nhỏ nhoi này, đối với nàng mà nói cuộc sống như vậy là quá tàn nhẫn sớm hay muộn thì cũng sẽ làm cho nàng thay đổi tính tình, trở thành một cái cây khô biết đi, không còn bất cứ niềm vui nào nữa. Cuộc sống không nên như vậy, nhân sinh sống phải có mục đích không thể cứ như vậy ở trong nội viện ngồi đếm từng đóa hoa đào nở. Nữ nhân tịch tịch là do lỗi của nam nhân.

- Họa Mi, có muốn ra ngoài xem thế giới bên ngoài không?

Tiêu Họa Mi lắc đầu, vẻ mặt mỉm cười ngọt ngào :

- Ta từ phương bắc lưu lạc đến phía nam, thế giới bên ngoài thấy đã rất nhiều, hiện tại không dễ dàng mới có thể ở nhà, ta nghĩ không cần thiết phải ra ngoài.

Tiêu Phàm yêu thương nàng muốn nàng luôn được an toàn trong nhà. Đạo lý này nhiều người đến khi trung niên mới hiểu được nhưng không ngờ một tiểu cô nương mới mười hai tuổi đã hiểu được.

- Hào, vậy chúng ta cùng ở nhà.

Tiêu Phàm yêu thích vỗ về đầu nàng.

- Họa Mi, nếu có một ngày ta bị người khác nói là gian thần, vậy nàng còn để ý đến ta không?

Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ tới vấn đề rất nghiêm trọng này.

Tiêu Họa Mi dùng sức gật đầu, nụ cười lộ ra vài phần tà khí.

Tiêu Phàm vỗ vỗ đầu hắn quên mất nha đầu này căn bản không phân thiện ác, hắn tin rằng cho dù một ngày nào đó trở thành sát nhân thì tiểu nha đầu này sẽ không chút do dự mà giúp hắn đâm đao, đào huyết. Nhân sinh quan rất khó thay đổi, một khi thành nếp rất khó sửa. Mà không sửa cũng được, để nước chảy bèo trôi cũng tốt.

- Họa Mi, nữ lão sư dạy nàng viết chữ, dạy nàng đọc thì cố nhớ cho kỹ. Sau này ta là gian thần nàng sẽ giúp ta viết hóa đơn, thu hồi lộ, dấu tiền bạc được chứ?

Tiêu Họa Mi hưng phấn gật gật đầu, trong ánh mắt lóe lên quang mang tích cực giống như đường quan lộ đang thăng thang ở trước mặt, đối với cuộc sống tốt đẹp của gian thần tràn ngập chờ mong.

- À, nếu ngày nào đó triều đình điều tra nàng phải giúp ta tiêu hủy sổ sách, cất dấu tài sản.

- Ta còn có thể giúp chàng diệt khẩu.

Tiêu Họa Mi cười ngây thơ nói.

Tiêu Phàm vui mừng gật đầu, nha đầu này thật thông minh, là tay sai đệ nhất của gian thần rồi.

Đêm vừa xuống, Tào Nghị liền mang theo vài tên cầm y giáo úy đẳng môn bài phòng. Nói là bài phòng kỳ thật là đến xin cơm, Tào Nghị tại thành bắc mua một tòa tiểu trạch, lại mướn vài hạ nhân. Nhưng trong nhà lại chỉ có mình chủ nhân là hắn nên cảm thấy không được tự nhiên, cả ngày không trở về nhà, nên đi theo đám Cẩm Y Vệ lẩn lộn, cơm nhà này, rượu nhà khác, thật tiêu dao.

Mới vừa vào đến cửa Tào Nghị nhìn Tiêu Phàm hắc hắc cười quái dị.

- Mấy huynh đệ chúng ta mới vừa đến kỳ viện mua vui, ngươi đoán xem chúng ta thấy ai?

Tào Nghị cười xấu xa nói.

- Kỳ viện là cái chỗ nào?

- Đám nam nhân chúng ta còn có thể đi chỗ nào, đương nhiên là cái chỗ ấy ấy đó.

- Các ngươi thấy ai?

Tào Nghị cười vô cùng đáng khinh bỉ, rất khó tưởng tượng lão gia hỏa này lại là Thiên hộ của Cẩm Y Vệ.

- Ta thấy chính là sư phụ ngươi, cái lão đạo sĩ đó ôm kỹ nữ cười đến ngoác cả mồm, chắc chắc lão đầu này đúng là có điểm phúc a.

Tiêu Phàm tức khắc cứng người, nửa ngày sau mới theo bản năng nhìn về phía sương phòng của Thái Hư. Đại môn sương phòng đóng chặt tối đen một màu.

- Đúng là già rồi mà còn mất nét.

Tiêu Phàm cắn răng oán hận mắng.

Khó trách một trăm ngàn lượng bán bí tịch vài ngày đã xài hết thì ra lão gia hỏa đó đem tiền ném vào cái động ngón tiền kia. Cũng không biết cái của ông ta bằng ấy tuổi rồi còn dùng được không, kỹ nữ nơi đó thật có phúc khí, cái đó cũng phải có cả trăm năm lịch sử rồi, trên lý thuyết cũng coi như di vật

khảo cổ được rồi ()

Chẳng qua chuyện này cũng nghiêm trọng đây, vạn nhất lão già đó không biết xấu hổ lại động chân tình với kỹ nữ nào, rồi chuộc thân cho nàng sau đó đem nàng về nhà lúc đó thì biết làm thế nào? Chẳng lẽ theo bối phận mình phải kêu một vị cô nương mười năm mười sáu tuổi là sư nương sao? Điều này làm sao có thể? Còn chuyện nữa nghiêm trọng hơn, mình anh tuấn phong độ, ngọc thụ lâm phong hấp dẫn hàng nghìn hàng vạn ánh mắt của nữ nhân, vạn nhất vị tiểu sư nương đó xuân tâm trời dậy giống như Kim Liên gặp Tây Môn đại quan nhân, muốn “cưỡng bức” mình thì biết làm sao. Lúc đó nên mắng vị tiểu sư nương này là dâm đảng vô sỉ hay là giúp nàng một tay cho lão gia hỏa Thái Hư mọc sừng?

Hắn càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng lo lắng.

- Tào Đại ca, mau cùng ta đi đến đó.

- Người tới đó làm gì?

Tào Nghị ngạc nhiên hỏi.

Tiêu Phàm trong mắt hiện lên sự kiên định ngữ khí trầm ổn mà hữu lực nói :

- Đi ngăn cản một hồi bi kịch luân lý.

Đến kỷ viện lúc này đèn đuốc đã sáng rực. Khách quý khắp nơi, lầu trên lầu dưới đều vô cùng náo nhiệt, tiếng nam nữ cười nói đùa giỡn vang lên khắp nơi, khiến cho kinh sư tăng thêm vài phần sắc thái kiêu diễm. Tào Nghị dẫn Tiêu Phàm đi xuyên qua đại đường dưới lầu, ánh mắt của Tào Nghị thỉnh thoảng lại híu lại đánh giá các cô nương chung quanh, năm sáu tên giáo úy đi sau bộ dáng cũng y hệt như vậy, hai mắt biến thành hai đường chỉ nhỏ.

Đoàn người chậm rãi lên lầu, sau đó dừng lại tại bên ngoài sương phòng bên trái cầu thang. Tào Nghị cười quái dị chỉ chỉ cánh cửa, ý bảo Thái Hư ở trong gian phòng. Tiêu Phàm ho khan hai tiếng, nhấc tay gõ cửa, lại nghe đến trong phòng truyền đến thanh âm cợt nhả, đang ngâm nga một điệu dân ca dâm đảng.

"Sờ sờ chỗ này, sờ sờ nơi ấy, ta muốn người sờ cũng không phải chỗ này "

“Phía trên một chút, phía dưới một chút, đúng đúng, chính là chỗ đó”

Tào Nghị cũng với bọn Cẩm y giáo úy nghe được liền cảm thấy kính nể.

Tào Nghị ghé vào tai Tiêu Phàm nói nhỏ:

- Sư phụ người thật là phong lưu thiên cổ, nghe tiếng hát kia, khách làng chơi thông thường tuyệt đối không đạt được cảnh giới này đâu

Bọn cẩm y giáo úy sôi nổi gật đầu đồng ý.

Tiêu Phàm trầm mặc một thoáng, sau đó cố gắng nở nụ cười khó coi.

Còn chưa kịp đáp lời, trong phòng thanh âm nữ tử nũng nịu sáng giọng:

-Ai nha! Lão đạo sĩ người cũng thật hư hỏng! Bịa loại dâm từ cũ rích này cũng mang ra quyến rũ người ta, lão thật không đứng đắn!

Thái Hư cười ha ha:

- Vô lượng thọ phật, đây cũng không phải là bản đạo bịa đâu. Là bản đạo có lần nghe đồ nhi nửa đêm nói nói mớ, bản đạo lưu tâm nghe kỹ vài lần liền nhớ.

Ngoài cửa phòng, mọi người đồng loạt câm nín. Tiêu Phàm tròn mắt, theo bản năng che miệng lại. Tào Nghị cùng bọn cẩm y giáo úy kính nể và sùng bái nhìn hắn.

Trong phòng cô nương yếu điệu sáng giọng:

- Đồ đệ của người khăng định cũng không phải cái thứ tốt lành gì!

Thái Hư đắc ý nói:

- Nàng nên nói nhỏ thôi, biết đồ đệ ta là ai không? Kinh sư Cẩm Y vệ Trấn Phủ Ti nha môn, Cẩm Y vệ Đồng Tri Tiêu Phàm do Hoàng Thượng khâm phong. Nhân vật số hai của Cẩm Y, nàng nói bậy về hắn nếu bị Cẩm Y vệ nghe được, sẽ đem nàng bỏ ngục đó.

Cô nương giật mình nói :

- Đồ đệ của người có địa vị như vậy? Ai nha, chính là quý nhân rồi.

Thái Hư cười nhạo nói:

- Quý cái gì! Một chút cũng không quý, kỳ thật hắn so với bản đạo càng phong tao. Nàng không biết chứ, tên này rất quái lạ, phía trước tiết khó rạch mỗi rãnh nhỏ, nói cái gì mà lúc đi tiểu rất tiện, chỉ sờ mó là được, thật sự là phong tao tận xương.

- Hi hi, nam nhân các người không được một ai tốt.

- Bảo bối, của bản đạo là thứ tốt thật mà, mỗi lần gặp không phải nàng đều sướng như tiên đó sao? Nào bảo bối tốt, chúng ta lại song tu lần nữa nào, rồi bốn đạo lại làm nàng thành tiên.

Lập tức trong phòng truyền đến từng trận rên rì.

Ngoài cửa phòng, mọi người trầm mặc nhìn phía hạ thân Tiêu Phàm. Tiêu Phàm xanh mặt, hai tay không chút do dự che đậy quần.

- Ai có thể khiến lão gia hòa này cảm miệng?

Tiêu Phàm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lãnh đạo trực tiếp có lệnh, thuộc hạ ai không dốc sức chứ?

Lập tức có một gã cẩm y giáo úy không chút do dự một cước đá văng cửa phòng, sau đó quát to:

- Cẩm Y vệ làm việc! Chuyên bắt lão hòa thượng đạo sĩ không tuân thủ thanh quy. Chống lại lệnh bắt người giết chết không luận tội!

Trên giường lớn trong phòng, một đôi đang triển khai động tác nhấp nhô cứng lại, tiếp theo cô nương hoảng sợ hét một tiếng đinh tai nhức óc. Nằm bò trên người cô nương thân hình lơ lửng của Thái Hư rõ ràng run rẩy một lần, sau đó rên rì một tiếng thống khổ. Tiêu Phàm ở ngoài cửa thấy rành mạch, trong lòng vui sướng trên tai họa của người khác! Tốt, nên sợ tới mức lão gia hòa này cả đời không lên được!

Không đợi bọn cẩm y giáo úy vọt vào bắt người, liền thấy Thái Hư trần truồng nhảy dựng lên, sau đó một đạo thân ảnh màu trắng gầy gò xẹt qua. Trong chớp mắt Thái Hư đã chạy ra ngoài cửa phòng, một chân đạp lên lan can cầu thang, chuẩn bị nhảy xuống. Tiêu Phàm nhất thời nóng nảy, tốt xấu gì lão gia hòa cũng là sư phụ hắn, trong thanh lâu trần truồng không có gì, sợ nhất là lão gia hòa này bị dọa sợ, vì trốn tránh Cẩm Y vệ mà trần truồng chạy ra bên ngoài, thì mặt mũi đồ đệ như hắn cũng mất hết.

- Sư phụ, là ta mà... ngăn ông ta lại!

Vài tên cẩm y giáo úy phản ứng không chậm, chạy ra theo Thái Hư. Nghe được Tiêu Phàm hạ lệnh, bọn họ không chút hoang mang lấy ra một cái lưới gân trâu, sau đó mọi người dùng lực, cái lưới chụp xuống người Thái Hư. Thái Hư lúc này đã như một con gà tây trụ lông, thi triển khinh công trần truồng giữa không trung, bị lưới từ trên chụp xuống, quán lại khiến hắn cả người ở trong lưới, sau đó bị cuộn lại kéo đi, Thái Hư giống như thỏ lọt vào bẫy, bị trói giữa không trung lơ lửng kéo lắc lư.

-A các ngươi quá dễ tiện!

Thái Hư cả người bị lưới bọc lại, bị phần vụn phần kêu to.

Những khách nhân xuân lâu cũng sợ gây người trầm mặc một lúc rồi mạnh mẽ vỗ tay. Cũng không biết là vì thủ đoạn bắt người thành thạo của Cẩm Y vệ, hay là vì hành động không tâm thương của Thái Hư lão đạo

- Bỏ ông ta xuống đi!

Tiêu Phàm vội vàng phân phó.

Lưới gân trâu từ từ hạ xuống, Thái Hư lão đạo gãy dựa từ trong lưới bò ra, bộ dáng rất chật vật, vẻ mặt vừa sợ vừa giận che lấy hạ thân, thật giống với Tiêu Phàm. Hai người đứng là đệ tử phái Bụi Háng.

- Sư phụ, người không sao chứ?

Tiêu Phàm vẻ mặt vui mừng khi gặp lại.

Thái Hư tập trung nhìn lại, thấy rõ Tiêu Phàm, tức khắc thống khổ dậm chân:

- Khi sư diệt tổ a! Nghiệt đồ mà!

Bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, Tiêu Phàm thấy rất không tự nhiên, hấn sắc mặt bối rối nói :

- Sư phụ, trước tiên người về phòng mặc quần áo đi đã.

- Ta không mặc! Ta bị nóng, muốn để vậy cho mát không được sao?

Thái Hư giận dữ nói, hấn giờ cũng chẳng quan tâm mặt mũi nữa.

Mọi người lau mồ hôi.

Trầm mặc nửa ngày.

- Sư phụ,

- Có việc gì?

- Chỉ là, sao bên mép ngài lại có sợi lông thế kia????

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Chịu đòn nhận tội

Nghiệt đồ, nghiệt đồ. Nét mặt Thái Hư tái xanh, cả người giận đến run rẩy.

Tiêu Phàm xấu hổ cúi đầu nói:

- Sư phụ bớt giận.

- Khi sư diệt tổ a, sư môn bất hạnh a.

Thái Hư thống khổ gào khóc.

- Sư phụ xin nén bi thương.

- Cuộc đời này của bản đạo nhận một tên nghiệt đồ như người khiến ta không muốn sống nữa.

- Sư phụ, đồ nhi cũng không muốn sống, nhưng xin người trước hết hãy mặc quần áo vào đi, cứ để cho tiểu đệ đệ lác lư thế kia quả là quá bất nhã quá, lại bị nhiều người như vậy nhìn vào...

Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Phàm đỏ bừng, bộ dáng vô cùng thống khổ.

- Bản đạo cao hứng, không được sao? Bản đạo thích nó hít thở không khí trong lòng một chút, không được ah?

Thái Hư quay mông lại hướng về đám đông thẳng lưng đứng, không hề có chút xấu hổ, còn lấy làm vinh quang.

Tiêu Phàm thờ dài, có một vị sư phụ không biết xấu hổ như vậy, thân là đồ đệ cũng khiến hấn không biết dấu mặt vào đâu, lão nhân gia cũng có sinh lý cần giải quyết, mình là đồ đệ cũng nên ủng hộ hấn, nói thế nào thì cũng không nên làm như vậy nhỉ.

- Nói, người nhàn rồi không có việc gì chạy tới đây quấy nhiễu bản đạo là có ý tứ gì?

Thái Hư phẫn nộ nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, ánh mắt vô cùng bất thiện.

Tiêu Phàm xoa xoa tay, khó xử cười:

- Đồ nhi, khụ khụ, đồ nhi nghe nói sư phụ tìm được ý chung nhân không khỏi mừng rỡ, cố ý dẫn theo vài vị huynh đệ đến đây để bái kiến sư nương.

Bên cạnh Tào Nghị cùng vài tên Cẩm Y giáo úy cũng vội vàng gật đầu phụ họa:

- Đúng đúng, chúng ta là đến để bái kiến sư nương của Tiêu đại nhân.

Tiêu Phàm rất thức thời ngó vào trong phòng nghỉ có một cô nương thanh lâu tạm coi là chính tề vẫy tay nhiệt tình gọi

- Này ---

Giương mặt xinh đẹp của cô nương kia tức thì đỏ bừng, vô cùng lễ phép chấp tay đáp:

- Có.

Hai tay là chấp lại khiến cho bộ ngực sữa dòn ép, run run vô cùng hấp dẫn, hết sức chói mắt.

- Sư phụ ánh mắt quả thật vô cùng chuẩn xác, sư nương quả là một trang quốc sắc thiên hương yếu điệu xinh xắn a.

Tiêu Phàm vỗ mông ngựa

Thái Hư tức sùi bọt mép quát:

- Nghiệt đồ, ngươi biết nàng là sư nương vậy mà còn đến, như vậy là có tâm tư gì? Cút, cút đi, tất cả đều cút hết đi cho ta.

Đám người Tiêu Phàm xấu hổ cụp đuôi, lùi thui chuồn ra khỏi thanh lâu.

Ra đến bên ngoài đám Tào Nghị vẫn cúi đầu, bộ dáng mất hết sĩ khí, Tiêu Phàm cũng hiểu, đường đường là người của Cẩm Y Vệ lại bị người ta đuổi như đuổi tà, bị nhiều thuộc hạ nhìn thấy như vậy, quả là mất uy tín a.

- Khụ khụ, sư phụ mắng đồ đệ, thiện kinh địa nghĩa a.

Tiêu Phàm khẽ nói.

- Hẳn nếu không phải là sư phụ của ta thì đã sớm bị chém thành mười bảy mười tám khối rồi, uy danh Cẩm Y Vệ của chúng ta không phải ai cũng đùa được, đúng không?

Tiêu Phàm cố ý nói hai câu hoành tráng để cổ vũ sĩ khí.

- Đúng đúng, đối với các huynh đệ Cẩm Y Vệ chúng ta không ai có thể khinh nhờn.

Tuy khích lệ hai câu nhưng sĩ khí vẫn không tăng, Tiêu Phàm cảm thấy không hài lòng vì thế thay đổi sách lược lấy góc độ giáo dục đánh giá hành vi nhằm chán hôm nay.

- Chuyện hôm nay đã dạy cho chúng ta điều gì?

- Thuộc hạ không biết.

Tiêu Phàm nghiêm túc nói:

- Bài học rất sâu sắc. Đó chính là, khi sư phụ làm việc thì không nên đến bái kiến sư nương.-

Cả đám người giật mình cùng thốt lên khen:

- Đại nhân anh minh a.

Hoàng cung, Võ Anh điện.

Hôm nay trong hoàng cung tràn ngập một bầu không khí lo lắng.

Giữa sắc trời u ám, một gã đại hán khôi ngô cao lớn, hai tay bị trói gặt ra đằng sau bằng dây gai, nhưng vẫn thẳng lưng quỳ gối trước đại môn của Võ Anh điện, dây gai đầy gai nhọn đã sớm đem tay và lưng của đại hán cào thành vô số vết máu, thoạt nhìn khiến người ta vô cùng kinh hãi, nhưng đại hán dường như không hề cảm thấy đau đớn, bộ dáng vô cùng hời hợt cứ như vậy cung kính quỳ trên mặt đất không dám động đậy.

Đám hoạn quan đi qua đi lại đều cẩn thận cúi đầu thỉnh thoảng mới dám len lén nhìn trộm, rồi vội vàng cúp mắt, chạy đi.

Ở bên trong điện, thần tình của Chu Nguyên Chương vô cùng lạnh lùng, đang nhắm mắt dưỡng thần, gần đây hắn cảm thấy bản thân cũng có chút mệt mỏi, quốc sự triều đình khi xử lý cũng có chút lực bất tòng tâm.

Dù sao cũng đã già rồi, trong lòng Chu Nguyên Chương không khỏi dâng lên một nỗi bi ai.

Bản thân hẳn giờ như đèn dầu sắp tắt mỗi ngày đều nghe đám đại thần hộ vạn tuế nhưng trên đời này ai mới có thể chân chính là vạn tuế? Đều là tự mình lừa mình thôi, mỗi ngày lạnh lùng nhìn các đại thần cung kính quỳ lạy mình trong miệng hô vạn tuế nhưng Chu Nguyên Chương tự mình hiểu được những đại thần này ai ai cũng không muốn mình sống lâu, thậm chí bọn họ còn hy vọng mình có thể chết sớm đi một chút, dù sao cũng không có ai nguyện ý sống cùng một bạo quân nóng giận vô thường tùy thời có thể mất đi tính mạng.

Chu Nguyên Chương không sợ chết, nhưng hiện nay hẳn chưa muốn chết, hẳn hy vọng lão thiên sẽ cho hắn thêm vài năm nữa, bởi vì hắn còn rất nhiều chuyện cần phải làm, những mối nguy hiểm ẩn tàng vẫn còn thì hắn vẫn còn chưa an tâm giao giang sơn này cho Chu Doãn Văn.

Mà ngọn nguồn của lo lắng lại là kẻ đang quỳ trước cửa điện.

Im ắng một lúc lâu Chu Nguyên Chương liền từ từ mở mắt giống như tỉnh dậy từ giấc ngủ.

Hoạn quan Khánh Đồng khẽ bước tới, không có một thanh âm, sau khi đi đến long án nhìn thấy thần sắc lạnh lùng của Chu Nguyên Chương, Khánh Đồng rõ ràng là có chút do dự nhưng rốt cục cũng cắn răng một cái, nhỏ giọng nói:

- Bệ hạ, Từ hoàng tử Yên Vương đã quỳ rất lâu ở ngoài điện.-

Nét mặt Chu Nguyên Chương vẫn không thay đổi, vẫn như nhắm mắt như muốn ngủ và không hề có bất kỳ phản ứng gì.

Khánh Đồng há miệng thở dốc, thấy Chu Nguyên Chương không nói một lời khiến cho lão cảm thấy sợ đến xanh mặt, không dám lại nhai thêm một câu vội vàng lui ra ngoài.

Ra đến cửa thấy Chu Lệ vẫn còn đang quỳ, Khánh Đồng không khỏi thở dài, đi xuống ghé vào tai Chu Lệ nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Điện hạ, hay là ngài về trước đi, nô tài sẽ giúp ngài hỏi thăm. Nô tài đi theo hoàng thượng nhiều năm như vậy nên trong trường hợp này theo ta thì bệ hạ rõ ràng là không muốn thấy ngài, xin ngài đừng quỳ ở đây nữa, quỳ cũng vô ích thôi.

Nét mặt Chu Lệ có vẻ vô cùng hối hận, ảo não cúi đầu, nhưng vẫn không nói gì, vẻ mặt càng thêm kiên quyết.

Khánh Đồng dậm chân vội nói tiếp:

- Ôi điện hạ, ngài còn ở đây làm gì? Bệ hạ có khả năng còn chưa nguôi giận, ngài hãy đợi mấy ngày sau hãy tới không được sao? Thế nào mà nhất quyết muốn hôm nay nhận tội? Bệ hạ nếu không muốn tiếp kiến ngài thì ngài chẳng lẽ sẽ quỳ ở chỗ này cả đêm à?

Chu Lệ bướng bỉnh lắc lắc đầu thanh âm khan khan nói:

- Ta đã làm sai nên tự nguyện chịu phạt, quỳ bao lâu cũng là đáng, đa tạ hảo ý của Khánh công công, công công thay ta hầu hạ hoàng phụ thật tốt nhiều năm như vậy khiến cho bốn vương trong lòng vô cùng cảm kích, sau này bốn vương nhất định sẽ hậu tạ, mong rằng công công sẽ không chối từ.

Khánh Đồng nghe vậy trong lòng đại hỷ, trong mắt liền hiện lên một tia tham lam, vội vàng tạ ơn:

- Ai da, điện hạ quá khách khí rồi, nô tài sao có thể không biết xấu hổ chứ. Điện hạ người quả là tấm gương hiếu thảo cho mọi người, nô tài cho dù có phải liều mạng cũng phải thông báo cho điện hạ.

Chu Lệ vội vàng nói:

- Công công chỉ cần giúp bản vương thì bản vương đã vô cùng cảm kích rồi.

Khánh Đồng cười khoát tay, khi đứng thẳng lên vẻ mặt lập tức bình thường, đồng thời tăng thêm phần trầm trọng và không nỡ quay vào trong.

Chu Lệ nhìn bóng dáng Khánh Đồng rời đi, trên mặt mặc dù vẫn mang theo vẻ hối hận nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười khó phát hiện.

Không lâu sau Khánh Đồng lại đi ra ngoài điện, Chu Lệ nhìn hẳn mong chờ ai ngờ Khánh Đồng từ xa lắc lắc đầu, vẻ mặt chua xót nhìn hẳn thở dài, sau đó trở vào trong điện.

Về mặt mong chờ của Chu Lệ tức thì biến thành thất vọng, thần sắc ảm đạm vô quang.

Một cô bi thương bị người khác vứt bỏ, cùng với cảm giác bị vận mệnh từ chối lúc này tràn lên trong lòng Chu Lệ, phụ hoàng vì sao lại bạc đãi với hắn như vậy? Cảm quân đánh giặc hẳn xung phong đi đầu, hoàn toàn vứt bỏ đi danh phận hoàng tôn, cùng các tướng sĩ đồng cam cộng khổ, cùng ăn cùng ngủ được các tướng sĩ ở Bắc Bình vô cùng ủng hộ, hẳn mấy lần chinh phạt Bắc Nguyên lập hạ chiến công vô số, nói về trị quốc an bang thì hẳn tại Bắc Bình đào ao, đào kênh, cắt giảm thuế má, khuyến khích trồng trọt nên vô cùng được lòng dân, bất luận thành tựu về võ công hay giáo dục hẳn điểm nào so với Chu Doãn Văn cũng đều mạnh hơn rất nhiều, vậy hẳn kém Chu Doãn Văn ở điểm nào? Đơn giản chẳng lẽ là vì hắn không có thân phận của trưởng tôn sao?

Giang sơn hùng vĩ, có hàng ngàn vạn thần dân chẳng lẽ chỉ cần dựa vào một cái thân phận để trị nước? Giang sơn Đại Minh nếu nằm trong tay Chu Lệ ta thì ta dám vỗ ngực nói rằng ta nhất định sẽ sáng tạo còn rực rỡ hào hùng hơn so với nhà đường nhà Tống khi thịnh thế, Chu Doãn Văn hẳn dám nói những

lời này sao?

Phụ hoàng, ta không phục.

Chu Lệ căng nghĩ càng uất, đã tâm phá hủy tất cả mọi thứ cản đường vốn được chôn sâu trong lòng giờ đột nhiên tỉnh dậy, hẳn đột nhiên nhớ đến lời nói của hòa thượng Đạo Diễn nói với hắn:

- Ông trời vốn đã là bất công, điện hạ đến bây giờ còn chưa rõ sao? Một khi đã như vậy thì chúng ta phải tự mình thay đổi nó, cùng với lão thiên đấu một trận.

Phụ hoàng người không phải muốn chứng kiến bi kịch Huyền Vũ môn tái hiện sao, người có biết không, Huyền Vũ chỉ biến năm xưa nguyên nhân gây ra cũng là vì Lý Uyên đối với con của mình bên nặng bên nhẹ, mà ngày hôm nay sự tình cũng không khác mấy, Phụ hoàng người nếu quyết làm Lý Uyên thì ta cũng không ngại làm Lý Thế Dân một phen, vì giang sơn vạn dặm của Đại Minh thì hy sinh một thái tôn có gì là nhiều? Lý Thế Dân năm đó nếu không tàn sát huynh đệ cốt nhục thì làm sao có thể lưu danh muôn thủa.

Đầy gai đâm vào lưng gây đau đớn, nhưng Chu Lệ tựa như đã chết lặng, hẳn đột nhiên hướng về đại môn Võ Anh điện đập đầu ba cái, hô lớn:

- Phụ hoàng, nhi thần biết mình đã sai, vì thế hôm nay tự mình tới đây hướng phụ hoàng nhận tội, cầu phụ hoàng khoan thứ, phụ hoàng, người có nghe thấy không? Nhi thần là tử hoàng Chu Lệ, vì giang sơn Đại Minh mà đã chảy máu không biết bao nhiêu lần, từng không tốn một xe một tốt nào bất sống Bắc Nguyên thái úy Nãi Nhi Bất Hoa, lại bắt được Bắc Nguyên Đại Tướng Tác Lâm Thiếp Mộc Nhi. ... Phụ hoàng những chiến công này của thần chẳng lẽ không hơn một câu nói vô tâm sao? Phụ hoàng!

Chu Lệ càng nói trong lòng càng chua xót, sau khi hô vài câu, mặc dù là đại hán ngang tàng nhưng không nhịn được rơi lệ.

Lúc này Khánh Đồng từ trong điện vội vàng đi ra, đứng trên bậc thang vung phát trần, âm thanh the the quất:

- Bệ hạ chi, tuyền Tử hoàng tử Yên Vương nhập yết kiến —

Chu Lệ nghe vậy ngừng đầu, bị thương trong mắt hóa thành kinh hãi cùng thoải mái, hướng cửa điện đập đầu thật mạnh, miệng lớn tiếng hô:

- Nhi thần lĩnh chi, đa tạ phụ hoàng.

Sau đó hắn cũng chẳng đứng dậy, về mặt thì kính cẩn dùng đầu gối vốn đã chết lặng, quỳ lết trên bậc thang di chuyển vào cửa điện.

Thật vất vả mới vào được bên trong, Chu Lệ ngừng đầu thấy Chu Nguyên Chương thần sắc lãnh đạm lật giờ quyền sách trên tay giống như không phát hiện ra hắn, Chu Lệ đang vui mừng lập tức cảm thấy lạnh lẽo nhưng hắn vẫn cung kính đập đầu lạy ba cái, ngữ khí hối hận khóc ròng nói:

- Phụ hoàng, nhi thần hướng ngài chịu đòn nhận tội, nhi thần sai rồi... nhi thần không dám có nửa câu bất kính đối với thái tôn điện hạ, cũng sẽ không có nửa điểm tâm tư bất kính với thái tôn điện hạ, nhi thần nguyện vì phụ hoàng cùng thái tôn điện hạ phòng thủ Bắc Bình, nhi thần thề các thể hệ của Yên Vương nhất mạch không dám có nửa điểm hai lòng.

Chu Nguyên Chương mí mắt cũng không động, vẫn hờ hững lật sách như cũ.

- Phụ hoàng, nhi thần tội đáng muôn chết, phụ hoàng nếu không hà giận, cầu ngài ban cho nhi thần cái chết, nhi thần có chết cũng không oán thán.

Chu Lệ ngừng đầu bắt khuất trên mặt đầy hối hận nước mắt nước mũi giàn giụa, từ một đại hán khôi ngô kiên cường giờ phút này cũng giống như một hài tử bất lực đáng thương.

Tay của Chu Nguyên Chương đang cầm sách bỗng run lên nhẹ, rốt cục hắn nhẹ nhàng đặt quyền sách lên long án ngừng đầu nhìn Chu Lệ thần sắc rất phức tạp, cảm xúc yêu thương lẫn oán hận đan xen với nhau đầy biến ảo trên nét mặt vốn đã già nua tang thương của lão.

Đầy gai đâm lên da thịt Chu Lệ đồng thời cũng đâm thật sâu vào trái tim Chu Nguyên Chương.

Hắn dù sao cũng là nhi tử của mình, hễ ác không ăn thịt con, chẳng lẽ để vương so với mãnh hổ còn vô tình hơn? Vất vả giao tranh cả đời đánh hạ được giang sơn to lớn như vậy, còn không phải để lưu lại cho hậu tôn của Chu gia sao? Nếu vì giang sơn mà trừng phạt con cháu của Chu gia thì những việc làm nhiều năm như vậy còn có ý nghĩa gì?

Nhi tử chẳng qua chỉ là nói sau một câu mà thôi, hiện tại hắn đã ăn năn hối hận rồi, không lẽ còn chưa đủ sao?

Thôi, thôi.

Chu Nguyên Chương giết người không ghê tay nhưng giờ khắc này đối mặt với sai lầm của nhi tử hắn rốt cục cũng mềm lòng.

- Lệ nhi!

Chu Nguyên Chương mở miệng, thanh âm khàn khàn mệt mỏi.

Nghe được Chu Nguyên Chương gọi tên mình Chu Lệ đang sợ hãi tức khắc mừng như điên.

- Phụ hoàng, có nhi thần.

Chu Nguyên Chương ngừng đầu, chăm chú nhìn hấn, nửa ngày sau Chu Nguyên Chương vô lực phát phát tay nói:

- Lệ nhi, ngươi... trở về đi, việc này coi như bỏ qua.

Chu Lệ bái lạy thật sâu, nói:

- Nhi thần tuân chỉ, nhi thần sau chuyện này tuyệt sẽ không tái phạm, tạ phụ hoàng khoan thứ.

Nói xong Chu Lệ cung kính dập đầu ba cái, một bên khóc một bên chậm rãi đi ra khỏi điện, thẳng đến khi Chu Lệ đi ra khỏi hoàng cung ngồi trên xe ngựa quay về biệt viện tiếng khóc của hấn mới ngừng lại, trên mặt đang tràn đầy nước mắt lại hiện ra thần sắc oán độc sâu sắc.

Ta nếu không làm hoàng đế thì chuyện khúm núm cầu xin tha thứ như thế này cả đời không biết phải lặp lại bao nhiêu lần.

Chu Doãn Văn, đầu gối của tứ hoàng thúc rất quý giá ngươi chịu không nổi ta quý đâu, chuyện hôm nay tất ngươi phải trả giá.

Bên trong Võ Anh điện.

Chu Nguyên Chương tựa lưng vào ghế ngồi một hồi thờ dài, ánh mắt đục ngầu nhìn về tờ chiếu chỉ trên long án.

Trên chiếu đã sớm viết một đạo thánh chỉ.

- Phong: Yến Vương Chu Lệ làm chủ quân Bắc Bình, quản lý mọi việc dân chính, giúp phía nam Giang Tây phát triển, ngay hôm nay phải đi, không được chậm trễ.

Nhìn vào đạo thánh chỉ này, Chu Nguyên Chương lắc đầu lộ ra một nụ cười khổ, rốt cục đuổi tay xé nó thành mảnh nhỏ.

Nhắm mắt lại thần sắc Chu Nguyên Chương lại biến ảo, một loại tâm tình mâu thuẫn cứ vướng bận trong lòng.

Doãn Văn, ta hôm nay mềm lòng, có lẽ là đã gieo một mối họa cho tương lai của ngươi.

Ài, dù sao cũng già rồi a.

Buổi trưa, sắc trời âm u một chiếc xe ngựa hào hoa xa xỉ chậm rãi dừng trước đại môn một cửa điểm, biển hiệu son son “Tiểu Giang Nam”

Đám thị vệ đi theo xe ngựa lập tức phân tán ra, đứng ngăn đám người xung quanh cùng chiếc xe mất cảnh giác nhìn từ phía.

Thị nữ chậm rãi vén màn xe.

Một mỹ nhân được thị nữ đỡ xuống xe, đi thẳng vào điểm.

Bên trong nhà trọ khách nhân đã sớm bị đuổi đi, nội đường trống rỗng chỉ có lão bản của cửa hàng đang cung kính đứng ở cửa đón chào.

- Dân nữ Trần Oanh Nhi, bái kiến quận chúa nương nương.

Lão bản vén áo thi lễ, sau đó đứng thẳng người, đứng trước mặt quận chúa xinh đẹp đúng là nữ nhi của Giang Phò Trần Tứ Lục, Trần Oanh Nhi.

Trần Oanh Nhi đến kinh sư, nương theo tài chính khổng lồ của Trần gia cùng với sự thông minh cơ trí của nàng trong vòng mấy tháng gần gũi mở ra không ít cửa hàng hơn nữa mỗi cửa hàng sinh ý đều thập phần thịnh vượng, sản nghiệp của Trần gia cũng như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, so với tiểu phú thương ở Giang Phò trước kia đã sớm không cùng một cấp bậc, hôm nay hiệu buôn của Trần gia đã có thể bài danh trong số những đại phú thương của kinh sư, thương giới của kinh sư cũng sôi nổi chú ý đến chú ngựa ô Trần gia này, nhưng rất ít người biết chủ đạo của Trần gia tại kinh sư lại là một nữ nhi, một người mà cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng lộ diện.

Cửa hàng bán son phấn “Tiểu Giang Nam” này cũng là một trong những sản nghiệp của Trần gia tại kinh sư, may mắn chính là cửa hàng khai trương lại hấp dẫn đến tỷ tỷ ruột thịt của đương kim Thái tôn, Giang Đô quận chúa, Giang Đô quận chúa là một nữ nhân dịu dàng ít nói, chưa bao giờ kiêu ngạo, thường xuyên qua lại cùng Trần Oanh Nhi trở nên quen biết, dần dần giao tình thâm hậu, kết thành tỷ muội.

Trần Oanh Nhi đã thay đổi rất nhiều, gương mặt non nớt trước kia giờ đã thành thực, khéo léo hơn, giọng nói nhẹ nhàng đều mang theo vẻ tự tin mãnh liệt có vài phần nữ cường nhân nơi thương trường, giới giang khôn khéo đối mặt với quận chúa cũng có thể không kiêu ngạo, không siểm nịnh cũng không rụt rè.

- Oanh nhi sớm đã nói với ngươi khi không có ngoại nhân cũng không cần đa lễ, ngươi sao lại quên rồi?

Giang Đô quận chúa tiến lên kéo tay Trần Oanh Nhi nhỏ giọng oán trách.

Trần Oanh Nhi cười nhàn nhạt, nụ cười mang theo vài phần quyến rũ lại có vài phần lạnh lùng, hai loại thần sắc phức tạp này đan xen với nhau nhai qua

đầy mị hoặc.

Sau khi vào bên trong, vẻ mặt của Giang Đò quận chúa trở nên thoải mái hơn rất nhiều, nàng lôi kéo Trần Oanh Nhi ngồi trong nội đường sau đó hào hứng nói:

- Oanh nhi, mấy ngày nay kinh sư có chuyện gì thú vị, nói ta nghe một chút?

Trần Oanh Nhi nghĩ nghĩ rồi cười nói:

- Chuyện thú vị mỗi ngày đều có nhưng hôm qua có một chuyện được lưu truyền khắp phố.

- Nói nói!

Quận chúa giống như trẻ con phát hiện ra món đồ chơi mới, trong đôi mắt đẹp nổi lên thần sắc chờ mong mãnh liệt.

- Dân nữ nghe nói, tối qua thành bắc có một chuyện thú vị, có một lão đạo sĩ không tuân thủ thanh quy tìm đến thanh lâu tìm vui cũng không biết như thế nào lại đắc tội cùng Cẩm Y Vệ sau đó Cẩm Y Vệ ở thanh lâu bắt người, kết quả lão đạo sĩ bị dọa đuổi chạy chối chết một bên gào khóc thảm thiết bởi vì Cẩm Y Vệ đến đột ngột lão đạo sĩ quần áo cũng không kịp mặc, nghe nói nha hi hi... nghe nói hẳn cứ trần truồng như vậy chạy quanh thanh lâu năm sáu vòng, sau đó bị Cẩm Y Vệ dùng lưới bắt được.

Trần Oanh Nhi nói xong che miệng thấp giọng nở nụ cười.

Giang Đò quận chúa nghe đến đó cũng hi hi ha ha cười, hai tuyệt thế mỹ nhân che miệng cười đến run rẩy cả người, tiếng cười như chuông bạc quanh quẩn tại nội đường không dứt, vô cùng dễ nghe.

Quận chúa nở nụ cười trong chốc lát liền dừng lại, vươn bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé vỗ nhẹ lên người Trần Oanh Nhi, sáng giọng:

- Người như thế nào lại nói với ta chuyện xấu hổ này? Thật xấu a, ai muốn nghe chuyện thanh lâu chứ, lại còn cái gì trần truồng... chứ, ngại chết người ta, hi hi.

Khuôn mặt xinh đẹp của quận chúa đỏ lên trong chốc lát lại nhin không được nở nụ cười.

Khuôn mặt đáng yêu của Trần Oanh Nhi cũng đỏ bừng lên, sau khi cười xong đôi mắt đẹp chớp chớp vài cái nhìn phía quận chúa nói:

- Quận chúa ở trong cung có chuyện gì thú vị, có thể kể với dân nữ được không?

Thần sắc hân hoan của quận chúa lập tức ảm đạm, đôi mắt đen láy dường như cũng mất đi thần thái, chu cái miệng nhỏ nhắn sau kín thờ dài một tiếng, nói:

- Ta có thể có chuyện gì thú vị chứ? Mỗi ngày ở tại trong cung buồn đến chết, bên người không phải thị nữ thì hoạn quan, công chúa quận chúa khác cũng xuất giá hết, chỉ còn mình ta lẻ loi ngay cả người nói chuyện cũng không có.

- Quận chúa không phải được bệ hạ hứa hôn rồi sao?

Quận chúa nghe vậy, đôi mắt đẹp hiện lên vài phần miên man buồn bã, nói:

- Ừ thì đã hứa hôn nhưng tương tượng phải kết hỷ sự với một nam nhân chưa từng gặp, từ nay về sau ở cùng nhà nằm cùng giường, tâm lý của ta có chút khó chịu không nói nên lời, ta thực không muốn cuộc đời này cứ trôi qua như vậy, nhưng ý chỉ của Hoàng tổ phụ không thể kháng, ta thật sự không biết phải làm thế nào cho tốt.-

Trần Oanh Nhi cúi đầu, cũng thờ dài sâu kín, nói:

- Vận mệnh của nữ nhân chúng ta cho đến bây giờ cũng chỉ có thể mặc cho người bài bố, khi nào mới có thể tự mình làm chủ? Bên ngoài phố xa sầm uất hay ở sâu trong thâm cung cũng đều là thân bất do kỷ thôi.

Hai vị mỹ nhân cúi đầu không nói, mỗi người đều có tâm sự riêng, bầu không khí tại nội đường nhất thời trầm mặc.

Thật lâu sau, Trần Oanh Nhi rốt cục cũng lấy lại tinh thần, cười nói:

- Nam nhân không phải đều vẫn nói hôm nay có rượu hôm nay say sao? Chuyện của tương lai, chúng ta ai cũng không biết? Chúng ta sao lại phải vì thế mà hao tổn tâm sức? Hi hi quận chúa nương nương, người ở trong thâm cung một chuyện thú vị cũng không có sao?

Tâm tình của quận chúa cũng thư thái hơn một chút, nghe vậy lắc lắc đầu, khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên vài phần giãn nở oán hận nói:

- Chuyện thú vị thì không có, chỉ có một chuyện khiến ta tức chết đi được, tức chết ta mà.

- Chuyện gì vậy?

- Ta, ta ai nha...chuyện này nói ra thì mắc cỡ chết mất, ta không nói được đâu a.

Khuôn mặt xinh đẹp của quận chúa hồng lên như ánh nắng chiều, dung nhan dịu dàng điềm đạm lại lộ ra vẻ phong tình vạn chủng.

Trần Oanh Nhi trêu đùa:

- Mặt quận chúa đỏ như vậy, người rốt cục đã gặp phải chuyện phiền lòng gì? Người nào lớn mật như vậy dám đắc tội quận chúa nương nương của chúng ta?

- Ai nha, chuyện này dù sao cũng không thể nói, nói ra ta sẽ không gặp mặt được người khác, bất quá người ta cũng trẻ tuổi, chức quan cũng không nhỏ, ta sai người nghe ngóng thì gia hỏa kia là bạn cùng đọc sách của Thái tôn, cũng là nhân vật số hai của Cẩm Y Vệ, tên hắc là Tiêu Phàm, hừ nếu ta tìm được cơ hội xem ta thu thập hắn thế nào.

Quận chúa vẻ mặt căm giận.

Nụ cười sáng lạn của Trần Oanh Nhi tức thì cứng lại, thất thanh nói:

- Quận chúa vừa nói tên hắc là gì?

- Tiêu Phàm, Cẩm Y Vệ Đồng Tri Tiêu Phàm, làm sao vậy?

Ánh mắt bối rối của Trần Oanh Nhi lóe lên một lần, rồi lập tức trấn định rồi thì thào lẩm bẩm:

- Tiêu Phàm, Tiêu Phàm, cái tên này cũng thực bình thường, cũng không có gì đặc biệt.

- Chính thế, người cũng rất bình thường, nhiều lắm cũng chỉ có một chút anh tuấn, hi hi

Quận chúa nói tới đây nở nụ cười ngượng ngùng.

Trần Oanh Nhi cũng cười thôi, rồi chậm rãi cúi đầu.

Cúi đầu xuống, đôi mắt đẹp của Trần Oanh Nhi nổi lên đôi chút quanh mang lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Phiền toái hương diễm

- Vậy Tiêu Phàm đắc tội với người như thế nào, có thể nói cho dân nữ được không?

Trần Oanh Nhi nét mặt như hoa, hỏi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Giang Đô quận chúa tựa như xuất huyết, dùng sức lắc lắc đầu:

- Không được, chuyện này không thể nói với người, chuyện này nếu nói ra, ta sẽ không sống nổi, tuyệt đối không thể nói.

- Quận chúa sao phải giấu giếm với dân nữ? Người ở chốn thâm cung từ xưa đến nay đến người nói chuyện cũng không có, có chuyện cũng không thể nói lúc này vất vả mới ra khỏi cung, nói chuyện với ta còn phải che che giấu giấu có mệt hay không? Người chẳng lẽ muốn đầy bụng tâm sự này của người cũng chỉ có thể dấu ở trong lòng? Thật khó chịu nha, quận chúa tôn trọng dân nữ, cùng dân nữ kết làm tỷ muội, có lời gì mà không thể nói cùng với ta? Người chẳng lẽ còn sợ ta nói ra ngoài sao?

Trần Oanh Nhi giả bộ mất hứng sảng giọng nói.

- Ừm, ừm, Oanh Nhi người đừng quá đa tâm, ta...ta thực sự không phải muốn gạt người, nhưng mà chuyện này quá mất mặt, nếu để người ngoài biết thì cũng là một chuyện phiền toái, người nếu như nhất định muốn nghe thì ta sẽ nói cho người tuy nhiên người phải đáp ứng ta, không được nói cho bất kỳ ai, nếu không... nếu không ta đành phải nhảy giếng tự sát.

Giang Đô quận chúa vẻ mặt hết sức nghiêm túc nói.

Trần Oanh Nhi vội vàng gật đầu:

- Xem người nói kia, ta là loại người đó sao, ta và người giống nhau đều không có bằng hữu, ta có thể nói với ai đây?

Giang Đô quận chúa thả lòng, xấu hổ một lúc rồi nhỏ giọng đỏ mặt nói những ân oán của nàng với Tiêu Phàm ra.

- Sau này, ta lại gặp hần bên cầu Kim Thủy ở Thừa Thiên môn, đồ đáng ghét hần vừa nhìn thấy ta cứ nhiên lập tức lấy tay che... che nơi ấy của hần, còn nói hươu nói vượn cái gì mà hần là đệ tử tục gia của phái Vô Đang, thật tức chết ta.

Quận chúa càng nói càng tức, bộ ngực sữa tức giận phập phồng hết sức mê người.

Rầm!

Trần Oanh Nhi hung hăng vỗ lên bàn trà, cả giận nói:

- Quá phận! Quả nhiên là kẻ không có đức hạnh, không có tiền đồ, xứng đáng bị chém ngàn đao.

Giang Đô quận chúa đang lúc xấu hổ tức giận lại bị Trần Oanh Nhi dọa cho hoảng sợ, vỗ vỗ bộ ngực sữa hơi giật mình nhìn nàng cả nửa ngày, lúng túng nói:

- Oanh nhi, thế nào mà ngươi còn tức giận hơn cả ta vậy? Ngươi biết hần sao?

- A, không không, ta không biết, ta chỉ là... chỉ là tức giận thay cho ngươi, người này thật là quá phận, quả thực vô sỉ, quân chúa ngươi lúc ấy nên hung hăng giáo huấn hần một trận.

Trần Oanh Nhi nói với giọng đầy căm phẫn.

Giang Đô quận chúa thấy Trần Oanh Nhi tức giận như vậy thì cũng không hiểu tại sao lại chẳng những không tức giận, ngược lại mắc cỡ đỏ mặt giải vây cho Tiêu Phàm:

- Kỳ thật, chuyện này cũng không thể trách hần, hần lúc đó đến động cũng không có, là do ta không cẩn thận bị trượt chân, hai tay khuỷa loạn rồi bắt được tiểu đệ đệ của hần, khi đó hần cũng không biết là chuyện gì nhưng cảnh đó lại bị hoàng đệ chứng kiến, ta xấu hổ giận dữ nên giận chó đánh mèo mắng hần.

Trần Oanh Nhi tròn mắt nhìn nàng sáng giọng:

- Quân chúa người nha, quá dễ mềm lòng rồi, như thế cũng không tốt, cẩn thận bị người khác ăn hiếp đấy. Ngươi cũng không nghĩ lại hần nếu không mở miệng nói câu khinh bạc kia thì ngươi có thể trượt chân sao? Giờ còn giúp hần biện bạch, ta thật tức giận thay ngươi.

Quận chúa xoa xoa người bắt được tay nàng, xấu hổ đỏ mặt làm nũng nói:

- Rồi mà Oanh Nhi, ta cảm ơn ngươi còn không hết mà nhưng chuyện này quả thực không thể trách hần. Thật ra hần cũng đáng thương, ngươi không biết thôi lúc đó hần bị ta bắt được nơi ấy đau đến mức tím mặt, đỏ mề hôi lạnh, còn cắn răng gắng gượng tỏ vẻ anh hùng, ta trở về cung tưởng tượng suốt nửa cười đến chết.

Dứt lời quận chúa che cái miệng nhỏ nhắn, điểm đậm nở nụ cười, hai mắt uốn cong thành hình trăng lưỡi liềm hết sức mê người.

Trần Oanh Nhi cười theo vài tiếng, tiếp đó khuôn mặt xinh đẹp nghiêm túc nói:

- Quận chúa, chuyện này ngươi định làm sao bây giờ?

Quận chúa ngẩn người, lúng ta lúng túng nói:

- Chuyện này không phải qua rồi sao? Còn có thể làm gì bây giờ? Chẳng lẽ bắt hần nhận lỗi hoặc đùa giỡn cho hần nhận lỗi sao?

Thần sắc Trần Oanh Nhi đầy vẻ ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào quận chúa, dè dặt âm thanh nói:

- Quận chúa, ngươi hồ đồ rồi, chuyện này là đại phiền toái, ngươi như thế nào lại hồn nhiên không biết?

- Điều này có gì mà phiền toái?

Quận chúa ngạc nhiên nói.

- Quận chúa, ngươi chẳng lẽ chưa đọc qua Nữ huấn và Nữ giới chưa?

- Đã đọc qua, làm sao vậy?

Trần Oanh Nhi nghiêm túc:

- Thanh nhân trinh tề, thủ tiết chính tề, hành kỳ hữu sỉ, động tĩnh hữu pháp, thị vị phụ đức, nữ nhân chúng ta chỉ có thể một lòng đến chết, thân thể chỗ nào cũng phải giữ trong sạch, không thể để người nào ngoài phu quân động tới, nếu không coi như là vậy bán, đồng dạng nữ nhân chúng ta cũng không thể động tới nam nhân nào ngoài phu quân nếu không cũng là không trong sạch, quận chúa ngươi lại động phải nơi đó của Tiêu Phàm, sao lại có thể nói là

không có gì?

Khuôn mặt như hoa của Giang Đô quận chúa tức khắc trở nên trắng bệch, thân hình lung lay như muốn đổ.

- Ta... ta, Oanh nhi ta nên làm sao bây giờ? Ta không phải là cố ý va chạm với nơi đó của hần đâu.

Quận chúa nói xong nước mắt rơi xuống khuôn mặt như hoa lê trong mưa, khiến người ta hết sức thương tiếc.

Trần Oanh Nhi trong lòng vui vẻ, quận chúa từ nhỏ sống trong thâm cung cùng ngoại nhân rất ít tiếp xúc, tâm tư rất đơn thuần, nếu mình “vô ý” tiết lộ việc này ra ngoài, đến lúc đó dư luận xôn xao bất luận bản chất sự việc như thế nào thì họ Tiêu kia làm vậy bản sự trong sạch của công chúa là thật, mặc kệ là hoàng đế và Thái tôn có quan hệ với hần như thế nào thì vì danh dự của hoàng thất chỉ sợ sẽ giết hần, đây chẳng phải là một cơ hội tuyệt vời để trả thù sao?

Trong đôi mắt đẹp của Trần Oanh Nhi hiện lên lệ mang, quay đầu lại thấy quận chúa khóc đến thương tâm thâm, nàng chột giật mình.

Có thể giết Tiêu Phàm báo thù, nhưng quận chúa làm sao bây giờ? Nàng là cô nương chưa chồng nếu thanh danh chịu nhục thì tương lai của nàng chẳng phải bị hủy rồi sao?

Nghĩ đến cả đời này mình sẽ cô độc, cũng đành phải vậy nhưng quận chúa là cô nương tâm tư thiện lương, đơn thuần chẳng lẽ cũng dấn vào vết xe đổ đó sao?

Trần Oanh Nhi muốn trả thù Tiêu Phàm, nằm mơ cũng muốn nhưng nàng không nghĩ đến muốn hại người khác, nàng còn chưa bị cừ hận che mù mắt.

Cơ hội trời cho...đáng tiếc!

Ánh mắt Trần Oanh Nhi lại âm trầm, vẻ mặt có chút thất vọng nhưng nàng cũng không hối hận, một ý niệm đã cứu thanh danh của một nữ nhân vô tội, còn hơn xây bảy tòa tháp.

- Oanh nhi người nói ta nên làm cái gì bây giờ? Hai tháng nữa hoàng tử phụ có thể sẽ hạ chỉ gả ta cho con trai Cảnh Tuyên của Trường Hưng Hầu, hôm nay sự trong sạch của ta đã bị ô uế, còn mặt mũi nào gả cho người?

Quận chúa đau xót, che mặt khóc nức nỏ.

- Nhi tử của Trường Hưng Hầu?

Trần Oanh Nhi có phản suy nghĩ lắm lắm nói.

- Trường Hưng Hầu Cảnh Bình Văn năm đó đi theo Hoàng tử phụ giành thiên hạ, công thần khai quốc năm đó người thì già lão kẻ thì bị giết, còn sống chỉ có Trường Hưng Hầu, hoàng tử phụ đối với hần vô cùng tín nhiệm, nên gả ta cho con hần là Cảnh Tuyên để thần phục, hiện tại thanh danh chịu nhục làm sao có thể gả cho hần đây?

Quận chúa mặt đầy nước mắt bất lực nhìn Trần Oanh nhi giống như bắt được một cọng rơm cứu mạng.

Trần Oanh Nhi nhìn quận chúa đáng thương không khỏi có chút buồn cười, thật là tâm tư đơn thuần a, chỉ một câu nói mà đã dọa nàng thành bộ dạng này, Trần Oanh Nhi trong đầu linh quang chợt lóe, một kế hoạch trả thù lạnh lẽo hình thành trong đầu.

Trần Oanh Nhi mấp máy miệng, chột lóe lên một nụ cười quý dị, khẽ nói:

- Quận chúa, người đã gặp qua Cảnh Tuyên sao?

Quận chúa lắc lắc đầu:

- Ta rất ít ra khỏi cung, Cảnh Tuyên không có khả năng tiến cung để gặp ta, việc hôn nhân là do hoàng tử phụ định ra, ta chưa gặp qua hần bao giờ.

- Vậy quận chúa gặp qua Tiêu Phàm người cảm thấy hần thế nào?

Giương mặt xinh đẹp của quận chúa khẽ đỏ, lúng ta lúng túng nói:

- Tiêu Phàm, hần... ta cũng không biết, chỉ biết bộ dáng hần có chút anh tuấn, hơn nữa lại nho nhã lễ độ.

Trần Oanh Nhi trong mắt hiện lên một chút thần sắc phức tạp, mang theo hương vị trêu chọc nói:

- Xem ra quận chúa đối với Tiêu Phàm kia rất có hảo cảm.

Khuôn mặt xinh đẹp của quận chúa càng đỏ, sau đó nàng lại sâu kín thờ dãi:

- Có hảo cảm thì ích gì? Người hoàng tử phụ muốn ta lấy cũng không phải là hần.

Trần Oanh Nhi hé miệng nở nụ cười:

- Quận chúa, có một số việc kỳ thật cũng nên tranh thủ một lần, không phải không có khả năng.

Quận chúa mở to hai mắt nhìn:

- Oanh nhi, người nói lời này có ý gì?

- Thanh danh của người chịu ô uế cũng vì Tiêu Phàm gây ra, chẳng lẽ hắn không nên chịu trách nhiệm sao?

Quận chúa chấn động ngạc nhiên nói:

- Người, người nói là...

Trần Oanh Nhi ung dung nói:

- Người thẳng thắn đem chuyện phiền toái này nói cho hắn sau đó hỏi hắn làm sao bây giờ, hắn nếu là nam nhân đại trượng phu tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp hướng hoàng thượng cầu khẩn để người hủy bỏ hôn ước giữa người giữa người mà Cảnh Tuyền, sau đó đem người lấy về nhà, đó là trách nhiệm của nam nhân. Nếu hắn không muốn chịu trách nhiệm người hãy dùng thanh danh nữ nhân trói buộc hắn, dùng thân phận quận chúa ép buộc hắn, dùng hết mọi phương pháp cho hắn đi vào khuôn khổ, nếu hắn vẫn không chịu thì rõ ràng chỉ là một kẻ tiểu nhân, người như vậy không thể trở thành phu nhân của người, quận chúa lúc đó đem chuyện này hoàn toàn quên đi, thanh thân ổn định gả cho Cảnh Tuyền cũng có thể coi như không còn tiếc nuối.

Quận chúa thần tình khiếp sợ, chủ ý của Trần Oanh Nhi nghe rộn cả người đối với quận chúa từ bé ngoan ngoãn mà nói thì đề nghị này quả là bất khả tư nghị, nàng sa có thể làm ra loại chuyện mặt dày này? Chủ động chạy đến trước mặt một nam nhân buộc hắn phải có trách nhiệm với mình, trời ơi điều này làm sao có thể? Minh đường đường là quận chúa mà còn phải làm cái chuyện không biết xấu hổ thế ư?

- Không, tuyệt đối không được.

Quận chúa theo bản năng kinh hãi kêu lên.

Trần Oanh Nhi sống mất vừa chuyển mang theo vài phần đùa cợt nói:

- Quận chúa, thể diện quan trọng như vậy sao? So sánh với hạnh phúc cả đời thì cái nào quan trọng hơn?

- Ta...

Gương mặt xinh đẹp của quận chúa trắng bệch, hai bàn tay gút gao nắm chặt rồi lại buông ra, sau đó lại nắm chặt.

Trầm mặc thật lâu...

- Hoàng tử phụ hắn sẽ không đồng ý, hôn ước của ta cùng Cảnh Tuyền đã định ra từ bốn năm trước, sao có thể dễ dàng sửa được?

Quận chúa sợ hãi đưa ra phản đối, nhưng lời nói của nàng rõ ràng là đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Trần Oanh Nhi thờ dài, khuôn mặt xinh đẹp cười cười, ung dung nói:

- Nữ nhân chúng ta đương nhiên phải rụt rè một chút, chỉ cần hắn khẳng khái nhận trách nhiệm còn lại chuyện sau này là của nam nhân, Tiêu Phàm hắn được sủng ái chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết, có đúng không?

Quận chúa mắt sáng lên, như bị người khác thôi miên ngây ngốc gật đầu, sau khi lên xe ngựa khuôn mặt của quận chúa mang theo vài phần mâu thuẫn, giây giữa bàng hoàng cùng với sự vui sướng chờ mong nhỏ cho tương lai, tâm tư phức tạp trở về.

Trần Oanh Nhi ngồi ở nội đường vươn bàn tay mảnh khảnh cầm lấy cốc trà đã sớm trở lạnh tanh ngâm nga: - Phong sạ khỏi, xuy trứu nhất tri xuân thủy, nhân dẫn uyên ương hương kính lý, thủ loạt hồng hạnh nhị (tạm dịch : Gió chợt thổi, thổi nhẩn mặt nước ao xuân. Lăn tăn sóng tỏa từ đôi chim uyên ương, tay cầm nhị hồng hạnh - Câu trong bài Yết Kim Môn của Phùng Duyên Kỳ) Tiêu Phàm lần trước người vì một tiểu khát nữ mà từ chối ta vậy để xem lần này người có dám một lần nữa từ chối quận chúa cao cao tại thượng? Triều đình từng bước đều là nguy hiểm trùng trùng, từ chối quận chúa cũng không có dễ dàng như từ chối ta đâu.

Trà đã lạnh từ lâu, Trần Oanh Nhi vẫn nâng lên uống cạn, cảm nhận sự lạnh lẽo chảy xuống cổ họng, vào trong lòng cũng lạnh lẽo như tâm tư của nàng lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Diễn trò khô hài

Diễn viên chính trong chuyện phiên toái này đồng chí Tiêu Phàm của chúng ta vẫn hồn nhiên không biết, lúc này vẫn còn đang mơ mơ màng màng.

Nguy cơ tài chính của Cẩm Y Vệ được hấn một tay giải quyết, của hàng ở Kinh sư và khu Nam Trục Lệ đã mở sau đó Cẩm Y Vệ chấp hành, mệnh lệnh của Chu Nguyên Chương, bắt và giết một số lớn đại thần ăn đút lót của phiên vương, làm cho con dân thiên hạ biết được tâm tư của hoàng thượng, tức khắc đem đám đại thần trong triều đình chấn kinh.

Sau khi xảy ra chuyện đó, hộ bộ thượng thư tự mình đi đến Trấn Phủ Ti nha môn của Cẩm Y Vệ mà phi thường khách khí bãi phòng Đô Chỉ Huy Sứ Lý Cảnh Long cùng Cẩm Y Vệ Đồng Tri Tiêu Phàm, hướng hai người biểu đạt hảo cảm cùng sự tôn kính của hấn đối với Cẩm Y Vệ, đi cùng với hấn còn có mấy chục sai dịch của hộ bộ nha môn mang theo hơn mười cỗ xe, mỗi xe đều có những rương chất đầy bạc.

Úc Nhất Phó ngữ khí hư thoát rất thành khẩn hướng hai người tỏ vẻ là bộ hộ đang khó khăn, bộ hạ cho Cẩm Y Vệ tám vạn hai ngàn ngân lượng thật sự không đưa ra được, nhưng Úc Nhất Phó ta không muốn chứng kiến Cẩm Y Vệ vì chuyện thiếu tiền bạc mà phải đình trệ công tác vì thế Úc Nhất Phó thượng thư căn dặn đậm chân một cái chỉ thiếu điều đem cả quần lót của quan viên trên dưới lột ra, tập hợp đủ tám vạn hai ngàn ngân lượng, cung kính đem tới cho Cẩm Y Vệ.

Lý Cảnh Long cùng Tiêu Phàm đối với biểu hiện tỏ vẻ cao thượng của Úc Nhất Phó đều vô cùng ấn ý ngoài cười nhưng trong không cười nói với Úc Nhất Phó. Vốn Cẩm Y Vệ đã lên kế hoạch tốt rồi, dự định buổi chiều đến phủ thượng thư lục soát một hồi, thuận tiện mời Úc Nhất Phó thượng thư vào ngục uống trà, hỏi một chút xem có phải lão ta đã nuốt mất ngân khố hay không, bất quá may mắn là Úc Nhất Phó thượng thư lại tự mình đem bạc đến, cái này chứng minh Úc Nhất Phó đại nhân trong sạch, liêm khiết.

“Cẩm Y Vệ chúng ta từ trước đến nay đều vô cùng phân minh, chưa bao giờ bắt nhầm kẻ oan, người đã chứng minh được mình trong sạch, xin chúc mừng người, người lúc này có thể về ngủ một giấc thật ngon, những mật thám chúng ta an bài ẩn núp trong nhà người đều sẽ rút lui.”

Úc Nhất Phó sắc mặt tái nhợt, thầm nghĩ may mắn thật tha thiết thủy ly khai khỏi nha môn Cẩm Y Vệ Trấn Phủ Ti.

Tiêu Phàm đồng tình nhìn vào bóng dáng run rẩy của Úc Nhất Phó, cảm khái nói

- Sớm đưa tới chẳng phải không có việc gì nữa sao? Hiện tại tự mình đưa đến cửa chẳng những không nhận được cảm tình lại còn bị chúng ta đe dọa một phen, cái này đúng là tự mình làm khổ mình a.

Lý Cảnh Long nhìn bóng dáng của Úc Nhất Phó hung hăng khắc một cái, lạnh giọng nói:

- Đúng là tiện nghi cho lão.

Buổi chiều Chu Doãn Văn sai người mời Tiêu Phàm đến Đông Cung nghị sự.

Vào đến đông cung, hoạn quan dẫn Tiêu Phàm tới hoa viên ở tây hậu cung. Vừa vào đến cửa Tiêu Phàm đã thấy Chu Doãn Văn cười dài nhìn hấn, đợi sau khi Tiêu Phàm hành lễ xong ngẩng đầu dậy liền nhìn thấy Hoàng Tử Trùng đứng sau Chu Doãn Văn, cả hai nhìn nhau hừ lạnh một tiếng, rồi cùng quay đầu bộ dáng như không quen biết.

Tiêu Phàm thâm giận, lão gia hỏa này thù dai giận lâu như vậy, sau này nhất định phải tìm cách chinh hấn một lần nữa.

- Tiêu Phàm, người tới đây ta cho người xem, viết rất khá, ha ha, ta chấp nhận.

Chu Doãn Văn nói xong lấy trên thư án một chồng bản thảo đưa cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nghe vậy da đầu nhất thời tê dại, lúng túng nói “Điện hạ, tài văn chương của thần không hề cao minh a, người muốn ta bình luận văn chương? Ta không bình được cái gì a.”

Hoàng Tử Trùng tức giận, nói:

- Bất học vô thuật, ngay cả văn chương cũng xem không hiểu, người thế nào lại có thể thi đỗ tú tài?

Tiêu Phàm vội vàng khiêm tốn nói:

- Đầu là may mắn a, ha ha, đệ tử đã vô cùng gian nan mới có thể qua được kỳ thi tú tài này, điểm này hấn là Thái Tôn điện hạ vô cùng rõ ràng đi?

Chu Doãn Văn trừng mắt nhìn hấn, sau đó khề ho nhẹ nói:

- Tốt lắm tốt lắm, đừng nói chuyện tào lao nữa, Tiêu Phàm người hãy đọc trang này đi, sau đó nói cho ta cách nhìn của người.

Tiêu Phàm tiếp lấy bản thảo, thấy trên từng trang dày đặc những chữ, cộng lại hơn mười tờ, trong lòng không khỏi thở dài, ai lại nhàm chán như vậy có chuyện thì cứ nói ra có phải đơn giản hơn không? Giống như là Vương đại nương bó chân vừa dài vừa thối a.

Nhưng đầu đề của tập bản thảo này lại vô cùng bắt mắt, hiện rõ bốn chữ màu đen: “Tước phiên thập sách.”

Tiêu Phàm lấp bắp kinh hãi ngạc nhiên nhìn Chu Doãn Văn, tước phiên là chuyện vô cùng mạo hiểm ai lại dám công khai viết lên giấy? Chu Doãn Văn chẳng lẽ bị hỏng não rồi sao? Cứ nhiên lại dám ở giữa Đông Cung thảo luận?

Chu Doãn Văn dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Tiêu Phàm cười nhạt nói:

- Không sao, việc này ta cùng Hoàng tổ phụ có thương lượng qua, Hoàng tổ phụ hôm nay cũng không nghĩ ra biện pháp vẹn toàn vì thế liền đưa cho ta để ta cùng với tâm phúc thương lượng, nếu có được biện pháp nào khả quan thì sẽ báo lại cho Hoàng tổ phụ.

Tiêu Phàm nheo mắt, lịch sử rõ ràng là đã có chút thay đổi, kiếp trước trong sử sách không hề thấy có ghi hai chữ “Tước phiên”. Hơn nữa đến tận khi nhắm mắt lâm chung Chu Nguyên Chương vẫn cố chấp tin tưởng rằng Chu Doãn Văn sẽ an ổn ngôi lên ngai vàng, các Hoàng thúc sẽ vì hắn mà tận tâm tận lực phòng thủ biên cương, Đại Minh sẽ trường tồn muôn đời.

Mà hiện tại, Chu Nguyên Chương lại không do dự tước phiên, lại còn để Chu Doãn Văn thảo luận trước với tâm phúc đây chính là một cái tín hiệu rõ ràng.

Lịch sử của Đại Minh có vẻ như đã đi lệch khỏi quỹ đạo vốn có của nó, từng chút từng chút một, nhưng rốt cục là sẽ đi về hướng nào? Sai một ly đi một dặm chỉ mong vị Kiến Văn Hoàng đế Chu Doãn Văn vốn sẽ thất bại này được thuận lợi.

- Tiêu Phàm, nói đi, ngươi đối với thiên văn chương này thấy thế nào?

Chu Doãn Văn cắt ngang suy nghĩ của Tiêu Phàm.

- Tốt, viết rất tốt.

Tiêu Phàm vội vàng thốt lên khen ngợi.

Chu Doãn Văn nhìn tình sáng lên, Hoàng Tử Trùng về mặt thận trọng, nhẹ nhàng vuốt cằm râu.

- Nói nói, tốt thế nào?

Chu Doãn Văn vội vàng thúc giục nói.

Tiêu Phàm khen:

- Chữ viết rất tốt.

- A?

Chu Doãn Văn cùng Hoàng Tử Trùng liền biến sắc.

- Chữ... chữ viết rất tốt?

Chu Doãn Văn mở to hai mắt lấp bắp nói.

Tiêu Phàm về mặt vô cùng chắc chắn gật đầu:

- Đúng, chữ viết rất tốt, điện hạ nếu không ngại ta nghĩ nên giữ lại để cho người khác học tập.

Nói xong Tiêu Phàm tỏ vẻ không chú ý, liếc nhìn Hoàng Tử Trùng thăm nhu “Lão gia hòa, ta thừa biết là do ngươi viết, tất nhiên sẽ không cho ngươi đắc ý.”

- Vậy ngoại trừ chữ viết tốt ra, ngươi còn nhận xét gì không?

Chu Doãn Văn vội la lên.

Tiêu Phàm trầm ngâm một lúc, sau đó thâm trầm nói :

- Về lời nói đề lập luận thì cả nhân ta đánh giá, người viết bản thảo nào khẳng định là...

Chu Doãn Văn lập tức dựng lỗ tai lên, về mặt có chút khẩn trương nhìn chăm chăm Tiêu Phàm.

Hoàng Tử Trùng ra vẻ trấn định vuốt vuốt cằm râu, bên trong rõ ràng là muốn được nghe tán dương nhưng bộ dáng lại tỏ vẻ không thèm để ý.

- Là cái gì?

Chu Doãn Văn gấp gáp dậm chân hỏi.

Tiêu Phàm bộ dáng chậm rãi, nói:

- Là một nhân sĩ có trí hướng, là mẫu người rất cần được xã hội quan ái. Loại nhân sĩ có trí hướng này còn có một đặc điểm, đó là tính tình rất tệ, còn thích lừa nữa a.

- Thối lắm, đánh rắm, ngươi chỉ là một tiểu nhi không học vấn, không nghề nghiệp, ngươi biết cái rắm.

Hoàng Tử Trường hoàn toàn không còn bộ dáng trầm tĩnh như lúc nãy, lúc nãy vô cùng nóng nảy, lời dơ tiếng tục ầm ầm phun ra, hận không được lấy nước miếng dìm chết Tiêu Phàm.

Chu Doãn Văn tròn mắt nhìn bộ dáng nổi giận như phát điên của Hoàng Tử Trường, lại nhìn về mặt vô tội của Tiêu Phàm, rốt cục cũng không nhịn được phì một tiếng bật cười.

Hoàng Tử Trường thấy Chu Doãn Văn cười, nét mặt già nua không nhịn được, tức giận gằm lên:

- Tên hỗn đản dám lừa ta, lão phu liều mạng với ngươi.

- A, Hoàng tiên sinh bớt giận, điện hạ mau nói giúp ta, ta nói chính là kẻ nhân sĩ tính tình thường kỳ lạ, Hoàng tiên sinh người vì sao lại hiểu lầm như vậy.

Phải mất một phen vỗ mồm Chu Doãn Văn mới đem Hoàng Tử Trường đang trong cơn nóng giận kéo về trạng thái bình thường.

Sau khi giải thích một phen, Tiêu Phàm bộ dạng sợ hãi giật mình, kinh hãi hô:

- Sao? Là do Hoàng tiên sinh viết ư, thứ tội thứ tội, đệ tử không biết nên đã nói nhăng nói nhội, đệ tử xin thu hồi lại những lời vừa nói, bản thảo này phải nói là vô cùng tuyệt vời, khiến người ta động lòng, đúng là thiên hạ vô song a.

- Ngươi đừng giả bộ hồ đồ, hôm nay ngươi nhất định phải nói cho lão phu biết, mười điều lão phu viết có gì sai? Không rõ ràng thì ngươi không yên với lão phu.

Hoàng Tử Trường cả người vẫn còn run vì tức giận.

- Cái này có chút không thỏa đáng a? Đệ tử phê bình lão sư đó là chuyện khi sư diệt tổ, sẽ bị bắt tằm trư (tằm trư lung: cho người vào lồng nhốt lợn, đan bằng tre trúc, sau đó ném xuống nước cho chết ngập)

- Thúi lắm, hình phạt đó là dành cho cầu nam cầu nữ thông dâm với nhau, có quan hệ cái rắm gì với chuyện phê bình lão sư? Đúng là loại bất học vô thuật mà.

- Một khi Hoàng tiên sinh cứ một mực muốn học sinh đánh giá thì đệ tử cũng không khách khí.

Tiêu Phàm khôi phục thần sắc đứng đắn nói.

- Ngươi nói đi, nhìn ngươi như vậy há mồm có thể nói được cái gì chứ?

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói:

- “Điện hạ, nếu y theo lời nói của Hoàng tiên sinh, thần có thể đảm bảo trong vòng bốn năm tất sẽ mất nước.

Hoàng Tử Trường lông mày trắng muốt dựng đứng, tức giận giơ tay áo đánh hất.

Chu Doãn Văn ngăn Hoàng Tử Trường lại, thần sắc nghiêm túc nói:

- Tiêu Phàm, việc này vô cùng trọng đại hãy nói cách nghĩ của ngươi đi.

- Điện hạ, Hoàng tiên sinh viết “Tước phiên thập sách” chủ ý vốn là không sai nhưng đáng tiếc phương pháp lại có vấn đề, lấy đức thu tâm, lấy lễ bó buộc hai điều này rất đúng nhưng đại quân đóng bên ngoài đất phong của phiên vương, giám thị hành động, trước tước tiểu phiên sau tước đại phiên việc này lại càng không nên nói đến.

Tiêu Phàm không đợi Hoàng Tử Trường nổi giận, quay đầu hỏi hắt:

- Hoàng tiên sinh, đệ tử hỏi ngươi một câu những hành động này nếu thực sự làm ra ngươi không sợ sẽ đá thảo kinh xà sao? Khiến đám phiên vương bất an mà nghi kỵ triều đình?

Hoàng Tử Trường tức giận nói:

- Triều đình là chính thống, phiên vương dù có cường thịnh trên danh nghĩa cũng chỉ là thần tử của Hoàng đế, bọn họ dám nghi kỵ triều đình sao? Còn cái gì đá thảo kinh xà đến lúc đó mồi bệ hạ lấy sách lược chấn an dụ dỗ nhóm phiên vương, như vậy bọn họ còn dám kinh động nữa?

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

- Người vừa điều động đại quân, lại muốn tước phiên, mấy cái hành động này chẳng lẽ nhóm phiên vương lại không nhìn ra dụng ý của triều đình hay sao? Cho rằng chỉ cần trấn an một lần là người khác sẽ tin tưởng các người? Người cho rằng nhóm phiên vương đều là kẻ ngốc sao?

Hoàng Tử Trùng cũng hòng, tiếp theo lại lớn tiếng nói:

Nhìn ra thì thế nào? Triều nào khi tước phiên lại có thể yên lặng không có động tĩnh? Dụng ý của triều đình sớm muộn thì phiên vương cũng biết, lão phu cũng không tin phiên vương nào dám mạo hiểm tạo phản.

Tiêu Phàm bắt đầu đi nhìn nhìn Hoàng Tử Trùng như nhìn một gã man nhân không biết lý lẽ, thờ dài nói:

- Như vậy Hoàng tiên sinh nên đổi tên bản thảo này thành “Công đã phiên vương thập sách” như vậy mới đúng, lúc đó đệ tử chắc chắn sẽ không tìm ra một lỗi nào.

Hoàng Trùng tròn mắt, lại chuẩn bị phát điên.

Chu Doãn Văn cười khúc khích, nhẹ nhàng đẩy Tiêu Phàm một cái, nói:

- Tiêu Phàm người há mồm thật khiến người khác tức giận, người chẳng lẽ không biết cách nói chuyện dễ nghe một chút?

Tiêu Phàm nhìn Hoàng Tử Trùng đang phẫn nộ, trong lòng cười lạnh, dễ nói chuyện sao? Ta có dễ nói chuyện cũng không phải nói cho hắn a, loại hủ nho này lúc nào cũng nghĩ mình là trung tâm, lời nói của mình lúc nào cũng là đúng, người khác phản đối liền cho rằng đó là nói nhảm, nói nhăng, người như vậy làm sao có thể nói đạo lý được?

Ba người đang tranh cãi ầm ĩ trong đông cung thì đột nhiên một gã thái giám chạy đến, khom người hành lễ với Chu Doãn Văn nói:

- Thái tôn điện hạ, bệ hạ có chỉ tuyên Thái Tôn điện hạ cùng Hoàng đại nhân còn có Tiêu đại nhân vào cung diện kiến.

Ba người tức thì cả kinh, bọn họ tại Đông Cung thương lượng sự tình, Hoàng Thượng như thế nào mà lại biết được?

Tiêu Phàm bình tĩnh nghĩ, Chu Nguyên Chương là ai? Trong lịch sử lão Chu vốn nổi tiếng là vô cùng sáng tạo, thiên hạ sự tình lớn nhỏ có chuyện gì có thể giấu được hắn?

Lập tức ba người không dám trì hoãn, đi ra khỏi đông cung hướng Võ Anh điện đi đến.

Đi qua cánh cửa Thừa Thiên, qua cầu Kim Thủy ba người dừng xe ngựa trước cửa hoàng cung sau đó đi bộ vào.

Vào đến Võ Anh điện, Tiêu Phàm liền thấy đã sớm có vài vị đại thần đứng, có Lễ bộ thượng thư Trịnh Nghi, hộ bộ thượng thư Úc Nhất Phò, hình bộ thượng thư Dương Tinh, hữu đô ngự sử Hoàng Quan, thậm chí còn có hàn lâm học sĩ Giải Chư.

Ba người đi đến trước mặt Chu Nguyên Chương hành lễ, Chu Nguyên Chương gật gật đầu nhưng mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào Hoàng Quan lúc này vẫn đang nói không dứt.

- Thần thường nghe thánh minh lấy hiếu trị thiên hạ, “Mạnh Thất Cáo Thiên” viết “Dùng chữ Thiện đối đãi thiên hạ, kẻ chi tới Lỗ quốc? Kẻ sĩ biết chữ Thiện, thì trong ngàn dặm Tứ Hải đều dương cao chữ Thiện.

Tiêu Phàm nghe xong đầu óc quay cuồng, nhỏ giọng hỏi Chu Doãn Văn:

- Gia hỏa này đang nói gì vậy?

Chu Doãn Văn thè lưỡi nói:

Ta không ngờ lại quên mất hôm nay là Kinh Diên chi nhật, những hàn lâm học sĩ, học giả uyên bác đều phải đến giảng.

Tiêu Phàm giật mình giật đầu, Kinh Diên nói thẳng ra là để các đại thần giảng luận kinh sử cho đế vương, dĩ sử vi kinh bởi thế mới nói người làm Hoàng đế luôn phải hiểu.

Tiêu Phàm lại hỏi:

- Tại sao bọn họ khi nói chuyện đều mở đầu bằng câu “Thần thường nghe thánh minh lấy hiếu trị thiên hạ? Đây chẳng lẽ là lời nhất định phải nói đầu tiên sao?

Chu Doãn Văn cười nói:

- Phàm là có đại thần đối diện với trời bệ thường đều phải mở đầu như vậy, tỏ vẻ như trị quốc phải bằng nhân hiếu, đại nghĩa mới có được thiên hạ.

Tiêu Phàm giật mình một chút liền hiểu ra cái này cũng giống như khi hòa thượng mở miệng trước khi nói “A Di Đà Phật” như một khẩu hiệu tinh khiết, thuần lương.

Người khác đối với Kinh Diên thế nào Tiêu Phàm không biết nhưng hẳn chỉ cảm thấy đây là hành vi vô cùng buồn chán, mở đại hội nói chuyện tào lao, toàn những lời vô nghĩa ngoại trừ để thỏa mãn người tham dự thì chẳng còn tác dụng gì khác.

Bất quá Tiêu Phàm hiện tại thuộc về quan viên thấp phẩm, Chu Nguyên Chương cho mời hẳn tham gia kinh diên vốn là để cho hắn có cơ hội trèo lên trên mặt kệ thế nào thì hẳn vẫn phải chịu đựng.

Vì thế Tiêu Phàm đành phải đứng đó nghe Hoàng Quan thao thao bất tuyệt.

Quay đầu nhìn Chu Nguyên Chương cùng các đại thần khác thấy vẻ mặt của họ vô cùng say mê, theo lời nói của Hoàng Quan mà không ngừng rung đùi đắc ý, Chu Doãn Văn cùng Hoàng Trưng cũng rất nhanh chóng ra nhập hội khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy mình có chút lẻ loi.

Thật vất vả Hoàng Quan mới nói xong, khiến cho Tiêu Phàm đang phải cắn răng chịu đựng thở dài nhẹ nhõm.

Kết quả không đợi cho Tiêu Phàm cao hứng quá lâu, lễ bộ hữu thị lang Trần Bách lại đứng dậy rung đùi đắc ý nói:

- Thần thường thấy thánh minh lấy hiếu trị thiên hạ, vừa nghe Hoàng đại nhân giảng qua thần cho rằng lập luận của Hoàng đại nhân vô cùng sắc bén, đã đem tất cả chỗ tinh yếu nói ra, thần kế tiếp sẽ vì bệ hạ mà giảng “Lễ ký? Nhạc ngôn thiên”, phàm là phu dân có huyết khí trong người, mà tính tình lại hi lộ vô thường.....

Võ Anh điện đang yên tĩnh đột nhiên vang lên một giọng nói.

- Ta kháo

Chu Nguyên Chương mở mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua, nói

- Ai? Ai lại dám làm loạn? có ý tứ gì?

- Hừ, đến quy củ của giảng diên cũng quên rồi sao? Đợi Trần ái khanh nói xong các người có thể nói, Trần ái khanh người có thể tiếp tục.

- Dạ, bệ hạ.

Trần Tạo tiếp tục say mê nói tiếp.

Tiêu Phàm rất khâm phục đám đại thần này bọn họ tại sao lại có thể say mê đến như vậy, còn mình thì càng lúc càng buồn ngủ?

Cố gắng chống đỡ trong chốc lát Tiêu Phàm thật sự cảm thấy không thể ngăn được cơn buồn ngủ của mình, vì thế trước mặt các vị đại thần hắn không chút nhả nhặn há miệng ngáp to.

- Tiêu Phàm, người thật là quá phận.

Chu Nguyên Chương phát hiện ra động tác nhỏ của Tiêu Phàm không khỏi vỗ án giận dữ, một tiếng hét to rột cục cũng đánh tan cơn buồn ngủ của Tiêu Phàm, cũng như cắt ngang lời nói của Trần Tạo.

Mọi người xoay lại nhìn Tiêu Phàm trong ánh mắt mang theo thần sắc bất thiện.

Tiêu Phàm sợ tới mức cả người run lên, vội vàng quỳ xuống nói:

- Thần, thần thất lễ, muôn lần đáng chết.

Chu Nguyên Chương tức giận đứng lên chỉ vào Tiêu Phàm nói:

- Các đời trước có tiền lệ mở kinh diên là vì muốn cho đời sau hiểu biết, ở trong đại điện này có người nào không phải học giả uyên thâm, kiến thức đầy mình? Người bình thường muốn được bọn họ nói vài lời cũng khó người không ngờ trước mặt bọn họ lại ngáp một cái? Người có ý gì? Rất muốn ngủ sao?

Đám đại thần trong điện nghe thấy vậy tức thì vô cùng cảm kích, sau đó dùng ánh mắt mang hình viên đạn nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm ngẩn người, không phải chỉ là ngáp một cái sao? Cần gì phải nể nang ta như vậy? Lão Chu không phải là đến tháng đấy chứ?

Khe khẽ ngẩng đầu lên liền thấy Chu Nguyên Chương vẻ mặt phẫn nộ, nhưng trong mắt lại hiện lên một chút giảo hoạt.

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút liền hiểu ra.

Lão Chu thật là lão hồ ly, chỉ dùng hai câu nhẹ nhàng đã làm cho mình từ nay trở đi đối mặt với đám đại thần, sau này trong triều có thể nói mình sẽ là một kẻ gian thần tiêu biểu đối nghịch với trung thần, trong triều hiện tại trung gian hai đảng đã sơ bộ hình thành, lão Chu nâng một bên, chèn một bên, còn lão ở giữa hưởng lợi.

Thật là âm hiểm a...

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, trong lòng Tiêu Phàm tức thì nổi lên một cơn tức giận.

Hắn tuy rằng không ngại làm gian thần, ngày thường đối với các lão trung thần cũng không thuận mắt, vốn đối với tương lai đối địch cùng trung thần đã sớm có chuẩn bị, nhưng mà hắn lại vô cùng chán ghét bị người khác đâm lén, cho dù kẻ đâm có là Chu Nguyên Chương cũng không được, đặc biệt là lại làm trò trước nhiều người như vậy, đến lúc này Tiêu Phàm mới hiểu được để đạt được mục đích Chu Nguyên Chương có thể làm những điều gì.

Làm sao bây giờ? Chính hắn sao?

Trong cơn giận dữ Tiêu Phàm có chút mất bình tĩnh, quân tử có thù ắt phải báo, không quân địch nhân là ai.

Công nhiên phản bác hắn đương nhiên không dám, bất quá nếu len lén làm thì cũng không sợ, dù sao Chu Nguyên Chương cũng sẽ không biết ai làm.

Chu Nguyên Chương lúc này vẫn đứng trước long án đi qua đi lại, buồn bực chỉ trích Tiêu Phàm, chúng đại thần nhìn hắn cũng mang theo vẻ thâm cừu đại hận.

Chu Doãn Văn về mặt đồng tình nhìn hắn, bộ dáng muốn khuyên nhưng lại không dám.

Tiêu Phàm cung kính quỳ xuống, âm thầm ngưng khí, lặng lẽ vươn ngón tay, hướng phía Chu Nguyên Chương giờ lên, trong miệng thì thầm “Mở”

Sau đó một màn khiến người khác kinh hãi xảy ra.

Chu Nguyên Chương đang đi qua đi lại, giữa vạt long bào một cái hoàng sắc nội khôi thêu ngũ trảo kim long lặng lẽ từ từ tụt xuống hai chân hắn.

- Hà

Tất cả đám đại thần kinh hãi bước lùi xuống một bước, không dám phát ra tiếng ồn ào.

Tiêu Phàm vội vàng nhắc tay, lớn tiếng kêu lên:

- Bệ hạ, long nội khôi của ngài...

Chu Nguyên Chương đang lớn tiếng trách móc nghe thấy Tiêu Phàm xen mồm vào cả giận nói:

- Làm sao vậy?

Tiêu Phàm về mặt vô tội, chỉ chỉ mắt cá chân của hắn, nói:

- Đã rơi xuống.

Chu Nguyên Chương theo ngón tay hắn chỉ xuống không khỏi chấn động, vội vàng uốn cong người nhắc nội y kéo lên, nét mặt già nua tức thì đỏ bừng, sau khi chỉnh lại quần lót liền hướng đám đại thần nở nụ cười ngược ngạo, khó xử.

Chúng đại thần đều là nho gia, tham gia kinh diễn là để luận kinh bàn sử, nhưng hoàng thượng cư nhiên lại bị tụt quần lót điều này không phải là vũ nhục với thánh nhân hay sao? Cái này chúng đại thần làm sao chịu được?

Hoàng Tử Trùng long mây trắng dựng ngược, tiến lên một bước về mặt kiên quyết, lớn tiếng nói:

- Thần nghe thánh minh lấy hiếu trị thiên hạ, bệ hạ hôm nay tiết khổ bị rơi, đối với thánh nhân thật là bất kính, thần liều chết khuyên gián mong bệ hạ tự mình tỉnh tội.

Có người đi đầu tức thì các đại thần khác nhao nhao tiến lên, mồm năm miệng mười phụ họa, đại diện tức thì ồn ào như cái chợ.

- Thần tán thành lời nói của Hoàng đại nhân, thánh thượng lỡ lỗi hạ thể thật là quá khinh nhờn thánh nhân, thần mời bệ hạ thỉnh tội.

- Thần tán thành lời nói của hai vị đại nhân.

- Các người thật không biết phải trái? Trẫm đâu phải cố ý, chuyện đó với trẫm có quan hệ gì?

Chu Nguyên Chương hỗn hển cùng quần thần lý luận.

- Bệ hạ, thánh minh lấy hiếu trị thiên hạ....

- Ta đã nói, là ta không phải cố ý, các người còn ồn ào ta sẽ chém hết.

Chu Nguyên Chương tức giận.

- Bệ hạ, thần hôm nay dù có chết cũng phải can gián, hành vi này của bệ hạ chính là điềm báo bại hoại gia cương a.
- Điều này truyền xuống còn gì là thể diện của đất nước, Đại Minh bi tai a.
- Sai lầm rồi a!

Chu Nguyên Chương rung rung nghẹn ngào nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Uy lực văn thần

Trong điện, tiếng tranh cãi ầm ĩ. Chúng đại thần ngoan cố thà chịu chết cũng ép Chu Nguyên Chương không thể không nhận sai, trước mặt mọi người đang thảo luận lời thánh nhân mà thoát Long nội y như vậy thật là việc không đúng mà.

Tiêu Phạm cũng há mồm tròn mắt, ban đầu cũng chỉ nghĩ là chính Chu Nguyên Chương một tý để hạ được cục tức trong lòng, chứ nào nghĩ tới các đại thần phản ứng kịch liệt như thế. Thời đại tôn trọng học thuật nho gia, thời Khổng Mạnh, trong lòng những người đọc đủ loại thi thư như các đại thần, Khổng Tử chính là thần tượng, thậm chí có địa vị còn cao hơn cả Hoàng đế. Bọn họ hâm mộ thần tượng tới mức điên cuồng, không chấp nhận được kẻ khác có chút bất kính, kể cả Hoàng đế. Vì thế, Chu Nguyên Chương đụng phải bị kịch rồi.

Trên điện hôm nay, ngoài các trọng thần trong triều còn có các học giả thông thái uyên bác đương thời bên ngoài, là những người đọc sách có tên tuổi rất cao trong thiên hạ, hiểu sát như Chu Nguyên Chương cũng không dám động đao với bọn họ, bằng không sẽ đánh mất cả tấm lòng của thiên hạ, đối với giang sơn xã tắc Đại Minh thì thật không ổn.

- Là trăm sai rồi!

Giọng Chu Nguyên Chương run run, vừa bị phần lại vừa ần khuất nhìn chúng thần:

- Sáng mai trăm sẽ hạ chiếu nhận tội, trăm sẽ chịu tội với thánh nhân!

Quần thần lại nao nao lên:

- Còn chờ gì mà đợi đến mai? Thường công không nói sớm, trách phạt không đợi muộn! Bọn chúng thần liều chết tiến gián, khẩn cầu bệ hạ lập tức hạ chiếu nhận tội!

- Đúng! Bệ hạ ngay lập tức hạ chiếu, bằng không thần nguyện đập đầu chết trên thềm ngọc, lấy cái chết như lời can gián, chỉ khẩn cầu bệ hạ khắc sâu sai lầm mình phạm phải.

- Thần tán thành, thần cũng nguyện chết cùng!

- Được rồi! Được rồi! Trăm hạ chiếu, trăm liền hạ chiếu! Được rồi chứ?

Sắc mặt Chu Nguyên Chương có chút tối sầm, giọng nói cũng cao hơn, khiến trong điện đột nhiên an tĩnh lại.

Đám quần thần như thùng hòa được bị đốt trúng, lại bùng nổ.

- Bệ hạ, đây là thái độ gì?

- Bệ hạ dẫu rằng là Thiên tử nhưng đối với thánh nhân vẫn phải cung kính! Học thuật nho gia vốn là nền tảng học vấn của Đại Minh Thiên triều ta, Khổng Mạnh cũng chính là tiên sư chí thánh của người đọc sách. Bệ hạ lại cao giọng như thế, rõ ràng là bất kính với thánh nhân mà!

- Thần nguyện chịu chết, chỉ mong bệ hạ tỉnh ngộ!

Chu Nguyên Chương hoàn toàn chịu thua, sắc mặt tái mét như phần lại khuôn mặt rạng tươi cười của hắn, nhìn thật khó coi vô cùng. Hắn ráng thấp giọng, ngữ điệu ôn nhu mềm mỏng vô cùng:

- Trăm thật sự đã nhận ra mình sai liền hạ chiếu nhận tội, trăm sẽ tự phạt mình! Chư ái khanh, như vậy được không?

Quần thần cuối cùng cũng đã vừa lòng.

- Thần thường nghe thấy Thiên tử thánh minh lấy hiếu trị thiên hạ! Bệ hạ có thể ý thức được mình sai lầm, thật là phúc của Đại Minh ta! Đại Minh có một chân quân Thiên tử anh minh khiêm tốn như vậy, quốc gia tất nhiên sẽ kéo dài đến thiên thu muôn đời, thời khắc vượt Hán Đường lúc hưng thịnh nhất

cũng không còn xa. Chúng thần cảm thấy thật vinh hạnh! Chúng thần xin chúc mừng bệ hạ!

- Chúng thần xin chúc mừng!

Nhờ Chu Nguyên Chương hạ mình thỏa hiệp, không khí đang căng thẳng bỗng chuyển nên hòa hoãn, cát tường, vua tôi hết sức hân hoan.

Tiêu Phàm há to miệng, tròn tròn mắt, hơi giật mình nhìn vào cảnh vui mừng này như một trò cười thì không khỏi đau xót, trong lòng rung động không thể hình dung nổi.

Nhưng dù sao hôm nay cũng được đại khai nhãn giới, thấy được biểu hiện của các đại thần, Tiêu Phàm cảm thấy mình học được rất nhiều. Hẳn ý thức được như khắc sâu rằng Đại Minh triều rất tôn trọng nho gia học thuật, người có học đối với Hoàng đế, thậm chí đối với cục diện chính trị thiên hạ có sức ảnh hưởng khinh người như thế nào. Thô bạo, hiếu sát như Chu Nguyên Chương cũng không dám đụng chạm đến, ngược lại phải nhân nhượng thỏa hiệp. Từ xưa, kẻ có học tại các quốc gia rất nhiều, có thể các triều đại thay đổi Hoàng đế, vẫn không thể trông chờ vào kẻ có học giúp hân thống trị quốc gia, bởi vì cho rằng bọn họ là hạ phẩm. Chỉ vào thời đại coi trọng người đọc sách, lại được phong quan tiến chức nên người có học được cả thiên hạ tôn sùng, mọi người luôn coi học giả uyên thâm là cái đích để phấn đấu. Trong dân gian, người đọc sách luôn coi các bậc học giả uyên thâm như một nhân vật thần tượng, đến cả Hoàng đế cao cao tại thượng cũng không dám mạo phạm.

Sau này đối với đám văn nhân này cần phải cẩn thận từng tí một, không nên trêu chọc để bọn chúng nóng nảy, ngay cả Hoàng đế còn không dám trêu chọc, Tiêu Phàm ta cũng không nên trêu vào.

Tiêu Phàm là kẻ thông minh, hẳn dễ dàng thấu hiểu sâu sắc, vừa rồi còn mới bất kinh với Hoàng Trùng ở Đông cung, thật là không phải rồi. Đối với người đọc sách, cần phải tôn kính, cần khiêm nhường, phải cung kính hẳn như Bồ Tát, đi thưa về trình, một ngày phải thấp đầu ba nén nhang để tỏ lòng thành.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm vội vàng nhìn về phía Hoàng Trùng cười cười. Rõ ràng trong nụ cười của hắn đầy vẻ xu nịnh lấy lòng.

Hoàng Trùng thấy nụ cười của Tiêu Phàm không khỏi da đầu tê rần, da gà nổi đầy cả người, trong lòng khẽ tự nhủ: “Tên tiểu hồn trưởng này nhìn lão phu cười như thế, chắc lại đang có âm mưu gì với lão phu đây?”

Chu Doãn Văn cũng nhìn thấy cái trò khôi hài này, hẳn cũng như Tiêu Phàm, cũng cảm thấy rung động, lại thấy kẻ bày trò Tiêu Phàm không để ý đến thể diện quay đầu cười với Hoàng Trùng, Chu Doãn Văn hung tợn trừng mắt. Còn hừ thêm một tiếng.

Tiêu Phàm lập tức quay đầu lại, ra về không thấy ánh mắt phẫn nộ của Chu Doãn Văn,

Xảy ra trò khôi hài này, yến tiệc cũng không thể tiếp tục gì nữa. Quần thần đồng loạt thi lễ cùng Chu Nguyên Chương, sau đó rời khỏi Võ An điện. Ba người Chu Doãn Văn, Hoàng Trùng cùng Tiêu Phàm được giữ lại.

Chu Nguyên Chương giữ nguyên bộ mặt tươi cười nhìn theo đám quần thần rời điện, đợi đến khi không còn thấy ai, sắc mặt đột nhiên tái mét, ánh mắt đầy sát khí.

- Tiêu Phàm, màn vừa rồi ngươi thấy rõ chưa?

Chu Nguyên Chương lạnh lùng hỏi.

- Bệ hạ, thần thấy rất rõ!

Tiêu Phàm chạy nhanh đến, khom người trả lời.

Ánh mắt Chu Nguyên Chương như thấy được miếng mỡ béo, giọng nói đầy sát khí và thâm ý:

- Ừm, thấy rõ là tốt rồi! Ghi nhớ cái việc tốt nho nhỏ kia, ngươi sẽ được lợi không ít!

Tiêu Phàm rung mình, vội vàng cung kính vâng dạ.

Ngại có Hoàng Trùng, Chu Nguyên Chương không thể nói rõ ràng mình bạch ra được, dù sao Hoàng Trùng cũng là người trong đám đại thần Thanh Lưu, cũng là kẻ đứng đầu. Chẳng qua Chu Nguyên Chương trong lòng khó nuốt trời cục tức, vì thế mới úp mở với Tiêu Phàm như muốn nói: “Sau này ngươi nhất định phải làm tốt cái danh ‘Giân thần’ mà đánh cho cái đám gia hỏa kiêu ngạo kia một trận, giúp ta xả con giận này!”

Tiêu Phàm là kẻ thông minh, ý tứ trong lời nói của Chu Nguyên Chương đương nhiên hiểu liền.

Chu Doãn Văn tiến lên:

- Khởi bẩm Hoàng Tổ phụ, Tôn nhi cùng Hoàng tiên sinh và Tiêu hầu đang thương lượng chút về ‘Tước phiên việc’, Tôn nhi muốn bẩm báo với người sơ qua.

Chu Nguyên Chương lạnh nhạt, gật gật đầu.

Chu Doãn Văn đem hơn mười trang ‘Tước phiên thập sách’ do Hoàng Trùng viết đưa cho Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương giờ tay lật lật qua, vẻ mặt như không ý kiến gì.

Đem nó đặt nhẹ nhàng trên Long án, Chu Nguyên Chương thần nhiên hỏi:

- Là chủ ý của ai?

Hoàng Trùng tiến lên:

- Bệ hạ, là do lão thần viết lại.

Chu Nguyên Chương liếc nhìn hần, ánh mắt lộ vẻ thất vọng.

- Là chủ ý của Hoàng ái khanh, thật sự không ổn, tuyệt đối không thể làm được, biện pháp này là đã thảo kinh xà, mặc dù tin rằng đám người hoàng thất không dám mưu phản, nhưng giang sơn xã tắc không thể mạo hiểm, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ, hiểm pháp này không thể thực hiện.

Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói một câu, hoàn toàn bác bỏ chủ trương của Hoàng Trùng.

Chu Doãn Văn nhìn sắc mặt bối rối của Hoàng Trùng, cẩn thận chen vào:

- Hoàng Tổ phụ, Tiêu hầu đọc qua cũng đánh giá như vậy. Chẳng qua Hoàng tiên sinh đưa ra ý này cũng không sai, ‘Tước phiên việc’ thiết nghĩ cũng không nên trì hoãn.

Chu Nguyên Chương nhìn Tiêu Phàm có chút kinh ngạc, bất ngờ hỏi:

- Tiêu ái khanh cũng cho rằng biện pháp này đã thảo kinh xà?

- Bệ hạ, thần quả thật cũng đã nói như vậy ở Đông cung.

Chu Nguyên Chương ánh mắt lộ vẻ hài lòng, hỏi tiếp:

- Tiêu ái khanh có diệu pháp nào không? Nếu không ngại thì cứ nói ra một chút.

Tiêu Phàm sắp xếp lại ý nghĩ rồi chậm rãi nói:

- Bệ hạ, thần muốn biết ý tứ của bệ hạ trước. Bệ hạ có hạ quyết tâm ‘Tước phiên’ hay không? Nếu đã quyết tâm, phương pháp của thần nhất định sẽ có hiệu quả trong thời gian ngắn nhất, hơn nữa còn nắm chắc ảnh hưởng của ‘Tước phiên’ sẽ thấp nhất. Nếu bệ hạ đối với ‘Tước phiên’ còn do dự chưa quyết, thần liền không dám vọng ngôn, để tránh cốt nhục của bệ hạ nghi ngờ lẫn nhau.

Chu Nguyên Chương chăm chú nhìn Tiêu Phàm thật lâu mới nói:

- ‘Tước phiên’ là việc trọng đại, nói thật, trẫm quả thật cũng không hạ quyết tâm, dù sao đám hoàng thân cũng là cốt nhục của trẫm, nếu trẫm ‘tước phiên’, sợ rằng thiên hạ đại loạn, sợ làm nguội lạnh tấm lòng của đám hoàng thân. Trẫm không tin, trong đám hoàng thân của trẫm lại dám nuôi quân, dấy điểm dã tâm. Tiêu Phàm, ‘tước phiên’ hay không, trẫm cũng đều có nghĩ qua, nguoi không ngại đem đem suy nghĩ của nguoi nói ra một lần, chức trách của thần tử là vì Thiên tử mà đưa ra ý kiến, cho Thiên tử bớt lo âu, nghe mà không chịu tiếp thu ý kiến của nguoi, đó là chuyện của Thiên tử.

Tiêu Phàm do dự đáp:

- Thần... không dám loạn ngôn!

Diệp Bá Cự chết thế nào? Chính là tấu thư nói thẳng về khuyết điểm Phiên Vương, bị Chu Nguyên Chương dưới con thịnh nộ bắt về kinh thành, giam giữ cho chết vì đói. Có một cái bài học trước mắt, Tiêu Phàm sao dám mở miệng nói về vấn đề nhạy cảm như ‘Tước phiên’ chứ?

Chu Nguyên Chương mắt kiên nhẫn gõ gõ lên Long án:

- Nếu có gì phạm thượng cũng không sao, trẫm miễn tội cho nguoi.

Tiêu Phàm khẽ bĩu môi nghĩ thầm: “Nguoi là Hoàng đế, muốn giết ai thì giết, tất nhiên vô tội rồi. Còn ta thì lá gan nhỏ, đại gì tự buộc phiên phức vào mình chứ?”

Do dự thật lâu, Tiêu Phàm quyết định có lẽ nên nói.

“Về Chu Doãn Văn, hần đúng là một tiểu bằng hữu, mình cũng không thể che giấu. Nếu có thể lợi dụng lúc Chu Nguyên Chương còn sống giải quyết được việc ‘Tước phiên’ mà giải quyết cho tốt, việc qua rồi, Chu Doãn Văn cũng sẽ không đoán mệnh đến mức chỉ có thể làm Hoàng đế bốn năm.”

“Vội lại, còn có Chu Nguyên Chương đỡ đạn mà, có hần che đỡ, ta sợ gì?”

Nghĩ thế, Tiêu Phàm tính mở miệng nói ra chủ trương ‘Tước phiên’. Ai ngờ lại đúng lúc Chu Nguyên Chương giờ tay ngăn hần, sau đó ra lệnh cho bọn thị

vệ cùng thái giám:

- Tất cả lui ra, đóng cửa đại điện lại. Bất cứ kẻ nào cũng không được đến gần, sai lệnh tru toàn tộc!

Đám hoạn quan chạy nhanh lui ra ngoài, đóng cửa Võ An điện lại, trong điện bấy giờ chỉ còn lại bốn người Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương chậm rãi nhìn qua ba người, trầm giọng:

- Việc hôm nay, vạn nhất không được truyền ra ngoài nữa câu, chỉ có bốn người chúng ta biết. Mưu cầu đại sự mà không biết giữ bí mật là đã thất bại rồi! Các ngươi phải nhớ kỹ!

- Thần tuân chỉ!

Hoàng Trùng khom người đáp.

Chu Nguyên Chương nhìn Tiêu Phàm chăm chăm, giọng nghiêm túc:

- Tiêu Phàm, ngươi phải nhớ kỹ, việc hôm nay, nếu để trẫm biết bên ngoài có lời xì xào, trẫm sẽ cho đầu người rơi xuống đầu tiên!

Tiêu Phàm sợ run lên, vội vàng đáp:

- Thần tuân chỉ!

Sau đó Tiêu Phàm lại chỉ chỉ Hoàng Trùng, chậm rãi hỏi:

- Bệ hạ, nếu là hán tiết lộ ra ngoài thì làm sao đây?

Hoàng Trùng liền tròn mắt với Tiêu Phàm, chẳng qua Tiêu Phàm cũng không hề để ý, làm gì cũng phải công bằng chứ, cho dù chỉ tiết lộ chút ít, có phạt cũng không thể phạt mình ta chứ? Nếu không trên mặt ta được khắc ba chữ ‘Quý xui xẻo’ sao?

Chu Nguyên Chương hừ hừ liên tục, tức giận la to:

- Trẫm cũng cho chém rơi đầu!

Tiêu Phàm cảm thấy thật sự bất phục:

- Bệ hạ hành sự công chính nghiêm minh. Không hề thiên vị, thần khâm phục. Thật sự bội phục!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Bàn luận việc tước phiên

Chu Nguyên Chương sa sầm khuôn mặt, lộ ra nét già nua đầy tang thương cùng năm tháng.

Tiêu Phàm ngược mặt lên trộm nhìn nhưng cũng không nhận ra bất cứ cảm xúc nào trên mặt hắn, không biết Chu Nguyên Chương có thái độ gì đối với chuyện tước phiên này.

Chẳng qua nếu Chu Nguyên Chương muốn hắn nói ra chủ trương về tước phiên thì hắn nói, còn vừa ý hay không đó là chuyện của Chu Nguyên Chương, cứ làm đúng bốn phận của một thần tử là đề xuất ý kiến, có tiếp nhận hay không cũng không liên quan đến hắn.

- Bệ hạ, nếu ngài thật sự hạ quyết tâm Phiên Vương đối với người mà nói đó là chuyện dễ dàng chỉ có điều...

Tiêu Phàm khom người bẩm.

- Là có ý gì?

Chu Nguyên Chương nhìn chăm chăm vào mặt Tiêu Phàm chậm rãi hỏi.

- Bệ hạ, khắp thiên hạ này cho dù là vương thổ cũng là của bệ hạ, ngài nếu đã hạ chỉ thu hồi đất đai của chư Vương, không ai dám phản đối, đám Phiên Vương đều là con cháu của bệ hạ, thánh chỉ hạ xuống ai dám bất tuân?

Chu Nguyên Chương nhếch môi cười:

- Nếu thực sự có kẻ kháng chỉ thì phải làm thế nào? Ngộ nhờ đám hoàng thân vẫn luyện tiết với quyền lực, tuy bỏ qua thái ấp nhưng sẽ sinh tâm tạo phản, như vậy phải làm sao?

- Bệ hạ, cái này cơ bản không cần thiết lo lắng, thần tin rằng không kẻ nào dám làm việc đại nghịch như vậy, bởi vì giang sơn Đại Minh là của bệ hạ. Bệ hạ uy danh hiển hách, sớm đã ăn sâu trong lòng đám hoàng thân, trong lòng đám chư Vương mặc cho là ai đều không can đảm dám phản kháng lại thiên uy của bệ hạ, cho dù bọn họ che giấu dã tâm, cũng không dám hành động liều lĩnh. Bất kể uy danh, hay ảnh hưởng dân gian, năng lực chỉ huy quân sự, thực lực quân đội triều đình và địa phương, bọn họ cũng không phải đối thủ của bệ hạ. Thiên thời địa lợi nhân hòa, chư Vương đều không chiếm được cái nào, không có gì để nắm chắc, tuyệt đối bọn chúng không dám tạo phản.

- Hơn nữa, từ xưa bất luận là tạo phản hay khởi nghĩa, cũng phải có được một lý do, một cái danh nghĩa để còn nhận được sự ủng hộ cả bá tính thiên hạ. Thử hỏi, chư Vương nếu tạo phản, bọn họ lấy danh nghĩa gì? Là thảo phạt cha sao? Đây chính là đại nghịch bất đạo. Bọn chúng nếu làm phản chính là tự đem mình cho bá tính thiên hạ thóa mạ cô lập đến tuyệt cảnh. Chư Vương đều là người thông minh cơ trí hơn người, thiết hơn ra sao, bọn họ tất nhiên hiểu rõ. Nếu bệ hạ hạ chỉ tức phiên với chư Vương, thần dám khẳng định, chư Vương cho dù trong lòng không muốn cũng phải một lòng tuân chỉ làm theo, không ai dám cãi lại ý chỉ của bệ hạ.

- Như Hoàng tiên sinh đã nói, cái gì mà điều động đại quân triều đình giám thị, rồi lại tước tước tiểu phiên sau tước đại phiên gì gì đó... mấy cái chủ trương này quả thật là không cần thiết, ngược lại còn đẩy quan hệ giữa bệ hạ và các Phiên Vương vào thế căng thẳng bất lợi, hơn nữa còn có thể biến khéo thành vụng. Bệ hạ là chủ thiên hạ, thiên ý của bệ hạ quyết định hết thảy, một đạo ý chỉ có thể giải quyết hoàn toàn mọi vấn đề, hoàn toàn không cần vòng vo làm việc vô ích để tự tìm phiền toái nhiều như vậy.

Hoàng Tử Trùng nghe vậy sắc mặt tức giận hừ một tiếng.

Tiêu Phàm nói xong ngẩng đầu nhìn thẳng Chu Nguyên Chương, lại bình thản mạnh mẽ nói tiếp:

- Tóm lại, việc tước phiên, khó không phải ở bản thân sự việc mà là ở quyết tâm của bệ hạ. Nếu bệ hạ có tâm, chỉ một câu là đã dễ dàng giải quyết, còn bệ hạ nếu vô tâm, việc tước phiên khó như lên trời!

Chu Nguyên Chương nhìn chăm chú Tiêu Phàm, những lời của Tiêu Phàm đã khiến hắn thật sự chấn kinh.

“Rốt cuộc người này đã từng trải qua những sự việc như thế nào mà hắn lại có thể cân nhắc thấu triệt sự việc như thế? Trong triều, đám đại thần có người nào có thể có ánh mắt sắc bén, lời nói như thấu nhân tâm như vậy chứ?”

Những lời nói này của Tiêu Phàm, Chu Nguyên Chương đương nhiên hiểu được, không ai rõ ràng hơn hắn khó khăn của chuyện tước phiên. Đối với người khác mà nói, tước phiên có lẽ khó như lên trời, chẳng hạn như Hoàng Tử Trùng, hắn một lòng một dạ nghĩ xem tước phiên như thế nào sẽ không khiến thiên hạ đại loạn, như thế nào để ảnh hưởng giảm xuống thấp nhất, cái gọi là “Tước phiên thập kế” căn bản là một đồng rỗng tuếch vô nghĩa. Thế nhưng, Hoàng Tử Trùng lại không biết, hắn tự suy xét phương hướng là đã hoàn toàn sai lầm, hắn chỉ có thể thấy được sự việc của bản thân chứ đâu thấy được người thực thi việc này.

Còn người này là ai chứ? Hắn là Chu Nguyên Chương! Hoài Hữu Bồ Y, nổi lên trong thời loạn, đánh bại vô số đối thủ, một tay thành lập vương triều Đại Minh! Hắn phân đất phong hầu cho chư Vương, chỉ vì hắn muốn thiên hạ này là của họ Chu, nếu là hắn cải biến chủ ý hắn đâu nghĩ tới phân phong chư Vương nữa.

Đặt đại trong thiên hạ hay là vương thổ, hắn có thể ban cho đám hoàng thất, đương nhiên cũng có khả năng thu hồi đất phong. Không cần phải tìm lấy cớ, cũng không cần phải bày ra cái gì âm mưu quỷ kế, chỉ cần Chu Nguyên Chương hạ thánh lệnh, thì đám hoàng thất dám không ngoan ngoãn phục tùng sao? Thiên tử năm đó mặc dù già nua nhưng uy danh vẫn còn đang hiển hách, có thể coi là anh hùng trong thiên hạ, vậy mà cũng bị Chu Nguyên Chương hắn giết sạch sẽ. Trên đời kẻ dám xưng anh hùng chỉ duy nhất có thể là Chu Nguyên Chương hắn! Như thế, đám hoàng thất có can đảm có bản lĩnh cãi lại mệnh lệnh của hắn sao?

Đúng vậy tước phiên đối với Chu Nguyên Chương mà nói, kỳ thật chính là đơn giản như vậy.

Lúc Chu Doãn Văn cùng Hoàng Tử Trùng còn đang vất óc suy nghĩ tổn hại của việc tước phiên, thì tên Tiêu Phàm trẻ tuổi này chỉ liếc mắt đã nhìn thấu bản chất sự việc rồi.

Chu Nguyên Chương nhìn Tiêu Phàm. Rốt cuộc hắn là lần đầu tiên nảy sinh tiếc ý với tên trẻ thanh niên này. Trước kia Tiêu Phàm hiển kế phương pháp cứu giúp nạn thiên tai, hắn chỉ có thể kinh ngạc với phương diện khả năng dân chính của người thanh niên này. Kinh ngạc thì có kinh ngạc nhưng hắn quả thật cũng không để tâm lắm, phương diện dân chính quan viên kiệt xuất nhiều lắm. Thế mà hôm nay Tiêu Phàm lại khiến Chu Nguyên Chương phải khiếp sợ về kiến thức của hắn.

Chu Nguyên Chương đảo mắt nhìn Chu Doãn Văn bên cạnh như có chút suy nghĩ, trong lòng thầm thở dài.

“Chỉ mong trong tương lai tên Tiêu Phàm này có thể phụ tá Tôn nhi thật tốt, một lòng trung thành và nếu có thể tận tâm tận lực tôi luyện thêm cho Doãn Văn, mấy năm sau cũng có thể làm một đại mặc thần.”

Tiêu Phàm nói xong rất lâu, đại diện vẫn không có một người mở miệng.

Chu Nguyên Chương nghĩ đến sự tình sâu xa, Chu Doãn Văn nhủ mảy may suy tư, về mặt Hoàng Tử Trùng hờ hững không ủng hộ.

Tiêu Phàm giương mắt nhìn trộm ba người trong đại điện, trong lòng không khỏi thầm lo lắng. Trước phiên dù sao cũng là sự việc rất miễn cưỡng, tất cả các đại thần với chuyện này giữ kín như bưng, không lộ ra một từ. Chỉ có mình là ngốc dám lớn mật ngang nhiên nói thực trước mặt lão Chu, lão Chu không biết có đột nhiên trở mặt không? Trong lịch sử có rất nhiều Hoàng Đế khi xong chuyện rồi đều là trở mặt không nhận nợ, nhân phẩm rất là thấp kém, lão Chu có phải là một trong số đó chăng? Như vậy thì mình sẽ chết rất là oan uổng.

Bốn người trong điện đều lòng mang suy nghĩ riêng. Thật lâu sau, Chu Nguyên Chương thỉnh linh hỏi:

- Tiêu Phàm ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Tiêu Phàm nghe xong lập tức sợ hãi. “Thôi xong rồi! Lão Chu hỏi ta mấy tuổi để làm chi? Không phải là dự định giết ta rồi khắc năm sinh năm mất trên bia mộ đó chứ?”

- Bệ hạ thần năm nay vừa tròn hai mươi tuổi.

Tiêu Phàm thành thành thật thật đáp.

Chu Nguyên Chương gật gật đầu, lẩm bẩm nói:

- Chỉ mới hai mươi. Tiêu Phàm, ngươi có tên khác chứ?

- Cha mẹ thần đều mất, trưởng bối không có, nên không có tên.

Chu Nguyên Chương nở nụ cười nhàn nhạt :

- Đã vậy, ban cho ngươi cái tên, thấy thế nào?

“Như thế nào? Ta dám không đáp ứng sao? Kẻ nào dám không nể mặt mũi hoàng đế chứ? Còn nữa, được Hoàng Đế ngự ban thưởng danh tự, rõ ràng là một sự kiện làm rạng rỡ tổ tông. Nói ra đều khiến đều được cả bá quan văn võ trong triều hâm mộ và kính sợ, đây quả thực là đại lễ.”

Tiêu Phàm tức khắc vừa mừng vừa sợ, quỳ xuống, lớn tiếng nói:

- Đa tạ bệ hạ, thần vô cùng cảm kích!

Không để ý ánh mắt đỏ kỳ của Hoàng Tử Trùng bên cạnh, Chu Nguyên Chương nhắm mắt lại trầm ngâm rồi chậm rãi nói:

- Rằng với “quân nghĩa” là trên hết. Quân có dũng mà vô nghĩa thì làm loạn, tiểu nhân có dũng mà vô nghĩa cũng chỉ làm trộm.

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, tức khắc kinh hi nói:

- Đa tạ bệ hạ ban thưởng chữ, thần sau này tên là Quân, Tiêu Quân thần rất thích tên này.

Ba người trong đại điện tức khắc mặt sầm lại nhưng tất cả đều không nói gì.

Chu Nguyên Chương hung hăng trừng mắt nhìn hần, đi đến bên long án, đề bút xuống viết hai chữ, sau đó đem hai chữ đã viết này ném cho hần buồn cười nói:

- Hừ! Ngươi thật đặc ý! Lại còn Quân nữa, ngươi cảm thấy ngươi giống Quân sao?

Tiêu Phàm buồn bực tiếp nhận lấy chỉ thấy trên mặt giấy có viết rõ ràng hai chữ : Thủ Nghĩa.

Tiêu Thủ Nghĩa? Cái tên quá quê mùa mà!

Tiêu Phàm đang tính mở miệng định phản đối, lời nói đến miệng may mà kịp thu vào. “Tên này là do Hoàng Thượng ban cho, ai dám phản đối? Không muốn sống nữa sao? Đừng nói là “Thủ Nghĩa”, cho dù hần gọi ta là chó mèo ta cũng phải nhắm mắt nhắm mũi chấp nhận.”

Chu Nguyên Chương nhìn vào Tiêu Phàm, giọng đầy thâm ý:

- Tiêu Phàm, bảo vệ cho đại nghĩa, một lòng giúp vua. Chớ lừa gạt, chớ phóng túng, chớ kiêu ngạo. Thánh nhân có một câu: “Làm vua mà không biết chuyện nhỏ thì làm sao lo được đại sự”. Ngươi tuy rằng nhỏ tuổi rất nhiều lễ nghĩa còn chưa biết, nhưng tương lai cũng có thể coi là rường cột nước nhà, ngươi phải nhỏ kỹ lấy đức phụ công kỳ vọng của ta.

Tiêu Phàm cẩn thận nghĩ nghĩ hàm nghĩa của hai chữ này, rốt cục có chút giật mình.

Chu Nguyên Chương diễn trò ban thưởng tên cho hần trước mặt Hoàng Tử Trùng, rõ ràng cấp cho hần thể diện, giúp hần có địa vị tại triều đình, nhưng đồng thời lại cố tình ban thưởng hai chữ “Thủ Nghĩa” ngầm cảnh cáo hần, phải trung thành với hoàng đế, làm một chư thần bảo vệ đại nghĩa. Tương lai phải phụ tá Chu Doãn Văn thật tốt, không thể khi quân, không thể ngạo mạn, ban cho hần vinh quang đồng thời cũng giáo huấn hần một phen.

- Thần, Tiêu Thủ Nghĩa khấu tạ bệ hạ ban thưởng tên!

Tiêu Phàm lập tức quỳ xuống, giọng cao to giấy Chu Nguyên Chương đã viết, về mặt cung kính lớn tiếng tạ ơn.

Chu Nguyên Chương thần nhiên nói:

- Bình thân, hôm nay theo như phân tích về việc tước phiên, sự tình quan hệ trọng đại, hiện tại trẫm không thể quyết ngay được, lần sau sẽ bàn tiếp. ác ngươi lui ra đi!

- Tuân lệnh!

Chu Doãn Văn, Hoàng Tử Trùng, Tiêu Phàm ba người đồng loạt thi lễ, sau đó chậm rãi rời khỏi đại điện.

Ra đến cửa điện, Tiêu Phàm vẫn giọng cao to giấy của Chu Nguyên Chương, về mặt cẩn thận. Hoàng Tử Trùng không vừa mắt hừ một tiếng, không thèm bắt chuyện, bước nhanh về hướng cửa cung điện.

Chu Doãn Văn cười nói:

- Tiêu thị ngươi kiến thức bất phàm. Những lời nói hôm nay của ngươi, hoàng tử phụ chắc hẳn cũng nghe thấu được, tổ phụ ban thưởng tên cho ngươi, rõ ràng là trọng thưởng ngươi rồi.

Tiêu Phàm lau mồ hôi lạnh, nghĩ lại còn sợ:

- Làm ta sợ muốn chết! Lúc bề hạ hồi tuổi ta, ta còn tưởng rằng ngài muốn giết ta, thiếu chút nữa còn xin ngài giúp ta khắc một câu minh bạch trên mộ, để người đời sau còn hiểu rằng ta chết oan.

Chu Doãn Văn cười ha ha, sau đó hiếu kỳ hỏi:

- Tiểu tử ngươi, nghĩ muốn viết gì trên bia mộ?

Tiêu Phàm không cần phải nghĩ ngợi nói:

- Ta thật sự còn muốn sống thêm năm trăm năm nữa!

Chu Doãn Văn liền cảm thấy kính nể:

- Tiêu thị ngươi thật là tâm cao chí lớn!

Về đến nhà, Tiêu Họa Mi ra đón, Tiêu Phàm cười hắc hắc, về mặt đặc chí đem tờ giấy Chu Nguyên Chương ban tên đưa cho nàng xem.

Tiêu Họa Mi cầm lên liếc mắt dò xét, không rõ ý tứ gì nên nhìn vào hắn với ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

Tiêu Phàm cười nói:

- Đây là Hoàng Thượng tự tay viết ban xuống cho ta, sau này ta có tên, chỉ hai chữ “Thủ Nghĩa”, nàng thấy như thế nào?

Tiêu Họa Mi đọc lại hai lần, sau đó nhẹ nhàng bĩu môi, lẩm bẩm nói:

- Thật là quê!

Tiêu Phàm trầm mặt, lau mồ hôi:

- Ta cũng cảm thấy vậy, hai ta quả nhiên là trời sinh một đôi, rất có tiếng nói chung.

Tiêu Họa Mi lập tức cười hạnh phúc, câu nói “trời sinh một đôi” của Tiêu Phàm khiến nàng rất mãn nguyện.

- Tướng công, chàng nói bức tự này là do hoàng thượng tự tay viết?

Tiêu Họa Mi mắt chớp chớp, hình dáng rất ngây thơ.

- Đúng vậy.

- Vậy nó có phải là rất có giá trị rồi?

Tiêu Họa Mi về mặt thuần khiết nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm gật đầu nói:

- Hoàng thượng tự tay viết chữ, có thể coi là vật báu vô giá.

Đôi mắt Tiêu Họa Mi lập tức mở to, lấp lánh hình bóng rực rỡ của ngân lượng:

- Tướng công, vậy ngày mai thiếp đi ra phố tìm người mua cái đó, chàng nói xem nó có thể đổi bao nhiêu?

Tiêu Phàm ngẩn người, tức khắc cả người toát mồ hôi lạnh, không kìm nổi sợ run người.

Nắm lấy bả vai của Tiêu Họa Mi, Tiêu Phàm chỉ vào tờ giấy, giọng nói vô cùng nghiêm túc:

- Cái này sao? Lão bà mê tiền à, đến chết cũng nhớ kỹ, bức tự này tuyệt đối không được bán đi! Đây là vật do hoàng thượng ban, nếu bán đi chúng ta liền bị hoàng thượng tru di cửu tộc! Hiểu chưa?

Nguy hiểm thật! May là biết trước, bằng không nếu thực bị Họa Mi bán ra ngoài, Tiêu Phàm có bao nhiêu cái đầu cũng không đủ cho Chu Nguyên Chương chém.

Tiêu Họa Mi bị vẻ mặt nghiêm túc của Tiêu Phàm dọa cho sợ hãi, cuống quýt gạt đầu tỏ vẻ nàng đã hiểu.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra, xoay người định đi, liền nghe Tiêu Họa Mi sợ hãi hỏi:

- Chúng ta đem nó bán với giá cao hơn nữa cũng không thể sao?

Tiêu Phàm tức khắc phát điên:

- Nhiều hơn nữa cũng không thể! Cái này không phải là vấn đề cao giá hay không, mà là bức tự này chỉ có thể ở trong Tiêu Gia! Ra khỏi cánh Tiêu Gia chính là khi quân, là đại bất kính! Sẽ bị tịch thu tài sản, tru di cửu tộc.

Nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn hồ đồ của Tiêu Họa Mi, Tiêu Phàm cảm thấy rất không có cảm giác an toàn, cắn chặt răng nói:

- Không được, ta phải tìm một chỗ bí mật để giấu nó đi, không thì ta cảm giác cái đầu trên cổ khó mà giữ được...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Lưỡng nan về việc tước phiên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng cung Chiêu Nhân Điện, dưới mái đình, bên trên được treo hơn trăm viên lưu ly. Hóa ra nơi này là do Chu Nguyên Chương làm cho trường nữ đích tôn của mình là Giang Đô quận chúa, đem tấm cung của nàng để lân cận Càn Thanh cung để nàng thỉnh thoảng có thể qua thăm hỏi, an ủi lão.

Bên ngoài Chiêu Nhân Điện là chẳng biết các lầu điện, bên phải là một hồ nước. Giang Đô quận chúa thuở nhỏ không quen tiếp xúc với mọi người bên ngoài cho nên Chu Nguyên Chương liền theo sở thích của nàng đem Chiêu Nhân Điện trở thành một sân đọc lập trong Hoàng cung.

Giờ phút này, thần tình Giang Đô quận chúa cô đơn đang ngồi nghỉ mát trong đình bên cạnh hồ nước, đôi mắt xinh đẹp đang si ngốc nhìn từng vòng sóng lăn tăn trên mặt nước, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì nữa.

Xuân đến các loài hoa lại nở, là thời điểm vạn vật thức tỉnh. Vì sao một người mang thân phận tôn quý như quận chúa lại mang vài phần xuân khuê u oán?

Cung oanh trăm chuyển sầu ghét nghe thấy, lương yển song thê lão hưu đồ. (1)

Đối với một nữ tử mà nói thâm cung tịch mịch là một điều đáng sợ nhất đối với nàng.

Vốn dĩ là đối với cuộc sống bất đắc dĩ này, Giang Đô quận chúa cũng dửng dưng, ít nói, từ lúc sinh ra đến giờ nàng chưa bao giờ làm chuyện gì khác. Chu Nguyên Chương đối với con cháu quân giáo vô cùng nghiêm khắc, không cho phép nàng làm ra hành động gì. Nàng tựa như một chú cừu nhỏ ngoan ngoãn, vô hại yên lặng tiếp nhận vận mệnh của mình. Từ nhỏ đã đọc thi thư, học nữ công yên lặng chờ ngày xuất giá, sau đó đội mũ phượng, quang khấn lên vai theo nghi lễ của Hoàng gia gả cho Cảnh Tuyên nhi tử của Trường Hưng Hầu Cảnh Bình Văn sau đó giúp chồng nuôi dạy con cái, sống như thế cho đến hết đời.

Hết thấy mọi việc đều rõ ràng như vậy, nữ nhân trong thời đại này không phải là chỉ có vậy thôi sao?

Nhưng lời nói của Trần Oanh Nhi lại giống như một cái hộp, bên trong hộp lại chứa đầy những điều thần bí, khi nàng mở hộp này ra thì những điều thần bí này liền chiếm cứ trái tim nàng. Một ý niệm điên cuồng bỗng nảy sinh trong lòng của nàng.

Ta đã đụng vào chỗ ấy của hần, danh tiết của ta đã bị ô uế, làm sao có thể tái giá được? Trên đời này ngoài trừ Tiêu Phàm ra thì ta còn biết gả cho ai nữa?

Tiêu nhi là loại người...?

Nghe đến phía trước Võ Anh điện có một tên nam tử trẻ tuổi vẻ mặt nho nhã, lạnh nhạt mỉm cười, thần thái ung dung, phong độ, bình tĩnh (thua GOP ka

1 tý thôi kưng) làm cho người khác nhìn vào trong lòng cảm thấy ấm áp, thoải mái. Tâm hồn thiếu nữ không khỏi nhảy dựng lên, nghĩ đến đây khuôn mặt xinh đẹp của Giang Đô quận chúa bỗng đỏ lên, nhuộm đầy hai gò má.

Nghe nói hần còn chưa lấy phu nhân, như vậy ta cùng với hần có khả năng... hay không?

Giang Đô quận chúa thờ dài. Tien tay ngắt một đóa hoa đào đang nở rộ, nắng cắn môi, trong ánh mắt bỗng nhiên xuất hiện vài phần xấu hổ, con ngươi đen bóng bỗng chột dạ liến ngắm nhìn chung quanh, xác định xung quanh không có người. Nàng liến cẩn thận dùng ngón tay nhỏ nhắn của mình tháo từng mảnh hoa xuống, miệng không ngừng thì thảo thì thầm:

- Go, no go, go, no go...

Cuối cùng cánh hoa đã ngắt xong, kết quả là : không đi.

Giang Đô quận chúa ngây người ra một lúc, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bỗng trở nên thất vọng.

Nữ nhân trời sinh chẳng những chơi xấu cùng người khác, đối với bản thân mình cũng chơi xấu nữa, dịu dàng như quận chúa cũng không phải là một người ngoại lệ .

Giang Đô quận chúa lại cắn môi, quỳnh ti(cái mũi xinh đẹp) hừ nhẹ tự nhủ:

- Vừa rồi không tỉnh, play again

Dứt lời nàng đối với hành vi chơi xấu của mình cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng, vì thế nào liến cúi đầu che miệng nở nụ cười, sau đó lại ngắt xuống một đóa hoa đào bắt đầu lẩm nhẩm:

- Đi, không đi, đi, không đi

Kết quả cuối cùng vẫn là không đi. Giang Đô quận chúa buồn bực cầm cánh hoa tàn trong tay hung hăng ném vào hồ nước, sau đó đứng lên nói:

- Vì sao không thể đi? Oánh nhi đã nói qua, hạnh phúc của nữ nhân có thể nắm giữ ở trong tay! Ta vì sao lại không thể? Hừ, và lại là ta cũng đi qua nhìn Hoàng đệ một lát, có liên quan gì đến hần đâu? Ta chỉ là thuận tiện hỏi thăm nhân phẩm người dưới trướng của Hoàng đệ như thế nào, thân làm tỷ tỷ quan tâm đến hoàng đệ không được sao?

Một phen tự giải thích, lừa dối qua đi. Giang Đô quận chúa cuối cùng cũng .cắn chặt răng quyết định

- Mặc Ngọc, Mặc Ngọc! Tiểu ni tử này lại chạy đi đâu rồi?

- Quận chúa điện hạ, có nô tỳ!

Thị nữ Mặc Ngọc từ trong chạy ra nói

Khuôn mặt của Giang Đô quận chúa đã khôi phục lại vẻ dịu dàng, lạnh lùng nói:

- Đi, mau đi chuẩn bị loan giá, ta muốn đi đến Đông cung nhìn xem Hoàng đệ.

Đông cung thiên điện

Chu Doãn Văn thân mang Hoàng phục hằng ngày đang ngóng chờ Tiêu Phàm.

Chu Nguyên Chương quyết định tạm hoãn việc thảo luận tước phiên, điều này làm cho Chu Doãn Văn cảm thấy bất an. Hần sợ nếu việc này bị gác lại, sau khi Chu Nguyên Chương mất đi thì vấn đề này nếu để hần đi giải quyết thì có thể phiền toái hơn gấp trăm ngàn lần so với hiện tại.

Chu Nguyên Chương là phụ hoàng của đám Vương gia, hần nếu quyết đoán đưa ra một sắc lệnh thì đám Vương gia đều phải nghe theo.

Sau khi Chu Doãn Văn hần lên ngôi thì tính là cái gì? Hần chẳng qua cũng chỉ là cháu trai của đám Vương gia mà thôi, nếu hần hạ mệnh lệnh thì đám bọn hần sẽ nghe theo sao? Nếu Hoàng tổ phụ quy thiên, đám Vương gia có binh hùng tướng mạnh, trấn giữ tứ phương, rất khó cam đoan rằng bọn chúng sẽ thành tâm phụng hần là chủ. Đặc biệt là vài ngày trước đó tại ngự hoa viên, Yên Vương Chu Lâm đối với hần lại bất kính, về sau Chu Doãn Văn đối với đám Vương gia cần phải cảnh giác hơn.

Tước phiên! Nhất định phải tước phiên! Nhất định phải giải quyết nó, bằng không tương lai khi hần lên ngôi chắc chắn khắp nơi sẽ bị quân chế, đến lúc

đó sẽ không hợp quy tắc quân thần, uy nghiêm của Hoàng gia sợ sẽ mất sạch ở trong tay hần. Đám thần tử, chư hầu đều có thể lẩn hần, làm Hoàng đế như hần thì như thế nào đây?

Từ xa, thân ảnh của Tiêu Phàm đã xuất hiện, thần thái thần nhiên dạo chơi ngoài sân, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, đôi mắt đang dạt dào ý cười nhìn Chu Doãn Văn, thần sắc Chu Doãn Văn trở nên vui vẻ, bất chấp chờ Tiêu Phàm tới điện, hần đã chạy nhanh ra ngoài, một tay giữ chặt Tiêu Phàm kéo Tiêu Phàm đi ra ngoài.

- Tiêu Thị Độc mau đi theo ta tiến cung gặp Hoàng tổ phụ ngay....

- Điện hạ, không có việc gì tiến cung để làm gì?

Chu Doãn Văn gấp đến độ đậm chân nói:

- Còn có thể là chuyện gì? Khuyên Hoàng tổ phụ quyết tâm tước phiên nha! Ngày hôm qua người nói đúng, tước phiên không khó cái khó chính là Hoàng tổ phụ không hạ quyết tâm được, chúng ta mau tới khuyên người đi.

Tiêu Phàm tay thoáng giãy dụa, lắc đầu nói:

- Muốn đi thì người đi đi, ta không đi!

- Vì cái gì?

Chu Doãn Văn ngạc nhiên hỏi

- Thời cơ chưa đến, đi cũng như không

- Như thế nào thời cơ lại chưa đến? Hôm nay chư Vương đều có mặt ở kinh sư, chỉ cần Hoàng tổ phụ ra lệnh một câu, lệnh cho chư Vương không được rời kinh rồi tự hành hủy bỏ địa phương của từng người. Không phải là tốt sao? Bọn họ đang ở trong kinh sư, không binh không mã ai dám không tuân theo? Đây rõ ràng là một thời cơ tốt nha!

- Ta nói thời cơ không phải là chỉ đám Vương gia kia, mà là do Bệ hạ không quyết tâm được.

Chu Doãn Văn vội la lên:

- Chúng ta phải đi khuyên như Hoàng tổ phụ, người không thể hạ quyết tâm sao?

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Ngươi cảm thấy Bệ hạ là loại người tùy tiện để ngươi có thể khuyên sao?

Chu Doãn Văn cả giận:

- Không thử thì làm sao biết. Ngươi, ngươi là bằng hữu của ta, lại là Đồng cung thị độc như thế nào lại không hướng về phía ta.

Tiêu Phàm cũng dần dần mất đi kiên nhẫn, nhíu mày nói:

- Ngươi nói cái gì thế? Ta không hướng về ngươi thì hướng về ai? Vấn đề hiện là chúng ta đi khuyên Bệ hạ không được, ngược lại nếu nhiều lời sẽ làm cho Bệ hạ sinh ra phản cảm, như thế không phải là hỏng bét sao?

- Ta là Tôn nhi của Hoàng tổ phụ như thế nào người lại phản cảm đối với ta? Nói cho cùng là ngươi không muốn giúp ta.

- Đám Vương gia cũng là con của Bệ hạ, lòng bàn tay, mu bàn tay cũng là thịt ngươi kêu Bệ hạ nên làm như thế nào?

Tiêu Phàm nóng nảy nói

- Ta mặc kệ! Ta là người Hoàng tổ phụ yêu thương nhất khẳng định người sẽ thiên lệch về ta, chúng ta chỉ cần khuyên người hạ quyết tâm thôi.

- Ngươi!

Tiêu Phàm không khỏi chán nản, tên gia hỏa này sao lại béc đồng như thế? Một chút đạo lý như thế cũng không hiểu được.

Ba!

Tiêu Phàm hung hăng đập một phát vào ngay trán Chu Doãn Văn

Chu Doãn Văn bùm lấy cái trán, hai mắt chớp chớp, nước mắt đảo quanh cả hốc mắt

- Mùi vị bị có đánh quen thuộc không?

Tiêu Phàm xả được con giận, về mặt ôn hòa hơn nhiều.

Chu Doãn Văn ủy khuất nhìn hắn, mím môi gật gật đầu.

- Hiện tại chúng ta có thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện không?

Chu Doãn Văn rung rung gật đầu.

Tiêu Phàm vui mừng nở nụ cười nói:

- Như vậy là được rồi, phạm là chuyện lớn, chuyện nhỏ trong thiên hạ cũng không thoát khỏi chữ “LÝ”, chuyện gì cũng có thể hảo hảo thương lượng. Chúng ta đều lấy đức phục chúng mà.

Chu Doãn Văn lau nước mắt, ủy khuất dẫn Tiêu Phàm đi vào bên trong điện.

- Biết rõ lấy đức phục chúng vậy mà ngươi còn đánh ta

- Thần ăn nói vụng về giảng đạo lý rất phiền, chỉ thích động thủ thôi..

- Chỉ được lần này, lần sau không được đánh người a.

- Nếu không nghe lời thì sẽ đánh.

Bên trong điện.

Tên thái giám sau khi dâng trà thì lẳng lặng lui ra.

Tiêu Phàm nhìn chung quanh hỏi:

- Ngươi vội vã tiến cung khuyên Bệ hạ, không biết có phải là do Hoàng tiên sinh xúi giục ngươi đi phải không?

Chu Doãn Văn đảo cặp mắt trắng dã nói:

- Cái gì mà Hoàng tiên sinh xúi giục? Tự ta không biết đưa ra chủ kiến hay sao? Người cũng sẽ lớn lên, sau khi lớn lên đương nhiên có thể tự đưa ra quyết định rồi.

Tiêu Phàm cười nói:

- Một quyết định hấp tấp như vậy, lại vội vàng chạy vào nội cung, ta trước kia lại không thấy tính nôn nóng này của nhà ngươi nhà. Hắc hắc, đừng giấu diếm nữa, ta biết là Hoàng tiên sinh đang trốn ở chỗ này.

Nói xong Tiêu Phàm đứng lên, đi chung quanh bên trong điện, lớn tiếng nói:

- Hoàng tiên sinh, xuất hiện đi người đừng lẩn trốn nữa, trên đời này làm gì có đạo lý tiên sinh né trốn đệ tử nha.

Chu Doãn Văn tức giận đến độ giậm chân nói:

- Ngươi như thế nào lại không tin ta?

Tiêu Phàm không để ý đến hắn, vẫn tìm tòi mọi nơi, đến cái bàn, cái ghế cũng không tha, tìm cả một vòng lớn cũng không thấy bóng dáng của Hoàng Tử Trùng

Chu Doãn Văn nói:

- Ngươi nên hết hy vọng đi. Hoàng tiên sinh chính là đương thời Đại nho, như thế nào lại cùng với đệ tử chơi cái trò trốn tìm này?

Tiêu Phàm gật gật đầu, cuối cùng cũng không tìm kiếm nữa:

- Được rồi, ta tin đó là chủ kiến của ngươi, ngươi sẽ không để cho ngươi khác xúi giục.

Chu Doãn Văn được Tiêu Phàm khẳng định như vậy tức khắc về mặt liền hớn hờ.

Tiếp theo, Tiêu Phàm đột nhiên thò tay vào chén trà bên cạnh bàn, đưa cái chén đưa về sau, về mặt nghiêm nghị chỉ vào chén trà đang bốc khói nóng hơ lớn:

- Hoàng tiên sinh, đừng trốn, ta nhìn thấy ngươi rồi, ngươi lại trốn ở trong chén chè này, hãy xuất hiện đi! Cẩn thận kéo chết đuôi đấy!

Chu Doãn Văn mặt đen thui, lau mồ hôi

Sau khi cười đùa một phen, hai người khôi phục lại vẻ đúng đắn.

Chu Doãn Văn về mặt nghi hoặc nói:

- Tiêu thị độc, theo như lời người nói thì thời cơ đến cuối cùng là có ý gì?

Tiêu Phàm nói:

- Ta cảm thấy bệ hạ có khả năng không muốn tước phiên, ít nhất là người không muốn hạ chỉ xuống.

Chu Doãn Văn kinh ngạc nói:

- Vì cái gì? Hoàng tử phụ đã biết đủ loại chính sách tai hại của đám Vương gia, như thế nào lại không nguyện ý tước phiên?

Tiêu Phàm cười nói:

- Sự tình tước phiên có liên quan đến giang sơn xã tắc của Đại Minh chứ không đơn giản như tưởng tượng của người đâu.

- Chỉ giáo cho

- Các Vương gia được bệ hạ cho trấn giữ nơi biên cảnh, chấp chương một địa phương, tự tụ tập binh quyền có thể nói trong đất ấy Vương gia là kẻ thống trị. Người có biết vì sao lúc trước Bệ hạ cho đám Vương gia kia quyền lực như thế không?

Chu Doãn Văn từ từ suy nghĩ rồi nói:

- Vì người muốn hoàn toàn nắm giữ thiên hạ, giống như Hán cao tổ Lưu Mỗ mặc dù dĩ phiên nhưng vẫn tăng cường để khống chế các địa phương ấy.

Tiêu Phàm gật đầu nói:

- Không sai, các đời đế vương trước cũng đồng dạng như vậy. Trước khi khởi sự, Bệ hạ không phải là môn phiệt thế gia cũng không phải xuất thân từ danh gia vọng tộc. Người khởi sự từ giang hồ cho nên không có nhân mạch lớn, không có gia tộc kiên cố càng không có ảnh hưởng đến các gia tộc thế gia kia. Sau khi đánh chiếm được giang sơn, người lại không tin nhiệm đối với đám người trí thức, đám quan lại cùng thân từ, đặc biệt là sau khi Hồ Dục Dung mưu phản thì người đối với đám thân từ lại càng không yên lòng. Thế nhưng quốc gia lại rộng lớn như thế thì người cần tìm bao nhiêu người để giúp người thống trị nhà. Tuy nói mọi chuyện trong thiên hạ đều do triều đình quyết định, Hoàng đế chí cao vô thượng điều đó không sai, nhưng mà thiên hạ rộng lớn như vậy thì một mình hẳn phải làm sao bây giờ? Khắp cả thiên hạ này, ai là kẻ đáng giá để Bệ hạ tin nhiệm đây?

Chu Doãn Văn nghe vậy thì con mắt liền sáng nói:

- Đương nhiên là các Vương gia rồi, bọn họ là tôn nhi của Hoàng tử phụ.

Tiêu Phàm cười nói:

- Đúng, bởi vì lúc ấy tình thế cấp bách ngoại trừ đám tôn nhi của Chu gia ra thì Bệ hạ còn có thể tin tưởng ai? Chỉ có đem quân chính(quân sự + chính trị) của các nơi giao cho các Vương gia, sau đó dùng thân phận phụ thân cùng Hoàng đế để ra lệnh cho bọn họ, chỉ có như thế Bệ hạ mới cảm thấy yên tâm. Thiên hạ này ai cũng có khả năng tạo phản nhưng chỉ từ lại không thể tạo phản đối với phụ thân, đúng không? Đây là kẻ sách thi hành tất yếu tại lúc Bệ hạ đang dồi dào tuổi xuân, chính sách được đưa ra không thể không nói là người làm rất đúng.

Chu Doãn Văn im lặng cả nửa ngày nói:

- Nhưng bây giờ!

Tiêu Phàm cười tiếp nói:

- Nhưng bây giờ thì không được, trên đời này không có chính nào hiệu quả vĩnh viễn cả, mọi quyết sách đều phải dựa vào tình thế của thiên hạ cả, chính sách đối với Vương gia cũng giống như thế. Hôm nay, bệ hạ tuổi đã cao, nói phạm hủ(phạm vào điều kiêng kỵ) chứ bệ hạ cũng sống được thêm vài năm nữa, chỉ sợ kẻ sách đối với đám Vương gia sẽ biến mất mà tai hại hơn là bọn chúng sẽ âm thầm hình thành tai họa lớn, vì thế tước phiên là việc cần phải làm.

- Vậy sao người nói thời cơ còn chưa đến?

Tiêu Phàm thở dài:

- Thời cơ quả thật là chưa đến, việc tước phiên chỉ có thể chậm rãi chờ đợi mà thôi.

Chu Doãn Văn chần chờ nói:

- Hoàng tử phụ cũng không muốn làm tổn thương đến tình phụ tử cho nên mới do dự sao?

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Không muốn tổn thương tình cảm là một chuyện, Bệ hạ là một người rất có lý trí. Ta hỏi người nếu như tước Phiến thành công thì người nói Bệ hạ sẽ an bài đám bọn họ ra sao?

Chu Duẩn Phấn bật thốt lên nói:

- Đương nhiên là phải giải trừ quyền hành rồi giam lỏng ở Kinh sư.

Tiêu Phàm nhìn hấn thần nhiên nói:

- Vậy việc phong ấp trước kia làm sao bây giờ? Giao cho ai đến để thống trị? Đám Vương gia thì không có khả năng, đám thần tử kia lại có khả năng sao? Các triều đại Hoàng đế trước, phế đế tự lập ngôi chẳng lẽ bọn chúng không dám làm sao? Thời Tam quốc có Đồng Trác, Tào Tào, Đường có Lý Uyên, Tống có Triệu Khuông Dâng, Trần có Kiều Dịch khoác hoàng bào, bọn chúng vì sao lại lớn mật làm ra như vậy?

Đôi mắt Chu Doãn Văn đều thẳng, sau cả nửa ngày mới ừ ừ nói:

- Đương nhiên là bọn chúng cầm binh trong tay thừa dịp để nhược thần cường(Hoàng đế nhu nhược, thần tử hùng mạnh) mà lên soán vị.

- Có tiền lệ của đời trước để lại thì người cảm thấy Bệ hạ sẽ yên tâm để các thần tử khác nắm lấy quân quyền sao?

Chu Duẩn Văn liền ảm đạm lắc đầu.

- Cho nên Bệ hạ không muốn tước phiến thực ra là người không yên lòng đối với các thần tử khác. Nói không dễ nghe chứ tương lai nếu người không đảm đương nổi ngôi vị Hoàng đế này, người bị vị Hoàng thúc soán ngôi thì giang sơn này vẫn là của họ Chu, nói đến nói đi thiên hạ này vẫn là của Chu Minh, nhưng nếu là ngoại thần soán vị thì thiên hạ Chu Minh này ở đâu, ở chỗ nào? Bệ hạ vất vả cả đời mới đánh đổ được giang sơn, khẳng định người sẽ không muốn chứng kiến vương triều Đại Minh đoạn mệnh, cho nên người không muốn tước phiến là có thâm ý của người.

Cả người Chu Doãn Văn chấn động, ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm ngạc nhiên nói:

- Người là nói.

Tiêu Phàm giờ tay cầm lại:

- Không thể nói

Nhìn vào bộ dáng suy nghĩ của Chu Doãn Văn, Tiêu Phàm lại ung dung nói:

- Hôm nay Bệ hạ đã rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, kế sách dành cho Vương gia tuy nói là có hại nhưng nếu tước phiến thì binh quyền các nơi sẽ do các ngoại thần nắm giữ như thế tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng hơn, nếu người là Bệ hạ thì người sẽ làm như thế nào?

- Ta!

Chu Doãn Văn nghẹn lời

- Bệ hạ thật sự là hy vọng vào người, tương lai nếu người đã yên vị thì tốt nhất tìm biện pháp ôn hoà mà giải quyết vấn đề này. Đã tâm cùng thực lực có quan hệ với nhau, đã có thực lực thì đã tâm sẽ bành trướng, thực lực yếu đi thì bọn chúng sẽ biết yên phận. Cho nên, tương lai người phải làm thực lực của bọn họ suy yếu đi, tỷ như tương lai Yên vương có thực lực lớn thì tất nhiên là sẽ có dị tâm, khẳng định là có tính toán, không có khả năng yên phận mà làm một Vương gia. Người thử nghĩ xem nếu như hấn có năng lực soán vị cuối cùng lại không soán thì kết quả sẽ ra sao?

Sẽ như thế nào? Chu Doãn Văn suy nghĩ nát óc, có thể soán mà không soán kết quả tự nhiên là “sẽ bị triều đình làm suy yếu” hoặc “giữa đường đứt quãng (2) “ hoặc là “tự lập một quốc gia khác”

- Kết quả sẽ như thế nào?

Chu Doãn Văn không nhịn được hỏi.

Tiêu Phàm nhìn vẻ mặt mờ mịt của Chu Doãn Văn, nhàn nhạt nói:

- Kết quả là sẽ bị những Vương gia khác khinh bỉ chứ sao.

Chu Doãn Văn:

.....

Chú thích:

(1): là một câu trong bài thơ Thượng Dương Nhân – Bạch Cư Dị

Thượng Dương Nhân

Tác giả: Bạch Cư Dị

Thượng Dương nhân! Thượng Dương nhân!

Hồng nhan ám lão, bạch phát tân.

Lục y giám sử thủ cung môn,

Nhất bệ Thượng Dương đa thiếu xuân?

Huyền tông mặt tuế sơ tuyển nhập

Nhập thời thập lục, kim lục thập,

Đồng thời thái trạch bách dư nhân,

Linh lạc niên thâm tàn thử thân.

Úc tích thôn bi biệt thân tộc,

Phù nhập xa trung bất giao khóc.

Giai vân nhập nội tiện thừa ân,

Kiểm tự phù dung, hung tự ngọc

Vị dung quân vương đắc kiến diện,

Dĩ bị Dương phi dao trắc mục

Đố linh tiềm phối Thượng Dương cung,

Nhất sinh toại hướng không phòng túc.

Túc không phòng, thu dạ trường,

Dạ trường vô mỵ thiên bất minh.

Cảnh cảnh tàn đăng bối bích ảnh,

Tiêu tiêu ám vũ đã song thanh.

Xuân nhật tri,

Nhật tri độc toạ thiên nan mộ,

Cung oanh bách chuyển sào yếm văn

Lương yển song thê lão hưu đồ,

Oanh quy yển khứ trường tiếu nhiên,

Xuân vãng thu lai bất ký niên,

Duy hướng thâm cung vọng minh nguyệt.

Đông tây tú ngũ bách hồi viên.

Kim nhật cung trung niên tối lão,

Đại gia dao tứ thượng thư hiệu,

Tiểu đầu hải lý trách y thường,
Thanh đại điểm mi, mi tế trường,
Ngoại nhân bất kiến, kiến ung tiếu,
Thiên Bảo mặt niên thời thể trang!
Thượng Dương nhân, khổ tối đa,
Thiếu diệc khổ, lão diệc khổ,
Thiếu khổ, lão khổ lưỡng như hà?
Quân bất kiến,
Tích thời Lã Thượng mỹ nhân phú,
Hựu bất kiến.
Kim nhật Thượng Dương cung nhân bạch phát ca
Dịch Nghĩa
Người cung Thượng Dương! người cung Thượng Dương!
Má hồng âm thâm già, tóc ngày bạc thêm
Quan thái giám áo xanh, cắt cho việc canh cửa cung
Từ khi giam vào cung Thượng Dương, đến nay trải đã bao xuân
Cuối đời Huyền Tông (2) bắt đầu tuyển vào,
Lúc vào mười sáu, nay sáu mươi tuổi.
Cùng một lớp tuyển có hơn trăm người,
Lâu năm rơi rụng, nay còn thân tàn này sót lại.
Nhớ khi nuốt sầu từ biệt thân thích, họ hàng,
Bị diu lên xe, không cho khóc
Ai cũng bảo vào cung là được nhờ ơn ngay,
Má đỏ như hoa sen, ngực trắng như ngọc.
Chưa được vua trông thấy mặt,
Đã bị nàng Dương (3) lờn tự đẳng xa.
Vì ghen nên ngăm sai đầy vào cung Thượng Dương,
Thế là cả đời nằm suông trong buồng vắng.
Năm buồng vắng, đêm thu dài.
Đêm dài không ngủ, trời mãi chẳng sáng.
Lẻ loi đèn tàn, bóng in trên vách,
Mưa đêm rả rích, tiếng đập ngoài song,
Ngày xuân trôi chậm chậm
Ngày chậm chậm, ngồi một mình, trời mãi chẳng chiều.

Oanh trong cung lú lo trăm giọng, buồn nghe đã chán tai.

Én đậu sóng đôi trên giường nọ, tuổi già không còn ghen tị.

Oanh về, én téch, cảnh vẫn im lìm.

Xuân lại thu quan, bao năm không nhớ,

Duy ở chốn cung sâu, ngắm nhìn trăng sáng.

Đông rồi lại tây, từng đã bốn năm trăm độ tròn (4)

Ngày nay trong cung, tuổi mình già nhất.

Mọi người đặt xa xôi cho cái tên : cụ Thượng.

Đôi hài nhọn mũi, áo quần hẹp bó,

Sáp đen lánh vẽ đôi mày nhỏ và dài.

Người ngoài trông thấy, trông thấy hân cười:

"Đây! Lối điểm trang cuối đời Thiên Bảo!" (5)

Người cung Thượng Dương khổ rất nhiều,

Trẻ cũng khổ, già cũng khổ.

Trẻ khổ già khổ, hai đường biết sao?

Người há chẳng thấy bài phú "Người đẹp" của Lã Thượng (6) ngày trước?

Lại há chẳng thấy khúc hát "Đầu bạc" của người cung Thượng Dương ngày nay?

Dịch Thơ

Người Thượng Dương

Người Thượng Dương

Má phai phai hồng mái tóc sương,

Thái giám cắt vào việc giữ cửa,

Đã mấy mươi xuân chịu bề bàng.

Năm ngoái Huyền Tông mới kén vào,

Khi vào mười sáu, nay sáu mươi

Trăm người kén vào cung một lúc,

Mòn mỗi xuân xanh suốt cả đời.

Nhớ lúc ra đi biệt họ hàng,

Đi lên xe tiễn cảm buồn thương,

Bảo vào cung cấm, được sung sướng,

Mây mặt tươi hồng, ngực nở nang.

Chưa được đức vua nhìn thấy mặt,

Đã bị Dương Phi để ý ngăm.

Ghen bắt đầy vào cung Thượng Dương,

Phòng không từ đó sống âm thầm

Đêm thu dài,

Đêm dài không ngủ giờ tối hoài.

Bên ngọn đèn tàn ngơ ngẩn bóng,

Tỉ tách mưa đêm dội cửa ngoài.

Ngày xuân chảy,

Ngày chảy, vồ vồ trời lâu tới,

Oanh vàng hát mãi chẳng buồn nghe,

Trông én đậu đôi già chẳng ngại

Oanh đi én lại bao âm thầm

Xuân tới thu qua chẳng nhớ năm

Cung sâu chỉ biết nhìn trăng sáng

Tình tuần trăng đã bốn năm trăm

Ngày nay trong cung tuổi già nhất

Ai nấy gọi đùa cụ Thượng thư

Giày dép đi chật, áo quần hẹp

Sáp xanh tô mày, mày nhỏ sẹp,

Người ngoài không nhìn, nhìn phải cười,

Cuối đời Thiên Bảo thế mới đẹp.

Người Thượng Dương khổ rất nhiều,

Trẻ cũng khổ, già cũng khổ,

Trẻ khổ già khổ đều ra sao?

Anh không thấy bài phú "Mỹ nhân" xưa kia của Lã Thượng,

Lại không thấy bài ca "người Thượng Dương tóc bạc" ngày nay ru?

Doãn Kế Thiện

(2) : Chết, các vua chư hầu hay đại thần chết gọi là hoẵng.

PS : Sẽ ôn lại bộ này, vì ch truyện này khá dài nên tốc độ ra ch hơi chậm. Xin quý zị thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Thái Tôn vô lương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chu Doãn Văn vốn cho rằng Hoàng Tô Phụ chỉ cần ra lệnh liền có thể thoải mái tước phiên, hôm nay nghe xong Tiêu Phàm chỉ điểm, hẳn mới ý thức được, thì ra ẩn sau chuyện tước phiên còn có vô vàn phiền toái, đây là một chuyện lớn ảnh hưởng đến vận mệnh của quốc gia, nếu không cẩn thận bút đây động rừng thì hậu quả khó có thể kiểm soát được, khó trách người độc đoán chuyên tài như Chu Nguyên Chương cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Chu Doãn Văn thì càng khỏi phải nói, hẳn còn quá trẻ, không có kinh nghiệm đối nhân xử thế, không có lịch duyệt phong phú, cũng không có lòng dạ để vương, hẳn chỉ có ưu điểm là ham đọc sách mà thôi.

- Vậy bây giờ ta nên làm gì?

Chu Doãn Văn giương mắt nhìn Tiêu Phàm, giống như một hải tử mất đi nơi nương tựa.

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Thời cơ chưa đến, làm thế nào cũng đều không được, đã muốn dẹp tan mối đại uy hiếp phiên vương, thì không thể hành động hấp tấp, nếu không quân quyền có thể lại rơi vào tay ngoại thân, suy đi nghĩ lại, muốn thu tóm quyền lực hay chuyển giao cho người khác, đó là một việc hết sức khó khăn, có thể nói là tiến thoái lưỡng nan, hoàn cảnh Đại Minh đất đai rộng lớn, các phủ các châu đều hết sức đông dân, một mình hoàng đế tinh lực hữu hạn, không thể bận tâm hết từng ấy chuyện. Trừ phi có một cơ cấu đại thần chuyên môn giám thị quân chính các nơi.

Tiêu Phàm giờ khắc này nghĩ tới chế độ nội các Đại học sĩ của Vĩnh Lạc triều Minh sau này, từ thực tế mà nói, chế độ này quả thật rất tốt, tránh cho vì Hoàng đế chuyên quyền ngu ngốc mà tạo nên tổn thất cho quốc gia, sau khi được ban bố, quyền lực của nội các Đại học sĩ ngày càng tăng, quân quyền được khống chế hữu hiệu, cho nên một triều đại nhà Minh gần ba trăm năm có không ít hoàng đế ngu ngốc hồ đồ, ví dụ như Hoàng đế Vạn Lịch bốn mươi năm không hề lên triều, hoàn toàn không để ý tới quốc sự, nguyên nhân lại là vì Hoàng đế muốn lập người mình thích làm thái tử, nhưng nhóm nội các Đại học sĩ không đồng ý, thế là hoàng đế mỗi ngày đều ở lý tại hậu cung, nhưng Đại Minh triều cũng không vì thế mà mất nước, hơn nữa những năm Vạn Lịch tại vị lại là đoạn thời gian Minh triều phồn hoa nhất, thật sự là cái châm chọc lớn lao, nhưng điều này nói lên cái gì?

Nó nói lên rằng chế độ Nội các Đại học sĩ xác thực là chế độ tốt, ẩn chứa chút ít hình thức sơ khai của chế độ quân chủ lập hiến ở phương Tây, dưới can ngăn của nội các, tác dụng của hoàng đế rõ ràng bị suy yếu, cho dù người năm mươi năm sáu mươi năm không lên triều, thì quốc gia vẫn cứ tự nhiên mà phát triển. Hơn nữa Hoàng đế tiếp thu kiến nghị của nội các, nhưng vẫn bảo lưu quyền lực tối thượng, liền có thể đảm bảo rằng quyền lực đế vương không bị hư hóa mất. Dưới cái chế độ như vậy, quyền thế che trời như nội các thời Vạn Lịch, cũng không dám sinh ra nửa phần tâm tư muốn chính bản thân mình làm hoàng đế.

Chế độ là chế độ tốt, đáng tiếc tới cuối triều Minh bị một đám hòa thượng niệm cho sai lệch, chứ không phải là chế độ sai.

Từ sau khi Tể tướng Hồ Duy Dung mưu phản, Chu Nguyên Chương liền đem triều đình quân chính đại quyền một tay nắm chặt, các sự việc lớn nhỏ ở các châu - phủ - huyện trong nước, hẳn đều một mình giải quyết, nhưng mà quốc gia lớn như vậy, mỗi ngày sẽ có bao nhiêu chuyện? Truyền thuyết Chu Nguyên Chương từng trong vòng một ngày phê hơn bốn ngàn tấu sớ, chân chính làm cho mình trở thành con bò già của nhân dân, quân quyền tuy tập trung, nhưng cũng khiến người mệt mỏi muốn chết.

Vì thế năm Hồng Vũ thứ mười lăm, Chu Nguyên Chương không thể không phỏng theo chế độ nhà Tống, thiết lập Hoa Cái điện, Vũ Anh điện, Văn Uyên các, Đông các, Ngự điện Đại học sĩ, bất quá lúc này Đại học sĩ cơ bản không có quyền lực gì, quan giai cũng chỉ là ngũ phẩm, chức trách của bọn họ chỉ là phụ đạo cho thái tử, tập hợp các tấu sớ, trình báo. Nói đơn giản, tác dụng của đại học sĩ ở Hồng Vũ triều chính là thư ký của hoàng đế, căn bản không có quyền quyết sách, đừng nói đến việc có gan bác bỏ thánh chỉ của hoàng đế.

Tiêu Phàm hiện tại tự hỏi chính là, có nên để chế độ nội các xuất hiện trước thời gian không? Lợi ích của loại chế độ này chính là, từ nay về sau có một đám người giúp đỡ Hoàng đế quản thiên hạ, cũng tức là, sau khi tước phiên, việc phân công quan lại ở các phiên địa, nhất là công việc miễn cảm chấp chương quân đội, Đại học sĩ sẽ cung cấp phương pháp tiến hành giám thị hữu hiệu.

Bất quá hiện tại Tiêu Phàm chưa dám đề cập đến vấn đề Nội các này với Chu Doãn Văn bởi Chu Nguyên Chương đã hao phí nhiều năm sức lực mới có thể thu thập tể tướng Hồ Duy Dung, hơn nữa đem chế độ Tể tướng tồn tại hơn một ngàn năm hủy bỏ, giờ nếu để Chu Nguyên Chương biết Tiêu Phàm khuyến khích tôn tử của hắn lập một cái so với Tể tướng còn quá phận hơn, chế độ Nội các hạn chế quân quyền, phỏng chừng kết cục của Tiêu Phàm rất có khả năng bị Chu Nguyên Chương lóc thành từng mảnh trên cửa thành rồi phơi khô, đến Tết sẽ phát cho mỗi vị đại thần hai khối thịt khô.

Chu Doãn Văn mày chau mắt ủ nhìn Tiêu Phàm, thờ dài nói:

- Tiêu Thị Độc, ta nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ tùy ý mặc cho phiên vương phát triển, tương lai nếu bọn họ khởi binh phản ta thì biết làm sao?

Tiêu Phàm cười nói:

- Ngài không cần phải gấp gáp, biện pháp luôn có, nhưng biện pháp này không thích hợp cho hiện tại.

Mấu chốt quan trọng là gia gia của ngươi còn chưa chết, sau khi tước phiên nếu không có chỗ dựa là Nội các, sớm hay muộn cũng sẽ bị các thần tử khác nổi dị tâm, nhưng nội các chế độ này, gia gia ngươi phỏng chừng tuyệt đối không đáp ứng. Dù đề xuất cũng là vô ích.

Tiêu Phàm chậm rãi nói:

- Tuy rằng trước mắt không có phương pháp hữu hiệu, nhưng làm một ít công tác chuẩn bị vẫn là có thể.

Chu Duẩn Văn mắt sáng lên, vội nói:

- Cái gì là công tác chuẩn bị?

Tiêu Phàm nhìn chăm chăm Chu Duẩn Văn, chậm rãi nói:

- Bất luận khi nào tước phiên, hiện tại phải làm chính là, không thể dă thảo kinh xà. Cho nên, thừa dịp chư Vương đều tại kinh sư, mấy ngày này ngài phải đi bãi phòng hết chư vị hoàng thúc, thái độ, lời nói phải cung kính thành khẩn, tỏ ý cho bọn họ, tương lai nếu ngài đăng cơ, hết thảy sẽ theo như chế độ cũ, không chút thay đổi, nói cách khác, Hồng Vũ triều thế nào, đến ngài cũng vẫn sẽ là như thế.

Chu Duẩn Văn gật gù đầu, tiếp theo lại không cam lòng nói:

- Nhất định phải làm như vậy sao? Những hoàng thúc kia trong lòng đều có dã tâm, ta còn phải tới cười với bọn hắn.

Tiêu Phàm vỗ vỗ vai hắn, giảng đạo:

- Không bấy dâm phụ, sao bắt được gian phu!

- Tiêu Thị Độc ví von của người...

- Quá sâu sắc...

- Cực kỳ thâm thúy!

Tiêu Phàm vẫn ngồi bên trong điện, cả đại điện rộng lớn mà chỉ có duy nhất hắn, sau khi nói xong chính sự, Chu Duẩn Văn thần thần bí bí nói cho hắn biết, gần đây hắn tìm được một thứ rất hay, vì vậy không thể chờ được nữa trở về tẩm cung mang ra, muốn cùng bạn tốt chia sẻ.

Trên bàn nước trà đã lạnh, hoạn quan rất thức thời tiến lên thay cho hắn một chén trà nóng, miệng mang theo vài phần lấy lòng cười cười với Tiêu Phàm, sau đó kính cẩn lui xuống.

Lúc này thái giám còn chưa có kiêu ngạo ương ngạnh như ở cuối đời Minh, Chu Nguyên Chương ngay từ khi lập quốc đã hấp thụ sâu sắc bài học về thái giám loạn chính ở Đường triều, vì thế nghiêm lệnh hoạn quan không được tham gia vào chính sự, thái giám thời kỳ Hồng Vũ triều, hoàn toàn chỉ là nô tỳ thông thường của các gia đình giàu có, không hề có nhân quyền.

Tiêu Phàm ngồi bất chéo chân, khẽ nhấp một ngụm trà nóng, thoải mái khà một tiếng, mắt bất tri bất giác híp thành một đường, thoạt nhìn có vẻ rất âm hiểm.

Hôm nay hắn tựa hồ đã dần dần có vài phần quan uy, đó là một loại cảm giác tay nắm đại quyền, xuân phong đắc ý, Cẩm Y vệ Đồng Tri, Đồng Cung Thị Độc, nhìn vào quan chức không lớn, nhưng quyền lực nắm giữ lại lớn, theo Cẩm Y vệ Các Thiên hộ sở lực tục thành lập, từng chi nhánh cơ cấu chậm rãi từ nam hướng bắc kéo dài, bên ngoài lần lượt xuất hiện Cẩm Y bách hộ, giáo úy, cùng mật thám giấu mặt, Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy mấy ngày này trong triều ánh mắt các đại thần nhìn vào hắn từ căm thù chuyển thành tươi cười hơn hờ, xem ra uy danh Cẩm Y vệ rốt cục bắt đầu khiến cho đám quần thần kiêng kị, dù sao trên đời này chân chính không sợ chết, ngoại trừ đám bảo thủ Hoàng Tử Trùng, thật là không nhiều lắm.

Đó là một hiện tượng tốt, dấu hiệu Tiêu Phàm có thể bắt đầu suy nghĩ việc kiến thiết thành viên cho tổ chức gian thần, dù sao điều này cũng là ý tứ của Chu Nguyên Chương.

Không quá lâu, Chu Duẩn Văn liền từ tẩm cung đi ra, trước bụng căng phồng, chẳng biết là đang cất giấu bảo bối gì.

Hắn cẩn thận đảo mắt qua xung quanh một lần, thấy không có ai, lúc này mới thần thần bí bí từ trong lòng lấy ra một kiện đồ vật, nháy mắt cười xấu xa với Tiêu Phàm.

- Tiêu Thị Độc, đến xem, đây chính là bảo bối ta vất vả lắm mới có được.

Tiêu Phàm vẻ mặt chờ mong tiếp nhận kiện đồ vật trên tay hắn, có thể được đương kim thái tôn Chu Duẩn Văn xưng là "Bảo bối" gì đó, tất nhiên không phải vật phàm, người ta trong đại nội hoàng cung núi vàng núi bạc cũng gặp qua, bảo bối mà hắn nói chỉ sợ ít nhất cũng phải là vô giá.

Thật cẩn thận tiếp nhận lấy, Tiêu Phàm chậm rãi vén miếng lụa phủ lấy bao "Bảo bối" lên, một quyển sách không có bìa, chất lượng giấy in cực kém xuất hiện trước mắt hắn.

Tiêu Phàm vẻ mặt càng thêm ngưng trọng, bảo bối này giá trị chỉ sợ không thấp, kiếp trước xem qua quá nhiều phim võ hiệp trên truyền hình, sách càng có vẻ ngoài rác rưởi thư giá trị càng cao, người tranh đoạt cũng càng nhiều, đương nhiên, cuối cùng vẫn không gì ngoài mô típ bị nam chính thủ vai thiếu hiệp thân mang trọng trách phục quốc báo thù giành được.

Mang tâm tình kích động mà sùng kính, Tiêu Phàm ngừng thở, chậm rãi mở ra tờ thứ nhất, sau đó...

- A? Không mặc quần áo?

Ánh mắt Tiêu Phàm dán thẳng lên trang giấy, trên đó không hề viết một chữ, chỉ có một bức họa vẽ cảnh một đôi nam nữ trần như nhộng, đang miệt mài

làm chuyện không biết xấu hổ.

Lại lật sang trang kế.

- A? Lại không mặc quần áo?

Bắt quá tư thế thay đổi.

Liên tục lật vài tờ, mỗi một trang đều là dùng tư thế bất đồng của chuyện "không biết xấu hổ".

Tiêu Phàm quay đầu hơi lạng người thấy Chu Doãn Văn thần sắc đang mang chút hưng phấn, trong lòng không khỏi kỳ quái, thứ này tính là bảo bối sao?

Chẳng lẽ là trong này dấu điểm huyền cơ võ công bí tịch, phải ở nơi ánh sáng thích hợp mới từ trên những bức họa nam nữ không biết xấu hổ kia nhìn ra lộ tuyến hành công?

Tiêu Phàm hơi nâng quyển sách lên, giờ cao về phía mặt trời, nhưng kết quả là huyền cơ gì cũng không thấy.

- Điện hạ, kiện bảo bối này, ta như thế nào cảm thấy nó giống xuân cung đồ a?

Tiêu Phàm có chút xấu hổ nói, hẳn cảm thấy mình là điển hình của loại người có mắt không trông nhìn không ra bảo bối.

Quả nhiên, Chu Doãn Văn nghe vậy nhìn về nhìn phía hắn ánh mắt tràn ngập khinh bỉ, bữu môi nói:

- Giống cái gì, nó vốn chính là xuân cung đồ.

Tiêu Phàm khó có thể nhận được há hốc mồm.

Chu Doãn Văn đề thấp thanh âm, thần thần bí bí nói:

- Biết tại sao ta có được nó không?

Tiêu Phàm lại nhìn kỹ tướng mạo nam nhân trong bức họa, sau đó mặt lộ vẻ như hiểu ra:

- Ngài học Quán Hy ca chơi tự quay? (D/G: Quán Hy Trần - Edison Chen thần tượng)

- Há? Có ý gì?

Giờ đến phiên Chu Doãn Văn tròn tròn mắt.

- Được rồi, không có gì, đồ chơi này như thế nào tới?

Chu Doãn Văn hắc hắc cười nói:

- Là Lý Cảnh Long cho ta. Thế nào? Người có phải là chưa từng thấy qua thứ này? Muốn ta cho mượn vài ngày mà xem không?

Quả nhiên là một gã quần là áo lụa!

Tiêu Phàm vẽ khinh thường nhìn bản xuân cung đồ vẽ bằng bút lông vẽ như tranh trù tượng kia, không hề khách khí nói:

- Ta chưa thấy qua? Nói thực, thứ rác rưởi này, cho cho ta chùi đít ta cũng không muốn, đường đường thái tôn lại không có tí khả năng thưởng thức

nào, không biết ai mới là gà nỡ? Biết ai là Akiho không? Biết cái gì gọi là 2P cái gì gọi là SM không? (D/G: chém thôi)

Chu Doãn Văn nghe một loạt danh từ lạ hoắc, vẻ mặt tức khắc trở nên kính sợ sùng bái, con mắt lóe sáng cầu xin nói:

- Mau nói, mau nói, người vừa nói là có ý gì? Hay là trên đời này còn có thứ bảo bối tuyệt vời hơn? Tiêu Thị Độc, Tiêu huynh! ! Van cầu người giúp ta mở rộng thêm chút tầm mắt đi.

Tiêu Phàm than thở:

- Ngài cái gì cũng không biết, cầm cái bản tranh rác này ở trước mặt ta khoe khoang cái gì? Ngài không thể học cách khiêm tốn như ta sao?

Chu Doãn Văn bày ra bộ dáng bội phục sát đất, như tín đồ thành kính vào miếu bái Bồ Tát:

- Tiêu huynh tài cao, nguyện ý phục dưới chân nghe huynh dạy bảo. . .

Tiêu Phàm bỗng nghiêm lại, vỗ vỗ vai Chu Doãn Văn, ngưng trọng nói:

- Phong lưu, là căn bản năng cùng kinh nghiệm, sao có thể tìm được trên đường. Nhìn thấy một cô nương thuận mắt rồi sờ mông nàng một cái, đó không phải là phong lưu, mà là quấy rối tình dục, y hệt cuốn sách bại hoại này, đừng tưởng là có vài bức tranh không biết xấu hổ đã trở thành đào hoa cùng thân mang bảo bối. Trong mắt người phong lưu chân chính, mấy cái này đều là phù vân! Ô, mấy bức vẽ này tuy khó nhìn, nhưng cũng có một vài tư thế mới lạ, cùng nhau nghiên cứu, cùng nhau nghiên cứu.

Chu Doãn Văn nhanh chóng lấy một loại thái độ cung khiêm chạy lại gần, hai người tại đại điện tập trung tinh thần bắt đầu nghiên cứu tư thế trên xuân cung đồ, vẻ mặt rất chuyên chú, chuyên chú đến mức có người đến gần hai người cũng không chút phát hiện.

- Các người đang nhìn cái gì đó?

Một thanh âm đáng yêu giòn tan mang ngữ điệu hiếu kỳ đột ngột truyền đến, giống như một tiếng sét giữa đất bằng, hai người sợ tới mức khẽ kêu một tiếng, cánh tay Tiêu Phàm đang cầm họa đồ không kiềm nổi run lên. Cả tập tranh rời ra, vừa đúng lúc rơi vào trong tay bóng hình xinh đẹp kia.

Chu Doãn Văn vừa nhìn thấy người đến, mặt tái đi, thất kinh hô:

- Hoàng. . . Hoàng tỷ!

Tiêu Phàm cũng thất thần, theo bản năng gọi theo Chu Doãn Văn:

- Hoàng tỷ!

Chu Doãn Văn trừng mắt nhìn hấn:

- Là Hoàng tỷ của ta, không phải của người! Gọi cái gì mà gọi.

Giang Đô quận chúa thấy bóng dáng Tiêu Phàm, khuôn mặt xinh đẹp tức khắc đỏ lên, tiếp theo hì hì cười ra tiếng:

- Các người mới vừa rồi xem cái gì đó?

Giang Đô quận chúa đỏ mặt, sau đó hiếu kỳ mở tập tranh trên tay.

Cuối cùng, dưới ánh mắt nhìn chăm chú xen lẫn hoảng sợ của hai người, khuôn mặt xinh đẹp của Giang Đô quận chúa đầu tiên trắng bệch, sau đó sau đó dần dần biến hồng, rồi hóa thành đỏ thắm.

- Doãn Văn! Người, người không ngờ lại có thứ đồ tục tĩu hạ lưu này! Ta sẽ đi nói cho hoàng tổ phụ!

Giang Đô quận chúa cắn răng, giống như phải bỏng, hung hăng đem tập tranh ném lên mặt đất.

Tiêu Phàm vừa thấy tỷ tỷ muốn giáo huấn đệ đệ, việc trong nhà của hoàng gia, hấn không tiện can dự, vì thế vỗ vỗ vai Chu Doãn Văn, âm giọng nói:

- Điện hạ, thần cáo lui trước, hai người chậm tán gẫu rồi nhận thức rõ sai lầm, hảo hảo cải tạo, sau này đừng phạm vào nữa a.

Chu Doãn Văn thấy tỷ tỷ muốn đi cáo trạng, Tiêu Phàm lại rất không nghĩa khí dự định chuẩn, liền cuống lên, giữ chặt một bên ống tay áo của Tiêu Phàm nói:

- Tiêu Thị Độc, người, người không thể đi!

- Tại sao?

- Bởi vì. . .

Chu Doãn Văn cứng họng nửa ngày, gấp đến độ mặt đỏ tía tai, lại nhìn đến tỷ tỷ đang tức đến độ khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch ra, tức khắc cái khó ló cái khôn nói:

- Bởi vì tập tranh kia là do người đưa cho ta!

- A!

Tiêu Phàm cùng Giang Đô quận chúa đồng loạt há hốc mồm.

Chu Doãn Văn không khỏi phân trần kéo Tiêu Phàm lại, ghé sát vào tai hấn lén lút nói:

- Giúp ta qua một cửa này đi, bằng không nếu để tỷ tỷ đi bẩm báo hoàng tổ phụ, ta chết chắc rồi!

- Điện hạ, thường nghe Thiên tử thánh minh dùng hiếu trị thiên hạ, còn hôn quân vô đạo thì để trung thần chịu tiếng xấu thay cho kẻ khác. Đây không phải

là chuyện mình quân nên làm a!

Tiêu Phàm có chút bị phần, lần đầu bị oan uổng như vậy, hơn nữa kẻ vu oan lại là Hoàng đế tương lai của Đại Minh, thật không hiểu mình có phải là nên cảm thấy vinh hạnh không!

- Lần trước tại tửu quán, ngươi sờ soạng mộng cô nương bán rượu, không phải cũng tính lên đầu ta sao? Hôm nay giúp ta gánh chuyện này, chúng ta huề nhau.

Chu Doãn Văn giọng cầu xin nói.

Tiêu Phàm càng thêm bị phần, Chu Doãn Văn có vẻ như ngày càng vô sỉ hơn. Hai tử thuần phác trước đây đâu rồi, là ai làm cho hắn hỏng mắt?

Được rồi, huynh đệ chính là dùng để chịu thay tiếng xấu cho nhau.

Tiêu Phàm đột ngột gạt đầu một cái, xoay người hướng đối diện với Giang Đô quận chúa về mặt vẫn còn giữ vẻ kinh ngạc, bị trắng thốt lên:

- Quận chúa, điện hạ nói không sai, tập tranh kia quả thật là do thần mang tiến cung!

Chu Doãn Văn nghe vậy mặt mày hớn hờ, đồng thời dùng rất ánh mắt khiển trách rất chính nghĩa hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Phàm.

Giang Đô quận chúa lại chấn động:

- Là ngươi mang vào?

- Đúng! Thần có tội, thần muôn lần đáng chết!

Tiêu Phàm rất bất đắc dĩ nhận tội.

Giang Đô quận chúa so với vừa rồi càng phần nộ hơn:

- Ngươi, ngươi vì sao lại có cái thứ khó coi này chứ!

Tiêu Phàm thâm trầm thở dài, vẻ mặt đau khổ nói:

- Quận chúa điện hạ, thần còn trẻ, chưa cưới vợ, đang ở cái tuổi hai mươi chưa trưởng thành "Hiếu kỳ hừng hực", có cái thứ đồ vật này thật sự là rất bình thường, mong điện hạ minh giám.

Giang Đô quận chúa mặt mang vẻ giận nói:

- Tiêu Phàm, ngươi là đại thần triều đình, phải biết tu tâm dưỡng tính, lấy đức kiểm chế bản thân, cho dù chưa cưới vợ cũng không thể đắm mình trong truy lạc, nếu không sau này người nhà của ngươi như thế nào nhìn ngươi?

Chu Doãn Văn hiện giờ như không can dự đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt, nghe vậy mân mê râu cằm, cau mày suy nghĩ: tỷ tỷ hôm nay làm sao vậy? Lời nói y hệt như thể từ chất vấn tướng công thâu liễu trộm hương bên ngoài, đây về quái lạ?

- A, hoàng tỷ, ta quay về tẩm cung có chút việc, tỷ cứ chậm rãi nói, Tiêu Phàm này cũng thật kỳ cục! Tỷ tỷ đừng khách khí, hảo hảo mắng hắn!

Chu Doãn Văn rất không nghĩa khí bỏ Tiêu Phàm lại chạy trốn về tẩm cung.

Tiêu Phàm quay đầu nhìn Chu Doãn Văn chạy trốn, vẻ mặt có chút u oán.

Soạt!

Chu Doãn Văn cúi người nhặt tập tranh bị Giang Đô quận chúa ném trên mặt đất, hiên ngang lăm lăm nói:

- Thứ sách bại hoại này, ta sẽ mang về tẩm cung tiêu hủy, hoàng tỷ cứ tiếp tục đi!

Vù!

Chu Doãn Văn biến mất.

- Hi hi!

Tiêu Phàm không nhịn được cười ra tiếng, tiếp theo lập tức cúi người, một tay che lấy miệng, giả như vừa ho khan nói:

- Khụ, quận chúa điện hạ, thần có tội. . .

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 104-1: Học sĩ xui xẻo (1)

Chu Doãn Văn đi rồi, thiên diện to như vậy chỉ còn mỗi hai người Tiêu Phàm và Giang Đô Quận chúa.

Giang Đô Quận chúa đưa mắt liếc nhìn Tiêu Phàm đang khom người thỉnh tội trước mặt nàng, khuôn mặt thoáng ửng đỏ, nàng vội vàng bước sang một bên vài bước, cái này hoàn toàn là một động tác vô ý thức, không biết vì cái gì, cho dù nàng là một Quận chúa cao quý, nàng cũng không muốn nhận một lễ của Tiêu Phàm, cái này làm cho nàng sinh ra một loại cảm giác xa lạ, phảng phất như khoảng cách giữa hai người to bằng trời mặc dù bình thường là cái hào rộng, nàng không muốn như vậy, hoặc là nói, nàng tình nguyện lừa mình dối người không muốn nhìn thấy cái khoảng cách này.

- Tiêu đại nhân, người không cần đa lễ, ta không đảm đương nổi.

Giang Đô Quận chúa xấu hổ giống như con cua luộc, vội vàng hướng hất chỉnh áo đắp lễ.

Tiêu Phàm buồn bực, hẳn thật không biết Chu gia tôn tử lại có lễ tiết như vậy, rõ ràng là một Quận chúa lại không đảm đương nổi một cái thi lễ của quan ngũ phẩm? Triều đình lễ nghi có điều này sao?

- Tiêu đại nhân, đàn ông các người, đều thích xem... loại đồ vật này sao?

Quận chúa thanh âm thấp như con muỗi hầu như không thể nghe thấy, hỏi xong sau trán càng cúi thấp xuống gần sát trên bộ ngực sữa.

Vấn đề này có chút không dễ trả lời, không biết người cổ đại nghĩ như thế nào, dù sao đã trải qua sóng to gió lớn nên Tiêu Phàm đối với những bức họa kia cũng chẳng có gì mỹ cảm, hoàn toàn không đủ sống động, một quyển đông cung đồ kém chất lượng, kiếp trước các món phim ảnh mát mẻ, sớm đã đem Tiêu Phàm tôi luyện thành người từng trải nước lửa bất xâm rui.

- Quận chúa điện hạ đã hiểu lầm, kỳ thật thần đối với những vật kia một chút cũng không thích, thần thật sự là một chính nhân quân tử, Thái tôn điện hạ có thể chứng minh điều đấy.

Tiêu Phàm vẻ mặt hiền ngang lăm lăm mà nói.

Giang Đô Quận chúa mỉm môi cười cười, gương ngưng lại mang theo vài phần trêu cợt ý tứ hàm xúc, nhẹ nhàng xinh đẹp cười nói:

- Một chút cũng không thích, sao người còn vội vàng đem nó vào Đông cung cho thái tôn xem?

- À?

Tiêu Phàm có chút đỏ mặt hột hột nhưng, thiếu chút nữa đã quên chính mình còn đang giúp Chu Doãn Văn công oan ức trên lưng đây này.

- Quận chúa điện hạ, sự thật là như vậy.

Tiêu Phàm sắc mặt xấu hổ, giải thích:

- Vừa rồi thần chờ tại Xuân Phường, hẹn gặp Hoàng tiên sinh nhưng hắn không có tới. Vì vậy thần tiến đến trên bàn nhìn sách của hắn. Kết quả vừa lúc bị ta phát hiện ra tập tranh này ở trên bàn, thần mở ra xem xét, lập tức quá sợ hãi, lòng đầy căm phẫn, Hoàng tiên sinh thật hư hỏng không tưởng tượng nổi, không làm gương sáng cho người khác, đã có thứ tốt sao có thể không chia sẻ cùng đệ tử, ah, không đúng, không làm gương sáng cho người khác, đạo đức không ngờ lại bại hoại như vậy, thần là Xuân Phường giảng đọc sĩ, Hoàng tiên sinh thật sự là dạy hư học sinh, thần trong cơn giận dữ, đã đem tập tranh kia tịch thu, đem về Đông cung để cùng thái tôn điện hạ nghiên cứu.

Vì Chu Doãn Văn chịu tiếng xấu thay cho người khác Tiêu Phàm không phản đối, bất quá, hắn càng không phản đối kéo người khác vào chịu tiếng xấu, Hoàng Tử Trùng lớn nhỏ mập gầy cao thấp rất phù hợp, hơn nữa hắn và Tiêu Phàm có một điểm giống nhau tất cả mọi người đều là trung thần. Trung thần trời sinh chính là dùng để chịu tiếng xấu thay cho người khác.

- Đã là thứ đồ vật bại hoại đạo đức, người vì sao còn muốn cùng thái tôn nghiên cứu?

- Muốn phê phán nó, phải hiểu rõ nó!

Tiêu Phàm vẻ mặt nghiêm túc giống như là tu sĩ sẽ sống chết bảo vệ lễ giáo phong kiến.

Giang Đô Quận chúa khuôn mặt đỏ lên, cúi đầu nửa ngày không nói, che miệng cười khẽ, bả vai gầy yếu khẽ run, cuối cùng không thể ức chế cười ra tiếng.

- Tiêu đại nhân.

Quận chúa trong thanh âm lộ ra sung sướng vui vẻ.

- Có thần.

- Người giúp Doãn Văn chịu tiếng xấu thay cho người khác thì thôi, làm gì đem Hoàng tiên sinh cũng lôi kéo vào đây? Hoàng tiên sinh nếu mà biết, thế nào cũng mang người ra đánh.

Tiêu Phàm kinh hãi nói:

- Quận chúa làm sao biết.

Quận chúa đỏ mặt khẽ gắt nói:

- Người đi chết đi! Hai người các người một xướng một họa, thực cho ta là kẻ ngốc àh?

- Thần.. xấu hổ.

Lão Chu con cái thật không có một ai là kẻ đàn, mỗi người so với quỷ còn tinh minh hơn, ngoại trừ Chu Doãn Văn.

Quận chúa nhìn Tiêu Phàm thần sắc khó xử, không khỏi che miệng cười khẽ, hai mắt thật to uốn thành nguyệt nha nhi (hình trăng khuyết):

- Tiêu đại nhân, Doãn Văn hồ đồ, người là Thị đọc của hần, cũng không thể nuông chiều hần, càng không thể cùng hần hồ đồ nha.

Tiêu Phàm nghe ngữ khí của Giang Đô Quận chúa, phảng phất cùng hần tựa như rất quan tâm, còn lộ ra một phần thân cận, Tiêu Phàm trong nội tâm không khỏi nói thầm, Quận chúa này xảy ra chuyện gì nha? Chúng ta tổng cộng chỉ gặp qua hai lần, lần đầu còn bị người cho là ta quấy rối tình dục, trừ lần đó ra thì không lui tới, không có thực quen thuộc tới mức này nha?

- Thần ghi nhớ. Ách... Quận chúa điện hạ, trong nha môn còn có không ít công vụ đãi thần xử lý, thần xin cáo lui.

Nữ nhân này nói chuyện thật lạ, không biết đang làm cái trò gì, tẩu vi thượng sách.

Giang Đô Quận chúa tựa hồ không nghĩ tới Tiêu Phàm không chút nào lưu luyến đưa ra ý niệm ly khai, tâm hồn thiếu nữ lập tức một hồi thất lạc, bật thốt lên nói:

- À? Người, lúc này phải đi rồi hả?

Dừng thoáng một chút, Quận chúa tranh thủ thời gian cố gắng che dấu ho nhẹ nói:

- Tiêu đại nhân công vụ tại thân, đi mau lên, quốc sự quan trọng hơn.

- Thần cáo lui.

Tiêu Phàm khom người thi lễ, vội vàng thẳng lưng lên, quay lưng bước đi, vội vàng như cứu hỏa, thân ảnh thấp thoáng vài cái, liền biến mất ở ngoài thiên điện.

Giang Đô Quận chúa nhìn bộ dáng chạy trốn chết của Tiêu Phàm, không khỏi cảm giận cong miệng lên, thì thảo oán giận nói:

- Hừ! Chạy cái gì chạy! Ta đáng sợ như vậy sao? Chẳng lẽ trừ tiểu cô nương mười hai tuổi trong nhà người ra, trong mắt người liền cho không có nữ tử nào khác?

Dứt lời Giang Đô Quận chúa oán hận vung tay áo, bụng đầy u oán đi ra ngoài, nhất thời lại quên rằng nàng hôm nay là có ý đến tìm Chu Doãn Văn để nói bóng nói gió Tiêu Phàm làm người phẩm tính tốt, thân hình là lướt xinh đẹp tại hoa viên ngoài thiên điện dịu dàng thấp thoáng vài cái, liền không thấy nữa.

Tại phía sau bình phong trong thiên điện, Chu Doãn Văn miệng nhai đầy quả khô, một đôi mắt hơi giật giật nhìn chằm chằm vào ngoài điện, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, trong miệng một bên nhai một bên thì thảo tự nói:

- Tỷ tỷ khi nào đổi tình hướng trong nhà Tiêu thị đọc quen thuộc như thế? Trong nhà hần có một tiểu phu nhân mười hai tuổi cũng biết, quả thực so với mặt thám của Cẩm Y Vệ còn lợi hại hơn...!!! Thêm nữa, tỷ tỷ hôm nay nói chuyện giọng điệu này có chút không đúng nha, hần là... thế nhưng mà, không phải Hoàng tổ phụ đã vì nàng định việc hôn sự sao? Chẳng lẽ nàng đối với Tiêu Thị đọc... Tỷ phu tương lai của ta sao...

- Híz-khà-zzz

Chu Doãn Văn nhai lấy quả khô, bỗng nhiên một hồi nhe răng trợn mắt mà bắt đầu..., hần cảm thấy có chút đau răng rồi.

Ngõ Ô y, Yến Vương biệt viện.

Hiện giờ đang có yến tiệc chiêu đãi hai vị hoàng tử Chu gia, hoàng tử thứ bảy của Tề Vương Chu Bác, hoàng tử thứ mười bảy của Ninh Vương Chu Quyền.

Yến hội rất náo nhiệt, chư vương đều có đất phong, huynh đệ mấy năm không gặp, xưa nay đất phong của mọi người ở cách xa nhau khá xa, lại không có xung đột lợi ích gì, cho nên tình cảm giữa các huynh đệ có thể gọi là có chút thân thiết.

Trong các phiên vương, Ninh Vương Chu Quyền nhỏ tuổi nhất, năm nay mới mười chín tuổi, hơn nữa tính cách lại hết sức ngay thẳng, đồng thời hắn sở hữu phiên địa phòng thủ Đại Ninh tại Mông Cổ Ninh Thành huyện giáp giới với vương phủ của Bắc Bình Yên vương, nhị vương này thường xuyên phối hợp quân đội cùng nhau chinh phạt Bắc Nguyên, thỉnh thoảng lại tổ chức vài đợt diễn tập quân sự, tại biên giới Minh Nguyên làm hơn mười vạn người động đao động thương, sát khí đầy trời, khí thế thật khiến người ta phải sợ hãi, đến nỗi quân chính quy của triều đình Bắc Nguyên phải chuyển thành đội du kích chuyên hoạt động trong bóng tối, hoàng đế Bắc Nguyên đối với hai phiên vương này rất là đau đầu.

Do có tầng quan hệ sâu xa này nên trong chư vương, Yên Vương và Ninh Vương có tình cảm huynh đệ sâu đậm nhất, hơn nữa tuy rằng Ninh Vương nhỏ tuổi nhất nhưng với dáng vẻ vẻ khôi ngô, tính tình cương trực, lại là người khi lâm trận chiến đấu dũng mãnh nhất. Đến cả những tên giết người không ghê tay hay các nhân vật cùng hung cực ác gặp hắn cũng không khỏi nể mặt ba phần.

Ninh Vương bưng bát rượu lên một hơi cạn sạch, sau đó thoải mái vung tay áo lên lau miệng, lớn tiếng nói:

- Từ hoàng huynh, nghe nói vài ngày trước ngươi đắc tội với Doãn Văn, chất nhi của chúng ta, bị phụ hoàng biết, ngươi về sau lại chạy tới hoàng cung chịu đòn nhận tội?

Nhắc tới việc này, Chu Lâm khuôn mặt tươi cười lập tức trở nên âm trầm, trong ánh mắt lộ mang lập loè bất định.

Chu Bộ cùng Chu Bác nghe vậy chăm chú liếc nhìn vội vàng điềm nhiên như không có việc gì bưng bát rượu lên, nhấp nhấp uống một ngụm, giả như cái gì cũng không nghe thấy.

Chu Lâm thờ dài, thần sắc bỗng nhiên trở nên tiêu điều nói:

- Chất nhi Doãn Văn của chúng ta hiện đã trưởng thành, không còn giống như xưa thường hay theo những hoàng thúc chúng ta nữa, bốn vương vẫn tưởng hắn còn nhỏ nên nói vài lời trêu đùa hắn, trong một thoáng đã quên mất thân phận Thái Tôn của hắn, cho nên mới dẫn đến việc này. Ai... Mấy vị hoàng đệ, vật chuyển sao dời, chúng ta trấn thủ biên cương nên biết an phận, đừng giống bốn vương làm ra việc như vậy, các ngươi hãy lấy bốn vương mà cảnh tỉnh...

Ninh Vương Chu Quyền hừ hừ, nói:

- Doãn Văn so với ta cũng không chênh lệch bao nhiêu tuổi, nhưng ta lại là hoàng thúc của hắn, hôm nay hắn trở thành Thái Tôn, liền bày ra cái bộ dạng này... Đùng là không để chúng ta trong mắt nữa mà, hắn đã quên các thúc thúc vất vả vì hắn mà trấn thủ biên cương sao? Thúc thúc cùng cháu trai nói vài lời vui đùa cũng không được sao?

Chu Lâm nghe vậy biến sắc, trầm giọng quát:

- Thập thất đệ, ngươi uống nhiều quá rồi? Nói chuyện sao có thể vô ý như vậy! Thái Tôn điện hạ là do chính phụ hoàng sắc phong Thái Tử, là quốc chủ tương lai của Đại Minh chúng ta, ngươi tương lai cùng ta phụng thị bệ hạ, bên trong hoàng gia, trước luận quân thần, sau luận thúc cháu, đạo lý này ngươi đều không hiểu sao?

Ninh Vương ngán người, hậm hực hừ một tiếng, ngửa đầu uống một ngụm rượu lớn, buồn bực không trả lời.

Chu Lâm nhìn Chu Vương cùng Tề Vương im lặng uống rượu, bỗng nhiên than thở lên tiếng:

- Huynh đệ chúng ta được phụ hoàng đặt nhiều kỳ vọng cứ đi trấn thủ các nơi, nhiều năm càn cù chăm chỉ ra sức không ngừng, lúc nào cũng đặt mọi tâm trí vào việc chống lại Bắc Nguyên, hôm nay ta mời các hoàng đệ đến đây gặp nhau hàn huyên một lần, những chuyện không vui đừng nên nhắc đến nữa.... huynh đệ chúng ta sau lần tụ hội ở kinh sư này không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào mới có thể đầy đủ như thế này nữa...

Chu Vương - Chu Hoàng có chút khờ khạo thành thật, tuy tuổi tác không chênh lệch Chu Lâm bao nhiêu nhưng tướng mạo so với Chu Lâm già hơn rất nhiều, vừa đen lại thô giống như lão nông làm ruộng.

Chu Hoàng ngu ngơ cười hai tiếng, nâng chén nói:

- Từ hoàng huynh thực có lòng, hoàng đệ đóng giữ Hà Nam, tại phía nam Bắc Bình, nhờ có hoàng huynh những năm gần đây ra sức chống lại Bắc Nguyên, dựng lên bình chương cho đệ, đệ mới có thể may mắn thoát cảnh binh đao, hoàng đệ tại đây thật sự rất đa tạ.

Chu Lâm ha ha cười nói:

- Huynh đệ một nhà, nói những lời khách khí này làm cái gì! Ta và ngươi đều là vì phụng thị phụ hoàng, tất cả đều là trách nhiệm, để giang sơn xã tắc Đại Minh yên ổn, chúng ta đều có một phần công lao trong đó, ha ha!

Nói đến đây, về mặt Chu Lâm bỗng nhiên tối sầm xuống, hắn thờ dài than thở:

- Tiếc là sau này có lẽ ta không còn cơ hội trấn giữ Bắc Bình phủ nữa rồi, các hoàng đệ về sau phải tự bảo trọng a!

Hắn vừa dứt lời thì bầu không khí giống như đất bằng dậy sóng, các vị vương gia về mặt ai cũng đầy nỗi kinh ngạc nhìn chằm chằm Chu Lâm, Ninh Vương ngẩng ra một lúc, nhảy dựng lên, lớn tiếng nói:

- Tứ hoàng huynh, lời này của huynh là có ý gì? Không lẽ phụ hoàng muốn chuyển khu đất phong của huynh cho người khác?

Chu Vương cùng Tề Vương cũng kinh ngạc không kém, về mặt không dám tin.

Chu Lâm giận dữ nói:

- Lần này vào kinh, ta thấy phụ hoàng thật sự đã già rồi, lời nói và hành động càng lộ rõ sự già nua, ta thân là hoàng tử, nhìn thấy người như vậy thật sự ta rất đau lòng, ngẫm lại nhiều năm cách xa phụ hoàng gần đây, không cách nào tận hiếu với người, thực uống đạo làm con! Cho nên, ta định mấy ngày nữa dâng sớ xin phụ hoàng cho phép rút lui khỏi Bắc Bình, hoặc là sửa phong cho các huynh đệ khác đến phòng thủ Bắc Bình, còn ta sẽ ở lại kinh sư, thay các huynh đệ mỗi ngày hiếu kính phụ hoàng, tận hiếu bốn phần làm con.

Ba người nghe về mặt càng sững sờ hơn, thần sắc trên mặt lúc xanh lúc trắng, phức tạp vô cùng.

- Tứ hoàng huynh, chúng ta trạc tuổi nhau, nhưng hành động hiếu thảo này của huynh thật là một gương tốt cho chúng ta, chúng ta nên học tập theo huynh mới được, nhưng tứ hoàng huynh, trung hiếu không thể lưỡng toàn! Chúng ta thay phụ hoàng trấn thủ giang sơn để người yên lòng cũng có thể xem là một cách tận hiếu mà. Tứ hoàng huynh, huynh trời sinh là người cầm quân, mấy lần chinh chiến Bắc Nguyên, chiến công lớn lao, phủ Bắc Bình lại là trọng địa ở biên giới Đại Minh. Giờ huynh lưu lại kinh sư, trong chư vương còn ai có thể ai huynh trấn thủ ở đây nữa chứ? Tứ hoàng huynh, huynh nghĩ lại a.

Chu Vương mở lời khuyên nhủ.

Chu Lâm thoáng trầm ngâm giây lát, bỗng nhiên chớp chớp mắt, lệ lấm tấm rơi, hắn vịn cái trán nức nở nói:

- Các hoàng đệ, không phải ta không muốn thay phụ hoàng trấn thủ biên cương, nhưng trong lòng ta, thật sự có một nỗi lo lắng sợ hãi...

- Huynh sợ cái gì?

Ba người đồng thanh hỏi.

- Ta mấy ngày trước nói năng lỗ mãng, mạo phạm Thái Tôn điện hạ, ta lo phụ hoàng không vui, càng sợ Thái Tôn điện hạ ghi hận trong lòng, ngày sau khi lên ngôi sẽ đối phó với ta. Ta... ta Chu Lâm xin thề với trời, đối với triều đình, đối với Hoàng Thượng tuyệt một lòng thần phục, nhưng sẽ có ai tin ta? Khi đó chỉ sợ lại rơi vào kết cục xét nhà, chỉ bằng lúc này ta bàn giao binh quyền, một mình ở lại kinh sư, từ nay về sau mọi sự đều tùy ý phụ hoàng và Thái Tôn, là giết là sống, đều do bọn họ định đoạt.

Chu Lâm nói đến lời cuối cùng, đã là gào khóc rống lên.

Ba vị phiên vương nghe vậy vừa sợ vừa giận, Yên vương dừng mãnh lập vô số chiến công là chuyện rõ như ban ngày, ấy vậy mà hôm nay chỉ vì một câu nói vui đùa, chịu đòn nhận tội còn không được tha, chẳng lẽ Chu Doãn Văn ghen ghét đến độ, sẽ đuổi tận giết tuyệt sao? Làm cháu trai sao có thể đối quá đáng với thúc thúc mình như thế?

Ninh Vương vỗ bàn, giận dữ nói:

- Lẽ nào lại như vậy! Thái Tôn điện hạ càng lớn sao tính tình lại càng nhỏ nhặt như vậy? Thúc thúc mình trêu đùa một chút cũng không được sao? Chúng ta vất vả trấn thủ biên cương, cùng các tướng sĩ mần trời chiếu đất, khổ cực bao phen, chém giết không biết bao nhiêu trận, tại sao lại bị đối xử như thế?

Chu Lâm kinh hãi, vội đưa tay ngăn lại:

- Thập thất đệ chớ nói bậy! Ta có nói Thái Tôn điện hạ bụng dạ hẹp hòi sao? Đệ đừng hại ta, ta chỉ sợ hấn trong lòng có chút hiểu lầm về ta mà thôi, nên ta định bàn giao lại binh quyền của Bắc Bình phủ để chứng tỏ ta một lòng trung thành với triều đình, rồi từ nay sẽ ở lại kinh sư, chết già ở đây cũng được.

Ninh Vương cả giận nói:

- Tứ hoàng huynh, huynh làm sao thế? Đường đường thiết huyết hán tử, giết giặc không nương tay, Bắc Địa hào kiệt ai ai mà không biết một hảo hán như huynh? Tại sao giờ lại nhát gan sợ phiền như thế? Ta cũng không tin Thái Tôn sẽ vì việc nhỏ ấy mà hãm hại huynh! Huynh đừng lo, ngày mai mấy huynh đệ chúng ta sẽ dâng sớ giải thích và đảm bảo cho huynh với phụ hoàng, còn chuyện ở lại kinh sư, hoàng huynh đừng nhắc đến nữa! Bắc Bình phủ mà thiếu đi huynh thì còn ai có khả năng bảo vệ biên giới?

Chu Lâm lắc đầu thở dài không nói, im lặng một lúc lâu lại che mặt khóc lớn, giống như nỗi sợ hãi và bi thương không nói nên lời, chỉ còn biết gào khóc mà thôi.

Mãi đến lúc các vị vương gia ra về, Chu Lâm mới dừng khóc, thần sắc dần dần trở nên âm trầm bất định.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 104-2: Học sĩ xui xẻo (2)

Đạo Diễn hòa thượng lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn, cười mỉm nói:

- Chiều nay của Điện hạ quả nhiên cao minh, lấy lui làm tiến, bày yến tiệc mượn mấy vị Vương tử truyền lời, thái độ sợ hãi của Điện hạ hôm nay sẽ nhanh chóng truyền vào tai thiên tử, chắc hẳn thiên tử sẽ càng yên tâm với điện hạ hơn.

Chu Lệ lạnh lùng cười cười, lạnh nhạt nói:

- Tin tức đó đúng chứ?

Đạo Diễn nghiêm mặt nói:

- Sáng sớm hôm nay, Khánh công công trong cung truyền tin, bên trong đại điện, thiên tử triệu kiến thái tôn, Hoàng Tử Trùng cùng Tiêu Phàm, bọn họ thương lượng rất lâu, Khánh công công chỉ mơ hồ nghe được vài lời, xem ra thiên tử đã có tâm nghi kị phiên vương, đã có ý định tước phiên.

Chu Lệ neho mắt, quang mang tàn khốc trong mắt đại thịnh. Đạo Diễn nói tiếp:

- Điện hạ, chúng ta cần phải nghĩ biện pháp khiến hoàng thượng bỏ đi ý định tước phiên! Điện hạ kinh doanh tại Bắc Bình nhiều năm, dưới trướng mãnh tướng như mây, tình binh hung hãn có thừa, đây là vốn liếng để điện hạ tranh đoạt giang sơn, nếu như thiên tử thực sự quyết định tước phiên, nhiều năm tâm huyết của điện hạ hoàn toàn uổng phí rồi.

Chu Lệ cau mày nói:

- Mọi chuyện đang bình thường tại sao phụ hoàng lại nổi lên ý định tước phiên?

Đạo Diễn thở dài:

- Còn không phải ngày ấy tại ngự hoa viên điện hạ gieo xuống căn nguyên.

Chu Lệ thần sắc ảo não nặng nề vỗ một cái cái trán:

- Sai một li đi một dặm, bốn vương sơ sót!

Đạo Diễn nói tiếp:

- Hoàng Tử Trùng dâng lên thiên tử "Tước phiên thập sách" thiên tử không dùng, bắt quá cái tên Tiêu Phàm nói một câu rất mấu chốt.

Chu Lệ lạnh lùng nói:

- Hắn nói cái gì hả?

- Tiêu Phàm nói, tước hay không tước, tất cả đều do một ý niệm của thiên tử, nếu như thiên tử quyết ý tước phiên thì một tờ thánh chỉ là được, chứ vương không dám không theo; nếu như thiên tử do dự thì cái gọi là kế sách tước phiên chỉ là một mớ nói nhảm.

Chu Lệ ngược phun ra một ngụm lãnh khí, thần sắc trở nên rất khó coi, cắn hận nói:

- Cái tên Tiêu Phàm này ánh mắt thật độc, liếc mắt đã thấy rõ bản chất việc tước phiên. Đáng tiếc hắn lại là người Đông cung, không thể để vương sử dụng.

- Điện hạ, bây giờ không phải là thời điểm than thở, bệ hạ đã dao động, chúng ta cần phải tìm ra đối sách, ngăn bệ hạ tước phiên mới được.

- Tiên sinh có diệu pháp?

Đạo Diễn nhàn nhạt cười cười, thân nhiên nói:

- Kinh sư không phải nơi ở lâu, điện hạ sao không dùng kế ve sầu thoát xác, để cho thiên tử không thể không để cho ngài nhanh chóng trở lại Bắc Bình trấn thủ biên cương?

Chu Lệ nhú mày nghĩ ngợi, hai mắt sáng ngời, mặt hồ lộ ra tinh quang khiếp người, trầm giọng nói:

- Tiên sinh nói không sai, người lập tức bí mật phái người đưa tin đến Bắc Bình, mật lệnh Trương Ngọc phái ra tiểu đội mạnh, âm thầm xuất binh hướng bắc vào thảo nguyên tìm các bộ lạc Bắc Nguyên, khiêu khích bọn hãn. Khi bọn hãn xuất chiến, lại mệnh Trương Ngọc giả bại lui binh, hấp dẫn bộ lạc tấn công, tốt nhất là để cho bọn hãn tấn công đến chân thành Bắc Bình, cuối cùng lệnh Trương Ngọc phái người cấp báo tám trăm dặm đến kinh thành.

Đạo Diễn cười nói:

- Điện hạ quả nhiên trí dũng song toàn, kể từ đó biên cảnh Bắc Nguyên có loạn, bệ hạ phải tạm thời dẹp bỏ tâm tư tước phiến, không thể không phải điện hạ nhanh chóng trở về Bắc Bình chủ trì kháng địch, hay cho kẻ vây Ngụy cứu Triệu!

Chu Lệ trên mặt cũng lộ ra nụ cười âm trầm.

- Tiên sinh, tên Tiêu Phàm kia không thể lưu lại.

- Bản tể đã hiểu.

Tiêu Phàm hiện tại rất bận rộn.

Làm thần tử đương nhiên cần phải thể nghiệm và quan sát ý bề trên, bề trên muốn người làm cái gì, người nhất định phải làm cái đó, nếu không chính là tự mình làm khó mình.

Ý của Chu Nguyên Chương đã rất rõ ràng, Tiêu Phàm người làm trung thần còn kém một chút hỏa hầu. Cho nên người vẫn làm gian thần a, đấu với đám lão hủ nho kia đi, các người càng đầu trảm càng cao hứng.

Tiêu Phàm không sao cả, hãn dung nhập bản thân thành một mắt xích trong Đại Minh triều, triều đình cần hãn làm gì, hãn liền làm cái đó, vĩnh viễn xuất hiện tại vị trí Chu Nguyên Chương cần hãn nhất.

Cho nên Tiêu Phàm cũng không ngại làm gian thần, mặt khác hãn còn có chút cảm thấy hứng thú. Bởi vì từ xưa đến nay, gian thần đều sống rất thoải mái, giết người phóng hỏa quá thô lỗ nên có lẽ gian thần khinh thường làm, nhưng tham ô nhận hối lộ khi nam phách nữ, cho vay nặng lãi, thu phí bảo hộ, ngẫu nhiên hãm hại một vài trung lương vẫn... vẫn. Đợi một tý, những chuyện này quá thương thiên hại lý rồi nhưng không nghiêm trọng đến độ tuyệt tử tuyệt tôn nên hãn rất nguyện ý làm, dù sao làm trung thần quá mệt mỏi, hơn nữa kết quả thường thảm hơn gian thần nhiều.

Chu Nguyên Chương có ý tứ là muốn dùng Tiêu Phàm để hình thành thế lực cánh tả trong triều chống lại đám hủ nho kia.

Một khi đã xác định lập cánh tả thì khẳng định không chỉ Tiêu Phàm làm gian thần, cho nên nhiệm vụ của hãn bây giờ là phải đứng lên dựng cờ xây dựng tổ chức, hơn nữa còn phải phát triển đội ngũ lớn mạnh, đó là một nhiệm vụ mang tính chính trị rõ ràng.

Vì vậy Tiêu Phàm bắt đầu phải tìm kiếm đồng minh gia nhập.

Quá trình tìm kiếm không tính là khó khăn, kinh sư không thiếu nhất chính là gian thần, hơi dễ tìm chút là có thể tìm được.

Vì vậy người thứ nhất Tiêu Phàm tìm được là Binh Bộ Thượng Thư Như Thụy, cái gã béo này bởi vì thu hối lộ của phiên vương nên bị tổng vào ngục Cẩm Y Vệ. Chu Nguyên Chương vì cảnh cáo đám hoàng tử nên giết một đám lớn quan viên thu nhận hối lộ nhưng lại buông tha Như Thụy để hãn cứ nằm trong ngục, không biết Chu Nguyên Chương có dự định gì.

Mặc kệ cái ý định gì đó đi, dù sao Tiêu Phàm cũng đã chú ý tới hãn. Trong nội tâm âm thầm suy nghĩ thoáng qua. Hãn xem chừng Chu Nguyên Chương lưu Như Thụy không phải để làm thành viên "Gian đảng" của hãn sao? Bằng không thì nhiều quan viên bị giết như vậy rồi, vì sao hết lần này tới lần khác không có giết hãn?

Vì vậy Tiêu Phàm tiến vào ngục, cùng Như Thụy nhanh chóng nói chuyện một phen.

Như Thụy rất quyết đoán, không chút do dự đồng ý, chỉ cần hãn có thể giữ được tính mạng, hơn nữa có thể tái nhập triều đình, về sau chắc chắn tại cùng Tiêu đại nhân cùng tiến cùng lui, cùng nhau tiến thoái, từ nay về sau bất ly bất khí vẫn vẫn, ngôn từ buồn nôn như lăng tử tình trường câu dẫn thiếu nữ ngây thơ như suối tuôn trào.

Tiêu Phàm rất hài lòng, đó là một gia hỏa thức thời, Tiêu Phàm tin tưởng hãn nói là thật tâm đấy, bởi vì Tiêu Phàm tin rằng tiến vào ngục Cẩm Y Vệ sẽ không còn dũng khí vào lần hai.

Tiêu Phàm cảm thấy mỹ mãn ra đến cửa ngục thì thánh chỉ đặc xá của Chu Nguyên Chương đúng lúc tới. Thông qua điều tra, nguyên án Binh Bộ Thượng Thư Như Thụy nhận hối lộ, chứng cứ chưa đủ, không đủ để định án, thiên tử ân điển, Như Thụy vô tội được phóng thích, quan phục nguyên chức, cũng ban thưởng một trăm lượng hoàng kim, vẫn vẫn...

Vì vậy, Như Thụy thiên ân vạn tạ lau nước mắt nom nớp lo sợ rời ngục, sau đó vái Tiêu Phàm một cái, run lẩy bẩy đi về nhà.

Quan viên có thể còn sống rời ngục quả thật rất ít, có thể nói là phượng mao lân giác, Như Thụy xem như đi một vòng quanh Quỷ Môn Quan, nhặt về một cái mạng nên hãn rõ ràng vì sao mình được như vậy, ánh mắt nhìn Tiêu Phàm thêm vài phần kính sợ.

Tiêu Phàm nhìn bóng lưng Như Thụy biến mất, trong lòng của hắn rung động còn lớn hơn Như Thụy, hắn cảm thấy sau lưng có một đôi mắt mọi thời điểm nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của mình, hơn nữa phảng phất có thể tính toán hắn sẽ làm gì. Chu Nguyên Chương đã sớm tính mình sẽ đi bước kia, nên vừa tới gặp Như Thụy đạt thành đồng minh, thánh chỉ đặc xá hắn cũng đến, tính toán thời cơ chuẩn xác không thể chê được.

Đồng thời cũng ám chỉ Tiêu Phàm người lúc nào cũng ở dưới mí mắt trẫm, đừng tưởng làm gì trẫm không biết.

Âm thầm lau mồ hôi lạnh, Tiêu Phàm thàn thở không thôi, không hổ là người sáng lập cơ cấu đặc vụ, Chu Nguyên Chương danh bất hư truyền...

Thành viên thứ nhất “Gián điệp” Như Thụy chính thức gia nhập.

Bất quá thể còn thiếu nhiều lắm, Tiêu Phàm rất nhanh lại nghĩ tới người thứ hai.

Người thứ hai là đại tài tử, hắn từng giúp Tiêu Phàm làm rối loạn kỳ cương khảo thí tú tài, Tiêu Phàm còn chưa có cảm tạ hắn, để tỏ lòng biết ơn của mình đối với hắn, Tiêu Phàm quyết định dụ dỗ hắn, từ nay về sau mọi người cùng hội được nhậu nhẹt tung bừng rồi.

Như vậy chắc chắn Giải đại tài tử sẽ không cự tuyệt, là vì Tiêu Phàm từ trên người Giải đại tài tử thấy được hình ảnh thu nhỏ đại bộ phận phần tử trí thức Trung Quốc, bọn hắn có tài hoa lại yếu ớt, tài hoa cùng đám lượng đối nghịch nhau.

Từ khi sáng thế, phần tử trí thức đã bị kẻ thống trị khi dễ. Thẳng đến một ngày bọn hắn tạo ra được bom nguyên tử, khiến cho toàn bộ thế giới hoảng sợ không chịu nổi, loại tình hình này mới có chỗ cải biến.

Tiêu Phàm có thể khẳng định Giải Chư là gan không lớn. Kiếp trước trong lịch sử, Chu Lệ soạn vị thành công, Nam Kinh xưng đế, rất nhiều thần tử trung với Kiến Văn nhao nhao tự sát hi sinh cho tổ quốc, chết oanh oanh liệt liệt thì Giải Chư vẫn sống rất khá, rất thoải mái. Hắn chẳng những nhanh chóng quy thuận Chu Lệ, còn giúp Chu Lệ biên soạn “Vĩnh Lạc Đại Điển”, trở thành thủ phụ nội các thứ nhất trong lịch sử Minh triều.

Người như vậy, Tiêu Phàm nắm chắc kéo được hắn vào Gian điệp. Phương pháp của hắn rất đơn giản, trước hết kiên nhẫn nói chuyện, sau đó thì động thủ đánh hắn, đánh đến khi hắn đồng ý nhập bọn mới thôi.

Vì vậy, vào ban đêm sao thưa trăng sáng này, Tiêu Phàm gõ cửa gia môn Giải đại tài tử, để tỏ lòng tôn trọng của mình Tiêu Phàm còn cố ý mang theo Cẩm Y Vệ tân nhiệm Thiên hộ Viên Trung cùng vài tên cẩm y giáo úy, mọi người ăn mặc phi ngư phục chính thức, hông giắt tú xuân đao, bộ dáng rất chân thành.

Giải Chư khi thấy Tiêu Phàm đến quả nhiên cảm động đến rơi nước mắt, một đám Cẩm Y Vệ mặc phi ngư trang phục buổi tối xuất hiện tại nhà hắn, mặt mũi tràn đầy hung thần ác sát theo dõi hắn, loại tư vị này đúng là không tốt đẹp gì.

Tiêu Phàm mang khuôn mặt tươi cười, lên tiếng chào hỏi:

- Này!

Giải Chư lập tức tỉnh lại, sắc mặt trở nên trắng bệch, toàn thân giống như triệu chứng bệnh sốt rét, đầy tuyệt vọng như tận thế đến rồi

- Các người rốt cục hạ độc thủ với ta rồi!

Giải đại tài tử bị thương thờ dãi.

Tiêu Phàm vội vàng giải thích:

- Giải học sĩ đã hiểu lầm, chúng ta không phải ý này.

Tranh thủ thời gian quay đầu lại, Tiêu Phàm nói với Viên Trung:

- Các người cười một cái, đừng nghiêm túc như vậy, hù chết người ta.

Bọn Viên Trung vội nhe răng cười, nhưng trong mắt Giải đại tài tử càng cảm thấy dữ tợn và ác độc.

- Các người tới bắt ta vào ngục đấy sao?

Giải đại tài tử bị trắng hô lên, cố gắng biểu hiện như một anh hùng thấy chết không sờn.

Tiêu Phàm ngăn người, vội vàng nói:

- Giải học sĩ đã hiểu lầm, chúng ta tới nay là tới mời.

Nói còn chưa dứt lời, Giải học sĩ toàn thân như bệnh sốt rét rồi cuộc chịu không được sợ hãi, rốt cục hồng mắt.

Hắn "Oa" một tiếng kì quái, quay đầu về sau bỏ chạy, vừa chạy vừa bị phần hét lớn:

- Các người đừng bắt ta! Xin các người! Ta là người vô tội đây, thật sự không phải là ta làm, không phải ta làm.

Giải Chư rất nhanh chạy trốn không thấy đâu rồi.

Tiêu Phàm cùng Viên Trung đầu đầy sương mù, hai mặt nhìn nhau.

- Đại nhân, hấn chạy, làm sao bây giờ?

Tiêu Phàm cắn răng một cái:

- Đuổi! Gia hỏa này có ý gì? Trông thấy chúng ta là bỏ chạy, hấn là làm cái gì việc trái với lương tâm?

- Vâng, đại nhân!

Cầm Y Vệ kinh nghiệm bắt người kinh nghiệm hơn Giải Chư chạy trốn rất nhiều. Rất nhanh song phương tiếp cận nhau, Giải đại tài tử chạy rất nhanh, vừa chạy vừa la rất to, miệng còn không ngừng hét lớn, xem ra nửa đêm Cầm Y Vệ đến thăm kích thích hấn không ít.

- Giải học sĩ, đừng chạy nữa! Chúng ta không phải tới bắt người!

Tiêu Phàm thở hổn hển, vừa chạy vừa hô.

- Còn muốn gạt ta! Tử viết: quân tử có thể sát, không thể nhục! Người đọc sách không phải dễ lừa như vậy.

Giải Chư phản hấn hết vầng trời đêm.

Tiêu Phàm nóng tính bay lên, cắn răng nói:

- Khi bắt được hấn, bất luận thế nào cứ đánh hấn một trận thật mạnh cho ta!

- Vâng, đại nhân!

- Đại nhân, hấn trèo lên nóc nhà rồi.

Tiêu Phàm ngạc nhiên nhìn lại, đã thấy Giải Chư không biết sao đã trèo lên nóc một tòa nhà thấp lè tè, run rẩy đứng trên mái hiên, hai tay dang ra như muốn được bay cao bay xa bay đi luôn, rất là kinh tâm động phách.

Tiêu Phàm lấp bắp kinh hãi, chẳng lẽ ta nhìn lầm gia hỏa này rồi hả? Người này thoát nhìn rất sợ chết kỳ thật lại là một người trung liệt bất khuất?

Tiêu Phàm bất chấp nghĩ lại, dưới sự trợ giúp của mọi người, hai tay hai chân cũng bò lên nóc phòng.

- Giải học sĩ, người đừng xúc động! Chuyện gì cũng phải từ từ, chúng ta hôm nay xác thực không phải tới bắt người.

Lời nói vừa dứt liền thấy Giải Chư thở sâu, sau đó bước tới trước một cách hoa lệ, thuận thế nhảy xuống dưới.

Tiêu Phàm thấy choáng váng, nóc phòng tuy không cao nhưng cũng cách mặt đất cỡ một trượng, người bình thường không dám nhảy xuống, chẳng lẽ Giải đại tài tử luyện qua khinh công, quả thật thâm tàng bất lộ?

Tiêu Phàm bí thiết hét một tiếng:

- Giải học sĩ!

Sau đó mọi người đứng trên nóc nhà nhìn xuống, chỉ thấy Giải học sĩ đang nằm theo hình chữ đại một cách rất hoa lệ, rên rỉ không ngừng.

Tiêu Phàm vội vàng dẫn mọi người đi xuống, bước tới bên người Giải Chư, lớn tiếng la lên:

- Giải học sĩ, người như thế nào? Không có sao chứ?

Giải Chư nằm trên mặt đất rên rỉ hai tiếng, sau đó ô ô khóc thút thít, cuối cùng không cách nào không chế khóc lớn lên:

- Ta oan... Trời không giúp ta a! Cuối cùng vẫn là rơi vào tay của các người.

- Giải học sĩ, chúng ta cũng không phải tới bắt người nha, người lại chạy cái gì! Chạy thì chạy đi, còn nhảy lầu tự vẫn, ta hỏi người tại sao vậy?

Giải Chư thần sắc càng thêm bi phẫn:

- Thế mà gọi là tự vẫn sao? Ta mà tự vẫn sao? Vừa rồi đứng trên đó rõ ràng thấy phía trước có cây ta mới tình nhảy lên sau đó ôm cây trượt xuống.

Tiêu Phàm buồn bực nói:

- Phía trước không có cây mà, có phải người nhìn nhầm rồi không?

Giải Chư rên rí nói:

- Lúc đó cũng phát hiện phía trước chỉ là ánh trăng chiếu thành bóng cây.

Tiêu Phàm nhìn hẩn như kẻ ngốc:

- Biết rồi người còn nhảy!

Giải Chư khóc đến thương tâm:

- Khi ta phát hiện ra người đã ở giữa không trung rồi, ta có thể làm gì? Bay trở về sao?

Tiêu Phàm đồng tình vỗ vỗ vai của hẩn nói:

- Mà thôi, xem như tại người xui xẻo đi, đang định bắt được người đánh người một trận, lần này tạm tha cho người. Bị Cẩm Y Vệ chúng ta đánh một trận còn thê thảm hơn nhảy lâu nhiều, chúc mừng người nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105-1: Khoa án Đình SỬ (1)

Giải Tự có lẽ không phải người tốt nhưng có thể khẳng định hẩn chính là một học giả chân chính, tự thân khổ công đèn sách, thi thố, từ từ dần tiến.

Bất quá đó là sự nhận thức của Tiêu Phàm trước kia.

Sau khi biết được Tiêu Phàm, Giải Tự đột nhiên cảm thấy cuộc sống của mình trở nên vô cùng xui xẻo, hết bị đánh lại bị uy hiếp tiếp theo là bị phạt tiền, liên tiếp không ngừng.

Giải Tự cảm thấy cuộc sống của mình đã biến thành một mảnh u ám, hẩn phát hiện ra mình cùng Tiêu Phàm quả thực là tương khắc, hơn nữa lại bị Tiêu Phàm đè ép gắt gao.

- Hôm nay một khi đã rơi vào tay người thì muốn giết muốn chém gì cũng được, Giải mỗ nếu chau mày một cái thì không phải là môn đệ của Không môn.

Giải Tự nằm trên mặt đất hừ hừ nói, cố gắng lấy lại vài phần khí khái của người đọc sách tựa như một câu tục ngữ “Chết cũng phải giữ thể diện.”

Nhưng thực sự trong lòng hẩn vô cùng sợ hãi.

Cẩm Y Vệ trùng kiến đến bây giờ bất quá cũng chỉ hơn một tháng, bọn họ bắt giết bao nhiêu đại thần Giải Tự vô cùng rõ ràng, bệ hạ hạ chiếu lệnh tức thì mười mấy quan viên lập tức bị tru sát, trong đó có vài học sĩ ở Hàn Lâm Viện, hôm nay tự nhiên bị Cẩm Y Vệ tìm đến cửa quá nửa là đứ nhiều lãnh ít.

Tiêu Phàm ngồi xổm xuống, tò mò nhìn hẩn:

- Giải học sĩ.

- Có chuyện gì?

- Người rất lạnh sao?

- Không lạnh.

- Không lạnh vì sao khi nói chuyện lại run.

- Người đọc sách luôn nói chuyện kiểu này, người hiểu sao được.

Giải Tự cứng rắn nói.

Tiêu Phàm nở nụ cười, tiếp theo giận tái mặt nói:

- Nói, chúng ta tới tìm người sao người lại chạy? Có phải là sợ tội nên chạy?

Giải Tự liền chột dạ, cái chày cái cối:

- Các người không đuổi thì sao ta phải chạy?
- Người không chạy thì chúng ta sao phải đuổi?
- Các người đuổi nên ta đương nhiên muốn chạy.
- Người chạy nên chúng ta mới phải đuổi.
- Ta... ta phạm vào tội gì mà các người đuổi ta?

Tiêu Phàm trở mặt xem thường nói:

- Ta sao biết người phạm vào tội gì? Mặc kệ người có làm cái gì cứ vào trong ngục của Cẩm Y Vệ khác sẽ thành thành thật thật nhận tội, bắt quá ta khuyên người tốt nhất là nên khai ra bây giờ, vào ngục rồi số còn sống đi ra vô cùng ít, điểm này ta tin là người rất rõ ràng à?

Giải Tự tức thì biến sắc, cả người không nhịn được run rẩy.

- Xem ra người đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, rất tốt, người đâu.
- Có!
- Dẫn Giải học sĩ vào ngục, trước hết hãy tắm rửa kỳ cọ thư giãn gân cốt.
- Dạ!
- Chậm, chậm đã.

Giải Tự trán đổ mồ hôi lạnh, vội vàng nói:

- Đại nhân, xin hỏi “cọ rửa thư giãn” là có ý gì?

Tiêu Phàm nở nụ cười tà ác, lộ ra hàm răng trắng xóa :

- Đây là hình phạt rất đặc sắc của Cẩm Y Vệ chúng ta, chính là đem người cố định trên giá gỗ sau đó dùng lông chim cọ khắp thân người, lúc đó người sẽ cảm thấy rất ngứa rất buồn muốn dừng lại đúng không? Lúc này Cẩm Y giáo úy của chúng ta sẽ đến giúp người, bọn họ sẽ dùng bàn xoa cầm đầy đinh nhọn để giúp người hết ngứa, cho đến khi trên thân thể người lộ ra xương trắng thì đảm bảo sẽ không còn ngứa nữa, bởi vì lúc đó chỉ còn cảm giác đau.

Giải Tự nghe xong sắc mặt biến thành trắng bệch, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu rơi xuống, môi sợ đến tím tái, toàn thân không ngừng run rẩy, thậm chí ngay cả đũng quần cũng cảm thấy có chút ướt át.

Tiêu Phàm bốn cột tròng mắt nhìn nhìn hắn, cười nói:

- Hiện tại người có cảm thấy trên người rất ngứa?
- Có, a không có không có, đại nhân đừng xét ta ta khai ta khai, ta cái gì cũng sẽ khai, đại nhân ta có tội, ta nhận tất ta không nên nhận tiền hối lộ của người khác, ta sai rồi.

Giải Tự khóc rống lên, hai mắt nước chảy ròng ròng.

Tiêu Phàm nghe vậy mắt liền sáng lên, cùng Viên Trung liếc mắt nhìn nhau, tinh thần phấn chấn cười nói:

- Tùy tiện hù dọa mà thôi, khó trách người vừa nhìn thấy Cẩm Y Vệ đã chạy, không nghĩ tới cư nhiên lại có thể phát hiện ra một đại tham quan, cũng không uổng chúng ta vất vả truy hỏi một hồi.

Giải Tự đang khóc nghe thấy vậy, vội vàng nói:

- A, tham quan? Ta là tham quan?
- Hãy nói thật đi, người nhận của người ta bao nhiêu tiền? Ai đưa? Người giúp hắn chuyện gì? Có phải nhận tiền để mưu đồ chuyện làm tổn hại vương pháp? Nói.
- Tiêu đại nhân, chỉ có mười hai lượng bạc mà thôi làm gì đến mức nghiêm trọng như vậy?

Giải Tự nóng nảy nói.

- Mười hai?

Tiêu Phàm ngần người:

- Là ai đưa?

- Ở thành tây có một cửa hàng tơ lụa mới khai trương, chủ cửa hàng mời ta đến đề biển, sau đó đưa ta mười hai lượng để làm bút phí.

Giải Tự về mặt xấu hổ giống như là viết biển hiệu cho người khác rồi lấy tiền là một loại chuyện vô cùng nhục nhã.

Tiêu Phàm dở khóc dở cười, thầm nghĩ đám đọc sách này đúng là ngu độn a, chỉ mười hai lượng thôi mà lại khiến hắn có cảm giác là hối lộ, cuối cùng bị dọa thành hình dáng này.

Nhìn về tuyệt vọng cùng hoảng sợ của Giải Tự, Tiêu Phàm trong lòng nhất thời cảm thấy buồn cười.

- Ngươi có hai lựa chọn, một là đi vào ngục của Cẩm Y Vệ sau đó hảo hảo đem chuyện ngươi nhận hối lộ nói ra rõ ràng, sau đó...

- Sau đó như thế nào?

Giải Tự mặt mũi lo lắng hỏi.

Tiêu Phàm hai mắt nhìn lên bầu trời đêm, giọng đầy ý thơ nói:

- Sau đó.. không có sau đó.

- A?

Giải Tự mặt đầy tuyệt vọng, ngây người một lúc lắp bắp nói:

- Nhưng... nhưng

- Không cho ngươi nói nhảm.

- Nhưng mười hai lượng thì phán tội gì?

Tiêu Phàm nở nụ cười xấu xa, nói:

- Tội tham ô thì cho dù lấy một văn tiền thì cũng đã là tham ô.

Giải Tự trong ử rử nói:

- Vậy lựa chọn thứ hai là gì?

- Lựa chọn thứ hai tốt hơn rất nhiều, tuyệt đối là vô cùng tốt.

Tiêu Phàm cười vỗ vỗ vai Giải Tự, nói:

- Sau này đừng có ở cùng cái đám hủ nho kia, thật sự ta cho là ngươi ở cùng một chỗ với bọn họ không có gì tốt cả, bọn họ tư tưởng cũ kỹ, cố chấp, ngươi đừng tưởng cái đó gọi là trung thần là yêu nước, kỳ thực bọn họ chính là làm quốc làm quân, sau này nên đi theo ta, khẳng định là sẽ khác.

Giải Tự theo bản năng há miệng ra nhưng chưa kịp phản đối đã thấy nụ cười của Tiêu Phàm, chẳng biết làm sao từ đáy lòng liền toát ra một trận hàn khí.

- Ta... nếu ta không theo ngươi, ngươi dự định sẽ làm thế nào?

Giải Tự cố ý dò hỏi.

Tiêu Phàm cười.

Giải Tự tức giận hừ một tiếng, ưỡn ngực lớn tiếng nói :

- Mạnh Tử viết : "Bậc nam nhân uy vũ không khuất phục", ta thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, tuyệt sẽ không đi theo đám gian tặc các ngươi ở một chỗ.

- Ngươi đâu, đến đánh hắn một trận cho ta.

Tiêu Phàm lười biếng hạ lệnh.

- Chậm đã, chậm đã, ta chọn cái thứ hai.

Giải Tự về mặt cầu xin nói.

Người đọc sách đúng là rất dễ tiện a.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105-2: Khoa án Đình Sứ (2)

Giữa trưa, Tiêu Phàm cùng Tào Nghị chậm rãi đi trên đường, phía sau hai người có vài tên cấm y giáo úy đi cùng, mọi người đều mặc một thân quân phục, thoạt nhìn bộ dáng vô cùng uy vũ, người đi đường thấy vậy vội vàng né tránh, xem ra Cẩm Y Vệ trong dân gian tiếng ác đồn xa, khiến cho người gặp người sợ.

Tiêu Phàm không mặc quan phục, một thân áo dài nho nhã, đầu bít khăn chỉnh tề, bên hông đeo một khối ngọc bích do Tiêu Họa Mi mua cho hắn, cả người thoạt nhìn như một công tử phú quý, giờ tay nhắc chân đều mang dáng vẻ phong lưu, hấp dẫn ánh mắt của không ít cô nương đi bên đường.

Chuyện này cũng không có biện pháp, đệ nhất chỉ huy sứ Lý Cảnh Long cả ngày đều ở bên đám cô nương quần áo lụa là, cả ngày không làm được việc gì đứng đắn. Nhân vật thứ hai là đồng chí Tiêu Phàm hẳn lợi dụng phương pháp quản lý xí nghiệp của kiếp trước để giao việc cho cấp dưới làm cho bọn họ mỗi ngày đều bận rộn không ngừng, cái gì mà “đối với cương vị hết lòng trung thành” bản thân hắn nắm chặt quyền nhân sự cùng tài chính, kỳ thật nói đến cùng thì đây chỉ là cái cớ của Tiêu Phàm để được nhân hạ.

Tiêu Phàm vừa đi vừa nghiêm túc nghe Tào Nghị hỏi báo, gật đầu nói:

- Tào đại ca làm không sai, chúng ta muốn mở rộng thế lực của Cẩm Y Vệ.

Tào Nghị khó hiểu nói:

- Vì sao ngươi lại vội vã muốn kéo lên phương bắc? Chuyện này nếu nhanh quá thì chẳng những phương diện tài chính khó khăn mà còn dục tốc bất đạt.

Tiêu Phàm thờ dài, trên đời này chắc chỉ có một mình hắn biết, đại biến sắp xảy ra, Chu Nguyên Chương chỉ còn một năm tuổi thọ, tháng năm sang năm lão Chu sẽ băng hà, năm kế tiếp Yên Vương cùng Ninh Vương làm phản, nếu không thừa dịp chiến tranh chưa xảy ra chuẩn bị trước thì lịch sử chẳng phải sẽ trở lại như cũ sao?

Đương nhiên, những lời này cũng không nói được, cho dù nói hắn cũng không tin, đây chính là chỗ rối rắm của người xuyên việt, rất nhiều chuyện trong lòng biết mà lại không nói ra được.

- Tào đại ca, đừng hỏi nhiều như vậy, về phương diện tài chính ta sẽ nghĩ biện pháp, nhân viên cũng sẽ đào tạo thêm, đặc biệt là mật thám để thu thập tin tức tình báo, cùng với cao thủ để ám sát, những người như vậy chúng ta hiện tại vô cùng cần.

Cẩm Y Vệ ngoài chức năng giám sát quan lại ở ngoài còn có nhiệm vụ điều tra và ám sát.

Đối với loại giám sát quan lại này Tiêu Phàm cũng không có hứng thú, dù sao bọn họ cũng chỉ là quan văn ngoại trừ miệng lưỡi hơn một chút thì cơ bản cũng không làm ra chuyện gì khác người, trước mắt mà nói Tiêu Phàm coi trọng chính là tin tức tình báo về Yên Vương, từ bố trí quân sự cho đến năng lực tác chiến, thậm chí ngay cả đối với tướng lĩnh dưới trướng của Yên Vương hắn cũng muốn biết đầy đủ từ tên tuổi, sở thích, tính tình.

- Chuyện này hạ quan sẽ cố hết sức.

Tào Nghị trầm ngâm một lát, sau đó ôm quyền đáp.

Tiêu Phàm cười vỗ vai Tào Nghị nói:

- Nhiều nhất là hai năm ngươi sẽ biết những bố trí của ta lúc này là chính xác thế nào.

Tào Nghị đầu óc mờ mịt.

Mọi người bất tri bất giác đã đi đến đường cái phủ đông, ở một góc đường có một đám Cẩm Y Vệ thần tình hung ác đang vây quanh một lão đạo sĩ lôi thôi lếch thếch nói cái gì đó, dường như là uy hiếp hay tranh luận gì đó, mà lão đạo sĩ kia mặt đầy hồng quang hình như đã uống không ít rượu, hắn hai mắt hướng lên trời trợn trắng, bộ dáng lộn xộn không sợ nước sôi.

Tào Nghị ngưng thần, kinh dị nói:

- A, đại nhân, người kia không phải sư phụ người sao? Hắn như thế nào lại gây chuyện?

Tiêu Phàm đã sớm thấy Thái Hư từ xa bắt quả bóng thật quá mắt mặt cho nên hắn vẫn không dám mở mồm.

- Khụ, Tào đại ca người nhìn nhầm rồi, trên đời này có rất nhiều đạo sĩ, sao có thể là sư phụ ta được? Chúng ta sao lại đi đến đây? Mau quay về nhà môn a, hôm nay còn rất nhiều chuyện phải làm.

- Trên đời này đạo sĩ tuy nhiều bắt quả đạo sĩ có hình dáng như thế kia thì chỉ có lệnh sư, ta chắc chắn không có khả năng nhìn nhầm.

Tào Nghị dùng sức đẩy Tiêu Phàm chỉ vào lão đạo sĩ nói:

- Đại nhân người nhìn, kia rõ ràng là sư phụ người a.

Bởi vậy nên vẫn nói, người nghiêm túc luôn làm kẻ khác chán ghét.

- A? Phải không? Quả nhiên là sư phụ của ta.

Tiêu Phàm không có biện pháp, đành phải đi ra phía trước vừa đi đến gần đã nghe được tiếng kêu gào của Thái Hư.

- Bần đạo đi tiểu trên đường lúc nào? Các người nhìn xem chỗ này vô cùng sạch sẽ, làm gì có nước tiểu?

Một gã Cẩm Y Vệ giáo úy vây quanh hắn hung tợn nói:

- Lão già kia, trước mặt Cẩm Y Vệ chúng ta mà còn muốn nói dối sao, không muốn sống nữa chăng? Lão tử rõ ràng thấy người vén đạo bào lên, lấy tiểu gia hỏa ra chuẩn bị tiểu, người còn dám phủ nhận? Ít nói nhảm đi, phạt tiền năm tiền, thiếu một đồng thì ta sẽ cho người vào ngục để thử nếm mùi vị nước tiểu như thế nào.

Thái Hư cả giận nói:

- Người dám uy hiếp đạo gia? Người có biết ta là ai không? Tiêu Phàm là quan trọng Cẩm Y Vệ chính là đồ đệ của lão đạo, các người dám bắt ta ta sẽ bảo đồ đệ trừng trị các người, nếu không tin thì cứ thử xem.

Đám giáo úy nghe thấy vậy liền sững lại.

Lão gia hỏa này nói như vậy rốt cục là giả hay thật? Vạn nhất hắn thật sự là sư phụ của Tiêu Phàm Đồng Tri thì đúng là đại họa a.

- Nhưng chúng ta cũng chỉ là giải quyết theo đúng luật, quy củ là do Tiêu đại nhân định ra, người ở ven đường móc tiểu gia hỏa ra chuẩn bị đi tiểu điều này không giả a?

Một gã Cẩm Y Vệ giáo úy bạo gan cãi:

Thái Hư trợn mắt, ung dung nói:

- Mất nào của các người thấy ta đi tiểu? Ai nói ta móc tiểu gia hỏa ra là để đi tiểu?

- Người nếu không có việc gì thì tại sao giữa đường cái lại móc tiểu gia hỏa ra? Không phải vì đi tiểu thì vì cái gì?

- Tiểu gia hỏa của đạo gia bộ dáng khỏe mạnh, sinh cơ bừng bừng, to dài nên đạo gia ta không có việc gì thì lấy ra thưởng thức không được sao? Trong luật của Đại Minh làm gì có quy định nam nhân trên đường không được móc tiểu gia hỏa ra ngắm?

Đám Cẩm Y Vệ giáo úy nghe thấy vậy có chút sững sờ nhìn nhau, tất cả đều không nói gì.

Một cái cơ vô si như vậy mà có thể tìm được. Bọn họ còn có thể nói thế nào?

Đột nhiên một gã Cẩm Y Vệ giáo úy cảm giác có người chụp vai hắn, quay đầu nhìn lại liền giật mình kinh hãi.

- Thuộc hạ tham kiến Tiêu... Tiêu đại nhân, Tào thiên hộ.

Tiêu Phàm vẻ mặt vô cùng xấu hổ, ngay cả Tào Nghị lúc này cũng đỏ mặt ngượng ngùng.

Duỗi tay đưa cho tên Cẩm Y Vệ giáo úy kia năm tiền, Tiêu Phàm đau khổ nói:

- Cầm đi, quy củ không thể bỏ.

Cẩm Y Vệ giáo úy lắp bắp kinh hãi:

- Đại nhân, lão... lão đạo kia thật sự là sư phụ người?

Tiêu Phàm vô cùng đau khổ gật đầu.

- Không cần, không cần, lão đạo nói đúng, hấn thật sự cũng không đi tiểu trên đường, chúng ta không nên phạt hấn.

Đám Cẩm Y Vệ giáo úy sợ hãi run run nói.

Nói đùa, ai lại dám phạt sư phụ của Đồng Tri? Chẳng phải là không muốn sống nữa sao?

Thái Hư về mặt đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài.

Tiêu Phàm nhàn nhạt nhìn hấn, nói với đám Cẩm Y Vệ:

- Đã là luật lệ thì không thể bỏ qua, không ai là ngoại lệ, bắt quá sau này các ngươi phải mạnh tay hơn.

- Thuộc hạ ngu dốt, đại nhân nói vậy không biết là có ý gì?

- Trên đường mọc tiểu gia hỏa cho dù không phải đi tiểu thì cũng phạm vào tội hủy hoại thuần phong mỹ tục, ngoài trừ phạt tiền thì còn phải tịch thu công cụ để làm chứng cứ, các ngươi đã hiểu chưa?

Đám Cẩm Y Vệ giáo úy giật mình, nói:

- Thuộc hạ đã hiểu.

Tiếng cười cuồng vọng của Thái Hư giống như bị người khác bóp cổ liền lập tức dừng lại, khụ khụ ho khan, nét mặt già nua tức thì đỏ bừng.

- Đại nhân, người này thật sự là sư phụ của người sao? Quả là dị nhân a.

Trên đường quay về Trấn Phủ Tì Tào Nghị nghĩ một đằng nói một nẻo, Tiêu Phàm nghe thấy vậy thờ dài nói:

- Cái này gọi là nhân cư vi bất thiện, ta phải tìm lão gia hỏa này giao việc cho lão.

- Giao việc gì cho hấn?

Tiêu Phàm ngửa đầu lên trời, ánh mắt thâm trầm mang theo vẻ u buồn:

- Đem của hấn cắt đi, sau đó cho vào cung làm thái giám, từ nay về sau Hoàng cung sẽ có một một vị đại nội cao thủ thâm tàng bất lộ.

- Như vậy đối với sư phụ của mình cũng thật tàn nhẫn a.

Ngày xưa văn nhân mặc khách tụ tập ngâm thơ lúc nào cũng đầy trong tửu quán, hôm nay lại một người cũng không thấy, rất nhiều người đều đi thuyền, hoặc ngồi xe ngựa, ngồi kiệu đi đến trường thi ở bờ bắc sông Tần Hoài.

Hôm nay là ngày công bố kết quả kỳ thi năm Hồng Vũ ba mươi, sĩ tử trải qua mười năm gian khổ học tập, vất vả gian nan đi đến kinh thành, ai cũng muốn tên mình sẽ được đề trên bảng vàng.

Giờ Thìn, cửa trường thi mở ra, quan giám thị giờ cao bãng cáo thị, quân sĩ đứng chung quanh.

Có người vui mừng, có kẻ đau xót, thời khắc này vô cùng náo động.

Một gã thí sinh thi rớt không cam lòng cố tìm kiếm trên bảng cáo thị một lần, sau đó lớn tiếng nói:

- Kỳ quái, khoa chính quy lấy cống sĩ tổng cộng năm mươi hai người, vì sao tất cả năm mươi hai người này đều là người phía nam? Mà người phương bắc chúng ta lại không có một người? Đây là vì sao? Chẳng lẽ người phương bắc chúng ta lại kém đến mức này sao?

Người này to tiếng, tức khắc dẫn tới vô số sự chú ý của người khác, mọi người ngưng mắt nhìn lên bảng cáo thị, nhìn kỹ lại thì thấy quả nhiên toàn bộ được đề danh đều là người phía nam.

- Doãn Xương Long, Lưu Sĩ Ngạc, Vương Hồng, Đồ Tu, Tống Tổng, Diêu Hữu Trực, toàn bộ đều là người phía nam.

Đám người phía dưới tức thì phần nộ nói lớn.

- Chủ khảo quan Lưu Tam Ngô cùng phó chủ khảo Bạch Tín Đạo đều là người phía nam, bọn họ đương nhiên là che chở cho người cùng quê, trọng nam khinh bắc, phương bắc chúng ta không phục.

- Đúng, không phục, chúng ta muốn cáo ngự trạng, muốn khiếu nại.

- Mười năm gian khổ học tập rồi cuộc lại bị đè ép, Lưu Tam Ngô người hại tiền đồ một đời của ta, người có chết cũng không hết tội.

Cả đám người bị thiết hết lên.

Thêm mấy câu nữa, cả đám người cúi xuống nhặt đá nhặt đất, hung hăng ném về phía bảng vàng, cả đám xúc động phần nộ họ to hét nhỏ, có người còn dậm chân, vung tay kêu cha gọi mẹ.

- Chúng ta đến lễ bộ nha môn, bắt quan viên lễ bộ nói cho rõ ràng đi.

- Đúng...

Hai canh giờ sau, một gã hoạn quan đến Cẩm Y Vệ Trấn Phủ Ti nha môn nhìn thấy cảnh tượng như vậy vội vàng lác lác phát trần, cao giọng quát Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ Lý Cảnh Long cùng Cẩm Y Vệ Đồng Tri Tiêu Phàm:

- Truyền khẩu dụ của bộ hạ, Cẩm Y Vệ chỉ huy sứ, Tào quốc công Lý Cảnh Long, Cẩm Y Vệ Đồng Tri Tiêu Phàm ngay mai giờ dần phụng thiên kiến giá, cùng quan lại vào triều, khâm thủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106-1: Kim Điện Điện Thánh (thượng) (1)

- Kỳ lạ, lâm triều thì quan viên lục bộ cửu khanh mới có thể tham dự. Bộ hạ muốn Cẩm Y Vệ chúng ta tham gia vào làm cái gì?

Lý Long Cảnh cau mày, vuốt cằm nói.

Cẩm Y Vệ vốn là cơ cấu đặc vụ của riêng Hoàng đế, do một mình Hoàng đế phụ trách, cho nên nằm ngoài lục bộ, theo như quy định, quan viên Cẩm Y Vệ không có tư cách vào triều.

Tiêu Phàm cũng lâm vào trầm tư:

- Nhất định là xảy ra chuyện gì trọng đại...

Đang nói, một gã Cẩm Y Bách Hộ vội vàng đi vào, đem một phần tấu chương mới vừa viết xong đặt trên thư án của Lý Cảnh Long.

Lý Cảnh Long cầm lên xem rồi cười nhạt vài lần, sau đó hất đưa cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn xong, ngẩng đầu ngạc nhiên nói:

- Cử tử môn gây chuyện?

(*chỉ đám sĩ tử đi thi đó)

Lý Cảnh Long cười nhạt nói:

- Một đám văn nhân hủ nho, ngồi rảnh không có gì làm nên tụ tập cãi nhau ở Nha môn Lễ bộ, bọn nha dịch bộ khoái của Ứng Thiên Phủ đã bao vây bọn họ rồi, theo ta thấy, đối với đám người đọc sách không tuân thủ bốn phận này, nên giết một người để răn trăm người, giết vài người thử xem còn ai dám ồn ào!"

Lý Cảnh Long nói xong quay đầu nhìn Tiêu Phàm:

- Cẩm Y Vệ chúng ta có nên phái vài trăm người tới hay không? Dù sao nơi này cũng là Hoàng thành của Thiên Tử, đám người đọc sách này nếu như ở đây điên cuồng thái quá, không chừng sẽ xảy ra chuyện ồn ào lớn, khi đó Bộ hạ trách tội. Cẩm Y Vệ chúng ta không phải cũng gánh trách nhiệm sao?

Tiêu Phàm vội vàng nói:

- Đại nhân, như vậy không ổn đâu.

- Tại sao?

- Đại nhân, Bộ hạ khi xưa lập quốc liền coi trọng người đọc sách, đối với bọn họ đều là dùng lễ đối đãi. Chuyện hôm nay, chúng ta không có ý chỉ của bộ hạ, tùy tiện đi ra ngoài xem xét, chỉ sợ càng tệ hơn, những bách hộ của chúng ta đều là người thô kệch không có ăn học, đến lúc đó khi nóng giận, vừa đánh vừa mắng người đọc sách, Bộ hạ có thể không vui, lúc đó chúng ta không thể thoát tội...

Lý Cảnh Long ngẫm lại, thở ra một hơi lạnh, vui mừng nói:

- Nhờ có người nhắc nhở, chuyện này đúng là có khả năng. Dù sao chúng ta cũng không có ý chỉ của Bệ hạ, đám cử tử kia cho dù có phóng hỏa thiêu rụi cả nha môn Lễ bộ cũng không có liên hệ gì tới chúng ta, đúng không? Chúng ta đều đi lên từ đôi tay mình, không giống như mấy kẻ đọc sách kia...

Nha môn Lễ bộ nằm ở ngoài cầu Kim Thủy, cách Nha môn trấn phủ Cẩm Y Vệ cũng không xa. Nếu có tình hình nào khác thường, khẳng định Cẩm Y Vệ sẽ biết được đầu tiên.

- Người đầu! Phái vài người tới trước của Nha môn Lễ bộ xem thử, nếu đám một sách kia có động tĩnh gì, lập tức hồi báo, nếu không có mệnh lệnh của bản Quốc công hay là Tiêu đại nhân thì Cẩm Y Vệ không được hành động gì thiếu suy nghĩ!

Lý Cảnh Long phân phó xong, bỗng nhiên nở một nụ cười có chút hả hê:

- Ta quả thật lại hi vọng đám người kia đốt rụi Nha môn Lễ bộ. Con bà nó! Từ khi ta lãnh chức Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ xui xẻo này, đám quan viên lục bộ kia thấy ta liền khó coi, giống như là ta đã cường bạo vợ chưa cưới của bọn họ không bằng, lão tử theo ý chỉ của Bệ hạ làm Chỉ huy sứ, giết chết đại thần cũng là ý chỉ của Bệ hạ, những đại thần kia không dám khiêu chiến cùng Bệ hạ, toàn bộ đều nhắm vào ta, người nói ta có quá là oan ức hay không!

Tiêu Phàm khuyên nhủ:

- Đại nhân đừng tự đem mình so sánh với đám hủ nho kia, chúng đều là một đám nhân sĩ đọc chút ít sách vở làm cho đầu óc u mê, chúng ta mang lòng từ bi dùng thủ đoạn mạnh mẽ, đợi lúc bỏ dề mình chứng những người bị chúng ta phổ độ kia sẽ hiểu rõ nỗi khổ tâm của chúng ta...

Lý Cảnh Long thoáng suy nghĩ qua lời Tiêu Phàm nói, vỗ đùi, vô cùng tán thành:

- Tiêu đại nhân nói rất hay! Không thẹn xuất thân tiến sĩ, lời này có đạo lý rất sâu sắc, Cẩm Y Vệ làm việc giết người nhiễm máu, những người chúng ta nếu mang lòng từ bi, chỉ sợ người ở bên dưới tạo ra không ít tội ác, Cho nên, ngày thường ta vẫn luôn duy trì những chuyện phổ độ thể nhân mà...

Tiêu Phàm ngạc nhiên hỏi:

- Đại nhân thường xuyên phổ độ thể nhân sao?

Gã ngu ngốc này đã biến thành Bò Tát rồi sao?

Lý Cảnh Long cười hắc hắc:

- Dĩ nhiên rồi, hôm qua ta còn phổ độ một hồi đó, có còn nhớ đại thần chúng ta bêu đầu thị chúng cách đây mấy ngày không? Những thê nữ gia quyến phạm quan bị sung vào Giáo Phường ty, vĩnh viễn làm quan kỹ, hằng ngày ta đến chạy đến Giáo Phường ty, chính là vì phổ độ những thê nữ phạm quan kia, làm cho các nàng dục tiên dục từ a....

Lý Cảnh Long cười dâm dăng.

Tiêu Phàm nắm tay lại, đè nén cảm giác muốn hung hăng đập vào cái khuôn mặt dê tiện kia.

Tiện nhân mãi là tiện nhân, cho dù mang danh là Quốc công, nhưng bản chất vẫn là tiện nhân. Loại chuyện dâm thê loạn nữ thiếu đạo đức này, hẳn lại cho là chuyện tình yêu, nói ra không có chút cảm giác xấu hổ nào, chẳng trách những đại thần kia không muốn gặp Cẩm Y Vệ.

Có cơ hội nhất định phải nắm chặt quyền hành Cẩm Y Vệ, nếu để kẻ ngu ngốc này nắm lấy, chỉ sợ thanh danh Cẩm Y Vệ càng ngày càng xấu thêm. Người này tốt nhất nên đem ra trời ở trụ hình, mỗi người qua đường phun hăm một bãi nước miếng, cho đến lúc hắn bị chôn sống mà chết thì thôi...

Giờ Dần hôm sau.

Trời còn chưa sáng, đám quan viên của Lục Bộ Cửu Khanh đã tụ tập bên ngoài Thừa Thiên môn, trong gió lạnh cuối xuân xoa tay dậm chân, chờ đợi cửa cung mở ra.

Cái gọi là lâm triều, Kim điện diện thánh, bảm tấu quốc sự lên Thiên tử, chỉ điểm giang sơn, nói ra thì có vẻ vinh quang, nhưng thật tế không phải là đẹp như vậy, đầu tiên phải tập thói quen hằng ngày chờ ngoài cửa cung vào lúc trời lạnh giá bốn năm giờ sáng, đi sớm thì lạnh mà đi trễ thì khó vào cửa cung nữa.

Những tên nhà quê thường thấy những vinh quang chứ có ai biết được những khổ cực đằng sau nó. Ai biết được là hằng ngày những đại thần quyền cao chức trọng này lại chịu lạnh đứng chờ trước cửa cung, chờ đợi khổ sở để lâm triều?

Lúc này cửa cung còn chưa mở, các đại thần đang tụ tập tốp năm tốp ba để buôn bán các mặt hàng nông sản có giá trị như dưa chuột, dưa lê, tất cả đều nói về chuyện tiến sĩ phía nam của kỳ thi mùa xuân hôm trước, cùng với chuyện cử tử môn nào loạn Nha môn Lễ bộ.

Một cổ kiệu trong tiếng luận đàm của chúng thần nhẹ nhàng đi đến, dừng lại ở bạch ngọc thạch đài của Thừa Thiên môn to lớn, Tiêu Phàm trong kiệu

bước ra, mặc quan phục ngũ phẩm, sống lưng thẳng tắp, thần sắc trang trọng uy nghiêm, hần mới hai mươi tuổi, hiện tại đã có ít nhiều khí chất uy nghiêm

Quần thần nhìn thấy Tiêu Phàm, tiếng cười nói lập tức dừng lại, có đại thần nhất gan toàn thân run nhẹ một cái, vô thức lùi về sau, còn những đại thần không có lùi lại, cũng có chút sợ hãi nhưng vì sĩ diện nên gắng gượng đứng lại, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Phàm có chút kiêng dè.

Cái mọi người sợ không phải là bản thân Tiêu Phàm, bọn họ sợ chính là thân phận của Tiêu Phàm, cùng với sự phát triển càng ngày càng lớn mạnh của Cẩm Y Vệ.

Trước đó vài ngày, Cẩm Y Vệ vừa mới thành lập lại, liền giết mười mấy đại thần trong kinh sư, gia quyến phạm quan có liên quan đến hơn mấy trăm người. Việc này đã làm rung động tâm tư của mọi người, hung hăng đập một gậy vào các quan lại triều đình, Cẩm Y Vệ giống như muốn dùng cách thức này để nói cho các đại thần, chúng ta đã đến, chúng ta đã khôi phục lại, các ngươi hãy cẩn thận chút đi!

Đám quần thần tuy ngoài miệng chửi bới Cẩm Y Vệ làm điều ngang ngược này nọ, bại hoại triều cương ra sao, nhưng dù sao bọn hần cũng là người, đa số đều sợ chết, đối với Cẩm Y Vệ chỉ dám chửi mắng thầm, thậm chí đến chửi cũng không dám chửi.

Ngày thường họ đều đi đường vòng mà lẩn trốn. Không nghĩ ngày hôm nay lại đụng phải nhân vật đứng thứ hai của Cẩm Y Vệ là Tiêu Phàm ngay tại cửa cung, nhìn bộ dáng này của hần chắc là phụng chiếu lâm triều, làm cho quần thần xấu hổ, không biết là nên lên tiếng chào hay dứt khoát giả vờ không thấy...

Tiêu Phàm xuống kiệu, trông thấy cung thành nguy nga đang hiện ra trong bóng tối, trong lòng không khỏi hăm hở.

Hôm nay là lần đầu tiên hần tham gia lâm triều, là một cái kỷ niệm có ý nghĩa thời gian, Tiêu Phàm ta, hôm nay tại Đại Minh triều mở ra cho mình một chương mới, ngọc giai diện thánh, xướng nghị quốc sự, Thiên tử trước mặt, chỉ điểm giang sơn, dùng đôi tay của mình tạo ra công danh Vương Hầu, cuộc sống đặc ý như thế này, chẳng phải nghe rất sướng tai sao! (Trình độ chém gió còn cao hơn cả mình)

Thần nhiên đón nhận ánh mắt sợ hãi lẫn hận thù của quần thần, Tiêu Phàm như một con hạc đứng giữa bầy gà, nổi bật bất phàm như thế, thần thái phấn khởi như thế, tinh thần vô cùng phấn chấn như thế, ánh mắt liếc nhìn về phía quần thần mang theo vài phần tàn nhẫn.

Hần không sợ người ta hận hần, không sợ người ta đổ kị, thống ảm cuồng ca không độ nhật, phi dương bạt hổ vì thù hùng..

.....

.....

Nét mặt chứa vẻ lạnh lùng, trong lúc liếc nhìn quần thần, một âm thanh không đúng lúc cắt đứt sự biểu hiện phong cách của Tiêu Phàm.

- Vị đại nhân này, xin vui lòng trả tiền thuê kiệu.

Kiệu phu nói chuyện rất có lễ phép.

- Phốc.....

Có mấy người trong đám quần thần không kìm được âm thanh.

Vẻ mặt đang hăng say của Tiêu Phàm lập tức cứng lại, thái độ phấn chấn vui vẻ cũng biến mất không còn thấy bóng dáng, vừa lúng ta lúng túng đưa tay vào ngực áo vừa hỏi:

- Bao nhiêu tiền?

- .Năm tiền?

- Sao? Mắc thế à? Có phải các ngươi muốn làm thịt khách hay không?

- Đại nhân, toàn bộ kinh thành đều là giá này.

- Có thể giảm giá chút không? Từ nay về sau ta sẽ thuê thường xuyên, cũng nên nể mặt một chút chứ, giảm giá đi.

- Đại nhân, chắc giá rồi. Xin lỗi không trả giá, cảm ơn.

Kiệu phu không kiêu ngạo không siểm nịnh.

...

Tiêu Phàm vừa trả giá vừa lục lọi tìm kiếm tiền trên người, đầu đã đầy mồ hôi.

- ..Buổi sáng ra khỏi nhà quá vội vàng, quên mang theo tiền, cho thiếu được không? Buổi chiều ta sẽ phái người đưa đến...

Vẻ mặt Tiêu Phàm xấu hổ.

- Đại nhân, kinh doanh nhỏ nên tiền lời cũng ít, xin lỗi không thể cho nợ được.

Kiều phu trả lời vô cùng khách khí, thế nhưng ánh mắt đã có chút không nhẫn nại, ở kinh thành đã gặp nhiều quan thuê kiệu, đã khi nào thấy một người lẳng nhằng loạn xạ như thế này đâu chứ?

- Cái nào cũng không được, các người mở hắc điểm hay sao?

...

Sau lưng Tiêu Phàm truyền đến một tiếng thở dài nặng nề, một thỏi bạc nhỏ bay theo đường vòng cung rơi xuống ngay trong tay kiệu phu.

- Cảm lấy đi, phần còn lại thưởng cho người.

Kiều phu lập tức mặt mày vui mừng khom người cảm ơn, quên mất tâm tình không vui lúc cò kè mặc cả khi nãy.

Tiêu Phàm nhìn lại, liền thấy Lý Cảnh Long liếc nhìn hắn, làm ra vẻ không quen biết, hướng về phía xa xa vài bước rồi dừng lại.

Tiêu Phàm vội vàng hướng hắn cảm ơn:

- Đa tạ đại nhân ra tay giúp đỡ, hạ quan vô cùng cảm kích... Đại nhân cũng tới sớm thật, hi hi...

Lý Cảnh Long ho khan:

- Ta tới sớm, thấy người đang bận rộn trả giá, cho nên không dám kêu người.

Nét mặt Tiêu Phàm có chút xấu hổ:

- Hạ quan bỗng lộc không nhiều lắm, dạo này có chút túng quẫn...

Lý Cảnh Long ra vẻ mắt mặt, thở dài:

- Ta cũng thật là không quan tâm tới người, đáng tiếc thật, chúng ta đều cùng thuộc về một nha môn, không để ý là không được, ta xin người đừng làm cho Cẩm Y Vệ chúng ta mất mặt có được không? Nhiều đại thần như vậy trông thấy...

- Từ nay về sau hạ quan sẽ ráng sức khiến cho mình trở nên hào sảng hơn...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106-2: Kim Điện Điện Thánh (thượng) (2)

Lúc trời sắp sáng, Ngũ Phụng lâu ở phía trên Ngọ môn vang lên vài tiếng chuông, cửa cung nặng nề bắt đầu mở ra, đủ loại quan lại theo cấp bậc chức tước cao thấp xếp hàng, theo thứ tự nối nhau vào cung, cất bước yên ắng thông thả đi vào, chậm rãi đi đến Thiên Điện phụng triều.

Các đại thần sắc mặt nghiêm trang, tay cầm bản phiên bạch ngọc tượng nha, theo sự dẫn dắt của hai gã hoạn quan, xuyên qua Thái Miếu cùng cùng Thái Xã tắc, vào Ngọ môn, trong Ngọ môn đã sớm có hai hàng tướng quân cao lớn đứng cầm nghi trượng kỳ phiến đội sẵn, thấy quần thần đi vào, liền đem nghi trượng giơ lên cao, đi ở phía trước, đằng sau là mấy tên hoạn quan, cuối cùng mới chính thức đến quan viên triều đình.

Quan viên cũng không thể đứng loạn lên được, mỗi người đều có một vị trí riêng, dẫn đầu là những người có tước vị Công Hầu Phò Mã Bá, tiếp theo là võ tướng Ngũ phủ cùng quan viên Lục bộ, kế đó đến quan viên Cửu khanh, cuối cùng mới là Ứng Thiên phủ cùng quan viên tạp chức ở kinh thành, bao gồm Xuân Phụng, Chiêm Sự phủ, cùng với tất cả quan viên Tì Kinh cục, đáng vẻ không bằng người khác, theo Ngự sử giám sát cùng Hồng Lư Tự chịu tội.

Tiêu Phàm là quan viên Cẩm Y Vệ, căn bản không có tư cách lên điện, thượng ban cũng không có vị trí của hắn, nhưng Chu Nguyên Chương đặc biệt chỉ đích danh, Tiêu Phàm đành phải cúi đầu đi ở cuối cùng tất cả quan viên.

Vốn là Lý Cảnh Long cũng phải cùng hắn đi ở cuối hàng, nhưng Lý Cảnh Long lại đầu thai tốt, có một người cha làm Quốc công bị chết, hắn được kế thừa tước Quốc công, cho nên hắn lại là người có tư cách đi phía trước tất cả triều thần.

Người so với người đã tức, hàng so với hàng càng tức hơn.

Tiêu Phàm cẩn thận đi theo đội ngũ quần thần tiến về phía trước, theo Hoàng Thành môn tiến vào Thừa Thiên môn rồi đến Ngọ môn, dọc theo đường đi

có đủ loại một bài màu đỏ viết những điều răn dạy quan lại, trước Hoàng Thành thì viết: "Quan viên lớn nhỏ khi dễ người chém", Ngọ môn viết: "Quan viên nói dối chém".

Tiêu Phàm trên đường đi cảm thấy rất thú vị, lại có cảm giác buồn cười, đây chẳng phải là khẩu hiệu quảng cáo đặc sắc sớm nhất trong lịch sử Trung Quốc sao?

Vào trong Cung thành, đập vào mắt Tiêu Phàm là một tòa đại điện khí thế to lớn.

Phụng Thiên điện, bách quan vào chầu hoàng đế, tiến hành triều hội chính thức, tham gia tấu lên đại điện chính sự, cũng chính là Kim Loan điện thường nói.

Bốn phía ngoài điện mái ngói phủ ra, mái vòm dát vàng, trên đỉnh điện còn gắn một khóa kim cầu cực lớn, một phong cách huy hoàng rực rỡ, vô cùng long lẫy to lớn, đèn cây cung đình to lớn chiếu sáng lên như ban ngày.

Lúc này quần thần đã đứng ở ngoài Thừa Thiên điện, nhưng mà không có ai tiến vào trong, tùy theo phẩm cấp cùng chức tước mà xếp thành hàng theo ban, sau đó im lặng, về mặt trang nghiêm kính cẩn đứng ở ngoài đợi triều kiến, chờ đợi hoàng đế lâm triều.

Tiêu Phàm vẫn như cũ đứng ở phía sau cùng quần thần.

Rất nhanh, tiếng trống nhạc vang lên, phía sau Phụng Thiên điện đi ra hai nhóm nghi trượng, hoàng đế ngự môn, lực sĩ mặc cẩm y giờ nắm cái long che, bốn cái quạt tròn, liên tục đi ra đứng ở hai phía đằng sau chỗ ngồi; hai gã nội sử, một cầm lấy long che, đứng ở chỗ ngồi, một cầm võ bị, cầm hai cái quạt, đứng ở phía sau ngay giữa ghế.

Hoàng đế nhập điện đầu tiên, sau khi an tọa, lại phát tiên, quan viên Hồng Lư Tự kêu tên quần thần nhập ban, hai ban tả hữu đã tiến vào đủ liền sắp xếp lại một lần nữa. Lúc này quan văn đứng ở hướng Tây Bắc, quan võ đứng ở hướng Đông Bắc, đều cúi đầu lạy ba lạy. Công hầu, Phò mã, Bá tước thành một ban (Huân thích ban), đứng ở phía trước hơi cách xa võ quan ban.

Quần thần hành lễ xong, quan Hồng Lư Tự đối diện Ngự tọa lên tiếng tạ ân, thấy có vài ngày ngày hôm trước đã báo danh ở Tự Cự Bản, đang ở dưới đình hoặc là Ngọ Môn, xa xa vừa đi vừa làm lễ bái năm cái đập đầu ba cái.

Đến lúc này, lễ nghi diện thánh lúc vào triều mới được tính là xong, tiếp đó quan viên Hồng Lư Tự xướng lên các quan viên có việc gì thì tấu lên, lâm triều liền chính thức bắt đầu.

Tiêu Phàm lần đầu tiên lâm triều, đứng ở cuối hàng học theo bộ dáng của quần thần, nom nớp lo sợ có gì đó sơ suất.

Chu Nguyên Chương ngồi ở phía Nam nhìn về hướng Bắc, thần thái uy nghiêm. Hắn mặc triều phục chính thức của hoàng đế, đầu đội Dực Long quan, nét mặt không chút thay đổi ngồi trên long ý, nhìn quần thần đang hướng hắn lễ bái, mặc dù tuổi đã già, nhưng sống lưng hắn vẫn thẳng tắp, như một lão binh vì tín ngưỡng mà chiến đấu suốt đời.

Chu Duẩn Văn ngồi ở phía dưới long ý, thân thể hơi nghiêng, từ lúc được sắc phong làm Hoàng Thái Tôn, hắn phải cùng lâm triều theo Chu Nguyên Chương, cố gắng học tập quản lý triều chính.

Đợi đến khi tất cả trình tự đã làm xong, Tiêu Phàm mới nhẹ nhàng thở dài, xoa xoa trán, phát hiện đầu đã đầy mồ hôi.

Vào triều, không phải là chuyện dễ dàng, chỉ sợ làm ra một động tác sai hoặc là không cẩn thận ho khan một tiếng, liền có Ngự sử giám sát nhảy ra vạch tội, mà Chu Nguyên Chương lại chẳng phải là người hiền lành, đại thần nào vào triều mà gây ra sai phạm, nhẹ thì đánh đòn, nặng thì hỏi tội thậm chí chém đầu, Tiêu Phàm cảm thấy có chút sợ hãi, uy danh Chu Nguyên Chương hiển sát đã lan rộng bốn phương, kiếp trước đã có ấn tượng sâu sắc, huống chi đây lại là đại triều hội, không giống với khi Chu Nguyên Chương âm thầm triệu kiến lúc trước, triều hội dùng lễ nghi rất lớn. Đang ở trước mặt nhiều đại thần như vậy, Tiêu Phàm lỡ làm ra điều gì sai, cho dù Chu Nguyên Chương cũng không có biện pháp nào để bao che.

Nhưng mà, may mắn là tất cả các trình tự đều đã xong, chỉ việc đứng thật tốt ở đằng kia, không nhúc nhích đợi triều hội kết thúc, tiếp đó theo các đại thần rời khỏi hoàng cung, buổi vào triều hôm nay coi như là công đức viên mãn rồi.

Trong lúc đang trầm tính toán, Tiêu Phàm chợt nghe một tiếng hừ lạnh như có như không bên cạnh.

Ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, Tiêu Phàm nở nụ cười.

Vị bên cạnh này chính là người quen cũ, vốn là Lễ bộ hữu thị lang, về sau bị Chu Nguyên Chương hạ chức xuống làm Ngự sử hoàng quan, là Hoàng đại tài tử - nhân vật đệ nhất trong lịch sử Minh triều từng liên trung tam nguyên.

Tiêu Phàm vội cười hữu nghị, cùng là quan đồng僚, lại cùng đứng chung một chỗ trong ban, đúng là duyên phận!

Tiểu là Hoàng Quan dường như đối với hắn oán khí rất sâu, ra về không thấy bộ dáng tươi cười của Tiêu Phàm, hai mắt hắn nhìn thẳng về phía trước, biểu lộ sự thờ ơ, thừa lúc quan viên Hồng Lư Tự đang mở miệng xướng tấu sự, từ trong kẽ răng của Hoàng Quan bật ra mấy chữ, âm thanh vừa đủ một mình Tiêu Phàm nghe.

- Quốc tặc vô sỉ, nguoi chắc chắn không có kết quả tốt đâu!

Tiêu Phàm ngẩn người, nụ cười trên mặt cứng lại.

Xưa nay có đánh cũng không đánh vào mặt kẻ đang cười, Hoàng Quan này làm người sao mà lại kém thế?

Về mặt Tiêu Phàm trong nháy mắt trở nên lạnh như băng, xem ra người này cùng Hoàng Tử Trùng là một loại người, đều là tảng đá trong hầm cầu, vừa thối lại vừa cứng, cứ một mực cho mình là hóa thân chính nghĩa.

Đáng tiếc, lúc trước còn đem Hoàng Quan làm thần tượng, xem ra vị thần tượng này người hâm mộ không có chung lòng rồi.

Lúc này quan viên Hồng Tử Lự cũng đã xướng xong, quần thần cũng đã an tĩnh lại, cả đại điện lập tức lặng ngắt như tờ.

Chu Nguyên Chương đang ngồi ở phía trên long ý đột nhiên đưa một cánh tay ra, ngăn cản động tác muốn ra tham tấu của đám quần thần, hần mở miệng nói chuyện trước, âm thanh thông thả mà trầm thấp.

- Các vị ái khanh, hôm qua cử tử thi rớt tới nha môn Lễ bộ đòi hỏi giải thích, các người có nghe nói hay không?

Quần thần thất kinh, vội vàng đồng thanh đáp:

- Chúng thần có nghe nói.

Chu Nguyên Chương hừ hừ nói:

- Trương Đàm, người là Lễ bộ Thượng thư, cử tử gây loạn là bởi vì chuyện gì?

Trương Đàm cả kinh, vội vàng cầm tuân bản rồi ban bảm tấu:

- Bệ hạ, cử tử gây loạn, bởi vì... Bởi vì bọn họ không hài lòng đối với những người có tên trên danh sách của kỳ thi mùa xuân, thần cho rằng có người âm thầm có lòng châm ngòi kích động bố trí, thần xin Bệ hạ nghiêm tra ra kẻ đã âm thầm kích động.

Đôi mắt ung của Chu Nguyên Chương toát ra quang mạng sắc bén, chậm rãi quét nhìn quần thần, âm trầm nói:

- Các người thì sao? Các người cũng cho rằng cử tử gây loạn là vì có người âm thầm châm ngòi kích động sao?

Quần thần bị Chu Nguyên Chương nhìn liến cảm thấy đầu óc tê dại, tất cả đều cúi đầu, chẳng dám phát ra lời nào.

Chu Nguyên Chương thấy không có ai trả lời, hừ lạnh nói:

- Trên hoàng bảng tổng cộng lấy hai mươi hai cống sĩ, toàn bộ đều là người phương Nam, đây cũng là do có người châm ngòi hay sao?

Những lời nói rét lạnh của Chu Nguyên Chương làm cho quần thần run sợ không thôi, đây là điềm báo bảo tổ đã đến.

Trương Đàm cũng bị làm cho sợ đến mức vội quỳ gối xuống sàn nhà lát gạch vàng trong đại điện, sắc mặt hần tái nhợt, toàn thân run rẩy không thể kiềm chế được.

Gương mặt Chu Nguyên Chương có chút hơi đỏ, lồng ngực phập phồng lên xuống, bỗng nhiên vỗ mạnh xuống tay vịn long ý, khàn giọng tức giận nói:

- Một bảng tiến sĩ, toàn bộ đều là người phương Nam, đây rõ ràng là có người thiên tư gian lận, thiên vị hương nhân, các người đều mù cả rồi sao? Chuyện rõ ràng như vậy mà lại không nhìn ra? Cẩm Y Vệ Lý Cảnh Long, Tiêu Phàm ở đâu?

- Có thần.

Lý Cảnh Long đang đứng ở Huân Thích ban phía trước, nghe vậy nhanh chóng rời ban, tay cầm tượng nha tuân bản quỳ nói.

Tiêu Phàm đứng ở ban cuối cùng, vị trí cuối cùng nhất, thế nhưng hần lại không động đậy gì.

Vì sao lại không dám nhúc nhích?

Bởi là vì hần không dám động đậy.

Hần phát hiện một chuyện vô cùng nghiêm trọng, một chuyện vô cùng nguy hiểm đến tính mạng.

Hần phát hiện ra quan viên rời ban quỳ tấu, như bọn Trương Đàm, Lý Cảnh Long, hai tay của bọn họ đều cầm lấy một tấm bảng hình chữ nhật màu trắng, cái tấm bảng này dùng để làm gì thì hần không biết, theo như quy cũ, quan viên Lễ bộ phải ở lúc trước khi thượng triều phải người đặc biệt nói cho hần biết về lễ nghi thượng triều, cùng với các công việc cần chú ý. Nhưng không biết có phải là Lễ bộ có ý quên hay không, cho đến khi vào Kim Điện cũng không có người nào tới nói cho hần biết khi vào triều nên lễ bái như thế nào, hành lễ như thế nào, tấu đối như thế nào, quan trọng hơn là... cuối cùng cái tấm bảng kia dùng để làm gì? Vì sao người khác đều có, mà Tiêu Phàm hần lại không có?

Chu Nguyên Chương là hoàng đế rất coi trọng các nghi trượng, hần vốn xuất thân từ tầng lớp bình dân quê mùa, một khi trở thành Vương giả, tự nhiên

yêu cầu lời nói và hành động của các đại thần khắp nơi phải phù hợp theo cổ lễ, lấy việc này để chứng minh hấn là Hoàng đế trời sinh, rửa đi một ít đáng về quê mùa trên người, nếu có đại thần nào xảy ra tình huống làm mất nghi trọng, thường hay trừng phạt rất nặng.

Chu Nguyên Chương vừa kêu tên hấn, Tiêu Phàm liền vã cả mồ hôi, bây giờ mà ra khỏi ban với hai tay trống trơn, thế nào cũng chỉ trong vòng một nốt nhạc là bị đại hán tướng quân đang đứng thẳng trong Đại điện lôi ra Ngọ môn thưởng hèo vào mông ngay.

- Cẩm Y Vệ Tiêu ái khanh, Tiêu Phàm đâu rồi?

Chu Nguyên Chương lần nữa kêu lên, giọng nói đã có chút không kiên nhẫn.

Tiêu Phàm lau mồ hôi, quay đầu nhìn lại, đã thấy ở đại ngọc bên hông Hoàng Quan có buộc một khối tuân bản nghiêng nghiêng, vừa thấy xong, Tiêu Phàm không khỏi mừng rỡ.

Kệ bà nó, mượn dùng trước cái đã, lát nữa trả lại người sau.

Vì vậy tay phải Tiêu Phàm nhanh như điện giật, thoáng cái giật lấy, thần không biết quỷ không hay trộm tuân bản đang buộc bên hông của Hoàng Quan, sau đó vội vàng đi ra khỏi ban, học theo bộ dáng các đại thần, hai tay cầm lấy tuân bản quý xuống cung kính nói:

- Có thần.

Chu Nguyên Chương thấy Tiêu Phàm cầm một khối tượng nha tuân bản, không khỏi có chút kinh ngạc nhìn hấn một cái.

- Lý Cảnh Long, Tiêu Phàm, trăm ra lệnh cho Cẩm Y vệ các người xuất động nhân mã, toàn lực điều tra chuyện băng danh sách của kỳ thi mùa xuân, xem xem có phải là thật có người thiên tư gian lận hay không, trọng dụng lương nhân, khi nào tra ra manh mối, lập tức báo cho trăm!

- Thần, lĩnh chỉ!

Lý Cảnh Long cùng Tiêu Phàm đồng thanh đáp.

Bỗng nhiên có âm thanh ở phía sau điện truyền đến.

- A.... Tuân bản của ta đâu... đâu rồi? Ai đã lấy tuân bản của ta?

Hoàng Quan vội vã bật thốt lên kinh hô.

- To gan! Trên Kim Điện, người nào dám ồn ào?

Chu Nguyên Chương chưa hết tức giận vì chuyện băng danh sách của kỳ thi mùa Xuân, thấy có người làm mất triều nghi, không khỏi giận dữ:

- Đại hán tướng quân, đuổi hấn ra khỏi Kim Điện, đem ra Ngọ Môn đánh năm trọng cho nhớ, răn đe cho tốt vào!

- Bệ hạ, thần làm mất nghi trọng, thần có tội! Thần... A! Tiêu Phàm, người... Trên tay của người... Trên tay người...

Giọng nói Hoàng Quan dần dần lan xa, vừa thê lương mà vừa bi phẫn.

Ánh mắt Chu Nguyên Chương cùng quần thần đều hiếu kỳ nhìn đến trên người Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm tay nâng tuân bản, vẻ mặt nháy mắt trở nên vô tội, vừa lưu manh vừa khờ dại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107-1: Kim điện điện thánh (Hạ) (1)

- Tiêu Phàm

- Có thần.

- Ngũ phẩm trở lên vào triều thì mang theo tuân bản, dưới ngũ phẩm thì không cần.

Chu Nguyên Chương nói.

- A?

Tiêu Phàm nhìn tuân bản trên tay trong lòng có chút bi phẫn.

Ngươi nói sớm ghê! Không ai nói làm sao mà ta biết chứ? Làm khổ ta lấy trộm đồ của người khác, người bị hại còn bị oan một trận đòn đau ngoài Ngo Môn! Tiêu Phàm cảm thấy không đáng.

- Thần có tội!

Nghĩ xong Tiêu Phàm liền giấu tuân bản vào bên hông, giọng điệu hối hận.

- Không biết không có tội, nhưng kì quái, khối tuân bản trên tay ngươi làm sao mà có?

Chu Nguyên Chương ung dung vuốt râu hỏi. Tiêu Phàm thần nhiên nói:

- Thần nhặt được ngoài Thờ Thiên môn.

Chu Nguyên Chương chớp mắt, chậm rãi nói:

- Nhặt được thì nhớ lúc tan triều trả cho người ta.

- Thần tuân chỉ.

Chu Nguyên Chương không quan tâm tới Tiêu Phàm nữa, quay sang nhìn quần thần trầm giọng nói:

- Từ khi Đại Minh khai quốc tới nay đã ba mươi năm, nhớ lại năm đó cần quét quần hùng, đánh đuổi giặc Nguyên hung tợn, khôi phục giang sơn người Hán, thống nhất thiên hạ xong thì rõ ràng là dùng võ lập quốc, trị quốc phải dùng văn, ba mươi năm nay văn sĩ khắp nơi kéo đến kinh, nắm đô định đô tại Ứng Thiên, lập Đại Minh quốc xong chuyện đầu tiên là mở khoa cử, hoàn thiện thể chế, chiêu mộ nhân anh tài tuấn kiệt thiên hạ giúp ta thống trị Đại Minh! Không ngờ kì khoa cử quan trọng như vậy lại có kẻ dối trên lừa dưới làm rối kỉ cương, làm hại người tài, ta hỏi các ngươi, trong lòng các ngươi không phụ lòng sao? Không phụ mười năm đèn sách gian khổ sao? Không phụ bần dân thiên hạ sao?

Chu Nguyên Chương càng nói càng tức giận, khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở dồn dập, bàn tay nắm chặt long ý đến mức tím tái.

Tuy hần chưa nói tên ai nhưng quần thần đều tự hiểu được, ánh mắt liền nhìn về phía một lão đầu tuổi gần kề với Chu Nguyên Chương.

Lão đầu này là Lư Tam Ngô, quan chủ khảo khoa thi hội Đình Sư, năm nay bảy mươi tám tuổi, là học giả uyên bác đương triều, Hồng Vũ năm thứ mười tám, khi hần sáu mươi sáu tuổi được Như Thụy tiến cử, Chu Nguyên Chương kính trọng phong làm Hàn Lâm học sĩ, tham gia định ra lễ chế, là nho sĩ học vấn thâm nhất.

Kết quả lần này khiến người ta giật mình. Dù Chu Nguyên Chương kính trọng Lư Tam Ngô nhưng cũng không thể không công khai nói ra sai lầm của hần.

Lư Tam Ngô không nói lời nào, tựa như lão tăng nhập định tựa như những lời ám chỉ của Chu Nguyên Chương không hề nghe thấy những lời ấy, vẻ mặt không chút biến hóa.

Chu Nguyên Chương nói xong Lư Tam Ngô mới vuốt râu, nhướn mày bước lên phía trước quỳ xuống ngang nhiên nói:

- Bệ hạ, thần có nội tình ở trong, mong người suy xét!

Chu Nguyên Chương nhìn Lư Tam Ngô run run thì thầm than, dù sao vị đại thần này là kẻ ngay thẳng trung thành, lại được lòng nho sĩ, nghĩ vậy Chu Nguyên Chương cũng không nhẫn tâm trách móc nặng nề vị lão nhân này, thần nhiên nói:

- Lư ái khanh tuổi tác đã cao không cần phải quỳ, chp phép đứng lên tấu trình.

Lư Tam Ngô ngẩng đầu nhưng không đứng dậy. Nghiêm nghị nhìn Chu Nguyên Chương nói:

- Đa tạ bệ hạ thấu hiểu, lão thần vẫn xin được quỳ tấu. Năm nay lão thần chủ trì khoa thi hội, là chủ khảo kì thi nhận sự ủy thác của bệ hạ hiển nhiên không dám lơ là mà phụ thánh ân. Thần đến xem xét trường thi Giang Nam, phái người tới báo bởi sợ chậm trễ, lúc thi cũng tự mình giám sát, nhiều lần cho người tới dặn dò giám khảo:

- Những người này mười năm đèn sách gian khổ, hôm nay hội tụ tại trường thi qua ba tràng lựa chọn ra người ưu tú trong những kẻ sĩ thiên hạ giúp ích cho nước nhà, vạn lần không được có lòng riêng làm rối kỉ cương mà phụ lòng thánh thượng, phụ lòng những nhân sĩ yêu nước. Bệ hạ, lão thần làm vậy trong lòng không có chút tư tâm, lão thần nguyện lấy mạng cả nhà mình ra đảm bảo quá trình kiểm tra không hề làm có tư tâm mà làm loạn phép nước.

- Còn như đăng bảng kì thi mùa xuân đều là người phương Nam lão thần cũng bất ngờ, nhưng học trò nam bắc đều dự thi, phía nam văn hay chữ tốt, ngôn từ chín chu trau chuốt quả thực là hơn hẳn phương Bắc. Lão thần chấm thi đều dùng ưu khuyết làm chuẩn, không quản là người phương Nam hay phương Bắc.

Chu Nguyên Chương thấy Lư Tam Ngô dài dòng một lúc mới nói xong liền cảm thấy mất vui nhúu mày, rốt cục sắc mặt đã hòa hoãn ôn tồn nói:

- Lưu ái khanh đã vất vả rồi, những lời này cũng không phải nhắc tới Lưu ái khanh, việc này tạm thời không đề cập tới, chờ Cẩm Y Vệ tra rõ rồi nói sau, dù có tư tâm hay không thì kết quả Cẩm Y Vệ tra ra sẽ cho bản dân thiên hạ một cái công đạo, sẽ trả lại sự trong sạch cho Lưu Ái khanh.

Lưu Tam Ngõ nghe giọng điệu Chu Nguyên Chương trở nên ôn hòa nhưng ý tứ là vẫn cho người điều tra, rõ ràng không quá tin tưởng một phen tự bạch của hắn.

Lưu Tam Ngõ nhíu mày nén giận cúi xuống lạy:

- Lão thần tuân chỉ, năm nay lão thần đã ngoài bảy mươi, thân thể già yếu nhưng chính khí trong lòng lão thần vẫn không hề giảm đi, lão thần không thẹn với lương tâm, mặc kệ là ai tra lão thần vẫn giữ những lời này, khoa thi hội lần này tuyệt đối không có người vì tư tâm mà làm rối kỉ cương! Dù Cẩm Y Vệ có tra bao nhiêu lão thần tuyệt đối trong sạch!

Chu Nguyên Chương nghe lời nói danh thép của Lưu Tam Ngõ nhìn nhíu mày, vẻ mặt ưu sầu, phát tay bảo hắn:

- Cây ngay không sợ chết đứng, Lưu ái khanh nói vậy thì ta sẽ tin, ái khanh tạm thời lui về đi.

Lưu Tam Ngõ hành lễ rồi chậm rãi đi ra ngoài.

Lạnh lùng nhìn Lưu Tam Ngõ rời đi, Chu Nguyên Chương hít một hơi.

Nhìn chung quanh thấy Lý Cảnh Long cùng Tiêu Phàm vẫn quỳ trong điện, Chu Nguyên Chương nhìn kĩ hai người.

Trong mắt Chu Nguyên Chương ẩn chứa chút thất vọng, kẻ này kế thừa tước vị Công tước từ cha hắn là Lý Văn Trung xong thì càng lúc càng hoang đường, tuyệt đối không trí dũng quả cảm như cha hắn, cũng chẳng giống như ông ngoại tàn nhẫn lạnh lùng mà tựa như một tên ăn may lang thang thất tha thất thểu, khoa thi Đình Sứ lần này liên quan tới quy tụ nhân tâm của nhân sĩ phương bắc. Việc lớn như vậy nếu giao cho hắn làm thực không yên lòng cho nổi.

Một lát sau Chu Nguyên Chương nhìn sang Tiêu Phàm ở bên cạnh Lý Cảnh Long rốt cục cũng đã có chút vừa lòng, người trẻ tuổi này có thần thái hơn người, mặc dù có năng lực nhưng lại chưa được tôi luyện, có lẽ lần này cũng là cơ hội thử tài hắn, tương lai Doãn Văn lên ngôi hắn cũng sẽ trở thành một trung thần đắc lực.

Một lúc sau Chu Nguyên Chương lạnh lùng lên tiếng:

- Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cả kinh vội quỳ xuống:

- Có thần.

- Án này liền giao cho ngươi mang theo Cẩm Y Vệ toàn quyền điều tra, trong thời gian ngắn nhất tra ra manh mối của việc này, làm rõ xem hội thi lần này có kẻ vì lòng riêng mà làm loạn kỉ cương hay không, nếu có kẻ cấu kết với giám khảo thì phải bắt cho bằng được! Tất cả kẻ sĩ trong thiên hạ đều kì vọng vào ngươi, tuyệt đối không thể phụ lòng họ, không được tắc trách!

- Thần tuân chỉ.

Bá quan tung hô vạn tuế xong liền bãi triều, Chu Nguyên Chương phát tay, đại hán tướng quân cùng đám hoạn quan liền vây quanh, dẫn đầu đi về phía Hoa Cái điện.

Chu Doãn Văn theo sau nhân lúc không chú ý liền đánh mắt ới Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm hiểu ý gật đầu.

Đội Chu Nguyên Chương đi rồi quần thần mới đứng lên.

Tiêu Phàm cũng theo bá quan đi ra ngoài, một bóng người run rẩy đi tới.

Tiêu Phàm quay đầu thì thấy Lưu Tam Ngõ.

Lưu Tam Ngõ đứng trước mặt Tiêu Phàm, vuốt râu lẳng lặng nhìn hắn, vẻ mặt trở nên lạnh lùng không chút biến hóa. Tiêu Phàm nhìn vào mắt hắn, vị lão nhân này đã bảy tám mươi tuổi mà ánh mắt rất tinh nhanh, trong sáng không chút tạp chất, thoát nhìn tựa như viên ngọc cực kì tinh khiết.

Tiêu Phàm có chút kinh ngạc, ở tuổi này mà có ánh mắt như vậy, nếu người này không che giấu đồ đệ đại gian ác thì tuyệt đối là người chính trực lương thiện.

- Lưu đại nhân.

Tiêu Phàm chấp tay hành lễ.

Lưu Tam Ngô đáp lễ:

- Là Cẩm Y Vệ Tiêu đồng tri sao?

- Là hạ quan.

Lưu Tam Ngô trầm mặc, chòm râu hoa râm khẽ phất phơ theo gió, một lúc lâu sau mới thở dài:

- Lão phu một lòng vì đất nước, cũng không ngờ lại bị bệ hạ hoài nghi, lão phu cảm thấy vô cùng đau xót!

- Lưu đại nhân không nên như thế, sự việc này Cẩm Y Vệ sẽ điều tra rõ ràng, nếu Lưu đại nhân vô tội thì ngài sẽ trả lại sự trong sạch cho ngài.

Tiêu Phàm an ủi, không biết vì sao ấn tượng của hắn về Lưu Tam Ngô không tệ, từ lúc nhìn ánh mắt đã vậy, Lưu Tam Ngô khác hoàn toàn so với Lâm Hoàng Quan, vị lão nhân này tuy lớn tuổi nhưng lại không mấy khôn khéo. Không hiểu chức vị, trong mắt hắn chỉ là một người dốt lòng vì học vấn, tất cả đều để ngoài tai, từ việc hắn định năm mươi hai danh tiến sĩ đều là người phía nam là có thể nhìn ra, việc thái quá như thế cũng làm được thì hắn lão một lão đầu bướng bỉnh vô cùng đáng kính.

Lưu Tam Ngô nhìn Tiêu Phàm có chút nghi ngờ:

- Lão phu từng nghe qua thủ đoạn của Cẩm y Vệ, lúc này cố ý đến nhờ Tiêu đại nhân, người vừa nhận lệnh điều tra rõ ràng sự việc này, sẽ tra ra sao đây?

Lưu Tam Ngô vuốt râu đầy thâm ý,

Tiêu Phàm hiểu ý hắn liền nói:

- Lưu đại nhân yên tâm, lúc hạ quan điều tra sẽ thông báo, không ngại tạo chứng cứ, không dựng hình, không liên lụy người ngay, không tránh né ai cả. Tất cả đều làm kỹ càng, dù kết quả như thế nào cũng sẽ làm chu toàn việc này.

Lưu Tam Ngô ngạc nhiên nhìn chằm chằm Tiêu Phàm thật lâu, rồi lắc đầu hướng Tiêu Phàm vái chào:

- Vậy lão phu cũng không lo lắng nữa, không hổ thẹn với trời đất, lão phu không phụ lòng bệ hạ cũng không phụ lòng mình, không phụ lòng kẻ sĩ thiên hạ. Kỳ thi mùa xuân này nhân tuyên bảng vàng lão phu đã suy xét kỹ càng, tuyệt đối không có tư tâm. Tiêu đại nhân hãy tận lực điều tra.

- Đa tạ lão đại nhân đã hiểu.

Tiêu Phàm vội vàng thi lễ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107-2: Kim điện diện thánh (Hạ) (2)

Lưu Tam Ngô lại chấp tay với Tiêu Phàm rồi xoay người đi, chỉ nghe hắn lẩm bẩm:

- Không thể ngờ trong Cẩm Y Vệ lại có người giảng đạo lý, dị số, dị số.

Tiêu Phàm lau mồ hôi, xấu hổ, xấu hổ quá.

Sự thực chứng minh dị số rất khác thường, người ta đi tiểu thì tè ra đất, dị số đi tiểu thì hướng lên trời. Kẻ như vậy rất đáng ghét.

Cẩm Y Vệ dị số Tiêu đồng tri thành thật đi ra ngoài Ngọ môn thì liền bị một đại thần cừu hận điên cuồng trả thù.

Bốp!

Một chiếc giày quan công màu đen bay trúng đầu Tiêu Phàm khiến hắn lão đảo.

- Ai? Ai dám đánh lên ta?

Tiêu Phàm giận tím mặt.

- Bần quan ném người, người muốn thế nào?

Âm thanh thờ đốc truyền tới.

Tiêu Phàm quay lại thì giật mình, kinh hãi nói:

- Hoàng đại nhân! Sao ngài lại bị đánh thành ra như vậy?

Kẻ ám toán là Ngự Sử Hoàng Quan, trong triều thất lễ bị Chu Nguyên Chương sai người đuổi ra khỏi kim điện đánh cho mấy đòn trượng.

Xem ra đòn trượng này đánh rất cật lực, Hoàng Quan quỵ rạp xuống đất không đứng lên nổi, cả người đau đớn run rẩy, nước mắt nước mũi dính đầy mặt, mũi chổng cao lên trời tư thế rất khó coi. (Vây mà vẫn dư sức tháo giày ra nắm, đúng là bá phúc)

Tiêu Phàm đi tới ngồi xuống bên cạnh Hoàng Quan đưa tay ra rất nhiệt tình:

- Hoàng đại nhân, hạ quan đưa ngài hồi phủ, sau này trên kim điện cần phải biết lắng nghe, đừng cả kinh mà trở nên thất lễ như vậy nữa.

Hoàng Quan bắt lực đẩy tay hắn, phẫn hận nhìn sang cắn răng nói:

- Biến xa ra một chút! Bản quan không cần tiểu tặc nhà ngươi giúp. Nhớ kể từ nay trở đi bản quan cùng ngươi không đội trời chung.

Tiêu Phàm không để tâm, vẫn nhiệt tình nói:

- Hoàng đại nhân đừng khách khí, lúc này không ai đưa ngài về phủ, người nhà cũng không thể vào Ngự môn, ngài không cần ta đưa về phủ sao?

Lúc nói chuyện Tiêu Phàm cực kì nhiệt tình đỡ Hoàng Quan dậy sau đó khoác tay hắn lên vai mình, hai người tập tễnh đi ra ngoài Thừa Thiên môn.

Hoàng Quan không chút cảm kích, vẫn mở miệng chửi bậy:

- Bản quan khách khí với ngươi cái rắm! Lăn ra! Gian tặc, đừng dùng bàn tay dơ bẩn kia chạm vào ta! Bản quan thà chết cũng không nhận ân huệ gian thần!

- Hoàng đại nhân, ngài không nói đạo lý sao? Ta giống gian thần chỗ nào? Ta không làm loạn triều cương, không hãm hại đồng liêu, chưa từng làm chuyện thiên lí bất dung, không lạm dụng chức quyền, con mắt nào của ngài thấy ta là gian thần?

Tiêu Phàm kiên nhẫn giải thích.

Hoàng Quan bị hắn cường ép, không ngừng cườ lạnh:

- Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói không hãm hại đồng liêu sao? Mấy ngày trước mười mấy tên đại thần không phải chết trong tay Cẩm Y Vệ các ngươi sao?

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm Hoàng Quan nghiêm mặt nói:

- Hoàng đại nhân, hãy nói thật với lương tâm của mình, ngài thừa nhận bọn họ chết trong tay ta sao? Chứng cứ đâu?

Hoàng Quan cứng họng.

Trong triều đều biết rằng những đại thần này chết trong tay Chu Nguyên Chương, trong chuyện này Cẩm Y Vệ cùng lắm cũng chỉ là đao trong tay Chu Nguyên Chương, giết người đều là lỗi của Chu Nguyên Chương, hung thủ là kẻ vô tội.

Nhưng lời đại nghịch bất đạo này ai dám nói?

Hoàng Quan không nói gì, hắn biết rõ bản chất sự việc, cái này rốt cục cũng không trách Cẩm Y Vệ được.

Nửa ngày sau tựa như Hoàng Quan tìm thấy lí do bị phẫn nói:

- Nhưng ngươi vừa ở kim điện trộm tuân bản của ta, hại ta bị ăn đòn đầu phải là gì?

Về chính khí của Tiêu Phàm liền chuyển thành khó xử ho khan:

- Hoàng đại nhân, vừa rồi là hiểu lầm, thực ra tuân bản của ngài không phải do ta trộm cắp mà là nhặt được trên mặt đất.

- Thúi lắm! Ngươi còn nói láo! Tóm lại nhà ngươi chẳng tốt lành gì! Tương lai sẽ thành đại nạn, gian thần làm loạn thiên hạ, bản quan thà chết cũng không làm bạn với ngươi, tuyệt đối không nhận của người chút ân huệ nào! Thà ta ra, thà ra mau!

Hoàng Quan kích động giẫy dụa, chân tay múa may mang chút dáng dấp anh hùng bất khuất.

- Hoàng đại nhân, ngài không thể im lặng một chút sao? Tôi đâu muốn làm bạn với ngài, chỉ đưa ngài ra cửa mà thôi, đừng có quan trọng hóa vấn đề.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ ấn cổ Hoàng Quan đang làm loạn.

Hoàng Quan cúi kinh, vẫn cãi lộn nhưng không gãy dựa nữa, tựa như đã hết sức kiên nhẫn, hẳn không phải là kẻ tâm lý mạnh mẽ gì cho cam.

- Ngài thực sự không cần ta giúp?

Tiêu Phàm trừng mắt nhìn Hoàng Quan nói.

- Không cần! Thà chết cũng không nợ nần gì nhà ngươi! Đừng làm ô uế thanh danh bản quan!

Hoàng Quan trừng mắt nhìn hắn.

- Được, là ngài nói, không đỡ cũng được, ta khỏi mệt người! Có tâm mà không được hồi báo!

Tiêu Phàm nói xong liền kéo Hoàng Quan về chỗ cũ.

- Ngươi, gian tặc nhà ngươi, vì sao quay lại? Ngươi muốn mang ta đi đâu?

Tiêu Phàm không thèm quan tâm, đưa hắn đến chỗ hắn nằm trước đó.

- Vừa rồi ngài nằm sắp như vậy đúng không?

Tiêu Phàm cười hỏi Hoàng Quan.

- Đúng! Thì sao?

Hoàng Quan gân cổ lên quát.

- Vậy thì được rồi.

Tiêu Phàm quét chân một cái khiến Hoàng Quan ngã chổng vó.

- A....

Hoàng Quan hét lên thảm thiết.

Tiêu Phàm cười tủm tỉm vỗ tay:

- Đã không thể nhận ân huệ của gian tặc thì ngài cứ nằm sắp ở đó chờ người đến đưa đi.

- Ngươi, tâm địa gian tặc ngươi thật ác độc!

Hoàng Quan đau đớn kịch liệt thờ hồn hèn.

Tiêu Phàm nói xong quay đầu bỏ đi, phẩy tay tỏ vẻ bất mãn.

Người đọc sách đúng là không thể nói lí! Người như vậy đúng là ngu ngốc, mắng chửi thì cho là nó đáng tiền, cho nên phải đánh thật đau mới hết giận!

Hoặc trực tiếp một chút:

- Ngươi là Hoàng Quan! Hoàng Quan ngươi! Cả nhà ngươi là Hoàng Quan! Cả nhà ngươi không những là Hoàng Quan còn cả Hoàng Trùng nữa!

Ác độc sao?

Không thèm quan tâm sự sống chết của Hoàng Quan nằm dưới đất, Tiêu Phàm tiêu sái ra khỏi cửa cung.

Hắn có chút buồn bực, xem ra mình cùng đám người Hoàng Trùng, Hoàng Quan nhất định phải là kẻ địch, từ lần đầu tiên đã định rồi, có số rồi a! Giống ai nhỉ? Tây Môn Xuy Tuyết cùng Diệp Cô Thành? Tiểu Li Phi Dao và Thượng Quan Kim Hồng?

Nếu quan hệ với đại thần trong triều như Tây Môn đại quan nhân và Kim Liên thì tốt rồi, êm ả vui vẻ.

- Khoan đã! Người đứng lại!

Được vài bước thì Hoàng Quan đã gọi giật lại.

Tiêu Phàm quay đầu lạnh lùng nhìn hắn:

- Sao thế? Đòi ý à? Muốn nhận ân huệ của gian tặc như ta sao?

Hoàng Quan tức giận:

- Ta phi! Bản quan thù chết cũng không thềm!

- Vậy gọi lại làm gì?

- Trả tuân bản cho bản cho ta!

Hoàng Quan nổi giận.

Tiêu Phàm cảm thấy lão già này bị hâm rồi, vẻ mặt khó hiểu:

- Tuân bản? Tuân bản gì?

- Ngươi đừng giả ngốc, là khối tuân bản ngươi lấy cắp của ta trên kim điện! Gian tặc! Tiểu nhân! Đồ vô si!

Hoàng Quan chửi rủa um sùm.

- Ta ăn trộm khối tuân bản kia à? Chuyện này ta phải nhớ lại kĩ càng đã.

Tiêu Phàm nghĩ ngợi sau đó liền đi qua đi lại.

Một lúc trăm tư liền rời khỏi tầm mắt của Hoàng Quan.

- Bất hạnh của quốc gia, hạng yêu nghiệt này, ôi...

Hoàng Quan trở mặt nhìn Tiêu Phàm biết mặt khỏi cửa cung, hấn ngẩng mặt lên trời hét thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108-1: Thân hãm tử cục (1)

Đi qua cầu Kim Thủy, đi ra Thờ Thiên môn, đai ngọc bên hông Tiêu Phàm còn buộc mảnh tượng nha vật bản của Hoàng Quan, món đồ chơi này đáng giá không biết bao nhiêu tiền đây? Trả lại không phải là quá tiện nghi cho hấn sao? Đem ra ngoài bán đi, bán được bao nhiêu tính bấy nhiêu, dù sao mình và cái tên quan viên thanh liêm kia đã như nước với lửa, đâu cần phải quan tâm có trả hay không cho hấn một món đồ quan trọng như vậy.

Đây là một loại tâm tính lưu manh điển hình, giống như tục ngữ có nói: "Nợ quá già tài, nằm dài mà ngủ."

Hiện tại điều Tiêu Phàm muốn làm là làm sao đem vụ án khóa Đình Sưu xử lý cho thỏa đáng?

Thần tử phụng chỉ phá án, việc đầu tiên nghĩ đến là gì?

Dĩ nhiên là dụng ý của Hoàng đế rồi. Nói đơn giản, quan viên phá án thật ra chỉ là một kiện công cụ trong tay của Hoàng đế mà thôi, trên thật tế án tử là do hoàng đế mở, chỉ là mượn tay thần tử nào mà thôi.

Như vậy Chu Nguyên Chương có dụng ý gì? Hấn muốn đem vụ án này làm đến mức độ nào? Người nào phải chém đầu, người nào được lợi ích?

Không hề nghi ngờ, lão Chu đối với Lưu Tam Ngô rất là không vừa ý, nguyên nhân không vừa ý là vì bảng danh sách đều toàn bộ là tiền sĩ phương Nam.

Theo khía cạnh học vấn mà nói, Lưu Tam Ngô làm như vậy cũng đúng, vì nước tìm sĩ, đương nhiên là muốn lấy người có văn chương xuất chúng nhất, từ xưa phương Nam vốn đã phồn vinh an lạc hơn so với phương Bắc, qua nhiều cuộc chiến loạn cũng không bị ảnh hưởng gì lớn, thái bình lâu dài cho nên học vấn và văn chương của học sinh phương Nam so với học sinh phương Bắc có chút xuất sắc hơn, đây là chuyện chân thật không cần bàn cãi.

Lưu Tam Ngô là một hủ nho, không hiểu cách biến báo, một mực chỉ dùng ưu khuyết văn chương làm tiêu chuẩn lựa chọn sĩ tử, cho nên mới xuất hiện sự kiện kỳ quái năm mươi hai người có tên trên Bảng vàng đều là người phương Nam, theo đạo lý thường tình mà nói, Lưu Tam Ngô làm như vậy cũng chẳng có gì sai, dùng thành tích xác định ưu khuyết, vốn là chân lý theo đuổi từ xưa đến nay.

Nhưng từ góc độ đế vương của Chu Nguyên Chương mà nói, Lưu Tam Ngô làm như vậy là sai hoàn toàn, lão Chu không có tức giận ngay tại chỗ chém đầu hấn, có thể là vì nghĩ đến tuổi tác đã gần tám mươi của Lưu lão đại nhân.

Ở góc độ đế vương thì chuyện này có ý nghĩa gì?

Phương Nam là phương Nam của Đại Minh, như thế, phương Bắc cũng là phương Bắc của Đại Minh.

Có một sự thật rất khách quan, Đại Minh vừa lập quốc mới ba mươi năm, trong ba mươi năm này, phương Nam ngược lại có chút yên bình, Chu Nguyên Chương cùng Trương Sĩ Thành, Trần Hữu Lượng lưỡng chiến định thiên hạ, phương Nam từ nay về sau không còn có tai họa chiến tranh nữa. Nhưng phương Bắc lại chịu đủ khổ cực chiến loạn, lúc trước nhà Nguyên thống trị tàn bạo khiến nghĩa quân thiên hạ đều khởi nghĩa vũ trang, mãi cho đến hôm nay, thỉnh thoảng phương Bắc còn bị Bắc Nguyên xâm phạm cướp bóc, nói một cách khác, vài chục năm nay phương Bắc luôn luôn ở vào hoàn cảnh không ổn định, nhiều năm qua dân chúng lầm than, văn nhân học tử bị hủy hoại rất nhiều. Cho nên căn cơ học vấn của phương Bắc không bằng phương Nam, đây cũng là chuyện bình thường.

Bất kỳ một triều đại hoàng đế nào thống trị thiên hạ, văn nhân không thể đắc tội được, tranh giành thiên hạ là dựa vào võ tướng tinh binh, cai trị thiên hạ thì chỉ có thể dựa vào văn nhân, văn nhân sĩ phu là trụ cột trọng yếu nhất để duy trì giai cấp thống trị. Chiến loạn liên miên, hoàn cảnh sinh tồn khốc liệt, học sinh phương Bắc cùng với triều đình vốn đã lục đục, Chu Nguyên Chương muốn thống trị vững chắc giang sơn Đại Minh, mà học sinh phương Bắc cùng triều đình đã không chung lòng, đây là cục diện hãn không muốn thấy, lúc này đúng là thời điểm cần dùng công danh cùng quan chức lôi kéo tâm lòng của học sinh phương Bắc, Lưu Tam Ngô vào lúc này lại lấy toàn bộ công sĩ trên Bảng đều là cử tử phương Nam, thật là làm cho Chu Nguyên Chương tức giận quá mức, tính toán của lão Chu toàn bộ đều bị một vô diện không của lão Lưu làm cho lộn xộn hết cả, lão Chu có thể không tức giận sao?

Không thể không nói, lão đại nhân Lưu Tam Ngô học vấn đúng là rất cao thâm, nhưng tầm nhìn chính trị lại quá nông cạn, người như lão tốt nhất là ở Hàn Lâm viện ngồi biên soạn sách học, nghiên cứu học vấn, lão Chu thật ra không nên đem lão ra làm quan chủ khảo. Như vậy chỉ làm bản thân thêm tức giận mà thôi.

Theo góc độ học thuật, Lưu Tam Ngô làm như vậy là đúng, theo như thành tích mà lấy thứ hạng là hợp lý.

Theo góc độ chính trị mà nói thì Chu Nguyên Chương cũng không có sai, thành tích là thứ yếu, quan trọng là nhân tâm, tâm lòng của sĩ tử.

Hai bên đều không có sai, Tiêu Phàm bắt đầu lo lắng, chính mình phải làm gì đây? Chuyện này thật đúng là khó giải quyết mà.

Nếu như Tiêu Phàm thật sự là ủng hộ của triều đình thì hẳn sẽ làm ra chuyện lương tâm mờ ám, chuyện này tốt nhất là làm theo như ý tứ kín đáo của Chu Nguyên Chương, đem Lưu Tam Ngô giam vào ngục trừng trị một trận, sau đó lại bắt các quan chủ khảo khác lại, sau khi nghiêm hình bức cung, cho dù hắn có là con thỏ cũng phải thành thành thật thật nhận mình chính là con hổ, sau đó cho bọn hắn cái tội danh : dư nghiệt Đảng Hồ Lam, cuối cùng đem toàn bộ công sĩ trên Bảng hủy bỏ, một lần nữa tuyển mười mấy cử tử phương Bắc cho lên làm tiến sĩ, chuyện này xem như là vẹn toàn.

Tiêu Phàm suy đi nghĩ lại, hẳn cho rằng Chu Nguyên Chương ra lệnh cho hắn xử vụ án này, rõ ràng là hy vọng hắn đem vụ án này xử lý sao cho tốt.

Đem vị Lưu Tam Ngô đức cao vọng trọng bác học uyên thâm này cùng với vài vị phó quan chủ khảo khác ra làm vật hi sinh, tùy tiện gán cho bọn họ một cái tội danh chém đầu, một lần nữa làm lại bảng sĩ tử, cuối cùng mọi người đều vui vẻ, Tiêu Phàm chắc chắn sẽ lập công được khen thưởng, cử tử môn phương Bắc nhất định sẽ biết ơn vị Cẩm Y Vệ thiết diện vô tư là hắn, văn võ cả triều đình tức giận nhưng không dám nói gì hắn. Hồng Vũ triều sẽ lại lần nữa khôi phục hòa hợp êm thắm...

Mình có thể làm như vậy sao?

Tiêu Phàm tự hỏi mình.

Tất nhiên là không thể! Nguyên nhân rất đơn giản, Lưu Tam Ngô không thể chết, hắn không có sai, một ông lão nghiêm túc với học vấn, cùng lắm là có chút làm cho người khác không thích mà thôi, nhưng không thể vì hắn nghiêm túc mà chết oan chết uổng được.

Tiêu Phàm không ngại làm gian thần, thế nhưng hắn lại không muốn làm một gian thần mất đi nhân tính; một người có thể vì danh lợi bản thân, quan chức, ích lợi mà giết người thỉnh công, Tiêu Phàm thật sự không làm được, kiếp trước hắn cướp bóc luôn giữa nguyên tắc lương thiện: "Cướp tiền không giết người", đi giết một người không có tội, thật xin lỗi, hắn còn chưa có ác đến mức đó, cho dù có là ý tứ của Chu Nguyên Chương cũng không làm được.

Trong lòng Tiêu Phàm bỗng nhiên nặng trĩu, nếu lúc này không làm theo ý tứ của Chu Nguyên Chương, bản thân mình sẽ có kết quả gì?

Mặc kệ có kết quả gì, hắn chỉ làm chuyện mà hắn cho là đúng.

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy vẻ kiên quyết.

Trở về nha môn Trần Phủ ty, Tiêu Phàm cho gọi hai gã Thiên Hộ là Tào Nghị và Trương Hòa đến, sau đó đem thánh chỉ của Chu Nguyên Chương nói cho bọn họ biết. Cũng để cho bọn họ lập tức phái đề kỵ đi khắp nơi điều tra phản ứng của dân gian đối với khoa thi, và xem xét tất cả quan chủ khảo có tình hướng thiên tư gian lận hay không, có hay không hành vi tham ô nhận hối lộ...

Hai người nghiêm nghị nhận lệnh. Cẩm Y Vệ sở trường nhất là điều tra truy tìm, tin chắc rằng rất nhanh sẽ có hồi báo. Trong lòng Tiêu Phàm biết rõ, trên thực tế khoa thi lần này thật sự minh bạch, chắc chắn sẽ không tra ra tội chứng phạm pháp vi kỷ nào, bất quá vẫn phải làm ra bộ dáng như vậy, dù biết rõ là không có kết quả, thế nhưng ít ra ở trong mắt Chu Nguyên Chương cũng có thể chứng minh mình là một người làm việc chăm chỉ.

Trong lòng Tiêu Phàm nặng trĩu. Hiện tại hắn rất phiền não, vụ án này nhìn như bình thường, nhưng ánh mắt âm độc lạnh như mũi dao của Chu Nguyên Chương không ngừng hiện ra trong đầu hắn.

Chu Nguyên Chương đang chờ đợi, đợi mình giờ cao đồ đao, làm theo ý chỉ của hắn, giết một nhóm người để dẹp yên chuyện này, lung lạc nhân tâm của cử tử phương Bắc.

Lưu Tam Ngô cũng chờ đợi, lão nhân tâm tư đơn thuần này cũng chờ kết quả điều tra của Cẩm Y vệ, chứng minh sự trong sạch của hắn, hi vọng Chu Nguyên Chương cho hắn một cái xét đoán công chính.

Thân là quan viên chủ sự vụ án, Tiêu Phàm nên làm như thế nào đây? Chuyện đã tới mức này, vụ án đã không còn giống như lúc đầu, đi sâu mà nói, đây là một lần va chạm giữa Hoàng đế và thần tử, là sự đối lập giữa chân lý cùng Đế vương thuật, là va chạm mâu thuẫn không thể tránh khỏi giữa học thuật cùng chính trị.

Nhìn giống như vụ án đơn giản, thật ra hung hiểm vô cùng, nếu Tiêu Phàm xử lý không thỏa đáng, lấy tính cách của Chu Nguyên Chương, chắc chắn sẽ giết chết Tiêu Phàm không chút do dự.

Tiêu Phàm là thần tử thân tín mà Chu Nguyên Chương lưu lại bên cạnh tôn nhi, lập trường của hắn vô cùng quan trọng, một thần tử thân tín thì việc đầu tiên phải làm là gì? Đó là phải quan sát ý nghĩ bề trên, phục tùng ý chỉ của đế vương, điều này là quan trọng nhất, nếu như Tiêu Phàm không làm được điều này, Chu Nguyên Chương chắc chắn sẽ không giữ tính mạng hắn lại, đối với Chu Nguyên Chương mà nói, giang sơn xã tắc của Đại Minh là quan trọng hơn tất cả, hắn sẽ không giữ bên người Chu Doãn Văn một thần tử thân tín dương phụng âm vi, (*dương phụng âm vi: bên ngoài thì phục tùng nhưng bên trong thì chống đối, bằng mặt không bằng lòng) đó là một tai họa.

Sự tình rất đơn giản, Tiêu Phàm có hai lựa chọn: mưu hại Lưu Tam Ngô, giết chết hắn, hợp với tâm ý của Chu Nguyên Chương, Tiêu Phàm chẳng những có thể bảo vệ tính mạng lại còn có thể lập được công. Còn cái lựa chọn khác chính là kiên trì với nguyên tắc của chính mình, không giết chết Lưu Tam Ngô, kể từ đó, Chu Nguyên Chương chắc chắn long nhan giận dữ, tính mạng của Tiêu Phàm khó có thể giữ được.

Tiêu Phàm gác tay lên trán suy tư, hắn đang tự hỏi có phương pháp xử lý vẹn toàn cả hai hay không, vừa có thể giữ lại mạng già của Lưu Tam Nguyên, vừa có thể giữ lại cái mạng nhỏ của mình...

Suy tư thật lâu, Tiêu Phàm thở dài ảm đạm, vào chốn quan trường giống như đặt mình vào chảo dầu địa ngục vậy, mỗi bước đi ẩn chứa sát khí hung hiểm, nào có chuyện vẹn toàn đôi bên dễ như vậy chứ?

Ngũ Phụng Lâu nằm ở phía trên Ngọ Môn truyền đến tiếng chuông du dương, từng chút từng chút chạm vào tâm tư Tiêu Phàm, khiến hắn toàn thân run rẩy không thôi. Lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn gặp phải một khảo nghiệm nhân sinh nghiêm trọng.

Buổi chiều, một gã hoạn quan vào nha môn Trấn Phủ ty tìm Tiêu Phàm, Chu Doãn Văn hẹn gặp hắn tại tân lâu.

Tiêu Phàm không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy rời đi.

Vội vàng dẫn theo vài tên Cẩm Y hiệu úy, hôm nay Tiêu Phàm ngồi ở vị trí thứ hai của Cẩm Y Vệ, quyền cao chức trọng, ra vào tuy không dám nói là tùy tùng như mây, nhưng chỉ ít cũng có tư cách mang theo vài tên thị vệ tùy thân.

Vội vã đi đến thành Tây, thần sắc Tiêu Phàm ngưng trọng nhìn vào tân lâu.

Hội tân lâu này là một tòa lầu vừa mới mở, lúc trước Chu Doãn Văn đã dẫn hắn tới một lần, Tiêu Phàm còn nhớ rõ cách bố trí bên trong cùng với phương pháp kinh doanh rất là quen thuộc của tòa lầu này, đem toàn bộ thủ đoạn của Giang phó Túy Tiên lầu của hắn trước đây áp dụng vào, vị chương quầy tân lâu này rập khuôn như thế, thật sự làm cho người khác phải nửa khóc nửa cười đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108-2: Thân hãm tử cục (2)

Vào Hội tân lâu, Tiêu Phàm lưu Cẩm Y hiệu úy lại canh giữ ở đại đường, tự mình lên nhả các lầu hai.

Thị vệ của Chu Doãn Văn đang canh giữ ở cầu thang lầu hai, thấy Tiêu Phàm đi đến, liền đem hắn dẫn tới cánh cửa một gian nhả các, vừa đẩy cửa ra, đã thấy Chu Doãn Văn đang ngồi quay lưng về phía cửa, đang ngắm nhìn say sưa phố xá sầm uất phồn hoa bên ngoài cửa sổ.

Nghe thấy tiếng động, Chu Doãn Văn quay đầu lại, nhìn Tiêu Phàm cười:

- Người đã đến rồi à? Ngồi đi.

Tiêu Phàm đánh giá từ trên xuống dưới nhả các một chút, ừm, cảm giác rất quen thuộc, ngay cả nhả các cũng bố trí y chang như Giang phó Tủy Tiên lâu, thật muốn biết chút ít về vị lão bản thần kỳ của tân lâu này, sau đó hỏi thử xem có phải hần có đầu mà không có óc hay không lại rập khuôn đến trình độ này. Đúng là không dễ dàng mà.

Giao tình hai bên không cần phải giả bộ những lời hàn huyên khách sáo, ngay sau khi Tiêu Phàm ngồi xuống, Chu Doãn Văn nói ngay vào điểm chính:

- Vụ án Khoa thi Đình Sứ, Hoàng tổ phụ giao cho người điều tra và giải quyết, người định làm như thế nào?

Tiêu Phàm bung chén rượu trên bàn uống một phát sạch bách, sau đó mặt mày ừ rừ nói:

- Theo như ta nghĩ thì đầu tiên đem lão gia hỏa Lưu Ngô Tam bắt nhốt vào ngục, còn có đám phó quan chủ khảo nhằm chán kia nữa, cũng cho hết vào ngục cả, sau đó nghiêm hình tra tấn bức cung, để cho bọn họ thừa nhận đã ăn bao nhiêu tiền hối lộ của cử tử, cuối cùng cho bọn họ cái tội tham ô hối lộ, toàn bộ chém đầu tru tộc, đem bảng danh sách công sĩ lúc đầu toàn bộ bỏ đi, ừm, đại công cáo thành!

Chu Doãn Văn thở ra một hơi dài, trợn mắt nhìn vào hần:

- Người... Người... Người..., người có thể làm như thế sao? Sao người lại đi mưu hại đồng liêu? Đây là chuyện thương thiên hại lý đó!

Tiêu Phàm chậm rãi ăn, nhai hai ba cái, sau đó đưa mắt nhìn về mặt oán giận của Chu Doãn Văn, nghiêm trang chỉ vào mũi mình nói:

- Điện hạ, người nhìn xem, cẩn thận nhìn một chút...

- Nhìn cái gì?

Chu Doãn Văn liếc mắt tức giận.

- Người nhìn khuôn mặt anh tuấn của ta thật kỹ vào.

- Như thế nào?

- Người không có phát hiện khuôn mặt anh tuấn của ta đang bị việc phá vụ án này làm cho buồn đến độ méo mó sao?

Tiêu Phàm thờ dài, tiếp tục nâng chén rượu lên giải sầu, nói:

- Nếu ta làm đúng như vừa mới nói, còn có thể buồn rầu như hiện tại hay không?

Chu Doãn Văn lập tức chuyển giận thành vui:

- Ta đã biết người không phải là loại người tâm địa độc ác mà, nhân huynh không thể nào làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, đôi mắt của ta không có nhìn lầm người.

Tiêu Phàm buồn bã ừ rừ nói:

- Người khen ta một câu liền có thể phui mống rồi đi, chuyện khác cũng không cần quan tâm đến, còn ta phải làm sao bây giờ? Bệ hạ muốn ta xử lý vụ án này, ý nghĩa trong đó người vẫn chưa hiểu sao?

Chu Doãn Văn ngẫm nghĩ, không rõ ràng lắm:

- Biện pháp xử lý mà người vừa mới nói tôi, chẳng lẽ chính là ý của Hoàng tổ phụ?

Đầu Tiêu Phàm khe khẽ gật, im lặng không nói.

Khuôn mặt tuấn tú của Chu Doãn Văn lập tức trở nên đỏ hồng, toàn thân run nhè nhẹ, đứng dậy oán giận nói liên tục:

- Tại sao? Tại sao Hoàng tổ phụ lại làm như vậy? Giang sơn Đại Minh to lớn như thế, hằng ngày có bao nhiêu việc xảy ra! Chẳng lẽ cứ mỗi một việc phát sinh lại muốn giết nhiều người như thế sao? Điều này là do Quân vương tạo nên sao? Ta đập trên máu tươi để leo lên vị trí Đế vương, làm Hoàng đế như vậy thì làm sao ta vui vẻ cho được?

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

- Tại vì Bệ hạ muốn đem giang sơn vững chắc giao cho người, tại vì Bệ hạ phải giết chết nhóm người này thì mới có thể bình ổn sự tức giận của đám cử tử phương Bắc, mới có thể thu phục tâm tư của sĩ tử thiên hạ, bởi vì Hoàng tổ phụ yêu thương người, muốn cho người vô sầu vô ưu khi lên làm Hoàng đế, vì mục đích này cho dù có giết nhiều người hơn nữa cũng đáng giá.

Chu Doãn Văn nghe vậy lập tức cả người run lên như vừa mới bị người ta hung hăng đập cho một gậy, vẻ mặt oán giận bỗng nhiên trở nên buồn bã.

- Luru Tam Ngô, Luru lão tiên sinh... chẳng lẽ không thể không chết sao?

Chu Doãn Văn toàn thân vô lực nói, giọng nói vô cùng khàn khàn.

Tiêu Phàm gật đầu đáp:

- Luru đại nhân mà chết, quả thật là biện pháp tốt nhất để giải quyết chuyện này, tất cả đều vui vẻ.

Chu Doãn Văn chậm rãi lắc đầu, đôi mắt hấn đỏ bừng, nghiêng răng nói:

- Luru lão tiên sinh không thể chết được, lão đối với ta có ân, ta lên làm Thái tôn tất cả là nhờ một câu nói của lão, ân này chưa báo, lão sao có thể chết được.

- Lão đã nói câu gì?

Chu Doãn Văn hít sâu một hơi rồi nói:

- Năm đó cha của ta thái tử Ý Văn mất sớm, rất nhiều quần thần ở trước cửa khóc lóc đau thương, Hoàng tử phụ trong lúc đau buồn đã triệu quần thần hỏi về chuyện lập thái tử mới, Luru Tam Ngô đã bước ra trước góp lời rằng: "Theo lễ nghi, kế thừa chính là hậu duệ của thái tử." Vì vậy mà Hoàng tử phụ nghe theo lời lão, lập ta làm Hoàng thái tôn..."

Tiêu Phàm giật mình gật đầu, khó trách Chu Doãn Văn lại coi trọng vụ án khoa thi hội Đình Sừu này như vậy, vài ngày trước Cẩm Y vệ giết vài chục tên đại thần cũng không thấy Chu Doãn Văn kích động như vậy, thì ra lúc trước hấn cùng với Luru Tam Ngô có quan hệ sâu xa như vậy.

Tiêu Phàm thờ dài, tình huống càng ngày càng phức tạp rồi, nếu Luru Tam Ngô không chết thì người chết chắc chắn là hấn cùng với đám Cẩm Y Vệ rồi...

Hai hốc mắt Chu Doãn Văn chứa đầy nước mắt, cặp mắt đỏ bừng nhìn qua Tiêu Phàm nói:

- Tiêu Thị Độc, Luru lão tiên sinh không thể chết được, ngươi nhất định phải nghĩ ra biện pháp cứu lão, lão có ân với ta, ta không thể không báo đáp...

Tiêu Phàm rầu rĩ gật đầu, nói:

- Ta sẽ suy nghĩ biện pháp...

- Tiêu Thị Độc...

- Sao?

- Ngươi cũng nên cẩn thận, vụ án này rất hung hiểm, trong lòng ta biết rất rõ, nếu như ngươi làm trái ý tứ của Hoàng tử phụ thì tính mạng của ngươi...

Ánh mắt Chu Doãn Văn tràn đầy lo lắng.

Trong lòng Tiêu Phàm âm áp một hồi, nghe như thế nở nụ cười thoải mái, không nói đến thân phận của Chu Doãn Văn, người bạn này hấn kết giao không có sai lầm.

Chu Doãn Văn cắn chặt răng nói:

- Nếu như Hoàng tử phụ muốn giết ngươi, dù cho ta có mất mạng cũng sẽ giúp đỡ ngươi.

Tiêu Phàm cười nói:

- Điện hạ yên tâm, ta sẽ nghĩ ra một phương pháp xử lý vẹn toàn đôi bên, tóm lại để cho tất cả mọi người đều thỏa mãn là được.

Chu Doãn Văn chán nản nói:

- Trên đời này có nhiều chuyện có thể vẹn toàn đôi bên sao?

- Nếu như rơi vào tuyệt cảnh, cùng lắm là ta bỏ trốn, đến lúc đó Điện hạ giúp ta chạy trốn, ta định đi đến Oa quốc ở phía Đông xem thử, nghe nói dân phong ở chỗ đó cởi mở, ban ngày ban mặt trai gái cùng trần truồng ngâm mình tắm chung một cái hồ, trong lòng thần vô cùng muốn đến...

- Tiêu Thị Độc.

- Sao?

- Hai ta cùng chạy trốn nha.

...

Đi ra khỏi Hội tân lâu, Tiêu Phàm quay đầu lại nhìn nhìn, trong lòng chứa vài phần nghi hoặc, một cổ cảm giác quen thuộc bao phủ trong lòng.

Trong đầu lặng lẽ xuất hiện một suy đoán: Hội Tân lâu này bất luận bố trí nội đường hay là phương pháp kinh doanh đều vô cùng giống y chẳng Giang phố Túy Tiên lâu, nghe nói từ lâu này vừa mới mở, chẳng lẽ có liên quan với Giang phố Trần gia?

Nghĩ đến Trần gia, hai khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn khác nhau của Trần Oanh Nhi và Bảo Cẩm cùng hiện ra trong đầu của hắn.

Là đúng hay là sai? Ân oán với Trần gia, rõ ràng ngay trước mặt lại dường như đã cách vài thế kỷ, mơ hồ không nhớ rõ.

Tiêu Phàm cười nhạt một tiếng, sao sáng hôm trước gió lồng không, thị phi ân oán tựa như mây khói đã bay, đúng hay sai đều để cho thế nhân xem xét, có liên quan gì tới chính mình đâu?

Dùng sức lắc lắc đầu, đem ánh mắt oán độc đáng sợ của Trần Oanh Nhi xua ra khỏi đầu, Tiêu Phàm hít vào một hơi thật sâu, cùng vài tên thuộc hạ rời khỏi Hội Tân lâu.

Đi ngang nha môn Lễ bộ, Tiêu Phàm trông thấy mười mấy tên cử tử đang vây quanh cửa ra vào của nha môn, bọn chúng giơ cao hai tay kích động tình thần quần chúng, không biết họ đang nói cái gì mà tâm tình những người xung quanh có vẻ rất kích động.

Tiêu Phàm xa xa nhìn sang, vẻ mặt lập tức trở nên nguội lạnh.

Hắn đối với hành vi này của cử tử môn rất là phản cảm, triều đình quan tâm đến cảm xúc của cử tử phương Bắc là ân huệ của triều đình, dù sao phương Bắc liên tục gặp chiến loạn, cử tử dốc lòng học hành cũng không dễ, trình độ có thể kém hơn so với cử tử phương Nam là điều có thể bỏ qua, nhưng bọn họ cũng không thể đem cái yếu kém này làm có uy hiếp triều đình, tài nghệ đã không bằng người khác lại còn ăm ỉ như thế, giống như bọn họ là người chiếm phần lớn đạo lý vậy, điều này làm cho người khác cảm thấy khó chịu.

Tiêu Phàm nhíu mày, nhìn một tên Cẩm Y hiệu úy ở bên cạnh lạnh giọng sai bảo:

- Đi, gọi thư lại Nha môn chúng ta lại viết một tờ báo cáo dán ở cửa ra vào của Nha môn, viết rằng Bệ hạ đã ra lệnh cho Cẩm Y Vệ tra rõ vụ án này, trước khi chưa có kết quả, cử tử các nơi phải giữ yên bốn phận, tinh tâm chờ đợi kết quả, nếu như kẻ nào kiêu căng gây sự thì Cẩm Y vệ sẽ truy bắt bỏ tù để hỏi tội.

- Dạ.

Hiệu Úy nhận lệnh, vội vã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108-3: Thân hãm tử cục (3)

Hai ngày sau, vụ án khoa thi Đình Sứ giống như Tiêu Phàm đã đoán vẫn chưa có tiến triển nào, mật thám Cẩm Y Vệ đã phái ra một lượng lớn, dường như giăng lưới khắp Kinh sư để điều tra manh mối, vô luận là tin đồn nhân gian hay là đàm luận của cử tử môn, hoặc là phủ trạch của tất cả quan chủ khảo, nhưng đều không thu hoạch được gì.

Sự tình đến tận đây đã có thể kết luận được rồi, khoa cử lần này quả thật thanh bạch đúng như lời Lưu Tam Ngô nói, tuyệt đối không có quan chủ khảo nào thiên tư gian lận, chưa nói đến việc Lưu Tam Ngô dựa theo ưu khuyết văn chương tuyển chọn cống sĩ là đúng hay sai, chỉ riêng hành vi cá nhân của các quan chủ khảo thì Cẩm Y Vệ cũng không tìm ra nửa điểm sai phạm nào.

Xem qua tất cả tin tức mà mật thám Cẩm Y Vệ đưa lên, Tiêu Phàm vừa có chút vui mừng lại vừa có chút thất vọng, trong lòng ngũ vị tạp trần.[Ngũ vị tạp trần: Ngũ vị, năm vị (chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn); ý nói nhiều cảm xúc lẫn lộn khó tả.]

Nếu như đám quan chủ khảo thật sự phạm phải sai lầm nào đó, đến lúc đó tiêu Phàm đem danh sách cùng chứng cứ phạm tội báo lên Chu Nguyên Chương, đáng chém đầu thì chém, có liên lụy thì liên lụy, Tiêu Phàm cũng sẽ không có cảm giác có tội, dù sao thì chứng cứ cũng như núi.

Đáng tiếc chính là, quan chủ khảo không có phạm sai lầm nào, lần này thì tới lượt Tiêu Phàm gặp phiền toái, làm sao bây giờ? Bất vài người đến tra tấn một phen, miễn cưỡng gán cho hắn một cái tội danh, sau đó báo kết quả lên Chu Nguyên Chương?

Lương tâm Tiêu Phàm cắn khoắn, hắn cũng không có ý muốn hại người, che dấu lương tâm làm như vậy, Chu Doãn Văn chắc chắn sẽ không tha thứ cho hắn.

Sự việc dường như đã đi vào một tử cục không thể nào giải được. Hoặc là Lưu Tam Ngô chết, hoặc là Chu Nguyên Chương giết chết Tiêu Phàm, ngoài

ra không còn cách nào khác.

Tiêu Phàm đưa tay lên trán, cau mày thật chặt, thở dài thật dài.

Làm sao bây giờ?

Đang lúc buồn rầu thì một người lại mang không khí ngột ngạt đến.

Một gã thái giám đi vào nha môn Trần Phủ ty truyền khẩu dụ của Chu Nguyên Chương, triệu Tiêu Phàm vào Vũ Anh điện yết kiến.

Toàn thân Tiêu Phàm run lên, một cỗ sợ hãi thật sâu quanh quẩn trong lòng.

Không dám chậm trễ, Tiêu Phàm hít vào một hơi thật sâu, vội đi theo thái giám vào cung.

Ngày trước hay ra vào Hoàng cung, thế nhưng hôm nay nó ở trong mắt Tiêu Phàm lại giống như một loại quỷ vực địa ngục dữ tợn và đáng sợ.

Quả đúng theo lời đồn quan trường triều đình vô cùng hung hiểm, từng bước đều là sát khí! Vụ án thi hội này, mình có thể thuận lợi vượt qua không?

Bên trong Vũ Anh điện, Chu Nguyên Chương đang cau mày, hần cảm trên tay vài bài thi hội đã được chọn của đám cử tử lần này, đang so sánh giữa cử tử phương Nam với phương Bắc.

Thấy Tiêu Phàm đi đến, Chu Nguyên Chương cũng không có ngẩng đầu lên, hờ hững hỏi:

- Tiêu Phàm, kết quả vụ án khoa thi hội như thế nào rồi?

Tâm thần Tiêu Phàm chấn động, toàn thân bất giác run rẩy, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt.

- Bệ hạ, thần đang toàn lực truy tìm.

Tiêu Phàm quỳ xuống, trên trán mồ hôi lạnh tuôn ra.

Chu Nguyên Chương quét mắt nhìn hần một cái, ánh mắt lại nhìn vào bài thi trong tay.

Trong Noãn các, hai quân thần trầm mặc thật lâu không nói gì, Tiêu Phàm có cảm giác khó thở mãnh liệt giống như đang có một đôi tay to lớn đang gắt gao bóp chặt cổ hần.

Trên trán Tiêu Phàm từng giọt từng giọt mồ hôi rơi xuống trên mặt thảm đỏ hồng, hần không dám nhúc nhích dù chỉ một chút cũng không dám đưa tay lau mồ hôi.

Thật lâu sau, Chu Nguyên Chương cuối cùng cũng phá vỡ không khí trầm mặc, thở dài một tiếng rồi nói:

- Tiêu Phàm, thế gian thật có biện pháp song toàn hay sao? Ngươi không muốn phụ Trẫm lại còn muốn bảo vệ chu toàn cho Lưu Tam Ngô, chuyện dễ làm thế nào?

Sắc mặt Tiêu Phàm càng trở nên tái nhợt, toàn thân run rẩy một trận, vội vàng quỳ xuống dập đầu nói:

- Thần tội đáng chết vạn lần!

- Lòng dạ của cử tử phương Bắc, Trẫm còn phải thu lấy! Tiêu Phàm, nếu vụ án này ngươi không thể phá được, trẫm sẽ đổi lại người khác.

Chu Nguyên Chương bình tĩnh nói.

Nghe thế, gánh nặng trong lòng Tiêu Phàm liền được trút bỏ, đôi người khác phá án là tốt nhất, mình cũng không cần phải ở hai bên khó xử, nịnh nọt.

Tiêu Phàm mừng rỡ ngẩng đầu, nhìn về phía Chu Nguyên Chương, vừa nhìn xong hần không khỏi hoảng sợ đến mức hồn bay phách tán.

Chỉ thấy Chu Nguyên Chương đang lặng im ngồi phía sau long án nhìn hần, trong ánh mắt lộ ra vô tận sát khí sắc bén!

Tiêu Phàm thiếu chút nữa ngã quỵ, ở sâu trong mắt Chu Nguyên Chương, hần cảm nhận thật sâu ý chí kiên quyết của Chu Nguyên Chương, vụ án khoa thi Đình Sứ, tranh chấp giữa Nam Bắc, chuyện này phải theo đúng như ý chí của Chu Nguyên Chương mà làm, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ đến việc làm trái với ý chí của hần, bởi vì hần là Hoàng đế Hồng Vũ - người khai quốc Đại Minh, thiên hạ này là do hần định đoạt.

Nếu như Tiêu Phàm ngươi không thể ra tay nhẫn tâm, Trẫm sẽ giết ngươi!

Tiêu Phàm cảm nhận được một trận tuyệt vọng, cho đến hôm nay hần mới cảm nhận được cái chân lý đế vương vô tình, tử cục, cuối cùng là tử cục,

chẳng lẽ phải dựa vào cái chết của Lưu Tam Ngô để đổi lại mạng sống của chính mình sao?

Chu Nguyên Chương trầm mặc một lúc, sau đó mới hờ hững nói:

- Ý của Trẫm, người đã hiểu chưa?

Tuy rằng từ đầu đến đuôi Chu Nguyên Chương không có nói rõ ràng, nhưng Tiêu Phàm là người trong cuộc, có thể không hiểu sao?

- Thần đã rõ.

Chu Nguyên Chương thờ dài nói:

- Trẫm không phải là muốn giết người như vậy, Lưu Tam Ngô tuổi đã gần tám mươi, có nhiều công lao đối với xã tắc Đại Minh, Trẫm thật không đành lòng giết đi, như vậy đi, nếu người có thể khuyên được Lưu Tam Ngô thay đổi chủ ý, đem bảng danh sách công sĩ một lần nữa thay đổi, làm bình ổn sự tức giận của các cử tử phương Bắc, chuyện này Trẫm sẽ bỏ qua, bằng không Lưu Tam Ngô mà không chết thì người sẽ chết!

Tiêu Phàm tuyệt vọng quỳ ngay tại chỗ dập đầu nói:

- Thần lĩnh chỉ.

Ánh mắt Chu Nguyên Chương nhìn lại vào bài thi, hờ hững nói:

- Trong vòng ba ngày, Trẫm muốn thấy kết quả, người lui đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109-1: Các phương phản ứng (1)

Hai ngày sau, vụ án khoa thi Đình Sứ giống như Tiêu Phàm đã đoán vẫn chưa có tiến triển nào, mật thám Cẩm Y Vệ đã phái ra một lượng lớn, dường như giăng lưới khắp Kinh sư để điều tra manh mối, vô luận là tin đồn nhân gian hay là đàm luận của cử tử môn, hoặc là phủ trách của tất cả quan chủ khảo, nhưng đều không thu hoạch được gì.

Sự tình đến tận đây đã có thể kết luận được rồi, khoa cử lần này quả thật thanh bạch đúng như lời Lưu Tam Ngô nói, tuyệt đối không có quan chủ khảo nào thiên tư gian lận, chưa nói đến việc Lưu Tam Ngô dựa theo ưu khuyết văn chương tuyển chọn công sĩ là đúng hay sai, chỉ riêng hành vi cá nhân của các quan chủ khảo thì Cẩm Y Vệ cũng không tìm ra nửa điểm sai phạm nào.

Xem qua tất cả tin tức mà mật thám Cẩm Y Vệ đưa lên, Tiêu Phàm vừa có chút vui mừng lại vừa có chút thất vọng, trong lòng ngũ vị tạp trần. [Ngũ vị tạp trần: Ngũ vị, năm vị (chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn); ý nói nhiều cảm xúc lẫn lộn khó tả.]

Nếu như đám quan chủ khảo thật sự phạm phải sai lầm nào đó, đến lúc đó tiêu Phàm đem danh sách cùng chứng cứ phạm tội báo lên Chu Nguyên Chương, đáng chém đầu thì chém, có liên lụy thì liên lụy, Tiêu Phàm cũng sẽ không có cảm giác có tội, dù sao thì chứng cứ cũng như núi.

Đáng tiếc chính là, quan chủ khảo không có phạm sai lầm nào, lần này thì tới lượt Tiêu Phàm gặp phiền toái, làm sao bây giờ? Bất vài người đến tra tấn một phen, miễn cưỡng gán cho hắn một cái tội danh, sau đó báo kết quả lên Chu Nguyên Chương?

Lương tâm Tiêu Phàm bắn khoăn, hắn cũng không có ý muốn hại người, che dấu lương tâm làm như vậy, Chu Doãn Văn chắc chắn sẽ không tha thứ cho hắn.

Sự việc dường như đã đi vào một tử cục không thể nào giải được. Hoặc là Lưu Tam Ngô chết, hoặc là Chu Nguyên Chương giết chết Tiêu Phàm, ngoài ra không còn cách nào khác.

Tiêu Phàm đưa tay lên trán, cau mày thật chặt, thờ dài thật dài.

Làm sao bây giờ?

Đang lúc buồn rầu thì một người lại mang không khí ngọt ngào đến.

Một gã thái giám đi vào nha môn Trần Phủ ty truyền khẩu dụ của Chu Nguyên Chương, triệu Tiêu Phàm vào Vũ Anh điện yết kiến.

Toàn thân Tiêu Phàm run lên, một cỗ sợ hãi thật sâu quanh quẩn trong lòng.

Không dám chậm trễ, Tiêu Phàm hít vào một hơi thật sâu, vội đi theo thái giám vào cung

Ngày trước hay ra vào Hoàng cung, thế nhưng hôm nay nó ở trong mắt Tiêu Phàm lại giống như một loại quỷ vực địa ngục dữ tợn và đáng sợ.

Quả đúng theo lời đồn quan trường triều đình vô cùng hung hiểm, từng bước đều là sát khí! Vụ án thi hội này, mình có thể thuận lợi vượt qua không?

Bên trong Vũ Anh điện, Chu Nguyên Chương đang cau mày, hần cảm trên tay vài bài thi hội đã được chọn của đám cử tử lần này, đang so sánh giữa cử tử phương Nam với phương Bắc.

Thấy Tiêu Phàm đi đến, Chu Nguyên Chương cũng không có ngẩng đầu lên, hờ hững hỏi:

- Tiêu Phàm, kết quả vụ án khoa thi hội như thế nào rồi?

Tâm thần Tiêu Phàm chấn động, toàn thân bất giác run rẩy, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt.

- Bệ hạ, thần đang toàn lực truy tìm.

Tiêu Phàm quỳ xuống, trên trán mồ hôi lạnh tuôn ra.

Chu Nguyên Chương quét mắt nhìn hần một cái, ánh mắt lại nhìn vào bài thi trong tay.

Trong>Noãn các, hai quân thần trầm mặc thật lâu không nói gì, Tiêu Phàm có cảm giác khó thở mãnh liệt giống như đang có một đôi tay to lớn đang gắt gao bóp chặt cổ hần.

Trên trán Tiêu Phàm từng giọt từng giọt mồ hôi rơi xuống trên mặt thảm đỏ hồng, hần không dám nhúc nhích dù chỉ một chút cũng không dám đưa tay lau mồ hôi.

Thật lâu sau, Chu Nguyên Chương cuối cùng cũng phá vỡ không khí trầm mặc, thở dài một tiếng rồi nói:

- Tiêu Phàm, thế gian thật có biện pháp song toàn hay sao? Người không muốn phụ Trẫm lại còn muốn bảo vệ chu toàn cho Lưu Tam Ngô, chuyện dễ làm thế nào?

Sắc mặt Tiêu Phàm càng trở nên tái nhợt, toàn thân run rẩy một trận, vội vàng quỳ xuống dập đầu nói:

- Thần tội đáng chết vạn lần!

- Lòng dạ của cử tử phương Bắc, Trẫm còn phải thu lấy! Tiêu Phàm, nếu vụ án này người không thể phá được, trẫm sẽ đổi lại người khác.

Chu Nguyên Chương bình tĩnh nói.

Nghe thế, gánh nặng trong lòng Tiêu Phàm liền được trút bỏ, đổi người khác phá án là tốt nhất, mình cũng không cần phải ở hai bên khó xử, nín nộ.

Tiêu Phàm mừng rỡ ngẩng đầu, nhìn về phía Chu Nguyên Chương, vừa nhìn xong hần không khỏi hoảng sợ đến mức hồn bay phách tán.

Chỉ thấy Chu Nguyên Chương đang lặng im ngồi phía sau long án nhìn hần, trong ánh mắt lộ ra vô tận sát khí sắc bén!

Tiêu Phàm thiếu chút nữa ngã quỵ, ở sâu trong mắt Chu Nguyên Chương, hần cảm nhận thật sâu ý chí kiên quyết của Chu Nguyên Chương, vụ án khoa thi Đình Sứ, tranh chấp giữa Nam Bắc, chuyện này phải theo đúng như ý chí của Chu Nguyên Chương mà làm, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ đến việc làm trái với ý chí của hần, bởi vì hần là Hoàng đế Hồng Vũ - người khai quốc Đại Minh, thiên hạ này là do hần định đoạt.

Nếu như Tiêu Phàm người không thể ra tay nhẫn tâm, Trẫm sẽ giết người!

Tiêu Phàm cảm nhận được một trận tuyệt vọng, cho đến hôm nay hần mới cảm nhận được cái chân lý để vương vô tình, tử cục, cuối cùng là tử cục, chẳng lẽ phải dựa vào cái chết của Lưu Tam Ngô để đổi lại mạng sống của chính mình sao?

Chu Nguyên Chương trầm mặc một lúc, sau đó mới hờ hững nói:

- Ý của Trẫm, người đã hiểu chưa?

Tuy rằng từ đầu đến đuôi Chu Nguyên Chương không có nói rõ ràng, nhưng Tiêu Phàm là người trong cuộc, có thể không hiểu sao?

- Thần đã rõ.

Chu Nguyên Chương thở dài nói:

- Trẫm không phải là muốn giết người như vậy, Lưu Tam Ngô tuổi đã gần tám mươi, có nhiều công lao đối với xã tắc Đại Minh, Trẫm thật không đành

lòng giết đi, như vậy đi, nếu ngươi có thể khuyên được Lưu Tam Ngô thay đổi chủ ý, đem bảng danh sách công sĩ một lần nữa thay đổi, làm bình ổn sự tức giận của các cử tử phương Bắc, chuyện này Trầm sẽ bỏ qua, bằng không Lưu Tam Ngô mà không chết thì ngươi sẽ chết!

Tiêu Phàm tuyệt vọng quỳ ngay tại chỗ dập đầu nói:

- Thần lĩnh chỉ.

Ánh mắt Chu Nguyên Chương nhìn lại vào bài thi, hờ hững nói:

- Trong vòng ba ngày, Trầm muốn thấy kết quả, ngươi lui đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109-2: Các phương phản ứng (2)

Trần Oanh Nhi nghe xong, thân thể mềm mại không tự giác run rẩy vài cái. Khuôn mặt xinh đẹp lại biến trắng, lập tức lại khôi phục hồng nhuận.

Ta nên cao hứng, không phải sao? Tiêu Phàm hôm nay tiến thối không đường, không ai cứu được hắn, ta sắp trả thù thành công. Tiêu Phàm, ngươi thân hãm tuyệt cảnh, đều là tự tìm! Lúc trước ngươi nếu cùng ta thành thân, chúng ta an phận chết già tại Giang Phổ thì sao gặp họa hôm nay? Tiêu Phàm, ngươi đáng đời! Đáng đời!

Trần Oanh Nhi nhắm mắt lại, lệnh cho bản thân cao hứng. Tiêu Phàm đại họa lâm đầu, chẳng phải là kết quả mình mong chờ đó sao? Ta nên cao hứng.

Đôi mắt đẹp nhắm lại, hai giọt nước mắt trong suốt vô thức chảy xuống khuôn mặt.

- Oanh nhi, sao ngươi cũng khóc?

- Ta, ta thấy ngươi khóc nên trong lòng cũng khó chịu.

Trần Oanh Nhi cuống quýt xoa xoa nước mắt trên mặt.

Giang Đô quận chúa hồn nhiên không thấy ánh mắt bối rối của Trần Oanh Nhi, buồn bã nói:

- Hắn là vị quan tốt có lương tâm, Doãn Văn nói với ta nếu hắn tàn nhẫn quyết tâm bắt Lưu Tam Ngô vẫn tội thì mọi chuyện sẽ được giải quyết nhưng hắn lại không muốn làm sát kẻ vô tội, lương tri của hắn bức hắn đến tuyệt cảnh. Oanh nhi, chúng ta có thể giúp gì hắn không? Giúp hắn, cứu hắn, ta không muốn thấy hắn vì lương tri mà chết oan uổng.

Quận chúa đưa ánh mắt mong chờ nhìn về phía Trần Oanh Nhi, thật là động lòng người.

Trần Oanh Nhi nghe vậy tức khắc giật mình, hắn vì không muốn làm sát kẻ vô tội mà tự nhập tuyệt cảnh sao? Tiêu Phàm, sao ngươi ngốc như vậy? Lúc trước sự tàn nhẫn khi vứt bỏ ta đâu rồi? Lưu Tam Ngô vô tội, ta Trần Oanh Nhi thì có lỗi sao?

Yêu cùng hận, ân cùng oán, trong lòng nàng cứ quẩn đi quẩn lại thành một vòng luẩn quẩn.

- Oanh nhi!

Giang Đô quận chúa kia nhu nhược đáng thương cầu xin cắt ngang Trần Oanh Nhi đang ưu tư.

Trần Oanh Nhi nhìn vào cặp mắt xinh đẹp kia, nội tâm mềm nhũn, khề thờ dài.

- Lưu Tam Ngô cùng hoàng bang trong tay hắn là mấu chốt.

Trần Oanh Nhi nhất chân kiến huyết nói ra bản chất sự việc.

Nói xong lúc sau, Trần Oanh Nhi vừa thăm hỏi hận, lại cảm thoải mái.

Giang Đô quận chúa nghe vậy đôi mắt xinh đẹp sáng ngời, hồn nhiên không thấy ánh mắt đang Trần Oanh Nhi đầy mâu thuẫn.

Một ngày qua đi, sóng ngầm kinh sư cuộn trào, vô số ánh mắt nhìn vào Tiêu Phàm cùng Lưu Tam Ngô, mỗi người đều biết rằng, một hồi bão táp sắp xảy ra, mà Tiêu Phàm cùng Lưu Tam Ngô là trung tâm cơn bão.

Tiêu Phàm dám hạ sát thủ với Lưu Tam Ngô sao? Nếu hắn không hạ thủ được, bệ hạ tất trị tội hắn, Tiêu Phàm lựa chọn như thế nào?

Vô số cách nghĩ, vô số vẻ mặt, có bằng quan, có vui sướng khi người khác gặp họa, có nước mắt thắm rơi.

Trưa ngày hôm sau, hoàng thái tôn Chu Doãn Văn tiến cung yết kiến Chu Nguyên Chương, hướng hoàng tử phụ cầu tình, thỉnh cầu đặc xá Lưu Tam Ngô, hạ thánh chỉ cường chế sửa hoàng băng, bỏ qua Đinh Sửu khoa án, Chu Nguyên Chương không đồng ý, bảo tri ý kiến chủ khảo quan Lưu Tam Ngô tự mình sửa hoàng băng, nếu không liền nghiêm trị.

Chu Doãn Văn quỳ xin đổi người phá án, Chu Nguyên Chương vẫn không đồng ý.

Chu Doãn Văn bất đắc dĩ, vì thế đến quý phủ Lưu Tam Ngô quý phủ, lấy thân phận thái tôn cầu Lưu Tam Ngô sửa hoàng băng cũng bị cự tuyệt.

Tào Nghị điều động Cẩm Y Vệ bắt toàn bộ năm mươi hai công sĩ có tên trên hoàng băng, không tiếc đại giới yêu cầu trong vòng hai ngày phải bức công sĩ khai đã dút lốt chủ khảo thế nào, ý đồ vẫn hỏi bại cục cứu mạng Tiêu Phàm.

Cùng lúc đó, Hoàng Quan đi khắp kinh thành vận động các thượng thư, thị lang. Một tràng âm mưu nhắm vào Tiêu Phàm hình thành.

Mây đen u ám bao phủ kinh thành.

Bất tri bất giác, ngày hôm sau cũng trôi qua, kỳ hạn Chu Nguyên Chương cho Tiêu Phàm chỉ còn một ngày.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Tào Nghị, Viên Trung cùng Cẩm Y Vệ thiên hộ, bách hộ đăng môn cầu kiến Tiêu Phàm, tính khuyên hấn bảo toàn tính mạng. Bất Lưu Tam Ngô để báo cáo kết quả với Chu Nguyên Chương bất quá tất cả bị Tiêu Phàm cự tuyệt từ cửa.

Chu Doãn Văn ở đông cung gấp gấp, lại tiến cung cầu tình lại bị cự tuyệt. Chu Nguyên Chương tựa hồ quyết tâm, nhất định phải giết Tiêu Phàm hoặc Lưu Tam Ngô.

Mặt trời lặn, trong cung một vị hoạn quan đi ra tiến vào phủ Tiêu Phàm, đọc khẩu dụ của Chu Nguyên Chương, khẩu dụ rất đơn giản, không có mệnh lệnh cũng không có trách cứ, chỉ có một câu: "Hai ngày đã qua, Tiêu ái khanh đi con đường nào?".

Khi mọi người lo lắng suông, dưới ánh mắt của vô số người đồng chí Tiêu Phàm của chúng ta rốt cục có động tác.

Hoạn quan truyền khẩu dụ vừa rồi đi, Tiêu Phàm lập tức rời phủ, một mình đi thẳng đến phủ Lưu Tam Ngô.

Dọc theo đường đi Tiêu Phàm lộ khí trùng quan, Lưu Tam Ngô quá phận quá mực, nhiều nhân mạng như vậy liên qua đến chỉ mỗi ý niệm của hắn, chẳng lẽ sửa tên mấy công sĩ khó như vậy sao? Đây chính là trên trăm mạng người a! Người muốn duy trì khí tiết văn nhân sao còn để liên lụy đến ta? Ngày mai đã phải thượng triều diện thánh, mạng nhỏ của mình ngày càng nguy, chộc ta nóng lên ta bắt người vào ngục xem, giết người thì khi nào cũng tốt hơn bị giết.

Kinh sư thành nam phủ Lưu Tam Ngô.

Cửa phủ đóng chặt, trước cửa vắng vẻ chỉ có một cỗ xe ngựa xa hoa lẳng lẳng đứng đó, bên cạnh là mấy thị nữ cung trang cùng vài tên cẩm y vệ. Cảnh vật đối lập thường ngày, các đại thần thường xuyên lui tới như biến mất sau một đêm.

Tiêu Phàm đến cửa phủ, chỉ liếc qua chiếc xe ngựa xa hoa một vòng rồi thôi.

Thấy cánh cửa đóng chặt, Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, sau đó ngưng thần đề khí, một cước hung hăng đạp vào đại môn Lưu phủ, bên trong không có khóa nên Tiêu Phàm dễ dàng đạp cửa mở ra. Dưới ánh mắt kinh ngạc của hạ nhân đồng chí Tiêu Phàm của chúng ta đang đẳng sát khí tiến vào nội đường, khi nghe thấy tiếng nói chuyện, Tiêu Phàm sải bước nhanh lên, đến cửa nội đường hắn đề khí dữ dằn hết lớn:

- Lưu lão đầu nhì! Người muốn hại chết ta hả? Nói! Hoàng băng năm nay người sửa hay không? Không sửa ta sẽ đánh người!

Tiếng hét ngừng lại, nội đường yên tĩnh dị thường.

Tiêu Phàm nói xong lập tức hỏi hận.

Trong nội đường trong, Lưu Tam Ngô tay vuốt cằm râu không ngừng run rẩy, sắc mặt cũng đã dần dần tái mét.

Phía bên hàng ghế khách, Giang Đồ quận chúa bịt miệng nhỏ nhắn, đôi mắt xinh đẹp đang giật mình nhìn Tiêu Phàm như thiên thần hạ phàm.

Tiêu Phàm lập tức đỏ mặt, thảm tử bạt tai mình vô số lần.

Hình tượng đại hủ a! Hình tượng đại hủ a! Trước mặt mỹ nữ thất thố là không thể tha thứ.

Nội đường chìm vào bầu không khí khó xử, ba người mắt to mắt nhỏ trừng lên nhìn nhau, nhất thời không ai mở miệng nói gì.

Rốt cục, Tiêu Phàm chịu không nổi bầu không khí này:

- Khụ khụ, quận chúa điện hạ, vừa rồi người thấy không phải là sự thật, hạ quan là người đọc sách nho nhã.

Giang Đô quận chúa không nói gì, đôi bàn tay nhỏ bé vẫn che miệng, đôi mắt to đẹp vẫn trừng lên rất là đáng yêu.

- Tiêu đại nhân thật sự là, thật sự là cá tính nha

Giọng nói giòn vang mang theo ý cười vang lên, rốt cuộc quận chúa cũng khôi phục.

Tiêu Phàm khó xử lau mồ hôi.

Trong khoảnh khắc, Tiêu Phàm liền khôi phục vẻ nhã nhặn nho nhã.

Tò mò nhìn nhìn Lưu Tam Ngô sắc mặt tái mét cùng Giang Đô quận chúa, Tiêu Phàm nhú mày:

- Quận chúa đến đòi nợ?

Cái gọi là người đi trà lạnh, mắt thấy Lưu Tam Ngô sắp đại nan lâm đầu, chủ nợ thừa dịp hần chưa chết nhanh chóng đòi nợ, thật sự rất phù hợp.

Giang Đô quận chúa lảng choảng nửa ngày, thất thần lắc lắc đầu.

- Kia quận chúa là tới gây phiền toái cho hần?

Tiêu Phàm phiêu liếc mắt Lưu Tam Ngô, trong ánh mắt hàm nghĩa rất rõ ràng: tường ngả xuống mọi người cùng đẩy, nhìn nhân phẩm lão già người này, chắc chắn.

Tay Lưu Tam Ngô vuốt râu ngày càng rung.

Giang Đô quận chúa trừng mắt nhìn, hỏi ngược lại:

- Tiêu đại nhân tới là đây làm gì?

- Hạ quan đương nhiên cũng là tìm đến hần phiền toái.

Tiêu Phàm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của quận chúa, tức khắc rất rất hiểu lòng người nói:

- Hôm nay Lưu phủ làm hại nhiều người, quận chúa nếu cùng Lưu đại nhân có cừ oán, vậy cứ giải quyết trước đi, hạ quan chờ một chút không sao.

Giang Đô quận chúa tức khắc cười khanh khách:

- Không không, mời Tiêu đại nhân trước đi.

- Quận chúa thân phận tôn quý, hay là ngài xử trước đi, hạ quan chờ một chút không sao, dù sao Lưu đại nhân cũng hòa thượng chạy được chùa không chạy được.

Hai người làm trò trước mặt Lưu Tam Ngô, nhưng lại khách khí khiêm nhường vinh quang trả thù Lưu Tam Ngô đầu tiên.

Một bên Lưu Tam Ngô đã vuốt đứt mấy mấy chòm râu, toàn thân tức giận đến run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110-1: Trước khi lâm triều (1)

- Cả hai đủ rồi!

Lưu Tam Ngô bạo, hần mạnh mẽ đập bàn đứng lên run run chỉ vào Tiêu Phàm:

- Các người coi lão phu là gì? Khinh người quá đáng!

Giang Đô quận chúa xinh đẹp thè lưỡi ra, khôi phục vẻ dịu dàng ít nói, giống như hải tử làm sai, gương mặt xinh đẹp đỏ lên ngồi yên trên ghế.

Tiêu Phàm tâm tình tốt khuyên nhủ:

- Luru lão huynh, già rồi phải tránh nóng này sinh bệnh.

- Ngươi cảm miệng! Tiêu đại nhân, ngươi chưa được lão phu cho phép, tự ý xông vào phủ lão phu, ngươi có ý gì?

Tiêu Phàm vô tội chỉ ra phía sau:

- Cửa nhà ngươi không đóng

- Ngươi!

Luru Tam Ngô không khỏi chán nản, run rẩy nửa ngày, tức giận hừ:

- Lão phu tính sổ ngươi sau

Nói xong Luru Tam Ngô quay đầu nói với Giang Đô quận chúa:

- Quận chúa điện hạ, việc ngài nhờ thứ cho lão phu bắt lặc, điện hạ mời về đi.

Giang Đô quận chúa khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy thất vọng, ngẩng đầu không để ý nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt u oán cùng cực.

- Luru đại nhân, ngươi có thể suy nghĩ lại một lần? Việc này quan hệ đến tính mạng của rất nhiều người, Luru đại nhân xin hãy vì cha mẹ thê nhi những người này mà suy nghĩ lại.

Luru Tam Ngô vẻ mặt kiên quyết nói:

- Quận chúa không cần nhiều lời. Lão phu tâm ý đã quyết, tuyệt đối không thể sửa! Năm đó phương thức thi ba trường là do lão phu sở định vì bệ hạ, lão phu há có thể phạm luật mình đề ra!

Ánh mắt lạnh buốt nhìn quận chúa, Luru Tam Ngô trầm giọng nói:

- Hôm qua thái tôn điện hạ giá lâm quý phủ, cũng nhờ như quận chúa điện hạ, lão phu cự tuyệt.

Nguy rất rõ ràng, cả thái tôn điện hạ ra mặt cũng không khiến lão phu thay đổi chủ ý, ngươi chỉ là một quận chúa không cần phải tham gia náo nhiệt.

Quận chúa lặng lẽ dừ thất vọng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên nhưng lại không biết nên nói gì, hốc mắt dần đỏ.

Tiêu Phàm ở một bên nghe được cực kỳ kinh ngạc, nghe khẩu khí Luru Tam Ngô này, Giang Đô quận chúa hôm nay là cố ý đến cầu Luru Tam Ngô sửa hoàng bang, ai lớn mặt như vậy, có thể mời quận chúa ra mặt?

Tiêu Phàm không khỏi tò mò đích quay đầu nhìn quận chúa, vừa lúc gặp ánh mắt bi thương của quận chúa nhìn về phía hắn, hai ánh mắt gặp nhau, quận chúa đỏ mặt, quay đầu đi.

Tiêu Phàm thấy thế trong lòng không khỏi động lòng, nữ nhân mặt đỏ lòng thầm muốn lão công, nghe nói quận chúa này đã sắp thành thân với Trường Hưng hầu, hiện tại chắc là đang trong thời kì hoà xuân mặn cảm chăng? Một góc cái trắng xinh đẹp như vậy mà lại để lộn gấm mắt, đúng là thiên cổ hận a.

Luru Tam Ngô rất không thức thời đích đánh vỡ bầu không khí mập mờ giữa hai người, hắn đứng lên chấp tay vái Giang Đô quận chúa nói:

- Quận chúa hay là mời trở về đi, lão phu tâm ý không thể sửa, quận chúa khuyên nữa cũng phí công!

Người ta đã đuổi khách, Giang Đô quận chúa lại là phận nữ nhi, da mặt vốn mỏng, dĩ nhiên là ngượng ngùng đứng lên cáo từ, quay đầu nhìn Tiêu Phàm thật sâu, ánh mắt bi thương và u oán làm Tiêu Phàm giật mình.

Nhìn vào bóng hình xinh đẹp dần đi, Tiêu Phàm rất khó hiểu gãi gãi đầu, quận chúa nhìn ta rất quái dị, không lẽ nàng hoà xuân ta rồi?

- Hừ!

Luru Tam Ngô tức giận hừ lạnh cất ngang suy nghĩ Tiêu Phàm:

- Tiêu đại nhân, ngươi hôm nay bá đạo ương ngạnh đến hàn xá, hay là Cẩm Y Vệ tính bắt lão phu hạ ngục?

Tiêu Phàm rất ôn hòa nho nhã cười cười:

- Lão đại nhân lo lắng nhiều rồi, hạ quan hôm nay là một mình đến đây, cũng không phải gia hại lão đại nhân.

Luru Tam Ngô lạnh lùng nói:

- Tiêu đại nhân đến cũng là vì khuyên lão phu sửa hoàng băng sao?

- Lão đại nhân quả nhiên là người già thành tinh, khụ khụ, sai lầm rồi, là cơ trí, hạ quan đúng là vì chuyện này mà đến.

Lưu Tam Ngô ngửa mặt lên trời cười dài một trận, tiếp theo trừng mắt nhìn Tiêu Phàm quát to:

- Đừng mơ! Có bản lĩnh ngươi bắt lão phu vào ngục đi, hoàng băng tuyệt đối không sửa!

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói:

- Lão đại nhân, án này càng làm càng lớn, Thiên tử giận dữ, đã động sát khí với lão đại nhân, đồng môn giám khảo hơn mười người đều đã bị bắt vào tù.

Lưu Tam Ngô cắt ngang lời Tiêu Phàm, lớn tiếng nói:

- Vậy ngươi cũng bắt lão phu vào tù đi! Lão phu sợ chi!

Tiêu Phàm cứng mặt lại, kiên nhẫn nói:

- Lão đại nhân, ngài chỉ cần nhẹ tay nâng lên, tùy tiện sửa tên mấy người. Hơn mười giám khảo, thêm gia quyến tông cộng hơn trăm người đều có thể toàn mạng. Cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng, lão đại nhân ngài khư khư cố chấp bỏ mạng hàng trăm tính mạng vậy sao? Lại nói hạ quan theo lễ công bằng phá án, hôm nay cũng lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Lưu Tam Ngô vuốt vuốt chòm râu, cười dài nói:

- Nói nửa ngày còn không phải là vì mạng nhỏ của bản thân sao? Tiêu đại nhân cần gì khó xử, cứ ném lão phu vào tù một đêm thì có chuyện gì mà không giải quyết được?

Tiêu Phàm tức giận hơn nhưng vẫn cố duy trì lòng kiên nhẫn, tận tình khuyên nhủ:

- Lão đại nhân, tính mạng hơn trăm người đều do một ý niệm của ngài, vả lại cả thiên hạ đều là của thiên tử, thiên tử muốn ngài sửa lại hoàng băng, ngài sửa lại liểngàng lại vì khí phách thư sinh mà kéo theo tính mạng nhiều người như vậy? Hạ quan nói lời vàng ngọc mong lão đại nhân châm chú một phần.

Lưu Tam Ngô một bộ đầu muối không vào, bướng bỉnh ngẩng cổ lên, hừ lạnh nói:

- Lão phu tâm ý đã quyết, không cần châm chú! Hoàng băng là kết quả lão phu cùng đồng nghiệp nghiêm túc tuyển chọn, từ xưa văn về chia theo ưu khuyết, chưa từng chia thành bắc nam, đây quả thực là chuyện hoang đường! Mệnh lệnh của hoàng thượng quả thực là loạn mệnh, lão phu thà chết chứ không phụng chiếu! Tiêu đại nhân không cần nhiều lời, có bản lĩnh ngươi hạ ngục ta đi!

Lời còn chưa dứt, Tiêu Phàm giống như cuồng sư bạo khởi, một bước vọt tới bên Lưu Tam Ngô sau đó hung hăng tóm lấy hai vạt áo, nhắc nổi lão đầu nhi thân hình gầy còm lên ra sức lắc lư như quật thịt khô vậy.

- Bắt ngươi hạ ngục, bắt ngươi hạ ngục! Ngươi quay đi quần lại có mỗi câu này, từ lão đầu nhi ngươi có bệnh a? Ngươi vô tù mà được à? Ngươi muốn chết ta mặc kệ nhưng đừng liên lụy nhiều người như vậy, đừng liên lụy lão tử! Ta còn chưa sống đủ đâu!

Lưu Tam Ngô bị Tiêu Phàm xách lên, hai chân quẫy như đập Lãng Ba Vi Bộ, gương mặt già nua bị vẽ mặt dữ tợn của Tiêu Phàm dọa tới trắng bệch, môi run run nửa ngày không phát ra tiếng.

Tiêu Phàm tức giận bạo nộ, lão đầu nhi chết tiệt, vì chút nguyên tắc rơm rạ mà cắn chết không buông, không để ý tính mạng nhiều người như vậy, ngươi thủ lễ thư sinh chó má đó thì kệ mặt ngươi sao lại còn muốn kéo thêm mạng lão tử vào? Mấy tên hủ nho này thật ích kỉ! Bọn họ chết đi còn được lưu mỹ danh thiên cổ, lão thiên quả thực mù rồi mà!

Điên cuồng rống lên vài câu sau, Tiêu Phàm tỉnh táo lại. Hiện Lưu Tam Ngô bị mình xách lên trời hai mắt đã trắng dã, có dấu hiệu bị sock, Tiêu Phàm cả kinh, ngàn vạn lần đừng hù chết lão gia hỏa này nếu không đại sự không ổn, Chu Doãn Văn khẳng định hận chết mình.

Vội vàng đặt Lưu Tam Ngô lên ghế, Tiêu Phàm còn rất hào tâm giúp hắn chỉnh lại nếp nhăn trên vạt áo, sau đó khôi phục khí phách nho nhã, ngại ngừng cười, nhẹ giọng nói:

- Lão đại nhân thứ lỗi, hạ quan có chút thất thố.

Lưu Tam Ngô sắc mặt vẫn trắng bệch, thất hồn lạc phách ngồi trên ghế, toàn thân run rẩy.

Tiêu Phàm không khỏi lo lắng, lắc lắc người hắn:

- Lão đại nhân, lão đại nhân, ngài không có việc gì chứ?

Thật lâu sau, Lưu Tam Ngô sắc mặt dần dần chuyển biến tốt đẹp, run môi nói lắp

- Mạnh viết: uy vũ... Uy vũ không khuất phục, lão phu... Lão phu tuyệt không chịu ngươi cưỡng bức!

Tiêu Phàm quả thực muốn khóc, đại thần triều Minh chẳng lẽ bị thần kinh tập thể? Cả một đám tặc xấu thậm tệ, Hoàng Trùng là như thế, Hoàng Quan cũng như thế, hiện tại cả lão Lưu Tam Ngô sắp xuống lỗ này cũng là như thế, đám người này bị cái gì tẩy não? Quả thực còn đáng sợ hơn bán hàng đa cấp kiếp trước.

Hung hăng vỗ bàn, Tiêu Phàm cá giận nói:

- Lưu đại nhân, khuyên can mãi nhưng người vẫn không nghe, hạ quan hỏi người một câu, hoàng băng người sửa hay không?

Lưu Tam Ngô cảm xúc khôi phục bình thường, nghe vậy bướng bỉnh đích rướn cổ, vẻ mặt kiên quyết nói:

- Không thay đổi! Mạnh viết: Chết cũng phải giữ nghĩa, lão phu đầu có thể chặt, máu có thể chảy, hoàng băng tuyệt không sửa! Nhân sinh tự cổ ai không chết, lưu tâm lòng...

Nói còn chưa dứt lời, Tiêu Phàm đã quay đầu đi ra ngoài, miệng hung tợn nói:

- Không rảnh trym nghe người đọc thơ, ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, người một khi đã khăng khăng một mực, ta cũng không cần khách khí, chờ, ngày mai thượng triều xem ta xoay chuyển cần khôn như thế nào! Móa nó! Thực chịu không nổi đám hủ nho các người, vì chút phá thanh danh mà một đám như mắc chứng tự ngược.

Thanh âm dần dần đi xa, trong nội đường Lưu phủ chỉ còn Lưu Tam Ngô ngơ ngác ngồi ở ghế, toàn thân tức giận đến run rẩy.

- Vô lại, vô lại! Quả thực là bại hoại!

Tiêu Phàm nổi giận đùng đùng đi ra khỏi cửa Lưu phủ thì đã thấy Tào Nghị cùng mười mấy cảm y giáo úy nghênh đón.

Tiêu Phàm kinh ngạc đích nhìn vào đám Tào Nghị vẻ mặt lo lắng, ngạc nhiên nói:

- Các người sao lại đến đây?

Tào Nghị gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nói:

- Đại nhân, hiện tại đã là buổi tối, ngày mai giờ dần, trời chưa sáng người phải lên Kim điện hướng bệ hạ phục mệnh, lúc này người còn không hạ được tàn nhẫn mà bắt Lưu Tam Ngô lão gia hỏa kia? Đại nhân, hạ lệnh bắt người đi, thái tôn điện hạ chậm rãi giải thích còn được, người nếu không bắt hẩn, ngày mai người phải rơi đầu nha!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110-2: Trước khi lâm triều (2)

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Không thể bắt, Mạnh viết: Vì nghĩa hy sinh cũng đáng.

Tào Nghị tức giận đến dậm chân nói:

- Từ khi nào người lại học mấy lời cổ hủ đó vậy?

Tiêu Phàm chỉ chỉ Lưu phủ phía sau nói:

- Mới vừa ở bên trong cùng lão gia hỏa kia học, hiện tại liền thực hành.

Tào Nghị cùng đám giáo úy sôi nổi giơ xiềng xích, gong cùm lên hô:

- Đại nhân, hạ lệnh bắt người đi! Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, chúng ta vọt vào Lưu phủ, lôi Lưu Tam Ngô lão gia hỏa này vào ngục, thuộc hạ có nắm chắc hai canh giờ có thể lấy khẩu cung của lão, ngài muốn định hẩn tội gì thì định, hẩn không nhận cũng phải nhận!

Tiêu Phàm thờ dài nói:

- Các người đã quên những gì ta dạy thường ngày? Văn minh chấp pháp, hiểu không? Giải quyết vấn đề không phải chỉ dựa vào giết người mà phải động não, hiểu không?

Tào Nghị vội la lên:

- Vào lúc này còn động não cái rắm! Lưu Tam Ngô nếu không chết thì là ngươi phải chết! Ngươi còn có biện pháp nào?

Tiêu Phàm nhũn mày trầm tư một lát, đột nhiên, khóe miệng của hắn dần dần lộ ra một nụ cười xấu xa, nụ cười này dù sao không thể nào thiện lương mà Tào Nghị rất quen thuộc:

- Ai nói là ta không có cách nào?

Tiêu Phàm khuôn mặt tuấn tú lúc này đã tràn đầy tự tin.

Dưới ánh mắt chăm chú đầy nghi ngờ của mọi người, Tiêu Phàm nói:

- Tào đại ca, ngươi tới vừa đúng lúc, có chuyện cần xin ngươi giúp ta làm một lần, việc này rất quan trọng, làm hỏng mạng nhỏ của ta rất có thể xong đời.

- Thỉnh đại nhân phân phó.

Tiêu Phàm ghé vào bên tai Tào Nghị, như thế như thế, như vậy như vậy.

Tào Nghị nghe xong mặt dần giãn ra, vẻ mặt cổ quái nhìn Tiêu Phàm, muốn nói lại thôi.

- Tào đại ca còn có gì muốn nói?

Tiêu Phàm cười tươi rạng rỡ như nắng ấm mùa xuân.

- Đại nhân, cách này của ngươi còn không bằng một đao làm thịt Lưu Tam Ngô đâu.

- Ta đâu có động đến mạng lão đâu.

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói.

Tào Nghị cười khò, ngươi không giết người, ngươi đây là tru tâm a.

Đêm tối âm trầm, hoạn quan trực đêm gõ trống canh.

Trong hoàng cung, Võ Anh điện, Chu Nguyên Chương khép lại quyển sách trên tay, mệt mỏi dụi xoa nhẹ mi tâm, không ngẩng đầu lên nhận nhặt hỏi:

- Khánh Đồng, Tiêu Phàm không hề có động tĩnh gì sao?

Khánh Đồng niếp chân đi đến bên cạnh Chu Nguyên Chương, nhẹ giọng trả lời:

- Bệ hạ, ngoài cung không có tin tức truyền vào, chắc hẳn Tiêu Phàm không bắt Lưu Tam Ngô.

Chu Nguyên Chương dừng động tác, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, trong ánh mắt lóe lên vẻ tàn khốc rồi biến mất.

- Hai canh giờ nữa là vào triều, Tiêu Phàm còn chưa động thủ? Hay là hắn giống như những lão thần hủ nho kia, vì cái gọi là đại nghĩa mà tình nguyện hy sinh?

Chu Nguyên Chương thở dài, vẻ mặt thất vọng

Tiêu Phàm, chẳng lẽ trầm nhìn lầm ngươi?

Lập tức vẻ mặt Chu Nguyên Chương hiện lên sát khí sắc bén, nếu ngươi không biết điều thì lưu ngươi lại làm gì? Lưu ngươi lại bên cạnh Doãn Văn với xã tắc Đại Minh không có chút chỗ tốt nào! Cho dù tương lại Doãn Văn ghét trăm trăm cũng phải giết ngươi!

Gió đêm thổi vào nội điện, dưới ánh nến chập chờn khuôn mặt sát khí dào dạt của Chu Nguyên Chương càng thêm đáng sợ.

Khánh Đồng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vội vàng cúi thấp người, không dám cử động mạnh, mồ hôi trán nhỏ long tong xuống sàn.

Chu Nguyên Chương hồn nhiên không để ý, vẫn trầm mặc như nước.

Tiêu Phàm, hai canh giờ sau lâm triều, ngươi vì mạng mình mà vùng vẫy giành sự sống đi, trăm sẽ không lưu tình đâu.

Một đêm này rất dài, chẳng biết có bao nhiêu người trần trọc trắng đêm.

Giờ sù canh ba, yển cung ngũ phượng lầu chuông đồng gõ ba tiếng, tiếng chuông trầm muện vang vọng khắp kinh sư.

Kiểu quan, xe ngựa từ các nhà đại thần đi ra, không nhanh không chậm đi đến cửa Thừa Thiên.

Một lần lâm triều bất thường, bắt đầu!

Chúng đại thần lục tục tụ tập tại cửa Thừa Thiên, bất đồng thường ngày chính là hôm nay không người nào hàn huyên nói chuyện phiếm, cũng không có người ồn ào ầm ĩ, trên mặt mỗi người đều mang vẻ quý dị, nhìn chung quanh, sau đó trao đổi một ánh mắt hiểu ý, hết thấy đều ở trong bầu không khí âm trầm, lạnh lẽo.

Một khắc cuối cùng, Tiêu Phàm cười kiêu đi tới cửa Thừa Thiên.

Khi hần bước ra khỏi kiệu, vô số ánh mắt liên tục tập trung trên người hần, hàm nghĩa trong mỗi ánh mắt rất phức tạp, có oán hận, có ác độc, còn có đồng tình.

Tiêu Phàm nhìn như không thấy nhẹ nhàng phủ phủ quan phục, sau đó khoanh tay mà đứng, ngạo nghễ lạnh nhạt nhìn chúng quan lại, nhàn nhạt cười lạnh.

Hành động của hần như châm ngòi nổ làm bầu không khí trở nên kịch liệt hơn.

Kinh sư to lớn như vậy không che giấu được tin tức, Tiêu Phàm chưa đựng Lưu Tam Ngô quần thần đều biết, đáy lòng mỗi người đều khâm phục dũng khí của hần, mọi người cũng thầm nhủ quái thủ Cẩm Y Vệ hôm nay khó tránh bị bệ hạ xử tử.

Làm trái với ý chỉ bệ hạ còn có đường sống sao?

Tiêu Phàm, xem hôm nay ngươi giải tử cục này ra sao?

Dưới ánh mắt âm trầm của mọi người, Tiêu Phàm tiêu sái phát ống tay áo, mỉm cười.

Hần bình lược địa, bốn bề thọ địch.

Ta nếu là Tây Sở bá vương, các ngươi xứng làm Lưu Bang sao?

Ngũ phượng lâu lại vang lên tiếng chuông, giờ dần hai khắc, cửa cung mở rộng ra, đủ loại quan lại vào triều.

Cùng lúc đó, một chiếc quan kiệu đỉnh màu xanh lam trong gió đêm đi tới cửa Thừa Thiên.

Lưu Tam Ngô mặc quan bào, đầu đội ô sa, vẻ mặt kiên quyết trang nghiêm ngồi trong kiệu, tay hần trên nắm chặt một quyển tấu sớ bìa xanh, hôm nay là ngày hần dâng hoàng bảng năm mươi hai cống sĩ kì thi mùa xuân cho hoàng đế ngự lãm, toàn bộ là cử tử phía nam, Lưu Tam Ngô bướng bỉnh một chữ cũng không sửa.

Khí tiết vẫn nhân quan trọng hơn sinh mệnh nhiều lắm.

Trước khi đi, hần đã bàn giao hậu sự, hần biết sau khi trình hoàng bảng, Chu Nguyên Chương tất nhiên mặt rồng giận dữ, mà tính mạng của hần tất nhiên khó giữ được. Bất quá hần không quan tâm, lão phu già rồi, quãng đời còn lại chỉ có chút khí khái ấy mà sống, đề bệ hạ thấy rõ lão phu già rồi khí khái không kém tụi trẻ.

Kiệu quan tiến dần trong đêm đen, từ xa đã có thể thấy hoàng cung rồi, Lưu Tam Ngô nắm thêm chặt tấu sớ, sắc mặt cũng vì kích động mà ửng đỏ.

Túng tử hiệp cốt hương,

Bất tâm thế thượng anh.

Thùy năng thư các hạ,

Bạch thủ Thái huyền kinh. (*)

Lưu Tam Ngô ngồi ở kiệu nội, thần thái bắt đầu trở nên thông dong. Trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết.

Đúng lúc này, chợt nghe Phan h, một tiếng vang lớn. Tiếp theo kiệu quan rung lên mạnh mẽ.

Sau đó bên ngoài kiệu vang lên tiếng kêu thê lương thâm thiết vang vọng trời đêm hiu quạnh:

- A đau chết mắt! Bồi tiền!

(*: khổ cuối bài Hiệp khách hành của Lý Bạch)

(**:: về vụ này xưa có xem phim Chu Nguyên Chương thì nó xảy ra vào những năm đầu Minh triều do miền bắc chiến tranh loạn lạc lâu năm lại thiên tai liên miên, ảnh hưởng của triều đình mới chưa thấm hết vào xã hội nên chất lượng cũng như số lượng cử tử thấp, như vậy mới hợp lí chứ đã ba mươi năm chiến tranh, bao nhiêu kì thi rồi mà mới xảy ra mâu thuẫn này là quá phi lí. Thôi kệ tác giả, vấn đề ở đây là khi đó ca xem phim thích Lưu Bá Ôn xử lí vụ việc rất hay, ca rất ưng nhưng tiếc là Lưu lão ca bị gia hại từ thời Hồ Duy Dung làm thừa tướng rồi nên không xuất hiện trong bộ truyện này, nói làm nhảm để nhớ về lão ấy thôi, còn ai muốn biết Lưu lão ca xử lí vấn đề này ra sao thì chờ xem

đồng chí Tiêu Phàm làm chúng ta cười ra sao rồi ca nói tiếp nhé)

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111-1: Thay đổi càn khôn (1)

Tiếng kêu thảm thiết trong đêm vắng không một bóng người vang lên hết sức chói tai.

Lưu Tam Ngô ngồi trong kiệu bị dọa đến cả người run lên, thần sắc bối rối vội vàng đi ra khỏi kiệu, hắn vẫn là quan viên yêu dân như con, đến năm sáu mươi sáu tuổi mới xuất sĩ ra làm quan, nghiên cứu học thuật Nho gia bao năm, biết rõ đạo lý "Dân quý quân khinh", đối với dân chúng là chân thành yêu mến, hiện tại kiệu hắn đựng người, hắn không thể không đi ra ngoài xem.

- Đụng vào người phương nào rồi? Đụng vào người phương nào rồi? Thương thế có nặng hay không?

Lưu Tam Ngô bối rối hỏi.

Lúc này hay là giờ sùu canh tư, khoảng ba giờ sáng, bên ngoài kiệu tối đen như mực, Lưu Tam Ngô lại là lão già mắt kém, trong bóng tối căn bản không thể thấy rõ mọi vật, chỉ đành mò mẫm lớn tiếng hỏi thăm.

Hai gã kiệu phu là lão gia nhân Lưu phủ, nghe vậy cũng nhìn khắp nơi, miệng kì lạ nói:

- Lão gia, thật là kỳ quái, cỗ kiệu lớn như vậy làm sao có thể đụng người đây? Ta khênh kiệu nhiều năm như vậy, chưa từng thấy có người chủ động đụng vào kiệu...

Lưu Tam Ngô cả giận nói:

- Người cảm niệm! Đụng vào người chính là đụng người, phải gặp người ta nhận lỗi, dóc lòng cứu trợ người bị thương chứ sao có thể đùn đẩy trách nhiệm, ngược lại còn trách người ta chủ động đụng vào?

Lúc này phía bên phải cỗ kiệu lại truyền tới một tiếng kêu thê lương thảm thiết:

- Đau chết mất! Không sống nổi!

Lưu Tam Ngô cùng hai gã kiệu phu cuống quýt chuyển tới phía bên phải, trong bóng đêm chỉ mơ hồ thấy một bóng đen nằm trên mặt đất, một tay ôm cánh tay còn lại, đang đau đến lăn lộn, kêu thảm thiết liên tục trên mặt đất.

Lưu Tam Ngô lúng túng nhét đầu sớ vào tay áo, sau đó vội vàng ngồi xổm xuống, khẩn trương hỏi:

- Vị tiểu ca này, thật sự xin lỗi đã đụng phải, là người nhà lão phu lỗi nặng, tiểu ca bị thương chỗ nào, nghiêm trọng không? Lão phu đưa người đi tìm lang trung được không?

Trong bóng tối, người bị đụng nằm trên mặt đất râm rì rên rì, trong miệng vẫn không ngừng nói:

- Ta bị người đụng chết rồi, không sống nổi... Thường tiền, nhanh nhanh thường tiền đi!

Lưu Tam Ngô vội la lên:

- Bồi thường là chuyện đương nhiên, vị tiểu ca này, hay là lão phu đưa người tìm lang trung trước đã, tính mạng quan trọng hơn...

- Không cần lang trung, ta chỉ muốn bạc, mau thường tiền, tay của ta đã phế đi, một đại gia đình chờ ta nuôi sống, người nếu không thường tiền, cho dù bị thương không chết, toàn gia ta cũng sẽ chết đói...

Lưu Tam Ngô dậm chân, sau đó bắt đầu tìm bạc trong người, miệng vẫn còn nói:

- Thường tiền không thành vấn đề, không thành vấn đề, lão phu bồi cho người...

Lục lọi toàn thân hồi lâu, Lưu Tam Ngô rốt cục lấy ra bốn năm lượng bạc, toàn bộ đưa cho người bị đụng.

Người bị đụng nhận lấy bạc, tiện tay cân nhắc phân lượng, sau đó lại bắt đầu la hét thảm thiết như heo bị chọc tiết:

- Không đủ, một chút bạc như vậy sao đủ nuôi sống một nhà ta? Còn chưa đủ!

Kiều phu bên cạnh Lư Tam Ngô sắc mặt giận dữ, lớn giọng nói:

- Này! Không phải ngươi chủ tâm lừa bịp tống tiền đấy chứ? Nhiều bạc như vậy đủ cả nhà ngươi ăn uống nhiều năm rồi, ngươi còn muốn bao nhiêu?

Lư Tam Ngô trách mắng:

- Ngươi cảm niệm! Người ta bị đụng đã rất đáng thương, lão phu bồi thường chút bạc vốn là bổn phận phải làm, ngươi sao có thể nói năng lỗ mồm?

Người bị đụng nghe vậy nhất thời tinh thần tỉnh táo, một tay chụp lấy tay áo quan bào Lư Tam Ngô, như kiêu như não không thuận theo yêu cầu bồi thường nhiều hơn sẽ không buông tha.

Lư Tam Ngô bị hấn nắm tay áo, vẻ mặt dờ khóc dờ cười. Lão vốn là đang ngồi trên kiệu tâm tình thông dong, thậm chí là lúc bị Chu Nguyên Chương hạ lệnh chém hấn cũng không kêu một tiếng vậy mà lúc này lại sốt sắng chạy lại xử lý án giao thông, người bị hại còn nắm áo hấn đòi bồi thường. Lư Tam Ngô lòng đầy bi tráng như bong bóng xi hơi, lòng nhiệt tình toàn bộ bay mất sạch.

- Vị tiểu ca này... Ngươi buông tay có được hay không? Ngươi yên tâm, tổn thất của ngươi lão phu nhất định sẽ bồi thường cho ngươi, lão phu là hàn lâm học sĩ, tuyệt đối sẽ không chạy, như vậy thật sự quá không ra thể thống gì...

Lư Tam Ngô lau mồ hôi, nhẹ giọng khuyên bảo.

- Ta quản gì ngươi có phải là hàn lâm hay không, ta chỉ muốn bạc, không có bạc bồi ta, cả nhà của ta cũng sẽ chết đói. Bớt nói nhảm, thường tiền! Nếu không ta đến nha môn Ứng Thiên phủ đánh trống kêu oan ...

- Tiểu ca ngươi buông ra đã, lão phu mang ngươi về phủ lấy bạc ...

Hai người lôi kéo nhau, người bị đụng thừa dịp đêm tối, thần không biết quỷ không hay trộm tẩu só trong tay áo Lư Tam Ngô ra, sau đó nhanh chóng và thành thạo đem đứt lại một cái khác y hệt vào lại chỗ cũ.

Đôi trắng thay đen, di hoa tiếp mộc, trong nháy mắt liền hoàn thành gọn gàng, một tí dấu vết cũng không lưu lại.

Hoàng cung, Ngũ Phụng lâu, chuông đồng gỗ ba tiếng, giờ dần đã đến.

Lư Tam Ngô thần sắc biến đổi, cả kinh nói:

- Không tốt! Cửa cung đang đóng! Không kịp lâm triều rồi...

Người bị đụng nghe vậy liền lấy làm kinh hãi:

- Thì ra là ngài là đại quan vào triều sớm vậy? Ai nha! Sao không nói sớm, tiểu nhân cũng không dám đòi ngài bồi thường, tiểu nhân có mắt không biết Thái Sơn, lúc này đi, lúc này đi...

Nói xong người bị đụng từ trên mặt đất bò dậy, lưng không mỏi, chân không đau, bước đi có lực, Lư Tam Ngô cùng kiệu phu ngạc nhiên nhìn, nam tử bước đi như bay, trong nháy mắt liền biến mất tại khúc quanh, như chột tinh mộng, rồi không thấy dấu vết đâu...

Hai gã kiệu phu tròn mắt hốc mồm lạng một hồi lâu, lúc này mới dùng sức lắc đầu, lúng ta lúng túng nói:

- Này... Người này là thế nào?

Lư Tam Ngô ngậy người một hồi lâu, sau đó bỗng nhiên đưa tay sờ sờ trong tay áo của mình, cảm giác thấy tẩu só trong tay áo, Lư Tam Ngô rút cục thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng nhìn về hướng hoàng cung, thần sắc bỗng nhiên khôi phục lại, khẳng khái vung ống tay áo, trầm giọng nói:

- Không nên trì hoãn nữa, lập tức tiến cung, vào triều!

- Vâng!

Trong màn đêm, một chiếc kiệu quan vội vã chạy đến cổng Thừa Thiên...

Hiện trường vụ việc rồi, bỗng nhiên xuất hiện mấy đạo nhân ảnh, người cầm đầu mặc phi ngư đặc biệt của Cẩm Y Vệ, long hành hổ bộ, uy phong凛凛, giờ tay nhắc chân tán mát ra một cỗ khí thế làm người ta nín thở, cảm giác hít thở không thông.

Mắt nhìn kiệu quan Lư Tam Ngô vội vã biến mất trong tầm mắt, mọi người lộ vẻ hài hước cười xấu xa.

Một đạo nhân ảnh nhẹ nhàng lặng lẽ xuất hiện. Người bị đụng vừa rồi xuất hiện, trên mặt hấn nở nụ cười lấy lòng, đi lại rón rén, trời sinh bộ dạng như một tên trộm, vừa hèn mọn vừa chán ghét, rất cần được ăn đòn.

- Các vị Cẩm Y Vệ gia gia, chiêu thức vừa rồi của tiểu nhân có được không? Các vị gia gia có hài lòng không?

Cầm đầu Cẩm Y Vệ chính là Thiên hộ Tào Nghị, hần liếc xéo mắt qua nam tử một cái, bữu môi nói:

- Mã Tam Nhi, ngươi là tiền bối trong giới trộm cắp kinh sư. Thủ pháp treo đầu dê bán thịt chó, đối với ngươi mà nói còn không phải là dễ như trở bàn tay? Đám chuột các ngươi trên người chả có gì là sạch sẽ, nha môn Ứng Thiên phủ cùng Cẩm Y Vệ trấn phủ ty đều treo lên danh hào của các ngươi, thế nào? Chờ bốn Thiên hộ khen thưởng hay sao?

Mã Tam Nhi bị dọa cho sợ đến cả người co run, liền nói không dám, hai tay vội vàng đem thứ mới vừa trộm được cung kính đưa lên.

Một giao úy cẩm y vệ sớm đốt đuốc sáng lên, Tào Nghị mở sớ của Lưu Tam Ngộ ra, mượn ánh sáng cây đuốc sơ lược nhìn một lần, sau đó ba một tiếng khép lại, hừ lạnh nói:

- Lưu Tam Ngộ lão bất tử kia, tính tình thật đúng là bướng bỉnh, lại thực sự có can đảm không thay đổi đem một bản cống sớ đưa lên ngự lâm, bản sớ này hôm nay nếu được đưa lên, không biết có bao nhiêu người đầu rơi xuống đất, hừ! Người đầu đất, một chút lợi hại sâu cạn cũng không biết, vì cái danh hào trung thần, vẫn nhân khí khái, không sợ cường quyền mà hại chết hàng trăm hàng ngàn người quả thực hồ đồ cực kỳ!

Tào Nghị nói xong liền đem bản tấu sớ đưa đến trên cây đuốc đốt đi, dưới bóng đêm ánh lửa bùng cháy, bản tấu sớ trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Một gã cẩm y bách hộ tiến lên trước cười nói:

- May là Tiêu đại nhân nghĩ ra biện pháp, thần không biết quỷ không hay đem tấu sớ đốt đi, đợi Lưu Tam Ngộ đem bản danh sách do Tiêu đại nhân tự mình viết ra dâng lên bệ hạ, tất nhiên mặt rồng sẽ cực kỳ vui mừng, kể từ đó, chẳng những tính mạng Tiêu đại nhân không sao, không chừng Lưu Tam Ngộ còn có thể được bệ hạ thưởng thức, phong tước thăng quan cho hắn, ha ha...

Tào Nghị nghe vậy cất tiếng cười to nói:

- Trong triều đình vốn nên hoà hợp êm thấm, đối nghịch với ai, cũng đừng cùng thiên tử đối nghịch nha, đây không phải là muốn chết sao? Tiêu đại nhân chẳng những cứu mình, còn cứu Lưu Tam Ngộ cùng mười mấy tên giám khảo, hành động lần này công đức vô lượng, Lưu Tam Ngộ lão già kia nên cảm tạ Tiêu đại nhân của chúng ta mới đúng...

Trầm ngâm một chút, Tào Nghị trên mặt lộ vẻ cổ quái:

- Ừ... Biện pháp đúng là biện pháp tốt, bất quá có chút thất đức. Văn nhân xem danh tiếng còn hơn cả tính mạng, Tiêu đại nhân âm thầm đâm Lưu Tam Ngộ một nhát, có lẽ sau này Lưu Tam Ngộ cả đời phải mang tiền xấu là sợ chết rồi..

Một gã cẩm y bách hộ cười nói:

- Lưu đại nhân không vào Địa Ngục, người nào vào Địa Ngục? Cũng không thể vì danh tiếng một mình hắn mà đòi hơn trăm tính mạng được. Tính mạng Tiêu đại nhân của chúng ta cũng ở trong đó.

Phụng Thiên điện, có trên dưới một trăm chén nền nhỏ tinh xảo làm đèn đem cả cung đình chiếu lên ánh vàng rực rỡ.

Quan viên Hồng Lư Tự xưng tên báo vào, các vị Công Hầu Bá Tước, Lục Bộ, Cửu Khanh theo thứ tự vào điện, đứng theo hàng, cung kính hướng Chu Nguyên Chương đang ngồi trên ngai vàng hành lễ, tung hô vạn tuế.

Quân thần làm lễ ra mắt hoàn tất, quan viên Hồng Lư Tự lớn tiếng xưng “các quan có việc khai tấu không việc bãi triều.” (DG: câu này bịa thêm tại thấy trong phim đều nói như vậy mà)

Đại điện nhất thời an tĩnh lại, Chu Nguyên Chương ngồi trên ghế rồng, hai mắt khép hờ, không nói không động, mà quân thần thì hai mắt nhìn nhau, không ít người nhìn Hoàng Trung đứng đầu, có người thì lặng lẽ quay đầu, nhìn Tiêu Phàm đang đứng hàng chót.

Chu Doãn Văn ngồi bên dưới Chu Nguyên Chương, rất không yên tĩnh vịn vịn, uốn éo trên ghế, ánh mắt lo lắng nhìn Tiêu Phàm, tay trong ống áo nắm thành quả đấm, sau đó buông ra, lại nhanh chóng nắm lại...

Bầu không khí trầm mặc lan tỏa Kim điện, khiến ai cũng thấy âm trầm, hít thở không thông.

Tiêu Phàm mặt không chút thay đổi đứng ở ban cuối cùng, giống như Chu Nguyên Chương hai mắt khép hờ, không nói không động, phảng phất coi mình như một vị khách qua đường, làm như phong vân trong triều với hắn không có bất cứ quan hệ nào vậy, về mặt bình đạm, cao cao tại thượng, hồn nhiên bất giác quên mất mình cũng là một nhân vật trung tâm nóng nhất trong con lốc ở triều đình.

Bên trong đại điện yên lặng như tờ, quân thần trầm mặc một lúc lâu, Chu Nguyên Chương trên ghế rồng ngồi thẳng lên phá vỡ sự yên tĩnh.

- Từ hải thái bình, dân giàu nước mạnh, quốc thổ mệnh mông, vạn bang triều bá, trăm họ an cư lạc nghiệp, đại thần tận trung, thiên hạ thái bình thịnh thế, phải không?

Chu Nguyên Chương khoe miệng nở nụ cười giễu cợt, không vội mà từ từ nói.

Chương 111-2: Thay đổi càn khôn (2)

Quần thần vội vàng quỳ xuống cùng kêu lên:

- Chúng thần không dám ——

Theo thường lệ sau khi "không dám" xong, liền tụt trung nhìn về phía Hoàng Trìung.

Thân là nhân vật dẫn đầu Thanh Lưu nhất phái, lại là lão sư Thái Tôn, học thức uyên thâm, thăm căn cốt để, nếu muốn hạch tội gian thần trong triều, tự nhiên sẽ ra sức, bất động thì thôi, động thì lôi đình vạn quân.

Lúc nào nên lui ở phía sau chỉ huy, lúc nào nên đi trước dẫn đầu, vì trừ gian thần mà khẳng khái đánh trận đầu, lâu dần nơi triều đình các đại thần trong lòng tự nhiên đều biết, hôm nay, vị dẫn đầu Thanh Lưu nhất phái này nên đi đến trước đài, đường đường chính chính diệt trừ gian thần rồi.

Hoàng Trìung mặt không chút thay đổi đứng ở trong ban, đối với ánh mắt của các quần thần thì làm như không thấy, tay phải của hắn khẽ lần trong ống tay áo, trong tay áo cất một bản tấu chương, bên trong liệt kê mười tội trạng lớn nhỏ của Tiêu Phàm, từng tội, từng tội đủ để chém đầu xét nhà, tay chạm được trang giấy trong tay áo, hơi xúc động làm Hoàng Trìung khòe miệng kìa nhếch khó thể nhận ra đang mỉm cười, một loại cảm giác nắm giữ sinh tử của người khác tràn ngập trong lòng.

Hôm nay trên triều không khí hết sức quý dị, Chu Nguyên Chương phảng phất như ngái ngủ chưa tỉnh, ngón tay gõ nhẹ trên tay vịn long ý thần nhiên nói:

- Các khanh thật sự không có gì để tấu sao?

Quần thần vẫn như cũ không nói gì, Hoàng Trìung vẫn kiên định bất động thanh sắc đứng ở trong hàng

Chu Nguyên Chương khẽ mỉm cười, phảng phất mang theo vài phân sát cơ

- Các khanh nêu không có gì, vậy trăm có một chuyện cần hỏi, Cẩm Y Vệ Đồng Tri Tiêu Phàm đâu? Trăm lệnh người tra rõ Đình Sứ khoa án, kết quả như thế nào?

Quần thần nhất thời đồng loạt nhìn về Tiêu Phàm, ánh mắt giống như nhìn một người chết.

Tiêu Phàm không chút hoang mang từ bên hông móc ra một khối tuấn bản, cầm trên tay, Hoàng Quan đứng bên cạnh Tiêu Phàm nhất thời lấy làm kinh hãi, tiếp theo giận tím mặt, hạ thấp giọng xuống nói:

- Người không biết xấu hổ! ... Tuấn bản này là của ta!

- Nó bây giờ là của ta đấy!

Tiêu Phàm nghiêng qua nhìn hắn một cái, khẩu khí hống hách giống như Bổng lão nhị (ý chỉ bọn Bổng tử - dân Triều Tiên)

Bước hai bước ra giữa thềm ngọc, Tiêu Phàm liền dừng lại - hắn phải dừng bước.

Bởi vì Hoàng Trìung thừa dịp hắn chưa kịp mở miệng, đã giành nói trước, lên trước, chính là tiên cơ, đạo lý này mỗi người trà trộn trong quan trường đều hiểu.

- Bệ hạ, xin thứ cho thần vô lễ, trước khi Tiêu Đồng Tri bẩm tấu, thần có việc mong hoàng thượng thánh lãm!

Trong điện trên dưới bao gồm cả Chu Nguyên Chương toàn bộ đều động tâm, tranh giành rốt cục cũng bắt đầu.

Tiêu Phàm thấy có người cướp lời, không thể làm gì khác hơn là phẫn nộ sò sò lỗ mũi, đứng ở ngoài ban, ngay giữa cung vàng điện ngọc, cách Hoàng Trìung bốn năm bước bình tĩnh bất động, mặt không chút thay đổi nhìn Hoàng Tử Trìung.

Chu Nguyên Chương nhú nhẹ mày, sắc mặt bình tĩnh nói:

- Hoàng ái khanh có chuyện gì, cứ việc tấu.

Hoàng Tử Trìung chậm rãi từ trong lòng ngực móc ra một tờ giấy tràn ngập chi chít chữ, hít một hơi thật dài, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Thần, hàn lâm học sĩ, quan giáo học Xuân Phường Hoàng Trìung, ngự tiền hạch tội Cẩm Y Vệ Đồng Tri kiêm Đồng cung thị độc Tiêu Phàm, hơn mười

tội khác nhau, mỗi tội đều đáng chém đầu!

Nói năng có khí phách một phen, quần thần nhất thời ồn ào, mặc dù sớm có chuẩn bị tâm tư, nhưng bọn họ không nghĩ tới Hoàng Từ Trùng lại đem Tiêu Phàm ra hạch hơn mười tội, đây cũng thật là muốn đòi mạng Tiêu Phàm a!

Ngồi bên dưới Chu Nguyên Chương, Chu Doãn Văn nghe vậy lập tức nhảy lên, trong mắt tràn đầy thất vọng cùng kinh ngạc nhìn Hoàng Từ Trùng, bật hét lên:

- Tiên sinh! Ngươi... Ngươi sao có thể như thế...

- Doãn Văn, ngồi xuống! Chú ý thái độ, không được loạn động!

Chu Nguyên Chương thần sắc không thay đổi, lạnh giọng quát nhẹ.

Chu Doãn Văn chầm chậm ngồi xuống, không nháy mắt ngó Hoàng Từ Trùng, lũ triều thần sau lưng náo loạn, chuyện hạch tội Tiêu Phàm, hấn thân là thái tôn, dĩ nhiên một mực không biết, Tiêu Phàm điều tra và giải quyết khoa án năm Đinh Sửu, vì không giết Lưu Tam Ngô, hấn vốn đã tiến thối lưỡng nan, lâm vào tuyệt cảnh, trong lòng Chu Doãn Văn đang vì chuyện này mà lo sợ, trăm triệu lần không ngờ tới, lão sư của hấn Hoàng Từ Trùng thế nhưng thừa cơ hội này bỏ đá xuống giếng, đâm sau lưng Tiêu Phàm một nhát...

Đây... Chính là lão sư mỗi ngày dạy ta phải làm quân tử quang minh lỗi lạc sao?

Giờ khắc này, Chu Doãn Văn hộc mắt đỏ ngầu, từ trong ánh mắt tràn đầy thất vọng cùng thương tâm.

Chu Nguyên Chương thần sắc không đổi, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn xuống, ngồi yên trên long ý thần nhiên nói:

- Hoàng ái khanh hãy đem hơn mười tội của Tiêu Phàm nhất nhất tấu trình.

Hoàng Từ Trùng nét mặt già nua nguội lạnh, đối với ánh mắt tràn ngập thương tâm và thất vọng của Chu Doãn Văn xem như không thấy, hấn chậm rãi dâng sớ trong tay, ngữ điệu bình thản lạnh lùng nói:

- Thần hạch tội Tiêu Phàm hơn mười tội trạng, tội thứ nhất, vọng ngôn khi quân...

Chu Nguyên Chương nhẹ giọng tay lên, cắt đứt lời hấn hỏi:

- Hoàng ái khanh tại sao nói Tiêu Phàm vọng ngôn khi quân?

Hoàng Từ Trùng nghiêm nghị nói:

- Đất Thục thiên tai, Tiêu Phàm góp lời giúp nạn dân thiên tai, lại không nói đến tế thiên địa quý thần, hành động lần này không hợp chu lễ, không hợp thiên ý, "Dịch" quẻ thứ mười hai có viết về việc thiên địa giao hòa. Đất Thục thiên tai, chính là thiên địa không giao, thiên tử lâu không tế điện trời cao, cho nên trời cao bày ra thiên tai nghiêm trị, cảnh tỉnh thiên tử. . . Tiêu Phàm không nói kính thiên địa, nhưng lại chen vào nói đến cứu nạn thiên tai chẳng lẽ không phải là vọng ngôn khi quân sao?

- Thúi lắm!

Trong triều đình yên tĩnh, bỗng nhiên đột ngột truyền ra một tiếng мэng khinh thường.

Hoàng Từ Trùng đột nhiên quay đầu, giận dữ nói:

- Người nào? Người nào мэng người?

Không ai trả lời hấn.

Tiêu Phàm trong tay đang cầm tuân bản của Hoàng Quan, sờ soạn ngắm nghía đến phát chán, bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra.

Hoàng Từ Trùng lạnh lùng khề hừ, nghiêng đầu hướng về long ngai của Hoàng đế trong đại điện.

Chu Nguyên Chương cau mày, hấn vốn xuất thân bình dân, đời này đã làm quá khát cái, làm qua hòa thượng, cũng đã làm phản tặc, hấn cái gì cũng tin, cái là không tin thiên địa quý thần, giang sơn này là hấn dựa vào năng lực của mình một đao một thương đi tới mà thành, chuyện này có liên quan gì đến thiên địa quý thần?

- Điều khanh nói không tính, Tiêu Phàm chẳng qua là cung cấp cho trẫm ý kiến, Hoàng ái khanh dựa vào điều này mà luận tội vọng ngôn khi quân, thật sự không thỏa đáng.

Chu Nguyên Chương giải thích.

Hoàng Từ Trùng cứng lại, tiếp theo không tức giận nói:

- Thần hạch Tiêu Phàm tội thứ hai, đầu độc thái tôn. Theo thần biết, hoàng thái tôn năm ngoái dâng lên bản sớ bản về thương nhân chi lợi, trong đó quan điểm rõ ràng là lúc tại tù lâu bị Tiêu Phàm đầu độc mà viết ra..

Không đợi Hoàng Tử Trùng nói cho hết lời, Chu Doãn Văn nhàn nhạt chen lời:

- Hoàng tiên sinh, sớ là cô gia một mình viết, không có quan hệ với hần, cô gia cũng không cho là dâng sớ là bị người khác đầu độc, hoàn toàn là do cá nhân cô gia đắm chiêu suy nghĩ, điều này tựa hồ cũng không đủ định tội a.

Nghe Chu Doãn Văn lãnh đạm nói, Hoàng Trùng trong lòng thâm than, hần biết mình hôm nay đã để lại cho Hoàng thái tôn ấn tượng xấu, hình tượng lão sư trong lòng thái tôn có lẽ đã thay đổi rồi.

- Như vậy, thần hạch tội Tiêu Phàm điều thứ ba, mưu hại đồng liêu. Tháng trước kinh sư có mười mấy tên đại thần nhận hối lộ bị bắt, trong đó có nhiều oan tình, còn có chuyện vu oan giá họa, làm Cầm Y Vệ Đồng Tri, Tiêu Phàm tội không thể tha. . .

- Hoàng đại nhân, người có ý tứ gì? Người hạch tội Tiêu Phàm, tại sao lại lại lỗi Cầm Y Vệ chúng ta vào? Cầm Y Vệ chúng ta đã từng vu oan giá họa người rồi sao? Người lấy gì làm chứng?

Đứng ở hàng công hầu Lý Cảnh Long mất hứng, đứng ra phân bác.

Vốn hần làm quan lâu cá như chạch, lại ý là thân thích họ ngoại của Chu Nguyên Chương, Lý Cảnh Long ở trên triều đình nhất quán kiên trì nguyên tắc ba không “không nói không động không định tội”, nhưng hôm nay không mở miệng không được rồi, Hoàng Tử Trùng đồ cầu vật nói chuyện thật sự quá ác độc, người buộc tội Tiêu Phàm, sao lại nhắc đến Cầm Y Vệ? Tiêu Phàm hần là Cầm Y Vệ Đồng Tri bị tội không thể tha, lão tử vừa hay là Cầm Y Vệ Đô chỉ huy sứ đây, theo như ý của người thì lão tử cũng phải nên bị thiên đao vạn quả sao?

Lý Cảnh Long bước ra giữa đại điện khom người nói:

- Bệ hạ, bọn thần phụng chiếu bắt giữ hơn mười đại thần nhận hối lộ ở kinh sư, mỗi người đều tự mình thú nhận phạm phải trọng tội không dấu diếm, cũng không có chuyện vu oan giá họa, mà bọn họ nhận hối lộ đều có nhân chứng vật chứng, Cầm Y vệ phụng chỉ làm việc, tuyệt không dám tự dung oan uổng mưu hại đại thần, những chứng cứ sự thật này, thần đã hướng bệ hạ mật tấu qua, xin bệ hạ minh giám!

Chu Nguyên Chương khẽ gật đầu, nói:

- Đúng vậy, án tập nã tham quan ở kinh sư là trải qua trăm tự mình ngự lãm, Hoàng ái khanh điều thứ ba này, tựa hồ cũng không đủ tiếp thu.

Lý Cảnh Long lúc này mới mặt mày hớn hở lui trở về, ngang qua bên cạnh Hoàng Trùng, Lý Cảnh Long tàn bạo trừng mắt lườm hần, thấp giọng mắng:

- Cầu vật, người chờ đó cho lão tử!

Hoàng Trùng gương mặt già nua mờ hời nhể nhại, hôm nay là thế nào? Vốn là mọi chuyện đều nắm giữ trong tay, hiện tại dường như dần dần mất đi khống chế.....

Không kịp lau mồ hôi, Hoàng Trùng khom người, cắn răng nói:

- Thần tố Tiêu Phàm tội thứ tư, đánh đồng liêu trong triều. Điểm này, hần làm học sĩ Giải Tự có thể làm chứng...

Ánh mắt quần thần đều ném lên người Giải Tự

Giải Tự bị mọi người nhìn khiến hai chân mềm nhũn, thiếu ngã xuống tại chỗ, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, là một đại học sĩ luôn khiêm nhường, hần không có thói quen trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

- A? Giải học sĩ, Tiêu Phàm có từng đánh người?

Thanh âm của Chu Nguyên Chương không vui, không giận vang vọng trong đại điện.

Giải Tự cả người run lên, vội vàng đứng ra, quỳ trên mặt đất lớn tiếng nói:

- Thần hồi báo bệ hạ, tuyệt. . . Tuyệt không có chuyện này!

Quần thần nhất thời ồn ào, thậm chí cả Hoàng Trùng cũng kim lòng không đành, không dám tin nhìn Giải Tự, đều là hần làm học sĩ, hần không nghĩ tới Giải Tự lại có thể nói chuyện giúp Tiêu Phàm, thế giới này rốt cuộc đã biến đổi rồi sao?

- Giải học sĩ! Trên Kim điện, ngự giá trước mặt, người cũng không thể nói dối, nếu không chính là khi quân! Lão phu hỏi người, người tháng trước sung mặt sung mũi tới Hàn Lâm viện, lúc đó chẳng lẽ không phải người nói là bị Tiêu Phàm đánh sao?

Hoàng Tử Trùng cả người giận đến phát run, ngữ điệu nói cũng thay đổi liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111-3: Thay đổi càn khôn (3)

Giải Tự không tự chủ quay đầu nhìn Tiêu Phàm, lại thấy Tiêu Phàm vô cùng hòa ái hướng hắn nhẹ răng cười, hàm răng trắng hếu trong ánh đèn cung đình lộ ra vẻ hết sức kinh người.

Giải Tự bị làm cho sợ đến cả người rùng mình một cái, vội vàng quay đầu lại, hướng Hoàng Trung đảo cặp mắt trắng dã, nói:

- Ai nói với ngươi là ta bị Tiêu Phàm đánh? Ta trước đó vài ngày mất mũi không tốt, không cẩn thận tự mình từ trên nóc nhà té xuống, không được sao?

- Ngươi. . .

Hoàng Trung tức sùi bọt mép, mắt căng nhìn chằm chằm Giải Tự, Thanh Lưu nhất phái như thế nào lại có tên phản đồ này?

- Hoàng ái khanh, tội trạng thứ tư này của ngươi. . . Dường như cũng không đủ tiếp thu a.

Chu Nguyên Chương nói, thần thái của mọi người hắn đều thu vào mắt, ánh mắt giấu một nụ cười khó nhận ra.

Hoàng Trung giận đến ra sức vò cáo trạng thành một cục, hôm nay thế cục phát triển ngoài dự liệu của hắn, hắn dứt khoát không suy nghĩ, thuận đà lớn tiếng nói:

- Bê hạ, thần không phải là vu cáo, quả thật nghe rất nhiều đại thần trong triều thường ngày nói, mọi người đều nói Tiêu Phàm người này giấu giếm dã tâm, gièm pha nịnh hót, làm việc quái đản, ngang ngược, thật là tai họa của triều đình ta, không thể lưu lại, bê hạ, lời thần nói không ngoa, văn võ toàn triều đều nói như vậy a. . .

Lúc này Binh bộ Thượng thư đứng dậy, lớn tiếng biện hộ nói:

- Bê hạ, Hoàng đại nhân nói văn võ toàn triều, trong đó không có thần, thần chưa từng nói qua như vậy. . .

Giải Tự ở phía sau nhất thời thật biết điều đúng dịp mà nói:

- Thần cũng không nói. . .

Binh bộ tả thị lang Tề Thái Bản đối với Tiêu Phàm ấn tượng không kém, lại nói hắn xưa nay cũng không quen nhìn Hoàng Trung người này luôn ra vẻ đạo mạo, giờ phút người lãnh đạo trực tiếp của hắn đã bày tỏ thái độ, cho nên Tề Thái Bản cũng đứng dậy, nói:

- Thần cũng không nói qua.

Hộ bộ Thượng thư rất bất đắc dĩ thờ dài, chuyện trích cấp bạc trừ hoạch kiến lập Cẩm Y vệ vốn nằm trong tay hắn, lúc này cũng không khỏi không đứng ra nói:

- Thần chưa nói qua. . .

Hộ bộ Thượng thư bày tỏ thái độ, mấy vị hộ bộ thị lang, viên ngoại lang chờ một chút cũng đứng dậy, cùng kêu lên nói:

- Bọn thần cũng không nói...

Lý Cảnh Long đứng ở trong hàng công hầu cũng không chịu cô đơn, hướng mấy vị công hầu bên cạnh chớp mắt vài cái, sau đó một đám công hầu trong triều đồng loạt đứng ra, lớn tiếng nói:

- Bọn thần cũng không nói qua.

Vốn Hoàng Quan là người móc nối mấy vị Ngự sử Đồ Sát viện, cùng với bộ phận lục bộ cửu khanh quan viên thấy tình thế bỗng đại biến, nhất thời thay đổi chú ý, đảng hoàng đứng ở trong ban không nói tiếng nào, rất không có nghĩa khí mặc cho Hoàng Trung một mình thừa nhận cuồng phong bạo vũ.

Một tràng tiếng phản đối làm Hoàng Trung hơi giật mình đứng nguyên tại chỗ, trên mặt huyết sắc mất hết, thân thể lão đảo muốn ngã, hắn cảm thấy tay chân lạnh như băng, phảng phất như có một cái gì đó sâu tận xương tủy dần dần rời khỏi thân thể của hắn, thoát xác đi...

Lấy Tiêu Phàm cảm đầu, Gian đảng trong triều hạch tội chèn ép "Trung thần", dùng một loại phương pháp bất khả tư nghị, dần dần thành hình như thế. . .

Từ đầu tới cuối sự kiện tố giác, Tiêu Phàm chưa nói qua một câu biện bạch nào, cái gọi là một kích bèn nhọn của Hoàng Trung lại như đánh vào bịch bông, dễ dàng bị hóa giải rồi.

Thay đổi cần khôn, chuyển bại thành thắng, có khi chính là đơn giản như vậy.

Tiêu Phàm không có để ý tới sắc mặt như tro tàn của Hoàng Trùng, mà là nhẹ nhàng phẩy một chút đầu vai, giống như phui nhẹ bụi bặm, sau đó hướng Chu Nguyên Chương khẽ khom người, thần nhiên nói:

- Bệ hạ, thần hiện tại có thể bẩm báo kết quả Đình Sừ khoa án chưa?

Cả triều đình nhất thời yên tĩnh, Hoàng Trùng gầy mưa gió đã qua, còn dư lại mầu chột, nhìn Tiêu Phàm như thế nào hóa giải Đình Sừ khoa án, quần thần đều đã nghe được tiếng gió, chuyện này tựa hồ đã kết thúc, Tiêu Phàm nếu không giết Lưu Tam Ngô, như vậy thì chính hắn phải chết, đó là một chọn lựa tàn khốc, quần thần trợn to hai mắt, chờ nhìn Tiêu Phàm như thế nào phá cái kết cục này.

Chu Nguyên Chương ngồi ở trên ghế rồng, một màn vừa rồi hắn cũng nhìn thấy, giờ phút này nhìn về Tiêu Phàm ánh mắt tràn đầy thương thức, người trẻ tuổi này, bất hiện son bất lộ thủy, không nói tiếng nào liền hóa giải thế công của người khác, cũng không nói gì cùng thế lực Thanh Lưu đối kháng triều đình, lợi hại! Trọng yếu hơn cả là Tiêu Phàm đã lĩnh hội đầy đủ dụng ý của Chu Nguyên Chương, trong triều tạo thành nhất phái, đối đầu với Thanh Lưu tạo thành thế kiềm chế lẫn nhau, hoàn toàn phù hợp với bố trí triều cục của Chu Nguyên Chương, một người mới vừa làm đại thần triều đình, có thể làm được một bước này rất không dễ dàng, ngay cả Chu Nguyên Chương cũng nhận không được bắt đầu bội phục hắn.

Chu Doãn Văn ngồi ở dưới tay, mừng rỡ híp cả mắt, không ngừng hướng Tiêu Phàm len lén giơ ngón tay cái lên, hôm nay Tiêu Phàm có thể nói căn bản không có bất kỳ biểu hiện nào nhưng kết quả của nó thật ngoài sở dự liệu của mọi người, Chu Doãn Văn thủy chung nghĩ không ra Tiêu Phàm rốt cuộc là làm sao đạt đến cái cảnh giới bất động mà vẫn thắng này.

Chu Nguyên Chương ánh mắt mừng rỡ, nhưng thần sắc không biến hóa, vẫn như cũ dùng ngữ khí nhàn nhạt nói:

- Hoàng ái khanh, niệm tình ngươi nhiều năm dạy bảo thái tôn, có công với xã tắc, chuyện ngươi mưu hại Tiêu Phàm trăm sẽ không so đo, sau này lời nói việc làm nên cẩn thận, nếu có lần sau nữa, trăm sẽ nghiêm trị! Tiêu ái khanh, ngươi bây giờ có thể nói một chút về Đình Sừ khoa án rồi.

Hoàng Trùng sắc mặt tái xanh không ngừng lui về sau, trên mặt một mảnh tro tàn.

Tiêu Phàm cung thanh nói:

- Bệ hạ, trải qua thần ngày đêm khuyên giải, cũng phân tích lợi hại, trần thuật hơn thiệt, Lưu Tam Ngô lão đại nhân rốt cục đại triệt đại ngộ, tối hôm qua đã sửa lại hoàng băng tân khoa Đình Sừ. . .

Lời vừa nói ra, cả triều văn võ bao gồm Chu Nguyên Chương Chu Doãn Văn đều thất kinh.

- Không thể nào! Tiêu Phàm, ngươi nói hươu nói vượn, trên cung vàng điện ngọc dám khi quân! Lưu Tam Ngô lão đại nhân bình sinh lớn nhất là khi khải, hoàng băng là do hắn sở định, tuyệt không có thể sửa đổi!

Hoàng Trùng dưới sự kinh hãi, lập tức nhảy ra ngoài lớn tiếng trách mắng.

Cả đời vẫn về ôn nhu nho nhã nhưng mà lúc này Tiêu Phàm cũng không nhận được bộc phát.

Hắn bước một bước dài vọt tới trước mặt Hoàng Trùng, một tay nắm lấy vạt áo quan bào phía trước của Hoàng Trùng, sau đó nhấc lên, trước mặt văn võ bá quan giật dử nói:

- Không thể nào không thể nào! Ta nói ngươi phản đối cái gì, ngươi đang ở kỳ phản nghịch tuổi trẻ à? Một lát nói ta tội không thể tha, một lát nói ta nói hươu nói vượn, ta ném con nhà ngươi xuống giếng à? Sao mà ngươi mang thù lớn vậy? Nói chuyện khách khí một chút sẽ chết à?

Một phen thống mạ giống như đất bằng dậy sóng, cả triều trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiêu Phàm hung hăng hất Hoàng Trùng mặt cắt không ra giọt máu ra, giơ tay lên phui phui bởi vì kích động mà lộ vẻ xốc xếch, sau đó chậm rãi nhìn quanh, đôi môi run lên mấy cái, dùng một loại ngữ khí bi phẫn nói:

- Đừng tưởng rằng ta dễ khi dễ! Người đọc sách cũng có lúc nóng nảy a!

Mọi người vẻ mặt sợ hãi đồng loạt gật đầu, tính tình người đọc sách bọn họ đã thấy vậy rõ ràng.

Lắc lắc ống tay áo, Tiêu Phàm khôi phục tỉnh táo, nhàn nhạt hỏi:

- Hoàng tiền sinh, ngươi nếu nói Lưu Tam Ngô lão đại nhân không thể nào sửa đổi, vậy ngươi có dám đánh cược với ta?

Hoàng Trùng thất thần nói:

- Đánh cược... Đánh cược gì?

Tiêu Phàm hắc hắc cười xấu xa:

- Lưu Tam Ngô nếu sửa lại hoàng băng như vậy là ta thắng, hắn nếu không có đổi là ta thua, thế nào?

Hoàng Trùng đã lấy lại tinh thần, mới vừa rồi Tiêu Phàm khiến hắn nhục nhã làm hắn tức giận, cho nên lạnh lùng nói:

- Tiền đánh cuộc là cái gì?
- Ai thua người đó phải tiến cung hầu hạ hoàng thượng, như thế nào?
- Không thành vấn đề!

Hoàng Trùng một lời đồng ý.

Tiêu Phàm cười xấu xa nói:

- Hoàng tiền sinh, ta còn chưa nói hết, người nào nếu tiến cung hầu hạ hoàng thượng, trước tiên phải cắt cái kia mới được, như thế nào, người có đồng ý hay không?
- Ta đồng ý!

Hoàng Trùng không chút lựa chọn gật đầu.

Tiêu Phàm ha ha cười một tiếng, rồi lui về sau.

Giải Tự chẳng biết lúc nào đã đứng bên cạnh Tiêu Phàm, môi hân nhẹ nhàng mấp máy, thấp giọng lầm bầm nói:

- Ta đời này chưa từng thấy ai đánh cuộc ngu xuẩn như vậy...

Tiêu Phàm trừng mắt, thấp giọng nói:

- Lời này của người có ý gì?

Giải Tự liếc mắt nhẹ giọng nói:

- Hoàng đại nhân tuổi gần năm mươi, đoán chừng cái kia trừ để tiểu tiện, ngoài ra không có chỗ để mà dùng nữa, cắt hay không cắt cũng không sao cả, người là người trẻ tuổi chỉ mới hai mươi lại đi đánh cuộc với người năm mươi tuổi không còn dùng được, người nói cái đánh cuộc này có ngớ ngẩn ngu ngốc không?

Tiêu Phàm ánh mắt lập tức dựng lên, sau đó gương mặt tuấn tú nhanh chóng biến thành màu đen, tay phải tựa như mất sức, buông thõng xuống.

Giải Tự rất hiểu lòng người nói:

- Người có phải là rất muốn quất chính mình mấy bạt tai?

Tiêu Phàm gật đầu.

Giải Tự xoa tay nói:

- Tan triều ta sẽ giúp người...

Lúc này, đại hán tướng quân canh giữ cửa cung nghiêm nghị đi vào Phụng Thiên điện, quỳ lạy nói:

- Bệ hạ, hàn lâm học sĩ Lưu Tam Ngô bên ngoài cửa cung xin cầu kiến.
- Tuyên hán vào điện!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112-1: Khí tiết tuổi già khó giữ được! (1)

(Lại một chương cười không kịp bật mồm, may mà vẫn đủ hàm răng)

Bên trong Phụng Thiên điện hoàn toàn yên tĩnh.

Ngoài điện bình minh đã lên, trời sáng mau quá, song trong điện lấy Hoàng Trùng cầm đầu một đám Thanh Lưu tâm tình của bọn hán vẫn bị vây trong bóng tối, hôm nay lâm triều thế cục nghịch chuyển kinh thiên, làm bọn hán từ trong đáy lòng cảm thấy sợ hãi, run sợ.

Từ khi nào, một tên tiểu tử lần đầu vào triều chưa được nửa năm lại lạng lẽ tạo nên vây cánh ở trên triều đình thành một mạng lưới khổng lồ như thế? Cả triều công hầu, lục bộ Cửu khanh quan viên, có một nửa người bị hấn mượn hơi, vốn là trong triều đều là Thanh Lư nhất phái, tượng trưng vua thánh thần hiển thịnh thế hân hoan không dứt Hoàng Trưng hôm nay mới phát hiện, cái gọi là cả triều thanh lư, thì ra chỉ là một loại ảo tưởng lừa mình dối người, các đại thần đã sớm nội bộ lục đục, chẳng qua là duy trì mặt hòa khí bên ngoài mà thôi.

Mà Tiêu Phàm này cùng chỉ là tiến sĩ xuất thân tú tài, như thế nào lại xảo diệu đem những đại thần này hợp lại với nhau, tạo thành một thế lực mới, cùng thế lực Thanh Lư đối kháng trong triều đình.

Hoàng Trưng nghĩ mãi vẫn không có cách lí giải, chỉ là một Cẩm Y Vệ Đồng Tri, hấn làm sao làm được?

Hoàng Trưng cảm thấy lo sợ không yên.

Lâm triều ngày hôm nay, chẳng lẽ là dấu hiệu thế lực gian thần trong triều đã bắt đầu hình thành sao? Thanh Lư phải làm sao bây giờ?

Ánh mắt của mọi người cũng không tự chủ nhìn về ngoài điện, trong lòng mỗi người nghĩ cũng không giống nhau, nhưng có một điều có thể khẳng định, Lư Tam Ngô hôm nay muốn dâng lên cho bệ hạ danh sách công sĩ kỳ thi mùa xuân, quyết định sinh tử của rất nhiều người, trong đó bao gồm cả Tiêu Phàm.

Đồng thời nhìn về phía ngoài điện, rất nhiều người đem ánh mắt ném trên người Tiêu Phàm vẫn thản nhiên đứng giữa đại điện.

Lời hấn mới vừa nói là... Sự thật?

Hấn thật sự khuyên được Lư Tam Ngô sửa lại bản danh sách công sĩ sao?

Điều này sao có thể? Lư Tam Ngô là bậc đại nho đương thời, tính tình cương liệt ngay thẳng, từ trước đến giờ chuyện mà hấn đã nhận định thì không bao giờ thay đổi, Tiêu Phàm có bản lĩnh gì có thể khuyên được hấn?

Ngồi thẳng trên ghế rồng Chu Nguyên Chương kim lòng không động nhìn Tiêu Phàm.

Người trẻ tuổi này vốn có thể mang lại kỳ tích, lần này, hấn lại tiếp tục lập nên kỳ tích sao? Nếu Lư Tam Ngô vẫn kiên quyết không đổi, trăm có nên giết hấn không? Nhân tài như vậy giết đi chẳng phải là đáng tiếc lắm sao? Tương lai nếu dùng tốt, để bên người sẽ rất hữu dụng. Nhưng nếu không giết... Lời trăm đã nói ra rồi, quân vô hí ngôn, trăm nếu nuốt lời sau này làm sao đối diện với quần thần?

Chu Nguyên Chương lâm vào cục diện rối rắm trong lòng, hấn cả đời trải qua song gió tang thương, giờ phút này cũng kim lòng không động mà tỏ ra trầm tư.

Bên dưới Chu Doãn Văn lại càng đứng ngồi không yên, trên khuôn mặt thanh tú tuần lã đã toát đầy mồ hôi. Hấn cho tới bây giờ cũng không phát giác, thế cục trên triều lại kinh tâm động phách đến vậy. Tiêu Phàm, khó khăn từ Thanh Lư đại thần đã bị người hóa giải rồi, tiếp theo người còn có thể thuận lợi thông qua sao? Đình Sừ khoa án có thể sẽ mang đến cho người họa sát thân không?

Nghiêng đầu nhìn Chu Nguyên Chương, mặt vẫn không chút thay đổi. Chu Doãn Văn âm thầm nắm chặt tay, nếu thật sự xảy ra tình trạng ấu nhất, ta dù có liều cả tính mạng này, không làm Hoàng thái tôn nữa cũng cứu lấy tính mạng người?

Khi mọi người đang chìm đắm trong muôn vàn ý nghĩ xấu xa thì Tiêu Phàm vẫn lẻ loi đứng giữa đại điện lâm vào trầm tư.

Tào đại ca sẽ không thất thủ chứ? Vạn nhất hấn thất thủ, ta đã cùng Hoàng Trưng đánh cuộc phải làm sao bây giờ? Cát, hay là không cát? Đó là một vấn đề rất nghiêm trọng a...

Ta vẫn còn là xử nam đây này!

Lúc này, ngoài điện từ xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập xen lẫn là tiếng thở dốc của người già.

Trong lòng mọi người đều hồi hộp.

Đáp án sắp công bố.

Thanh âm đến bên ngoài cửa thì dừng lại, dường như người ngoài điện đang sửa sang lại dáng vẻ, hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh.

Tiếp theo, một thân ảnh già nua xuất hiện tại cửa điện, Lư Tam Ngô mặc quan bào, vẻ mặt kiên quyết, bước đi ổn định chậm rãi tiến vào điện. Cách ngự tiền hai mươi bước thì dừng lại, Lư Tam Ngô quý rập người xuống nói

- Thần hàn lâm học sĩ Lư Tam Ngô tham kiến Ngõ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Thần lâm triều tới trễ xin hoàng thượng trách tội vô lễ.

Lúc này là thời điểm mấu chốt rồi, hấn lâm triều trễ chỉ là chuyện nhỏ ai còn lo lắng so đo.

Chu Nguyên Chương vùng tay lên nói:

- Luru ái khanh bình thân, ái khanh tuổi già, thượng triều thật không dễ dàng, trễ chút không quan trọng, trăm xá khanh vô tội.
- Cựu thần khấu tạ thiên ân bệ hạ.

Luru TamNgô theo lễ bái ba lần, sau đó đứng dậy vào ban.

Đón nhận ánh mắt quý dị của Chu Nguyên Chương cùng quần thần, Luru TamNgô sắc mặt thản nhiên đứng ở trong ban, hai mắt khép hờ, như lão tăng nhập định không nhúc nhích.

Chu Nguyên Chương nhìn thoáng qua Tiêu Phàm đứng yên trong điện, thấy thần sắc hắn vẫn bình thường, cũng không có vẻ khẩn trương, Chu Nguyên Chương trong lòng không khỏi nói thầm, tiểu tử này lại có thể trấn định như thế, chẳng lẽ hắn thật sự thuyết phục được Luru TamNgô sửa lại hoàng băng? Nếu không vì sao hắn một chút cũng không lo lắng? Hắn không sợ trăm thật sự sẽ giết hắn sao?

Quay đầu, Chu Nguyên Chương nhìn Luru TamNgô, trong đôi mắt bắn ra tia sáng sắc bén tàn khốc, Luru TamNgô ngơ ngác hôm nay nếu không thức thời, đừng trách trăm không nể tình quần thần nhiều năm, so với lòng sĩ tử phụng bái thì tình cảm quần thần thật sự quá tầm thường.

Cả đại điện yên tĩnh không một tiếng động. Thanh âm ảm đạm sát cơ của Chu Nguyên Chương chợt vang lên:

- Luru ái khanh, chuyện danh sách kỳ thi mùa xuân, ngươi làm lại như thế nào rồi? Hôm nay trăm muốn xem danh sách.

Ánh mắt quần thần theo lời Chu Nguyên Chương đều hướng về Luru TamNgô

Luru TamNgô mặt nhất thời đỏ lên, hít sâu một hơi, cảm xúc như bị đè nén, sau đó dánh về dần trở nên dứt khoát. Hắn chậm rãi nhìn quần thần trong điện dường như muốn cáo biệt.

Cuối cùng hướng về ngai vàng giữa điện quỳ xuống, lấy trong tay áo một quyển sổ màu lam, hai tay dâng lên nói:

- Khải bẩm bệ hạ danh sách cống sĩ kì thi mùa xuân cựu thần đã sửa lại, đây là kết quả cuối cùng, mời bệ hạ ngự lãm

Hoạn quan bên cạnh Chu Nguyên Chương vội vàng chạy xuống nhận lấy bản sổ trong tay Luru TamNgô cung kính dâng lên.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào bản tấu trong tay Chu Nguyên Chương. Mỗi người trong điện ai cũng hiểu được bản sổ này liên quan đến tính mạng hàng trăm người. Thậm chí còn liên quan đến cục diện thế lực tương lai của Đại Minh triều. Nếu bản sổ không hợp với tính toán của Chu Nguyên Chương, như vậy Luru TamNgô sẽ chết, mà Tiêu Phàm cũng không thể thoát. Triều đình vẫn là Thanh Luru làm chủ, người nào cũng không nguyện ý đứng ra làm gian thần cho mọi người thóa mạ.

Cái sổ này nha, quả thực là sổ ghi chép sinh tử trong tay Diêm Vương.

Chu Nguyên Chương hơi kích động lật sổ ra xem. Một chuỗi danh sách cống sĩ dài được viết theo thể chữ liễu đập vào mắt.

Cẩn thận lật xem một lúc lâu, ánh mắt Chu Nguyên Chương chợt lóe lên, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Phàm nhưng lại liền cúi đầu xem danh sách.

Không biết qua bao lâu. Chu Nguyên Chương mới khép bản sổ lại, tiếp theo, trong đại điện yên tĩnh bỗng nhiên truyền ra tiếng cười lớn.

- Ha ha, ha ha, ha ha ha ha.

Tiếng cười quanh quẩn trong đại điện, quần thần thấy Chu Nguyên Chương đột nhiên cười lớn làm cho sợ đến rồi rít lui về sau một bước, mặt vàng như đất hai mặt nhìn nhau.

Bệ hạ... Chẳng lẽ đang cười giận dữ sao? Xem ra lần này bệ hạ bị Luru TamNgô chọc giận không nhẹ a, ta tựa hồ đã thấy được hình dáng Luru TamNgô cùng Tiêu Phàm máu tươi thê thảm a...

Luru TamNgô lúc này đã thông suốt hết thảy, không đợi Chu Nguyên Chương phân phó, hắn tự mình đứng lên, vẻ mặt kiên quyết nhìn thẳng Chu Nguyên Chương, sau đó nặng nề ôm ống tay áo, nghiêm nghị lớn tiếng nói:

- Cựu thần suy đi nghĩ lại, các triều đại đổi thay thủ sĩ triều đình đều lấy văn chương ưu khuyết mà lấy, cũng không có triều đại nào ngoại lệ, bất luận bệ hạ có hài lòng hay không, đây chính là lựa chọn cuối cùng của cựu thần, cựu thần dù có chết, tuyệt đối sẽ không sửa đổi! Nhân sinh tự cổ ai không chết, lưu lấy lòng son...

Đồng dạng đọc hai câu còn chưa đọc xong, đạ bị Chu Nguyên Chương cười lớn cắt đứt.

- Ha ha, hài lòng, trăm cực kỳ hài lòng! Ai nói trăm không hài lòng? Luru ái khanh danh sách lựa chọn cống sĩ rất hợp ý trăm, yên tâm, trăm sẽ không để cho ngươi sửa lại nữa đâu, ha ha, nam sáu bắc bốn, ừ, không tệ không tệ, rất tốt! Luru ái khanh có lòng. Đình Sứ khoa án có thể kết thúc rồi.

- A?

Luru TamNgô vạn phần ngạc nhiên ngẩng đầu, vốn là nét mặt già nua ung dung, kiên quyết chịu chết, lúc này lại biến ảo vạn đoan, lúc trắng lúc xanh, rất

là đặc sắc.

- Bệ hạ. Cựu thần... Cựu thần...

Lưu Tam Ngô nhất thời trở nên lắp bắp, vẻ khảng khái biến đầu mất.

- Lưu ái khanh rất rõ đại nghĩa, hiểu được biến thông, trầm cảm thấy an ủi, ừ, nam bắc công sĩ lấy nam sáu bắc bốn là phù hợp với tình hình trong nước, Lễ bộ Thượng thư Trương Đán ở đâu ?

Trương Đán ngẩng đầu, từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, vội vàng bước nhanh tới trước, khom người nói:

- Có thần!

- Sau này thủ sĩ triều đình, cứ theo sắp xếp năm nay của Lưu ái khanh mà là lệ, sau này mỗi khoa đều lấy nam sáu bắc bốn, phương pháp này phải liệt vào "Hoàng Minh tổ huấn", đời sau nếu không có nguyên do, không được tự tiện sửa đổi.

- Thần tuân chỉ!

Chu Nguyên Chương mắt thấy Lưu Tam Ngô tròn mắt há mồm ngay giữa đại điện, ánh mắt tràn ngập mừng rỡ. Rốt cục không cần phải lấy thủ đoạn giết người cưỡng chế sửa đổi rồi, Lưu Tam Ngô có thể tự mình hiểu được quả thật còn gì bằng, cái kết quả này coi như là quân thần tất cả đều vui vẻ rồi.

- Lưu ái khanh công trung thể quốc, trung thành khó được, trầm truyền chỉ, ban thưởng Lưu Tam Ngô lão đại nhân hoàng kim ba trăm lượng, tước lộc năm trăm xếp...

Lưu Tam Ngô hai mắt mở lớn, thẳng đến hiện tại hắn còn không hiểu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, theo như lệ thường, bệ hạ thấy hắn không đổi danh sách công sĩ, tất nhiên mặt rồng giận dữ, sau đó không chút lưu tình hạ lệnh đưa hắn chém đầu vứt bỏ thi thể, kết quả tốt nhất cũng phải bị lưu đầy đi biên cương, nhưng hiện tại... Bệ hạ lại phong thưởng cho mình? Hắn không uống lộn thuốc chó?

Nghe khẩu khí bệ hạ, tựa hồ danh sách mình đưa lên cùng danh sách mình viết ra không hề giống nhau a, cái gì nam sáu bắc bốn, chính mình tối hôm qua viết số, khi nào đem cử tử phương bắc liệt vào danh sách công sĩ rồi? Hơn nữa còn chiếm trong đó bốn thành? Tuyệt đối không có khả năng này!

- Bệ hạ, ngài... Có phải nhầm lẫn rồi không? Có thể cho cựu thần xem lại bảng số một chút không?

Lưu Tam Ngô cẩn thận nói.

Chu Nguyên Chương lần nữa nhìn Tiêu Phàm một cái, ánh mắt có chút thâm thúy. Sau đó hắn hướng hoạn quan bên cạnh nhẹ nhàng gật đầu, hoạn quan vội vàng nhận lấy bảng số, chạy tới giao cho Lưu Tam Ngô.

Lưu Tam Ngô hai tay run rẩy mở ra, vừa nhìn nhất thời vẻ mặt trở nên trắng bệch.

Trầm mặc một lúc lâu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112-2: Khí tiết tuổi già khó giữ được! (2)

Lưu Tam Ngô bỗng nhiên khàn giọng hết lớn:

- Bệ hạ, cái này không phải là...

- Lưu lão đại! Trên Kim điện sao lại lớn tiếng như vậy, rất không có lễ phép, bọn quan Ngự sử sẽ hạch tội ngươi đấy, bọn họ rất lợi hại, hạ quan mới vừa rồi thiếu chút nữa bị bọn họ nói mà...

Tiêu Phàm thừa cơ bước nhanh về phía trước trước, làm bộ như đỡ Lưu Tam Ngô, đỡ bờ vai của hắn xuống, cắt ngang lời nói của Lưu Tam Ngô.

Lưu Tam Ngô hồn hồn nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, sắc mặt đỏ gay, cả giận nói:

- Ngươi cút ngay! Bệ hạ, tên trên bảng này không phải là cựu thần...

- Ai! Lưu lão đại người, ngài lớn tuổi, tâm tình kích động như thế, rất dễ dàng trúng gió a...

Tiêu Phàm lần nữa phá hỏng lời nói của Lưu Tam Ngô.

Chung quanh các đại thần nhìn Luru Tam Ngô ánh mắt đã thay đổi, có không dám tin, có khinh thường, có người lại như trút được gánh nặng...

Luru Tam Ngô nhìn các loại thần sắc của các đại thần, nhìn lại Chu Nguyên Chương đang nở nụ cười tán dương trên điện, trong lòng nhất thời lâm vào tuyệt vọng, thanh danh cả đời vậy mà lại bị hủy trong chốc lát, từ nay về sau, làm sao nhìn mặt các đại thần trong triều? Một người e ngại cường quyền, không có khí khái, không có khí tiết Nho gia, hôm nay ván đã đóng thuyền, không thể biện giả, tuổi gần tám mươi, khí tiết tuổi già khó giữ được a!

Chợt thấy một luồng máu trào lên, Luru Tam Ngô lão đảo mấy cái, Tiêu Phàm vội vàng dùng sức đỡ hắt.

Một đạo linh quang hiện lên, Luru Tam Ngô chợt nhớ tới lúc trước khi lâm triều, nam tử kia cố ý dụng kiêu hãnh, nhất thời hoàn toàn hiểu được.

Luru Tam Ngô bỗng nhiên hung hăng bắt lấy cánh tay Tiêu Phàm, hốc mắt hiện đỏ khăn giọng quát:

- Ngươi! Nguyên lai là ngươi!

Tiêu Phàm rất vô tội nháy mắt mấy cái:

- Luru lão đại người nói gì? Hạ quan quả thật không hiểu nha...

Luru Tam Ngô giận dữ, lồng ngực huyết khí nghịch lưu, nhất thời giận đến hai mắt trợn ngược, ngắt đi trước mặt văn võ bá quan.

- Luru đại nhân, Luru đại nhân ngài làm sao?

Tiêu Phàm giả mù sa mưa loạn choạng ra sức đỡ lấy Luru Tam Ngô, tỏ vẻ như rất chân tình.

Chu Nguyên Chương nhíu mày nói:

- Luru ái khanh làm sao vậy?

Tiêu Phàm lo lắng trả lời:

- Bệ hạ, thần nghĩ là Luru lão đại đột nhiên được bệ hạ tán dương phong thưởng, nhất thời xúc động quá mức nên ngắt đi...

Chu Nguyên Chương nghe Tiêu Phàm nói, không khỏi khẽ hừ một tiếng.

Mới rồi trên điện vừa xảy ra trò khôi hài, Chu Nguyên Chương không phải người ngu, làm sao có thể không rõ ngọn nguồn mọi chuyện?

Thôi, chuyện đến đây là được rồi, ít nhất ngoài mặt đã qua đi, sĩ tử phương bắc được đề danh rồi, thiên hạ con dân thấy được kết quả, triều đình đại thần hoà hợp êm thấm vậy là đủ rồi, triều đình căn chính là thể diện, hoàng đế muốn cũng là thể diện, chỉ cần có thể duy trì cái thể diện này, những thứ khác... Ừ, làm bộ không nhìn thấy cũng tốt.

Chu Nguyên Chương nhìn Tiêu Phàm đang làm bộ làm tịch, thấy hắn đang than trời khóc đất bộ dáng rất là bi thiết, vừa ấn nhân trung của Luru Tam Ngô, lại lay lay bà vai, biểu hiện giống như hiểu từ hiền tôn, Chu Nguyên Chương thật muốn đánh cho hắn một trận, tiểu tử thái này, diễn trò cũng diễn quá giả, bất quá chỉ là ngắt đi mà thôi, ngươi sao lại giống như khóc tang vậy?

Nặng nề phẩy tay áo một cái, Chu Nguyên Chương trợn mắt nhìn Tiêu Phàm, sau đó lại nhìn quần thần nói:

- Mọi chuyện kết thúc, bãi triều!

Quần thần tâm tình phức tạp khác nhau cũng lễ bái tung hô vạn tuế, đại thần ảnh Chu Nguyên Chương khuất sau điện, lúc này mới rời rít đứng dậy.

Chu Doãn Văn đi theo phía sau Chu Nguyên Chương, thừa dịp không ai để ý, hướng Tiêu Phàm làm mặt quỷ, sau đó cười dài nhảy tung tung mà chạy đi, thần thái như vừa trút được một gánh nặng.

Tướng quân đứng hầu ngoài điện vội vàng chạy vào, đem Luru Tam Ngô ra Thái y viện ngoài ngo môn cứu trị, Tiêu Phàm lập tức ngừng tiếng khóc, sau đó đứng lên như không có chuyện gì xảy ra, quần thần tò mò hướng trên mặt hắn nhìn lên, tốt nha, nửa điểm nước mắt cũng không có, cảm tình mới vừa rồi chỉ là diễn trò.

Tiêu Phàm sửa sang lại quan phục của mình, trên mặt đã lộ ra nụ cười lạnh nhạt.

Hôm nay hai cửa ái sinh tử toàn bộ đã thuận lợi thông qua!

Lão Chu, lần này ta tha thứ cho ngươi, lần sau còn làm khó ta, ta sẽ không ngại một lần nữa bói nội y của ngươi lên a!

Hoàng Trung đứng trước người Tiêu Phàm, nhìn hắn thật sâu, sau đó thở dài, thân hình hơi lão đảo rồi đi.

Tiêu Phàm há miệng, muốn gọi lão lưu lại, vừa rồi bọn hắn mới đánh cuộc, nhưng nhìn đến bộ dạng lão Hoàng như có cha mẹ chết, Tiêu Phàm nghĩ một chút hay là quên đi, lão Hoàng hiện tại khẳng định tâm tình không tốt, Tiêu Phàm ta là người thiện lương chính nhân quân tử, cũng không nhân lúc cháy

nhà hời của...

Nhìn bóng lưng Hoàng Trung, Tiêu Phàm cười cười, vẫn thần trí quắc, cũng có thể mất nước, cả triều đều là Thanh Lưu cũng không phải là chuyện tốt, triều đình lớn như thế, cũng cần phải có một con sâu khích lệ mọi người một chút chứ

Ừ, quyết định, sau này ta chính là một con sâu, một con sâu xinh đẹp...

Tiêu Phàm nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt càng đậm.

Gian thần thì thế nào? Thị phi ưu khuyết tạm gác lại hậu nhân bình luận, trăm ngàn năm sau thế nhân nói gì, liên quan gì ta!

Tiêu Phàm đứng ngay giữa Phụng Thiên điện, bỗng nhiên ha ha cười một tiếng, thiếu niên thần tử hăng hái, phi dương chi thái dật vu ngôn biểu (ý nói thái độ dương dương tự đắc không cần nói cũng biết)

Quần thần đang lục tục thối lui khỏi đại điện, nghe được tiếng cười của Tiêu Phàm, rói rít quay đầu lại nhìn hắn.

Tiêu Phàm bước ra ngoài, nơi cửa điện, các đại thần không tự chủ đều nhường đường cho hắn, trong đó Binh Bộ thượng thư, Binh Bộ tả thị lang, lần lần học sĩ Giải Tự cả đám người đều hướng hắn lộ ra nụ cười hòa ái

Thiếu niên thần tử tuổi mới đôi mươi, từ hôm nay, ở trên triều đình căn cơ đã có, một đời quyền thần đã bắt đầu hiện hình.

Về đến nhà, Tiêu Phàm tự đáy lòng thở ra một hơi, lo âu mấy ngày nay rốt cục đã trôi qua, Chu Nguyên Chương vị hoàng đế này thật không dễ hầu hạ, bất quá may là hắn cũng chỉ có thể sống thêm một năm nữa, nếu không đời này mình không bị hắn đùa chơi chết mới lạ.

Vào nội viện, Tiêu Họa Mi vẻ mặt hân hoan chào đón.

Mấy ngày nay phiền toái quần thân, cho dù như thế, Tiêu Phàm cũng không muốn để cho Tiêu Họa Mi biết, có một số việc hắn là nên để nam nhân một mình gánh chịu. Tiêu Họa Mi nhiều năm lang bạc kỳ hồ sống cuộc sống khổ cực, hôm nay thật vất vả mới có một nhà hạnh phúc êm đẹp, Tiêu Phàm không đành lòng để cho nàng thêm lo lắng, lại nói, với tính tình của Tiêu Họa Mi, vạn nhất nàng cảm thấy cùng đường, làm không tốt nàng lại nổi máu giang hồ vác đao vào cung, sau đó thọc cho Chu Nguyên Chương mấy đao, xong hết mọi chuyện, đoán chừng Tiêu Họa Mi thật có thể làm ra loại chuyện điên cuồng này lắm.

Tiêu Họa Mi nụ cười ngat ngào kéo cánh tay Tiêu Phàm, sau đó vừa vẽ làm bộ dạng đau xót hướng Thái Hư ở sương phòng khoa tay múa chân mấy cái.

Tiêu Phàm ngăn người:

- Sư phụ sao vậy?

Tiêu Họa Mi héch lên cái miệng nhỏ nhắn, nói nhỏ:

- Tướng công đi xem một chút, đạo sĩ gia gia không biết phát tài gì mà khoe khoang khắp nơi. . .

Tiêu Phàm cười hắc hắc:

- Sư phụ phát tài là chuyện tốt nha, hắn đúng là thần tài của chúng ta, đi, chúng ta đi kiểm ăn đi. . .

Tiêu Họa Mi hưng phấn gật đầu.

Hai người cất bước đi tới phòng Thái Hư, lại thấy lão ngồi xếp bằng ở trên giường, vẻ mặt dương quang toả sáng, bộ đồ lôi thôi trên người đã sớm đổi thành một thân đạo bào, các ngón tay bình thường tròn bần thiêu, tất cả đều đeo nhẫn ngọc bích, bàn tay to đang nắm một con gà quay gặm gặm, một bộ dạng như nhà giàu mới nổi mười phần giống con buôn.

Tiêu Phàm cùng Tiêu Họa Mi đứng ở ngoài cửa liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người rất ăn ý đồng thời bĩu môi, trên mặt cũng đồng thời lộ ra biểu tình chua xót.

- Có gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ là chút ít tài sản sao. . .

Tiêu Phàm nhỏ giọng nói thầm.

- Đúng rồi!

Tiêu Họa Mi dùng sức gật đầu phụ họa.

- Hắn có tiền, chúng ta cũng có tiền nha. . .

Tiêu Phàm tiếp tục hừ hừ nói.

- Đúng rồi!

Tiêu Họa Mi cũng gật đầu nói:

- Hậu viện còn chôn ba ngàn lượng đầy thôi, chúng ta so với đạo sĩ gia còn có tiền hơn a.

- Đúng, cho nên chúng ta không cần ghen tỵ với hắn.

- Ủ!

Điều chỉnh tốt thái độ, Tiêu Phàm cùng Tiêu Họa Mi nở nụ cười xuất hiện trước mặt Thái Hư.

- Ô, sư phụ gần đây từ đâu mà phát tài nha?

Thái Hư vuốt cằm râu, vẻ mặt bí hiểm:

- Bản đạo hôm qua bấm chỉ tính toán, phát hiện gần đây bản đạo có tài vận, ha ha, quả thế thật...

Tiêu Phàm thấp giọng nói:

- Sư phụ gần đây có vụ làm ăn gì sao?

Thái Hư trợn mắt nói:

- Nói nhảm! Bản đạo là đệ tử danh môn chính phái, như thế nào làm ra cái loại chuyện của bọn đạo chích?

- Sư phụ ngài làm sao phát tài?

Thái Hư liếc Tiêu Phàm một cái, hừ hừ nói:

- Thiên cơ bất khả lộ...

Tiêu Phàm cứng lại, tiếp theo cười nói:

- Sư phụ ngài phát tài sướng khoái, hâm mộ chết đồ nhi rồi..

Thái Hư bấm chỉ tính một cái, nói:

- Mua quần áo hết mười hai lượng, mua chiếc nhẫn hơn một trăm hai mươi lượng. . .

Tiêu Phàm cùng Họa Mi trợn to hai mắt, than thở:

- Sư phụ thật là tài đại khí thô a. . ."(tiêu tiền như nước)

Thái Hư vui vẻ nói:

- Vậy đã là gì, còn dư lại hơn hai ngàn lượng bạc, bản đạo toàn bộ quyên cho đạo quán ngoài thành rồi, thật là, lão chủ trì đạo quan liên cao hứng nói sẽ đổi lại tên, sau này gọi Thái Hư đạo quán a..., ha ha, vô lượng thọ phật. . .

Tiêu Phàm ánh mắt nhìn thẳng:

- Nhiều bạc như vậy, ngài thật là hào phóng a. . .

Thái Hư nhàn nhạt nói:

- Đúng thế, dù sao bạc từ huyệt đạo đào lên, trời giáng tiền là của phi nghĩa, bản đạo giữ lại cũng không có tác dụng gì, giúp đạo quán, tu âm đức a. . .

- Hậu viện?

Hai người Tiêu Phàm nhất thời quá sợ hãi cùng kêu lên.

- Đúng nha, ha ha, không biết tên ngu ngốc nào nghĩ ra được chủ ý cùi bắp này, lại đem bạc chôn tại hậu viện, vì che dấu tai mắt mọi người, ở phía trên trồng một bụi tiên nhân chuông. Vô lượng thọ tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, bản đạo đối với tiên nhân đặc biệt thấy hứng thú a, lại trồng tiên nhân chuông dưới cây đào lớn, đây không phải là nói rõ nơi đây có ba ngàn lượng sao? Ha ha, thật không biết tên ngu ngốc nào nghĩ ra được chủ ý này, chết cười bản đạo mất. . . Di? Họa Mi tại sao khóc? Di? Đồ nhi hốc mắt cũng đỏ? Các ngươi sao lại thế?

(Tác giả chơi chữ, ý là đào lên là có ba nghìn lượng, tiên nhân chưởng - tam thiên lượng.

Tiên nhân chưởng là tên một loài xương rồng cảnh rất đẹp)

Bạn đang đọc truyện Đại Minh Vương Hầu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113-1: Tâm gian thần (1)

Bọn hấn âm hiểm, độc ác, xảo trá. Bọn hấn hãm hại trung lương, bọn hấn nịnh nọt quân thần, bọn hấn hại nước hại dân, hết thấy từ xấu xa trong cuộc sống chính là để hình dung bọn hấn. Nhưng có thể khẳng định một điểm, cuộc sống của gian thần tuyệt đối phải là giàu có, xa hoa cùng hoang dâm, chưa từng nghe nói qua gian thần nào lại xui xẻo như thế, thê thảm như vậy.

Rất không may, Đại Minh Hồng Vũ triều Tiêu Phàm Tiêu Đồng Tri, lại là người dẫn đầu khai sáng nên loại gian thần đó.

Một gian thần mà toàn thân không có xu nào, nhà chỉ bốn bức tường, thật sự đủ thê lương, chưa từng có triều đại nào gian thần lại vô dụng đến thế.

Đầu số tạo thành tình trạng túng quẫn như vậy chính là vị chuyên tán tài cùng với bại gia Thái Hư lão bất tử.

Tiêu Phàm hiện có một loại cảm xúc muốn khi sư diệt tổ.

Thật vất vả mặt dày mày dạn móc từ Yến Vương được ba ngàn hai lượng bạc hồi lộ, lại dưới sự khăng khải hào phóng của Thái Hư lão đạo mà toàn bộ bay mất, một chút cũng không còn, hầu hết biến thành quần áo trang sức của lão bất tử Thái Hư.

Tiêu Phàm có một vấn đề giấu ở trong lòng đã lâu.

- Tại sao muối lại chôn bạc trên mặt đất rồi trồng một cây tiên nhân chưởng bên trên?

Tiêu Phàm hỏi Tiêu Họa Mi, vấn đề này hấn suy nghĩ đã lâu vẫn không nghĩ ra nổi.

- Muối. . Muối chỉ làm ký hiệu thôi mà!

Tiêu Họa Mi chùi nước mắt, thút thít đáp.

Tiêu Phàm gật đầu, đáp án này rất hợp logic, hơn nữa trong truyện kể ngày xưa cũng có người từng làm như vậy, có vẻ từ cổ chí kim những người chôn bạc đều không có ai thông minh, ngốc nghếch ở chỗ trên nơi cất giấu còn dựng một tấm bảng, trên mặt viết “Ở đây không có ba trăm lạng bạc” hoặc là như lúc này tại trong rừng đào lại trồng một cây tiên nhân chưởng.

Được rồi, Họa Mi mới chỉ mười hai tuổi, tuy rằng trải qua mưa gió, nhưng có thể khẳng định trước kia chưa từng có kinh nghiệm giấu ngân lượng.

Có một số việc phải do làm hay quen tay giống như trải qua mưa gió. Giấu ngân lượng cùng nhìn thấy cầu vồng chính là những việc như thế!

- Lần sau lúc giấu bạc, chúng ta đặt thêm phía trên một chiếc bẫy thú, có thể bẻ gãy tay đám trộm.

Tiêu Thần đành phải an ủi làm cho Tiêu Họa Mi đang thương tâm gạt lệ.

Họa Mi kiên định gật đầu, đôi mắt sáng lên nói:

- Cần phải đề phòng đạo sĩ gia gia như đề phòng kẻ cướp!

Tiêu Phàm khen:

- Giỏi lắm!

Một lớn một nhỏ tại thời điểm này có chung nhận thức.

Nhưng dù nghĩ được như thế cũng không áp dụng được vì hiện tại hai người căn bản là đám cùng đinh.

Lấy ra túi tiền so với mặt còn nhăn hơn, Tiêu Thần nhìn Họa Mi hỏi:

- Muối còn có bạc sao?

Tiêu Họa Mi so với hấn càng chán nản lắc đầu.

Tiểu nha đầu chân không bước ra khỏi cửa, lại đem ba ngàn lượng bạc chôn cả tại hậu viện, căn bản chưa từng nghĩ phải mang theo bạc.

Tiêu Thần thở dài:

- Xong rồi, Tiêu gia chúng ta một lần nữa trắng tay, phải làm sao đây?

Tiêu Họa Mi cười cười, khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn bỗng chốc hóa tà ác như ác ma, “Ba” một tiếng, trên bàn xuất hiện hai thanh chủy thủ hàn quang long lánh, một lớn một nhỏ.

Tiêu Thần khẽ hít một ngụm khí lạnh:

- Giết sư phụ?

Tiêu Họa Mi lắc đầu:

- Chúng ta đi cướp.

Quả nhiên trời sinh một cặp, ngay cả tính nết cũng giống nhau!

Tiêu Thần phát lạnh, xem ra phải tăng cường giáo dục cho tiểu hài tử này, mới tí tuổi đã có suy nghĩ đánh cướp, có xu thế phát triển theo tính cách khủng bố, tiếp tục như vậy rất nguy hiểm.

- Ăn cướp là không tốt, đối với người ta không lễ phép.

Tiêu Phàm lắc đầu, bác bỏ biện pháp thiếu lý trí này, sau đó hắt thở dài, lông mày nhíu lại nói:

- Ta phải nghĩ ra biện pháp khác, anh hùng hảo hán không thể để cho một đồng tiền bức tử.

Sóng to gió lớn chốn cung đình còn qua nổi, nếu do nghèo mà chết, các sử học gia đời sau sẽ đánh giá vị gian thần uất ức đến cực điểm này thế nào?

Kiểm tiền bằng cách nào? Đây là vấn đề mà tham quan ngày đêm lo nghĩ!

Tiêu Phàm hiện tại cũng không thể không nghĩ tới vấn đề này!

Dựa vào chút bổng lộc còm nhom từ triều đình? Quên đi, chờ bổng lộc phát đến, Tiêu gian thần đã sớm chết đói, và lại bổng lộc của Hồng Vũ triều không phải là thấp bình thường, một thất phẩm tri huyện bổng lộc một năm là chín mươi thạch gạo, một lượng bạc có thể mua hai thạch gạo, nói cách khác một thất phẩm tri huyện nếu không tham ô thì một năm tổng cộng chỉ được bốn mươi lăm lượng bạc.

Đối với quan viên một nhà gồm người thân, đầy tớ, rồi tiệc tùng mà nói, chút ngân lượng ấy có tích sự gì?

Tiêu Phàm lập tức bác bỏ ý tưởng muốn làm thanh quan, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, bụng không ăn no làm gì có sức mà giả bộ quan tốt.

Còn một biện pháp khác là nhận hối lộ, tuy Hồng Vũ triều trừng phạt phi thường nghiêm khắc đối với tham quan, nhưng bổng lộc thật sự quá thấp, không tham căn bản không nuôi nổi gia đình, cho nên càng nghiêm cấm tham ô lại càng có nhiều tham quan, đây cũng là thất bại trong các biện pháp chính trị của Chu Nguyên Chương, người đem bổng lộc cho đại thần thấp như vậy, mọi người không tham thì còn cách nào? Con người ai cũng muốn sống sót trước đã, cho dù mất đầu cũng đành làm thế.

Nhưng trên quan trường tham ô cũng có quy củ của tham ô, các đại thần đều hiểu ngầm với nhau, tham có thể, nhưng không thể ăn quá khó nhìn, tham ô cũng phải chú ý đến dáng vẻ thể diện của quan viên, ăn quá khó coi sẽ khiến người ta khinh bỉ, thậm chí hạch tội.

Làm cho người phiền não chính là tham ô trên quan trường đến cùng có quy củ gì, Tiêu Phàm vẫn chưa hiểu được, điều này thật sự là chuyện rất tổn hao tâm trí, trước khi chơi trò chơi dù sao cũng phải rõ ràng hết quy tắc, bằng không sẽ bị người ta hạ nốc ao, Tiêu Phàm hôm nay còn chưa có cường đại đến mức phá hư được quy tắc vốn có rồi thành lập ra quy tắc mới.

Trong lúc Tiêu Phàm ngồi ở nhà hao tổn tâm trí nghĩ cách kiếm tiền thì bên ngoài có tin tức truyền đến.

Đình Sừ khoa án kết án, danh sách công sĩ được dán tại cửa lễ bộ nha môn, đám cử nhân phương bắc vẫn không phục, cho rằng bảng vàng dù đã được sửa nhưng triều đình vẫn không nghiêm trị đám cầu quan trong ban giám khảo làm rối kỉ cương phép nước, bọn họ cảm thấy bất công.

Chu Nguyên Chương vì thế hạ lệnh đem bài thi của năm mươi hai tiến sĩ từ phía nam toàn bộ dán lên công bố, cho khắp thiên hạ đọc.

Việc này khiến cho cả đám cử nhân ngậm miệng.

Tuy nói từ xưa văn nhân cao ngạo, nhưng kỳ thật trong lòng từng người đều có sự so sánh khách quan, những người có thể vỗ ngực xưng danh dù sao không nhiều lắm, nguyên lai văn chương của tiến sĩ phương nam so với cử nhân phương bắc xuất sắc hơn nhiều lắm, cử nhân phương bắc hiện tại mới biết được, bảng vàng của triều đình lấy tỉ lệ “nam sáu bắc bốn”, thật sự đã là cấp cho người phương bắc mặt mũi rất lớn.

Bởi vậy cũng có thể chứng minh, quan chủ khảo quả thật không có thiên vị, đúng lương tâm mà nói, văn chương của cử nhân phía nam quả thật mạnh hơn nhiều so với người phương bắc.

Tiêu Phàm âm thầm khâm phục Chu Nguyên Chương thông minh.

Không cần giải thích nhiều, cứ đưa ra thực học, mọi người khác sẽ tự hiểu. Cái này gọi là đại trí tuệ, so sánh với những mảnh khoe mà Tiêu Phàm dùng thì chỉ có thể nói hèn khốn vật mà thôi.

Lại nói chuyện khác.

Lưu Tam Ngộ bị Tiêu Phàm chơi xỏ, lúc này đây lão nhân gia người đã ở nhà vài ngày không xuất môn. Vài ngày sau vị Lưu lão đại nhân nản lòng thoái chí dâng lên sớ từ quan cho Chu Nguyên Chương.

Án theo thói quen trong quan trường vốn làm ngược lại, Chu Nguyên Chương đương nhiên không đồng ý, vì thế thịnh tình giữ lại.

Lưu Tam Ngộ lần nữa từ quan, Chu Nguyên Chương lại lưu.

Cứ thế liên tục ba lần, làm đủ bộ dạng quân thánh thần hiền, Chu Nguyên Chương rốt cục phê chuẩn cho Lưu Tam Ngộ cáo lão.

Tiêu Phàm biết được tin này ngay người nửa ngày, sau đó thờ dài, trong lòng giật mình trầm tư. Việc Lưu Tam Ngộ cáo lão có thể nói là hoàn toàn do hèn mà ra, suy nghĩ lại một chút, việc hèn làm lúc trước là sai lầm rồi sao?

Tiêu Phàm có chút tự trách. Có lẽ hẳn đã có thể làm hoàn mỹ thêm chút nữa, ít nhất dùng một biện pháp hòa nhã hơn, tận lực đừng làm tổn thương lão nhân này.

Thế nhưng trên đời này làm gì có nhiều chuyện khiến đôi bên đều toàn vẹn, tất cả đều vui mừng? Có người được lợi ích tất sẽ có người phải hy sinh, Tiêu Phàm biết phải làm sao? Làm tới một bước như bây giờ, xem như đã dốc toàn lực.

- Người đầu, cầm danh thiếp của ta tới quý phủ của Lưu Tam Ngộ lão đại nhân, nói rằng ta đêm nay tại Hội Tân Lâu ở thành tây bày rượu, chịu phạt với lão nhân gia, thỉnh lão nhân gia nhất định phải tới, Tiêu Phàm hân hạnh được đón tiếp.

Bên trong Hội Tân Lâu đèn đuốc sáng trưng, tô điểm cho màn đêm tại kinh sư.

Trong đại sảnh đám đông tới lui tấp nập, khách khứa chật kín, tiếng nâng ly cạn chén ồn ào náo nhiệt, một cảnh tượng rất thái bình. Trên đài gỗ bên phía sườn đông, một đám thiếu nữ thanh xuân vừa múa vừa hát, dáng người nổi bật khiến tất cả mọi người tấm tắc tán thưởng.

Tại một gian phòng trang nhã trong lầu hai.

Tiêu Phàm rất bất đắc dĩ nhìn lão bất tử Thái Hư mặt dày mày dạn nhất định đi theo, thờ dài liên tiếp, Thái Hư giống như bị điếc, thế nào cũng phải đi theo Tiêu Phàm đến chỗ hẹn. Tiêu Phàm rất rõ ràng, lão gia hỏa thêm ăn rồi, bạc trong nhà bị hấn lấy đi tiêu sạch, lúc này lại muốn lấy nốt cả bữa ăn ngon.

Hai thầy trò trời sinh số mệnh gặp cảnh khốn cùng a!

Tiêu Phàm sắc mặt nghiêm nghị nói:

- Sư phụ, nơi lãnh đạo triều đình gặp gỡ người đi theo làm gì?

Thái Hư nhe răng cười nói:

- Các ngươi cứ nói chuyện của các ngươi, ta tuyệt đối im lặng, chỉ có dùng bữa.

Có vị sư phụ như vậy, Tiêu Phàm có thể làm gì?

- Ngồi xuống lầu dưới tìm một bàn lớn mà từ từ ăn một mình, cứ việc tùy tiện chọn món, tất cả đều tính cho con.

Tiêu Thần đành cắn răng hào phóng.

- Ngươi có ngân lượng sao?

Thái Hư giễu cợt nói, đôi mắt nhỏ hiện vẻ nghi ngờ nhìn Tiêu Phàm.

- Ngân lượng!

Hai chữ này hiện tại rất miễn cảm, Tiêu Phàm vừa nghe sắc mặt trở nên tái mét, ánh mắt bất thiện nhìn Thái Hư.

Thái Hư tự biết mình lỡ lời, vì thế chột dạ cười to, ho khan hai tiếng sau đó lần nhanh ra bên ngoài.

- Là người nói đầy nhé, ăn bao nhiêu cũng tính cả cho người!

Thái Hư rất thức thời biến mất.

Tiêu sạch ngân lượng của đồ đệ, Thái Hư cũng có chút xấu hổ, vài ngày gần đây biểu hiện thật sự nhu thuận, cứ như không phải kẻ làm sư phụ mà giống cháu trai nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113-2: Tâm gian thần (2)

Không lâu sau, rèm cửa trong phòng xóc lên, Lưu Tam Ngô thân mặc thường phục, vẻ mặt sắc lạnh bước vào.

Tiêu Phàm nhanh chóng đứng dậy thi lễ, nói:

- Hạ quan ra mắt Lão đại nhân.

- Hừ! Miễn đi! Lão phu không đảm đương nổi! Hôm nay người là quan, lão phu là dân, nên là ta hướng người hành lễ mới phải.

Lưu Tam Ngô ngữ khí rất bất thiện.

Tiêu Phàm không chút khó chịu, cán bộ kỳ cựu vừa mới về hưu đều có tính tình này, kiếp trước đã thấy rất nhiều.

- Lão đại nhân quá lời rồi, ngài là đại nho đương thời, tài năng xuất chúng, hôm nay lại nguyện ý hạ mình tham dự bữa rượu nhậu này, hạ quan vô cùng vinh hạnh.

Lưu Tam Ngô cười lạnh nói:

- Người cho là lão phu nguyện ý tới sao? Tiêu Phàm, từ xưa những gian thần trong triều đình, đều không kẻ nào có kết cục tốt, người còn trẻ, lão phu thực không muốn thấy người lầm đường lạc lối, gian thần đùa bỡn quyền mưu, chịu liên lụy chính là cả giang sơn xã tắc Đại Minh, lão phu ngày mai muốn rời kinh hời hương, trước khi đi không yên lòng, cố ý đến báo cho người vài câu.

Tiêu Phàm khom người nói:

- Nguyên nghe lão đại nhân dạy bảo!

Lưu Tam Ngô nhìn Tiêu Phàm thật sâu, giờ phút này trên mặt hắn đã không còn vẻ tức giận mà dùng một loại ngữ điệu rất bình thản, trầm giọng nói:

- Tiêu Phàm, tranh đấu trong triều mấy ngày trước lão phu đều nghe nói, người lấy sức lực bản thân áp đảo quần thần, cãi lại hạch tội của Thanh Lưu, lại trên đường lão phu vào triều chơi một đôn đôi trắng thay đen, lão phu không thể không thừa nhận, người làm khá lắm! Đem hai việc có thể khiến người thân làm tuyệt cảnh hóa giải trong vô hình, nói thật, phần thủ đoạn này, cho dù những cựu thần lẫn lộn quan trường vài chục năm cũng không bằng được người.

Tiêu Phàm cười nói:

- Lão đại nhân khen lầm rồi, hạ quan lúc ấy nguy tại sớm tối, không thể không ra hạ sách này, kính mong lão đại nhân thứ lỗi.

Lưu Tam Ngô lạnh lùng nói:

- Lão phu cũng không phải khen người, ý lão phu là, Tiêu Phàm người là một người thông minh, người giống như người, nếu dụng tâm ngay thẳng tham gia triều chính thì là phúc của Đại Minh ta, xã tắc được may mắn. Nhưng, nếu người lỡ tiến vào lạc lối, lòng mang tà niệm, thế thì Đại Minh giang sơn xã tắc nguy rồi! Người bằng vào thông minh cơ trí phá tử cục, Hoàng Trung bị người treu đùa cho mất xám mây tro, mà thanh danh của lão phu cũng nhờ người mà mất sạch, không thể không cáo lão về quê, Tiêu Phàm, người thành công rồi, nhưng thành công của người, cũng là từng bước giảm lên từ thanh danh của lão phu cùng Hoàng Trung, cho đến hôm nay, người có thấy hổ thẹn?

Tiêu Phàm chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt một mảnh kiên nghị:

- Lão đại nhân, thứ cho hạ quan vô lễ, hạ quan đối với những gì mình đã làm không hối hận, cũng không cảm thấy hổ thẹn, nếu ông trời cho phép ta được lựa chọn một lần nữa, ta vẫn sẽ làm như vậy.

- Người!

Lưu Tam Ngô hai mắt tròn trừng hàm chứa lửa giận vạn trượng nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, nói:

- Lão phu sống gần tám mươi tuổi, thanh danh một đời bị người trong sớm chiều bày quỷ kế hủy đi, chẳng lẽ thanh danh của lão phu xứng đáng bị người đâm nát dưới chân sao? Tiêu Phàm, người tâm thuật bất chính, quả thật là gian thần của Đại Minh, cũng là mối họa khôn cùng!

Tiêu Phàm mắt nhìn Lưu Tam Ngô, thấy lão thần sắc kích động, trong lòng dần dần nổi lên vài phần đồng tình.

- Lão đại nhân, danh tiếng của một người, so với tính mạng của trăm người, cái gì quan trọng hơn?

Tiêu Phàm đột nhiên mở miệng hỏi.

- Đương nhiên là thanh danh quan trọng! Hy sinh vì nghĩa mới phải đạo làm quân tử!

- Ý tứ của lão đại nhân là, vì thanh danh của một người, cho dù phải giết cả trăm ngàn người cũng không sao, bọn họ đều phải chết, bởi vì chỉ có thể mới có thể mang lại danh tiếng cho một cá nhân đúng không?

Lưu Tam Ngô nét mặt già nua cứng lại:

- Nên là như thế, hẳn là đạo lý này đi?

Tiêu Phàm thở dài, ánh mắt thâm trầm nhìn Lưu Tam Ngô, nói:

- Định Sứ khoa án, có tới hơn trăm người bị Cẩm Y Vệ bắt bỏ tù, mà phía sau bọn họ còn có cha mẹ vợ con, những người này cộng lại đâu chỉ hơn một ngàn? Nếu lão đại nhân kiên trì không thay đổi danh sách, ngài thật ra có thể vui mừng phấn khởi, nhưng ngài có vì những người bị bỏ tù mà nghĩ một chút hay không. Có hay không suy nghĩ một chút cho cha mẹ vợ con của họ? Thiên tử giận dữ, huyết lưu ngàn dặm, đây đều là hàng ngàn tính mạng vô tội đó, lão đại nhân. Bọn họ đều đáng chết sao?

Lưu Tam Ngô cúi đầu, vẻ mặt như có chút suy nghĩ.

- Lão đại nhân, ngài có thể cho rằng ta là gian thần, ta đối với cái danh tiếng bên ngoài không quan tâm.

Tiêu Phàm nụ cười có chút mỉa mai:

- Đồng dạng, ta đối với thanh danh của ngài cũng không quan tâm, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, ta dùng tiểu kế cứu hơn một ngàn mạng người, thứ phải trả duy nhất chỉ là thanh danh của lão đại nhân ngài, đây là một vụ mua bán vô cùng có lợi. Ngài hỏi ta có thấy hổ thẹn hay không, ta cho ngài biết, ta không chỉ không thấy hổ thẹn, ngược lại thấy rất vinh quang, cho dù người trong thiên hạ không ai ủng hộ mà thóa mạ ta, ta cũng không quan tâm, bởi vì ta biết mình đã làm được việc thiện, là những việc mang tâm địa bỏ tất chân chính, các giới giới, định, huệ và dâm, nộ, si đều là phạm hạnh, quốc độ và chúng sanh đồng một pháp tánh; Địa ngục - Thiên cung đều là Tịnh độ. (=, = Kinh Viên Giác, ai có tò mò tự tìm hiểu <http://daitangkinhvietsam.org/ngheien...-hng-ngay.html&http://yume.vn/gioidinhhue/article/v....35CBA7AB.html>) Địa Tạng Bồ tát có ý nguyện vĩ đại: Địa ngục chưa trống, thế không thành Phật”. Lão đại nhân, muốn thành chính quả cũng không nhất định phải ngồi dưới cây Bồ Đề, thường hay cứu giúp chúng sinh liền có thể thành Phật.

Tiêu Phàm nâng bầu rượu trên bàn, rót đầy chén cho Lưu Tam Ngô, cười nói:

- Hạ quan hôm nay mời lão đại nhân tới, cũng không phải là giải thích cái gì với ngài. Nói thật, ngài cao hứng hay mất hứng, ngài có hận ta hay không, đối với ta mà nói chẳng có ý nghĩa gì. Ta hôm nay mời ngài đến, chính là kính học vấn và thái độ làm người ngay thẳng của ngài, cũng kính chúng ta cùng chung hoạn nạn một hồi, nhưng ta lại không kính tính tình cô hủ của ngài, không kính cái “khí tiết” cô hủ, hạ quan có chén rượu nhạt, hy vọng lão đại nhân coi bỏ ân oán, tâm tình thanh thản hồi hương, từ nay về sau ở nhà vui đùa cùng con cháu, an hưởng tuổi già, rời xa chốn giang hồ, không tiếp tục lo âu vì triều chính.

Tiêu Phàm bình thần nói một phen hết lời. Lưu Tam Ngô rốt cục có chút động dung, lão gương mặt vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Tiêu Phàm, đôi mắt đục ngầu bắn ra hai đạo tinh quang, tựa hồ muốn liếc mắt nhìn thấu người thanh niên này.

- Tiêu Phàm, cứu độ chúng sinh, ngồi dưới bồ đề, đây là chí hướng của người sao? Thế thì người cũng không phải hạng gian nịnh, người dùng thủ đoạn gian nịnh cũng là vì muốn xuống địa ngục độ chúng sinh, đúng không?

Lưu Tam Ngô nhìn Tiêu Phàm thật sâu, giờ phút này, lão tựa hồ có chút lý giải được người trước mặt, vốn oán khí tràn ngập cũng tan thành mây khói.

Tiêu Phàm cười ha ha:

- Lão đại nhân quá đề cao ta rồi, ta sao dám nhận, xuống địa ngục độ chúng sinh, cảnh giới tư tưởng của ta còn chưa có cao như vậy, lão nhân gia ngài sau khi hồi hương không bằng ngày đêm niệm Phật, cầu nguyện cho ta đừng bị kẻ khác hãm hại, cũng tận lực đừng đi hãm hại kẻ khác, như vậy mới phải.

Lưu Tam Ngô rốt cục cũng cười, giờ khắc này lão như ngồi dưới cây Bồ Đề đột nhiên nghe thấy tiếng sét, trong khoảnh khắc ngộ đạo, vì thế, lão buông bỏ.

- Lão phu tin tưởng rằng trên đời này không ai dám hại ngươi, hơn nữa ngươi là người tốt, ngươi cũng sẽ không chủ động hại người khác!

Tiêu Phàm cười hắc hắc, lập tức đáp:

- Điều này cũng không nhất định, lão đại nhân người có lẽ lại nhìn lầm nữa a!

Trong căn phòng trang nhã một già một trẻ nhìn nhau cười, ân oán xóa sạch.

Sau khi khách và chủ hoàn toàn vui vẻ, Tiêu Phàm thì lễ đi trước.

Lưu Tam Ngộ nhìn bóng dáng cao ngất của Tiêu Phàm, vuốt chòm râu dài, khẽ nở nụ cười.

Gần tám mươi tuổi, thế mà hôm nay lại bị một nam tử chỉ hơn hai mươi dạy cho một bài học, nam tử này có thể bất chấp thanh danh, tình nguyện làm một gian thần bị chúng nhân thóa mạ mà làm việc thiện trong yên lặng. Bản thân mình là một lão hủ gần đất xa trời, chẳng lẽ tấm lòng khí độ lại thua kém người trẻ tuổi này sao?

Hào hiệp phóng khoáng, bỏ qua hư danh miễn là giúp được dân chúng, không hề chùn bước, đây mới thực là nho hiệp.

Có lẽ Đại Minh triều có Tiêu Phàm, cũng không phải chuyện xấu.

Ánh mắt của Lưu Tam Ngộ dần dần biến thành tán thưởng cùng khâm phục.

Lúc này, một gã tiểu nhị từ lầu dưới về mặt tươi cười bước vào phòng.

- Khách quan vừa lòng với rượu và đồ nhắm chứ?

Tiểu nhị cúi đầu khom lưng cười nói.

Lưu Tam Ngộ gật gật đầu:

- Cũng tạm được.

Tiểu nhị ân cần cười:

- Đa tạ lão gia chiếu cố. Tổng cộng là bốn lượng ba tiền!

Lưu Tam Ngộ tay đang vuốt chòm râu nhin không được khẽ run lên, đột ngột bứt cả một đám xuống, đau đến nhe răng trợn mắt.

Chỉ tay vào mặt mình, Lưu Tam Ngộ ngạc nhiên nói:

- Có ý gì? Ngươi tìm lão phu đòi tiền?

Gã tiểu nhị cười nói:

- Lão gia nói đùa, rượu và thức ăn ngài đã ăn, không trả tiền sao được?

Lưu Tam Ngộ thần sắc vạn biến, lấp bắp nói:

- Không phải Tiêu Phàm mời lão phu sao? Chính là người trẻ tuổi vừa mới đi xuống!

Gã tiểu nhị miệng cười nhưng trong lòng không cười nói:

- Vị khách quan trẻ tuổi kia nói, lão gia ngài kiên trì giành trả tiền, hần cũng không miễn cưỡng, tất cả là bốn lượng ba tiền!

Lưu Tam Ngộ ngậy người nửa ngày, rốt cục giận tím mặt:

- Tiêu Phàm, Tiêu Phàm! Lão phu nhìn rõ ngươi rồi! Ngươi quả thật không phải thứ tốt đẹp gì! Vô lại! Lưu manh! Chuyên ăn trộm!

- Lão nhân gia mắng thật là sáng khoái. Nhưng xin để sau, giờ vui lòng trả tiền, tất cả bốn lượng ba tiền.

- Tại sao lại đắt như vậy? Một bàn này chỉ vài món thức ăn. Các ngươi muốn lừa ta sao?

- Vị lão nhân gia này, dưới lầu còn một bàn nữa, do một vị đạo sĩ một mình ăn hết, còn kêu thêm một vò nữ nhi hồng, toàn bộ đều tính cho ngài, đúng rồi, còn có khách quan trẻ tuổi lúc đi xuống có gói về hai cái chân giò!

- Cũng tính lên đầu lão phu, đúng không?

Lưu Tam Ngộ tức giận đến run người.

- Lão nhân gia thật là thông minh cơ trí, nhìn thấu tình đời!

- Người nói xem, nói thử xem, sao lại có người có thể vô si đến tình trạng này a?

Lưu Tam Ngô đau khổ giận dữ.

Gã tiểu nhị nụ cười dần cứng lại:

- Lão nhân gia mặt mũi hiền lành, vẻ mặt chính khí, khẳng định sẽ không vô si như vị khách quan kia, đúng không?

- Đó là đương nhiên! Lão phu há lại giống hạng trộm cắp như thế! Bao nhiêu tiền?

- Lão phu không mang theo ngân lượng.

Lưu Tam Ngô nói như muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Âm sát đêm khuya

Thời điểm Tiêu Phàm cùng lão bắt từ Thái Hư ra khỏi Hội Tân Lâu, về mặt hai người đều rất mãn nguyện.

Thái Hư được ăn mặt mày hồng hào, mà Tiêu Phàm dường như trút bỏ được khúc mắc tích trong đáy lòng từ lâu.

Có một số việc nếu nín lâu ở trong lòng sẽ rất khó chịu, Tiêu Phàm không dám nói mình là người tốt, nhưng ít nhất không thể xem như là người xấu từ đầu đến cuối, người khác có hiểu lầm hắn không thì hắn không quan tâm, chỉ có Lưu Tam Ngô năm nay đã gần tám mươi, sống không được vài năm nữa, Tiêu Phàm không hy vọng lão mang theo oán hận đối với mình tiến vào quan tài, việc này đối với người già mà nói quá tàn nhẫn.

Hôm nay xóa sạch ân thù, chính là một chuyện ngoài dự liệu.

Tiêu Phàm nghĩ đến đây, trên mặt khẽ mỉm cười thanh thản.

Thái Hư liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt khinh bỉ bĩu môi:

- Đã ăn uống chùa trước khi đi còn gỏi thêm hai cái chân giò, đem một lão già lừa gạt ở lại tính tiền, người quá vô si rồi.

- Điều này sao lại tính là vô si? Con tốn nước miếng nói cả đêm mới khiến lão hiểu ra đạo lý nhân sinh, có câu: buổi sớm sáng tỏ thì buổi chiều chết cũng được. Một lời chỉ bảo, hưởng thụ cả đời. Lưu lão đại nhân nên cảm kích con mới phải, chỉ ăn của lão một bữa cơm đã là quá khách khí với lão.

Tiêu Phàm lẩm liết nói.

- Ăn uống chùa cũng đạt đến loại cảnh giới thế này. Người như người cả đời bàn đạo chưa từng thấy.

Thái Hư cảm khái vô hạn.

Tiêu Phàm liếc mắt nhìn lão, hừ giọng nói:

- Đừng có nói giống như không có liên quan gì, người chẳng phải cũng ăn uống chùa của con sao? Lúc này già bộ hiện ngang lẩm liết cái nổi gì?

Thái Hư gãi gãi đầu:

- Cũng đúng nha, ha ha, nói cũng kỳ quái, bàn đạo tự mình bỏ tiền như thế nào ăn lại không cảm giác ngon, chỉ có đi ăn chùa của người ta lại thấy thống khoái vui vẻ, vô lượng thọ phật, tại sao lại thế a?

- Là do người ti tiện đó!

- Đồ nhi à, suy nghĩ chút đi, trong triều người có nhiều đại thần đồng liêu như vậy, ngày mai chúng ta ăn của ai?

Tiêu Phàm ngữ khí vô hạn thâm lương:

- Một văn tiền bức từ anh hùng hảo hán! Ngày mai ăn của Hoàng Quan đi.

- Thật tốt quá!

Thái Hư nhảy nhót không thôi.

Một đôi vô sĩ sư đồ trong màn đêm tối đen như mực trở về nhà, trong tay mỗi người bọn họ còn mang theo một bao giấy dầu, bên trong là chân giò vẫn còn bốc khói, ừ, Tiêu Họa Mi nhất định rất thích.

Đêm lạnh như nước, ban đêm ở Giang Nam vào lúc cuối xuân có thêm chút khí hàn.

Tiêu Phàm cùng Thái Hư hai người chậm rãi đi trên đường trở về nhà, vừa đi vừa đầu khầu, tràn ngập vẻ sư đồ tình thâm!

Đi qua đường cái đông đúc, rẽ vào khúc quanh quen thuộc là đến một ngõ nhỏ dài hẹp tối tăm vắng vẻ, đầu ngõ hướng ra đường cái giống như một ác ma mở rộng miệng đợi người đến nuốt vào.

Thời khắc Tiêu Phàm đi tới đầu ngõ không tự chủ được khẽ rùng mình một cái, vẻ mặt có chút sợ hãi, trong lòng đột nhiên nổi lên một cỗ hàn ý lạnh buốt, tựa hồ sinh ra dự cảm bất thường.

- Sư phụ!

- Làm sao vậy?

- Chúng ta đi đường khác, đừng vào ngõ này!

- Tại sao? Đây là đường gần nhất. Đã khuya rồi còn muốn đi vòng làm gì cho xa?

Thái Hư không bằng lòng.

- Bởi vì con có một loại dự cảm xấu trong đêm nay hai ta sẽ gặp xui xẻo!

Thái Hư cười ha ha:

- Hay là ngươi thấy hai ta về muộn nên sợ hãi? Ngay cả công phu ngoài miệng của bản đạo ngươi cũng học xong rồi, không đơn giản a!

Tiêu Phàm úy kị thò đầu nhìn vào ngõ nhỏ tĩnh mịch, lo lắng nói:

- Sư phụ, ngõ này thực sự có điểm bất thường, hay là chúng ta đi vòng đường khác đi!

Thái Hư không tranh cãi thêm, kéo Tiêu Phàm đi vào trong ngõ, mở miệng nói:

- Ngươi sợ cái rầm! Bản đạo sớm tính ra ngươi cả đời hưởng hết vinh hoa, mệnh số cực quý, giờ ngay cả cái ngõ nhỏ cũng không dám đi, ông trời thật sự là mất mù.

- Vậy sư phụ đi trước đi!

Hai người đẩy xô đẩy một trước một sau tiến vào ngõ tối.

Mới vừa tiến vào, biến cố kinh người đã xảy ra.

Trong bóng đêm một luồng u quang chợt lóe lên rồi nhanh chóng phóng tới, sau đó liền nghe được Thái Hư kêu lên một tiếng đau đớn.

- Là ai trong bóng tối ám toán đạo gia?

Thái Hư kinh sợ hét lớn.

Tiêu Phàm đi phía sau Thái Hư, nghe vậy tức khắc cả kinh, vội vàng hỏi:

- Sư phụ, người làm sao vậy?

- Đạo gia trúng chiêu rồi, mau lui lại!

Tiêu Phàm không chút do dự quay đầu hướng bên ngoài ngõ chạy ra, Thái Hư đi theo phía sau Tiêu Phàm, không ngừng thúc giục:

- Chạy chạy! Hôm nay quả nhiên có điềm xấu!

Tiêu Phàm chạy ở phía trước, miệng tức giận hét lớn:

- Con sớm đã nói nên đi đường vòng, người cứ không nghe cơ, sư phụ, kiếp số a, kiếp số a.

- Kiếp cái rằm . . A.

- Sư phụ lại làm sao vậy?

- Mũi tên trong móng đao gia có độc, thật là hạ lưu!

Thái Hư vừa sợ vừa giận kêu lên.

Một cổ sát khí lảng lẹ bức nhân đột nhiên từ trong ngõ nhỏ phát ra, nháy mắt tràn ngập xung quanh.

Thái Hư thân trúng hai mũi tên, may mắn không có thương tổn tại chỗ yếu hại, hai người chật vật chạy trốn đầu ngõ, đã thấy nơi cửa ngõ hẹp có năm hắc y nhân bịt mặt tay cầm cương đao canh giữ, ánh mắt lạnh lùng gắt gao nhìn chăm chăm hai người, giống như dã thú nhìn thẳng con mồi, âm lãnh, lạnh lạnh.

Tiêu Thần đỡ Thái Hư khập khiễng kinh hoàng chạy trốn tới đầu ngõ, lúc này nhìn thấy năm tên thích khách, Tiêu Phàm trong lòng vẻ sợ hãi cả kinh, lập tức ngừng cước bộ. Con đường phía trước bị chặn, đường lui khó lường, ở giữa không biết làm gì, hai người đã thân hãm tuyệt cảnh.

Tiêu Phàm cả người không khỏi run lên.

- Là ai? Ai muốn giết mình? Sự tồn tại của ta cản đường kẻ nào sao? Hoàng Trùng? Hoàng Quan? Hay là Yên Vương Chu Lâm?

Bất giác đắn đo suy nghĩ. Năm tên thích khách đang đứng tại cửa ngõ, cách Tiêu Thần cùng Thái Hư chỉ vài bước.

Một cổ sát khí tức âm trầm áp ức quanh tứ phía, ngoài cửa ngõ không một bóng người, hương vị tử vong tràn ngập khiến người ta hít thở không thông.

Song phương vẫn không nhúc nhích, năm tên thích khách giống như chắc chắn con mồi sắp tới tay, lúc đối mặt với hai người Tiêu Phàm không hề vội vã, chậm rãi phân tán thành một trận thế hình rẽ quạt, kết võng đem hai người ngăn tại cửa ngõ.

Khí tức tử vong âm trầm giống như một đôi bàn tay lớn đầy sức mạnh gắt gao xiết cổ hai người. Năm tên thích khách thân hình bất động, nhưng trang phục của bọn hắn lại giống như phồng lên, tựa hồ đã vận đủ lực lượng toàn thân, sẵn sàng vung đao công kích.

Tiêu Phàm cả người run rẩy, sắc mặt trở nên trắng bệch. Hắn chỉ người bình thường, chưa bao giờ trải qua tràng diện chém giết chân chính, người xuyên việt thì như thế nào? Người có lợi hại, chung quy không thể địch vạn người, thích khách tiện tay một đao có thể kết liễu tính mạng mình!

- Sư phụ!

Tiêu Phàm mắt không chớp nhìn chăm chăm động tác của đám thích khách, miệng run giọng kêu.

- Cái gì?

Thái Hư lùi cùng móng mỗi nơi trúng một tiễn, giờ phút này mất máu khiến sắc mặt có vẻ tái nhợt, thần thái mệt mỏi.

- Người không phải đã nói con có tướng vương hầu, cả đời phú quý sao?

Tiêu Phàm run rẩy hỏi.

- Đúng!

Thái Hư phi thường suy yếu trả lời.

Tiêu Phàm nói như khóc:

- Đồ nhi quên không hỏi người. Người tính là số mệnh kiếp này, hay là kiếp sau?

Thái Hư sắc súa suy yếu nói:

- Nói nhảm! Đương nhiên là kiếp này.

- Vậy người hiện giờ có biện pháp gì không? Vương hầu còn chưa thấy, ngược lại giờ hai ta sắp bị chúng biến thành heo bị xẻ thịt. Sư phụ, người đến cùng có thể đoán mệnh hay không đây? Hiện tại có người thu phí qua đường, gây khó dễ cho chúng ta này!

Phía trước bị chặn, phía sau chẳng biết có cái gì trong chỗ tối đen chờ bọn họ, tiến không được lùi không xong, địch nhân một khi đã chọn nơi này để ám sát hắn, tất nhiên sẽ chuẩn bị vẹn toàn, đêm nay có thể sống sót mà ra hay không, chỉ có ông trời mới biết.

Thái Hư đẩy cánh tay đang nâng mình ra, sau đó bấm đốt ngón tay vài cái, cười lạnh nói:

- Bản đạo đã sớm biết tính đúng mệnh trung sẽ gặp một kiếp nạn, kiếp nạn này hung hiểm dị thường, tất thấy huyết quang, không nghĩ tới ứng với hôm

nay!

Lúc này đây còn giả thần giả quỷ, có được một cực phẩm sư phụ thế này, đêm nay vô vọng trốn thoát.

Trong khi hai người đấu khẩu, năm tên thích khách đã yên lặng tiến sát tới, trong mắt bọn hắn lóe ra quang mang âm lãnh tàn khốc, thân hình hơi xê dịch nóng lòng muốn ra tay, nhưng vẫn giữ thái độ đề phòng.

Tiêu Phàm âm thầm nắm chặt nắm tay, sinh tử sắp tới, cho dù liều mạng cũng phải thử một lần, để cho mấy tên thích khách này kiến thức cái gì gọi là "Sáng kiếm tinh thần" biết rõ không địch lại cũng phải liều mạng cùng chết, đây chính là sáng kiếm!

Đây là biện pháp cuối cùng, chứ nếu có thể trốn mà nói, kẻ đàn mới dùng sáng kiếm.

Đám thích khách ngày càng tới gần, thần thái cũng càng thêm cẩn thận, bọn hắn rất chuyên nghiệp, không vì Tiêu Phàm võ nghệ thấp kém mà khinh thị, không coi nhẹ bất cứ địch nhân nào là pháp tắc sinh tồn của bọn hắn.

Thái Hư gục đầu xuống, thấp giọng ho khan vài tiếng, hô hấp nặng nề, thân hình cũng lung lay sắp đổ, giống như đã mất lực nhúc nhích.

Tiêu Phàm thấy thế trong lòng đau xót, lão đầu nhi tuy có chút vô sỉ, nhưng ở chung lâu như vậy, giữa hai người sớm đã có tình cảm thật sâu, không nghĩ tới bởi vì mình khiến lão đầu phải chết, giờ khắc này Tiêu Phàm tràn đầy áy náy.

- Sư phụ, người cố chịu đựng, chúng ta lao ra đi! Tiêu Phàm nói xong hốt mất phiếm hồng.

Thái Hư thở hổn hển, nét mặt già nua tái nhợt cười thâm vài tiếng, thân hình cũng lao đảo theo.

Đám thích khách thấy Thái Hư bộ dáng dầu hết đèn tắt thì bất giác buông lỏng cảnh giác, nhưng vừa lúc bọn chúng thoảng thả lỏng thì Thái Hư đang suy yếu đột nhiên trong mắt hiện lên một đạo lãnh quang sau đó khẽ lắc mình, thân hình vút lên không, ống tay áo giống như đôi cánh dang ra, giống như một con đại điều bay lượn phía chân trời, trong chớp mắt liền vọt tới trước người đám thích khách, sao đó song chưởng vận lực bổ xuống, lập tức có hai gã thích khách như điều đứt dây, kêu thảm thiết bay ra thật xa.

Trong lúc mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, Thái Hư đã nhanh nhẹn đáp xuống đất, liền sau đó thân hình lao đảo, thở hổn hển.

Ai cũng không nghĩ tới một đích lão đầu nhi đang trong trạng thái dầu hết đèn tắt đột nhiên có thể phát ra vũ lực cao như vậy, trong lúc nhất thời khiến đám thích khách ngây người, không hề động đậy thật lâu.

Giết hai gã thích khách, vòng vây trước cửa ngõ xuất hiện một vết rách.

- Chạy mau!

Thái Hư chụp lấy Tiêu Thần còn đang ngẩn ngơ, lạnh giọng hét to.

Hai người chặt vật hướng chỗ hồng trong vòng vây, kinh hoàng bỏ chạy ra bên ngoài, trong chớp mắt liền chạy trốn rất xa.

Đám thích khách lúc này phục hồi lại tinh thần, nhất tề chửi nhỏ một tiếng, rồi khẽ hô lên. Từ trong con ngõ tối đen đồng thời xuất hiện hơn mười gã thích khách, cả bọn họp thành một đám, vận khởi cước lực hướng hai người đuổi theo.

Hai nhóm người một trước một sau chạy đuổi trên đường cái không người giữa đêm khuya, tất cả đều im lặng tiến hành, trong trầm mặc sát cơ càng thêm ngưng trọng.

Tiêu Phàm bị Thái Hư tóm lấy hướng phía trước chạy như bay, bên tai chỉ nghe được tiếng gió vù vù, bốn phía cảnh vật trôi qua nhanh.

Tiêu Phàm nội tâm vui sướng, thở hổn hển vừa chạy vừa hỏi:

- Sư phụ, thì ra mới rồi người giả bộ. Sư phụ thần công cái thế, chúng ta chạy làm gì, người quay lại xử lý hết bọn hắn không phải là xong sao?

Thái Hư mắng:

- Nghiệt đồ! Nghiệt đồ! Ngày thường kêu ngươi hảo hảo luyện công ngươi không luyện, nếu ngươi có chút võ công hôm nay hai ta cần gì chặt vật như thế? Bần đạo thân trúng hai tiễn, khí lực tiêu tán, mới rồi một chương kia là bần đạo thừa dịp bọn họ phòng bị buông lỏng, đem hết toàn lực đánh ra một kích, đám người bọn chúng võ công cao cường tất sẽ không lại mắc lừa!

- Sư phụ, con có chủ ý này, con đi tọt quần của bọn chúng, rồi sư phụ đi đánh bọn chúng a!

- Câm miệng! Sống chết trước mắt, ngươi còn tưởng là trò đùa giống lần trước sao!

Không còn khí lực, Thái Hư thực hận không thể cho Tiêu Phàm một chương, làm cho hắn chết ngay lập tức, nhận phải một đồ đệ thế này, thật sự là bi kịch của phái Võ Đang, sư môn bất hạnh.

Hai nhóm người chạy đuổi như bay, không thể không nói, Tiêu Phàm trong phương diện chạy trốn rất có thiên phú, bị đám thích khách đuổi theo lâu như

vậy, cứ nhiên một chút về mệt mỏi cũng không lộ, ngược lại tinh thần mười phần.

Dần dần, thể lực đám thích khách có chút chịu hết nổi, vì thể đuổi theo chậm dần, đội ngũ cũng dần tan rã, có chạy ở phía trước, còn phần lớn rút lại phía sau.

Tiêu Phàm một bên chạy một bên quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó thở gấp nói:

- Sư phụ! Đồ nhi hiện giờ không hiểu tại sao chúng ta phải chạy?

Thái Hư mắng:

- Ngươi choáng váng à? Có người muốn giết chúng ta, không chạy thì chờ đao đến à?

- Chúng ta vì cái gì không đánh bọn chúng?

- Ngụ thế! Bọn họ nhiều người.

Tiêu Thần thần nhiên hỏi, Thái Hư tiện đà đáp.

- Ân?

Thấy có chút lạ, Thái Hư tức khắc quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, nguyên bản đội ngũ đuổi giết gồm mười mấy thích khách, sau khi chạy lâu như vậy, chỉ còn một tên đáng người trung bình cách hai người vài chục trượng, thở hổn hển bắt khuất đuổi theo, bỏ xa đội ngũ phía sau ít nhất hơn trăm trượng.

- Sư phụ, đánh hay không?

Thái Hư hung hăng xì một tiếng khinh miệt, nhe răng cười nói:

- Đương nhiên đánh! Đây là lão thiên cho chúng ta cơ hội trút giận.

Lặng lẽ miệt mài đuổi theo phía trước, hơn nữa rất tích cực chạy trước cả đám thích khách, giờ phút này lại thấy hai người bị đuổi giết dừng bước không chạy nữa. Hắn cũng rất buồn bực, vì sao hai người này không chạy? Hay cơ hội cho ta lập công đến rồi? Ngẩng người trong chốc lát, sau đó hắn nhìn xung quanh trái phải một lần, rốt cục hiểu được nguyên nhân hai người không chạy. Không ngờ vì hắn đuổi theo tích cực nhất nên không phát giác lúc này chỉ đơn độc một mình.

Một cỗ cảm xúc bị ai tràn ngập trong lồng ngực gã thích khách.

Thích khách còn chưa kịp quay đầu chạy trốn, Tiêu Phàm cùng Thái Hư hai người đã như lang như hổ vọt tới. Sau đó đem thích khách này đánh một trận tơi bời.

Sợ hãi ghen cả một đêm tại lúc này hoàn toàn phát tiết ra.

Tiêu Phàm hai mắt đỏ bừng, tay chân cùng sử dụng, rất nhanh đem thích khách đến nỗi mẹ hắn cũng không thể nhận ra. Vừa đánh vừa mắng:

- Ngươi nghĩ ngươi đang thi đấu Maratong đấy à? Chạy thắng là được chắc? Đây là liều mạng ngươi hiểu hay không? Không phải ngươi chết chính là ta vong, ngươi có chút tư duy nào không vậy? Ngươi đầu óc ngu xuẩn thế này còn làm thích khách, đi tìm chết đi!

Chẳng biết qua bao lâu, thích khách lạc đàn đã bị hai người đánh cho bộ mặt hoàn toàn thay đổi, hấp hối, chỉ có thở ra chứ không thấy hít vào.

Tiếng bước chân lộn xộn từ phía sau truyền đến.

Tiêu Phàm trong lòng căng thẳng, nói:

- Sư phụ, bọn họ lại đuổi theo.

Thái Hư quyết đoán vung tay lên:

- Chạy!

Trong đêm tối như mực, hai người lần nữa khôi phục thân phận chó rơi xuống nước, rất bất đắc dĩ tiếp tục chạy trốn.

Tiêu Phàm một bên chạy một bên thần sắc ngưng trọng tự hỏi.

Việc hôm nay gặp phải có thể nói là hung hiểm cực kỳ, nếu không phải Thái Hư ra sức một kích, phá tan vòng vây, chỉ sợ đêm nay hai người nằm lại trong ngõ kia rồi.

Đến tốt cùng là ai muốn giết mình?

Nhìn vào lai lịch đám thích khách này, bọn họ võ công cao cường, thân thủ nhanh nhẹn, hơn nữa trăm mặc không nói, cùng đám thích khách ám sát Chu Doãn Văn tại Giang Phở không chút sai biệt, không cần hỏi cũng biết những người này đều là tử sĩ được kẻ quyền cao chức trọng bồi dưỡng.

Ai có đủ năng lực bồi dưỡng được đám tử sĩ này?

Cả triều đình chỉ có vài người cùng mình từng có quan hệ, đến cùng là ai muốn đẩy mình vào chỗ chết?

Hoàng Trung? Hoàng Quan?

Không! Không có khả năng là bọn hán! Bọn họ là văn thần, xưa nay cổ hủ, mặc kệ làm chuyện gì cũng đem Khổng Mạnh treo ở miệng, hơn nữa bọn họ không có can đảm dám ngấm bồi dưỡng nhiều tử sĩ như vậy.

Lưu Tam Ngô?

Không có khả năng, vừa mới tại Hội Tân Lâu, mình đã cùng lão xóa bỏ ân cừ, tuy rằng thời điểm đi ra lại hãm hại hán một lần, nhưng chỉ vì một bữa tiền cơm, Lưu Tam Ngô như thế nào lại phái tử sĩ xử lý mình.

Còn lại kẻ nào đây?

Đáp án thật quá rõ ràng.

Yến Vương Chu Lâm, trong những người mình đặc tội đích, chỉ có Chu Lâm tay nắm binh quyền, bồi dưỡng được lên đám tử sĩ này, hơn nữa hán lòng mang dị chí đã lâu, vì nghiệp lớn của hán, diệt trừ thân tử đặc lực bên người Chu Doãn Văn là hợp lẽ thường.

Chính là hán! Trong lúc chạy trốn, Tiêu Phàm hai mắt chợt lóe lãnh quang, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

Chu Lâm, người giỏi lắm! Theo như lịch sử nói, người quả nhiên là kẻ tâm ngoan thủ lạt, tàn nhẫn hiếu sát.

Thù hôm nay không báo, ta thề không làm người! Chẳng những muốn báo, lại còn muốn báo thù ngay đêm nay!

Lão tử không tin cái gì mà quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Tiêu Phàm ta báo thù, tuyệt đối không cách đêm!

- Đồ đệ, đồ đệ!

Tiếng gọi của Thái Hư đem Tiêu Thần trở về từ trong suy tư.

- Làm sao vậy?

Thái Hư cười đến híp mắt vào, chỉ chỉ phía sau, nói:

- Lại một gã lạc đàn!

- Đánh hán!

- Tốt!

Sau đó chỉ nghe truyền đến một trận bùm bùm tiếng quyền cước, còn có thêm cả tiếng kêu rên của gã thích khách lạc đàn đáng thương.

Tiếp sau đó, hai người tiếp tục chạy trốn.

- Sư phụ, con cảm thấy có chuyện rất kỳ quái.

Trong khi chạy trốn Tiêu Thần như có điều suy nghĩ.

- Chuyện gì?

Thái Hư sắc mặt càng ngày càng trắng, chỗ bị trúng tên có vẻ mất máu rất nhiều.

- Chúng ta đêm hôm khuya khoắt tại kinh sư bị người đuổi giết, vì cái gì không kêu cứu mạng? Kinh sư nội thành có năm tên lính tuần tra thuộc đô đốc phủ đây!

Tiêu Phàm hỏi ra chi tiết cả hai người đồng thời quên mất.

Thái Hư về mặt hiểu ra:

- Người nói, ân, rất có đạo lý!

Tiếp theo Thái Hư giật tím mặt:

- Sao không nói sớm? Máu bần đạo sắp chảy hết nguoi mới nghĩ ra! Nào nguoi toàn là phân hà?
- Cứu mạng a, giết người rồi! ! Cẩm Y Vệ Đồng Tri nửa đêm bị người đuổi giết này, thử hỏi còn có hay không vương pháp! !

Tiếng kêu thét thê lương vang vọng giữa đêm khuya. . .

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115-1: Thầy trò được cứu (1)

Kinh sư ban đêm, hàn ý dày đặc, tiếng kêu cứu của Tiêu đại gian thần vang vọng khắp kinh sư.

Sớm nên kêu cứu, có lẽ hai người bị thích khách truy sát đến quá mức khản trương, vì thế không hèn mà cùng xem nhẹ, chỉ lo ngậy ngốc chạy trốn chết, hoàn toàn quên mình đang chạy trên đường chính kinh sư, Tiêu Phàm lại là Cẩm Y vệ Đồng Tri hoành hành thiên hạ, phía sau hẳn có tổ chức có thể nương tựa .

Thời khắc kinh tâm động phách nhưng lại làm ra chuyện vô lý như vậy, Tiêu Phàm cùng Thái Hư lập tức chạy trốn chết cũng không tránh được cảm giác mất mặt.

- Tiểu vương bát đản, bần đạo hôm nay nếu chết, chính là bị nguoi hại chết! Nguoi đường đường là đại quan Cẩm Y vệ nha!

Thái Hư vừa chạy vừa mắng.

Tiêu Phàm thở hổn hển, đỏ mặt nói:

- Ta còn chưa có giác ngộ đại quan, cứ cho rằng mình còn đang ở cái miếu sơn thần kia. Sư phụ a, cái này gọi là tính cách chất phác, tình cảm chân thành a.
- Chân cái đầu nguoi! Bọn kia lại đuổi sát rồi kia!

Thái Hư hổn hển kêu lên.

- Cứu mạng a giết người rồi! Ngũ quân đô đốc phủ người đâu? Cẩm Y vệ có ai đang ăn khuya không? Cứu mạng! Có người hành hung a!

Thái Hư thê lương kêu to.

Tiếng kêu cực kỳ bi thảm quanh quẩn trời đêm rất lâu, vẫn không có người tới cứu mạng. Ngũ quân đô đốc phủ cùng Cẩm Y vệ giống như cũng biến thành điếc. Ban đêm yên tĩnh, chỉ nghe tiếng hai người hít thở dồn dập, cùng tiếng bước chân của đám thích khách đuổi theo đằng sau.

- Sư phụ, phương pháp nguoi hô không đúng a, hô nữa cũng không có người đến đâu.

Tiêu Phàm thở hồng hộc nói.

- Vậy nguoi hô đi!

Thái Hư giận dữ.

Tiêu Phàm cũng không khách khí, vì thế lớn giọng hét:

- Oa, bị điên à! Quá nửa đêm còn có nữ nhân trần truồng! Có ai quản không?

Vừa dứt lời, khúc quẹo phía trước truyền đến một trận bước chân hỗn loạn, một giọng nói gấp gấp vang lên:

- Ta là Cẩm Y vệ trấn phủ ti bách hộ dưới trước Tào đại nhân, ai trần truồng? Ai trần truồng? Thật suy đồi a!

Thái Hư trợn mắt há mồm.

Đám thích khách cũng trợn mắt há mồm.

- Đây, đây là cái gì?

Thái Hư nhìn Tiêu Phàm lấp bắp nói.

Tiêu Phàm dùng bước, duỗi tay phát phát, sau đó chỉ vào đầu mình, ngạo nghễ cười nói:

- Trí thức thay đổi vận mệnh.

Nói lời này Tiêu Phàm cười tiêu sái, nếu cho hắn một cái quạt lông ngỗng thì chính là Gia Cát tái thế, Không Minh trọng sinh.

Tình thế nghịch chuyển, hơn trăm danh cầm y giáo úy dưới sự dẫn dắt của bách hộ, tà đám bước ra.

Tiêu Phàm chạy nhanh cao giọng hô:

- Ta là Cầm Y vệ Đồng Tri Tiêu Phàm, bị người đuổi giết hơn nửa đêm, các người chạy nhanh đi tới.

Cầm y bách hộ mí mắt nhảy nhảy, sau đó đỏ mồ hôi đầm đìa, hấn đối với những lời "bị người đuổi giết hơn nửa đêm" này rất miễn cảm, vì thế chạy nhanh vung tay lên, chỉ vào đám thích khách kia:

- Cầu đám lớn thật! Người tới, vây lại cho lão tử!

Soạt một tiếng, hơn trăm danh cầm y giáo úy đồng loạt rút tú xuân đao ra khỏi vỏ, sau đó chia làm hai đội bao vây đám thích khách lại.

Tình thế đột biến, đám thích khách tức khắc ngừng lại, có hai thích khách phản ứng kịp, thừa dịp hỗn loạn muốn chạy trốn, lập tức bị cầm y giáo úy tay cầm kinh nỗ bắn dắt vào tường.

- Cầm Y vệ ban sai, người còn không thúc thủ chịu tội!

Bách hộ giương đao dữ dằn quát to.

Chúng cầm y giáo úy đằng đằng sát khí cùng quát lên:

- Buông binh khí xuống, nếu không giết chết bất luận tội!

Đám thích khách bị vây ở bên trong, dựa lưng vào nhau thành một khối, giương đao cảnh giác.

Bách hộ thấy tình thế đã bị không chế, tiến lên ôm quyền thi lễ đạo:

- Thuộc hạ Cầm Y vệ kinh sư đô chỉ huy sứ ty bách hộ Dương Đắc Lợi, tham kiến Tiêu đại nhân, thuộc hạ đến chậm, Tiêu đại nhân bị sợ hãi.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, Tiêu Phàm thần tình may mắn, nào còn ỏảnh trảm trách cứ hắn? Nghe vậy không khỏi vui vẻ nói:

- Dương bách hộ không cần đa lễ, các người tới rất là đúng thời điểm, thời khắc mấu chốt cần phải dựa vào tổ chức nhà.

Đám thích khách mặc dù bị bao vây, vẫn chút không thấy bối rối, hơn mười người lưng tựa lưng thành một khối, đột nhiên lại có hai gã thích khách bay lên trời, cương đao trong tay ra sức phóng đi, phốc phốc hai tiếng trầm đục, hai gã cầm y giáo úy bị cương đao đâm thủng ngực chết tươi. Vòng vây cũng bị mở ra một lỗ hổng.

Chúng thích khách nắm bắt cơ hội trong khoảnh khắc này, đồng loạt nhảy lên tính lao ra từ lỗ hổng. Hai gã thích khách bay lên trước thì bị hơn mười cỗ kinh nỗ phá không bay tới bắn thành con nhím.

- Cầm Y vệ bắt người, người còn dám chống lại lệnh bắt? Còn không thúc thủ chịu tội!

Dương Đắc Lợi mở mắt hét to đạo.

Chúng thích khách không dám động, mắt thấy phá vây vô vọng, hơn mười người nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra tuyệt vọng cùng thần sắc kiên quyết, cùng gật đầu rồi giương đao cửa lên cổ mình. Những người này là tử sĩ chân chính, một kích không trúng liền tự sát, tuyệt không để lại người sống hay manh mối gì liên lụy đến chủ nhân.

Tiêu Phàm thấy bọn họ trao đổi ánh mắt, thấy không ổn, lập tức bước tới cầm bọc chân giò tính mạng về cho Tiêu Họa Mi ăn khuya hung hăng ném vào đầu một tên thích khách động tác hơi chậm.

Hai cái chân giò ước chừng nặng hơn hai cân, nện vào đầu thích khách tức thì khiến hắn lao đao choáng váng. Một cầm y giáo úy thừa cơ rút đao ra đập vào cổ tay hắn. Thích khách kêu lên đau đớn, cương đao trong tay rơi xuống đất.

Không đợi thích khách phản ứng đi tới, Tiêu Phàm huy quyền đâm vào mặt hắn, răng rắc một tiếng, cầm thích khách bị đánh vỡ ngã lăn ra sau.

Nói thì chậm chứ thực ra mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, chẳng mấy chốc tất cả bình tĩnh lại. Hơn mười thích khách tự sát mà chết, chỉ còn lại

một tên bị Tiêu Phàm đánh vỡ cằm mà thôi.

Tiêu Phàm vỗ vỗ tay, lạnh giọng phân phó:

- Kiểm tra miệng của hắn, xem bên trong có giấu độc dược không.

Dương Đắc Lợi vung tay lên, một gã cầm y giáo úy liền tiến lên cạy miệng thích khách ra, lần mò một lát lôi ra một viên thuốc nhỏ màu đỏ sậm.

Dương Đắc Lợi không khỏi khâm phục ôm quyền nói:

- Tiêu đại nhân thật sự là thể nghiệm và quan sát tinh tế, thuộc hạ bái phục.

Tiêu Phàm thân nhiên thừa nhận, cái này phải cảm tạ kiếp trước phim truyền hình diễn tốt thật! Không quan tâm phim về triều đại nào, chỉ cần xuất hiện thích khách miệng hắn tất sẽ có một viên thuốc độc kiến huyết phong hầu. Mà điều thần kì là những thích khách này ăn cơm uống rượu như thường mà chưa từng xuất hiện tình trạng không cần thận cần vỡ độc dược trong miệng. Chuyện này rất vô lý, Tiêu Phàm thấy không vừa ý chút nào.

Khiến người cảm thấy vui mừng chính là, hôm nay mấy cái này thích khách từ đầu tới đuôi chưa nói một chữ, đây cũng khiến người ta bớt lo lắng bị kịch xảy ra. Trên truyền hình thích khách vừa ra đã hô lớn cái gì mà "Đứng yên", vừa hô lớn vừa ra sức chém giết, nhất tâm đa dụng, xem ra mấy tên thích khách này kém chuyên nghiệp hơn rồi.

- Trói tên thích khách này lại áp giải vào ngục!

Dương Đắc Lợi quát lên.

Vài tên cầm y giáo úy lập tức tiến lên lấy dây thừng ra trói chặt thích khách lại.

Dương Đắc Lợi ôm quyền nghiêm nghị nói:

- Tiêu đại nhân, thuộc hạ đi khảo tra hắn, nhất định buộc hắn nói ra người phía sau sai sử.

Tiêu Phàm mặt không chút thay đổi gật đầu, kỳ thật thích khách cung khai hay không đã không quan trọng, Tiêu Phàm sớm rõ ràng ai là người chủ sự phía sau màn, lưu lại tính mạng thích khách là bởi vì hắn đối với Tiêu Phàm còn có tác dụng khác.

P phía sau truyền đến thống khổ rên rỉ, Thái Hư mềm nhũn nằm trên mặt đất, hạ thân trúng tiền đẫy máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Tiêu Phàm vội vàng ngồi xổm nhìn Thái Hư mất tinh thần mà không khỏi đau xót, âm giọng nói:

- Sư phụ, thương thế của ngươi không sao cả chứ?

Thái Hư lắc lắc đầu, suy yếu cười nói:

- Cũng may mấy tên này không có độc, không thì bản đạo đã sớm phi thăng rồi.

Tiêu Phàm nức nở nói:

- Sư phụ ngài đừng buồn, ngài nhất định có thể sống đến một trăm tuổi.

Thái Hư mặt tức khắc đen lại:

- Đạo gia hơn một trăm ba mươi tuổi, ý của ngươi không phải là ta đáng ra phải chết sớm rồi?

- Sư phụ thật sự là mẫn cảm, ngài yên tâm, mấy tên thích khách đã mọc cánh thành tiên phi thăng trước ngài rồi.

Tiêu Phàm nói xong đứng lên, ánh mắt phần hận nhìn phía tên thích khách còn sống, bị trói gô kia.

Không đợi mọi người lấy lại tinh thần, Tiêu Phàm giống như báo săn mỗi vọt tới quyền đâm cước đá, đánh cho tên kia thích khách kia đau đến rên rỉ mà vẫn cắn răng không hé một lời.

Tiêu Phàm thấy thích khách không hé răng, trong lòng thêm phần nộ, xuống tay cũng càng ngày càng tàn nhẫn, đánh cho tên kia thích khách mũi miệng ứa máu, quyền cước nặng, lực độ to lớn, cầm y giáo úy đứng bên cạnh mà run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115-2: Thầy trò được cứu (2)

Thái Hư thấy Tiêu Phàm đánh thích khách như thế dù suy yếu mà vẫn vui mừng nở nụ cười.

- Đồ đệ, thôi, người dừng lại đi, cẩn thận sát sinh, người có tâm làm giúp vì sư bót giận, vì sư ta đã rất vừa lòng

Tiêu Phàm ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn hung hăng đánh thích khách.

- Đồ đệ, dừng tay đi, sư phụ ta không ngại, người đừng đánh nữa, lưu cái người sống quan trọng hơn. Người xả giận cho sư phụ, sư phụ rất là cảm kích, có đồ nhi thế này thật là không uổng công

Lời còn chưa dứt, Tiêu Phàm vừa đánh vừa thô bạo lệ kêu lên:

- Vương bát đản! Người bồi tiền cho ta! Đây là đồ ăn khuya ta mang cho Họa Mi, toàn bộ ném vào người người, người bồi cho ta!

Thái Hư cứng lại, tiếp theo hai mắt đầm lệ.

Vài canh giờ sau sự kiện ám sát, trời đã sáng choang.

Vừa mới tan triều, Chu Nguyên Chương đang đổi long bào, Khánh Đồng quỳ gối phía sau hắn, cẩn thận xoa nếp long bào bị gấp khúc.

Chu Nguyên Chương đứng trước gương đồng, làm như không chú ý hỏi:

- Đêm qua kinh sư không yên tĩnh nhỉ?

Khánh Đồng tay run lên, vội vàng nói:

- Bệ hạ ở thâm cung mà mọi sự trong thiên hạ vẫn rõ như lòng bàn tay.

Chu Nguyên Chương nhìn như bình tĩnh hừ hừ, chậm rãi nói:

- Trong hoàng thành, dưới chân thiên tử, cư nhiên có người ám sát quan viên triều đình, còn có luật pháp sao, còn coi trọng gì không?

Khánh Đồng nghe ra Chu Nguyên Chương đang phẫn nộ, cuống quýt quỳ xuống nói:

- Bệ hạ bốt giận

Chu Nguyên Chương phát ồ tay áo, nhàn nhạt nhìn thoáng qua Khánh Đồng, trầm giọng nói:

- Nội cung hoạn quan không được tham gia vào chính sự, không được cùng triều đình quan viên, phiên vương lui tới mật thiết, đây là quy củ trăm định ra lúc lập quốc, Khánh Đồng có phải người nghĩ người thu hồi lộ của đám hoàng tử rồi báo cáo mọi chuyện cho chúng mà trăm hoàn toàn chẳng biết?

Khánh Đồng như bị sét đánh, tức khắc sụp lạy liên tục, run rẩy gấp giọng nói:

- Bệ hạ tha mạng, bệ hạ, lão nô biết sai rồi! Lão nô biết sai rồi! Bệ hạ, lão nô hầu hạ ngài như vậy năm, cầu bệ hạ nhìn vào bao năm khổ cực, tha lão nô một . . .

- Đám tiểu vương kia dám ở kinh sư làm gì cũng không cần kiêng kị chính là do đám đại thần nội thị các người chiều hư! Hôm nay bọn họ dám ám sát đại thần triều đình chẳng phải là ngày khác sẽ lấy đầu trăm sao?

Chu Nguyên Chương nói xong hung hăng vung ống tay áo, không để ý tới Khánh Đồng đang đập đầu như gã tởm, đi thẳng trở về Võ An điện. Khánh Đồng ngẩng đầu, nhìn Chu Nguyên Chương phẩy tay áo bỏ đi bóng dáng, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Không quá lâu, trong cung cảm y thân quân liền bắt lấy Khánh Đồng, Chu Nguyên Chương hạ chỉ, ngo môn chém đầu, thay nội quan khác.

Lúc này thái giám thông báo hoàng thái tôn đến thỉnh an. Kính cẩn thỉnh an qua đi, Chu Doãn Văn gấp giọng nói:

- Hoàng tử phụ, đêm qua Tiêu Phàm ở đường cái kinh sư gặp chuyện, thiếu chút nữa không..

Chu Nguyên Chương nhàn nhạt gật đầu, nói:

- Việc này trăm đã biết.

(Đoạn này nguồn text thiếu nên ta chém thêm tí cho đủ nội dung)

- Hoàng tử phụ, có lệnh cho Cẩm Y vệ nghiêm tra chủ mưu không?

Chu Nguyên Chương hai mắt chăm chú nhìn hấn, sau nửa ngày mới đầy thâm ý nói:

- Tôn nhi, Tiêu Phàm gặp chuyện cần phải tra rõ sao?
- Đương nhiên phải tra.

Chu Doãn Văn thẳng lưng, trầm giọng nói:

- Người này mất vô vương pháp, hoàng tử phụ, Đại Minh ta từ khi lập quốc đến nay chưa bao giờ có đại thần gặp chuyện việc, đặc biệt là tại kinh sư, đây quả thực là đại nghịch bất đạo! Đêm qua nếu không có sư phụ Tiêu Phàm ra sức mở một đường máu, nói không chừng Tiêu Phàm sớm bị giết rồi, chủ mưu kiểu ngạo như thế, coi luật pháp Đại Minh ta là gì? Xem hoàng uy Chu gia chúng ta là cái gì?.

Chu Doãn Văn càng nói càng tức, khuôn mặt tuấn tú căng ra đến mức đỏ bừng, ngực phập phồng, hít thở dồn dập.

Chu Nguyên Chương lẳng lẳng nhìn vào hấn, ánh mắt có chút âm đạm, hấn tự giễu như cười cười, nói:

- Tra? Tra như thế nào? Tra ra rồi thì sao?

Chu Doãn Văn bước về phía trước một bước, trầm giọng nói:

- Đem ra công lý!

Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói:

- Chúng có đầu? Ngươi có chứng có sao?
- Cẩm Y vệ không phải bắt được một thích khách còn sống sao?

Chu Nguyên Chương chậm rãi lắc đầu nói:

- Tên thích khách kia mặc dù còn sống, kỳ thật cũng như chết. Theo Cẩm Y vệ hồi báo, đám thích khách kia thất bại liền tự sát, đây rõ ràng là tử sĩ người nào đó nuôi dưỡng, cho dù thích khách kia còn sống cũng không có khả năng moi ra được điều gì hữu dụng từ miệng hấn.

- Vậy chẳng lẽ chuyện này quên đi như vậy sao? Chẳng lẽ để chủ mưu tùy ý nhon nhon ngoài vòng pháp luật sao?

Chu Doãn Văn tức giận đến toàn thân run rẩy, Tiêu Phàm là bằng hữu, tối hôm qua thiếu chút nữa bị người hại chết, hấn là hoàng thái tôn cao quý mà báo thù cho bằng hữu cũng không làm được, điều này làm cho Chu Doãn Văn cảm thấy vạn phần phẫn nộ.

Chu Nguyên Chương nhìn hấn thật sâu, thỉnh thoảng nói:

- Doãn Văn. Kỳ thật trong lòng ngươi đã sớm rõ ràng ai là chủ mưu đúng không?

Chu Doãn Văn cả kinh, lập tức cúi đầu, im lặng không nói.

Có sự tình tựa như một tầng cửa sổ mỏng manh, đâm hay không đâm nó không có gì khác nhau, có hay không chứng cứ cũng không quan trọng, giữa người với người cũng là như thế, chỉ có cách một tầng mỏng manh mà thôi, đâm vào chẳng khác nào xé rách mặt.

Chu Nguyên Chương thở dài nói:

- Hấn dám phải người ám sát Tiêu Phàm, đã nói lên hấn rất yên tâm với tử sĩ của mình. Vô luận có thành công hay không, những tử sĩ cũng không biết bán đứng hấn, không có chứng cứ, trăm cũng không thể bắt hấn. Toàn triều vẫn vô tình chăm chăm vào trăm, nếu trăm vô lý ra tay thì pháp lệnh triều đình làm sau thực thi, huống chi hấn còn là hoàng tử!

Giương mắt nhìn vào Chu Doãn Văn, Chu Nguyên Chương trong mắt tràn đầy thương tiếc:

- Tôn nhi, trên đời này chuyện nói thì rất đơn giản, nhưng chân chính làm ra thì không đơn giản. Cái gọi là giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền lời này dùng ở dân gian còn được, nhưng dùng vào triều chính quốc sự thì không được. Triều đình lớn như vậy, giang sơn xã tắc lớn như vậy, các mối quan hệ, thế lực, rắc rối khó gỡ, dắt một mà động toàn thân, không phải ngươi hôm nay chém ta một đao, ta ngày mai chém lại đơn giản như thế. Có đôi khi ăn quả đắng cũng chỉ có thể ngậm bỏ hòn làm ngọt, thời cơ chưa tới, thời thế không được, không thể nào động vào đối phương.

Chu Doãn Văn nhìn thẳng Chu Nguyên Chương, thần sắc có chút suy nghĩ.

Chu Nguyên Chương không nhẹ không nặng gõ gõ bàn, nói:

- Nhìn mọi chuyện đều phải xét đến căn nguyên, Tiêu Phàm gặp chuyện việc, căn nguyên ở đâu?

Chu Doãn Văn nói:

- Phiên vương tại kinh sư làm xằng làm bậy, chỉ cần không có chứng cứ trực tiếp là không thể bắt hấn, chỉ có thể coi như không có chuyện gì. Bởi vì hấn biết hoàng tử phụ không thể định tội hấn.

Chu Nguyên Chương lắc đầu cười nói:

- Xem ra ngươi hiểu không đủ sâu, với hấn đây cũng là một cách thăm dò ngươi. Tiêu Phàm mới làm quan, ám sát một tiểu quan ngũ phẩm với hấn mà nói không coi là cái gì. Nếu Tiêu Phàm chết coi như ngươi mất đi một sự giúp đỡ đắc lực, trăm nếu vì một quan ngũ phẩm mà gây chiến đã nói lên đã có tâm đề phòng phiên vương, như vậy hấn có thể nghĩ biện pháp tự bảo vệ mình khi trăm tức giận. Ám sát Tiêu Phàm trăm lợi mà vô hại sao lại không làm?

Chu Doãn Văn lú lờ nói:

- Một sự kiện ám sát bình thường còn có thâm ý phức tạp vậy? .

Chu Nguyên Chương thờ dãi:

- Làm thần tử như bước đi trên lớp băng mỏng, kẻ làm vua há không phải như thế? Doãn Văn a, hoàng đế không phải dễ làm như vậy, ngươi trước phải có ánh mắt đủ nhạy bén, mặc kệ chuyện gì ngươi cũng phải liếc mắt là nhìn rõ ý tứ ẩn hàm chân chính đằng sau, như vậy ngươi mới có thể đứng ở thế bất bại.

Chu Doãn Văn khom người nói tiếp:

- Hoàng tử phụ, chuyện này nên xử trí thế nào cho tốt? Không thể thật sự không quan tâm đi?

Chu Nguyên Chương nhún mày, nghĩ nghĩ rồi nói:

- Tiêu Phàm tới hôm qua bị sợ hãi, ngấm lại mấy ngày nay, Tiêu Phàm cũng đủ khổ sở, Đình Sư khoa án hấn xử lý rất khá, rất hợp ý trăm. Trăm sẽ thưởng cho hấn, coi như hấn được tiện nghi lần này, trăm sẽ không hỏi hấn xử lý ra sao.

Chu Doãn Văn ngạc nhiên nói:

- Tiêu Phàm hấn nên làm sao?

Chu Nguyên Chương có chút cao thâm cười cười, khoan thai nói:

- Tiêu Phàm là người thông minh, người thông minh biết chuyện gì không nên làm, cũng biết hấn nên muốn cái gì.

Chu Doãn Văn đi rồi, Chu Nguyên Chương một mình ngồi ở long án, thần tình cười trên mặt dần dần trở nên tái mét.

Ánh mắt dần sắc bén lên bắn ra tinh quang, hai tay nắm chặt, lại buông ra, lại nắm chặt...

Rốt cục, hấn nhắm mắt, tựa đầu tựa lưng vào ghế, thần sắc mỗi một cùng cực, thở hắt ra một hơi thật dài, miệng thì thảo tự nói:

- Lệ nhi, ngươi đến cùng muốn làm gì? Ngôi vị hoàng đế này cũng không phải của ngươi a! Ngươi thử đề làm gì chứ!

(Mấy chương này nguồn text hơi bị lôm nên nội dung không được mạch lạc lắm, thứ nữa là tên nhân vật hơi loạn chút)

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Lừa gạt vợ vét tài sản

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

- Đề ta tự điều tra, đây là ý của bộ hạ?

Trong nội đường Tiêu Phủ, Tiêu Phàm trừng mắt nhìn Chu Doãn Văn đi truyền khẩu dụ.

Chu Doãn Văn cười hi hi hai tiếng, nói:

- Không sai, hoàng tử phụ nói, chuyện ngươi bị ám sát mà ngươi là Cẩm Y vệ Đồng Tri, chuyện này liền giao cho ngươi xử trí. Án này đã giao vào tay ngươi, ngươi muốn làm gì kệ ngươi.

- Ách, bề hạ còn nói gì không?

- Hoàng tử phụ còn nói, ngươi là người thông minh, biết chuyện gì nên làm.

Tiêu Phàm trầm ngâm cẩn thận suy nghĩ ý tứ của Chu Nguyên Chương, hồi lâu sau rốt cục cũng hiểu được ý tứ của lão.

Nói trắng ra chuyện này đến tột cùng ai là người chủ mưu trong lòng mọi người đều hiểu, ý Chu Nguyên Chương rất rõ ràng ngươi giải quyết chuyện này như thế nào ta mặc kệ nhưng điều kiện tiên quyết là triều đình không thể mất thể diện. Vương tử phải người ám sát đại thần chuyện này chung quy không thể lộ ra, còn ngươi muốn làm gì Chu Lệ mà hắn không dám ý kiến gì thì cứ làm, không thì cứ ngâm bồ hòn làm ngọt đi.

Tiêu Phàm trong lòng không khỏi oán thán, đây chính là khác biệt giữa vua và đại thần.

Công bằng ở đâu chứ, khi ở Giang Phổ hoàng thái tôn gặp chuyện Chu Nguyên Chương liền giận dữ huyết tẩy triều đình. Đến khi hắn bị ám sát lại phải cẩn thận không được phò trợ, nhắm mắt làm ngơ che lấp mọi chuyện.

Thực ra Chu Nguyên Chương có thể là người cha tốt người ông tốt nhưng tuyệt đối không phải là ông chủ tốt.

Tiêu Phàm giờ khắc này đối với hắn tràn đầy sự chán nản. Người Chu gia ai cũng quý giá, còn mạng của đại thần thì như cỏ rác. Khiến Tiêu Phàm rối rắm chính là khắp thiên hạ đều là của Chu gia, dù đi đến đâu cũng không có chỗ dung thân, phé vua chiếm ngôi sao, Tiêu Phàm không có gan lớn như vậy.

Tiêu Phàm đang rối trí Chu Doãn Văn lại đưa đầu tới, vẫn không hiểu được nguyên do:

- Hoàng tử phụ nói chuyện gì không nên làm? Ngươi muốn cái gì?

Tiêu Phàm trừng mắt nhìn, lúc này hắn rất không chào đón người Chu gia, hắn thật muốn xài chiêu lực phách Hoa sơn.

Hai tay đang vận khí, Thái Hư khập khiễng bước vào, vừa đi vừa lảo đảo, mặt thống khổ đến độ có thể vắt ra nước đắng.

- Ôi, đau chết đạo gia, không sống nổi nữa!

Chu Doãn Văn lập tức đứng dậy đỡ Thái Hư thở gấp nói:

- Đạo trưởng chịu khổ rồi, bọn tiểu tặc trong mắt không có vương pháp phải trừng phạt thật nặng.

Thái Hư đồng ý gật đầu:

- Đúng! Bọn chúng thật là hạ lưu, bắn ta một tiễn trên đùi thì cũng thôi đi lại còn cho thêm một tiễn trên mông, đạo gia nghi ngờ bọn họ là người nhà họ Phong. Đúng rồi đồ đệ, đây có thể là manh mối, ngươi có thể lần theo dấu vết này, hẳn cứ là đàn ông họ phong rất có thể là hung thủ!

Tiêu Phàm mặt nhăn nhó nói:

- Sư phụ người tình dường cho tốt đi, chuyện này để ta giải quyết. Đúng rồi vết thương trên đùi người có sao không? Có cần đồ nhi mời sư nương tới ?

Thái Hư ngăn người, rồi giận dữ nói:

- Ăn nói hàm hồ, đạo gia ta thậm chí cứng rắn đạo thương bất nhập dễ dàng bị thương vậy sao? Tối hôm qua nếu không phải không tiện, ta đã rút binh khí đánh cho bọn cướp choáng váng rồi.

Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn liếc nhau, hai người đồng thời lau mồ hôi. Bị như thế này mà còn ngưu, thật là không biết xấu hổ.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra, vui mừng nói:

- Sư phụ không phạm căn cơ là tốt rồi, đồ nhi rất là lo lắng nha, đang dự định đưa cho ngươi một cây tú hoa châm, cho ngươi giống như Đông Phương Bất Bại tỷ tỷ ở nhà thêu hoa, tu thân dưỡng tính.

Chu Doãn Văn cười khúc khích, tiếp theo liền cười nghiêng ngả.

Thái Hư ngậy ra một lúc, sau đó nổi trận lôi đình.

Tiêu Phàm đành phải dè dặt vai Thái Hư, ấn hắn ngồi xuống ghế.

Thái Hư mới vừa ngồi xuống liền lớn tiếng kêu thảm thiết:

- A tiểu vương bát đản, ngươi lại hại ta một lần! Biết rõ mông ta bị thương còn dè ta xuống.

- Sư phụ, ta sai rồi, hay là người đứng đi. Sư phụ mời dùng trà!

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua Thái Hư, lại bổ sung nói:

- Trà hoa cúc!
- Có ý gì?
- Uống gì bổ này!

(ai không biết thì pm ca giải đáp cho nhé, trà này thâm thúy lắm)

Chu Nguyên Chương muốn Tiêu Phàm ta xử trí vụ này, nên xử trí như thế nào đây?

Tiêu Phàm một mình ngồi ở ghế suy nghĩ thật lâu, rốt cục cũng quyết định.

Lão Chu hàm ý chuyện này không cần làm lớn lên, ta đây liền làm nhỏ một chút. Cánh tay không lay được bắp đùi, ý của lão Chu không thể không tuân nhưng lão có nói qua tự ta biết nên muốn cái gì.

Lời này xem như bồi thường cho Tiêu Phàm.

Rất tốt!

Thế xác và tinh thần đã bị khiếp sợ, Tiêu Đồng Tri hiện tại rất cần bồi thường.

Lúc xế chiều toàn bộ Cẩm Y vệ Thiên hộ đều tới bái phỏng, thâm tình hỏi thăm đêm qua Tiêu Đồng Tri đại nhân bị đuổi giết phải chạy chặt vật hơn phân nửa đường trong kinh sư.

Những người này đều là thuộc hạ dưới trướng, là những người nắm quyền lực ở các bộ phận trọng yếu trong tay Tiêu Phàm. Hơn nữa trong tương lai bọn họ đối với con đường thăng tiến của hắn rất có tác dụng, cho nên Tiêu Phàm rất nhiệt tình tiếp đãi họ, nói chuyện rất phần nộ lên án những kẻ chủ mưu thực hiện các hành vi đe dọa ám sát ở kinh sư, và các vấn đề về phòng chống cùng sắp xếp công việc sắp tới của Cẩm Y vệ

Một đám thuộc hạ khác sâu lĩnh hội chỉ thị của Tiêu đại nhân, sôi nổi cáo từ trở về.

Tiêu Phàm chỉ để lại một mình Tào Nghị.

Tào Nghị nhìn Tiêu Phàm thật lâu nói:

- Đại nhân người đối với chuyện này thấy thế nào?

Tiêu Phàm cười nói:

- Tào đại ca đối với quy củ quan trường càng ngày càng tinh thâm, hiện tại trong lúc này ở đây chỉ có chúng ta, người cũng không cần như thế, cứ giống như trước vậy, người gọi ta Tiêu lão đệ, ta gọi người là Tào đại ca.

Tào Nghị vốn là xuất thân quân đội là người sáng khoái, nghe vậy cười cười, nói:

- Được rồi, Tiêu lão đệ!

Tiêu Phàm nghiêm túc nói:

- Suy nghĩ của ta rất phức tạp. Nói đơn giản, đối với người chủ mưu phía sau này ta đã có thể rút ra kết luận.
- Kết luận gì?
- Hắn là người xấu!

Tào Nghị hướng lên trời mắt tròn trắng.

Tiêu Phàm cười hắc hắc, mắt nhìn Tào Nghị nói:

- Tào đại ca, chúng ta là sinh tử chí giao, có những lời không cần giấu ở trong lòng, tin tưởng rằng người khẳng định cũng biết, người chủ mưu phía sau căn bản không cần tra, khẳng định là.

Cơ mặt Tào Nghị giật giật, phát ra hai chữ:

- Yên Vương!

Tiêu Phàm cười nói:

- Không sai ta cũng nghĩ là hần, tuy rằng ta ở trong triều gây thù hần không ít, nhưng những người đó đều là văn nhân không thể làm ra chuyện điên cuồng như vậy, còn lại chỉ có mỗi vị Yến Vương tay nắm binh quyền này thôi.

- Người dự định làm sao bây giờ? Báo thù, hay là ân nhân?

- Tào đại ca, ta tuy rằng bộ dạng lịch sự, nhưng tính cũng là cương liệt vô cùng, có cừu oán nhất định phải báo, không có khả năng ân nhân.

Tào Nghị khòe miệng giật giật nói:

- Người dự định làm như thế nào?

Tiêu Phàm tiêu sái phát ông tay áo, nói:

- Đường đường chính chính tìm tới cửa.

Tào Nghị không chút do dự tiếp lời nói:

- Được, ta đi cùng người.

Tiêu Phàm nhìn chăm chú vào Tào Nghị, trong mắt ý cười dạt dào:

- Tào đại ca không khó xử sao?

Tào Nghị ha ha cười:

- Ta của ngày hôm qua đã chết, ta mặc dù từng là tướng dưới trướng của Yến Vương. Khi đó hần đối với ta cũng rất tốt, nhưng ta trên chiến trường giết giết, chém giết vô số, sớm đã báo đáp ơn tri ngộ của hần, từ khi hần đem ta vứt bỏ không chút lưu tình, kể từ ngày đó ta xem như mình đã chết, vì hần mà chết. Hôm nay ta có thể mặc phi ngư đứng ở chỗ này, là bởi vì cấp trên của ta là băng hữu của ta, mà không phải là chủ công của ta.

Tiêu Phàm trong mắt lộ vẻ cảm động:

- Tào đại ca. Người yên tâm, giữa chúng ta bất luận thân phận gì, chỉ có là băng hữu. Ít nhất ta hơn Yến Vương chính là bất luận vì cái gì cũng sẽ không vứt bỏ băng hữu, đồng sinh cộng tử, quyết không phản bội.

Tào Nghị hào hùng cười nói:

- Có những lời này của Tiêu lão đệ, tào mỗ có chết cũng không hối tiếc.

Tiêu Phàm cũng cười:

- Hôm nay hai huynh đệ chúng ta cùng nhau đi tìm Yến Vương điện hạ nào loạn một phen?

- Người dự định làm như thế nào?

Tiêu Phàm cười thần bí:

- Một khi bệ hạ đã có ý xử lý êm xuôi, ta đành phải chấp nhận, bất quá ta tin tưởng rằng Yến Vương điện hạ cũng hy vọng chuyện này êm xuôi.

Trong biệt viện Yến Vương.

Trên tường phòng khách treo bức mảnh hồ hạ sơn đồ, con mắt trước trán bạch hổ trùng lên hung dữ, hai mắt khí thế như muốn nuốt lấy gian sơn, khiến người nhìn không khỏi sinh ra sợ hãi và trong lòng thầm sinh tâm thần phục.

Yến vương Chu Lệ ngồi trước mảnh hồ sơn hà đồ hai chân mở rộng, tay vịn tay cầm nhìn thẳng phía trước, thần thái này cùng khí thế trong mảnh hồ đồ có phần giống nhau, giống như con rồng giơ chân ngạo thị thiên hạ.

Đạo Diễn hòa thượng lặng lẽ ngồi ở phía bên phải. Trong ánh mắt toát ra sự tán thưởng.

Năm Hồng Vũ thứ mười tám Chu Nguyên Chương lựa chọn trong dân gian mười tám tăng nhân phân cho các phiên vương để giảng kinh, trên đời tăng nhân không phải ai cũng lục căn thanh tịnh. Trên thực tế tăng nhân lục căn thanh tịnh chân chính quá ít. Chư tăng cũng thường ngồi lại thảo luận phiên vương nào quyền trọng, phiên vương nào nhiều tiền, phiên vương nào gốc gác, chỉ có Đạo Diễn hòa thượng này là ngồi bất động, khinh thường không làm bạn với các tăng nhân khác.

Khi các chư vương tiến đến, Đạo Diễn hòa thượng liếc mắt liền nhìn trúng Chu Lệ, hần biết đây chính là người hần tìm kiếm bấy lâu, có thể giúp hần thực hiện ước vọng cả đời.

Khi Chu Lệ đi qua người hán vẫn trầm mặc không nói, Đạo Diễn nhân cơ hội đột nhiên mở miệng nói

- Yên vương điện hạ bản tăng nguyện ý theo ngài.

Chu Lệ thất thần, hán nhìn thoáng qua vị hòa thượng không hiểu lễ nghi này, mỉm cười ôn hòa hỏi:

- Người vì sao lại muốn theo bốn vương?

Đạo diễn cười cười hạ thấp thanh âm nói:

- Nếu ngài dung tôi, tôi xin tặng ngài một chữ bạch mạo (mũ trắng).

- Chữ bạch ở trên chữ vương ở dưới, hai chữ cùng một chỗ thì thành chữ gì?

Chu Lệ cực kỳ hoảng sợ, nổi giận nói:

- Lớn mật! Người là ai? Không muốn sống nữa sao?

Đạo Diễn mỉm cười, trầm mặc không nói, nhắm mắt ngồi xuống. Hán biết Chu Lệ sẽ trở lại, theo bản chất mà nói, hán cùng Chu Lệ là cùng loại người, Đạo Diễn có hoài bão, Chu Lệ có dã tâm, hán sẽ không cam nguyện chỉ làm một Yên Vương nho nhỏ, trên đời này còn có vị trí tối cao chờ hán lên ngôi.

Quả nhiên không bao lâu liền nghe thanh âm hơi kinh hoảng nhưng đầy kiên định của Chu Lệ thì thậm đủ để không ai nghe thấy:

- Người đi theo ta.

Đây chính là quá trình Đạo Diễn cùng Chu Lệ quen biết nhau, từ nay về sau hai người có lòng mang chí lớn phối hợp với nhau, vì phá vỡ thế giới này mà khua chiêng gióng trống chuẩn bị cho đến hôm nay.

Nhìn tư thế ngồi khí thôn sơn hà của Chu Lệ, trong Đạo Diễn cảm thấy vui mừng, hài lòng.

Mười hai năm qua, hán đi theo vương gia chinh phạt tứ phương, uy chấn thiên hạ, đã dần chiếm được vị trí đứng đầu trong lòng vương gia.

Sự thật chứng minh, hán năm đó lựa chọn đi theo Chu Lệ là cực kỳ chính xác.

Là vàng thì nhất định sẽ có ngày tỏa sáng.

- Điện hạ, quân báo Bắc Bình còn chưa truyền đến sao?

Chu Lệ ngẩn mặt lại buông thõng trầm giọng nói:

- Sự tình mấy ngày nay đã giao cho Trương Ngọc rồi, bốn vương rất yên tâm, hán sẽ không làm bốn vương thất vọng.

Đạo Diễn cười nói:

- Trương tướng quân trí dũng song toàn, là một dũng tướng hiếm có, nói vậy hiện tại có lẽ đã thành công tiến quân vây công Bắc Bình, có thể quân báo ngay từ Bắc Bình đang trên đường đến kinh sư, xin điện hạ yên tâm.

Chu Lệ gật đầu thờ dài:

- Lần này về kinh so với năm trước hung hiểm vô cùng, ngày đó một bước đi sai đã khiến phụ hoàng đề phòng, kinh sư này không thể ở lâu, chỉ mong Trương Ngọc sớm truyền quân báo. Nếu Bắc Bình báo nguy phụ hoàng không thể không thả ta về Bắc Bình chủ trì kháng địch, khi đó ta sẽ như cá gặp nước rồng bay lên trời, mười vạn tinh binh Bắc Bình sẽ nằm trong tay ta, kinh sư dù có biến cũng không giống như bây giờ.

Đạo Diễn gật đầu nói:

- Điện hạ quả thật nên sớm rời kinh sư, kinh sư là nơi thị phi ở lâu tất sinh biến. Điện hạ, trước mắt kinh sư là lúc đề phòng nghiêm mật điện hạ tới hôm qua thực không nên phái tử sĩ ám sát Tiêu Phàm, hành động lần này chỉ có thể làm tăng thêm nghi ngờ, điện hạ, người lại thêm một sai lầm a!

Chu Lệ mặt trầm như nước lắc đầu nói:

- Không đúng lần này bốn vương không sai, Tiêu Phàm con người này không thể lưu lại được, tương lai tất sẽ là mối hiểm họa của bốn vương! Phụ hoàng từ khi có ý nghi ngờ, Tiêu Phàm lại thêm thất trước mặt phụ hoàng, toàn những lời ám chỉ uy hiếp các phiên vương, hơn nữa người này được phụ hoàng cùng thái tôn tín nhiệm, người này nếu không trừ, không cản chớ bốn vương quay về Bắc Bình, chỉ sợ hán đã hại chết bốn vương.

Đạo Diễn không cho là đúng nói:

- Tiêu Phàm này không lợi hại như điện hạ nói chứ? Bản tăng thấy hán diện mạo thanh tú, hai mắt bất chính, ánh mắt mập mờ, cùng chỉ là loại nguy quân tử, hôm nay được thiên tử tín nhiệm cũng chỉ là Cầm Y vệ Đồng Tri nho nhỏ mà thôi, điện hạ vì sao coi trọng hán như vậy?

Chu Lệ về mặt ngưng trọng nói:

- Người này không thể khinh thường, trước không nói chuyện tước phiên, người này ngày nay có từng nghe nói Đình Sừ khoa án?
- Án này đã gây náo loạn kinh sư, bản tể đương nhiên có nghe nói.

Chu Lệ cười lạnh nói:

- Phụ hoàng buộc hần giết Lưu Tam Ngô, triều thần âm thầm cấu kế hại tội hần, đối với một viên quan nhỏ mới vào triều mà nói, hai con đường này đều là tuyệt lộ, tiền thôi không được, trừ cái chết không còn phương pháp nào khác. Nhưng Tiêu Phàm này vẫn bình thản như nước chảy, vững vàng như núi, lại có thể dễ dàng đồng thời hóa giải. Người như vậy, bốn vương có thể an tâm với hần được sao?
- Nhưng, điện hạ nếu muốn giết hần, chờ người rời khỏi kinh sư sau đó phải từ sĩ động thủ không được sao? Làm gì nhất định phải giết hần bây giờ?
- Không giết không được a, Đình Sừ khoa án đã qua, lực chú ý của phụ hoàng sẽ chuyển dời đến việc tước phiên, khi đó nếu Tiêu Phàm lại hướng phụ hoàng thêm bót, bốn vương đang ở kinh sư sẽ vạn phần bị động.
- Cho nên điện hạ mạo hiểm cam chịu bị thiên tử trách tội, cũng muốn trừ bỏ Tiêu Phàm?

Chu Lệ cười nói:

- Mạo hiểm a, cũng phải xem là ai mạo hiểm, bốn vương phái ra đều là từ sĩ bồi dưỡng nhiều năm. Cho dù ám sát thất bại, thất thủ bị bắt, cũng tuyệt đối không bán đứng bốn vương, việc này có thể nói là chết không đổi chứng, thiên hạ này dù là ai cũng tra không ra được.

Đạo Diễn thờ dài:

- Không có chứng cứ không có nghĩa là trong lòng người khác không biết, điện hạ chẳng lẽ không sợ hành động lần này sẽ khiến thiên tử quyết tâm tước phiên sao?

Chu Lệ nói:

- Ám sát Tiêu Phàm chỉ là một cái cớ, phụ hoàng nếu thật muốn tước phiên, giết hay không giết Tiêu Phàm hần đều làm. Tiêu Phàm chỉ là một viên quan ngũ phẩm Cẩm Y Vệ Đồng Tri nhỏ. Mà bốn vương lại là con của phụ hoàng, ai khinh ai trọng phụ hoàng trong lòng đều biết, cho nên, bốn vương cân nhắc mãi, cảm thấy ám sát Tiêu Phàm đối với bốn vương có lợi hơn.

Đạo Diễn lắc đầu nói:

- Cho dù thiên tử giả cầm giả điếu, nhưng điện hạ đã quên Tiêu Phàm sao? Hần tối hôm qua thoát chết được, chắc chắn đối với điện hạ hận thấu xương, người không sợ hần trả thù?

Chu Lệ cười to nói:

- Nơi này là kinh sư, bốn vương là thân vương hậu duệ quý tộc, nếu phụ hoàng đề nén việc này, Tiêu Phàm hần dám làm gì ta? Ha ha, chuyện cười! Bốn vương còn sợ hần sao?

Vừa dứt lời, liền nghe bên ngoài biệt viện một hét lạnh chói tai truyền đến.

- Người ở bên trong nghe đây! Các người đã bị bao vây, buông vũ khí xuống, cõng gối, hai tay ôm đầu đi ra, nếu không chúng ta tiến vào, Tiêu đại nhân, nói như vậy không sai chứ?

Tiến cười của Chu Lệ tức khắc ngừng lại giống như bị ai bóp cổ, sắc mặt một mảnh mờ mịt, cùng đại sư hai mắt nhìn nhau.

Ngay sau đó, một thanh âm không kiên nhẫn quát:

- Lăn ra! Giọng nói không to không nhỏ, cái loa đơn giản như thế cũng không biết dùng sao? Hơn nữa lời thoại cũng nói sai, người ngớ ngẩn như vậy sao có thể trà trộn vào Cẩm Y vệ?

Sau đó, bên ngoài biệt viện một thanh âm lạnh lạnh vang lên.

- Người ở bên trong nghe đây! Đồng lõa các người đang ở trong tay ta, thức thời mau chuẩn bị ngân lượng chuộc người, trong vòng một canh giờ nếu ta không thấy được ngân lượng liền giết con tin! Hắc hắc hắc hắc, còn có, không cho báo động, cũng không được báo quan, không cho báo Cẩm Y vệ! Bởi vì ta chính là Cẩm Y vệ.

Bên trong biệt viện, Chu Lệ cùng Đạo Diễn đầu đầy mồ hôi nghe xong sau nửa ngày, hai người cả người đồng loạt run rẩy, hai người liếc nhau, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ.

- Đây, thanh âm này...

Chu Lệ lấp bắp chần chừ nói.

- Tiêu Phàm!

Đạo Diễn phi thường khẳng định kết luận.

Chu Lệ mi hơi nhướng lên, một cổ sát khí tràn đầy ánh mắt, tức giận quát:

- Cầu tặc lớn mật, dám vơ vét tài sản trên đầu bốn vương!

Đạo Diễn lạnh lùng nói:

- Hắn vì sao không dám? Hoàng thượng đã cho hắn tự mình xử trí việc này, đây vốn là bồi thường cho hắn, điện hạ cho rằng hắn không dám chọc giận người, nhưng hắn hết lần này tới lần khác hắn dám rồi. Điện hạ, người tối hôm qua thật là liều lĩnh!

Chu Lệ sắc mặt lúc xanh lúc trắng, biến ảo liên tục, rốt cục ừ ừ nói:

- Bốn vương dường như lại sai lầm rồi. Tiên sinh, hiện tại làm sao bây giờ?

Đạo Diễn thờ dãi, biểu tình trên mặt như khóc như cười co rút lại vài cái, nói:

- Mở cửa đón khách đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Vương thần giao phong

- Người ở bên trong nghe đây, cho các người thời gian một nén hương, nén hương tàn mà không thấy bạc ta sẽ giết con tin! Ta thật sự sẽ giết con tin đây!

Thanh âm chói tai vẫn vang lớn ngoài biệt viện của Yến Vương.

Cầm Y vệ Thiên hộ Tào Nghị đứng bên cạnh Tiêu Phàm, vẻ mặt vận vẹo, giống như cố gắng nhe cười, sắc mặt căng ra đến mức đỏ bừng.

Một Thiên hộ khác là Viên Trung dù sao cũng là xuất thân hoàng gia thân quân. Thấy thế không khỏi có chút không yên nói:

- Tiêu đại nhân, ngài hôm nay làm như vậy có phải là có chút thiếu thỏa đáng? Yến Vương điện hạ dù sao cũng là thân vương hoàng tử, khu vực này toàn là phủ đệ công khanh hầu bá, ngài hôm nay làm trò trước mặt nhiều người như vậy nếu bệ hạ biết...

Tiêu Phàm đưa loa tự chế to bụi sang bên cạnh cho một gã cầm y giáo úy, để hắn dựa theo lời mình vừa hô hết tiêu, sau đó chẳng hề để ý cười nói:

- Bệ hạ biết cũng không quan trọng, hôm nay làm việc này, ta dám cam đoan bệ hạ tuyệt đối không trách cứ ta. Bệ hạ nói qua, vụ án ta gặp tối hôm qua tự ta xử lý. Ta không cho người trực tiếp vào biệt viện Yến Vương đốt nhà đã là cực kỳ khách khí rồi, nói không chừng bệ hạ còn khen ta khoan hồng độ lượng đấy.

Viên Trung lau mồ hôi, người cũng mang theo một đám lớn Cầm Y vệ chạy tới cửa nhà người ta chửi đồng, cái này gọi là "khoan hồng độ lượng" sao?

- Yến Vương điện hạ hắn có thể tức giận không?

Viên Trung giờ khắc này rất là bất an, rong ruổi chiến trường, danh chấn thiên hạ như Yến Vương, biệt viện lại bị một đám Cầm Y vệ vây quanh hung dữ chửi bậy sao chịu được chứ. Yến Vương kia tính tình có vẻ không tốt lắm, vạn nhất hắn giận dữ suất lĩnh thị vệ giết ra thì...

Tiêu Phàm mí mắt cũng không nâng, khí định thần nhàn cười cười.

Tối hôm qua Tiêu Phàm gặp chuyện, ngoại trừ số rất ít người ra thì những người khác chẳng biết gì. Viên Trung nói rất thật tâm, hắn cho rằng Tiêu Phàm là chủ động tìm phiền toái, lại không biết hôm nay Tiêu Phàm so với tối hôm qua quả thật là rất ôn nhu, quá khách khí rồi.

Có cừu oán phải báo, đây là nguyên tắc làm người của Tiêu Phàm, mặc kệ ai đắc tội mình, nhất định phải nhanh chóng đòi lại.

Còn như Yến Vương có thể tức giận hay không, ha ha, phải nhiều từ sĩ ám sát ta như vậy mà còn thất bại, hắn còn có mặt mũi tức giận? Hắn nên mua miếng đậu hũ đập đầu vào đó mà chết đi.

Lão từ đến quần lót cha Yến Vương cũng dám lột nói gì đến sợ hãi!

- Người ở bên trong nghe! Cho các người thêm thời gian một nén hương.

Cầm y giáo úy giờ đại loa, ra hết sức bình sinh hết.

Cầm Y vệ trong trên ca đến Tiêu Đồng Tri, thấp đến giáo úy bình thường đều là hạng không sợ trời không sợ đất tính, ở kinh sư hoành hành ngang ngược quen rồi. Thấy hôm nay Tiêu Đồng Tri muốn ồn ào nháo sự, cả một đám không khỏi hưng phấn đầy mặt. Đối với bọn họ mà nói, ăn hiếp một phiên vương ở bên ngoài, thật sự không coi là chuyện gì lớn. Cầm Y vệ vốn chính là một cơ cấu chỉ trưng thành với một mình hoàng đế mà thôi.

Đang hò hét, đại môn biệt viện mở ra, một đội thân binh mặc quân phục màu xám giờ cương đao chạy ra, những người này rõ ràng biên quân chinh chiến lâu ngày. Cả một đám đặng đặng sát khí, lạnh lùng nhìn chăm chú vào đám Cầm Y vệ ngoài cửa hi hi ha ha cười đùa chửi bậy.

Thị vệ Yến Vương vừa ra, bầu không khí đùa giỡn tức khắc cứng lại, ngay sau đó sát khí tràn ngập không khí.

Vừa thấy bọn thị vệ tay cầm cương đao sáng chói, nhóm giáo úy Cầm Y vệ thu hồi nụ cười, đồng loạt rút tú xuân đao giắt bên hông ra, song phương lâm vào tình trạng giương cung bạt kiếm.

Tiêu Phàm thần sắc bất động, đối với trước mắt này khăn trương tiêu điều một màn làm như không thấy, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đại môn.

Rất nhanh Yến Vương Chu Lệ thân mặc áo bào âm trầm đi ra, sát khí và phần nộ nhìn về Tiêu Phàm về mặt bình tĩnh cách đó không xa.

Hai người giống như trời sinh là địch, cứ như vậy lẳng lặng, không nhúc nhích đối diện. Trong không khí càng ngày càng ngưng trọng, hơi thở dần nặng nề làm tất cả mọi người không tự giác có chút cảm run sợ, trông ngực đập mạnh giống như song phương sống mái với nhau trong tức khắc.

Thật lâu sau, Tiêu Phàm nheo mắt, dò ánh mắt đối diện Yến Vương, quay đầu sang nói với Tào Nghị bên cạnh:

- Ánh mắt thật sắc bén! Tào đại ca, Yến Vương này lai giả bất thiện a.

Đại nhân, tựa hồ người mới là người tới mà.

Tiêu Phàm...

Chu Lệ nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, sắc mặt phần nộ lại phải tự ức chế, trầm mặc thật lâu sau, Chu Lệ lại đột nhiên biến sắc, khôi phục vẻ thông dong cùng hào hùng, ngửa mặt lên trời ha ha cười, bước tới, cười nói:

- Bốn vương còn tưởng ai vui đùa bốn vương, thì ra là Tiêu đại nhân, ha ha, mấy ngày không gặp, Tiêu đại nhân khả càng ngày càng khôi hài.

Tiêu Phàm cũng cười, cười đến rất dối trá:

- Hạ quan lỗ mãng, tối hôm qua hạ quan mặc danh kỳ diệu bị người ám sát. Hạ quan gan bé chịu không nổi khiếp sợ, kết quả bị những thích khách dọa cả đêm nên nào có vấn đề, làm việc có chút mơ hồ, thật sự mất thể diện, xin diện hạ thứ lỗi.

Chu Lệ ánh mắt như chim ưng, miệng lại hào hùng cười nói:

- Tiêu đại nhân, cái Giang Phổ huyện nhỏ không giống như kinh sư ngoa hồ tàng long, trong kinh người có quyền thế quá nhiều, Tiêu đại nhân sơ thiệp quan trường, có lẽ trong lúc vô ý đắc tội người nào mình không biết. Bốn vương nói mấy câu chân thành, Tiêu đại nhân tiền đồ vô lượng, sau này nói chuyện, làm việc phải cẩn thận hơn.

Tiêu Phàm chấp tay cười nói:

- Tâm ý của Vương gia, hạ quan hiểu được, hạ quan đa tạ Vương gia quan ái. Tục ngữ nói ngã một lần, hạ quan từ tối hôm qua ám sát sự kiện trong quả thật học được rất nhiều thứ.

Chu Lệ cười như không cười nhìn hắn, nói:

- Người học được cái gì?

Tiêu Phàm thần sắc nghiêm túc lên, hai mắt nhìn thẳng Chu Lệ, gằn từng chữ:

- Hạ quan học được chính là ăn miếng trả miếng! Ai chém ta một đao, ta tựu chém hắn hai đao, ai dám bạo hoa cúc sư phụ ta, ta sẽ cắt trứng hắn!

Chu Lệ nhìn vào Tiêu Phàm nghiêm túc, ánh mắt thô bạo hung mãnh khiến toàn thân hắn không khỏi run lên, mí mắt nhảy mạnh vài cái, cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười.

Sau nửa ngày.

- Vương gia, người phía dưới rất ngứa sao? Sao lại lấy tay chặn ở nơi đây?

Tiêu Phàm khờ dại mà tò mò nhìn chăm chăm hạ thân Chu Lệ.

- A, không, không ngứa. Khụ khụ, đáng môn tức là khách. Tiêu đại nhân một khi đã quang lâm hàn xá, há có cảnh đứng ngoài cửa không vào? Ha ha, mời, Tiêu đại nhân mời vào nội đường, nếm thử trà phụ hoàng ban thưởng cho bốn vương.

Tiêu Phàm mặt lộ vẻ khó khăn nhún nhường nói:

- Vương gia khách khí, hạ quan không dám nhận, Vương gia sự vụ bận rộn, hạ quan sao dám quấy rầy?

Chu Lệ thân thiết cầm lấy tay Tiêu Phàm, ha ha cười nói:

- Bốn vương cùng Tiêu đại nhân vừa gặp đã quen, sao có thể nói quấy rầy? Đến đến đến, Tiêu đại nhân nhất định phải vào đi hàn xá, cùng bốn vương đổi ẩm.

Chu Lệ khí lực lớn, Tiêu Phàm bị hấn kéo được một đường lão đảo vào biệt viện, trong miệng không ngừng khiêm nhường nói:

- Vương gia khách khí, Vương gia ngài đừng kéo ta, tự ta đi thôi.

Quay đầu nhìn Tào Nghị, Viên Trung cùng Cẩm Y vệ đồng nghiệp đứng thẳng ngoài cửa, Tiêu Phàm phát phát tay, lớn tiếng nói:

- Ta bồi Vương gia đi vào uống trà, các người ở bên ngoài đợi chút, trong vòng nửa canh giờ ta không đi ra, các người giết vào cứu ta.

- Dạ!

Chu Lệ mặt đen như than, phần nộ trùng mắt nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười gương:

- Hạ quan là người khô hài nhân, một trò đùa nho nhỏ thôi mà.

Nội đường Yến Vương biệt viện rất tráng lệ, trên mặt đất lót cẩm thạch, hai bên tường được khảm giấy mạ vàng, giữa nội đường là tám chiếc ghế bành gỗ hoàng lê chia đều hai bên, trên bàn trà còn có một pho tượng Phật Di Lặc bằng ngọc phi thúy, giá trị thật xa xỉ làm người ta ngứa tay. Chính đường treo một bức mảnh hồ hạ sơn đồ khí thế thâm nghiêm, nhìn qua khiến người ta run sợ.

Tiêu Phàm nhìn chăm chăm bức đồ kia nửa ngày, rốt cục thờ dài:

- Bức tranh thật tuyệt! Ý chí của mảnh hồ thật không tồi.

Chu Lệ cười nói:

- Một bức bức tranh mà thôi, người có thể nhìn ra chí của mảnh hồ? Tiêu đại nhân không ngại nói xem hồ có chí hướng gì?

Tiêu Phàm nhàn nhạt cười:

- Hồ là vạn thú chi vương, bức tranh tả mảnh hồ thần thái hùng mãnh dữ tợn, ở bắc sơn mà vọng nam lâm, khí nuốt núi sông, hùng nhìn thiên hạ, chính là vương giả đứng đầu sơn lâm, không chịu đứng dưới người nào.

Chu Lệ nghe vậy đột nhiên biến sắc, Tiêu Phàm nói lời này ngầm ngầm hại người, hình như ám chỉ hắn có tâm tạo phản, lời này rất ác độc!

Vì thế Chu Lệ vội vàng ngắt lời:

- Tiêu đại nhân không thể nói vậy! Bốn vương phụng hoàng mệnh nhiều thế hệ phòng thủ Bắc Bình, chỉ cầu giữ được bắc cảnh an bình, hoà lực tập trung cũng là vì kháng cự bắc nguyên. Gì mà hùng bá thiên hạ, bốn vương khả chưa bao giờ nghĩ tới! Yến Vương nhất mạch vĩnh là phiên dậu của bệ hạ, tuyệt không làm gì trái quốc pháp. Tiêu đại nhân lời ấy là hãm bốn vương bất trung bất nghĩa!

Chu Lệ trong lòng âm thầm có chút hối hận, một bức tranh rốt cuộc bị Tiêu Phàm nhìn ra dã tâm, thật sự là sơ suất quá. Sớm biết như thế, lúc nghênh tiếp Tiêu Phàm vào cửa phải cất bức tranh đi trước. Thân mang binh quyền, lại ở chỗ phong vân quỷ tặc, sóng ngầm mãnh liệt như kinh sư, mỗi tiếng nói mỗi cử động phải thật cẩn thận, hơi không lưu ý sẽ để cho người ta nắm chuỗi. Cho dù chỉ là một bức bức tranh nho nhỏ, có lẽ tương lai sẽ tạo thành thành tin đồn, nếu bị người hữu tâm truyền ra ngoài, đầu đường cuối ngõ vang tin đồn Yến Vương có chí hùng bá thiên hạ như vậy phụ hoàng sẽ có phản ứng gì?

Chu Lệ trán mồ hôi lạnh chậm rãi chảy xuống, bàn tay trong ống áo đã nắm chặt, lúc này thực hận không thể đè tên Tiêu Phàm đang tươi cười đáng ghét này ra đất đánh một trận đòn, sau đó một đao giết hắn.

Chu Lệ âm thầm quyết định, đợi sau khi Tiêu Phàm đi rồi, nhất định phải tiêu hủy bức họa đồ này, tuyệt không thể lưu lại cho thế nhân bàn tán.

Tiêu Phàm nhìn vào Chu Lệ trán đầy mồ hôi lạnh, ngạc nhiên hỏi:

- Điện hạ rất nóng sao? Hạ quan mới chỉ nói đến mảnh hồ trong bức tranh, người chảy mồ hôi gì a?

Chu Lệ cũng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm, thật lâu không nói gì.

Gia hỏa này hôm nay hay là đến trêu chọc bản vương?

Trầm mặc nửa ngày, Chu Lệ phụng phịu, ngữ khí đông cứng nói:

- Tiêu đại nhân mời ngồi, người đâu, dâng trà!

Hai người phân chủ khách ngồi xuống, thị nữ dâng thanh trà lên, lúc sau nội đường to như vậy chỉ còn hai người Chu Lệ và Tiêu Phàm. Chu Lệ trong lòng cường chế tức giận, vì thế trình tự khách sáo hân huyền sáo rỗng trên quan trường cũng bỏ qua.

Chu Lệ đi thẳng vào vấn đề nói:

- Hôm nay Tiêu đại nhân mang nhiều Cẩm Y vệ như vậy, kêu gào trước cửa nhà bản vương rất lâu, xin hỏi là chuyện gì vậy? Bản vương tự hỏi không đắc tội người đi?

Coi như không thấy nộ khí trong mắt Chu Lệ, Tiêu Phàm chậm rì rì phẩm trà, nói:

- Vương gia nói quá lời, hạ quan cũng không dám đối nghịch với Vương gia, chắc hẳn Vương gia cũng nghe nói, hạ quan tối hôm qua bị hơn mười người thích khách ám sát. Ông trời mông muội thương yêu, may mắn thoát được một mạng, bệ hạ mặt rồng giận dữ, liền mệnh hạ quan tự mình điều tra án này . . .

Chu Lệ hừ hừ, ngữ khí không tốt nói:

- Người gặp chuyện cùng bản vương có quan hệ gì đâu? Người mang nhiều người như vậy kêu gào trước cửa nhà bản vương là có ý gì? Đây là khu vực huân quý cư ngụ, người làm như vậy chẳng phai công khai nói cho mọi người biết là bản vương làm? Tiêu đại nhân, người hôm nay làm vậy thì mặt mũi, thanh danh bản vương để đâu đây?

Tiêu Phàm thâm than một tiếng, gia hỏa này da mặt thật là dày a, chẳng những phui sạch sẽ chuyện phái người ám sát, lại còn nói ta làm hồng danh dự của hắn, thì ra nếu muốn trở thành đại nhân vật thì phải luyện da mặt thật dày trước a...

Chính trực, ngay thẳng, thiện lương, ghét ác như cừu chính nhân quân tử như ta vậy sao có thể trở thành đại nhân vật trong triều đây? Lão thiên quá bất công, thời đại này còn chỗ sống cho chính nhân quân tử sao? Tiêu Phàm thâm oán thán thế đạo hắc ám.

- Vương gia hiểu lầm hạ quan rồi.

Tiêu Phàm không thể không lấy lại tinh thần giải thích:

- Hạ quan dẫn người đến đây lớn tiếng ồn ào, kỳ thật là muốn ép chủ tử sau màn hiện thân. Vương gia nên chú ý tới, mới rồi hạ quan réo gọi không điểm danh ai cả, chỉ là gọi loạn mà thôi.

Nói xong Tiêu Phàm lặng lẽ liếc nhìn Chu Lệ, nuốt nuốt nước miếng nói:

- Ở đây đều là công khanh hầu bá, quyền quý trong triều, ý của hạ quan là chờ nhà nào thiếu kiên nhẫn mở cửa ra trước chính là chủ mưu ám sát hạ quan. Hạ quan tuyệt không ngờ được người thứ nhất nhảy ra chính là...

Tiêu Phàm không nói tiếp, mà là rất ngại ngùng rất ngượng ngùng khẽ gãi tay chỉ chỉ Chu Lệ...

Chu Lệ mặt đen như than đá đào trong núi ra, không những đen mà còn bóng loáng. Hắn lúc này hận không thể hung hăng cho mình một bạt tai, chỉ là hô loạn vài tiếng mà thôi, mình lại chủ động thò mặt ra không phải là có tật gậy mình sao?

- Bản vương... Bản vương...

Chu Lệ lúng ta lúng túng nửa ngày, không tìm được lý do hợp lý, sau đó rốt cục thẹn quá thành giận, hung hăng vỗ bàn, lớn tiếng phẫn nộ quát:

- Người đầu tiên đi ra chính là hung thủ sao? Suy luận chó má gì vậy? Minh triều ta luật pháp nghiêm minh, bất luận người nào tội gì cũng phải có chứng cứ. Không có chứng cứ người dám nghi ngờ bản vương sai người ám sát người sao? Hừ! Không bằng không chứng người dám tự tiện xông vào vương phủ vắn tội, người nghĩ bản vương dễ ăn hiếp sao?

Tiêu Phàm vẻ mặt ngạc nhiên:

- Vương gia có ý gì? Hạ quan sao lại thành tự ý xông vào vương phủ? Vừa rồi chẳng phải là vương gia mời hạ quan vào, hạ quan ngượng ngùng từ chối ngài còn mạnh mẽ kéo ta vào bằng được sao.

- Khụ khụ khụ...

Chu Lệ mảnh liệt sắc, mặt đỏ ửng lên, tay phải run rẩy chỉ vào Tiêu Phàm, sau nửa ngày nói không nên lời.

Gia hòa chết tiệt này hôm nay có tình đến chọc tức bốn vương?

Tiêu Phàm vẫn vẻ mặt vô tội nhìn Chu Lệ, rất khờ dại như tiểu tử không rành thế sự nhìn Chu Lệ đang ho tề tâm phẫn liệt.

- Bốn vương... Bốn vương thất lễ.

Chu Lệ cố gắng hít sâu nửa ngày, rốt cục bình phục cảm xúc:

- Bốn vương quá mức kích động, ha ha, thật xấu nhiều năm vẫn không đổi được. Tiêu đại nhân gặp chuyện, bốn vương cũng tức giận vô cùng, mấy kẻ này dám hành hung dưới chân thiên tử, thật sự là mất võ vương pháp, Tiêu đại nhân nhất định phải nghiêm tra, nghiêm trị! Giữ gìn pháp luật và kỷ luật!

Tiêu Phàm vội vàng chấp tay tạ nói:

- Vương gia thật hiểu đại nghĩa.

Chu Lệ khôi phục phong độ, phát tay cười ha ha:

- Bốn vương vốn ghét ác như cừu, đúng rồi, Tiêu đại nhân gặp chuyện đã có manh mối gì chưa?

Tiêu Phàm vui tươi hơn hờ gật đầu một cái:

- Ông trời phù hộ, cuối cùng tra được chút manh mối.

Chu Lệ một bộ ý mừng vui dạt dào, vội vàng nói:

- Thật tốt quá! Nhất định phải đem hung thủ đem ra công lý! Tiêu đại nhân tra được ai có hiềm nghi?

Tiêu Phàm ha ha cười, chỉ Chu Lệ:

- Vương gia có hiềm nghi.

Chu Lệ lập tức thất thần, thật lâu sau, hấn mạnh mẽ vỗ bàn, nổi trận lôi đình nói:

- Ta? Lại là ta? Ngươi có bệnh à? Sau cứ hất nước bắn lên người ta? Đây là nói xấu, mưu hại cán bộ!

Tiêu Phàm thờ dãi nói:

- Vương gia bớt giận, hạ quan chính là nói ngươi có hiềm nghi, lại không định tội ngươi, ngươi tức giận thế làm gì? Nói lại, cũng không phải là vô duyên vô. Tội hôm qua không phải bắt sống một thích khách sao? Là tên kia tự thú nhận.

Chu Lệ nghe vậy mí mắt mạnh nháy vài cái, không có khả năng! Ta phải đi đều là từ sĩ Yến Vương phủ luyện nhiều năm, cho dù là còn sống, cũng không có khả năng bán đứng ta!

Vì thế Chu Lệ cười lạnh nói:

- Lời một thích khách cũng có thể tin sao? Cho dù hấn thật sự mở miệng nhận tội, chẳng lẽ hấn nói cái gì các ngươi sẽ tin sao? Nếu hấn nói là đương triều thái tôn điện hạ sai sử, có phải là ngươi cũng muốn bắt thái tôn điện hạ?

Tiêu Phàm chấp tay cười nói:

- Vương gia nói quá lời, thích khách nói như vậy đương nhiên không thể tin hết, cho nên hạ quan nói vương gia có hiềm nghi, nhưng không có định án. Đây chính là hạ quan lý trí, vương gia thử nghĩ, thích khách khai ra vương gia, hạ quan lại nháo chuyện ở đây. Vương gia lại là người đầu tiên nháy ra, trùng hợp như vậy hạ quan cũng không để trong lòng, thế là đủ thấy hạ quan hết sức chân thành.

Chu Lệ lỗ mũi hé ra hớp lại, thờ hồn hển, hấn chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một cỗ khí huyết nghịch lưu, muốn dâng lên, Tiêu Phàm hồn trưởng chết tiệt này. Lời nói ra không nóng không lạnh, nhìn như nho nhã lễ độ, trên thực tế hấn nói mỗi một câu đều có thể khiến người ta tức chết, trên đời này sao lại có yêu nghiệt như thế?

- Tiêu đại nhân nói vậy là chuẩn bị coi bốn vương là chủ mưu?

Chu Lệ trừng mắt Tiêu Phàm, ngữ khí âm trầm đạo.

- Vương gia lại hiểu lầm, hạ quan sao dám hoài nghi Vương gia? Thiên hạ ai chẳng biết Vương gia uy danh hiển hách? Vương gia cho dù muốn giết người, đó là đường đường chính chính, minh đao minh thương giết. Vương gia là anh hùng hảo hán, không có khả năng làm hành vi tiểu nhân này. Thích

khách chết tiết dâm khai lung tung dính lú đến vương gia, thật sự là tội ác tày trời. Hạ quan hôm nay đến đây là dự định đem tên thích khách kia giao cho Vương gia, mặc cho Vương gia xử trí.

Chu Lệ lạnh lùng hừ:

- Thích khách kia và bốn vương có quan hệ gì đâu? Giao cho bốn vương có ích gì? Bốn vương muốn hắn làm cái gì!

Tiêu Phàm vẫn mỉm cười nói:

- Một khi đã Vương gia không muốn. Quên đi, ha ha, một thích khách miệng nói hươu nói vượn, Vương gia đương nhiên là không có hứng thú. Hạ quan ngu dốt, phá không được án này, thật sự hổ thẹn, hay là giao cho hoàng thượng tự mình thẩm tra xử lý đi, hạ quan không quấy rầy Vương gia, cáo từ...

Tiêu Phàm đứng lên, chấp tay chào Chu Lệ, mới vừa xoay người, liền nghe được Chu Lệ đột nhiên nói:

- Đợi một chút.

- Vương gia còn có gì phân phó?

Chu Lệ sắc mặt nửa xanh nửa trắng, âm tình bất định, nhìn chằm chằm Tiêu Phàm sau nửa ngày mới dè dặt thanh âm nói:

- Tên thích khách kia Tiêu đại nhân hay là giao cho bốn vương đi, bốn vương có thể giúp ngươi thẩm vấn hắn.

Mặc kệ Tiêu Phàm nói thật hay là giả, tối hôm qua có một gã thích khách bị Cẩm Y vệ bắt sống là sự thật, việc hắn có bán đứng mình hay không Chu Lệ vẫn do dự không biết. Nếu Tiêu Phàm giao thích khách cho Chu Nguyên Chương, vạn nhất thật sự thối ra cái kết quả, vậy rất không xong, hậu quả không chịu nổi.

Tiêu Phàm kinh hi nói:

- Vương gia thực trọng nghĩa! Hạ quan đa tạ. Bất quá Vương gia, thích khách cũng không thể giao không a.

Chu Lệ theo dõi hắn, trầm giọng nói:

- Ngươi nghĩ muốn cái gì?

Tiêu Phàm vẫn ung dung khoan thai nói:

- Hạ quan chẳng phải vừa nói ngoài cửa sao? Trong vòng nửa canh giờ giao tiền chuộc, tiền trao cháo múc. Không mặc cả!

Hỗn đản này đến cùng là quan viên triều đình hay là thổ phi Bồng lão Nhị?

(Lại là huynh đệ Bồng tử đáng thương)

Chu Lệ cắn răng nói:

- Nếu ta không giao tiền chuộc thì sao? Chẳng lẽ ngươi muốn giết con tin?

Tiêu Phàm hắc hắc cười xấu xa nói:

- Như vậy chẳng phải hợp ý ngươi sao? Nếu ngươi không giao ta còn giết con tin làm gì?

Chu Lệ:

- Vậy chứ ngươi muốn gì?

Hai người rất có ăn ý, trong lòng đều biết, ai cũng không thể đâm rách màn mỏng kia, chỉ có thể một giả đồ không biết, một tỏ ra trong sạch, bầu không khí rất là vi diệu.

Hết thấy được tiến hành được thuận thuận lợi lợi.

Tiêu Phàm cảm thấy mỹ mãn ra đi, hắn phía sau cẩm y giáo úy hự hự nâng vài cái hòm nặng trĩu ngân.

Chu Lệ nhìn chằm chằm bóng dáng Tiêu Phàm, ánh mắt âm trầm dường như muốn giết người lăng trì, phi thường đáng sợ.

Đạo Diễn hòa thượng lặng yên từ sau bình phong bên sườn nội điện đi đến bên Chu Lệ, nhìn vào bóng dáng Tiêu Phàm, lắc đầu thở dài:

- Vương gia, dùng bạc đuổi hắn đi rất tốt, chuyện này xem như qua đi, coi như dùng tiền xử lý rồi ro đi.

Chu Lệ lạnh lùng một hừ, nói:

- Sớm hay muộn cũng có ngày, bốn vương bầm thây hấn thành vạn đoạn! Rất đáng hận, trước giờ không có ai dám vơ vét tài sản của bốn vương, thù này không báo...

Lời tàn nhẫn nói còn chưa xong, chỉ nghe được phía sau Đạo Diễn hòa thượng thoáng có chút lo lắng cắt ngang hẳn:

- Điện hạ có từng thấy này trên bàn trà có một pho tượng phật Di Lặc bằng phi thúy? Đây chính là pháp khí cầu phúc Phổ Đà tự Phúc Kiến Tuệ Quang lão thiền sư đưa cho bản tăng, giá trị thiên kim a!

- A? Mới vừa còn trên bàn trà mà, sao chớp mắt đã không thấy đâu rồi?

- Điện hạ, đây là tượng phật bản tăng yêu quý nha! Đánh mất cũng phải tìm cho ra ai trộm mất!

Đạo Diễn vốn trầm tĩnh thận trọng giờ giọng nói đã như muốn khóc.

- Vừa rồi ở đây chỉ có bốn vương và...

- Tiêu Phàm!

Hai người trăm miệng một lời.

Trầm mặc trong chốc lát, nội đường truyền ra tiếng Đạo Diễn thê lương mà bị phản chữ bậy:

- A di con mịa nguoi cái đà phật! Cầu mẫu thân nuôi con trộm cắp, phật gia trên chộc gì nguoi? Dám trộm cắp thứ phật gia yêu nguoi tất không chết từ tế được! Nghiệp chướng, nghiệp chướng a!

- Tiên sinh bớt giận, tài vật tiêu rui ro, của đi thay người a.

Đạo Diễn khóc ròng nói:

- Tài đã phá, tài lại chưa tiêu, điện hạ, nước kinh sư rất sâu a.

Chu Lệ cảm thán:

- Đúng vậy, yêu nghiệt hoành hành, chướng khí mù mịt, nào so với bầu không khí trong lành ở Bắc Bình.

- Điện hạ, nhanh quay về Bắc Bình đi, bản tăng lo lắng không được bao lâu, điện hạ sẽ bị Tiêu Phàm kia tính kế khuynh gia bại sản a.

Chu Lệ thanh âm kiên định mà run rẩy:

- Bốn vương nhất định phải nhanh chóng rời chốn này! Nhất định!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Đạo Diễn hòa thượng

Bên ngoài biệt viện của Yến Vương, mọi người giúp Tiêu Phàm mang mấy rương bạc nặng trĩu đi thẳng tới ngõ nhỏ tối đen, đến góc cuối hẻm thì dừng lại.

Tiêu Phàm tùy ý đẩy một rương bạc tới trước mặt nhóm Cẩm Y Vệ, hào hùng nói:

- Hôm nay các huynh đệ vất vả rồi, rương bạc này bốn quan thưởng cho các nguoi đó, cầm lấy chia nhau đi.

Mọi người tức khắc vui mừng khôn xiết, xét từ sức nặng cái rương này bên trong ít nhất cũng phải có hơn một nghìn lượng bạc. Mỗi người có thể được chia đến mấy chục lượng, đây chính là của phi nghĩa trên trời giáng xuống.

- Đa tạ đại nhân ban thưởng, thuộc hạ nguyện vì đại nhân nhảy vào nước sôi lửa bỏng!

Mọi người cùng ôm quyền hô to. Đi theo Tiêu đại nhân chẳng những có thể không kiêng nể hoành hành kinh sư, lại có bạc cầm. Tiêu đại nhân thật sự là người tốt! Có một thượng cấp tâm địa lương thiện như vậy, mọi người như thế nào không chịu vì hấn cống hiến?

Tiêu Phàm cười dài nhìn thần tình cảm kích của đám Cẩm Y Vệ, đột nhiên thần sắc chấn động, lớn tiếng quát to:

- Đi theo ta.

Mọi người đồng thanh đáp:

- Có thịt ăn!

- Đúng vậy!

Nội đường Tiêu gia.

Tiêu Họa Mi giống như con ong nhỏ sung sướng khi nhìn thấy phấn hoa, hai mắt nhìn phát sáng, tham lam ôm chặt lấy ba rương bạc lớn đặt trong nội đường, biểu hiện có chết cũng không chịu buông tay.

- Tướng công, chúng ta lại phát tài a!

Tiêu Họa Mi kích động nắm chặt bàn tay nhỏ, hưng phấn thấp giọng nói.

- Sao lại nói là lại?

Tiêu Phàm ngăn người, sau đó bỗng nghĩ ra, ân, nói như vậy cũng không sai.

- Tướng công!

Tiêu Họa Mi hưng phấn tới gần, nhẹ nhàng lắc lắc tay áo Tiêu Thàn:

- Tướng công mới đi ăn cướp về hả?

- Hả? Nương tử sao lại hỏi thế?

Nha đầu này thế nào mà trong não toàn tư tưởng bạo lực? Chẳng lẽ cứ phải đi cướp mới có tiền sao? Ta không thể đường đường chính chính đích kiếm tiền chắc?

- Không ăn cướp thì tướng công lấy đâu ra nhiều ngân lượng như vậy?

Chuyện này có chút khó giải thích.

- Nàng có nhớ lần trước có một vị đại thiện nhân đã cho chúng ta ba ngàn lượng bạc không? Chính là ba ngàn lượng chôn trong đất đó?

- Thiếp nhớ.

Tiêu Họa Mi đối với đại thiện nhân kia ấn tượng đặc biệt sâu.

- Ân, vị đại thiện nhân kia lại nổi thiện tâm, tặng thêm cho chúng ta cả chỗ này.

Tiêu Phàm tận lực giải thích đơn giản một lần.

- Chúng ta phải hảo hảo cảm ơn người đó nha, tướng công.

Tiêu Họa Mi có tâm địa thiện lương, hiểu được tri ân tất báo.

Tiêu Phàm sùng nịnh xoa đầu nàng, cười nói:

- Ta đã tạ ơn hần rồi.

Tiêu Họa Mi vui mừng nở nụ cười:

- Nhiều tiền lại tốt bụng, tướng công nên cùng hần tạo quan hệ thật tốt, chúng ta sau này chắc sẽ không thiếu bạc đâu. Tướng công, vị đại thiện nhân đó là ai vậy?

- Đại thiện nhân họ Chu tên Lệ, chính là đương kim tứ hoàng tử, tước phong Yến Vương.

Tiêu Họa Mi nghe được cái tên Chu Lệ, đột nhiên khuôn mặt xinh đẹp biến sắc, nguyên bản đang hân hoan vui cười tức khắc ảm đạm đi nhiều.

- Nàng làm sao vậy? Chúng ta lần nữa giàu có, nàng không cao hứng sao?

Tiêu Phàm tò mò nhìn chăm chú vào Họa Mi, hần không rõ vì sao tiểu nha đầu này lại thay đổi sắc mặt nhanh thế.

Tiêu Họa Mi cố gắng làm cho khuôn mặt tươi cười, cười nói:

- Cao húng, tướng công, thiếp thật cao húng.
- Còn có thứ này, ta cảm thấy khả năng nó rất đáng giá nên thuận tay cầm về.

Tiêu Phàm lại hào hứng bưng bưng vén một bên vạt áo bào, tay luồn vào đũng quần, tư thế rất bất nhã dùng sức lục lọi, dưới con mắt ngạc nhiên nhìn theo chăm chú của Họa Mi, rốt cục lấy ra một bức tượng phật Di Lặc bằng phi thủy màu xanh biếc, phật Di Lặc miệng rộng bụng to, dáng điệu thơ ngây chân thành đang cười lớn nhìn hai người Tiêu Phàm.

- Cái này cũng là người kia tặng cho sao?

Tiêu Họa Mi bộ dạng kinh ngạc.

- Cái này không phải hấn đưa.

Tiêu Phàm mặt hơi đỏ lên giải thích:

- Pho tượng phật này trông rất thuận mắt, mà ta thấy bọn hấn lại không quý trọng, vứt nó bừa bãi, cảm thấy có chút đáng tiếc, vì thế mới tiện tay cầm về bảo quản giúp cho bọn hấn.
- Tượng phật này rất đáng giá sao?

Tiêu Họa Mi chặc chặc sợ hãi than.

- Tượng phật này được đúc bằng loại Băng chủng phi thủy tốt nhất, toàn thân xanh biếc, màu sắc thuần khiết, đương nhiên đáng giá, hơn nữa còn giá trị không ít tiền!

Trong nội đường Tiêu Gia, Chu Doãn Văn cẩn thận ngắm nghía nửa ngày, cuối cùng mới lưu luyến không nỡ mà thu hồi ánh mắt, chính thức kết luận.

Tiêu Phàm cao húng kêu to:

- Xem cái tay ta thực là hoàng kim thủ nha, chuyên cầm thứ đáng giá. Điện hạ, đồ chơi này trị giá bao nhiêu tiền?
- Ít nhất cũng phải ba ngàn lượng bạc.

Chu Doãn Văn nói rất chần chẫn.

- Thật tốt quá! Điện hạ, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, ngài cho ta ba ngàn, tượng phật này liền giao cho ngài!

Vừa định giá xong lập tức Tiêu Phàm đã muốn tẩu tán.

Chu Doãn Văn hơi do dự:

- Tượng phật này ngươi lấy từ chỗ nào?
- Trộm được từ phủ tử hoàng thúc của ngài.

Tiêu Phàm chẳng hề để ý nói.

- Khụ khụ . . .

Chu Doãn Văn ho sặc sụa đến nỗi mặt đỏ bừng, ngón tay run run chỉ vào người Tiêu Phàm:

- Ngươi. . . Ngươi cũng to gan đấy.
- Kẻ trộm chẳng bao giờ về tay không mà, vất vả tiến vào Yến Vương biệt viện một chuyến, không thuận tay cầm theo chút đồ đi ra chẳng phải là không phải với chính mình? Bớt sàm ngôn đi, ba ngàn lượng ta bán cho ngài, có mua hay không?

Chu Doãn Văn nghiêm sắc mặt, nghiêm nghị nói:

- Tiêu Phàm, sao ngươi có thể làm như vậy? Đây là không có đạo đức đấy! Thánh nhân có nói: Người chí sĩ không uống nước suối của tên trộm, người liêm chính không nhận bố thí của thiên hạ, tượng phật trong tay ngươi lại lịch bất chính, ta thân là đương triều thái tôn, sao có thể mua đồ ăn cắp? Ngươi quá coi thường ta!
- Ngài không cần thật chứ?

Chu Doãn Văn ho khan hai tiếng, sau đó ưỡn ngực, vẻ tràn đầy chính nghĩa nói:

- Có thể giảm một chút không?
- Hai ngàn rưỡi.
- Hai ngàn!
- Hai ngàn ba.
- Hai ngàn!
- Ta không bán nữa! Keo kiệt bần xin, còn gì phong độ thái tôn.
- Ngươi quên việc bị Yến vương phái người ám sát rồi sao?

Chu Doãn Văn nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, trong mắt mang vẻ rất chân thành.

Tiêu Phàm bắt đầu dĩ thời dài:

- Không quên thì có thể thế nào? Bệ hạ đã nói ý tứ rõ ràng như vậy, ta nếu không tuân theo chẳng phải là muốn chết?

Chu Doãn Văn cúi đầu, mặt mang vẻ xấu hổ nói:

- Ta thay mặt Chu gia xin lỗi ngươi, để vương vô tình, hoàng tộc cũng vô tình, ngươi thiếu chút nữa chết oan uổng, vậy mà đến một cái công đạo cũng không nhận được. Chuyện này thật đáng hổ thẹn.

Tiêu Phàm cười nói:

- Người cả đời này cùng địch đánh nhau, cũng không phải một hồi định thắng bại, lần này ăn quả đắng, lần sau ta sẽ đòi trở lại, chỉ cần ta không chết, nhất định sẽ có ngày chiếm được tiện nghi, và lại tứ hoàng thúc của ngài lần này bị ta hung hăng xáo trá một phen, coi như ta cũng được an ủi, mà thôi, một ván này coi như xong, chúng ta một lần nữa chia lại bài, chơi ván khác. . . Người thắng không có khả năng vĩnh viễn đều là người thắng, kẻ thua cũng sẽ không chịu thua cả đời.

Chu Doãn Văn vui vẻ cười nói:

- Ngươi thật rộng lượng, ta một mực lo rằng ngươi trong lòng oán thán, rầu rĩ không vui, cho nên cố ý chạy tới an ủi ngươi, không nghĩ ngươi so với ta còn suy nghĩ phóng khoáng hơn.

Tiêu Phàm cười khổ nói:

- Không như thế thì biết làm sao? Ta hiện giờ chỉ là một Cẩm Y Vệ Đồng Tri nho nhỏ, hấn lại là phiên vương danh chấn thiên hạ, lấy thực lực của ta, đập hấn ngã xuống được sao?

Chu Doãn Văn thần tình không cam lòng nói:

- Danh tiếng hấn càng lớn, trong lòng ta càng khó chịu, hoàng tử phụ hôm nay thân thể càng ngày càng kém hơn, đại nạn trước mắt đã không còn xa. Thế nhưng chuyện tước phiên, lại không có nghe hoàng tử phụ nhắc tới, xem ra hoàng tử phụ muốn tạm thời gác lại việc này. Tương lai nếu hoàng tử phụ quy tiên, tứ hoàng thúc danh chấn thiên hạ, trong tay có hơn mười vạn tinh binh hấn tướng, đến lúc đó hấn không có ai ước thúc, trong mắt há còn tồn tại một thiên tử nhỏ yếu như ta sao? Lúc đó ta nên làm thế nào mới phải?

- Thừa dịp tất cả phiên Vương hiện đều đang ở kinh sư, nếu không ngài làm cho bọn họ xếp thành hàng, lần lượt bóp chết cả đám, mọi chuyện không phải xong hết sao?

Chu Doãn Văn mặt lộ vẻ khó khăn:

- Cách này không ổn, ta phỏng chừng bọn hấn sẽ không nghe lời như vậy.

Tiêu Phàm nói đầy ẩn ý:

- Thời thế chưa tới, không thể vọng động, phiên vương như khối u ác tính chắc chắn phải bỏ, nhưng cũng không phải hiện tại, việc ngài cần làm bây giờ, chính là làm tốt thân phận hoàng thái tôn, hơn nữa khi cùng các phiên vương giao hảo, tuyệt đối không thể để lộ ra ý tước phiên. Nếu không hậu quả nghiêm trọng.

Chu Doãn Văn dùng sức gật gật đầu:

- Lời ngươi nói ta hiểu được, trước kia còn không rõ lắm nhưng giờ thì hiểu rồi. Tỏ ra yếu thế với địch, trước để bảo toàn chính mình, rồi sau đó tranh thủ lớn mạnh dần lên.

Tiêu Phàm vui mừng nở nụ cười:

- Thật là một hài tử thông minh.

Chu Doãn Văn khuôn mặt tuần tú đen lại:

- Ta đã là cha hài tử rồi.

Tiêu Phàm vỗ vai hấn, rất thành khẩn nói:

- Hài tử nào có một người cha lưu manh như ngài, nhân sinh của nó khẳng định rất nhấp nhô, lớn lên nếu thành một kẻ quần là áo lụa vẫn còn là may mắn, chẳng may biến thành yêu nhân (pêđê =))) thì quá bi ai.

Chu Doãn Văn:

- . . .

Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn trò chuyện bên trong nội đường, hai người cười cười đùa đùa, nội đường nhất thời không khí vui vẻ.

Quần thần từ xưa đến nay phân đẳng cấp rõ ràng, nhất định phải hiểu rõ tôn ti trật tự, quân ra quân thần ra thần, nhưng Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn lại giống như không biết hoàn toàn bỏ qua quy tắc cấp bậc chế độ sâm nghiêm thời cổ đại, ngồi cùng một chỗ hi hi ha ha, hoàn toàn vô tư, giống như một đôi tiểu nhi xuất thân ngang hàng.

Trần quý ở trên đời là có được tình bạn vô tư lợi từ trong ra ngoài, ấm áp thân tình.

Hai người cũng hiểu được, có lẽ trên đời này khó tìm được một vị bằng hữu cời mở như đối phương.

Đang trò chuyện rôm rả, chợt nghe được bên ngoài có một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Hai người ngẩn người, đồng thời nhìn ra bên ngoài, đã thấy một đạo nhân ảnh màu xám tại giữa không trung xẹt qua một đường pa-ra-bôn, sau đó lấy tư thế phi thường duyên dáng "bình sa lạc nhật", cả người bay vào nội đường.

Phịch một tiếng, phương thức hơi có chút thô bạo đáp xuống, sau đó lại kêu thảm thiết một tiếng hết sức thống khổ.

Tiêu Phàm rất nhanh lấy lại tinh thần, vội vàng lấy thân che ở trước mặt Chu Doãn Văn, đồng thời hướng bên ngoài hét lớn:

- Hộ giá!

- Hộ với giá cái gì, thật thừa hơi, hấn bò cũng không bò dậy nổi, tại sao ngươi phải sợ hấn ám sát?

Từ ngoài cửa nội đường, Thái Hư về mặt thoải mái xoa xoa tay, thông thả bước vào.

Nhìn thấy người ngã xuống đất đang không ngừng kêu la thảm thiết, Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn thần tình ngạc nhiên.

- Sư phụ, đây là người làm à?

Tiêu Phàm chỉ vào người trên mặt đất, ngạc nhiên hỏi.

- Không sai.

Nói xong Thái Hư ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát một lần cái người thê thảm trên mặt đất, sau đó gật gật đầu, giống như đối với chỉ số bạo lực của chính lão cảm thấy rất vừa lòng.

- Vì sao thế?

Tiêu Phàm đầu óc muốn ngăn lại, lão gia hỏa từ lúc nào trở nên bạo lực như vậy?

Thái Hư chỉ vào người đang đau đến lăn lộn trên mặt đất:

- Ngươi không thấy hấn là hòa thượng sao?

Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn đồng thời cúi đầu, chỉ thấy người lăn lộn trên mặt đất thân mặc tăng bào màu xám, cái đầu nhẵn bóng dính đầy bụi đất, thần tình có vẻ rất thống khổ chật vật.

- Hòa thượng thì sao?

Tiêu Phàm Phàm không nghĩ thông, chẳng lẽ hòa thượng trời sinh cần ăn đòn?

Thái Hư ung dung phất tay, khoan thai nói:

- Hòa thượng chẳng thế nào cả, bất quá bản đạo là đạo sĩ, không thể nhìn được hòa thượng, đây gọi là tăng đạo không thể cả hai cùng tồn tại, đạo sĩ đánh hòa thượng, vốn là việc thiên kinh địa nghĩa.

- Ngươi. . . Ngươi thú lắm!

Hòa thượng bị đánh nằm trên mặt đất, yếu nhược phản bác.

Thái Hư trợn mắt lên, cả giận nói:

- Con lừa ngốc, dám chống đối đạo gia, muốn chết!

Nói xong Thái Hư liền xắn tay áo tiến lên đánh toi bồi, đánh cho hòa thượng kêu rên không ngớt.

Chu Doãn Văn đứng ở một bên khễ nhích lại gần Tiêu Phàm, thấp giọng nói:

- Sư phụ ngươi như vậy ngươi cứ mặc kệ không quản sao?

Tiêu Phàm lắc đầu cười khổ:

- Cái này thuộc về mẫu thuẫn tôn giáo, vấn đề này cho dù một ngàn năm sau cũng không giải quyết được, ta cũng không có biện pháp.

- Chẳng lẽ chúng ta tùy ý để sư phụ ngươi đánh người?

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, sau đó rất nghiêm túc nói:

- Nếu không tương lai ngài thành lập một chi duy hòa bộ đội đi.

Hồi lâu sau, Thái Hư đánh đến mệt mỏi, thở hổn hển ngừng lại, mà hòa thượng trên mặt đất kia, sớm đau đến mức không còn sức rên rĩ, nằm thẳng cẳng trên mặt đất. Tiêu Phàm thật cẩn thận sát vào Thái Hư, nhẹ giọng nói:

- Sư phụ đánh người vất vả. Đúng rồi, vị đại sư nằm trên mặt đất này là ai vậy?

Thái Hư trừng hai mắt, Tiêu Phàm vội vàng sửa miệng:

- Nằm trên mặt đất này chỉ có con lừa ngốc, hẳn là ai vậy? Sư phụ tùy tiện từ trên đường cái kéo người vào sau đó đóng cửa đánh à?

Thái Hư trợn trắng mắt nói:

- Ta sao biết hẳn là ai? Đạo gia vừa định xuất môn tàn bạo, liền thấy ngoài cửa có một cái đầu bóng loáng, khiến người vạn phần chán ghét, đạo gia vừa thấy đầu trọc trong lòng liền không hiểu sao bốc hỏa lên, sau đó một cước đạp hẳn vào đây. Nhìn bộ dạng hẳn, hẳn là tới tìm ngươi.

- Hả!

Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn tức khắc há hốc mồm, sau đó đồng thời duỗi tay sờ sờ trên cái đầu đen nhánh của mình, nhìn nhau, thấy trong mắt lẫn nhau hiện vẻ tràn đầy may mắn. Ai nha, hòa thượng này bị một trận đòn thật oan uổng.

Đánh người xong, Thái Hư thoải mái phất tay, về mặt mỹ mãn ra đi, bỏ lại trong nội đường một vị hòa thượng đang nằm rên rĩ.

Tiêu Thàn lặng người hồi lâu, đột ngột giật bắn người, cùng Chu Doãn Văn chạy nhanh tới chỗ hòa thượng, đem hắn cẩn thận đỡ đứng lên, đặt ngồi trên ghế.

Hòa thượng mặt mũi bầm dập, sớm không nhận ra được hình dáng lúc đầu, ngồi ở một bên ghế thì thảo tự nói:

- Kiếp số a, kiếp số a. Tiêu phủ quả nhiên là đảm rộng hang hồ, đảm rộng hang hồ.

- Đại sư quá khen rồi!

Tiêu Phàm rất ngại ngùng khiêm tốn nói.

Về mặt không tự nhiên nhìn hòa thượng, Tiêu Phàm áy náy nói:

- Vị đại sư này tới tìm ta chẳng?

Hòa thượng thều thào:

- Đúng vậy.

Tiêu Phàm gãi gãi đầu, trong ấn tượng dường như mình thực không biết hòa thượng này a.

- Xin hỏi pháp danh của đại sư?

- Bản đạo pháp danh Đạo Diễn.

Hòa thượng suy yếu báo ra danh hào.

Đạo Diễn, nguyên danh Diêu Quảng Hiếu, là nhân vật truyền kỳ thời Minh sơ.

Tiêu Phàm vuốt cằm đánh giá Đạo Diễn lúc này mặt mũi bầm dập, trong lòng chắc chắn tán thưởng.

Không hình dung nổi tướng mạo nhân vật truyền kỳ này trước khi bị đánh thế nào.

Trong sách đã từng miêu tả hình dạng Đạo Diễn: “mặt hình tam giác, tướng mạo như hổ bệnh, tính tình hiếu sát máu lạnh”.

Những lời này do một vị đạo sĩ tên là Viên Kỳ nhận xét. Năm đó Viên Kỳ nhìn thấy tướng mạo Đạo Diễn thì bỗng hoảng sợ giật mình, trên đường cố gắng lôi kéo, giả làm khát cái rồi bói cho Đạo Diễn một quẻ, quá trình cùng Tiêu Phàm quen biết lão đạo Thái Hư cơ bản giống nhau, tính toán một hồi liền kết luận ra một câu như trên.

Đạo Diễn nghe thế không những không giận, ngược lại còn cao hứng, hẳn cho rằng đây là một lời khen, bởi vậy có thể thấy được, từ xưa đến nay, nhân vật truyền kỳ tâm thần đều không được bình thường, tương lai nắm đúng thời điểm sẽ thành nhân vật truyền kỳ, còn nếu không chắc chắn là phản từ khủng bố.

Về sau Chu Nguyên Chương từng hạ lệnh cho nho gia và tăng nhân hiểu học thuật tới lễ bộ tham gia khảo thí, Đạo Diễn cũng có tham gia, đáng tiếc thi rớt, chẳng đạt được chức tước gì, kết quả này khiến Đạo Diễn phi thường thất vọng, chỉ có thể gồi đầu chờ cơ hội.

Chờ đợi mười tám năm, rốt cục cơ hội hẳn chờ mới tới. Hẳn gặp được Yến Vương Chu Lệ.

Hai người gặp nhau trò chuyện hợp ý, Chu Lệ lập tức đưa hẳn về Bắc Bình, tại Khánh Thọ tự làm một gã chủ trì, đồng thời hẳn bắt đầu ngày đêm không ngừng khuyên bảo Chu Lệ tạo phản, trình độ kiên trì có thể so với Đường Tăng.

Cả hai đều cùng một loại hòa thượng khó hiểu, sách sử có nói, Đạo Diễn diễn hòa thượng không cầu quan chức, cũng không yêu tiền tài, kiêng nữ sắc, một người không cần danh không cần lợi không háo sắc, lại đem tạo phản hai chữ lải nhải bên miệng, chỉ e thiên hạ bất loạn, hẳn đến cùng là cầu cái gì?

Trăm ngàn năm sau, học giả rốt cục tìm được đáp án, Đạo Diễn chỉ cầu hai chữ "khát vọng".

Hắn muốn thế nhân biết rằng, mình là một người hữu dụng, là một kẻ kinh thiên vĩ địa, người có đủ thao lược trí mưu, không tin? Ta đây chứng minh cho các ngươi nhìn! Như thế nào chứng minh? Giúp đỡ mình chủ tạo phản!

Dùng một câu đơn giản mà nói, học được văn võ nghệ, tai họa để vương gia.

Tiêu Phàm có chút kích động.

Được nhìn thấy một vị nhân vật truyền kỳ Minh sơ, thật là vinh hạnh vạn phần.

Nhiệt tình duỗi tay, gất gao đề trên bả vai Đạo Diễn, Tiêu Phàm hí hửng nói:

- Thì ra là Đạo Diễn đại sư, rốt cục được gặp ngài, hạnh ngộ.

Đạo Diễn nguyên bản mặt mũi bầm dập lúc này vẻ mặt thêm vài phần ngăm đen, hẳn ngậy ra một lúc, tiếp theo cả giận nói:

- Bản tăng còn chưa có tiến qua cánh cửa nhà ngươi, đã bị người một cước đạp vào, còn đánh cho bản tăng thành bộ dáng này, ngươi thấy cái này gọi là "hạnh ngộ" à?

Tiêu Phàm hơi đỏ mặt, lẽ nào mình cùng Chu Lệ bất tự (xem số nét trong tên để tính toán hợp hay không khi cưới hỏi) không hợp, vừa mời xảo trá cùng hẳn, giờ lại đánh đập nhất mưu sĩ bên người hẳn ra bộ dạng như vậy, quá xung đột rồi.

- Đại sư, khụ, kỳ thật chỉ là hiểu lầm.

- Hiểu lầm? Ta giờ đánh ngươi rồi cũng nói với ngươi là hiểu lầm, ngươi có chịu không?

Đạo Diễn bị phần khó kiềm chế nói.

- Không được! Nhưng đại sư à, oan có đầu nợ có chủ, ta không đánh ngài, ngài cũng đừng nên trút giận lên đầu ta nha.

Tiêu Phàm ừm khuất chóp mắt nói.

Đạo diễn ngáy người một lát, tiếp theo về mặt đau đón nói:

- Kinh sư đều truyền rằng Tiêu Phàm người không phải hạng người tốt lành, lời ấy quả nhiên không giả, một cái Tiêu phủ nhỏ nhỏ cũng thành đầm rồng hang hổ, hung hiểm vạn phần.

- Nếu biết là đầm rồng hang hổ, hà có gì đại sư còn chạy tới chịu khổ thế này.

Đạo diễn bi tráng nói:

- Phật viết, ta không xuống địa ngục, ai vào địa ngục.

- Đại sư, nhà ta rất hài hòa, không phải là địa ngục.

Tiêu Phàm yếu ớt giải thích.

- A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai.

- Đại sư cẩn thận một chút, sư phụ ta là đạo sĩ tu đạo, không thích nghe người khác niệm Phật, khéo hẩn lại chạy ra đánh người.

Đạo Diễn lập tức nhu thuận cảm miệng.

- Đại sư hôm nay giá lâm hàn xá, đến cùng có gì chỉ bảo?

Đạo Diễn nghe vậy cả người run lên một cái, tức khắc nhảy dựng lên, chỉ vào Tiêu Phàm cả giận nói:

- Bàn tăng thiếu chút nữa đã quên! Người. . . Người là đồ ăn trộm, trả tượng phật lại cho ta!

Tiêu Phàm về mặt không hiểu:

- Tượng của ngài? Tượng nào cơ?

Tiếp theo Tiêu Thần ra về hiểu ra, thoải mái nhìn Đạo Diễn rồi chớp chớp mắt cười một cái nói:

- Hay đại sư có người quen bị Cẩm Y Vệ bắt vào ngục, giờ đến tìm người?

Đạo Diễn tức giận đến mặt đỏ bừng, giận dữ nói:

- Không được tiết độ ngã phật! Ta muốn chính là tượng phật, tượng phật! Bức tượng phật Di Lặc bằng phi thúy người trộm từ Yến Vương biệt viện, trả cho ta!

- Khụ khụ khụ. . .

Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn đồng thời sắc sưa ho han, ho đến tê tâm liệt phế.

Sau đó Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn liếc nhau, phất một bên vạt áo, nhấc chân ngồi bắt chéo rồi khoan thai nói:

- Thì ra đại sư tới nói chuyện sinh ý, thật tốt quá! Ta hỏi ngài, ngài dự định đưa ra bao nhiêu ngân lượng để chuộc tượng phật?

- Người. . . Người trộm cắp đồ của ta, hiện giờ ngang nhiên hướng ta đòi tiền chuộc?

Đạo Diễn tức giận đến mức cả người run lên.

- Đã vào qua cửa Tiêu gia, tự nhiên thành đồ của ta.

Tiêu Phàm về mặt thân nhiên, biểu tình hùng hồn nói.

- Nghiệp chướng! Nghiệp chướng a!

Đạo Diễn vô cùng tức giận dậm chân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Thân thể Hoa Mi

Ý của hắn là, người trộm Ngọc Phật của bản tăng, giờ lại muốn bản tăng bỏ tiền ra chuộc lại?

Đạo Diễn không dám tin trên đời này còn có đạo lý vô sỉ đến như vậy.

- Người làm thế này khác gì thổ phỉ!

Đạo Diễn hoàn toàn phần nộ rồi.

- Đại sư, sao ngài nói chuyện lại không có đạo lý như thế.

Tiêu Phàm thở dài:

- Ngài không mua thì thôi, ta cũng không cầu ngài mua, đúng không? Ta chỉ bán đồ thôi mà, tại sao ngài lại mắng ta là thổ phỉ?

Đạo Diễn ngậy ngốc trong chốc lát, lập tức cả giận nói:

- Ngọc Phật kia rõ ràng là người lấy trộm của bản tăng!

- Đồ trộm cắp thì cũng là đồ! Ngài không thể vì chút này mà kỳ thị nó, đúng không? Bất luận nó bị trộm bao nhiêu lần thì Ngọc Phật vẫn là Ngọc Phật, cũng không biến thành tượng đá, càng không hóa ra bùn. Ngọc Phật thì phải có giá trị của Ngọc Phật, đại sư thấy có đúng không?

Đạo Diễn mười bảy tuổi xuất gia, thuộc lòng kinh Phật, thông thạo binh pháp, am hiểu mưu lược, nhưng lại chưa bao giờ tiếp xúc với loại thổ phỉ lý luận ngang ngược này, trong lúc nhất thời bị Tiêu Phàm nói cho đến mức thất thần, thật lâu không thể mở miệng.

Chẳng những là hắn, ngay cả Chu Doãn Văn đứng một bên nghe được cũng ngẩn người, hai người lần đầu tiên cùng phát hiện, thì ra trên đời này bán đồ ăn trộm cũng có thể lý giải hùng hồn như vậy.

Tiêu Phàm nói đến hào hứng, vì thế chỉnh trang lại tư thế ngồi, chậm rãi nói tiếp:

- Trên đời này vốn không có kẻ trộm, nhưng có nhiều người xấu thì cũng sinh ra có kẻ trộm, đây vốn là chuyện rất bình thường, có kẻ trộm, tự nhiên là trộm cắp đồ rồi đem bán, bằng không làm kẻ trộm làm gì? Làm ăn trộm không xấu hổ, đáng xấu hổ chính là mạng thứ trộm được làm của riêng, từ nay về sau mai một với nhân gian, không được lưu truyền hậu thế, như vậy chính là kẻ ích kỷ, căn bản không xứng danh kẻ trộm.

Chu Doãn Văn tròn mắt, nói xen nào:

- Người như thế không gọi là kẻ trộm thì gọi là gì?

Tiêu Phàm rất nghiêm túc đáp:

- Gọi là người sưu tập.

- Phốc . .

Chu Doãn Văn ho sặc sụa.

Tiêu Phàm cao hứng quay đầu nhìn Đạo Diễn nói:

- Ai, điện hạ hiểu được, ngài có hiểu không?

Đạo Diễn có một loại cảm giác muốn ngất đi.

- Bớt sàm ngôn đi, Ngọc Phật kia là pháp khí cầu phúc, đối với bản tăng rất quan trọng, người nói thẳng đi, muốn bao nhiêu mới có thể trả nó cho ta?

Đạo Diễn cắn răng, oán hận nhìn chằm chằm Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhăn tình sáng lên:

- Đối với ngài rất quan trọng sao? Thật tốt quá, đồ trọng yếu đương nhiên phải có giá trọng yếu, nếu đưa ra cái giá tệ hại, chỉ sợ khó tránh khỏi khinh nhờn nó! Sáu ngàn hai! Chắc giá! Muốn chuộc bảo vật, chỉ cần đưa bạc!

Đạo Diễn nghe vậy một ngụm nghịch khí bay lên, đầu óc quay cuồng, trong lòng cuồng nộ, đôi mắt bắn ra hàn quang.

Trầm mặc nửa ngày.

- Bản tăng đồng ý!

Đạo Diễn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tiêu Phàm lại thất thần, rao giá trên trời, trả tiền sát đất, hắn còn chờ Đạo Diễn mặc cả, không nghĩ tới Đạo Diễn cứ như vậy đáp ứng. Xem ra mị lực tôn giáo rất lớn a, vì một pho Ngọc Phật không thể ăn chẳng thể uống, có thể không tiếc đại giới.

Tiêu Phàm hơi có chút tức giận gãi gãi miệng, cùng Chu Doãn Văn nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ, mới rồi chào giá với Đạo Diễn đại sư, có phải là quá khách khí?

- Ta mới vừa sửa chủ ý, Ngọc Phật tinh xảo thuần khiết như vậy nên bán bảy ngàn hai mới đúng!

Tiêu Phàm lập tức không khách khí nâng giá..

- Họ Tiêu, người, người đừng có khinh người quá đáng!

Đạo Diễn khó mà kiềm chế phần nộ trong lòng.

Hiện tại hắn bắt đầu hiểu tại sao Yến Vương điện hạ cùng Tiêu Phàm giao tiếp nhiều lần chịu thiệt, họ Tiêu này quả nhiên dễ tiền vô sỉ, không phải người lương thiện.

- Đại sư bình tĩnh, người xuất gia không nên nóng giận!

Tiêu Phàm khẽ cười ôn hòa muốn xoa dịu lửa giận của Đạo Diễn, nói:

- Mua bán không thành thì vẫn còn tình nghĩa, cho dù không đồng ý cũng đừng tức giận, chúng ta tán mua bán chứ không tán giao tình, phải không?

- Bảy ngàn hai thì bảy ngàn hai! Bàn tăng đáp ứng!

Đạo Diễn vỗ bàn thật mạnh, hung tợn nói.

Tiêu Phàm không khỏi mở cò trong bụng, nói:

- Đại sư không hổ là người xuất gia, quả nhiên hào phóng. Sắc tức là không, Ngọc Phật là không, bạc cũng là không, thế gian vạn vật đều là không.

Đạo diễn oán hận khẽ “hừ” một tiếng, thần tình phần nộ.

- Đại sư cảm thấy tám ngàn hai thế nào?

Tiêu Phàm thật cẩn thận hỏi.

- Nghiệp chướng! Bàn tăng liều mạng với người.

Đạo diễn xắn tay áo lên hướng Tiêu Phàm lao đến.

- A, đại sư bớt giận, không nâng giá nữa, không nâng giá nữa, lần cuối, tám ngàn hai!

Náo loạn một lúc, giá Ngọc Phật rốt cục ổn thỏa, Chu Doãn Văn che miệng ngồi ở một bên dùng sức nghẹn cười, Đạo Diễn bị làm cho tức giận đến nỗi lồng ngực đập phập phồng bất định giống như hồ bệnh, sắc mặt cũng nổi lên một chút ửng hồng không khỏe mạnh.

- Tám ngàn hai, một tay giao tiền, một tay giao hàng. Đại sư, không ý kiến gì chứ?

Tiêu Phàm cười đến híp mắt lại, nhìn thế nào cũng lộ ra hương vị âm hiểm.

- Hừ! Họ Tiêu người dễ tiền vô sỉ như thế, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng!

Đạo Diễn nổi giận dùng dùng nói.

Tiêu Phàm nghiêm trang nói:

- Đại sư nói sai rồi, ta là chính nhân quân tử, cùng dễ tiền vô sỉ không có bất cứ quan hệ gì, vừa rồi thái tôn điện hạ nguyện ra một vạn lượng bạc mua Ngọc Phật, ta cũng chưa đáp ứng, bởi vì cái gọi là quân không đoạt thứ yêu thích của người khác, Ngọc Phật này là vật đại sư quý trọng, tại hạ đương nhiên muốn đem nó bán cho đại sư ngài, kỳ thật phải nói là đại sư nên cảm tạ ta mới phải, chẳng những bắt chấp áp lực từ thái tôn điện hạ lưu lại Ngọc Phật này cho ngài, lại còn giảm tám thành giá cả, tại hạ đối với đại sư thật sự hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!

- Khụ khụ khụ.

Chu Doãn Văn lớn tiếng ho khan đến độ thần tình đỏ bừng.

Đạo Diễn hừ lạnh nói:

- Bàn tăng nếu tin chuyện ma quỷ của người mới gọi là ngu xuẩn! Tám ngàn hai lượng bạc đúng không? Hy vọng là người nói có chữ tín, đừng có lại trêu chọc bàn tăng! Bàn tăng giờ trở về gom bạc!

- Đại sư, một lời đã định, cứ để bảo vật của ngài ở đây. Ngọc Phật tạm thời đặt ở trong nhà ta. Đại sư đừng nên hiểu lầm, ta sẽ chiều cố tốt cho nó.

Tiêu Phàm tha thiết nhìn Đạo Diễn nói.

Đạo Diễn đứng lên, không nói một lời hăm hăm bước ra.

Đang lúc đi tới cửa thì một bóng người nhỏ xinh òn ào chạy tới.

Tiêu Họa Mi tại hậu viện đợi lâu mất kiên nhẫn, vì thế chạy đến phía trước xem Tiêu Phàm xáo trá Đạo Diễn đến mức nào rồi. Tiểu nha đầu tuổi dù còn nhỏ nhưng đối với bạc cũng đã rất coi trọng.

Đạo Diễn vừa bước chân khỏi nội đường thì thấy được Tiêu Họa Mi.

Chỉ là tùy ý liếc nhìn, thế mà Đạo Diễn đột nhiên khựng người lại như bị đông cứng, cặp mắt giật mình chăm chăm nhìn đến Tiêu Họa Mi, miệng há hốc, giống như là thấy quỷ.

Tiêu Họa Mi nét mặt tươi cười, mặt đẹp như hoa, sau khi nhìn thấy Đạo Diễn, cũng đột nhiên trở nên tái nhợt. Hai người cách nhau mấy bước, đứng im không nói, cứ như vậy đối mặt.

Hồi lâu, Đạo Diễn run rẩy vươn tay chỉ vào Họa Mi, lắp bắp nói:

- Lý. . Lý phi? Không, người không phải là Lý phi! Người là Thường Ninh! Thường Ninh quận chúa!

Họa Mi cũng biểu tình như nhìn thấy quỷ, mắt đẹp mở thật to, đột nhiên hét lên một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Đạo Diễn nóng vội, thân hình vừa động, liền bắt được sau lưng áo Họa Mi, một tay nhấc nàng lên. Không chút ý kỵ đang ở Tiêu phủ cũng mặc Họa Mi giãy dụa hấn vội vàng xốc cổ áo nàng lên, lộ ra cần cổ trắng nõn như ngọc. Trên cổ, một cái bốt hình thoi đỏ sậm lớn bằng móng tay cái bất ngờ đập vào mắt.

- Người là Thường Ninh! Người quả thật là Thường Ninh quận chúa!

Xác định xong Đạo Diễn lập tức buông Họa Mi xuống, quá mức kích động vội vàng hét lớn.

- Phanh!

Một chiếc ghế bằng gỗ lim hung hăng nện trên lưng Đạo Diễn, lập tức chiếc ghế tan nát, mảnh nhỏ vụn gỗ văng ra khắp nơi.

Đạo Diễn kêu thảm một tiếng, thân thể bổ nhào về phía trước, lại một lần nữa ngã nhào trên mặt đất.

Tiêu Phàm giống như một con sư tử điên, hung hăng phun nước miếng trên mặt đất, mắt lộ hung quan, nói:

- Đồ chó đẻ! Dám trước mặt ta ăn đậu hũ lão bà của ta, lão tử hôm nay tiền người một đoạn.

Đạo Diễn bò rạp trên mặt đất kêu rên thảm thiết mấy tiếng, sau đó suy yếu nói:

- Không, bàn tăng không có phi lễ! Nàng. . . Nàng là Thường Ninh quận chúa! Lúc Thường Ninh quận chúa còn quần tã, bàn tăng đã từng bế nàng.

Lời vừa dứt, Tiêu Phàm càng phẫn nộ, hung hăng dẫm một cước lên mặt Đạo Diễn, lớn tiếng quát:

- Sư phụ nói đúng, hòa thượng quả nhiên không phải thứ tốt! Lão bà của ta trong tã lót đã bị người phi lễ qua, lão hôm nay không thể không diệt người.

Nói xong Tiêu Phàm đột nhiên lên giọng hét lớn:

- Sư phụ! Có một tên hòa thượng dám phi lễ lão bà của đồ đệ người này!

Vào một cái thân ảnh Thái Hư xuất hiện:

- Có chuyện gì? Có chuyện gì?

Tiêu Phàm thần tình tuyệt vọng chỉ tay vào Đạo Diễn, cả giận nói:

- Hòa thượng này phi lễ Họa Mi.

Thái Hư trừng mắt bắn ra hai đạo tinh quang về phía Đạo Diễn đang cố trốn, ngửa mặt lên trời cười dài mấy tiếng, hung ác nói:

- Con lừa ngốc! Nạp mạng đi.

A Di Đà Phật, ta không xuống địa ngục thì ai.

- Phanh!

- A. . .

Hôm nay không phải là ngày may mắn của Đạo Diễn hòa thượng, với hắn mà nói, một Tiêu Phủ nhỏ nhỏ quả thực còn hung hiểm, đáng sợ hơn đám rồng hang hổ.

Tiêu Phủ, bên trong nội đường, Đạo Diễn hấp hối nằm trên mặt đất, suy yếu rên rỉ vài tiếng không thể nghe thấy.

- Họa Mi, tên kia nói nàng là Thường Ninh quận chúa, có ý gì?

Tiêu Phàm sắc mặt ngưng trọng nói.

Tiêu Họa Mi sắc mặt tái nhợt, cả người không nhịn được run nhè nhẹ, gắt gao cắn đôi môi mỏng manh, nửa ngày không nói ra lời, hiển nhiên đã bị khiếp sợ.

Chu Doãn Văn cùng Thái Hư tò mò nhìn chằm chằm Họa Mi, Thái Hư vẻ mặt đắc ý khề hừ một tiếng nói:

- Lúc bản đạo vừa thấy Họa Mi đã nói qua, nàng tướng mạo cực quý, xuất thân bất phàm, hiện tại người đã tin chưa? Hừ! Bỏ sự xem bói của bản đạo không phải là khoác lác!

Chu Doãn Văn hiểu kỳ nhảy mắt, cẩn thận nhớ lại cả nửa ngày, nói giọng không xác định:

- Ta nhớ ấu nữ của tứ hoàng thúc Yến Vương được thụ phong là Thường Ninh quận chúa, đây là chuyện mười năm trước. Mấy năm gần đây, tứ hoàng thúc dâng tấu cho hoàng tổ phụ, nói Thường Ninh quận chúa không may mất sớm, cái này đến cùng là xảy ra chuyện gì nhỉ?

Một tiểu cô nương lúc trước dựa vào ăn xin mà sống, lại là quận chúa của Hoàng gia đã mất sớm, biến hóa trước mặt khiến Tiêu Thần đầu phát mộng, nửa ngày không dám tin.

Nhìn Tiêu Họa Mi đang kinh hãi không ngừng run rẩy, Tiêu Phàm trong lòng đau xót, đem nàng vào trong ngực, khề vồ về sau lưng nàng, âm giọng nói:

- Thôi, nếu nàng đã không muốn thì đừng nói, không cần miễn cưỡng mình.

Tiêu Họa Mi tựa đầu vào ngực Tiêu Phàm, ôm chặt lấy hắn tựa như vớ được một cọng rom cứu mạng, qua thật lâu, thân hình run rẩy mới dần dần khôi phục bình thường.

Ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Họa Mi đã bình tĩnh trở lại, hai mắt nhìn thẳng Tiêu Thần, chậm rãi nói:

- Hòa thượng này nói không sai. Thiếp từng là ấu nữ của Bắc Bình Yến Vương, năm hai tuổi được thụ phong là Thường Ninh quận chúa.

Nghe được chính miệng nàng thừa nhận, tất cả mọi người có mặt tại nội đường đều chấn động.

Chu Doãn Văn thất thanh nói:

- Người thật sự là ấu nữ của tứ hoàng thúc? Ai nha! Vậy chẳng phải người là đường muội của ta?

Tiêu Phàm cả người như bị sét đánh, nửa ngày không phục hồi lại tinh thần.

Cô bé lúc trước hắn tùy tiện cứu được trên đường không ngờ lại là một quận chúa, quá là vận *** chó đi? Hoặc là nói lão Chu năng lực sinh sản quá mạnh mẽ, long tử long tôn nhiều đến độ có thể tùy tiện nhặt được ngoài đường?

- Nàng thân là quận chúa, vì sao lúc trước lưu lạc đến nỗi phải ăn xin trên đường phố?

Đây là vấn đề Tiêu Phàm muốn hỏi, cũng là việc Chu Doãn Văn cùng Thái Hư tò mò.

Tiêu Họa Mi cắn cắn môi dưới, vẻ mặt đột nhiên trở nên phần hận oán độc, khuôn mặt nhỏ non nớt lại toát ra vẻ tang thương hiểu thói đời.

- Mẫu thân thiếp là tiểu trắc phi (địa vị trắc phi dưới chính phi, trong vương phủ có quyền lực nhất định, có thể tham gia yến hội hoàng gia, tùy thời tiến cung, nô nê là vợ bé) thứ hai của Yến Vương, quê ở Giang Nam, là nữ nhi của Trọng gia, từ nhỏ đã thông thạo cầm kỳ thi họa, lại ôn nhu xinh đẹp. Sau này được Yến Vương nhìn trúng, lập người làm trắc phi. Yến Vương thống trị Bắc Bình, liên hộ tổng mẫu thân thiếp tới đó, hai năm sau thì sinh hạ ra thiếp. Thiếp thuở nhỏ sinh trưởng trong Bắc Bình Yến Vương phủ, được mọi người sủng ái, sống vài năm vui vẻ vô tư tự tại. Thế nhưng tới năm thiếp tám tuổi, hết thầy đều thay đổi. Mẫu thân thiếp tính nhu nhược, cuối cùng bị những phi tần khác trong Yến Vương phủ hãm hại, gán cho tội danh “Dâm loạn

vuong phủ” mà bức tử! Thiếp dưới bị thống suốt đêm chạy khỏi phủ Yến Vương, một đường thẳng hướng nam, cho dù sẽ chết đói chết rét ở bên ngoài, thiếp cũng sẽ không bao giờ quay về nơi tuyệt tình kia. Năm đó, thiếp chỉ mới tám tuổi. . .

Tiêu Họa Mi nói xong đã khóc không thành tiếng.

Âm thanh buồn bã quanh quẩn mãi bên trong nội đường, khiến cả ba người đều đều mặt mang thê sắc, than thở không nói.

Tiêu Phàm ôm lấy Họa Mi, nghe thanh âm nức nở giống như một con thú nhỏ bị thương kêu ai oán, làm trái tim hắn như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, đau đến mức hô hấp khó khăn.

Tiểu cô nương đáng thương, những năm gần đây đến cùng ăn bao nhiêu đau khổ, bị bao nhiêu tra tấn a! Xuất thân hoàng gia, thân phận tôn quý thế nhưng vận mệnh của nàng so với cỏ rác còn khô hơn. Vận mệnh lại cho nàng một trò đùa độc ác, nàng bị cái trò đùa này tra tấn giày vò đến chông chênh vết thương.

Tiêu Họa Mi như cũ khóc thút thít thấp giọng nói hết:

- Mấy năm ở ngoài Yến Vương Phủ, khổ sở gì thiếp cũng đã chịu qua, thiếp biết rõ Yến Vương từng phái ra một lượng lớn nhân mã đi tìm thiếp, nhưng mẫu thân bị người bức tử, một màn này một mực ở trước mắt thiếp hiện lên. Thiếp không quên được thù hận này, thống hận phụ vương không hề để ý tới sinh tử của mẫu thân. Mẫu thân tuy chỉ là trắc phi, nhưng dù sao hai người cũng là phu thê! Hắn như thế nào tàn nhẫn quyết tâm bức tử người? Một cái tội danh không rõ ràng liền chôn vùi tính mạng cùng danh tiết thê tử. Cái gọi là thiên gia tôn quý, cái gọi là chí tôn hoàng tộc, thì ra đều là nơi vô tình vô nghĩa. Thiếp nếu không sớm chạy trốn, sớm muộn gì cũng sẽ bị đám phi tần ác độc đó hại chết.

Tiêu Họa Mi nói hết, thanh âm dần dần trở nên bén nhọn thê lương, như cú vọ khóc nỉ non, khiến người sợ run.

Bầu không khí bị ai trong nội đường khiến người ta hít thở không thông.

Tiêu Phàm nhẹ vỗ về trên lưng của nàng, âm giọng nói:

- Tốt rồi. Đừng nói nữa, thời gian nàng chịu khổ đã dừng ở đây. Sau này chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, ta sẽ không để nàng lại phải khổ tâm, ta thề!

Tiêu Họa Mi nằm ở trong lòng hắn, rốt cục thoáng bình tĩnh.

Tiêu Phàm cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười, thoải mái cười nói:

- Sau này nên gọi nàng là Thường Ninh quận chúa a!

Tiêu Họa Mi ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn lên mặt hắn, đôi mắt thật to toát ra vẻ kiên định. Nàng gần từng chữ nói:

- Không, ta là Họa Mi, Tiêu Họa Mi, vĩnh viễn đều là như thế! Thường Ninh quận chúa đã sớm chết rồi!

Đạo Diễn hòa thượng đang hấp hối lúc này được người nâng trở về.

Lúc đến như đại điều bay lên không, thiên sứ hạ phạm mặt chấm, trở về lại như cái thớt gỗ thái thịt, thê thảm chán nản muốn mất hồn.

Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn mặt mang ý đồng tình nhìn Đạo Diễn được nâng lên cang rồi biến mất ở trước cửa phủ, về mặt đầy cảm khái.

Giờ tay chỉ chỉ cửa, Tiêu Phàm khoan thai nói:

- Điện hạ có nhận biết hòa thượng này?

Chu Doãn Văn cười nói:

- Không phải kêu là Đạo Diễn sao? Ta vừa mới nhận biết đấy thôi.

Tiêu Phàm sắc mặt trầm tĩnh nói:

- Điện hạ có thể hiểu hòa thượng này?

Chu Doãn Văn nhìn thấy Tiêu Phàm thần sắc vô cùng nghiêm túc, không khỏi thất thần, mồ hôi lạnh đầu.

Tiêu Phàm hít một hơi, nói:

- Điện hạ, nếu ngài muốn đoạt được vương vị, nhất định phải hoàn toàn hiểu thấu địch nhân của ngài, bao gồm tính cách thuộc hạ của hắn, sở thích, thực lực, hết thảy đều phải biết được, biết người biết ta trăm trận trăm thắng!

- Đạo Diễn này rốt cục là ai?

Chu Doãn Văn trong mắt hiện lên vẻ suy tư.

Tiêu Phàm nhàn nhạt cười nói:

- Điện hạ muốn đoạt vương vị, tất phải tranh đoạt với Yến Vương, nếu đã tranh đoạt cùng Yến Vương, tất phải loại bỏ hòa thượng này. Lưu lại người này tất thành họa lớn.

Chu Doãn Văn thần tình suy tư ra về.

Tiêu Phàm lại đem Tiêu Họa Mi khóc lóc một đến muốn ngất đi vào phòng ngủ, âm giọng khuyên giải an ủi nàng vài câu, Tiêu Họa Mi rốt cục khóc mệt mỏi, thút thít chìm vào mộng đẹp.

Tiêu Phàm một mình ra khỏi phòng ngủ, hít thở một hơi thật sâu. Trời đêm dịp cuối xuân cảm giác mát lạnh, trên cây đào trong hậu viện, từng bông hoa màu hồng nhạt đã sắp tàn, hoa rơi đầy trên mặt đất như một tấm thảm hồng thoang thoảng tỏa hương thơm, gió thổi khẽ, hoa rụng xuống như mưa, rồi nhẹ nhàng tán ra bay khắp hậu viện, rất đẹp mắt!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Phò mã ẩn hình

Mặt trời dần lên, đêm xuân qua đi, lửa than ấm áp trong lò đã sớm tắt. Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa màu đỏ thắm, chiếu rọi ba thước vuông bên trên long án.

Chu Nguyên Chương mặc một thân Minh Hoàng y phục hàng ngày, trên đùi đắp một chiếc chăn lông mỏng manh, ngả lưng tựa đầu vào thành ghế, vừa mới duyệt xong đồng tấu chương, giờ phút này thần sắc hắn có vẻ phi thường mệt mỏi.

Cứ mỗi một xuân sang, hắn lại cảm giác được thân thể một ngày không bằng một ngày, sức khỏe ngày một kém giống như đèn cây trong gió, không biết thời điểm nào sẽ bị gió thổi tắt.

Một lão nhân cô độc, lẳng lặng ngồi một mình trong phòng, yên lặng đếm thời gian tử vong, cảm giác như vậy ngoại trừ chính hắn, thế gian ai có thể hiểu được chua xót trong đó?

Mấy ngày nay, mỗi khi hắn nhắm mắt lại, cuộc đời của hắn tựa như bức họa cuộn tròn chậm rãi mở lại từ đầu, hắn nhớ tới cái năm đói rét, khắp nơi toàn là xác người, hắn nhớ tới trong nhà trường bồi cùng các ca ca lần lượt chết đói, vì mạng sống, hắn không thể không xuất gia làm hòa thượng, rồi lại thành khất cái, thành phản tặc, hắn nhớ tới những địch nhân bị hắn đánh bại, Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành, Vương Bảo Bảo. . .

Hắn càng nhớ tới đời này từng thống khoái giết qua đại thần danh tướng Hồ Duy Dung, Tống Nguyên, Phó Hữu Đức, Lam Ngọc. . .

Địch nhân đều đã không còn ở nhân thế, chiến hữu cũng là như vậy, thế gian người dám xưng anh hùng, chỉ còn một mình Chu Nguyên Chương hắn.

Hôm nay anh hùng tuổi xế chiều, tóc mai hoa râm, một người quyền lực cực đại, địa vị tối thượng, chung quy cũng không chạy khỏi dòng chảy thời gian, không chạy khỏi sinh lão bệnh tử.

Rất nhanh, hắn có lẽ sắp phải đi xuống gặp lại những người từng là địch nhân, hay từng là chiến hữu.

Chu Nguyên Chương đời này đã làm rất nhiều chuyện không nên làm, giết qua rất nhiều người không nên giết, thị phi đúng sai, tự hậu nhân sẽ cho hắn một đánh giá công chính, hắn thực không quan tâm.

Hắn lo lắng chính là, giang sơn của Chu gia nguy cơ ngụp lặn tứ phía, tôn nhi đơn thuần tuổi nhỏ của hắn, có được chân chính kế thừa giang sơn này, có tạo ra một Đại Minh thịnh thế lưu truyền thiên cổ hay không?

Tương lai là không thể lường trước, dù là Hoàng Đế, cũng không cách nào dự đoán trước tương lai.

Những ngày gần đây Chu Nguyên Chương không ngừng tự hỏi, liệu ta còn có thể vì Doãn Văn làm được chút gì? Còn có người nào làm ta lo lắng, tất phải diệt trừ hậu họa.

Nghĩ tới nghĩ lui, một thân ảnh khôi ngô cao lớn hiện lên trong đầu hắn.

Yến Vương Chu Lệ, tứ hoàng tử của hắn, ngoài mặt kính cẩn vâng lời đến cực điểm, nhưng sau lưng lại đã tâm bùng bùng.

Chu Nguyên Chương trong mắt nhanh chóng xẹt qua một đạo lăng lệ sát khí, rồi lập tức biến mất.

Nếu hắn là ngoại thần, như vậy hiện tại hắn đã sớm chết trăm vạn lần. Đáng tiếc, vì sao hắn hết lần này tới lần khác vẫn là con của mình, hơn nữa lại là

hoàng tử xuất sắc nhất, có năng lực, lại có uy vọng cực cao tại dân gian!

Hùm dữ còn không ăn thịt con, Chu Nguyên Chương giờ đã già nua sao có thể nhẫn tâm hướng chính nhi tử của mình mà hạ độc thủ? Trong mắt ngoại nhân Chu Nguyên Chương có thể là kẻ tàn khốc đấy, hiếu sát đấy, lãnh huyết đấy, nhưng hắn để tay lên ngực tự vấn lòng, mình ở trong mắt đám nhi tử thật sự là một phụ thân tốt, tổ phụ tốt, hắn làm nhiều chuyện ác như vậy, giết nhiều người không nên giết như vậy, mục đích còn không phải vì củng cố giang sơn của Chu gia sao? Nếu giờ hắn lại vì giang sơn Chu gia mà giết nhi tử, như vậy hết thảy những gì đã làm nhiều năm qua còn có ý nghĩa gì?

Nhưng, Chu Lệ này phải làm sao đây?

Chu Nguyên Chương nhẹ nhàng bóp trán, lâm vào trầm tư.

Ngoài cửa có tiếng bước chân chậm rãi bước vào, tiếp đó, một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng đặt tại huyệt thái dương của hắn, thay hắn nhẹ nhàng xoa bóp.

Chu Nguyên Chương từ từ nhắm hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ hòa ái vui cười.

- Doãn Văn, trong số những hoàng tử hoàng tôn, chỉ có con là hiếu tâm, hiếu và thông cảm vất vả của ta.

Chu Doãn Văn đứng ở sau lưng Chu Nguyên Chương, bình thần cười:

- Hoàng tổ phụ, người quá lời rồi, cũng không phải chỉ mình tôn nhi có hiếu tâm, bọn hoàng thúc hoàng huynh hoàng đệ cũng đều muốn quỳ gối tận hiếu với người, nhưng người a, khuôn mặt cứ khó đăm đăm dọa chết bọn họ, bọn họ không dám đến gần người, chứ không phải không có hiếu tâm đâu.

Chu Nguyên Chương hừ hừ bất mãn, nói:

- Ta vì bọn chúng làm nhiều việc như vậy, kết quả là bọn chúng lại sợ ta, ta dốc hết tâm huyết vất vả cả đời, là vì ai?

Chu Doãn Văn bật cười nói:

- Bọn họ sợ người, là bởi vì kính người, Hoàng tổ phụ quá nóng giận nên không hiểu được đạo lý này đấy thôi.

Chu Nguyên Chương cười ha ha, tiếng cười khôi phục vài phần thái độ hào hùng thúc ngựa giờ rơi năm đó.

Ánh mắt trần ngập vui mừng nhìn Chu Doãn Văn, Chu Nguyên Chương trong lòng dâng lên một trận cảm khái.

Nhiều khi, hắn đem tôn nhi yêu thương nhất này làm động lực kéo dài sinh mệnh, vô luận là đạo lý đối nhân xử thế, hay đạo lý trị quốc bình thiên hạ, hắn cũng hận không thể đưa hết toàn bộ cho Chu Doãn Văn, chỉ khi Chu Doãn Văn kế thừa ở hắn hết thảy, hắn mới có thể cảm thấy cho dù mình chết đi thì linh hồn vẫn mãi bất diệt.

- Tôn nhi à, Tiêu Phàm gặp chuyện, hắn đã xử lý được chưa?

Chu Doãn Văn nghe vậy tức khắc cười đến mắt hí thành một hàng, ngăn lại việc mượn tay Tiêu Phàm liên tục gây tổn thất cho tứ hoàng thúc cùng Đạo Diễn hòa thượng, hắn cảm thấy đặc biệt hả giận.

- Hoàng tổ phụ, Tiêu Phàm hắn xử trí xong rồi.

- A? Hắn xử trí bằng cách nào?

- Hắn vơ vét của tứ hoàng thúc ba bốn ngàn lượng bạc, sau lại trộm từ biệt viện của tứ hoàng thúc một pho tượng ngọc phật, rồi lại dùng cái giá tám ngàn lượng đem ngọc phật bán cho phụ tá bên người của tứ hoàng thúc.

Chu Doãn Văn cố nhịn cười nói.

Chu Nguyên Chương sắc mặt tức khắc trở nên rất cổ quái:

- Hắn cư nhiên vơ vét tài sản của Yến Vương? Trước sau cộng lại hơn một vạn lượng bạc?

- Đúng ạ.

Chu Doãn Văn không nhịn nổi nữa cười ra tiếng.

Chu Nguyên Chương than thở:

- Không thể tưởng tượng được, một chuyện xui xẻo vào tay hắn lại trở thành công cụ làm giàu, người này thật sự là. . . Thật sự là. . .

Chu Nguyên Chương trầm ngâm hồi lâu, thùy chung vẫn không tìm được một từ thích hợp để đánh giá Tiêu Phàm, không khỏi cười khổ lắc đầu.

Nghĩ nghĩ, Chu Nguyên Chương rốt cục thở dài, nói:

- Như vậy cũng tốt, Tiêu Phàm xem như lĩnh ngộ ý tứ của ta, việc bị đâm cú thế bỏ qua, không đòi công đạo, không tăng không giảm, cân bằng mới là chính đạo.

Chu Doãn Văn thần sắc có chút không được tự nhiên nói:

- Hoàng tử phụ, Tôn nhi cảm thấy. . . Cảm thấy. . .

Chu Nguyên Chương không vui không giận nói:

- Có phải con cảm thấy việc ám sát cứ thế dễ dàng bỏ qua, kết quả này đối với Tiêu Phàm không khỏi có chút bất công?

- Tôn nhi quả thật là nghĩ như vậy, hoàng tử phụ, đây chính là dưới chân thiên tử công nhiên ám sát mệnh quan triều đình, như thế là hành động cả gan làm loạn, chẳng lẽ cứ dễ dàng như vậy quên đi?

Chu Doãn Văn cảm thấy mình nên vì Tiêu Phàm bất bình.

Chu Nguyên Chương thần sắc hơi có chút lạnh lùng nói:

- Bằng không thì có thể làm gì? Xử phạt mức cao nhất theo pháp luật, nghiêm trị hung thủ? Con muốn ta vì một ngoại thần mà xuống tay với nhi tử của chính mình sao?

Chu Doãn Văn cứng lại, cúi đầu im lặng không nói.

Chu Nguyên Chương khẽ thở dài:

- Tôn nhi à, con sinh tại đế vương gia, nên có hoàng tộc thiên gia giác ngộ mới được, Tiêu Phàm là bạn tốt của con, con vì hấn mà bất bình, điều này chứng tỏ con đối đãi người chân thành nghĩa khí. Đây là tốt, nhưng con không thể vì chân thành nghĩa khí mà không để ý đại cục, thậm chí dung túng đại thần, Tiêu Phàm tương lai là thần tử của con, đế vương đối đãi thần tử, thứ nhất phải ra tay lập uy, thứ hai lại ra tay thi ân, dưới ân uy cùng lúc, thần tử mới có thể đối với đế vương tâm mang sợ hãi, sẽ vì con một mực trung thành, con hiện tại ưu ái Tiêu Phàm như vậy, không sợ tương lai hấn trở thành quyền thần một tay che triều hay sao?

Một phen giảng giải không nhẹ không nặng, khiến Chu Doãn Văn mồ hôi lạnh tuôn ra, khuôn mặt tuấn tú thoáng chốc biến đỏ.

Trong phòng, tổ tôn hai người trầm mặc thật lâu.

- Hoàng tử phụ nói, Tôn nhi đã minh bạch. Nhưng. . . Nhưng tứ hoàng thúc hấn quả thật. . . Quả thật. . .

Chu Nguyên Chương thần nhiên nói:

- Quả thật không hề mang lòng thần phục, đúng không?

- Vâng.

Chu Nguyên Chương thở dài, nói:

- Gần đây ta cũng một mực tự hỏi chuyện này, ta nên đối với Yến Vương thế nào đây? Giết ư. . .

Chu Doãn Văn nổi dừng khí nói:

- Hoàng tử phụ, chuyện này cuối cùng cũng phải giải quyết, nếu như không sớm quyết, cứ trì hoãn sợ rằng sẽ có biến.

Chu Nguyên Chương gật gù đầu, nói:

- Không sai, nên giải quyết sớm một chút, gần đây chư vương đã liên tục hướng ta chào từ biệt, quay về lãnh thổ được phong, chỉ có Lệ Nhi dằng dặc muốn từ biệt ta còn chưa có phúc đáp, trước khi ta nghĩ ra một biện pháp ôn hòa, cứ để cho Lệ Nhi đợi tại kinh sư, ta hiện đang lo lắng chính là, Bắc Bình không phiên vương phòng thủ, diệt trừ bắc nguyên nghiệp lớn nên giao cho người nào tiếp nhận? Không thể phủ nhận, Lâm nhi phòng thủ Bắc Bình nhiều năm, tụ tập không ít lương tướng trung thành hiếm có.

Chu Doãn Văn nghĩ nghĩ, nói:

- Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn phụng chỉ bình định Tây Bắc khẩu loạn, không phải đã khai hoàn quay về kinh sao? Hoàng tử phụ sao không để cho hấn đi Bắc Bình lĩnh quân?

Chu Nguyên Chương lắc đầu bật cười nói:

- Cảnh Bình Văn? Không, hấn không được.

- Vì sao không được?

Chu Nguyên Chương thần sắc có chút giật mình nói:

- Tôn nhi à, con cũng biết nhiều khai quốc mãnh tướng có công lớn, những năm gần đây đều bị ta giết, ban cho được chết, vì sao ta lại cố tình để lại cho Cảnh Bình Văn một mạng, chẳng những không động tới hắn, ngược lại yên tâm để hắn lĩnh quân?

- Tôn nhi ngu dốt, thật không hiểu.

Chu Nguyên Chương giống như chua xót lại giống như bất đắc dĩ thở dài:

- Ta không giết Cảnh Bình Văn, điều này liên quan tới tước hào của hắn.

- Trường Hưng hầu?

- Đúng, Trường Hưng, ta năm đó cùng Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành tranh đoạt giang sơn, chinh phạt tứ phương, lệnh cho Cảnh Bình Văn đóng ở Trường Hưng thành, chống đỡ tiền công của Trương Sĩ Thành. Cảnh Bình Văn không phụ kỳ vọng của ta, một hồi thủ liên mười năm, Trường Hưng thành dưới chỉ đạo của hắn phòng thủ kiên cố, không chút sút mẻ, kiềm chế thật lớn binh lực của Trương Sĩ Thành, để cho ta có thể tranh thu thời gian cùng chiến cơ. Ta có thể đoạt được giang sơn này, công lao Cảnh Bình Văn cố thủ ở Trường Hưng là không thể bỏ qua.

- Nói như vậy, hoàng tử phụ phong hắn là Trường Hưng hầu, là hoàn toàn xứng đáng.

Chu Nguyên Chương ý vị thâm sâu nói:

- Ta khai quốc ba mươi năm, dưới trướng mãnh tướng như mây, tướng lĩnh tài giỏi hơn Cảnh Bình Văn nhiều không đếm xuể, những người đó bị ta tìm cơ giết sạch sẽ, duy chỉ để lại một mạng của Cảnh Bình Văn, nói đến cùng, cũng là Cảnh Bình Văn tự cứu mình một mạng. Tôn nhi à, con biết đây là vì sao không?

Chu Doãn Văn nghĩ nghĩ, giống như có điều ngộ ra:

- Bởi vì Cảnh Bình Văn sở trường ở chỗ phòng thủ, không tại tiến công, những tướng lĩnh am hiểu tiến công đối với giang sơn xã tắc Đại Minh ta có uy hiếp thật lớn, vạn nhất bọn họ có dị tâm, muốn công thành chiếm đất, lấy chiến tích bách chiến bách thắng, tất thành họa lớn, mà tướng lĩnh am hiểu phòng thủ thì không sợ hắn có dị tâm, hắn có cường đại hơn nữa, thì cũng chỉ có thể thủ trong một tòa thành, không có tai họa lớn.

Chu Nguyên Chương gật đầu cười nói:

- Không sai, xem ra con đã hiểu dụng ý của ta, Cảnh Bình Văn có thể dùng, nhưng hắn chỉ có thể dùng để phòng thủ thành trì, không thể dùng để tiến công địch nhân, việc quét dọn bắc nguyên, dựa vào Cảnh Bình Văn tuyệt đối là không được, hắn không bốn sự đó.

- Vậy việc đó giờ phải làm sao?

Chu Doãn Văn phiên não nói:

Chu Nguyên Chương thở dài nói:

- Tạm thời trước mắt cứ để Yên Vương ở lại kinh sư đi, ta muốn chậm rãi nghĩ một kế sách ôn hòa giải quyết cái tai hại phiên Vương.

Sau khi Tô tôn nói chuyện với nhau thật lâu, Chu Doãn Văn liền đứng dậy cáo lui.

Thời điểm gần ra tới cửa, Chu Nguyên Chương đột nhiên gọi lại hắn.

- Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn vừa mới khai hoàn trở về, Cảnh Tuyên con trai hắn theo quân xuất chinh, chắc hắn cũng đã trở về?

- Cái này. . .

Trong lòng Chu Doãn Văn đột nhiên nhớ tới lão Cao.

Chu Nguyên Chương cầm lấy quyển sách bên trên long án, bắt đầu trở mình đọc sách, thần sắc không đổi nói:

- Hôn sự giữa Hoàng tử Giang Đô quận chúa của con cùng Cảnh Tuyên không nên tiếp tục để lâu, lệnh cho quan viên Khâm Thiên giám tìm ngày tốt, tổ chức hôn sự đi. Hết thảy theo quy cách Hoàng gia gả nữ nhi, đem hoàng tử của con phong quang gả ra ngoài.

Chu Doãn Văn trán đầy mồ hôi, chần chừ nói:

- Cái này. . . Hoàng tử phụ, có khi là chờ một chút? Có lẽ. . . Có lẽ hoàng tử còn chưa sẵn sàng lập gia đình đâu.

Chu Nguyên Chương ánh mắt dời khỏi trang sách, nhìn chăm chăm Chu Doãn Văn, nhíu mày nói:

- Thế là ý gì? Ta gả chồng cho tôn nữ phải chờ nó chuẩn bị sẵn sàng sao? Nữ tử theo tổ theo phụ theo phu, chung thân đại sự sao phải hỏi nó? Đừng dài

dòng, đi làm đi.

- Cái này. . . Vâng, hoàng tử phụ.

Ra tới cửa Võ An điện, Chu Doãn Văn thở một hơi thật dài, trước mắt hiện lên cảnh hoàng tử vì thương tích của Tiêu Phàm mà ảm đạm khuôn mặt xinh đẹp, vẻ mặt Chu Doãn Văn cũng trở nên chua xót.

Hoàng tử, thành thân sắp tới, tình của tử với Tiêu Phàm, chỉ sợ nước chảy về biển Đông mất rồi.

Tiêu Phàm lại thẳng quan.

Chức quan này không phải Chu Nguyên Chương phong, mà là do Tiêu Phàm phong cho chính hắn. Đồ úy cùng ả tằng phò mã Đại Minh.

Trong ả tằng, phò mã là người như thế nào?

Cúi đầu cảm mạo, bả bả bụng chịu đựng, đối với quận chúa lão bà thái độ như nô tài với chủ, ngay cả trên giường cũng phải thành thành thật thật mở hai chân, cung khiêm hữu lễ nói:

- Quận chúa, mời trên ta! Thoải mái hưởng thụ chuyện phòng the vui thích a! (CLGT =))

Trong ả tằng, phò mã lão bà là như thế nào?

Xuất thân tôn quý, kim chi ngọc diệp, vênh mặt hást hàm sai khiến, hơn nữa ngang ngược, ý vào thân phận công chúa hoặc quận chúa làm xằng làm bậy, đâm uế và phóng đảng, không kiêng nể gì cấm cho lão công vài cái sừng trên đầu, liên tiếp liên tiếp, không làm cho lão công hóa trang thành Quan Công (ý là đội nón xanh) thế không bỏ qua.

Không biết người khác nghĩ như thế, nhưng trong lòng Tiêu Phàm, quận chúa cùng phò mã chính là hình tượng này.

May mắn, sự tình bết bát như vậy không dính tới Tiêu Phàm.

Tiêu Họa Mi không có cá tính ngang ngược kiểu quận chúa nương nương như vậy, Tiêu Phàm cũng không phải nhắm mắt cúi đầu làm phò mã đáng thương.

Cuộc sống vẫn theo quỹ tích như thường, Tiêu phủ nhỏ nhỏ cũng không bởi vì Tiêu Họa Mi là quận chúa mà có bất luận cái gì thay đổi.

Tiêu Họa Mi bên người vẫn chỉ có hai nha hoàn hầu hạ, Họa Mi như cũ mỗi ngày đợi ở nhà chân không ra khỏi cửa, lấy thêu hoa, học trù nghệ làm vui, rồi thì đếm bạc, đếm xong lại hăm hở đem bạc chôn ở hậu viện, thuận tiện ở trên đặt một cái bẫy thú.

Tiểu nha đầu có yêu thích của chính nàng, Tiêu Phàm đối xử với nàng như quận chúa, đồng dạng, Tiêu Họa Mi cũng không coi mình là quận chúa, sau khi thân thể bị vạch trần, Tiêu Họa Mi thương cảm hai ngày, sau đó liền khôi phục cảm xúc, thần tình sáng lạn như ánh mặt trời mà đi đếm bạc, thuận tiện cùng đạo sĩ gia gia tranh cướp chân giò.

Cuộc sống đầy tốt đẹp.

- Quận chúa chung quy vẫn là quận chúa, nàng không coi cái danh quận chúa ra gì, nhưng người khác chưa chắc đã nghĩ giống nàng.

Tiêu Phàm ôm Họa Mi, nhủ mảy suy nghĩ sâu xa nói.

Đạo Diễn hòa thượng đã phát hiện Họa Mi thực sự là Thường Ninh quận chúa, trở về khẳng định sẽ nói với Chu Lệ, đến lúc đó Chu Lệ liệu sẽ có hành động gì? Là tới cửa nhận thân, hay là cùng Tiêu Phàm và Họa Mi giống nhau, làm như không có việc gì, không quan tâm?

- Tướng công không thích cưới quận chúa?

Trong lòng Tiêu Thần Tiêu Họa Mi mắt mở thật to, vẻ mặt thoáng có chút khấn trương.

Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, cười lác đầu nói:

- Ta chỉ cưới Họa Mi, bất luận Họa Mi là tiểu khất cái lúc trước, hay là quận chúa tôn quý, với ta mà nói không có gì khác nhau.

Tiêu Họa Mi nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần thái vui mừng.

- Họa Mi vĩnh viễn là Họa Mi, thiếp không phải là quận chúa, cũng không phải khất cái, thiếp là nương tử của tướng công, Họa Mi cả đời chỉ có thân phận như thế.

Tiêu Phàm có chút cảm động ôm sát Họa Mi, người này cả đời sẽ theo hắn đến cùng, thủy chung không rời nửa bước, chỉ có thể bình thản như nước, tình cảm trong lúc hoạn nạn còn hơn tình yêu oanh oanh liệt liệt, yêu đến son băng địa liệt, bình thản mới càng lộ ra trân quý.

Tiêu Phàm rất may mắn, cái mùa đông giá lạnh kia hắn gặp được Họa Mi, nữ tử này từ đó đem thể xác và tinh thần đều đặt trên người hắn, nàng lúc thì

hung dữ như hổ cái, lúc lại ôn thuận như cừu non, duy nhất không thay đổi, là nàng đối với Tiêu Phàm tràn ngập thâm tình, sâu đậm và nồng nàn. Tiêu Phàm tin tưởng rằng, cho dù hán cùng đối nghịch với toàn bộ thế giới, Họa Mi vẫn thủy chung đứng ở bên cạnh hán, trừng mắt lạnh lùng nhìn lại trăm ngàn con mắt của người ngoài, không chút do dự giúp Tiêu Phàm đâm một dao, chỉ chỗ nào đánh chỗ đó, so với tử sĩ Yên Vương phủ càng trung tâm hơn.

Ngoài cảm động, Tiêu Phàm cũng hiểu được có chút không ổn, đây là một loại bóp méo nhân sinh quan, rất dễ dàng đi tới cực đoan. Nghiêm khắc mà nói, Họa Mi chẳng những coi mình là tiểu thê tử, lại càng giống như một tín đồ của hán, đối với hán thành kính giống như với thần minh. Tiếp tục như vậy, tương lai Họa Mi sẽ biến thành cái dạng gì? Bom người ở Trung Đông?

- Họa Mi, một khi thân phận của nàng đã công khai, nàng có nghĩ tới việc nhận cha không?

Tiêu Họa Mi vẻ mặt lập tức buồn bã, kiên quyết lắc đầu nói:

- Ông ta là ông ta, thiếp là thiếp, thiếp cùng ông ta không có liên quan gì cả.

- Nhưng, ông ta chung quy là phụ thân của nàng.

Tiêu Họa Mi ngừng đầu nhìn thật sâu vào hán, nói:

- Tướng công, tuổi thiếp nhỏ nhưng không có nghĩa là thiếp cái gì cũng đều không hiểu. Thiếp biết, chàng cùng Yên Vương không hợp nhau, thậm chí có thể nói là đối địch, nếu thiếp nhận ông ta, tương lai tướng công phải làm thế nào? Hành tẩu trong triều như giẫm trên mặt hồ băng mỏng, chàng đã đứng về phe thái tôn, như vậy ngoại trừ cùng Yên Vương đối địch sẽ không thể có quan hệ nào khác, nếu tướng công lập trường không vững, thái tôn sao có thể coi trọng đến chàng? Tướng công đặt đến chức vị này đã đủ gian nan, thiếp sao có thể rước cho tướng công thêm phiền toái?

Tiêu Phàm tâm thần đại chấn.

Hán không nghĩ tới, Họa Mi tuổi nhỏ như thế không ngờ hiểu thế cục triều đình thấu triệt như thế. Một tiểu cô nương mười hai tuổi a, nàng như thế nào hiểu được mấy cái này? Hay là giác ngộ chính trị cũng có di truyền?

Ánh trăng ngoài cửa, thanh âm của Trương quân gia phá vỡ yên tĩnh ảm áp của hai người.

- Lão gia, có người đưa ngân lượng đến, nghe nói là hòa thượng kia phái tới.

Tiêu Phàm cùng Tiêu Họa Mi nghe vậy tinh thần tức khắc phấn chấn hẳn lên.

- Đạo Diễn hòa thượng thật sự là một hòa thượng thành thực, người xuất gia chính là rộng lượng, bị chúng ta đánh thành bộ dạng kia, tám ngàn lượng bạc vẫn đưa tới.

Tiêu Phàm không nhịn được khen.

Tiêu Họa Mi trong mắt chói sáng vạn đạo kim quang, đôi mắt thật to sớm đã biến thành hình dáng thoi bạc, nàng như không chờ nổi nữa lắc lắc cánh tay Tiêu Phàm:

- Tướng công, chôn bạc, chôn bạc.

Tiêu Phàm chấp nhận gật đầu:

- Đúng, chôn bạc. Họa Mi, nhớ là phải cẩn thận, đừng để lại bị đạo sĩ gia gia đào mất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Họa Mi lập tức trở nên ngưng trọng, nàng dùng sức gật đầu nói:

- Đúng! Đạo sĩ gia gia cùng kẻ cướp giống nhau, để đề phòng thiếp sẽ đặt thêm hai cái bẫy thú nữa.

Nói xong, Họa Mi liền mau chóng chạy ra khỏi phòng.

Thật sự là gặp được một hảo lão bà, Tiêu Phàm tán thưởng tự đáy lòng.

- Lão gia, người đưa bạc đến nói muốn lấy về một pho tượng ngọc Phật?

Tiêu Phàm như ở trong mộng mới tỉnh vỗ vỗ đầu:

- Nha! Thiếu chút nữa đã quên chuyện này, người ta không thể bạc bạc không a.

Đạo Diễn hòa thượng là tín nhân, tám ngàn lượng bạc lấy ra đến vậy cũng không nhú một lần, Tiêu Phàm đương nhiên muốn có đi có lại.

Ngọc Phật nhất định phải trả cho người ta, nếu không cũng không đủ trọng nghĩa, dù sao đây cũng là pháp khí người xuất gia cung phụng.

Chẳng những phải trả, hơn nữa còn phải tỏ rõ thành ý để Đạo Diễn ghi nhớ Tiêu Phàm cao thượng, hảo hảo ghi nhớ cả đời.

- Trương quân gia, mời đưa bạc chờ một chút, ta đi chuẩn bị một phần kinh hi thật lớn cho lão hòa, hẳn nhất định sẽ cao hứng đến mức khóc lên.

Tiêu Phàm lớn tiếng phân phó nói.

Yến Vương biệt viện.

Chu Lệ không dám tin trừng mắt nhìn Đạo Diễn, thất thanh nói:

- Thường Ninh? Ấu nữ Thường Ninh của bốn vương đang ở trong nhà Tiêu Phàm? Người xác định sao?

Đạo Diễn nằm trên giường trúc, suy yếu gật gật đầu, bị Thái Hư cùng Tiêu Phàm đánh toi bởi một trận, Đạo Diễn đến nay còn nằm trên giường dưỡng thương, hành trình đến Tiêu phủ trở thành nỗi kinh hoàng mà cả cuộc đời hẳn không thể xóa nhòa.

- Điện hạ, bản tể xác định là Thường Ninh quận chúa, nàng cùng Lý phi cơ hồ là từ một khuôn mà ra, hơn nữa lúc quận chúa sinh ra, bản tể cũng đã từng bế nàng nên biết phía sau cổ nàng có một cái bớt nhỏ hình thoi, điện hạ, bản tể chắc chắn, nàng nhất định là Thường Ninh quận chúa.

Chu Lệ mãnh liệt xoa xoa bàn tay lớn, bị tin tức đột ngột này làm cho hẳn có chút thất thố, xen lẫn kinh hi. Mê mang, còn có nhàn nhạt kinh ngạc, rất nhiều cảm xúc đồng thời xuất hiện trên mặt bị thiết huyết phiên vương danh chấn thiên hạ, tùy ý lặp lại, giao thoa, biến ảo. Tin tức ngoài ý muốn tới quá đột ngột, thế nên hẳn tạm thời không để ý đến việc Đạo Diễn bị đánh đến không còn nhân dạng.

- Năm năm trước, nó không một lời bỏ chạy khỏi Yến Vương phủ, từ đó trở đi không biết sống tại nơi nào, bốn vương từng phái một lượng đông bảo binh mã tìm kiếm khắp Bắc Bình cảnh nội, giờ không ngờ nó lại xuất hiện tại kinh sư, thật sự là lão thiên muốn trêu ngươi! Đúng rồi, tại sao nó lại cùng Tiêu Phàm ở chung một chỗ?

Đạo Diễn lắc đầu nói:

- Điều này bản tể quả thật không rõ, bản tể chưa kịp hỏi thì đã bị . . .

Đạo diễn nói xong môi run lên một cái, thần sắc che kín bi phẫn:

- Đã bị Tiêu Phàm cùng lão đạo tạp mao kia đánh thành bộ dáng này.

- Tiên sinh chịu khổ rồi.

Chu Lệ đồng tình âm giọng thăm hỏi.

Chu Lệ hưng hăng đập bàn một cái, vẻ mặt tàn khốc nói:

- Không được! Mặc kệ là nguyên nhân gì, bản vương nhất định phải đưa Thường Ninh về, tuyệt không thể để nó cùng Tiêu Phàm ở chung một chỗ! Vô danh vô phận, ở chung một nơi như vậy còn ra cái thể thống gì!

Bên ngoài nội đường, một gã thị vệ bẩm báo:

- Đạo Diễn đại sư, bạc đã đưa tới Tiêu phủ, ngọc phật mà ngài dặn dò, tiểu nhân cũng đã lấy về.

Đạo Diễn tinh thần chấn động, vẻ mặt đang hấp hối tức thì hưng phấn hẳn lên.

- Đã thu hồi được! Nhanh! Mau đỡ ta! Bản tể muốn đích thân nghênh đón Bồ Tát trở về, A Di Đà Phật, đây chính là ngọc phật Phổ Đà tự Tuệ Quang lão thiên sư truyền lại! Thiện tai!

Đạo Diễn vết thương đầy người gãy dựa đứng lên, thân hình lão đạo vài cái tiến đến tượng phật đang được bọc trong tấm vải nhung, nhẹ nhàng vén tấm vải lên, một pho tượng hình phật Di Lặc tươi cười làm bằng ngọc bích màu xanh biếc đập vào mắt.

- Rốt cục. . . Rốt cục cũng trở về!

Đạo Diễn kích động đến nước mắt tràn mi, bàn tay run rẩy khẽ vuốt ve ngọc phật, vẻ mặt hưng phấn kèm kích động giống như gặp lại tình nhân xa cách từ lâu, thâm tình, triền miên như vậy. . .

Một bên thị vệ môi khẽ ngấp ngừng, nói:

- Thời điểm thu hồi ngọc phật, Tiêu Phàm còn nói một câu.

Đạo Diễn đuôi lông mày nhảy lên:

- Nói cái gì?

- Hẳn nói đại sư sau khi nhìn thấy ngọc phật nhất định sẽ cảm thấy kinh hi, hơn nữa đại sư còn có thể cao hứng đến mức khóc lên. . .

Đạo Diễn mí mắt nhảy mạnh vài cái, một dự cảm điềm xấu tự nhiên mà sinh.

Có triệu chứng xấu!

Tập tễn lão đảo vài bước, Đạo Diễn như con chó đói giành thức ăn chợt lấy ngọc phật vào tay, sau đó trên thân ngọc phật cẩn thận nhìn trái nhìn phải.

Thật lâu sau, Đạo Diễn quả nhiên như Tiêu Phàm nói, mềm nhũn té trên mặt đất, gào khóc thành tiếng.

Chu Lệ cùng bọn thị vệ cả kinh, cất bước tiến lên phía trước hỏi:

- Tiên sinh, người làm sao vậy?

- Thiên. . . Thiên. . .

Đạo diễn khóc thút thít nói đứt quãng.

- Thiên làm sao vậy?

- Thiên Sát Tiêu Phàm! (Trời đánh tên Tiêu Phàm)

Đạo diễn bị thương muốn chết, ngón tay run rẩy chỉ hướng ngọc Phật.

Mọi người theo ngón tay hắn nhìn lại, chỉ thấy pho tượng phật Di Lặc như cũ cười đến cảnh xuân tươi đẹp, nhưng tại phật quang tròn hắc bằng phẳng phía sau ngọc Phật, có một hàng chữ cong vẹo giống như gà bới, được khắc bằng dao, vết khắc rất sâu, tựa như trên bức họa tuyệt vời đột nhiên có thêm một đồng c..t trâu thêm vào, nhìn thế nào cũng thấy chán ghét.

- Tặng cho bằng hữu thân ái của ta, Đạo Diễn hòa thượng, hữu nghị thiên trường địa cửu. Đại Minh Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sứ Tiêu Đồng Tri, Tiêu Phàm kính tặng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Nhị nữ sơ kiến

- Oanh nhi. . . Nhanh cứu ta!

Bóng hình Giang Đô quận chúa vội vàng chạy vào tiệm bán sơn phẩm Giang Nam Tiểu nhất thời mang theo một trận gió thom

Đám thị vệ trong ấy sớm đã không còn, Trần Oanh Nhi có chút ngạc nhiên vội vàng đứng lên, bước ra tiếp đón:

- Quận chúa, người sao vậy?

Bàn tay mềm mại của Giang Đô quận chúa nắm chặt lấy cánh tay của Trần Oanh Nhi giống như người sắp chết đuối vớ được cọc, thần sắc lo sợ, hoảng hốt nói:

- Oanh nhi, không tốt rồi, Hoàng tử phụ đã hạ chỉ cho quan viên của Khâm Thiên giám chọn ngày để ta cùng với Cảnh Tuyền thành hôn.

Trần Oanh Nhi cũng lắp bắp kinh hãi:

- Nhanh như vậy sao?

Giang Đô quận chúa chưa kịp nói:

- Cảnh Tuyền cùng với phụ thân hắc Cảnh Bình Văn xuất chinh Tây Bắc bình định loạn khấu sắp khai hoàn trở về. Hôn sự của ta và hắn đã được định ra cách đây mấy năm, Oanh Nhi lúc này thật sự ta tránh không khỏi. . .

Nói xong, đôi mắt của quận chúa đã rơm rớm nước mắt.

Trần Oanh Nhi lặng yên, mấp máy đôi môi mỏng nói:

- Ý tứ của quận chúa là không muốn gả cho Cảnh Tuyền kia à?

Giang Đô quận chúa gật đầu, cắn môi buồn bã nói:

- Oanh Nhi, đổi lại là người thì người có nguyện ý gả cho một nam nhân mà người chưa từng gặp mặt, không biết cao thấp gầy ốm, không biết nhân phẩm ra sao? Nữ tử chúng ta vốn phải theo lời của phụ mẫu, việc chung thân đại sự không phải do chúng ta làm chủ được. Mấy năm trước ta đã nhận mệnh thế nhưng ... Nhưng

- Nhưng cái gì..?

Khuôn mặt của Giang Đô quận chúa mang theo lệ, hai gò má ửng hồng trông rất rất là mê người.

- Nhưng ... trước đó vài ngày ta không phải ta bắt vào nơi ấy của Tiêu Phàm sao? Cô cũng biết rồi đó, danh tiết của ta đã bị ô ủa rồi ngoại trừ Tiêu Phàm ra ta không thể lấy ai khác làm chồng được. Làm sao có thể lấy thân thể ô ủa này mà gả cho Cảnh Tuyền được.

Trần Oanh Nhi tựa như cười mà không cười liếc nhìn nàng.

Danh tiết đã bị ô ủa? Điều này chỉ sợ chỉ là một lí do mà thôi, hơn phân nửa là quận chúa đã nhìn thấy diện mạo anh tuấn, phong lưu tiêu sái của Tiêu Phàm cho nên nàng mới động tâm với hắn.

Nhớ đến Tiêu Phàm, trong lòng Trần Oanh Nhi lại cảm thấy hết sức khó hiểu. Khoa án Đình Sứ đã chấm dứt, Tiêu Phàm trên triều đình đã dùng thủ đoạn thần kỳ để xoay chuyển căn khôn, Trần Oanh Nhi nghe nói trong lòng có thể cảm thấy ngũ vị (chua, cay, đắng, mặn, ngọt) thập phần phức tạp. Nàng cảm thấy có chút kinh ngạc, lại có chút tiếc nuối, dù sao nàng cũng nên hận Tiêu Phàm, hận hắn không chết mới thôi. Thế nhưng từ trong nội tâm nàng lại cảm thấy mừng rỡ, đồng thời cũng cảm thấy có chút tự hào giống như việc Tiêu Phàm xoay chuyển căn khôn làm nàng có chút tự hào, dù sao đi nữa thì hắn cũng là vị hôn phu của mình.

Lòng của nữ nhân vĩnh viễn là phức tạp, sớm nắng chiều mưa, có lẽ nàng không biết trong lòng mình nghĩ cái gì nữa.

Yêu cùng hận dây dưa, chúng nó hung hăng vò thành một cục, sau đó lại mở ra. Yêu vẫn là yêu, hận vẫn là hận, tư vị trong đó ai có thể phân biệt được?

Trần Oanh Nhi đối với Tiêu Phàm chính là cái loại cảm giác này. Có đôi khi nàng hận mình không thể cầm dao chém chết hắn, có đôi khi nàng lại muốn gắt gao ôm hắn vào trong lòng ngực, sau đó cãi nhau một trận rồi dùng ngữ khí của thê tử nói cho hắn biết:

- Chúng ta đừng có náo loạn nữa, về nhà đi.

- Oanh Nhi, Oanh Nhi.

Tiếng gọi của quận chúa chợt làm nàng bừng tỉnh.

- Ah, quận chúa làm sao vậy?

Trần Oanh Nhi hoàn hồn, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng.

Giang Đô quận chúa cảm thấy kỳ quái hỏi:

- Ta nên hỏi cô bị làm sao vậy? Ngần người ra làm gì vậy? Có lúc lại nghiêng rằng nghiêng lợi, có lúc lại cười cười, cô đang suy nghĩ chuyện gì thế?

- Ta.. ta không phải là đang suy nghĩ làm sao để giải quyết chuyện hôn sự của cô sao..

Trần Oanh Nhi thoáng lộ vẻ bối rối, rồi che dấu nói.

Giang Đô quận chúa nghe vậy khuôn mặt bỗng vui vẻ, cầm lấy bàn tay mềm mại của Trần Oanh Nhi, cầu khẩn nói:

- Hảo Oanh Nhi, cô mau giúp ta nghĩ biện pháp đi... Ta... Ta không thể gả cho Cảnh Tuyền được.

Trần Oanh Nhi cười hi hi, sau đó nháy mắt chọc ghẹo:

- Cô không lấy Cảnh Tuyền thì lấy ai?

- Ta...

Giang Đô quận chúa nheo mắt, khuôn mặt liền ửng đỏ sau đó nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm nói:

- Dù sao ta cũng không lấy Cảnh Tuyền, gả cho ai cũng được...

Trần Oanh Nhi ung dung cười:

- Cởi chuông còn cần phải tìm người buộc chuông, cô nếu không muốn gả cho Cảnh Tuyền thì có thể đến tìm Tiêu Phàm, hắn có thể xử lý được..

Khóe miệng Trần Oanh Nhi cười nhạt:

- Dù sao thì danh tiết của cô đã bị hấn làm bẩn, làm hại cô không thể nào xuất giá được. Tiêu Phàm hấn là một nam nhân, nếu hấn không phụ trách thì cô có thể tìm ai được?

Giang Đô quận chúa hoảng sợ, bàn tay bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn giật mình nói:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ muốn ta chủ động tìm Tiêu Phàm sao? Ta biết nói sao với hấn?

Trong mắt Trần Oanh Nhi hiện lên một vẻ phức tạp:

- Ăn ngay nói thật, nếu bây giờ cô không nói với hấn thì còn đợi đến khi nào nữa? Chẳng lẽ đợi đến khi Khâm Thiêm giám định ngày sao?

Khuôn mặt xinh đẹp của Giang Đô quận càng lúc càng hồng, nàng xấu hổ xiết đôi bàn tay lại với nhau rồi lúng ta lúng túng nói:

- Nhưng mà... Nhưng mà ta là một nữ tử chưa xuất giá cứ như vậy chạy đến tìm hấn... Sau đó lại muốn hấn chịu trách nhiệm. Điều này cũng có vẻ quá điên cuồng a! Nếu việc này truyền ra ngoài thì ta không muốn sống nữa nha! Lại nói hấn còn một vị phu nhân nữa, nếu như ta lỡ mồm chạy đến tìm hấn thì sẽ ra sao?

Trần Oanh Nhi thở dài:

- Quận chúa, mặt mũi cùng với hạnh phúc thì người chọn cái gì?

- Hạnh phúc!

Giang Đô quận chúa nói ngay không cần phải suy nghĩ.

Giang Đô quận chúa đặng đặng sát khí đến Tiêu phủ.

Trần Oanh Nhi miễn cưỡng dựa bờ vai vào bên khung cửa, đôi mắt chẳng biết tại sao lại tràn đầy nước mắt.

- Tiểu thư, quên đi thôi. Yêu cũng không phải yêu, hận cũng không phải là hận, người tội gì phải tra tấn bản thân mình như thế.

Bảo Cầm đi bên bên người Trần Oanh Nhi nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng

Tiểu nha hoàn Bảo Cầm hôm nay cũng có chút không vui. Lúc cô gia ở Giang Phổ thì nàng không có cảm giác này nhưng khi Tiêu Phàm ly khai khỏi thì nàng lại cảm thấy khó chịu, cảm giác như thiếu một cái gì ấy.

Trần Oanh Nhi lau lệ, lồng ngực không tự chủ được mà nhô lên, thanh trở nên trầm tĩnh:

- Không, ta nhất định phải thử một lần. Tiêu Phàm nếu có gan vì một tiểu khát nữ mà không thành thân với quận chúa thì Trần Oanh Nhi ta đây quả thực là phục hấn. Hấn vì một tiểu khát nữ mà không muốn thành thân với quận chúa thì ta có lý do gì để hận hấn. Cho nên, ta nhất định phải thử một lần, bằng không sẽ hối hận cả đời.

Loan giá của Giang Đô quận chúa phi nước đại một mạch, rất nhanh đã xuất hiện tại cửa của Tiêu phủ.

Đứng hầu bên loan giá là thị nữ Mặc Ngọc, nàng liền nhanh chóng tiến lên gõ cửa Tiêu Phủ. Cái mặt mo của Trương quản gia liền xuất hiện trước mắt.

- Giang Đô quận chúa đến tìm Tiêu đại nhân, các người mau mau nghênh giá.

Mặc Ngọc ưỡn bộ ngực sữa ra trước, giõn giã quất.

- A! Lão gia nhà ta người..

Không đợi Trương quản gia nói xong, Giang Đô quận chúa đã hạ loan giá, nhanh chóng tiến vào cửa. Sau đó liền hướng vào nội đường Tiêu phủ đi tới.

- Người này là ai nha? Ai nha? Đến cùng là công chúa hay bọn cướp đường vậy? Cứ như vậy mà xông vào trong sao?

Trương quản gia nóng nảy nói, liền đi theo phía sau quận chúa, vừa chạy vừa nói.

Giang Đô quận chúa vẫn làm ngơ, khuôn mặt nàng đỏ bừng, bất chấp tất cả mà chạy nhanh vào bên trong.

Lúc này nàng đành phải làm như vậy, nàng thầm nghĩ cần phải thật nhanh tìm được Tiêu Phàm. Thừa dịp mình còn dũng khí mà tìm được hấn sau đó lại làm một hành động lớn mật nhất từ khi chào đời đến nay đó chính là “BỨC HỒN”!

Nàng không muốn xuất giá, nàng đối với tương lai thì có chút sợ hãi nhưng mà nàng lại không thể không xuất giá, chỉ vì vận mệnh nàng lại bị người khác sắp đặt. Nữ nhi nào lại không mơ tưởng đến hình dáng của phu quân mình? Mơ tưởng qua đi khuôn mặt ai lại chẳng đỏ bừng? Giang Đô quận chúa cũng không phải là ngoại lệ

Nàng chỉ gặp qua Tiêu Phàm vài lần, tình cảm với hắn còn chưa có bao nhiêu, đối với nàng mà nói Tiêu Phàm giống như một giấc mộng. Trong mộng nàng được một vị hôn phu mặc áo ngũ sắc đến thành thân với nàng, hắn ít nhất còn có diện mạo anh tuấn, ăn nói nho nhã, lại có một chút bướng bỉnh hơn nữa lại cùng nàng có chút mập mờ.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cảm thấy mình với Tiêu Phàm có điểm giống nhau, ăn khớp với nhau.. Điều này có phải là ông trời đã an bài duyên phận hay không?

Nếu trên đời này nàng được quyền lựa chọn một nam tử làm trượng phu của mình thì nàng sẽ không do dự mà chọn lấy Tiêu Phàm. Có rất nhiều nữ nhân nguyện ý suốt đời sống trong mộng, Giang Đô quận chúa cũng là một trong đó đó, rất ngốc, nhưng nàng lại không hối hận

Bên tai chỉ nghe tiếng gió, cảnh sắc trước mắt không ngừng hiện ra. Bàn tay nàng nắm chặt váy, xuyên qua tiền viện, tiền đường, nội đường, bọn hạ nhân trong Tiêu phủ ngạc nhiên nhìn vào nàng. Một đường tiến quân thần tốc cuối cùng nàng cũng đã đến trước cửa.

Nàng thở hổn hển, tung một cước vào cánh cửa.

Phanh!

Cánh cửa bị mở ra, cảnh tượng bên trong làm cho nàng lắp bắp kinh hãi.

Tiêu Phàm không có ở bên trong, mà lúc này Tiêu Họa Mi lại đang ngồi xếp bằng ở trên giường, trên giường bày ra những nén bạc trắng như tuyết. Tiêu Họa Mi một tay ôm bạc, một tay khác lại lay bên giường, bộ dáng trông có vẻ cực kỳ say mê.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, Tiêu Họa Mi liền hoảng sợ theo bản năng liền đem bạc để ra phía sau lưng. Sau đó khuôn mặt cảnh giác nhìn về phía cửa.

Giang Đô quận chúa là trưởng nữ của Đại hoàng tử Ý Văn thái tử còn Tiêu Họa Mi là áu nữ của Tứ hoàng tử Chu Lâm, đây là lần đầu tiên hai tỷ muội này gặp mặt nhau.

Lần đầu gặp mặt, bầu không khí có vẻ rất xấu hổ.

Nàng hơi giật mình đứng ở trước cửa, đôi mắt mở thật to, một người đang ngồi ở trên giường hai tay ôm chặt bạc, hai người trừng to mắt cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn nhau.

Nhân sinh gặp mặt thường có nhiều phương thức, nhưng đối với loại lần đầu gặp mặt này thì quả thật là có chút kỳ lạ.

Thật lâu sau..

- Cô đến tìm ai?

Tiên Họa Mi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cảnh giác hỏi.

- Ta. . . Ta đến tìm Tiêu đại nhân.

Giang Đô quận chúa gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

- Cô là ai?

Trương quân gia hổn hển chạy tới, thở hổn hển nói:

- Phu nhân... Giang Đô quận chúa giá lâm...

Nói xong, sắc mặt có chút cổ quái liếc nhìn quận chúa.

Quận chúa xấu hổ cười cười:

- Đúng, là quận chúa giá lâm...

Tiêu Họa Mi cẩn thận dò xét quận chúa.

Nàng phát phát tay nói:

- Biết rồi, người lui xuống đi!

Trương quân gia tò mò đánh giá vị quận chúa này, sau đó lui ra ngoài. Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai vị quận chúa nhìn nhau

Giang Đô quận chúa tò mò đánh giá Tiêu Họa Mi, nhìn chăm chăm cả nửa ngày không nhin được hỏi:

- Cô... Cô chính là phu nhân của Tiêu đại nhân à?

Tiêu Họa Mi nặng nề gật đầu:

- Đúng!

Lập tức nàng cũng lại hỏi:

- Cô... Nhận biết được tướng công nhà ta sao?

Giang Đô quận chúa nghe vậy không khỏi chột dạ, cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Đúng!

Hai nữ nhân đối mặt với nhau, cẩn thận từng li từng tý thăm dò lẫn nhau, có vài phần hương vị ám chiến.

Đôi mắt đen nhánh Tiêu Họa Mi chớp vào cái, sau đó đôi chân nhấc lên bước xuống giường mang hài rồi chậm rãi đi đến trước mặt quận chúa.

Trong lòng Giang Đô quận chúa có chút bối rối, chẳng biết làm sao nàng lại cảm thấy rất khẩn trương, cứ việc trước mắt là đại phụ trên thực tế cũng chỉ là cái hơn mười tuổi đích tiểu cô nương, nhưng cũng không nhận được mà hai chân phát run, cơ hồ muốn chạy.

Tiêu Họa Mi đứng ở trước mặt quận chúa chút cẩn thận dò xét. Cuối cùng ánh mắt không tự chủ được mà dán vào bộ ngực cao ngất, nàng nhìn chăm chăm vào bộ ngực của quận chúa rồi tiếp theo đó lại nhìn bộ ngực lép như sân bay của mình. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ hâm mộ, rốt cục cũng nuối tiếc thờ dài về mặt có vẻ suy sụp.

Vươn bàn tay nhỏ nhắn, Tiêu Họa Mi dùng ngón tay nhỏ nhắn của mình sờ bộ ngực cao ngất của quận chúa, cam giác co dãn làm cho Tiêu Họa Mi có chút thất bại.

- Ngực của cô thật lớn!

Tiêu Họa Mi có chút hâm mộ nói:

- Tướng công khẳng định là rất thích nữ tử có ngực lớn.

- AAAA!

Quận chúa bị Tiêu Họa Mi phi lễ không nhận được mà lui về sau một bước, hai tay gắt gao ôm lấy ngực, cái miệng nhỏ nhắn kinh hô

Nàng đối với vị Tiêu phu nhân cảm thấy có chút không kịp thích ứng.

- Cô đến tìm tướng công ta có việc gì?

Tiêu Họa Mi hâm mộ quận chúa có bộ ngực lo lớn này, đột nhiên hỏi.

- Ta... có việc.

Quận chúa dần dần thích ứng với lối suy nghĩ của Tiêu Họa Mi.

Hai người dường như cũng không phải là loại người thích nói nhiều vì vậy cảnh tượng lại lâm vào cảnh trầm mặc.

Hai mắt lưu chuyển, chứng kiến một giường bạc trắng, quận chúa đành nói:

- Cô.. hiện giờ đang bận à?

Tiêu Họa Mi gật đầu lập tức hai mắt sáng ngời:

- Cô có rảnh không?

Tiêu Phạm không có ở đây, quận chúa đương nhiên là không bận gì rồi.

Tiêu Họa Mi hứng thú nói:

- Đi, giúp ta một chút.

- Giúp cái gì?

- Giúp ta chôn bạc.

Quận chúa...

Vì thế hai vị quận chúa một lớn, một nhỏ khiêng cuốc, xẻng giống như là kẻ trộm đi vào hậu viện bắt đầu đào hầm, chôn bạc.

Một lúc sau, bạc rốt cục cũng đã được chôn xuống hết. Hai quận chúa cũng biến thành hai tiểu nữ nhân bản thủ.

Tiêu Họa Mi thỏa mãn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khoái hoạt liền nở nụ cười hân hoan. Sóng mắt vừa chuyển liền nhìn thấy bộ dạng bản thủ của quận chúa nhất thời liền cười khanh khách.

Quận chúa cũng nhìn thấy bộ dạng của Chu Họa Mi cũng nở nụ cười.

Hai người vốn là tình địch nhưng không hiểu sao lại trở nên hữu nghị với nhau, cảm giác này thật vi diệu tựa như giữa hai nàng có một sợi dây vô hình đem hai nàng trói chung lại với nhau.

Quận chúa cười cười, đột nhiên trong lòng lại hiện lên một cảm giác quái dị, ta đến đây không phải là để bức hôn sao? Vì sao lại cùng phu nhân của hân đi chôn bạc?

Tiêu Phàm về đến nhà, vừa đi vào phòng ngủ thì trông thấy một cảnh tượng.

Hai vị quận chúa một lớn, một nhỏ cả người đều lằm lằm lên bùn đất giống như là từ trong đất chui ra lại còn đứng ở cùng nhau cười nói vui vẻ nữa.

Tiêu Phàm chấn động, làm sao thế này? Tại sao Giang Đô quận chúa lại đến đây, hơn nữa lại còn thành ra bộ dạng như vậy?

Không kịp suy nghĩ, Tiêu Phàm liền nhanh chóng sửa sang lại áo mũ, đi vào cửa phòng hướng quận chúa vẫy chào, hạ giọng nói:

- Hạ quan Tiêu Phàm tham kiến quận chúa điện hạ.

Oan gia này rốt cục cũng xuất hiện, đôi mắt Giang Đô quận chúa lập tức sáng, chẳng biết lấy dũng khí từ đâu đột nhiên chạy đến trước mặt Tiêu Phàm, không đợi hân đứng lên liền nhanh như chớp túm lấy vạt áo của Tiêu Phàm sau đó kéo hân ra khỏi cửa.

Vừa đi nàng cũng không quên quay đầu hướng Tiêu Họa Mi điềm đạm nho nhã cười:

- Phu nhân, thất lễ rồi... Ta tìm tướng công của cô có chút việc..

Tiêu Phàm bị nàng túm lấy vạt áo, lập tức cực kỳ hoảng loạn, thất thanh hỏi:

- Tình huống như thế nào? Tình huống như thế nào?

Giang Đô quận chúa chẳng biết lấy khí lực ở đâu dùng sức lôi kéo hân. Tiêu Phàm liền biến mất, tiếng kêu cũng càng lúc càng xa.

Tiêu Họa Mi bình tĩnh đứng ở trong phòng, nhìn bóng dáng hai người đi thật xa, rất lâu sau đó lại thở dài. Khuôn mặt nhỏ nhắn liền hiện lên vài phần phức tạp.

Tiêu gia chúng ta có lẽ sắp có nhiều nữ chủ nhân a.

Rừng đào bên trong tiền viện Tiêu phủ

Phanh!

Tiêu Phàm bị quận chúa thô lỗ dùng sức đặt vào bên cạnh một góc cây đào.

- Ngươi phải gả cho ta!

Khuôn mặt Giang Đô quận chúa rạng hồng như nắng chiều, nhưng ngữ khí lại giống như bọn thổ phỉ, hung hãn dữ tợn.

- A!

Tiêu Phàm há mồm tròn mắt nhìn quận chúa.

Hai người trầm mặc. . .

- Mới vừa rồi ta nói sai, là ta muốn gả cho ngươi.

Quận chúa vất vả cả ngày mới nói ra được.

Trực tiếp như vậy sao?

Hai mắt Tiêu Phàm nhìn chăm chăm vào quận chúa nghe vậy theo bản năng uốn éo thân mình, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng sáng giọng nói:

- Đáng ghét!

Khuôn mặt xinh đẹp của quận chúa biến thành màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Quận chúa vẫn tình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bên trong Tiêu phủ.

Về mặt Tiêu Phàm kinh ngạc nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ của Giang Đô quận chúa, ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin.

- Ý của quận chúa điện hạ là người... khụ khụ người muốn gả cho hạ quan sao?

Tiêu Phàm ngẩn người, đến bây giờ cũng không thể nào tiếp nhận được sự thật này, có câu hát hát như thế nào ấy nhỉ?

Trên trời rớt xuống một Lâm muội muội.

Tình hình hiện tại dường như là đúng như vậy, không đầu không đuôi tự dưng một quận chúa xinh đẹp, bộ dạng thiên kiều bá mị chạy đến tìm hắn, sau đó lại trịnh trọng tuyên bố nàng muốn gả cho hắn.

Nói thật ra Tiêu Phàm chưa từng trải qua chuyện YY như vậy, bất quá kiếp trước hắn từng nằm trên giường hoang tưởng đến chuyện này.

Kiếp trước đã mơ mộng rất nhiều nhưng hiện tại thì sự thật này lại xuất hiện trước mắt hắn.

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên nhìn trời, ánh mắt tràn đầy vẻ cảm kích, lão thiên a tại sao lại đối xử tốt với ta như thế?

Người bình thường đối mặt với một nữ tử có dung mạo tuyệt thế, muốn hắn làm trượng phu của mình thì hắn sẽ ra sao? Chỉ cần là nam nhân thì nhất định sẽ không cự tuyệt, nhanh chóng kéo nàng vào bái đường hoặc trực tiếp động phòng luôn cho lành.

Tiêu Phàm đứng là không phải nam nhân, nói đúng hơn hắn không phải là nam nhân bình thường.

Quận chúa cùng Hoàng gia có quan hệ, Hoàng gia cùng với âm mưu giết chóc lại có quan hệ. Người khác đưa cho người chỗ tốt càng lớn thì âm mưu trong đó càng lớn. Đã hỗn trong quan trường thì tính cảnh giác ấy Tiêu Phàm cần phải có.

Cho nên khi quận chúa mở miệng ra nói muốn gả cho hắn thì trong đầu Tiêu Phàm đã toát lên một ý nghĩ: Đây chính là mỹ nhân kế.

Thế nhưng mà, là ai có thể sai khiến một vị quận chúa có thân phận cao quý tới đây dùng mỹ nhân kế đối với hắn? Là ai có tư cách này? Chu Nguyên Chương sao? Lão ta có mục đích gì? Lão gia hỏa này chỉ còn sống được một năm, hay là đầu óc không được tinh táo?

Trăm mối vẫn không có cách giải, Tiêu Phàm nghĩ đi nghĩ lại liền đi sâu vào trong rừng trúc.

Nhìn thấy mỹ mạo như hoa của quận chúa, Tiêu Phàm không khỏi thống khổ, nhắm mắt lại, miệng thì thào tự nói:

- Thật là muốn trúng kế a!

- Tiêu đại nhân, người đang nói cái gì đó?

Giang Đô quận chúa cười cười nhìn Tiêu Phàm, nữ nhân chính là như vậy, câu đầu tiên luôn cảm thấy khó xử không thể mở miệng ra nói được nhưng một khi đã nói ra rồi thì nàng không còn e lệ nữa, vẻ mặt cũng trở nên tự nhiên, giờ phút này nàng thậm chí còn giương đôi mắt lên nhìn thẳng Tiêu Phàm nữa. Nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn, phong độ tao nhã của hắn, trong lòng nàng không nhịn được mà nổi lên vài phần vui sướng, ân, càng xem càng thích a. Đây chính là lang quân mà ta đã nhìn trúng.

- A.. Không có gì, tự dưng lại sinh ra cảm khái thôi cho nên tự nói.

Tiêu Phàm mỉm cười.

Khuôn mặt xinh đẹp của Giang Đô quận chúa hồng như ánh nắng chiều, nàng cúi đầu xuống, thấp giọng nói:

- Ngươi... Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta?

- Trả lời cái gì?

Quận chúa vừa thẹn vừa giận giẫm chân, cắn răng sẵn giọng nói:

- Ngươi... ngươi chẳng những giả bộ hồ đồ lại còn giả điên ! Ta muốn gả cho ngươi, ngươi có muốn thành thân với ta không?

- A... Cái này thì thần... thần không dám.

Tiêu Phàm đầu đồ đầy mồ hôi.

- Là không dám hay là không muốn?

Hôm nay quận chúa xuất ra bộ dạng hùng hổ dọa người, nàng cũng không còn biện pháp nào nữa. Hôn sự của nàng cùng với Cảnh Tuyên đã sắp đến, nếu không nắm chặt được cơ hội này, chỉ sợ một khi ván đã đóng thuyền thì nàng cũng hối hận không kịp, nàng hận chính bản thân mình không đem hết toàn lực để thử một lần.

- Chuyện này... Dù sao cũng không được.

Tiêu Phàm cứng rắn, quyết tâm cự tuyệt

Khuôn mặt quận chúa bỗng trở nên âm trầm, thần sắc cô đơn nói:

- Hay là ta không đủ tư cách để lọt vào mắt của Tiêu đại nhân?

Tiêu Phàm vội vã nói:

- Không đúng không đúng, thần tuyệt không có ý này. Quận chúa xinh đẹp như hoa, quốc sắc thiên hương không thể tự coi nhẹ bản thân của mình a.

Bị người tình trong mộng của nàng khen một câu, quận chúa ngay tức khắc chuyển từ đau xót sang vui mừng, nét mặt tươi cười, ngữ khí hân hoan nói:

- Thật sự vậy sao? Ta thật sự là rất đẹp sao?

- Thật sự rất đẹp!

Tiêu Phàm khẳng định, gật đầu cái rụp. Trời đất chứng giám lời này không phải là nói dối nha.

- Thế khen tiếp đi!

Tiêu Phàm:

Nghe vuốt mông ngựa mà còn muốn nghe nữa, người như vậy quả thật là không nhiều lắm.

Quận chúa đã mời thì Tiêu Phàm cũng không dám không theo, thỏa mãn huy vinh của quận chúa cũng là một bổn phận của thần tử.

- Khụ khụ, tướng mạo của nữ nhân có thể phân ra làm ba loại. Một loại đến từ bầu trời, tỷ như quận chúa là loại như thế. Loại thứ hai thì đến từ nhân gian, không có gì nổi bật, loại này thì có thể tùy ý đi trên đường mà bắt gặp.

Quận chúa nghe vậy thì hào hứng, không nheo cười lấy hỏi:

- Còn loại thứ ba đâu?

- Loại thứ ba là đến từ ... Âm phủ, thần cũng chỉ đưa ra ví dụ thôi.

Quận chúa cười khúc khích, lại che cái miệng nhỏ nhắn tránh không cho mình thất thố, tiếp theo nở nụ cười động lòng người nhìn hắn, sẵn giọng:

- Nhìn ra trông ngươi nhả nhặn như thế mà miệng lưỡi lại trơn tru đến như vậy a.

Tiêu Phàm khiêm tốn nói:

- Thần là người thành thật, chỉ nói lời thành thật thôi.

- Một khi ta đã xinh đẹp như hoa thì tại sao ngươi lại không chịu thành thân với ta? Ngươi đến cuối cùng là một tên đầu gối hay ngốc tử đây?

Quận chúa bặm môi, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vài phần xuân tình trông hấn một cái, giống như là đang oán giận.

Tiêu Phàm bị nét phong tình vạn chủng kích thích làm cho toàn thân run lên, thầm cắn chặt răng, mị nhãn xinh đẹp như thế phải chăng là con quỷ nhỏ này đang câu dẫn ta?

- Quận chúa điện hạ, thần có một chuyện không hiểu cho lắm. Thần cùng với điện hạ chỉ gặp nhau vài lần mà tại sao người... Đột nhiên người nói thành thân với thần? Thần từng nghe Thái tôn điện hạ nói, người cùng với con trai Trường Hưng hầu Cảnh Tuyên có hôn ước từ trước, vì sao người lại chạy tới đây hỏi thần có muốn thành thân với người hay không? Thần... Thật sự là rất hồ đồ...

Khó nhất là hưởng thụ mỹ nhân, đặc biệt là loại mỹ nhân này. Cần phải cẩn thận nếu không tốt thì sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Quận chúa có hơi chút căm giận, trong lòng tràn đầy vẻ ủy khuất. Một đại cô nương điềm đạm, dịu dàng chủ động mở miệng với một nam tử thành thân với nàng đã rất xấu hổ rồi. Tên ngốc tử này hết lần này đến lần khác trái đũa phải cựa làm cho nàng cảm thấy bối rối. Người nghĩ rằng đường đường một vị quận chúa, là tôn nữ ruột thịt của đương kim hoàng thượng lại vứt đi tôn nghiêm mà đến để cầu người... Đến cuối cùng là trong lòng người có hiểu ta không?

Nghĩ đến đây, Giang Đô lại cảm thấy ủy khuất, khuôn mặt xinh đẹp bỗng trở nên trắng bệch. Nàng bỗng trở nên lạnh lùng, hung hăng trừng mắt liếc hán nói:

- Ta vì sao phải gả cho người? Hỏi rất hay! Tiêu đại nhân, việc này còn hỏi chính bản thân của người a.

- Thần?

Thần sắc Tiêu Phàm mờ mịt, chỉ vào cái mặt mo của mình.

- Tiêu đại nhân có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt tại Võ Anh điện không?

Tiêu Phàm nghe vậy theo bản năng liền lấy hai tay che đống quần, vội vàng gật đầu nói:

- Nhớ rõ, ấn tượng vô cùng sâu sắc

Nhìn động tác của Tiêu Phàm, Giang Đô quận chúa cắn môi đến ứa máu.. Tên hỗn đản này làm ra động tác này, rốt cuộc là có ý tứ gì đây?

Quận chúa nhớ lại sự tình ngày hôm ấy lập tức khuôn mặt nóng lên, hai gò má nhiễm đỏ, nhưng nàng vẫn xụ mặt, lạnh lùng nói:

- Tiêu đại nhân nhớ rõ là tốt rồi, thần là người đọc sách lại được Hoàng tử phụ ngự ban cho đồng tiến sỹ chắc hẳn đối với sự tình “nữ tử thủ tiết một lòng đến chết” cũng không lạ lắm chứ nhỉ?

- Ạ ả ả ả

Tiêu Phàm vừa thốt ra thì chứng kiến đôi mắt tràn đầy lửa giận của quận chúa đành phải vội vàng sửa lại

- Được rồi, đã từng nghe nói quá, bất quá chuyện này có quan hệ gì đến việc công chúa muốn gả cho thần?

- Có quan hệ như thế nào? Hừ! Ngày hôm ấy người mở miệng khinh bạc ta hại ta vô ý té ngã, mà lúc ta té ngã lại không cẩn thận cầm vào cái ấy của người, như vậy mà người nói không có quan hệ à. Tiêu Phàm, ta đã chạm vào chỗ tư mật của người thì cuộc đời này người sẽ là tướng công của ta. Danh tiết của ta đã bị hủy trong tay của người, ngoại trừ gả cho người ra thì ta còn lựa chọn nào khác sao?

Nói một hơi, quận chúa kích động đến mức bộ ngực sữa phập phồng, khuôn mặt xinh đẹp đã trở thành màu đỏ thắm, hô hấp cũng trở nên dồn dập, đôi mắt như làn thu thủy cũng lóe lên cũng không biết là thiếu kiềm chế hay bởi vì chột dạ nữa.

Mà Tiêu Phàm hoàn toàn đã biến thành một tên đầu gối trọn mắt há mồm.

Yên lặng trong chốc lát, Tiêu Phàm mới ngơ ngác nói:

- Quận chúa điện hạ ý tứ của người là... người chụp vào nơi ấy của hạ thần, hiện tại còn bắt hạ thần có trách nhiệm đối với người sao?

Giang Đô quận chúa gật đầu, chém đinh chặt sắt nói:

- Đúng “Nữ huân” đã nói vậy!

Tiêu Phàm ngây người nói:

- “Nữ huân” đúng là nói như vậy sao?

Giang Đô quận chúa gật đầu chắc chắn, đáng vẻ rất uy phong.

Tiêu Phàm tròn mắt thậm chí có chút bị phẫn, không có văn hóa hại chết người a! Quay về phải hảo hảo đem “Nữ huân” ra đọc một lần bằng không sẽ bị người ta hí lộng.

Khụ khụ hai tiếng, Tiêu Phàm suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói:

- Quận chúa điện hạ, hạ thần cuối cùng cũng hiểu ý của người nói a... Nơi ấy của hạ thần bị công chúa chụp lấy, quận chúa không những đã ăn đậu hủ

của thần trái lại còn bất thần chịu trách nhiệm. Thần là người bị hại lại còn bất thần phụ trách, ý của người là như vậy phải không?

- Đúng! “Nữ huân” là nói như vậy đó!

Quận chúa đem “Nữ huân” trở thành thượng phương bảo kiếm, tùy thời tùy chỗ xuất ra, làm cho người khác không thể cự tuyệt được

- “Nữ giới” này.... Là do lão bà của Tây Sở Bá Vương viết à?

Tiêu Phàm lúng ta lúng túng hỏi: Ngoại trừ lão bà của Bá Vương ra thì ai có thể đem viết cái điều khoản này?

Nét mặt quận chúa tươi cười như hoa:

- Đúng là không có học vấn a! “Nữ huân” là do thời Đông Hán viết, được các nữ tử đời sau tôn sùng cho dù là công chúa, quận chúa hay là nữ tử trong nhân gian cũng đều phải học tập theo.

Tiêu Phàm khóc không ra nước mắt...

Hắn hiện giờ cũng đã hiểu được, không ngờ hắn lại bị công chúa lừa bịp. Chẳng lẽ soái cũng có tội sao?

Hắn còn hiểu được một điều, Chu Nguyên Chương từ thân phận của một tên khát cái sau vài chục năm đã đánh hạ được thiên hạ leo lên làm Hoàng đế không phải không có đạo lý. Ít nhất Chu gia của hắn còn lưu giữ một truyền thống tốt đẹp, hơn nữa truyền thống này còn mang tính di truyền, đó chính là “KHÔNG GIẢNG ĐẠO LÝ” a.

- Quận chúa điện hạ không phải là người cũng có hôn ước rồi sao?

Tiêu Phàm lau mồ hôi hỏi:

Quận chúa lặng yên, khẽ miệng hé ra gọi lên một đường cong mê người:

- Người người nói là Cảnh Tuyền sao?

Tiêu Phàm nhẹ nhàng thờ ra, thoải mái cười nói:

- Đúng! Đúng là người đó!

Cái trán của quận chúa buông xuống lộ ra cái cổ trắng nonn thấp giọng than nhẹ:

- Danh tiết của ta đã bị người hủy đi rồi, người cảm thấy ta còn có thể thần nhiên thành thân cùng với nam nhân khác sao?

- Chuyện này nếu người không nói thì hạ thần làm sao biết được.

Quận chúa thở dài:

- Tiêu đại nhân là người đọc sách, chẳng lẽ chưa từng nghe qua "Quân tử độc thận" sao? Người có thể lừa trời há có thể lừa gạt bản thân mình? Ta mang theo thân thể không trong sạch vào Cảnh gia trong lòng cảm thấy áy náy đối với Cảnh Tuyền, cả đời này của ta sẽ buồn bức không vui, Tiêu đại nhân người sẽ nhẫn tâm nhìn ta cô tịch mà chết sao?

Khẽ miệng nhếch lên, quận chúa khẽ thở dài:

- Lại nói, ngày đó tại trước Võ Anh điện còn có Hoàng đệ Doãn Văn, hắn cũng đã nhìn thấy trò hề giữa ta và người... Người muốn về sau trước mặt hắn thì ta phải làm sao đây?

Một đại mỹ nhân thiên kiều bá mị như vậy lại dùng ngữ khí u oán để buộc hắn phải thành thân với nàng, trên đời này còn có người nam nhân nào có thể cự tuyệt không?

Tiêu Phàm không phải là nam nhân bình thường vì thế hắn quyết tâm cự tuyệt.

Thời cổ đại quả là cho phép tam thê tứ thiếp, bao nhiêu lão bà là tùy vào năng lực của mình, tuyệt đối hợp pháp. Hơn nữa, bây giờ Tiêu Phàm cũng đã là quan nhón, có công danh triều đình cho phép hắn nạp thiếp, mấy cái này hắn đều rõ ràng.

Thế nhưng nếu cưới quận chúa thì Tiêu Họa Mi làm sao bây giờ? Hai người sống nương tựa lẫn nhau, ngọt ngào mà ấm áp bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một người thì phải làm sao? Đầu địa chủ (đánh bài) sao?

Lại nói, hôn sự của Giang Đô quận chúa đã được Chu Nguyên Chương định ra nếu mình đi quấy rối thì chiếu theo tính tình của lão Chu thì hắn không chém mình một ngàn đao cũng xem như khách khí rồi.

Nhìn khuôn mặt u buồn của quận chúa, Tiêu Phàm đã quyết định cự tuyệt, chuyện này nhất định phải cự tuyệt. Nếu đáp ứng chuyện này thì quả thực là đi tìm chết.

Bất quá phương thức cự tuyệt phải uyển chuyển một chút, người ta là nữ tử đa mặt lại mỏng không thể nói ra trực tiếp được, như thế sẽ làm nàng tổn thương.

Thở thật dài, sắc mặt Tiêu Phàm trở nên u buồn, bộ dạng vô cùng chua xót lại dùng một loại ngữ khí tang thương, chậm rãi nói:

- Đa tạ quận chúa đã hậu ái, thần thật sự không biết nên lấy cái gì để báo đáp. Chỉ có điều... Ai! Đáng tiếc a.

Quận chúa thấy ngữ khí của Tiêu Phàm buồn lòng, trong lòng không khỏi vui vẻ, nháy mắt hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Ánh mắt Tiêu Phàm trở nên xa xôi, ngữ khí ngưng trọng nói:

- Đáng tiếc!

- Ngươi từng trải? Không! Không thể nào.

Tiêu Phàm tiếp tục dùng ngữ thâm trầm nói:

- Tình yêu của thần đã chết từ lúc năm tuổi rồi.

- A?

Đôi mắt quận chúa mở to, bụm lấy cái miệng nhỏ nhắn kinh ngạc theo dõi hẩn

- Thần được sinh ra tại một thôn trang nhỏ trong Giang Phổ huyện. Trong thôn có một tiểu cô nương tên là Tiểu Phuong, nàng nhỏ hơn thần một tuổi, thần rất thích nàng. Lúc thần năm tuổi, mua vài khóa kẹo mạch nha sau đó đem ra cho nàng xem, nàng thấy liền nuốt nước miếng bộ dạng rất muốn ăn. Thần nói với nàng, thần sẽ cho nàng một cây nhưng nàng phải hôn thần một cái, nàng nói ok vì thế thần liền cho nàng một cây, kết quả... kết quả...

Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Phàm tràn đầy vẻ bi thương, bờ môi run run vài cái, trong mắt chứa đầy lệ.

Quận chúa tựa như bị bầu không khí bi thương này cuốn hút, ảm giọng hỏi:

- Kết quả như thế nào?

- Kết quả là nàng lấy cây kẹo đường bỏ vào trong miệng, sau đó... liền bỏ chạy. Từ đó về sau thần không hề tin tưởng vào tình yêu nữa.

Tiêu Phàm nói xong liền bụm mặt, nước mắt dọc theo hai bên má chảy xuống.

Quận chúa cảm khái thở dài một tiếng, sau đó lại kiên chân lên sờ đầu của hẩn lên tiếng an ủi:

- Diễn thật giống a!

Tiêu Phàm:

.....

Giang Đô quận chúa mang theo cội lòng u oán rời đi, Tiêu Phàm cung kính tiễn nàng ra khỏi cửa.

Tiêu Phàm biết chuyện này còn chưa xong, không biết là bao nhiêu phiền toái phía trước đang chờ mình đây. Hôn sự của Giang Đô quận chúa cùng Cảnh Tuyên đã được định ra cách đây bốn năm hơn nữa lại là do Chu Nguyên Chương tự thân định ra. Chỉ bằng vào một cái Cẩm Y Vệ Đồng Tri nhỏ thì làm được cái rắm gì, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được kết cục của hẩn, không thể thăm mới là chuyện lạ.

Nhưng mà Giang Đô quận chúa lại có ý tứ đối với hẩn, một nữ nhân có tình như vậy, hẩn làm sao có thể nhẫn tâm mà phụ nàng ?

Tiêu Phàm rối rắm.

Trở lại nội viện, lòng mảy Tiêu Phàm nhẩn lại, tâm sự nặng nề. Tiêu Họa Mi đi tới rúc vào trong lòng của hẩn như ngày thường, vươn bàn tay nhỏ bé vỗ về chơi đùa với cái cằm của hẩn, cảm giác rất ấm áp.

- Tướng công...

Tiêu Họa Mi ôn nhu kêu.

- Ày! Chuyện gì?

Tiêu Phàm liền nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy vẻ sùng nịch

- Tướng công, Giang Đô quận chúa có ý đối với người.

Tiêu Họa Mi khẳng định nói.

Tiểu nha đầu mặc dù ấu trĩ nhưng tuyệt đối không ngốc nên chuyện gì nàng cũng hiểu, chuyện không nên hiểu cũng hiểu, bất luận chuyện gì cũng không thể gạt được nàng.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ cười nói:

- Phải à, chuyện này ta cũng vừa mới biết được.

Tiêu Họa Mi chớp mắt vài cái:

- Vậy tướng công muốn thành thân với nàng ta sao?

Tiêu Phàm xoa đầu nàng rồi cười nói:

- Tướng công không lấy nàng ta, tướng công chỉ muốn thành thân với Họa Mi thôi.

Khóe miệng Tiêu Họa Mi nở lên nụ cười thỏa mãn, dính chặt vào trong lồng ngực của Tiêu Phàm.

Trong phòng ngủ to như thế, hai người lẳng lặng dựa vào nhau, nhắm mắt cảm nhận sự yên tĩnh chỉ thuộc về hai người mà thôi, giờ phút này cả thời gian cũng giống như là vì hai người mà dừng lại.

Thật lâu sau đó.

Tiêu Họa Mi từ trong lòng hán ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nói:

- Tướng công người lấy nàng ấy đi

Tiêu Phàm lấp bắp kinh hãi:

- Lấy cái gì?

Tiêu Họa Mi có chút thẹn thùng, nở nụ cười:

- Tướng công là nam nhân, lại là một nam nhân dương cương (đứng mãnh về phương diện YY) vì vậy cần phải một nơi để hạ hỏa. Tướng công lại nói ta còn quá nhỏ không thể để tướng công abc được, chỉ cần cưới quận chúa thì tướng công sẽ không còn chịu khổ nữa.

Tiêu Phàm cảm động đến rơi nước mắt, tiểu nữ này làm sao lại hiểu việc đến thế, nhỏ như vậy mà đã biết kiếm cho lão công một công cụ để tiết dục mà lại là loại cao cấp nha, đường đường là một vị quận chúa đó a.

- Tướng công nếu lấy nhiều lão bà thì nàng sẽ không sợ sau này ta không sủng ái nàng sao?

Tiêu Họa Mi nhún cái cái mũi, tự tin cười nói:

- Thiếp mới không sợ, thiếp mới mười ba tuổi đợi cho đến khi thiếp trưởng thành thì nữ nhân của chàng đã trở thành bà lão, khẳng định tới đó chàng sẽ sủng ái thiếp.

Tiêu Phàm mở to hai mắt nhìn vào nàng.

Nha đầu này. . . Quả thực là yêu nghiệt nha! Vấn đề này cũng tính kế được, lại vừa lấy lòng phu quân, lại vừa loại trừ sự uy hiếp quả thật là lợi hại

Vỗ vỗ cái miệng nhỏ đang dần trở mồm của nàng, Tiêu Phàm cười nói:

- Tiểu nha đầu này, nàng giữ chữ tín mới lạ ! Đi đến thư phòng cầm đến đây cho ta vài cuốn sách, hôm nay tướng công muốn treo đèn đọc sách

- Tướng công muốn đọc sách gì?

Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Phàm co rút lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- "NỮ HUẤN"

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 123: Bản sắc kiêu hùng

Tiêu Phàm tự nhốt bản thân của mình ở trong nhà mà than ngán thờ dài. Một việc hương diễm phiền phức này đang chờ hắn giải quyết.

Giang Đô quận chúa bộ dạng quốc sắc thiên hương hơn nữa tính cách lại dịu dàng quả thực là lão bà lý tưởng của các nam nhân trên đời này càng không phải nói trên người nàng còn mang hào quang của Hoàng gia, một lão bà như vậy đốt đèn lồng đi khắp nơi cũng không thể tìm được a.

Thế nhưng mà, Tiêu Phàm lại hết lần này đến lần khác lại cự tuyệt.

Việc cự tuyệt này thật gian nan, đối mặt với một mỹ nữ muốn bức hôn thì nam nhân chỉ cần có ý chí không kiên định một chút thì liền đáp ứng ngay, ngược lại nếu không đáp ứng thì lại lộ ra vẻ khác người.

Tiêu Phàm thật sự không muốn bản thân mình là một kẻ khác người, nhưng hắn lại không thể nào không cự tuyệt lời đề nghị của quận chúa.

Đầu tiên hắn không muốn làm ra chuyện có lỗi với Tiêu Họa Mi, Họa Mi tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại trải qua sự đời, làm cho suy nghĩ của nàng so với những người bạn cùng tuổi thành thực hơn nhiều. Trên đời này, nàng vất vả lắm mới mới tin nhiệm Tiêu Phàm, thân là đối tượng được tin nhiệm vì thế Tiêu Phàm lại càng không muốn nàng thất vọng, không muốn làm nàng bị tổn thương.

Tiếp sau nữa, việc bức hôn kia nhìn có vẻ hương diễm nhưng theo sau đó lại cực kỳ nguy hiểm, phá hư hôn sự do chính lão Chu ban ra, nếu sự việc này làm âm ỉ lên thì lão gia hỏa Hoàng Trùng kia đang lo lắng không tìm được lý do để thu thập Tiêu Phàm, nếu nắm bắt được cơ hội này thì không hướng hắn gây chuyện sao?

Tiêu Phàm không phải là kẻ ngu ngốc cho nên hắn mới cự tuyệt.

Vì thế Tiêu Phàm tạm thời đem chuyện này vứt sang một bên.

Bởi vì sự việc này cho nên suốt một ngày Tiêu Phàm không đến Cẩm Y vệ Trấn Phủ Ti. Vào lúc giữa trưa, Tào Nghị mang theo vài tên Cẩm Y giáo úy tới tìm Tiêu Phàm.

Tiến vào nội đường, sắc mặt Tào Nghị ngưng trọng liền đem một phần tình báo đưa cho Tiêu Phàm.

- Đại nhân, trước đó vài ngày ta đã dựa theo lời phân phó của người tại Bắc Bình đã lấy danh nghĩa là một thương nhân ở Giang Nam thành lập một cửa hiệu tơ lụa, bí mật thành lập một trạm liên lạc của Cẩm Y Vệ. Đây là tin tình báo đầu tiên truyền về từ Bắc Bình.

Tiêu Phàm thấy sắc mặt nghiêm nghị của Tào Nghị vì vậy liền nhanh chóng đem tin tình báo kia ra nhìn xem một lần.

Binh lính Thất tử đang vây Bắc Bình?

Tiêu Phàm hít một ngụm khí lạnh, thất thanh nói:

- Vì sao lại không thấy báo về triều đình?

Tào Nghị nói:

- Phương thức liên lạc của chúng ta là dùng bồ câu đưa tin, dọc theo hướng từ Bắc Bình về kinh sư có thiết lập vài trạm dừng, ngày đêm thay đổi không ngừng. Tự nhiên là so với quân báo từ Bắc Bình hơn nhanh rất nhiều, hiện tại phỏng chừng khoái mã từ đưa tin Bắc Bình còn cách kinh sư khoảng nửa đường.

- Ta phải nhanh tiến cung đem tin tức này bẩm báo cho Bệ hạ,

Chiến tranh là chiến tranh, chuyện này có liên quan đến sinh tử của người dân ở vùng biên cảnh, điểm này Tiêu Phàm có lẽ hiểu được rõ ràng.

- Đại nhân chậm đã, ngài đừng vội, sự việc này có chút kỳ quái

Tào Nghị vội vàng nói

Tiêu Phàm ngăn người:

- Có gì sao?

Lông mày Tào Nghị dựng lên, liền nói:

- Tại Bắc Bình ta cùng bọn Thát tử giao chiến vô số lần, việc tập kích hàng năm cũng không có gì lạ. Nhưng năm nay lại có chút quỷ dị.

- Quỷ dị cái gì?

Trước khi, Thát tử chỉ tập kích thôn trang bên ngoài Bắc Bình sau đó lại giết người cướp của một phen chứ chưa bao giờ nghe nói đến bao vây dưới thành Bắc Bình. Bất luận Yến Vương đối nhân xử thế như thế nào nhưng không thể phủ nhận hẳn là một người tài giỏi về điều binh khiển tướng, mỗi lần tác chiến cùng với Thát tử đều đánh cho quân lính của bọn chúng tan rã. Yến Vương tự thân trấn giữ ở Bắc Bình luôn chiếm thế chủ động làm cho bọn Thát tử sớm bị đánh xa ra hoang mạc rồi.

Thần sắc Tiêu Phàm nổi lên một chút suy nghĩ xấu xa

Tào Nghị nói tiếp:

- Hơn nữa bây giờ đã là cuối xuân (cuối tháng 3 âm lịch) việc tập kích cũng chúng cũng không giống với mọi năm. Bởi vì trước đó mùa đông, lương thực của bọn chúng không đủ. Cho nên trước mùa rét đậm hàng năm, tuyết lớn còn chưa bao trùm hết cả thảo nguyên bọn chúng mới tụ tập các bộ lạc lại tập kích quây rối biên cảnh. Cuối xuân là thời điểm thích hợp để chặn thả lúc này đám Thát tử kia phải hao hao chặn thả mới đúng chứ, nhưng người lại lần này bọn chúng lại huy binh tiến công Bắc Bình, điều này quả thực vẫn vớ vẩn (điều này quả thực mới nghe lần đầu)

Ngón tay Tiêu Phàm nhẹ nhàng gõ gõ trên bàn, trầm giọng nói:

- Ta đã hiểu được, đây là kế vây Ngụy cứu Triệu.

- Có ý gì?

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

- Yến Vương tại kinh sư cảm thấy không có cảm giác an toàn cho nên hẳn muốn quay trở về Bắc Bình.

Dù sao Tào Nghị xuất thân từ quân ngũ cho nên đối với sự tình của triều đình hẳn cũng không hiểu cho lắm, nghe vậy liền nghi hoặc nói:

- Nếu Yến Vương muốn quay về Bắc Bình thì chỉ cần trực tiếp hướng đến Hoàng thượng xin chỉ là được rồi. Có liên quan gì đến việc Thát tử vây quanh Bắc Bình sao?

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Có quan hệ, rất có quan hệ. Người chẳng lẽ không có nghe nói sao? Chư Vương hưởng bệ hạ dâng sớ xin từ giả bệ hạ đều ưng chuẩn, duy nhất đối với Yến Vương bệ hạ lại không phê chuẩn nếu Yến Vương lại dâng sớ lên tiếp thì khó tránh khỏi sẽ bị bệ hạ nghi kỵ. Cho nên hẳn mới chơi chiêu vây Ngụy cứu Triệu này, nếu quân tình ở Bắc Bình báo nguy thì bệ hạ không muốn cũng phải chuẩn. Tình hình ở Bắc Bình ngoài trừ Yến Vương ra thì ai có thể chỉ huy được bọn họ?

Tào Nghị nghĩ nghĩ, tiếp theo cả kinh nói:

- Đại nhân, ý của người nói là chuyện Thát tử vây Bắc Bình thực tế là do Yến Vương ở sau lưng đùa giỡn sao?

Tiêu Phàm gật đầu nói:

- Không sai, cái tên khất nhi Cát Tử vây Bắc Bình có lẽ cùng với Yến Vương cấu kết nhau,

Tào Nghị cắn chặt răng, thờ dãi:

- Yến Vương... Người này tính kế hảo!

Tiêu Phàm cũng thờ dãi:

- Hôm nay thiên tử đã già yếu, thái tôn lại yếu đuối, Yến Vương nếu quay trở về lại Bắc Bình thì chẳng khác gì mãnh hổ về núi. Trong tay hẳn nắm giữ mười vạn tinh binh cường hãn thì thiên hạ này ai có thể chế phục được hẳn nữa?

- Đại nhân, tại sao thiên tử lại không tước phiên?

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Thiên tử không tước phiên, không phải thần tử chúng ta có thể suy đoán. Chúng ta chỉ là Cẩm Y vệ nguyện trung thành với Bệ hạ, Bệ hạ kêu làm gì thì chúng ta làm theo đó, việc chính sự như thế bao giờ mới đến phiên của chúng ta can dự vào?

Tào Nghị nghe vậy liền cúi đầu không nói gì cả.

Tuy nói vậy nhưng trong lòng Tiêu Phàm lại nôn nóng, trong khoảng thời gian này nhìn lại biểu hiện của Chu Nguyên Chương, tựa hồ hẳn đối việc tước phiên không thích. Hẳn không thể đối với tước phiên lúc sau cử quốc các nơi đích quân chính quyền to đích giao tiếp làm ra ôn hòa đích an bài. Cả đời

hắn nặng nhất là hai chữ quyền lực, hắn hận không thể để tất cả quyền lực cả nước tập trung vào người hắn, hắn tuyệt đối không cho phép giao quyền lực cho tướng quân hay các đại thần, so ra hắn càng tình nguyện đem quyền lực giao cho đám con cháu của hắn, để bọn họ có thể thay thế thiên tử phòng thủ các nơi, chỉ có như vậy hắn mới có thể cảm thấy giang sơn Đại Minh đều nằm trong tay của hắn

Nhưng điều này chỉ là biểu hiện bên ngoài, quan trọng nhất là trong lòng Chu Nguyên Chương không tin tưởng rằng các con của hắn sẽ tạo phản, hắn lại không muốn xuống tay với đám con trai của mình mời những họ khác đại thần thượng vị đây mới là nguyên nhân căn bản hắn không muốn tước phiên

Chu Nguyên Chương dù sao cũng già rồi, bây giờ hắn cũng không giống như năm xưa nữa, không còn động ra một chút là chém chém giết giết nữa. Đặc biệt là lúc này đối mặt với đám con trai của mình làm sao nhẫn tay lại xuống tay được? Như thế chẳng phải là hoàn toàn gạt bỏ hết thấy những gì của hắn làm đều là vì con cháu Chu gia đời sau sao?

Chu Nguyên Chương không muốn làm như vậy, lão thậm chí còn tình nguyện mất nhắm mắt mờ, đem vấn đề khó giải quyết này để lại cho Chu Doãn Văn. Ít nhất khi Chu Nguyên Chương còn sống, lão sẽ không hạ thủ.

Ai nói Chu Nguyên Chương cả đời lãnh huyết tuyệt tình?

Chỉ tiếc loại khoan dung này lại gây thành đại họa

Đối mặt với Chu Nguyên Chương như vậy thì Tiêu Phàm phải làm sao bây giờ? Hắn chỉ là một tên Cẩm Y vệ Đồng Tri nhỏ nhỏ làm sao có thể hướng đến trước mặt của Chu Nguyên Chương mà khuyên can về vấn đề tước phiên?

- Đại nhân, Yến Vương nếu quay về Bắc Bình, chỉ sợ. . .

Tào Nghị nói nửa câu liền cảm mồm lại không nói nữa, sắc mặt có vài phần lo lắng.

Tào Nghị từng là tướng lĩnh dưới trướng của Yến Vương cho nên đối với dã tâm của Yến Vương thì hắn càng thêm rõ ràng.

Mí mắt Tiêu Phàm có chút buông xuống, thần nhiên nói:

- Nên tới sẽ tới.

Đang nói chuyện bỗng Trương quản gia vội vàng từ ngoài vào, đứng ở cửa bẩm báo:

- Lão gia, Yến Vương điện hạ cầu kiến, hắn còn dẫn theo một tên hòa thượng cùng hơn mười người thị vệ.

Tiêu Phàm thờ dài, điều gì đến cần phải đến.

Quay đầu lại nói Tào Nghị:

- Các người ngồi ở đây chờ ta, ta đi ra đón Yến Vương.

Tào Nghị liền ứng giọng.

Tiêu Phàm đi ra nội đường, nâng bước hướng về phía trước đi đến, đi được hai bước thì bỗng nhớ tới cái gì đó lại xoay người đi vào lại nội viện.

Nội viện, bên trong phòng ngủ, Tiêu Họa Mi đang thêu, một đường châm kéo đi, tuy rằng động tác của nàng có phần cứng nhắc nhưng về mặt lại hết sức nghiêm túc.

Thấy Tiêu Phàm đi vào, khuôn mặt Tiêu Họa Mi liền tỏ ra vui mừng, kéo Tiêu Phàm qua bên cạnh sau đó lại chỉ tay vào cái khăn thêu cho hắn nhìn.

Tiêu Phàm cười khen:

- Đẹp! Rất đẹp!

Tiêu Họa Mi bị hắn khen thì khuôn mặt nhỏ nhắn liền rạng rỡ, hai gò má trắng nõn không khỏi hồng lên nhìn trông rất là mê người.

- Tướng công, người ta thực sự rất cố gắng. . .

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Họa Mi hơi ngửa ra, đôi mắt to liền theo dõi hắn bộ dạng trông rất khả trường.

Tiêu Phàm rất thức thời khen:

- Không tệ, thêu thật tốt.

Hai má Tiêu Họa Mi lập tức hạ xuống, đưa tay ném cái khăn thêu bay đi xa

- Làm sao vậy?

Tiêu Họa Mi bĩu môi nói:

- Người ta thù chính là kỳ lân..

Tiêu Phàm nghe vậy liền cảm thấy khó xử, lập tức thay đổi đề tài:

- Phụ thân Yến Vương của nàng đã đến đây hiện tại đang ở ngoài, nàng có muốn đi ra gặp không?

Thần sắc Tiêu Họa Mi không thay đổi, lúc đầu sau đó mở miệng cười nói:

- Tướng công, người ta lại thù cho người cái hầu bao (ví tiền) uyên ương được không?

Tiêu Phàm thấy thái độ hờ hững của nàng trong lòng lại đắn đo, xem ra trong mắt của nàng thì phụ thân tới cửa lại không trọng yếu bằng việc thù cái hầu bao cho tướng công

Tiêu Phàm nhìn nàng một cái thật sâu, cười nói:

- Được rồi, ta đi tới chiếu cổ hán, nà, tiếp tục ngồi đây theo hầu bao uyên ương tiếp đi a.

Tiêu Phàm vừa mới đi ra liền nghe ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào, sau đó lại có người hung hăng đẩy Trương quân gia ra, dùng thanh âm thô lỗ quát to:

- Tiêu Phàm đang làm cái gì đấy? Chờ lâu như vậy cũng không thấy hán ra đây nghênh tiếp bốn vương đi vào, hán dám đối đãi chậm trễ như thế với bốn vương sao?

Tiếp theo liền thấy một đội thị vệ đằng đằng sát khí đang vây quanh một nam tử trung nam tử mặc vương bào, rất nhanh một đám người ấy đã xông vào.

Tiêu Phàm cười lạnh mấy tiếng, sau đó sửa sang lại y quan cười nói:

- Yến Vương điện hạ đại giá quan lâm hàn xá, hạ quan thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ). Vừa rồi hạ quan đang ở nội viện đang dâng hương bày tỏ thành ý để tiếp đón điện hạ. Kiến giá chậm mong điện hạ thứ tội.

Chu Lệ xụ mặt, lạnh lùng nói:

- May mắn chính là người đang dâng hương, nếu như thành tâm muốn trai giới ba - năm ngày thì bốn vương chẳng phải là đứng đợi người năm - ba ngày sao?

- Điện hạ nói quá lời, hạ quan ăn thịt, chỉ có đi phúng viếng người chết mới trai giới...

- Người...

Yến Vương giận dữ, chỉ vào Tiêu Phàm sau nửa ngày không lên tiếng, lập tức hung hăng phát ông tay áo, đảo khách thành chủ bước đi tiến vào phòng.

Đi theo Yến Vương vào phòng là Đạo Diễn hòa thượng, ánh mắt hắn đang liếc nhìn Tiêu Phàm. Còn lại hơn mười tên thị vệ, về mặt đằng đằng sát khí thì phân chia ra đứng phòng thủ ở ngoài.

Tiêu Phàm nheo mắt, hôm nay Chu Lệ thật đúng là lai giả bất thiện a.

Chu Lệ tiến vào phòng, đại mã kim đao hướng phía bên phải khách ghế ngồi xuống sau đó về mặt âm trầm trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, nói thẳng vào vấn đề:

- Tiêu đại nhân, hôm nay bốn vương mạo muội dâng môn (đến nhà) là vì một người mà đến, mong Tiêu đại nhân giúp đỡ cho.

- Chẳng hay điện hạ đến đây là vì cái gì?

Ánh mắt Chu Lệ nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm gần từng chữ:

- Bốn vương vì Thương Ninh quận chúa mà đến

Thần sắc Tiêu Phàm không thay đổi, lạnh nhạt nói:

- Vương gia có làm hay không? Hạ quan thật sự là không biết cái gì là Thương Ninh quận chúa

Ngữ khí Chu Lệ ngày càng lạnh:

- Tiêu đại nhân, người quang minh không nói tiếng lỏng, Thương Ninh là ấu nữ của bốn vương, bốn vương cùng nàng đã thất lạc năm năm. Nghe nói hôm nay nàng đang ở tạm trong quý phủ vì vậy mà bốn vương mới đến đây để dẫn nàng trở về nhận tổ quy tông. Mong Tiêu đại nhân thành toàn cho, đại ân này về sau bốn vương sẽ hồi báo.

Thần sắc của Tiêu Phàm vẫn như cũ, nói:

- Vương gia, hạ quan lập lại lần nữa, thần thực sự không biết cái gì là Thường Ninh quận chúa.

Chu Lệ nghe vậy liền giận tím mặt, hôm nay hắn vì bắt buộc cho nên mới đến, nghe nói con nữ nhi hắn thất lạc nhiều năng nhưng hiện nay lại cùng cừu gia ở chung một chỗ. Vốn trong bụng đầy lửa giận nhưng hiện tại lại nghe thấy Tiêu Phàm đùn đẩy không chịu nói ra làm cho Chu Lệ không khỏi phẫn nộ

- Phanh!

Chu Lệ hung hăng vỗ lên bàn, giận giữ nói:

- Thất phu dám lừa ta.

Chu Lệ thống lĩnh mười vạn quân chinh chiến sa trường nhiều năm, sự giận dữ của hắn đúng là loi đình vạn quân, uy thế bức người. Trong nội phủ Tiêu gia một cỗ sát khí nổi lên lan tràn cả phòng, không khí dần dần ngưng trọng lại

Đối mặt với nộ khí của Chu Lệ, thần sắc của Tiêu Phàm vẫn bất biến, mí mắt của hắn cũng không sụp xuống một lần, vẻ mặt bình thản ung dung. Có thể thấy sau lưng hắn mồ hôi lạnh đã ướt cả quần áo, hắn đưa tay dùng sức đặt vào trên đùi cố gắng giữ bình tĩnh, không cho hai chân run run.

- Điện hạ uy vũ, hạ quan bái phục.

Thanh âm Tiêu Phàm trầm ổn nói

Chu Lệ thấy bộ dạng không sợ hãi của Tiêu Phàm thì cảm thấy phẫn nộ.

Đi theo bên cạnh Chu Lệ là lão Đạo Diễn hòa thượng, thấy song phượng giường cung bật kiếm như vậy cũng cảm thấy không ổn vì vậy vội vàng duỗi tay ra kéo kéo ống tay áo của Chu Lệ.

Chu Lệ đang trong cơn giận dữ vì vậy không chú ý đến ám chỉ của Đạo Diễn, hắn hung hăng phát tay áo cả giận nói:

- Một khi Tiêu đại nhân đã nói không biết Thường Ninh quận chúa, chắc hẳn đại nhân sẽ không ngại để cho bốn vương phái người tìm chung quanh quý phủ?

Tiêu Phàm vẫn như cũ, hắn nhẹ nhàng phát phát vạt áo, ngữ khí bình thản nhưng ánh mắt lại nghiêm nghị:

- Vương gia có thể thử xem

Chu Lệ ngửa mặt lên trời cuồng tiếu(cười to) mấy tiếng, hung hăng nói:

- Người tưởng rằng bốn vương không dám sao? Người đâu ! Lục soát cho ta

Đám thị vệ của Yến vương đứng ở ngoài nghe thấy vậy liền ầm ầm lên tiếng, rút đao xông vào hậu phòng.

Đạo Diễn thấy thế liền khẩn trương, cao giọng:

- Vương gia, không thể lỗ mãng được.

Cả đời Chu Lệ chỉ có tứ nam ngũ nữ, hắn đối với ấu nữ nhớ nhung vô cùng, nghe Đạo Diễn nói như vậy liền giận dữ:

- Bốn vương vì tìm ái nữ cho dù đem cả Tiêu phủ này hủy đi thì ai có thể nói gì.

Đang khi nói chuyện, bọn thị vệ đã tiến vào tiền sảnh (phòng trước) hướng nội viện cấp tốc chạy đến.

Trong lòng Tiêu Phàm giận dữ, nhướng mày đột nhiên vỗ bàn quát to:

- Các người ai dám?

Chu Lệ cười lạnh:

- Tiêu Phàm, người giam giữ ái nữ của bốn vương. Bốn vương vì tìm ái nữ chuyện gì lại không dám làm?

Tiêu Phàm quay đầu ra sau hét to:

- Người đâu, tới đây

Vừa dứt lời, vốn Tào Nghị đang ở nội đường liền đứng dậy dẫn đám Cẩm y giáo úy đi ra, tú xuân đao trong tay bọn họ đã được rút ra khỏi vỏ, lạnh lùng giăng co cùng đám thị vệ của Yến Vương. Bầu không khí trong phòng có vẻ khẩn trương, chỉ cần đợi Tiêu Phàm hoặc Yến Vương ra lệnh là song

phương liền lao vào chém giết.

Chu Lệ thấy Tào Nghị mất liền đỏ lên, cả giận nói:

- Tào Nghị, bốn vương đối đãi với ngươi không tệ nhưng vì sao người lại đầu phục cho Tiêu Phàm?

Tào Nghị cười lạnh nói:

- Yến vương diện hạ, phải chăng là người là nhận lầm rồi chăng? Lúc trước tại Giang Phổ huyện Tào Nghị sớm đã chết trong đao của thích khách rồi, chẳng lẽ người đã quên rồi hay sao?

Một câu nói hai ý nghĩa nhất thời làm cho Chu Lệ ngẹn lời.

Đạo diễn thấy thế vội vàng khuyên nhủ:

- Điện hạ đừng nên xúc động.

Lời còn chưa dứt, râu tóc Chu Lệ đã dựng ngược, oán hận nhìn Tiêu Phàm nói:

- Tiêu Phàm hôm nay nếu ngươi không giao Thường Ninh quận chúa ra đây thì bốn vương cũng sẽ không đi. Đi, ngươi mau dẫn ta đi gặp nàng.

Nói xong Chu Lệ liền cất bước đi đến trước mặt Tiêu Phàm, đột nhiên xuất thủ bắt lấy cổ tay của Tiêu Phàm

Mọi người không kịp chuẩn bị, đang ngạc nhiên thì thấy sau bình phong một bóng người lóe lên, Tiêu Họa Mi ở bên trong lao ra tốc độ nhanh khiến cho người ta hoa mắt, chỉ cảm thấy một trận gió nhẹ lướt qua. Chu Lệ bị Tiêu Họa Mi cản chặt vào tay.

Tình thế biến hóa quá nhanh, Chu Lệ bị cản liền không khỏi giật dử, hét to một tiếng:

- Thật lớn gan!

Đám thị vệ của Yến Vương căn bản không biết Tiêu Họa Mi, thấy Yến Vương bị tập kích liền kinh sợ, giương đao hướng đầu Tiêu Họa Mi bỏ đến.

Tiêu Phàm thấy vậy liền chấn động vội vàng duỗi tay ra ôm Tiêu Họa Mi vào lòng.

Đao hạ xuống, lại thấy nơi cánh tay trái của Tiêu Phàm xuất hiện một lỗ, huyết quang văng ra. Tiêu Phàm kêu lên một tiếng đau đớn, sự đau nhức trên cánh tay hần lăm hần chảy xuống giọt mồ hôi lạnh lớn bằng hạt đậu

Nghe tiếng kêu của Tiêu Phàm, Tiêu Họa Mi vội vàng quay đầu lại thấy trên cánh tay Tiêu Phàm đang chảy máu, nhất thời nàng gào lên giống như một con dã thú đang bị thương. Khoảnh khắc đôi mắt bỗng đỏ lên, giống như một con sư tử cái đang cuồng nộ liên tục giãy dụa muốn xông lên liều mạng cùng Chu Lệ

Tiêu Phàm cố nhịn đau, gặt gao ôm lấy thân hình Tiêu Họa Mi, hét lớn:

- Họa Mi, không được vọng động.

Tào Nghị cùng đám Cẩm Y giáo úy thấy Tiêu Phàm bị thương liền đồng thời rút đao hướng về phía Chu Lệ.

Tình thế phát sinh làm cho hiện trường trở nên hỗn loạn, mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập khắp phòng.

Chu Lệ đối với tình thế trước mắt hết thảy đều làm như không thấy, hần hơi gạt mình nhìn vào Tiêu Họa Mi đang giãy dụa trong lòng Tiêu Phàm, sau nửa ngày Chu Lệ mới thất thanh nói:

- Lý Phi? Không, ngươi... Ngươi là Thường Ninh.

Ánh mắt Tiêu Họa Mi tràn đầy vẻ thù hận, mặc dù thân thể bị Tiêu Phàm ôm lấy không thể động đậy được nhưng nàng lại giống như dã thú nhìn về phía Chu Lệ mà rống lên.

Với nàng mà nói, Tiêu Phàm là tất cả của nàng. Làm hại Tiêu Phàm bị thương tuyệt đối không thể tha thứ cho dù hắn là là phụ thân của mình đi cho nữa.

Chu Lệ nhìn ánh mắt đầy cừu hận của Tiêu Họa Mi trong lòng không khỏi phát lạnh, sầm thâm cười nói:

- Con như thế nào lại thành ra như vậy? Không biết phụ thân của ngươi đây sao?

- Ngaooooo

Tiêu Họa Mi như cũ vẫn rống lên.

Một tên Cẩm Y giáo úy đứng bên cạnh Tiêu Phàm giương đao lên quát:

- Yến Vương còn không mau bảo đám thị vệ buông đao xuống, dưới chân thiên tử há có thể để cho người làm bậy, người muốn tạo phản sao?

Ở một bên Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

- Yến Vương điện hạ, hôm nay người tự ý xông vào nhà của mệnh quan triều đình hơn nửa lục soát nhà của hạ quan, lại dung túng thị vệ chém làm hạ quan bị thương. Điện hạ, hy vọng người trước mặt Thiên tử có thể đưa ra lời giải thích.

Tình thế phát triển trở thành như vậy, Đạo Diễn hòa thượng đứng bên cạnh Chu Lệ cũng không khỏi khản trương, hắn kéo kéo ống tay áo của Chu Lệ, lau mồ hôi lạnh nói:

- Điện hạ, nơi này là kinh sư Hoàng thành chứ không phải Bắc Bình... Mong người nghĩ lại đi a.

Chu Lệ nghe thấy vậy, chân mày liền dựng lên, sau đó liền khôi phục lý trí. Đạo Diễn nói thật không sai, nơi này là kinh sư chứ không phải là Bắc Bình. Trước đó vài ngày, tại ngự hoa viên Chu Lệ đã nhục mạ Hoàng thái tôn, sau đó hắn lại phải từ sĩ đi ám sát Tiêu Phàm. Chắc hẳn, phụ hoàng đã bắt mắt với hành động của hắn, nếu hôm nay tại Tiêu Phủ gây ra việc lớn chỉ sợ phụ hoàng sẽ giận dữ mà giam cầm hắn cả đời ở kinh sư. Như vậy bao nhiêu công sức, kế hoạch chuẩn bị nhiều năm sẽ đổ sông đổ biển rồi.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, chức quan càng cao thì càng hiểu rõ đạo lý này.

Chu Lệ thất thần nhìn Tiêu Họa Mi đang nằm trong lòng Tiêu Phàm, rốt cục cũng quay đầu lại, hướng về mấy tên thị vệ nói:

- Thu đao!

Bá!

Động tác của bọn thị vệ linh hoạt, đồng thời đem đao thu vào bên trong vỏ.

Thần sắc Chu Lệ tựa như phấn nộ, liền thở dài một hơi sau đó liền ôm quyền hướng về phía Tiêu Phàm nói:

- Tiêu đại nhân, hôm nay bốn vương thất lễ, hôm khác sẽ hướng Tiêu đại nhân bồi tội.

Dứt lời, Chu Lệ liền xoay người muốn rời khỏi đây.

Tiêu Phàm cười cười, giọng nói lại ẩn chứa nộ khí:

- Yến Vương điện hạ muốn đi rồi sao? Hôm nay, ngài sai người đến quý phủ để hành hung thần cũng phải nên nhấn nhủ câu gì rồi mới đi a?

Chu Lệ tức khắc dừng bước, Đạo Diễn gấp đến độ trên đầu không có sợi tóc nào không thấm một tầng mồ hôi. Hôm nay, Tiêu phủ có rất nhiều Cẩm Y vệ ở đây nếu không xử lý chuyện này một cách thỏa đáng thì tin tức này rất nhanh chóng sẽ truyền đến tai Hoàng thượng. Khi đó tình cảnh của Yến vương cũng chỉ sợ sẽ không ổn.

Chu Lệ đưa lưng về phía Tiêu Phàm, thần sắc vẫn âm trầm bất định. Trầm mặc một hồi, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười một tiếng dài sau đó đột nhiên duỗi tay vào thắt lưng của một tên thị vệ đứng bên cạnh rút ra một thanh đao. Sau đó mắt cũng không chớp mà hung hăng chém một đao vào cánh tay mình.

Lập tức máu tươi đỏ thẫm liền chảy ra, một giọt lại một giọt cuối cùng tạo thành một đường dài dừng ngay trên gạch cẩm thạch ở trước phòng, khiến cho người khác nhìn thấy mà cảm thấy rợn người.

Chúng thị vệ đi theo Yến vương liền kinh hô:

- Điện hạ!

Chu Lệ giương tay lên làm động tác cho bọn thị vệ ngừng kích động, hắn chậm rãi xoay người nhìn thẳng vào Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

- Hôm nay, bốn vương vì muốn tìm ái nữ nên trong lòng cũng nôn nóng quá mức, tiến vào Tiêu phủ cùng Tiêu đại nhân xảy ra tranh chấp, trong lúc tranh chấp chẳng may xé rách áo vô ý làm cho Tiêu đại nhân bị thương mà bốn vương thì...

Khóe miệng Chu Lệ nhếch lên, mỉm cười một cách lạnh lùng, tiếp theo:

- Mà bốn vương cũng bị thương không nhẹ, sau đó bốn vương cùng Tiêu đại nhân bình tĩnh lại thì phát hiện sự việc hôm nay chỉ là hiểu lầm, vì thế liền biến chiến tranh thành tư lự, chủ và khách đều buông bỏ hết hiềm khích trước kia. Tiêu đại nhân không biết ý của người như thế nào đây?

Tiêu Phàm cũng cười, cố gắng nhịn cơn đau từ cánh tay truyền về cắn răng mỉm cười nói:

- Vương gia nói đúng, sự việc hôm nay chỉ là hiểu lầm. Hạ quan cung tiễn Vương gia.

Ánh mắt Chu Lệ chậm rãi liếc nhìn đám Cẩm y giáo úy cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt của Tiêu Họa Mi, thấy bộ dạng dữ tợn của nàng đang chăm

chằm nhìn mình giống như là nhìn vào kẻ có thâm cừu đại hận. Trong lòng Chu Lệ lộ vẻ sầu thảm, thăm thở dài sau đó xoay người rời khỏi Tiêu phủ.

Chu Lệ đi rồi, mọi người vây quanh Tiêu Phàm vội la lên:

- Đại nhân, người không sao chứ?

Có một tên có nhãn lực linh hoạt đã vội vàng chạy ra mời đại phu.

Tiêu Phàm lắc đầu, thản nhiên nói:

- Sự việc hôm nay không cần phải bẩm báo với Thiên tử đâu, cứ như vậy mà bỏ qua đi.

Mọi người đều đồng thanh đáp:

- Dạ!

Tiêu Phàm đi hai bước sau đó nhìn bóng dáng Chu Lệ đang biến mất, thần sắc vô cùng ngưng trọng, thật lâu sau đột nhiên than thở nói:

- Có thể đuổi có thể co, có thể nắm có thể buông, Yến vương người này quả nhiên là một kẻ có bản sắc kiêu hùng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Định ngày thành thân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Yến vương rời khỏi Tiêu phủ, trước phòng có chảy một ít máu tươi trong đó có cả Tiêu Phàm lẫn Yến vương.

Lần này bởi vì Tiêu Họa Mi mà xảy ra tranh chấp, hai người đều ngang tay không ai chiếm được tiện nghi của ai cho nên cũng rất ăn ý mà bỏ qua việc này.

Chẳng qua, trong lòng Tiêu Phàm lại hiểu được, trải qua sự tình lần này thì Chu Lệ đã chân chính căm hận bản thân mình rồi. Hắn cùng với Chu Lệ có một ít mâu thuẫn nhưng bất quá cũng không có quan hệ đến lợi ích của bản thân, Chu Lệ là một người lo đại sự cho nên hắn cũng không để ở trong lòng. Nhưng mà lần này thì khác, đứng ở lập trường của hắn mà nói ấu nữ do mình sinh ra lại bị Tiêu Phàm lừa gạt, thù này không thể nói là không sâu.

Thâm thù đại hận, kế tiếp làm sao bây giờ?

Tiêu Phàm cho rằng nên làm gì thì làm đó đi.

Một khi đã quyết tâm đứng về phía của Chu Doãn Văn thì như vậy hắn và Chu Lệ nhất định sẽ trở mặt. Tương lai sớm hay muộn giữa bọn họ sẽ một trận chiến, sớm cũng trở mặt mà muộn cũng trở mặt điều này cũng không khác biệt gì cho lắm.

Cho nên lúc Chu Lệ đi khỏi thì Tiêu Phàm cũng rất bình tĩnh. Đối với hắn mà nói, đây cũng chỉ là một tiết mục xen giữa cuộc sống của hắn mà thôi.

Lang trung được mời tới, nhìn vào vết thương trên cánh tay trái của Tiêu Phàm chột chặt chắc lắc đầu.

Tiêu Phàm nhìn thấy bộ dạng lắc đầu của lang trung, biểu tình chơi hoảng sợ hỏi:

- Không thể nào, chỉ là một vết thương mà thôi, không cứu chữa được sao?

Lang trung vội vàng cười lấy lòng:

- Đại nhân, thảo dân chỉ là đang trách cứ kẻ ác nhân làm người bị thương mà thôi.

Tiêu Phàm: .

Tào Nghị ở một bên hiếu kỳ nói:

- Người như thế nào lại biết được đại nhân bị người khác chém bị thương? Nói không chừng chính bản thân hắn không cẩn thận nên mới làm mình bị thương thì sao?

Lang trung cười hắc hắc nói:

- Chuyện này làm sao có thể được. Nhìn vết thương này mà xem. Có phải kẻ ngốc đâu mà lấy dao tự đâm mình.

Tiêu Phàm vui mừng nói:

- Đại phu vát và rồi, lát nữa người hãy ra tìm quản gia để lĩnh năm lượng bạc tiền thưởng đi a.

Thực nên kéo Chu Lệ đến, để hắn nghe tiếng lòng của quần chúng nhân dân a.

Lang trung thấy có tiền thưởng mặt mày liền hớn hởi, vì vậy việc trị liệu lại càng vô cùng cẩn thận.

Đợi đến khi đại phu bôi thuốc lên chỗ bị thương của Tiêu Phàm thì Tiêu Họa Mi vội vàng đi tới đẩy đại phu qua một bên sau đó ngồi xuống, lau khô nước mắt, không nói một tiếng nào mà băng bó cho Tiêu Phàm.

Nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của nàng, Tiêu Phàm không nhịn được mà quay đầu lại nhìn nàng cười nói:

- Ta không sao đâu, nàng đừng khóc. Trăm ngàn năm về sau đã có một vị học giả chứng minh việc chảy máu sẽ xúc tiến việc trao đổi chất trong cơ thể đối với thân thể của con người thì có lợi vô cùng.

Lang trung ở một bên phản bác:

- Học giả này nói cái gì thế? Đây quả là nói hươu nói vượn mà, huyết cùng khí là căn nguyên của mạng sống, há có thể tổn hại? Càng không nói đến có lợi đối với thân thể...

Tiêu Họa Mi vốn đã ngừng khóc nghe thấy vậy ngay tức khắc liền khóc đến mức hoa lệ đái vù.

Tiêu Phàm liền liếc tên lang trung, lạnh lùng nói:

- Đại phu cảm thấy có hứng thú với đề tài này sao? Đợi một lúc nữa chúng ta sẽ mời người vào ngục tối ở vài ngày. Bản quan có thể tỉ mỉ làm mẫu cho người xem một lần, việc lấy máu trên cơ thể đến cuối cùng là có lợi hay có hại

Lang trung nghe thấy vậy liền sợ tới mức run người, lúc này hắn mới ý thức được mình đang tiếp xúc với đám người Cẩm y vệ giết người không chớp mắt, vội vàng liền nói:

- Đa tạ ý tốt của đại nhân, thảo dân không có hứng thú, thật sự không có hứng thú.

Băng bó xong vết thương, tên lang trung cùng Tào Nghị mọi người lần lượt cáo từ ra về.

Bên trong phòng ngủ, Tiêu Họa Mi ôm chặt lấy thắt lưng của Tiêu Phàm dựa đầu vào lưng hắn mà khóc nức nở, hai tay ôm chặt lấy hắn giống như nếu thả lỏng ra một chút thì Tiêu Phàm sẽ biến mất.

- Họa Mi..

- Ân.

Tiêu Họa Mi khóc thút thít.

- Nàng không thể rời lỏng tay ra một chút sao..

Tiêu Phàm tựa hồ cảm thấy khó chịu.

- Không!

Tiêu Họa Mi nghe vậy liền ôm chặt hơn

- Nhưng mà nếu nàng còn ôm chặt lấy ta thì làm sao ta có thể kéo được cái quần bên trong lên đây...

Khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Phàm bỗng trở nên đỏ bừng.

Một hồi sau, Tiêu Phàm lật người lại giúp nàng lau khô nước mắt, sau đó thờ dãi nói:

- Nàng cùng phụ thân của nàng...

Họa Mi liền cắt ngang lời hắn nói:

- Nếu ai làm chàng bị thương thì người đó chính là cừu nhân của thiếp, cho dù là phụ thân cũng không ngoại lệ.

Lời nói như chém đinh chặt sắt, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, khuôn mặt đầy vẻ cố chấp.

Tiêu Phàm liền cảm động đem nàng ôm vào trong lòng ngực, thật lâu sau cũng không nói gì.

- Mẫu thân của thiếp đã bị hấn đối xử lạnh nhạt cho nên đã chết. Thiếp tuyệt đối sẽ không để cho hấn ta làm tổn thương chàng, trên đời này chỉ có chàng...

Tiêu Họa Mi nằm trong lòng hấn, thút thít khóc

Tiêu Phàm nghe vậy liền cảm động than thở:

- Họa Mi...

- Ân?

- Sau này nàng đừng cần người khác nữa như vậy sẽ lưu lại phiền phức rất lớn.

- Vậy thì nên dùng cái gì?

- Đợi lát nữa ta sẽ dạy cho nàng chiêu Liêu Âm Thối.

- Hào!

Đốt đèn lên thì thấy Thái Hư đang hát điệu dân gian, lúc la lúc lác trở về.

Về mặt Tiêu Phàm âm trầm đang ngồi ở nội viện, thấy bộ khoái hoạt như thần tiên của Thái Hư trong lòng không khỏi giận dữ.

Đồ đệ của người hôm nay người ta chém, thiếu chút nữa đã trở thành Dương Quá trong Thần Điêu đại hiệp mà nhà người thân là sư phụ lại ra bên ngoài phong lưu khoái hoạt.

Thái Hư vừa đi vừa ngâm nga, vừa mới đi qua nội đường nương theo ánh trăng liền thấy khuôn mặt của Tiêu Phàm.

Thái Hư ngăn người:

- Người ngồi ở đây làm cái gì đây?

Tiêu Phàm xụ mặt nói:

- Đếm sao.

Thái Hư hừ nói:

- Thật là thú vị, đếm sao mà có bộ dạng như thế này sao? Dường như nhà người bị người ta chém một đao thì phải?

- Sư phụ thật sự là thần cơ diệu toán... .

Thái Hư liếc mắt nhìn cánh tay trái của Tiêu Phàm không khỏi chấn động:

- Người thực sự bị người khác chém?

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

- Sư phụ, tặc ngữ có nói thầy trò đồng lòng, sắc bén cắt đứt vàng nhưng hôm nay người làm cho ta cảm thấy thất vọng rồi. Đồ đệ ở nhà suýt chút nữa lại bị người ta cầm đao chém chết thể mà người làm sư phụ người lại chạy ra bên ngoài uống rượu.

Nói xong Tiêu Phàm đột nhiên hít hít vài cái liền ngửi thấy trên thân người của Thái Hư truyền đến một mùi son phấn nồng đậm

Tiêu Phàm không khỏi bị phẫn:

- Hơn nữa, người cứ nhiên lại đi uống hoa tửu nữa (uống rượu có kỹ nữ hầu). Sư phụ, người khiến cho đồ đệ cảm thấy thương tâm a.

Thái Hư thấy thương thế trên cánh tay trái của Tiêu Phàm quả thật không giống làm bộ. Nét mặt già nua không khỏi đỏ lên, xấu hổ cúi đầu.

Tiêu Phàm đứng lên giọng nói đau xót:

- Sư phụ, người như vậy là không đúng nha! Đồ đệ ở nhà bị chém thì người đang ở đâu? Người có biết hôm nay thiếu chút nữa là kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh không? Chính người hãy gác tay lên trán mà tự hỏi đi, người xứng đáng làm sư phụ sao? Người có hay không đối với hành vi của mình mà cảm

thấy xấu hổ, cảm thấy áy náy hay không? A! Người giấu cái gì trong lòng ngực vậy? Lấy ra đây...

Tiêu Phàm vươn tay vào lòng ngực của Thái Hư, đem cái vật màu đỏ đỏ rút ra. Nương theo ánh trắng liền thấy vẻ mặt không khỏi phẫn nộ.

- Yếm? Người... Sư phụ a, tại sao tại sao càng ngày người lại càng sa đọa như thế? Đã đi uống hoa tửu rồi thì thôi người lại còn cư nhiên đóng gói đem cái này về? Người đã hơn một trăm tuổi rồi như thế nào lại còn phong lưu hơn so với đồ đệ a? Làm người có thể chính trực hơn một chút không? Đi ra ngoài địa phương kia chơi chơi, người không sợ bị nhiễm bệnh sao? Tương lai nếu người bị bệnh hoa liễu mà chết đi thì người kêu đồ đệ như ta đây nên viết cái gì trên bia mộ của người đây hả?

Thái Hư bị Tiêu Phàm trách mắng nét mặt già nua không khỏi đỏ lên, cúi đầu thật sâu cẩn thận nói:

- Mặc cốt toán mệnh...
- Thuận tiện còn cung cấp dịch vụ đe dọa rất chuyên nghiệp, đúng không?"

Quả thực Tiêu Phàm đối với vị cực phẩm sư phụ này bó tay rồi.

Thái Hư cười gượng, hai tròng mắt vòng vo vài cái, liền nhanh chóng bước chân đi ra cửa.

- Chậm đã! Đưa cái yếm kia cho ta tịch thu! Quả thực già mà không kính nhưng tâm lý lại biến thái như vậy, lớn một đồng tuổi rồi mà đi chỗ đó

Tiêu Phàm chính khí凛冽 đột lấy cái yếm trên tay của Thái Hư sau đó hung hăng trừng mắt liếc:

- Nguyên lai là mùi vị này sao?

Thái Hư.....

Thái Hư xấu hổ đi vào nội viện, thần sắc rất ủ rũ

Ban ngày Tiêu Phàm bị ghen một bụng đầy oán khí cuối cùng cũng phát tiết ra được, tâm tình lập tức bình phục lại.

Tâm tình bình phục lại hẳn liền chợt nghĩ đến một vấn đề, mình có nên đi học võ công cao thâm không a?

Càng tiến vào sâu vào trong triều đình càng có cảm giác táng mạng này không bảo đảm trong về hòa hợp yên bình còn ẩn chứa ánh đao bóng kiếm. Mà bản thân chỉ vẹn vẹn dựa vào chiêu “hiện nữ nhất chỉ” xem ra là khó bảo toàn được táng mạng, xem ra cần phải luyện tập võ công cao thâm đi.

Nếu mình biết được võ công thì ít nhất hôm nay cũng không bị thương, mà nói không chừng có khi hôm nay đã đuổi giết được đám thị vệ của Yên vương, cần gì phải mang thương tích trên mình nữa.

Nghĩ đến đây tinh thần Tiêu Phàm liền chấn động, thậm nữ nhất định phải học võ! Nhất định phải học võ! Vì bảo toàn tính mệnh cho ngày sau thì bản thân phải có cái thể thần công mới được.

Quay đầu nhìn bóng lưng của Thái Hư đang đi dần vào sương phòng, Tiêu Phàm cao giọng nói:

- Sư phụ, chậm đã! Đồ nhi có việc tìm người...

Thái Hư xoay người lại lắc đầu, vẻ mặt suy sụp nói:

- Vô lượng thọ phật, bản đạo đã không còn cái yếm nào nữa rồi.
- Đồ nhi không nói chuyện cái yếm, đồ nhi muốn tán gẫu với sư phụ về vấn đề võ công.
- Có ý gì?
- Gần đây đồ nhi đặc biệt có lòng cầu tiến đột nhiên muốn nhờ sư phụ người dạy cho vài chiêu võ công cao siêu.

Tiêu Phàm làm ra bộ dạng lấy lòng.

Thái Hư ngậy người ra một lúc, sau cả nửa ngày hẳn mới kịp phản ứng liền đi tới trước mặt Tiêu Phàm, tiếp theo hẳn ngửa mặt lên trời cười dài, trong tiếng cười lộ ra một cổ hãnh diện không gì có thể so nổi.

- Vì sao sư phụ lại bật cười?
- Ha ha ha ha! Đưa cái yếm lại đây cho ta.

Hoàng cung, bên trong Võ Anh điện

Lúc này Chu Nguyên Chương đang nhắm mắt dưỡng thần, gương mặt già nua lộ ra vẻ mệt mỏi

Gần đây hắn càng cảm thấy lực bất tòng tâm, sau khi tru diệt Hồ Duy Dung, Chu Nguyên Chương đã xóa bỏ chức tể tướng tồn tại cả ngàn năm. Tất cả mọi sự việc lớn nhỏ trên triều đình đều do Hoàng đế quyết, khi đó mỗi hắn ngày đều phải xử lý cả trăm công nghìn việc đều cũng ứng phó được. Nhưng hôm nay thì khác, thể lực cùng tinh lực của hắn đã không bằng ngày trước nữa, mỗi ngày chỉ có thể xử lý các việc quốc sự quan trọng còn những việc nhỏ khác thì giao cho Chu Doãn Văn ý kiến phúc đáp (trả lời)

Hắn cho bản thân mình giảm một chút áp lực, hơn nữa thừa dịp bản thân hắn còn sống bắt tay vào dạy dỗ Chu Doãn Văn, dạy cho Chu Doãn Văn biết thế nào là trị quốc, xử lý công việc triều chính ra sao.

Không ai sinh ra đã làm Hoàng đế liền. Đế quốc Đại Minh rộng lớn như vậy, phạm là thăng quan hạ chức, cân bằng quyền thế, nông canh thủy lợi, quân sự chính trị đều do Hoàng đế quyết định. Nếu không có Chu Nguyên Chương đích thân chỉ dạy, Chu Doãn Văn trẻ tuổi sao có thể đảm đương chức vụ Hoàng đế?

Người ngoài nhìn vào Hoàng đế đang ngồi trên long ý nhìn xuống đám quan lại hướng đến hắn bái lạy, nhìn có vẻ phong quang vô cùng nhưng thực ra chỉ có bản thân Hoàng đế mới có thể hiểu được, sau cái vẻ phong quang ấy thật ra lại dấu vẻ mệt mỏi vô cùng.

Sau long ý, Chu Doãn Văn đang nhẹ nhàng xoa huyết Thái Dương cho Chu Nguyên Chương, trên mặt Chu Nguyên Chương lộ ra thần sắc vô cùng thoải mái.

- Doãn Văn, nghe nói cánh tay của Yến vương bị thương, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Động tác Chu Doãn Văn thoáng dừng lại, sau đó lại tiếp tục xoa đầu cho Chu Nguyên Chương nhẹ nhàng đáp:

- Nghe nói là cùng Tiêu Phàm xảy ra xung đột.

Lông mày Chu Nguyên Chương nhăn lại:

- Tại sao lại là Tiêu Phàm? Người này lại gây ra chuyện gì rồi? Từ lúc hắn tiến vào triều đình chuyện gì xảy ra cũng dính líu đến hắn, xem ra thần tử này rất không an phận.

Chu Doãn Văn nghe thấy ngữ khí bất mãn của Chu Nguyên Chương liền vội vàng cười:

- Hoàng tử phụ chuyện này không trách được Tiêu Phàm, Tứ hoàng thúc đã khiêu khích hắn trước, lại dẫn theo thị vệ xông vào trong phủ của Tiêu Phàm. Không biết đã xảy ra chuyện gì mà đám thị vệ của Tứ hoàng thúc rút đao chém Tiêu Phàm, sau đó Tứ hoàng thúc thấy sự tình bất hảo vì vậy mới tự làm bị thương để bồi tội lại.

Vốn Chu Doãn Văn muốn đem sự tình của Thường Ninh công chúa nói ra nhưng lời nói vừa ra đến bên miệng lại đột nhiên nghĩ đến ân oán của Tứ hoàng thúc và Thường Ninh công chúa. Nếu lúc này nói cho Hoàng tử phụ biết chuyện của Thường Ninh công chúa nhất định thì sự tình sẽ trở nên âm ỉ hơn, vì vậy Chu Doãn Văn đành nhìn xuống không nói ra chuyện này.

Chu Nguyên Chương trầm mặc một lát rồi chậm rãi nói:

- Yến vương làm Tiêu Phàm bị thương trước?

- Phải, Hoàng tử phụ

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Cái này Tôn nhi không biết.

Chu Nguyên Chương thở dài:

- Lệ nhi này cũng thật là, nguyên lai thấy hắn lập vô số chiến công, uy chấn bắc nguyên, thậm chí trăm cũng phải khen ngợi hắn nhưng thật không ngờ rằng hắn lại ngang ngược như thế dám mang theo thị vệ xông vào trong nhà mệnh quan triều đình hơn nữa lại còn ngang nhiên làm tổn thương đại thần nữa. Chẳng lẽ hắn tại Bắc bình cũng ngang ngược như thế này sao?

- Tôn nhi không biết

- Doãn Văn, hãy lấy danh nghĩa của trẫm. Thứ nhất nghiêm khắc trách phạt Yến vương, ra lệnh cho hắn phải tự bế môn tư quá (suy nghĩ lỗi lầm đã gây ra). Thứ hai ban thưởng cho Tiêu Phàm trăm lượng hoàng kim, không cần phải nói rõ nguyên nhân

- Dạ

Sau một hồi Chu Nguyên Chương lại hỏi:

- Hôn sự của hoàng tử ngựai cùng với Cảnh Tuyên bên Khâm Thiên giám đã chọn ra ngày nào chưa?

Trong lòng Chu Doãn Văn thầm than nhưng vẫn trả lời:

- Đã chọn được ngày, bên Khâm Thiên giám đã chọn được hai ngày, một là đầu tháng bảy, hai là ngày mười tám tháng bảy. Hai ngày này đều là ngày tốt đều thích hợp cho việc thành thân.

Chu Nguyên Chương gật đầu nói:

- Vậy thì chọn ngày đầu tháng bảy đi

Chu Doãn Văn kinh ngạc hỏi:

- Đầu tháng bảy sao? Hoàng tử phụ từ đây đến đầu tháng bảy chỉ còn có mười ngày như vậy có phải là... Quá vội vàng không?

Chu Nguyên Chương than thở lắc đầu:

- Không vội đâu, chọn ngày đầu tháng bảy đi, lệnh cho Lễ Bộ thượng thư Trương Ấu mau tranh thủ thời gian để chuẩn bị đi.

Gần đây thân thể Chu Nguyên Chương hư nhược, hẳn cũng không biết bản thân của chính mình có thể sống qua tháng bảy này không? Đối với trường nữ luôn luôn được sủng ái này Chu Nguyên Chương cũng hy vọng trước khi mình xuống lỗ cũng có thể thấy được ngày vui của nàng.

Trong lòng Chu Doãn Văn nặng trĩu, bụng đầy tâm sự.

Mười ngày nữa hoàng tử sẽ thành thân với Cảnh Tuyên nhưng... không phải nàng thích Tiêu thị độc sao? Hoàng tử gả cho người nàng không thì sau này nàng sẽ có thể sống vui vẻ sao?

- Người có biết, kẻ khác muốn bái ta làm thầy cũng không phải là dễ dàng a?

Thái Hư vuốt vuốt cằm ra, cảm thán nói

Tiêu Phàm lắc đầu:

- Không biết, ta chỉ biết làm đồ đệ cũng không dễ dàng

Thái Hư liếc hần rồi hừ lạnh nói:

- Cái gì mà làm đồ đệ không dễ dàng.

Tiêu Phàm thở dài:

- Chúng ta không giống nhau, ta dám cam đoan trên đời này không có một kẻ sư phụ nào thiếu đạo đức hơn người, dám đi đào bạc của đồ đệ, còn đào một hơi ba nghìn lượng a.

Khuôn mặt Thái Hư đỏ lên, sau đó giận quá hóa thẹn gào lên:

- Không phải chỉ có ba nghìn lượng bạc thôi sao? Hiện nay người cũng là mệnh quan của triều đình rồi, còn có thể không có tiền đồ sao? Chỉ cần người ho khan vài tiếng thì cũng có bạc, một chút bạc như thế mà cũng keo kiệt, cái đồ thấy tiền là sáng mắt. Không phải, người thấy tiền thì lỗ nhĩ cũng mở ra,

không, không thể kêu là mở được, cái này quả thực chính là giận quá mà phóng ra... (cái này mọi người tự hiểu nhé)

Tiêu Phàm thâm lau mồ hôi, cùng với vị sư phụ này đầu công phu mềm mấp thì không sáng suốt rồi.

- Sư phụ... Thiên đề hiếm thấy.

Tiêu Phàm nhanh chóng cắt ngang không cho Thái Hư thao thao bất tuyệt nữa.

Thái Hư ngẩn người:

- A? Hiếm gặp sao? Vừa rồi nói đến chỗ nào rồi?

- Người nói làm sư phụ cũng không dễ dàng, đồ nhi cũng chấp nhận.

Thái Hư vừa lòng cười:

- Trẻ nhỏ dễ dạy. Từ bát giáo phụ chi quá, giáo bát nghiêm sư chi đạo(**)... Người hãy nhìn xem, sư phụ bao tuổi rồi mà cũng chịu nhiều áp lực nha

** "Không dạy dỗ con cái là lỗi của cha,

Dạy mà không nghiêm khắc là lỗi của thầy."

Khuôn mặt già nua của Thái Hư nổi lên vài phần chua xót. Ánh mắt trở nên sâu xa, thâm trầm

Thái Hư thu hồi ánh mắt lại, vẻ mặt tràn đầy tình cảm nhìn Tiêu Phàm:

- Người biết hàm nghĩa sự phụ sâu sắc cỡ nào rồi chứ?

Tiêu Phàm lộ ra vẻ cảm động, gật gật đầu:

- Đã biết... Sự phụ người không phải là đèn đã cạn dầu a.

Thái Hư.....

Đang lúc cùng Thái Hư luận bàn võ công để phòng thân thì bên ngoài đại môn lại truyền đến một hồi náo động.

Sau đó phịch một tiếng, Trương quản gia té xuống đất. Một bóng người chạy nhanh vào, hướng nội viện Tiêu Phàm chạy đến

Tiêu Phàm nhú mày, trong lòng nổi giận.

Phủ trách của lão tử đã xảy ra chuyện gì? Có người ngang ngược dám vô lễ xông vào sao, hay là khắp kinh sư này các người cho rằng lão tử Cẩm y vệ Đồng tri chỉ là một nắm bùn sao? Ai muốn khi dễ cũng được à?

Trước đó Chu Lệ đã xông vào, hiện tại lại có người xông vào. Tiêu Phàm đang suy nghĩ có nên tìm một cái cớ để thu thập đám đại thần trong kinh này hay không, để lập up phong cho bản thân mình.

Bóng người xông vào ngày càng gần, Tiêu Phàm tập trung nhìn, khi nhìn thấy thì con giận dữ trong lòng bỗng biến mất.

Đối với nữ nhân xinh đẹp hẳn sẽ không ngại để cho xông vào, chẳng những không ngại ngược lại hẳn lại rất hoan nghênh.

Đi vào chính là một cô nương, nàng mặc một bộ cung trang, hai tóc được búi cao lên, diện mạo vô cùng xinh đẹp.

Thần sắc của cô nương vô cùng lo lắng, chạy được vài bước liền thấy bóng dáng của Tiêu Phàm lập tức vẻ mặt liền vui mừng. Nàng chạy nhanh đến trước mặt Tiêu Phàm cúi người thi lễ :

- Tỳ nữ Mặc Ngọc, ra mắt Tiêu đại nhân.

Tiêu Phàm gãi đầu, mờ mịt nói:

- Ta đã gặp qua người chưa nhỉ?

Mặc Ngọc....

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Liễu ám hoa minh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Có mỹ nữ xông vào trong nhà tìm mình, điều này quả là khiến cho người ta sung sướng.

Trên mặt Tiêu Phàm nhanh chóng xuất hiện nụ cười.

- Người gọi là Mặc Ngọc?

- Đúng vậy?

Mỹ nữ được gọi là Mặc Ngọc chớp mắt không ngừng, vẻ mặt hiện lên vẻ lo lắng.

- Người biết ta sao?

- Nô tỳ là tỳ nữ đi hầu bên cạnh Giang Đô quận chúa!

Tiêu Phàm lập tức giật mình, trong lòng liền căng thẳng. Hay là vị quận chúa kia bức hôn không thành liền lại đổi người khác đến đây để tiếp tục bức hôn?

- Quận chúa phái người đến đây sao?

Tiêu Phàm cười không nổi nữa rồi.

Mặc Ngọc dùng sức gật đầu:

- Trong cung đã truyền chỉ, mười ngày nữa vào ngày đầu tháng bảy sẽ đem quận chúa gả cho Cảnh Tuyền.

Trong lòng Tiêu Phàm liền chấn động, trong đầu liền hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Giang Đô quận chúa, đôi mắt của nàng đang nhìn mình đây về u oán cùng vài phần chờ mong.

- Quận chúa có chuyện muốn nói với ta sao?

Mặc Ngọc giương đôi mắt lên nhìn Tiêu Phàm thật sâu rồi nói:

- Quận chúa chỉ muốn đem tin tức này nói cho Tiêu đại nhân, mà Quận chúa còn nói.

- Còn nói cái gì?

Mặc Ngọc lẳng lẳng nói:

- Quận chúa còn nói “Tiêu đại nhân nên hiểu thì sẽ hiểu nếu Tiêu đại nhân vẫn làm ra bộ dáng không hiểu thì chuyện kia cũng không cần nói. Cường cầu vô ích.”

Tiêu Phàm liền trầm mặc.

Đúng vậy, Tiêu Phàm không phải là kẻ ngốc, ý của Quận chúa làm sao hắn không có thể hiểu ra?

Làm nữ nhân thật tốt a, chuyện gì cũng không cần nghĩ không cần làm, mà toàn bộ đều ném hết cho nam nhân để nam nhân đi giải quyết sự tình. Hắn làm được chỉ có thể nói hắn là cái xứng chức nam nhân, nếu như giải cầm giả điếu thì hắn quả thực chính là một tên vương bát đản, heo chó cũng không bằng.

Nhưng vấn đề là Tiêu Phàm đã trêu ai chọc ai? Không hiểu tại sao trên lưng lại mang theo trách nhiệm này, nếu như mình cự tuyệt thì chính là một tên vương bát đản. Chấp nhận cũng không được mà phủ nhận cũng không xong.

Mà sự tình rõ ràng là hắn bị người ta phi lễ nha.

Tiêu Phàm bình tĩnh nhìn qua Mặc Ngọc, chớp chớp mắt vài cái lập tức hốc mắt liền đỏ lên, ai nói nam nhi không roi lệ? Chỉ có chưa tới lúc ủy khuất mà thôi.

- Tiêu đại nhân, quận chúa được gả cho người khác có phải người rất thương tâm không, cho nên mới loi lệ?

Mặc Ngọc tò mò nhìn đôi mắt ửng đỏ của Tiêu Phàm hỏi.

Cô nương này cũng rất đơn thuần a, chỉ nhìn một bên của sự việc hơn nửa nửa lại chỉ nhìn vào cái tốt đẹp mà thôi.

Tiêu Phàm lau mắt, dùng sức kéo cái mũi ra rồi nói:

- Ta quả thật là bời vì quá thương tâm mà khóc bất quả không phải là vì quận chúa....

.... Mà vì chính hắn.

Từ xưa đến nay người làm quan như dấm trên hồ băng, nếu hắn tiến vào triều mà nói là câu chiêm nghiệm này chắc chắn sẽ kiếm được không biết bao nhiêu nước mắt đồng tình a.

- Tiêu đại nhân, lời nói của quận chúa thì nô tỳ cũng đã chuyển cho người rồi. Bây giờ đại nhân có muốn nhắn gì để chuyển lại cho quận chúa không?

Mặc Ngọc nháy nháy mắt, về mặt chờ mong nhìn vào Tiêu Phàm

Thần sắc Tiêu Phàm vẫn không thay đổi nhưng trong nội tâm hắn thì lại đang giãy dụa. Hắn hiểu được ý tứ của Mặc Ngọc, đây là đang hỏi quyết định của hắn.

Ý tứ của Giang Đô quận chúa rất rõ ràng, nàng hy vọng Tiêu Phàm sẽ lấy nàng, nàng không muốn phải gả cho người mà mình không thích. Nhìn qua, trông nàng như một nữ tử nhu nhược điềm tĩnh nhưng trong thời khắc quan trọng nhất thì nàng lại có thể lớn mật như thế, nàng dám biểu lộ tâm tình của mình cho Tiêu Phàm biết. Có thể khẳng định đây là lần đầu tiên nàng làm ra một quyết định trọng đại như vậy, một việc mà không ai dám làm.

Mình nên ra mặt sao? Lấy nàng sao, làm sao có thể được? Cho dù Tiêu Họa Mi không ngại thì Chu Nguyên Chương chẳng lẽ sẽ không chú ý đến sao? Hắn sẽ cho phép một kẻ thần tử dám phá hư hôn sự của cháu mình sao? Nếu như bản thân mình không để ý hậu quả mà đáp ứng Giang Đô quận chúa thì sẽ có kết cục gì? Lão Chu đã lấy vô số tính mạng của thủ hạ thì lão ngại gì không lấy thêm cái mạng của Tiêu Phàm nữa?

Chính mình làm ra vẻ không nhìn thấy sao? Nhưng mà, hắn lại nhớ đến đôi mắt u oán của Giang Đô quận chúa lúc ẩn lúc hiện đang nhìn hắn, thì hắn lại lại cảm thấy tâm tình của mình không được tập trung.

Mỹ nữ muốn bàn chung thân đại sự với bản thân mình, đây vốn là một sự kiện vui vẻ. Từ xưa đến nay đã có biết bao giai thoại của các tài tử giai nhân làm cho hậu nhân sau này phải tán thưởng. Nhưng ai lại có thể biết được bề ngoài thì có vẻ tươi đẹp nhưng sau lưng lại cất giấu mối hung hiểm.

Nếu như nữ nhân này lại là người mà Tiêu Phàm ái mộ thì Tiêu Phàm sẽ vì nàng mà không tiếc hết thảy. Hắn sẽ không cho phép nữ nhân của mình gả cho kẻ khác cho dù là thánh chỉ của Chu Nguyên Chương ban ra cũng không được.

Nhưng vấn đề bây giờ là Giang Đô quận chúa không phải là nữ nhân của hắn nha.

Hai người quen biết rồi làm loạn với nhau tại trước Vũ Anh điện, sau đó căn bản cũng không xảy ra sự tình gì. Tiêu Phàm ngoại trừ thấy nàng xinh đẹp thì cũng cảm thấy không có ẩn tượng gì khác.

Bây giờ chỉ dựa vào vài lần gặp mặt thì muốn Tiêu Phàm đem tánh mạng của mình ra khiêu chiến quyền uy của Chu Nguyên Chương sao?

Tiêu Phàm không phải người ngu, điểm này hắn làm không được.

Trên người hắn đã ràng buộc rất nhiều việc, hứa hẹn với Chu Doãn Văn, trách nhiệm với Tiêu Họa Mi thậm chí là nghĩa vụ đối với lão Thái Hư kia...

Nếu như Tiêu Phàm chết đi thì bọn hắn sẽ ra sao? Vì không phụ lại tình nghĩa của quận chúa mà phụ lại nhiều người tin cậy vào hắn sao, đây không phải là chuyện nam nhân thành thực có thể làm.

Ngẩng đầu lên đón nhìn ánh mắt đầy chờ mong của Mặc Ngọc, trong lòng Tiêu Phàm đã âm thầm quyết định.

- Phiền người quay trở về nói với quận chúa, nói với nàng rằng "Tiêu nỗ thật sự không minh bạch được, không hiểu được ý tứ của nàng".

Tiêu Phàm cuối cùng cũng quyết định cự tuyệt lời thỉnh cầu của quận chúa. Hắn đã là nam nhân có gia đình vì vậy phải muốn làm việc gì thì hắn cũng phải chú ý đến hậu quả, hễ trong triều đình mỗi bước đi đều chứa đựng nhiều hiểm họa. Hắn tuyệt đối không được phép để cho bản thân của mình hồ đồ.

Đôi mắt của Mặc Ngọc bỗng trở nên âm trầm vô cùng, không cam lòng mà nói:

- Tiêu đại nhân, ngài thực sự không hiểu rõ ý tứ của quận chúa sao? Có cần nô tỳ lặp lại một lần nữa không? Ngài hãy cẩn thận mà nghe cho rõ...

- Không cần, cho dù nói bao nhiêu lần ta cũng đều không hiểu cả.

Tiêu Phàm lại nhẫn tâm nói

Mặc Ngọc mở mắt to nhìn hắn rồi nói:

- Đại nhân thật sự không hiểu sao?

Tiêu Phàm thờ dài:

- Ta quá ngu ngốc, thật sự không hiểu..

Mặc Ngọc trầm mặc sau cả nửa ngày cuối cùng lại nói:

- Nô tỳ đã biết, nô tỳ sẽ trở về bẩm báo cho quận chúa..

Trong lòng Mặc Ngọc tràn đầy thất vọng liền âm thầm rời khỏi Tiêu phủ

Thái Hư ở bên cạnh chứng kiến sự việc từ đầu cho đến cuối, thấy Mặc Ngọc đi rồi liền liếc xéo Tiêu Phàm, thần sắc tỏ ra khinh thường.

- Con gái người ta đã đến trước cửa nói cho người biết, người lại còn giả câm giả điếc thật sự làm cho bản đạo khinh bỉ a. Từ nay về sau khi đi ra ngoài thì đừng nói người là đồ đệ của ta, ta gánh không nổi một tên đồ đệ vô tình vô nghĩa đâu.

Tiêu Phàm thờ dài nói:

- Ta nếu như đối với nàng có tình có nghĩa thì cái kia đối với người cùng Họa Mi vô tình vô nghĩa rồi. Cả ngàn năm nay ngay cả thánh nhân đối với việc chọn vì cá hay tay gấu cũng không chọn được mà ta chỉ là một tên phạm nhân tục tử thì lại càng không biết cái nào nữa.

- Bản đạo thật sự không nghĩ ra, người cứu nàng lần này thì sẽ bị gì sao? Người ta là quận chúa một lòng một dạ đối với người, không muốn gả cho nam nhân khác. Nàng là một đại cô nương cũng dám truy cầu hạnh phúc của chính mình. Hừ, người thân là một đại nam nhân lại còn sợ hãi, rụt rè ngay cả đàn bà cũng không bằng.

- Sư phụ, người là người xuất gia không biết sự sâu cạn trong triều đình đâu, không biết trong đó cát dấu ẩn chứa hung hiểm như thế nào đâu. Tính tình của đương kim Hoàng thượng thì người cũng biết, nếu như ta tùy tiện nhận lời đáp ứng nàng thì chỉ sợ chẳng những liên lụy đến người cùng Họa Mi hơn nữa sẽ liên lụy đến quận chúa, việc này đồn ra ngoài sau này nàng sau ngẩng đầu lên ở nhà chồng được.

Thái Hư không khỏi nghẹn lời, phần nộ nói:

- Bản đạo chỉ biết số mạng người thuộc hàng cao quý, với lại người còn kiếm được vài lão bà cũng thuộc hàng tôn quý. Đây là thiên ý, là thiên ý không nên nào làm trái, nếu nghịch thiên thì chắc chắn sẽ.....

Không đợi cho Thái Hư nói hết lời, trong lòng Tiêu Phàm đầy lửa giận cười nói:

- Lão lừa đảo, lúc nào cũng không quên lừa dối ta.

Sau đó Tiêu Phàm cảm khái, quay trở về phòng ngủ.

Thái Hư oán giận, vuốt vuốt chòm râu, tức giận đến hai mắt phun hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi lẩm bẩm:

- Tiểu vương bát đần, không tin lời của bốn đạo gia, mạng của người đã ứng trong kiếp số.

Chiêu Nhân cung, trong tâm cung của Giang Đô quận chúa.

Mặc Ngọc vén áo vội vã tiến vào trong điện.

Giữa điện là một chiếc giường cực lớn xung quanh phủ vải màn màu đỏ, không khí phảng phất mùi đàn hương tỏa ra từ một chiếc lư hương bằng đồng đen hình đầu thú.

Bên cạnh giường, Giang Đô quận chúa đang đi qua đi lại, dung nhan xinh đẹp bỗng lúc đỏ lúc trắng, bộ dạng sợ hãi đứng ngồi không yên thật làm cho người khác cảm thấy thương tiếc a.

- Quận chúa, quận chúa điện hạ...

Mặc Ngọc đi vào liền vội vã kêu lên.

- Nha! Mặc Ngọc, người đã trở về!

Giang Đô liền vội vàng chạy đến, đôi mắt to đẹp nhìn chăm chăm vào nàng, vội vàng hỏi:

- Người có nhìn thấy hấn không? Hấn có nói gì với người không? Nói mau!

Khuôn mặt Mặc Ngọc liền âm ảm, vội vàng lắc đầu:

- Quận chúa, nô tỳ đã phụ sự ủy thác của người...

Giang Đô quận chúa dầm chân nói:

- Người không gặp được hấn sao?

Mặc Ngọc liền đáp:

- Nô tỳ có thấy Tiêu đại nhân! Hừ, tên nghiệt tử này, hấn nói hấn không rõ ý tứ của quận chúa...

Giang Đô quận chúa nghe được, ngay tức khắc khuôn mặt liền trở nên trắng bệch, hai mắt trở nên trống rỗng nhìn Mặc Ngọc, đôi chân liền trở nên mềm nhũn ngồi bệt lên giường.

- Hấn..... Hấn cuối cùng vẫn không chịu ra tay cứu ta..

Đôi mắt nhắm lại, giọt lệ trong suốt từ trong mắt nương theo khuôn mặt rơi xuống.

Theo đuổi hạnh phúc của bản thân mình có gì sai sao?

Tiêu Phàm, ta là một thiếu nữ yếu đuối cũng dám hướng về phía trước mà bước đi, chẳng lẽ ngươi không dám sao?

Ngày hôm sau, Chu Doãn Văn vội vàng hấp tấp đi vào Tiêu phủ

Thái tôn giá lâm thì lễ nghi cần thiết vẫn cần phải làm. Vì thế đại môn Tiêu phủ được mở rộng ra, Tiêu Phàm dẫn theo Thái Hư cùng đám hạ nhân cung kính đứng trước cửa thấy Chu Doãn Văn từ loan giá đi xuống, Tiêu Phàm liền vội vàng nghênh tiếp, hắn chưa kịp thì lễ thì đã bị Chu Doãn Văn vội vàng kéo lấy, sau đó liền lôi kéo Tiêu Phàm vào nội đường. Vừa đi vừa nói với bọn hạ nhân Tiêu phủ:

- Được rồi, được rồi các ngươi còn đứng đó làm gì nữa.

Tiêu Phàm bị Chu Doãn Văn kéo được không khỏi cười khỏ nói:

- Điện hạ, hôm nay vì sao lại gấp đến thế?

Chu Doãn Văn không đáp lời, cả đoạn đường đi thần sắc vẫn tỏ ra vô cùng lo lắng, đi tới nội đường Tiêu Phàm liền vẫy tay, ra hiệu cho đám hạ nhân lui xuống. Trong nội đường liền chỉ còn hai người bọn họ, ngoài ra còn có một người không có việc gì làm, tràn đầy vẻ hiếu kỳ đó chính là Thái Hư.

Chu Doãn Văn vội la lên:

- Hoàng tử phụ đã hạ chỉ, lệnh ngày đầu tháng bảy sẽ tổ chức thành thân cho hoàng tử ta cùng Cảnh Tuyền, chuyện này ngươi đã biết chưa?

Tiêu Phàm vô đầu:

- Chuyện thành thân của hoàng tử ngươi, làm gì mà hai người đều chạy đến đây nói cho ta? Ta cũng không phải là cha của Cảnh Tuyền a...

Khuôn mặt tuấn tú bỗng trở nên đen thui, tức giận đến nỗi giậm chân nói:

- Nhưng mà... Nhưng hoàng tử nàng... Hừ! Ngươi đừng có giả vờ hồ đồ! Ta không tin rằng ngươi không biết hoàng tử có tình ý đối với ngươi.

Tiêu Phàm nhìn về mặt đỏ bừng của Chu Doãn Văn, chậm rãi nói:

- Ta không phải là một tên ngốc tử, đương nhiên là hiểu được tình ý của quận chúa đối với ta, bất quá.. Điện hạ, người cũng biết rồi đó, ta là một nam nhân tốt, hơn nữa ta cũng đã có Họa Mĩ rồi...

Chu Doãn Văn giật mình nói:

- Cái gì gọi là nam nhân tốt?

Tiêu Phàm nghiêm trang giải thích:

- Nam nhân tốt chính là nam nhân cả đời chỉ ngủ với một cô nương mà thôi... (CBN lão thật)

- Đây... Đây là đạo lý chúa má gì thế.

Chu Doãn Văn tức giận thiếu chút nữa chửi mề nó rồi, sự tình quan hệ đến hạnh phúc cả đời của hoàng tử mình mà tên hỗn trướng này dám ở đây khua môi múa mép, thật làm cho người ta tức điên đi được

Tiêu Phàm thờ dãi nói:

- Điện hạ, tình ý của lệnh tử ngươi đối với ta không phải là giả nhưng ngươi như thế nào lại không hỏi ta thử, xem ta có thích lệnh tử của ngươi hay không?

Chu Doãn Văn nhanh như chớp nói:

- Vô nghĩa! Cái cần tăng dân số của ngươi đã bị hoàng tử ta chụp được, ngươi làm sao lại có thể không có tình ý với nàng?

Tiêu Phàm lau mồ hôi:

- Này... Này đây là đạo lý chó má gì? Ngươi nói như vậy thì toàn bộ thế giới này chẳng phải đều phạm tội cường gian rồi sao?

Chu Doãn Văn liền ghen giọng sau đó hung hăng phát tay áo cả giận:

- Dù sao chuyện này ngươi cũng cần phải đi xử lý, ta từ nhỏ đã được nàng cưng chiều chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm thấy nàng mang hận suốt đời sao?

Nói xong Chu Doãn Văn nổi giận đùng đùng, rời khỏi Tiêu phủ.

Tiêu Phàm nhìn theo bóng dáng của hắn, cảm thán nói:

- Gia đình lão Chu đúng là không giảng đạo lý a, lúc nhỏ người được nàng ta cưng chiều, ta lại không thể để nàng ôm hận suốt cuộc đời? Đây là cái logic gì thế?

Bảy ngày trôi ngày, cách ngày thành thân của Giang Đô quận chúa chỉ còn hai ngày.

Phủ Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn đã bắt đầu giăng đèn kết hoa, cả phủ rực rỡ hẳn lên, chỉ còn chờ đến ngày thành thân cùng quận chúa.

Bởi vì tuổi tác của Chu Nguyên Chương đã cao nên việc hôn sự này đều giao cho Chu Doãn Văn, để hắn một mình hắn trông coi.

Đồng cung, lúc này Chu Doãn Văn đứng dậy khách khí đưa tiễn Lễ bộ thượng thư Trương Âu sau khi đã thương nghị xong các nghi thức tổ chức hôn lễ, nhìn bóng lưng Trương Âu rời đi mà lòng Chu Doãn Văn càng thêm nặng nề.

Cách ngày thành thân của hoàng tử chỉ còn có hai ngày, Tiêu Phàm người có thể ngồi yên được sao? Chẳng lẽ người thật sự không có một chút tình ý gì đối với hoàng tử sao?

Trước ngày đại hôn quận chúa một ngày, quý phủ Trường Hưng hầu mời khách không dứt, Cảnh Bình Văn dẫn theo con trai Cảnh Tuyên đứng ở trước phủ đón khách, hai cha con cười đến nổi về mặt trần đầy cánh xuân.

Trong cung các y giám, cung nữ bắt đầu thay trang phục cho Giang Đô quận chúa.

Giang Đô quận chúa giống như một con rối không có linh hồn, mặc cho người khác an bài, đôi mắt vô hồn, trống rỗng nhìn vào trong gương.

Oanh nhi người nói đúng, Tiêu Phàm... Hắn thật sự không phải là phu quân của ta

Nội đường Tiêu phủ.

Thái Hư nhìn thần sắc lo âu của Tiêu Phàm không khỏi cảm thấy vui sướng, vui sướng khi nhìn kẻ khác gặp họa, Thái Hư thông thả bước đi trong nội đường nói:

- Thấy ngu chưa? Sĩ diện cái rắm! Bây giờ một vị cô nương xinh đẹp sắp phải gả làm vợ cho người khác rồi...

Thân thể mềm mại của Tiêu Hoa Mi khéo léo đi ra sau, thần sắc đau lòng nhìn hắn, ôn nhu nói:

- Tướng công mau cứu nàng ấy đi.

Tiêu Phàm gượng cười, nếu không phải vì lo lắng cho các người thì ta đã sớm xuất thủ rồi. Các người làm sao có thể biết đằng sau việc này lại có chứa nhiều hung hiểm? Nếu chẳng may sự tình này bị lộ ra thì cả nhà chúng ta sẽ gặp đại họa a.

Tiêu Hoa Mi nhìn Tiêu Phàm nói:

- Tướng công không cần lo lắng cho chúng ta, người chỉ cần suy một chút thôi, lúc người 50,60 tuổi nằm ở trên giường suy nghĩ lại cuộc đời này, thì người sẽ cảm thấy hối hận vì lúc trước không ra tay cứu một nữ tử sao? Sẽ hối hận để nàng ta ôm hận cả đời sao?

Tiêu Phàm ngẩn người, lâu sau lộ vẻ hiểu ra.

Đúng vậy, chần chừ chần chừ a, ta là một đại nam nhân làm sao có thể không bằng một nữ nhân? Làm sao phải cố kỵ nhiều như vậy? Nam nhi sinh ra trên đời phải nên khoáng ý ân cừ, tung hoành ngang dọc, nếu mà sợ hãi rụt rè thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Hắn vừa hạ quyết tâm thì ngoài cửa Trường quân gia báo lại, thị nữ Mặc Ngọc lại đến cầu kiến.

Mặc Ngọc đến tìm Tiêu Phàm cũng không nói nhiều lời lập tức lấy một phong thư đưa cho Tiêu Phàm

Chỉ thấy trên đó chỉ có một câu thơ: Cửa quan nếu vào sâu như biển - Từ đó Tiêu lang đánh lên đường (maison dịch)

Đây là một câu tuyệt thi.

Tiêu Phàm đọc xong liền thở dài, thật lâu sau cũng không nói gì.

Thái Hư lại gần liền thấy, không khỏi cười hắc hắc:

- Quận chúa này thật ra cũng tài tình a, ngày mai chẳng phải nàng đã bước vào cửa hầu phủ rồi sao, từ này về sau với người thành người qua đường rồi.

Tiêu Phàm đem phong thư vò lại sau đó nhìn Mặc Ngọc nói:

- Về nói lại với quận chúa, ta sẽ có cách tạm thời làm cho nàng sẽ không cần phải gả cho Cảnh Tuyền.

Mặc Ngọc nghe thấy được lời Tiêu Phàm thì thần sắc tỏ vẻ không dám tin, đôi mắt to tràn đầy vẻ kinh hi.

- Thực.....Thực sự sao?

- Thật sự!

Tiêu Phàm gật đầu, khẳng định nói

Mặc Ngọc tràn đầy vui vẻ rồi đi, Tiêu Phàm trầm mặc trong chốc lát rồi đột nhiên lớn tiếng gọi:

- Ngươi đâu! Mau đi đến nha môn Cẩm Y Vệ mời Tào thiên hộ đến đây mau.

Thái Hư cùng Tiêu Họa Mi cũng nở nụ cười vui sướng, lão già Thái Hư hung hăng vỗ một phát vào vai Tiêu Phàm rồi cười nói:

- Ta đã nói rồi tên tiểu tử nhà người khẳng định là một tên nam nhân mà, tuyệt đối sẽ không đùn đẩy trách nhiệm đâu a! Không sai, ha ha!

Tiêu Phàm cười khỏ nói:

- Đây có lẽ là , đây chính là lấy đầu mình ra đánh cược a.

Thái Hư dốc sức khuyến khích hấn:

- Nam nhân thì phải có khí phách, mặc kệ là chuyện gì một khi đã hạ quyết tâm rồi thì nhất định phải làm! Cùng lắm là chết thôi, hai mươi năm sau lại là một trang hảo hán.

Tiêu Phàm bái phục sát đất:

- Sư phụ không hổ là người xuất gia quả nhiên là siêu phàm thoát tục nha. Trước kia tại sao đồ đệ lại không biết người là một kẻ không sợ chết?

Thái Hư vội vàng giải thích:

- Ngươi đừng nên hiểu lầm, ta nói cùng lắm thì ngươi sẽ chết thôi, bản đạo sẽ không chết đâu.

Tiêu Phàm không vui:

- Chuyện này nếu như bị bại lộ ra thì người dựa vào cái gì mà không chết?

Thần tình Thái Hư đắc ý cười nói:

- Sự tình nếu không thành thì ngươi sẽ bị giết, bản đạo sẽ cao bay xa chạy...

Nói xong Thái Hư ngoảnh mặt về Tiêu Phàm chớp mắt:

- Bản đạo không phải là kẻ ngốc đưa đầu cho họ chém nha, bản đạo sẽ sử dụng khinh công để chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Hôn sự bị nhỡ

Đối với Tiêu Phàm mà nói, làm cho hôn sự giữa Giang Đô quận chúa và Cảnh Tuyền không thuận lợi chỉ giống như một cái nhấc tay.

Tiêu Phàm chỉ sợ phản ứng của Chu Nguyên Chương, một khi bỏ qua Chu Nguyên Chương, hấn chỉ cần lôi ra một cái cớ cũng có thể làm cho hôn sự Giang Đô quận chúa và Cảnh Tuyền liền thất bại.

Tiêu Phàm hiện giờ không thể không thừa nhận, đôi khi mình quả thật không thể nào giống chính nhân quân tử.

Bất quá khi nói với Mặc Ngọc hấn vẫn giữ lại vài phần.

Hắn nói :

- Tạm thời không thể để Giang Đô quận chúa gả cho Cảnh Tuyên.

Nhưng thực sự mình không thể cưới quận chúa, bởi vì hắn không thể nắm chắc có thể làm cho Chu Nguyên Chương thay đổi chủ ý.

Tiêu Phàm trái lo phải nghĩ, hắn có thể vì quận chúa làm gì cũng được, bất quá chỉ có điểm này là khó xoi quá.

Hai canh giờ đã qua, Tào Nghị vội vã đi vào đại môn Tiêu phủ.

-Đại nhân, nghe nói người tìm ta?

Tào Nghị bước nhanh tới nội đường, còn chưa ngồi xuống liền vội hỏi.

Tiêu Phàm vừa nhắc tay, sau đó liếc mắt nhìn Thái Hư :

- Đi, ba người chúng ta tìm một nơi kín đáo nói chuyện.

Nơi kín đáo đương nhiên là rừng đào nhỏ tiền viện của Tiêu phủ, chỗ này chẳng những thanh tĩnh, hơn nữa phạm vi hơn mười trượng gió thổi cỏ lay đều có thể thấy rõ ràng.

Chuyện này quá mức trọng đại, Tiêu Phàm không thể không cẩn thận, càng ít người biết càng tốt, thậm chí ngay cả cảm y vệ đều không thể điều động, ai biết được trong đó có bao nhiêu người là mật thám của Chu Nguyên Chương cài vào.

Cho nên Tiêu Phàm cảm thấy, việc này chỉ có thể tìm người tín nhiệm đi làm. Tào Nghị cũng Thái Hư chính là ứng viên thích hợp nhất, bọn họ là người có võ công, hơn nữa sẽ tuyệt đối không tiết lộ nửa câu, chân chính có thể xem như tâm phúc.

Quay đầu xem xét chung quanh một hồi, xác định chắc chắn không có ngoại nhân, Tiêu Phàm đề thấp âm thanh, sắc mặt ngưng trọng nói :

- Tào đại ca có chuyện tiểu đệ muốn làm phiền người cùng sư phụ cùng hỗ trợ một phen.

Tào Nghị mày nhướng lên một chút nói:

- Tiểu đệ cứ việc nói, Tào mỗ tuyệt không chối từ.

Tiêu Phàm nhìn chăm chăm Tào Nghị, nói:

- Tào đại ca, trước tiên nói cho người, chuyện này là chuyện có thể mất đầu, người có nguyện ý làm hay không ?

Tào Nghị cười ha hả, hào hùng nói :

- Lão tử suốt đời chém giết trên sa trường vô số lần, lần nào chả thiếu chút roi đầu, cũng không có gì là lạ?

Tiêu Phàm cảm động, cười nói:

- Tào đại ca, huynh đệ ở đây không lời nào có thể cảm tạ hết, nếu như bại lộ, là huynh đệ, ta sẽ dùng tính mạng của mình để trả cho người.

Thái Hư đứng bên cạnh bị tình huynh đệ của hai người cảm động hốc mắt đã hơi hồng, không ngừng dùng tay áo lau lệ.

Tào Nghị nhìn Thái Hư, cười nói:

- Sư phụ người tuổi như vậy còn không sợ chết, Tào mỗ có gì mà không sợ! Nếu việc không thành chúng ta ba người cùng tiến cùng lùi, cùng lắm mười tám năm sau lại là một trang hảo hán. (Tên này dậy thì sớm, cỡ như Thái Hư phải mất hai mươi năm)

Tiêu Phàm vội vàng ngăn cản:

- Tào đại ca đừng quá nhiệt huyết, sư phụ ta đang là mèo khóc chuột. Người có thể hoàn toàn mặc kệ, nếu sự tình bại lộ, hắn nhất định chuẩn còn nhanh hơn thỏ.

Tào Nghị "..."

Nét mặt già nua của Thái Hư cũng dần đỏ lên

Im lặng cả nửa ngày, Tào Nghị mới nói:

- Hai ta cùng đi, cuối cùng lại người đầu bạc lại tiền người đầu xanh...

- Tào đại ca, người đầu bạc khi đó sợ đã chạy không thấy bóng dáng rồi...

Thái Hư nét mặt đỏ bừng, ho khan nói :

- Các người không cần phải nói như vậy chứ, bản đạo đầu có tệ quá như vậy, nếu việc này thành công, đầu cần ai phải tiễn ai.

Tào Nghị hỏi:

- Tiêu lão đệ, nói cả nửa ngày, ngươi còn chưa nói chúng ta cần phải làm gì cả.

Tiêu Phàm thấp giọng nói:

- Ngày mai Giang Đô quận chúa cùng Cảnh Tuyền thành thân, việc chúng ta phải là làm thất bại hôn sự này.

Tào Nghị lấp bắp kinh hãi:

- Sax... Nhưng hôn sự này là do thiên tử tự mình ban hôn mà.

Tiêu Phàm gật đầu nói:

- Cho nên ta mới nói, đây là chuyện có thể rơi đầu.

Tào Nghị suy nghĩ, trên mặt liền hiểu ra:

- Ngươi cùng Giang Đô quận chúa có tư tình.

- Không có, làm gì có.

Tiêu Phàm quả quyết phủ nhận.

- Cảnh Tuyền từng đắc tội với ngươi.

- Càng không có, ta còn chưa thấy hắn bao giờ.

Tào Nghị cảm thấy khó hiểu nói:

- Đã không oán không thù, ngươi phá hoại hôn sự người ta làm gì.

- Giang Đô quận chúa không muốn gả cho hắn.

- Thì thế nào?

- Cẩm y vệ đều là chỉ đầu đánh đó.

- Đã hiểu.

- Quận chúa. Quận chúa..

Mặc Ngọc đầu đầy mồ hôi chạy vào Chiêu Nhân cung.

Ngồi trước gương đồng, Giang Đô quận chúa giống như một pho tượng không có suy nghĩ không có tình cảm, ngồi ngơ ngác nhìn mình trong gương.

Nền đỏ, mũ phượng, khăn choàng, gương đồng mờ hồ soi ra một một bóng hình xinh đẹp ngồi đờ đẫn, trang điểm ăn mặc xinh đẹp, bao quanh một cái xác không hồn.

Một nữ nhân không thể đấu tranh, lại không thể không phục tùng vận mệnh an bài, lòng nàng đã chết, chỉ còn một cái xác trống rỗng, sinh mệnh giống như một đoá hoa Quỳnh Như, khoảnh khắc nở rộ đẹp nhất, lập tức liền hèn tàn, đối với nàng việc gả cho ai từ lâu đã không quan trọng, trong lòng nàng cũng không nghĩ gì, ngoại trừ người kia, người nàng từng yêu, nhưng lại là một nam nhân đáng thất vọng.

Cửa nhà quyền quý sâu như biển, từ nay về sau Tiêu lang giống như người qua đường. (DG : e hèm chắc là người qua đường không vào được cái cửa sâu như biển)

Tinh si tâm đã thành vọng tưởng, chết cũng vậy.

- Quận chúa, quận chúa..

Mặc Ngọc mặt mày không che giấu được sự sợ hãi lẫn vui mừng, một đường hô to gọi nhỏ chạy vào điện.

Thấy quận chúa vẫn ngơ ngác ngồi trước gương không phản ứng, Mặc Ngọc không khỏi thấy thương tâm tiến lên, nhẹ nhàng đặt tay lên vai quận chúa.

- Quận chúa, chuyện có thể thay đổi. Người không cần như vậy..

Quận chúa vẫn không có phản ứng, giống như một pho tượng gỗ tuyệt mỹ không tức giận, mặc cho Mặc Ngọc lay thế nào đi nữa.

-Quận chúa! Tiêu Phàm nói, hần đảm bảo sẽ không để người giả cho Cảnh Tuyền! Người có nghe thấy không? Quận chúa!

Giang Đô quận chúa vẫn trống rỗng như vô hồn, nhưng đôi mắt đẹp đã có chút thay đổi, một chút sự sống đã quay về trong mắt, giống như suối mát chảy vào vùng đất đã khô hạn nhiều năm.

Thật lâu, quận chúa rốt cuộc mở miệng, thanh âm khàn khàn réo rắt nghe có vẻ thảm thiết.

- Mặc Ngọc, ngươi vừa nói cái gì?

- Thị nữ vừa rồi đi gặp Tiêu Phàm, hần nói ngày mai đảm bảo người tuyệt đối không phải giả cho Cảnh Tuyền!

Mặc Ngọc thấy khuôn mặt quận chúa đã có sự sống, vội vàng nói.

U ám trong mắt đẹp của quận chúa rốt cuộc đã dần tan, dần dần tỏa sáng trở lại, sóng mắt lưu chuyển, rất rạng ngời chói lọi, cùng với các xái không hồn vừa rồi đúng là hai người đối lập.

Không biết bao lâu, rốt cuộc sự sống trong thân thể nàng đã trở lại.

Lặng yên, quận chúa trừng mắt nhìn vào gương đồng, trong đó một khuôn mặt đỏ ửng xinh đẹp dần dần hiện ra, miệng nhỏ cùng với đôi mắt to cũng chậm chậm uốn cong thành hai hình trăng non đáng yêu.

- Tiêu Phàm... Thật sự đã nói như vậy sao?

Quận chúa thanh âm rất nhỏ, giống như thiếu nữ đang xen lẫn ngượng ngùng.

- Đúng vậy, chính là như vậy.

Khuôn mặt xinh đẹp của quận chúa rốt cuộc đã tươi cười, giống như mùa xuân hoa hải đường nở rộ, thật là minh diễm động nhân, vì người mình yêu nở rộ khoảnh khắc đẹp nhất.

- Mặc Ngọc.

Quận chúa nhẹ nhàng gọi.

- Có thị nữ.

- Trang điểm cho ta.

Mặc Ngọc nhìn đáng vẻ vui sướng của quận chúa, không khỏi bĩu môi. Nữ nhân khi yêu đúng là ngu ngốc nhất, nhưng cũng là lúc đẹp nhất.

- Quận chúa, người làm sao chắc chắn Tiêu Phàm nhất định sẽ có biện pháp ngăn cản người lấy Cảnh Tuyền? Người cùng Cảnh Tuyền là thiên thử ban hôn, làm sao có thể thay đổi được.

Quận chúa miệng cười vẫn như trước, xinh đẹp nhưng lộ ra một niềm tin mù quáng. (DG : khi yêu người ta thường làm điều ngu ngốc a. Biên: lo mà dịch đi, suốt ngày khoe mình là dịch "giả" làm gì)

- Ta tin tưởng chàng, chàng đã nói nhất định sẽ làm được.

- Nhớ kỹ, việc đêm nay chúng ta làm có thể rơi đầu, ngàn vạn lần đừng nói gì đến quân tử phong độ, vương bát đần mới là chính đạo, hắc hắc...

Trời đã tối đen, trong bóng đêm Tiêu Phàm nghiêm túc dặn dò Thái Hư cùng Tào Nghị.

Tào Nghị dùng sức gật gật đầu:

- Ngươi cứ yên tâm đi, lão tử sống cho tới nay cũng không biết chữ quân tử viết như thế nào hắc hắc...

Thái Hư cười hắc hắc không ngừng:

- Theo bản đạo thấy, quân tử toàn là lũ ngốc, mà bản đạo đây lại không hề ngốc.

Tiêu Phàm nhìn vào Tào Nghị khuôn mặt tàn nhẫn, cùng Thái Hư đang cười nham nhở, không khỏi thở dài:

-Chúng ta ba người, có lẽ cũng chỉ có ta gần như là quân tử.

Thái Hư cười nhạo:

-Thôi đi, không cần trét vàng lên mặt nữa, còn biết xấu hổ hay không? Việc phá hoại, giết người không thấy máu, xài chiêu âm hiểm người làm còn ít sao, người cũng nên tích ít đức đi.

Tiêu Phàm nghiêm mặt, trầm giọng nói:

-Tào đại ca, người trước giúp ta làm cho lão gia hỏa này im lặng đã.

Thái Hư cực kỳ phấn nộ.

Tào Nghị liền ngăn cản nói:

-Trước tiên làm chính sự đã, Tiêu lão đệ, ngươi muốn phá hôn sự của Cảnh Tuyên và quận chúa thế nào? Cướp cô dâu chẳng?

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Cướp cô dâu cái con khi, không phải.

Quay đầu nhìn phía Thái Hư hỏi:

-Sư phụ người võ công cao nhất, ta hỏi người, đã từng ăn trộm lần nào chưa.

- Trộm nữ nhân sao.

- Là trộm nam nhân.

- Bản đạo sẽ không đi a.

- Đạo khả đạo, phi thường đạo, chuyện trộm cắp này cũng chỉ có người có thể làm.

Tào Nghị đã hiểu ra:

- Ý của ngươi là trộm Cảnh Tuyên từ trong phủ ra?

Tiêu Phàm gật đầu, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nói:

- Hiện tại đã là canh hai, ngày mai trời sáng cảnh phủ sẽ chuẩn bị nghênh đón nghi lễ thiên tử sắc phong Cảnh Tuyên làm phò mã. Lúc này người trong phủ nhất định đi ngủ sớm. Sư phụ người dùng khinh công bay qua tường cũng không khó, sau đó né tránh thị vệ tuần tra ban đêm rồi...

Thái Hư vẻ mặt đau khổ nói :

- Làm sao để đem tên Cảnh Tuyên đó ra đây? Hai người nói làm sao giờ, khinh công của bản đạo cũng không đủ a.

Tiêu Phàm tủm tủm cười nói:

- Cái này phải nhờ đến trí tuệ cùng gan dạ, sáng suốt hơn người của sư phụ rồi, phương pháp nào cũng có thể dùng, buộc dây lòi qua, ném qua... Tùy người phát huy...

Thái Hư trầm ngâm một lát nói:

- Nếu làm đem hấn ra từng chút một bản đạo có thể mười phần nắm chắc.

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị hoài nghi hỏi :

- Mang hấn ra từng chút là sao?

- Ờ thì chính là chặt hấn thành từng khúc nhỏ, sau đó bản đạo lần lượt mang ra từng chút, không phải có thể mang hấn ra hay sao?

Thái Hư mặt đầy tự mãn nói.

Gương mặt Tiêu Phàm phút chốc đã đen lại, hấn cắn răng, hung hăng nhìn Thái Hư:

- Sư phụ người nhất định phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể làm thịt Cảnh Tuyền, phải đem hắn còn sống trở ra, làm hại người ta như thế hắn đã đủ xui xẻo rồi, còn muốn làm thịt hắn thì thất đức quá.

Thái Hư về mặt đau khổ gật đầu đáp ứng.

Tiêu Phàm vừa lòng vỗ vai hắn, chỉ vào tường ngoài phủ nói:

- Tốt lắm, sư phụ người có thể hành động, dùng tư thế phong tao mà bay vào, sau đó đem tên tiểu tử Cảnh Tuyền kia ra, đi đi!

Thái Hư vận khí, sau đó dẫm chân một cái, thân thể gầy ốm liền bay lên trời, tay áo màu đen phình ra, giống như đại điều lướt qua bầu trời, cùng đêm tối hòa thành một màu, không hề có tiếng động bay vào tường Cảnh phủ.

Tào Nghị mất thấy thân ảnh Thái Hư biến mất cực kỳ hâm mộ nói:

- Sư phụ người thật sự là tuyệt thế cao nhân... Tiêu lão đệ, người giúp ta hỏi một chút, hắn còn thu nhận đồ đệ không?

Vừa dứt lời, liền nghe trong tường một tiếng cực nhỏ "bịch" ngay sau đó liền truyền ra một tiếng rên.

- Ai da đau qua.

Tiêu Phàm tâm căng thẳng, vội vàng ghé vào tường hỏi:

- Sư phụ, người làm sao vậy.

- DKM, hàm cầu!

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị lau mồ hôi: "...."

- Tào đại ca, người vừa rồi nói gì nhỉ?

- À.... Không có gì, ta có nói gì đâu.

....

....

Thái Hư quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, sau nửa canh giờ, một bóng đen từ bên trong tường bị ném ra, tiếp theo là một đạo thân ảnh phồng lên cao, giữa không trung tay áo chậm rãi phình ra giống như một con thần điêu nhẹ nhàng đáp xuống.

Tiêu Phàm liền vui vẻ nghênh tiếp:

- Đắc thủ chứ ?

Thái Hư về mặt tự mãn vuốt cằm râu nói :

- Bản đạo đã xuất thủ, làm gì có chuyện thất bại? Bản đạo chính là tuyệt thế cao thủ

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị liền bật mũi lùi lại mấy bước.

- Sư phụ, người vừa rơi vào hàm cầu mà, cũng nên khiêm tốn một chút.

Thái Hư: "..."

Tào Nghị chỉ vào bóng đen bị Thái Hư ném ra nói:

- Đạo Trưởng, tiểu tử này chính là Cảnh Tuyền sao?

- Đúng, bản đạo ở trong Cảnh phủ chạy qua chạy lại hai canh giờ, mới tìm được phòng ngủ của hắn.

- Người làm sao đem hắn ra được?

Thái Hư khó nén đắc ý cười nói :

- Rất đơn giản bản đạo chế trụ hắn, sau đó dùng dao kẻ vào cổ, hỏi hắn một câu muốn bị ăn đao hay bị đánh?

Tiểu tử này cũng là người thông minh, lập tức nói bị đánh, cho nên ta đánh hắn bất tỉnh rồi dẫn theo đi ra.

Tiêu Phàm nhìn Cảnh Tuyền hôn mê bất tỉnh, lau mồ hôi nói:

- Khổ cho hấn, thật sự là sự lựa chọn khó khăn.

Tiêu Phàm xoay người đem đầu Cảnh Tuyền gầy gầy một lần, nương theo ánh trăng, thấy hai mắt Cảnh Tuyền nhắm nghiền, sắc mặt tuấn lãng, hơn nữa trắng nõn, có thể nói là đẹp trai không hề thua Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cau mày, hấn không thích nhìn thấy người đẹp trai khác ngoài hấn. (DG: he he tại hạ cũng vậy)

Liên thở dài, lẩm bẩm nói:

- Thật sự muốn tạt cho hấn một chậu a xít.

Tào Nghị nói:

- Tiêu lão đệ, tiếp theo nên làm gì bây giờ.

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

- Buồn ma hấn!

Tào Nghị ngạc nhiên nói:

- Buồn ma là cợt .

Tiêu Phàm nghiêm trang giải thích:

- Chính là đem bao tải trùm hấn lại, sau đó đập hấn gọi tắt là "buồn ma".

Tào Nghị giật mình:

- Người nói như vậy ta đã hiểu...

....

....

Vì thế, giữa đêm tối bên ngoài tường Trương Hưng Hầu Cảnh phủ, ba người đối với Cảnh Tuyền tiến hành cực kỳ hung ác buồn ma.

Đợi cho cả ba người dùng tay thờ hỗn hển, Cảnh Tuyền đáng thương đã ngất đi vài chục lần.

Tiêu Phàm tiến tới nhìn kỹ thương thế của Cảnh Tuyền, sau đó đối với kiệt tác của mình vừa lòng gật đầu.

- Thương thế như vậy phỏng chừng làm cho hấn nằm trên giường ba tới năm tháng...

Tào Nghị dùng ngữ điệu pháp y nói.

Tiêu Phàm cười nói:

- Thế này là đủ rồi, ít nhất ngày mai hấn tuyệt đối không thể cùng Giang Đô quận chúa thành thân được. Hôn sự xem như bị chúng ta làm thất bại.

Quay đầu nhìn Thái Hư, Tiêu Phàm nói:

- Sư phụ, phiền toái người một chuyến nữa, đem hấn trở về.

Thái Hư ngửa đầu lên trời suy nghĩ nói:

- Bản đạo có một chút nghi vấn giấu trong lòng không biết có nên nói ra không?

- Có gì thì nói nhanh đi.

Thái Hư chậm rãi nhìn quét qua hai người nói:

- Một khi mục đích đêm nay của chúng ta là làm cho tiểu tử Cảnh Tuyền bị đánh một bữa, vì sao không để cho bản đạo ở phòng ngủ đánh hấn? Mà còn phải đem hấn ra đây đánh xong, bản đạo lại phải đem trở về.

Tiêu Phàm cũng Tào Nghị hai mặt nhìn nhau.

Trầm mặc thật lâu. . .

- Tào đại ca, sự phụ nói rất có đạo lý.

- Đúng vậy.

Sáng sớm hôm sau, người hầu trong cung rất bận rộn.

Các loại lễ vật kết hôn được xếp bằng phẳng thành một tòa núi nhỏ.

Hoàng gia gả nữ nhân, đương nhiên là so với nhà bình dân to hơn rất nhiều, trời còn chưa sáng quần áo, của hồi môn đã sẵn sàng tại cửa Thừa Thiên, Lễ bộ các, bọn ban viên đầu đồ mồ hôi tại Thừa Thiên môn cẩn thận kiểm kê đồ vật hồi môn, cùng nhân số.

Chiều nhân trong cung, cùng với thị nữ cũng đồ mồ hôi không ngừng, vội vàng trang điểm thay quần áo cho quận chúa, bầu không khí vui sướng lan tràn lẫn trong đó là một ít quý dị khó hiểu.

Giang Đô quận chúa thành thật ngồi trước gương, mặc cho bọn thị nữ trang điểm thay quần áo, bàn tay mềm nắm chặt chỉ vì dùng sức quá mức mà trắng toát.

Nghi thức đã bắt đầu, lễ bộ thượng thư Trương Đán mang thánh chỉ đi trước đến Cảnh phủ, tuyên đọc thánh chỉ Hoàng đế ban hôn, sau đó Cảnh Tuyên tiếp nhận thánh chỉ, thánh chỉ vừa ban xuống, vận mệnh của nàng từ nay đã được định đoạt, không thể thay đổi được nữa, vì sao Tiêu Phàm còn không có tin tức.

Mặc Ngọc ở phía sau quận chúa đi qua đi lại, thỉnh thoảng chạy đến cửa ngoài điện kiếng chân nhìn xung quang, vẻ mặt rất lo lắng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ngoài cung vẫn không hề có tin tức gì, khuôn mặt xinh đẹp của quận chúa dần dần trắng bệnh, ánh mắt cũng theo đó mà âm đạm.

Tiêu Phàm... Hắn gạt ta sao ? Hay là hắn không nghĩ ra biện pháp ngăn cản ta gả cho Cảnh Tuyên?

Tâm hồn thiếu nữ của quận chúa một lần lại một lần trong lòng khẳng định lời nói của chính mình, sẽ không đâu, Tiêu Phàm là người giữ chữ tín, hắn là quân tử, nói ra nhất định làm được!

Một cỗ tin niệm giúp nàng chống đỡ, thẳng đến Ngũ Phụng lâu phía trên Ngọ Môn truyền đến một tiếng chuông du dương, tiếp theo tiếng một tiếng hoạn quan quát lớn :

- Giờ lành đã đến..... chuẩn bị khởi hành.

Khuôn mặt xinh đẹp của quận chúa tái nhợt, thân thể mềm mại không khỏi run rẩy lung lay, đã muốn ngã quỵ, lúc sắp ngã lại bị một cách tay của Mặc Ngọc nhanh chóng đỡ lấy.

- Quận chúa! Đợi một lát, chắc là sẽ có tin tốt thôi!

Mặc Ngọc lay nhẹ vai quận chúa, lo lắng mà khuyên giải.

- Mặc Ngọc. . . Ta, ta tin tưởng hắn! Chắc chắn hắn sẽ không làm ta thất vọng! Quận chúa chảy nước mắt, lặng lẽ khóc.

- Quận chúa, kiên trì một lát, thị nữ ra ngoài xem thử.

Đang nói, đột nhiên một gã hoạn quan cảm phát trần, vội vàng chạy vào trong điện, vẻ mặt hắn sợ hãi, trên đầu mồ hôi nhễ nhại, nhìn thấy quận chúa vội vàng quỳ xuống, run giọng nói:

- Bẩm quận chúa, Trường Hưng hầu Cảnh phủ xảy rachút chuyện....

Quận chúa đang roi lệ, mặt liền đầy kinh hỷ nhìn chăm chăm hoạn quan.

Mặc ngọc càng vui mừng, gấp giọng thúc dục:

- Cảnh phủ xảy ra chuyện gì? Nói mau, nói mau!

Hoạn quan nom nóp lo sợ nói:

- Hôn phu của quận chúa, con trai của Trường Hưng Hầu là Cảnh Tuyên bị trọng thương, chỉ sợ hôn sự của quận chúa phải tạm thời ngưng lại, quận chúa bớt giận, bớt giận... (DG: hé hé phải bớt vui mới đúng)

Quận chúa hai mắt sáng ngời:

- Bị trọng thương?

- Vâng thưa quận chúa, sáng nay Cảnh phủ chuẩn bị nghênh đón thánh chỉ, đi tìm khắp phủ cũng không thấy Cảnh Tuyền, sau đó Trường Hưng Hầu Cảnh Bình Văn hạ lệnh tất cả hạ nhân lục soát toàn bộ phủ, rốt cuộc...rốt cuộc tìm được Cảnh Tuyền đang hôn mê bất tỉnh trong một nhà xí, toàn thân Cảnh Tuyền toàn là vết thương, chân bị gãy, hôn sự của quận chúa điện hạ, chỉ sợ..... Hôm nay không có khả năng rồi...

- Thật tốt quá!

Mặc Ngọc hân hoan nhảy, tiếp theo mới phát hiện lời, vội vàng che miệng không nói gì, mặt lại tràn đầy ý cười vui sướng.

- Tại sao có thể như vậy? Quả thật rất.....

Quận chúa vừa định hoan hô, lại thấy vẻ mặt hoạn quan nhìn mình có vẻ cổ quái, khuôn mặt quận chúa liền cả kinh, lập tức giả bộ buồn bã rơi lệ nói:

- Quả thực là bất hạnh mà! Ô ô.....

- Đúng ! Rất bất hạnh !

Mặc Ngọc bên cạnh vui cười phụ họa nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Gian thần khai hội

Bên trong Võ Anh điện, Chu Nguyên Chương đang cùng Chu Doãn Văn và các đại thần đứng ở sảnh đường. Tiêu Phàm tối qua mới làm xong chuyện xấu giờ phút này đang mặc quan phục rạng rỡ như không có việc gì. Quần thần đang ra sức vỗ mông ngựa việc Chu Nguyên Chương phong quang giả chồng cho cháu gái, đúng là ân trạch thiên tử vô biên. Vô trúng mông ngựa nên Chu Nguyên Chương vuốt râu cười ha hả, vẻ mặt nghiêm túc sắc bén giờ ngập tràn sắc bén.

Nhân sinh hi sự là khi thấy được con cháu thành gia lập thất, Chu gia nếu có thể vạn năm kéo dài thì mới không phụ lòng quốc gia xã tắc, không phụ lòng tổ tiên Chu gia.

- Chư khanh, hôm nay trầm giả tôn nữ cho con trai của Trường Hưng hầu, đây là hi sự của quốc gia, không lâu sau chúng ta sẽ tới phủ của Trường Hưng hầu uống một phen, quần thần cùng vui, đúng là thiên cổ giai thoại.... Ha ha...

Chu Nguyên Chương đang nói cao hứng đột nhiên một gã hoạn quan sắc mặt hoang mang chạy đến trước điện, sau đó hướng đến long án quỳ xuống, run giọng nói:

- Bệ hạ, con trai của Trường Hưng hầu Cảnh Tuyền tối hôm qua bị tập kích trong phủ, bị người ta đánh đến trọng thương, không thể thành hôn...

Chu Nguyên Chương ngơ ngác một lúc, cuối cùng mới phản ứng, lắp bắp nói:

- Cảnh... Cảnh Tuyền?

Hoạn quan cúi đầu, đáp:

- Phải, bệ hạ! Cảnh Tuyền là con trai của Trường Hưng hầu, cũng chính là vị hôn phu của Giang Đô quận chúa.

Quần thần nghe vậy tức thì xôn xao, tất cả đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tên hoạn quan đang quỳ mà biểu hiện của Tiêu Phàm so với mọi người còn kinh ngạc hơn.

Rốt cục Chu Nguyên Chương cũng lấy lại bình tĩnh, phịch một tiếng vỗ long án đứng dậy.

- Cảnh Tuyền bị ai đánh? Là ai? Là ai làm?

Chu Nguyên Chương long nhan đại nộ, giận dữ gầm lên.

Hoạn quan phục trên mặt đất sợ tới mức nói không ra lời, run giọng:

- Nô... Nô tài không biết...

Chu Doãn Văn đứng bên cạnh nghe được tin này cũng giật nảy mình, hoàng tử được hứa gả cho Cảnh Tuyền, nhưng Cảnh Tuyền không sớm không muộn lại bị người ta đánh trọng thương trước ngày thành hôn một ngày... Cái này không khỏi có chút xảo hợp quá đi?

Phản ứng đầu tiên của Chu Doãn Văn là lập tức nhìn về phía Tiêu Phàm, thấy Tiêu Phàm vẻ mặt cũng vô cùng kinh ngạc, sau đó lại biến thành oán giận, ầm ầm có một chút khí thế nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Chu Doãn Văn hồ nghi dò xét cả nửa ngày nhưng cũng không dám khẳng định chuyện này có quan hệ cùng Tiêu Phàm. Nếu có quan hệ thì gia hỏa này đúng là diễn quá đạt a...

Trong lúc Chu Doãn Văn còn đang quan sát Tiêu Phàm thì cơn giận dữ của Chu Nguyên Chương đã nổi lên.

- Dưới chân thiên tử vậy mà đường đường ở trong hậu phủ lại bị kẻ gian tiến vào cư nhiên đánh trọng thương nhi tử của Trường Hưng hầu, Ứng Thiên phủ, ngũ quân đô đốc phủ còn có Cẩm Y Vệ, các người đều là thùng com hết hay sao?

Quan thần cả kinh, vội vàng đồng loạt quỳ xuống, nói:

- Thần có tội.

Không khí đại điện nguyên bản đang vui vẻ tức thì trở nên lạnh lẽo.

Đại điện chìm vào im lặng, đột nhiên có âm thanh vang lên.

- Thật quá phận, quả là mất trí, khiến người khác giận dữ, kẻ hung ác cùng cực này đáng chết, quá đáng chết.

Mọi người ngạc nhiên đồng loạt quay đầu nhìn lại, đã thấy Cẩm Y Vệ Đồng Tri kiêm Đông Cung thị độc Tiêu Phàm vẻ mặt giận dữ, bộ dáng chính nghĩa lẫm lẫm, vung tay bị phẫn hỏa to.

Quan trường chính là chỗ khi vua vui thì thần cười mà khi vua giận thì thần phải giận.

Tiêu Phàm biểu lộ thái độ đúng lúc khiến cho Chu Nguyên Chương nhìn về phía hắn vẻ mặt cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

Về điều này thì ngay cả những kẻ vốn đối đầu với Tiêu Phàm lúc này cũng không thể không cúi đầu, trầm miệng một lời:

- Thần đồng ý với lời nói của Tiêu đại nhân.

Tiêu Phàm quỳ xuống đất, nghiêm nghị nói:

- Bệ hạ, giữa kinh sư hoàng thành mà lại xảy ra sự việc như vậy thật khiến cho người người oán giận, thần cúi mong bệ hạ cho người điều tra, để lấy lại sự nghiêm nghị của luật pháp Đại Minh ta.

- Thần tán thành...

Chu Nguyên Chương trong lòng không khỏi kỳ quái, Tiêu Phàm hôm nay bị sao vậy? Ngày thường nếu con trai của đám đại thần có chết hấn cũng không hề rằng nữa lời vậy mà hôm nay Cảnh Tuyền bị đánh thương hấn đã nhảy ra kêu gào còn to hơn tất cả, cái này có chút không bình thường a... Hấn có phải là người ghét ác như cừ đầu.

Chu Nguyên Chương hỏi hoạn quan:

- Cảnh Tuyền bị thương thế nào?

- Bệ hạ, kẻ hành hung ra tay vô cùng độc ác, Cảnh Tuyền tay đứt chân gãy, vết thương khắp người, lang trung sau khi xem qua có nói là ít nhất phải tĩnh dưỡng ba năm tháng mới có thể...

Chu Nguyên Chương hít một hơi lạnh:

- Tàn nhẫn như vậy? Hung thủ rốt cục là có cừ oán gì với Cảnh Tuyền? Quả thực vô pháp vô thiên!

Đang nói thì ở bên ngoài điện lại có hoạn quan tiến lên quỳ xuống, nói:

- Bẩm bệ hạ, Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn đang quỳ ở ngự môn không đứng dậy, khóc khẩn cầu bệ hạ vì hấn làm chủ, nghiêm trị hung thủ.

Chu Nguyên Chương rên rỉ vỗ vỗ cái trán, cả giận:

- Truyền chỉ, hôn sự của Giang Đô quân chúa cùng Cảnh Tuyền tạm hoãn, thưởng cho Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn hoàng kim trăm lượng, vải vóc ba trăm cuộn để bày tỏ sự an ủi. Tiêu Phàm!

Tiêu Phàm chạy ra khỏi hàng, quỳ xuống nói:

- Có thần!

Chu Nguyên Chương nhìn hấn, hung tợn nói:

- Lệnh Cẩm Y Vệ lập tức điều tra hung thủ, cho dù sau lưng hung thủ có bất luận là ai, do ai sai sử cùng đều bắt lại giam giữ, trăm muốn hấn phải chịu một ngàn đao, một vạn đao.

- Thần... tuân chỉ!

Chu Nguyên Chương sau khi hạ lệnh liền hừ lên, hướng gã hoạn quan nói:

- Bãi giá Ngô môn, trăm tự mình đi trấn an Trường Hưng Hầu. ai...

Thở dài một tiếng, Chu Nguyên Chương phát tay áo nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Quần thần cũng đi phía sau Chu Nguyên Chương, đi về phía Ngô môn.

Tiêu Phàm vẫn còn đang quỳ gối trong đại điện, nhìn bóng Chu Nguyên Chương dần dần xa, miệng vẫn lớn tiếng biểu đạt trung tâm:

- Thần nhất định sẽ bắt được hung thủ, vì Trường Hưng hầu báo thù, cũng để bệ hạ nguôi giận. Vì luật pháp của Đại Minh, vì...

- Tiêu Phàm a, Tiêu Phàm a... Ha ha ha giỏi a.

Chu Doãn Văn đứng ở phía sau Tiêu Phàm, vỗ vỗ bờ vai của hấn từ từ cười.

Tiêu Phàm ngạc nhiên quay đầu lại:

- Cái gì mà giỏi?

- Hành động của ngươi rất giỏi.

Chu Doãn Văn cười gian trá như tiểu hồ ly, con ngươi đen bóng sáng lên tựa hồ như có một loại cảm xúc thấu hiểu.

- Điện hạ đang nói cái gì? Thần... thần nghe không hiểu.

Tiêu Phàm nháy mắt giả bộ hồ đồ.

Chu Doãn Văn thông thả nói:

- Ngươi há không biết “chín quá hóa dở” hay sao?

- Thần chỉ biết dầu thịt chứ không biết cái gì chín quá hóa dở...

Chu Doãn Văn bắt mắt nhìn hấn, cả giận:

- Ngươi còn giả bộ sao, trước đó vài ngày ngươi vẫn còn nói vậy mà giờ lại còn cãi, không nghĩ tới ngươi vô thanh vô tức đã khiến cho Cảnh Tuyền thân tàn ma dại, chơi hay như vậy sao không báo ta?

Tiêu Phàm giật mình, vội vàng nói:

- Điện hạ, thần... Oan uổng a...

- Giả bộ lúc này đã không còn ý nghĩa a, ngươi nếu không thừa nhận thì ta đành phải đi ra ngoài nói...

Tiêu Phàm sợ đến mức vội chạy đến che miệng của hấn, cả giận:

- Ngươi muốn hại chết ta sao? Chuyện này sao có thể nói lung tung được, bệ hạ mà nghe thấy thì chỉ sợ...

Chu Doãn Văn bị che miệng nhưng trong mắt lại tràn ngập tiểu ý.

- Chuyện này thật là do ngươi làm?

Chu Doãn Văn về mặt hưng phấn hỏi.

Tiêu Phàm ủ rũ nói:

- Ngươi cũng đã nhìn ra ta còn có thể phủ nhận sao?

- Vậy mà vừa rồi ngươi vẫn còn hiện ngang lỗm liệt, cái gì nghiêm trị hung thủ, giữ gìn luật lệ Đại Minh...

Tiêu Phàm thờ dài nói:

- Ta còn biện pháp khác sao, ngươi đã nói thế chỉ sợ người khác sẽ nghi ngờ ta...

- Cái gì mà nghi ngờ ngươi làm? Căn bản chính là ngươi làm a.

Chu Doãn Văn bấu môi nói.

- Vậy thì càng phải giả bộ ... Điện hạ, ta kỳ thật cũng vô cùng khổ a, ngươi nhìn ta xem, bình thường nào có dám đi trêu chọc ai? Còn không phải cũng là vì hoàng tử của ngươi sao, bị nâng phi lễ còn chưa tính vậy mà lần này lại phải vì nàng mà thu thập cục diện rồi rắm... Ta... Ta kỳ thật còn oan hơn người khác nhiều...

Tiêu Phàm nói xong, hốc mắt không nhịn được liền ửng đỏ.

Chu Doãn Văn đồng tình vỗ vỗ vai hắn, bùi ngùi nói:

- Tiêu Phàm, người dường như thật sự rất oan...

- Cái gì mà dường như, căn bản chính là vậy mà.

Chu Doãn Văn cười khúc khích tiếp theo lo lắng nói:

- Nhưng... ngươi đánh Cảnh Tuyền cũng không giải quyết được vấn đề gì lớn, vài ba năm tháng sau hắn khỏi chẳng phải vẫn cùng hoàng tử thành thân sao? Khi đó thì phải làm sao?

Tiêu Phàm trun cái mũi, cũng không ngẩng lên, nói:

- Rất đơn giản, lại đánh hắn một lần nữa là được...

Chu Doãn Văn há hốc mồm nhìn Tiêu Phàm, sau nửa ngày mới gật gật đầu, nghiêm trang nói:

- Kỳ thật.. ta phát hiện ra ngươi cũng không tính là oan, Cảnh Tuyền so với ngươi còn oan hơn gấp bội...

- Dường như quả thật là thế...

Tiêu Phàm có chút suy nghĩ nói.

- Cái gì mà dường như. Căn bản chính là như thế.”-

Chu Doãn Văn vỗ vỗ vai Tiêu Phàm, cười nói:

- Lần sau nếu có chuyện hay như vậy nhất định phải nói cho ta biết trước, ngươi cao hứng nhưng ta còn chưa có thống khoái.

Tiêu Phàm đảo cặp mắt trắng dã, không phản ứng.

Hoàng đế tương lai của Đại Minh, ngày thường quần là áo lượt, bộ dáng thanh tú như thế nào mà lại bạo lực như vậy? Cái này đúng là có chút sa đọa, tương lai nếu biến thành một bạo quân thì ai sẽ chịu trách nhiệm? Hoàng Trùng, đương nhiên là hắn phải chịu trách nhiệm.

Vừa về đến nhà Tiêu Phàm đã được Tiêu Họa Mi đón, Tiêu Phàm rõ ràng phát hiện ra trong ánh mắt của tiểu tinh tinh này có chút sùng bái cùng say mê, xem ra chuyện cứu Giang Đô quận chúa khiến cho trong lòng của nàng Tiêu Phàm đã trở lên vô cùng cao cả.

Đương nhiên, bên cạnh Thái Hư đạo sĩ về mặt khinh bỉ, hai mắt tròn tròn cũng bị Tiêu Phàm coi như không nhìn thấy.

Người nhảy qua tường còn bị rơi vào hầm cầu, người bị khinh bỉ là hắn mới đúng.

Thời tiết cuối xuân, hoa đào nở rộ, mỗi đợt gió nhẹ phớt qua liền làm vô số cánh hoa nhẹ rơi xuống, trong không khí tràn ngập mùi hoa, hương vị khiến người khác say mê như hương vị mối tình đầu.

Tiêu Phàm mặc trường y ngồi trong rừng đào, trường y là do bộ binh thượng thư Như Thụy đưa đến, một gã Cẩm Y Vệ Đồng Tri hàm ngũ phẩm lại được một vị thượng thư tặng quà, chuyện này trong chốn quan trường quả thực không có.

Quyền lực, quả thật đúng là thứ tốt, nó cùng cấp độ và phẩm chất không quan hệ, trong quan trường kẻ biết tiến biết lùi mới sống được, như một thượng thư mặc dù quyền cao chức trọng nhưng trong mắt Cẩm Y Vệ cũng không tính là gì.

Như Thụy từng vào ngục của Cẩm Y Vệ, nếu không có Chu Nguyên Chương ngằm bỏ qua cùng với Tiêu Phàm thả thì đời này chỉ sợ đã không còn được hưởng phúc, hẳn có thể sống sót từ ngục của Cẩm Y Vệ đi ra cũng thầm cảm thấy số mình chưa cạn, cho nên đối với Tiêu Phàm vẫn mang ơn, đương nhiên phần nhiều chính là e ngại.

Tiêu Phàm tựa đầu nên trường y, chậm rãi nhắm mắt lại, quyền lực có khi còn thảm liệt hơn một chiến trường đầm máu nhưng có khi lại mềm mại êm ái như được nữ nhân ôm ấp, khó trách nhiều người suốt đời cũng chỉ tranh tranh đấu đấu, quyền lực thứ này quả là đáng giá để tranh đấu.

Nhắm mắt lại, đầu óc của Tiêu Phàm nhanh chóng suy nghĩ.

Chu Nguyên Chương lệnh cho hắn truy tìm hung thủ đã thương Cảnh Tuyên, nhưng phải bắt đầu như thế nào? Tiêu Phàm vô cùng khó xử, vừa rồi hắn ở Võ Anh điện diễn trò vừa ăn cướp vừa la làng, dù sao thì cũng phải báo cáo lại kết quả cho lão Chu, lão Chu mặc dù đã già nhưng cũng không phải dễ lừa.

Kỳ thật cách nhanh nhất hẳn có thể làm chính là tự mình chạy đến nha môn Cẩm Y Vệ tự thú, sau đó bị một đám đồng nghiệp đưa vào trong ngục, để chờ đèn tội, Cảnh gia cuối cùng cũng báo được đại cừu, bánh xe lịch sử lại tiếp tục đi về phía trước...

Tiêu Phàm đầu óc chưa có vấn đề nên đương nhiên sẽ không làm như vậy, chân lý có đôi khi cũng không nên nói ra, có nhiều chuyện giấu đi lại khiến mọi người đều vui vẻ.

Hay là giao nộp Thái Hư?

Lão gia hỏa này sống hơn một trăm tuổi khẳng định vẫn còn chưa từng vào ngục của Cẩm Y Vệ, nhân sinh trên đời cái gì cũng phải trải nghiệm một lần, nếu không khi chết chỉ sợ sẽ tiếc nuối, nhưng cũng không được chỉ sợ hắn khi vào ngục lại khai ra mình đồng lõa thì không xong, hay là thôi đi.

Miễn man suy nghĩ một hồi Tiêu Phàm có chút đau đầu, vỗ vỗ lên tay vịn trúc cấn rằng đứng dậy, thầm nghĩ có nên gọi thêm mấy người đến để thương lượng hay không hoặc là cứ nhìn xem trong triều ai đáng ghét nhất thì đó là kẻ đứng đằng sau chuyện đánh trọng thương Cảnh Tuyên, còn chứng cứ... Cẩm Y Vệ Đồng Tri nói là chứng cứ vậy thì đó chính là chứng cứ...

- Người đâu, cảm danh thiếp của ta đi mời vài người đến phủ... Hạp!

Người Tiêu Phàm mời đầu là những đại thần tương đối thân mật với hắn trong triều, cũng đều là người quen cũ, hoặc có thể gọi là "Gián đảng".

Người tới nhanh nhất chính là Hàn lâm học sĩ Giải Tự, gia hỏa này đối với Tiêu Phàm có thể nói là vừa yêu vừa hận, cảm giác vô cùng phức tạp, theo lý thuyết thì bị Tiêu Phàm đánh đến n lần như thế hẳn một là phải cầm dao liễu mạng hai là phải chạy trốn thật xa nhưng gia hỏa này lại không giống như vậy, hẳn sợ Tiêu Phàm nhưng lại không ngại tiếp cận, hề mỗi lần Tiêu Phàm triệu tập là hắn lại chạy như bay đến, nhưng sau đó lại dùng vẻ mặt e ngại, nụ cười lấy lòng giống như khóc khiến cho Tiêu Phàm cảm thấy vô cùng đau đầu.

Bất quá Tiêu Phàm đối với biểu hiện của Giải Tự rất vừa lòng, hắn có cảm giác vị Giải học sĩ này rất có tiềm chất trở thành tiểu thụ thụ, sau này phỏng chừng khi cùng lão bà làm chuyện kia thì sẽ là người bị nhò nén, bị roi quất, biểu hiện của hắn trước mặt Tiêu Phàm vô cùng nhu thuận. Tiêu Phàm đối với hắn đánh giá thái độ rất tốt, lập trường không kiên định.

Nếu là kiếp trước trong tám năm kháng chiến thì Giải Tự chỉ sợ chắc chắn sẽ tích cực dẫn đầu trong hàng ngũ Hán gian.

Người tiếp theo đến là bộ binh thượng thư, sau đó là bộ binh tả thị lang Tề Thái, còn có hộ bộ thượng thư Úc Tân cùng vài vị quan viên của hộ bộ.

Trước sau có bảy, tám vị đại thần trong triều đi đến, Tiêu Phàm vô cùng cao hứng, không tưởng tượng được mặt mũi của mình lại lớn như vậy, chỉ đưa danh thiếp không nói rõ mà bọn họ cũng đến không thiếu một ai.

Tiêu Phàm vẫn luôn xem nhẹ thế lực của mình trong triều, hắn tuy rằng hiện tại chỉ là một Đồng Tri nho nhỏ của Cẩm Y Vệ, nếu so về phẩm giai thì bất cứ người nào có mặt hôm nay cũng đều lớn hơn hắn, nhưng địa vị của hắn trong triều lại vô cùng đặc thù, Cẩm Y Vệ trực tiếp nghe lệnh Hoàng đế, đối với các đại thần có quyền sinh quyền sát, Tiêu Phàm được Chu Nguyên Chương tín nhiệm kiêm chức Đông Cung thị độc lại cùng thái tôn điện hạ giao tình sâu đậm, chỉ cần những quan hệ này cũng đủ để khiến đám đại thần với hắn kính sợ.

Từ cổ đến nay, có thể tìm được một đại thần được lòng của cả hai đời đế vương quả thực là như lông phượng sừng lân, người như vậy nhất định sẽ không kém, tương lai Hồng Vũ hoàng đế băng hà, tân hoàng đế đăng cơ có thể nhìn ra được quyền lực của Tiêu Phàm sẽ vô cùng lớn mạnh, một kẻ có tiềm lực như vậy ai mà không muốn nịnh bợ chứ?

Đây cũng là lí do ngày đó những vị đại nhân này dám công khai đối nghịch Hoàng đế trên triều, một phần là vì Tiêu Phàm, phần khác là vì người hỗn trong triều không ai là người ngọc, bọn họ đã sớm nhìn ra Chu Nguyên Chương bất mãn với phái Thanh Lưu, nếu trộn với bọn hắn tất nhiên tiền đồ sẽ chỉ là một mảnh âm đạm.

Bên trong phòng khách của Tiêu phủ lúc này đã sớm trở nên náo nhiệt, mọi người ngồi một chỗ khách khách khí khí hàn huyên.

Vì cái gì mà mời bọn họ đến? Tiêu Phàm tự nhiên đã có dự định, một khi mọi người đều mang danh là "Gián đảng" thì đương nhiên đều phải hợp sức với nhau mới có thể phát huy tác dụng.

Tiêu Phàm mỉm cười đi vào phòng khác, chúng nhân thấy vậy vội vàng đứng dậy hướng về hấn chấp tay hỏi, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười tươi rói, bất luận là thật hay giả thì cũng nói lên Tiêu Phàm thực sự rất có mặt mũi khiến cho bọn họ không thể không cười.

Khách khí một lúc Tiêu Phàm ốm ờ ngồi ở vị trí chủ tọa, Bình bộ thượng thư cùng Hộ bộ thượng thư ngồi hai bên.

Tiêu Phàm thái độ vô cùng khiêm tốn, tự tay rót cho mỗi người một chén rượu, sau đó lại đi một vòng nói vài câu hoan nghênh, khiến cho khách và chủ tức thì cảm giác thân mật hơn nhiều, không khí yến tiệc trở nên vô cùng rộn rã.

Lại qua một phen khách sáo rườm rà nữa, mọi người bắt tri bắt giác ngừng đũa sau đó ánh mắt đều nhìn về phía Tiêu Phàm chờ mong.

Bọn họ đương nhiên không cho rằng Tiêu đại nhân hôm nay nhàn rỗi không có việc gì làm nên kêu bọn họ đến để uống vài chén rượu, người trong quan trường mỗi người khi làm chuyện gì đó đều có mục đích riêng, không có khả năng bắn tên không đích, vì thế mọi người đều dừng lại, chờ Tiêu Phàm vào chính đề.

Tiêu Phàm cũng ngừng gắp, chậm rãi nhìn chung quanh một vòng, khụ khụ hai tiếng, sau đó bắt đầu nói lời dạo đầu.

- Cảnh xuân thật đẹp...

- A không sai, không sai, cảnh xuân thật là đẹp, vô cùng hợp lòng người, Tiêu đại nhân quả là có mắt.

Chúng nhân tức thì sôi nổi phụ họa.

Tiêu Phàm không để ý đến bọn họ nói tiếp:

- Gian thần khai hội.

Chúng nhân tức thì há hốc mồm

Tiếp theo cũng không có ai dám tiếp lời.

Cái gì gọi là “gian thần khai hội?” như vậy chẳng phải tự đặt chấu phân lên đầu mình sao?

Tiêu Phàm thấy bầu không khí bỗng chốc trở nên nặng nề, vội vàng cười nói:

- Các vị đừng để ý, hạ quan chính là chỉ thuần túy là muốn gieo vãi...

Chúng thần “...”

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Đám ô hợp

Trung đối lập với gian. Trung thần là từ trái nghĩa của gian thần.

Gian thần đại biểu cho cái gì?

Tham lam, giả dối, chuyên quyền, mưu lợi, hãm hại trung lương, phá hoại triều cương...

Những điều này là nghĩa xấu.

Có thể khẳng định là không có ai nguyện ý làm gian thần, cho dù bản chất của hấn còn tệ hơn nhưng hấn nhất định sẽ không thừa nhận mình là gian thần, trong phản trong lịch sử càng là gian thần thì lại càng cố kêu gào mình là trung thần, ai dám nói hấn không phải trung thần hấn sẽ giết kẻ đó, lừa người khác cũng tốt mà lừa bản thân mình cũng tốt. Tóm lại cho dù là ai thì cũng sẽ không chủ động chụp lên đầu mình cái mũ “gian thần”.

Bất quá Tiêu Phàm lại là ngoại lệ.

Hấn thực không ngại người khác nói mình là gian thần hay trung thần, hấn đối với khái niệm gian và trung vô cùng mơ hồ, người khác khen hấn là trung thần hấn cũng không đắc chí hay có kẻ chỉ vào mặt hấn mắng gian thần hấn cũng sẽ không tức giận.

Trung hay gian thì cũng chỉ là lời nói từ miệng người khác, cùng mình có quan hệ gì? Thế giới phức tạp như vậy, chỉ dùng hai chữ trung, gian là có thể nói hết sao? Trên đời này người tốt cùng người xấu chẳng lẽ toàn bộ thiên hạ chỉ có hai loại này?

Tỷ như có người trên đường thấy một vị lão nãi nãi muốn qua đường, liền chạy qua giúp, người sẽ nói là tốt? Nhưng nếu vị lão nãi nãi kia căn bản không muốn qua đường, kẻ tốt bụng kia vẫn ép rồi đi qua đến một chỗ nào đó liền bắt cóc tống tiền. Lúc đó người nói hấn là người tốt hay xấu?

Không rõ chân tướng thì hấn chính là người tốt nhưng chỉ có vị lão nãi nãi kia trong lòng mới rõ hơn ai hết, người tốt a lần sau đừng để ta gặp phải người bằng không ta sẽ kêu nhi tử, con cháu đánh chết mới thôi. Hoàng Trùng kỳ thật chính là loại người này, hấn cho dù có làm chuyện xấu thì vẫn to son trát phấn lên, một câu “Trung thần hại nước hại dân” vô cùng chính xác với hấn.

Lại ví dụ một lão nãi nãi muốn qua đường, lần này là lão nãi nãi thực sự muốn đi, liền có một người tốt nhiệt tình hào phóng giúp đỡ nãi nãi, trước khi đi lại còn lễ phép tạm biệt.

Đây là người tốt a? Nhưng nếu vị hảo nhân này sau khi lão nãi nãi đi khỏi, tự nhiên cong người hung hăng ói mạt xanh mạt vàng trên đường, khiến cho người khác vừa nhìn thấy đã cảm thấy ghê tởm, vậy người còn nói hấn là tốt hay xấu?

Tiêu Phàm đại khái thuộc về loại này. Quốc gia đại sự trung nghĩa cơ bản không thành vấn đề nhưng lại khiến cho người khác ghê tởm, cảm thấy bại hoại... Loại người này khiến cho hấn không thể đánh giá mình.

Bất quá Tiêu Phàm cũng không ngại bị xưng hô là gian thần hay trung thần nhưng không có nghĩa là các đại thần khác cũng vậy.

Các đại thần mười năm gian khổ học tập, vất vả thi cử, trăm đường khổ cực mới bò lên được chức vị như ngày nay, ai lại muốn mình được chụp một cái mũ gian thần lên đầu?

Sắc mặt của mọi người vô cùng phức tạp, bỗng nhiên Giải đại học sĩ rụt rè giơ tay lên.

Tiêu Phàm về mặt hiền hòa, thấy thế vội vàng nói:

- Giải học sĩ cứ nói ra suy nghĩ của mình? Người cứ việc nói, người tham dự đều là những đại thần đức cao vọng trọng, ta từ trước đến nay cũng chuyên dùng đức thu phục người...

Giải Tự tức giận trong lòng liền khinh bỉ, lấy đức thu phục người? Không được người chẳng phải liền đánh sao?

- Ta... ta không phải gian thần...

Giải Tự yếu đuối nói.

Đám đại thần cũng liền sôi nổi gật đầu tán thành.

- Đúng, chúng ta rõ ràng là trung thần cùng chung chí hướng như thế nào mà trong miệng Tiêu đại nhân lại thành gian thần a?

- Đúng vậy, chúng ta trung với hoàng đế với xã tắc như thế nào lại là gian thần? Rõ ràng là trung thần trong trung thần...

...

Tiêu Phàm thờ dài, quả nhiên gian thần vĩnh viễn sẽ không thừa nhận mình là gian thần, xem ra trên dưới rất khó có thể một lòng.

- Các vị đại nhân, ta nói chúng ta là gian thần lời này tất nhiên không phải do ta nói ra, đây nguyên bản là do Hoàng Trùng đại nhân nói.

Tiêu Phàm không nghĩ ngợi nhiều liền đem cái mũ lớn này chụp lên đầu Hoàng Trùng.

Trong phòng đám đại thần dường như lúc này đã tìm được một điểm thống nhất, tức thì quần chúng phấn nộ, tất cả đều chung một đối thủ.

- Phi, Hoàng Trùng lão già kia, ra về đạo mạo hơn người, suốt ngày kêu gào cái gì mình là trung thần, kỳ thật lão già cổ hủ ấy cũng chỉ lén trước mặt bề hạ ra vẻ trung tâm, so về trung thành hấn so với chúng ta được sao?

- Đúng, đúng nói rất có lý, Hoàng Trùng lão già này đúng là như vậy...

Tiêu Phàm nhân cơ hội tát nước theo mưa:

- Ai nói là không phải chứ? Hoàng đại nhân vẫn nói chúng ta là gian thần, là tai họa của triều cương, hơn nữa còn nói có yêu nghiệt hoàng hành trong triều, hấn nói vậy chẳng phải nể chúng ta là yêu nghiệt sao? Thật khiến người khác tức giận.

Quần thần nghe vậy tức thì giận dữ đứng.

- Hấn mới là yêu nghiệt, cả nhà hấn là yêu nghiệt.

- Cả triều chỉ có hấn là người, chúng ta là yêu nghiệt, hấn trong mắt còn có bề hạ sao? Còn có triều đình sao?

- Chúng ta cho dù là yêu nghiệt nhưng cũng là yêu nghiệt trung với bề hạ, Hoàng Trùng hấn là người cũng là người xấu.

Tiêu Phàm mạnh mẽ gạt đầu, đồng ý nói:

- Nói cho cùng, làm yêu quái cũng như làm người đều giống nhau, phải có một lòng trung thành, chỉ cần như thế chúng ta đã không phải là yêu..

Quần thần nghe vậy liền hỏi:

- Vậy là cái gì?”

Tiêu Phàm ngừng khí trầm ổn nói:

- Là nhân yêu.

Mọi người “...”

...

...

Đám gian thần cảm xúc dâng trào, Tiêu Phàm dùng vài câu đã châm ngòi thành công, Tiêu Phàm đối với kết quả này rất vừa lòng.

Bất luận là thương giới hay quan trường nếu muốn cùng người khác đồng minh, đạt tới trình độ cùng tiến cùng lui, nếu chỉ dùng miệng lưỡi để mượn sức thì hoàn toàn vô dụng, trên đời này có một thứ là vĩnh hằng đó chính là lợi ích.

Chỉ có lợi ích mới đem người ta gắt gao buộc chặt lại với nhau, cho dù có muốn tách ra cũng không được.

Tiêu Phàm trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu muốn tại triều đường thành lập đảng phái thuộc về mình thì chỉ có dùng lợi ích mới có thể lôi kéo bọn họ, mới có thể lấy được sự đồng tâm cùng tiến cùng thoái

Cho nên chỉ cần có lợi ích trói chặt bọn họ mới có thể cột chặt họ lên cùng một chiếc thuyền.

Những đại thần này cần lợi ích gì?

Chức vị đến mức này thì vàng bạc châu báu tất nhiên là sẽ không thỏa mãn bọn họ, cái bọn họ cần chính là quan tước.

Làm quan nhỏ thì hy vọng được thăng làm quan to, nếu là đại quan thì mong có thêm tước vị, ham muốn của con người luôn luôn là vô cùng vô tận, chỉ cần có được lợi ích thì về sau tiếng nói của Tiêu Phàm trong triều đối với bọn họ đều sẽ là lời vàng ý ngọc, liều mạng ủng hộ, cho dù có phải trở mặt thành thù với đám người Hoàng Trung thì bọn họ cũng sẽ không chùn bước.

Tiêu Phàm vì cái gì mà muốn làm như vậy? Vì cái gì mà muốn thành lập thế lực cho riêng mình.

Rất đơn giản, hắn không muốn sau khi Chu Doãn Văn đăng cơ lại bị đám một sách như Hoàng Trung làm cho mất cả giang sơn.

Nếu không có Tiêu Phàm thì dòng lịch sử sẽ vẫn như cũ, người ngồi lên long ý sẽ ngồi sau đó sẽ bị oán vị, nhưng hiện tại Tiêu Phàm đã đến đây hắn tuyệt không cho phép lịch sử tiếp diễn, hắn muốn chống lại lão thiên, muốn bánh xe lịch sử phải đổi hướng, đi theo hướng mà Tiêu Phàm hắn muốn.

Người xuyên việt đều có khát vọng mãnh liệt như vậy, cái gì thăng quan phát tài mọi thứ đều là vô nghĩa, đạo lý này rất đơn giản, nếu không thể thay đổi được lịch sử thì hắn xuyên không để làm gì? Ngầm lại kiếp trước, hắn ghé vào tửu quán ven đường, sau đó uống rượu cuối cùng say đến chết, cuối cùng xuyên việt đến đây, hắn vất vả một chuyến là vì cái gì? Còn không phải là để thay đổi lịch sử, là để lưu danh sử sách kẻ cả bêu danh cũng được.

Máng một hồi, ánh mắt của tất cả mọi người lại nhìn về phía Tiêu Phàm, bọn họ biết Tiêu Phàm gọi bọn họ tới đương nhiên không phải chỉ để ăn uống, dù sao cũng còn phải có một lý do gì đó.

Tiêu Phàm thở dài, thanh âm trầm thấp nói:

- Các vị đại thần hẳn đều biết, long thể của thiên tử càng ngày càng kém, bất kính một chút chỉ sợ ngày tháng của hoàng đế cũng không còn nhiều, Hoàng thái tôn điện hạ sau khi hoàng đế băng hà sẽ lên thay tương lai nếu Hoàng thái tôn điện hạ đăng cơ thì liệu đám người Hoàng Trung có thể sẽ gây sóng gió gì hay không? Đừng quên trong mắt của Hoàng đại nhân đám người chúng ta chính là một đám gian thần chuyên môn gây rắc rối cho triều đình trong khi đó Hoàng thái tôn điện hạ đối với Hoàng Trung từ xưa đến nay đều là nói gì nghe nấy, tương lai nếu Hoàng Trung trước mặt tân hoàng nói lời gièm pha, tiền đồ của chúng ta lúc đó chỉ sợ rất đáng lo a...

Quần thần về mặt sợ hãi, lời nói của Tiêu Phàm đã đề tỉnh bọn họ, bọn họ vốn luôn chỉ lo cân nhắc xem làm thế nào để thăng quan nhưng lại không nghĩ đến thiên tử nay thân mang bệnh, chỉ sợ sớm sẽ về chầu tiên vương, tân hoàng sau khi lên ngôi thì đối với bọn họ được thăng quan, giáng chức hay bị tẩy trừ cái này còn chưa biết được.

Tiêu Phàm đem biểu tình của mọi người thu vào trong mắt, tiếp tục nói:

- Cho nên để lão già Hoàng Trung kia không thực hiện được những gì hắn muốn, chúng ta phải phòng ngừa chu đáo.

Mọi người trong lòng vô cùng lo lắng, nhất là Như Thụy. Hắn bởi vì đã từng suýt chết trong ngực của Cẩm Y Vệ vì thế đương nhiên không muốn hưởng lại một lần nữa.

- Tiêu đại nhân, xin hỏi làm thế nào để phòng ngừa? Đại nhân có thể nói không? Như Thụy cẩn thận hỏi.

Tiêu Phàm cười hắc hắc nói:

- Rất đơn giản, chỉ cần làm cho Hoàng Trùng dưới quyền của ta, người cổ hủ như vậy mà đứng đầu triều đình thì xã tắc của Đại Minh làm sao có thể bình yên? Dân chúng sẽ sống được sao?

- Làm thế nào để cho hắn phải ở dưới?

Tiêu Phàm cười nói:

- Cái này ta cần mọi người đồng tâm hiệp lực, nếu tất cả mọi người cùng hợp sức thì sợ gì không đánh đổ được Hoàng Trùng? Các vị, quyền lực của triều đình hôm nay đại bộ phận đều do đám trung thần nắm giữ, đối với quốc gia cũng không phải là một việc tốt, một đám một sách chỉ biết máy móc xử lý sự việc thì xã tắc giang sơn làm sao có thể ổn định, vì thế chúng ta nhất định phải ở trên bọn họ, cho đám vẫn tự coi mình là người trung nghĩa là trung thần đó nằm ở dưới.

Tiêu Phàm nước miếng văng tung tóe, miệng nói tay vung hai mắt tỏa sáng, khuôn mặt lộ ra vẻ tham lam khiến cho không ít người âm thầm nuốt nước miếng.

Tiêu Phàm thấy vậy trong lòng nhất thời cảm thấy buồn cười, hắn biết nói nhiều như vậy nhưng chót lại cũng chỉ một câu cuối khiến cho đám đại thần này động tâm.

Quyền lực, quả nhiên là thứ tốt a.

Tiêu Phàm đối với phản ứng của mọi người làm như không thấy, vẫn tiếp tục nói như hát:

- ... vì thế chúng ta nhất định phải đoàn kết, chỉ có đoàn kết cùng tiến cùng lùi thì đám người kia mới không thể làm gì chúng ta, các người mau ngẫm lại, trong lịch sử mỗi khi tân hoàng đăng cơ triều đình tất lâm vào một mảnh hỗn loạn, tranh nhau đoạt quyền lực, đủ loại quan lại bị thanh trừ cũng như được phong thưởng, gần như một cuộc nội chiến đẫm máu, chúng ta nếu không đoàn kết thì đám người kia chẳng phải là cơ hội dìm chúng ta sao? Các vị không hy vọng rằng tương lai chúng ta sẽ bị lưu đầy ngàn dặm, thậm chí kết cục đầu rơi máu chảy chứ? Còn có Lại bộ, Lễ bộ, Hình bộ, Công bộ, còn có Đô sát viện, Đại Lý tự, Thái Thường tự, Thái phó tự, thông chính sử ty, quyền hành phong phú như vậy chẳng lẽ chúng ta không nên sớm chuẩn bị sao?

Mọi người nghe xong, gương mặt dần dần đỏ bừng, hô hấp cũng có chút dồn dập.

Tiêu Phàm tiếp tục chậm rãi châm ngòi:

- Cho nên, các vị đại nhân phải tranh thủ cơ hội cùng đối kháng với đám người kia đến cùng, đừng để ý đến bọn chúng mắng chúng ta là gì, cứ uồn ngực mà sống, đám người bọn họ so với chúng ta thì cũng hơn được cái gì, còn chưa biết ai sạch ai bẩn.

Mọi người tinh thần phấn chấn, đồng loạt đứng dậy, hùng tâm bừng bừng kêu lên:

- Tiêu đại nhân nói đúng, chúng ta căn bản không phải là gian thần, bọn chúng mới chính là gian thần.

Vừa dứt lời, Trương quán gia từ bên ngoài chạy vào khom người bẩm:

- Lão gia, thái tôn điện hạ tới...

Đám gian thần vừa nãy còn oanh oanh liệt liệt, vô cùng hỗn loạn, giờ phút này oanh một tiếng đều vô cùng hoảng sợ, cả đám đều sợ hãi ôm đầu tìm địa phương trốn, chỉ trong chốc lát đã có người kêu đau, kẻ gặp trở ngại.

- A nhanh trốn đi, nếu để thái tôn điện hạ thấy sau này hắn không tốt..."

- Chúng ta như vậy coi như lén lút kết bè cánh, nhanh mau chui xuống dưới bàn...

- Giày của ta? Là ai giẫm lên chân ta...

- Ai nha, dưới bàn đã chật rồi, vị đại nhân này người mau đi ra chỗ khác trốn đi...

- Ai đưa chân lên miệng ta vậy? Mau bỏ ra a...

....

Đám quàng đấm xiên một lúc, Tiêu Phàm đã sớm khóc không ra nước mắt, vẻ mặt bi thương.

Đám người này còn gì là gian đảng, chính là một đám ô hợp a...

Tiêu Phàm đang thất vọng thì đã thấy Giải Tự đứng ở đối diện hắn, bộ dáng như Lã Vọng buông câu, không sợ sóng gió.

Tiêu Phàm hai mắt sáng ngời, nhìn không ra tiểu tử này lúc mấu chốt lại có thể bình tĩnh như vậy, người này bình thường đều vô cùng yếu ớt chẳng phải là giả vờ sao? Nếu như vậy thì hắn là người che dấu thật sâu a, đến lúc thích hợp mới lộ ra...

- Người như thế nào lại không trốn?

Tiêu Phàm tò mò hỏi Giải Tự.

Giải Tự bất lực nhìn Tiêu Phàm run run môi, ngữ khí tựa hồ sắp khóc nói

- ... Người nghĩ rằng ta không muốn sao? Nhưng những chỗ trốn tốt đều bị bọn họ chiếm cả...

Tiêu Phàm chút nữa thì ngất.

Bưng một chén rượu nhỏ lên, Tiêu Phàm chỉ vào trong bộ dáng ung dung nói:

- Nếu không người chui vào đây đi...

- Quá nhỏ, chui không được...

Giải Tự về mặt cầu xin.

- Người bé như vậy, chui vào nhất định được."

Giải Tự hốc mắt ửng đỏ, hai tay giơ lên trời bi thiết nói:

- Từ thần à, dẫn ta đi đi...

...

Giương mắt nhìn vào Trương quân gia, Tiêu Phàm hỏi:

- Thái tôn điện hạ đâu?

Trương quân gia đối với chúng nhân trong phòng tựa như không nhìn thấy, giọng nói phi thường bình tĩnh:

- Lão vừa nãy nói còn chưa xong, thái tôn điện hạ sau khi nghe lão nói ngài hôm nay có khách liền nói không tiện quấy rầy, ngày mai sẽ đến, vì thế thái tôn điện hạ ngay cả cửa cũng chưa vào, đã đi rồi...

Chúng thần lập tức từ dưới bàn, bên dưới chậu hoa, đằng sau giá sách... chui ra, cả đám bộ dáng chật vật, về mặt xấu hổ...

- Kỳ thật... chúng ta căn bản không phải trốn, chúng ta ở một chỗ uống rượu, tán gẫu cái này cũng không phạm vào vương pháp a.

Binh bộ thượng thư vuốt râu nói.

Chúng thần tức thì cuống cuồng phủ họa:

- Đúng là như vậy.

- Chúng ta là trung thần, trung thần tụ tập một chỗ cùng chỉ thảo luận trung tâm với triều đình cùng bệ hạ, chẳng những không phạm vương pháp mà còn nên cổ vũ a, cho nên chúng ta căn bản không cần trốn, các người thấy, ta đâu có trốn...

Giải Tự cũng tát nước theo mưa, vênh mặt nói.

Mọi người ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn.

- Tiêu đại nhân, quân gia của người thật không biết làm việc, ta sẽ giới thiệu một quân gia khác không bị nói lắp cho người...

Trương quân gia tròn mắt muốn ngất.

Tiêu Phàm cười gượng:

...

Sau khi đám đại thần đi khỏi, Tiêu Phàm ngồi một mình trong phòng khách, cực khổ suy nghĩ.

Nguyên bản hẳn đối với sự tình hôm nay vô cùng hài lòng, nhưng sau đó một đám người chui chui rúc rúc đã làm cho hắn thất vọng, gian thần vĩnh viễn là gian thần. Không có khả năng như Hoàng Trung dám hiên ngang đối mặt, cũng như kẻ trộm chỉ cần nghe tiếng còi cảnh sát đã thấy giật mình, tất cả đều thiếu một thứ rất quý giá, đó là chính khí.

Cùng đám người này hợp tác Tiêu Phàm cảm thấy có chút bị ai, đồng thời lại cảm giác được nguy cơ, không thể hoàn toàn trông cậy vào đám người này, muốn sống lại triều đường thì phải dựa vào chính mình, cố gắng đề cao thực lực cá nhân của mình, đám gia hỏa kia mặc dù miệng thì bỏ bô chính nghĩa nhưng chỉ sợ nếu gió thay đổi hướng thì bọn họ sẽ chạy so với cỏ còn nhanh hơn.

Đạo đức không có trong thế giới, chính nhân quân tử như hắn sao có thể sống?

Không nghĩ nữa, càng nghĩ càng tuyệt vọng, đi tìm sư phụ học võ công...

Nghĩ đi nghĩ lại, kỳ thật sư phụ cũng không thể dựa vào, trên đời này quả thực không có ai có thể dựa vào được.

Cầu người không bằng cầu mình, thôi thì làm cái ná thun, sau này nó sẽ bảo mệnh cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Nghiêm chỉ truy hung

Mấy ngày kế tiếp, Tiêu Phàm tinh tâm tinh khí bắt đầu khổ luyện tuyệt kỹ ná cao su, vì muốn đạt hiệu quả cao nhất, hắn cố ý đào bùn đất ẩm ướt, sau đó đem bùn đất về thành một đám bi đất, phơi dưới ánh mặt trời, làm thành đạn cho ná cao su. Sau khi phơi khô, bùn đất kết thành từng quả bóng nhỏ cứng chắc, sau khi bắn ra khỏi ná uy lực vô cùng lớn, hơn nữa bi đất cùng mục tiêu tiếp xúc sẽ tạo thành tiếng động bạo liệt, còn tạo thành một trận bụi đất khiến người tìm đập nhanh, sau khi bắn trúng chẳng những có thể làm cho người đứt gân gãy xương, hiệu quả bụi mù còn có thể làm cho người ta bị một nhát trùng kích lớn vào thị giác.

Khiến người tiếc nuối chính là, ná cao su tuyệt kỹ của Tiêu Phàm thật sự không đáng một xu. Không, một xu vẫn còn là đề cao hắn, trên thực tế, bi đất sau khi ra khỏi tay hắn, độ chính xác phi thường quý dị, thần tiên cũng không biết nó bay tới phương nào, chính hắn lại càng không biết. Cho nên, Tiêu Phàm mỗi lần luyện tập, lấy hắn làm tâm xung quanh phạm vi mười trượng không có một bóng người, vô luận cả người lẫn vật, thậm chí tôm cua, bọ chó cũng không tìm ra một con.

Ná cao su luyện đến loại cảnh giới này, thật là vô tiền khoáng hậu.

Tiêu Phàm chính mình lại luyện đến say mê quên trời đất (bất diệp nhạc hồ), đối với việc hạ nhân Tiêu Phủ hoảng sợ không chịu nổi mỗi ngày làm như không thấy. Với hắn mà nói, nhiều hơn một loại bổn sự không có gì không tốt, lão tổ tông từng nói qua một câu rất có đạo lý: nghệ đa bất áp thân (nhiều tài thì chẳng thiệt).

Lúc xế chiều, trong cung truyền tới ý chỉ, bệ hạ triệu kiến, tuyên Tiêu Phàm tiến cung.

Tiêu Phàm không dám chậm trễ, vội vàng mặc quan phục, hướng cửa cung mà đi.

Bên trong Võ An điện, Chu Nguyên Chương như cũ vẻ mặt mỗi một, lẳng lặng nhìn Tiêu Phàm cung kính hướng hắn lễ bái.

- Đứng lên đi.

Chu Nguyên Chương thanh âm khàn khàn, giống như chiếc đèn dầu sắp tắt, cố gắng mạnh mẽ chống cự không cho mình tắt. Nhưng cho dù bên ngoài hắn chỉ giống như một lão nhân sinh cơ gần hết, thì ánh mắt thần thái vẫn phóng xuất ra uy nghiêm cường đại, khiến Tiêu Phàm này sinh cảm giác kính sợ từ đáy lòng. Lão nhân trước mặt này có lẽ không hề trẻ tuổi, không hề khỏe mạnh, nhưng mà ai cũng không thể phủ nhận, chỉ cần hắn còn sống, tuyệt đối vẫn là một con hùng sư không thể trêu chọc, sư tử dù già, cũng là sư tử, bách thú ở trước mặt nó chỉ có thể cúi đầu thần phục.

Chu Nguyên Chương tiếng thở dốc tương đối dồn dập, đàm âm trong cổ họng hizz-khà zz hí-zzz nâng tầm mắt, nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm.

Chu Nguyên Chương một mực nhìn không thâu người thanh niên này.

Hai mươi tuổi, làm việc nói chuyện lại cẩn thận chặt chẽ, không thấy một chút nhuệ khí người trẻ tuổi muốn bộc lộ tài năng nào, phẳng phất dưới cái túi da trẻ trung kia là một niềm tang thương hơn cả lão nhân trăm tuổi. Chu Nguyên Chương thẳng đến giờ luôn muốn biết, người thanh niên này trong đầu đến cùng cất giấu bao nhiêu kỳ tư quái tượng, hắn bề ngoài giống như kính cần bảo gì nghe nấy, rốt cuộc tại sao lại có một linh hồn kiệt ngạo bất tuân, phóng đảng không gò bó như thế.

Chu Nguyên Chương càng muốn biết, thần tử như vậy, nhu nhược như Chu Doãn Văn tương lai có thể chặt chẽ nắm giữ sao? Có thể không chế tốt hần sao?

Chu Doãn Văn từng mấy lần tiến gián tặc nạn phiên vương, nói gần nói xa đều hiển lộ tâm tình cấp bách với việc tước phiên, nhưng Chu Nguyên Chương thẳng đến giờ vẫn chưa động thanh sắc.

Nạn phiên vương trong lòng hần có chút nền móng, Chu Nguyên Chương đã dần dần bắt đầu coi trọng, bất quá trình độ cảnh giác kém xa so với ngoại thần.

Với hần mà nói, tước phiên hay không là sự tình nội bộ Chu gia, chuyện này tuy muốn giải quyết, nhưng cũng không cần nóng lòng nhất thời. Nó cần một thời gian đáng kể cho công tác chuẩn bị, đồng thời cần một cái cớ hoàn mỹ vô khuyết, vừa không làm thương tổn tình cảm, lại không lay chuyển gian sơn xã tắc. Trị đại quốc như nấu cá nhỏ, đặc biệt loại đại cử động khiếp sợ thiên hạ như tước phiên, càng phải cẩn thận, dục tốc bất đạt, vật cực tất phản (đến cùng sẽ ngược trở lại).

Có lẽ ngay cả Tiêu Phàm cũng không biết, Chu Nguyên Chương kỳ thật đối với mỗi lời nói cử động của hần đều biết được rành mạch, hần trong tối ngoài sáng nhiều lần cổ động Chu Doãn Văn tước phiên, hơn nữa cùng Tứ hoàng tử Chu Lệ, cùng Hoàng Trường kết thù. . . Hết thấy sự tình Chu Nguyên Chương đều thu hết vào trong mắt, nhưng lại chưa từng đề cập đến.

Đứng tại góc độ đế vương, Chu Nguyên Chương kiêng kỵ nhất chính là các thần tử thông đồng với nhau, lén lút cùng một giuộc, hòa thuận vô kích, điều này đối với quân quyền tuyệt đối là một loại uy hiếp, mà Tiêu Phàm lại làm rất khá, trên triều khắp nơi đặc tội với người, khắp nơi cùng người kết thù kết oán, đem mình làm thành một người cô độc chẳng ai ưa thích.

Chu Nguyên Chương rất thích thần tử như vậy, đại thần nhiều cừu nhân mới là hảo đại thần. Tiêu Phàm. . . Tuyệt đối là hảo đại thần.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu cho việc Tiêu Phàm nhiều lần làm xằng làm bậy mà Chu Nguyên Chương vẫn dung thứ thậm chí thiên vị hần.

Mất thấy Tiêu Phàm đứng lên, vẻ mặt cung kính đứng trước long án, Chu Nguyên Chương khóe miệng đầy nếp nhăn khẽ nhếch lên vẻ mỉm cười.

- Tiêu ái khanh. . .

- Có vi thần.

- Nhi tử của Trường Hưng hầu bị đánh thành trọng thương, vụ án này có tiến triển gì chưa?

Cảnh Bình Văn mấy ngày gần đây tiến cung nhiều lần, mỗi lần trước mặt vua đều khóc lóc kể lể con hần gặp cảnh bi thảm, cầu Chu Nguyên Chương vì hần làm chủ, Chu Nguyên Chương không chịu nổi phiền toái, chỉ đành triệu Tiêu Phàm tiến cung hỏi.

Tiêu Phàm cúi lòng mày nhảy dựng, vẻ mặt như cũ trầm ổn nói:

- Hồi bẩm bệ hạ, vụ án này có chút khó giải quyết, người hành hung thừa dịp bóng đêm đem Cảnh Tuyền bắt khỏi Cảnh phủ rồi ngay tại bên ngoài tường vây tiến hành ẩu đả cực kỳ tàn ác, tình tiết ác liệt, thủ đoạn hung tàn, thật sự là phát rồ, khiến người giận sôi. Thần sau khi tiếp chỉ không dám chậm trễ, trải qua ngày đêm không ngừng cân nhắc cùng phán đoán suy luận, rốt cục có thể tiếp kết luận. . .

Chu Nguyên Chương nghe được đến đây hứng thú, hần đem thân thể khẽ nghiêng về trước, mắt chăm chú nhìn Tiêu Phàm, chậm rãi nói:

- Kết luận gì?

Tiêu Phàm sắc mặt bất biến, bình thản nói:

- . . . Có thể khẳng định, hung thủ. . . Là người xấu.

Chu Nguyên Chương sắc mặt dần dần tái xanh:

- . . .

Trong điện, quân thần hai người trầm mặc thật lâu, Chu Nguyên Chương ngữ điệu ảm dẫu nộ khí, chậm rãi nói:

- Đây chính là kết luận của ngươi?

Tiêu Phàm nghe Chu Nguyên Chương khẩu khí không tốt, vội vàng sợ hãi nói:

- Bệ hạ, vụ án này thật sự không có rõ ràng, thần ngày đêm truy tra, xét kỹ càng từng người có ân oán với Trường Hưng hầu, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, vụ án này. . . Tựa hồ muốn rơi vào những đầu án chưa thể giải quyết. . .

Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói:

- Trẫm không tin dưới chân thiên tử lại có người cả gan làm ra sự tình như thế mà cư nhiên không có lưu lại bất luận dấu vết gì, xếp vào vụ án chưa thể giải quyết? Hừ! Chỉ sợ là Cẩm Y vệ các người vô năng đi?

Tiêu Phàm vội vàng quỳ xuống, run giọng nói:

- Thần. . . Muôn lần đáng chết!

Chu Nguyên Chương nét mặt già nua tang thương cơ hồ cao được xuống một tầng sương lạnh, ngữ khí lạnh như băng nói:

- Không có manh mối, bắt không được hung thủ, chuyện này dừng tại đây hay sao? Về phía Trường Hưng hầu, trầm như thế nào hướng hấn công đạo?

Tiêu Phàm trong lòng thờ dài, hung thủ chân chính lúc này đang đứng trước mặt ngài, thảo luận với ngài làm sao để bắt hung thủ đây. . .

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, nghiêm nghị nói:

- Bệ hạ, tuy rằng phá án khó khăn rất lớn, bất quá bệ hạ nếu muốn cấp cho Trường Hưng hầu một cái công đạo, kỳ thật có biện pháp rất hay. . .

Chu Nguyên Chương thân thể tức khắc lại rướn người về phía trước, động dung nói:

- A? Như thế nào cho Trường Hưng hầu công đạo? Ngươi có biện pháp?

Tiêu Phàm trầm mặc một lát, sau đó mắt chăm chú nhìn Chu Nguyên Chương, chậm rãi nói:

- . . . Chúng ta có thể bỏ cáo cả nước, tìm từ nghiêm khắc khiển trách hành vi tàn nhẫn của hung thủ, để cho hung thủ tại lương tâm cảm thấy bất an, hoặc là. . . Mời đạo sĩ thi pháp, tạo trở chủ nguyên rửa hung thủ.

Chu Nguyên Chương:

- . . .

Bên trong Võ Anh Điện, quân thần lại một lần nữa lâm vào trầm mặc. . .

Thật lâu sau. . .

Chu Nguyên Chương đột nhiên vẻ mặt ôn hoà nói:

- Tiêu Phàm, ngươi cảm thấy biện pháp này khác gì trò đùa không?

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, rốt cục gật đầu thờ dài nói:

- Quả thật có chút nhỏ nhãng.

Phanh!

Chu Nguyên Chương trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, khuôn mặt già nua nháy mắt trở nên tái mét, hấn giận tím mặt, hung hăng vỗ long án, ra sức quát:

- Hồn trưởng! Đã biết là trò đùa, ngươi nhất định phải tìm ra hung thủ cho trầm! Nhớ kỹ, trầm muốn chính là hung thủ! Hung thủ! Không phải khiển trách, cũng không phải nguyên rửa! Trầm muốn mạng của hấn!

- Thần biết tội! Thần đáng chết!

Chu Nguyên Chương vẫn giận dữ không thôi, thờ hỗn hển hấp tấp nói:

- Vụ án phát sinh nhiều ngày như vậy, vì sao một chút manh mối cũng không có? Cẩm Y vệ vô dụng đến thế, trầm nuôi đám giá áo túi com các ngươi có tác dụng gì? Ngươi. . . Ngươi nói đi! Mấy ngày nay ngươi làm được cái gì? Làm gì?

- Thần. . . Thần đang luyện ná cao su. . .

Tiêu Phàm sợ hãi lau mồ hôi, nghĩ nghĩ, lại vội vàng bổ sung nói:

- . . . Vì bảo vệ giang sơn xã tắc Đại Minh, khổ luyện ná cao su bản lĩnh. . .

Chu Nguyên Chương:

- . . .

. . .

. . .

- Cút! Cút ngay!

Chu Nguyên Chương từ kẽ răng phun ra vài chữ, hấn sắc mặt tái mét trông mất nhìn Tiêu Phàm, trông mắt cũng biến đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tiêu Phàm, trăm hạn ngươi trong vòng năm ngày, đem án này phá xong, bắt lấy hung thủ, bắt luận chết sống! Nếu không, trăm sẽ coi ngươi là hung thủ, lăng trì đến chết! Ngươi nghe rõ chưa?

Tiêu Phàm lo sợ không yên bái lạy nói:

- Thần lĩnh chỉ!

- Cút!

Nhìn Tiêu Phàm chạy trời chết khỏi Võ Anh điện, Chu Nguyên Chương vẫn cảm giận hung hăng vỗ long án lần nữa.

- Quả thực là đồ hỗn trướng!

Đứng khỏi long án đi lại thông thả vài bước, Chu Nguyên Chương dần bình tâm lại, sờ sờ cằm, đột nhiên có chút suy nghĩ.

- . . . Đả thương Cảnh Thập, nhưng không đến nỗi trí mạng, xong việc còn ném hấn vào nhà xí bên trong Cảnh phủ, thủ pháp nham hiểm bí ối, trẫm như thế nào càng nghĩ càng cảm thấy giống như thủ pháp của Tiêu Phàm vậy?

Tiêu Phàm xấu hổ cúi đầu, chặt vật ra khỏi cửa cung đích thời điểm, vẻ mặt rất là giận dữ.

Làm người phải có lòng khoan dung, lão Chu việc gì phải làm rùm beng truy bắt hung thủ? Không phải chỉ là đánh Cảnh gia tiểu tử kia sao? Lại không giết chết hấn, chỉ là trên giường nằm mấy tháng mà thôi, có thể tính là chuyện lớn? Cả nước lớn như vậy, có nhiều quốc sự chính vụ cần xử lý, lão cố nữu lấy chút chuyện nhỏ này không buông, có còn biết phân biệt phải trái không hả?

Tiêu Phàm ngửa đầu nhìn trời, giọng đau xót thờ dài không thôi.

Có một vị hoàng đế khí lượng nhỏ hẹp như vậy, làm thần tử rất không dễ dàng!

Kế tiếp làm sao bây giờ?

Tra hung thủ chứ!

Hiện tại vấn đề lớn nhất là: đi đâu tìm hung thủ? Lão Chu hạn cho hấn trong năm ngày phá án, ý tứ là, Tiêu Phàm phải tại năm ngày này tìm ra hung thủ, cũng chính là, Tiêu Phàm trong năm ngày cần tìm được một con người chịu tội thay, thay hấn gánh vác tội danh đả thương Cảnh Tuyên.

Con dê này. . . Thật không dễ tìm a.

Trở về Cẩm Y vệ Trấn Phủ Ti nha môn, Tiêu Phàm gọi Tào Nghị tới.

- Tào đại ca, theo ta đi một chuyến.

- Đại nhân đi đâu?

- Đi Trường Hưng hầu quý phủ, chúng ta phải tra án, điều tra ra hung thủ đả thương Cảnh Tuyên!

Tiêu Phàm vẻ mặt chính nghĩa nói.

Tào Nghị thần sắc tức khắc trở nên cổ quái vô cùng, đồng thời trong lòng âm thầm kính nể.

Tiêu lão đệ số làm quan, lên như điều gặp gió, thành công của một người luôn kèm theo một lý do. Với hành động, biểu tình, da mặt bức này, Tiêu Phàm không thắng quan quả thực không có thiên lý.

- Tào đại ca, chúng ta đây là đi bắt hung thủ, không phải đi bắt kẻ thông dâm, biểu tình của huynh có thể bình thường chút được không?

Tiêu Phàm sắc mặt không thay đổi, dường như không có việc gì nói.

Tào Nghị đảo mắt xung quanh, thấy bốn bề vắng lặng, không khỏi thấp giọng lúng ta lúng túng nói:

- Đại nhân, nhưng, nhưng. . . Hung thủ chân chính là. . .

Tiêu Phàm lập tức tiếp lời, nghiêm nghị nói:

- Đúng vậy! Cần tìm ra hung thủ chân chính! Tra không ra sẽ mất hết quyền lên tiếng, cho nên, chúng ta phải đi Trường Hưng hầu quý phủ tra đến cùng,

nhìn xem là ai to gan lớn mật, cư nhiên dám dẫm thương nhi tử của Trường Hưng hầu, phá hư nhân duyên mỹ mãn của Cảnh Tuyên cùng Giang Đô quận chúa. . .

Tào Nghị trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Phàm bày ra bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, trong lòng không khỏi khâm phục sát đất. Da mặt cần phải dày đến thế nào mới phát ngôn được câu vô sỉ như thế?

Tiêu Phàm thần sắc trang nghiêm nói:

- Tào đại ca, đã ăn lộc vua ban, đương nhiên phải vì vua phân ưu, bệ hạ nghiêm chỉ điều tra án này, chúng ta cần tận tâm tận lực làm tốt, nhất định phải bắt lấy hung thủ hành hung người kia, ban ngày ban mặt, dưới chân thiên tử, vương pháp đề đâu. . .

Tào Nghị ngậy người cả nửa ngày, hai mắt trợn tròn, thật lâu sau, mới thờ dãi nói:

- Thật không nghĩ tới đại nhân là người "trọng nghĩa" như thế, lúc trước tại Giang Phổ huyện ngài là con rể Trần gia, nếu lúc ấy ta biết được cách làm người của ngài, ngài khẳng định tới không được kinh sư, càng không nói đến việc làm quan. . .

- Vì sao?

- Ngài khẳng định bị ta đánh chết.

Phủ Trường Hưng hầu ở phía tây thành, chiếm diện tích lớn, Chu Nguyên Chương vì muốn tỏ cho người trong thiên hạ thấy hắn không phải là lãnh huyết Hoàng đế chuyên tàn nhẫn giết chóc khai quốc công thần, cố ý ban cho Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn một tòa đại trạch, bày tỏ thánh ân.

Chỉ có điều người trong thiên hạ đều rõ ràng, cái gọi là khai quốc công thần, không bị tru sát thì cũng bệnh tử, sống sót tới ngày nay chỉ còn duy nhất Cảnh Bình Văn, nhìn thế nào cũng ra ý tứ tràn ngập châm chọc.

Đương nhiên, Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn trong lòng rõ ràng hơn hết, hắn sợ dĩ tránh được đồ đao của Chu Nguyên Chương, là bởi vì tài năng quân sự tương đối bình thường, nhóm võ tướng am hiểu công thành chiếm đất đều bị Chu Nguyên Chương tìm cơ tru sát, may mắn Cảnh Bình Văn tại trên chiến trường lại không thiện về tiến công, mà chỉ giỏi về phòng thủ.

Một võ tướng mà chỉ biết phòng ngự, căn bản không hề có chút uy hiếp với kẻ thống trị.

Cho nên Cảnh Bình Văn sống sót, hơn nữa sống được rất tốt, Chu Nguyên Chương một khi đã không giết hắn, đương nhiên sẽ nài ân sủng gấp đôi, bày tỏ thiên tử cũng không phải là bạo quân cay nghiệt vô nhân tính. Việc Cảnh Bình Văn sống sót còn có một ý nghĩa lớn nhất đó là, giống như một tiêu bản sống hướng người trong thiên hạ tỏ rõ ân đức thiên tử.

Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn cũng rất hiểu được điểm này, cho nên từ trước đến nay hắn so với bất kì công huân đại thần nào cũng cẩn thận hơn, giới nhìn mặt mà nói chuyện, hiểu được đúng mực tiến thoái, thời điểm nên tranh giành thì không tranh, thời điểm nên lui thì lui ngàn dặm, cho dù bị uy khuất cũng tuyệt không hé răng, đây là một nguyên nhân trọng yếu khác giúp hắn sống sót.

Cho nên thời điểm Tiêu Phàm cùng Tào Nghị dẫn vài tên cấm y bách hộ đến nhà, Cảnh Bình Văn không vì mình là khai quốc võ tướng khâm phong Hầu tước mà làm đáng, ngược lại thái độ ân cần tự mình nghênh đón, khách khí trong thậm chí mang theo vài phần khiêm tốn mời đám Tiêu Phàm vào phủ.

Cảnh Bình Văn mặc một thân y phục hàng ngày màu xám, thoạt nhìn rất mộc mạc đơn giản, vẻ ngoài khoảng hơn sáu mươi, râu tóc hoa râm, gương mặt vì tháng năm chinh chiến mà có vẻ ngăm đen, một đôi mắt đục ngầu thỉnh thoảng toát ra thái độ già nua tang thương. Cho dù ai từ hắn không hiểu sao bị người đánh thành trọng thương, hơn nữa lại bị ném vào nhà xí, khi đối mặt Tiêu Phàm vẫn có thể duy trì khí độ ung dung Hầu gia, trên nét mặt chỉ có mang theo vài không bị phần nhân nhậ người khác khó lòng phát hiện.

Mời Tiêu Phàm cùng Tào Nghị đến ngồi trong phủ đường, Cảnh Bình Văn trước tiên thờ dãi.

- Tiêu đại nhân, Tào thiên hộ, bệ hạ mệnh cho nhị vị tra xét vụ án khuyến tử bị đánh, thực là thiên tử hồng ân, cự thần chỗ này trước tiên cảm ơn thiên tử, cảm ơn hai vị đại nhân.

Dứt lời Cảnh Bình Văn đứng lên, tiến tới trước mặt Tiêu Phàm cùng Tào Nghị vái một cái thật sâu, vẻ mặt trang nghiêm vô cùng.

Tiêu Phàm sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội vàng nâng Cảnh Bình Văn lên, nói:

- Hầu gia khách khí, hạ quan sao dám nhận lễ của Hầu gia? Hầu gia làm hạ quan tôn thọ mất.

Cảnh Bình Văn dài thờ dãi, vẻ mặt khó hiểu nói:

- Lão phu gia môn bất hạnh, khuyến tử tự dung bị tai họa bất ngờ, cũng không biết là hồn đản đáng chém ngàn đao nào làm, dưới chân thiên tử làm việc hung hăng ngang ngược như thế, quả thực trong mắt không còn vương pháp!

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị hắc hắc cười gượng.

- Nếu bắt được ác đồ kia, cần phải xẻo trên người hắn một ngàn đao một vạn đao, lão phu nhất định hướng thiên tử xin chỉ, cắt cái trứng chim của ác đồ kia cho chó ăn, mới giải được mối hận trong lòng lão phu!

Cảnh Bình Văn nói xong, nét mặt già nua đã dần dần che kín tức giận.

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị lau mồ hôi, hai người không hẹn mà cùng bắt chéo chân, đem ở giữa kẹp chặt. . .

- Hai vị đại nhân làm sao vậy?

Cảnh Bình Văn nhìn Tiêu Phàm cùng Tào Nghị thần thái mất tự nhiên, thắc mắc hỏi han.

- . . . Mắc tiểu!

Hai người trăm miệng một lời nói, tiếp theo lại đưa mắt liếc thoáng nhau, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Không hổ là hảo huynh đệ, ngay cả nói đùa cũng ăn ý như thế.

- Lão phu mang nhị vị đi. . .

- A! Tạm thời không cần, Hầu gia đừng khách khí, vẫn là nói tới việc lệnh lang gặp phải đi, lời nguyên rửa gì gì bỏ qua đã, nếu bắt được hung thủ, nhất định sẽ thông báo Hầu gia, mời Hầu gia tự mình cho hung thủ ăn no quyền cước. . .

Cảnh Bình Văn lại thờ dài, nói:

- Theo lời khuyên từ kể lại, đêm đó hắc y nhân thân phận bất minh tránh được tuần tra ban đêm của đình hộ viện, tiếm nhập phòng ngủ của nó. Sau đó dùng đao dí cổ, hỏi hắc tử muốn bị đánh hay muốn ăn đao, khuyên từ bị người khổng chế, vì thế nói hắc tử muốn bị đánh. . .

Tiêu Phàm trầm ngâm nói:

- Nói như vậy, lệnh lang bị đánh là do hắc tử tự nguyện. . .

Tào Nghị vội vàng lớn tiếng ho khan, dùng mắt ra hiệu một cái, Tiêu Phàm quay đầu vừa thấy, Cảnh Bình Văn đã lộ vẻ không vui.

- Tiêu đại nhân, lúc bị người uy hiếp, vì mạng sống, để không kích phát sát tâm của hung thủ, lá mặt lá trái mỗi người đều hiểu, ai ăn no rồi việc tự nguyện bị đánh?

- Khụ khụ, hạ quan lỡ lời, mời Hầu gia tiếp tục. . .

Cảnh Bình Văn bất mãn trừng mắt nhìn hắc tử, nói tiếp:

- . . . Sau đó khuyên từ bị hắc y nhân kia đánh bất tỉnh, đợi nó tỉnh lại, phát hiện mình bị người đưa ra ngoài tường phía tây phủ, rồi lại bị đánh choáng váng tới bất tỉnh, cứ như thế lặp lại vài lần. . .

Cảnh Bình Văn nói xong về mặt đã che kín về phần nội.

Tiêu Phàm thần tình bi thống:

- Lệnh lang thật sự là đáng thương. . .

Tào Nghị không chịu kém sục sục nói:

- Đúng vậy. . .

- Sinh mệnh lực của lệnh lang cũng rất ngoan cường.

- Đúng vậy. . .

- Hung thủ chỉ đánh hắc tử, mà không có giết hắc tử, điều này nói lên. . . Lương tri của hung thủ còn chưa hoàn toàn mất đi.

Tiêu Phàm dùng một bộ quyền uy miệng thốt ra kết luận.

Tào Nghị cuống cả lên phụ họa:

- Đúng đúng, hung thủ hắc tử là còn có lương tâm, có thể cứu vãn. . .

Tiêu Phàm mỉm cười hướng Cảnh Bình Văn chấp tay, nói:

- Lệnh lang gặp phải hung thủ thiện lương như vậy, mới nhất được trở về một mạng, việc vui a, Hầu gia, đây là việc vui a!

Tào Nghị gật đầu:

- Hung thủ thiện lương tâm địa chất phác như thế, quả thực cần phải khen ngợi. . .

- Đúng thế!

. . .

. . .

Ngắn người cùng trăm mặc một trận, Cảnh Bình Văn nét mặt già nua tái mét trông mắt nhìn Tiêu Phàm cùng Tào Nghị, lạnh lùng nói:

- Hai vị đại nhân nói xong chưa?

- Ách. . . Xong rồi.

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị mặt mang sắc đỏ.

- Hừ! Nói xong rồi thì mời nhị vị đi giá tới phòng ngủ khuyến tử, bắt đầu tra án đi.

- . . . Được!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Họa thủy đông dẫn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị hai người được gia phó Cảnh phủ dẫn đường, chậm rãi đi vào nội viện Cảnh phủ.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, qua một thủy tạ (nhà xây cất bên cạnh hoặc trên nước, dùng làm nơi thưởng ngoạn hoặc nghỉ ngơi), đi trên một đường mòn u ám, Tào Nghị nghiêng đầu, dùng thanh âm không thể thấp hơn nhẹ giọng nói:

- Đại nhân, ngài thật sự muốn bắt hung thủ?

Tiêu Phàm gật đầu:

- Đó là đương nhiên.

- Nhưng. . . Hung thủ là chúng ta mà.

Tiêu Phàm lộ vẻ xem thường, nói:

- Người không nói, ta không nói, ai biết?

- Vậy ngài dự định bắt ai?

- Ngựa mất đưa nào thì bắt thằng đó. . . Đúng rồi, người bình thường có bị ai làm cho ngựa mất không? Chúng ta làm cho hắn trở thành hung thủ bắt lại, cái gì thù đều báo. . .

Tào Nghị lau mồ hôi:

-. . .

Có một vị thượng tì coi mạng người như cỏ rác thế này, thật sự là một chuyện rất hạnh phúc.

- Gần đây cuộc sống rất thoải mái nhỉ, mặt nhìn biển rộng, miệng ăn đồ ngon, không ai chọc giận người?

Tào Nghị quả quyết lắc đầu:

- . . . Không có.

- Chắc không?

- . . . Thực không có.

- Nghĩ kỹ xem! Cơ hội báo thù tốt thế này, không nên lãng phí.

- Ta thật sự là không nghĩ ra được. . .

Tào Nghị cười khỏ.

Tiêu Phàm hâm mộ nhìn vào hắn:

- Ngươi thực hạnh phúc, cừu nhân cũng đã bị ngươi xử lý?

Tào Nghị:

- . . .

- Ngươi đã không có cừu nhân, vậy nhường cho ta đi, ta rất thiện lương, cừu nhân cũng còn sống được hảo hảo, hôm nay tâm tình tốt, giết chết hai đứa trước rồi nói sau. . .

Tào Nghị vẽ mồ hôi:

- . . .

Đương kim thiên tử nếu nghe được đoạn đối thoại giữa Cẩm Y vệ Đồng Tri cùng Cẩm Y vệ Thiên hộ này, có khi nào tức giận đến nổi bóp chết bọn hắn không?

Cảnh phủ gia phó cung kính dẫn hai người tới trước cửa phòng ngủ của Cảnh Tuyên.

Hai người nhấc chân bước vào cánh cửa, đã thấy trong căn phòng lớn sương khói mông lung, nổi bật là hai chiếc lư hương bằng đồng đen chạm khắc hình rùa, từ miệng con rùa từ từ phun khói hương lượn lờ, sương khói lãng đãng tứ phía, cả căn phòng giống như chốn Thiên cung.

Tiêu Phàm cẩn thận nhìn chằm chằm vào hai lư hương, quan sát trong chốc lát, đột nhiên hắc hắc cười nói:

- Ta tưởng đến giờ cho rằng đầu rùa (tiếng Hán là gì, nghĩa đen gì tự hiểu) chỉ có thể phun chất lỏng, không nghĩ còn có thể phun khói. . .

Tào Nghị:

- . . .

Trầm mặc trong chốc lát, Tiêu Phàm đột nhiên hỏi:

- Lòi này có phải quá hạ cấp không?

- . . . Có chút.

Gia phó khom người nói:

- Hai vị đại nhân, tiểu Hầu gia vì ngày ấy bị người. . . Bị người thi bạo sau đó bị ném vào nhà xí, tiểu Hầu gia xưa nay sạch sẽ, không chịu nổi mùi lạ, cho nên trong phòng rất nhiều nhang thơm.

Tiêu Phàm gật gật đầu, liền hướng bên trong đi vào.

Gia phó đẩy ra rèm cửa, đã thấy trên giường một bóng người trắng toát, toàn thân bọc bằng vải, cả mặt cũng cuốn chặt, thoạt nhìn chẳng khác gì một xác ướp chui ra từ Kim Tự Tháp. Hắn nằm thẳng trên giường không nhúc nhích, lặng yên không một tiếng động, giống như sinh khí đã đoạn tuyệt.

Tiêu Phàm đứng đằng xa kiễng chân thấy tất cả, thất thanh nói:

- Hắn đã chết?

Trên giường, thanh âm thều thào trả lời:

- Còn chưa, bắt quá nhanh thôi.

Tiêu Phàm cả kinh, vội vàng bước nhanh tiến lên, nhìn thấy Cảnh Tuyên toàn thân bọc trong băng vải, chỉ lộ ra hai con mắt, vô thần âm đạm nhìn bọn họ.

Tiêu Phàm sứt sứt nói:

- Tiểu Hầu gia chịu khổ. . .

Cảnh Tuyền phát ra một tiếng than như đổ quyền nước nờ, khoe miệng giật giật hai cái, run giọng nói:

- Không phải chịu khổ, là mệnh khổ. . .

Tiêu Phàm vẻ đồng tình gật gù đầu, xoay người nói với Tào Nghị:

- Chúng ta. . . Khụ khụ, hung thủ cư nhiên hạ thủ nặng như thế, quá ngoan độc a?

Cảnh Tuyền cố sức giương mắt nhìn Tiêu Phàm, giọng khàn khàn nói:

- Các người. . . Là ai?

Gia phó kia đứng một bên cung kính lên tiếng:

- Tiểu Hầu gia, đây là nhị vị Cẩm Y vệ, Tiêu Đồng Tri cùng Tào Thiên hộ, phụng chỉ tiến đến truy tra vụ án tiểu Hầu gia bị tập kích.

Cảnh Tuyền nghe vậy tức khắc thờ dài một hơi, cảm kích nói:

- Hồng ân của bệ hạ như núi cao biển sâu. . .

Tiêu Phàm tiến lên trước cầm tay Cảnh Tuyền, quan tâm nói:

- Tiểu Hầu gia bị tai họa bất ngờ, thật là khiến người thương xót, bệ hạ giận dữ, lệnh cho Cẩm Y vệ truy tra kẻ hành hung, hạ quan hôm nay tới đây, thỉnh tiểu Hầu gia kể lại tình huống lúc đó, nhất định tại trong thời gian ngắn nhất sẽ bắt được hung thủ, vì tiểu Hầu gia báo thù rửa hận.

Cảnh Tuyền vội nói:

- Như thế, làm phiền hai vị đại nhân.

Tiêu Phàm nhìn bộ dáng hấp hối của Cảnh Tuyền, trong lòng cũng hiện lên vài phần không đành lòng, nói đi nói lại, chuyện này đều là bất đắc dĩ, nếu không phải Giang Đô quận chúa sống chết cũng không muốn gả cho Cảnh Tuyền, hắn cũng không cần làm ra hạ sách này, không có biện pháp, ai kêu vị tiểu Hầu gia này chính là phò mã gia do Chu Nguyên Chương tự mình chỉ định cho Giang Đô quận chúa, thất phu vô tội, hoài bích có tội, làm hại người ta thảm như vậy, Tiêu Phàm thật sự là áy náy vạn phần.

Càng làm cho hắn áy náy chính là, đánh cho người ta thành bộ dạng này, tiểu Hầu gia còn đối với hắn cùng Tào Nghị mang ơn, nghĩ thế nào cũng thấy hương vị chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ.

Tiêu Phàm bản tính rất phúc hậu, loại bản tính này khiến hắn vẫn duy trì hành vi quân tử thường ngày, bất quá hành vi của hắn cùng các quân tử khác không quá giống nhau, quân tử khác thì động khẩu bất động thủ. Tiêu Phàm ngược lại, đánh người không sao cả, miễn là đánh xong phải nói xin lỗi, cho dù không thể nhận lỗi, ít nhất cũng phải đối với người bị hại tốt một chút.

Vì thế, Tiêu Phàm bắt đầu quan tâm hỏi han lan man cùng Cảnh Tuyền.

Khẽ cúi người, Tiêu Phàm quan tâm nói:

- Tiểu Hầu gia, chuyện án tử không vội, chậm rãi nói. . . Ngài có muốn uống chút nước không?

Cảnh Tuyền vô lực lắc đầu.

- Vậy. . . Ngài ăn chút cháo nhé?

Cảnh Tuyền như cũ lắc đầu.

- Uống thuốc?

- Không. . . Không cần, đa tạ Tiêu đại nhân quan tâm

Tiêu Phàm khó xử gãi gãi đầu, tiếp theo vỗ đùi, nói về chờ mong:

- Nếu không. . . Tìm cho ngài một mỹ nữ?

Cảnh Tuyền hai mắt tức khắc sáng ngời, thần thái suy yếu lập tức tỉnh thần mười phần, trong mắt long lanh nước mắt kích động, ngữ khí nức nở nói:

- Tiêu đại nhân là người tốt! Sau này ngài chính là huynh đệ của ta! Đờ. . . Đờ, ta đây, ta cảm thấy ta có thể thử một lần. . .

Tiêu Phàm:

- . . .

- Tiểu Hầu gia, ngày thường ngài có cùng ai kết oán không?

Tiêu Phàm bắt đầu nghiêm trang lục khẩu cung.

Cảnh Tuyền về mặt mê mang suy nghĩ trong chốc lát, lắc đầu nói:

- Cùng người kết thù kết oán đương nhiên là có, bất quá kia đều là địch nhân trên chiến trường, gia phụ là võ tướng, nhiều năm qua đi theo bộ hạ nam chinh bắc chiến, đánh Trần Hữu Lượng, đánh Trương Sĩ Thành, chinh thủy phi, chinh loạn khấu, địch nhân nhiều không đếm xuể, bất quá ở kinh sư, Cảnh gia ta trên dưới cẩn trọng, ru rú trong nhà, tựa hồ chưa đắc tội người nào. . .

- Tiểu Hầu gia bị tập kích đêm đó, có từng nhìn thấy tướng mạo hung thủ không?

Cảnh Tuyền lắc đầu nói:

- Chưa từng thấy rõ, ta bị người đánh bất tỉnh sau đó bị bắt ra khỏi phủ, chúng vừa đánh thì ta đau quá tỉnh dậy, đã thấy đầu bị trùm bao tải, cái gì cũng không nhìn thấy. . .

- Cái này gọi là 'Hội đồng tổng cốc'. (thay từ Việt cho dễ hình dung - chương trước là buồn ma)

- Tiêu đại nhân, cái gì gọi là 'Hội đồng tổng cốc'.

Tiêu Phàm giải thích nói:

- Chính là úp bao tải vào đầu, sau đó bị cạ lữ gõ lên. . .

Cảnh Tuyền khâm phục nói:

- Không hổ là Cẩm Y vệ Đồng Tri, Tiêu đại nhân quả nhiên kiến thức rộng rãi. . .

- Tiểu Hầu gia khen làm rồi. . .

Tiêu Phàm ngại ngùng khiêm tốn nói.

...

...

- Đã không có cừu nhân, lại không rõ tướng mạo hung thủ, không biết trong lòng tiểu Hầu gia có hoài nghi ai không?

Cảnh Tuyền nhíu mày suy nghĩ cả nửa ngày, chậm rãi lắc đầu nói:

- Cái này cũng không, có lẽ gia phụ hoặc ta ngày thường trong lúc vô ý đắc tội người nào, chúng ta cũng không tự biết, nếu muốn hoài nghi cho ai, cũng tuyệt đối không thể nói lung tung.

Tiêu Phàm dẫn đường nói:

- Tiểu Hầu gia cẩn thận ngắm lại, có khi lại chợt nhớ ra, sẽ là trợ giúp thật lớn để chúng ta phá án.

Cảnh Tuyền nh mắt phi thường mê mang nhìn Tiêu Phàm, như cũ lắc lắc đầu.

Tiêu Phàm khoe miệng dần dần nhếch lên, tạo thành một nụ cười gian gian, ngữ khí phi thường trầm thấp, hơn nữa mang theo một loại mỉa mai hoặc mãnh liệt, giống như con rắn trong vườn địa đàng dụ dỗ Eva ăn trái cấm. . .

- Tiểu Hầu gia, ngài cẩn thận suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút nữa, nhất định phải nghĩ cẩn thận. . .

Cảnh Tuyền giống như bị thôi miên, ánh mắt cũng trở nên ngây ngốc, hơi giật mình nhìn nụ cười đầy tà khí của Tiêu Phàm, rất lâu sau, hắn đột nhiên hiểu ra, rất phối hợp hỏi một câu:

- Tiêu đại nhân có thể cho chút nhắc nhở? Ví dụ như. . .

Tiêu Phàm thanh âm hạ xuống rất thấp, ghé vào bên tai Cảnh Tuyền gần từng tiếng nhẹ nhàng nhắc nhở:

- Ví dụ như, hung thủ đánh ngài, có thể là. . . Hòa thượng.

- Tê. . .

Tào Ngộ đứng một bên nghe vậy không kìm lòng nổi ngã xuống hít một ngụm lương khí, trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm Tiêu Phàm.

Đùa không đó? Sẽ chết người đấy!

Cảnh Tuyền cũng sợ ngây người, lắp bắp nói:

- Hòa. . . Hòa thượng? Vì sao là. . . Hòa thượng?

Tiêu Phàm cười tà nói:

- Tiểu Hầu gia thử nghĩ, thế nhân mỗi ngày vì sinh kế tiền đồ mà bôn ba, bận tới mảy tới mạt, ai là kẻ rảnh rỗi nhất?

- Là. . . Là người nào?

Cảnh Tuyền hai mắt đăm đăm hỏi, giờ phút này tư duy hắn đã hoàn toàn tạm dừng, giống vẹt học nói, chỉ biết ngơ ngác đi theo tư duy của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm định liệu trước nói:

- Người xuất gia, đương nhiên là người xuất gia nhàn nhất! Ngài ngắm mà xem, người xuất gia có vạn gia hương khói lễ kính, không gặp chút áp lực sinh tồn, mỗi ngày ngoại trừ niệm kinh cũng chỉ ngồi một chỗ, rảnh rỗi đến đau cả 'hai hòn bĩ' nha. . .

- Nhưng. . . Nhưng. . .

- Tiểu Hầu gia nghĩ gì cứ nói?

Cảnh Tuyền nghĩ nghĩ, bị phần nói:

- Nhưng ta không hề trêu chọc bọn họ, bọn họ dựa vào cái gì đánh ta? Chẳng lẽ vì nhàn rỗi không có việc gì làm, cho nên lên vào trong phủ đánh ta một trận? Ta thiếu nợ bọn họ sao?

Tiêu Phàm trầm ngâm nói:

- Tiểu Hầu gia nói rất có đạo lý, có lẽ hòa thượng đánh ngài còn có nguyên nhân khác. . .

- Nguyên nhân gì?

- Chân tướng chỉ có một, đó chính là. . . Quá anh tuấn làm hại ngài!

Tiêu Phàm như Conan (truyện tranh) trình trọng hạ kết luận.

- A?

Cảnh Tuyền há hốc mồm:

- Tiểu đại nhân, có gì nói ra lời ấy?

Tiêu Phàm một bộ biểu tình tiếc hận hồng nhan bạc mệnh nhìn Cảnh Tuyền, sau đó chậm rãi lắc đầu nói:

- Tiểu Hầu gia mặt đẹp như ngọc, mày kiếm mắt sao, là mỹ nam tử nổi danh kinh sư, thanh danh lan xa tứ phương, chắc hẳn hòa thượng trong miếu cũng nghe nói qua danh tiếng của ngài, mà ngài nghĩ xem, hòa thượng không thể gần nữ sắc, đúng không?

- Đúng.

- Nhưng bồ tát có quy định hòa thượng không thể gần nam sắc không?

- A? Cái này. . . Đường như không có.

- Cho nên nói, đánh ngài khẳng định là hoa hòa thượng thích nam sắc, hẳn nhất định là thăm mền ngài thật lâu, lại biết ngài hôm sau sẽ thành thân, quá yêu sinh hận, trước đêm ngài thành thân liền bắt ngài khỏi phủ, vốn nghĩ muốn giết ngài, sau lại nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn, lại mềm lòng, vì thế căn răng bịt kín đầu ngài, không đánh lòng tạm biệt, liền chỉ có thể cứng rắn đánh ngài một trận, từ nay về sau hai người mỗi người mỗi ngả, xa cách chân trời. Đây gọi là 'Gió đông dừ, ân tình bạc, một mối tơ sầu, tháng năm tan vỡ, sai, sai sai!'. . . (Nguyên bản bài Thoa Đầu Phụng, nhạc khá hay <http://www.youtube.com/watch?feature...&v=2w779BoMrPQ>)

Tiêu Phàm nói xong, mới phát hiện cả căn phòng lớn trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Tào Ngự cùng Cảnh Tuyên mắt mở thật to, trống rỗng vô thần nhìn hấn, miệng cũng há thật rộng, biểu tình tựa như thấy một con heo bay được giữa trời.
..

Tiêu Phàm ngửa đầu than thở rất lâu, giống như đắm chìm trong bầu không khí bi thương réo rắt thảm thiết của một tình yêu không thể ở gần nhau, không thể tự thoát ra được.

Thật lâu. . .

- Tiêu Hân gia, hạ quan phán đoán suy luận có đúng không? Nhiều ít ngài cấp cho vài điểm phản ứng được không?

Tiêu Phàm nho nhã lễ độ cất ngang Cảnh Tuyên đang ngây người.

Cảnh Tuyên dùng sức lắc đầu, lúc này mới lắp bắp nói:

- Ý Tiêu đại nhân là, một hòa thượng thích nam nhân đối với ta. . . Đối với ta vì yêu sinh hận, cho nên lên vào trong phủ đem ta. . . Bắt ra ngoài, cuối cùng đánh thành như vậy?

Tiêu Phàm rất tiêu sái đứng thẳng lưng:

- Ngài còn có suy luận nào tốt hơn sao?

Ngây người một lát, Cảnh Tuyên nói:

- Nhưng. . . Sao nhất thiết phải là người xuất gia? Cho dù là người xuất gia, vì cái gì nhất định là hòa thượng, không phải đạo sĩ hoặc là ni cô?

Tiêu Phàm cười nhạo nói:

- Thôi đi, nếu là ni cô, sớm đã đem ngài tiền dâm hậu sát, còn vì cái gì không phải đạo sĩ. . .

Tiêu Phàm ngửa đầu trầm ngâm một lát, ngữ khí kiên định nói:

- . . . Bởi vì ta cảm thấy đạo sĩ nên so với hòa thượng nhân phẩm tốt hơn.

Cảnh Tuyên:

- . . .

Trầm mặc hồi lâu, Cảnh Tuyên ánh mắt đột nhiên trở nên oán giận vô cùng, kích động nói:

- Tiêu đại nhân, ngài suy đoán toàn là hồ thuyết bắt đạo. . . (nói linh tinh)

Lời còn chưa dứt, chợt nghe thấy từ cửa sổ phía bên ngoài phòng ngủ truyền đến dồn dập tiếng ho khan già nua.

- Khụ khụ khụ. . .

Trong phòng ba người ngạc nhiên nhìn lại, đã thấy ngoài cửa sổ một đạo nhân ảnh rất nhanh lóc lên, rồi không thấy gì nữa.

Cảnh Tuyên ngây ra một lúc, tiếp theo lập tức sửa lời nói:

- Tiêu đại nhân phán đoán suy luận thật sự là sâu sắc độc đáo, làm ta hiểu ra, không sai, hung thủ đánh ta nhất định là hòa thượng, hơn nữa còn là hoa hòa thượng! Tại hạ phi thường đồng ý lời Tiêu đại nhân nói.

Cái này làm Tiêu Phàm giật mình, nguyên bản hấn thật sự nói hươu nói vượn một phen, nếu hai phụ tử Cảnh gia đều là ngốc tử, có lẽ còn lừa được, nếu bọn họ không ngốc quá thói thường, hấn sẽ lại cố gắng nói dối tiếp, ai biết tình thế đột nhiên nhanh chóng quay ngược trở lại, Cảnh Tuyên cư nhiên thật sự tin chuyện ma quỷ hấn nói, Tiêu Phàm kinh ngạc đến nỗi được trông mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

- Ách. . . Ngài thực cảm thấy người hành hung là hòa thượng?

Tiêu Phàm lo lắng hỏi ngược lại.

Cảnh Tuyên vẻ mặt kiên định dùng sức gật đầu:

- Không sai, Tiêu đại nhân nhắc nhở, ta đột nhiên nghĩ tới, thời điểm bị đánh đêm đó, ta xuyên qua bao tải, mơ hồ thấy dưới ánh trăng, một cái đầu nhẵn bóng sáng loáng, ngoại trừ hòa thượng, còn ai có cái đầu như thế? Hòa thượng! Nhất định thế! Chính là hòa thượng! Tiêu đại nhân, ngài nhất định phải bắt lấy hòa thượng kia, không bắt không được!

Tiêu Phàm ngây ra một lúc, lập tức nghĩ vài tiếng ho khan ngoài cửa sổ vừa rồi nổi lên tác dụng, lập tức thần sắc trịnh trọng nói:

- Tiểu Hầu gia xác định là hòa thượng đã thương ngài sao?

Cảnh Tuyền cấp tốc gật đầu:

- Xác định!

- Không thay đổi?

- Không thay đổi?

- Ngài còn một cơ hội cuối cùng.

- Không, chính là hòa thượng, ta phi thường khẳng định.

Tiêu Phàm thở dài một hơi, trên mặt nở nụ cười thân mật:

- Máy người xuất gia này thật kỳ cục, cư nhiên dám đã thương tiểu Hầu gia Đại Minh, nếu không hung hăng trừng trị, tương lai sẽ còn dám gây chuyện thế nào nữa? Một khi thái độ tiểu Hầu gia đã kiên định như thế, hạ quan nguyện vì tiểu Hầu gia hiệu lực, giúp ngài bắt kẻ hành hung kia về quy án.

Cảnh Tuyền một bộ cảm động đến rơi nước mắt nói:

- Như thế, làm phiền Tiêu đại nhân bên ba, tại hạ không biết cảm tạ thế nào, ngày sau nhất định báo đáp.

- Vì tiểu Hầu gia phục vụ, sao dám nói là vất vả? Tiểu Hầu gia từ từ dưỡng thương, chờ tin lành ở hạ quan. Tào Thiên hộ!

- Có!

- Thông tri các huynh đệ, chuẩn bị xuất quân bắt hòa thượng!

- . . . Rõ!

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị đi rồi, cửa phòng Cảnh Tuyền một bóng người chột lóc lên, Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn bước nhanh đi vào.

Cảnh Tuyền vừa thấy phụ thân, liền vội ngồi dậy, cả giận:

- Cha, vừa rồi sao người lại ở cửa ho khan? Chẳng lẽ cha tin chuyện ma quỷ của cái tên Tiêu Phàm kia? Hòa thượng cái chó má gì! Hải nhi xem hẳn rõ ràng là không có bốn sự phá án, cho nên làm loạn bắt đại hòa thượng trên đường cho thành hung thủ để ứng phó, hẳn đúng là không coi Cảnh gia ta ra gì mà!

Cảnh Bình Văn hung hăng trừng mắt nhìn Cảnh Tuyền, quát khê nói:

- Nghiệt tử câm miệng! Không hiểu biết lợi hại trong chuyện này không được nói hươu nói vượn!

- Cha! Người đến cùng có ý gì? Chẳng lẽ mối hận của hải nhi cứ như vậy mơ hồ bắt một tên hòa thượng liên tính xong việc sao?

Cảnh Bình Văn vuốt chòm râu hoa râm, thở thật dài, nói:

- Không như thế thì phải làm thế nào đây? Tuyền nhi à, trong triều nước sâu mà lại đục ngầu, nếu cứ đoán đo không biết giữ hay bỏ, Cảnh gia ta tất mang họa diệt tộc a!

Cảnh Tuyền mở to hai mắt nhìn, cả kinh nói:

- Cha, sao người lại nói thế? Hiện giờ chẳng phải bệ hạ đối với Cảnh gia ta hoàng ân cuộn cuộn sao? Bệ hạ còn muốn đưa tôn nữ trưởng mà ngài yêu thương nhất, Giang Đô quận chúa gả cho hải nhi, sao có thể thành có họa diệt tộc?

Cảnh Bình Văn hừ hừ, nói:

- Bệ hạ gả tôn nữ là ban ân, bệ hạ ban chết cũng là ân, chúng ta phận thân tử nếu không đứng chừng mực, thì hôm nay vinh hoa chỉ sau một đêm có thể tan thành mây khói, tiệc vui trong sảnh nhảy mất có thể thành tai họa xét nhà diệt tộc!

Cảnh Tuyền mắt tròn càng lớn:

- Cha, người nói cũng quá nguy hiểm đi?

Cảnh Bình Văn thở dài nói:

- Tuyền nhi à, năm đó công thần tướng lĩnh cùng ta đi theo bệ hạ nam chinh bắc chiến, hôm nay đã sớm bỏ lão phu đi hết, bệ hạ đem họ giết sạch, ban cho cái chết có, lưu đầy có, như Phó Hữu Đức, như Lý Thiện Trường, như Lam Ngọc, con biết vì sao bệ hạ lại để lại ta mà không giết không?

- Bởi vì bệ hạ rất tin lòng trung thành của người!

Cảnh Bình Văn nhàn nhạt cười cười, vẻ mặt không thể nói rõ là trào phúng hay là bi thương, trầm mặc trong chốc lát mới nói:

- Bởi vì lão phu tài năng tầm thường, càng bởi vì lão phu không tranh đoạt.

- Không tranh đoạt?

- Đúng, không tranh đoạt! Thời điểm nên tranh thì không tranh, thời điểm nên lui thì lui ngàn dặm, cho dù nhận hết tỳ khuất cũng tuyệt không hé răng, đồ đao trong tay bệ hạ từ trước đến nay là hướng về phía hồ lang mà đi, con nói, ngài cần phải hướng một con cừu mà hạ thủ sao?

Cảnh Tuyên như hiểu ra:

- Cho nên, hồ lang đều bị bệ hạ giết hết, chỉ còn để lại Cảnh gia chúng ta, bởi vì cừu không có khả năng lay động giang sơn xã tắc của bệ hạ, Cảnh gia chúng ta đối với bệ hạ không chút uy hiếp. . .

Cảnh Bình Văn vui mừng nở nụ cười:

- Con có thể lĩnh ngộ đến điểm này, việc hương hỏa của Cảnh gia chúng ta sẽ có thể kéo dài, hơn nữa vĩnh viễn bảo trì vinh hoa phú quý.

- Nhưng . . . Mấy điều này có quan hệ gì tới Tiêu Phàm?

Cảnh Bình Văn hỏi ngược lại:

- Tiêu Phàm là ai?

- Cẩm Y vệ Đồng Tri.

- Cẩm Y vệ nghe lệnh ai?

- Chỉ nghe đương kim thiên tử.

- Như vậy lời Tiêu Phàm nói, cũng xem như ý tứ thiên tử đúng không?

Cảnh Tuyên do dự nói:

- Điều này. . . Có lẽ vậy.

Cảnh Bình Văn cười cười, thần sắc lại dần dần thâm trầm:

- Cho nên, Tiêu Phàm nói hung thủ là hòa thượng, như vậy hung thủ nhất định là hòa thượng, bởi vì đây chính là ý thiên tử.

Cảnh Tuyên vội la lên:

- Nhưng . . . Thiên tử vì sao nói như vậy?

Cảnh Bình Văn ánh mắt ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Có lẽ, thiên tử không muốn làm lớn chuyện này, hồng thanh danh cả vua và dân. Có lẽ, án này nếu tiếp tục đào sâu sẽ thành đại án ngập trời, liên lụy tiến rất nhiều người, thiên tử không muốn làm bị thương căn bản triều đình, lại có lẽ. . . Hung thủ khả năng thật sự là hòa thượng, bệ hạ là thật tâm thành ý vì Cảnh gia báo thù, bất luận sự tình chân tướng tình ra sao, chỉ cần thiên tử không nói, chúng ta cũng đừng hỏi, chúng ta chỉ cần biết mặt ngoài là tốt rồi, thiên tử có ý gì, chúng ta cứ thế vâng theo.

- Nhưng . . . Cha, chẳng lẽ cứ mặc cho hung thủ đích thực nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao?

Cảnh Tuyên trong lòng ngực một cỗ khí khó bình.

Cảnh Bình Văn bất đắc dĩ mà hiền lành nhìn vào đứa con cả Cảnh gia, thờ dài nói:

- Nhịn được nhục nhã nhất thời, là để bảo tồn Cảnh gia ta trăm năm bình an!

Cảnh Tuyên trầm mặc trong chốc lát, thần sắc dần dần nổi lên mấy phần hiểu ra, cuối cùng hần thoải mái nở nụ cười.

- Cha, hài nhi xác định vừa rồi chưa nói sai, hung thủ đã thương hại hài nhi quả thật là hòa thượng, chính công hòa thượng.

Cảnh Bình Văn cười vui mừng:

- Ông trời thương xót, hung thủ nhanh như vậy liền tra ra manh mối, tất cả đều là nhờ hoàng ân cao như bể a!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Chỉ bắt hòa thượng

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị mới vừa ra khỏi Cảnh phủ đại môn, Tào Nghị liền gấp không thể chờ được nói:

- Đại nhân, hung thủ như thế nào biến thành hòa thượng?

Tiêu Phàm cười nói:

- Ngươi không cảm thấy hòa thượng rất đáng ghét sao?

Tào Nghị nhìn vào nụ cười quỷ dị của Tiêu Phàm, khóe mắt nhảy dựng, thăm dò nói:

- Đại nhân muốn nói tới loại hòa thượng nào?

- Ví dụ như. . . Hòa thượng cùng Yến Vương cấu kết làm việc xấu.

Tào Nghị đột nhiên hít một hơi khí lạnh, thất thanh nói:

- Đạo Diễn?

Tiêu Phàm hắc hắc cười gian không nói.

Tào Nghị há to miệng, nói:

- Đạo diễn là đệ nhất mưu sĩ bên người Yến Vương, ngài lại đem mũi giáo chỉ vào hắn? Cái này. . . Chỉ sợ không dễ dàng như vậy đâu?

Tiêu Phàm như cũ nở nụ cười, trong mắt lại hiện lên vài phần hung quang:

- Tiền trăm hậu tấu, giết chết hòa thượng kia rồi nói sau, bệ hạ muốn ta bắt hung thủ đã thương Cảnh Tuyên, bắt luận chết sống! Bốn chữ 'Bắt luận chết sống' này, giống như ban cho ta một thanh thượng phương bảo kiếm.

Tào Nghị nhìn hung quang trong mắt Tiêu Phàm, trống ngực không khỏi nhanh hơn, hắn trầm mặc một lát, lo sợ nói:

- Đạo Diễn hòa thượng... có thù sâu với ngài sao? Đại nhân nhất định phải diệt trừ hắn mới thống khoái?

Tiêu Phàm gật đầu nói:

- Không sai, ta cùng với hắn thù sâu như biển, bất cọng đại thiên! Nếu không giết hắn, ta còn mặt mũi nào đứng trong thiên địa?

- Ngài cùng Đạo Diễn có thù gì?

Tiêu Phàm ngửa mặt lên trời nhìn trời, ánh mắt thâm trầm

- Lão bà của ta, Họa Mi, khi còn bé bị hắn phi lễ, đó là cầm thú. . .

Tào Nghị mồ hôi đầm trán:

- . . .

Cái người gọi là "lão bà khi còn bé", chẳng qua là lúc nàng nằm trong tã lót được Đạo Diễn bế ẵm qua mà thôi, cái này cũng gọi là "phi lễ"? Ngươi cũng quá không phân phải trái đi?

- Đại nhân, Đạo Diễn hòa thượng ở trong Yến Vương biệt viện, Yến Vương sao có thể để ngài giết Đạo Diễn?

Tào Nghị hỏi ra điều lo lắng nhất.

Tiêu Phàm mắt phát ra ánh sáng lạnh:

- Ta phụng chỉ bắt hung thủ, ai dám ngăn cản ta là đi tìm chết! Đạo Diễn đối với Yến Vương trọng yếu, nhưng đối với bệ hạ thực không quan trọng, Yến Vương nếu trách tội, liền mời hân diện thánh cáo trạng, dù sao chúng ta nơi này có nhân chứng vật chứng, hơn nữa chính người bị hại mồm chỉ ra và xác nhận, ai có thể nói ta bắt sai người?

Tào Nghị há miệng thở dốc, muốn nói gì đó, lại phát giác mình một câu cũng nói không nên lời.

Đánh Cảnh Tuyền, bệ hạ nghiêm chỉ truy tra, thân là hung thủ, Tào Nghị vốn đã cảm thấy có chút bất an, lại không nghĩ rằng chuyện này nằm trong tay Tiêu Phàm, càng không nghĩ tới sự tình bất lợi đối với mình này, Tiêu Phàm lại đem mũi giáo chuyển đi, nhắm thẳng vào cừu nhân, biến bất lợi thành có lợi. Tiêu Phàm này, dường như luôn có bốn sự thần kỳ như vậy.

Được rồi, lời này quá khoa trương hấn, trên thực tế, hấn bề ngoài tuần lãng anh tuấn, tâm thì đề tiện vô sỉ, chuyện tình vu oan hãm hại chỉ lũ tiểu nhân mới làm được hấn vận dụng xuất thần nhập hóa, khiến cho người khâm phục chính là, gia hỏa này làm chuyện xấu không chút tự xấu hổ, biểu hiện rất hồ hững, giống như đang hành thiện mới đúng.

Tiêu Phàm vươn đầu tới, cắt ngang Tào Nghị trầm tư:

- Tào đại ca có chuyện muốn nói sao?

Tào Nghị thật sâu than thở:

- Ngoại trừ khâm phục, ta thật sự không biết nên nói cái gì. . .

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, sau đó khẳng định nói:

- Suy nghĩ của ngươi rất chính xác.

- Đại nhân, kế tiếp làm như thế nào?

- Thứ nhất, triệu tập huynh đệ Cẩm Y vệ, vây quanh Yến Vương biệt viện, không cho người nào chạy thoát, thứ hai, chuẩn bị tốt chứng cứ.

- Chứng cứ gì?

Tiêu Phàm không có hảo ý cười nói:

- Định tội cho một người cần phải có chứng cứ gì, thì chuẩn bị chứng cứ đó.

Tào Nghị giật mình, ôm quyền tuân mệnh mà đi.

Tiêu Phàm nhìn vào bóng dáng Tào Nghị, khóe miệng nở một nụ cười tà ác.

Cẩm Y vệ nói muốn chứng cứ, liền có chứng cứ, không có cũng phải có, cường quyền muốn sửa trị một người, căn bản không cần rất câu nệ tiểu tiết, cái gọi là chứng cứ, thật sự rất hư vô mờ mịt, năm đó án Hồ Lam mưu phản, Cẩm Y vệ tổng cộng giết hơn bốn vạn người, cứ có chút dính dáng là giết, cả nước lo sợ không yên, hơn bốn vạn người kia chẳng lẽ đều đáng chết? Cẩm Y vệ muốn ai chết, thì cái gọi là chứng cứ, muốn bao nhiêu có bao nhiêu, trong nháy mắt là lấy ra được.

Vì cái gì muốn giết Đạo Diễn?

Phi lễ Họa Mi đương nhiên chỉ là cái cớ, người khác không biết, nhưng thân là người xuyên việt Tiêu Phàm thừa hiểu tầm quan trọng của Đạo Diễn đối với Yến Vương, có thể nói Yến Vương tạo phản, thẳng đến cuối cùng soạn vị thành công, có hơn một nửa đều là Đạo Diễn hòa thượng ở sau lưng khuyến khích cùng bày mưu, hôm nay nếu có thể diệt trừ hấn, chẳng khác nào chém đứt được một cánh tay của Yến Vương.

Tương lai Chu Nguyên Chương băng hà, Chu Doãn Văn nếu muốn an ổn ngôi trên ngôi vị hoàng đế, nhất định phải trước tiên phải tước phiên, đã tước phiên thì đầu tiên phải làm từ Yến Vương, tước Yến Vương, tất phải trừ Đạo Diễn, có thể nói, tồn tại của Đạo Diễn là uy hiếp lớn nhất với ngôi vị hoàng đế của Chu Doãn Văn.

Hôm nay Đạo Diễn đang ở kinh sư, đây quả thực là ông trời ban cho cơ hội tốt, nếu không nhân cơ hội này giết chết hấn, chẳng phải là nuôi hổ gây họa?

Về phần Yến Vương sẽ có phản ứng gì, có thể cáo trạng, có thể ngăn trở, có thể trả thù hay không đã không nằm trong suy nghĩ của Tiêu Phàm, nhân chứng vật chứng rõ ràng, cho dù là vu cáo hãm hại, cũng thách hấn cãi nổi.

Một khi đã có tiếng gian thần, không vu cáo hãm hại vài người, như thế nào xứng làm gian thần? Thế chẳng phải bôi tro trát trấu vào mặt giới gian thần sao?

Tiêu Phàm muốn làm gian thần hợp cách.

Trở lại Cẩm Y vệ Trần Phủ ti, Tào Nghị sớm tập họp nhân mã, phía trước nha môn mấy trăm danh Cẩm Y giáo úy xếp hàng ngay ngắn, Bách Hộ dẫn dắt, hùng dũng oai vệ xếp thành hàng chò, sĩ khí rất cao.

Tiêu Phàm chậm rãi nhìn chung quanh mọi người, thật lâu sau, ngữ khí thâm lãnh nói:

- Phụng thánh dụ, tróc nã trọng phạm đã thương nhi tử Trường Hưng hầu, các huynh đệ cố gắng làm hết phận sự, chớ phụ thánh ân, nếu có người dám chống lệnh, giết chết bất luận tội!

Chúng Cẩm Y vệ ngang nhiên ôm quyền, cùng quát to:

- Tuân mệnh!

Tiêu Phàm đại thủ vung lên, lãnh lạnh quát:

- Bắt người!

Mọi người đáp to, sau đó dưới Tiêu Phàm dẫn dắt, trùng trùng điệp điệp đi ra khỏi Trấn Phủ Ti đại môn.

Tiêu Phàm vẻ mặt nghiêm nghị đi tuốt đằng trước, ra nha môn liền rẽ ngang sang bên phải, trong mắt tràn ngập sát khí sắc bén, hộc miệng thậm chí nhếch lên một nụ cười lạnh tàn khốc. Đạo Diễn, người thời vận không tốt, vì cuộc sống an ổn của ta ngày sau, người phải chết đi!

- Tiêu đại nhân. . .

Một gã Cẩm Y giáo úy phía sau hấn nơm nớp lo sợ kêu lên.

Tiêu Phàm đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm giáo úy:

- Cái gì?

- ... Có chút vấn đề nhỏ.

- Sao?

Giáo úy cả người run lên, khom người ôm quyền nói:

- Yến Vương biệt viện nên đi phía trái, ngài. . . Đi ngược bên rồi. . .

Trầm mặc giây lát. . .

- Ta cố ý thử cảm giác phương hướng của các người đó! Hiện tại, tất cả quay đầu!

- . . . Rõ!

Yến Vương biệt viện.

Đạo Diễn hồn nhiên không biết nguy hiểm đã lạng lè tới gần, vẫn lo âu tại nội đường đi qua đi lại.

Yến Vương Chu Lệ thần sắc cũng có chút bất an, nhíu nháp thanh trà. Trà Long Tỉnh tốt nhất Tây Hồ, khi đưa vào miệng lại có cảm giác tràn đầy chua xót.

- Điện hạ, Bắc phương quân báo còn chưa có đưa đến kinh sư, chuyện này. . . Có phải là người mang tin tức nửa đường xảy ra chuyện gì?

- Bỏn vương cũng đang lo lắng, kinh sư phong vân nguy biến, bỏn vương như hổ lạc đồng bằng, nếu không quay về Bắc Bình, không biết sẽ còn rơi xuống loại hoàn cảnh nào. . .

Chu Lệ thở thật dài.

Đạo Diễn trong mắt phát ra thật sâu sầu lo, , trầm mặc trong chốc lát, ngẩng đầu nói:

- Điện hạ, gần đây kinh sư hướng gió càng ngày càng quý dị, điện hạ có lưu ý không, ngài tự phiên Bắc Bình mười mấy năm, năng chinh thiện chiến, bắc nguyên Thát tử trông đã thấy sợ, điện hạ lập quân công vô số, từ trước đến nay thiên tử luôn yêu thích, vì sao lần này quay về kinh, thiên tử lại đối với điện hạ không tốt như vậy?

Chu Lệ thở dài nói:

- Còn không phải bỏn vương ngày ấy tại ngự hoa viên quá mức cần rờ, chọc giận phụ hoàng, sùng tín cử thế dần mất. . .

Đạo Diễn lắc đầu nói:

- Không chỉ có thể thôi đâu, ta cảm giác được, hiện giờ trong triều đình có cái gì đó mà chúng ta không sờ không thấy được, chậm rãi thôi động triều đình, hơn nữa từng bước từng bước ảnh hưởng quyết định của thiên tử.

Chu Lệ ánh mắt chợt động lại, trầm giọng nói:

- Căn cứ vào đâu nói thế?

Đạo Diễn trầm ngâm nói:

- Năm nay điện hạ quay về kinh, vốn hết sức vinh quang, nhưng sau vì chuyện tại ngự hoa viên, chọc giận thiên tử, tiếp đó đề tài tước phiên bị dẫn ra, sự tình từ đó về sau, chúng ta liền không thể nắm giữ. Trog triều tựa hồ có cố nghịch lưu, chuyên theo phương hướng chúng ta không thể nắm giữ mà thôi động trong triều, mà thiên tử đối với điện hạ tựa hồ cũng càng ngày càng bất hòa. Trước đó vài ngày điện hạ tại phủ của Tiêu Phàm cùng hấn tranh chấp, thiên tử lại ban thưởng Tiêu Phàm hoàng kim trăm lượng, mà đối với điện hạ, yêu cầu ngài bề môn hồi lỗi, điện hạ thử nghĩ, thiên tử có từng bao giờ thiên vị ngoại thần như thế chưa? Đủ loại dấu hiệu chứng tỏ, trong triều đang có một cố thể lực hoặc đại thần nào đó đang đang ảnh hưởng thiên tử, từ khi việc tước phiên được đem ra bàn luận, thiên tử liền giống như sinh ra phòng bị như đối với chư Vương. . .

Yến Vương im lặng trầm ngâm.

Đạo Diễn đến gần vài bước, nhẹ giọng nói:

- Điện hạ, nội cung Khánh Đồng cùng ngài một mực giao hảo, Tiêu Phàm bị đâm, tiền căn hậu quả mọi người đều rõ ràng. Nhưng thiên tử đối với ngài không một câu trách cứ, lại hạ lệnh đem Khánh Đồng đánh chết tại Ngọ môn, điều này nói lên cái gì?

Yến Vương đuôi lông mày nhảy dựng, thanh âm có chút run rẩy:

- Phụ hoàng nghiêm khắc cảnh cáo ta...

Đạo Diễn chậm rãi lắc đầu:

- Không, điều này chứng tỏ, cán cân trong lòng thiên tử đã chậm rãi nghiêng về một bên, lòng tin đối với chư vương dần dần chuyển hết lên người thái tôn. Biến hóa của thiên tử, hiển nhiên có người ngầm ảnh hưởng, hoặc nói bóng nói gió, hoặc thay đổi một cách vô tri vô giác, tóm lại, trong triều đang có mũi giáo chỉ thẳng về điện hạ, hay đúng hơn, là chỉ thẳng về các phiên Vương. Hơn nữa hôm nay mũi giáo ấy đã dần dần chiếm thượng phong, thiên tử có ý lưu điện hạ tại kinh, điều này nói lên bề hạ đã lo lắng với ngài. Thiên tử muốn dùng một loại phương pháp ôn hòa, khiến chính ngài xin từ bỏ đất phong, lưu lại kinh tới già. Điện hạ nếu giao ra binh quyền Bắc Bình, những phiên Vương khác tự nhiên không dám sinh nửa điểm dị tâm. . .

Chu Lệ cả người run lên, sắc mặt tức khắc trở nên tái nhợt.

- Bỏn vương tuyệt đối không thể mất binh quyền! Người nào ác tâm như thế, lại muốn đẩy bỏn vương vào chỗ chết!

Đạo Diễn lắc đầu không nói, khuôn mặt nhợt nhạt khẽ nổi lên một nụ cười chua xót.

Chu Lệ cùng hấn nhìn nhau, hai người trăm miệng một lời nói:

- Tiêu Phàm!

Phanh!

Chu Lệ hung hăng vỗ cái bàn, giận dữ nói:

- Ác tặc này! Bỏn vương phải giết hấn! Bất cớ ấu nữ của bỏn vương, còn muốn cướp binh quyền, thu hồi đất phong của bỏn vương, Chu Doãn Văn cho hấn chỗ tốt gì, khiến hấn khăng khăng một mực đích cùng ta là địch như thế!

Đạo Diễn lắc đầu thờ dãi:

- Nhiều lời vô ích, điện hạ nên sớm làm chuẩn bị, mau chóng rời kinh quay về Bắc Bình, chỉ có trở lại Bắc Bình, điện hạ mới có thực lực tranh đoạt thiên hạ, kinh sư đối với chúng ta rất bất lợi, ai cũng không biết Tiêu Phàm kia bước tiếp theo sẽ làm cái gì, chúng ta ở lại kinh sư sớm hay muộn sẽ bị hấn hành chết, rồi đi là thượng sách. . .

Vừa dứt lời, lại nghe thấy từ biệt viện tiền đường truyền tới một trận huyên náo, ngay sau đó truyền đến âm thanh đá đầu đao kiếm va chạm.

Chu Lệ cùng Đạo Diễn sắc mặt tức khắc trắng bệch, hai người thân hình đồng loạt run rẩy, Chu Lệ môi run lên hai cái, run giọng nói:

- Tiên sinh, sẽ không phải là người nói trúng đấy chứ? Ác tặc Tiêu Phàm này. . .

- Alo, alo, thử âm, thử âm. . . OK, khụ khụ, người ở bên trong nghe, các người đã bị Cẩm Y vệ bao vây! Mau mau buông binh khí xuống, cởi bỏ dây lưng, hai tay ôm đầu, một hàng đi tới, chúng ta chỉ bắt hòa thượng, lặp lại lần nữa, chúng ta chỉ bắt hòa thượng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Đồi chọi gay gắt

- Người ở bên trong nghe rõ, các người lại bị chúng ta vây quanh, lập tức buông xuống. . . A? Ta vì sao lại nói lại?

- Đại nhân, ngài lần trước bị đâm sau đó cũng bao vây bọn họ một lần. . .

Một giọng nói nịnh nọt lấy lòng vang lên.

- Thì ra là đã có tiền lệ! Người ở bên trong nghe. . .

Ngoài cửa Yến Vương biệt viện, tiếng hét ầm ĩ quanh quẩn, hết sức chói tai.

Ngoài cửa biệt viện, Yến Vương thị vệ đã bị đánh ngã cả đám. Lúc này Cẩm Y vệ có bị mà đến, vì đối phó Yến vương thị vệ, Tào Nghị cố ý chọn lựa trong Cẩm Y vệ thân thủ cao tuyệt, chuyên tấn công kiểu đội hình hợp kích của Yến vương thị vệ. Người đông thể mạnh, lại có chuyên môn nhắm vào, mấy người đánh một, Yến vương thị vệ liền bị đánh ngã.

Tiêu Phàm nhìn vào đại môn biệt viện u ám, trong mắt thêm kiên định.

Cung bắn ra không thể lấy lại tên, một khi đã đi tới bước này, vậy thì tiếp tục đi tới đi. Yến Vương sau này trả thù thế nào, Chu Nguyên Chương sẽ có phản ứng gì, những Thanh Lư đại thần hạch tội thế nào, hiện tại đã không cần suy nghĩ. Hôm nay cần thiết đem tai họa Đạo Diễn này bỏ đi, nếu không tương lai mình cùng Chu Doãn Văn sẽ gặp phiền toái vô cùng.

Cho dù đâm thủng trời, Đạo Diễn hôm nay cũng không thể không chết, có câu tục ngữ nói như thế nào ấy nhỉ?

Nhân loại đã không ngăn cản được ta!

Suy nghĩ như nước, trong lúc đó chúng Cẩm Y vệ đã đánh ngã tất cả Yến vương thị vệ, sau đó phá đại môn Yến Vương biệt viện. Đại môn mở rộng, khi chúng Cẩm Y vệ hùng dũng xông vào biệt viện cũng là lúc một trận tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, Yến Vương sắc mặt lạnh lùng, thị vệ khí chất nhanh nhẹn dừng mảnh vây quanh, sải bước nghênh hướng chúng Cẩm Y vệ. Đạo Diễn hòa thượng nhắm mắt theo đuôi đi theo sau Yến Vương, Yến Vương về mặt cuồng nộ, râu tóc vênh ngược nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, xem ra đã động chân hỏa.

Bị người mặc danh kỳ diệu đánh tới cửa, còn đánh ngã thị vệ, chuyện này vớ phải ai cũng tức giận, chứ đừng nói đến Yến Vương là đường đường hoàng tử thân vương tôn sư, chưa từng chịu qua khuất nhục như thế?

Hai bên tất cả đều mang sát khí, giương cung bạt kiếm giăng co, Yến Vương bước tới trước hai bước, cách Tiêu Phàm ba năm bước thì đứng lại duỗi tay chỉ vào Tiêu Phàm hét to:

- Tiêu Phàm, ngươi thật lớn gan từ! Trạch phủ của bốn vương là chỗ để ngươi làm xằng làm bậy sao? Ngươi ăn gan báo à? Dám đem người đến biệt viện bốn vương giương oai, hôm nay ngươi nếu không nói rõ ràng lý do, bốn vương tất lên tầu phụ hoàng, trị ngươi cái tội bất kính!

Tiêu Phàm vẻ mặt bình tĩnh chấp tay vái Chu Lệ, mỉm cười nói:

- Vương gia thứ lỗi, hạ quan phụng ý chỉ của bệ hạ tước nã khâm phạm. Theo điều tra, khâm phạm đang ẩn núp trong biệt viện này của Vương gia. Vương gia là đường kim hoàng tử, hạ quan vốn không nên đến quấy nhiễu, bất đắc dĩ hoàng mệnh trong người, và lại khâm phạm rất biến thái, hạ quan sợ hãi sẽ thương hại Vương gia. Hạ quan bất đắc dĩ, đành phải dẫn người tới cửa, tước nã khâm phạm trở về trị tội, quấy rầy Vương gia thanh tu, hạ quan thật sự sợ hãi. . .

Chu Lệ nghe vậy hừ lạnh nói:

- Bên trong vương phủ có khâm phạm? Hừ! Bốn vương như thế nào không biết?

Tiêu Phàm thật cẩn thận đạo:

- Vương gia có phải là quá mức trọng võ nên đầu óc không hay sử dụng không? Hạ quan vừa mới nói khâm phạm là 'ẩn núp' trong phủ Vương gia, ẩn núp ý là người nhìn không ra hẳn là ai. . . Không quá chuẩn xác, phải là, người nhìn không ra thân phận của hẳn.

Chu Lệ cứng lại, mặt lại càng đen, lạnh lùng quát nói:

- Tiêu Phàm, ngươi trêu chọc bốn vương sao? Cái gì tước nã khâm phạm, ngươi rõ ràng là cố ý làm nhục bốn vương! Bốn vương đường đường là hoàng tử, thiên gia huyết mạch, há tha cho ngươi khinh nhục?

Tiêu Phàm vội vàng nói:

- Vương gia nói quá lời, hạ quan sao dám làm nhục Vương gia? Người này quả thật là ẩn núp trong phủ Vương gia, hơn nữa cùng Vương gia quan hệ thập phần chặt chẽ, con của Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn là Cảnh Tuyên mấy ngày trước đây gặp chuyện hấn Vương gia đã nghe nói? Chính là hấn làm, Vương gia, khâm phạm phi thường biến thái, hấn cùng với Vương gia sớm chiều làm bạn, hoa cúc Vương gia thập phần nguy hiểm a. . .

Chu Lệ tức giận đến cả người run lên, còn không nói chuyện, Đạo Diễn hòa thượng một bên không nhịn được tiến lên vài bước cười lạnh nói:

- Quả thực là nhất phái nói bậy, con Trường Hưng hầu Cảnh Tuyên bị người đả thương, cùng Yến Vương phủ có quan hệ thế nào? Tiêu đại nhân, người đây rõ ràng là vu oan hãm hại! Người cho là Yến Vương phủ đều là kẻ ngốc. . .

Lời còn chưa dứt, Tiêu Phàm lại giống như thấy quỷ, đột nhiên duỗi tay, kéo Chu Lệ đến bên. Chu Lệ không kịp phòng bị, bị Tiêu Phàm kéo lao đảo vài bước, không đợi hấn tức giận, liền thấy Tiêu Phàm chỉ vào Đạo Diễn, vẻ mặt vừa sợ vừa giận, lớn tiếng hét to:

- Vương gia, hấn chính là khâm phạm! Hoa hòa thượng mê nam sắc, đúng vậy, chính là hấn!

Đạo Diễn vẻ mặt cười lạnh vẻ mặt tức khắc như bị người đánh một quyền, trở nên kinh ngạc không thôi, quay một ngón tay chỉ vào mũi mình:

- Ta? Ta làm sao?

Tiêu Phàm không để ý đến hấn, quay đầu Cẩm Y vệ nói với phía sau:

- Khâm phạm ở trước mắt, người tới, bắt cho ta!

- Dạ!

Chúng Cẩm Y vệ dạ ran, sau đó chia ra bao vây tới

Yến vương thị vệ bị một màn trước mắt sợ ngây người, lại cũng không dám chậm trễ, soạt một tiếng rút đao kiếm ra vây quanh Đạo Diễn hòa thượng ở giữa, cùng các Cẩm Y vệ rút đao giằng co.

Chu Lệ tức giận đến thân thể run rẩy, quát to:

- Ai dám đụng đến người của ta!

Tình cảnh tức khắc trở nên hỗn loạn không chịu nổi, song phương mùi thuốc súng phi thường nồng đậm là lúc chợt nghe "Ba" một tiếng giòn vang. Mọi người kinh ngạc quay đầu lại, đã thấy Tiêu Phàm hung hăng vỗ trên hông Chu Lệ, thần tình quan tâm lần tới hỏi:

- Người của ngươi? Vương gia, hoa cúc ngươi không sao chứ? Hay là các ngươi đã... Đã có giao tình? (Đây là tình cảm phát sinh giao thông kết hợp đấy)

Mọi người đầu đầy hắc tuyến:

...

...

...

- Ngươi nói Đạo Diễn là hoa hòa thượng?

Chu Lệ trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, tròn mắt che kín tơ máu.

- Đúng!

- Ngươi nói hấn là hoa hòa thượng trọng nam sắc?

- Đúng!

- Ngươi còn nói con trai Trường Hưng hầu Cảnh Tuyên là bị Đạo Diễn đả thương? Chỉ vì Đạo Diễn đối với Cảnh Tuyên có tư tình?

Tiêu Phàm than thở thật dài, có một loại ưu thương nhàn nhạt:

- Là vậy! Thật sự là một đôi si nhân có một không hai, đáng tiếc trời không theo nhân nguyện, tình cảm dị dạng như vậy cuối cùng không thể được thể tục dung thứ. Cho nên Đạo Diễn đại sư tuyệt vọng đã đả thương Cảnh Tuyên, lấy cách này chúc phúc Cảnh Tuyên hạnh phúc bình an, ngươi khoái hoạt chính là ta khoái hoạt. . .

Chu Lệ giận tím mặt:

- Ngươi thú lắm! Đạo Diễn cùng bốn vương quen biết hơn mười năm, bốn vương vì sao không biết Đạo Diễn thích nam phong? Tiêu Phàm, ngươi ác ý

muru hại phụ tá hoàng tử, bốn vương thấy là người chán sống rồi!

- Vương gia, tri nhân tri diện bất tri tâm! Hạ quan nếu không có nhân chứng vật chứng, sao dám dẫn người tới bắt Đạo Diễn? Hạ quan theo lẽ công bằng chấp pháp, Vương gia tuy là cáo trên kim điện, hạ quan cũng là đúng lý hợp tình!

Chu Lệ cả giận nói:

- Chúng ta đi hoàng cung, trước mặt phụ hoàng nói cho rõ ràng! Bốn vương dám lấy đầu người đảm bảo, Đạo Diễn không phải là khâm phạm. Tiêu Phàm, người đây là quan báo tư thù, bốn vương há có thể tha cho người nói xấu? Đi! Đi hoàng cung!

Một bên Đạo Diễn nguyên bản tức giận đến cả người run rẩy, họa trời giáng không lý do, hấn mặc danh kỳ diệu thành hoa hòa thượng, nhưng lại thích nam phong hoa hòa thượng. Nếu là người bên ngoài Đạo Diễn đã sớm xông lên quyền cước tương hồ rồi, nhưng hấn đã bị đánh ở nhà Tiêu Phàm, hơn nữa bị đánh không nhẹ, tâm lý sinh ra bóng ma. Hôm nay lại thấy Tiêu Phàm mặc quan phục, mang theo Cẩm Y vệ hùng hổ mà đến, Đạo Diễn là mưu sĩ giỏi về ẩn nhẫn, biết rõ không thể vì tiểu mà mất đại, trước khi không rõ ràng Tiêu Phàm âm mưu gì, Đạo Diễn không dám nói lung tung, miễn làm hỏng đại sự Chu Lệ, cho nên hấn một mực ở bên cạnh giận mà không dám nói gì.

Nhưng thấy Chu Lệ vì thanh danh của hấn mà lấy đầu người đảm bảo, cái gọi là hoạn nạn thấy chân tình, hơn nữa ở chung hơn mười năm, Đạo Diễn cũng bị Chu Lệ làm cảm động sâu sắc, hấn cảm kích nhìn phía Chu Lệ, hốc mắt cũng phấp phỏng.

Nhân sinh gặp được minh chủ, thực là chuyện may mắn, minh chủ nghĩa khí như thế, Đạo Diễn sao không lấy cái chết tương báo?

- Điện hạ. . .

Đạo Diễn ngữ tiếng nghẹn ngào:

- Bản tằng năng ngộ điện hạ thật là hạnh phúc đời này!

Chu Lệ nhìn lại Đạo Diễn, trên mặt cũng động chân tình:

- Bốn vương có được tiên sinh, đúng là như cá gặp nước, ta sao dung mấy gian tặc hãm hại tiên sinh! Tiên sinh yên tâm, bốn vương đi hoàng cung, tại trước mặt phụ hoàng lấy lại trong sạch cho tiên sinh!

- Điện hạ, bản tằng cảm kích, thật sự là. . .

Đạo Diễn một đôi tam giác mắt chớp vài cái, nhưng lại thật sự rơi lệ, hấn vong tình cảm tay Chu Lệ, ngữ khí kiên định nói:

- Điện hạ đợi ta lấy quốc sĩ, bản tằng lúc này lấy quốc sĩ báo điện hạ, Đạo Diễn quãng đời còn lại, nguyện vì điện hạ thúc đẩy!

- Tiên sinh. . .

Chu Lệ hốc mắt cũng phấp phỏng.

Quốc sĩ cùng minh chủ thật sự là lúc nước sữa hòa nhau, giọng nói phi thường không hợp lúc vang lên.

- Khụ khụ. . . Vương gia, hạ quan thực cảm động, vốn không nên cất ngang nhị vị tâm sự, nhưng. . . Phiền toái nhị vị không chế một lần cảm xúc, chúng ta làm chính sự trước được không?

Tiêu Phàm rất không hiểu nhân tình xen vào.

Chu Lệ lấy lại tinh thần, quay đầu trừng mắt Tiêu Phàm, cả giận nói:

- Tiêu Phàm, người ác ý muru hại phụ tá bốn vương, bốn vương tuyệt không đội trời chung với người! Ai dám nói Đạo Diễn là hảo nam phong hoa hòa thượng, bốn vương cùng hấn thề bất lưỡng lập! . . . Các người mấy tên hỗn đản này cũng nhìn vào bốn vương để làm chi?

Thấy chúng Cẩm Y vệ đều dùng ánh mắt trêu tức xen ngạc nhiên nhìn hấn, Chu Lệ không khỏi giận dữ.

Tiêu Phàm chậm rì rì đạo:

- Vương gia cảm thấy Đạo Diễn không phải thích nam sắc?

- Đương nhiên!

Tiêu Phàm cười hắc hắc, chỉ chỉ Chu Lệ cùng Đạo Diễn vừa rồi vì vong tình cầm chặt hai tay, dù bận vẫn ung dung nói:

- Hai đại nam nhân tay nắm tay, thân mật không thể chia lìa, chân tình so với kim kiên, Vương gia còn không biết xấu hổ nói Đạo Diễn bắt hảo nam phong? (không mê nam sắc)

- A!

Chu Lệ cùng Đạo Diễn cùng kinh hô, tiếp theo cảm giác da đầu như bị điện giật, chỉ thấy hai đạo bóng đen chột lóe, khoảng cách giữa hai người tức khắc như cách thiên nhai (chân trời), sau đó bọn họ không ngừng vuốt quần áo, biểu tình rất phức tạp. . .

Tiêu Phàm thật dài than thở:

- Vương gia, sự thật trước mắt, ngươi cần gì phải bao che? Nó chung quy không phải vương đạo a. . .

Chu Lệ tròn mắt tròn lên:

- Tiêu Phàm, ngươi không cần cắt câu lấy nghĩa, bốn vương cùng ngươi đến trước mặt phụ hoàng nói cho rằng

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

- Đương nhiên muốn nói cái rõ ràng, bất quá Đạo Diễn hòa thượng là đã thương Cảnh Tuyền là phạm trọng tội, hạ quan muốn bắt hắn vào ngục trước, thỉnh Vương gia đừng ngăn trở.

Chu Lệ hét to nói:

- Ngươi dám!

- Vương gia, Cảnh Tuyền nhất án là thiên tử tự mình hạ chỉ nghiêm tra, Vương gia ngăn trở như thế chẳng lẽ muốn kháng chỉ sao?

Hai người đối chọi gay gắt, bầu không khí trong tiền viện thêm căng thẳng.

- Bốn vương hôm nay đứng đây, ai dám bắt người của bốn vương thì hỏi cương đao trong tay thị vệ của ta đã!

Tiêu Phàm nghiêm nghị quát:

- Bản quan thừa lệnh thiên tử tróc nã phạm, ai dám ngăn trở xử như đồng đảng. Đạo Diễn hòa thượng hiềm nghi trọng đại, bản quan hôm nay là nhất định phải mang đi! Yên Vương điện hạ, ngươi có thể khiển trách, có thể kháng nghị, còn có thể tỏ vẻ nghiêm trọng chú ý, nhưng ngươi tốt nhất làm thật, bởi vì đây là ý chỉ thiên tử! Ngươi nếu ngăn trở, chính là kháng chỉ! Chính là mưu phản!

Chu Lệ nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, giọng lạnh lùng nói:

- Tiêu Phàm, ngươi có thể thử xem, nếu muốn dẫn Đạo Diễn, trừ phi bước qua thi thể bốn vương!

Tiếp theo Chu Lệ đầu ngẩng lên, dữ dằn quát to:

- Ngươi tới! Bày trận!

Bọn thị vệ phía sau Chu Lệ ầm ầm tuân mệnh, bóng người toàn động, mười người thành một trận thế, cùng với một tiếng "Sát" vang dội, sát khí tràn ngập không gian.

Lúc này Chu Lệ giống như đã biến thành thống soái chỉ huy thiên quân vạn mã, hần đại mã kim đao đứng trong quân trận, dương tay quát to:

- Tiêu Phàm, hôm nay không phải là bốn vương kháng chỉ không tuân, thật sự là ngươi quan báo tư thù, khinh người quá đáng, bốn vương tuyệt không chịu đại nhục! Ngày sau tại phụ hoàng ngự giá, bốn vương sẽ biện giải, nhưng hôm nay ngươi nếu muốn mang Đạo Diễn của ta đi tuyệt đối không thể! Có bản lĩnh ngươi liền phá trận, đạp lên thi thể ta mà mang Đạo Diễn đi!

Tiêu Phàm khuôn mặt tuấn tú cũng trở nên âm trầm vô cùng, hần là một người nghĩ đến liền làm, làm là nhất định phải làm được, hiện tại quanh quần ở trong lòng hần chỉ có một mục , đó chính là giết Đạo Diễn, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn trở.

- Yên Vương điện hạ, hôm nay bản quan không tiếc hết thân đại giới, phải mang Đạo Diễn đi, cho dù phải hạ đao kiếm với điện hạ, bản quan cũng sẽ không tiếc. Hoàng mệnh trong người, điện hạ cứ kháng chỉ bất tuân chớ trách bản quan đắc tội!"

Nói xong Tiêu Phàm cũng rướn cổ lên, quát to:

- Người tới, tiến lên bắt người! Cùng nó chuẩn bị, nếu có ai chống lại lệnh bắt người, bắn chết đương trường chớ luận!

Chúng Cẩm Y vệ cũng cùng kêu lên tuân mệnh, hơn trăm người lập tức đi ra hai tay cầm kinh nỏ, nỏ tiễn đen xì, mũi tên lạnh lạnh nhắm vào thị vệ Yên Vương.

Trong tiền viện, bầu không khí song phương ngưng trọng, sát khí tràn ngập bốn phía, mỗi người mặt đều dữ tợn, giống hai đàn sói khát máu, ánh mắt u u nhìn đối phương, tựa hồ đang tìm kiếm nhược điểm địch nhân, sau đó phát động một kích trí mạng.

Thân là đương sự, Đạo Diễn thấy tính thế càng ngày càng không tốt, tức khắc có chút nóng nảy, hần không nghĩ tới chuyện vô duyên cớ bị vu cáo hãm hại sẽ phát sinh trên người hần. Vốn tưởng rằng chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng khi hần ngừng đầu, nhìn thấy ánh mắt Tiêu Phàm, Đạo Diễn tâm liền trầm

xuống đáy cốc.

Từ trong ánh mắt Tiêu Phàm, Đạo Diễn thấy được sát khí, đó là một loại sát khí phi thường mãnh liệt, muốn nhanh chóng đẩy hắn vào chỗ chết.

Đạo Diễn hiểu được, cái gọi là "bắt vào ngực thăm vắn" vân vân, cũng chỉ là Tiêu Phàm nói suông, Đạo Diễn dám lấy đầu bảo đảm, chỉ cần hắn bị chân trước bước vào ngực, chân sau sẽ mặc danh kì diệu "bị tự sát" rồi đi.

Dưới tình thế nguy cấp, Đạo Diễn nổi lên ý niệm đầu tiên là điện hạ không thể cùng Cẩm Y vệ xung đột! Thiên tử đã bất an với điện hạ, nếu Yên Vương điện hạ cùng Cẩm Y vệ nổi lên tranh chấp, bất luận ai đúng ai sai, chờ đợi điện hạ sẽ là hậu quả rất nghiêm trọng.

Ý niệm thứ hai của Đạo Diễn là mình cũng không thể tùy ý để Cẩm Y vệ áp giải vào ngục, khát vọng tràn ngập chưa thực hiện mình sao có thể can tâm vào ngục?

Làm sao bây giờ?

Trốn!

Chỉ có bảo toàn được tính mạng, trở lại Bắc Bình, gian tặc Tiêu Phàm này sẽ không có biện pháp bắt hắn, đồng thời cũng có thể không liên lụy Yên Vương, không ảnh hưởng xấu đến đại sự của điện hạ.

Đã quyết định chủ ý, thừa dịp hai bên giương cung bạt kiếm giằng co, Đạo Diễn hai chân lạng lẽ vận lực, sau đó thân hình đột nhiên bay lên trời, tăng bảo màu xám hé ra, như một con hùng ưng chớp nhoáng vọt lên phóng về phía đại môn.

Tình thế đột biến, mọi người đều cực kỳ hoảng sợ.

Tiêu Phàm trong lòng trầm xuống, không chút suy nghĩ liền lớn tiếng quát:

- Bắn chết!

Nỗ thủ không dám chậm trễ, kinh nỗ bắn tên đầy trời bay về phía Đạo Diễn.

Đạo Diễn người đang giữ không trung thấy kinh phong sau lưng đánh úp tới lập tức múa may tay áo, hơn phân nửa nỗ tiễn bị cuốn vào, nhưng vẫn nhiều tên bắn trúng hắn.

Chỉ nghe được phốc phốc vài tiếng trầm đục, Đạo Diễn thân hình run rẩy vài cái, nhưng thế đi vẫn không giảm, nhảy lên nhảy xuống vài phát đã sắp ra đến cửa.

Tiêu Phàm nóng nảy, hôm nay cam chịu Chu Nguyên Chương giáng tội, bị Yên Vương trả thù, còn có bị phái Thanh Lưu cả triều hạch tội, nguy hiểm lớn như vậy là muốn giết Đạo Diễn. Chính là bởi vì Đạo Diễn nhất định phải giết, nếu bị hắn chạy thoát đi, tương lai không biết sẽ gây cho Chu Doãn Văn cùng hắn bao nhiêu mối họa, hôm nay nếu không trừ hắn, sau này rất khó có cơ hội.

- Lưu lại hắn! Nhanh!

Tiêu Phàm gấp đến độ âm điệu cũng thay đổi.

Nỗ thủ lập tức bóp mạnh cò, lại là một vòng nỗ tiễn bắn nhanh tới, nhưng mà Đạo Diễn lại vận dụng ống áo thần công thu hết tên vào.

- Bắn tiếp!

Tiêu Phàm lớn tiếng rống, tròng mắt cũng biến sắc.

Ngàn tính vạn tính, lại không tính đến hòa thượng chết tiết này cư nhiên cũng có võ công, đầu năm nay xảy ra chuyện gì vậy? Người bay tới bay lui đầy trời, hoàn toàn không nhìn sức hút của trái đất, vận khởi khinh công nghĩ muốn bay đi đâu thì bay đến đó, bất quá chạy đường dài lại cưỡi ngựa. . .

Lại là một trận âm thanh cơ quan vang lên, nghe được vài tiếng trầm đục, lại không biết nỗ tiễn có bắn trúng chỗ yếu hại của Đạo Diễn không. Tiêu Phàm không hề chần chừ, lập tức mắt như điện, hai ngón tay khép lại, vận khởi nội lực chỉ một ngón tay vào Đạo Diễn giữa không trung, miệng trầm giọng quát lạnh:

- Khai!

...

...

Đạo Diễn thân hình như điện, không hề dừng lại, người đã bay vút qua tường không thấy bóng dáng đâu.

Mọi người ngạc nhiên nhìn chăm chú, một khối vài đo thẩm hết sức phong tao phiêu đảng trong không khí chốc lát rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Tiêu Phàm dị thường ảo não hung hăng đậm chân, lâu lắm mới mắng tục một câu:

- Con mịa nó ! Lại để hần trốn thoát!

Mọi người sôi nổi cúi đầu, nhìn khối vải đỏ thẫm lặng lặng nằm trên mặt đất, chú ý nửa ngày mới phát hiện đó là nội khổ.

Tiêu Phàm liếc liếc mắt, sau đó hừ lạnh nói:

- Đại nam nhân mặc nội khổ màu đỏ, không phải biến thái thì là cái gì?

Thấy Đạo Diễn chạy ra, Chu Lệ mới thả lỏng xuống, đảo mắt nhìn phía Tiêu Phàm, sắc mặt đã trở nên tái mét, hần gất gao cần quai hàm, con mắt vì lửa giận mà cháy đỏ bừng.

Tào Nghị tiến lên trước xoay người nhìn tiết khổ, vuốt cằm trầm ngâm nói:

- Đại nhân, chiều này của ngươi là. . .

- Hiện nhũ nhất chỉ, sư phụ ta dạy.

Tiêu Phàm ừ rừ đạo, người thê phải giết chạy mất, sau đó còn phải đối mặt với bao nhiêu phiền toái còn chưa biết, Tiêu Phàm rất có cảm giác thất bại.

Tào Nghị ánh mắt có chút quái dị nhìn vào Tiêu Phàm, nói:

- Đại nhân sao lại nhớ tới dùng chiều này?

- Bởi vì ta chỉ biết một chiều này, ngươi có ý kiến sao?

Tiêu Phàm bất mãn trừng mắt nhìn Tào Nghị, Đạo Diễn chạy mất, hần hiện tại tâm tình thật không tốt.

Tào Nghị thông thả nói:

- Ta không ý kiến gì, chỉ là có chút kỳ quái. . .

- Ngươi kỳ quái cái gì?

- Các huynh đệ đều bắn về chỗ yếu hại của Đạo Diễn hòa thượng, đại nhân ngươi lại thoát tiết khổ của hần, này. . . Đại nhân, ngươi đến cùng là muốn giết hần, hay là muốn ngủ với hần?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Trần ai lạc định

- Tiêu Phàm! Ngươi dẫn người xâm nhập phủ đệ bốn vương, bắn thương phụ tá bốn vương, là ai cho ngươi lá gan làm vậy như thế?

Chu Lệ ngữ khí như băng.

Đạo Diễn chạy mất, Tiêu Phàm đúng lúc tâm tình buồn bực, nghe vậy thản nhiên nói:

- Vương gia, Đạo Diễn là khâm phạm triều đình, hạ quan tróc nã hần có gì không đúng? Trọng phạm sớ tội chạy trốn, hạ quan đương nhiên là hạ lệnh bắn chết, đây vốn là quy củ Cẩm Y vệ tập nã phạm nhân, điểm này không cần hạ quan nhắc nhở Vương gia chứ?

Chu Lệ cười lạnh nói:

- Khâm phạm triều đình? Trọng phạm? Tiêu Phàm, Đạo Diễn có phải là bị ngươi vu cáo hãm hại hay không trong lòng ta và ngươi biết rõ ràng. Việc hôm nay bốn vương ghi nhớ trong lòng, hy vọng trước mặt phụ hoàng ngươi có thể giải thích được. Tiêu đại nhân, khâm phạm đã bị ngươi dọa chạy, ngươi còn có chuyện gì sao? Muốn lục soát phủ bốn vương lần nữa, hoặc là bắt thêm vài người gánh tội thay vào ngục chứ?

Tiêu Phàm nghe vậy ngăn người, tiếp theo hai mắt thả ra ánh sáng kinh hãi, liên thanh hỏi:

- Thật vậy chăng? Thật vậy chăng? Ta thật sự có thể lục soát tìm kiếm vương phủ một lần? Vương gia không ngại sao? Như vậy có phải là không quá lễ phép?

Chu Lệ cứng lại, không rõ vì sao ánh mắt gia hỏa này kinh hi vậy, lập tức trong đầu linh quang chợt lóe, đột nhiên nhớ tới Tiêu Phàm là thứ tay chân rất không sạch sẽ. Hẳn từ trộm bạc của mình, đến trộm cấp Ngọc Phật của Đạo Diễn, đường đường đại thần triều đình, cư nhiên có thói quen ăn trộm. Nếu hôm nay thực để cho Tiêu Phàm lục soát phủ đệ hẳn một lần, đường đường Yến Vương biệt viện phòng chừng hơn phân nửa sẽ chỉ có còn bốn bức tường, không biết sẽ bị gia hỏa này trộm đi bao nhiêu thứ.

Nghĩ đến đây, Chu Lệ cả người giật mình, tức khắc phản ứng kịp, vội vàng lạnh lùng nói:

- Ngươi dám! Ngươi nếu lục soát phủ đệ phủ đệ của ta, bổn vương liều mạng với ngươi!

Tiêu Phàm thất vọng thở dài, lập tức trừng mắt Chu Lệ, đau lòng nói:

- Vương gia, ngươi... Ngươi phải nói lời giữ lời!

Chu Lệ đầu đầy hắc tuyến, ngậm miệng không nói:

... ..

... ..

... ..

Một bên cảm y giáo úy đi tới nói:

- Tiêu đại nhân, phạm nhân chạy trốn làm sao bây giờ?

Tiêu Phàm giương mắt nhìn Chu Lệ mặt không chút thay đổi, giọng lạnh lùng nói:

- Quay về Trấn Phủ Ti nha môn, mệnh họa sĩ vẽ ra tướng mạo Đạo Diễn hòa thượng, sau đó phát công văn xuống các châu phủ, toàn quốc truy nã Đạo Diễn, chết sống bắt luận!

- Dạ!

Chu Lệ ở một bên không ngừng cười lạnh, Đạo Diễn đối với hắn mà nói rất quan trọng, tình nghĩa mười mấy năm ở chung không tính, ở phương diện mưu đồ nghiệp lớn, Chu Lệ từ trước đến nay lấy hắn là trợ thủ đắc lực nhất. Nếu mất Đạo Diễn, tựa như chém đứt một cái cánh tay của hắn, hôm nay Đạo Diễn thức thời chạy trốn, Chu Lệ rất cực yên tâm. Hắn biết Đạo Diễn có biện pháp tránh thoát Cẩm Y vệ lùng bắt, chỉ cần Đạo Diễn còn sống trở lại Bắc Bình, đó chính là thiên hạ của Chu Lệ hắn, bất luận kẻ nào đều không thể thương tổn hắn.

Tiêu Phàm thấy Chu Lệ cười lạnh, trong lòng khó chịu, vì thế hướng cảm y giáo úy bổ sung nói:

- ... Mệnh Cẩm Y vệ phong tỏa từ nam tới bắc tất cả thủy bộ yếu đạo, bên đường cẩn thận kiểm tra mỗi một người đi đường ngang qua, đặc biệt là loại người nhìn như cải trang, cứ bắt hết lại!

- Dạ!

Chu Lệ nụ cười lạnh dần dần động lại...

Tiêu Phàm có chút đắc ý nhìn hắn, khó chịu trong lòng dần bớt, một mình khó chịu sao được, đâu ai thích vậy, để cho mọi người cùng khó chịu mới đúng là khó chịu!

- Tiêu đại nhân, nội khổ màu đỏ hòa thượng kia lúc chạy trốn bị đại nhân bắn rơi xử trí thế nào?

-... Đây là một bằng chứng quan trọng! Mang về, trưng bày làm vật chứng!

- ... Là!

Con trai Trường Hưng hầu Cảnh Tuyền bị dả thương đã tra ra manh mối.

Hung thủ dĩ nhiên là phụ tá bên người Yến Vương, người này chẳng những là hòa thượng, lại là hoa hòa thượng mê nam sắc. Vì bất mãn Cảnh Tuyền cùng Giang Đô quận chúa thành thân, từ tham sống hận, đêm đó len vào trong phủ Trường Hưng hầu, bắt Cảnh Tuyền ra phủ, đánh hắn một bữa đau, tiêu tan mối hận trong lòng.

Sau lại Tiêu Phàm phụng hoàng mệnh tập hung, dẫn Cẩm Y vệ cưỡng ép xâm nhập Yến Vương biệt viện tập nã Đạo Diễn, lại bị hung phạm giáo hoạt thừa dịp hỗn loạn đào tẩu. Hôm nay Cẩm Y vệ bố lệnh thiên hạ, truy nã Đạo Diễn.

Trần ai lạc định, cả triều văn võ tất cả đều ồ lên. Có không tin, có giật mình, cũng có bát quái ngầm, chúng đại thần ngoài sáng và trong tối hỏi Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn, phụ tử Cảnh gia sắc mặt cổ quái thừa nhận rồi mọi người mới thỏa mãn tâm lý bát quái, vì thế, ở kinh sư trong nhà các vương công huân quý đại thần lặng yên truyền lưu Tiểu Hầu gia cùng Hoa hòa thượng nào đó yêu hận triền miên, vô cùng kinh diễm. Đến khi dân gian tương truyền đã tràn ngập hiệu quả giải trí, đủ tình cảm là lí trí mâu thuẫn nhau, va chạm với luân lí thế tục,....

Lời đồn càng truyền càng thái quá, Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn nét mặt già nua càng ngày càng đen hơn, sau đó đóng cửa không tiếp khách, tùy ý để người khác đoán lung tung.

Án tử đã kết, triều đình sau lưng tuy rằng sóng ngầm dừng động, mặt ngoài vẫn gió êm sóng lặng.

Đồng cung.

Chu Doãn Văn vẻ mặt ngạc nhiên nói:

- Như vậy là xong rồi?

Tiêu Phàm khẳng định gật đầu:

- Xong rồi!

Chu Doãn Văn trừng mắt nói:

- Sao ta thấy ngươi làm án này như trò đùa vậy? Ngươi xác định đây gọi là phá án sao? Vu cáo hãm hại cũng quá rõ ràng đi?

Tiêu Phàm trở mặt xem thường nói:

- Bằng không làm sao bây giờ? Hung thủ chân chính là ta, ngươi hy vọng ta tự thú, bản thân tiến vào ngục, chờ đợi nhân dân thẩm phán?

Chu Doãn Văn cười gượng nói:

- Khó mà làm được, đánh đòi sau công huân mà thôi, việc rất nhỏ, vả lại ngươi cũng là vì hoàng tử của ta, ấu ử người vào ngục được? Vu cáo hãm hại! Nhất định phải vu cáo hãm hại! Phải!

Tiêu Phàm tiếp tục ném cho hắn ánh mắt xem thường:

- Sao ta cảm thấy ngươi ngày càng tà ác?

Chu Doãn Văn hì hì cười nói:

- Còn không phải theo ngươi học ...

- Nói bậy! Ngươi là cùng Hoàng Trùng học, đâu liên quan gì tới ta?

- Được, trong nháy mắt ngươi lại vu cáo hãm hại một người...

... ..

... ..

- Tiêu thị độc, ta mãi cũng không rõ, ngươi vì sao không vu cáo hãm hại người khác, cố tình muốn vu cáo hãm hại một hòa thượng? ĐạoDiễn hòa thượng đến cùng với ngươi có thù hận gì, đáng giá để ngươi hưng sư động chúng vu cáo hãm hại hắn?

Chu Doãn Văn vẻ mặt không hiểu đạo.

Tiêu Phàm buồn cười nói:

- Ngươi còn không biết xấu hổ hỏi, ta làm như vậy còn không phải hoàn toàn vì ngươi...

Chu Doãn Văn mở to hai mắt, quay một ngón tay chỉ vào mũi của mình, ngạc nhiên nói:

- Ta? Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?

- Điện hạ, ngươi cảm thấy đó là hòa thượng bình thường sao?

Chu Doãn Văn thần sắc tức khắc một ngưng:

- Hắn thật sự là hòa hòa thượng thích nam sắc?

Tiêu Phàm:

... ..

Vị này trong lịch sử nổi danh là quân chủ nhân hậu như thế nào biến thành như vậy? Quá trình lớn lên có gì nhầm không?

- Điện hạ, Đạo Diễn hòa thượng, tên tục là Diêu Nghiễm Hiếu, là đệ nhất mưu sĩ bên người Tứ hoàng thúc người...

Chu Doãn Văn khó hiểu nói:

- Chỉ là một mưu sĩ mà thôi, có nguy hiểm như người tượng tượng không? Phiến Vương nào mà bên người không có mấy mưu sĩ phụ tá?

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói:

- Điện hạ, người không nghe rõ, ta vừa mới nói, Diêu Nghiễm Hiếu là đệ nhất mưu sĩ bên người Yến Vương, nếu nói đã tâm Yến Vương giống một bó củi, vậy thì Diêu Nghiễm Hiếu chính là mỗi chấm bó củi kia. Người này nếu không bó, tương lai điện hạ thượng vị, không biết sẽ tạo thành cho giang sơn xã tắc của người bao nhiêu mối họa! Hòa thượng này không phải là hòa thượng bình thường, hần trời sinh chính là vì tạo phản mà sống, điện hạ, người này phải trừ a!

Chu Doãn Văn mặt lộ vẻ không đành lòng chỉ sắc:

- Nhưng trước mắt hòa thượng này không phạm bao nhiêu sai lầm, giết hần là phi nhân nghĩa, người trong thiên hạ sẽ nhìn ta thế nào?

Tiêu Phàm thờ dài nói:

- Đạo Diễn nếu chết, có lẽ sẽ miễn một hồi binh tai, giết một người mà cứu trăm vạn nhân, điện hạ, đây là đại từ đại bi!

Chu Doãn Văn không nói, vẻ mặt lại hơi có chút không cho là đúng. Đây là hình thức Tiêu Phàm cùng Chu Doãn Văn ở chung, hai người đối với sự vật có cách nhìn bất đồng thì không hề thảo luận, có tìm cái chung, gác lại cái bất đồng, không cần cường cầu thống nhất mặt ngoài. Bằng hữu ở chung là như thế.

Tiêu Phàm âm thầm lắc đầu, ai cũng thấy hần có ý muốn giết Đạo Diễn là có chút chuyện bé xé ra to, bao gồm Tào Nghị, bao gồm Chu Doãn Văn. Bọn họ là cổ nhân, tất nhiên là không rõ, hai năm sau, hòa thượng nhìn không thấu này sẽ cho triều đình Kiến Văn bao nhiêu phiền toái. Chu Lệ nguyên bản chỉ có một chút đã tâm, Đạo Diễn lại cho cung cấp cho hần không gian tốt nhất để đã tâm tùy ý phát sinh lan tràn, cho đến cuối cùng rốt cục ngang nhiên mưu phản, soán vị xưng đế, mấy cái này tất cả đều là Đạo Diễn trong bóng tối khuyến khích mưu đồ, tai họa như thế có thể nào không trừ?

Mọi người say mỗi mình ta tỉnh, tư vị thật sự rất không dễ chịu.

Chu Doãn Văn cũng đều không thể lý giải, những người khác càng không thể lý giải.

Yến Vương Chu Lệ đầy thiên huyết lệ dâng sớ đưa vào hoàng cung, khóc lóc kể lể Tiêu Phàm khinh người quá đáng như thế nào, lãng nhục hoàng tử ra sao, Chu Nguyên Chương không khỏi giận tím mặt.

Cả triều văn võ nghe nói sau án này còn khuất tất, ngạc nhiên rất nhiều cũng không thiếu người không cam tâm. Lấy Tả Đô Ngự Sử Bạo Chiêu cầm đầu các ngôn quan cấp sớ trung sớ nổi dâng sớ, hạch tội Cầm Y vệ Đồng Tri Tiêu Phàm thảo gian nhân mạng, quan báo tư thù. Thanh Lưu phái khó nắm được nhược điểm của thủ lĩnh Gian đảng Tiêu Phàm, tự nhiên không chịu buông tha cơ hội tốt tru sát quốc tặc, cả triều trên dưới tức khắc đồng thanh.

Tiêu Phàm bị Chu Nguyên Chương kêu vào hoàng cung, tại Võ Anh điện, Chu Nguyên Chương vỗ cái bàn mắng to Tiêu Phàm một bữa sau, Tiêu Phàm thần sắc lạnh nhạt nói một câu nói:

- Bệ hạ không đành lòng gia hại cốt nhục, lại không muốn giang sơn xã tắc mất, thần chẳng những cho Trường Hưng hầu một cái công đạo, lại vì thái tôn điện hạ gạt bỏ cánh tay phiến Vương, thần có gì sao?

Chu Nguyên Chương nghĩ nghĩ, rốt cục than thở một tiếng thật dài, không hề nói gì, xem như ngầm thừa nhận kết quả này.

Đứng ở góc độ đế vương mà nói, Tiêu Phàm làm như vậy quả thật không gì đáng trách, hần là Đồng cung thị độc, là đại thần tâm phúc của hoàng thái tôn, mọi việc suy nghĩ vì thái tôn, đây là bổn phận quân thần, Chu Nguyên Chương tự nhiên không lí gì quở trách hần. Nếu không liền khiến thần tử tâm tư nguội lạnh, và lại về việc tức giận, Chu Nguyên Chương quả thật cũng không nguyện xuống tay với nhóm hoàng tử, Tiêu Phàm chọn dùng biện pháp vu hời, bất động thanh sắc gạt bỏ mưu sĩ bên người phiến Vương, đây là biện pháp không tồi.

Một khi đã Trường Hưng hầu vừa lòng, chuyện này xem như cho công đạo, có thể bỏ qua, còn như hung phạm đến cùng có phải là cái hòa thượng xui xẻo kia đã không quan trọng, Hoàng đế cùng đại thần cũng giống nhau, sống đơn giản chỉ cần khuôn mặt. Quân thần đều có thể diện, đều vui mừng.

Vì thế, Chu Nguyên Chương lại không cam lòng hung hăng quở trách Tiêu Phàm vài câu, sau đó không kiên nhẫn phát phát tay, đuổi hần khỏi hoàng cung.

Ngày hôm sau, Yến Vương Chu Lệ khóc lóc kể lể dâng sớ bị Chu Nguyên Chương phúc đáp rồi quay về, Chu Nguyên Chương không nhẹ không nặng răn dạy Chu Lệ vài câu, nói hần phẩm hạnh bất chính, giao du với phường bất minh, nhìn người không rõ, dung túng làm hại vãn vãn....

Đạo phúc đáp này khiến triều văn võ ngoài ý liệu, Chu Lệ nhận được ý kiến phúc đáp sau lập tức thành người câm, thành thành thật thật đợi tại biệt viện, bế môn tạ khách.

Mà những Ngự Sử ngôn quan hạch tội Tiêu Phàm thấy Chu Nguyên Chương tỏ rõ thái độ, cũng đều sôi nổi ngậm miệng.

Hồng Vũ triều là hoàng quyền tập trung nhất, Hoàng đế nhất ngôn cửu đỉnh, không giống hậu kỳ triều Minh, ngôn quan cùng Hoàng đế một lời không hợp là dám chống đối. Đại thần hôm nay dám cùng Chu Nguyên Chương chống đối thật sự rất ít thấy, một khi đã thiên tử thái độ không nể không ngại như thế, ai ăn no rồi việc còn dám trên dẫu sợ hạch tội Tiêu Phàm?

Các đại thần thiết thân nếu không có xung đột lợi ích quá lớn, ai cũng sẽ không vì loại chuyện nhỏ nhặt này đắc tội Hoàng đế.

Mà đối thủ một mất một còn của Tiêu Phàm là Hoàng Trùng lân này cũng là không nói một lời, nửa câu tỏ thái độ đều không có.

Hoàng Trùng thấy, phiên Vương là họa ngoại xâm, Tiêu Phàm là nội ưu, hôm nay họa ngoại xâm cùng nội ưu đang cùng nhau chó cắn chó. Việc này đúng ý Hoàng Trùng muốn, không nên ngăn cản, ngược lại nên cô vũ đề xướng, chết một người triều đình sẽ thanh tịnh một phần, tốt nhất Yên Vương cùng Tiêu Phàm đồng quy vu tận, cả thế giới sẽ an bình.

Tiêu Phàm cùng Chu Lệ cũng không ngạc nhiên sẽ không khiến lão gia hỏa này thực hiện được, nói nhao nhao hai ngày lúc sau, hai người liền từng người hành quân lặng lẽ, không lên tiếng nữa, giống như hoàn toàn quên này.

Ồn ào náo động, lại gió êm sóng lặng, triều đình vĩnh viễn lập lại như vậy.

Chiều xuân, bờ ruộng dọc ngang hoa mở.

Xuân về hoa nở, đúng là lúc du khách du xuân dạo chơi ngoại thành.

Ngoài thành tây kinh sư, đầu người đông như nước, kẻ sĩ tài tử sôi nổi rồi trường học hoặc gia môn, đất gia thế mỹ thiếp, về mặt nhân nhả đi bộ đi ra sông Tần Hoài ngoài thành tây ngạn, hoặc ngồi trên bãi sông, phơi nắng ấm ngày xuân; hoặc ba năm người một đám tụ cùng chỗ, uống rượu ngâm thơ, phóng dăng hát vang.

Tây ngạn sông Tần Hoài bên hồ Mạc Sầu, nơi này người ở rất thưa thớt, xuân sắc lại hơn sông Tần Hoài, bên hồ liễu rủ lười biếng tung bay ven bờ, thoải mái như ở thiên cung.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi nhàn nhã đi bộ ven hồ hồi lâu.

Nam tử mặt như ngọc, mày kiếm mắt sáng, trên mặt mỉm cười đầy ôn hòa, giống một chính nhân quân tử có thể bao dung tất cả.

Nữ tử áo trắng hơn tuyết, bệ nguyệt tu hoa, băng cơ oánh triệt, hé ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ phủ một lớp son phấn mỏng, cũng là một mảnh ửng hồng, cũng không biết là vì son phấn hay vì thẹn thùng.

Từ xa nhìn lại, đôi nam nữ này một anh tuấn tuấn lãng, một quốc sắc thiên hương, ai cũng phải thầm khen hai người quả thực là trời sinh một đôi.

Một đôi trời sinh này kỳ thật cũng không phải một đôi, ít nhất trước mắt còn không phải.

Nam tử đúng là Tiêu Phàm, người còn lại chính là Giang Đô quận chúa.

Hôn sự tạm thời hủy bỏ, thỏa mãn tâm ý Giang Đô quận chúa vui vô cùng. Nữ tử cầu gì? Chỉ cầu tấm lòng một người. Tiêu Phàm vì nàng giải quyết phiền toái liên quan đến hạnh phúc cả đời, Giang Đô quận chúa hận không thể bám chặt Tiêu Phàm.

Nguyên tưởng chuyện này qua đi, Tiêu Phàm chủ động nói vài câu hàm súc, hoặc ít câu thơ từ làm lòng người nhiệt huyết. Kết quả công chúa ngồi trong cung đợi vài ngày Tiêu Phàm cũng không tỏ về gì, Giang Đô quận chúa không khỏi thầm bực mình, oan gia này chẳng lẽ là đầu gỗ sao? Chẳng lẽ còn chờ bản quận chúa chủ động tìm tới người sao? Sao người không biết xấu hổ để một nữ tử da mặt mỏng chủ động tìm người chứ?

Cô đơn hờn dỗi trong cung Chiêu Nhân vài ngày, nữ tử da mặt mỏng này không chịu nổi khổ tương tư, da mặt đột nhiên trở nên không tẻ, vì thế sai Mạc Ngọc đến quý phủ Tiêu Phàm nói một câu: "Bản quận chúa hôm nay du xuân, người tới hay không?"

Ý tứ uy hiếp nồng đậm như thế, Tiêu Phàm đành phải đến đây.

Đón gió xuân ấm áp, ngoài Thăng Kỳ lâu, Tiêu Phàm cùng Giang Đô quận chúa sóng vai bước chậm, lẳng lặng cảm thụ bầu không khí khó được này.

Rất lâu, Giang Đô quận chúa nghiêng đầu nhìn Tiêu Phàm, thấy hần trầm mặc đi, cũng không thấy hần chủ động hỏi mình, quận chúa khề chu miệng nhỏ, gia hỏa này là đầu gỗ sao? Chủ động mở miệng nói vài lời sẽ chết a?

Quay đầu lại nhìn Thăng Kỳ lâu cách đó không xa, quận chúa khề cười nói:

- Uy, người biết lâu này vì sao gọi là Thăng Kỳ lâu không?

Tiêu Phàm vẫn chậm rãi đi tới, dường như mắt diếc tai ngơ.

- Uy, uy uy! Người... Người đứng lại!

Quận chúa tức giận đến dậm chân.

- A?

Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, nhìn quanh, sau đó chỉ vào mũi của mình, ngạc nhiên nói:

- Quận chúa hỏi ta?

Giang Đô quận chúa khuôn mặt xinh đẹp giận tái đi, căm giận trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, thái độ khiến người ta yêu thương.

- Ở đây chỉ có hai người chúng ta, ta không gọi người chẳng lẽ kêu quý à?

Tiêu Phàm nhức đầu, nói:

- Nhưng... Ta họ Tiêu, không họ 'Uy' nha.

Quận chúa:

... ..

... ..

... ..

- Người biết chỗ này vì sao gọi là Thăng Kỳ lâu không?

Tiêu Phàm lắc đầu:

- Không biết.

Quận chúa lặng yên mấp má môi mỏng, môi khẽ cong lên, lộ ra nụ cười mê người.

- ... Chỗ này là khi hoàng tử phụ đánh hạ giang sơn, định đô Ứng Thiên rồi tu kiến. Sau lại có một ngày, hoàng tử phụ đến đây chơi cờ cùng Trung Sơn Vương Từ Đạt, Từ Đạt kỹ tài cao siêu, một ván lại một ván thắng hoàng tử phụ. Lúc ấy hoàng tử phụ thua cờ sắc mặt có chút không đúng, lúc này đột nhiên Từ Đạt đột nhiên quỳ xuống, sau đó chỉ vào bàn cờ. Chỉ thấy quân cờ trắng trên bàn hoàn chỉnh tạo thành hai chữ 'vạn tuế'. Rốt cục mặt rồng đại duyệt, cười ha ha, vì thế lâu này gọi là "Thăng Kỳ lâu", ban cho Từ Đạt, đó mới biết Trung Sơn Vương dụng tâm lương khổ ra sao.

Tiêu Phàm khó được nghe được kỳ văn ít người biết về nhóm danh tướng thời Minh sơ này không khỏi mặt mày hớn hờ, liền tiếp gật đầu nói:

- Không sai không sai, quận chúa kể chuyện xưa cực kỳ êm tai.

Giang Đô quận chúa bị người trong lòng khích lệ một câu, phương tâm vui mừng, khuôn mặt xinh đẹp càng ửng đỏ, trong lòng dâng lên ngọt ngào nồng đậm.

Nàng xấu hổ gục đầu xuống, nhẹ giọng nói:

- Người cũng biết ta vì sao phải kể chuyện này cho người nghe phải không?

Nói xong quận chúa ngẩng đầu, dừng cảm nhìn thẳng Tiêu Phàm, trong lòng nổi lên một trận u oán.

Tiêu Phàm a Tiêu Phàm, Trung Sơn Vương vì hoàng tử phụ cười, dụng tâm lương khổ như thế, người vì sao không thể làm ta cười đây? Không cần người hao tâm tổn trí, chỉ cần người một câu hàm súc tỏ vẻ, miệng ta kiếp này chỉ vì người mà nở rộ...

Tiêu Phàm trầm mặc một lần, lâm vào tự hỏi, thật lâu, hần có sở ngộ ngẩng đầu, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Tâm ý của quận chúa ta hiểu được...

Giang Đô quận chúa nghe vậy phương tâm không khỏi kịch liệt nhảy lên, nàng lặng lẽ xiết chặt tiểu quyền đầu, ngữ điệu cố gắng trấn định, vẫn mang theo vài phần khẩn trương hỏi:

- Người hiểu được cái gì?

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, ngữ khí kiên định nói:

- Quận chúa là nói cho ta, vô bản sinh ý cũng sẽ có lợi tức cao...

- A?

- Trên bàn cờ bày hai chữ, có thể thoải mái thắng một tòa lâu, Trung Sơn Vương Từ Đạt thật sự là tiền bối tay không bắt hổ à! Quận chúa là ở nhắc nhở ta hướng Trung Sơn Vương học tập, mượn biện pháp của lão nhân gia để làm giàu đúng không? Quận chúa, quận chúa! ... Sao người chảy nước mắt?

- Người ngộ tính cao như vậy, ta đây là... Vui mừng quá mà khóc!

Giang Đô quận chúa dùng sức giật giật cái mũi, nghiêng răng nghiêng lợi đạo.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Đỉnh ước ven hồ

Hồ Mạc Sâu, tên cổ là Hoàn Đương, ở phía tây sông Tần Hoài, sở kiến thời lục triều. Chiếm hơn mười mẫu đất, từ xưa liền có mỹ danh "Giang Nam đệ nhất danh hồ".

(Lục triều: chỉ sáu triều đại trong các thời kỳ Tam Quốc (220–280), Lưỡng Tấn (265–420), và Nam-Bắc triều (420–589) trong lịch sử Trung Quốc. Chi tiết xem ở đây https://vi.wikipedia.org/wiki/L%E1%BB%A5c_tr%E1%BB%81u)

Bên hồ Mạc Sâu, Tiêu Phàm cùng Giang Đô quận chúa sống vai đi chạm, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên thân hai người, trên mặt đất chiếu ra bóng hai người, cái bóng bỗng nhiên dựa vào thật sự gần, bỗng nhiên cách thật sự xa, như gần như xa lộ ra một cổ tình cảm mập mờ.

Giang Đô quận chúa khuôn mặt xinh đẹp, phần mặt hàm sương, thỉnh thoảng nghiêng đầu hung hăng trừng mắt lườm Tiêu Phàm, đôi môi đỏ mọng mông manh vênh lên, miệng khẽ mấp mí:

- Ngốc tử! Ngốc tử! Đầu gỗ!

- Quận chúa làm sao vậy?

Tiêu Phàm thỉnh linh nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của quận chúa, tò mò hỏi.

Quận chúa phần nhiên thần sắc vội vàng biến đổi, khoảnh khắc hóa thành vẻ mặt điềm đạm mỉm cười, ôn nhu nói:

- Không có gì nha, nơi này cảnh sắc tuyệt hảo, khiến người vui vẻ thoải mái, ta đây là đang cảm khái...

Tiêu Phàm đại biểu đồng ý, hần hít một hơi thật sâu, chậm rãi phun ra, xúc động nói:

- Không sai, Giang Nam đệ nhất danh hồ, quả nhiên danh bất hư truyền, khứ quốc hoài hương, ưu sàm úy ki chi sầu, tần sở toàn vong, bất quý kỳ danh, hồ Mạc Sâu hồ, Quân Mạc Sâu...

(DG: ca không có hiểu lắm, đại ý là sầu đời cảm khái vậy, mấy câu này không rõ ở tác phẩm nào, nghi là tác giả chế từ bài Nhạc Dương lâu ký của Phạm Trọng Yêm <http://www.thivien.net/Ph%E1%BA%A1m-...6Grkf46UwH1Fg-> Ai rành hơn thì pm ca chú thích thêm)

Quận chúa trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị rồi thu liễm lại, nhẹ giọng hỏi:

- Khứ quốc hoài hương, ưu sàm úy ki chi sầu, bài văn nói con đường làm quan không thuận, bị biếm truất, từ đó mà thành. Người hôm nay nhược quán đã là Đông cung thị độc, Cẩm Y vệ Đồng Tri, có thể nói thiếu niên đắc ý, vì sao người nhưng lại nói ra những lời cảm khái mất tinh thần này.

Tiêu Phàm cười cười, nụ cười mang theo vài phần sầu lo:

- Thiếu niên đắc ý? Ha ha, có lẽ xem như thiếu niên đắc ý đi, nhược quán đã là ngũ phẩm mệnh quan triều đình, phải nên phong lưu trái ôm phải ấp, nhân sinh như thế, đã là thiên đại tạo hóa có phúc, còn có cái gì đáng giá để ưu sầu đây?

Quận chúa có chút kinh ngạc nhìn thẳng Tiêu Phàm, thấy khuôn mặt tuấn lãng cúi xuống, ánh mắt rõ ràng ẩn chứa sâu ý nhàn nhạt, đáng vẻ không giống như chính hần nói là lúc "phong lưu"?

Tiêu Phàm bị quận chúa lớn mật nhìn không tự giác quay đầu, hần không quen bị người khác nhìn chăm chú vậy, ánh mắt quận chúa trong suốt giống như hiểu rõ hết thấy bí mật thế gian, khiến hần cảm thấy có chút sợ run kinh hoàng, có một loại cảm giác như đang trần truồng trong mắt nàng. Đương nhiên, Tiêu Phàm không ngại trần truồng, hần để ý là bị người nhìn thấu nội tâm, so với trần truồng còn đáng sợ hơn nhiều.

Quận chúa chớp chớp đôi mắt to tròn đen nhánh, lẳng lặng nói:

- Tiêu Phàm, người có tâm sự.

Đây không phải câu hỏi, mà ngữ khí phi thường khẳng định.

Tiêu Phàm nhếch miệng cười cười, trong lòng lại có một cỗ cảm xúc khủng hoảng, nói không rõ nguyên do, giống như hắn đã bị quận chúa nhìn thấu.

- Ngươi có tâm sự rất sâu.

Quận chúa chăm chú nhìn hắn, ngữ khí rất nhẹ nhàng, cũng rất ôn nhu:

- Tiêu Phàm, ngươi sầu lo cái gì?

Tiêu Phàm hắc hắc cười gượng:

- Nếu ta nói với ngươi, triều đình Vương sư còn chưa quét sạch Thất lỗ, tổ quốc chưa thống nhất, khiến ta u sầu ngươi có tin?

Quận chúa chậm rãi lắc đầu, mắt nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, ánh mắt rất nghiêm túc:

- Tiêu Phàm, ngươi dường như cất giấu rất nhiều bí mật, trong lòng giống như có rất nhiều khổ sở, Tiêu Phàm, ngươi đến cùng là người như thế nào đây?

Tiêu Phàm tâm thần câu chân, lập tức quay đầu đi, không dám nhìn quận chúa.

Từ trong ánh mắt nàng, Tiêu Phàm thấy được tình ý dạt dào, thấy được nàng muốn xâm nhập hiểu hắn, hiểu hắn.

Một nữ tử nếu nghĩ muốn xâm nhập hiểu biết một nam nhân, điều này đại biểu cái gì?

Mỹ nhân ân trọng, làm sao tiêu thụ?

Mình có thể nhận ân tình này của nàng không? Tiêu Phàm có chút do dự.

Nam nhân ai để ý nhiều hơn mấy lão bà? Tiêu Phàm đương nhiên cũng không ngại, vấn đề là, tình huống của hắn khác mọi người.

Trong nhà có Thường Ninh quận chúa, hiện tại đứng trước mặt một vị Giang Đô quận chúa, thân phận quận chúa của Họa Mi sớm hay muộn cũng phải công khai, vấn đề là, Chu Nguyên Chương đáp ứng cho hai vị quận chúa cùng gả cho mình sao?

Đại Minh khai quốc vài chục năm, chưa từng có lệ này, chắc hẳn Chu Nguyên Chương cũng không đồng ý vì mình mà phát sinh ngoại lệ.

Đó là một vấn đề rất hiện thực, không cô phụ thâm tình Giang Đô quận chúa, liền phải khiêu chiến quyền uy Chu Nguyên Chương. Hai bên đều không có đường sống để cứu vãn, hơn nữa cho dù khiêu chiến quyền uy Chu Nguyên Chương, kết quả không biết thành công hay không nhưng đến lúc đó dùng cái gì đối mặt Giang Đô quận chúa?

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm tâm thần ngưng trọng, vội vàng chuyển hướng đề tài, gượng cười nói:

- Quận chúa, chúng ta hôm nay du xuân, không cần tán gẫu sâu sắc như vậy đi? Ngươi xem này cảnh sắc xinh đẹp tuyệt trần, mùa xuân phơi phới sao công chúa nhẫn tâm cô phụ cảnh sắc này đây?

Giang Đô quận chúa thờ dài một tiếng, buồn bã nói:

- Cô phụ xuân sắc thì không được, Tiêu Phàm sao ngươi nhẫn tâm cô phụ ta?

Tiêu Phàm im lặng.

Quận chúa mắt đẹp như thu thủy, dừng cảm nhìn hắn, vô hạn u oán nói:

- Tiêu Phàm, ngươi biết không? Ta mơ thấy ngươi rất nhiều lần...

- Trong mộng, ta thân hãm nhà tù, ngươi cười đại mã, quơ lợi kiếm, dùng mảnh lao vào trăm vạn đại quân, một kiếm quang hàn, quét dọn yêu quái, chém đứt xích sắt trói buộc ta, giống một dũng sĩ không biết sợ hãi, cứu ta ra khỏi nhà giam hắc ám...

Quận chúa trong mắt tràn ngập vẻ mê ly, thần sắc mông lung, lảng lảng kể mộng thiếu nữ hoài xuân.

-... Tiêu Phàm, ta biết ngươi là người không phải như vậy, không giống những đại thần triều đình khác. Ngươi sống ngay thẳng, sống chân thành, ngươi dám yêu dám hận, yêu ghét rõ ràng, thế gian hết thấy đối với ngươi mà nói bất quá là một trò chơi. Ngươi dụng tâm chơi trò chơi, ngươi để ý quá trình chơi, nhưng thực không quan tâm kết quả, cho dù đến cuối cùng đao kiếm kề cổ, ngươi cũng sẽ ngửa mặt lên trời cười dài, hô to không uổng công cuộc đời này...

Quận chúa u u thở dài:

- Tiêu Phàm, ngươi là đặc biệt như thế, có nữ tử nào trên thế gian mà không động tâm?

Như khóc như tổ thổ lộ, Tiêu Phàm cũng không biết nói thế nào cho tốt nữa, thời đại này nữ tử bị lễ giáo trói buộc quá sâu, có thể làm che mặt thổ lộ cõi lòng mình đã là phi thường lớn mật, nếu nàng không cực kỳ yêu mình, sao dám không để ý e lệ không để ý tôn nghiêm thổ lộ với hán như vậy?

Mỹ nhân ân trọng này, Tiêu Phàm ngoại trừ cảm động còn có thể nói cái gì?

- Quận chúa, ta...

Quận chúa giương mắt, chăm chú nhìn Tiêu Phàm, tình ý trong đôi mắt đẹp như hóa thành thực chất.

Tiêu Phàm thờ dài, trong lòng cười khổ không thôi, đây là vận đào hoa hay là đào hoa kiếp? Nếu không có Chu Nguyên Chương, hán nhận Giang Đô quận chúa hoàn toàn không có chương ngại, nhưng hiện tại lão Chu còn chưa chết đâu, vì cái gì mình xuyên qua lại đụng tới chuyện khiêu chiến hoàng đế chứ? Một ngũ phẩm Cẩm Y vệ Đông Tri cũng không bao nhiêu khí vương bát nha...

- Quận chúa, ta... Đã có vợ cả.

Tiêu Phàm gian nan đạo.

Giang Đô quận chúa nháy mắt mấy cái, nói:

- Ngươi là nói Tiêu Họa Mi? Thường Ninh quận chúa?

Tiêu Phàm gạt mình nói:

- Ngươi biết thân phận Họa Mi?

Quận chúa chớp mấy miêng, nói:

- Doãn Văn đã nói cho ta, yên tâm, hán chỉ nói cho mỗi ta thôi.

Nói xong quận chúa gục đầu xuống, khuôn mặt đỏ bừng, mềm nhẹ nói:

- ... Ta biết ngươi cùng Họa Mi từng đồng cam cộng khổ những ngày tháng gian nan, các ngươi tình ý so với kim kiên, người bên ngoài không có khả năng lay động.

Tiêu Phàm gạt đầu thờ dài:

- Đúng vậy, quận chúa xuất thân cao quý, tất nhiên là không trải qua ngày gió lạnh rét thấu xương, ta cùng Họa Mi trong ngôi miếu đồ nát, chúng ta lạnh ngủ không được, chỉ biết ôm nhau sưởi ấm. Còn có những ngày không xu dính túi, vì kiếm lời chút bạc để sống, không thể không vắt óc nghĩ cách trộm cắp lừa gạt. Họa Mi dù tuổi còn nhỏ nhưng chịu qua khổ sở vô tận, một đứa trẻ tám tuổi, một mình lưu lạc nhiều năm bên ngoài, phải ăn xin để có cơ hội sống. Ta có thể gặp nàng chính là duyên phận trời ban, vận mệnh đã đưa chúng ta đến với nhau, ngươi nói sao ta nhẫn tâm cô phụ nàng?

Giang Đô quận chúa trong mắt tình ý càng nồng đậm, nàng khẽ gục đầu xuống, mặt như hoa đào đỏ tươi, mềm nhẹ nói:

- Ta biết các ngươi chịu khổ, cũng càng kính trọng tình cảm Họa Mi đối với ngươi, Họa Mi chỉ vì ngươi còn sống, ta... Cũng giống nàng, chỉ là khi ngươi khốn khó ta còn chưa biết ngươi, ngươi nhất định không biết ta hy vọng cùng ngươi cùng nhau trải qua những ngày khác cốt mình tâm như vậy, nếu không sao hôm nay ngươi có thể trốn tránh tình cảm của ta chứ?

Tiêu Phàm im lặng thờ dài.

Quận chúa ngẩng đầu nhìn hán, mắt đẹp hiện lên một chút kiên quyết:

- Tiêu Phàm, quá khứ của ngươi ta không thể nào có mặt, tương lai của ngươi tất phải có một phần của ta. Ngươi và Họa Mi gặp nhau là duyên trời định, chẳng lẽ chúng ta không phải? Tiêu Phàm, ngươi trốn tránh cái gì?

- Ngươi biết không? Ngươi vì hạnh phúc của ta mà giải cứu ta khỏi hôn sự với con Trường Hưng hầu, khi đó ta liền lập chí nguyện to lớn, kiếp này trừ ngươi ra ta không lấy chồng! Ngươi chính là người trong mộng của ta, trừ ngươi ra nam tử trên thế gian không lọt được vào mắt ta. Tiêu Phàm, ngươi chính là người ta mong chờ, cho dù ngươi đã có Họa Mi, ngươi cũng vẫn là người ta muốn chờ...

Quận chúa cúi đầu, sắc mặt đã hồng giống như ráng chiều ngày hè, giọng nói đã nhỏ như muỗi kêu:

- Ta sẽ không khiến ngươi khó xử, ta... Ta sẽ cùng với Họa Mi hảo hảo ở chung, dù tuổi ta lớn hơn nhưng ta vẫn sẽ tôn nàng vì đại phụ, coi nàng là cả, ta sẽ lấy lễ thiếp hầu hạ nàng, không biết rồi loạn lễ giáo Tiêu gia...

Tiêu Phàm nghe vậy cả người như trong mộng, tiếp theo một cổ thanh lương từ đỉnh đầu thẳng lan tràn đến từng ngón chân. Đường đường một quận chúa, đã hạ thấp tư thái như thế, vì muốn ở cùng hán, thậm chí hoàn toàn vứt lại tự tôn cùng thân phận, thâm tình như thế, sao thụ nổi, né tránh nữa còn là nam nhân sao?

Được rồi, rơi vào tay giặc đi.

- Quận chúa, người biết, ta không phải cái tùy tiện nam nhân, nhưng người nếu nhất định phải tùy tiện, ta cũng đành tùy người...

Tiêu Phàm khẽ có chút ngượng ngùng, hẳn cũng chưa từng trải qua luyện ái, nói xong sau mới cảm thấy, lời này... Có vẻ như rất...

Quận chúa trong mắt toát ra vẻ kinh hi, lập tức xấu hổ mà cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Người nói thật? Quân tử nhất ngôn, không thể đổi ý nha.

Tiêu Phàm gật đầu nói:

- Quận chúa tuệ nhãn như đuốc, cư nhiên nhìn ra ta là quân tử, thật sự là ánh mắt sắc bén...

Thở lộ cõi lòng lại được người trong lòng đáp lại, Giang Đô quận chúa tức khắc cả người cũng trở nên thoải mái, quả tim nho nhỏ không chịu được áp lực mà đập mạnh lên, nghĩ lại những lời lớn mật vừa rồi khiến hai má nàng nóng lên, thậm chí không tin được là mình sẽ nói những lời này, "Nữ Giới" không cho phép nha.

Đảo mắt nhìn Tiêu Phàm mỉm cười nho nhã, quận chúa trong lòng tràn đầy vui mừng cùng ngọt ngào, đây chính là phu quân ta kiếp này sao? Ta... Đã là thê tử của hắn?

- Nguyên được người trong lòng, trăm năm không xa cách...

Quận chúa ánh mắt hàm chứa xuân tình nhìn Tiêu Phàm, thi thảo khẽ niệm.

Tiêu Phàm xoa nhẹ mũi, cười khổ nói:

- Quận chúa, trước đừng vội nói chuyện yêu đương, ta hỏi chuyện này trước a, việc hôn nhân của người cùng Cảnh Tuyền làm sao bây giờ?"

Giang Đô quận chúa tức khắc khuôn mặt xinh đẹp biến sắc, sau đó cắn môi dưới, tội nghiệp nhìn hắn.

Tiêu Phàm thở dài, nữ nhân a, vì tình yêu có thể bất chấp, hoàn toàn mất đi lý trí, hiện thực, đều là mây bay...

Nam nhân làm sao bây giờ? Thu thập cục diện rồi rảnh chứ!

Đón nhận ánh mắt quận chúa đáng thương vô tội, Tiêu Phàm đưa ra chủ ý:

- Nếu không như vậy đi, chúng ta tìm một cơ hội bắt Cảnh Tuyền, sau đó ta đè tay chân hắn, người rót độc được vào miệng hắn, giết quách hắn đi...

- A?

Quận chúa bịt cái miệng nhỏ nhắn, giật mình nhìn vào Tiêu Phàm, sợ tới mức phương nhan thất sắc.

Tiêu Phàm rất nghiêm túc giải thích:

- Triều Tống có một đôi thần tiên hiệp lữ chính là như vậy làm, nam là Tây Môn đại quan nhân, nữ là Kim Liên, nam nhân xui xẻo kia gọi là Võ Đại lang, sau bọn họ rất cục người hữu tình thành thân thuộc, qua những ngày tháng như thần tiên... Chúng ta đây là làm theo tiên nhân, có lần gió hiền giả cổ.

Quận chúa hoảng sợ dò xét Tiêu Phàm từ trên xuống dưới, sau đó xấu hổ nhẹ nhàng đánh hắn một cái, sáng giọng:

- Té đi! Luôn trêu đùa ta, không để ý tới người!

Sau đó quận chúa nhanh nhẹn chạy xa, tiếng cười chuông bạc quanh quẩn bên hồ Mạc Sầu.

Tiêu Phàm môi run run, mang theo vài phần bi phần thì thảo thấp giọng nói:

- ... Ta nói thật mà!

Mẫu chốt chính là, Chu Nguyên Chương nơi ấy làm sao bây giờ? Một hơi cưới hắn hai cháu gái lão, với tính tình của lão Chu kia quá nửa sẽ tức giận ăn tươi nuốt sống mình, càng miễn bàn Giang Đô quận chúa còn có hôn ước với Cảnh Tuyền.

Nhận tình ý của Giang Đô quận chúa, tất phải đổi mặt mấy vấn đề này, mà đây toàn là vấn đề sống còn cả.

Bên hồ Mạc Sầu, một nam tử vẻ mặt bất đắc dĩ ngơ ngác nhìn sóng vỗ mặt hồ, trong lòng ngũ vị tạp trần, lại một cái thiên đại phiền toái đang chờ hắn, hồ Mạc Sầu, tăng thêm rất nhiều sầu.

Còn quận chúa của chúng ta đã trở nên nhẹ nhàng thoải mái như chú chim nho nhỏ nhảy nhót vui cười, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ vì thu được mật ngọt luyện ái lớn nhất đời.

Tiêu Phàm cũng cười, nụ cười có chút chua xót.

Giờ khắc này hẳn rất hâm mộ nữ nhân, là con gái thật tuyệt, có chuyện cũng không cần quản, chỉ cần ném cho nam nhân, sau đó nàng liền tự do tự tại đắm chìm trong mật đường tình ái, đời như mộng đẹp, trong mộng có cung điện, có Bạch mã vương tử, còn có cánh đồng nở đầy hoa tươi, mà Bạch mã vương tử...

Bạch mã vương tử phải suy nghĩ củi gạo dầu muối, phải suy nghĩ đến nhà cửa, suy nghĩ gia đình hòa thuận, càng phải suy nghĩ nhạc tử phụ có thể giết thẳng cháu rể là mình hay không...

Mấy trăm năm sau, mọi người gọi tất cả những thứ Bạch mã vương tử xui xẻo đang phải lo lắng thành một cách gọi, đó là trách nhiệm.

- Tiêu Phàm, Cảnh Tuyên bị đánh thành trọng thương thật sự là ngươi làm?

Giang Đô quận chúa lóe ra quang mang tò mò.

- Có lẽ... Là vậy...

Tiêu Phàm rất ngượng ngùng thừa nhận.

Giang Đô quận chúa nháy mắt mấy cái:

- ... Sau đó ngươi giá họa cho giá họa việc này cho một hòa thượng?

- Có lẽ... Là vậy...

- Cuối cùng hòa thượng kia bị ngươi bức đến trốn tới chân trời, bị thiên hạ quan phủ truy nã?

- Có lẽ... Là vậy...

Giang Đô quận chúa nở nụ cười, cười tới vô cùng hân hoan, nàng thỏa mãn than thở một tiếng, trong ánh mắt tình ý càng nồng đậm.

- Ngươi thật tốt... Ngươi là người tốt nhất ta từng gặp.

- Ta cũng thích những người chưa quen mặt ...

Tiêu Phàm cùng Giang Đô quận chúa trở về, được một đám thân quân thị vệ hộ tống về đến kinh sư.

Thẳng đến khi tiến quận chúa vào cửa Thừa Thiên, Tiêu Phàm mới cất khuôn mặt tươi cười vui vẻ, lo lắng thờ dài.

Từ khi hần hần xuyên việt đến hôm nay, phiên toái vĩnh viễn đi theo hần, lão thiên giống như rất thích đùa ác hần, không đùa chết hần thì không cam lòng.

Hôm nay du xuân thu hoạch không ít, đầu tiên xem như cùng Giang Đô quận chúa định tình, tiếp theo bắt đầu phải tính là sao khiêu chiến quyền uy Chu Nguyên Chương.

Thứ nhất rất ngọt ngào, thứ hai rất kích thích.

Tiêu phủ hậu viện.

Tiêu Phàm đang luyện tuyệt kỹ bắn nỏ cao su.

Vừa luyện vừa thờ dài, thần tình không yên lòng, bắn đạn ra hần cũng không biết bắn trúng cái gì.

Đồ đệ buồn bã ỉu xiu, thân sư phụ Thái Hư tự nhiên rất không vui.

Thái Hư bất mãn hừ hừ:

- Hoặc là ngươi đừng luyện, muốn luyện ngươi chú ý một chút nhĩ, hừ! Nhìn ngươi bộ dáng sống dở chết dở, là vì nữ nhân đi?

Tiêu Phàm cúi suy nghĩ, khen cho có lệ:

- Sư phụ thật sự là ánh mắt sắc bén.

- Bắn đạo hái hoa cả trăm năm, có dạng khách làng chơi nào mà chưa thấy qua? Vì nữ nhân mà khiến ngươi biến thành bộ dạng như quỷ này thực không tiền đồ.

- Không hoàn toàn là vì nữ nhân, là bởi vì nữ nhân mà dẫn phát một loạt phiên toái muốn chết...

Thái Hư đồng tử co rụt lại, sắc mặt ngưng trọng nói:

- ... Người làm cho cô nương nhà ai lớn bụng?

Tiêu Phàm:

... ..

Có sư phụ dâm dăng như vậy, đồ đệ cư nhiên không bị dạy xấu, thật sự là đáng mừng.

- Ta cùng với hai cháu gái của đương kim thiên tử định tình, sư phụ người nói nên làm cái gì bây giờ?

Tiêu Phàm nhìn Thái Hư xin giúp đỡ.

Thái Hư chẳng hề để ý cười nói:

- Rất dễ, làm cho bụng của các nàng lớn lên!

Tiêu Phàm nghiêm túc nghĩ nghĩ, cảm thấy chủ ý của lão gia hỏa này không thể thực hiện.

Hắn nghĩ thông suốt, lão gia hỏa toàn đưa chủ ý rơm, tương lai tiếng gió có gì không đúng, hắn liền vỗ mông vận khinh công bay mất, lưu đồ đệ hắn không biết khinh công ở nhà chờ Chu Nguyên Chương khai đao, nói đơn giản, lão gia hỏa ra chủ ý rất không có trách nhiệm.

- Thôi ta lại luyện ná...

Tiêu Phàm lập tức đem vứt chủ ý rơm của Thái Hư đi.

Bờ tường phía tây Tiêu phủ, Tiêu Phàm kéo thẳng ná, khẽ nheo một mắt lại, nhắm ngay một lọ sứ cách hai mươi bước.

Tĩnh tâm, trầm khí, vận lực, phóng!

"Sưu" một tiếng...

Lọ sứ không chút sứt mẻ, vẫn đứng yên như cũ.

Hai thầy trò hai mắt nhìn nhau, sau đó nhìn xung quanh, bắt đầu tìm kiếm hòn đạn thần kì kia bay đến chỗ nào.

Ngay sau đó, chợt nghe bên ngoài tường có tiếng kêu thê lương thảm thiết.

- A —— nha! Bắn đạo tài cao chót vót—— Vương bát đản nào làm?

Tiêu Phàm cả kinh, thần tình xin lỗi nhìn Thái Hư nói:

- Sư phụ, làm sao bây giờ? Có vẻ như đánh đồng đạo của người rồi...

Thái Hư vừa nghe tiếng hét, nét mặt già nua tức khắc trở nên tái nhợt, hắn chợt dạ vòng vòng con mắt, sau đó đứng dậy búng người bay đi, chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tiêu Phàm buồn bực gãi gãi đầu, thân ảnh Thái Hư vừa biến mất, một bóng người màu xám liền bay vào.

Tiêu Phàm thở dài, đầu năm nay người biết khinh công quá nhiều, tương sinh ra để làm cảnh, người khác muốn bay vào là bay vào, muốn dùng tư thế bay nào thì dùng. Thật muốn lấp hàng rào thép trên tường, sao đó cắm điện cao thế vào, không quan tâm ai đụng phải, cứ tạch tạch vài tiếng là tan thành tro bụi như muỗi vằn dính vợt điện...

Trong đầu nghĩ miên man, người trổng ám toán bên ngoài tường đã hạ cạnh vững vàng trước mặt Tiêu Phàm rồi.

Chỉ thấy hắn ước chừng sáu mươi tuổi, một thân đạo bào màu xám rộng thùng thình, trong tay cầm một cây phát trần hoa râm như chòm râu của hắn, tay kia ôm trán sắc mặt giận dữ lớn tiếng rên rỉ:

- Kiếp số a, kiếp số a... Bắn đạo đã sớm tính đến hôm nay tất có một kiếp, không thể tưởng được ứng vào giờ khắc này... Là ai? Là ai? Vương bát đản nào ám toán bắn đạo?

Tiêu Phàm gất gao che miệng, theo bản năng lặng lẽ giấu ná trong tay vào trong đai lưng phía sau, sau đó về mặt chính nghĩa lăm liết gior tay chỉ đại một hướng, nói:

- Vừa rồi thấy lão đạo sĩ giống người muốn thử bắn ná ở đây. Ta khuyên hắn lớn tuổi vậy nghịch đại làm gì mà lão đạo sĩ kia không nghe, sau khi biết bắn trúng người thì nhanh chóng chạy mất.

Lão đạo sĩ duỗi tay bấm đốt ngón tay vài cái, tức khắc giận tím mặt nói:

- Nghiệp chướng này quả nhiên tại phụ cận! Hừ! Vài chục năm không thấy, hần càng sống càng dai, thử bắn ná? Còn dám ám toán bản đạo, quả thực là đi tìm chết!

Tiêu Phàm nhìn sắc mặt lão đạo sĩ giận dữ, hiểu kỳ nói:

- Vì... Đạo trưởng này, người nhận biết lão đạo sĩ kia sao?

Lão đạo sĩ tức giận hừ nói:

- Đương nhiên biết! Bản đạo biết hần hơn một trăm năm!

Tiêu Phàm há hốc miệng, lão gia hỏa này như thế nào cùng Thái Hư một giọng cả nhỉ? Hở mồm ra là hơn trăm năm, người cho rằng dễ sống hơn trăm tuổi vậy sao?

- Ách... Xin hỏi tiên hào đạo trưởng?

Lão đạo sĩ buông tay che trán, lộ ra khối u đồ bưng, cổ bầy ra vẻ tiên phong đạo cốt, vừa nhếch miệng vừa nói:

- Bản đạo là Trương Tam Phong!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Sư môn tình thâm

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trương Tam Phong!

Tiêu Phàm lập tức trong lòng hỗn độn...

Ngơ ngác nhìn chăm chú lão đạo sĩ trước mặt này rất lâu, Tiêu Phàm duỗi tay, chỉ vào lão đạo sĩ, lúng ta lúng túng nói:

- Người... Là Trương Tam Phong?

Lão đạo sĩ vuốt chòm râu thật dài, ngao nghể nói:

- Đúng là bản đạo!

Cái trán lại đau nhức khiến hần nhe răng trợn mắt.

- Người... Thật sự là Trương Tam Phong?

- Chính vậy!

- Người chính là tục xưng Trương tiên nhân, Trương Quân Bảo, Trương chân nhân Trương Tam Phong?

Lão đạo sĩ vẻ mặt đắc chí, tiêu sái phát ống tay áo, vẻ mặt lúc ẩn lúc hiện khó lường nói:

- Chính thế!

Tiêu Phàm ngây ra một lúc, tiếp theo ngửa mặt lên trời cười dài:

- Ha ha ha ha... Ta không tin!

Lão đạo sĩ:

... ..

Tiêu Phàm chỉ vào mặt hần, nói:

- Chứng minh cho ta nhìn người thật sự là Trương Tam Phong, bằng không ta sẽ cáo người đột nhập nhà dân có ý trộm cắp, kêu Cẩm Y vệ dân thông báo truy nã người toàn thiên hạ.

Lão đạo sĩ đầu đầy hắc tuyến:

- ... Chứng minh như thế nào?

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, nói:

- Ta hỏi mấy câu, thứ nhất, sư đệ người là ai? Không được do dự, trả lời nhanh!

- Thái Hư!

Lão đạo sĩ không chút do dự nói.

Tiêu Phàm cười to:

- Sai lầm rồi! Sư đệ người là sư phụ ta!

Lão đạo sĩ đầu đầy hắc tuyến:

... ..

- Vấn đề thứ hai, lại cho người một cơ hội, sư đệ người là ai?

- Sư phụ của người!

Tiêu Phàm cười:

- Lại lầm rồi! Người là đạo sĩ, sư đệ người đương nhiên cũng là đạo sĩ.

Lão đạo sĩ đỉnh đầu bắt đầu bốc khói:

... ..

- Vấn đề thứ ba, lại cho người một cơ hội, sư đệ người là ai?

Lão đạo sĩ nghĩ nghĩ, cẩn thận mà thận trọng nói:

- Hẳn là sư phụ của người, đồng thời hẳn cũng là đạo sĩ.

Tiêu Phàm than thở thật dài:

- Người lại sai lầm rồi... Sư đệ là Thái Hư, ta nói, người đến cùng có phải là Trương Tam Phong không? Không phải là giả mạo chứ?

Lão đạo sĩ bạo phát:

- Đứa nhỏ dám trêu đùa bản đạo...

Hóa còn chưa phát xong, Tiêu Phàm nhanh chóng khoát tay, kêu lên:

- Chậm đã! Ta cho người cơ hội cuối cùng, người nếu nhìn ra được một chiêu này của ta, ta sẽ tin tưởng rằng người là Trương Tam Phong.

Nói xong Tiêu Phàm vận khí chỉ một ngón tay vào lão đạo, miệng quát lạnh:

- Khai!

Nội khổ màu trắng bên trong đạo bào màu xám của lão đạo sĩ tức khắc chảy xuống đến mắt cá chân, bên cạnh chỉ thấy hai đùi lão đạo run lẩy bẩy...

Lão đạo sĩ bất chấp tức giận, giật mình nói:

- Tiên nhân như ý chỉ?

Tiêu Phàm cũng cả kinh nói:

- Người biết? Nói như vậy... Người thật sự là Trương Tam Phong?

Lão đạo sĩ vừa kéo quần vừa cả giận nói:

- Bần đạo đương nhiên là Trương Tam Phong! Ngươi là ai? Sao biết chiều Thái Hư sáng tạo độc đáo - tiên nhân như ý chỉ?

Tiêu Phàm hai mắt tức khắc sáng bừng, vẻ mặt cuồng nhiệt sùng bái nhìn lão đạo sĩ, sau đó như hổ vồ hung hăng ôm lấy hắn, miệng kích động hô lớn:

- Sư bá! Ta nhớ ngươi muốn chết!

Lão đạo sĩ từ ái vỗ vỗ đỉnh đầu Tiêu Phàm, nói:

- Ha ha, ngoan...

Vỗ hai cái lại cảm thấy không đúng, đẩy Tiêu Phàm ra, ngạc nhiên hỏi:

- Ai, ngươi là ai? Ai là sư bá ngươi?

Ngươi chính là sư bá ta a! Tam Phong sư bá!

- Tiêu Phàm hai mắt đầy sao. (như vậy nè)

Trương Tam Phong lấp bắp kinh hãi:

- Ngươi là đồ đệ Thái Hư thu?

- Đúng vậy! Sư bá, ta là sư đệ a ngươi!

Trương Tam Phong lâm vào trầm tư:

- Hẳn sinh đồ đệ lớn vậy ra khi nào ta?

Tiêu Phàm đầu đầy hắc tuyến:

- ... Sư bá, đồ đệ là nhận tới, không phải sinh ra...

Trương Tam Phong có chút giật mình a một tiếng:

- Thì ra là đồ đệ nhận tới...

Tiêu Phàm sắc mặt có chút khổ sở, vị này là Tam Phong tiên nhân trong truyền thuyết, có vẻ như... Già quá sinh góc a.

Trương Tam Phong thất thần trong chốc lát, cục u trên trán lại làm hắn đau đến nhe răng trợn mắt, vì thế đột nhiên lại nhảy lên, cao giọng giận dữ hét:

- Vừa rồi vương bát đần nào ám toán bần đạo?

- Sư bá, sư đệ không phải mới vừa nói cho ngài sao? Là sư đệ người Thái Hư nha, sư đệ người càng già càng thích chơi đồ trả con, hơn một trăm ba mươi tuổi còn bán nà, chờ hắn sống thêm vài năm chắc lại thích chơi ngựa gỗ...

Thái Hư không ở đây, Tiêu Phàm rất tự nhiên giả họa cho hắn, không cảm thấy áy náy chút nào, sư phụ vốn là dùng để hãm hại mà.

Trương Tam Phong giận tím mặt, không đợi hắn rít gào, trong rừng trúc phía sau hai người không xa truyền đến một thanh âm hỗn hân.

- Tiêu Phàm vương bát đần ngươi lại hãm hại bần đạo! Ta thời điểm nào chơi ná? Rõ ràng là ngươi...

Lời còn chưa dứt, Trương Tam Phong hai mắt nhú lại, trong mắt bắn ra hai đạo tinh quang khiến người ta run sợ, đạo bào màu xám không gió tự động bay, lúc này mới có thể nhìn ra Tam Phong tiên nhân có phong phạm nhất đại tông sư.

Trương Tam Phong chậm rãi bước về phía trước một bước, trầm giọng nói:

- Thái Hư?

Thanh âm nghe trầm thấp, lại như trọng chùy đánh vào lỗ tai, chấn cho hai tai Tiêu Phàm ong ong.

Tiêu Phàm mặt mang kinh sắc, vội vàng thức thời lui ra sau hai bước.

Sư huynh đệ hai người ôn chuyện, thân là văn bối không nên chen vào. Vả lại, bầu không khí ôn chuyện này có vẻ không được hài hòa lắm. Vậy thì càng không nên tiến lên.

Trong rừng trúc Thái Hư giống như cũng bị khí thế sắc bén trên người Trương Tam Phong phát ra dọa sợ, bụi trúc rung động sạt run rẩy.

Trầm mặc trong chốc lát, trừ trong rừng trúc một bóng người lén lút đi ra, đúng là Thái Hư, chỉ thấy hần nét mặt già nua tái nhợt, vừa xoa xoa tay, vừa lảo lảo bước đi, hai tròng mắt xoay liên hồi, có vẻ quá sợ hãi và chột dạ.

Vất vả lắm mới đến gần, Thái Hư giống như phát hiện tân đại lục, thần sắc sợ hãi đột nhiên biến đổi, trở nên vô hạn kinh hi hân hoan, lớn tiếng cả kinh kêu lên:

- A nha! Sư huynh! Thì ra là sư huynh a! Sư huynh... Ô ô ô, ta nhớ ngươi muốn chết...

Vừa nói vừa học động tác của Tiêu Phàm vừa rồi, dùng chiêu hổ vồ ôm Trương Tam Phong.

Trương Tam Phong vuốt chòm râu đạo cốt tiên phong, trên mặt treo nụ cười ấm áp, cười nói:

- Ha ha, Thái Hư sư đệ, sư huynh cũng nhớ ngươi muốn chết a...

Vừa dứt lời, chỉ thấy một đạo cước ánh sắc bén hiện lên, phịch một tiếng nổ, Thái Hư nhiệt tình đánh tới thân hình tựa như điều đứt dây, toàn thân bay ra ngoài, bịch một tiếng chạm đất, Thái Hư hét thảm thiết

Tiêu Phàm ở bên cạnh thấy mà cần phải đầu lười, tiếp theo chạy chóng che miệng lại, ngừng hô hấp, ánh mắt nhìn phía Trương Tam Phong vừa kính vừa sợ, giờ phút này Tiêu Phàm hết sức nhu thuận.

Thái Hư bị đánh ngã, sau đó thân hình mạnh mẽ bò nhanh dậy, dường như không có việc gì nhìn Trương Tam Phong cười lấy lòng cười:

- Thối pháp dữ của sư huynh tinh tiến a....

Trương Tam Phong ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Sư đệ nhiều năm như vậy công phu cũng xuống dốc nha, bằng không một cước này đủ đập chết ngươi.

Tiêu Phàm mồ hôi lạnh một giọt lại một giọt chảy xuống..

Mắt lé quét sang Tiêu Phàm, Trương Tam Phong thân nhiên nói:

- Đây là tân đồ đệ ngươi thu?

Thái Hư cười lạnh nói:

- Phải à, kẻ này cốt cách tinh kỳ, quả thật kỳ tài luyện võ vạn người chọn một...

Trương Tam Phong hừ nói:

- Ngươi nhanh đẹp đi, còn nói hần 'Cốt cách tinh kỳ' ? Ngoại trừ mệnh cách cực quý ra, ta chẳng thấy hần có cái gì gọi là thiên phú luyện võ cả, ngươi không phải tìm một tên coi tiền như rác bao nuôi ngươi chứ?

Tiêu Phàm:

... ..

Thái Hư cười gượng.

Trương Tam Phong ánh mắt không tốt nhìn chăm chăm Thái Hư, nói:

- Bần đạo dạo chơi thiên hạ, từ bắc tới nam, phát hiện một chuyện rất kỳ quái...

- Chuyện gì?

Thái Hư mí mắt mở lớn.

Trương Tam Phong vẻ mặt có chút lãnh sâm nói:

- ... Bần đạo phát hiện, võ học tinh yếu độc đáo cuối đời ta sáng tạo Thái Cực quyền, khắp phổ lớn ngõ nhỏ, đầy đường là người luyện...

Thái Hư cùng Tiêu Phàm hai thầy trò tức khắc mồ hôi như mưa rơi...

Trương Tam Phong cười xót xa, điềm nhiên nói:

- Thái Hư sư đệ, ngươi có gì giải thích với ta?

- Đó là một hiểu lầm!

Thái Hư lau mồ hôi nói.

Trương Tam Phong mí mắt cũng không nâng, chỉ tay về phía Tiêu Phàm, nói:

- Người nói đi.

Tiêu Phàm cơ hồ không suy nghĩ, lập tức bán đứng Thái Hư:

- Sư bá, người cũng biết, sư phụ ta thích ăn nhậu, còn thích đánh bạc, có một ngày, hắn không đủ bạc để ăn nhậu...

Trương Tam Phong nhú mày:

- Cho nên?

- Cho nên... Ngài lão nhân gia phí suốt đời sáng tạo Thái Cực quyền độc đáo, bị sư phụ ta bán đi giá một trăm lượng bạc...

Thái Hư nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt Tiêu Phàm:

- Tiểu vương bát đản, người chẳng lẽ không ăn sao?

Trương Tam Phong ngửa mặt lên trời cười dài:

- Ha ha ha ha... Sư đệ như thế quả thật hạnh phúc của Võ Đang ta a!

Thái Hư nghe Trương Tam Phong cười, cả người lại bắt đầu lên cơn sốt rét, nét mặt già nua trở nên trắng bệch.

Trương Tam Phong cũng không nhìn Thái Hư, quay đầu nhìn Tiêu Phàm, nói:

- Cái kia ai...

- Sư diệt, ta là sư diệt ngài.

Tiêu Phàm cung kính khom người nói.

- Ân, sư diệt a, quý phủ có phòng trống không?

Tiêu Phàm tức khắc trở nên giống như hoàng quân dẫn đường cho Hán gian, phi thường ân cần cúi người, sau đó duỗi tay ra, mang theo vài phần ý tứ lấy lòng cười nói:

- Sư bá, sương phòng hậu viện bên trái để trống, ngài cứ việc dùng.

Trương Tam Phong vuốt chòm râu ha ha cười nói:

- Vậy à, làm phiền sư diệt rồi.

Tiếp theo Trương Tam Phong một tay tóm vạt áo trước của Thái Hư, nhấc chân kéo hắn đi đến sương phòng, miệng còn nói:

- Đến đến đến, sư đệ a, nhiều năm không gặp, sư huynh đệ chúng ta ôn chuyện...

Thái Hư vẻ mặt tuyệt vọng, ngoan ngoãn tùy ý Trương Tam Phong kéo hắn đi, bộ dạng nhận mệnh rồi.

Tiêu Phàm rất không thức thời nói sau:

- Sư bá, cần binh khí không? Sư diệt ta nguyện ý cung cấp miễn phí...

Thái Hư gợn tím mặt:

- Tiểu vương bát đản, người chờ đạo gia đó...

Thanh âm phần nộ rất nhanh bị cắt đứt, cánh cửa sương phòng bị hung hăng đóng vào.

Tiếp theo, trong sương phòng truyền đến một trận nổ bùm bùm hỗn loạn, Thái Hư ai ai cầu xin tha thứ tiếng.

- Sư huynh tha mạng a... Người hãy nghe ta nói, đó là một hiểu lầm... Đây là Tiêu Phàm tiểu vương bát đản kia...

Bang bang!

- A ——

Tiêu Phàm cô độc đứng ngoài cửa, nghe bên trong nổ một tiếng lại một tiếng, trong lòng không khỏi có chút bi thương...

Thánh nhân viết: vô quyết dày có móng tay nhọn, thánh nhân lại viết: núi cao còn có núi cao hơn...

Không quan tâm thánh nhân viết như thế nào, tóm lại, Trương Tam Phong là hành hạ Thái Hư.

Tiêu Phàm quyết định sau này phải quan hệ tốt với vị Trương chân nhân trong truyền thuyết này, nhìn tình thế trước mắt Trương chân nhân đánh người không hề nương tay.

Dùng biện pháp gì tạo quan hệ tốt với hắn đây? Hay là mời hắn dạo kỹ viện? Trương chân nhân hơn một trăm năm mươi tuổi, tiểu gia hỏa còn dùng được không...

Đang miên man suy nghĩ, cánh cửa sương phòng phịch một tiếng mở ra, Trương Tam Phong vẻ mặt thần thanh khí sảng đi ra, còn phi thường thích ý đuổi cái thất lung mệt mỏi.

Thái Hư thần thái mất tinh thần theo sau, đạo bào màu xám bị xé thành thiên ti vạn lỗ, vắt trên người như váy cỏ của dân bản xứ, tóc hỗn độn rối tung, trên mặt xanh một vệt tím một vệt, vẻ mặt rất là chật vật.

Tiêu Phàm lập tức nhu thuận khen:

- Sư bá thần công cái thế, thiên hạ vô địch, thiên thu vạn năm, nhất thống giang hồ...

Thái Hư ở một bên cả giận nói:

- Tiểu vương bát đần, ngươi chưa từng vô mộng ngựa ta như thế, nghiệt đồ a ——

Trương Tam Phong vẻ mặt thỏa mãn hưởng thụ, ha ha cười, sau đó nhìn vào Tiêu Phàm, vẻ mặt đột nhiên lâm vào mê mang, trầm ngâm nửa ngày, chỉ vào Tiêu Phàm nghi hoặc nói:

- Ngươi là ai ấy nhỉ...

Tiêu Phàm đáy lòng thầm than, được, chứng si ngốc của Trương chân nhân lại tái phát.

- Sư bá, ta là sư đệ của ngài nha...

Tiêu Phàm lấy lòng ân cần cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 136: Quân báo từ Bắc Bình

Trương Tam Phong, người sáng lập ra phái Võ Đang. Người đời xưng là Trương thần tiên, Tam Phong tổ sư gia.

Tiêu Phàm thật không hiểu được một Trương Tam Phong trong truyền thuyết dĩ nhiên lại là một người như thế này, khiến hắn ít nhiều có chút mất mát. Vốn hắn cho rằng Trương Tam Phong phải to lớn uy vũ, thiên tiên đạo cốt, không tranh cùng thần tiên. Về mặt lạnh lùng nhìn xuống chúng sinh. Nhưng hắn không ngờ tới được Trương Tam Phong không ngờ lại bạo lực như thế, lại có sự si ngốc, lảm nhảm của một người già như thế.

Thần tượng to lớn trong lòng hắn một lần nữa lại bị sụp đổ.

Được rồi, được rồi, dù sao thì kẻ bạo lực kia cũng là sư bá của mình. Ai bảo lúc trước mình ngu dốt bị lão gia hỏa Thái Hư cho vào tròng, lừa gạt mình vào phái Võ Đang.

Tiêu Phàm dò xét trên dưới Trương Tam Phong vô số lần, rút cuộc cảm thấy so với lão gia hỏa Thái Hư thì vị sư bá này của mình đáng để làm chỗ dựa hơn. Không nói tới cái khác, chỉ cần bộ dáng tiên phong đạo cốt bên ngoài thì so với Thái Hư hơn không biết bao nhiêu. Vừa nhìn thấy đủ để trong lòng mọi người sinh ra thiện cảm. Không giống Thái Hư, bộ dáng lén lút đáng khinh. Suy nghĩ đầu tiên của mọi người khi nhìn thấy hắn thì nghĩ ngay đó là một tên lừa đảo. Trên thực tế thì hắn đúng là một tên lừa đảo.

Đánh sư đệ xong, Trương Tam Phong thỏa mãn, đuổi tay một cái, nói:

- Cái người kia...

- Sư bá. Ta là sư đệ của ngài a.

Tiêu Phàm khóc không ra nước mắt, không biết còn phải nhắc nhở vị sư bá này bao nhiêu lần nữa thì hẳn mới có thể nhớ kỹ. Chẳng lẽ mình nói nhiều như vậy mà hẳn lại coi như mình chưa từng tồn tại.

- A.Sư đệ tìm cho ta một căn phòng sạch sẽ. Trong mấy ngày này bản đạo sẽ ở lại nơi này.

Trương Tam phong không chút khách khí liến liến nói.

Tiêu Phàm vội nói:

- Sư bá nguyện ý ở tại hàn xá thực sự là vẻ vang cho kẻ làm sư đệ này. Sư đệ trong lòng vạn phần vui mừng.

- Ít nói nhảm thôi. Còn căn phòng nào không?

- Đó chính là sương phòng bên trái hậu viện.

Tiêu Phàm thành thành thật thật nói, tiếp đó bổ sung một câu:

- Đó chính là căn phòng vừa rồi ngài đánh sư đệ mình.

Thái Hư mắt tròn nhìn hẳn.

Trương Tam Phong cảm thấy vừa lòng, cười nói:

- Ha ha! Không sai. Không sai. Cái căn phòng kia vừa rồi bản đạo đánh thật thuận tay. Xem ra phong thủy căn phòng kia thật hợp với bản đạo a. Vô lượng thọ phật.

Thái Hư mặt bầm dập, khóe miệng có chút co rút, lẩm bẩm nói:

- Phong thủy căn phòng kia thật là khắc tinh với mệnh của lão phu mà. Ai nha ... Đau chết mất! Từ sau có đánh chết ta cũng sẽ không theo các người tiến vào căn phòng đó.

Trương Tam Phong dường như không nghe thấy, phát ổng tay áo sai bước đi vào sương phòng.

Tiêu Phàm cùng Thái Hư đi theo phía sau hẳn, vẻ mặt ân cần, kính cẩn tựa như hai tiểu quý đi theo phía sau phán quan.

Tiêu Phàm lặng lẽ chọc chọc Thái Hư, nói:

- Sư phụ, người hãy nhìn sư bá mà xem. Sư bá so với người có phần khí phái hơn. Nhìn thần thái từ đi đứng, nói chuyện, tư thế, còn có khí thế nghiêm nghị nữa ... Chắc chắn. Sư phụ à, người chừng nào thì có thể đạt được tới cảnh giới như vậy.

Thái Hư hung dữ trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, gằn giọng đề thấp thanh âm nói:

- Người, cái đồ tiểu vương bát đần này. Thật sự là một kẻ vong ơn bội nghĩa. Sư phụ ta thương yêu người như thế, lại còn ở với nhau lâu như vậy mà người thấy sư bá người như thấy cha người. Tại sao người đối với ta lại không thể cung kính như vậy.

Tiêu Phàm liếc mắt nhìn hẳn, thờ dãi nói:

- Sư phụ a, người thử kiểm điểm lại bản thân mình một lần xem. Người nhìn sư bá a, ung dung, bình thản, tiên phong đạo cốt, vừa nhìn là có cảm giác như thần tiên hạ phàm cái trang vi hành. Còn người? Mặc áo đạo bào, gợn phướn đoán mệnh, lừa gạt tiền tài. Gặp người nào cũng nói một câu “Người đang có triệu chứng xấu”. Hai người không phải cùng một cấp bậc a. Nếu ta có thể trông cậy vào người thì ta đối với người cũng sẽ cung kính nhiều hơn.

Thái Hư cười lạnh:

- Người cho là sư huynh có thể so sánh với ta? Hẳn tốt ở chỗ nào?

Tiêu Phàm cười nói:

- Ít nhất hẳn cũng không phải giả thần giả quỷ. Thần tiên chính là thần tiên. Cho dù hẳn có bị ném vào bếp lò chứa tam muội chân hỏa đốt còn lại tro bụi thì cũng là tro bụi của thần tiên, được gọi là “Thần tra”. (Cặn bã của thần)

Thái Hư:

- ...

Trở về căn phòng, Tiêu Phàm chạy nhanh dặn hạ nhân nhanh chóng dâng thanh trà. Sau đó Trương Tam Phong ngồi trên vị trí chủ vị. Hắn cùng Thái Hư cùng kính ngồi hai bên.

Trương Tam Phong sau khi ngồi vào chỗ của mình. Có thể là do cái trán đỏ bừng sưng lên đột nhiên lại đau, vì thế hắn nhất thời một trận đau nhe răng trợn mắt. Sau đó hung tợn trừng mắt nhìn Thái Hư, phỏng chừng như là giông bão sắp xảy ra.

Thái Hư sợ tới mức cả người run run, vội vàng cúi mặt uống trà, tránh né ánh mắt tức giận của Trương Tam Phong. Lúc này Thái Hư biểu hiện đúng tổ chất như một sư đệ nhu thuận đúng nghĩa.

Trương Tam Phong tức giận hừ lạnh một tiếng. Lúc này mới vuốt râu quay đầu nhìn lại Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, giống như là nhân viên bị lãnh đạo kiểm tra. Ngẩng đầu ưỡn ngực, nhìn không chớp mắt về phía ánh mắt Trương Tam Phong đang nhìn mình.

Trương Tam Phong nhìn vào. Đột nhiên nhíu mắt lại, trong mắt bắn ra hai đạo tinh quang. Duỗi tay bấm đốt ngón tay vài cái, sau đó trầm giọng nói:

- Người này

- Là sư đệ?

- Ân, sư đệ à. Bản đạo có một lời muốn nói với ngươi ...

Tiêu Phàm nhất thời kích động, đây chính là yếu điểm của ta nha, lỡ như hắn có nói đến chuyện xuyên việt ...

- Sư bá mời nói, sư đệ xin rửa tai chăm chú lắng nghe.

Trương Tam Phong vẻ mặt trang nghiêm, thần tình nghiêm trọng nói:

- Sư đệ à ... Ta nhìn thấy ngươi như là có điềm xấu sắp xảy ra!

Nụ cười Tiêu Phàm cứng lại.

- Phốc!

Thái Hư phun một ngụm trà nóng từ trong miệng ra ngoài.

... ..

... ..

Tiêu Phàm hiện tại đã biết rõ. Hoàn cảnh quyết định tính cách. Thái Hư năm đó nhất định chính là hoạt bát đáng yêu. Chính là một tiểu đạo sĩ chân chính. Sau đó bị Trương Tam Phong từng bước dạy dỗ thành một lão thần côn như thế này.

Thái Hư cũng là một bộ dáng tính cách như thế kia, Trương Tam Phong nào có thể trốn tránh trách nhiệm. Ngươi chính là sư huynh của Thái Hư a.

Nghĩ đến đây, nhiệt huyết trong lòng Tiêu Phàm thoáng cái đã lạnh băng.

- Sư bá, ngài có cần kiểm một cái khăn ướt đắp lên trán ngài không? Cái u trên trán ngài mới chính là một điềm xấu a.

Tiêu Phàm mặt không đổi sắc nói.

Trương Tam Phong không để ý chút nào, phát tay nói:

- Không cần phải gấp gáp. Điềm xấu của bản đạo đã xảy ra rồi. Điềm xấu của ngươi còn chưa phát sinh, hơn nữa còn rất nghiêm trọng, có thể liên quan đến mạng ngươi a.

Tiêu Phàm thờ dài. Đạo sĩ ở cái thời đại này đều là đi đoán mệnh sao? Ngay cả Trương Tam Phong nổi tiếng thiên cô cũng không ngoại lệ?

Phát phát tay, Tiêu Phàm nhanh trí thay đổi đề tài. Hồn nhiên không để lời nói của Trương Tam Phong trong lòng.

- Sư bá. Ngài lần này ngao du thiên hạ sao đột nhiên lại đến kinh sư?

Trương Tam Phong cười nói:

- Lần này tới kinh, là vì Hoàng thượng cho gọi

- Hả? Hoàng thượng triệu kiến ngài?

Tiêu Phàm lập tức chấn động. Chu Nguyên Chương cũng muốn tìm Trương Tam Phong bói cho một quẻ sao?

Trương Tam Phong kỳ quái nhìn hắn một cái, nói:

- Bản đạo chính là hậu nhân của Trương Thiên Dur Đông Hán. Năm Hồng Vũ mười bảy, thiên tử liền sai người đi qua Long Hồ Sơn, Võ Đan sơn nhờ tương trợ. Bản đạo vướng vào trần tục, liền một đời dính vào nó. Có gì là kỳ quái?

Tiêu Phàm lắp bắp nói:

- Vậy ... Lần này ngài tới đây là vì chuyện gì?

Trương Tam Phong tròn mắt nhìn Thái Hư, nói:

- Còn không phải tại đồ nghiệp chướng này! Bản đạo cả đời dốc lòng nghiên cứu sáng tạo ra Thái Cực quyền. Mới truyền cho hắn vài năm, mà hắn đã làm ô uế thành tựu cả đời của bản đạo. Hiện tại mọi người ngoài đường ai ai cũng biết sử dụng Thái Cực quyền. Trần bảo của sư môn hôm nay đến một tờ giấy cũng không bằng, cho nên lần này bản đạo tới đây là đích thân thu thập hắn.

- Nói như vậy, lần này sư bá tới kinh, chủ yếu là để thu thập sư phụ. Thuận tiện tiếp kiến thiên tử.

Trương Tam Phong không cần suy nghĩ nhiều, khẳng định nói:

- Không sai, thu thập hắn mới là lý do chính.

Thời gian nhá nhem tối, bên ngoài cửa thành bắc kinh sư.

Một ngày bận rộn rút cục đã kết thúc, dân chúng bận bịu kiếm kế sinh nhai cả ngày giờ từng nhóm từng nhóm đẩy từng chiếc xe con, sôi nổi về nhà. Trên mặt mỗi người là một thần sắc khác nhau, khoái hoạt có, lạnh lùng có. Cuối mỗi một ngày luôn có một chút thu hoạch. Đại Minh khai quốc đã ba mươi năm nay, chiến hỏa đã dần dần rời khỏi tầm mắt của mọi người, đặc biệt là dân chúng phía Nam, đã nhiều năm chưa từng cảm thụ qua bóng ma của chiến tranh.

Nơi này chính là một chốn yên bình, là Kim Lăng, có nhiều di tích nổi tiếng thời kỳ Nam Bắc triều. Mọi người chỉ có vết thương thời xuân thu chiến quốc, chứ chưa từng kinh qua sa trường giết địch. Bọn họ mộc mạc mà thuần phác quá, mỗi ngày cần cù lao động chỉ cần đủ để sống qua ngày chứ không mong một cuộc sống dư thừa.

Đây cũng chính là một cuộc sống yên bình thường ngày a.

Bên ngoài cửa bắc, quân thù thành uể oải ôm trường thương, lười biếng dựa vào cửa thành ngáp một cái thật to. Hai mắt vô thức chậm rãi nhìn vào dân chúng đang ra vào cổng thành.

Đột nhiên, một tiếng vỗ ngựa dồn dập phá vỡ bầu không khí yên bình này. Nhóm thủ vệ thành này không khỏi ngăn người, sau đó kiễng chân nhìn ra phía ngoài thành. Chỉ thấy trong ráng đỏ trời chiều, một con khoái mã đang chạy như bay tới cổng thành mà tới, càng ngày càng tới gần, trong nháy mắt chỉ vài nhịp thở liền rút ngắn khoảng cách với cổng thành xuống mười trượng.

Chỉ thấy trên lưng ngựa, kỵ sĩ có vẻ mệt mỏi. Trên mặt đã bị bụi đất bám đầy, nhìn không ra tướng mạo. Sức lực hắn dường như đã dùng hết nhưng vẫn không ngừng lặp đi lặp lại một động tác là vung tay quát roi ngựa. Hắn quật liên tiếp khiến con ngựa thở gấp ồ ồ. Vì trong một thời gian dài chạy không ngừng nghỉ nên bên mép con ngựa đã tiết ra không biết bao nhiêu bọt mép. Xem ra thể lực nó đã chống đỡ tới mức cực hạn, có vẻ như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Tên thủ vệ thành cả kinh, vội lên dây cót tinh thần, dùng trường thương chỉ vào tên kỵ binh, quát to:

- Người ở trên ngựa kia! Đây là kinh thành, không cho phép được thúc ngựa chạy nhanh.

Kỵ sĩ nghe vậy lập tức nâng hai mắt vô thần lên, nhìn hai chữ "Ứng Thiên" to tướng trên cổng thành mà tinh thần rung lên, thở ra thật dài như trút được gánh nặng, ánh mắt lộ ra quang mang sung sướng.

Thấy tên thủ vệ thành tay cầm trường thương chỉ vào hắn, kỵ sĩ vòng tay ra phía sau lưng lấy ra một hộp đen. Sau đó ngựa vẫn như cũ không có chút dừng lại chạy đi. Kỵ sĩ giờ hộp đen lên cao, lạnh lùng quát to:

- Bắc Bình quân báo cấp tốc, ai dám ngăn cản ta?

Vừa nghe là quân báo cấp tốc, bọn thủ vệ thành tất nhiên là hiểu quy củ. Vội vàng chạy về phía hai bên mở rộng cánh cửa, tùy ý để cho kỵ sĩ thúc ngựa chạy như bay vào trong thành.

Kỵ sĩ đi qua, tức thì bên ngoài cửa thành nhất thời một trận hỗn loạn. Binh lính đưa mắt nhìn nhau, trong mắt cũng lộ ra vài phần bất an.

Phía bắc chẳng lẽ có chuyện? Bọn họ thân là binh lính ở kinh thành này, có thể bị điều đi ra tiền tuyến giết địch không?

Kỵ sĩ một mạch chạy như điên, thẳng tới cửa Thừa Thiên mới dừng lại. Con ngựa rút cục cũng không chịu được, thể lực đã hoàn toàn cạn kiệt, móng trước mềm nhũn, ngã xuống mặt đất.

Tên kỵ sĩ cũng không chịu nổi khoảng thời gian dài chạy một mạch, sau khi tới cửa liền ngã xỉu ngã xuống đất.

Mấy tên hoạn quan trông coi đứng bên ngoài cửa Thừa Thiên, thấy thế đều lấp bắp kinh hãi vội vàng tiếp cận. Thấy tên kỵ sĩ đã hoàn toàn mất đi tri giác, trong tay lại gắt gao cầm lấy một mũi tên cắm vào một hộp đen. Một gã hoạn quan hiểu được đó chính là quân báo cấp tốc, vội vàng mở ngón tay kỵ sĩ ra lấy hộp đen trong tay. Một gã hoạn quan giờ hộp lên trên đầu liền không nói hai lời vội vàng chạy vào phía trong cung. Vài tên hoạn quan khác liền ra sức nâng tên kỵ sĩ đến cửa Thừa Thiên qua cầu Kim Thủy tới Thái Y viện cứu chữa.

Bên trong điện Võ Anh, sắc mặt Chu Nguyên Chương tái mét. Hung hăng vỗ bàn, lớn tiếng rít gào:

- Khất Nhi Cát Tư ăn gan hùm mật gấu rồi soa? Chỉ là một tiểu bộ lạc năm vạn người cư nhiên lại dám xâm phạm biên giới Đại Minh ta. Lại giám đem binh vây Bắc Bình thành, bọn hán cho rằng trăm đã già rồi sao?

Trong điện, các hoạn quan cùng cung nữ hàng ngày hầu hạ hán chưa từng thấy hán giận như thế bao giờ đều sợ tới mức quỳ trên mặt đất, run run giọng nói:

- Xin bệ hạ bớt giận!

Chu Nguyên Chương hướng bên ngoài cửa điện hét lớn:

- Người đâu! Mau truyền Hoàng thái tôn, thượng thư bộ binh Như Thuy, Tả thị lang bộ binh Tề Thái, Hộ bộ thượng thư Úc Tân tới gấp trăm.

Dừng một chút, Chu Nguyên Chương thần sắc phức tạp bổ sung nói:

- Cũng truyền Yên Vương tới gấp trăm.

Bên ngoài thành nam có ngọn núi tên là Tụ Bảo, dưới chân núi có một tiểu miếu không được bắt mắt cho lắm tên là Tây Thiên Tự.

Bên ngoài tự là rừng cây xanh tươi bao phủ, gió đêm chọt nổi lên làm lá cây sà sạt va vào nhau, tiếng chuông vang lên cùng tiếng Phạn âm Phật xướng khiến người nghe như lạc vào chốn đào nguyên, quên đi âu lo chốn trần tục.

Từ căn phòng bên trái hậu viện nhất thời một tràng ho khan kịch liệt truyền ra. Bên trong đại điện các hòa thượng đang niệm kinh đều nhao nhao nhìn quanh. Chỉ thấy mấy tên hán tử khôi ngô mặc thường phục thần sắc không tốt đang nhìn chăm chăm vào bọn hán. Các hòa thượng cả kinh vội vàng nhanh chóng nhắm mắt tiếp tục tụng kinh.

Bên trong căn phòng, Chu Lệ nhìn vào sắc mặt tái nhợt vì ho khan của Đạo Diễn hòa thượng, không khỏi đầy thương tiếc thở dài.

- Tiên sinh chịu khổ rồi.

Đạo Diễn mặt đỏ ửng không có chút khỏe mạnh, thở hổn hển lắc đầu nói:

- Điện hạ chớ bận tâm. Bần tăng chỉ là bị thương mấy chỗ, không quan trọng lắm...

Chu Lệ oán hận nện chủ thủy xuống giường gỗ nói:

- Tên gia hỏa vô sỉ Tiêu Phàm. Tâm tư ác như rắn rết. Nói giết liền giết, một điểm báo trước cũng không có. Thiếu chút nữa đã hại tới tính mạng tiên sinh.

Đạo Diễn kịch liệt khụ khụ ho khan hai tiếng. Thân hình gầy như con mèo bệnh run rẩy một chập, ánh mắt vô thần hiện lên vẻ ác độc. Sau khi thở hổn hển một hồi, giọng điệu như mất hết sức lực nói:

- Điện hạ, hôm nay ngươi không nên tới đây a. Cẩm Y vệ trong kinh hiện tại đang lùng khắp bốn phía bắt cho kì được ta. Bần tăng ở tại bên ngoài tiểu tự này chúng cũng không thể nào bắt được ta. Điện hạ thân là thân vương, nhất cử nhất động đều bị mọi người theo dõi. Hiện tại, ngài cải trang tới đây nếu không cẩn thận bị bọn hán lần ra thì thanh danh ngài xây dựng bao lâu nay sẽ bị đổ sông đổ bể hết. Từ đó sẽ rước lấy sự nghi ngờ từ thiên tử.

Chu Lệ cầm tay Đạo Diễn, xúc động nói:

- Tiên sinh vết thương chưa lành còn vì bốn vương mà suy nghĩ. Bốn vương sẽ ghi nhớ trong lòng. Cuộc đời này ta quyết sẽ không phụ tiên sinh.

Đạo Diễn thờ dài nói:

- Lần này vào kinh, ta thực sự không ngờ lại sinh ra nhiều biến cố như thế. Điện hạ, bần tăng có một lời muốn nói, mong rằng điện hạ nhớ kỹ những lời ta sắp nói sau đây.

- Xin mời tiên sinh nói.

Đạo Diễn cầm tay Chu Lệ gần từng chữ nói:

- Hiện tại, ở kinh thành này sát khí đang dần dần hiện lên. Điện hạ nhất định phải nhanh chóng ly khai khỏi kinh thành thì mới có thể bảo toàn được tính mạng.

Chu Lệ cả kinh nói:

- Tiên sinh sao lại nói những lời đó? Kinh thành đối với bản vương sao lại sinh sát khí.

Đạo Diễn thờ dốc nói:

- Lần này bản tăng đã xem nhẹ tên Tiêu Phàm này. Điện hạ, người này tướng mạo tuấn tú, nhưng kỳ thực lại ác độc. Một khi ra quyết định thì xuống tay tàn nhẫn không chút lưu tình. Bản tăng từ trước đến giờ đều nghĩ rằng Thái tôn là một người cổ hủ, yếu nhược. Không ngờ đến phút cuối cùng lại xuất hiện một tên Tiêu Phàm này. Nghe nói ngày trước hắn cùng với Thái tôn có quen biết với Thái tôn ở Giang Phổ, tâm đầu ý hợp. Bên cạnh Thái tôn có người này, quả thật đối với nghiệp lớn của điện hạ chính là một mối họa to lớn. Nếu điện hạ tiếp tục ở lại kinh thành, ai cũng không biết bước tiếp theo Tiêu Phàm sẽ đối phó với điện hạ như thế nào. Người này âm hiểm, đê tiện. Hắn giết bản tăng chính là chặt một cánh tay của điện hạ. Điện hạ, hôm nay người đã bị hắn theo dõi, nếu không mau mau rời khỏi đây, cẩn thận sẽ bị hắn tính kế.

Mí mắt Chu Lệ không tự giác nháy nháy vài cái, thần sắc nghiêm nghị gật đầu nói:

- Lời của tiên sinh hôm nay, bản vương nhất định sẽ nhớ kỹ. Tiên sinh yên tâm, bản vương nhất định sẽ nghĩ biện pháp nhanh nhất ly khai kinh thành tức tốc quay về Bắc Bình. Nói đến Bắc Bình hiện tại quân báo nguy cấp cũng nên đã tới kinh thành. Bắc Bình khó khăn, phụ hoàng liên không thể không thả ta về kháng địch. Khi đó trời cao mặc chim bay. Chỉ cần trở lại địa bàn của ta, thiên hạ có ai có thể ngăn cản được bản vương?

Đạo Diễn vui mừng cười nói:

- Điện hạ bằng lòng nghe lời ta nói, dù thấy điện hạ không phải là một kẻ cố chấp, bảo thủ. Điện hạ còn nhớ rõ lời nói lần đầu tiên bản tăng gặp người không?

Ánh mắt Chu Lệ tức thì chớp động, đề thấp thanh âm thấp giọng nói:

- Tiên sinh nói, tiên sinh sẽ phò tá đưa ta lên ngôi cửu ngũ chí tôn.

Đạo Diễn khụ khụ hai tiếng, nói:

- Không sai. Điện hạ, đại nạn lớn của thiên tử sắp tới. Ngôi vị hoàng đế càng ngày càng gần người. Một khi thiên tử băng hà, thiên hạ không có khả năng chế trụ người. Thái tôn dù sao cũng là một người trẻ tuổi, hơn nữa tính tình yếu đuối dễ bị lừa, không đáng lo. Các đại thần phò tá Thái Tôn như Hoàng Trùng đều là một lũ người cổ hủ, cũng không đáng lo. Giờ điều bản tăng lo lắng nhất chính là bên người Thái tôn còn có một tên Tiêu Phàm, người này nếu còn sống tất sẽ mang phiền toái tới cho nghiệp lớn của điện hạ. Điện hạ, người nhất định phải không tiếc mọi giá trừ bỏ người này. Không tiếc hết thấy mọi thứ, người nhất định phải nhớ.

Ánh mắt Chu Lệ âm trầm sắc mặt không đổi, thần nhiên nói:

- Tiêu Phàm nhất định sẽ phải chết, bản vương cam đoan điều đó với người.

Đạo Diễn nghe vậy, trên mặt có chút thả lỏng mỉm cười.

Hắn bắt đầu ho khan kịch liệt, sắc mặt tái nhợt.

Chu Lệ vội vàng đứng dậy, giúp hắn xoa lưng, hòa nhã nói:

- Tiên sinh, Cẩm y vệ kinh thành đang tập trung truy nã người. Ngôi miếu này không thể ở lâu. Bản vương liền sai người hộ tống tiên sinh đến một sơn động trên sườn núi Tự Bảo Sơn an bài cho tiên sinh ở đó. Khiến tiên sinh phải chịu thiệt thòi một lần rồi. Chỉ cần ở trong sơn động này mấy ngày, đợi một khi bản vương quay về Bắc Bình cũng chính là ngày ta mang người theo.

Đạo Diễn gật đầu thờ dốc nói:

- Suốt nửa đời người bản tăng lang bạt kỳ hồ, một điểm chịu khổ nhỏ nhoi ấy có tính là gì? Nghiệp lớn của điện hạ quan trọng hơn... Điện hạ, nếu đổi địa phương ta điều dưỡng, hòa thượng ngôi chùa này đều gặp qua ta, nếu Cẩm Y vệ truy ra mà đến....

Ánh mắt Chu Lệ hiện lên vẻ tàn nhẫn:

- Tiên Sinh cứ yên tâm, nơi đây bản vương có lưu lại thủ hạ tâm phúc. Còn ngôi chùa này... Hừ, sau khi người đi, chỗ này liệu không biết liệu còn có một người nào sống sót không.

Đạo Diễn thần sắc sợ hãi, rút cục sau đó thờ dãi nói:

- Kẻ muốn thành đại sự nên làm như thế. A di đà phật. Bản tăng ngày sau nguyện vì chúng sinh niệm kinh siêu độ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Tranh luận kịch liệt (Thượng)

Trong điện, hơn mười chiếc đèn tinh xảo được treo cao ở trên đại điện, cháy mãnh liệt tỏa sáng giống như ban ngày.

Chu Doãn Văn đứng bên cạnh long án, vẻ mặt lo âu không nói một lời.

Trước long án, quan phụ trách việc dạy dỗ Thái tôn Hoàng Trùng thần sắc bình tĩnh đứng yên. Binh bộ thượng thư Như Thụy, bộ binh tả thị lang Tề Thái, hộ bộ thượng thư Úc Tân, Tả đô ngự sử Bạo Chiêu cùng mấy vị đại thần trong triều đứng song song với nhau.

Tin tức Bắc Bình nguy cấp truyền vào trong cung không bao lâu, Chu Nguyên Chương liền hỏa tốc triệu các đại thần vào cung, thương thảo đối sách.

Chu Nguyên Chương mặc y phục thường ngày, ngồi trên ghế phía sau long án. Nhìn kỹ thì thấy có vài sợi tóc đang rơi rụng trên vai. Ánh sáng từ chiếc đèn chiếu sáng khuôn mặt già nua, da ngăm đen. Hắn hắng giọng, nhìn kỹ mấy vị trọng thần, ánh mắt như chim ưng gắt gao nhìn lên tờ quân báo trên long án. Giống như là một cái bàn là bình thường, được hắn yêu quý.

Rất khó tưởng tượng, một ông lão đã bước sang tuổi xế chiều mà giờ lại có thể phát ra khí thế khiến người khác kinh hãi như thế.

Bầu không khí trong điện hết sức nặng nề, mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám. Cúi đầu chờ Chu Nguyên Chương đích thân lên tiếng.

Trầm mặc một lúc, Chu Nguyên Chương ngẩng đầu, chậm rãi nhìn chúng thần, ngữ khí ôn hòa nói:

- Từ khi Đại Minh ta lập quốc ba mươi năm trước, đánh đông dẹp tây. Khôi phục giang sơn người Hán chúng ta. Quân Mông Cổ ở phía bắc bị trảm đánh cho đại bại, khiến cho bọn chúng trốn về thảo nguyên đại mạc, từ sau không dám rời thành nửa bước. Sau khi trảm lập quốc, biết được đạo lý không được lòng người khó giữ giang sơn, không để ý tới thân phận hoàng tử tôn quý mà lệnh bọn họ tới các vùng biên giới chữa quân trị dân để ngừa phía Bắc tro tàn lại cháy, lúc này cũng hơn hai mươi năm rồi.

Chúng thần vội vàng khom người cùng nói:

- Bệ hạ anh minh sáng suốt!

Chu Nguyên Chương không để ý tới lời nịnh hót của chúng thần. Hắn hung hăng vỗ long án, mắt trợn ngược lên quát:

- Nhưng vì sao, một tiểu bộ lạc năm vạn người lại cư nhiên dám vây đánh Bắc Bình? Những tên nhóc con này cho rằng ta đã già không thể động vào đao kiếm sao? Lại dám xâm phạm giang sơn Đại Minh ta.

Thiên tử giận, như thiên quân vạn mã, sấm chớp vang giập. Tức khắc trong điện tràn ngập sát khí mạnh mẽ, chúng thần vội vàng quỳ xuống, đồng thanh kêu lên:

- Xin bệ hạ bớt giận.

Đôi mắt Chu Nguyên Chương đục ngầu, tơ máu che kín. Sắc mặt âm trầm, điềm nhiên nói:

- Bọn chúng cho rằng ta già rồi, không thể động tới đao kiếm, liền có thể tùy thời làm bậy sao? Ta còn chưa chết, còn chưa tới lượt bọn man di chết tiết diên cuồng. Trẫm muốn ngự giá thân chinh, cho bọn hắn nhìn xem, bảo kiếm năm đó của trẫm còn sắc bén hay không.

Chúng thần nghe vậy tức khắc giật mình, tin này thật là làm bọn họ luống cuống.

Hoàng Trùng dẫn đầu nói:

- Bệ hạ! Tuyệt đối không thể. Chỉ là năm vạn người còn con mà thôi, bệ hạ không cần phải đích thân thân chinh. Bệ hạ là thiên tử nên phải cẩn thận. Bệ hạ thân là cửu ngũ chí tôn, là chủ nhân của giang sơn này há có thể lấy ngọn cỏ gốc, lao vào nguy hiểm? Bệ hạ, thần nguyện xin lấy cái chết can gián, thỉnh cầu bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Tả đô ngự sử Bạo Chiêu nói:

- Bệ hạ, thiên tử không thể dễ dàng thân chinh. Từ xưa đến nay thiên tử thân chinh là vì hai nguyên do. Một là quốc gia nguy nan, quốc gia xã tắc ngàn cân treo sợi tóc. Thiên tử chinh phạt chính là ngăn con sông giữ, giữ cho xã tắc ổn định. Thứ hai chính là người bình tĩnh, nắm chắc thắng lợi. Hướng binh sĩ khích lệ tinh thần, nâng cao sĩ khí một trận chiến định can khôn. Dựa theo tình hình hôm nay thì bệ hạ không cần đích thân xuất chinh, phía bắc chỉ là một tiểu bộ lạc vây Bắc Bình mà thôi. Cũng không tính là quốc gia lâm nguy, càng không phải một trận chiến định can khôn, vậy bệ hạ định dùng danh

nghĩa gì để xuất chinh đây?

Chúng thần đồng loạt quỳ tại chỗ, nói:

- Chúng thần xin bệ hạ nghĩ lại.

Chu Doãn Văn đang đứng ở bên cạnh đột nhiên la lên:

- Hoàng tử phụ tuổi tác đã cao, làm sao có thể bôn ba đường dài? Tôn nhi không sợ, nguyện thay Hoàng tử phụ thân chinh. Vì tử phụ quét sạch bắc nguyên, đưa bọn họ trở lại thảo nguyên đại mạc.

Chu Nguyên Chương ánh mắt chớp động, từ ái nhìn Chu Doãn Văn, sắc mặt không khỏi trở nên phức tạp, khó hiểu.

Thờ dài một tiếng, Chu Nguyên Chương suy sụp ngồi trở lại trên ghế. Thân thể hắn chỉ có hân là rõ ràng nhất, vừa nãy khi nói như thế chính là tức giận nhất thời mà thôi. Năm đó khi chinh chiến khiến hắn bị trọng thương, nhiều ngày nằm trên giường bệnh. Không thể không dựa vào chén thuốc để duy trì tính mạng, sao có thể còn có sức mà ngự giá thân chinh?

Chỉ có lúc mình thân chinh không thể cảm được đao kiếm mới chính là lúc cảm nhận sâu sắc được cảm nhận nỗi bi thương của một anh hùng lúc tuổi xế chiều.

Các đại thần thấy Chu Nguyên Chương không nói chuyện, đều ngẩng đầu nhìn về phía hắn. Ánh mắt rất kiên quyết nói ra rằng, nếu Chu Nguyên Chương ngự giá thân chinh thì bọn hắn không tiếc lấy cái chết để khuyên can.

Thật lâu sau đó, Chu Nguyên Chương tự giễu cười bi thương nói:

- Trẫm, quả thực là đã già rồi a.

Chúng thần nghe lời này nhất thời trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Tất cả mọi người đều có ý nghĩa giống nhau, một bộ lạc nhỏ nhỏ vậy đánh Bắc Bình thì có lẽ có chút khác thường. Nhưng dù sao cũng chỉ là mấy vạn người, nếu kinh động thiên tử Đại Minh thân chinh không lớn không nhỏ thì cũng làm trò cười cho thiên hạ. Khi đó uy nghiêm Hoàng gia ở chỗ nào? Thế diện triều đình ở chỗ nào?

Chu Nguyên Chương gương mặt nhìn Chu Doãn Văn, chậm rãi lắc đầu nói:

- Thái tôn buộc trên thân mình chính là giang sơn xã tắc sau này, không thể lĩnh quân. Chư vị ái khanh, theo các ái khanh việc này phải xử trí như thế nào?

Hoàng Trùng nói:

- Bệ hạ, Bắc Bình bị bao vây là ngoài sở liệu của ta. Quân báo chỉ nói bộ lạc Cát Tư Khất Nhi phía bắc xuất binh nhưng chưa nói bọn họ vây đánh Bắc Bình. Bắc Bình là đất phong của Tử hoàng tử Yên vương. Yên Vương hiện giờ đang ở tại kinh thành. Thần cho rằng, bệ hạ nên triệu Yên Vương để hỏi rõ sự tình.

Hoàng Trùng thận trọng nói, mọi người đều gật đầu hưởng ứng.

Chu Doãn Văn nghĩ một lúc rồi nói:

- Hoàng tử phụ, công việc của Cẩm Y vệ chính là dò hỏi, ẩn nấp, truy tung. Tôn nhi cho rằng việc Bắc Bình bị bao vây cũng nên triệu Cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ Lý Cảnh Long còn có Cẩm Y vệ Đồng Tri Tiêu Phàm đến để thương thảo đối sách.

Chu Nguyên Chương liếc mắt nhìn hắn. Trong lòng biết đây là Tôn nhi có ý cất nhắc địa vị Tiêu Phàm ở trong triều. Chỉ là một tên Cẩm Y vệ Đồng Tri mà lại có thể vô tư tham gia thảo luận việc quốc sự. Bất quá Tôn nhi đã có ý cất nhắc Tiêu Phàm thì Chu Nguyên cũng cho hắn toại nguyện.

Vì thế Chu Nguyên Chương gật đầu nói:

- Đúng. Người đầu, triệu Yên Vương, Tào quốc công Lý Cảnh Long, Tiêu Phàm yến kiến.

Hoạn quan bên ngoài cửa ứng tiếng vội vàng chạy ra ngoài cung.

Hoàng Trùng cùng các đại thần thấy Chu Doãn Văn không quên cất nhắc Tiêu Phàm, sắc mặt tức thì trở nên khó coi, xụ mặt đứng trước long án không nói một lời.

Tiêu Phàm nhận được mệnh lệnh vào cung của hoạn quan hắn không dám chậm trễ, vội vàng mặc quan phục chạy vào cung.

Chu Nguyên Chương đêm khuya triệu kiến, không biết đã xảy ra chuyện lớn gì. Tiêu Phàm hướng chạy gấp trong lòng không khỏi thấp thỏm bất an.

Lão Chu chẳng nhẽ đã phát hiện ra cái gì đó?

Tiêu Phàm đang chột dạ. Hắn cùng Giang Đô quận chúa có gian tình, chuyện này nếu để lão Chu phát hiện chỉ sợ hắn không thấy được ánh mặt trời vào sáng mai.

Cánh cửa cung cấm càng gần, trong lòng Tiêu Phàm càng nóng như lửa đốt.

Cho nên nói, làm người không nên thẹn với lương tâm, nửa đêm không sợ Chu Nguyên Chương gõ cửa. Tiêu Phàm sau này có lẽ nên nói chuyện và làm việc quang minh chính đại một chút.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Thừa Thiên. Tiêu Phàm xuống ngựa, mắt nhìn xung quanh một phen, đã thấy bốn phía sáng trưng. Cẩm Y thân quân đội ngũ chỉnh tề hoặc đang giờ được hoặc cầm đèn đi đi lại lại tuần tra. Bên trong cầu Kim Thủy bọn hoạn quan cũng không dám lơ là đi tuần ta mọi nơi. Còn chưa tới cánh cửa Thừa Thiên có thể cảm nhận được hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt.

Tiêu Phàm vừa mới bước tới hai bước. Liền có một đội Cẩm Y thân quân xông tới kiểm nghiệm lệnh bài của hắn sau đó mới thả đi.

Tiêu Phàm phụng chiếu tiến cung, đương nhiên bọn hắn cũng không lo lắng hắn là thích khách. Sau khi kiểm chứng thân phận, một đội Cẩm Y thân quân hộ tống hắn vào trong cung.

Vừa đi vào trong, đã thấy một chiếc xe ngựa trang trí phi thường xa hoa. Thùng xe trang hoàng bằng hoàng kim, nóc bằng trần châu bạch ngọc, đầu xe khắc song mã, vừa thấy đã biết là xe ngựa vương hầu.

Tiêu Phàm thần sắc ngưng trọng, quay đầu hỏi tên Cẩm Y đang hộ tống hắn vào cung, nói:

- Bệ hạ còn triệu kiến ai nữa? Đây là xe ngựa của ai?

Hắn nhận thức được Tiêu Phàm là Cẩm Y vệ Đồng Tri. Tên này thuộc phạm vi quản lý của Cẩm Y vệ. Nói đến Tiêu Phàm chính là lãnh đạo trực tiếp của hắn. Vì thế hắn không dám chậm trễ, cung kính nói:

- Tiêu đại nhân. Bệ hạ triệu kiến quan Xuân phường giảng Hoàng Trung đại nhân, binh bộ thượng thư Như đại nhân, bộ binh tả thị lang Tề đại nhân. Chờ chút, còn đây là xa giá của Yến Vương điện hạ. Điện hạ cũng là vừa mới tới nơi xong.

Tiêu Phàm vừa nghe thấy thế trong lòng nhất thời nhẹ nhàng thở ra. Chu Nguyên Chương triệu kiến nhiều người như vậy có lẽ chuyện hắn cùng Giang Đô quận chúa chưa có đến tai lão Chu.

Trút được tâm sự trong lòng, Tiêu Phàm đảo đảo con mắt, tâm địa xấu xa lại bắt đầu sôi sục trong hắn.

Đi đến xe ngựa Yến vương nhìn một lát, Tiêu Phàm vuốt cằm nói:

- Yến Vương quả là xa hoa a, như vậy rất là không tiết kiệm a.

Cẩm Y bách hộ buồn bực nói:

- Ý tứ của đại nhân là ... ?

Tiêu Phàm hắc hắc cười xấu xa nói:

- Ta cùng người tới đó chinh nó đi.

Nói xong không đợi người bên ngoài phản ứng, Tiêu Phàm chạy lấy đà sau đó tung mình hung hăng đá một cước vào toa xe ngựa một cước. Phịch một tiếng trầm đục, tức thì trong đêm tối ở tại cầu Kim Thủy truyền ra âm thanh vang thật xa. Ngay lập tức thùng xe lộng lẫy vàng son bị in một dấu chân lớn.

Tiêu Phàm sau khi đập một cước dường như còn chưa hết giận, nhớ tới Chu Lệ đối với hắn hạ thủ đoạn âm độc, phải từ từ ám sát hắn. Tiêu Phàm không biết làm sao để giải tỏa cơn tức giận càng ngày càng lớn. Vì thế không cần để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Tiêu Phàm nghiêng răng nghiêng lợi hướng vách xe ngựa lại đá bồi thêm vài đá. Cảm thấy chưa đã nghiền hắn còn nắm một nắm cát dưới chân ném vào bên trong xe.

Rất nhanh hắn có một loại cảm giác thỏa mãn thắng lợi giống như Đôn – Ki – Hô – Tê chiến thắng cối xay gió.

Đợi cho Tiêu Phàm mỏi tay, xe ngựa của Yến Vương đã đầy vết bẩn. Bao nhiêu vết xước, hết đất lại cát thì nhau bám vào. Thoạt nhìn như hình tượng một chiếc chiến xa cổ xưa, phi thường cổ xưa.

Tiêu Phàm ngừng tay, đắc ý ngẩng đầu, nhìn thấy xe ngựa bị hắn làm cho nhìn không ra hình dáng ban đầu. Trong lòng không khỏi vui sướng vô cùng, nhìn kiệt tác mình mới tạo ra rất là thỏa mãn vừa lòng.

Hắn thở hắt hắt quay đầu nhìn về phía tên Cẩm Y thân quân, Tiêu Phàm hung tợn nói:

- Chuyện vừa rồi, các người .. ai cũng chưa nhìn thấy. Bằng không ...

- Kết cục của cái xe ngựa này chính là kết cục của các người sau này.

Cầm Y bách hộ ngậy người một lát, tiếp theo thờ dài nói:

- Tiêu đại nhân, ta nghĩ cho dù chúng ta cũng không nói thì chuyện này cũng đã truyền ra bên ngoài rồi.

Tiêu Phàm ngậy người:

- Người nói vậy là có ý tứ gì.

Cầm Y bách hộ về mặt cổ quái hướng phía sau Tiêu Phàm chỉ ngón tay. Trong lòng Tiêu Phàm lập tức có một cỗ dự cảm xấu.

Ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, đã thấy phía sau xe ngựa có một bóng người. Yên Vương Chu Lệ về mặt đỏ bừng xuất hiện trước mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lắp bắp kinh hãi, tiếp theo lệ rơi đầy mặt. Lặng lẽ đem cang xe đá ra xa một chút, lấy tay phui bụi trên thùng xe, thái độ rất chỉ là cung kính.

Quay đầu đôi mắt ngắn lệ, Tiêu Phàm giận dữ hỏi tên Cầm Y bách hộ:

- Người như thế nào lại không nói cho ta, Yên Vương điện hạ còn chưa có tiến cung?

- Đại nhân thân thủ quá nhanh, như sét đánh không kịp bịt tai. Thuộc hạ còn chưa kịp nói mà.

Sắc mặt Chu Lệ tái mét cho đến khi vào Võ Anh điện còn chưa hết.

Tiêu Phàm xấu hổ đi phía sau hần. Không gần không xa, hần cảm thấy chuyện xấu của mình hôm nay đã thất bại.

Hai người cứ trầm tư như vậy mà khó xử tiến vào Võ Anh điện.

Sau khi thi lễ qua với Chu Nguyên Chương, Tiêu Phàm lập tức trốn ra phía sau Binh bộ tả thị lang Tề Thái. Sau đó im lặng không thấy mặt mũi đâu.

Giương mắt nhìn mọi người chung quanh, thấy trên mặt mọi người không có biểu tình gì. Chỉ có Chu Doãn Văn nghịch ngợm nhìn hần nháy mắt vài cái.

Chu Lệ tiến lên một bước cung kính nói:

- Nhi Thần vẫn an phụ hoàng.

- Phía Bắc bộ lạc Khất Nhi Cát Tư năm vạn người vây đánh Bắc Bình, việc này người có ý kiến gì không?

Chu Lệ khom mình, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, sau đó chợt biến mất. Vội vàng dùng giọng điệu cả kính, cảm phần nói:

- Cái gì? Phía bắc lại cư nhiên dám xâm phạm lãnh thổ Đại Minh ta. Phụ hoàng, tội này thật không thể tha.

Tiêu Phàm vừa biết lý do Chu Nguyên Chương nửa đêm kêu mọi người tiến cung, trong lòng liền suy nghĩ. Ánh mắt Chu Lệ kính hi chỉ mỗi mình hần nhìn thấy, trong lòng không khỏi cười lạnh vài tiếng.

Chu Nguyên Chương nhìn vào sắc mặt giận dữ, kinh ngạc của Chu Lệ về mặt hần dần dần dịu đi một chút.

Bất luận hoàng tử có dã tâm với ngôi vị hoàng đế bao nhiêu, nhưng đối mặt với kẻ thù bên ngoài vấn đề nào quan trọng hơn, phải trái rõ ràng vẫn là một kẻ có khí phách. Không uống công mình dạy bảo.

Truyền lại cho con cháu giang sơn xã tắc này, Chu Nguyên Chương càng hy vọng đem tấm gương cả đời mình, cùng nỗ lực, không chịu khuất phục trước cường địch, không chịu tiến cống, xưng thần, không hòa thân. Thân là quân vương của một nước, đây cũng chính là lẽ sống của Chu Nguyên Chương. So sánh giang sơn cùng ngôi vị hoàng đế thì con cháu Chu gia quan trọng hơn.

- Chu vị ái khanh. Bắc Bình bị bao vây chuyện này nên xử trí như thế nào?

Chu Nguyên Chương đảo mắt nhìn qua mọi người, chậm rãi hỏi.

Hoàng Trung hướng phía long án đi lên hai bước, ánh mắt đỏ hoe nói:

- Yên Vương điện hạ. Bắc Bình là đất phong của điện hạ, vậy hạ thần mạn phép xin hỏi. Bộ lạc Khất Nhi Cát Tư phía Bắc chỉ là một tiểu bộ lạc năm vạn người như thế nào lại dám ăn gan hùn xâm phạm biên giới Đại Minh ta? Điện hạ phòng thủ ở Bắc Bình nhiều năm, chắc cũng biết nguyên do trong đó.

Chu Lệ thần sắc ngưng trọng, lắc đầu nói:

- Bỏn vương ở tại kinh thành lâu ngày. Mọi việc phòng ngự bản vương đều giao cho đại tướng Trương Ngọc. Bỏn vương tại phủ Bắc Bình từ trước đến nay luôn áp dụng phương thức chiến tranh đối với các bộ lạc phía bắc, theo lẽ thường thì bọn chúng sẽ không dám tấn công. Nhưng đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, bỏn vương thực sự cũng không biết.

Tiêu Phàm cười lạnh không thôi, lời nói của Chu Lệ có lẽ rằng ám chỉ bản thân mình ở tại kinh thành đã lâu. Hắn vừa ly khai Bắc Bình, bộ lạc trên phía Bắc liền tấn công. Có thể thấy sự quan trọng của hắn đối với Bắc Bình. Hay chính xác hơn thì chính là kêu phụ hoàng nên thả hắn về đi.

Hoàng Trung thấy câu hỏi của mình không có kết quả, không khỏi có chút thất vọng lui trở về.

Chu Nguyên Chương trầm ngâm một lát, nói:

- Lần này Bắc Bình bị bao vây. Nhìn như là việc nhỏ nhất, nhưng chỉ sợ trong đó còn có nguyên do khác. Chư vị ái khanh, theo các vị thì chuyện này nên xử lý như thế nào?

Chu Lệ nghe vậy đứng phắt dậy, hai mắt nhìn thẳng Chu Nguyên Chương, lớn tiếng nói:

- Phụ hoàng, nhi thần không dám nói quá. Nhi thần phòng thủ tại Bắc Bình nhiều năm, tướng sĩ trên dưới đều nhất nhất hiểu rõ tướng sĩ có thể đánh hay không. Bộ lạc phía bắc dám đem binh vây đất phong của nhi thần, đây chính là khiêu khích Đại Minh ta, càng chính là một sỉ nhục lớn của nhi thần. Thủ này nếu không báo, tương lai nhi thần nào còn mặt mũi gặp lại phụ hoàng. Thân là một nam nhi đỉnh thiên lập địa, nhi thần nào có thể còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa. Nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng cho nhi thần quay về Bắc Bình lĩnh quân, đánh tan giặc cỏ. Nhi thần hướng về phụ hoàng phát thệ, nếu không đánh tan bọn giặc cỏ, nhi thần nguyện lấy cái chết để đền đáp ân dưỡng dục của phụ hoàng.

Chu Lệ nói đồng thanh, có khí phách. Mọi người trong điện không khỏi có chút động lòng. Chu Nguyên Chương vuốt vuốt chòm râu, mặt mang theo ý cười, khen ngợi mãi không thôi.

Chu Doãn Văn sắc mặt nặng nề, đứng ở bên người Chu Nguyên Chương không lên tiếng, ánh mắt phức tạp thì thoảng nhìn Chu Lệ.

Tiêu Phàm vừa nhìn thấy phản ứng của Chu Nguyên Chương, không khỏi chột dạ, thầm nghĩ hòng rồi. Lão Chu bị hắn nói xạo, động tâm thật sự muốn đem hắn phóng thích trở về Bắc Bình. Một khi thả hổ về rừng, sợ rằng thiên hạ này sẽ chẳng có ai có thể chế trụ được hắn. Tương lai, một khi Chu Doãn Văn lên ngôi, ngôi vị hoàng đế sao có thể giữ vững?

Tiêu Phàm bất chấp thân phận thấp kém, vội vàng đứng ra, khom người nói:

- Bệ hạ, thần xin có ý kiến.

Chu Nguyên Chương ngăn người, cười nói:

- Tiêu ái khanh có gì cứ nói.

- Thần cho rằng, giặc cỏ phía Bắc chỉ có mấy vạn người. Phái Yên vương điện hạ quay về Bắc Bình lĩnh quân, thực sự là giết gà dùng dao mổ trâu. Phủ Bắc Bình có mười vạn tinh binh, đại tướng Trương Ngọc lại chính là tướng tài trăm năm hiếm gặp của Đại Minh ta. Nếu nói hắn có thể đánh bại năm vạn giặc cỏ này thì cũng không có gì là không được. Cho nên thần mạo muội cho rằng không cần phải phái Yên Vương điện hạ trở về. Chỉ cần điều động đô đốc năm tỉnh Hà, Nam, Chi, Đông, Đại Ninh to như vậy quan quân không thiếu. Phái đại quân đánh từ bên ngoài vào, bên trong phủ Bắc Bình có Trương Ngọc tướng quân nội ứng ngoại hợp, một kích tất thắng. Khi đó, dù Yên Vương điện hạ có quay về hay không cũng không còn bao nhiêu ý nghĩa nữa.

Chu Lệ nghe vậy sắc mặt tức thì biến đổi, ánh mắt giận dữ nhìn chằm chằm vào Tiêu Phàm. Trong mắt hiện lên sát khí sắc bén, khiến người đối diện không rét mà run.

- Tiêu đại nhân, người chỉ là một tên Cẩm Y vệ Đồng Tri thấp kém, có tư cách gì mà tham dự quốc sự?

Chu Lệ sắc mặt âm trầm hỏi.

Tiêu Phàm cười nói:

- Bệ hạ anh minh triệu ta vào điện Võ An thương thảo quốc sự. Một khi đã liệt vào danh sách tham dự quốc sự trong điện mà bày mưu tính kế thì Yên Vương điện hạ, hạ thần cảm thấy mình có đủ tư cách để nói chuyện.

Chu Lệ hiện lên vẻ âm ngoan thủ lạt, nói:

- Đó là lý sự của người. Chúng ta ở chỗ này nghị bàn quốc sự liên quan đến giang sơn xã tắc Đại Minh. Người tuổi còn trẻ, không biết đạo binh gia, không hiểu bài binh bố trận. Cái gì người cũng không biết, vô đức vô năng, hay nói lung tung. Người không sợ mình sẽ phải gánh chịu tội danh làm quốc làm quân bêu danh thiên cổ sao?

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

- Điện hạ, làm quốc làm quân chỉ sợ là người khác?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Tranh luận kịch liệt (Hạ)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiêu Phàm vừa dứt lời mọi người trong điện tức khắc ngăn người sôi nổi nhìn về hướng Chu Lệ, trong ánh mắt tràn ngập vẻ nghi hoặc.

Chu Doãn Văn về mặt bình tĩnh nhìn chăm chú vào Chu Lệ, xem ra hắn đã hiểu được ý tứ trong lời nói của Tiêu Phàm.

Chu Lệ nét mặt già nua đỏ lên, xiết chặt nắm tay chậm rãi đi lên phía trước trợn mắt lên nói:

- Tiêu Phàm, nói cho rõ ràng, ai làm quốc làm quân?

Tiêu Phàm phất tay áo trước mặt Chu Nguyên Chương thần nhiên đáp:

- Bệ Hạ, từ khi Đại Minh lập quốc, Thát tử phương bắc sợ thiên uy của bệ hạ, từ trước đến nay đều tránh xa thảo nguyên đại mạc. Chỉ khi mùa đông đến, đứng trước nguy cơ tồn vong mới tập trung trai tráng đến biên giới Đại Minh ta liều mạng cướp bóc một phen, chưa bao giờ xuất hiện sau mùa xuân, bệ hạ không cảm thấy việc này có gì kì quái sao?

Chu Nguyên Chương sắc mặt trầm tĩnh, không nói một lời, gương mặt già nua căn bản không nhìn rõ hi nộ.

Khuôn mặt Chu Lệ đỏ lên vì phần nộ chậm rãi biến mất thay đó ảm ảm vài phần tái nhợt.

Tiêu Phàm nói tiếp:

- Chuyện khác thường tất có nguyên do, Thát tử Bắc phương không ngu, bọn họ không tiếc việc Đại Minh phái thiên binh ra truy kích mà cử hết trai tráng xuất binh tấn công Bắc Bình khẳng định có nguyên nhân. Yên Vương điện hạ, theo thần biết bộ lạc Cát Tư cách thành Bắc Bình cũng không xa, điện hạ ở Bắc Bình lĩnh quân nhiều năm lần này bắc nguyên Thát tử vây Bắc Bình chẳng nhẽ điện hạ một chút nguyên nhân cũng không biết.

Chu Lệ phụng phịu, ngữ khí lãnh đạm nói:

- Bốn vương vừa mới đầu xuân liền phụng chiếu vào kinh triều kiến phụ hoàng. Bắc Bình đều giao cho Yên Vương phủ tá hộ vệ chỉ huy Trương Ngọc. Bộ lạc Khất Nhi Cát Tư vì sao tấn công Bắc Bình bốn vương thân tại kinh sư xa ngàn dặm sao có thể biết?

Tiêu Phàm cười nói:

- Điện hạ không biết, thần thật ra có thể đoán một phen, có hai khả năng. Một là có người âm thầm cấu kết với Khất Nhi Cát Tư, biểu hiện vây thành Bắc Bình là giả. Thứ hai có người gan lớn phái người vào đại mạc cố ý khiêu khích chọc giận Khất Nhi Cát Tư dẫn tới bộ lạc không tiếc hết thảy mang toàn tộc tấn công Bắc Bình.

Chu Lệ cười lạnh nói:

- Trẻ con, chuyện chiến sự đừng nói linh tinh. Ý người là trong quân Bắc Bình có nội gián. Làm như vậy với Đại Minh thì có chỗ gì tốt?

- Đương nhiên là có chỗ tốt, nhưng người nhận chỗ tốt không phải là triều đình Đại Minh mà là cá nhân ai đó. Ta cảm thấy bất cứ người nào làm chuyện gì luôn có mục đích của hắn.

Chu Lệ khước mắt nháy nháy giọng lạnh lùng nói:

- Vậy người nói người Bắc Bình vương phủ ta làm như thế có mục đích gì?

Tiêu Phàm cười cười không có trực tiếp trả lời hắn mà lại nói về một điển cố:

- Thời Chiến quốc Triệu quốc cùng Ngụy quốc đối chiến, Ngụy quốc vây kinh thành Triệu quốc là Hàm Đan. Song phương chiến đấu lâu năm Triệu suy Ngụy mệt, lúc này Tề quốc đồng ý cứu Triệu quốc. Tề quốc phái Điền Kị làm tướng quân, Tôn Tân làm quân sư dẫn tám vạn binh cứu Triệu. Điền Kị theo kế của Tôn Tân thừa dịp binh lực tinh nhuệ của Ngụy quốc vây khốn Hàm Đan bên dân quân đánh tới kinh sư Ngụy quốc. Ngụy quốc kinh hãi vội dẫn quân về cứu, giải được mối nguy của Triệu quốc.

Chu Nguyên Chương nghe vậy khẽ nheo mắt:

- Theo lời Tiêu ái khanh phải chăng đây là điển cố vây Ngụy cứu Triệu.

- Bệ hạ tuệ nhãn như đuốc.

Chu Nguyên Chương ngữ khí bình tĩnh nói:

- Người đem điều này nói ra giờ này tất có duyên cớ. Trẫm hỏi người người nào là “Ngụy”?
- Tự nhiên là Bắc Bình thành.
- Người nào là 'Triệu' ?

Tiêu Phàm mỉm cười, như có như không liếc mắt nhìn Chu Lệ.

Chu Lệ bị Tiêu Phàm liếc nhìn sắc mặt đại biến, tái nhợt cả giận nâng tay chỉ mặt Tiêu Phàm:

- Ngươi dám khua môi múa mép vu cáo bản vương.

Tiêu Phàm khí định thần nhàn cười nói:

- Điện hạ, thần chính là nói một cái điển cổ mà thôi, vừa không chỉ tên lại không đọc họ, điện hạ như thế chủ động nhảy ra nói ta vu cáo hãm hại ngươi, có phải là có chút... Ân, có chút hương vị có tật giật mình a?

Chu Lệ tức giận đến thân hình kịch liệt run rẩy tiếp theo vén vạt áo, trước Chu Nguyên Chương bùm một tiếng quỳ xuống, tiếng khóc:

- Phụ hoàng, nhi thần vì Đại Minh xã tắc lập công giết địch vô số, nhi thần đối với phụ hoàng trung tâm có nhật nguyệt chứng giám, có số bắc nguyên Thất tử bị chém thủ cấp chứng giám. Tiêu Phàm đối với nhi thần chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, ám chỉ nhi thần không hề có lòng thần phục. Nhi thần hôm nay hết đường chối cãi, phụ hoàng nếu không tin nhi thần trung thành, chỉ cầu ngài ban thưởng nhi thần cái chết. Sau đó lấy đào tâm của nhi thần ra cho cả triều văn võ nhìn xem, coi có phải là có khắc một chữ 'Trung' không!

(có mới là lạ)

Dứt lời Chu Lệ hung hăng đập đầu thật mạnh trên mặt đất, cả người run rẩy, đã khóc không thành tiếng.

Tiêu Phàm tận dụng thời cơ, vội vàng nói:

- Bệ hạ, nếu không theo lời Yến Vương điện hạ nói thử xem đi...

Mọi người đầu đầy hắc tuyến:

... ..

Trong điện tất cả mọi người đều quyền cao chức trọng, ở trong triều làm quan có năng lực bỏ lên vị trí này, đương nhiên cũng không phải kẻ ngu ngốc.

Trước có chuyện Khất Nhi Cát Tư phái binh vây Bắc Bình quá mức kỳ quái, các đại thần trong lòng đã bắt đầu nói thầm, sau lại có Tiêu Phàm nói điển cổ vây Ngụy cứu Triệu, trong điện chúng thần tức khắc liền giật mình hiểu được.

Chu Nguyên Chương vẻ mặt dần dần động lại, ánh mắt hồ nghi đánh giá Chu Lệ, lại quét vài lần thần sắc bình tĩnh của Tiêu Phàm, vẻ mặt của hắn càng đổi càng phức tạp, trong mắt lấp lóe quang mang mặc cho ai cũng nhìn không rõ.

Thở thật dài, Chu Nguyên Chương vô hạn mỗi một tựa lưng vào ghế, chậm rãi nhắm mắt, nói:

- Việc này trọng đại, chúng ái khanh trở về cẩn thận tham tường một phen, phái Yến Vương quay về Bắc Bình lĩnh quân, hay là phái đại tướng tới Bắc Bình phủ bao vây tiêu trừ Khất Nhi Cát Tư bộ, các ngươi cũng hảo hảo suy nghĩ một lần, sau đó viết dâng sớ trình ngự lãm.

Chúng thần sôi nổi cùng kêu lên:

- Tuân chỉ.

Chu Lệ sắc mặt một mảnh tái nhợt, lập tức môi cũng bắt đầu không tự giác run lên.

Trên đời thành cũng đơn giản, bại cũng đơn giản, mưu đồ vây Ngụy cứu Triệu tưởng rằng đủ thoải mái bức đến Chu Nguyên Chương không thể không thả hãn về Bắc Bình, cũng không lường trước nửa đường nhảy ra một cái Tiêu Phàm nói ra dụng tâm của hắn, sự tình tưởng nắm chắc nay đã tràn ngập biến số trở nên khó phân biệt được.

Chu Nguyên Chương nếu không thả hãn về Bắc Bình, kiếp này nghiệp lớn của hắn làm gì có hy vọng? Mất thấy Chu Nguyên Chương thân thể một ngày không bằng một ngày, nếu đoạt hãn bằng hà Chu Doãn Văn đáng cơ, cho dù tân hoàng không đành lòng hạ sát thủ với hoàng thúc hắn, trọng thần bên cạnh hắn như Tiêu Phàm chẳng lẽ không giết hắn sao? Lấy thù hận giữa bọn họ mà nói, Tiêu Phàm sao có thể buông tha hắn?

Chu Lệ khoảnh khắc này cảm thấy tay chân lạnh lẽo, lạnh từ đỉnh đầu lan tràn đến gót chân.

Chúng thần lục tục đi ra cửa cung, Chu Lệ không nói được một lời lên thẳng xe ngựa.

Cửa xe tinh xảo vừa đóng lại, Chu Lệ liền xiết chặt nắm tay, hung hăng nện một quyền lên vách xe bằng ngọc.

Phịch một tiếng nổ, vụn gỗ bay ra, vách thùng xe bị hấn đập ra một cái động lớn.

Ngoài xe, thị vệ Yến Vương phủ kinh hãi, sôi nổi hỏi:

- Vương gia, ngài làm sao vậy?

Chu Lệ xanh mặt, trong mắt tán mát ra lệ quang âm độc .

- Tiêu Phàm, người nhất định phải chết!

Tiêu Phàm đi ra cửa cung, tâm tình của hắn rất trầm trọng.

Yến Vương Chu Lệ nếu trở về Bắc Bình, Chu Nguyên Chương vừa chết, Chu Lệ tất phản.

Chỉ có làm cho Chu Lệ ở lại kinh sư, để hắn cuối cùng cả đời này thành một Tiêu Dao vương, trận binh tai này mới có thể tránh.

Cả triều văn võ, bao gồm Chu Nguyên Chương ở bên trong, đối với dã tâm của Chu Lệ ít nhiều đều hiểu được một chút, nhưng bọn họ tuyệt đối không tin tưởng rằng Chu Lệ sau khi Chu Nguyên Chương chết được hai năm đã giương cờ hiệu "Tĩnh Nan" tạo phản. Phải làm sao cho bọn họ tin tưởng đây?

Tiêu Phàm thật muốn quay về thế kỉ XXI mang sách giáo khoa lịch sử đến, sau đó tập hợp cả triều văn võ, chỉ vào văn tự trên sách giáo khoa nói cho bọn họ: Năm Kiến Văn thứ nhất, Yến vương mưu nghịch, cuối cùng oán đến vị...

Đương nhiên, nếu có thể quay về thế kỉ XXI thì thuận tay thu thập lão chủ cửa hàng tạp hóa bán rượu giả kia.

Tiêu Phàm thở dài ra một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, bầu trời đêm đầy sao, gió chiều thổi tới mang theo vài phần nóng bức đầu hạ.

Nên nghĩ biện pháp gì, mới khiến Chu Lệ vĩnh viễn ở lại kinh sư?

Tiêu Phàm đầu óc rất loạn, bị gió chiều thổi qua, liền đột nhiên nhớ tới Chu Nguyên Chương bố trí bài tập cho chúng thần ở nhà, về chuyện Bắc Bình bị vây còn phải dâng sớ cho lão Chu.

Tiêu Phàm gãi gãi đầu, lâm vào quẩn cảnh khó xử.

Viết dâng sớ việc này mặc dù Tiêu Phàm tuy nói hôm nay là ngự ban thường xuất thân tiến sĩ nhưng dù sao cũng là ngự ban cho, kể cả danh phận tú tài kia, cũng là Giải học sĩ hỗ trợ làm cho. Có thể nói như vậy, Tiêu Phàm hôm nay chỉ có thể coi là người nửa mù chữ, duy nhất viết được vài chữ, đơn giản là "Cảm Y vệ Đồng Tri Tiêu Phàm", đó là hắn chăm học khổ luyện nhiều ngày mới miễn cưỡng viết ra được.

Như vậy một người nửa mù chữ phải đi viết tấu chương cho Hoàng đế...

Không biết lão Chu nhìn có hiểu chữ giản thể không biết.

Tiêu Phàm quyết định phải thu phục bản tấu sớ này, dù sao cũng là lần đầu Chu Nguyên Chương ra bài tập về nhà cho hắn, mặt mũi này nhất định phải cấp.

Đi qua cầu Kim Thủy, Tiêu Phàm do dự một chút, liền xoay người đi về bên phải.

Cảm Y vệ Trấn Phủ Ti nha môn ở phía bên phải cầu Kim Thủy.

Tiêu Phàm đi vào cửa nha môn, bên trong trống rỗng, chỉ có mấy cảm y giáo úy đi tuần qua lại, thấy Đồng Tri đại nhân đêm khuya đi vào, mọi người ngăn người, tiếp theo kính cẩn ôm quyền hành lễ.

Tiêu Phàm nhàn nhạt gật gù đầu nói:

- Trong nha môn còn có ai không?

Một gã cảm y giáo úy đạo:

- Tào Thiên hộ cùng vài vị bách hộ đại nhân đang bên trong... Ách, trực ban.

Tiêu Phàm vẻ mặt hiểu ra đạo:

- Trực ban hay là uống rượu?"

- ... Uống rượu.

- Đi gọi Tào Nghi hộ ra đây.

Chưa được một lúc, Tào Nghi thần sắc vẫn đang hồng lên vì uống rượu đi ra, thấy Tiêu Phàm khoanh tay đứng ở giữa tiền đường nha môn, Tào Nghi lắc đầu, tiến lên kinh ngạc nói:

- Đại nhân, đã trễ thế này, người tới nha môn để làm chi? Hay là xảy ra chuyện gì?

Tiêu Phàm thở dài, vẻ mặt đau khổ nói:

- Tào đại ca, đừng nói nữa... Có chuyện cần phiền tới người.

Tào Nghi thẳng lưng vỗ ngực, nói:

- Đại nhân cứ việc phân phó! Dù núi đao biển lửa, Tào Nghi mà mặt nhăn hạ mày liền không gọi là hán tử!

Tiêu Phàm cười nói:

- Không nghiêm trọng như vậy, rất đơn giản, giúp ta viết tấu chương đi.

Tào Nghi lưng vọt thẳng lưng vừa thẳng tắp đột nhiên nghe được liền biến mất, sắc mặt đau khổ cùng vận vẹo không khác như cái bánh bột ngô...

Tiêu Phàm mất hứng:

- Tào đại ca, người không phải mới vừa nói mặt nhăn hạ mày liền không gọi hán tử sao? Người xem người hiện tại đều có thể vắt ra mật vàng...

Tào Nghi kêu khổ nói:

- Đại nhân a, người biết ta là xuất thân binh nghiệp, lấy đao cầm thương tuyệt nghiêm túc, bắt ta phải cầm cán bút, kia không phải là làm khó ta sao? Ta ngay cả mặt chữ còn chưa biết toàn bộ, sao có thể giúp người viết tấu chương?

Tiêu Phàm ngăn người, ngẫm lại cũng đúng, quả thật là làm khó xử cho hắn, gia hỏa này biết mặt n chữ tuyệt đối không nhiều hơn mình.

Nhưng... Tìm ai hỗ trợ viết tấu chương đây? Giải học sĩ? Như thượng thư? Hay là Tề thị lang? Giờ này đã hơn nửa đêm tìm đến cửa thật không có lễ phép, mà lại không thể đợi được.

Tào Nghi nhìn thần sắc khó xử của Tiêu Phàm:

- Đại nhân, sư phụ người lão nhân gia người cũng biết vài chữ? Vì sao không tìm hắn?

Tiêu Phàm cười nhạo:

- Nhanh đẹp đi, lão gia hỏa kia, bức phướn với bùa cũng xiêu xiêu vẹo vẹo cùng như mèo cào, ta dám tìm hắn sao? Bệ hạ nhìn ta dảng sớ như thế mang ta chém đầu cũng không phải không có khả năng a...

Vì thế hai người đứng ở tiền đường nha môn như trời trồng thờ dài không biết nói gì.

Thật lâu, Tiêu Phàm vỗ vai Tào Nghi nói:

- Thôi, chuyện này tạm thời không đề cập tới, đi, ta mời người uống hoa tửu đi.

Tào Nghi nhún vai sáng lên:

- Uống hoa tửu? Đại nhân, người hôm nay... Thật cao hứng a.

- Ta còn chưa từng đi dạo quá kỹ viện đâu, người dẫn đường, ta mời khách. Đi!

Lập tức hai người thay quan phục, liền đi về phía sông Tân Hoài.

Lúc này đã quá nửa đêm, sông Tân Hoài hai bên lại đèn đuốc sáng trưng. Một thuyền hoa đậu tại bến, thuyền hoa bên trong truyền ra tiếng đàn, bức rèm hồng nhạt ngăn cách bên trong với bên ngoài, mờ hồ thoáng qua mấy bóng người yêu điệu xinh đẹp động lòng người, ồn ào náo động câu dẫn người qua đường.

Tiêu Phàm cùng Tào Nghi hai người cũng không chọn lựa, tùy tiện tìm chiếc thuyền hoa thoát nhìn tinh xảo, Tiêu Phàm vén vạt áo liền bước trên ván thuyền đặt ven bờ, Tào Nghi theo sát sau đó.

Tú bà canh giữ ở cửa vừa thấy lên đây hai vị khách lạ, tức khắc hai mắt sáng ngời, khua tay khoa trương cười nói:

- Yêu, hai ông chủ, chắc ít đến đây à? Có quen cô nương nào không?

Tiêu Phàm phi thường kinh nghiệm ném cho tú bà một thỏi bạc, sau đó giờ tay ngăn tú bà lái nhai lời kéo làm quen, thản nhiên nói:

- Hãy bớt sàm ngôn đi, thứ nhất, an bài một bàn tiệc rượu, thứ hai, an bài cho chúng ta mỗi người một vị cô nương..

Nói xong Tiêu Phàm quay đầu hỏi Tào Nghị:

- Tào đại ca thích khẩu vị gì?

Tào Nghị xoa xoa hai tay, hắc hắc cười dâm dăng:

- Ta thích ngực lớn, chân dài, tuổi còn nhỏ...

Tiêu Phàm mặt đầy gian xảo: "... Ta là hỏi, tiệc rượu thích khẩu vị gì... Tính tính, vị này mụ mụ, người xem rồi làm đi."

Tú bà hiện lên nụ cười nịnh nọt, lấy lòng hỏi:

- Vị công tử gia này thích khẩu vị gì?

Tiêu Phàm ngẩng đầu, trầm tư trong chốc lát, nghiêm nghị nói:

- Như hấn, ngực lớn, chân dài, tuổi còn nhỏ ... Nhanh đi an bài.

Tú bà lau mồ hôi:

- Ta là hỏi tiệc rượu... Được rồi được rồi, nhất định khiến công tử gia vừa lòng.

... ..

... ..

Vào một phòng nhả các bên trong thuyền hoa chưa lâu, tiệc rượu đã dọn xong, mấy loại thức ăn đều tinh xảo, một vò rượu hoa điêu lâu năm, Tào Nghị không khách khí chụp mở nắp bìn phong kín vò rượu, rồi rót cho Tiêu Phàm cùng chính hấn đầy bát rượu.

Hai người lập tức uống hai chén, Tào Nghị lau rượu khoe miệng, lúc này mới hỏi:

- Tiêu lão đệ hôm nay như thế nào đột nhiên nhớ tới viết tấu chương? Bệ hạ cho người ý chỉ gì?

Tiêu Phàm thở dài, thần sắc mùi thơm nồng nói:

- Tào đại ca, đừng nói nữa, hôm nay gia sự quốc sự, mọi chuyện bỏ qua...

Tào Nghị ha ha cười nói:

- Có ăn có uống có xem, tuổi còn trẻ đã là Cẩm Y Đồng Tri, Đông Cung thị độc, ra đường quyền cao chức trọng, về nhà kiều thể mỹ thiếp...

Tiêu Phàm vội vàng cái chính:

- Quyền cao chức trọng ta không phủ nhận, kiều thể mỹ thiếp là lí gì? Người khác không biết, người còn không rõ lắm sao? Ta hôm nay có một vị thể tử, có mỹ thiếp chỗ nào?

Tào Nghị hắc hắc cười quái dị:

- Thôi đi người còn giả vờ! Người không tiếc tội mất đầu phiêu lưu phá hoại hôn sự Giang Đô quận chúa, còn làm cho gã con Trường Hưng đáng thương bị đánh toi bời một bữa, người nếu cùng Giang Đô quận chúa không có đầu mảy cuối mắt, Tào mỗ sẽ chặt đầu này cho người!

Nhắc tới Giang Đô quận chúa, Tiêu Phàm biểu tình chưa xót.

Đây cũng là một chuyện đại phiền toái a...

Cảnh Tuyền cái tên phôi đản xui xẻo kia, phải làm sao bây giờ? Lại đánh hấn một bữa? Người ta oan mà! Không đánh hấn? Không đánh hấn thì người bị oan chính là mình...

Nếu muốn kết hôn với Giang Đô quận chúa, Chu Nguyên Chương kia phải làm thế nào? Hấn sao có thể vì mình mà hủy bỏ hôn nhân với Trường Hưng hầu? Và lại mình trong nhà đầu chỉ có một vị quận chúa đầu...

Phiên toái này sớm hay muộn cũng phải đối mặt, nếu không đành phải chờ Chu Nguyên Chương tắt thở. Cơ mà vạn nhất mình xuyên qua kéo theo hiệu ứng hồ điệp, Chu Nguyên Chương sống lâu trăm tuổi thì sao, Cảnh Tuyền sẽ phải chịu bao nhiêu trận đòn đây?

Còn có Chu Lệ, như thế nào mới có thể làm cho hắn hoàn toàn ở lại kinh sư ...

Đang cau mày uống rượu giải sầu, hai cô nương hai người gọi đã tới.

Tú bà mở bức rèm che nhả phòng, hai vị cô nương dáng người là lút, diện mạo như hoa, trước Tiêu Phàm cùng Tào Nghị nửa ngồi thì lễ vạn phúc, sau đó rất nhu thuận phân biệt ngồi ở bên Tiêu Phàm cùng Tào Nghị, rót đầy rượu cho hai người.

Tào Nghị không chút khách khí, duỗi tay, liền kéo cô nương bên người vào trong lòng, động tác dâm loạn, mò đến cô nương thở phì phò cười duyên không thôi.

Tiêu Phàm cũng nhìn qua cô nương bên cạnh, thấy nàng thẹn thùng cúi đầu, tinh thần rung lên, kéo tay nàng, về mặt trầm mê hỏi:

- Cô nương đã từng đọc sách chưa?

Cô nương ngần ngừ, tiếp theo thần tình đồ bưng gật gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Mụ mụ đã dạy.

Tiêu Phàm càng cao hứng:

- Cô nương viết được chữ?"

Cô nương mê mang gật gật đầu.

Tiêu Phàm xoa xoa tay, hưng phấn thì thào:

- Thật tốt quá, hàng cao cấp có khác, tố chất cao a...

- Công tử đang nói cái gì?

Tiêu Phàm ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm cô nương, nhìn chăm chú khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng phát ra tia hồng nhuận, rốt cục không chịu nổi ánh mắt như lửa nóng của hắn e lệ cúi đầu xuống.

Tiêu Phàm không để ý tới vẻ e lệ của công nương, ngược lại nhiệt tình nắm chặt tay, hỏi:

- Cô nương ... Qua đêm bao nhiêu tiền?

- A?

Cô nương há hốc mồm nhìn hắn.

Tiêu Phàm hưng phấn đích:

- Ta có một chuyện tương đối phiền muộn nhờ cô nương. Cô nương đừng cự tuyệt...

Cô nương lại thẹn thùng cúi đầu, sắc giọng:

- Công tử người thật là xấu, người muốn làm gì, cứ làm đi, không cần hỏi ta...

- Kìa... Vậy ta không khách khí.

Tiêu Phàm hứng trí bùng bùng, lấy trong lòng ta một phần tấu só để trống, ba một tiếng ném lên bàn.

Phòng trong ba người cũng lấp bắp kinh hãi.

Cô nương cái miệng nhỏ nhắn há hốc, ngạc nhiên nói:

- Đây... Đây là?

Tiêu Phàm cười nói:

- Ta bao người một đêm, người giúp ta viết tấu chương, viết được tốt, ta khắc trọng thưởng!

Chúng nhân lạnh người

Cô nương trong chốc lát, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên trở nên đông cứng.

- Xin lỗi, công tử xin tự trọng, ta bán thân không bán nghề...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Sát khí sơ hiện

- Bắc Bình quân báo đến đây?

Tào Nghị uống ngụm rượu, trong ánh mắt toát ra vẻ hiểu được.

Tiêu Phàm khoát tay, đưa cho hai vị cô nương hai thỏi bạc, trầm giọng nói:

- Hai vị cô nương ra ngoài trước đi.

Hai vị cô nương được bạc, vẻ mặt hân hoan đi ra ngoài.

Tiêu Phàm lúc này mới thở dài, nói:

- Không sai, Bắc Bình quân báo chàng vạng đã tới kinh sư rồi, bệ hạ triệu tập chúng thần nghị sự. Yến Vương chủ động xin đi giết giặc, yêu cầu quay về Bắc Bình lĩnh quân đánh địch. . .

Tào Nghị cười lạnh nói:

- Lại là một phen hùng hồn khảng khái đúng không? Hắn có lẽ ở trước mặt thiên tử khóc ròng chảy nước mắt, lời thề nếu không quét dọn bắc nguyên, đề đầu tới gặp gì gì đó, đúng không?

- Tào đại ca quả thực là con sâu trong bụng Yến Vương, nhưng lại là con sâu siêu lớn. . .

- Ngươi đừng nói ta ghê tởm vậy được không? Ta từng đi theo Yến Vương nhiều năm, hẳn gặp chuyện có phản ứng gì, ta so với ai khác đều rõ ràng.

Tào Nghị khoe miệng có chút khê nhếch lên, lộ ra một nụ cười có chút mỉa mai.

Tiêu Phàm bữu môi nói:

- Đúng vậy, hôm nay Yến Vương trước mặt thiên tử biểu hiện xích đảm trung can, hình tượng chính nghĩa vô cùng, dường như văn võ cả triều chỉ có hắn trung thành tận tâm, thật ngứa mắt, nếu không phải đánh không lại hắn ta đã cho hắn..

- Thiên tử đối với việc này quyết định như thế nào?

Tiêu Phàm cau mày nói:

- Thiên tử hôm nay chưa quyết định, bất quá xem ra thiên tử hiển nhiên đã bị Yến Vương kia đã động, nhìn thái độ thiên tử, tựa hồ có chút khuynh hướng để Yến Vương quay về Bắc Bình. . .

Tào Nghị thờ dài nói:

- Yến Vương nếu quay về Bắc Bình, không khác long nhập đại hải, hồ tiến thâm sơn. Hôm nay thiên tử đã già nua, ngày khác long ngự quy thiên, thiên hạ lấy ai khống chế được Yến Vương? Yến Vương tại Bắc Bình chiêu binh mãi mã, thu mua nhân tâm quân tâm nhiều năm. Thậm chí đối với quan phủ cũng âm thầm bồi dưỡng thế lực nhân thủ, dụng ý không cần nói cũng biết. Thái tôn điện hạ trẻ tuổi tự lịch nông cạn, chỉ sợ không phải đối thủ Yến Vương. . .

Tiêu Phàm càng nghe trong lòng càng trầm trọng, hung hăng uống cạn một ngụm rượu, thần sắc không tốt.

Tào Nghị thấy Tiêu Phàm phiền não không khỏi nở nụ cười:

- Tiêu lão đệ, có câu này ta chưa từng hỏi qua ngươi. . .

- Việc gì?

- Lúc trước gặp người tại Giang Phổ ta cảm thấy ngươi là một nhân tài, vì Yến Vương mà muốn kéo ngươi vào tròng. Khi đó ngươi rõ ràng tình thế Yến

Vương cường mà Thái tôn nhục, vì sao ta vài lần mượn sức ngươi, ngươi lần nào cũng cự tuyệt ta? Ngươi nghĩ như thế nào?

- Bởi vì ngươi mỗi lần mượn sức, ta cũng là đang uống rượu, đầu óc không tỉnh táo, ngươi nếu thừa dịp ta thanh tỉnh nói với ta, ta khẳng định đáp ứng ngươi. . .

Tào Nghị mặt đen lại:

- ...

- Được rồi, không nói giỡn. Lúc ngươi mượn sức ta, ta đã nhận biết Thái tôn diện hạ. Ta là người trọng tình cảm, Thái tôn diện hạ lấy tình bằng hữu huynh đệ đối với ta. Ta sao không biết xấu hổ nương tựa Yên Vương, tương lai trên chiến trường đối địch với hắn chứ? Thế sự rất ít có vẹn toàn đôi bên, một khi đã vì vì huynh đệ mà lựa chọn, như vậy thì không cần suy nghĩ địch nhân cường đại như thế nào. Kết quả xấu nhất là chết mà thôi, ta có thể chết thổng thổng khoái khoái, không chút áy náy. Nếu muốn ta phản bội bằng hữu, bán bạn cầu vinh, khi đó ta cho dù vị cực nhân thần, cũng sẽ không sống được vui vẻ, cái loại cảm giác giày vò này quả thực sống không bằng chết. . .

Tào Nghị động dung nói:

- Cho nên, ngươi vì cùng Thái tôn diện hạ có phần giao tình này cự tuyệt Yên Vương có lẽ tiền đồ ngày càng rộng mở?

Tiêu Phàm cười nói:

- Ngươi nhất định coi ta vĩ đại như vậy, ta cũng không phản đối. Có lẽ ta vốn vĩ đại như vậy, Tào đại ca, nhân sinh khó được một tri kỷ. Ta kiếp này kết giao ngươi cùng Thái tôn hai vị bằng hữu, quả nhiên không uổng công cuộc đời này, cho ta quan lớn hơn, vàng bạc nhiều hơn ta cũng không đổi.

Tào Nghị động dung ôm quyền nói:

- Tào mỗ nhận biết lão đệ, quả thật chuyện may mắn kiếp này!

Tiêu Phàm thôn thức nói:

- Huynh đệ là cái gì? Huynh đệ chính là lúc ngươi đã già, còn có thể giúp đỡ ngươi run run rẩy rẩy cùng nhau đi dạo kỹ viện a. . .

Tào Nghị dò xét một lần nhả các, mở hai mắt thờ dài:

- Lão đệ ví von thật sự là. . .

- Chuẩn xác?

- Chính vậy!

...

...

Đêm nay Tào Nghị uống rượu tâm trạng nhẹ nhàng vui vẻ. Tiêu Phàm trong lòng nhiều việc tích tụ, cũng uống hơi nhiều. Hai người quá chén, say khướt đi xuống thuyền hoa, thắt tha thắt thêu hành tẩu ven sông Tần Hoài. Bờ sông yên tĩnh chỉ nghe tiếng hai người hi hi ha ha cười đùa, thanh âm tùy ý phóng đảng quanh quẩn không dứt. . .

- Tào đại ca, ngươi cảm thấy Giang Đô quận chúa như thế nào?

Tiêu Phàm lớn tiếng hỏi.

- Tuyệt sắc giai nhân, khuynh quốc khuynh thành, cùng ngươi đúng là trai tài gái sắc!

- Tào đại ca, ngươi cảm thấy Họa Mi như thế nào?

- Phần trang ngọc trác, tình nghĩa thâm sâu, cùng ngươi đúng là ông trời tác hợp cho!

- Người này cũng được, người kia cũng được, con mịa nó! Vậy sao không cùng cưới cả hai được? Ta muốn cưới cả hai, quân được sao?

Tiêu Phàm hung tợn mắng lời thô tục.

Tào Nghị đang có hơi rượu, ha ha cười nói:

- Tiêu lão đệ, ai con mịa nó dám ngăn ngươi cưới tiểu mỹ nhân, ca ca ta một đao làm thịt hắn! Không quan tâm hắn là ai! Nam nhi tung hoành thế gian, tự nhiên bề ngễ thiên hạ, hoành hành vô kỵ! Kết hôn cùng nữ nhân mình thích mà không được, sống còn không bằng bọn thái giám!

Tiêu Phàm cười to, vỗ vai Tào Nghị:

- Tào đại ca nói đúng! Cưới nữ nhân mà mình yêu cũng không được, còn gọi nam nhân sao? Tào đại ca ngươi giúp ta nhớ kỹ, tương lai nếu có một ngày, ai buộc ta chỉ được cưới một người, ngươi sẽ. . .

- Giúp ngươi làm thịt hân!

- Ách. . . Như vậy không lễ phép, ngươi hay là giúp ta nghĩ biện pháp giúp ta cưới cả hai đi. . .

- Ha ha, đi! Lão đệ bản tính phong lưu, ca ca ta tuyệt không cho ngươi cô phụ mỹ nhân a.

...

...

Hai người tại đêm khuya đầu phố kinh sư lão đảo hành tẩu, không kiêng nể gì cười đùa, biểu hiện của thiếu niên lông bông. Hai người uống rượu quá nhiều, đêm tối đen kịt nên không nhận ra cửa nhà mình.

Tiêu Phàm đã say nhून như bún, nịu bả vai Tào Nghị đi cả nửa ngày, rốt cục không kiên nhẫn nữa. Vì thế lấy lại tinh thần, đứng trên đường cái đột nhiên cao giọng hô lớn:

- Tiến lên! Lên đề! Lên hết đề! Cẩm Y vệ khám nhà!

Tiếng thét lạnh lạnh tại đầu phố giữa đêm khuya truyền ra thật xa, vì thế bên đường rất nhiều ở hộ gia đình cũng sôi nổi sáng đèn.

Tiêu Phàm tiếp theo hô to:

- Nhắm cửa sổ mà bắn, mở ra hết cho ta!

Vì thế, cửa sổ từng nhà mặc danh kỳ diệu mở ra, người bên trong vươn đầu ra, nhìn xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Phàm đối với hiệu quả như vậy rất vừa lòng, sau đó hân đột nhiên biểu tình buồn bã, chỉ vào khuôn mặt tuấn tú của mình, lớn tiếng nói:

- Nhận ra ta không? Các ngươi nhận ra ta không?

Những người ngó ra cửa sổ mở mịt lác đầu..

Tiêu Phàm đột nhiên tỉnh mắt nước mắt chảy xuống, biểu tình thập phần bất lực, dùng một loại thanh âm đáng thương nói:

- Mọi người nhìn xem ta là con nhà ai, đưa ta về. . .

Mọi người đầu đầy hắc tuyến:

- ...

Phanh phanh phanh.

Cửa sổ đóng lại một trận

Tiếp tục ngủ!

Say rượu tỉnh lại là thống khổ nhất.

Tiêu Phàm rên rỉ đứng dậy, xoa huyết Thái Dương nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình nằm ở phòng ngủ ở nhà.

Đêm qua là như thế nào trở về, hân một chút cũng không nhớ rõ, hân chỉ biết hiện tại đầu rất đau, trong óc giống có vô số tiếng trống gỗ thùng thùng nghe tiết tấu cứ nhiên là tướng quân lệnh. . .

Tiêu Phàm hừ hừ hai tiếng, giãy dụa đi xuống giường, mới vừa đứng lên, liền cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, thiếu chút nữa lại ngã quỵ trên giường.

Ngoài cửa cước bộ rất nhanh đi tới, Tiêu Họa Mi bưng trà đi đến bên người Tiêu Phàm, thấy thế vội vàng đặt chung trà trên bàn, sau đó đến cạnh Tiêu Phàm

- Tướng công cảm thấy như thế nào? Đầu có phải là rất đau?

Họa Mi thân thiết hỏi.

Tiêu Phàm thống khổ xoa huyết Thái Dương, khàn khàn nói:

- Ta. . . Tới hôm qua trở về như thế nào?

Tiêu Họa Mi khuôn mặt xinh đẹp tức khắc hiện lên một trận cổ quái , muốn cười lại không dám cười.

Tiêu Phàm thở dài, nói:

- Quên đi, ngươi không cần phải nói, có thể tưởng tượng, ta tới hôm qua hình tượng nhất định rất chật vật. . .

Tiêu Họa Mi chớp chớp mắt to, khoe miệng mãn thành một cái thành một đường cong cong, lặng lẽ nói:

- Tôi qua ngươi trở về liền ôm lấy con chó đá cạnh cửa khóc rống lên, nói cái gì mà rốt cuộc cũng tìm được tổ chức, khóc lóc đòi kết bá huynh đệ với nó. Trương quân gia khuyên ngươi, ngươi còn tính đánh hấn,... Cái này có tình là chật vật không?

Tiêu Phàm khuôn mặt tuần tú thoáng chốc chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, nghiêm mặt nói:

- Họa Mi, giúp ta tìm cuộn dây thừng. . .

- Tướng công muốn dây thừng làm cái gì?

- Không sống nổi. . . Tìm phòng trống, thất cổ!

...

...

Họa Mi rửa mặt cho Tiêu Phàm, tuổi còn nhỏ song động tác lại giống một tiêu thê tử ôn nhu hiền lành, xem ra trong khoảng thời gian này nàng ở nhà chuyên môn học qua chương trình giúp chồng dạy con.

Tiêu Phàm trong lòng tràn đầy ấm áp, nam nhân mà, phải như vậy mới thoải mái, trong nhà đã có một vị tiêu thê tử hiền lành như vậy, hiện ở bên ngoài lại có một vị Giang Đô quận chúa, giờ khắc này Tiêu Phàm đối với Họa Mi sinh ra áy náy, hấn thăm nghĩ, mình có phải là rất hoa tâm?

Nhưng. . . Giang Đô quận chúa đối với mình tình sâu nghĩa đậm, hấn làm sao nhẫn tâm phụ lại? Như vậy không phải hủy hoại một nữ nhân khác sao?

Tình cảm thực sự là vấn đề rất khiến người phiền não rồi, thói quen kiếp trước chế độ một vợ một chồng hại hấn đối với thời đại tam thế tứ thiếp này thật không phù hợp.

Đang ngưng thần nghĩ những chuyện này thì căn nguyên khiến hấn phiền não đã đến.

Trương quân gia tại ngoài cửa bấm báo, Giang Đô quận chúa tới chơi.

Tiêu Phàm khuôn mặt tuần tú cười khổ, mang theo vài phần chán chừ cùng thẹn thùng nhìn sang Họa Mi đang sửa sang cho hấn.

Họa Mi cười nói:

- Tướng công mau đi đi, đừng làm quận chúa đợi lâu. . .

- Họa Mi, ta. . .

Tiêu Phàm muốn nói cái gì, há miệng thờ dốc lại cũng nói không nên lời.

Họa Mi hiểu rõ cười, nói:

- Tướng công đừng lo, tướng quân vui là thiếp vui. Đạo lý yêu ai yêu cả đường đi ta hiểu. Chỉ cần quận chúa thật tâm đối đãi với ngươi ta sẽ hảo hảo ở chung với nàng, đời này không khiến ngươi khó xử.

Tiêu Phàm cảm kích nắm tay Họa Mi động tình nói:

- Họa Mi. . .

- Ân?

- . . . Chờ ngươi trưởng thành, mỗi tháng ba mươi ngày ta sẽ hảo hảo ngủ với ngươi...

Họa Mi nhảy nhót:

- . . . Hảo!

Tiêu Phàm rất có lễ phép mời Giang Đô quận chúa tới thư phòng.

Xưa nay đãi khách có vài loại, một là ở tiền đường, chủ nhân tại tiền đường chiêu đãi khách nhân, kiểu tiếp khách nhân này là cùng chủ nhân giao tình rất là hời hợt. Thứ hai là ở nội đường, cũng chính là xuyên qua tiền đường, tiếp cận nội viện. Đãi khách bên trong nội đường, quan hệ giữa khách nhân cùng chủ nhân tự nhiên liền thân mật hơn rất nhiều.

Thư phòng từ xưa là rất tư mật, chủ nhân nếu tại thư phòng tiếp đãi khách nhân, đủ thấy cùng khách nhân quan hệ rất không bình thường.

Giang Đô quận chúa thấy Tiêu Phàm mời mình tới thư phòng, khuôn mặt xinh đẹp liền nhộn nhạo phát ra nụ cười vui sướng tự đáy lòng, nàng đi theo Tiêu Phàm chậm rãi đi tới, hai con mắt to xinh đẹp uốn thành hai đường cong mê người. Cánh môi mỏng gât gao nhin lại giống như sợ không cẩn thận phát là tiếng cười..

Vào thư phòng, quận chúa liền khẩn cấp dò xét xung quanh thư phòng.

Thư phòng của Tiêu Phàm kỳ thật rất bình thường, không khác gì thư phòng người khác, và lại hẳn bản thân cũng không phải là một người rất yêu học tập, gian thư phòng đối với hắn mà nói nhiều lắm chỉ có thể coi là làm cho có. Tốt xấu mình cũng là xuất thân tiến sĩ, trong nhà không có cái thư phòng truyền ra ngoài rất không tốt.

Giang Đô quận chúa hiển nhiên không cho là như vậy.

Trong mắt nàng, mọi thứ ở người trong lòng đều vô cùng tốt, bao gồm cả thư phòng.

Cho nên nàng vừa vào cửa liền không nhin được chắc chắn tán thưởng, trong mắt tràn ngập vẻ thưởng thức, thỉnh thoảng còn hiếu kỳ vron bàn tay mềm đung vào bài trí trong phòng.

Thư phòng rất cổ xưa, rất thanh lịch.

Trong phòng chung quanh đồ cổ tiền triều, chai chai lọ lọ khiến quận chúa yêu thích không buông tay.

Bên trên án thư làm bằng gỗ lim rộng lớn, văn phòng tứ bảo chỉnh tề bày bên trên, sử dụng đều là báu vật quý giá, bút lông Hồ Châu, mực Huy Châu, giấy Tuyên Thành, nghiên mực Đoan Khê, đặt ngay ngắn trên án tự, chúng đều có một điểm chung là như mới, giống như chưa từng dùng qua.

Tiêu Phàm chỉ dùng chúng một lần duy nhất vào lúc hứng trí dào dạt mà thôi, bức tranh chữ kia hôm nay cực kì tốt, đang được treo ở góc phòng.

Ánh mắt Giang Đô quận chúa nhanh chóng rơi vào bức tranh chữ treo ở vách phía đông sương phòng.

Vừa thấy, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, đôi mắt xinh đẹp trợn lên, giật mình hít một hơi lạnh.

- Này. . . Đây là. . .

Quận chúa lấp bắp.

Bức tranh chữ trên tường kia, chữ viết tựa sơn vũ ngân xà, phi long tẩu phượng, phóng đảng không gò bó viết ba chữ to: "Phát đại tài".

Lạc khoản là "Cầm Y vệ Đồng Tri Tiêu Phàm đề"

- Này. . . Là người viết ?

Quận chúa không dám tin nhìn vào Tiêu Phàm, lại quay đầu nhìn xem bức tranh chữ kia.

Tiêu Phàm then thùng gật gật đầu.

Giang Đô quận chúa không nói, thật lâu, ánh mắt của nàng lại cong lên, chớp chớp , lập tức đột nhiên phát ra tiếng cười lớn. Dù đã cố ức chế ượng vẫn cười không ngừng được ngửa tới ngửa lui, cười run rẩy hết cả người.

Tiêu Phàm đầu đầy hắc tuyến nhìn nàng, trầm mặc nửa ngày, hẳn mở miệng nói:

- Thư phòng bầu không khí rất nặng nề, quận chúa, ra ngoài đi một chút đi. . .

- Ha ha ha ha. . . Hảo. . . Tốt.

Quận chúa vẫn không chế không được cười to, dáng vẻ hoàng gia gì đó quận chúa cũng không để ý.

Tiêu Phàm xoa nhẹ mặt, rầu rĩ thở dài, đi ra ngoài

Hôm nay, thực sự không phải là ngày lành. . .

Giang Đô quận chúa đi theo Tiêu Phàm, đã cười đến cả người xụi lơ, giống như sức lực đi để đi đường cũng không còn.

- Quận chúa. . . Đừng cười, đừng cười nữa!

- Ân, hảo, không cười, không cười, kỳ thật cũng không có gì hay để cười. . .

Quận chúa thấy Tiêu Phàm sắc mặt càng ngày càng đen, lập tức thần sắc nhu thuận hiện lên khuôn mặt xinh đẹp.

Thật lâu. . .

- Hi hi. . . Ha ha ha ha. . .

Quận chúa lại cười.

Tiêu Phàm mặt đen không nói gì:

- ...

Ngoài cửa thành nam kinh sư, Năng Nhân tự.

Năng Nhân tự được xây từ Đường triều, bên trong có một tòa bảo tháp là thời Tống Nhân Tông xây dựng. Tiền viện có một gốc bạch quả ngàn năm, cổ tự tuy rằng hương khói không vượng nhưng phong cách cổ xưa, phong cảnh mê người, khiến người ta lưu luyến.

Tiêu Phàm cùng Giang Đô quận chúa rời phủ, cưỡi một chiếc xe ngựa cùng thị vệ tới Năng Nhân tự thắp hương.

Cảm y thân quân liền đuổi số lượng khách hành hương không nhiều lắm đi. Sau đó chúng thân quân canh giữ ở cửa chùa, Tiêu Phàm cùng quận chúa hai người chân thành tiến vào.

Giang Đô quận chúa hôm nay có vẻ tâm tình rất tốt, nàng thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn nhìn gương mặt anh tuấn của Tiêu Phàm, sau đó lại cúi đầu ngượng ngùng cười, ánh nắng chiều như nhuộm đỏ trên hai gò má, lồng ngực giống như có một cỗ cảm xúc hưng phấn không hiểu, trái tim đột nhiên như chú nai nhỏ đập loạn lên.

Tiêu Phàm trong lòng cũng nhộn nhạo một cỗ tình cảm khác thường, cảm giác tựa như kiếp trước hẹn hò.

Vào đại điện trong chùa, Tiêu Phàm châm cho quận chúa ba nén hương, quận chúa nhận lấy, ánh mắt phong tình liếc nhìn hắn. Tiêu Phàm rõ ràng thấy trong mắt nàng đầy tình ý.

Tiêu Phàm tâm rung động, nở nụ cười ôn hòa với nàng.

.Quận chúa nhận hương rồi quỳ trước tượng Phật, hai tay hợp thành chữ thập, đôi mắt xinh đẹp nhắm lại, miệng anh đào thì thảo lẩm bẩm, vẻ mặt thành kính vô cùng.

Tiêu Phàm không hề tin Phật, nhưng cũng quỳ xuống cạnh quận chúa, hai người sánh vai quỳ, cùng cầu nguyện.

Rất lâu, quận chúa cầu nguyện xong, chậm rãi mở mắt, nghiêng đầu thấy Tiêu Phàm quỳ gối bên cạnh mình, tư thế kiêu diễm mập mờ dị thường.

Quận chúa hoảng sợ, không kim được "A" một tiếng, sau đó vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh đẹp xấu hổ đến đỏ bừng.

Tiêu Phàm bị quận chúa làm tính, cũng mở mắt ra, thấy bộ dạng mình với quận chúa, trong lòng vừa động, mặt lộ ra nụ cười xấu xa, hắc hắc cười nói:

- Quận chúa, chúng ta như vậy có giống bái đường không?

- Ngươi... Ngươi xấu lắm!

Quận chúa xấu hổ gột tay hờn dỗi dầm nhẹ hắn.

Trong đại hùng bảo điện trang nghiêm, một đôi nam nữ trẻ tuổi tình cảm ngọt ngào. Kim thân Như Lai trên Phật tọa cũng lộ ra nụ cười từ bi, trầm mặc không nói gì như chúc phúc đôi bạn trẻ.

Hai người chỉ lo chìm đắm trong ngọt ngào mà không phát hiện ngoài điện có mấy bóng người lén lút tới gần, trong bầu không khí ngọt ngào, một cỗ sát khí âm lãnh vô thức dần ngưng tụ thành hình...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Lửa cháy thiền phòng

Trong Đại Hùng bảo điện Năng Nhân tự.

Giang Đô quận chúa giờ cao đôi bàn tay trắng như phấn, lại nhẹ nhàng hạ xuống, đánh trên vai Tiêu Phàm một lần.

Tiêu Phàm mất nhanh, thừa cơ nắm cổ tay nàng.

Quận chúa khuôn mặt xinh đẹp lại chuyển thành màu đỏ, cuống quýt rút tay, bất đắc dĩ khí lực nhỏ yếu, ngọc thủ thon thon dừng ở trong tay Tiêu Phàm, không thể nào rút lại.

Quận chúa luống cuống, nàng lớn như vậy, chưa từng bị nam tử nào đụng vào như vậy, một cổ điện lưu tán loạn trong cơ thể nàng, cả người nhanh chóng xui lơ xuống, nhưng mà lý trí nói cho nàng không thể như vậy, đây là hành vi không lễ giáo.

Căn môi dưới, quận chúa giống như xấu hổ và giận trừng mắt lườm Tiêu Phàm, giận dữ nói:

- Ngươi... Ngươi buông tay!

Tiêu Phàm cầm lấy tay nàng, hắc hắc cười nói:

- Không thả, chính ngươi chủ động đuổi tay ra cho ta nắm, ta nếu thả còn gọi là nam nhân sao?

- Ngươi... Sao ta không không nhìn ra, ngươi thì ra là thế... Vô lại!

Quận chúa xấu hổ mà uất ức.

Tiêu Phàm tâm kích động, mỹ nhân nhẵn mày một cái làm hắn bị lạc vào dung nhan tuyệt sắc.

—— Nguyện mãi sống trong khoảnh khắc xuân tươi đẹp, hoa nở đầy cây.

Quận chúa phương nhan trong nháy mắt này giống như dừng hình, vĩnh viễn ở lại đáy lòng Tiêu Phàm, dù cho thời gian qua đi hình ảnh này vĩnh viễn lưu giữ trong đầu Tiêu Phàm.

Quận chúa bị Tiêu Phàm cầm lấy ảmy, cảm giác tê dại làm cho xương cốt toàn thân cũng mềm, nàng điềm đậm đáng yêu nhìn Tiêu Phàm, yếu đuối nói:

- Ngươi buông tay được hay không? Khinh bạc như thế trước mặt Phật tử, chúng ta... Như vậy là bất kính với Phật tử nha, Phật tử mà trách tội...

Tiêu Phàm vừa định trêu đùa hai câu, sau lại cảm thấy không ổn, chuyện xuyên qua thái quá như vậy cũng xảy ra trên người mình, trong u tối có thần phạt hay không thật đúng là khó mà nói, nếu thực trêu chọc thần phạt trách tội, vậy không ổn.

Một người theo thuyết vô thần nhưng gặp qua vô số chuyện kỳ kỳ khó tránh khỏi tin ngưỡng vô thần không kiên định, Tiêu Phàm chính là như thế.

Tiêu Phàm rút cục lưu luyến không rời mà buông tay, đây là địa bàn của Phật tử, liếc mắt đưa tình quả thật có chút không hợp.

Chợt bị Tiêu Phàm buông tay ra, quận chúa chợt thấy trống vắng, giống như thiếu chút cái gì, nhất thời lại có chút buồn bã.

Quận chúa cắn môi dưới, giống như oán giống như giận nhìn Tiêu Phàm, trong lòng bất giác có chút oán hận, gốc từ này! Bảo ngươi buông tay sao lại nghe lời như vậy? Đầu gỗ không hiểu phong tình!

Hàm răng tinh tế nhả môi dưới ra để lại dấu răng nhàn nhạt, hai người trầm mặc trong chốc lát, quận chúa nhẹ giọng nói:

- Uy, ngươi đã từng nghe nói đến Vương Thực Phủ?

Tiêu Phàm lắc đầu:

- Chưa từng nghe qua, người kia là ai?

Quận chúa cười hai tiếng, nói:

- Người này là một tạp kịch gia tiền triều, hắn biên qua vở "Thôi Oanh Oanh đãi nguyệt tây sương ký", đến nay vẫn được dân gian truyền xướng...

(Vở Thôi Oanh Oanh chờ trăng dưới mái tây, rất nổi tiếng và quen thuộc với cái tên "Tây Sương ký", muốn biết thêm chi tiết vô [link:https://vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%A...6%A1ng_k%C3%BD](https://vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%A...6%A1ng_k%C3%BD) hoặc google)

Tiêu Phàm giật mình, Tây Sương ký rất nổi tiếng a, chẳng những truyền xướng đến hiện tại mà còn đến mấy trăm năm sau, đây chính là tác phẩm kinh điển về tình yêu thời cổ đại a.

- Tây Sương ký thì thế nào?

Tiêu Phàm gãi gãi đầu, hắn không hiểu quận chúa đột nhiên đổi đề tài làm gì.

Quận chúa trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Trong Tây Sương ký, Trương Sinh cùng Thôi Oanh Oanh đính ước, hẹn hò cũng là tại một tòa chùa miếu, tòa chùa miếu đó giữa sông Phổ, tên là Phổ Cứu tự...

Tiêu Phàm gật đầu nói:

- Đúng vậy đúng vậy, thực xảo hợp, giống hai ta, ha ha...

Tiếp theo Tiêu Phàm nụ cười, mặc danh kỳ diệu nói:

- ... Bất quá, thì sao?

Quận chúa hung hăng ném ánh mắt xem thường lên trời, vô hạn u oán thờ dài, nói:

- Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới nên nhắc lại thôi...

Nói xong quận chúa liền đứng lên, thân hình lả lướt một mình đi vào sau điện.

Tiêu Phàm ngơ ngác đứng tại chỗ, trăm mối vẫn không có cách giải, quận chúa nói chuyện này làm chi? Tây Sương ký liên quan gì đến chúng ta?

Nữ nhân a, thật sự là kỳ quái, suy nghĩ của các nàng nam nhân vĩnh viễn đoán không ra, một câu nói ra mặc danh kỳ diệu, người không hiểu người ta còn mất hứng, nam nhân trên ai chọc ai?

Đại điện bốn phía trống rỗng, quận chúa dâng hương lễ Phật, cảm y thân quân thậm chí ngay cả hòa thượng trong điện cũng đuổi đi.

Ngoài điện bóng người lác lác, một gã hán tử thân hắc y lặng yên không một tiếng động tiến tới gần, từng bước từng bước, cách Tiêu Phàm chỉ có mấy trượng.

Hắc y nhân miệng cắn một thanh chủy thủ, chủy thủ trong đại điện âm u hiện lên một chút sáng như u quang, hắc y nhân ánh mắt hàn ý dày đặc, đang đánh giá Tiêu Phàm đưa lưng về phía hắn đứng gần ra, cuối cùng ánh mắt tập trung tại cổ Tiêu Phàm.

Một đao đoạn hầu, đây là phương pháp giết người nhanh nhất.

Đại điện trang nghiêm, sát khí đã bắt tri bắt giác quanh quẩn trên thân Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm sắp bị hại lại hồn nhiên bất giác, hắn còn đang cân nhắc lời quận chúa nói mới rồi.

Ngơ ngác suy nghĩ sau nửa ngày, mắt thấy quận chúa đã nhanh chóng đi ra sau điện, nàng đi rất nhanh, tựa như tiểu cô nương vì chuyện gì mà giận dữ.

Tiêu Phàm giống bị thiên lôi bổ trúng, đột nhiên thông suốt.

Trương Sinh cùng Thôi Oanh Oanh dám ở trước miếu Bồ Tát anh anh em em, đính ước hẹn hò, chúng ta vì cái gì không thể?

Quận chúa không phải là ý này chứ?

Người muốn ta khinh bạc người cứ việc nói thẳng mà, nữ nhân nói gì sao cứ phải vòng vo quanh quẩn vậy.

Đột ngột giật mình, Tiêu Phàm nhanh chân chạy theo, miệng lớn tiếng nói:

- Ta hiểu được! Quận chúa, đoạn kia chúng ta làm lại lần nữa đi...

Vừa chạy vừa gọi, người nhanh chóng hóa thành một đạo khói đen bay nhanh vào sau điện.

Tiêu Phàm vừa bước đi, hắc y nhân tay cầm chủy thủ đang chuẩn bị cắt yết hầu Tiêu Phàm nhất thời không dự đoán được Tiêu Phàm bỏ chạy, đợi Tiêu Phàm chạy khuất bóng hắc y nhân vẫn giữ chủy thủ duy trì động tác cắt yết hầu, chờ đợi tại chỗ, nụ cười nhe ra động lại, toàn thân phảng phất như biến thành bức tượng điêu khắc trường phái phản bạo lực thời hiện đại...

Vài đạo nhân ảnh bay nhanh chạy vào đại điện, thấy mục tiêu sớm chạy xa, hắc y nhân phụ trách ám sát còn ngơ ngác giữ chủy thủ, về mặt đại ra vẫn duy trì động tác cắt yết hầu, một thủ lĩnh trong mắt hiện lên một đạo lệ quang, giờ tay ba một cái khiến cho vị thích khách đang hy sinh thân mình tái hiện nghệ thuật tương lai ngã lộn ra...

Lạnh lùng nhìn chăm chú vào sau điện, thủ lĩnh vung tay lên, vài đạo nhân ảnh lại lặng yên không một tiếng động đi lên.

...

...

Tiêu Phàm rất nhanh đuổi theo Giang Đô quận chúa, lúc này hắn đã hiểu phong tình, thấy quận chúa một mình tức giận đi trên hành lang đi ra hậu viện, hai bên là thiền phòng. Tiêu Phàm cười hắc hắc, tiến lên nắm tay nàng, sau đó dùng lực, quận chúa "Nha" một tiếng thét kinh hãi, sau đó đã bị Tiêu Phàm kéo vào một thiền phòng phía bên phải.

Thiền phòng kín không kê hờ, chỗ để khổ tu thì một cái quạt một cửa sổ cũng không có. Tiêu Phàm một tay kéo quận chúa vào thiền phòng, sau đó quay chân gấp gấp đá cửa vào, tay khác ôm chặt quận chúa vào lòng. Quận chúa bị ôm, vòng eo mềm mại truyền đến cảm giác ấm áp mà có lực làm thân thể nàng mềm ra, khí lực để đứng cũng không có, thả lỏng người vào trong lòng Tiêu Phàm không dám động.

- Ngươi... Ngươi càng ngày càng quá phận! Mau buông tay!

Quận chúa cắn môi dưới sáng giọng, tuy đang nói rất nghiêm khắc, bất quá nàng xấu hổ đến đỏ bừng khuôn mặt xinh đẹp đã bán đứng nội tâm của nàng.

Tiêu Phàm miết vòng eo nhỏ nhắn của nàng, khẽ cười nói:

- Đa tình thì bị vô tình giận, việc Trương Sinh cùng Thôi Oanh Oanh làm, chúng ta cũng có thể làm...

Quận chúa dựa vào ngực Tiêu Phàm, hô hấp dồn dập mà bối rối, nàng chôn trán vào trong lòng Tiêu Phàm, không dám ngẩng đầu nhìn hắn, hai người trầm mặc nửa ngày, quận chúa buồn bã nói:

- Ngươi... Ngươi sẽ ăn hiếp ta.

- Không chỉ thế, ta còn ăn hiếp rất nhiều người...

Quận chúa đột nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp khản trương:

- Ngươi còn ăn hiếp ai?

Tiêu Phàm điểm danh nói:

- Tứ hoàng thúc ngươi, còn có Đạo Diễn hòa thượng, còn có Hoàng Trường, Hoàng Quan...

Quận chúa cười khúc khích, nói:

- Ngươi ăn hiếp bọn họ cũng giống giờ phút này ngươi ăn hiếp ta sao?

Tiêu Phàm nụ cười động lại, tưởng tượng đến cảnh Chu Lệ như chim nhỏ nép vào trong lòng hắn, mà hắn nở nụ cười đậm đắng, vương tay ôm lấy thất lưng thô to của Chu Lệ, hai người mặt nặng...

- Ngươi... Vô lại này! Hiện tại là ngươi đang khinh bạc ta, mà toàn thân run cái khi gì? Quận chúa bất mãn trừng mắt nhìn hắn.

- Quận chúa a, đang lúc tình nồng ý mật, chúng ta đừng nói những lời phá vỡ phong cảnh được không? Ít nhất đừng làm ta thấy ghê tởm, được không?

Tiêu Phàm thâm tình nhìn chăm chú quận chúa.

Quận chúa cười khúc khích, vẻ mặt hạnh phúc rúc vào trong lòng Tiêu Phàm, tựa hẳn thở ra một ngụm dài khí.

Mong nhớ ngày đêm, mộng thành hiện thực, hôm nay bắt đầu ở cùng nhau, chân thật như vậy, chân thật như là mộng...

Bên ngoài thiền phòng u tĩnh không người, vài bóng đen bay nhanh tới hiện hình, mọi người nghe lên đôi nam nữ trong thiền phòng tâm tình nhỏ nhỏ, một gã hắc y nhân rút chủy thủ bên hông tính vọt vào.

Hắc y nhân thủ lĩnh ngăn hắn, dùng thanh âm thấp đến không thể nghe thấy nói:

- Ở đây không có cửa sổ, chỉ có mỗi cửa ra vào, phóng lửa đốt chết bọn hắn đi, đỡ khiến người ta hoài nghi.

Mọi người nghe hiểu, dạ một tiếng sau đó xoay người liền đi.

Không bao lâu, bọn họ mỗi người ôm một trói củi đốt, vô thanh vô tức tụ tập bên người tên thủ lĩnh.

Thủ lĩnh hai mắt âm trầm phát lạnh, bình tĩnh nói:

- Chết hết ở cửa, sau đó phóng lửa! Nếu hai người hắn lao tới thì giết luôn!

Mọi người thấp giọng dạ.

Vì thế, thừa dịp bên trong thiền phòng hai người anh em, hồn nhiên quên mất bên ngoài, một đám hắc y nhân lặng yên không một tiếng động đem củi đốt chất trước cửa ra vào duy nhất của thiền phòng, củi chất rất cao, hoàn toàn chặn kín đường ra.

Thủ lĩnh gật đầu, một gã hắc y nhân rưới dầu lửa lên trên, sau đó ném mồi lửa trong tay vào đồng củi.

Trong lúc nhất thời lửa thế đột nhiên nổi lên, rất nhanh liền đốt lên nóc phòng và hành lang.

Ngon lửa lác lác không chừng, lại đốt càng lớn, giống như dã thú, thông thả mà kiên quyết tiến sát đôi nam nữ đang mặn nồng trong thiền phòng.

Bên trong thiền phòng

- Uy, lý tưởng của nguoi ngoại trừ phát đại tài, còn gì nữa?

Quận chúa mày cong cong, hài hước nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn lãng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm khuôn mặt tuấn tú thẹn thùng, ho khan hai tiếng, nghiêm trang nói:

- Phát tiểu tài cũng được...

Quận chúa cười khúc khích, sẵn giọng:

- Vào triều đình, người khác đều trông cậy vào thăng quan, nguoi ngược lại, một lòng một dạ nhớ thương phát tài. Nguoi nha, thật khác người...

- Quận chúa thì sao? Nguoi có lý tưởng gì?

Quận chúa vẻ mặt dần dần trở nên sâu xa, mắt đẹp nhìn Tiêu Phàm, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm nồng đậm.

- Ta... Chỉ có nguyện làm một nữ tử khờ dại gặp được một thiếu niên nhẹ nhàng, cuộc đời này làm bạn, vui tháng ngày dài...

Tiêu Phàm nháy mắt mấy cái, cười nói:

- Nguoi gặp hán chưa?

Quận chúa cười khẽ, sau đó thở dài:

- Gặp được nguoi, thật sự là ta kiếp trước tạo nghiệt nợ nần mà, ta vừa thấy nguoi liền rối loạn, đã quên cương thường, cho dù bị nghìn người sở chỉ, cũng đạo nghĩa không chùn bước, ta tựa như bướm bướm không để ý hậu quả đánh tới nguoi...

Tiêu Phàm thoáng có chút đắc ý cười nói:

- Nguoi nếu như giống bướm bướm thì ta đây chẳng phải là một đồng lửa hùng hực cháy...

Vừa dứt lời, Tiêu Phàm đột nhiên thần sắc biến đổi, duỗi tay chỉ vào một ít khói len qua khe cửa, hoảng sợ kinh hô:

- ... Lửa, lửa, lửa!

Quận chúa nhú, hàm hừ nói:

- Nguoi kêu lớn tiếng như vậy để làm chi? Ta biết ta là bướm bướm, nguoi là lửa, bướm bướm đã đánh về phía nguoi, nguoi đốt ta thành tro cũng được...

- Không phải a... Lửa, lửa!

Tiêu Phàm chỉ vào cửa phòng gấp đến độ kêu to.

- Được rồi, cho nguoi đắc ý! Biết nguoi là lửa...

Quận chúa xinh đẹp trừng mắt liếc hán một cái.

- Ta kháo! Ta không phải lửa, lửa ở bên ngoài!

Tiêu Phàm tức giận đến đẩy thân thể quận chúa ra, xoay mặt về phía cửa.

Quận chúa vừa thấy liền sợ ngây người, tiếp theo một tiếng thét lên:

- A —— lửa, lửa!

Tiêu Phàm bất đắc dĩ nói:

- Quận chúa, ta cũng thấy...

- Làm sao bây giờ? Tiêu Phàm, làm sao bây giờ? Sao lại có lửa?

Quận chúa sợ tới mức nước mắt cũng chảy ra, về mặt bất lực nắm chặt vạt áo Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mày cau chặt, tâm niệm thay đổi thật nhanh, lập tức biết đây là có người hại hắn.

Hiện tại chùa miếu không có một bóng người, thân quân thị vệ Giang Đô quận chúa còn canh giữ ở tự ngoại, cách thiền phòng khá xa, kêu cứu bọn họ nghe không được. Nếu đợi đến lúc lửa cháy lớn để bọn họ thấy được thì phòng chừng có cứu hay không cũng không cần thiết...

- Thừa dịp thể lửa chưa lớn, chúng ta lao ra ngoài!

Tiêu Phàm quyết định thật nhanh.

Quận chúa sớm sợ tới mức hoang mang lo sợ, nghe vậy vội vàng gật đầu.

Tiêu Phàm nắm chặt quận chúa, mạnh mẽ một cước đá văng cửa phòng, vụn gỗ vấy ra, đã thấy cửa phòng bị cùi đốt chất đồng lớn, hơn nửa cùi đốt đang cháy phi thường nhanh, muốn lao ra là không thể.

Khói đặc cuộn cuộn từ bên ngoài đổ vào nhanh chóng tràn ngập căn phòng, hai người trong phòng gần bên gang tắc nhưng lại xa cách tựa thiên nhai, cả hình dáng cũng không thấy rõ.

Tiêu Phàm lại kéo quận chúa lui trở về, khuôn mặt tuần tú đã thấm ra một tầng mồ hôi, hần sắc mặt tái mét, cả người lạnh run, không biết là bị tức hay là bị dọa.

Quận chúa bịt kín miệng mũi, ho sặc kịch liệt, khói quá nồng, nàng đã hít thở không thông.

- Khụ khụ, quận chúa, ra không được, chúng ta phải nghĩ biện pháp tự cứu!

Tiêu Phàm quát lớn.

Quận chúa thống khổ lắc đầu, buồn bã nói:

- Tiêu Phàm, chúng ta đã mất sinh lộ... Có thể cùng người chết cùng một chỗ, đây là lẽ vật tốt nhất ông trời cho ta...

Tiêu Phàm thật muốn bóp cổ ra sức lay tỉnh nàng.

Đây là lúc nào rồi còn diễn kịch, không hiểu nữ nhân này nghĩ gì nữa?

- Quận chúa, thích ăn vịt nướng không?

- A? Cái gì?

Đang đắm chìm trong đau xót, quận chúa nghe vậy ngăn người, khuôn mặt lê hoa đái vũ nghi hoặc nhìn vào hắn.

Tiêu Phàm nghiêm túc nói:

- Nếu chúng ta không nghĩ biện pháp, này trong phòng sẽ có thêm hai con vịt nướng, một đực một cái, bóng loáng tỏa sáng...

Quận chúa:

- ...

Ngoài phòng cùi cháy càng ngày càng mãnh liệt, thỉnh thoảng phát ra tiếng ba nổ vang, trong phòng khói đặc cũng càng ngày càng đậm hơn, tình thế vạn phần nguy cấp. Nếu nóc phòng cháy, phòng sẽ đổ, khi đó bọn họ không phải bị thiêu chết chính là sặc chết, hoặc là đè chết...

Tiêu Phàm mí mắt nhảy lên, quay đầu nhìn chung quanh, thấy góc phòng sừng sững một cái chum nước. Hòa thượng khổ tu trong thiền phòng, thường ngày chỉ một gáo nước, một bát cháo cho nên trong phòng luôn có một chum nước.

Tiêu Phàm không khỏi đại hi, chỉ vào chum nước đang định mở miệng, quận chúa lại cảm xúc không khống chế được ôm lấy hắn, hồ lớn:

- Tiêu Phàm! Ôm chặt ta! Chúng ta dù phải chết cũng chết ở cùng nơi! Cho dù đốt thành bụi người khác cũng vô pháp tách chúng ta ra, chúng ta mai táng cùng một chỗ...

Quận chúa roi lệ đầy mặt, động tình ôm lấy Tiêu Phàm, bệnh tâm thần lại lên, ánh mắt lộ vẻ quyết liệt.

Tiêu Phàm cũng rơi lệ đầy mặt:

- Quận chúa, nhưng, ta không muốn chết a...

- Người... Không muốn chết cùng chỗ với ta?

Quận chúa vô cùng thất vọng.

- Ta đương nhiên nguyện ý! Nhưng... Chúng ta đâu nhất định phải chết đâu!

Quận chúa thất thần, vừa sặc khịt vừa nghi hoặc nhìn hắn.

Tiêu Phàm bí miệng mũi, chỉ chích chum nước.

Quận chúa vừa thấy chum nước, tức khắc kịch liệt phản đối:

- Không được! Vậy giống bộ dáng gì nữa? Nếu bị người thấy ta toàn thân ướt đầm, ta còn gặp người thế nào nữa...

Tiêu Phàm thật sự rơi lệ...

Thời khắc giữ mạng còn bận tâm hình tượng, nữ nhân ngốc này trong đầu nghĩ gì đây?

Tiêu Phàm lập tức ôm lấy quận chúa, không để ý nàng kịch liệt giãy dụa, không chút khách khí ném nàng vào chum.

- Vào đi cho ta!

Bùm một tiếng, quận chúa ngã đầu chìm vào chum nước.

Không đợi nàng từ trong nước lao lên, Tiêu Phàm cũng bùm một tiếng nhảy vào.

Quận chúa đầu nhô khỏi mặt nước, đôi mắt xinh đẹp hung hăng trừng lên nhìn hắn, cả giận:

- Tiêu Phàm, người... Người hỗn đản!

Tiêu Phàm thâm tình nhìn chăm chú vào nàng:

- Quận chúa, cùng người yêu tắm uyên ương, người không muốn sao?

Quận chúa sắc mặt giận dữ tức khắc trôi đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nàng cúi đầu, vô hạn thẹn thùng nói:

- Người xấu lắm! Ta... Nguyện ý.

Tiêu Phàm môi run lên một lần:

...

Ngoài thiên phòng, thế lửa ngày càng mãnh liệt, Từ thần giọng cao câu liêm thương, nhe răng cười, ngày càng gần bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Được cứu!

Hỏa thế càng ngày càng mạnh.

Ngọn lửa đỏ bùng tựa như độc xà hung tàn, tùy ý quán quanh thiên phòng, rất nhanh nóc thiên phòng đã bị đốt cháy, từng đợt khói như ô long bay lên không trung.

Lửa lớn như vậy cứu viện không còn kịp rồi.

Hắc y nhân ở bên ngoài thấy hai người bên trong thiên phòng đã mất sinh lộ, vì thế gạt đầu ra hiệu, mọi người liền phân công nhau tán đi, thân ảnh rất nhanh biến mất ngoài rừng cây bên ngoài chùa.

Qua nửa ngày cảm y thân quân bên ngoài mới phát hiện đám cháy..

Bọn thị vệ cực kỳ hoảng sợ, vội vàng la lên chạy vào. Mọi người lớn tiếng ngoài thiền phòng kêu quận chúa, trong thiền phòng không chút âm thanh.

Mọi người vì thế phân biệt chạy khắp nơi kiểm chai lọ thừa muổng đựng nước chạy nhanh cứu hoả.

- Hòa thế quá lớn, chúng ta nhân thủ không đủ, quận chúa còn ở bên trong, mau mau vào thành gọi người!

Một gã thân quân thị vệ rống to, ánh lửa chiếu rõ gương mặt lo lắng thậm chí tuyệt vọng của mỗi người, mỗi người trong lòng giống như bị một khối cự thạch đè xuống, trầm trọng khiến người hít thở không thông.

Mạng Giang Đô quận chúa chính là mạng bọn họ, quận chúa nếu chết, thiên tử trong con giận dữ, mấy thị vệ bao gồm gia quyến bọn họ cũng không chạy khỏi một chữ chết.

Một con khoái mã bay nhanh vào thành.

May mắn Năng Nhân tự ở ngoài cửa nam kinh sư, qua lại không cần bỏ quá nhiều thời giờ.

Bên trong thiền phòng.

Ánh lửa hùng hực đã lan tràn vào phòng, khói đặc tràn ngập chung quanh.

Tiêu Phàm cùng quận chúa trốn trong chum nước, toàn thân ngâm mình ở trong nước, hai người sớm kéo một góc vạt áo xuống, dùng nước thấm ướt che miệng mũi, như vậy mới có thể hô hấp mà không bị sặc.

- Tiêu Phàm, chúng ta sẽ chết sao?

Quận chúa mở to hai mắt, trong ánh mắt toát ra một quang mang tuyệt vọng sợ hãi.

Tiêu Phàm kiên định nói:

- Không, chúng ta không chết! Nghe này, ngươi nhất định có thể thoát hiểm, sống tiếp. . . Sinh rất nhiều hài tử, nhìn vào bọn chúng lớn lên, nguơngsẽhuống tuổi già, ngủ yên trên giường ấm áp, mà không phải ở trong này, không phải tại hôm nay, không phải chết đi như thế, ngươi hiểu chưa?

Quận chúa dùng sức gạt đầu, trong mắt chảy nước mắt cảm động, thâm tình nói:

- Tiêu Phàm, ngươi thật tốt, sống chết trước mắt ngươi còn có thể nói lời làm cho người cảm động như vậy, hôm nay cho dù chết ở chỗ này, ta cũng không hối hận. . .

Tiêu Phàm gạt gạt cái mũi, hốc mắt cũng đã có chút uơn ướt:

- Đừng nói là ngươi, vừa rồi ta cũng cảm động, tàu Titanic lời thoại viết thật tốt. . .

Quận chúa: ". . ."

Ngoài phòng mơ hồ truyền đến tiếng gọi âm ỉ của nhóm cảm y thân quân hoảng loạn, thanh âm rất xa xôi, phảng phất cách một thế hệ.

Tiêu Phàm trong lòng rất rõ ràng, lúc này dựa vào người khác tới cứu hóa là không hiện thực, lửa lớn như thế không phải nói dập là dập liền được. Nguy cấp trước mắt chỉ có tự cứu mà thôi.

Ngẩng đầu nhìn lại, trên xà nhà đã có tiếng ba của gỗ nổ khi bị đốt cháy mãnh liệt, Tiêu Phàm trong lòng trầm xuống, tiếp tục như vậy xà nhà sẽ sập, khi đó sẽ rất phiền.

Bị lửa thiêu chết, hay là bị xà nhà đè chết, đây là một lựa chọn khó khăn. . .

Tiêu Phàm ngâm mình trong chum nước, càng nghĩ càng lo lắng, nhân sinh tốt đẹp cỡ nào a, đang tán gái ngon lành, đột nhiên trời giáng tai họa bất ngờ, một biển lửa lớn muốn đốt chết hắn, tương phản cỡ đó ai mà chịu được?

Từ trong nước ngẩng đầu nhìn quanh, Tiêu Phàm nhảy ra khỏi chum nước, thừa dịp hỏa thế còn chưa lan tới, hắn bay nhanh đến chiếc giường gỗ duy nhất trong phòng. Chiếc giường đã bị cháy nên Tiêu Phàm chỉ đá vài đá đã vỡ tan, hắn nhanh tay kéo mấy thanh ngang nhìn còn tương đối chắc chắn đến bên chum nước. Sau đó vất ngang lên miệng chum, chui xuống dưới kéo mấy thanh gỗ lại, xếp chồng chặt trên miệng chum, hắn và quận chúa trầm xuống bên dưới chỉ để lộ đầu, thoát nhìn như phạm nhân đang bị nhốt trong thùy lao vậy.

- Tiêu Phàm, ngươi làm gì vậy?

Quận chúa rất khó hiểu nói.

Tiêu Phàm chỉ chỉ đỉnh đầu, nói:

- Nếu xà nhà sập xuống, trên đầu chúng ta có mấy thanh gỗ này, có thể giúp chúng ta ngăn cản đại bộ phận lực, như vậy chúng ta càng an toàn. . .

Quận chúa sùng bái nói:

- Ngươi thật thông minh, bên cạnh ngươi ta không còn sợ, ngươi tựa như thần linh bảo hộ ta. . ."

- Quận chúa. . .

- Ân?

Trong chum nước, quận chúa khuôn mặt xinh đẹp đầy nước mắt, đôi mắt đẹp lại chớp chớp.

- . . . Lúc này nói chuyện yêu đương, lời ngon tiếng ngọt, có phải là. . . Rất không hợp lí?

- A. . .

Quận chúa chu cái miệng nhỏ nhắn, nhu thuận lên tiếng.

Ngoài thiên phòng, tiếng người ồn ào náo động rung trời.

Cầm Y vệ Trần Phủ ti nha môn sau khi được thị vệ quận chúa báo tin, lập tức triệu tập tất cả Cầm Y vệ cùng Ứng Thiên phủ nha dịch công sai, bộ khoái, trong thời gian thật ngắn, Năng Nhân tự đã tập trung hơn nghìn người.

Cầm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ Tào quốc công Lý Cảnh Long vừa lúc ở Trần Phủ Ti nha môn, nghe được Giang Đô quận chúa tại Năng Nhân tự bị nhốt trong đám cháy, đương trường cả kinh mặt cũng đổi sắc, nhanh chóng triệu tập nhân mã đồng thời cũng khẩn cấp điều động xe thủy long (xe chữa cháy thời cổ) toàn thành đến. Đoàn người trùng trùng điệp điệp vì cứu hỏa mà vọt vào Năng Nhân tự. —— Trên thực tế quả thật là vì cứu hỏa.

Lý Cảnh Long vừa đến ngoài thiên phòng liền thần sắc lo lắng hô to:

- Thế nào? Thế nào? Quận chúa ở bên trong không có việc gì chứ?

Một gã cầm y giáo úy bẩm:

- Chỉ huy sứ đại nhân, quận chúa vẫn ở thiên phòng, chúng ta hô thật lâu, cũng không gặp nàng đáp lại.

Lý Cảnh Long gấp đến độ dậm chân nói:

- Còn chờ cái gì! Kéo xe thủy long đến nhanh, nhanh cứu hỏa nha! Các ngươi là đám phế vật, Giang Đô quận chúa nếu có chuyện, các ngươi ai cũng chạy không được!

- Dạ!

Đi theo Lý Cảnh Long tới Tào Nghị cũng gấp đến độ về mặt tái nhợt, duỗi tay kéo một gã cầm y giáo úy, nói:

- Tiêu đại nhân ở bên trong cũng không đáp lại sao? Một chút động tĩnh cũng không nghe thấy?

- Hồi bẩm Thiên hộ đại nhân, bên trong quả thật một chút động tĩnh cũng không có. . .

Lý Cảnh Long ngạc nhiên nói:

- Tiêu đại nhân? Tiêu đại nhân nào?

Tào Nghị bất chấp rất nhiều, vội la lên:

- Chính là Đồng Tri Tiêu Phàm, Tiêu đại nhân!

Lý Cảnh Long lấp bắp kinh hãi:

- Tiêu Phàm? Hắn ở trong thiên phòng? Ai nha! Vậy càng phải cứu! Hắn dạy ta kia nhất chiêu ta còn chưa có học được đâu. . .

Mọi người nghe xong vội vàng ba chân bốn cẳng đẩy xe thủy long, mang nước dập tắt lửa.

Lý Cảnh Long gấp đến độ xoay quanh, đột nhiên trong đầu giạt mình, dần dần cảm thấy có chút không thích hợp.

Hắn kéo Tào Nghị đang chỉ huy dập lửa, nói:

- Chậm đã! Ngươi nói Giang Đô quận chúa cùng Tiêu Phàm cùng ở trong một thiền phòng? Bọn họ ở cùng một chỗ?

Tào Nghị gật gật đầu.

Lý Cảnh Long không nhìn cảnh cứu hỏa ồn ào, vuốt cằm trầm ngâm:

- Giang Đô quận chúa sao lại cùng Tiêu Phàm ở cùng một chỗ? Cô nam quả nữ cùng nhau ở trong thiền phòng nơi chùa miếu hoang dã, này. . . Này. . .

Lý Cảnh Long chép chép miệng, trên mặt hiện lên một nụ cười quái dị.

Có ý tứ, chuyện này có chút ý tứ. . .

Về mặt nghiêm túc, Lý Cảnh Long lại lớn tiếng hét lớn:

- Các ngươi bọn khốn kiếp kia lộn xộn giống bộ dáng gì nữa! Nhanh dập lửa cho lão tử, tất cả người phân ba đội, một đội mang nước, một đội dập lửa, còn có một đội dùng xe thủy long, nhanh lên! Giang Đô quận chúa ở bên trong, Đồng Tri Tiêu đại nhân cũng ở bên trong, hai người này ai xảy ra chuyện, các ngươi bọn khốn kiếp kia ngồi chồm hổm trong ngục đi!

Mọi người nghe vậy sắc mặt căng thẳng, vội vàng theo Lý Cảnh Long phân phó, nhanh phân đội, bắt đầu đầu vào đây tiến hành dập lửa.

May mắn thiền phòng Năng Nhân tự là kiến trúc độc lập với những Phật đường khác bên ngoài. Một dãy nhà trệt, xây dựng bằng những vật liệu bình thường, hòa thượng khổ tu mà, để ý gì đến mấy chuyện này. Nói đơn giản đây thiền phòng này có thể xem như công trình bảo vệ cổ đại điển hình, mọi người đồng lòng hợp lực, người đông thể mạnh một lát là dập xong lửa.

Mọi người lục lọi trong đống đổ nát tiêu điều rất lâu, rốt cuộc khi Tiêu Phàm suy yếu la lên hai người mới được cứu ra.

May mắn Tiêu Phàm dự liệu trước chuẩn, sớm phòng bị trước nên hai người tránh thoát một kiếp trí mạng. Bất quá khi chum nước bị cầm y vệ đập vỡ cứu hai người ra, chỉ thấy giữa đám gạch đá gỗ vụn, Tiêu Phàm ôm chặt quận chúa, cố gắng dùng cả vai đỡ xà ngang để cho quận chúa có không gian hít thở. Tư thế kia, thần thái đó quả thực là tư thế của đôi uyên ương số khổ sắp xuống hoàng tuyền.

Cầm Y vệ sợ ngây người, Giang Đô quận chúa sớm đính hôn với con trai Trường Hưng hầu không ngờ ôm Cầm Y vệ Đồng Tri Tiêu Phàm với tư thế đó, tuy nói là do hỏa hoạn nhưng trong lòng mọi người vẫn có cảm giác quái dị.

Tất cả Cầm Y vệ đều thuộc một cơ cấu lệ thuộc trực tiếp Hoàng đế, có thể đi vào Cầm Y vệ không ai là kẻ ngốc, thấy tình hình vậy tất cả mọi người biết được lợi hại, tức khắc quay đầu đi, không dám nhìn lại.

Tiêu Phàm cùng Giang Đô quận chúa hai người cũng bị khói hun đến mức khuôn mặt ngăm đen, tóc ướt sũng rối tung, rất là chật vật.

Quận chúa toàn thân đã ướt đầm, quần áo dính sát vào người, lộ ra thân thể thướt tha là lột, Tiêu Phàm được cứu ra nhanh chóng cởi áo ngoài che khuất dáng người quận chúa, dáng người vợ mình tốt cũng không thể để người khác chiếm tiện nghi, cách quần áo cũng không được.

Lửa được dập tắt, hai người bị hại được cứu ra, Lý Cảnh Long lúc này mới sốt ruột chạy tới, gấp giọng hỏi:

- Quận chúa như thế nào? Quận chúa không bị thương chứ?

Giang Đô quận chúa đã từng chật vật như vậy bao giờ? Đặc biệt là khi bị nhiều người nhìn như vậy, phương tâm vừa thẹn vừa thùng, xấu hổ vô cùng.

Nghe được Lý Cảnh Long hỏi, quận chúa thân hình chợt lóe, liền tránh ở phía sau Tiêu Phàm, im lặng không tiếng động.

Lý Cảnh Long vừa thấy Tiêu Phàm cùng quận chúa hai người thân mật liền hắc hắc cười quái dị vài tiếng, cười xấu xa với Tiêu Phàm nói:

- Tiêu Đồng Tri, ngươi cũng không có việc gì chứ?

Tiêu Phàm sắc mặt đỏ lên nói:

- Ách. . . Đa tạ quốc công gia lo lắng, hạ quan. . . Khụ khụ, không có việc gì.

- Quận chúa đâu? Nàng cũng không có việc gì chứ?

- Quận chúa. . .

Tiêu Phàm quay đầu nhìn bộ dạng sợ hãi, xấu hổ đến sắp khóc của quận chúa, ho khan nói:

- Quận chúa. . . Đương nhiên cũng không có việc gì.

Lý Cảnh Long cười quái dị nói:

- Không có việc gì là tốt rồi, ha ha, không có việc gì là tốt rồi, lão Tiêu a, tính theo họ hàng thì Giang Đô quận chúa là biểu muội ta, ngươi đừng ăn hiếp

nàng nha. . .

Phụ thân Lý Cảnh Long là Tào quốc công đã qua đời (sau truy phong Kỳ Dương vương) Lý Văn Trung là cháu ngoại Chu Nguyên Chương, cho nên tính từ bối phận, Lý Cảnh Long quả thật là biểu ca Giang Đô quận chúa.

Quận chúa nghe vậy xấu hổ mà ỨC, khuôn mặt xinh đẹp cũng vùi vào phía sau lưng Tiêu Phàm, động cũng không dám động.

Tiêu Phàm trong lòng trầm xuống, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống.

Hắn chột dạ nhìn xung quanh một lần, sau đó kéo Lý Cảnh Long sang một bên, cười nhẹ giọng nói:

- Quốc công gia. . .

- Cái gì?

Lý Cảnh Long đảo mắt khắp nơi.

- Chuyện này đây. . . Khụ khụ, kỳ thật là hiểu lắm, tuyệt đối không phải những gì ngươi thấy đâu..

Tiêu Phàm trên mặt đầy nụ cười, trong lòng khóc không ra nước mắt.

Lý Cảnh Long tựa cười tựa không:

- Đã thân mật thành như vậy, còn hiểu lắm?

Tiêu Phàm dùng sức gật đầu:

- Đúng! Hiểu lắm! Thật là hiểu lắm! Trên thực tế. . . Ta hôm nay là cùng quận chúa điện hạ tới. . . Dâng hương! Ân! Đến dâng hương!

Lý Cảnh Long đuôi lông mày nhướng lên:

- Dâng hương? Dâng hương còn tới thiên phòng? Còn biến thành cả người ướt đầm?

- Ta nếu nói cho ngươi, kỳ thật lúc ấy là vì tự cứu, chúng ta mới tránh ở trong chum nước, ngươi khẳng định sẽ không tin. . .

Lý Cảnh Long gật đầu:

- Đúng vậy, ta sẽ không tin.

Tiêu Phàm: ". . ."

. . .

. . .

Mất một phen vỗ mồm, Tiêu Phàm rốt cục giải thích sự kiện rõ ràng, Lý Cảnh Long vuốt cằm trầm ngâm trong chốc lát, gật đầu nói:

- Được rồi, ta tin tưởng ngươi.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra.

Lý Cảnh Long tin hay không kỳ thật không quan trọng, quan trọng là hắn nếu mở miệng đồn chuyện này ra ngoài, bị Chu Nguyên Chương biết được, vậy hậu quả. . .

Tiêu Phàm rùng mình một cái, tội nghiệp nhìn Lý Cảnh Long, nói:

- Ngươi thật sự tin?

- Thật sự tin!

- Ngươi xác định?

- Xác định!

Lý Cảnh Long nghiêm túc nói:

- Tiêu Đồng Tri là chính nhân quân tử, lại xuất thân tiến sĩ, ngươi nói cái gì thì là cái đó, bản quốc công đương nhiên tin tưởng.

Tiêu Phàm như trút được gánh nặng, lau mồ hôi lạnh trên trán, thoải mái lắm bả nói:

- Hôm nay mới biết, làm quân tử trọng yếu cỡ nào, trước kia không minh bạch nha. . .

Lý Cảnh Long vỗ bả vai Tiêu Phàm ha ha cười nói:

- Bốn quốc công đối với chính nhân quân tử từ trước đến nay đều rất kính nể, Tiêu Đồng Tri chính là một người ta kính nể, hiện tại quận chúa bị khiếp sợ, người cũng rất chặt vật, nhanh đưa quận chúa hồi cung đi, chỗ này để chúng ta xử lý.

Tiêu Phàm cảm kích chấp tay nói:

- Đa tạ quốc công gia quan tâm, hạ quan trở về, hôm nay ân cứu giúp, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, hạ quan ngày sau tất báo.

Nói xong Tiêu Phàm chuyển thân, lễ phép mời Giang Đô quận chúa lên xa giá.

Quận chúa run run, lưu luyến nhìn Tiêu Phàm, nàng mặc dù có chút khờ dại đơn thuần, nhưng nàng cũng không ngốc, hiểu được giờ này khắc này không thích hợp cùng Tiêu Phàm nói cái gì, động tác thân mật càng không thể có, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.

Tiêu Phàm đón ánh mắt lưu luyến, lộ ra một nụ cười an ủi, quận chúa nhìn vào nụ cười Tiêu Phàm, như dương quang ấm áp, chiếu sáng nội tâm nàng trầm trọng, quận chúa trong lòng ấm áp, cũng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Xa giá quận chúa chậm rãi khởi động, Tiêu Phàm quay đầu, hướng Lý Cảnh Long chấp tay nói:

- Hạ quan cũng cáo từ, đa tạ quốc công gia.

Lý Cảnh Long cười giống như thiên quan chúc phúc bình thường tường hòa vô hại:

- Tiêu Đồng Tri, tạm biệt tạm biệt. . .

Tiêu Phàm thi lễ, liền xoay người, cảm y giáo úy vội vàng nâng hân, chuẩn bị đi lên một chiếc xe ngựa khác.

Lý Cảnh Long đứng ở Tiêu Phàm phía sau, cười ha ha dặn dò nói:

- Thượng lộ bình an, chú ý an toàn a. . . Biểu muội phụ!

Bùm!

Tiêu Phàm ngã lộn nhào, đập vào bánh xe ngựa.

Một đường đưa Giang Đô quận chúa tới cửa Thừa Thiên, thẳng đến khi xa giá quận chúa chạy vào Hoàng thành, Tiêu Phàm lúc này mới trở về.

Lúc xoay người, khuôn mặt tuấn tú lúc nào cũng treo nụ cười của Tiêu Phàm đã trở nên tái mét.

Chu Lệ, cầu tặc này! Hai lần ba lượt còn chưa đủ, người đến cùng muốn giết lão từ bao nhiêu lần?

Bên người Tiêu Phàm còn có vài tên cảm y giáo úy, Tiêu Phàm nghiêng mặt đi, lạnh giọng hỏi:

- Trong nha môn Trần Phủ Ti còn có bao nhiêu người?

- Đại nhân, các huynh đệ vừa mới cứu hoá cũng đã lục tục trở về nha môn, mấy trăm người hân là có đi.

Tiêu Phàm ánh mắt âm trầm, nói:

- Kêu hai bách hộ mang huynh đệ dưới trưởng, đi theo ta!

- Đại nhân, đi nơi nào?

- Yên Vương biệt viện!

Kinh sư vốn là thiên hạ của Cẩm Y vệ, nhân vật số hai Cẩm Y vệ Tiêu Đồng Tri ra lệnh một tiếng, hai cái bách hộ liền dẫn cảm y giáo úy dưới trưởng đến đông đủ.

Tiêu Phàm mặt âm trầm, không nói một lời dẫn mọi người đến Yên Vương biệt viện.

Vì thế, đầu phố kinh sư, một hai trăm hào Cẩm Y vệ sát khí đằng đằng, hùng hổ thẳng đến Yên Vương biệt viện. Đi qua đâu là đầy trời tro bụi, đi qua rồi là một đồng hỗn độn, còn có dân chúng hoảng sợ nhìn theo, người nào không muốn sống mà đắc tội Cẩm Y vệ?

Trước Yên Vương biệt viện.

Thị vệ canh cửa vừa mới buồn chán ngáp một cái liền thấy một trận bụi đất bay lên, miệng chưa kịp khép lại đã thấy một đám cầm y vệ hùng hổ đánh tới.

Bọn thị vệ kinh hãi, nhanh chóng rút đao ở thắt lưng, chỉ vào Cẩm Y vệ quát to:

- Biệt viện Yến Vương điện hạ, người nào dám can đảm xông loạn, dừng cho ta. . .

Lời nói chưa dứt, phịch một tiếng, thị vệ bị người đánh bay.

Tiêu Phàm lúc này không khách khí, vung tay lên, tức giận hạ lệnh nói:

- Gặp người thì đánh, không cần lưu tình!

- Dạ!

Chúng Cẩm Y vệ hưng phấn cùng kêu lên.

Yến Vương quay về kinh, tự nhiên không thể mang quá nhiều thị vệ, vì thế Cẩm Y vệ lúc này đánh hăng hái, một đường tiến quân thần tốc, gặp người liền vây lên đánh một bữa đau, đánh xong rồi lại vô cùng vui mừng tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp. Yến Vương biệt viện tức khắc nhất trận gà bay chó sủa, mỗi người lo sợ không yên kinh hô chạy nhanh, giống như xét nhà diệt tộc, cả nhà một bầu không khí tuyệt vọng.

Tiêu Phàm mặt bình tĩnh, không để ý bên ngoài kêu cha gọi mẹ, một đường đi tới trước lối vào nội viện Yến Vương biệt viện, Nội viện có không ít nữ quyến, thấy một đám người hung thần ác sát xông tới, tức khắc sợ tới mức kêu sợ hãi không thôi, cuống quýt chạy trốn.

Phanh!

Tiêu Phàm hung hăng đá văng cửa vào Nội viện.

Chu Lệ đoan đoan chính chính ngồi ở đối mặt mái hiên cửa phòng ghế thái sư, trong tay bưng chén trà đang nhàn nhã phẩm trà, vừa thấy Tiêu Phàm xông vào, Chu Lệ không khỏi ngẩn ngơ, tiếp theo cả kinh nói:

- Là người? Người như thế nào còn. . .

Tiêu Phàm cười lạnh nói:

- Điện hạ có phải là kỳ quái ta sao còn chưa chết?

Chu Lệ cứng lại, chột dạ hừ một tiếng, không mở miệng nữa.

Tiêu Phàm phất ống tay áo, nói:

- Điện hạ có thấy ta thân tàn ma dại thế này không? Hạ quan mới ra đám chôn già liền đến bãi phóng điện hạ, người có phải là nên cảm động không thôi?

Chu Lệ như cũ không nói một lời, chỉ là sắc mặt dần dần trở nên có chút tái nhợt.

Tiêu Phàm trong lòng thầm than, nhiều lần ám sát như thế, nếu Chu Lệ không phải con trai Chu Nguyên Chương, Tiêu Phàm sợ rằng sớm đã bóp chết hắn.

Đáng tiếc a, hắn là Vương gia, trừng phạt không được, sát không được, nhưng mà. . . Chẳng lẽ hôm nay mình còn phải ngâm bồ hòn làm ngọt sao?

Tiếng kêu thảm thiết vang lên mà mắt điếc tai ngơ, Tiêu Phàm nhìn thẳng Chu Lệ, ngữ khí âm trầm nói:

- Điện hạ biết ta hôm nay bãi phóng là có chuyện gì không?

Chu Lệ vừa định lắc đầu phủ nhận, giương mắt thấy vẻ mặt Tiêu Phàm tái mét, đột nhiên trong lòng run lên, chuyện đã làm, nếu giả bộ ngốc chỉ sợ chuyện này Tiêu Phàm báo trên kim điện, phụ hoàng hôm nay vốn là đối với mình ngờ vực vô căn cứ, nếu vậy hắn làm sao về Bắc Bình đây?

Lập tức Chu Lệ phi thường sáng khoái gật đầu nói:

- Biết.

- Điện hạ dự định làm sao bây giờ?

- Vậy phải nhìn ý người!

Tiêu Phàm ha ha cười, sau đó hung hăng vỗ bàn, quát to:

- Hào, ý của ta chỉ có hai chữ. . .

Chu Lệ mặt vui vẻ, cẩn thận nói:

- Hai chữ gì?

- Bồi tiền!

Chu Lệ lau mồ hôi:

- . . . Bồi bao nhiêu?

- Hai vạn lượng! Hiện ngân, xin miễn tiền giấy!

Chu Lệ kinh hô:

- Nhiều như vậy?

- Tăng giá, ba vạn!

Chu Lệ lập tức sáng khoái nói:

- Hào! Ba vạn thì ba vạn!

- Hai canh giờ sau, đưa đến nhà ta. Việc này cũng không nhắc lại.

- Hào!

Tiêu Phàm xoay người, rõ ràng lưu loát vung tay với chúng Cẩm Y vệ:

- Thu binh!

Chúng Cẩm Y vệ như thủy triều tràn vào biệt viện, không kiêng nể gì đánh thị vệ một bữa. Yến vương sau lại như thủy triều nhanh chóng thối lui. Biệt viện trong chỉ còn một đám thị vệ nằm trên mặt đất kêu rên.

Chu Lệ đứng ở tiền viện, mắt nhìn đại môn, sắc mặt càng ngày càng xanh, răng trong miệng hằn nghiến ken kết, sau nửa ngày mới nói một câu:

- Gia hỏa này. . . Chẳng lẽ là con gián đánh không chết? Vì sao mỗi lần hấn đều có thể sống sót?

Vừa dứt lời, Cẩm Y vệ giáo úy lại như thủy triều tràn đến, cả đám chen nhau vào đại môn Yến vương biệt viện.

Đứng ở tiền viện Chu Lệ cực kỳ hoảng sợ nói:

- Cẩm Y vệ lại tới ư? Bỏn vương vừa mới dứt lời các nguoi đã biết?

Lúc này, trong vòng vây chúng Cẩm Y vệ, Tiêu Phàm tiêu sái bước tới.

- Nguoi. . . Nguoi còn tới làm gì?

Chu Lệ vừa sợ vừa giận, lắp bắp nói.

Tiêu Phàm bình tĩnh nói:

- bVương gia, ta vừa rồi nghĩ nghĩ, cảm thấy chưa hết giận. . .

- Kìa. . . Nguoi còn muốn như thế nào nữa?

- Lại tặng một vạn lượng!

- Thành giao!

Tiêu Phàm vừa lòng cười, sau đó vung tay với đám Cẩm Y vệ:

- Lại lui!

- Nguoi. . . Sẽ không tới nữa chứ?

- Xem tâm tình.

Chu Lệ: ". . ."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Lấy có tiến cung

Chu Lệ quả nhiên rất khàng khái.

Tiêu Phàm dẫn Cẩm Y vệ nghênh ngang ly khai Yến Vương biệt viện còn chưa đến một canh giờ, một hàng xe ngựa liền từ cửa sau Yến Vương biệt viện chạy ra, trên xe chất đầy từng hòm từng hòm gỗ lớn, được một đám thị vệ Yến Vương mặt mũi bặm dập, ừ ừ áp giải đến Tiêu phủ.

Sau khi dỡ đám hòm xuống, bọn thị vệ cung kính lui về, nhóm thị vệ kinh nghiệm sa trường giờ nhìn vào Tiêu Phàm đầy sợ hãi. Yến Vương ở Bắc Bình quyền uy cao vô cùng, từ trước đến nay là đại nhân vật tàn nhẫn nói một không hai hôm nay ở kinh sư hai ba lần bị một Cẩm Y vệ Đồng Tri nho nhỏ hai ba lần chinh thâm như vậy, bọn thị vệ còn chịu không ít nỗi đau da thịt. Hiện tại đám thị vệ biết câu cường long không áp địa đầu xà quả thực có đạo lý.

Đương nhiên, đứng ở lập trường Tiêu Phàm mà nói, quý sợ ác nhân những lời này cũng rất có đạo lý, những lời này còn có một tầng ý tứ khác, người đều là bị coi thường. Nói nhiều không bằng cho hắn một bạt tai, tuy thô bạo nhưng đơn giản lại rất hiệu quả.

Nhìn vào cả một đám hòm gỗ lớn, Tiêu Phàm mỉm cười.

Siêng năng kiếm tiền không tính là gì, biết dọa dẫm vợ vét tài sản cũng không tính là gì, dọa được kiêu hùng thế gian như Chu Lệ bỏ bạc ra đó mới gọi là trâu bò chân chính.

Nghĩ đến đây, cảm giác buồn giận khi bị người ám sát mưu hại cũng giảm bớt phần nào.

(Thế gian vẫn có câu khi bạn muốn phiên thì cứ đập tiền vào là tiêu biến hết)

Bổng hơn nhiều bạc như vậy, trong Tiêu phủ cao hứng nhất không ai ngoài Tiêu Họa Mi.

Nàng hai mắt đầy kim quang, nâng cằm nhỏ nhìn chăm chăm đống hòm trong viện kia, ánh mắt đầy mê luyến si tình, quả thực giống như tình nhân yêu cuồng nhiệt, thâm tình như vậy, chuyên chú như vậy, mê ly như thế...

- Tướng công, đây là ai đưa?

Họa Mi ngẩng đầu, mắt hạnh phúc ngập nước nhìn vào Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhìn nàng một cái, cẩn thận nói:

- Ách. . . Lại là vị đại thiện nhân lần trước thôi!

Họa Mi mắt mở lớn hơn nữa:

- Yến Vương? Lại là hắn?

Tuy rằng Chu Lệ là thân phụ, nhưng trong miệng nàng, giống như Chu Lệ chính là một Vương gia rất lạ lẫm, xưng hô cũng rất lạ lẫm.

- Đúng.

Họa Mi nâng cằm suy nghĩ trong chốc lát, giống đại nhân thờ dài, giương mắt nhìn Tiêu Phàm:

- Tướng công, người có phải bắt cóc tông tiền Yến Vương à?

Tiêu Phàm đầu đầy hắc tuyến: . . .

- Vô duyên vô cớ, sao hắn đưa người nhiều bạc như vậy? Hơn nữa tặng ba lượt, một lần so với một lần lại nhiều hơn, hay là người đòi trước là chủ nợ hắn?

- . . . Tóm lại người hãy thu đi, bạc này tuyệt đối thu vào hộp pháp, ta sớm nói qua, Yến Vương là đại thiện nhân mà. . .

Tiêu Phàm vô hạn thổn thức.

Họa Mi bấu môi:

- Ta cũng không biết hần là người lương thiện. . .

Tiêu Phàm cười cười.

Chu Lệ sai người ám sát hần, Tiêu Phàm không dám để cho Họa Mi biết, hần sợ Họa Mi bị chọc giận mà lao vào Yên Vương biệt viện tìm phụ thân thân sinh liều mạng, mặc kệ nàng có nguyện ý nhận thức Chu Lệ là phụ thân không. Trên thực tế, phụ thân của nàng cùng phu quân của nàng đã thành một đôi cừu địch sinh tử, đã giao thủ qua vài hiệp.

Nhìn vào bạc đầy viện, Tiêu Họa Mi phát sầu thở dài, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn rất đáng yêu .

- Tướng công, nhiều bạc như vậy, chúng ta giấu chỗ nào nha?

Đây thật sự là phiền nào của hạnh phúc. . .

- Chôn đi?

Tiêu Phàm cũng sâu ý đầy mặt.

- Vậy thì phải đào đến bao giờ?

Bốn vạn lượng bạc, hòm gỗ chất lên cùng thành một toà núi nhỏ, đào hầm quả thật là vấn đề.

- Quên đi, bắt bọn họ chuyển vào sương phòng, để đó đã, khi nào cần dùng thì lấy ta, ai, chúng ta đúng là sống trên núi vàng núi bạc a...

Họa Mi vẽ mặt hạnh phúc rúc vào lòng Tiêu Phàm, cơ thể nhỏ bé hạnh phúc đến run rẩy.

Ngày hôm sau bắt đầu, kinh sư phố lớn ngõ nhỏ lặng lẽ truyền lưu đủ loại chuyện xấu giữa Giang Đô quận chúa cùng Cẩm Y vệ Đồng Tri Tiêu Phàm.

Năng Nhân tự cháy lớn, Cẩm Y vệ cùng Ứng Thiên phủ nha môn có hơn một ngàn người tham dự dập lửa, Tiêu Phàm cùng Giang Đô quận chúa chung một phòng thiện phòng, cả người ướt sũng được cứu ra, hơn một ngàn người cũng nhìn thấy, không có khả năng giấu giếm.

Tiêu Phàm đương nhiên cũng nghe nói, hần trong lòng càng ngày càng trầm xuống, đồn đãi ồn ào náo động như thế tất truyền tới tai Chu Nguyên Chương, khi đó lão Chu sẽ làm gì hần? Hơn nữa, Giang Đô quận chúa là nữ nhân, sao nàng chịu nổi áp lực đồn đại đây? Thời cổ đại, một nữ nhân coi trọng thanh danh hơn sinh mệnh, trên người nàng còn đeo hôn ước với Cảnh Tuyền, đồn đãi như vậy một thiếu nữ yếu đuối sao chịu được?

Buổi chiều, Tiêu Phàm liền quyết định tìm cơ chủ động tiến cung một chuyến, nhìn xem lão Chu có mặt rồng giận dữ không, nếu hần xanh cả mặt, vậy mau mau thu thập, từ nay về sau trốn tới chân trời đi.

Tìm cơ gì tiến cung đây?

Tiêu Phàm suy nghĩ thật lâu, nghĩ tới một người.

Tam Phong sư bá.

Trương Tam Phong vào Tiêu phủ sau đó liền đi nha môn lễ bộ một chuyến, ẩn quy củ, muốn yết kiến Hoàng đế trước hết phải đi lễ bộ nha môn báo, hần tự xưng là thiên tử tương triệu nhiều lần Trương Tam Phong. Đáng tiếc những quan viên lễ bộ thấy lão đầu nhí hơn sáu mươi tuổi, tuy nói bộ dạng tiên phong đạo cốt, phiêu phiêu dục tiên, nhưng thể nào cũng không giống Trương chân nhân, trương thần tiên trong truyền thuyết hơn một trăm tuổi tuổi. Vì thế lễ bộ quan viên cho hần là kẻ lừa đảo, mệnh nha dịch loạn côn đuổi ra ngoài.

Trương chân nhân bắt khuất, lần thứ hai, lần thứ ba. . .

Tiêu Phàm thật sự không nghĩ thông, một lão đạo bán tiên thể, vì sao cố chấp với việc yết kiến Hoàng đế như thế. . .

Sau Trương chân nhân giống như ngộ đạo nghĩ thông suốt, có sư diệt thần sùng gần ngay trước mắt, hạ gì mà bỏ gần cầu xa?

Trương chân nhân ngộ được đạo lý này, vì thế rất nghiêm túc phân phó Tiêu Phàm mang hần tiến cung, yết kiến thiên tử.

Tiêu Phàm cảm thấy đó là một lí do gặp Chu Nguyên Chương rất tốt, cho dù lão Chu trở mặt muốn giết hần, dựa vào võ công Tam Phong sư bá cao tuyệt, mang mình bay ra hoàng cung chắc hần không khó. . .

Vì thế Tiêu Phàm quyết định mang Trương Tam Phong tiến cung.

Quyết định này không thể nghi ngờ là chính xác, chỉ có điều xuất hiện chút khúc chiết, —— Tiêu phủ trên dưới tìm không ra Trương Tam Phong.

- Sư bá ta đâu?

Tiêu Phàm hỏi Thái Hư.

Thái Hư tức giận đến chòm râu thẳng đứng:

- Tiểu vương bát đần! Trong mắt chỉ có sư bá, ngươi đừng quên, đạo gia mới là sư phụ ngươi! Có chuyện gì không thể nói cùng đạo gia mà cứ phải tìm lão tạp mao kia?

Tiêu Phàm nháy mắt mấy cái, cười nói:

- Sư phụ ghen tị?

Thái Hư giận tím mặt:

- Thúi lắm! Đạo gia đây là đang giáo dục ngươi tôn sư trọng đạo, người nào nên ở vị trí đệ nhất, người nào ở thứ hai, đừng làm trình tụt!

Tiêu Phàm gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Đồ đệ hiểu được, được rồi, một khi đã tìm không thấy sư bá, tìm ngươi cũng giống nhau. . .

Thái Hư đắc ý nở nụ cười, vui vẻ khen ngợi nói:

- Thế mới đúng chứ, lão tạp mao kia chỉ hơn đạo gia hơn mười tuổi, võ công cũng chỉ so với đạo gia cao hơn chút chút, trừ bên ngoài không có gì khác nhau, . . . Nói đi, tìm ta đề làm chi? Xem bói đoán chữ phê năm xưa gỡ muộn còn, đạo gia mọi thứ tinh thông. . .

Tiêu Phàm lau mồ hôi:

- . . . Kỳ thật cũng không có gì chuyện ghê gớm, chỉ là muốn mời sư phụ theo ta tiến cung một chuyến.

- Ngươi tiến cung vào nhiều lần như vậy, lần này có gì quan trọng cần đạo gia đi cùng ngươi?

Tiêu Phàm chậm rãi nói:

- A, không có gì, chính là đồ đệ ta gần nhất vài ngày có lẽ. . . Khả năng. . . Có lẽ. . . Đắc tội thiên tử bệ hạ, có lẽ. . . Khả năng. . . Có lẽ thiên tử bệ hạ lấy đầu ta, cho nên muốn mời sư phụ theo ta tiến cung một chuyến, nếu thiên tử muốn giết ta, sư phụ che chở ta giữa hàng vạn hàng nghìn cấm y cấm quân vây công mở một đường máu. . .

Vừa dứt lời, Thái Hư vèo một cái, thân ảnh hóa thành một đạo khói đen, chạy trốn rất xa.

- Sư phụ, ngài làm sao vậy?

- Sư huynh ta đang ở ngoài đường phía bên phải cửa phủ giả danh lừa bịp, ngươi nhanh đi tìm hắn đi, bản đạo có việc thứ không thể phụng bồi!

- Sư phụ ngươi có chuyện gì vậy?

- Bản đạo đi thu thập hành lý, đồ nhi ngươi bảo trọng ——

Thanh âm càng lúc càng xa. . .

Có sư phụ không hiểu nghĩa khí như vậy quả thật là bi ai của đồ đệ a.

Tiêu Phàm đành phải phần nộ ra phủ, cách phủ phía bên phải không xa trên đường cái, Tiêu Phàm thấy Tam Phong sư bá.

Không thể không thừa nhận, Trương Tam Phong đi bán thuốc quả thật là thượng phẩm, một thân gầy trơ cả xương, tiên phong đạo cốt, bày ra một bộ hư vô mờ mịt, bí hiểm biểu tình, cho dù hắn bên đường bán thuốc chuột, người khác cũng tưởng là tiên đan thì nhau mua về ăn.

Chính như Thái Hư nói, Trương Tam Phong quả nhiên đang trên đường giả danh lừa bịp. Bởi vậy đó có thể thấy được, bất luận danh môn chính phái lưu danh nghìn năm sau thì khi phát tích đều phải trải qua quá trình gian nan chua xót. Phái Võ Đang đại danh鼎鼎鼎鼎 cũng không ngoại lệ, tổ sư gia khai phái cũng phải tự mình xuống núi chạy nghiệp vụ, kéo tài trợ, chua xót như vậy. . .

Tiêu Phàm đứng nhìn rất xa, chỉ thấy Trương Tam Phong bị một đám quần chúng vây quanh, Tam Phong sư bá vuốt chòm râu hoa râm thon dài, thần tình trang nghiêm thối phồng lịch sử tu tiên của hắn.

- . . Bản đạo hạ Chung Nam sơn, tái nhập hồng trần ô trọc, gọi là xuất thế liền tu vào đời, bản đạo hôm nay đã tu được bán tiên thể, cách hàng tiên ban vền vẹn một bước. . .

Quần chúng vây quanh xuất từ nội tâm phát ra một loạt tiếng ồ, mỗi người biểu tình tràn ngập hâm mộ.

Trương Tam Phong vẻ mặt vô hạn than thở:

- . . . Tuy chỉ một bước, nhưng muốn bước qua một bước này, nói dễ hơn làm nha! Cho nên bản đạo suốt ngày lăn lộn trong hồng trần, lấy tâm từ bi thể nghiệm và quan sát thiên ý, rốt cục có một ngày, bản đạo đột nhiên trong lòng có cảm, linh đài có một đạo khí cơ đất. . .

Chậm rãi nhìn mọi người chung quanh, Trương Tam Phong chia sẻ vui sướng với mọi người:

- Bản đạo. . . Ngộ đạo!

Quần chúng lại phát ra tiếng tán thưởng xôn xao.

- Bản đạo rốt cục phát giác, thì ra muốn đứng hàng tiên ban, tu được tiên thể, trước hết độ Thiên kiếp, chỉ có độ Thiên kiếp, bản đạo mới có thể tu thành chính quả. . .

Trương Tam Phong vuốt chòm râu nhìn mọi người chung quanh, trầm giọng nói:

- Biết bản đạo vì sao chậm chạp không có độ Thiên kiếp không?

Quần chúng phi thường phối hợp đồng loạt lắc đầu.

Trương Tam Phong vẻ mặt biến đổi, không biết từ nơi nào lấy ra một cái đĩa gỗ, bưng nó cười ha ha nói:

- Muốn biết vì sao bản đạo tu tiên mà chậm chạp không độ Thiên kiếp, các vị thí chủ không ngại thương vài văn, tùy tâm ý, nhiều bản đạo cũng không ngại, thiếu thì cho thêm chút là được...

Tiêu Phàm đứng rất xa, đầu đầy mồ hôi lạnh:

. . .

Lão gia hỏa này sao tính giống Thái Hư vậy?

Bất quá bằng lương tâm nói, Tam Phong sư bá mạnh hơn Thái Hư rất nhiều, cho dù là giả danh lừa bịp, lão gia hỏa biểu tình thần nhiên như nhân viên thuế vụ đi thu thuế vậy.

Hơn nữa thành tích nghiệp vụ của hắn cũng mạnh hơn Thái Hư rất nhiều, trong nháy mắt, đĩa trong tay Trương Tam Phong đã đầy các loại tiền, bạc vụn, thậm chí còn có vài tờ tiền giấy Đại Minh. . .

Tiêu Phàm cảm thấy rất xấu hổ, xấu hổ đến quạ thực xấu hổ vô cùng. . .

Trương Tam Phong dường như không biết mất mặt, vẻ mặt tiên phong đạo cốt cười, một vòng thu về một đĩa đầy, Trương Tam Phong nụ cười càng sâu.

Thành thật không khách khí đem các loại đồng tiền, bạc vụn, tiền giấy nhét vào trong ống tay áo rộng lớn của hắn rồi Trương Tam Phong hai tay run lên, đồng tiền với đĩa gỗ như có phép màu biến mất...

Vì thế Trương Tam Phong khôi phục bộ dạng thần côn, bắt đầu vuốt chòm râu mặt âm trầm ngẩng đầu nhìn trời...

Thật lâu, quần chúng cho tiền bắt đầu không hài lòng, sôi nổi hô Trương Tam Phong tiếp tục lời vừa nói, vì sao ở lại nhân gian mãi không chịu độ Thiên kiếp thành tiên.

Trương Tam Phong nhận tiền, lúc này mới vuốt chòm râu chậm rãi nói:

- Khụ khụ. . . Bản đạo vì sao chậm chạp không độ Thiên kiếp đây?

Mọi người vẻ mặt cấp bách cùng truy vấn:

- Phải à, vì cái gì đây?

Trương Tam Phong vẻ mặt tức khắc trở nên nghiêm nghị đoan trang, chậm rãi nhìn chung quanh mọi người, trầm giọng nói:

- . . . Bởi vì, độ Thiên kiếp, trước bị sét đánh, gần đây trời không có mưa, bản đạo muốn bị sét đánh cũng không được, rất là thương cảm nha. . .

Mọi người trợn mắt há mồm:

. . .

Tiêu Phàm thật sự nghe không nổi nữa, tách dân chúng vây xem ra, kéo Trương Tam Phong đi.

- Sư bá, trước khi bị sét đánh thì giúp ta độ Thiên kiếp đi. . .

Trương Tam Phong ha ha cười, rất hiền hoà nói:

- Không thành vấn đề, bản đạo với đề tài độ Thiên kiếp này có hứng thú, chúng ta không ngại thảo luận một lần, cùng đề cao. . .

Tiêu Phàm lau mồ hôi, không nói hai lời kéo Trương Tam Phong trở về.

Trương Tam Phong về mặt phiêu dật bị Tiêu Phàm lôi đi thật xa, tiếp theo gần người, nhìn Tiêu Phàm mồ mướt hoi:

- Ai ai ai, đợi chút! . . . Ngươi là ai nha?

Tiêu Phàm nước mắt rơi như mưa:

- . . . Ta là sư đệ của ngài a sư bá!

Trương Tam Phong cười ha ha:

- Nói hươu nói vượn, bản đạo lúc nào có sư đệ? Tiểu tử ngươi muốn lừa tiền?

Xong rồi, Tam Phong sư bá lại tái phát chứng giả đầu thiếu i-ốt rồi.

Tiêu Phàm nước mắt lưng tròng nhìn vào hấn:

- Sư bá, ngài tiếp tục nhìn xem, nhìn ta này, ngài còn nhớ rõ chủ nhân Tiêu phủ Tiêu Phàm sao? Ngươi ở tại nhà ta, sư đệ ta mỗi ngày cung phụng ngài. . .

Trương Tam Phong về mặt mồ mướt trong chốc lát, rốt cục có chút giật mình, chỉ vào Tiêu Phàm ha ha cười nói:

- Ngươi vừa nói như vậy, bản đạo ngược lại có điểm ấn tượng. . ."

Tiêu Phàm yên lặng lau lệ. . .

Ấn của ta, uống của ta, ở chỗ ta, không ngờ như thế đến cuối cùng chỉ có mấy chữ "Có chút ấn tượng" là sao?

Làm đạo sĩ cũng rất hỗn đản. .

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Lãng đào anh hùng

Hoàng cung, Võ An điện.

Chu Lệ đoan đoan chính chính quỳ gối trước mặt Chu Nguyên Chương, thờ mệnh cũng không dám.

Chu Nguyên Chương mặt không chút thay đổi ngồi sau long án, cúi đầu lật xem tấu chương của các đại thần, phụ tử hai người cứ lặng lẽ trầm mặc giằng co với nhau như vậy. Bầu không khí dần lắng đọng khiến người ta hít thở không thông.

Chuông Ngũ Phương lâu lại gõ vang báo hiệu đã là giờ Mùi.

Chu Lệ thân hình khẽ giật mình ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn vào phụ thân đầu đầy tóc bạc già nua, một cảm giác bi thương không tự chủ được dâng lên.

Hắn từng là đứa con trai phụ hoàng sủng ái nhất, hắn dùng mảnh quả cảm, hắn cơ trí hơn người, hắn đọc lĩnh tướng sĩ Bắc Bình phủ vào thảo nguyên đại mạc, giết Thát tử, bắt tên đầu sỏ, kẻ địch bị hắn đá kích liên tục bại lui, Yến Vương Chu Lệ là danh hào khiến Thát tử nghe thấy biến sắc.

Khi đó phụ hoàng khen ngợi thưởng thức hấn cỡ nào a!

Mỗi lần quay về kinh, phụ hoàng luôn dùng cấp bậc cao nhất nghênh đón hấn, không hề keo kiệt thưởng, khuôn mặt luôn tươi cười, phụ tử từ từ hiểu đã thành giai thoại Đại Minh triều.

Từ khi nào mà phụ hoàng dần lạnh lùng với hấn vậy?

Chu Lệ hai má không nhìn được bắt đầu co rút lại.

Một hoàng tử đang hưởng hết quang vinh đột nhiên bị lãnh đạm, ai có thể chịu chênh lệch như vậy?

Hối hận mãnh liệt tràn ngập tim Chu Lệ.

Ngày đó tại ngự hoa viên, hẳn nếu chẳng phải xúc động nói với Chu Doãn Văn câu đại bất kính kia, chắc hẳn hôm nay hẳn vẫn là hoàng tử phụ hoàng coi trọng nhất trong lòng.

Muốn thành đại sự, trước phải nhẫn, nhẫn được hết thấy những gì không công bằng, mới có thực lực mưu đoạt thiên hạ.

Chu Lệ nhận thấy mình đã thua một bước, hẳn tại mấu chốt thời khắc không thể nhẫn được, thua trận này rất thảm. Đất phong, binh quyền, chí hướng của hắn có lẽ sẽ bị hủy bởi bước này, đồng thời hắn còn thua mất sự sủng ái của phụ hoàng. Đại Minh hoàng quyền chính thống đã cách hắn ngày càng xa.

Tưởng tượng đến ngày sau có lẽ chết già ở kinh sư, từ nay về sau làm một hoàng thúc chán nản vô quyền vô thế, lúc nào cũng lo lắng bị tân hoàng tẩy trừ, Chu Lệ không nhìn được run rẩy.

Ta là nhất đại kiêu hùng, há có thể uất ức đến chết như thế ?

Tranh! Tranh một lần nữa! Ta còn có cơ hội!

Một tiếng đầu đụng nền Võ Anh điện vang lên, thấm lót đầy máu tươi, Chu Lệ giọng nghẹn ngào mang theo vài phần bị phản nói:

- Phụ hoàng! Nhi thần hôm nay lại hướng phụ hoàng chờ lệnh, bắc nguyên Thát tử Khất Nhi Cát Tư xâm phạm Đại Minh ta, binh vây đất phong Bắc Bình của nhi thần, đây là khiêu khích thật lớn với Đại Minh ta, càng là vũ nhục lớn lao đối với nhi thần, nhi thần cầu phụ hoàng khai ân, để nhi thần quay về Bắc Bình, lĩnh quân đánh tan Thát tử, báo nhục nhĩ vô cùng này!

Chu Nguyên Chương đang lật xem tấu chương tức khắc dừng lại, rất lâu không nói một câu, không có tỏ vẻ gì.

Chu Lệ gắt gao nắm chặt tay, hắn cảm giác trong lòng bàn tay đã thấm ra một lớp mồ hôi tinh tế.

Không biết qua bao lâu, Chu Nguyên Chương thờ dài, gương mặt nhìn Chu Lệ, trong ánh mắt tàn mát ra quang mang thấu triệt, giống như liếc mắt xem thấu tâm Chu Lệ.

- Lệ nhi, quay về Bắc Bình... Đối với người thật sự quan trọng như vậy sao?

Chu Nguyên Chương khàn khàn nói, thanh âm lộ ra vẻ mệt mỏi.

Chu Lệ trong lòng kinh hoàng, lại dập đầu một cái, nghiêm nghị nói:

- Phụ hoàng đem Bắc Bình phủ phong cho nhi thần, đây là phụ hoàng tín nhiệm cùng ân sủng với nhi thần. Từ xưa văn tử gián, võ tử chiến, đất phong nhi thần bị một tiểu bộ lạc vây công, cừu sâu như vậy thực khiến nhi thần nhục nhã. Nhi thần những năm gần đây cùng Khất Nhi Cát Tư bộ lạc thủ lĩnh Quý Lực Xích liên tiếp giao chiến, Quý Lực Xích thường bị nhi thần đánh cho hoa rơi nước chảy, quân lính tan rã. Hôm nay mạo di thủ lĩnh cư nhiên thừa dịp nhi thần không ở Bắc Bình, ngang nhiên vây thành trì, nhi thần lần này nếu không trăm thủ cấp hắn, thân là hoàng tử, như thế chẳng phải đã phụ lòng phụ hoàng tin tưởng? Làm sao đối mặt văn võ đại thần toàn triều? Sao làm gương cho các vị hoàng đệ hoàng chất, các huynh trưởng hoàng thúc? Những lời nhi thần nói đều phát ra từ phế phủ, cầu phụ hoàng khai ân!

Nói xong Chu Lệ hướng Chu Nguyên Chương hung hăng dập đầu, sau đó phục dưới đất không dậy, nước mắt đỏ quạch từ mắt hồ chảy xuống thấm, một giọt, lại một giọt, giống như bình nước vỡ tràn ra, phá vỡ...

Võ Anh điện lại khôi phục trầm mặc, bên trong đại điện rộng lớn, chỉ nghe thấy tiếng Chu Lệ khóc thút thít như có như không, quanh quẩn trong điện.

Chu Nguyên Chương ngồi sau long án sau, thần sắc bất động theo dõi hắn, trong ánh mắt lại toát ra vẻ do dự thật sâu.

Đây là đứa con trai hắn luôn luôn sủng ái nhất, hẳn... Thật sự lòng mang tâm phản nghịch sao? Hẳn thật sự mơ ước ngai vàng sao? Hẳn đối với phụ thân này, thật sự là bằng mặt không bằng lòng sao?

Chu Nguyên Chương nhắm mắt lại, khuôn mặt già nua lộ ra vẻ thống khổ. Hắn không muốn tin rằng, nhiều năm qua phụ tử từ hiếu lại là diễn cho cả triều văn võ, diễn cho thiên hạ xem. Đứa con trai này tỏ vẻ ôn hòa hiền hậu hiếu thuận, trí dũng song tuyệt, làm hết thấy là vì mưu đoạt ngôi vị hoàng đế!

Chu Nguyên Chương ba mươi năm làm Hoàng đế, xưa nay đối với đại thần nghi kỵ đa nghi, hoài nghi một người là tình nguyện giết sai một nghìn cũng không buông tha một ai. Tới gần bảy mươi tuổi, hẳn dám thề với trời, hẳn chưa bao giờ đối với con cháu Chu gia có lòng nghi ngờ. Thiên hạ này vốn là thiên hạ của Chu gia, trăm ban thưởng người thừa kế vương vị, ban thưởng người cảm y ngọc thực, ban thưởng người vô thượng vinh quang, con cháu Chu gia sao còn không thỏa mãn? Người còn muốn cái gì? Muốn quyền lực? Muốn ngôi vị hoàng đế? Không! Nó không phải người! Nó là của Doãn Văn!

Chu Nguyên Chương đột nhiên mở mắt ra, vẻ mệt mỏi trong mắt hóa thành hai đạo tinh quang sắc bén như lợi kiếm, bầu không khí trầm mặc trong đại

điện tức khắc trở nên ngưng trọng.

- Lệ nhi, nói cho trăm biết, Khất Nhi Cát Tư bình vậy Bắc Bình, thật sự không phải người ở sau lưng mưu đồ?

Chu Nguyên Chương lần đầu tiên trong đời dùng ngữ khí âm trầm nói chuyện với con trai.

Chu Lệ toàn thân bất giác run lên, sau lưng thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, đón ánh mắt Chu Nguyên Chương sắc bén mà che kín sát khí, Chu Lệ lần đầu tiên cảm thấy phụ thân gần đất xa trời này, kỳ thật cũng không phải đơn giản như hấn trong tưởng tượng.

Lập tức Chu Lệ không chút do dự ưỡn ngực, nói:

- Phụ hoàng nếu coi nhi thần thông đồng với địch quốc, nhi thần không nói thêm nữa, nguyện lấy cái chết lấy tỏ rõ trong sạch, phụ hoàng, bảo trọng!

Dứt lời không đợi Chu Nguyên Chương phản ứng, Chu Lệ đứng lên, vẻ mặt vô cùng quyết tuyệt, hùng hăng lao tới một cây trụ giống như không muốn sống nữa.

Chu Nguyên Chương cả kinh đột nhiên đứng lên, nét mặt già nua sợ tới mức tái nhợt, dữ dần quát to:

- Lệ nhi! Không thể lỗ mãng! Người tới!

Vừa dứt lời, ngoài điện liền có vài cấm vệ nhanh chân chạy tới, thấy Chu Lệ lao tới trụ liền nhào tới ngăn hấn.

Nhưng mà Chu Lệ giống như thật sự muốn tìm chết nên cấm vệ có nhanh hơn nữa cũng không cản hấn được.

"Phanh" một tiếng lớn, Chu Lệ đâm đầu vào long trụ chắc chắn, uể oải té trên mặt đất, máu tươi từ trán nhanh chóng chảy ra, từ thái dương chảy xuống sàn điện hòa vào màu thảm đỏ.

Biến cố phát sinh quá mức đột nhiên, Chu Nguyên Chương cả kinh ngã xuống hít một hơi khí lạnh, thấy Chu Lệ té trên mặt đất, giống như đã không có sinh cơ, Chu Nguyên Chương đau lòng kinh hô:

- Lệ nhi ——

Chu Lệ té trên mặt đất không chút phản ứng, vẻ mặt mang theo vài phần không cam lòng cùng vẻ sầu thảm.

Chu Nguyên Chương chỉ vào cấm vệ đang ngơ ngác không biết làm gì cả giận nói:

- Các người mấy tên hỗn trướng còn chờ cái gì? Chạy nhanh tuyên ngữ y! Nhanh! Lệ nhi không được cứu sống, các người đều phải chết!

Chúng cấm vệ nghe vậy toàn thân giật mình, tức khắc quay đầu chạy về phía Thái Y Viện.

Khi nói, Chu Nguyên Chương đã bước nhanh đến trước Chu Lệ ngồi xổm xuống, hai tay như cây khô run rẩy đỡ lấy đầu Chu Lệ, hai mắt đục ngầu đầy lệ.

- Lệ nhi, Lệ nhi... Người tội gì như thế! Tội gì như thế a ——

Con trai trước mặt mình muốn chết, lão cuối đời rơi vào cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu hoa râu, bá chủ thiên hạ thì sao? Hưởng hết nhân gian tôn sùng lại như thế nào? Cảnh buồn bã thế lương như thế há vinh hoa phú quý có thể bù khuyết ?

Chu Nguyên Chương nghĩ đến đây, càng bi thương, đỡ đầu Chu Lệ gào thét khóc to.

Chu Lệ bị Chu Nguyên Chương tay lay miệng hét rớt cục có vài phần sinh cơ, ngực phập phồng yếu ớt.

Chu Nguyên Chương thấy thế không khỏi đại hỉ, nước mắt chảy ra nói:

- Lệ nhi, Lệ nhi... Người rớt cục cũng tỉnh, trăm còn chưa chết, người sao có thể đi trước trăm được? Người đây là bất hiếu! Bất hiếu a!

Lão nhân tóc trắng xoá, giờ phút này khóc đến thương tâm như hài tử.

Chu Lệ rên rĩ một tiếng, mồ mướt mồ mướt, máu tươi đỏ ra từ thái dương chảy khắp mặt, Chu Nguyên Chương vội vàng nâng long bào, cẩn thận giúp hấn lau đi vết máu.

Một lát sau, Chu Lệ dần dần hồi thần trở lại, thanh âm khàn khàn nói:

- Phụ hoàng, nhi thần... Không chết?

Chu Nguyên Chương vừa vui vừa giận, vẻ mặt trở nên vạn phần phức tạp, tức giận quát:

- Người đương nhiên không chết! Người tên bất hiếu này, sự tình gì không thể hảo hảo nói, không nên lấy đầu đụng trụ, đây là việc con người nên làm

sao?

Chu Lệ lộ vẻ sầu thảm cười, suy yếu nói:

- Phụ hoàng lại hoài nghi nhi thần... Tư thông bác nguyên, nhi thần không thể biện giải, chỉ có lấy cái chết...

Chu Nguyên Chương nói:

- Phụ hoàng sai lầm rồi, phụ hoàng tin tưởng rằng ngươi! Ngươi mấy lần chinh phạt bác nguyên, vì Đại Minh ta nhiều lần lập kỳ công, sát Thát tử, trăm đầu sỏ, công tại xã tắc, trăm không nên hoài nghi ngươi, không nên a ——

Chu Lệ suy yếu nở nụ cười:

- Phụ hoàng nguyện tin nhi thần trong sạch, nhi thần... Chết cũng không tiếc!

Chu Nguyên Chương cả giận nói:

- Sau không cho ngươi xem thường chữ chết! Hán tử ngang tàng đang lúc ưỡn ngực làm người, bễ nghễ thế gian anh hào, sao học nữ tử làm vậy?

- Nhi thần tính nóng như lửa, thà gãy chứ không cong, hôm nay bị phụ hoàng nghi oan, nhi thần ngoài chết ra thì biết làm gì nữa?

Chu Nguyên Chương long lệ không ngừng, ôm đầu Chu Lệ nước mắt nói:

- Phụ hoàng tin tưởng ngươi, phụ hoàng tin tưởng ngươi... Lệ nhi, phụ hoàng sẽ hạ chi, mệnh ngươi quay về Bắc Bình lĩnh quân, dùng đao kiếm của ngươi đánh đuổi Thát tử ra ngoài Trường Thành, để đảm tiếp nhận uy phong hiển hách của Yên Vương, mời cớ Đại Minh ta tung bay trên đại mạc thảo nguyên!

Chu Lệ nhãn tình sáng lên, lập tức lại nhanh chóng âm thầm, suy yếu nói:

- Đa tạ phụ hoàng tín nhiệm, nhi thần... Nguyên lấy máu tươi trên đầu hôm nay hạ huyết thề! Yên Vương nhất mạch, vĩnh viễn không phản bội hoàng đế! Nếu phạm lời thề, nhi thần nguyện chịu cử thiên lôi oanh, muôn lần chết không được siêu sinh!

- Hào! Hào! Hào nhi tử, hào nhi tử a!

Chu Nguyên Chương khóc không thành tiếng, đầu bạc bạc phơ giống như tại hướng thề nhân biểu thị công khai, hẳn không phải là vị hoàng đế từng tung hoành thiên hạ, uy phục vũ nội hoài hữu bố y, giờ phút này hẳn chỉ là một vị lão nhân đáng thương yêu thương con trai.

Năm tháng như sóng to, anh hùng trời dạt hết.

Hai ngày sau, Chu Nguyên Chương hạ chi, chuẩn Yên Vương Chu Lệ quay về Bắc Bình lĩnh quân, chống lại bác nguyên Khất Nhi Cát Tư bộ, điều lương thực từ Hà Nam, Sơn Đông, Sơn Tây ba vùng, gần tám vạn quan binh hộ tống đi chinh phạt.

Đạo thánh chỉ này khiến cả triều văn võ tất cả đều ồ lên.

Xuân phường giảng độc quan Hoàng Trưng là người đầu tiên đứng ra phản đối, điểm này Hoàng Trưng cùng Tiêu Phàm nhất trí cách nhìn, Yên Vương là hạng người hồ lang, chỉ có thể giữ ở kinh sư, không thể thả lại đất phong, Chu Nguyên Chương hạ đạo thánh chỉ đó không khác gì thả cộp về núi. Đối với Chu Doãn Văn tương lai lên ngôi vị hoàng đế thập phần bất lợi.

Hoàng Trưng không ngừng dâng mấy đạo tấu chương, đều bị Chu Nguyên Chương lưu lại chưa đưa ra ý kiến phúc đáp.

Khi văn võ toàn triều đang nghi hoặc thì ngay sau đó, Chu Nguyên Chương lại hạ đạo thánh chỉ thứ hai.

Đạo thánh chỉ này đã có chút ý vị thâm trường.

Thánh chỉ nói, Yên Vương lĩnh tám vạn quan binh ba vùng Hà Nam, Sơn Đông, Sơn Tây đánh tan bác nguyên Khất Nhi Cát Tư bộ, sau đó ba đạo quân này không cần quay về mà đóng quân tại vị trí giao giới giữa ba tỉnh Hà Nam, Sơn Đông, Sơn Tây cùng Bắc Bình phủ, thành lập tân Thiên hộ sở, để ngừa bác nguyên Thát tử năm sau lại đến. Sau khi giải vây cho Bắc Bình, lệnh Võ Định hầu Quách Anh thống lĩnh binh tướng sĩ ba tỉnh.

Đánh tan Thát tử điều động năm thành tướng sĩ Bắc Bình phủ quay về kinh, từ năm đô đốc phủ khác bổ tân đình sung nhập Bắc Bình phủ.

Đạo thánh chỉ này khiến các đại thần như lâm vào mộng, có đại thần cẩn thận cuống quýt cầm bản đồ xem, vừa thấy không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Hà Nam, Sơn Đông, Sơn Tây, ba vùng đất này ở vị trí nào? Đều lân cận Bắc Bình phủ! Phân biệt ở phía đông, nam, tây Bắc Bình, có thể nói như vậy, ở giao giới với Bắc Bình có tám vạn binh mã, từ một góc độ khác tương đương vây kín đường Bắc Bình nam hạ hoàn toàn. Hơn nữa còn ẩn thành thế vây quanh ba mặt Bắc Bình, một khi Bắc Bình phủ có tiếng gió gì là tướng sĩ ba tỉnh có thể nhanh chóng tiến đánh Bắc Bình.

Đạo thánh chỉ thứ nhất có thể nói là Chu Nguyên Chương đối với Tư hoàng tử Chu Lệ bày tỏ hoàng ân, đạo thánh chỉ thứ hai tỏ rõ uy.

Thiên tử làm như tòa, đến cùng là có ý gì?

Hắn đến cùng là chuẩn bị vì tước phiên hay quá mức tin tưởng hoàng tử?

Thiên uy không lường được, khi không biết rõ ý Chu Nguyên Chương, tất cả các đại thần đều câm miệng, bao gồm Hoàng Trung to mồm nhất.

Tiêu Phàm nghe được tin tức này, trầm trọng thở dài, trong lòng một đoàn bóng ma tích tụ. Chu Nguyên Chương phản ứng trong dự kiến của hắn, vừa không đành lòng đối phó con trai, lại lo lắng con trai tương lai tạo phản. Vì thế điều binh vây kín Bắc Bình, tính ra chiêu này mang ý nghĩa chính trị nhiều hơn quân sự. Chu Nguyên Chương ý cảnh cáo Chu Lệ, thả người trở về Bắc Bình, nhưng người cẩn thận một chút, đừng sinh ra tâm tư không nên có.

Đứng ở góc độ Chu Nguyên Chương mà nói, làm như vậy xem như bóp chết lòng phản nghịch của Chu Lệ từ trong nôi.

Nhưng đứng ở góc độ người xuyên việt như Tiêu Phàm mà nói, Chu Nguyên Chương làm như vậy căn bản không có ý nghĩa quá lớn. Hồ đã về núi, long đã nhập hải, giống Chu Lệ kiêu hùng đương thời thì bên ngoài có tám vạn tướng sĩ thì có là gì? Khi nên tạo phản hắn vẫn sẽ làm phản.

Kinh sư khắp nơi rung chuyển là lúc Tiêu Phàm dẫn Trương Tam Phong sư bá tiến cung yết kiến thiên nhan.

Cho dù là Cẩm Y vệ Đồng Tri, mang cái người xa lạ gặp Hoàng đế cũng không phải dễ dàng như vậy, như thường là phải báo với lễ bộ nha môn, sau đó lễ bộ tái xác minh, cuối cùng trình báo thiên tử, thiên tử gật đầu đồng ý tuyên vào, Tiêu Phàm cùng Trương Tam Phong mới có thể tiến cung.

Quá trình rất thuận lợi, Trương Tam Phong chạy tới lễ bộ nha môn, lễ bộ quan viên bảo hắn là kẻ lừa đảo, Tiêu Phàm dẫn hắn đi thì hiệu quả sẽ khác.

Một khi Cẩm Y vệ Tiêu Đồng Tri đã nói hắn là Trương Tam Phong, vậy hắn khẳng định chính là Trương Tam Phong, cho dù hắn không phải, tương lai bề hạ trách tội, trách nhiệm cũng do Tiêu Phàm gánh cả.

Vì thế lễ bộ quan viên mừng rỡ thuận nước giong thuyền, không nói hai lời liền đăng báo Chu Nguyên Chương, Chu Nguyên Chương nghe nói Trương lão thần tiên danh khắp thiên hạ cư nhiên đến kinh sư, không khỏi vui mừng quá độ, lập tức vung tay lên, tuyên vào!

Hôm nay vào giữa trưa, Tiêu Phàm liền dẫn Trương Tam Phong vào cung.

Tiêu Phàm tiến cung rất nhiều lần, lúc này đây cũng là lần thứ nhất.

Kinh sư triều đình cùng phổ phường tất cả đều truyền lưu chuyện xấu hắn cùng Giang Đô quận chúa, không biết Chu Nguyên Chương nghe nói không, nếu nghe nói, hắn có phản ứng gì? Có thể hạ một đao chém gian phu phá hư hạnh phúc gia đình người ta không? Nghiêm khắc mà nói, Giang Đô quận chúa sớm đính hôn với con trai Trường Hưng hầu, Tiêu Phàm bây giờ chính là gian phu câu dẫn lão bà người khác...

Chu Nguyên Chương sẽ đối đãi thế nào với gian phu câu dẫn cháu gái hắn?

Có thể khẳng định là, Chu Nguyên Chương tuyệt đối không khen hắn tán gái có nghề...

Gian phu hiện tại dẫn Tam Phong sư bá, thật cẩn thận ra đi qua cửa Thừa Thiên, đi qua cầu Kim Thủy.

Qua cầu Kim Thủy, Tiêu Phàm thần sắc càng lo sợ bất an.

Nhìn vào bên đường san sát cấm y cấm quân, sát khí lạnh lạnh ra tản mát ra nhân nhát, Tiêu Phàm có tật giật mình, cứ cảm thấy bọn họ không có hảo ý nhìn vào mình, lập tức càng sợ hãi.

Gian nan nuốt nuốt nước miếng, Tiêu Phàm vừa đi vừa nói chuyện phiếm với Trương Tam Phong bên cạnh ý đồ giảm bớt áp lực trong lòng.

- Sư bá a... Đồ tôn người thành nhỏ Vô Kỵ gần đây có khỏe không?

Trương Tam Phong ngẩn người:

- Ai là thành nhỏ Vô Kỵ?

Tiêu Phàm cũng ngẩn người:

- Trương Vô Kỵ a, sư bá người lại phát bệnh? Là con trai của đồ đệ Trương Thúy Sơn của người Trương Vô Kỵ nha, khi còn bé đã chịu Huyền Minh thần chưởng..

Trương Tam Phong cố gắng suy nghĩ trong chốc lát, lắc đầu nói:

- Bản đạo không biết cái gì Trương Vô Kỵ... Sư diệt người phát bệnh? Nói chuyện sao không ra ngô ra khoai gì thế?

Tiêu Phàm vội la lên:

- Người mới phát bệnh đó, đồ tôn trâu bò như Trương Vô Kỵ người cũng quên? Người trong đầu đến cùng còn nhớ rõ cái gì? Trương Vô Kỵ không nhớ rõ, kia Triệu Mẫn người nhớ không? Huyền Minh nhị lão nhớ rõ không? Minh giáo nhớ rõ chứ?

Tiêu Phàm lúi cả đồng vấn đề ra hỏi như pháo dạn, Trương Tam Phong liên tiếp lắc đầu, vẻ mặt mê man, Tiêu Phàm càng hỏi, hấn thần sắc càng cổ quái, đến cuối cùng, Trương Tam Phong nhìn Tiêu Phàm ánh mắt giống đang nhìn một kẻ điên...

Tiêu Phàm gấp đến độ một dặm chân, cả giận:

- Ngươi sống hơn trăm tuổi kiểu gì vậy ? Đây cũng không nhớ rõ, kia cũng không nhớ rõ... Diệt Tuyệt sư thái ngươi còn nhớ chứ?

Trương Tam Phong ngăn người, tiếp theo nhãn tình sáng lên, ánh mắt lại tản mát ra quang mang háo sắc:

- Sư thái gì? Bao nhiêu tuổi? Điện nước ngon lành chứ?

Tiêu Phàm:

...

...

...

Oán hận chà chà chân, Tiêu Phàm đau lòng nói:

- Sao ngươi lại quên toàn bộ rồi? Năm đó Trương Vô Kỵ là đồ tôn ngươi đắc ý nhất a, giáo chủ Minh giáo, nhất thống võ lâm, ngay đương kim thiên tử cũng từng là thù hạ của hắn... Ai!

Trương Tam Phong mở to hai mắt nhìn, ngạc nhiên nói:

- Không ngờ còn có chuyện này?

Tiêu Phàm miễn cưỡng gạt đầu, phờ phạc nói:

- Quên đi, chuyện này không đề cập tới, ta cảm thấy ngươi đầu óc bị lão hóa, cái gì cũng không nhớ rõ, nói nhiều hơn với ngươi cũng không tốt...

Vào Hoàng thành, xuyên qua Ngọ môn, trải qua nội phủ chur khó, hai người rất nhanh liền tới Võ Anh điện nơi Chu Nguyên Chương thường xuyên tiếp kiến đại thần.

Hoạn quan tiến điện bẩm báo lúc sau, Chu Nguyên Chương tuyên vào.

Tiêu Phàm sửa sang lại quan phục, sau đó lại tiến đến bên Trương Tam Phong nhẹ giọng nói:

- Sư bá, đây là yết kiến thiên tử, đợi một lúc ngươi đừng nói lung tung, nếu không liền quân tiền mất nghi, phải chém đầu tru tộc...

Trương Tam Phong ha ha cười nói:

- Yên tâm đi, bản đạo thần tiên cũng gặp qua, huống chi chi là một Hoàng đế...

Tiêu Phàm cực kỳ hoảng sợ:

- Chỉ là "một Hoàng đế"?

-... Được rồi, đường đường một Hoàng đế.

Tiêu Phàm hiện tại mới cảm thấy có chút hối hận, mình có phải là ăn no rồi việc tìm đại phiến toái cho mình nha? Nguyên bản lão Chu còn không muốn giết mình, kết quả Trương Tam Phong trêu chọc hắn tức giận, không giết cũng phải giết...

Hoạn quan trước cửa điện lớn giọng xướng tên, tên đã lấp vào cung, hối hận cũng không còn kịp rồi, Tiêu Phàm đành phải thu lại biểu tình vừa rồi, cung kính mang theo Trương Tam Phong vào đại điện.

Trong điện, Chu Nguyên Chương mặc Minh Hoàng Long bào, tóc hoa râm cẩn thận tỉ mỉ chỉnh tề, nhìn thấy hai người sau, Chu Nguyên Chương mắt cũng chưa liếc Tiêu Phàm một lần, đối với Trương Tam Phong phá lệ chấp tay lên, ha ha cười nói:

- Vị này chính là dân gian tổ có tiên danh Trương lão thần tiên?

Trương Tam Phong trên dưới dò xét Chu Nguyên Chương một phen, sau đó trầm ngâm không nói.

Chu Nguyên Chương thấy Trương Tam Phong không nói một lời, tức khắc khẽ nhăn mi.

Tiêu Phàm toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, gấp giọng nói:

- Sur bá, nhanh hành lễ nha! Quý lạy lễ...

Trương Tam Phong nhìn Tiêu Phàm, nói:

- Vì sao phải quý lễ?

Tiêu Phàm sắp khóc:

- Bởi vì hần là thiên tử...

Trương Tam Phong nghe vậy trong mắt bắn ra tinh quang, tinh thần rung lên nói: - Ngươi chính là đương kim thiên tử?

Chu Nguyên Chương mặt mỉm cười, hòa ái lại không mất uy nghiêm gật gật đầu.

Trương Tam Phong vuốt chòm râu, dùng một loại tư thái phi thường cao ngạo nhìn vào Chu Nguyên Chương, sau đó chỉ chỉ Tiêu Phàm, nói với Chu Nguyên Chương: - - Nghe hần nói... Ngươi là thủ hạ của đồ tôn ta?

...

...

Trong đại điện phi thường yên tĩnh.

Chu Nguyên Chương nét mặt già nua biến thành màu đen:

-...

Tiêu Phàm rơi lệ đầy mặt:

-...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Thiên tử vẫn tuổi

Trong Võ Anh điện.

Bùm một tiếng, Tiêu Phàm sợ tới mức quỳ xuống.

Chu Nguyên Chương đã sắc mặt tái xanh, hần đã không dám ngẩng đầu nhìn, dù sao hần biết, tâm tình lão Chu lúc này khẳng định không vui.

Vô luận ai bị mặc danh kỳ diệu trở thành thủ hạ đồ tôn người khác, chắc hần tâm tình cũng sung sướng không được.

Tiêu Phàm rất muốn hung hăng đánh vào miệng mình hai cái a...

Cùng Trương Tam Phong nói cái gì không nói lại nói đến Trương Vô Kỵ, nói đến Trương Vô Kỵ thì cũng thôi đi, vốn là nhân vật hư cấu. Có trách thì phải trách Kim đại hiệp, viết truyện hư hư thực thực, mặc danh kỳ diệu cho lão Chu vào trong sách, lại mặc danh kỳ diệu để lão Chu làm thủ hạ Trương giáo chủ...

Hiểu lầm này... Có chút lớn.

Theo tính tình như Diêm vương của lão Chu không biết thu thập hần thế nào đây? Lột da hay là chôn sống?

Tiêu Phàm cảm thấy mình vừa rồi dự cảm là chính xác, mang Trương Tam Phong tiến cung, tuyệt đối là chuyện ngu xuẩn nhất kiếp này của hần, không có "Một trong".

- Bệ hạ, thần muôn lần chết! Thần tội đáng tru di!

Tiêu Phàm nhanh chóng quỳ xuống thỉnh tội.

Chu Nguyên Chương cả giận hừ một tiếng, không phản ứng với hần, ngược lại về mặt ôn hoà nói với Trương Tam Phong:

- Trầm mộ đại danh lão thần tiên lâu rồi, lão thần tiên dạo chơi thiên hạ, hành tung mờ hồ, trầm nhiều lần tương triêu, nhưng chưa được cơ duyên gặp lão thần tiên. Hiện nay lão thần tiên không ngờ dạo chơi tới kinh sư, ha ha, xem ra trầm phúc duyên sâu dày.

Trương Tam Phong lúc này cũng không hồ đồ, nghe vậy cực kỳ khách khí dựng lên ba căn ngón tay làm lễ Tam Thanh vái Chu Nguyên Chương, thần sắc đoan trang nói:

- Bản đạo đã nhân vùng thiếu văn minh, chúc sức khỏe bệ hạ.

Chu Nguyên Chương hôm nay tâm tình không tệ, ha ha cười nói:

- Lão thần tiên không cần đa lễ, trầm vốn xuất thân hương dã, không cần đa lễ.

Tiêu Phàm quỳ ở một bên, nhìn trộm thấy Chu Nguyên Chương sắc mặt hồng nhuận, nụ cười đầy mặt, trong lòng không khỏi lạng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra lão Chu tâm tình tốt, có lẽ hẳn còn không biết chuyện xấu giữa Giang Đô quận chúa và mình. Cũng có lẽ, lão Chu thực không để chuyện này trong lòng. Hoàng đế mà, mỗi ngày phải quan tâm quốc sự nhiều như vậy, nghe nói hẳn một ngày phải phê mấy ngàn phần tấu chương, làm sao có thời giờ quan hán cháu gái nói chuyện luyến ái với ai nha...

Tiêu Phàm trong lòng không ngừng an ủi mình như vậy, cho dù có chút lừa mình dối người, hẳn cũng rõ ràng chẳng muốn nghĩ nhiều như vậy.

Chu Nguyên Chương cùng Trương Tam Phong hàn huyên vài câu, liền mệnh hoạn quan ban thưởng cho Trương Tam Phong, sau đó thấy Tiêu Phàm vẻ mặt hối hận quỳ ở bên cạnh, Chu Nguyên Chương hung hăng trừng mắt nhìn hắn, buồn cười nói:

- Ngươi cũng đứng lên đi, cho trầm đứng ở một bên đi.

- Tạ bệ hạ.

Chu Nguyên Chương thần sắc hòa hoãn, nhìn Trương Tam Phong cười nói:

- Lão thần tiên du hí hồng trần, siêu thoát thể ngoại, những năm cuối triều Tống đã có dấu vết giang hồ, trầm xin hỏi lão thần tiên thọ bao nhiêu?

Trương Tam Phong vuốt vuốt râu, cẩn thận hồi ức nửa ngày, nói:

- Bản đạo sinh với triều Tống năm Thuận Hữu thứ bảy, cách nay...

Trương Tam Phong ngửa đầu bắt đầu bóp ngón tay, sau nửa ngày, rốt cục thống khổ lắc đầu, nhìn Chu Nguyên Chương:

-... Cách nay đã bao nhiêu năm?

Chu Nguyên Chương đối với vấn đề này cũng rất khó xử, theo Trương Tam Phong cùng giơ tay bấm đốt, trong đại điện yên tĩnh, hai lão nhân đầu tóc bạc phơ ngồi vắt hết óc bấm đốt ngón tay tính tuổi...

Thật lâu, Chu Nguyên Chương đột nhiên hít một hơi khí lạnh, cả kinh nói:

- Một trăm năm mươi tuổi tròn! Lão thần tiên thọ thật!

Trương Tam Phong cũng ngây dại, lúng ta lúng túng nói:

- Ta... Có thọ lâu vậy à?

Tiếp theo Trương Tam Phong chép chép miệng, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, mê hoặc thì thảo tự nói:

-... Sống nhiều năm như vậy, ta đã làm gì nhỉ?

Tiêu Phàm đứng ở một bên, không ngừng lau mồ hôi...

Vị lão thần tiên này, cả đời sống trong hồ đồ.

Chu Nguyên Chương nhìn Trương Tam Phong ánh mắt tức khắc tràn ngập hâm mộ, than thở nói:

- Lão thần tiên thọ như thế, thực là thể gian cực thụ, so với trầm còn hơn tám mươi năm, khó trách dân gian tôn sùng lão thần tiên sâu vô cùng, lão thần tiên quả nhiên đạo pháp cao thâm. Nghe nói lão thần tiên nhiều năm trước cũng mở tông lập phái, rộng rãi thu môn đồ, lấy thọ của người, trầm gọi người một tiếng tổ sư cũng không phải là không thể a...

Trương Tam Phong vuốt chòm râu, cười cao thâm, giương miệng còn chưa có mở miệng, Tiêu Phàm liền giành trước khách khí nói:

- Bệ hạ là thiên tử, cửu ngũ chí tôn, làm gì có chuyện người địa vị cao cúi đầu trước người có địa vị thấp? Hai chữ "Tổ sư", bệ hạ tuyệt đối không thể tùy tiện nói a...

Chu Nguyên Chương nhíu mày, không vui nói:

- Trẫm vì sao không thể? Trẫm tuy là thiên tử, nhưng lão thần tiên là tiên nhân, không cần tuân theo lễ tục thế gian, trẫm thiết tình tôn sùng đạo pháp lão thần tiên, liền xưng một tiếng tổ sư có gì là không thể?

Tiêu Phàm trán ứa mồ hôi lạnh, cầu xin nói:

- Bệ hạ, thật sự không thể a, ngài xưng hấn là tổ sư, thần sẽ rất ngưỡng nể.

Chu Nguyên Chương dần dần có chút không kiên nhẫn nói:

- Trẫm xưng hô thế nào với lão thần tiên, đó là chuyện của trẫm, ngươi có vấn đề gì sao?

Tiêu Phàm vẻ mặt đau khổ nói:

- Bệ hạ xưng lão thần tiên là tổ sư, thần lại rất ngại nhận sự diệt ngài a...

Chu Nguyên Chương giận dữ:

- Lớn mật! Ngươi có ý gì?

Tiêu Phàm chỉ chỉ Trương Tam Phong về mặt hư vô mờ mịt, đáng thương hề hề nói:

- Hấn... Là sư bá của ta.

Trương Tam Phong ha ha cười:

- Chính vậy!

Chu Nguyên Chương nét mặt già nua dần dần bao phủ một tầng hắc khí:

-...

Thật lâu...

- Hừ! Việc này không đề cập tới nữa, trở lại chuyện chính.

Chu Nguyên Chương phẫn nộ tức giận hừ nói.

Tiêu Phàm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm kích nói:

- Đa tạ bệ hạ thông cảm.

Chu Nguyên Chương mắt chăm chú nhìn Trương Tam Phong, khẩn thiết nói:

- Lão thần tiên đạo pháp cao thâm, phúc trạch thâm hậu, thọ như vậy. Trẫm muốn thỉnh giáo phương pháp trường thọ, không biết lão thần tiên có thể chỉ giáo một phần?

Tiêu Phàm tức khắc hiểu được dụng ý Chu Nguyên Chương nhiều lần tương triêu Trương Tam Phong.

Làm Hoàng đế ai không muốn sống lâu trăm tuổi? Một người khi đã hoàn toàn thỏa mãn vật chất và quyền lực thì hấn còn cần theo đuổi cái gì?

Ngoại trừ kéo dài tuổi thọ, hấn còn có cầu gì?

Cái gọi là tôn sùng Trương Tam Phong đạo pháp cao thâm vân vân chỉ là lời khách sáo, lão Chu chân chính muốn là phương pháp trường thọ của Trương Tam Phong, đây mới là thứ Chu Nguyên Chương gần đất xa trời cần nhất.

Hoàng đế thân thể vạn kim, đều là mẫn cảm mà yếu ớt a...

Chu Nguyên Chương nói xong, ánh mắt đục ngầu nhìn chăm chăm Trương Tam Phong, chân long thiên tử cao cao tại thượng lúc này ánh mắt lại mang theo vài phần ý tứ cầu xin.

Trương Tam Phong vuốt vuốt chòm râu thật dài, ánh mắt trong suốt nhìn phía Chu Nguyên Chương, thần thái bình tĩnh.

Nhìn kỹ tướng mạo Chu Nguyên Chương, Trương Tam Phong sắc mặt trầm tĩnh gật gật đầu.

Chu Nguyên Chương thần tình mong đợi:

- Lão thần tiên khả tính ra trăm chi tuổi thọ?

Trương Tam Phong đứng dậy đi đến trước Chu Nguyên Chương, cúi thấp nhìn xuống ngẩng khí rất quyền uy nói:

-... Há mồm

Chu Nguyên Chương ngăn người:

- Để làm chi?

- Nhìn tuổi.

- A ——

Chu Nguyên Chương rất phối hợp mở miệng, lộ ra miệng đầy răng cửa.

Vì thế Trương Tam Phong bắt đầu đếm số răng trong..

Tiêu Phàm ngơ ngác đứng ở một bên, nhìn vào hai vị lão nhân cộng lại hơn hai trăm tuổi mặt dán mặt, nghiêm túc đếm răng, Tiêu Phàm mồ hôi trên trán ứa ra một tầng lại một tầng...

Thật lâu...

Trương Tam Phong đứng thẳng lên, đón ánh mắt đầy mong chờ của Chu Nguyên Chương, chậm rãi lắc lắc đầu.

Chu Nguyên Chương trong lòng trầm xuống, vẻ mặt tức khắc trở nên âm trầm.

- Chủ thiên hạ thì sao? Thế gian cực tôn lại làm sao? Cuối cùng không chạy khỏi Luân hồi...

Chu Nguyên Chương âm trầm than thở.

Trương Tam Phong cũng than thở một tiếng, ánh mắt có chút đồng tình nhìn Chu Nguyên Chương, nói:

- Bệ hạ năm đó dẫn nghĩa quân khu trừ Thát lỗ, khôi phục giang sơn người Hán ta, làm một minh quân khai quốc, mệnh chủ định sát phạt không ngừng, bạch cốt buồn thiu, đây vốn là thiên ý. Bàn đạo tính ra bệ hạ phúc trạch thâm hậu, là tướng trường thọ hiếm có trong các đời thiên tử. Nhưng sau khi bệ hạ lập quốc lạm sát quá mức, người vô tội chết quá nhiều, việc này trái thiên đạo cho nên làm giảm tuổi thọ của bệ hạ...

Trương Tam Phong vốn là người thiếu văn minh, nói chuyện không biết uyển chuyển, nói thẳng nói ra Chu Nguyên Chương sát phạt quá mức mà làm mất số tuổi thọ của mình. Lời nói ra làm Tiêu Phàm ở bên giật mình, lập quốc đã ba mươi năm, ai dám nói lời đại nghịch bất đạo như thế trước mặt Chu Nguyên Chương?

Kỳ quái chính là, Chu Nguyên Chương nghe vậy nhưng không có chút tức giận, ngược lại sắc mặt bi thương thờ dài, lẩm bẩm nói:

- Trẫm sao muốn giết người nhiều như vậy? Bất đắc dĩ khi lập quốc, trăm phế đói hung, dân chúng cầu an, trẫm nếu không giết nhóm công thần theo trẫm lập quốc, tương lai bọn họ nếu sau khi trẫm chết thị công mà kiêu. Không muốn nghe lời người kế vị trẫm, khi đó binh tai xảy ra, thiên hạ lại rung chuyển bất an, chúng bách tính khi nào mới có thể sống những ngày thái bình?

Trương Tam Phong lắc đầu thờ dài:

- Sống cũng được, chết cũng được, hết thảy đều là trời chủ định, tội gì cưỡng cầu? Ha ha, thế nhân rất hồ đồ...

Chu Nguyên Chương nghĩ nghĩ, nở nụ cười:

- Trẫm cả đời tung hoành thiên hạ, khoái ý ân cừu, hôm nay đã nằm cận cổ hi, địch nhân chết trước trẫm, chiến hữu cũng chết trước trẫm, trẫm cả đời thế là được rồi! Làm gì cưỡng cầu tuổi thọ nữa? Ha ha, lão thần tiên không ngại nói thẳng, trẫm còn có bao nhiêu dương thọ?

Trương Tam Phong bấm đốt ngón tay vài cái, nói:

- Một năm.

Chu Nguyên Chương thần sắc sợ sệt, ánh mắt âm trầm, thờ dài nói:

- Một năm, chỉ có một năm... Trẫm không phải sợ chết, trẫm còn có rất nhiều sự tình chưa làm a, giang sơn này còn chưa đủ củng cố, cuộc sống những bách tính còn chưa đủ giàu có, Doanh Văn còn chưa đủ hiểu việc, thần tử có năng lực phụ tá hần cũng không đủ nhiều... Trẫm có quá nhiều sự tình không kịp làm.

Trong tiếng thờ dài, Chu Nguyên Chương ngồi trên ghế uể oải dần, giống như những lão nhân bình thường, thần sắc bình tĩnh mà đại ra nhìn cảnh sắc

ngoài điện, thần thái hết sức thê lương.

- Giang sơn rộng lớn nhân tài đông đúc, chuyện bệ hạ chưa kịp làm sẽ có hậu nhân thay ngài làm tốt...

Tiêu Phàm khom người khuyên giải nói.

Chu Nguyên Chương đại ra ánh mắt chậm rãi ném đến Tiêu Phàm.

Ngoài cửa sổ âm dương chiếu nghiêng người Tiêu Phàm, khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn tràn ngập sinh cơ, được ánh mặt trời bao phủ giống như mạ một tầng kim quang nhàn nhạt.

Chu Nguyên Chương nở nụ cười:

- Giang sơn rộng lớn nhân tài đông đúc, nói cho cùng, Tiêu Phàm, việc trăm không kịp làm ngươi có thể phò tá Doãn Văn thực hiện tốt không?

Tiêu Phàm nhanh chóng khom người nói:

- Bệ hạ có lệnh, thần tất vâng theo.

- Hy vọng trăm không nhìn lầm người, cũng hy vọng Doãn Văn không nhìn lầm người...

Chu Nguyên Chương mắt nhìn Tiêu Phàm, trong giọng nói tựa hồ hàm chứa một tầng thâm ý khác.

- Bệ hạ ban thưởng thần tự là "Thù Nghĩ", thần không dám khoe khoang, hôm nay sớm là quân tử trung thành thù nghĩ.

Tiêu Phàm biểu tình rất đứng đắn, giống như không hiểu cái gì gọi là khiêm tốn.

- Ha ha, ngươi thật sự là không khách khí.

Chu Nguyên Chương cười đến ánh mắt híp lại, nhìn chăm chăm Tiêu Phàm ánh mắt ần ần bắn ra hai đạo quang mang sắc bén.

Trương Tam Phong ngồi ở một bên, đột nhiên cúi đầu vái chào, cao giọng đọc một câu đạo hào:

- Vô lượng thọ phật ——

Trương Tam Phong đứng dậy cáo từ, Chu Nguyên Chương cũng là không giữ lại, chỉ khẩn thiết mời Trương chân nhân tiến cung nhiều hơn để cùng luận đạo.

Trước khi đi, Chu Nguyên Chương hạ chỉ, khâm phong Trương Tam Phong là "Thông vi hiển hóa chân nhân", ban thưởng quyền ra vào cấm cung.

Trương Tam Phong cười ha ha bái tạ Chu Nguyên Chương ban thưởng, sau đó liền cáo lui.

Tiêu Phàm hôm nay mang Trương Tam Phong tiến cung chủ yếu là vì quan sát sắc mặt Chu Nguyên Chương. Hiện tại thấy hắn thần sắc bình tĩnh, không mừng không giận, cùng thường ngày không có gì khác nhau, lập tức trong lòng vui vẻ. Xem ra lão Chu không để chuyện xấu giữa hắn và Giang Đô quận chúa trong lòng, như vậy cũng tốt, sau này cứ ca hát nhảy múa tung bừng. Chờ cho Chu Nguyên Chương chết, hảo hảo bàn với Chu Doãn Văn thì chuyện hắn cùng Giang Đô quận chúa không còn vấn đề gì rồi.

Tiêu Phàm đuổi sát theo sau Trương Tam Phong cùng cáo lui, mục đích đã đạt được, nên rút lui.

Trương Tam Phong đã phát ống tay áo đi ra cửa điện, Tiêu Phàm cũng từng bước lui ra.

Nhân sinh mười chuyện thì chín chuyện không như ý, Tiêu Phàm đã sắp thối lui đến cửa điện, Chu Nguyên Chương lại đột nhiên mở miệng gọi hắn lại.

- Tiêu Phàm, ngươi đừng đi, đi tới, trăm có chuyện nói với ngươi.

Tiêu Phàm cả người run lên, vội nói:

- Dạ!

Lưu luyến quay đầu lại nhìn thoáng qua Trương Tam Phong tiêu sái phiêu dật đi khuất dần, Tiêu Phàm tràn đầy u oán than thở một tiếng, sau đó về mặt cung kính đi đến trước long án của Chu Nguyên Chương.

Trong điện trầm mặc thật lâu, quân thần hai người không nói gì.

Chu Nguyên Chương nhìn vào Tiêu Phàm, đôi mắt đục ngầu tràn đầy thâm ý, giống như nghiên cứu vấn đề thâm ảo nào đó, ánh mắt bí hiểm lại ần ần chứa sự sắc bén nhìn Tiêu Phàm nổi cả tầng da gà.

Giờ phút này hắn đang lục lợi ký ức xem sử sách kiếp trước có ghi lại lão Chu có khuynh hướng đam mê không, sao ánh mắt hắn nhìn ta thâm tình vậy?

Tiêu Phàm bị Chu Nguyên Chương nhìn đến chột dạ, thầm nghĩ suy nghĩ kỹ, lão Chu sẽ không biết chuyện xấu của ta với Giang Đô quận chúa nên tính thu thập ta chứ?

Không biết qua bao lâu, Chu Nguyên Chương nhàn nhạt mở miệng nói:

- Tiêu Phàm, trầm nghe nói trên phố phường có một chút đồn đãi..

Tiêu Phàm cả người run run, lập tức nhanh chóng tiếp lời nói:

- Lời đồn! Bệ hạ, kia đều là lời đồn! Lời đồn là gì với trí giả chứ, bệ hạ anh minh thần võ, là trí giả trong trí giả, nhất định không sẽ tin tưởng những gì dân chúng chốn phố phường nói hươu nói vượn!

Chu Nguyên Chương khước miệng tựa cười tựa không nhếch lên nói:

- A? Là lời đồn sao? Trẫm cảm thấy mấy lời đồn đãi này có vài phần rất chân thực đấy...

Tiêu Phàm trán mồ hôi lạnh đầm đìa, vội vàng giải thích nói:

- Bệ hạ, ngày đó thần cùng Giang Đô quận chúa đi Năng Nhân tự dâng hương, bất hạnh bị gian nhân tính kế, thiền phòng nổi lên đại hỏa. Thần lúc ấy vì cứu quận chúa, bất chấp lễ pháp, cho nên lớn mật xô ướt lại ôm quận chúa, đây đều là vì giữ tính mạng quận chúa a! Thần cảm thấy lúc ấy dưới tình thế cấp bách ôm quận chúa một cái, thật sự rất bình thường..

Chu Nguyên Chương nụ cười càng sâu, nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, ánh mắt cũng càng thêm bí hiểm, một lát sau, Chu Nguyên Chương lúc này mới chậm rãi nói:

- Trẫm nghĩ muốn với người phố phường đồn đãi là việc Yên Vương quay về Bắc Bình việc. Người lại đem chuyện người với quận chúa nói ra, ha ha, Tiêu Phàm, rất tốt, người quả nhiên là hảo thần tử của trẫm a...

Tiêu Phàm toàn thân động lại, giống như thạch hóa.

Một trận âm phong thổi vào đại điện, trong thời tiết thán tư ảm áp, Tiêu Phàm giật thột rung mình một cái..

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Cả hai đều phải lấy

Trong Võ Anh điện.

Thời tiết ảm áp nhưng bầu không khí trong điện lại lạnh thấu xương.

Chu Nguyên Chương một đôi mắt ung tân mắt ra quang mạng sắc bén mà âm lãnh, giống một con thú hoang tập trung nhìn con mồi sắp sửa bắt được.

Tiêu Phàm toàn thân run rẩy.

Thế gian chỉ có một Chu Nguyên Chương, hấn giết người như ngóe, ai ở gần hấn mà vẫn bình tĩnh thong dong được.

Tiêu Phàm càng hồi hận mình không đánh đã khai, lão Chu nguyên bản dự định nói với hấn chuyện Chu Lệ quay về Bắc Bình, kết quả mình lại sợ tới mức chủ động khai chuyện hấn cùng Giang Đô quận chúa. . .

Hiện tại Tiêu Phàm mới thật cảm nhận sâu sắc, cắt ngang lời người khác đang nói là hành vi rất không lễ phép, loại hành vi này chẳng những không lễ phép, hơn nữa rất muốn chết. . .

Hiện tại làm sao bây giờ? Loại chuyện xấu này một khi đã lộ ra, Chu Nguyên Chương cho dù muốn giả bộ hồ đồ cũng không nổi nữa, dù sao danh dự Hoàng gia không thể làm bẩn. Biện pháp phổ biến nhất vẫn là trương khuôn mặt nịnh nọt ra, cúi đầu khom lưng cầu Chu Nguyên Chương đổi cháu rể, trên đời này nhân trung tuần kiệt rất nhiều, không cần phải chọn Cảnh Tuyền. Cái khác không nói, Cảnh Tuyền kia vận khí xui xẻo, cháu gái lão Chu theo hấn, khẳng định hạnh phúc không đến đâu. . .

Nói như vậy được không? Phỏng chừng lão Chu không đáp ứng.

Và lại Tiêu Phàm cũng không quá quen ra vẻ nịnh nọt, trong lòng hấn, người với người địa vị có lẽ là không công bằng, nhưng nhân cách là ngang hàng, nếu nhân cách không công bằng, chỉ có thể là mình cao hơn người khác mà thôi.

Trong đại diện yên tĩnh không tiếng động, Tiêu Phàm cúi đầu, lẳng lặng chờ đợi Chu Nguyên Chương xử lý.

Hắn cũng không hối hận đính ước cùng Giang Đô quận chúa, một nam nhân thích một nữ nhân, không cần so đo hậu quả quá nhiều, tình cảm vốn là kết quả của xúc động. Khi Tiêu Phàm gật đầu tiếp nhận Giang Đô quận chúa, hắn đã chuẩn bị tâm lý.

Đợi thật lâu, lại nghe Chu Nguyên Chương như có như không thờ dài.

Tiêu Phàm kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Chu Nguyên Chương từ từ nhắm hai mắt, cũng không thèm nhìn tới hắn, mà là chậm rãi mở miệng, nói một chuyện khác.

- Trẫm đã quyết ý mệnh Yến Vương quay về Bắc Bình.

Tiêu Phàm có chút, khẽ có chút giật mình, lão Chu nói những lời này là có ý gì? Chuyện mình cùng Giang Đô quận chúa sao hắn không đề cập tới?

- Này. . . Bệ hạ anh minh.

Tiêu Phàm không dám chậm trễ, vội vàng phụ họa.

Chu Nguyên Chương mở mắt ra, ánh mắt giống như xem thấu tâm can hắn.

- Ngươi thật sự cho rằng trẫm quyết định này rất anh minh sao?

Chu Nguyên Chương khoé miệng nhếch lên cười trào phúng

Tiêu Phàm gật đầu, thần nhiên nói:

- Bệ hạ kiên cường độc đoán, thần phản đối cũng không hữu dụng, sao phải làm chuyện không có tác dụng gì?

Chu Nguyên Chương cười, đối với người thanh niên này hắn có chút thương thức, thương thức chính là hắn lời nói và việc làm không giống người thường.

- Nếu Hoàng Trung bọn họ cũng hiểu được lý lẽ giống ngươi như vậy thì tốt rồi, trẫm cần gì lo lắng tương lai Doãn Văn thủ không được giang sơn?

Tiêu Phàm cười cười, không dấu vết nhẹ nhàng vỗ mông ngựa, nói:

- Con cháu đều có phúc của con cháu, bệ hạ lúc danh chấn thiên không có hoàng gia gia nóng ruột nóng gan vì bệ hạ, bệ hạ vẫn đánh hạ được giang sơn cầm tù này đó thôi.

Chu Nguyên Chương nghe vậy quả nhiên mặt rồng đại duyệt, sau đó ngao nghể cười to, cười xong Chu Nguyên Chương nhìn vào Tiêu Phàm, ý vị thâm trường nói:

- Ngươi một lòng phụ tá Doãn Văn, trẫm rất vui mừng, bất quá. . . Bất luận Yến Vương có tâm gì, hắn dù sao cũng là hoàng tử của trẫm. . .

Tiêu Phàm trong lòng ngưng trọng, cẩn thận nói:

- Bệ hạ ý tứ là?

- Ngươi là Cẩm Y vệ Đồng Tri, tay nắm trọng quyền sinh sát, cùng Yến Vương kết thù kết oán quá sâu, mấy cái này trẫm đều biết. Nhưng mà Yến Vương là trẫm mệnh hắn quay về Bắc Bình, ngươi cũng không thể nhân thời cơ hắn quay về mà trả thù ám sát a. . .

Chu Nguyên Chương hí mắt nhìn chăm chăm Tiêu Phàm nói.

Tiêu Phàm cả người run lên, vội vàng quỳ xuống tại chỗ nói:

- Thần sợ hãi! Thần tuyệt đối không dám làm trái thánh ý!

Chu Nguyên Chương chậm rãi gật đầu, nói:

- Còn nhớ rõ trẫm trước kia nói với ngươi không? Trẫm vẽ cho ngươi một vòng tròn, trong đó, trẫm có thể mặc cho ngươi hồ đồ. Nhưng nếu ngươi không biết điều vượt qua ranh giới thì trẫm sẽ không bỏ qua...

Tiêu Phàm cả người mồ hôi lạnh đầm đìa, run giọng nói:

- Thần ghi nhớ thánh huấn!

Chu Nguyên Chương rốt cục lộ ra mỉm cười, nói:

- Nhớ rõ là tốt rồi, làm thần tử, mỗi khắc người đều phải nhớ kỹ, người làm tốt bổn phận trăm tất lấy lễ quốc sĩ đối đãi người.
- Thần khấu tạ hồng ân bệ hạ.

Tiêu Phàm trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, mang theo vài phần lấy lòng hàm xúc cười nói:

- Bệ hạ yên tâm, thần nhất định làm trung thần danh lưu sử xanh, bệ hạ vẽ vòng tròn thần sẽ thoải mái dạo chơi bên trong, không khi nào bước ra ngoài.
- . Bệ hạ không chuyện khác chứ? Thần cáo lui trước. . .

Tiêu Phàm vui rạo rức cúi đầu, sau đó liền đứng lên, chậm rãi thối lui ra cửa điện.

Tâm tình của hắn tràn ngập sung sướng, thật tốt quá! Chuyện Giang Đô quận chúa lão Chu không đề cập đến, xem ra lão Chu tính hồ đồ hỗn cho qua. Ân, tương lai chờ lão Chu vừa chết, Chu Doãn Văn làm Hoàng đế, tại sao phải sợ hắn không giúp ta cười tỷ tỷ hắn?

Xuân phong ấm áp, ánh nắng tươi sáng, thế giới tốt đẹp cỡ nào. . .

Lúc lui đến cửa đại điện, thanh âm Chu Nguyên Chương lạnh lùng giống như từ xa xôi bay tới, lạnh lẽo thấu xương.

- Cháu gái trăm bị người ôm hôn sờ soạng, người không có một câu công đạo sao?

. . .

. . .

Chu Nguyên Chương nhàn nhạt nói một câu, khoảnh khắc đẩy Tiêu Phàm từ nhân gian tốt đẹp xuống địa ngục.

Tiêu Phàm mất phẩm hồng, hắn cảm thấy hôm nay thật sự không phải là ngày may mắn, lão thiên hôm nay quyết định muốn chơi chết hắn đây mà . .

Tiêu Phàm máy móc đứng thẳng, lúc ngẩng đầu nghe thấy tiếng xương mình kêu răng rắc, ánh mắt hắn đăm đăm nhìn chằm chằm Chu Nguyên Chương phía sau long án mặt không chút thay đổi, cả người giống như tiến vào hầm băng, lạnh thấu xương.

- . . . Công đạo?

Tiêu Phàm lắp bắp nói.

Chu Nguyên Chương chậm rì rì nói:

- Đúng, công đạo, quận chúa Hoàng gia, thiên chi kiều nữ, lại đã sớm có hôn ước với con trai Trường Hưng hầu, hôm nay bị Tiêu Phàm người ôm rồi kéo đi trước mặt cả nghìn người, toàn thân còn ướt đầm. Danh tiết Giang Đô đều bị người hủy, trăm muốn hỏi người một chút, công đạo với trăm thế nào đây?

Chu Nguyên Chương nói rất bình thản, nhưng trong giọng nói lại mang theo hàn ý dày đặc, bầu không khí trầm mặc trong đại điện ngưng đọng lại.

- Công... Công đạo thế nào đây?

Tiêu Phàm mồ hôi chảy đầy mặt, mà khí lực giờ tay lên lau cũng không có.

Chu Nguyên Chương khóe miệng tựa cười tựa không cong lên đầy cao thâm, hỏi ngược lại:

- Người nói đi?

Tiêu Phàm chần chừ nói:

- Nếu không. . . Thần mua cho quận chúa bộ đồ mới coi như nhận lỗi?

Chu Nguyên Chương nụ cười biến mất, âm trầm nói:

- Như vậy là được?

Tiêu Phàm cắn răng nói:

- . . . Lại thêm một bản tự kiểm điểm sâu sắc!

Chu Nguyên Chương:

- . . .

Trong điện quân thần hai người lâm vào trầm mặc.

Thật lâu, Chu Nguyên Chương nhàn nhạt mở miệng nói:

- Tiêu Phàm. . .

- Có thần!

- Lúc trầm mới quen người, vẫn nghĩ người là quân tử nhẹ nhàng ôn nhuận như ngọc...

- Thần quả thật là.

- . . . Hiện tại trầm mới phát giác, người kỳ thật không hơn gì hỗn đản.

Tiêu Phàm bùm quỳ xuống, kịch liệt nói:

- Thần. . . Sợ hãi!

- Người sợ hãi cái rắm!

Chu Nguyên Chương trong bình tĩnh bạo phát, sắc mặt hấn đột nhiên trở nên đỏ bừng, thân hình đột ngột đứng lên, chỉ vào mũi Tiêu Phàm mắng to nói:

- Người cái đồ mất dạy! Giang Đô là trưởng tôn nữ trẫm thương yêu nhất, bị người làm trò trước nhiều người như vậy, hiện tại toàn bộ người trong thiên hạ đều biết rằng các người không minh bạch, người bồi kiện quần áo là xong? Người tưởng trẫm là ai? Người cho rằng danh dự Đại Minh hoàng thất có thể tùy tiện làm bán? Huống chi trẫm cùng Trường Hưng hầu sớm có hôn ước, trẫm cùng Trường Hưng hầu kết thân, là vì an ủi công thần, bị người hỗn trướng một tay phá hủy, người nói, người phải bị tội gì!

- Thần hoảng sợ. . .

- Người còn dám sợ hãi!

Chu Nguyên Chương càng nói càng giận, giờ tay cầm một viên nghiên mực Đoan Khê quý giá trên long án ném đến Tiêu Phàm đang quỳ gối cách đó không xa.

(Theo quan niệm xưa, nghiên mực làm bằng đá "thủy nham" quanh năm ở dưới suối, tại mỏ đá Lao Khanh thuộc vùng núi Đoan Khê, Trung Quốc mới thật quý hiếm)

Nghiên mực Đoan Khê gào thét lao tới.

Tiêu Phàm trong lòng cảnh giác, theo bản năng hai tay chống lên sàn, sau đó hai chân duỗi thẳng ra hai bên, xoay tròn, động tác cực đẹp, phản ứng linh mẫn, cả quá trình lưu loát trôi rồi.

Nghiên mực Đoan Khê nhanh như thiểm điện, cơ hồ bay xẹt qua giữa hai chân Tiêu Phàm, xoảng một tiếng hung hăng nện ở long trụ phía sau Tiêu Phàm.

Chu Nguyên Chương ngẩn ngơ, lập tức bật thốt lên khen:

- Hào thần thủ!

Tiêu Phàm ngao nghể mỉm cười:

- Chút tài mọn thôi. . .

Chu Nguyên Chương vừa lộ ra một tia tán dương, lập tức liền phục hồi lại tinh thần, tức khắc giận tím mặt nói:

- Người đồ hỗn trướng tài cái rắm! Quỳ xuống cho trẫm!

Bùm!

Tiêu Phàm biểu tình ngao nghể biến mất vô tung, nhanh chóng thành thành thật thật quỳ xuống bị thiết kịch liệt nói:

- Thần. . . Có tội! Thần tội đương tru a ——

Chu Nguyên Chương trong mắt nhanh phun hỏa ra, nhìn chăm chăm Tiêu Phàm cả giận nói:

- Nói! Người dự định làm sao với Giang Đô quận chúa bây giờ?

- Cưới nàng!

Tiêu Phàm không chút do dự nói.

- Nếu trẫm không đáp ứng?

Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói.

Vậy chờ ngươi chết rồi sẽ giải quyết! Tiêu Phàm trong lòng trộm mặc niệm, đương nhiên, lời này là tuyệt đối không thể nói ra, hậu quả rất nghiêm trọng.

Chu Nguyên Chương cũng hết cách nhìn vào hắn, thật lâu mới, nghiêng răng nghiêng lợi nói :

- Trẫm thực hận không thể một đao giết ngươi a! Nếu không phải ngươi trung thành với Doãn Văn, Giang Đô quận chúa lại đối với sớm sinh ra tình ý, ngươi cho là ngươi còn có thể sống đến bây giờ sao?

Tiêu Phàm cả người chấn động, giật mình nhìn Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương cười lạnh:

- Ngươi cho là chút chuyện giữa ngươi cùng Giang Đô trẫm thật sự hoàn toàn không biết? Tiêu Phàm, chuyện trong thiên hạ này, chỉ cần trẫm muốn biết thì không có chuyện gì lọt tai trẫm được! Cảnh Tuyền bị đánh thành trọng thương, chỉ sợ cũng không thoát khỏi liên hệ với ngươi đi? Ngươi thông minh như vậy, việc này vụ cho một cái hòa thượng, hừ! Tiêu Phàm, thông minh bị thông minh hại, làm ngươi phải thành thật một chút mới tốt!

Tiêu Phàm sợ hãi, lúc này hắn là thật sự bị dọa sợ rồi.

Cổ nhân cũng không phải ngốc a! Đặc biệt là vị trước mắt này chinh chiến cả đời khai quốc Hoàng đế Đại Minh, quả nhiên không phải dễ hồ lộng như vậy.

- Thần. . . Thần hoảng sợ. . .

- Ngươi sợ hãi lần nữa trẫm thật sự sẽ giết ngươi!

Chu Nguyên Chương nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt, gần từng chữ một.

Tiêu Phàm lập tức câm miệng.

Đại diện lại lâm vào trầm mặc.

Chu Nguyên Chương ngồi trở lại trên ghế, một mối lấy tay xoa huyệt Thái Dương, nhắm mắt thật lâu không nói.

Qua rất lâu, Chu Nguyên Chương mở mắt ra, vô lực nói:

- Tiêu Phàm, trẫm nên bắt ngươi làm gì bây giờ?

Tiêu Phàm cũng thẫn thờ than thở, đúng vậy, sự tình đã bị chọc thủng, chuyện hắn cùng với Giang Đô quận chúa giờ vô pháp trốn tránh. Lão Chu nên bắt ta làm gì bây giờ? Bắt ta đánh ta hay phong thưởng ta... Phong thưởng lão Chu sẽ không hài lòng đâu.

- Thần. . . Mặc cho bệ hạ xử trí.

Tiêu Phàm cắn răng nói.

Chu Nguyên Chương thở dài, thần sắc hiu quạnh nói:

- Trẫm già rồi, làm việc khó tránh khỏi nhiều bất khoan, nếu trẫm trẻ ra mười tuổi, Tiêu Phàm ngươi mọc ra trăm cái đầu, cũng bị trẫm chém sạch sẽ. Mười năm trước, trẫm sẽ giết người mặc kệ ngươi có phải là cùng Doãn Văn tương giao tâm đầu ý hợp, lại càng không quản ngươi có cùng Giang Đô đính ước cả đời. Tiêu Phàm, ngươi phải cảm tạ ngươi vận khí tốt, may mắn ngươi không gặp phải trẫm mười năm trước!

Tiêu Phàm cúi đầu không nói.

Chu Nguyên Chương ngẩng đầu nhìn hắn thật sâu, khoan thai nói:

- Thôi, trẫm hôm nay liền tha cho ngươi một hồi, trẫm tuổi tác đã cao, Doãn Văn nhu nhược, thật sự cần một thần tử trung thành đắc lực. Trẫm liền ban thưởng ngươi một lần hoàng ân đi, Giang Đô quận chúa cùng ngươi đồn đãi khắp phố phường đều biết, danh tiết đã hủy trong tay ngươi, tái giá với Cảnh Tuyền cũng không thích hợp. Trẫm liền đính hôn Giang Đô quận chúa cho ngươi, nàng là cháu gái trẫm thương yêu nhất, các ngươi đính ước trọn đời, trẫm cũng không nguyện làm ác nhân chia rẽ nhân duyên người khác. Trẫm sẽ mệnh Khâm Thiên giám chọn ngày tốt, các ngươi nhanh thành hôn, miễn cho bên ngoài đồn đãi càng nói càng khó nghe, bại hoại danh dự thiên gia. . .

Tiêu Phàm đột nhiên ngẩng đầu, vừa mừng vừa sợ nhìn Chu Nguyên Chương.

Hắn không nghĩ tới, chuyện phiền toái quanh quanh lòng hắn thật lâu, nhưng lại giải quyết đơn giản thoải mái như thế. Hắn nguyên tưởng rằng lão Chu sẽ giết hắn, hoặc là lưu đầy ngàn dặm. Tưởng bị khiển trách, không ngờ được lão Chu lại thông tình đạt lý, dễ dàng liền đáp ứng hôn sự của hắn cùng Giang

Đô quận chúa như thế.

Tiêu Phàm âm thầm cúi đầu mình một lần, phát giác không phải nằm mơ, thực tại còn tuyệt vời hơn trong mơ, cảm giác mê mẩn như đang phiêu.

- Vậy thì. . . Cứ như vậy?

Tiêu Phàm thật cẩn thận thăm dò.

Chu Nguyên Chương hung hăng trừng mắt nhìn hắn, ác tiếng nói:

- Hay là ngươi còn muốn trăm hứa hôn cho ngươi mấy công chúa quận chúa nữa sao?

Tiêu Phàm mừng rỡ:

- Bệ hạ thực hào phóng như vậy, thần cung kính không bằng tuân mệnh. . .

- Ngươi làm càn!

Chu Nguyên Chương giận tím mặt.

- A! Thần. . . Có tội!

Tiêu Phàm hạnh phúc đến hóng rỏi, lão Chu là người tốt mà! Đương nhiên, càng phải cảm tạ Chu Doãn Văn, Tiêu Phàm tỉnh táo lại cân nhắc, liền hiểu được dụng ý của lão Chu, hắn làm như vậy hoàn toàn là nhìn vào mặt mũi Chu Doãn Văn. Từ hôn Giang Đô quận chúa cho thần tử, vốn là sách lược để vương mọn sức thần tử hạng nhất. Chu Nguyên Chương hiểu được phân lượng của hắn trong lòng Chu Doãn Văn, vả lại hắn cùng với Giang Đô quận chúa đã sớm huyền não khắp kinh sư. Nếu tiếp tục gả cho Cảnh Tuyên, chỉ sợ việc này ngược lại khiến Cảnh Bình Văn tâm sinh oán hận. Không bằng từ hôn cho Tiêu Phàm, đồng dạng cũng là mọn sức, vừa kết thân lại đảm bảo hắn trung thành với Hoàng gia, bên Trường Hưng hầu có thể bồi thường cái khác, như vậy bên nào cũng vui mừng.

Tiêu Phàm hiện tại có chút cảm kích đại hòa ở Năng Nhân tự kia, không có trận lửa kia thì chuyện hắn với Giang Đô quận chúa sao thuận lợi như vậy.

- Thần. . . Khẩu tạ ngô hoàng thiên ân. . .

Tiêu Phàm cao hứng, vội vàng quỳ xuống tạ ơn.

Chu Nguyên Chương lạnh lùng cười, nói:

- Chậm đã, trăm còn chưa nói xong.

Tiêu Phàm ngạc nhiên nói:

- Còn có gì nữa?

- Trẫm nghe nói. . . Tiêu Phàm ngươi đã có vợ cả? Lại là tiểu khát cái?

Chu Nguyên Chương ngữ khí rất nhẹ.

Tiêu Phàm cả khuôn mặt tức khắc biến trắng, lòng dần dần trầm tới đáy cốc.

- Phải, thần đã có vợ cả.

Chu Nguyên Chương thần nhiên nói:

- Giang Đô quận chúa gả chồng, ngươi dự định để nàng làm thiếp sao?

- Bệ hạ, quận chúa. . . Nàng thực không ngại nha.

Chu Nguyên Chương đột ngột vỗ long án, cả giận nói:

- Nhưng trăm để ý! Đường đường quận chúa Hoàng gia, há có thể làm thiếp người? Tiêu Phàm, ngươi cho là ngươi là ai? Ngươi có tư cách gì cưới một cái quận chúa làm thiếp? Lại còn để nàng dưới một tiểu khát cái! Quả thực buồn cười!

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn thẳng Chu Nguyên Chương, trầm giọng nói:

- Bệ hạ cảm thấy việc này nên xử trí như thế nào?

Chu Nguyên Chương vùng tay lên, lạnh lùng nói:

- Ngươi từ tiểu khát cái kia đi, trăm sẽ gả quận chúa cho ngươi, nếu không ngươi không cần đón dâu nữa mà ra pháp trường để đầu lại đi!

Tiêu Phàm đầu óc ầm ầm nổ một trận, lập tức nói:

- Bệ hạ, thần có chuyện muốn tâu.

- Nói!

- Vợ cả trong nhà thần nguyên bản không phải là khát cái, nàng... nàng ấu nữ Yên Vương, Thường Ninh quận chúa.

Tiêu Phàm cắn răng nói.

Chu Nguyên Chương ngẩn ngơ, nhắm mắt suy tư nửa ngày, sau đó giận tím mặt:

- Lớn mật! Thường Ninh quận chúa bốn năm trước đã sớm chết, trăm bốn năm trước liền nhận được điều trần của Yên Vương, chẳng lẽ bốn năm lúc sau người chết sống lại sao? Tiêu Phàm, ngươi lá gan càng lúc càng lớn, dám khi quân!

Tiêu Phàm trong lòng một trận tuyệt vọng, xong rồi, Chu Nguyên Chương không tin, như thế nào mới có thể chứng minh tự mình nói thật? Ngoại trừ Chu Lệ, ai cũng vô pháp chứng minh giúp hắn, mà Chu Lệ hận hắn thấu xương, hắn sao có thể giúp mình?

- Vợ là một nửa bản thân, bệ hạ, xin thứ cho thần vô lễ, muốn thần bỏ vợ cả, thần không dám phụng chiếu!

Tiêu Phàm quyết liều, cắn răng nói.

- Tiêu Phàm! Ngươi dám kháng chỉ?

Chu Nguyên Chương sắc mặt đỏ bừng, ngực cấp tốc phập phồng.

Bao nhiêu năm không ai dám trái ý hắn như thế, Chu Nguyên Chương giờ phút này trong lòng tức khắc dâng lên vô hạn sát khí.

Trong đại điện gió lạnh từng cơn, một cỗ nồng đậm sát ý giống như một cách không thù gao bóps cỗ Tiêu Phàm cỗ làm hắn cảm thấy khó thở.

Tiêu Phàm cố gắng ưỡn ngực, nhìn thẳng Chu Nguyên Chương, nghiêm nghị nói:

- Đại trượng phu có cái nên làm, có việc không nên làm. Vợ cả thần cùng chung hoạn nạn, vượt qua ngày tháng gian nan nhất, hiện tại nếu thần vì vinh hoa phú quý bỏ nàng, ta còn là người sao? Bệ hạ ý chỉ, thần... Không dám lĩnh!

- Ngươi không muốn cưới Giang Đô quận chúa ?

Chu Nguyên Chương âm xốt xa xốt xa đạo.

- Đương nhiên muốn! Nàng cùng thần đính ước cả đời, ngoài ta ra không lấy chồng, nàng là nữ nhân của ta, việc này toàn bộ kinh sư nhân đều biết, nàng còn có thể gả cho ai?

Chu Nguyên Chương trên mặt sát khí dần dần dày, âm trầm nói:

- Ngươi xử trí như thế nào?

- Thứ thần vô lễ, thần... Cả hai đều lấy!

Sự tình tới rồi giờ khắc này, Tiêu Phàm bất chấp tất cả rồi, thẳng sống lưng lớn tiếng nói.

Chu Nguyên Chương nhìn chăm chăm Tiêu Phàm nhìn sau nửa ngày, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

Cười sau nửa ngày, Chu Nguyên Chương đột ngột vỗ long án, quát to:

- Cẩm y cấm quân ở đâu, chỗ nào?

Ngoài cửa điện có hai cấm y thân quân chạy vội, ôm quyền vá Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương chỉ Tiêu Phàm, nói:

- Đưa hắn vào ngục, không có ý chỉ của trăm, ai cũng không được thả hắn, hoàng thái tôn cũng không được!

- Dạ!

Cấm y thân quân tuân mệnh, sau đó một tả một hữu xách Tiêu Phàm lên.

Tiêu Phàm về mặt tuyệt vọng, hôm nay đại hi đại bi tới quá nhanh, một việc vui vô cùng lại dẫn đến quân thần bất hòa.

Hối hận sao? Tiêu Phàm trong lòng vô cùng bình tĩnh, Chu Nguyên Chương hỏi lại hần ngàn lần vạn lần, hần cũng trả lời như vậy.

Trên đời này ai cũng không thể tách hần cùng Họa Mi ra, cửu ngũ chí tôn thiên tử cũng không được!

Đại trượng phu chết rồi thì thôi, nếu vì cường quyền cúi đầu bỏ Họa Mi, cho dù còn sống hưởng hết vinh hoa phú quý thì có khác gì cảm thú đâu?

Một người sống trên đời, luôn luôn có một tín niệm quan trọng hơn sinh mệnh, đối với Tiêu Phàm mà nói, Họa Mi là tín niệm hần kiên trì, vì phần tín niệm này hần có thể thông dong chịu chết.

Tiêu Phàm về mặt kiên quyết bị cảm y thân quân xách lên, trầm mặc không nói đi ra ngoài điện

Hần cảm thấy có chút châm chọc, dĩ vãng đều là hần bắt người khác nhập ngục, không nghĩ tới mình cũng vào ngục, cả triều văn võ cũng hiểu được một quy tắc bất thành văn là người vào ngục Cẩm Y Vệ rất khó sống đi ra.

Mình sẽ chết sao?

Tiêu Phàm cười nhàn nhạt, chết thì chết đi, cuộc đời này ngắn ngủi lắm, thu hoạch được tình yêu thế là được rồi.

Đồng thời hần lại sinh ra một cổ oán khí, vì cái gì vào thời đại hoàng quyền thống trị, một người cưới mình người yêu cũng làm không được? Dựa vào cái gì một người nói ra liền quyết định sinh tử người trong thiên hạ? Thế đạo thật bất công!

Tiêu Phàm nhịp bước trầm trọng, trong lòng oán khí cũng càng ngày càng sâu. Tính thô bạo kiếp trước chặn đường đánh cướp dần dâng lên.

Mịa nó, phải kéo Hoàng đế xuống ngựa, lão tử cho dù không giết được ngươi cũng không cho ngươi sung sướng. Trên đời này chỉ có một Tiêu Phàm, cho dù ngươi giết ta cũng phải nhớ ta suốt đời!

Tiêu Phàm đột nhiên dừng bước, nói:

- Chờ một chút!

Chu Nguyên Chương mặt lộ vẻ cười lạnh, vòng quanh long án chậm rãi đi đến trước người Tiêu Phàm, nói:

- Ngươi nghĩ thông suốt?

- Thần không nghĩ thông suốt.

- Vậy ngươi muốn làm gì?

Tiêu Phàm cũng cười, lộ rõ vẻ kiên quyết, ngưng thần tĩnh khí, sau đó đột nhiên vươn hai ngón tay, chỉ vào phần eo Chu Nguyên Chương, miệng quát lạnh nói:

- Mò!

Cho dù không thể giết ngươi, lão tử phải lột quần lột ngươi! Đây chính là ý tưởng của Tiêu Phàm, tiểu nhân vật bị ai cũng bắt đắc dĩ, bị ai lại mang theo vài phần đấu tranh bất khuất, cho dù đấu tranh cũng vô lực yếu đuối như thế.

Đáng tiếc chính là, lần này Tiêu Phàm đấu tranh hoàn toàn không đạt tới hiệu quả như trong dự liệu.

Trong ánh mắt kinh ngạc của cảm y thân quân hai bên, đã thấy Chu Nguyên Chương đột nhiên hai tay giữ thắt lưng, nhanh nhẹn nhấc quần lên cười lạnh nói:

- Ngươi lại muốn ám toán trẫm?

Tiêu Phàm ngẩn người:

- Vì sao lại nói là "lại"?

- Lần trước tiết khổ vô cơ rơi xuống, ngươi cho là trẫm không biết là ngươi giờ trò quỷ sao? Hừ! Trẫm cho ngươi thực hiện được một lần, cũng sẽ không cho ngươi thực hiện được lần thứ hai!

Tiêu Phàm lúc này rốt cục hoàn toàn tuyệt vọng, uể oải cúi đầu nói:

- Bệ hạ, thần chân chính phục ngài. . .

Chu Nguyên Chương mặt lộ vẻ đắc ý, hai tay buông ngọc đai bên hông, vuốt chòm râu nở nụ cười.

Trong trầm mặc, chỉ nghe một tiếng quát lạnh:

- . . . Mở lại!

Bá!

Quần lót Minh hoàng long sắc của Chu Nguyên Chương dọc theo đùi rơi xuống.

Trong điện cảm y thân quân, còn có Chu Nguyên Chương nữa đều thất thần.

Tiêu Phàm nhìn vào Chu Nguyên Chương, mắt vô tội chớp chớp, mặt mang vẻ đồng tình nói:

- Bệ hạ cũng phải để ý địch nhân hồi mã thương a. . .

- Bắt! Bắt cuồng đồ này cho trảm! Áp giải vào ngục! Nhanh!

Chu Nguyên Chương bệnh tâm thần tái phát, tức giận hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Tiêu Phàm vào ngục

Cảm Y vệ Đồng Tri kiêm Đông Cung thị độc mạo phạm thiên uy nên bị Thiên tử hạ lệnh giam vào ngục.

Tin tức này tựa như tiếng sấm nổ vang khắp nơi trong triều đình, các vị đại thần trong triều đình đều bị tin tức này làm cho choáng váng.

Trong lúc nhất thời giới quan trường trong kinh sư đều khiếp sợ.

Đang yên đang lành mà Tiêu Phàm lại bị giam, việc này khiến cho mọi người cảm thấy kỳ quái.

Đám quần thần, bất luận là những kẻ đứng về bên phe phái Tiêu Phàm hay là cùng Tiêu Phàm đối nghịch đều cảm thấy ngoài ý muốn đối với sự việc này.

Chức quan của Tiêu Phàm không cao, hẳn có được như ngày hôm nay đều do Hoàng thượng ban cho. Hẳn nhiều lần hồ đồ nhưng Thiên tử vẫn mắt nhắm mắt mở mà ko truy cứu trách nhiệm, kẻ mù cũng thấy được Thiên tử đặt kỳ vọng rất nhiều vào người thanh niên trẻ tuổi Tiêu Phàm này. Đây chính là cánh tay đắc lực mà Hoàng đế bồi dưỡng, nhưng mà lần này Tiêu Phàm lại đắc tội gì khiến cho thiên tử mặt rồng giận dữ hạ chỉ đem hắn tống giam vào ngục?

Đám quần thần không hiểu một chút nào, nhao nhao xâu chuỗi từng sự việc lại với nhau nhưng cuối cùng thì cũng không một người nào biết rõ nguyên nhân.

Sau khi nghe Tiêu Phàm bị giam vào ngục nhưng nộ khí của thiên tử vẫn chưa tận nên hạ lệnh muốn đem Tiêu Phàm ra chợ chém đầu. May mắn là Đông cung Hoàng thái tử Chu Doãn Văn sau khi nghe được tin tức này liền hối hả chạy đến hoàng cung khóc lóc, cầu xin cho Tiêu Phàm, thật vất vả lắm mới làm cho Thiên tử thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra nhưng vẫn hạ lệnh phạt Tiêu Phàm một trăm trượng để hắn nhớ đời.

Các tin tức này theo nhau kéo tới khiến cho mi mắt của đám quần thần co giật không ngừng. Có một tên đại thần nói Thiên tử thật là anh minh, tuệ nhãn tinh tường đem tên Tiên Phàm này ra chém đầu thật sự là một chuyện khiến lòng người hả hê.

Mà Binh bộ thượng thư Như Thụy cùng với Hàn lâm học sỹ Giải Tự lại hoảng sợ, đứng ngồi không yên suốt cả một ngày.

Đương nhiên bọn chúng không phải lo lắng cho an nguy của Tiêu Phàm. Trên thực tế bọn chúng cùng Tiêu Phàm cấu kết với nhau làm nhiều chuyện xấu đều là thời thế bức bách mới khiến bọn chúng buộc phải cấu kết với nhau ở cùng một chỗ, bọn chúng vĩnh viễn chỉ là một đám ô hợp.

Bọn chúng lo lắng nhất chính là sự thay đổi trong triều đình.

Thiên tử hạ lệnh đem Tiêu Phàm giam vào ngục đây có phải là biểu hiện của sự biến hóa trong triều đình hay không? Một vòng thanh tẩy trong triều đình lại sắp bắt đầu, kẻ cầm đầu là Tiêu Phàm đã bị bắt giam, có phải ngày lành của Gian đảng sắp kết thúc?

Cả đám văn võ trong triều đình, bất luận là kẻ đối lập với Tiêu Phàm hay là kẻ đứng ở trung gian cũng không thể không phải nhận Tiêu Phàm người thanh niên này bất tri bất giác đã ảnh hưởng rất lớn đến xu thế trong triều đình.

Hoàng cung, trước Võ Anh điện.

Đầu mùa hạ, cây bóng nước (*) (<http://images.dieutridau.com/thongti...-bong-nuoc.jpg>) trước ngự hoa viên nở hoa, mùi hoa tràn khắp cung khiến ai ai ngửi thấy đều cảm thấy say mê, làm cho bầu không khí nặng nề bao trùm trong hoàng cung bỗng trở nên mang theo vài phần sinh cơ.

Trước điện dưới bậc thang đá, Giang Đô quận chúa đang quỳ, mái tóc nàng rối tung, vẻ mặt tiêu tụy đờ đẫn như kẻ mất hồn. Dung nhan xinh đẹp của nàng đã bị nước mắt che kín, bộ dạng thê lương khiến người khác nhìn vào đều cảm thấy thương tiếc.

Phía trước điện, đám cấm quân cùng bọn thái giám đang dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía quận chúa, nhưng bọn chúng đều không dám thở mạnh, vẻ mặt lại tỏ ra kính sợ.

Một gã thái giám trên tay xách một cây phát trần lạng lẹ đi ra trước cửa điện, thấy vẻ mặt đờ đẫn của Giang Đô quận chúa đang quỳ dưới bậc thang thì không khỏi đồng tình.

Thái tử Ý Văn mất sớm, nàng từ nhỏ đã lớn lên ở trong cung, bởi vì tính tình dịu dàng nhu nhược, đối xử với mọi người trong cung luôn hòa ái cho nên mấy tên thái giám cũng có ấn tượng rất tốt đối với nàng.

Tên thái giám khẽ thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Quận chúa, người trở về đi, bệ hạ đã có chỉ lệnh cho quận chúa mau trở về Chiêu Nhân cung tự bế môn tư quá(suy nghĩ về lỗi lầm đã gây ra) sau này không được tùy ý rời khỏi cung. Bệ hạ cũng đã ra lệnh cho Khâm Thiêm giám chọn lại ngày lành tháng tốt để quận chúa thành hôn với Cảnh Tuyền.

Giang Đô quận chúa nghe thấy vậy cả người liền run rẩy, ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa điện, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

- Hoàng tổ phụ, người... Người quả thực nhẫn tâm đến thế sao? Tôn nữ người đã cùng với Tiêu Phàm....., cuộc đời này chỉ lấy Tiêu Phàm làm phu quân, tâm lòng cùng thân thể này đều đã giao phó cho Tiêu Phàm rồi như vậy thì làm sao có thể lấy người khác làm phu quân được? Nếu như Hoàng tổ phụ muốn bức tử tôn nữ thì người mau hạ chỉ đi, tôn nữ tuyệt đối không dám trái lệnh.

Một người luôn luôn dịu dàng như Giang Đô quận chúa nhưng lần này vì không muốn cúi đầu trước vận mệnh mà lớn tiếng hô to lên.

Tên thái giám truyền chỉ than nhẹ:

- Quận chúa, sự tình đã ra nông nổi như thế này cần gì phải cưỡng cầu nữa. Hay là quận chúa mau về thăm cung của mình đi...

Vừa dứt lời đã thấy có một tên thái giám khác từ trong điện đi ra the thé nói:

- Bệ hạ đã có chỉ, truyền Giang Đô quận chúa vào điện yết kiến.

Sắc mặt Giang Đô quận chúa bỗng trở nên vui vẻ liền nhanh chóng đứng dậy, bởi vì quỳ đã quá lâu cho nên vừa mới đứng dậy thì thân thể của nàng không tự chủ được mà ngã xuống. May mắn cho nàng là ở bên cạnh có một tên thái giám nhanh tay đỡ lấy nàng.

Nhẹ nhàng nhúc nhích tay các ngón tay cho đỡ tê, thân hình Giang Đô quận chúa liền chạy nhanh vào đại điện.

Trong Võ Anh điện, Chu Nguyên Chương đang ngồi ở long án phần nọ nhìn vào người cháu gái mà hân thân yêu nhất, thật lâu sau hắn thở dài, vẻ mặt vô cùng hiu quạnh nói:

- Lệ nhi một lòng muốn chết, người cùng một lòng muốn chết. Trẫm là phụ thân cùng Hoàng tổ phụ chẳng lẽ lại thất bại đến thế sao? Cuối cùng lại bức hết con cháu Chu gia phải tự sát sao?

Giang Đô quận chúa lệ rơi đầy mặt, phịch một tiếng, nàng liền quỳ gối trước mặt Chu Nguyên Chương buồn bã nói:

- Hoàng tổ phụ mong người thứ lỗi cho tội bất hiếu của tôn nữ, từ nhỏ tôn nữ đã lớn lên trong cung không hiểu thế thái nhân tình, cũng không hiểu cái gì gọi là đạo lý trị thiên hạ. Tôn nữ chỉ hiểu một điều phạm là nữ nhân đã bị nam nhân đụng qua thì phải một lòng một dạ theo hắn cả đời. Mà Tiêu Phàm lại là người mà tôn nữ nhìn vừa ý, Hoàng tổ phụ vừa mới giam hắn vào ngục thì lại bắt tôn nữ phải gả vào Cảnh gia, Hoàng tổ phụ đây là người bức cháu gái của người tự sát a...

- Người thực sự nhìn trúng Tiêu Phàm sao?

Thần sắc Chu Nguyên Chương nghiêm nghị hỏi.

Giang Đô quận chúa sớm khóc đến hoa đái vũ nghe hỏi vậy liền dùng sức gât đầu, ánh mắt cầu xin nhìn về phía Chu Nguyên Chương

- Trẫm sớm đã đem người hứa gả cho Cảnh Tuyền, hôm nay sự tình đã ra nông nổi như thế này thì người muốn trẫm nói thế nào với Cảnh gia đây?

Chu Nguyên Chương lạnh lùng hỏi.

Giang Đô buồn bã nói:

- Sự việc của tôn nữ cùng với Tiêu Phàm bây giờ toàn thành đều biết, ai cũng biết rằng tôn nữ với nhi Tiêu Phàm đã có quan hệ xác thịt, dưới tình hình như thế nếu Hoàng tổ phụ còn đem tôn nữ gả cho Cảnh gia thì Cảnh gia sẽ nghĩ tôn nữ như thế nào đây? Cả đời này tôn nữ làm sao có thể sống nữa?

Chu Nguyên Chương cả giận nói:

- Tiêu Phàm cùng người có quan hệ xác thịt lúc ấy là vì cứu người! Ngay cả đạo lý ấy mà Cảnh gia cũng không thể hiểu sao?

Giang Đô thấy thần sắc giận dữ của Chu Nguyên Chương không khỏi co rúm lại, từ nhỏ cho đến bây giờ nàng chưa bao giờ thấy hấn giận dữ đến như vậy nhưng sau đó lại nghĩ đến cảnh chịu khổ của Tiêu Phàm trong ngục thì thần sắc của Giang Đô quận chúa bỗng trở nên kiên cường hơn, nàng khẽ cắn răng, thần sắc tỏ vẻ kiên quyết tuyệt không hối hận.

- Hoàng tử phụ mình giám, kỳ thật... Kỳ thật trước khi Tiêu Phàm cứu tôn nữ thì tôn nữ cùng hắn đã từng có.... Tiếp xúc thân mật.

Khuôn mặt đầy nước mắt của Giang Đô quận chúa bỗng trở nên xấu hổ đến mức đỏ bừng.

Chu Nguyên Chương ngăn người:

- Lúc trước đã từng có tiếp xúc da thịt? Là lúc nào?

Giang Đô quận chúa khẽ thở dài, tên oan gia nhà người hôm nay vì muốn cứu người nên ta đã đem danh tiết cả đời của mình ra đánh cược một lần. Sau này người cũng không nên phụ bạc ta...

Giang Đô quận chúa không hề do dự mà đem sự tình phát sinh tại trước Võ Anh điện nói ra cho Chu Nguyên Chương nghe.

Trong điện trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên nổi lên một thanh phần nổ, thanh âm giống như kim thạch xuyên vân chấn động chín tầng trời.

- Tiêu Phàm! Tên mất dạy này! Trẫm muốn giết người... Không, trẫm muốn thiên người!

Ngục Cẩm Y vệ nằm ở phía đông của Trấn phủ ti nha môn, đại môn ngục do hai miếng đá hoa cương dày cộm ghép thành, phía trước cổng được bảo vệ rất cẩn thận, thường xuyên có một đám cẩm y giáo úy cầm tú xuân đao đi quanh.

Đây chính là thiên hạ đệ nhất ngục, nhìn qua trông có vẻ bình thường vô hại nhưng lại khiến cho mọi người trong thiên hạ nghe thấy nơi này đều cảm thấy run rẩy.

Chỗ này được đề phòng sâm nghiêm nhất, đã có một quy cũ bất thành văn.

Bất luận là vương công đại thần hay chỉ là một tên dân chúng bình thường một khi đã tiến vào đây thì đừng nghĩ có thể đi ra ngoài được. Cho dù người có vận khí tốt được phóng thích ra ngoài thì cũng bị tra tấn người không ra người, ma không ra ma. Cho nên đối với chỗ này mọi người đều gọi nó là "Tiểu Tây Thiên".

Thời điểm Tiêu Phàm bị hai gã Cẩm y cầm quân áp giải vào ngục thì đám gác ngục còn tưởng ra Tiêu Đồng Tri đang đi đến đây để kiểm tra công tác.

Cũng không thể trách bọn chúng, từ lúc Tiêu Phàm tiến vào thì hắn vừa đi vừa ngửa mặt lên trời, chấp hai tay ra sau mông thần thái rất là kiêu căng, hống hách. Mà hai tên cẩm y cầm quân áp giải hắn cũng biết hắn có quan hệ tốt với Hoàng thái tử nên cũng không dám vô lễ với hắn, hai người xấu hổ lạng lẽ đi theo Tiêu Phàm thoạt nhìn giống như là hai tên người hầu đi theo hắn.

Tên thủ vệ Cẩm y bách hộ cũng xem như là người quen trước kia, là thuộc hạ dưới trướng của Tào Nghị tên là Dương Đắc Lợi lần trước Chu Lệ phái tử sĩ đến ám sát Tiêu Phàm thì hắn đã xuất hiện đúng lúc cứu bọn họ.

Thấy Tiêu Phàm đến Dương Đắc Lợi vội vàng chạy đến cười nịnh nọt nói:

- Tiêu đại nhân, ngài tự mình đến đây để tự thẩm vấn phạm nhân sao?

Tiêu Phàm cười khổ một tiếng, nhìn Dương Đắc Lợi cũng ngạo nghễ ưỡn thẳng ngực cười làm Dương Đắc Lợi càng thêm cung kính.

- Mở cửa!

Tiêu Phàm thần nhiên nói

Dương Đắc Lợi không dám chậm trễ vội vàng vung tay lên, tên thủ ngục đứng bên cạnh liền mở cửa ngục ra.

Tiêu Phàm nhìn Dương Đắc Lợi gật gật đầu nở nụ cười tán dương làm cho Dương Đắc Lợi cảm thấy được thụ sủng nhược kính (được sủng ái mà lo sợ) quay đầu trở lại cười nịnh.

Bên trong ngục rất âm trầm, tường đá âm u ẩm ướt tối tăm thi thoảng điểm xuyết vài cây đuốc, bên trong truyền ra mùi vị khiến người thấy liền có cảm giác muốn nôn. Càng đi vào sâu, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng hét thê lương, thảm khóc của bọn phạm nhân khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Dương Đắc Lợi đi trước, vừa đi vừa quay đầu lại cung kính hỏi:

- Hôm nay Tiêu đại nhân muốn thẩm vấn người nào? Có cần các huynh đệ chuẩn bị một số hình cụ không?

Mặt mày Tiêu Phàm không chút thay đổi nói:

- Trước tiên hãy tìm cho ta một phòng giam sạch sẽ đi đã.

- Dạ!

Vì thế Dương Đắc Lợi liền dẫn Tiêu Phàm một phòng tương đối là sạch sẽ nhất.

- Đại nhân cảm thấy nơi nào như thế nào?

Dương Đắc Lợi cười lấy lòng nói

Tiêu Phàm nhìn một vòng xung quanh, vừa lòng gật đầu nói:

- Không tệ, xem ra cũng rất sạch sẽ, ta rất vừa lòng..

Dương Đắc Lợi cười nói:

- Đại nhân muốn ở chỗ này thăm vấn phạm nhân sao? Muốn thăm vấn người nào đại nhân cứ việc phân phó.

Về mặt Tiêu Phàm thoáng âm thầm nói:

- Không cần thăm vấn, đợi lát nữa có người khác đến thăm vấn ta...

- A?

Dương Đắc Lợi ghen hòng nhìn trần trời.

- Bắt đầu từ hôm nay ta sẽ ở đây cho đến khi nào ra pháp trường mới thôi.

Về mặt Tiêu Phàm nghiêm nghị nói.

- A?

Dương Đắc Lợi tiếp tục đứng hình tập hai.

Lúc này hai tên cầm y cấm quân áp giải Tiêu Phàm mới nói:

- Phụng thánh dụ đem Tiêu Phàm nhốt vào ngục, bất luận kẻ nào cũng không được phép thả ra, kẻ nào dám trái lệnh thì tử.

Dương Đắc Lợi:

-...

Tiêu Phàm tiến lên một bước cầm lấy tay Dương Đắc Lợi, thâm tình nói:

- Dương bách hộ vất vả rồi, mấy ngày này tại hạ sẽ còn làm phiền ngài nhiều hơn, nhờ ngài chiếu cố nhiều a.

Da mặt Dương Đắc Lợi co rút lại, gượng cười:

- Đại nhân, người quá khách khí, thật sự là quá khách khí rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Tào Nghị vào thăm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một người bị bắt vào nhà giam lại bày ra cái tư thế cao cao tại thượng này, thật sự không thể không khâm phục tinh thần của hắn nha. Dám ở trong ngục của Cẩm Y vệ mà ngênh ngang hơn nữa lại còn yêu cầu một phòng sạch sẽ nữa, đại khái trong lịch sử của Minh triều cũng có một mình Tiêu Phàm mới có đảm lượng như thế.

Da mặt Dương Đắc Lợi co rút lại như trúng gió.

Tạm thời thích nghi, cuối cùng Dương Đắc Lợi cũng suy nghĩ được. Vị đại gia này mặc dù bị tống giam vào ngục nhưng cũng không phải dễ dàng đắc tội đâu. Đầu tiên hẳn cùng với thủ trưởng của mình Tào Nghị là huynh đệ sinh tử lại có giao tình rất sâu đậm, hơn nữa phía sau vị đại gia này còn có Hoàng thái tôn điện hạ cũng là huynh đệ sinh tử với hắn luôn a...

Dương Đắc Lợi phát hiện ra rằng cho dù Tiêu Phàm bị bắt giam vào đây cũng không thể nào trêu chọc vào hắn được, chẳng những không thể trêu chọc vào hắn mà còn phải thờ hắn như tổ tông. Từ lý luận trên mà nói chỉ cần đầu Tiên Phàm không bị chặt bỏ thì hắn vĩnh viễn có cơ hội để xoay chuyển căn khôn, không chừng vào một ngày đẹp trời nào đó hắn lại nghênh ngang bước từ trong ngục đi ra.

Đây chính là sự khác nhau giữa người có quyền có thế với người không có chỗ dựa.

Người không có chỗ dựa thì cho dù người có là Tể tướng đi chăng nữa một khi đã bị Hoàng đế nghi kỵ đem ngục tống giam vào ngục thì người khác cũng nhìn người với ánh mắt như nhìn người chết.

Đối với người có quyền có thế chỉ cần bối cảnh của hắn cường đại, thế lực thâm hậu thì cho dù hắn bị giam vào ngục thì hắn cũng vẫn là đại gia. Bởi vì cũng không có ai biết được một ngày nào đó hắn lại được thả ra, đoạt lại được quyền thế.

Không thể nghi ngờ gì nữa, Tiêu Phàm thuộc về loại thứ hai.

Đối với vị đại gia này thì Dương Đắc Lợi nên làm gì bây giờ?

Gần như không một chút do dự nào, Dương Đắc Lợi đã nhanh chóng lựa chọn một quyết định sáng suốt

Đại gia vẫn là đại gia bất luận ở nơi nào thì hắn vẫn là đại gia, một khi hắn đã là đại gia thì bản thân mình phải cung phụng, lấy lòng hắn. Thủ trưởng của mình cùng với vị Hoàng đế tương lai của Đại Minh đều là bạn của hắn vì vậy trước mặt Tiêu Phàm mình phải tỏ ra cung kính để còn sau này còn có đường lui.

Dương Đắc Lợi không hề chần chừ lập tức bước đến áp giải Tiêu Phàm thay hai tên cầm y cầm quân ở đằng sau đi vào gian phòng sạch sẽ này, hắn tự mình bố trí bàn ghế, rượu ngon, chân giò... Hơn nữa còn thay đổi tấm chăn rách nát bằng tấm sạch sẽ trắng như tuyết. Nhất thời trong phòng giam bỗng trở nên rực rỡ hẳn lên, từ ngoài nhìn vào thật giống như là gian phòng để động phòng hoa chúc, làm cho Tiêu Phàm cảm thấy chút thụ sủng nhược kinh.

- Này... Dương bách hộ, ngươi không cần phải phiền toái như vậy đâu, tại hạ bây giờ là tù nhân không dám đương nói đâu a...

Tiêu Phàm có chút ngại ngùng nói.

Dương Đắc Lợi bặt đến nỗi đỏ mặt nhưng vẫn quay đầu qua cười lấy lòng:

- Tiêu đại nhân một ngày là thủ trưởng thì suốt đời là thủ trưởng, vì Tiêu đại nhân ra sức công hiến là phúc phận của thuộc hạ.

- Không cần chuẩn bị kỹ như vậy đâu, ngày mai ta đã bị áp giải ra pháp trường rồi.

Thần sắc Tiêu Phàm âm đạm.

Dương Đắc Lợi vỗ ngực, bi tráng nói:

- Nếu đại nhân bị áp giải ra pháp trường thì thuộc hạ....

Tiêu Phàm nháy mắt mấy cái:

- Thì ngươi cũng sẽ tuần từ theo ta sao?

Dương Đắc Lợi liền cứng họng, lập tức đánh trống lảng:

- Đại nhân, người thấy gian phòng này bố trí như thế nào? Cảm thấy có vừa lòng không? Đại nhân tạm thời ủy khuất mấy ngày có lẽ đợi vài ngày nữa thì có thánh chỉ đến phục chức lại cho đại nhân.

- Ân, không sai, ta rất vừa lòng.

Ngồi tù mà có thể hưởng thụ, sướng như thế này thì Tiêu Phàm nguyện ở trong này suốt đời.

Ngoài trừ không được tự do như bên ngoài, thì điều kiện trong này cũng không tồi à. Nếu như có thêm một bình Hồng Tụ thơm ngát nữa thì quả thật là sướng như tiên.

- Đại nhân, có cần thuộc hạ tìm cho ngài vài em xinh tươi không? Mỗi ngày ngồi bồi người đánh đàn, thổi tiêu, hầu hạ giấc ngủ của ngài, nói chuyện giải sầu cho ngài...

Dương Đắc Lợi càng nói trên mặt lại càng lộ ra vẻ dâm dăng.

Tiêu Phàm ngạc nhiên hỏi:

- Có thể sao?

Dương Đắc Lợi cười ngao nghể nói:

- Tất nhiên là có thể rồi, mọi việc trong này đều do thuộc hạ định đoạt.

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, rốt cục cũng lắc đầu sau đó vỗ vỗ lên vai Dương Đắc Lợi rồi nói:

- Hay là thôi đi, hiện giờ ta đã là tù nhân rồi mọi chuyện cần phải khiêm tốn một chút. Nếu không truyền ra ngoài chỉ sợ không tốt... Ngươi tốt nhất là nên đi làm tốt bổn phận của mình đi.

Dương Đắc Lợi khâm phục nói:

- Đại nhân không gần nữ sắc, có đức độ, thuộc hạ vạn phần khâm phục

- Ngươi có năng lực thả ta ra ngoài, để ta tự mình đi tới thanh lâu tìm thú vui sao?

Dương Đắc Lợi:

- ...

- Quên đi coi như ta chưa nói.

Dương Đắc Lợi là một tên thuộc hạ rất hiểu ý người, sau khi sắp xếp chỗ ở cho Tiêu Phàm xong thì hắn lập tức phái người đem chuyện của Tiêu Phàm bị giam vào ngục nói cho Tào Nghị.

Người báo tin vừa ra cửa ngục đã gặp Tào Nghị nghe tin chạy đến.

Tào Nghị dẫn theo vài tên cầm y giáo úy, không để ý đến đám thuộc hạ hai bên hành lang đang hành lễ với hắn mà nhanh chóng bước vào trong đại môn ngục.

Thần sắc hắn lạnh lùng, gắt gao cắn quai hàm, ánh mắt tỏa ra duệ quang bức người tựa hồ có nén lo lắng và oán giận.

Vào ngục liền xông vào mũi một trận tanh rình, Tào Nghị nhú nhú mày nhưng cũng không nói một lời nào, tiếp tục bước vào trong.

Dọc theo hai bên thông đạo ẩm ướt đầy đám chuột, gián cùng với các loại bò sát. Cả một đoạn đường đi Tào Nghị luôn cau mày, vừa đi tới nơi thì liền gặp Dương Đắc Lợi đang chạy ra nghênh đón.

- Thuộc hạ ra mắt Tào Thiên hộ!

Dương Đắc Lợi liền hành lễ.

- Tiêu Phàm bị nhốt ở nơi nào?

Tào Nghị lạnh lùng hỏi.

Dương Đắc Lợi nghe thấy vẻ bất thiện của Tào Nghị liền cảm thấy rung mình, vội vàng nói:

- Thuộc hạ đã an bài cho Tiêu đại nhân ở một gian phòng tốt nhất. Cái này... bộ hạ đã có lệnh thuộc hạ không thể làm trái nhưng mà Tiêu đại nhân bị giam vào đây thì thuộc hạ cũng không thể cho Tiêu đại nhân chịu nửa phần ủy khuất.

Tào Nghị nghe được lời của Dương Đắc Lợi nói ra thì sắc mặt cũng hòa hoãn lại, nhìn hắn rồi thần nhiên nói:

- Ngươi làm không sai, mau mang ta đi gặp Tiêu đại nhân.

Dương Đắc Lợi nghe được lời khen ngợi của Tào Nghị thì trong lòng liền cao hứng. Hắn thầm hô may mắn là mình trước mặt Tiêu Phàm không tỏ ra khác nghiệt nếu không thì không cần nói sau này Tiêu Phàm có thể hỏi phục lại chức quan mà thu thập hắn, chỉ vị Tào Nghị này cũng đã trực tiếp không bỏ qua cho hắn.

Dương Đắc Lợi không dám chậm trễ vội vàng khom người dẫn Tào Nghị đi đến phòng giam nơi Tiêu Phàm đang bị giam giữ.

Tào Nghị thấy Dương Đắc Lợi quay người lại mở khóa thì không khỏi cau mày:

- Ngươi khóa cửa làm gì? Tiêu huynh đệ là hán tử có uy tín nhất trong triều đình ngươi còn sợ hắn bỏ chạy sao?

Dương Đắc Lợi nghe vậy liền run run người, vội vàng đáp:

- Thiên hộ đại nhân thứ tội, là do thuộc hạ sơ sót, sẽ không có lần sau nữa.

Cửa ngục được mở ra, Tào Nghị liền nhanh chóng bước vào thì thấy Tiêu Phàm đang ngồi ở trên ghế thái sư, vẻ mặt hần thư thả, lười biếng, hai chân hần thảnh thơi lại đứng đưa vài cái, lâu lâu lại duỗi tay ra lấy bầu rượu trên bàn ngửi một chút rồi nuốt cái ực. Bộ dáng này căn bản không giống người tù mà là giống với đi nghỉ phép a.

Cảnh tượng trước mặt làm cho vẻ mặt của Tào Nghị cứng lại, sau đó lại tò mò đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh. Trong lúc nhất thời không biết nơi này là phòng giam hay là thư phòng tại nhà Tiêu Phàm nữa.

Dương Đắc Lợi thấy vậy liền cười hỏi:

- Thiên hộ đại nhân, thuộc hạ an bài như thế này, đại nhân có vừa lòng không?

Tào Nghị thờ dãi, lẩm bẩm nói:

- Đầu chi là vừa lòng, người đối với hần cũng quá tốt đi. CMN tên gia hỏa này vào đây còn hưởng phúc nữa khiến cho ta chạy công mong vào đây, sợ hần trong này bị hành hạ a.

Tiêu Phàm bất mãn nói:

- Ai, Tào đại ca, người nói không đúng rồi. Số của ta là số con gián nha, cho dù chỗ này có được bố trí tốt hơn nữa thì ta không phải cũng là một tên tù nhân sao?

Tào Nghị buồn cười nói:

- Ta thật sự muốn đổi với người một phen,

Tiêu Phàm cười hắc hắc:

- Ta đây cũng không đổi, có khi ngày mai ta đã bị lôi ra chợ chém đầu rồi, thời gian còn sống cũng không còn nhiều lắm vì vậy ta cũng phải tranh thủ hưởng thụ một chút, hưởng thụ một chút...

Tào Nghị lại thờ dãi:

- Người với người thực sự không thể so sánh với nhau a. Lão tử đường đường là một Thiên hộ, cả ngày bận rộn vô cùng đến nỗi còn không có thời gian để phóng rắm nữa. Người thì ngược lại, chức quan cao hơn ta, chuyện gì cũng không cần làm, đến khi vào đây ngồi đếm gián cũng có thể nhàn nhã giống đại gia, chẳng lẽ người sinh ra đã có số mệnh hưởng phúc sao?

Tiêu Phàm cười khổ nói:

- Người nói như vậy, cuối cùng ta cũng không biết mệnh của mình tốt hay là khổ nữa?

Tào Nghị lạnh lùng nói :

- Trước kia có lẽ mệnh của người tốt nhưng hiện tại cũng không nhất định...

Tiêu Phàm ngo ngác :

- Có ý gì?

Tào Nghị cảm thấy vui sướng khi nhìn người khác gặp họa, cười cười:

- Vừa rồi thái giám vừa mới truyền ý chỉ của Bệ hạ, phạt người một trăm roi, hành hình ở đây. Lệnh cho Cẩm Y Vệ không được thiên tư (vì tình riêng mà không ra tay nặng) hơn nữa lại còn phải thái giám đến đây để đốc hình.

Người Tiêu Phàm liền run lên, lắp bắp nói:

- Một trăm roi?

- Đúng, một trăm roi, không hơn không kém. Hơn nữa lại lột áo người ra, sau đó treo lên rồi mới hành hình.

Tào Nghị nghiêm trang nói

Sắc mặt Tiêu Phàm lập tức trở nên tái nhợt, run giọng nói:

- Thực độc ác a. Một trăm roi còn để người ta sống không nữa hả? Tào đại ca, ngươi cứ việc chém ta một đao để ta chết một cách thống khoái đi a.

Tào Nghị nghiêm túc nói:

- Khó mà làm được, ý chỉ của Bệ hạ là chỉ đánh ngươi chứ không nói đến giết ngươi.

Tiêu Phàm lộ ra vẻ mặt đau khổ nói:

- Tào đại ca, ta thoát nhìn giống con nợ sao?

- Có một chút..

Nói xong, Tào Nghị liền quay đầu ra ngoài, quát to:

- Dương Đắc Lợi, ngươi vào đây!

Dương Đắc Lợi vội vàng đi vào, ôm quyền hỏi:

- Đại nhân có gì phân phó?

Tào Nghị chậm chậm rút từ đằng sau lưng ra một cây roi da đen đen, đưa cho Dương Đắc Lợi rồi nói:

- Chuẩn bị hành hình.

Hai chân Tiêu Phàm mềm nhũn sợ tới mức thiếu chút nữa lún ra trên mặt đất rồi. Hình phạt thời Minh triều rất tàn khốc, một trăm roi cũng không nhiều lắm, trên thực tế chỉ cần hai ba mươi roi là cũng khiến cho người ta lên bờ xuống ruộng rồi.

Tiêu Phàm sợ hãi nhìn chăm chăm vào cây roi da kia, không ngừng hỏi:

- Tào đại ca... Ngươi không phải là muốn chơi thật đó chứ?

Tào Nghị xụ mặt nói:

- Đương nhiên là thật, một trăm roi một roi cũng không thể thiếu, nếu không thì làm sao ta có thể đảm bảo kết quả lại cho Hoàng thượng đây?

- Ngươi muốn lấy mạng ta sao?

- Cùng lắm là đánh ngươi tàn phế thôi, làm sao lại chết dễ dàng như vậy

Dương Đắc Lợi cẩn thận nhìn vào sắc mặt của Tào Nghị thì thấy vẻ mặt của hắn vô cùng lạnh lùng không giống với như đang nói giỡn. Trong lòng hắn không khỏi nói Tào thiên hộ cùng với Tiêu đại nhân không phải là huynh đệ sinh từ sao? Đối với huynh đệ sinh từ mà có thể tàn nhẫn đến như thế sao?

Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, Tào Nghị nghiêng đầu nhìn Tiêu Phàm nói:

- Trước khi hành hình thì ngươi còn có muốn nhắn nhủ gì không?

- Có!

- Ngươi cứ việc nói ra ta nghe đây.

Tào Nghị cười tủm tỉm nói:

- Roi da có vẻ khâu vị hơi nặng.

- Vậy ngươi muốn như thế nào?

Tiêu Phàm ưỡn ngực, vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Có thể đổi thành tích sập (nhỏ nhen trò này ka thích) không?

Tào Nghị:

-

Sự thật đã chứng minh, hoạn nạn mới thấy được chân tình, động tác cầm roi của Chu Đắc Lực rất thuần thực sau đó cổ tay hất rung lập roi da liền mở ra sau đó đập vào nhau kêu cái bép vang dội.

Lúc này Tào Nghị vỗ vỗ tay thì ở ngoài cửa đại lao xuất hiện hai tên giáo úy thân tín của Tào Nghị, hai người đang hợp lực ôm một cái tấm da trâu vào sau đó lại dùng hai cái móc sắt treo lên cuối cùng liền hướng Tào Nghị chấp tay rồi lui ra ngoài.

Tào Nghị quay đầu lại nhìn tấm da trâu kia rồi nói với Dương Đắc Lợi:

- Ngươi cứ quất vào tấm da trâu này, nhớ quất cho đủ một trăm roi a, không được thiếu cái nào, để lão tử còn hướng Bệ hạ bẩm báo lại.

Sắc mặt Dương Đắc Lợi phát sàu:

- Là.....

Tiêu Phàm vui vẻ nói :

- Ta biết mà, chỉ có Tào đại ca mới đối xử tốt với ta thôi.

Vì thế trong phòng giam nhỏ hẹp ấy liền truyền ra những tiếng trầm đục như đang quất roi lên thân người.

Lúc này Dương Đắc Lợi đang dùng sức quất vào tấm da trâu còn Tào Nghị cùng với Tiêu Phàm nhàn nhàn ngồi ở cạnh bên vừa uống rượu vừa nói chuyện với nhau.

- Tào đại ca, không phải là ngươi nói có tên thái giám tới đây sao? Hắn đâu?

Tào Nghị bữu môi nói:

- Tên thái giám kia, lão tử đã sai người đưa cho hắn một trăm lượng bạc sau đó lại lôi hắn vào nha môn nhét vào mồm hắn hết hai vò rượu, chờ hắn say túy lúy ta mới kêu hắn đi đến đây để giám sát ngươi thì hắn nói hắn không đến được, khi nào hành hình xong thì nói với hắn một tiếng để hắn trở về bẩm báo cho Bệ hạ.

Trong lòng Tiêu Phàm nổi lên một hồi cảm động.

Hoạn nạn thấy chân tình, nghĩa khí không lúc nào phải nằm ở trên mồm, mở miệng ra nói vài câu là được. Chỉ khi nào xảy ra thì mới biết được, không thể nghi ngờ nữa Tào Nghị chính là một hảo huy nh đệ.

- Tào đại ca...

Tiêu Phàm nghẹn ngào kêu lên.

Tào Nghị đang cầm chân giò bỏ vào mồm nhai, phát tay nói:

- Đừng có nói cảm tạ với lão tử, mấy cái lời làm nhảm ấy thì ngươi hãy cất lại mà dùng đi.

- Không phải a Tào đại ca, ta muốn nói là người hãy ăn ít ít thôi, chừa lại cho ta để ta còn ăn nữa.

Tiêu Phàm khóc thút thít, đau lòng nhìn vào mớ chân giò đang nằm trong tay của Tào Nghị

Tào Nghị liền dừng nhai, sắc mặt đen thui:

-...

...

...

- Tình hình ở bên ngoài như thế nào rồi?

Tiêu Phàm khôi phục lại vẻ đứng đắn, thần sắc không khỏi lo lắng.

Tào Nghị buông cái chân giò trong tay xuống, thờ dài :

- Người vừa mới vào ngục thì con giận của Bệ hạ cũng chưa tan, người liền hạ chỉ muốn giết ngươi. May mắn là Hoàng thái tôn sau khi nghe được tin tức này thì vội vàng tiến cung, hướng Bệ hạ khóc lóc cầu xin cho ngươi. Lúc này Bệ hạ mới thu lại mệnh lệnh đã ban ra.

- Cả văn võ bá quan trong triều sau khi nghe được ngươi bị giam vào ngục thì phản ứng của mỗi người đều không giống nhau, các Cẩm Y vệ của chúng ta trong phủ các đại thần hồi báo lại sau khi Bệ hạ ra lệnh bắt giam ngươi thì tin tức này mau chóng được truyền ra ngoài thì không ít đại thần sôi nổi bàn tán về chuyện này. Đa số các đại thần đều mong Bệ hạ ra lệnh chém ngươi, có mấy người còn có lương tâm hướng lên Bệ hạ cầu xin đem ngươi đi

lưu đây hoặc giăng chức. Còn đám Bình Bộ thượng thư Như Thụy cùng Hàn Lâm học sĩ Giải Tự thì vội vàng đóng cửa từ chối tiếp khách, thần sắc của bọn chúng có vẻ bất an.

Tiêu Phàm cười lạnh nói:

- Muốn giết ta nhất chính là Hoàng Trung, còn đám tự xưng là trung thần kia thì đương nhiên không muốn thấy một tên gian thần như ta còn sống.

Tào Nghị nhìn Tiêu Phàm, thờ dài nói:

- Huynh đệ a, bây giờ ngươi đã chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, ngươi không phải nói rằng việc trà trộn vào chốn quan trường trong triều đình là việc ngươi rất thành thạo sao? Vì sao lần này lại làm ra sự việc nghiêm trọng như vậy, thiếu chút nữa là mất đầu rồi.

Tiêu Phàm thờ dài một cách nặng nề, về mặt đầy chua xót kể chuyện hắn cùng Họa Mi và Giang Đô quận chúa nói ra.

Sau đó Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn Tào Nghị cười khổ nói:

- Tào đại ca, lá gan của ta thật sự không lớn, có thể nói là rất nhỏ, ta là một kẻ rất sợ chết nhưng Bệ hạ lại muốn ta bỏ Họa Mi. Họa Mi cùng ta đồng cam cộng khổ nếu, ta vì tham phú phụ bản liền bỏ nàng thì ta còn là con người sao? Ta nếu vì quận chúa mà bỏ Họa Mi thì đừng nói là bức Họa Mi tới đường cùng chỉ sợ mọi người cũng sẽ khinh thường ta, sống ti tiện như vậy thì không bằng ta chết đi cho rồi.

Tào Nghị ngoảnh mặt về phía hán gờ ngón tay cái lên, từ trong thâm tâm nói :

- Huynh đệ, ngươi là một hán tử có khí phách! Tào mỗ rất khâm phục, có thể kết giao cùng với ngươi thì cũng coi là may mắn đối với Tào mỗ.

Về mặt Tiêu Phàm đau khổ nói:

- Đừng khen ta, kỳ thực bây giờ ta còn sợ muốn chết đây, có lẽ Bệ hạ sẽ nghĩ lại cảm thấy tức giận liền hạ lệnh cho người đến giết ta. Cái này này có thể tồn tại được bao lâu thì cần phải xem vận khí của ta ra sao rồi.

Tào Nghị quay đầu lại xem Dương Đắc Lợi đang quát vào tấm da trâu kia, ghé vào bên tai Tiêu Phàm nói nhỏ:

- Huynh đệ cứ yên tâm, nếu thực sự có ngày đó thì Tào mỗ dù liều cái mạng già này cũng đem ra ngươi cứu ra. Sau đó huynh đệ chúng ta tiêu điều tự tại, đi khắp chân trời góc bể...

Tiêu Phàm nghe vậy liền ngẩng đầu, cảm kích nhìn vào Tào Nghị.

Tào Nghị cười ha hả, tiếp theo lại chếp miệng, nhú mày nói:

- A? Không đúng nha, lẽ ra chuyện ngươi cùng Họa Mi là gia sự, bệ hạ cho dù tức giận nhót ngươi lại cũng không đến mức muốn giết ngươi chứ? Chuyện này thật khó hiểu...

Sắc mặt Tiêu Phàm đỏ bừng:

- Lúc ấy bản thân ta không bình tĩnh cho nên thuận tay làm rớt tiết khổ của Bệ hạ ra.

Tào Nghị tròn trĩnh mắt sau đó nhìn hắn bằng con mắt đầy kính nể

...

...

Lúc này ở một bên Dương Đắc Lợi đang hỗn hỗn quát roi vào tấm da trâu đột nhiên quay đầu lại, về mặt đau khổ nói:

- Hai vị đại nhân, thuộc hạ có thể đưa ra một đề nghị không?

- Nói?

- Cho dù là diễn trò thì chúng ta cũng cần nên làm cẩn thận một chút. Có phạm nhân nào bị đánh lại không kêu thảm thiết không?

Tào Nghị vuốt cằm, trầm tư nói:

- Đúng rồi, quả thật là cần phải kêu lên a, kêu vài tiếng lên một chút, thê lương lên một chút, đừng để người ngoài phát hiện chúng ta đang đóng kịch.

Vì thế trong ngục đột nhiên lại truyền ra vài tiếng kêu gào thảm thiết khiến trời long đất lở.

- A, đau chết ta, a! Tào Nghị ngươi, tên vương bát đản này.

Ở bên ngoài nhà tù, cách đó không xa, có vài tên Cẩm y giáo úy nghe được tiếng kêu gào của Tiêu Phàm thì cảm thấy sờn tóc gáy. Bởi vì đã hạ mệnh

lệnh không cho bọn chúng quay đầu nhìn lung tung vì thế đám Cẩm y giáo uy liền chụm đầu lại bàn luận sôi nổi.

- Tào đại nhân đã làm gì Tiêu đại nhân mà khiến cho Tiêu đại nhân lại kêu hét như thế nhỉ?

- Bệ hạ không phải đã hạ chỉ cho Tiêu đại nhân phải chịu roi hình hay sao?

- Cũng không phải như vậy, dường như là giống bạo cúc hoa a, con mịa nó thật là bá đạo mà...

(Phát tên dịch giả này, có mỗi cái tên Đắc Lợi mà cả chương đôi chục lần, hết Đắc Lực sang Đắc Nghị,...)

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Âm mưu dã tâm

Kinh sư, phủ Hoàng Trường.

Trong nội đường sáng ngời, vài bồn hoa để từ phía tòa ra mùi thơm thoang thoảng làm cho nội đường âm trầm thêm vài phần sinh cơ. Trên bàn trà gỗ lim, những chén trà bằng ngọc bích tinh xảo lượn lờ nhiệt khí.

Hoàng Trường ngồi ở chủ vị, các đốt ngón tay vô ý thức nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn.

Hắn gần đây thực thích động tác này, hắn cho rằng gõ bàn có tiết tấu giúp hắn suy nghĩ, động tác này cũng giống đương kim thiên tử hay làm nên càng có cơ sở để tin rằng nó có hiệu quả.

Làm một cái thần tử, chỉ có làm được "vua tôi một lòng", quốc gia xã tắc mới có thể ổn định phồn vinh, Đại Minh vương triều mới có thể tiến vào thời kỳ toàn thịnh.

Hàng ghế hai bên nội đường có vài vị khách ngồi, theo thứ tự là Hình bộ Thượng Thư Dương Tĩnh, tả Đô Ngự Sử Bạo Chiêu, Ngự Sử Hoàng Quan ba người.

Trong phòng rất yên tĩnh, mọi người giống như đang sắp xếp ngôn từ.

Thật lâu sau, Hoàng Quan trầm giọng nói:

- Trong cung đã truyền ra nguyên do sự tình, bệ hạ lệnh Tiêu Phàm bỏ nguyên phối, cưới Giang Đô quận chúa, Tiêu Phàm kháng chỉ bất tuân, chọc giận bệ hạ, cho nên nhốt hắn vào ngục.

Dương Tĩnh nhíu nhíu mày, nói:

- Thế gian nói Tiêu Phàm người này là gian nịnh triều đình, gian nịnh sao dám kháng chỉ? Việc này hay là có nội tình khác?

Hoàng Quan cười lạnh nói:

- Có nội tình gì? Bệ hạ muốn hắn bỏ vợ, hắn lại không chịu, hơn nữa lại muốn lấy cả hai, không biết tiến thoái như thế bị nhốt vào ngục cũng đáng!

Bạo Chiêu nói:

- Tình nguyện mạo phạm thiên nhan, cũng không vì vinh hoa phú quý mà bỏ nguyên phối, hành vi có chút cương liệt, Tiêu Phàm người này xem ra không xấu xa như chúng ta nghĩ a.

Hoàng Quan trầm giọng nói:

- Chuyện nào ra chuyện đó, hắn không bỏ nguyên phối là chuyện nhà của hắn, Tiêu Phàm là tai họa Đại Minh triều đình ta, từ khi hắn vào triều tới nay toàn triều vẫn vô bởi vì hắn mà chịu nạn đồ lục nhiều vô kể, Gian đảng lấy hắn làm đầu tự thành một phái, khiến cho triều đình chông khí mù mịt. Cứ thế mãi trong triều đình đâu còn có chỗ cho trung thần chúng ta sống?

Một phen khí khái hào hùng dâng trào nhưng vẻ mặt người trong nội đường không đồng nhất, Bạo Chiêu cúi đầu trầm mặc không nói, Dương Tĩnh thì như có suy nghĩ gì.

Hoàng Trường ngồi ngay ngắn ghế chủ vị mặt không chút thay đổi, ngón tay vẫn đang nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn không biết đang suy nghĩ gì.

Hoàng Quan nghiêng đầu nhìn Hoàng Trường, nói:

- Hoàng đại nhân, người không có gì muốn nói sao?

Hoàng Trung trầm mặc một hồi, lúc này mới từ từ nói:

- Tiêu Phàm vào tù, là hấn gây tội thì phải chịu tội, chẳng thể trách người bên ngoài. Lúc tin đồn giữa Giang Đô quận chúa và hấn truyền khắp kinh sư, lão phu và đồng僚 cũng chưa từng nói qua nửa câu. Chúng ta đều là người đọc sách thánh hiền, cũng không lấy chuyện nhà của người khác làm văn, nghĩ đến thanh giả tự thanh, nhưng chưa từng nghĩ, nguyên lai lời đồn đại thế nhưng đều là thật...

Hoàng Trung ánh mắt dần dần nổi lên mấy phần âm trầm:

- ... Nhà có vợ cả mà vẫn còn cùng Giang Đô quận chúa bất thanh bất bạch, đến nỗi tai tiếng không thể văn hồi, lại không muốn bỏ vợ cưới quận chúa, danh dự Thiên gia há có thể bị hấn khinh miệt như thế! Sự thật chứng minh, Tiêu Phàm chẳng những là gian nịnh tai họa triều đình, đức hạnh và hành vi thường ngày lại càng không chịu nổi, quốc hữu gian tặc này sao có ngày bình yên?

Hoàng Quan gật đầu đồng ý nói:

- Hoàng đại nhân nói không sai, nay Thiên tử nhiều bệnh, mắt thấy chống đỡ không được bao lâu. Thái tôn điện hạ lại bị gian tặc Tiêu Phàm này xảo ngữ mê hoặc, kết bạn với hấn tâm đầu ý hợp, nếu đợi đến khi thái tôn đăng cơ, Tiêu Phàm tất được trọng dụng, khi đó giang sơn xã tắc Đại Minh ta sẽ lâm nguy! Hiện giờ Tiêu Phàm vào tù, đúng là trời ban cơ hội tốt, phải Thanh Lưu chúng ta phải hợp lực hạch tội, vì nước trừ hại! Báo thù cho các huynh đệ chết thảm dưới đao Cầm Y vệ!

Hoàng Trung dùng gõ bàn, chậm rãi đứng lên, nhìn chung quanh nội đường, hấn mặt âm trầm, chậm rãi nói:

- Diệt trừ hấn hay không không phải chúng ta có thể quyết định, nay bệ hạ chỉ giam hấn vào ngục mà không giết hấn. Điều này nói rõ bệ hạ còn chưa hạ quyết tâm, chúng ta không ngại đợi thêm mấy ngày, bệ hạ sẽ có cách xử trí Tiêu Phàm.

Trong triều đình sóng ngầm mãnh liệt, đại thần vẫn đang bí mật đi lại đột nhiên xảy ra chuyện này khiến mọi người không lần ra hướng gì, vì thế toàn triều vẫn duy trì trầm mặc, chậm rãi chờ Chu Nguyên Chương xử trí Tiêu Phàm như thế nào.

Giang Đô quận chúa bị phạt cấm túc ở cung Chiêu Nhân, nghiền ngẫm lỗi lầm, không được ra ngoài.

Đồng cung, Chu Doãn Văn gấp đến độ luôn lên nhảy xuống, vào cung mấy lần cầu tình cho Tiêu Phàm, khóc cũng đã khóc, làm được gì cũng đã làm. Bất đắc dĩ Chu Nguyên Chương lúc này tâm cứng như sắt, xem ra là thật sự nổi giận, khẳng khái căn nghiêm khắc xử trí Tiêu Phàm, Chu Doãn Văn khuyên can mấy lần không có kết quả, bất lực quay về.

Tiêu phủ cao thấp sớm loạn thành một mảnh, bọn hạ nhân biết được Tiêu Phàm vào tù, mất đi phương hướng, Trương quản gia thất tha thất thểu tiến vào trong viện, trước tiên bẩm báo cho Tiêu Họa Mi tin tức này.

Tiêu Họa Mi vẫn chưa tới mười ba tuổi, mặc dù tuổi nhỏ trải qua nhiều khó khăn, lại chưa từng gặp qua chuyện khó giải quyết bậc này, nhất thời rối loạn một mảnh, gấp đến độ nước mắt tuôn không ngừng, mà vẫn không có biện pháp gì.

Cả kinh sư giống như đều bởi vì Tiêu Phàm vào tù mà bị kinh động, từ hoàng cung đại nội xuống đến phố phường, tất cả đều vẫn duy trì một loại không khí quỷ dị, giống như bình yên trước giông bão, chuẩn bị cho một hồi phong ba.

Ngày Tiêu Phàm vào tù, Tiêu Họa Mi thu thập mấy bộ y phục, lau nước mắt tới cửa ngục, nhưng mà thủ vệ không biết năng, vì thế đem ngăn lại, chết sống không cho nàng đi vào.

Họa Mi để lại quần áo, buồn bã trở về.

Ngày thứ hai, Cầm Y vệ Thiên hộ Tào Nghị dâng môn Tiêu phủ.

Tiêu Họa Mi đón khách từ xa, thấy Tào Nghị đi nhanh vào, Họa Mi xoa xoa mặt đầy nước mắt, đứng đắn hướng Tào Nghị làm lễ. Gia chủ gặp nạn, là nữ chủ nhân duy nhất Tiêu phủ, Họa Mi phải lấy ra phong phạm chủ mẫu, thu hồi vẻ lo sợ không yên, mặt mày đoan trang, khí độ ung dung tiếp khách.

Tào Nghị nhìn thấy biểu hiện của Họa Mi, trong ánh mắt lộ ra vẻ hân thưởng.

Tuổi còn nhỏ mà gặp chuyện như thế lại không chút hoang mang, thần nhiên không bức bách, khí độ không thua mấy râu, Tiêu lão đệ quả nhiên không nhìn lầm người, khó trách thiên tử lệnh hấn bỏ vợ hấn không chịu, thế tử tốt như vậy, nam nhân nào nguyện bỏ nàng?

Tào Nghị đi vào nội đường, hướng Họa Mi khoát tay chặn lại, trầm giọng nói:

- Tiểu muội chớ đa lễ, Tào mỗ cùng Tiêu Phàm vốn là huynh đệ sinh tử, đều là người một nhà, không cần dùng mấy thứ lễ này.

Tiêu Họa Mi khuôn mặt trầm tĩnh nói:

- Gia chủ đi vắng, lễ không thể bỏ, Tào đại ca lại là huynh trưởng tướng công, thiếp dùng lễ huynh đệ có gì là sai.

Tào Nghị thường thức gât đầu, nói:

- Hôm nay Tào mỗ đến đây, là Tiêu Phàm nhờ ta mang câu cho ngươi...

Tiêu Họa Mi ánh mắt hiện vẻ kích động, vội la lên:

- Tướng công ở trong ngục có khỏe không? Cẩm Y vệ có dụng hình với hấn không? Bên trong có thiếu ăn thiếu mặc?

Tào Nghị cười ha ha nói:

- Tiểu muội đừng lo, tiểu tử Tiêu Phàm ở trong đó sống rất thanh nhàn, có Tào mỗ làm Thiên hộ Cẩm Y vệ, lại có hoàng thái tôn điện hạ đứng sau, ai dám đề hấn chịu khổ? Tiểu muội cứ yên tâm.

Tiêu Họa Mi nghe vậy, vẻ mặt lo lắng rốt cục dịu đi một chút.

Nàng chớp chớp mắt, cúi đầu hỏi:

- Nguyên do tướng công vào tù, thiếp đã nghe nói. Tướng công vì ta mà chịu đại nạn này, ta sao có thể yên tâm được? Có lẽ ta thật sự phải không phải cát nhân thiên tướng, nhiều lần hại tướng công chịu khổ, lúc trước vì ta mà rời Trần gia, hiện giờ vì ta mà vào ngục, ta... Thật sự liên lụy hấn nhiều lắm."

Tào Nghị nghe trong lời nói nàng chứa nỗi buồn vô tận, vội vàng nói:

- Tiểu muội chớ nghĩ nhiều, vợ chồng phải đồng tâm mới được. Tiểu lão đệ không sợ cường quyền, vì ngươi hấn rơi đầu còn không sợ, nếu như ngươi tự oán tự trách mình, Tiểu lão đệ làm như vậy còn có ý nghĩa gì?

Tiêu Họa Mi không ngốc, nghe Tào Nghị khuyên giải, đôi mắt âm đạm dần dần trở nên tràn ngập sinh cơ, hào quang linh động trong đáy mắt dần hiện ra.

Tiêu Họa Mi lặng yên siết chặt nắm tay, mặt đầy kiên nghị.

- Tướng công vì ta thân hãm nhà tù, ta không thể giương mắt nhìn hấn chịu khổ, ta muốn cứu hấn!

Tào Nghị khen ngợi nói:

- Hào, đây mới là hào lão bà của Tiêu Phàm!

Họa Mi đỏ mặt lên, nấp máy đôi môi đỏ mọng, suy nghĩ sau một lúc lâu, nói:

- Tào đại ca, nếu muốn cứu tướng công đi ra, chỗ máu chót ở nơi nào?"

Tào Nghị nói:

- Bệ hạ buộc hấn bỏ ngươi, cưới Giang Đô quận chúa, Tiêu Phàm nếu muốn sống thì không có khả năng cưới hai người các ngươi, càng không thể để ngươi làm vợ chính thức của Tiêu Phàm, việc này có chút khó giải quyết a.

Họa Mi ánh mắt buồn bã:

- Ta cùng với tướng công sớm đã là vợ chồng, Thiên gia vô tình như thế, vì tác thành cho hấn cùng Giang Đô quận chúa, liền không chấp nhận được ta là con gái nhà bình dân sao? Hoàng uy hiển hách lại dùng để chia rẽ vợ chồng mỹ mãn, thế đạo ở đâu, nhân tình ở đâu? Hừ! Dơ bẩn không chịu nổi như thế, không phân biệt được phải trái trắng đen, uống là thiên tử!

Họa Mi nói xong, trong mắt dần dần hiện lên vẻ hận đời đã lâu không thấy.

Tào Nghị thầm giật mình, Tiêu Phàm từng gián lược nhắc qua với hấn tính cách của Họa Mi, nàng là loại người có gan liều mạng bất kỳ lúc nào. Chỉ cần thứ nàng bảo hộ nghiêm ngặt bị xâm phạm, nàng dám cầm dao găm đâm bất kỳ kẻ nào, thời khắc nguy cấp như bây giờ mà để nàng ta tái phát tật xấu cực đoan đó sợ rằng sự tình không thể văn hồi.

- Tiểu muội à, nghĩ cách cứu viện Tiểu lão đệ chúng ta có thể chậm rãi thương nghị, ngươi vạn lần không được xúc động làm ầu! Nếu không chẳng những uổng tính mạng của ngươi mà còn hại Tiểu lão đệ!

Tào Nghị trầm giọng nhắc nhở nói.

Họa Mi cả kinh, ánh mắt hận đời dần biến mất.

- Tào đại ca, chúng ta phải làm sao để cứu tướng công?

Tào Nghị khổ não lắc đầu:

- Việc này đúng là tử cục, quận chúa thân phận cao quý, đường đường Thiên gia đương nhiên không có khả năng gả nàng vào Tiêu phủ làm thiếp, mà để

Tiêu Phàm bỏ người cười nàng, lấy tính khí Tiêu lão đệ, cũng là vạn lần không được. Tiêu lão đệ nếu không cưới quận chúa thì không thể thoát chết. Thế đạo này vốn là như thế, cường quyền vô lý, một người thân phận cao quý thường thường làm hại người ta nhà tan cửa nát, ả! Nếu quận chúa không phải quận chúa, làm sao có trường phong ba này...

Tiêu Họa Mi về mặt chưa xót, nghe được câu nói sau cùng, mắt đẹp bắt đầu tỏa sáng.

Nàng lặng yên mấp máy môi, khóe miệng lộ ra nụ cười phức tạp.

- Vốn không phải quận chúa bỗng nhiên thành quận chúa, hai quận chúa cùng một tướng công, thiên tử quyết định thế nào? Ai lớn ai nhỏ? Ai là nguyên phối, ai là tiểu thiếp? Thiên tử phen này chắc đau đầu lắm đây...

Yến vương biệt viện.

Chu Lệ đang đợi công văn điều binh của Binh bộ, chuẩn bị trở về Bắc Bình lĩnh quân từ trên ghế đã bật lên, mở to hai mắt hung hăng nắm vạt áo tên thị vệ đến báo tin, vui mừng nói:

- Cái gì? Người lặp lại lần nữa!"

- Điện hạ... Tiêu Phàm hôm qua ở hoàng cung chọc giận long nhan, đã bị giải vào ngục.

- Hửn vì sao vào tù?"

- Bệ hạ lệnh hửn bỏ nguyên phối, cưới Giang Đô quận chúa, Tiêu Phàm không muốn, thiên tử trong cơn tức giận tống hửn vào ngục.

Chu Lệ trong mắt lóe ra tia sáng kỳ dị, nguyên phối của Tiêu Phàm, chẳng lẽ là... Thường Ninh?

Tiêu Phàm không muốn phụ Thường Ninh, đủ thấy hửn đối với nữ nhi tình ý thâm sâu, vì Thường Ninh, ta có nên giúp hửn một chút?

Chu Lệ thần sắc do dự thật lâu, bên tai chợt vang lên tiếng Đạo Diễn hòa thượng từng nói:

- Tiêu Phàm là một tai hoạ ngầm cực lớn với nghiệp lớn của Vương gia, Vương gia làm nhanh chóng trừ chi.

Nghĩ đến đây, Chu Lệ thần sắc trở nên lãnh khốc, người làm đại sự, chí thân cũng có thể giết, một nữ nhi mà thôi, bốn vương chịu nổi!

Thờ thật dài một cái, Chu Lệ cắn răng trầm giọng nói:

- Người đâu, đi biểu cho hơn mười vị ngôn quan Ngự sử đài một phần hậu lễ, thỉnh bọn họ hai ngày sau lâm triều giúp bốn vương hạch tội tên Tiêu Phàm này, nhất định phải hạch tội đến khi phụ hoàng hạ chỉ giết hửn!

Thị vệ ôm quyền nghiêm túc tuân mệnh.

- Còn có, phái người đi khắp các tửu lâu trà quán thư viện ở kinh sư rải việc Tiêu Phàm cùng Giang Đô quận chúa ra, phải bôi đen thêm vào, phá hoại thanh danh bọn hửn, nhất định phải khiến cả thiên hạ đều biết.

- Dạ!

Thị vệ đi rồi, Chu Lệ nhếch miệng cười lạnh.

Hai bút cùng vẽ, còn lo không thể làm cho phụ hoàng không đường thoái lui, không thể không giết hửn? Tiêu Phàm, mạng người lớn hơn nữa thì lúc này thần tiên cũng không thể nào cứu được người...

Trong ngục vẫn hôn ám như trước.

Trong hình phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng phạm nhân kêu thảm thiết thê lương, làm cho nhà giam vốn tối tăm thêm vài phần u ám, giống như đưa thân vào trong địa ngục, người khác không kiềm hãm được rùng mình.

Chu Doãn Văn sống đến lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên tiến vào ngục, nghe tiếng kêu thảm thiết trong hình phòng, Chu Doãn Văn sắc mặt tái nhợt, bước chân trên thông đạo ẩm ướt không tự chủ được mềm nhũn ra, may mắn có Tào Nghị đứng bên cạnh nhanh chóng đỡ lấy hửn.

- Điện hạ, trong ngục ẩm ướt đường trơn, ngài đi đường cẩn thận.

Chu Doãn Văn môi run run một chút, lẩm bẩm nói:

- Thật là đáng sợ... đây là nơi người ở sao? Tiêu Phàm ở đây sao mà chịu được?

Tào Nghị mỉm cười nói:

- Điện hạ chớ lo, Tiêu Phàm bị giam ở một gian phòng sạch sẽ, ả, hửn rất quen thuộc chỗ này.

Chu Doãn Văn thần tình vẻ không tin:

- Ngươi đừng lừa ta, nơi này ta vừa mới đến cơ hồ bị hù ngã sao hắn có thể ở quen được? Tiêu Phàm ở đây hẳn chịu rất nhiều nhiều khổ sở...

Tào Nghị cười khổ nói:

- Điện hạ rất nhanh sẽ biết, hắn hưởng thụ thế nào...

Được một đám Cẩm Y Vệ vây quanh, hai người nhanh chóng đến phòng giam Tiêu Phàm.

Chu Doãn Văn mắt rung rung, bước một bước dài vọt tới trước nhà tù, nắm chặt song sắt, hét lớn:

- Tiêu thị độc, ta tới thăm ngươi, ngươi... Ngươi chịu khổ... Các ngươi bọn ngu này, còn không mở cửa lao ra!

Trong bóng tối khẽ thấy thân ảnh nhúc nhích, bọn thị vệ còn chưa kịp mở cửa đã kinh sợ thấy cửa nhà tù mở ra từ bên trong.

Tiêu Phàm mặc trường sam màu xám, nho nhã phong lưu đứng trước mặt Chu Doãn Văn, mỉm cười nhìn hắn.

- A! Nguyên lai là điện hạ tới, tới tới tới, mau vào!

Tiêu Phàm nhiệt tình mời.

- A?

Chu Doãn Văn giật mình trừng mắt nhìn cửa không khóa nghẹn giọng không nói được gì..

Tào Nghị cười gượng mấy tiếng:

- Tiêu Phàm cũng là Đồng Tri Cẩm Y vệ chúng ta, tất cả mọi người thân quen như vậy cho nên có khóa cửa hay không cũng vậy...

Chu Doãn Văn nhanh ngậm chặt miệng, sắc mặt biến thành màu đen:

-

Tiêu Phàm thấy Chu Doãn Văn ngỡ ngác đứng ở cửa, hai mắt thẳng tắp không biết nhìn gì, nhất thời không vui nói:

- Ngươi mau vào đi, đứng ở cửa làm chi? Hay là ghét bỏ nơi này quá nghèo nàn?

Chu Doãn Văn là một thiếu niên lễ phép, nghe vậy theo bản năng nói:

- Đâu có đâu có, quý trạch tự phong tàng khí, địa hình độc đáo, quả thật phong thủy bảo địa a...

- Vậy ngươi ở giúp ta vài ngày?

Tiêu Phàm mong đợi hỏi.

Chu Doãn Văn lại nhanh chóng ngậm chặt miệng lại.

Đi vào nhà tù, Chu Doãn Văn nhìn quanh bốn phía, thấy giường là gỗ lê thượng hạng, bàn gỗ lim thượng hạng, bên cạnh là ghế bành cũng bằng gỗ lim thượng hạng, giữa bàn là một vò Nữ Nhi Hồng đã mở, thêm vài gói đồ nhắm, bộ uống trà cũng là hàng Quan Triều tinh phẩm trấn Cảnh Đức cùng trà thượng phẩm...

Chu Doãn Văn ánh mắt càng trừng lớn, nhìn chung quanh một vòng, miệng lẩm bẩm nói:

- ... Ngồi tù như ngươi đúng là ta chưa bao giờ thấy, chuyển đi hôm nay thật không tệ, mở rộng tầm mắt.

Tiêu Phàm căng thẳng cười:

- Hân xá tuy tệ hại, nhưng cũng đủ tránh gió mưa, ta đối với vật chất kỳ thực yêu cầu rất thấp...

Chu Doãn Văn cùng Tào Nghị đồng thời quàng ánh mắt xem thường.

Ngươi này còn gọi "rất thấp"? Thế thì phạm nhân bên ngoài còn không phải đập đầu mà chết.

Nhiệt tình mời Chu Doãn Văn ngồi xuống sau Tiêu Phàm phát vạt áo ngồi bên cạnh hắn, sau đó hỏi:

- Thích uống trà gì?

Chu Doãn Văn lau mồ hôi:

- Chẳng những có trà uống, còn có thể chọn?
- Đó là đương nhiên, ngục Cẩm Y vệ là một cơ cấu chấp pháp văn minh, từ trước đến nay chú ý chu đáo...
- Ta muốn uống trà Long Tĩnh Tây Hồ.

Tiêu Phàm gạt đầu, sau đó đưa tay gõ song sắt nhà tù, lớn tiếng nói:

- Bên ngoài có ai không? Bưng hai chén Quán Sơn ngân châm hảo hạng.

Ngục tốt bên ngoài cung kính thấp dạ một tiếng.

Chu Doãn Văn:

-

Tào Nghị thấy hai người ngồi xuống, liền thức thỏi lui ra ngoài, trong phòng giam chỉ còn hai người bọn họ.

Chu Doãn Văn thở dài:

- Tiêu thị độc, khổ thân ngươi, ta hai ngày này mấy lần tiến cung cầu tình cho ngươi, hoàng tử phụ nhất định không chịu tha ngươi, chuyện này có chút phiền phức.

Tiêu Phàm lẳng lặng nói:

- Hoàng tử ngươi Giang Đô quận chúa có khỏe không?

Chu Doãn Văn về mặt âm thầm lắc đầu:

- Hoàng tử bị hoàng tử phụ hạ lệnh cấm túc ở cung Chiêu Nhân chứ không bị trừng phạt gì thêm, bất quá hoàng tử phụ nói nếu ngươi không bỏ vợ cưới hoàng tử thì sẽ giết ngươi. Tiêu Phàm a, sớm biết có ngày này thì ta không nên giật dây ngươi phát hôn sự của hoàng tử. Nếu không thì sao ngươi gặp họa hôm nay...

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Chuyện này với ngươi không quan hệ gì, đừng do chính mình chọn, đời ta có lẽ đã làm rất nhiều chuyện sai chuyện xấu. Nhưng ta nhưng chưa bao giờ làm chuyện gì hối hận, ta lo lắng nhất vẫn là Họa Mi ở nhà cùng hoàng tử ngươi, chuyện này liên lụy các nàng..."

Chu Doãn Văn cảm khái nói:

- Ngươi cùng Họa Mi, ngươi cùng hoàng tử, ba người các ngươi một đường tới đây cũng không dễ dàng, ta là luôn luôn nhìn thấy. Hoàng tử phụ cũng quá cố chấp, không biết là hai người này ngươi không bỏ ai được cả...

Tiêu Phàm ngẩng đầu, trong mắt có một loại suy tư nhân nhậ mộng lung cùng thâm trầm.

- Điện hạ, còn nhớ chuyện tình yêu ngày xưa ta kể cho ngươi không?

Chu Doãn Văn lộ ra nụ cười âm áp:

- Đương nhiên nhớ rõ."

Tiêu Phàm mỉm cười nói:

- Bạch nương tử làm phép khiến trời mưa lửa dù của Hứa Tiên, Chúc Anh Đài mười tám giả ngây giả dại lừa Lương Sơn Bá, Thất tiên nữ cố ý chặn đường Đồng Vinh, Ngưu Lang thừa dịp Chức Nữ tắm rửa trộm đi xiêm y của nàng..."

Chu Doãn Văn trong mắt hiện vẻ hồi tưởng nói:

- Chuyện xưa đó thật xúc động lòng người, thiên cổ bất hủ a... Tiêu thị độc không phải muốn nói là chuyện tình yêu của ngươi và hoàng tử, còn có Họa Mi nữa sẽ truyền lưu muôn đời sau?
- Không phải vậy, ý của ta là tình yêu vĩ đại từ xưa truyền lại bắt đầu luôn là một bên lưu manh đùa giỡn trước, ta và hoàng tử ngươi cũng như thế...

Chu Doãn Văn cảm giác gân xanh trên trán không ngừng nổi lên a.

Chương 149: Họa Mi gặp phụ thân

- Phụ nhân của người Tiểu Họa Mi là con gái của Tứ hoàng thúc, theo lý thì nàng là đường muội của ta. Nếu như Hoàng tổ phụ biết được phụ nhân của người là tôn nữ của người thì có lẽ Hoàng tổ phụ sẽ cân nhắc một chút, sẽ không tùy tiện giết người.

Chu Doãn Văn trầm tư suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng cũng nghĩ đến mấu chốt của vấn đề.

Tiêu Phàm cười gượng, lắc đầu:

- Việc đó thì ta cũng nói cho Bệ hạ rồi nhưng Bệ hạ lại không tin còn nói là ta khi quân nữa.

Chu Doãn Văn ngăn người, vội la lên:

- Ta có thể làm chứng nha.

Tiêu Phàm liếc mắt nhìn hắn rồi nói:

- Họa Mi cũng không phải do người sinh ra, người làm chứng thì có ích gì?

- Tứ hoàng thúc còn ở kinh sư, ta đi mời hắn làm chứng...

Trong mắt Tiêu Phàm hiện lên vẻ trào phúng, cười lạnh nói:

- Tứ hoàng thúc của người hận không thể đem ta ra chém chết cho nhanh, hôm nay ta gặp chuyện như thế này thì người nghĩ rằng hắn sẽ hào phóng ra tay giúp ta sao?

Chu Doãn Văn nghĩ nghĩ, cuối cùng lại cúi đầu xuống.

Tiêu Phàm nói như vậy quả thật không sai, có cơ hội để đưa Tiêu Phàm vào chỗ chết thì Tứ hoàng thúc có thể giúp hắn đứng ra làm chứng sao?

- Nhưng nếu không thể chứng minh được thân phận của Họa Mi, người lại nhất định không muốn bỏ nàng thì Hoàng tổ phụ lại muốn giết người, phải làm sao bây giờ?

Chu Doãn Văn có chút lo lắng, ánh mắt lại tập trung lên mặt Tiêu Phàm

Tiêu Phàm trầm mặc một lát rồi lắc đầu. Trong lòng hắn có chút bi thương, tại cái thời mà hoàng quyền thống trị, kẻ thống trị muốn giết hắn thì trên đời này ai có thể cứu được hắn nữa? Trừ phi lão Chu, người ra lệnh giết hắn bỗng nhiên trong một đêm chết bất đắc kỳ tử ra thì thật sự hắn không có thể nghĩ ra biện pháp nào để có thể tự cứu bản thân mình nữa.

Tiêu Phàm thở dài:

- Bệ hạ muốn giết ta thì ta cũng không còn biện pháp nào nữa. Đây có lẽ là...

- ... Thiên định a.

Chu Doãn Văn vội la lên:

- Nhất định phải có biện pháp, ngày thường trong đầu người luôn có những ý đồ xấu xa sao hôm nay lại không thể nghĩ ra cách nào được, chẳng lẽ ngay cả mạng người mà người cũng không thể không cứu được sao?

Tiêu Phàm thở dài nói:

- Nếu ta không kéo nội khổ của Hoàng tổ phụ người xuống thì sự việc có thể xoay chuyển được... Haizz, ta thật bình tĩnh quá.

Chu Doãn Văn há mồm muốn nói gì đấy nhưng phát hiện chính bản thân mình cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiêu Phàm giương mắt nhìn Chu Doãn Văn, ngữ khí mang theo vài phần bi thương:

- Nếu thật sự ta bị Hoàng tổ phụ của người giết chết thì phiền người hãy đi nhật xác giùm cho ta...

Chu Doãn Văn nhìn vào Tiêu Phàm, khỏe mắt dần dần trào lệ ra. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn kết giao một người bằng hữu, cũng có thể là bằng hữu duy nhất, mà người bằng hữu này lại không thể dứt bỏ được Tiêu Họa Mi cùng hoàng tử được, lại trở thành vật hi sinh để giữ gìn danh dự cho Hoàng tộc. Bản thân là Hoàng thái tôn mà ngay cả bằng hữu của mình cũng không cứu được, giờ phút này trong lòng Chu Doãn Văn bỗng dâng lên cảm giác vô lực.

- Điện hạ, còn có một việc cầu xin người..

Chu Doãn Văn nức nở nói:

- Người nói đi.

Về mặt Tiêu Phàm hiu quạnh, ngậm ngùi than thở:

- Sau khi ta chết thì phiền toái người hãy tới xác nhận xem thử đến cuối cùng là ta đã chết hay chưa, còn có thể cứu chữa nữa được không?

-.... Yên tâm đi, nếu như người không chết thì ta bỏ người hai đao nữa

Chu Doãn Văn nghiêng răng nghiêng lợi

Thời điểm Chu Doãn Văn đi ra khỏi ngục thì cũng đã đến chiều. Ánh sáng bên ngoài ngục có chút chói mắt làm cho Chu Doãn Văn khẽ híp mắt lại, đợi sau khi thích ứng được với ánh sáng ở bên ngoài này thì nét mặt của hắn đã dần dần trở nên cương nghị lên

- Thân phận của Thường Ninh là mấu chốt!

Chu Doãn Văn quay đầu sang nói với Tào Nghị đang theo sát hắn.

Ánh mắt của Tào Nghị trầm tĩnh, ngữ khí có chút buồn phiền:

- Yên Vương có nguyện ý thừa nhận nằng hay không là một vấn đề, ngoài ra còn có một vấn đề to lớn khác nữa

- Vấn đề gì nữa?

- Trong triều đình không ít những tên đại thần ung bô đá xuống giếng, vào lúc Đình Sứ khoa án cả đám văn võ triều đình cũng đã gây khó dễ với Tiêu Phàm, lúc ấy thì điện hạ cũng đã tận mắt thấy. Không biết trong thời điểm này thì những đại thần ấy có giờ lại trò cũ kia không?

Chu Doãn Văn có chút tuyệt vọng, thở dài :

- Chẳng lẽ ngay cả ông trời cũng muốn tuyệt luôn đường của Tiêu Phàm luôn sao? Hoàng tử phụ muốn giết hắn, Yên Vương lại không có khả năng giúp hắn, đám đại thần trong triều còn muốn hại hắn, những người này nhất định muốn dồn hắn vào đường cùng sao? Tiêu Phàm đã làm gì mà khiến cho những kẻ này nhất định phải muốn giết hắn?

- Bởi vì cả đám văn võ trong triều đình đều coi Tiêu Phàm là một kẻ gian nịnh, từ xưa đến nay trung và gian cả hai đều không cùng tồn tại, nếu Tiêu Phàm chết đi rồi thì cả đám ấy lại có thể ngủ ngon giấc rồi.

Khỏe miệng Tào Nghị nở nụ cười trào phúng.

Chu Doãn Văn nghe vậy liền tức giận đến mắt cũng đều đỏ, hét lớn:

- Cái gì là trung? Cái gì là gian? Bọn chúng có đủ tư cách để nói lời này sao? Bọn hỗn trướng này, vì tư lợi đều tự cho bản thân mình là đúng, đúng là một lũ đại thần cổ hủ. Ngay sau nếu ta lên làm chủ thì chắc chắn sẽ đem địa vị của Tiêu Phàm nâng lên cao làm cho bọn chúng phải đến xiêm nịnh Tiêu Phàm, để cho bọn chúng biết từ xưa đến nay trung và gian đều không phải để bọn chúng có thể định, mà Hoàng đế mới là người định ra. Đây là bổn phận của bọn chúng.

Thân hình Chu Doãn Văn dần dần trở nên run rẩy, hắn càng nói thì càng cảm thấy sợ hãi.

Hắn không thể tưởng tượng được, Tiêu Phàm người bạn thân nhất của hắn tại pháp trường lại bị đao phủ hạ một đao xuống chặt đứt đầu thì hắn sẽ đau khổ như thế nào, sau này hắn sẽ hối hận ra sao.

Nghĩ đến đây, bộ dạng nhu nhược của Chu Doãn Văn bỗng trở nên âm trầm.

- Tào Nghị!

- Có thần!

- Ta biết người cùng Tiêu Phàm có giao tình tốt, lời nói nhảm ta cũng không nói nữa, mặc kệ người dùng phương pháp gì cũng nhất định phải bảo toàn tính mạng cho Tiêu Phàm, nhớ kỹ mặc kệ là dùng phương pháp gì.

Chu Doãn Văn nhìn Tào Nghị gần từng chữ.

- Tinh mạng của thần sớm đã giao cho Tiêu Phàm, thần nhất định sẽ không phụ ủy thác của điện hạ.

Ngày thứ ba kể từ khi Tiêu Phàm bị giam vào ngục.

Hoàng cung.

Thần sắc Chu Nguyên Chương già nua đang nằm trên giường ở điện Vũ Anh, thỉnh thoảng hắt lại ho vài tiếng, vẻ bệnh tật che kín khuôn mặt da đã đỏm mồ hôi tiều tụy.

Một tên thái giám thấy vậy liền chạy lên phía trước nhẹ nhàng đắp lưng cho hắn. Một cũng nữ bưng một chén thuốc mới được sắc xong chậm rãi đi đến quỳ xuống trên đất, cung kính đưa lên trước mặt cho Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương tiếp nhận lấy chén thuốc, vừa mới ngửa đầu lên uống một ngụm thì đột nhiên ho khan.

Ba!

Chén thuốc bị văng trên sàn, thuốc trong chén thấm đầy sàn, nhiệt khí bốc lên.

Tên thái giám cùng cung nữ sợ tới mức mặt không còn giọt máu, vội vàng quỳ xuống đất run rẩy kêu lên:

- Bệ hạ thứ tội!

Sát khí trong mắt Chu Nguyên Chương chợt lóe lên nhưng lập tức lại bị vẻ già nua cùng mệt mỏi thay thế.

- Mà thôi, hãy sắc lại chén thuốc khác đi, trẫm không trách các người...

Chu Nguyên Chương thở dài một hơi.

Đã từng tung hoành thiên hạ, nhìn quần hùng thiên hạ bằng nửa con mắt thế mà hôm nay ngay cả chén thuốc mà bưng cũng không nổi.

Bi ai này ai có thể chịu được?

- Nhi Niếp...

Chu Nguyên Chương nhẹ nhàng kêu lên.

Một tên thái giám có diện mạo thanh tú bước lên phía trước:

- Có nô tài!

Sau khi Khánh Đồng bị đánh chết ngoài Ngọ môn, Chu Nguyên Chương đã đổi thành tên thái giám này, tên là Nhi Niếp.

- Tình hình trong ngục như thế nào rồi?

Tâm tư của Nhi Niếp so với Khánh Đồng thì khéo léo hơn, nghe được lời hàm hồ của Chu Nguyên Chương thì hắn cũng đã hiểu được ý tứ vì thế mà vội vàng khom người nói:

- Máy ngày gần đây, ngoại trừ Cẩm Y vệ Thiên hộ Tào Nghị đi vào đó thăm Tiêu Phàm thì cũng chỉ có Hoàng thái tôn đi thăm một lần, ngoài ra không có ai khác.

Thần sắc Chu Nguyên Chương khẽ hoảng hốt, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, đôi mắt mờ mịt đục ngầu mở to ra, lẩm bẩm nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc a...

Nhi Niếp ngạc nhiên ngẩng đầu lên, không rõ trong miệng Chu Nguyên Chương nói “đáng tiếc” đến cuối cùng là có ý nghĩa gì.

Tự lẩm bẩm một hồi, Chu Nguyên Chương lại hỏi:

- Tiêu Phàm bị nhốt trong đó có tỏ ra vẻ hối hận không?

Nhi Niếp cúi đầu thấp giọng nói:

- Còn chưa hối hận.

Hai mắt Chu Nguyên Chương tròn trũng, trầm mặc một hồi rồi đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài mấy tiếng, tiếng cười vô cùng dữ dằn làm cho bầu không khí ở trong điện bỗng trở nên lạnh lẽo, vài tên thái giám cùng cung nữ chỉ thấy cả người lạnh băng, cả người không nhận được mà run rẩy.

Tiêu Phàm, trăm dùng cả đời để củng cố vương quyền, nó không phải là thứ để cho người khiêu chiến. Người đã thoát ra khỏi vòng lẩn quẩn này, trăm không thể chấp nhận được.

Người làm càn!

- Truyền chỉ cho Hình bộ, nguyên Tiêu Phàm là Cẩm Y vệ Đồng Tri kiêm Đông cung thị độc dám làm bản hoàng thất, dối trên lừa dưới, ra lệnh cho Hình bộ thượng thư Dương Tĩnh tự mình thẩm vấn định án, nếu là thật thì bêu đầu!

Nhi Niếp bị ngữ khí âm trầm của Chu Nguyên Chương làm cho sợ hãi, cả người run rẩy vài cái lập tức cúi đầu xuống nói:

- Tuân chỉ!

Nhìn vào Nhi Niếp đang vội vàng rời khỏi cung đi truyền chỉ, Chu Nguyên Chương khẽ than dài một tiếng, thân hình uể oải trong nháy mắt phảng phất như già đi vài chục tuổi.

Doãn Văn, Hoàng tử phụ xin lỗi người, nhưng tên Tiêu Phàm này trăm không thể không giết.

Thiên tử ra lệnh cho Hình bộ thẩm tra Tiêu Phàm, tin tức này nhanh chóng truyền khắp cả kinh sư.

Chu Doãn Văn sau khi biết tin tức này thì vô cùng kinh hãi, lập tức vội vào tiến vào cung cầu xin Chu Nguyên Chương thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra. Chu Nguyên Chương vẫn kiên quyết không chịu thu hồi lại, Chu Doãn Văn liền quỳ xuống suốt một ngày một đêm nhưng Chu Nguyên Chương vẫn không thay đổi thái độ.

Đám văn võ trong triều đều khiếp sợ, bọn họ đều tụ tập lại nhau để thăm hỏi. Bọn họ quan tâm không phải là chuyện sinh tử của Tiêu Phàm mà quan tâm đến biến hóa của triều đình.

Thân phận của Tiêu Phàm vô cùng đặc thù, hần với Hoàng thái tử hai người đều hợp ý nhau, lại là kẻ đứng đầu "Gián đảng" trong triều đình mà còn lại nhân vật số hai của Cẩm Y Vệ, Thiên tử muốn xử lý hần trong chuyện này không biết là có hàm chứa nguyên nhân sâu xa gì không? Hay là đại biểu cho Hoàng đế cho rằng Thái tử không xứng, hôm nay hoàn toàn bạo phát ra? Hay là đây là một tín hiệu, Thiên tử lại muốn thanh tẩy lại triều đình một lần nữa?

Bất luận là chuyện nào, các bị đại thần trong triều đều có quan hệ lợi ích mật thiết với nhau, quyền lực phân chia, lợi ích tranh đoạt, địa vị cao thấp.

Nếu thật sự Thiên tử muốn đem mượn việc xử lý Tiêu Phàm để thanh trừ lại toàn bộ mọi người trong triều, thì những điều này thật sự không thể tránh khỏi.

Cả đám quần thần nhất thời ngồi không yên, vội vàng phái gia phó đi tới từng nhà các vị đồng僚 quen biết cho mời qua phủ, trong lúc nhất thời thiếp bay đầy trời, cả kinh sư giống như bị lạc vào sương mờ khiến cho người khác khó bên phân biệt được.

Đang lúc mọi người đang đi dò hỏi thì chỉ duy nhất Hoàng Trung vẫn lì lì bất động, không đi lại cùng đám đại thần cũng không mời ai vào phủ để bàn chuyện triều chính. Hần vẫn như thường ngày, vẫn vào triều vẫn đề ý đến công việc triều chính, vẫn đèn giảng dạy cho Hoàng thái tử.

Hoàng Trung so với đám đại thần trong triều cũng trầm đặc trụ khí (bảo trì về bình thần) hần vẫn đang chờ đợi, hần cảm thấy bây giờ còn chưa phải là lúc thích hợp. Tiêu Phàm chỉ bị thẩm vấn mà không phải là định tội, lúc này không nên phát động Thanh Lưu thượng sớ. Trước khi chưa có được tin tức chính xác thì hần cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì hần tại triều đã thất bại dưới tay Tiêu Phàm một lần, hần không bao giờ muốn thất bại thêm lần này nữa.

Ngày thứ tư Tiêu Phàm bị giam vào ngục.

Trời vừa tờ mờ sáng, trên đường còn rất ít người, một tầng sương mỏng bao phủ khắp phố lớn ngõ nhỏ ở kinh sư, trắng xóa một mảnh cũng giống như với tình hình hiện tại trong triều, khiến cho mọi người không thể nắm rõ.

Trước đại môn biệt viện Yến Vương, mười mấy tên thị vệ đi qua lại tuần tra, cảnh giác nhìn khắp bốn phía.

Trong tầng sương mỏng mỏng lung lờ mờ xuất hiện một đạo thân ảnh thướt tha, bước đi không lớn làm cho người khác xuất hiện một loại cảm giác trầm trọng khó kiềm chế được.

Đợi cho thân ảnh đẩy đến gần bọn thị vệ mới nhìn lại, chỉ thấy đó là một tiểu cô nương ăn mặc rất thanh lịch, vẻ mặt nghiêm trang đi về phía biệt viện Yến Vương.

Bọn thị vệ không dám lơ là vội vàng rút đao từ trong thắt lưng ra.

Chỉ vào tiểu cô nương kia, lớn tiếng quát:

- Đứng lại! Nơi này là biệt viện của Hoàng tử Yến Vương điện hạ, người bình thường không được đến gần, kẻ không tuân thì giết chết.

Tiểu cô nương nhìn bọn thị vệ cầm cương đao trong tay cũng coi như không có việc gì, bước đi cũng không hề dừng lại vẫn thẳng hướng đại môn.

- Đứng lại! Nếu bước lại gần thì chúng ta sẽ động thủ!

Thị vệ lớn tiếng quát.

Sắc mặt của tiểu cô nương vẫn không đổi, vẫn đi tới về phía trước, thẳng đến khi cách đao của tên thị vệ một khoảng thì mới dừng lại.

- Thông báo cho Yến Vương một tiếng, nói có cố nhân đến thăm, muốn gặp mặt.

Về mặt tiểu cô nương trầm như nước, thấp giọng nói.

Đám thị vệ không dám buông lỏng, vẫn chỉ đao vào ngang, nghi hoặc hỏi:

- Ngươi? Ngươi chỉ là một tiểu cô nương, làm sao lại là cố nhân của Yến Vương được? Rốt cuộc ngươi là ai?

Sắc mặt của tiểu cô nương hiện lên vẻ trào phúng.

- Ta là Thường Ninh được Thiên Tử sắc phong là Thường Ninh quận chúa, là con gái của Yến Vương.

Nội đường biệt viện Yến Vương.

Về mặt Chu Lệ kinh hi, bộ râu quai nón trên mặt bởi vì vui sướng mà không ngừng lay động.

- Thường Ninh, thật sự là con! Rốt cục con cũng bằng lòng nhận người cha này rồi sao?

Thanh âm của Chu Lệ trở nên kích động.

Tiêu Họa Mi nhìn vào vẻ mặt vui sướng trước mắt, khuôn mặt hiền lành đã từng mỗi khi nàng khóc, mỗi khi nàng buồn bực, mỗi khi nàng vui vẻ... khuôn mặt này đều xuất hiện trước mặt nàng, sau đó lại ôm nàng còn dùng hàm râu cứng rắn kia nhẹ nhàng chà sát vào khuôn mặt non nớt của nàng, kể cho nàng nghe chuyện xưa, dạy cho nàng viết chữ, dạy cho nàng biết sử dụng đao, biết bắn tên. Khi nàng năm tuổi thì vị phụ vương này lại ban tặng cho nàng một thanh chủy thủ để nàng tự mình đâm chết một con nai nhỏ, đâm xong nàng liền kinh hoàng quay đầu ra sau đã thấy khuôn mặt vị phụ vương kia vẫn tươi cười, không ngừng gạt đầu tán dương nàng.

Khuôn mặt tươi cười kia khắc sâu tâm trí non nớt của nàng, mỗi khi đêm khuya nằm mơ vẫn thấy.

Hôm nay, người vẫn như trước nhưng vì sao khuôn mặt tươi cười của hắn không giống như trước kia?

Là hắn trở nên không hề giống phụ thân của nàng, hay là nàng không còn luồn gáy của hắn nữa?

Trong sương mờ, Tiêu Họa Mi như thấy mẫu thân thống khổ rên xiết, thấy khuôn mặt băng lãnh của những di nương trong Yến vương phủ, thấy vị phụ thân này vô tình quay đầu đi trước thống khổ của mẫu thân...

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Họa Mi bỗng trở nên thống khổ, hai tay gắt gao nắm chặt vào nhau, móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay khiến cho máu tươi chảy ra.

Trong lòng bàn tay đau nhưng trong lòng lại càng đau hơn.

Nếu không vì tướng công thì kiếp này ta không muốn gặp mặt ngươi.

- Thường Ninh, cuối cùng con cũng trở về rồi! Phụ vương thật cao hứng, ha ha, ta thật cao hứng!

Chu Lệ chưa từng nghĩ còn có thể gặp lại nữ nhi chưa đến mười ba tuổi này, giờ phút này tình cảm trong lòng hắn có chút phức tạp.

Đợi cho Chu Lệ đến gần Họa Mi muốn kéo cánh tay nhỏ bé của nàng thì Tiêu Họa Mi giống như một chú nai con bị kinh động đột ngột lui về phía sau một bước, ánh mắt liền hiện lên vẻ đề phòng.

Nụ cười trên mặt Chu Lệ dần ngừng lại.

- Thường Ninh...

- Yến Vương điện hạ, hôm nay ta vì tướng công mà đến đây.

Tiêu Họa Mi ưỡn bộ ngực chưa phát dục lên, dáng vẻ mảnh mai bên trong lại ẩn chứa một cỗ dũng khí lớn lao giống như là có thể nâng cả thiên địa.

Cao không thể với.

Nghe được ngữ khí xưng hô của Tiêu Họa Mi thì trong lòng Chu Lệ không khỏi hiện lên cảm giác mất mát.

Phụ tử gần nhau trong gang tấc vậy mà so với chân trời còn xa hơn, sự tình này ai có thể hiểu thấu được.

- Ngươi muốn như thế nào?

Nghĩ khi của Chu Lệ cũng trở nên lạnh lùng, về mặt thống khổ liền biến mất.

Trong mắt của Tiêu Họa Mi cũng hiện lên vài phần thống khổ, rốt cục cũng cắn răng mà nói:

- Ta thừa nhận người là phụ thân, ngươi hãy chứng thực thân phận của ta với Thiên tử, khôi phục lại địa vị quận chúa cho ta.

Chu Lệ bắt đầu cười lạnh:

- Ngươi muốn cứu Tiêu Phàm sao? Khôi phục lại địa vị quận chúa cho ngươi thì có thể cứu hắn ra được sao?

Họa Mi trầm tĩnh nói:

- Đây là chuyện của ta, không cần ngươi phải quan tâm

- Nếu bốn vương không đáp ứng thì người sẽ làm như thế nào?

- Liều mạng với ngươi!

Tiêu Họa Mi khẽ nhướn mày, ngữ khí lạnh lùng nói.

Về mặt Chu Lệ chấn động, không dám tin nói:

- Vì một ngoại nhân mà người... Ngươi dám giết cả phụ thân của mình sao?

Mí mắt Họa Mi khẽ buông thõng xuống, khóe miệng nở ra nụ cười mỉa mai nói:

- Ngoại nhân sao? Ai là ngoại nhân? Nương thân ta chết trước mặt ngươi mà ngươi vẫn tỏ ra thờ ơ, trong lòng ngươi thì ta đã là một người ngoài. Ta hoảng sợ chạy ra khỏi phủ Yến Vương đã hơn bốn năm, ta một mình phiêu bạt, lưu lạc ở bên ngoài cùng với đám dã cầu tranh giành thức thức ăn, phải gặm vỏ cây, ngủ ở dã trùng (mỏ nhái ngoài đồng), trộm cắp bị người ta bắt được liền đánh ta, ngoại trừ chết ra thì mọi khổ sở, khó nhọc trên đời này thì ta cũng đã chịu qua hết rồi. Yến Vương diện hạ, ngài có biết không năm đó ta mới tám tuổi, tám tuổi thôi!

Khóe mắt của Tiêu Họa Mi liền trở nên ướt át, khóe miệng mỉm cười:

- Mùa đông năm ngoái, ta lưu lạc tới Giang Phổ huyện...

Dưới cái mùa đông rét lạnh ấy ta không có quần áo để mặc, không có thức ăn để ăn thiếu chút nữa thì bỏ mạng ở đầu đường. Chính vào mùa đông đó ta đã may mắn gặp được Tiêu Phàm tướng công của ta. Người cho ta ăn, cho ta mặc, vì không để cho ta chịu ủy khuất nên người đã vứt bỏ cuộc sống giàu sang cùng ta ở trong một tòa miếu rách nát, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau. Ta có được như ngày hôm nay là do người, do người đã cho ta sinh mạng thứ hai, hoàn toàn là một sinh mạng mới, ngoại trừ cơm áo ra người còn cho ta tôn nghiêm, có một trượng phu tốt như vậy thì ta còn mong gì nữa.

Họa Mi trừng mắt nhìn vào Chu Lệ, nước mắt chậm rãi rơi xuống. Nụ cười trên mặt nàng chợt tắt, sau đó dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Chu Lệ.

- Chưa từng có người nào đối xử tốt với ta như thế, có lẽ trong mắt các ngươi Tiêu Phàm chỉ là một gốc cây không có giá trị thế nhưng trong mắt ta chàng không chỉ là phu quân của ta mà còn là một vị thần trong lòng của ta, mạng của ta là cho chàng ban cho, cả đời này ta sẽ sống vì chàng. Hôm nay tướng công bị gặp nạn, ta là thê tử của chàng không thể ngồi yên, đó là mục đích hôm nay ta đến đây tìm ngươi.

Về mặt Chu Lệ rung động nhìn vào Tiêu Họa Mi, hắn bị những lời nói này của nàng làm cho toàn thân chấn động.

Thường Ninh chịu khổ quá nhiều như vậy, Thường Ninh quan tâm Tiêu Phàm như thế, Thường Ninh tình nguyện vì Tiêu Phàm mà liều mạng với phụ thân...

Trong đầu Chu Lệ một mảnh hỗn loạn, trong nhất thời muôn vàn suy nghĩ hiện lên, cảm xúc buồn vui lẫn lộn.

- Cho nên... Ngươi vì Tiêu Phàm mà muốn liều mạng với ta?

Hai gò má Chu Lệ không tự chủ mà co rút lại.

Tiêu Họa Mi gật đầu nói:

- Đúng!

Chu Lệ tựa như khóc tựa như cười, về mặt tỏ ra bi thương nói:

- Ngươi... Thực sự ngươi còn là con gái của ta sao?

Hai mắt của Tiêu Họa Mi dừng lại trên người hắn, ánh mắt không có một chút tình cảm nào cả, thản nhiên nói:

- Ta từng là con gái của ngươi nhưng hiện tại ta chỉ là một thê tử muốn cứu trọng phụ của mình.. Yến Vương điện hạ, ngươi có thừa nhận thân phận Thường Ninh quận chúa, thỉnh Hoàng thượng khôi phục lại danh hào quận chúa cho ta không?

Thần sắc Chu Lệ dần dần trở nên âm trầm, cắn răng nói:

- Cho đến bây giờ không có ai có thể uy hiếp ta! Con gái ta cũng không ngoại lệ! Ngươi hãy nghe cho kỹ đây, ta không bao giờ thừa nhận thân phận quận chúa của người con Tiêu Phàm... Hắn nhất định phải chết!

Tiêu Họa Mi gạt đầu, vẻ mặt bình thản nói:

- Ta sớm đã biết ngươi sẽ nói như vậy, rất tốt, nếu ngươi không muốn thì ta sẽ giết ngươi.

Nói xong trong tay áo Tiêu Họa Mi đột nhiên xuất hiện một thanh chủy thủ tinh xảo, nàng cầm nó vào trong tay của mình.

Khi thanh chủy thủ vừa nằm vào trong tay của Tiêu Họa Mi thì thân hình nàng liền mau chóng phóng tới bên Yến Vương, tất cả chỉ nhanh như chớp mắt.

Một đạo ánh sáng trắng như tuyết đâm thẳng tới ngực Chu Lệ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Phát sinh phiền phức

Gần cửa thành Nam kinh sư trên đường chính có một kho thóc rất lớn.

Trong thời thịnh thế, vật giá Giang Nam ổn định, nông hộ thu hoạch vụ thu xong thì tác dụng của kho thóc dần hiện ra.

Lương thực nam bắc đều chuyển lên xuống, tới lui, qua lại, kho thóc sát sông Tần Hoài liền phát huy tác dụng to lớn của nó.

Kho thóc này tên là "Thái Phong", hai tháng trước đã sang tên cho bà chủ họ Trần.

Bà chủ Trần trong thương giới kinh sư là một nhân vật truyền kỳ, nửa năm trước từ một người vô danh ở huyện Giang Phổ trở thành hắc mã ngang trời xuất thế quét ngang thương giới kinh sư. Thủ đoạn kinh thương tàn nhẫn quả quyết, phong cách làm việc rõ ràng lưu loát, không ai trong giới kinh thương dám coi thường một phụ nữ như vậy, ngược lại còn vừa kính vừa sợ.

Kho thóc là gia sản mới nhất của nàng, kho thóc ở thành Nam sát sông Tần Hoài này nàng vừa nhìn là đã thấy được thương cơ.

(thương cơ: cơ hội kinh doanh)

Gạo từ phía nam chuyển lên phía bắc, mạch từ phía bắc chuyển xuống phía nam, ở giữa sẽ thu được bao nhiêu lợi nhuận?

Bến tàu hoàng kim, đoạn đường hoàng kim, sinh ý có thể kiếm tiền như thế thì cho dù hái hoa trên trời xuống cũng có thể nhanh chóng thu hồi vốn, hiệu quả và lợi ích đều có cơ sao không làm?

Kho thóc Thái Phong chia làm hai tầng, tầng một là kho trữ hàng, tầng hai là chỗ ở tư nhân.

Trần Oanh Nhi đứng ở bên cửa sổ lầu hai, trong tay đang cầm một chung trà, mắt ngơ ngác nhìn về phía sông Tần Hoài, trong ánh mắt ngập tràn vẻ lo lắng, vẻ mặt của nàng đờ đẫn giống như sự nhộn nhịp bên sông hoàn toàn không quan hệ với mình, nàng như một pho tượng thần lạnh lùng nhìn trần thế xa hoa không thuộc về nàng vậy.

Chuyện xấu của Tiêu Phàm cùng với Giang Đô quận chúa sớm đã truyền khắp cả kinh sư, mọi người ai ai đều biết.

Giang Đô quận chúa bị Thiên tử cấm túc ở Hoàng cung.

Mà Tiêu Phàm lại bị bắt giam vào ngục, nghe nói Thiên tử còn muốn giết hắn. Bởi vì nguyên nhân là tên ngốc này không muốn bỏ nguyên phối để lấy Giang Đô quận chúa.

Khuôn mặt xinh đẹp của Trần Oanh Nhi nở lên nụ cười chua chát, thê lương.

Chuyện tới hôm nay, nàng đã thua.

Tưởng rằng Tiêu Phàm có thể vì tiểu khát nữ mà cự tuyệt việc thân sự (cưới hỏi) với Trần gia, lại không dám vì tiểu khát nữ mà dám cự tuyệt quận chúa, cự tuyệt đương kim Hoàng đế.

Sự thực đã chứng minh rằng nàng đã sai lầm, thật sự sai lầm.

Hắn đã từng là vị hôn phu của mình, bề ngoài hắn trông tao nhã nhưng trong lòng lại cố chấp, ngang tàng. Vì tiểu khát nữ mà hắn có thể không sợ cường quyền, không sợ cái nhìn của thế gian. Vì tiểu khát nữ, cho dù có mạo phạm long nhan, dù đao kê vào cổ, hắn cũng không thay đổi quyết định của mình.

Ngốc tử này... Hắn yêu tiểu khát nữ kia sao? Ta Trần Oanh Nhi có điểm gì kém với nàng không? Lần trước người lưu giữ lại tiểu khát nữ là bởi vì nàng không có cơm ăn, áo mặc, là bởi vì nàng ta điếm đạm đáng yêu, mà Trần Oanh Nhi ta lại sinh ra trong nhà hào phú cũng không phải là lỗi của ta nha. Tại sao hết lần này đến lần khác ta cũng không chiếm được của người một chút lòng thương hại nào cả? Người cũng biết, ta cũng là một khát cái, ta cũng đã quý gối xuống để xin người một chút triều mến, ta cũng rất đáng thương a...

Nghĩ nghĩ đến đây thì Trần Oanh Nhi lại cảm thấy đau khổ như vạn tiễn xuyên tâm.

Oán hận, hối hận, yêu thương, thù hận... đủ loại cảm xúc đều ở chung một chỗ, nói cũng không nói rõ...

Hôm nay Tiêu Phàm vào tù, sinh tử trong sớm tối, quận chúa bị cảm tức không thấy mặt trời, giờ này khắc này, Trần Oanh Nhi trong lòng lại không chút khuấy khoả khi đại cừu được báo mà ngược lại là vô hạn u oán cùng sầu lo.

Là vì hắn đã không muốn rời xa người đó khiến nàng không thể vui, hay hận bản thân không thể thoát khỏi hoạt khi hắn gặp nạn?

Hữu tình trở nên vô tình hay vô tình dần sinh hữu tình.

Trần Oanh Nhi mê mang, đồng thời trong lòng nổi lên cảm giác hối hận vô cùng.

Lúc trước nếu không giật dây Giang Đô quận chúa chủ động tỏ tình với Tiêu Phàm, hai người hôm nay đâu phải trải qua khổ ải này? Tất cả đều là do mình, hôm nay Tiêu Phàm sắp phải ra pháp trường, danh tiết Giang Đô quận chúa bị hủy hết, đó không phải là kết quả mà Trần Oanh Nhi muốn thấy...

Nhưng... Việc đã đến nước này, nàng chỉ là một thương nhân, có biện pháp nào hóa giải từ cục này không?

- Chương quây... Tiểu nhân có chuyện nhỏ muốn bẩm báo...

Một quản sự trung niên của kho thóc là Vương Quý đứng ở cầu thang tầng một cẩn thận nói.

Trần Oanh Nhi nhanh chóng lau lệ vương trên gương mặt xinh đẹp, lúc quay đầu lúc đã khôi phục lại vẻ nữ cường nhân.

- Thuyền lương vì sao còn chưa đi? Có chuyện gì bẩm báo?

Vương Quý cười nói:

- Vốn thuyền lương đã đi rồi nhưng khi lương thực từ thành Nam chuyển đến lại có chuyện ngoài ý muốn, chút chuyện này đáng lẽ không nên kinh động đến bà chủ nhưng việc này có quan hệ với quan phủ nên tiểu nhân không dám tự tiện...

Lời còn chưa dứt, Trần Oanh Nhi đã không kiên nhẫn nhíu mày, ngắt lời nói:

- Nói đơn giản vào trọng điểm, đã xảy ra chuyện gì?

- Dạ, dạ, khi lương thực đang vận lên thuyền chuyển đi thì đột nhiên có một nhóm người xuất hiện, người cầm đầu ra tay rất rộng rãi, vung tay là cho bác lái đò một trăm lượng bạc. Người đó muốn lái đò đưa họ rời khỏi kinh sư, bọn họ chỉ cần rời sông Tần Hoài, đến bờ bắc Trường Giang thì dễ họ lên bờ là được. Ở trên bờ, tiểu nhân nhìn thấy có chút kỳ quái cho nên...

Trần Oanh Nhi nhíu chặt thêm đôi lông mày, lạnh giọng trách mắng:

- Vương Quý, người biết tính ta, làm chuyện gì thì tập trung làm cho tốt, ta không hy vọng mọc ra dịch vụ trung gian gì đó. Đã vận lương thì đừng có chớ khách nhân lại lịch không tỏ đồ phiền toái cho chúng ta, những thứ này còn cần ta dạy người sao?

Vương Quý nghe giáo huấn mà mồ hôi lạnh là chã, cuốn quạt giải thích nói:

- Bà chủ nói đúng, tiểu nhân đã mời bọn họ rời thuyền, cũng là tiểu nhân suy nghĩ nhiều, chỉ là cảm thấy bọn họ có chút lén lút, cho nên chú ý nhiều hơn. Tiểu nhân phát hiện một người cải trang, bị gió thổi rớt mũ lộ ra đầu trọc bóng lưỡng, gương mặt nhìn rất giống hòa thượng mấy ngày nay quan phủ truy nã. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cho nên mời bọn họ đi...

Vương Quý vừa nói vừa cúi người rời đi.

Trần Oanh Nhi nhàn nhạt từ, quay đầu không nhìn hấn, ánh mắt lại mê ly nhìn phía ngoài cửa sổ.

Ngay sau đó, Trần Oanh Nhi trong đầu linh quang vừa hiện, nhanh quay đầu lại quát lạnh nói:

- Vương Quý, quay lại!

Vương Quý đã lui đến cửa nghe vậy vội vàng lại đến dưới lầu.

- Người vừa mới nói, một người trong bọn họ giống phạm nhân quan phủ truy nã? Là một hòa thượng?

- Dạ phải!

- Hòa thượng nào?

- Nghe nói là Cẩm Y vệ Tiêu Đồng Tri ký phát lệnh truy nã, hòa thượng kia gọi là Đạo Diễn, là phụ tá bên cạnh Tứ hoàng tử Yến Vương, là hoa hòa thượng mê nam sắc, phổ phường đồn từng có mâu thuẫn với Tiêu Đồng Tri...

Trần Oanh Nhi đôi mắt xinh đẹp sáng ngời:

- Từng có mâu thuẫn với Tiêu Đồng Tri?

Vương Quý cười bồi nói:

- Đây là những lời đâm lưu manh vô lại bên ngoài nói chuyện phiếm thôi, Cẩm Y vệ Đồng Tri, Yến Vương đều là những đại nhân vật, chúng ta là dân chúng bình thường nói cho vui thôi, ai biết thật giả...

Trần Oanh Nhi nghĩ nghĩ, nói:

- Mặc kệ như thế nào, nghĩ biện pháp chế trụ bọn họ đã, nếu bọn họ là khâm phạm triều đình thì đưa họ rời kinh sư là chúng ta đã phạm pháp.

Vương Quý rùng mình, vội vàng nói:

- Chương quấy yên tâm, cu li hiệu ta không ít, nghe nói còn có ít người thân thù không tỵ, nhân lúc bọn họ chưa chuẩn bị mạnh tay hạ thủ không khó.

Trần Oanh Nhi gật gù đầu:

- Đi đi. Làm việc cẩn thận một chút, lưu loát một chút.

- Bà chủ yên tâm chờ tin vui đi!

Chưa qua bao lâu, chỉ nghe dưới kho thóc đột nhiên vang lên một loạt tiếng mắng chửi đánh đập, sau đó nhanh chóng yên tĩnh lại.

Tiếng Vương Quý từ dưới lầu truyền đến:

- Bà chủ, đã xử lí ổn thỏa.

Trần Oanh Nhi khước miệng lộ ra một nụ cười, lại nhanh trôi đi, đứng dậy bước xuống lầu, thấy bên trong kho thóc có mấy người bị trói quanh cột đang trợn mắt nhìn nàng. Trong đó có một người đầu trọc, mắt rất sáng, hấn mặc một bộ đồ ngắn màu xám, bên dưới còn rơi vài chùm râu giả cùng vài cái túi, thứ này mang lên người thì đúng chuẩn bán đạo.

Trần Oanh Nhi ánh mắt lạnh lạnh đánh giá hấn, sau nửa ngày, khước miệng nàng nhếch lên lạnh lùng nói:

- Người là Đạo Diễn?

Hòa thượng bị trói chính là Đạo Diễn nghe vậy chấn động.

Hấn dưỡng thương ở Tụ Bảo sơn phía nam kinh sư, Chu Lệ đặc biệt chiếu cố, còn phái vài người hầu tùy thân, theo kế hoạch của bọn họ thì là đợi Chu Lệ rời kinh về Bắc Bình nửa đường tiếp nhận Đạo Diễn rồi cùng đi. Bất quá lần này Bình bộ điều quân ba tỉnh gấp rút chỉ viện Bắc Bình, chuyện này quá lớn, không có mười ngày nửa tháng là không thể chuẩn bị ổn thỏa, lại thêm mấy ngày nay xảy ra chuyện Tiêu Phàm vào ngục. Chu Lệ tính ở thêm mấy ngày để giải quyết mọi họa lớn này, Đạo Diễn ở trong cái sơn động âm u ẩm ướt kia dưỡng thương bất lợi vì thế Chu Lệ phân phó thân tín bí mật cải trang theo thủy lộ về Bắc Bình trước.

Đáng tiếc kinh sư đối với người vận mệnh bấp bênh như Đạo Diễn hòa thượng thì phong thủy thật sự quá kém. Hấn cùng với tùy tùng vừa cải trang rời núi, tùy tiện tìm một con thuyền vận lương về phía bắc, kết quả vừa mới lên thuyền, đang chờ lương thực chuyển lên thuyền thì tiểu nhị trở mặt, thừa dịp họ chưa kịp chuẩn bị đánh ngã toàn bộ.

Đạo Diễn đến bây giờ vẫn chưa hiểu được mình đã làm gì đắc tội những người này, càng không rõ vị nữ tử cao ngạo lãnh khốc trước mặt này vì sao biết hấn, bất quá người ta một khi đã gọi tên hấn, hôm nay quan phủ khắp thiên hạ cũng đã treo ảnh truy nã hấn rồi thì phủ nhận cũng không được, Đạo Diễn

nghe vậy thờ dài nói:

- Sao ngươi biết ta?

Trần Oanh Nhi thấy chính hần thừa nhận, không khỏi lạnh lùng cười:

- Tên tuổi đại sư hôm nay thiên hạ đều biết, tiểu nữ tử sao dám không nhận ra?

Đạo Diễn nét mặt già nua dần dần nổi lên vẻ tuyệt vọng:

- Ngươi tính xử lí ta thế nào?

Trần Oanh Nhi là dân phố phường, tất nhiên là không biết ân oán phức tạp của đám người Tiêu Phàm, Yến Vương, Đạo Diễn,... Nghe vậy đôi mi thanh tú cau chặt, đứng vậy, nên xử lí hần thế nào đây? Tuy biết hần cùng với Tiêu Phàm có cừ oán, nhưng hôm nay Tiêu Phàm thân ở trong lao, nguy trong sớm tối, ta giúp hần bắt một cừ nhân thì sao? Có thể cứu Tiêu Phàm ra sao?

Trần Oanh Nhi cười khỏ, nằng cảm thấy mình dường như đã làm một chuyện vô nghĩa.

Thôi, ngươi vào tù đều do ta gây ra, nếu ngươi bị chặt đầu, Trần Oanh Nhi ta sẽ bồi thêm cho ngươi mạng này, thêm một mạng cừ nhân của ngươi nữa, xem như là thoanh toán đủ cho ngươi.

Trần Oanh Nhi cười khỏ cảm thán, mắt hừng phát phát tay phất phó đám tiểu nhị:

- Đưa hòa thượng này đến nha môn Cẩm Y vệ Trấn Phủ Ti, nhớ kỹ, tự tay giao cho Thiên hộ Tào Nghị Tào đại nhân.

- Dạ!

Đạo Diễn hòa thượng khiến Tiêu Phàm, Tào Nghị hao tổn tâm cơ tâm huyết, khổ tâm muốn bắt nhưng vẫn không có kết quả mà bây giờ lại bị một đám hán tử trói gô, kéo như chó chết, phi thường uất ức qua đại môn kho thóc.

Đạo Diễn bị đám tiểu nhị kho thóc cao hứng nâng lên, rêu rao khắp đường tới nha môn Trấn Phủ Ti.

Đạo Diễn mở mắt ra, trong mắt tràn đầy chua xót, vận khí hần gần đây phải nói là cực kỳ không tốt. Mờ mịt tuyệt vọng nhìn bầu trời âm u, Đạo Diễn bi thương thì thào tuyên Phật hiệu:

- A Di Đà Phật —— Ta không vào địa ngục thì ai vào... Lão tử đi đi cái con mịa nó! Ta không xuống địa ngục, ai xuống thì con mịa nó xuống đi! Kháo! Thả ta xuống! Ta cho các ngươi bạc! Một vạn lượng, không! Mười vạn hai!

Trong nha môn Cẩm Y vệ Trấn Phủ Ti, Tào Nghị chưa kịp cứu Tiêu Phàm đang hết đường xoay sở chợt nghe có người đem Đạo Diễn hòa thượng tới cửa, Tào Nghị ngay lúc đó phản ứng đầu tiên là kinh ngạc đến ngây người, cảm giác như lão thiên quá thiện tâm, đập một mớ bánh bột ngô vào người nghèo sắp chết đói.

Hần đầy kinh hi nhanh chóng bước vào, sờ soạng khắp người Đạo Diễn hòa thượng đang bị trói gô, nghiệm chứng rõ ràng lão thiên gia không phải nện xuống một tảng đá là đúng là bánh bột ngô.

Tào Nghị quá đổi vui mừng, còn chưa kịp hỏi thăm Đạo Diễn thì một mật thám cẩm y vội vàng từ bên ngoài chạy vào, ghé tai thì thầm nói với Tào Nghị vài câu.

Mật thám mới vừa nói xong, Tào Nghị sắc mặt đại biến, vội vàng hét lớn:

- Gọi người, cùng lão tử đến Yến Vương biệt viện! Nhanh! Muốn là có người chết! ... À, kéo lão hòa thượng này theo!

Nội đường Yến Vương biệt viện.

Chủy thủ tòa hào quang sáng như tuyết cách ngực Chu Lệ ngày càng gần, Tiêu Họa Mi mắt lộ ra hung quang, không còn chút tình thân cha con nào, chỉ có một mảnh sát khí dạt dào.

Tướng công nếu không sống được, mọi người cũng đừng sống!

Đây chính là suy nghĩ duy nhất trong lòng Họa Mi tuổi nhỏ, rất đơn thuần, rất ngốc.

Họa Mi chỉ muốn làm một cô nương ngốc nghếch đơn thuần, toàn tâm toàn ý làm thê tử ngốc của tướng công.

Vì Tiêu Phàm, nàng nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, cho dù là đại nghịch bất đạo giết cha.

Chủy thủ sắc bén chỉ cách ngực Chu lệ vài tấc, Họa Mi nhắm chặt mắt, thể tiến tới nhanh hơn vài phần.

Khi mũi nhọn chạm vào ngực Chu Lệ, Họa Mi đột nhiên cảm thấy bàn tay nắm chủy thủ của mình bị một cổ lực lượng mạnh mẽ nắm chặt. Trợn mắt lên

nhìn thì thấy hai tay Chu Lệ như kìm sắt nắm chặt tay mình, sắc mặt hần tái mét, ánh mắt lộ rõ hung quang lãnh khốc, y như năm đó hần nhìn mẹ Họa Mi thống khổ kêu rên.

Họa Mi lòng nguội lạnh, chợt thấy thê thảm, nằng dù hung ác đến mấy cũng chỉ là tiểu cô nương yếu đuối, sao địch lại Yến vương nhiều năm chinh chiến sa trường.

- Ngươi... Thực muốn giết ta?

Chu Lệ thanh âm khàn khàn, khuôn mặt to tọng đầy râu quai nón co rút lại.

Họa Mi vẫn nắm chặt chủy thủ, rất nghiêm túc gật đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ chấp nhất.

Con gái từng dính vào lòng hần cười khanh khách, nhu thuận giờ đây vì nam nhân khác mà đâm dao vào ngực phụ thân, Chu Lệ đau xót tận tâm can, cảm xúc bị phần ức chế lâu ngày bùng nổ khắp lồng ngực hóa thành sát ý vô tận.

Chu Lệ cúi đầu, nhìn đứa con gái giờ đã hoàn toàn xa lạ, cắn răng nói:

- ... Ngươi vừa đại nghịch giết cha, ta việc gì phải hoài niệm tình cha con? Thường Ninh, mạng của ngươi là ta cho, hôm nay ta liền thu hồi, coi như chưa từng có đứa con gái này!

Nói xong Chu Lệ cầm lấy cổ tay Họa Mi, kéo chủy thủ trong tay nàng ra, nắm chặt trong tay mình, ánh mắt lộ rõ hung quang, một tay nắm chặt cổ tay Họa Mi, một tay nắm chủy thủ đâm vào ngực nàng.

Họa Mi ra sức vùng vẫy vài cái nhưng không thể thoát bàn tay như gọng kìm của Chu Lệ, mắt thấy chủy thủ cách ngực ngày càng gần, Họa Mi theo bản năng nâng chân phải, mạnh mẽ đạp vào dưới khó Chu Lệ...

Chu Lệ nắm chắc thắng lợi không hề phòng bị một cước này của Họa Mi, chỉ cảm thấy hạ thể tê rần, sau đó một trận đau đớn khôn xiết truyền đến, Chu Lệ hít một hơi lạnh, hai tay buông thõng ra, chủy thủ rơi xuống đất, sau đó giống như bị bóp cổ, hai tay ôm chặt hạ thân thê lương thét lên:

- A-----

Họa Mi được tự do, thân hình bé nhỏ nhanh chóng lui vài bước, từ xa nhìn Chu Lệ thống khổ, khóe miệng lộ ra vài phần đắc ý.

Liêu Âm thôi.

Tướng công dạy cái gì quả nhiên cái đó hữu dụng.

Họa Mi đắc ý không bao lâu, Chu Lệ ôm hạ thân nổi giận hét lớn:

- Ngươi đâu! Thị vệ!

Bên ngoài nội đường vang lên vài tiếng dạ ra, hơn mười thị vệ giắt đao tiến nhanh vào.

Chu Lệ mất đầy tơ máu, chỉ vào Họa Mi nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Giết nó! Giết nó cho bốn vương!

Bọn thị vệ không chút do dự rút đao, chém về phía Họa Mi.

Họa Mi buồn bã cười, ném chủy thủ lúc nảy nhặt lên ném xuống, sau đó nhắm hai mắt, chờ khoảnh khắc hương tiêu ngọc vẫn.

Đang lúc vạn phần nguy cấp, một gã thị vệ đột nhiên từ bên ngoài vội vàng chạy vào, hét lớn:

- Khoan động thủ!

Bọn thị vệ ngăn người, cương đao cách đỉnh đầu Họa Mi vài tấc theo bản năng dừng lại.

Thị vệ chạy vào thần sắc bối rối, ôm quyền vái Chu Lệ nói:

- Điện hạ, và... Khoan đã động thủ! Bên ngoài biệt viện... Lại bị Cẩm Y vệ bao vây!

Chu Lệ nghe vậy vừa sợ vừa giận, ngửa mặt lên trời bị phần nói:

- Lần thứ mấy? Đây là lần thứ mấy? Bốn vương đường đường hoàng tử tôn sư, hôm nay hồ lạc đồng bằng, biệt viện năm lần bảy lượt bị người vây quanh, bốn vương rong ruổi chiến trường nhiều năm, dưới trướng mười vạn tinh binh tung hoành thiên hạ, chưa từng chịu nhục nhã vô cùng như thế!

Bọn thị vệ mặt mang vẻ xấu hổ lau mồ hôi...

Chu Lệ trông mắt đã trở nên đỏ bừng, trợn mắt lên, lớn tiếng nói:

- Cẩm Y vệ thì làm sao? Cẩm Y vệ dám không để Vương gia ta vào mắt sao? Triệu tập thị vệ, liều mạng với bọn họ! Hôm nay dù liều mạng bị phụ hoàng trách tội, bốn vương cũng phải xả cục tức này!

Thị vệ chạy vào báo tin khó xử nói:

- Vương gia, những Cẩm Y vệ còn áp giải một người tới...

Chu Lệ ngẩn ngơ:

- Ai?

Vừa dứt lời, liền nghe ngoài cửa một loạt tiếng kim loại va chạm, bởi vì thị vệ Yến Vương mắc chứng sợ hãi Cẩm Y vệ nên chỉ chưa đầy một nén nhang đã yên tĩnh trở lại.

Tào Nghị dẫn một đoàn Cẩm Y vệ giáo úy vội vàng vào nội đường.

Tào Nghị đang thất kinh thấy Tiêu Họa Mi hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở bên trong, tức khắc nhẹ nhàng thở ra, thần sắc cũng trở nên thoải mái.

Chu Lệ giận dữ hét lớn:

- Tào Nghị, ngươi dám sai sử thuộc hạ xông vào phủ đệ bốn vương, ai cho ngươi lá gan đó?

Vừa dứt lời, Chu Lệ ánh mắt thoáng nhìn, liền thấy Đạo Diễn hòa thượng đang bị trói như bánh tét.

Chu Lệ hít một hơi khí lạnh:

- Tiên sinh! Ngươi... Ngươi như thế nào bị bọn họ...

Đạo Diễn Thần ủ rũ nói:

- Điện hạ... Bần tăng, ai! Phật tổ không phù hộ a...

Chu Lệ quay đầu, thần sắc càng thêm kinh sợ:

- Tào Nghị, ngươi... Các ngươi sao bắt được tiên sinh, điều này... Không có khả năng!

Tào Nghị nghe vậy ha ha cười, cặp mắt híp mắt thành hai khe hẹp, rất thật thà chất phác xoa xoa tay, giống như báo tin mừng cười nói:

- Duyên phận a, điện hạ, đây đều là duyên phận!

(Đôi lời, trong chương này có mấy từ ca dịch là kho thóc, nguyên gốc nó là “mễ hành”, hiểu đúng thì chính là hiệu buôn lương thực cơ mà trong chương đề cập đến nó với vai trò là nhà kho nên ca lười gõ nhiều chữ hơn)

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Lão đạo bất nghĩa

Yến Vương biệt viện.

Chu Lệ sắc mặt tái mét, toàn thân tức giận đến run rẩy.

Hắn đòi này gấp rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, nhưng Đạo Diễn bị bắt là một chuyện ngoài ý muốn khiến hắn không thể chấp nhận.

Giờ này khắc này, Chu Lệ cũng thầm nghĩ như Đạo Diễn lúc bị bắt: “kinh sư này phong thủy quá kém đi”! Tương lai ta thành đế nhất định phải dời đô! Chắc chắn thế!

Tào Nghị đứng cách Chu Lệ, nhìn hắn, khẽ nhếch mép cười.

Nhân sinh chính là kỳ diệu như vậy, nguyên bản đã tới tuyệt lộ lại có đoạn quanh co, lão Thiên lại mặc danh kỳ diệu để Đạo Diễn xuất hiện, hơn nữa còn là bị người trói đưa tới tận cửa, hoàn cảnh giống y như từ trên trời rơi xuống một cái bánh, hơn nữa còn là rơi tận miệng.

Tào Nghị cười rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút kích động, hắn cảm thấy mình giống như dân cơ bạc, đánh hết sạch tiền lại đột nhiên giữa dòng đời tấp nập vô tình đâm phải pháp vào cục năm trăm.

Tào Nghị cảm giác trên tay mình đã có con chốt, vận mệnh Tiêu Phàm đã thêm một đường sinh cơ.

Chu Lệ phần nộ nhìn Tào Nghị chăm chăm, mắt như phun hỏa.

- Tào Nghị, thả Đạo Diễn.

Chu Lệ uy nghiêm nói, giờ khắc này hắn hào hứng giống như tướng quân ra quân lệnh giữa soái trường. Quân lệnh như sơn, không thể cự tuyệt.

Tào Nghị mỉm cười, nhẹ nhàng mà kiên định phun ra một chữ:

- Không.

Chu Lệ sắc mặt càng phát âm trầm:

- Tào Nghị, ngươi hôm nay làm quan lớn rồi không thêm đề ý chủ cũ nữa sao?

- Chủ cũ coi ta như quân cờ, người mới với ta là huynh đệ, Yên Vương điện hạ, nếu ngươi là ta, ngươi sẽ chọn bên nào?

Tào Nghị khoé miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Chu Lệ cứng lại, rất nhanh khôi phục về tự nhiên, trầm giọng nói:

- Các ngươi tính xử trí Đạo Diễn thế nào?

Tào Nghị nhìn Tiêu Họa Mi cười nói:

- Điện hạ tính xử trí thế tử huynh đệ ta thế nào?

Chu Lệ hung hăng nói:

- Ta muốn giết nó!

Tào Nghị không chút yếu thế:

- Ta đây sẽ giết Đạo Diễn!

- Ngươi dám!

Chu Lệ trợn mắt lên.

Tào Nghị cười ha ha:

- Ngươi dám giết con gái mình thì sao ta lại không dám giết một tên hòa thượng chứ?

Chu Lệ ngừng lại, bỗng chợt hiểu ra:

- Ngươi muốn dùng Đạo Diễn để đổi nó?

Tào Nghị cười nhạo:

- Nằm mơ! Ta dẫn theo nhiều người như vậy đến đây thì giờ dù ta có đưa người nghênh ngang rời khỏi đây những thị vệ kia của ngươi ngăn được ta sao?

Chu Lệ mặt dần dần biến đen:

- Ngươi đến cùng muốn thế nào?

Tào Nghị phát tay với đám Cẩm Y Vệ phía sau nói:

- Các ngươi hộ tống đệ muội ta hồi phủ, sau đó bao vây Tiêu phủ, bảo vệ tốt gia quyến huynh đệ ta, còn có, đưa hòa thượng này đi, giấu kín vào.

Chúng giáo úy Cẩm Y sôi nổi ôm quyền dạ ra, sau đó dẫn Họa Mi và Đạo Diễn ra ngoài.

Tiêu Họa Mi được dẫn đi, sau đó quay đầu lại nhìn Chu Lệ, ánh mắt tràn ngập hận ý, Chu Lệ bị nàng nhìn mà lòng run lên, mắt tự chủ lui ra sau một

bước.

Đội mọi người đi rồi, nội đường biệt viện trống rỗng chỉ còn lại Chu Lệ và Tào Nghị.

Chu Lệ lắc lắc ống tay áo, lạnh lùng nói:

- Tốt lắm, ngươi có thể nói thẳng, ngươi đến cùng muốn như thế nào?

Tào Nghị cười nói:

- Ta không muốn như thế nào cả, ta chỉ muốn làm một vụ giao dịch với điện hạ thôi.

- Giao dịch gì?

- Ngươi khôi phục thân phận quận chúa của Họa Mi, ta sẽ trả lại hòa thượng kia không hao tổn gì cho ngươi, thế nào?

Chu Lệ cười lạnh:

- Ngươi muốn giao dịch hay uy hiếp ta vậy? Tào Nghị à, ngươi theo bốn vương lâu như vậy, ngươi thấy bốn vương dễ dàng thỏa hiệp thế sao?

Tào Nghị vẫn cười như trước:

- Kẻ thời thế mới là trang tuần kiệt, điện hạ là bậc kiêu hùng, dĩ nhiên phải biết thời thế, biết lúc nào nên nắm lúc nào nên bỏ chứ?

Chu Lệ ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tào Nghị:

- Ta biết các ngươi có chủ ý gì, nếu Thường Ninh khôi phục phong hào quận chúa thì Tiêu Phàm trong ngục có thể giữ lại được tính mạng, phụ hoàng không thể dễ dàng giết hắn, nhưng chẳng lẽ ngươi không biết Tiêu Phàm là tử địch của ta sao? Ngươi cảm thấy ta hào phóng như vậy, vì một hòa thượng mà cứu mạng tử địch của mình? Tào Nghị, ngươi theo ta lâu như vậy nhưng vẫn chưa hiểu ta đâu...

Tào Nghị cười nói:

- Hòa thượng không phải là hòa thượng bình thường, Tiêu Phàm từng nói cho ta đó là phụ tá đắc lực của ngươi, ta tuy rằng không cho là đúng nhưng Tiêu Phàm nói ta sẽ tin. Yên Vương điện hạ, ngươi thực nguyện ý đánh mất phụ tá đắc lực để đổi lấy mạng tử địch sao?

Chu Lệ xanh mặt, cắn răng nói:

- Đạo Diễn cũng từng nói cho bốn vương, Tiêu Phàm người này nếu còn sống, tất thành mối họa lớn. Hắn muốn ta không tiếc hết thảy đại giới diệt trừ Tiêu Phàm, cũng giống ngươi, ta mặc dù không cho là đúng nhưng ta tin, dùng Đạo Diễn đổi mạng Tiêu Phàm, bốn vương bỏ đại giá này được!

Tào Nghị ha ha cười nói:

- Vương gia hào khí phách! Nhưng Vương gia đừng quên, hôm nay người đang kinh sư...

Chu Lệ nheo mắt, trấn định nói:

- Ngươi có ý gì?

Tào Nghị vẫn cười, ánh mắt như châm chọc như sắc bén nhìn chằm chằm Chu Lệ:

- Vương gia nguyện dùng Đạo Diễn hòa thượng đổi mạng Tiêu Phàm, quả nhiên là bút giao dịch tốt, Tào mỗ lại tăng thêm một chút, dùng mạng Đạo Diễn cùng chính Vương gia ngươi để đổi Tiêu Phàm, không biết Vương gia có dám cùng Tào mỗ làm bút giao dịch này không?

Chu Lệ cười ha ha, giống như nghe được một chuyện rất buồn cười:

- Ngươi có bốn sự gì mà đòi lấy mạng bốn vương? Thị vệ bên người bốn vương như mây, đều là dũng sĩ trải trăm trận, ngươi muốn ám sát bốn vương sao?

Tào Nghị lộ vẻ cao thâm:

- Vương gia nếu không tin, Tào mỗ nhiều lời vô ích, ngày mai vào lúc này, Tào mỗ có thể sẽ lại đến, Vương gia là kiêu hùng đương thời, tin rằng ngươi ngày mai sẽ cải biến chủ ý, Tào mỗ cáo từ!

Nói xong Tào Nghị xoay người liền đi, Chu Lệ nhìn vào bóng dáng kiên định của Tào Nghị, thần sắc dần dần trở nên ngưng trọng, hồi tưởng nụ cười cao thâm vừa rồi của Tào Nghị, Chu Lệ không lý do rung mình.

- Người đâu!

- Có!

- Tôi nay tăng cường thị vệ tuần tra biệt viện, tất cả mọi người sẵn sàng nghênh địch, thâu đêm tuần tra cho bốn vương!

- Dạ!

Rời đại môn Yến vương biệt viện, Tào Nghị sai bước đến Tiêu phủ.

Hắn vừa đi vừa thầm thấy may mắn, may mắn hôm nay tới sớm, càng may mắn có người mặc danh kỳ diệu bất được Đạo Diễn, lúc này mới khiến mình nắm giữ thẻ bài đề đàm phán, nếu không hôm nay chẳng những Tiêu Họa Mi hung hiểm, tình cảnh mình cũng hung hiểm. Nếu mình không thể che được Tiêu Họa Mi chu toàn, tương lai Tiêu Phàm đi ra, mình sao có thể đối diện với hắn?

Vừa rời tới vội vàng, quên chưa hỏi ai bất được Đạo Diễn, Tào Nghị từ đáy lòng cảm kích người kia, hắn quyết định chờ việc này qua đi, nhất định phải tự mình dâng món, hảo hảo cảm tạ.

Hiện tại việc cấp bách là phải ép cho được Yến Vương nhận con gái, chỉ có Thường Ninh khôi phục phong hào quận chúa, thuận lợi trở thành tôn nữ của thiên tử, thiên tử mới không thể bức Tiêu Phàm bỏ vợ, Tiêu Phàm sẽ toàn mạng.

Như thế nào mới có thể khiến Yến Vương nhận con? Biện pháp mềm đã dùng rồi, Yến Vương sẽ không để mình vương vào chuyện này, vậy nên phải thử dùng biện pháp cứng rắn.

Tào Nghị suy nghĩ thật lâu, rốt cục nhớ tới một người, chính xác mà nói phải là hai người.

Có lẽ bọn họ xuất mã sẽ thu được kết quả kỳ diệu.

Lập tức Tào Nghị không hề chần chừ, vội vàng đến Tiêu phủ.

Tào Nghị là khách quen rồi nên mới vào cửa bọn người hầu đã nhiệt tình tiếp đón.

Tào Nghị không rảnh đáp lễ, kéo một gã hạ nhân hỏi vài câu sau, liền vội vã đi vào hoa viên bên trái tiền viện.

Mới đến gần hoa viên, liền nghe trong bụi hoa truyền đến một trận tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu rất quen thuộc, rõ ràng là Thái Hư lão đạo.

Tào Nghị chấn động, Thái Hư ở trong lòng hắn là thế ngoại cao nhân, đến cùng là cái gì khiến thế ngoại cao nhân phải kêu thảm thiết như thế?

Đến gần nhìn thấy, Tào Nghị há to miệng nói không ra lời.

Chỉ thấy Trương Tam Phong vừa được thiên tử phong cho một mớ chức danh đang đánh Thái Cực quyền, người bị đánh đúng là Thái Hư.

Chỉ thấy Trương Tam Phong tay trái vòng qua, tay phải lượn lại, hư ảnh cánh tay trong không khí thành từng vòng tròn vi vu trong không khí, động tác nhìn rất thông thả nhưng kỳ thực nhanh như chớp giật. Còn vị sư phụ đáng thương của Tiêu Phàm thì như con thuyền giữa biển động hình thành bởi những vòng tròn Trương Tam Phong đánh ra, trải qua kinh đào hải lãnh mặt mũi bầm dập, thống khổ cực độ kiến khuôn mặt già nua vụn vụn, miệng há to hồi lâu mới hết thảm được một tiếng.

Tào Nghị bị cảnh trước mắt làm chấn động thật sâu.

Núi cao còn có núi cao hơn, có thể làm cho thế ngoại cao nhân kêu thảm thiết đương nhiên phải là cao, cao, rất cao nhân...

Có hai cao thủ tuyệt thế, thiên hạ vô địch như vậy thì những thị vệ trong biệt viện Yến Vương há có thể cản được? Tính mạng của Tiêu Phàm phải nhờ vào hai vị này rồi...

Điều kiện tiên quyết là Trương Tam Phong hiện tại hạ thủ lưu tình, đừng đánh chết Thái Hư.

- A —— Sư huynh mau dừng tay! Ta... Ta sai lầm rồi! Ta cũng không dám ... nữa...

Thái Hư rốt cục chịu không nổi, lớn tiếng cầu xin.

Trương Tam Phong không dừng tay, trầm giọng phần nộ quát:

- Đồ mất dạy! Sống hơn một trăm tuổi liền cho rằng trên đời này không ai dạy được ngươi nữa à? Bàn đạo hao hết vát và đến Âm Hương lâu mới lừa được cái yến của tiên cô, ngươi lại dám trộm mất, trộm thì cũng thôi đi, tên tạp mao chết tiết ngươi lại ngời xong liền vứt đi, ngươi có biết bàn đạo lừa được cái yếm kia bao nhiêu gian khó không?

- Kỹ nữ kia bị hôi nách...

Thái Hư biện giải.

- Cảm ơn, bàn đạo còn chưa được ngủ qua! Càng nói càng tức, ăn thêm hai quyền!

Trương Tam Phong tức giận đến râu tóc dựng lên, xuống tay càng thêm tàn nhẫn.

Tào Nghị đứng ở ngoài hoa viên vẻ mặt hoảng sợ, cả người mồ hôi lạnh lã chã...

Đánh xong, Trương Tam Phong tức giận chưa hết hung hăng đạp Thái Hư suy yếu nằm dưới đất một cước, cả giận nói:

- Học một trăm năm chỉ được thứ công phu gà mờ này, tiếp bản đạo trăm chiêu cũng không được, đồ vô dụng! Chạy về phòng bế quan đi!

Nói xong Trương Tam Phong hung hăng vung tay áo, nộ khí chưa tiêu rồi đi.

Đội Trương Tam Phong đi thật lâu, Thái Hư lúc này mới rên rỉ gian nan bò dậy, vết thương trên người thì thoáng nhói lên làm hắn nhe răng trợn mắt, hít sâu một hơi lạnh.

Lúc này Tào Nghị mới dám thối tiến lên, nhìn Thái Hư cười cầu tài, vẻ mặt lại kính vừa sợ, không biết là tại kính sợ Trương Tam Phong thâm thủ cao tuyệt hay là kính sợ Thái Hư chịu đòn hơn hẳn thường nhân.

Thái Hư rên rỉ từng trận, vẻ mặt rất là chật vật, nâng hai mắt vô thần nhìn Tào Nghị, môi run run vài cái, bộ dạng như sắp khóc nói:

- ... Tào hiền chất a, ngươi vừa rồi cũng thấy chứ?

Tào Nghị vội vàng cung kính nói:

- Thấy, lão thần tiên chịu khổ...

Thái Hư thở dài, bi thương nói:

- Cực kỳ tàn ác a! Vì một cái yểm đánh ta một bữa...

Tào Nghị khó có khi lời được một câu văn nhã ra khuyên giải an ủi:

- Người có thắng trăm, trăm có tròn khuyết, việc này không trách ai được...

Thái Hư trừng mắt nhìn hắn:

- ... Việc này toàn bộ do hắn!

- Tất nhiên, tất nhiên!

- Ngươi tìm đến ta hay là tìm cái kia lão già kia? Đúng rồi, Tiêu Phàm ở trong lao ra sao? Ngươi chỉ nói hắn ở bên trong thật sự thoải mái, thoải mái hơn nữa cũng là lao ngục a, không thể ở trong đó cả đời được.

Thái Hư khó được một lần quan tâm đến đồ đệ như vậy.

Tào Nghị thấy Thái Hư chủ động nói đến chính đề, vội vàng nói:

- Lão thần tiên, đồ đệ ngài Tiêu Phàm hôm nay có khó khăn a, có lẽ quá không được mấy ngày nữa hắn sẽ bị thiên tử chém đầu, hôm nay tiểu chất đến để mời lão thần tiên cùng... Lão thần tiên rời núi, cứu đồ đệ người một mạng!

Thái Hư nét mặt già nua cả kinh, nói:

- Xây ra chuyện gì? Ngươi lần trước nói cho ta là Tiêu Phàm chỉ ngồi tù vài ngày liền đi ra, sao giờ lại bị chém đầu? Hắn gây ra họa gì?

Tào Nghị có chút không biết nói gì, sống hơn một trăm tuổi, ngươi chẳng lẽ không biết thế nào gọi là lời an ủi sao?

Lập tức Tào Nghị đành phải kể chuyện Tiêu Phàm cùng Giang Đô quận chúa, cùng với chuyện Tiêu Phàm mạo phạm thiên nhan, còn có Họa Mi phải khôi phục phong hào quận chúa ra một lượt

Thái Hư nghe vậy im lặng nửa ngày, tiếp theo vỗ đùi, cả giận:

- Bản đạo sớm nói với hắn quá, mấy ngày gần đây hắn sẽ có đại hung, đồ mất dạy này cho tới bây giờ cũng không để lời bản đạo nói trong lòng...

Nghiêng đầu nhìn Tào Nghị, Thái Hư thần sắc đề phòng nói:

- Ngươi nói muốn ta cứu hắn? Cứu như thế nào? Không phải là bảo ta đi cướp ngục Cẩm Y Vệ chứ?

Tào Nghị vội cười nói:

- Sao lại thế được? Vậy không phải là hại lão thần tiên phạm vào vương pháp hay sao? Tiểu chất cũng không phải là người không biết chừng mực vậy đâu, lão thần tiên chỉ cần đi hù dọa một người là được...

Thái Hư thở dài nhẹ nhõm một hơi, thoải mái cười nói:

- Thì ra chính là hù dọa người, quá đơn giản, cái khác bản đạo không dám nói, trộm đạo gỗ còn trộm ngáng chân bản đạo sở trường nhất, nói đi, hù dọa ai?

- Yến Vương.

Nụ cười của Thái Hư tức khắc động lại...

- Yến... Yến Vương?

Thái Hư sắc mặt có chút đen lại.

- Đúng, lão thần tiên chỉ cần núp vào Yến Vương biệt viện, sau đó hù dọa hắn, Yến Vương tính mạng bị uy hiếp, liền không thể không nhận Tiêu Họa Mị, khôi phục phong hào quận chúa của cô ấy, như vậy Tiêu Phàm mới có thể được cứu...

Thái Hư hai mắt vô thần quay đầu nhìn Tào Nghị:

- ... Hù dọa Yến Vương cũng không tính là phạm vương pháp?

- Đương nhiên tính!

Tào Nghị cười tủm tỉm bổ sung nói:

- ... Nhưng mà tội danh hơi nhẹ hơn so với cướp ngục a.

Thái Hư nét mặt già nua co rút lại vài cái, sau đó rất nghiêm túc nói:

- Tào hiền chất a...

- Có tiểu chất!

- Bản đạo là người xuất gia, không nghĩ tới tạo phản, càng không nghĩ tới hù dọa một Vương gia a...

Lúc này Thái Hư rốt cục ý thức được mình là người xuất gia không hỏi thế sự.

Tào Nghị vội la lên:

- Nhưng Tiêu Phàm mệnh nguy trong sớm tối, lão thần tiên nếu không ra tay, thiên hạ ai còn có thể cứu được hắn?

Thái Hư vẻ sợ hãi, nghĩ nghĩ, thật cẩn thận nói:

- Nếu không... Bản đạo cho hắn bùa bình an đi? Về bùa bản đạo rất sở trường, so với hù dọa người mạnh hơn nhiều...

Tào Nghị: "... ..."

Thế nhân xuất gia vì tăng vì đạo, bởi vì tín ngưỡng có, bởi vì tránh họa cũng có, còn có là bởi vì sinh kế, Tào Nghị hiện tại đã biết rõ, Thái Hư năm đó xuất gia khẳng định là bởi vì nhất gan.

“Suru” một tiếng, thân hình Thái Hư hóa thành một đạo khói đen, trốn mất dạng

Vô cùng thất vọng, Tào Nghị sầu ý đầy mặt đi tới ngục, sau đó lòi chuyện hai ngày nay kể một lượt.

Tiêu Phàm há to miệng, chắc chắn sợ hãi than nói:

- Không thể tưởng được diễn viên chính nhất tại lao trong không có đất diễn, diễn viên quần chúng bên ngoài có thể diễn phối hợp tuyệt vời như thế...

Tào Nghị bình tĩnh nói:

- Hiện tại có một tin tốt cùng một tin xấu, người muốn nghe cái nào trước?

Tiêu Phàm thở dài nói :

- Gắn đây tin xấu nhiều quá rồi, kể tin tốt trước đi.

- Tin tốt là, chỉ cần bức đến Yến Vương nhận Họa Mi, khôi phục phong hào quận chúa là tính mạng ngươi tạm thời an toàn. Thiên tử muốn giết ngươi chủ yếu là vì ngươi không chịu bỏ thê tử bình dân để cưới Giang Đô quận chúa, nếu thê tử bình dân của ngươi đột nhiên biến thành Thường Ninh quận chúa, tôn nữ thiên tử, như vậy tội danh của ngươi không thể thành lập. Trên đời này không có chuyện hoang đường bỏ quận chúa này cưới quận chúa khác, hơn nữa hai quận chúa đều định chuyện cả đời với ngươi, thiên tử muốn giết ngươi dĩ nhiên là sợ ném chuột vỡ bình, ai cũng không hy vọng cháu gái mình thành quả phụ, hơn nữa còn là đồng thời hai người.

Tiêu Phàm nhúc nhúc:

- Ngươi nói vòng vo quá, bắt quá ý chính ta hiểu... Tin xấu là gì?

Tào Nghị thần sắc âm trầm nói:

- Tin xấu là để bức được Yến Vương nhận con gái trên đời này chỉ có sự phụ và sự bá ngươi có thể làm được, nhưng sự phụ ngươi hẳn không muốn.

Tiêu Phàm ngây người, lập tức tức giận đến nhảy dựng lên, gân xanh nổi đầy, chỉ trời mắng:

- Lão hỗn đản kia! Lão bắt tử! Sự phụ cái gì chứ, ta phi! Có sự phụ đối với đồ đệ như vậy sao? Thật là nhẫn tâm! Thế đạo suy đồi, nhân tình đạm bạc, nghĩa khí lung tung bị chó ăn hết rồi..

Tiêu Phàm kích động mắng nửa ngày, lúc này mới dần dần bình phục cảm xúc, hắt mặt âm trầm, nói:

- Ngày mai Hình bộ Dương thượng thư sẽ đích thân thăm án ta, Dương thượng thư có danh thiết diện vô tư, chỉ sợ ngày mai ta sẽ bị hắn định tội, cho nên thời gian của chúng ta không nhiều lắm, đêm nay phải bức Yến Vương nhận Họa Mi!

- Sự phụ ngươi không muốn xuất thủ, làm sao bây giờ?

Tào Nghị khổ não nói:

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, nói:

- Lão gia hỏa háo sắc, ngươi đi sắc dụ hắn!

Tào Nghị cực kỳ hoảng sợ:

- Ta?

Tiêu Phàm trừng mắt lườm hắn:

- Ngươi bỏ bạc đến thanh lâu mời cô nương đi sắc dụ hắn!

Tào Nghị lòng nhẹ nhõm thở phào:

- Cảm ơn...

Lập tức Tào Nghị lại nhíu mày nói:

- Nhưng sự phụ sự bá ngươi đều đã bế quan a...

Tiêu Phàm khinh thường nói:

- Bế cái rắm quan! Ngươi kêu các cô nương đứng ngoài cửa chờ hắn bế quan ư ư hai tiếng, lão gia hỏa khẳng định chạy ra.

- Nếu là sắc dụ không thành?

Tiêu Phàm hung tợn nói:

- Vậy thì quăng một cây đuốc đốt chỗ hắn bế quan đi! Xem lão gia hỏa kia có chịu jra không!

Tào Nghị suy nghĩ nói:

- Nhưng đó là nhà ngươi mà.

- Ta sắp mất mạng đến nơi rồi còn cần nhà làm gì nữa?

- Có đạo lý...

Tào Nghị cân nhắc một lần, tiếp theo vẻ mặt tàn nhẫn, vỗ ngực nói:

- Lão đệ ngươi đã xem trọng, ta nhất định sẽ đốt sạch nhà ngươi, một chút cặn bã cũng không chừa...

Tiêu Phàm da mặt co rút lại, vẻ mặt đau khổ nói:

- ... Lời này, sao ta nghe thế nào cũng không được tự nhiên vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Phong hồi lộ chuyển

Ngày thứ bảy Tiêu Phàm vào tù.

Kinh sư trời u ám, bầu không khí ngưng trọng, triều đình nhìn qua thì bình tĩnh không gợn sóng, triều hội vẫn như cũ, mỗi ngày các đại thần vẫn đều đặn dâng tấu lên Chu Nguyên Chương các việc lớn nhỏ trong nước.

Các đại thần giống như tất cả đều mất trí nhớ, hoàn toàn quên chuyện đương kim thiên tử hạ lệnh tống Cẩm Y vệ Đồng Tri Tiêu Phàm vào ngục, từng đại thần giữ miệng kín như bưng, nhưng lúc vào triều ánh mắt đều ầm ầm liếc nhìn Xuân Phưởng giảng đọc Hoàng Trùng.

Đối với các đại thần phái Thanh Lưu mà nói, Hoàng Trùng chính là thủ lĩnh bọn họ, bọn họ như chong chóng đo chiều gió, gió bất động, bọn họ liền bất động.

Chong chóng đo chiều gió yên lặng bảy ngày, thẳng đến giờ không hề có động tĩnh.

Hoàng Trùng lúc này thật trầm mặc, thiên tử đã hạ chỉ mệnh Hình bộ thẩm án Tiêu Phàm, xem ra thiên tử thật sự tức giận, cho nên hắn cũng không cần nhào ra hạch tội Tiêu Phàm. Thiên tử đã muốn ai chết thì mặc kệ có tội hay không, hắn đều phải chết. Cái gọi là tội danh, đơn giản chỉ là đề cho mọi người thấy mà thôi. Ngược lại thiên tử đã muốn một người còn sống thì dù hắn tội ác tày trời cũng sống tốt như bất kỳ ai.

Bao năm trải qua biết bao mưa bão trên triều, Hoàng Trùng hiểu rất rõ đạo lý này, cho nên hắn đang đợi, đang nhìn. Nếu Tiêu Phàm bị Hình bộ thẩm vấn rồi định tử tội, mà thiên tử hạ chỉ chuẩn tấu, như vậy Tiêu Phàm nhất định phải chết, ai cũng cứu không được hắn, Hoàng Trùng cùng phái Thanh Lưu dĩ nhiên không cần đứng ra hạch tội.

Hoàng Trùng hiện tại lo lắng là thiên tử sẽ mềm lòng, hoặc là một ý niệm buông tha gian thần này, khi đó dù phải mạo phạm thiên nhan hắn cũng phải liên hợp các đại thần liên danh dâng sớ, thỉnh cầu cũng được mà bức bách cũng hay, nhất định phải khiến thiên tử chém đầu Tiêu Phàm.

Đó mới chính là Hoàng Trùng hắn, hoặc là ầm ầm không phát, một khi phát là lôi đình vạn quân.

Ngày mai, là ngày Hình bộ thẩm vấn Tiêu Phàm..

Chiều Nhân cung.

Giang Đô quận chúa độc đứng trước kính, lệ như châu ngọc rơi theo hai gò má rớt xuống sàn.

Sắc mặt nàng tiều tụy giống như một đóa hoa đã héo tàn, mất dần sinh cơ, chỉ còn hô hấp yếu ớt để chứng minh mình còn sống, sống như cái xác không hồn.

Thật vất vả mới tìm được chân tình người trong mộng, vất vả lắm mới tận tâm đi lộ ra trắng sáng, tưởng rằng mình và Tiêu Phàm tương lai hạnh phúc viên mãn, giống như những chuyện xưa hắn hường kể nàng nghe, từ đó về sau hoàng tử và công chúa hạnh phúc đến cuối đời.

Nàng thật sự thống hận mình quá ngây thơ, trên đời này mọi thứ tốt đẹp một khi dính đến hoàng quyền liền thay đổi tính chất. Thì ra sinh ở nhà đế vương là không có khả năng ở cùng người mình yêu, chưa bao giờ nàng thống hận thân phận quận chúa của mình đến vậy.

Nếu mình sinh tại nhà bình thường thì thật là tốt biết bao, vì sao mình lại là quận chúa? Vì sao quận chúa thì không thể làm thiếp người khác? Bởi vì hoàng quyền? Chuyện cười! Cuộc đời này được gả cho thiếu niên lang quân âu yếm, trân trọng ta cả đời thì dù hắn thê thiếp đầy nhà, dù hắn vô quyền vô thế thì đã sao? Chỉ cần hắn đối xử tốt với ta thì cả đời này dù ăn xin ngoài phố cũng như ở thiên đường.

Tiêu Phàm sắp bị Hình bộ thẩm vấn, có ý chỉ của Hoàng đế, thẩm vấn chỉ là đi ngang qua sân khấu, tử tội đã thành kết cục đã định.

Giang Đô quận chúa tưởng tượng đến người trong tim sắp bị chém đầu, lệ châu trong suốt lại tuôn không ngừng.

Lặng lẽ nắm chặt Phượng trăm Bén Nhọn trong tay áo, Giang Đô quận chúa khuôn mặt xinh đẹp hiện vẻ kiên quyết.

Tiêu Phàm nếu chết, nàng cũng tuyệt không sống một mình, hoàng tử phụ một khi đã coi trọng hoàng uy như vậy, như vậy để ta trở thành đá kê chân cho hần hiển hách hoàng uy, cùng người trong lòng xuống hoàng tuyền đi!

Tào Nghị từ ngục đi ra sau liền vội vàng đến một thanh lâu gọi là Âm Hương lâu, ném cho tú bà mấy trăm lượng bạc, tú bà thấy hần là Cẩm Y vệ lại là Thiên hộ, tự nhiên không dám nhiều lời, lập tức liền gọi hết những cô nương có tư sắc ra, sau đó một đám oanh oanh yến yến liền đi theo một Thiên hộ Cẩm Y vệ râu quai nón râu rêu đi đến Tiêu phủ. Đầu đường cuối ngõ kinh sư vốn mang bầu không khí nặng nề tức khắc trở nên muôn màu muôn vẻ, xuân quang vô hạn. Các cô nương thanh lâu vốn phóng khoáng, dọc đường đi khi thì quăng ánh mắt đưa tình, khi thì làm mấy động tác khiêu gợi, làm cho đầu phố kinh sư thêm vài phần khí sắc.

Tào Nghị vừa đi vừa suy nghĩ.

Hần cảm thấy mình giống như quy công đưa các cô nương đến cho các khách làng chơi ở vương cung quý phủ, mà sự thật cũng đúng là thế mà.

Hiện tại hần suy nghĩ không phải là làm sao sắc dụ mà là muốn đốt chết hai lão gia hỏa kia trong đục hòa...

Đồ đệ có khó khăn, sư phụ đã không chịu cứu, còn phải dựa vào loại biện pháp này để dụ sư phụ, nếu sư phụ kiên trì không chịu đi thì đốt quách đi cho rồi...

Tào Nghị càng ngày càng cảm thấy đôi sư trò này cực kỳ quái dị, hơn nữa người này đối với người kia càng thêm tàn nhẫn.

Một đường đi tới, Tào Nghị cố gắng không nhìn người qua đường chỉ trở hần và đám cô nương chịu đựng được đến Tiêu phủ.

Vài tên giáo úy tâm phúc đi theo Tào Nghị thật không ra sao cả, vừa đi vừa cùng các cô nương cãi nhau ầm ĩ, rất là hưởng thụ.

Bước chân qua cửa Tiêu phủ, Tào Nghị thở phào một hơi thật dài, hỏi người hầu phòng Trương Tam Phong cùng Thái Hư bệ quan, Tào Nghị vung tay lên, dưới ánh mắt nhìn chăm chú đầy quái dị của bọn hạ nhân Tiêu phủ một đám cô nương thanh lâu điệu dàng đi theo Tào Nghị, một đường xoay eo lắc mông, bỏ lại vô số nụ cười dâm dăng vang như chuông bạc...

Đi vào cửa phòng bên trái tiền viện, Tào Nghị hít sâu một hơi, nhìn cửa phòng đóng chặt, lớn tiếng nói:

- Nhị vị lão thần tiên, Tiêu Phàm có khó khăn, đang đợi nhị vị lão thần tiên viện thủ, nhị vị đều là sư môn trưởng bối của Tiêu Phàm, không thể thấy chết mà không cứu được a! Thỉnh nhị vị lão thần tiên xuất quan gặp nhau!

Trong sương phòng trầm tịch rất lâu, đột nhiên truyền đến tiếng thở dài, ngữ khí phi thường siêu phàm thoát tục, giống như tiên âm Thiên giới, xa xôi không thể nắm lấy, lại mang theo vài phần uy nghiêm trang trọng.

- Vô lượng thọ phật, bản đạo đang cùng sư huynh bệ quan tĩnh tu, tìm hiểu võ học cảnh giới nhiều năm qua chưa đột phá, cảnh giới không đột phá, thế không xuất quan...

Tào Nghị đứng ở ngoài cửa nhíu nhíu mày, quay đầu hỏi Trương quản gia:

- Hần nói cái gì thế?

Trương quản gia cười hắc hắc:

- Tiểu cũng không rõ lắm, hai người quá nửa ở bên trong song tu đi...

Hai cái lão đầu nhi ở trong phòng song tu?

Người tu đạo có phải tà ác như vậy không?

Tào Nghị nhíu, mặc kệ, chỉ cần bọn họ đi ra, dù phải khua chiến gỗ trống diễu hành biểu tình Tào Nghị cũng nguyện ý.

- Nhị vị lão thần tiên khai ân, cứu Tiêu Phàm đi, hần chính là sư môn văn bối các người nha, văn bối có khó khăn, các người sao có thể ngồi yên không lý đến?

Thái Hư ở bên trong ho khan hai tiếng, có chút chột dạ nói:

- Đây... Vô lượng thọ phật, bản đạo bệ quan, thật sự là không thể đi ra, sau ba năm năm năm, bản đạo xuất quan nhất định cứu hần, người bảo hần có sức sống vài năm, chờ bản đạo đi ra rồi nói sau...

Tào Nghị tức giận đến bốc hỏa trong lòng, cái này còn cần con mị nó người nói sao? Có thể sống vài năm ta còn mời người làm rằm gừ?

Âm trầm quay đầu, Tào Nghị nhìn một đám thanh lâu oanh oanh yến yến phía sau, chỉ vào sương phòng nói:

- Các người ai có thể câu dẫn hai lão đầu bên trong ra, bản quan phần thưởng ngàn một trăm lượng, không, một nghìn lượng bạc! Nói lời giữ lời!

Chúng cô nương vừa nghe thấy mắt sáng lên. Đây chính là đại khách hàng nha, một nghìn lượng bạc, thừa chuộc thân cho mình.

Vì thế, chúng cô nương còn chút xấu hổ rụt rè giờ toàn bộ vứt hết, mọi người xếp thành một hàng, xuất hết võ nghệ bản thân ra câu dẫn hai vị lão thần tiên đang bế quan bên trong.

- Hai vị lão thần tiên, các người đi ra đi, ta rất nhớ các người, chỉ cần các người đi ra, ta... Cái gì cũng nguyện ý.

Đây là phái hàm súc.

- Lão đầu nhi, các người đi ra, ta sẽ làm đủ tư thế cho các người, chỉ có các người không thể tưởng được, không có gì ta làm không được...

Đây là phái kỹ thuật.

- Hai vị lão ca ca, thân ca ca, ta chân thật trắng, ngực cũng rất lớn, các người đi ra nhìn một cái nha, ai nha, ta rất ngứa ngáy, các người mau ra đây giúp ta hết khó chịu đi...

Đây là phái trực tiếp.

Xoảng, xoảng, xoảng! (Tiếng đập cửa)

Đây là phái hào phóng đi thẳng vào vấn đề.

... ..

... ..

Tiền viện Tiêu phủ, nhất thời ồn ào náo động không thôi, đám ngũ vang vọng khắp mọi nơi.

Chúng cô nương như đi đánh trận, cả đám sức mạnh mười phần, ý chí cao ngất, ngẩng cao đầu, nghiêng răng nghiêng lợi, nào giống như câu dẫn nam nhân đâu, phải nói là một đám sói nhìn thấy hai khối thịt béo mà tru lên đầy chữ.

Tào Nghị nhìn cảnh huyền náo trước mắt, thâm lặng lau mồ hôi lạnh, từ cổ đến nay làm gì có cảnh một đám cô nương câu dẫn nam nhân đến hai mắt đầy tơ máu, toàn thân đầm đìa mồ hôi như bây giờ chứ...

Trong sương phòng, Trương Tam Phong đạo hạnh thâm hậu, không có bất cứ phản ứng gì.

Thái Hư đã có chút ngồi không yên, kiềm chế không được cười phóng đăng lên tiếng.

- Các vị tiên cô chớ gấp, bản đạo đi ra...

- Sư đệ!

Trương Tam Phong phần nộ hết.

- A! Sư huynh...

- Bình tĩnh!

- Dạ.

Thái Hư lập tức lại quy củ.

- Người tu đạo, đạo tâm không vững, sao có thể siêu thoát hậu thế, đắc đạo thành tiên?

- Sư huynh, ta sai lầm rồi.

- ... Xuất quan rồi chúng mình đi thanh lâu.

- Dạ.

Tiếp theo bên trong truyền đến tiếng Thái Hư lưu luyến không rời:

- Các vị tiên cô mời trở về đi, bản đạo thành tâm tu luyện, hôm nay tuyệt không xuất quan, đợi ngày sau, bản đạo sẽ độ hóa các vị tiên cô thành tiên...

Chúng cô nương vừa nghe tất cả đều thất vọng, vì thế chuyển yêu vì hận, lại bắt đầu không cam lòng chỉ vào sương phòng chửi mắng ầm ĩ, đủ kiểu nói khó nghe, bầu không khí kiều diễm đậm mỹ đột ngột chuyển thành chợ búa chửi nhau.

Tào Nghị tức giận đến dậm chân, Trương Tam Phong thật lắm chuyện a! Thiếu chút nữa thành công lại bị hấn phá hỏng.

Trong lòng oán hận mắng vài tiếng, Tào Nghị cắn răng một cái, quay đầu hung tợn nói với đám cầm y vệ phía sau:

- Các ngươi đốt gian phòng này cho lão tử, đốt sạch sẽ vào!

Vài tên giáo úy ôm quyền:

- Dạ!

Bên cạnh Trương quân gia cực kỳ hoảng sợ:

- Tào đại nhân, ngươi... Ngươi làm gì vậy? Lão gia nhà ta vừa mới vào tù vài ngày, ngươi liền đốt nhà hán, các ngươi không phải bằng hữu huynh đệ sao?

Tào Nghị không kiên nhẫn vung tay lên:

- Là lão gia các ngươi bảo ta đốt!

- Nói vậy! Lão gia nhà ta sao có thể nói ra lời hỗn trướng vậy? Đây là nhà hán mà...

- Không có việc gì tránh sang một bên! Đừng vướng chân vướng tay! Chờ lão gia ngươi đi ra, chính ngươi hỏi hán...

Lúc hai người nói qua nói lại, nhóm cầm y giáo úy đã nhóm xong lửa, đốt xong đuốc, nhanh tay ném vào cửa sổ phòng hai vị lão thần tiên bề quan, thoáng chốc ánh lửa ộp trời, khói đen nồng đậm bao trùm toàn bộ gian phòng, hỏa thế ngày càng lớn.

Trương quân gia hơi giật mình nhìn vào phòng bị thiêu, tức giận đến dậm chân, khóc lớn không thôi:

- Xong rồi, xong rồi! Lão gia trở về nhất định sẽ trách ta giữ nhà bất lực, họ Tào, bát com lão hán bị ngươi đập rồi...

Tào Nghị kiên nhẫn giải thích nói:

- Không sao đâu, đây thật sự là lão gia nhà ngươi muốn đốt...

- Ngươi còn nói vậy! Lão hán dù già yếu, hôm nay cũng phải liều mạng với ngươi...

Lúc này, chỉ nghe trong phòng vang lên tiếng ho sặc sụa, ngay sau đó, trong làn khói cuộn cuộn trên nóc nhà đột nhiên nổ vang hai tiếng, hai bóng người phóng lên cao, người còn trên không trung mà tiếng Thái Hư khóc nức nở thét lớn đã vang vọng:

- Họ Tào, ta xxx tổ tiên nhà ngươi! Ngươi thắng, ngươi thắng! Ta cùng sư huynh đi cứu nghiệt đồ kia còn không được sao? Thật con mịa nó ngoan độc!

Tào Nghị cười ha ha, vung tay lên, quát to:

- Nhanh, cứu hoả!

Ban đêm, kinh sư gió thổi nhẹ, không gian yên tĩnh, xa xa vang lên vài tiếng mõ, gõ hai tiếng lại dừng, đã là canh hai.

Ở thành Tây, ba đạo bóng đen hòa vào bóng đêm, lặng yên không một tiếng động tiếp cận một góc Yến Vương biệt viện.

Thái Hư che mặt, từ xa nhìn vào Yến Vương biệt viện thị vệ san sát, phần nộ hừ một tiếng, sau đó giật giật cái mũi:

- Sao bản đạo ngửi được mùi khói lửa nhỉ?

Tào Nghị cũng đang che mặt nín cười nói:

- Yên thẳng Tiên giới, đây là điềm tốt báo lão thần tiên nhanh tu thành chính quả, đứng hàng tiên ban oa...

Trương Tam Phong xuy nói:

- Thúi lắm! Rõ ràng là ban ngày bị lửa thiêu...

Thái Hư nhìn Yến Vương biệt viện đề phòng sâm nghiêm, nhủ thầm nói:

- Nhiều người thủ như vậy? Một Vương gia biệt viện sao khấn trương hơn đại nội hoàng cung thế? Bọn họ biết chúng ta muốn tới sao?

Tào Nghị cười gượng nói:

- Ban ngày cùng Yến Vương ồn ào nên ta để lại cho hán vài câu tàn nhẫn...

Thái Hư liếc xéo hắn:

- Cho nên Yến Vương liền tăng mạnh tuần tra, đề phòng chúng ta?

- ... Có lẽ vậy.

Thái Hư cả giận:

- Người không phải là tự tìm phiền toái sao? Đại minh đại lượng nói cho Yến Vương chúng ta muốn tới hù dọa hắn, cử chỉ ngu xuẩn này, quả thực là... Ngu xuẩn!

Tào Nghị xấu hổ cúi mặt cười gượng không thôi.

Trương Tam Phong cười ngạo nghễ:

- Có gì đặc biệt đâu, năm đó bản đạo tham dự kháng Nguyên, trong trăm vạn đại quân tới lui tự nhiên lấy thủ cấp thượng tướng, có mấy trăm thị vệ đã là gì!

Tào Nghị đại hi nói:

- Vậy phiền lão thần tiên vất vả một chuyến, chúng ta đi vào thôi..

Trương Tam Phong gật gù đầu:

- Hảo! Ta cùng sư đệ đi vào, người không biết khinh công, thủ ở bên ngoài đi..

Tào Nghị vội gật đầu đáp ứng.

Vì thế Trương Tam Phong cùng Thái Hư đứng lên, sửa sang lại y phục dạ hành, đang muốn vận khởi khinh công bay qua tường biệt viện, Trương Tam Phong đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi:

- Trước khi đi, bản đạo có một chuyện thắc mắc không rõ muốn hỏi..

Tào Nghị vội vàng nói:

- Lão thần tiên mời nói..

Trương Tam Phong ánh mắt nghi hoặc mờ mịt nói:

- ... Chúng ta đêm nay đến đây là để làm gì?

Tào Nghị toàn thân đầy mồ hôi lạnh, nức nở nói:

- ... Hù dọa Yến Vương.

Trương Tam Phong bưng tỉnh đại ngộ:

- A ——

Tào Nghị còn chưa kịp thở ra, Trương Tam Phong lại thanh lãnh nói:

- ... Vì sao muốn hù dọa Yến Vương?

Tào Nghị mặt có chút ướt át, cắn răng nói:

- ... Vì cứu sư đệ Tiều Phàm.

Trương Tam Phong chấn động:

- Bản đạo có sư đệ? Ai vậy? Tiều Phàm là ai? Bản đạo nhận thức sao?

Tào Nghị tức khắc rơi lệ đầy mặt, hán tử cao năm thước gạt lệ lau giống như hải tử nhận hết ủy khuất.

Vẫn là Thái Hư quen thân Trương Tam Phong lâu ngày, hiểu về hắn hơn.

Hắn hợp thời tiến lên trước, vỗ vỗ vai Tào Nghị như an ủi, sau đó nói với Trương Tam Phong:

- Sư huynh, làm xong vụ này, Tào hiền chất nguyện mời chúng ta đi dạo kỹ viện, hơn nữa còn đưa một cái yếm thơm mùi cơ thể cô sư huynh thưởng

ngoạn, sư huynh cảm thấy thế nào?

Trương Tam Phong vẻ mặt thoải mái, vuốt râu dài, một bộ tiên phong đạo cốt, ha ha cười nói:

- Người cứ nói sớm như vậy là ta hiểu thôi...

Tào Nghị ghen hòng nhìn trần trời: "... ..."

Hai đạo bóng đen bay lên trời, lặng yên không một tiếng động dừng lại giữa không trung, sau đó phát ổng tay áo, giống hai con chim lớn màu đen, thần không biết quỷ không hay lặng không bay vào Yến Vương biệt viện, bọn thị vệ không chút phát hiện, vẫn bình tĩnh nhàn nhã tuần tra chung quanh.

Tào Nghị đứng trong góc, há to miệng trần ngập sợ hãi và sùng kính nhìn vào bóng đen dung hợp cùng bóng đêm, sau đó không tiếng động biến mất sau bờ tường, Tào Nghị miệng chắc chắc cảm thán, đứng tuyệt thế cao thủ, thân thủ quả nhiên cao tuyệt, hao tâm tổn trí mời hai vị này đến đứng là được việc.

Sáng sớm hôm sau, bầu không khí kinh sư triều đình càng thêm khẩn trương ngưng trọng.

Hôm nay là ngày Hình bộ thẩm vấn Tiêu Phàm, nói cách khác là ngày định tội Tiêu Phàm.

Triều đình trần ngập hơi thở ngưng trọng, các đại thần tâm thần không yên, hôm nay rất khác thường, không biết là sẽ phát sinh chuyện gì...

Các đại thần xếp thành hàng, đứng thành lớp, thừa lệnh kiến giá lâm triều, hết thảy như thường ngày tiến hành đầu vào đầu ra nhưng rất trầm mặc, trong kim điện dần hình thành một bầu không khí quỷ dị...

Trong Yến Vương biệt viện.

Một tiếng rít gào thê lương mà giận dữ đánh tan buổi sáng yên tĩnh.

- A ——Bổn vương... Râu của bổn vương đâu? Râu đâu?

Một gã thị vệ vội vàng chạy vào phòng ngủ Yến Vương, bẩm:

- Điện hạ, Thiên hộ Cẩm Y vệ Tào Nghị lại tới nữa, đang ở nội đường chờ điện hạ...

Chu Lệ trong lòng trầm xuống, đứng dậy lấy gương đồng ra, nhìn mình trong kính, gương mặt to tọng vốn xù xì râu quai nón giờ trơn nhẵn như bạch điện thư sinh, người cạo râu cạo rất sạch sẽ, không hề để lại chút cọng dư nào, hiển nhiên đây là một thợ cạo cực kỳ chuyên nghiệp...

Một cổ cảm giác mát lạnh tự lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu Chu Lệ.

Là ai? Ai có bổn sự lớn như vậy, có thể dưới sự đề phòng như thế thâm nghiêm, nửa đêm thần không biết quỷ không hay đến cạo râu bổn vương? Hắn có thể thoải mái cạo râu ta thì lấy thủ cấp ta chẳng phải dễ như lấy đồ trong túi sao?

Lần đầu tiên trong đời, Chu Lệ cảm thấy sợ hãi, thì ra mình đang ngủ đã bất tri bất giác dạo một vòng Quỷ Môn quan, nghĩ đến đây, Chu Lệ toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh, sợ đến run người.

Ngoài phòng ngủ ngoại, âm thanh hào hùng của Tào Nghị từ xa xa truyền đến:

- Yến Vương điện hạ, có thay đổi chủ ý không? Nếu điện hạ vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu, hạ quan ngày mai lại đến...

Chu Lệ hai mắt tức khắc căng ra đến mức đỏ bừng, ánh mắt phẫn nộ nóng rực như liệt hỏa, quai hàm cắn chặt, nắm tay hung hăng đánh ra một trọng quyền vào mặt gương đồng.

Trùng hai mắt màu đỏ, hai gò má Chu Lệ co rút lại, gần từng tiếng với thị vệ trong phòng:

- Đi nói cho Tào Nghị, bổn vương sẽ tiến cung, ... Nhận Thường Ninh làm con gái, thỉnh phụ hoàng khôi phục phong hào quận chúa của nó!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Thẩm vấn bán phế

- Hừ! Bổn vương muốn gặp Đạo Diễn, Đạo Diễn lông tóc không hao tổn.

Chu Lệ sắc mặt tái mét, hần giờ đã bị cạo sạch râu, mặt lại ngăm đen nhìn chẳng khác gì hắc tinh tinh bị cạo trụi lông vậy.

Tào Nghị đang ngồi ở tiền đường, nhìn hình tượng mới của Chu Lệ, cố nhin cười, gương mặt căng ra đến mức đỏ bừng, vắn vẹo:

- Không thành vấn đề, Đạo Diễn hòa thượng giao cho ngươi, Cẩm Y vệ rút lệnh truy nã, không lòng bắt Đạo Diễn hòa thượng nữa.

Tào Nghị rất thống khoái nói.

- Bốn vương lập tức muốn quay về Bắc Bình, có thể lên đường bình an chứ?

Chu Lệ ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tào Nghị, âm u hỏi.

Tào Nghị hỏi lại:

- Điện hạ khi nào tiến cung khôi phục phong hào Thường Ninh quận chúa?

- Lập tức!

Chu Lệ cắn chặt răng, rít lên hai chữ. Tào Nghị thoải mái cười:

- Đã như thế, điện hạ quay về Bắc Bình, một đường tất nhiên bình yên vô sự, thuận buồm xuôi gió, hạ quan có thể đảm bảo.

Chu Lệ âm trầm nói:

- Bốn vương hi vọng ngươi nói lời giữ lời!

- Hạ quan nhất định nói lời giữ lời!

Tào Nghị ha ha cười, nhìn Chu Lệ phía đối diện, phát hiện trong mắt cả hai đều là quang mang ý vị thâm trường.

Một hồi giao dịch chính trị, cứ như vậy không dấu vết hoàn thành.

Chu Lệ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, theo quán tính muốn vuốt râu, tay lại sờ vào một mảnh nhẵn bóng, thần sắc trở nên âm trầm, ánh mắt xẹt qua một tia sợ hãi.

Buổi chiều, Hình bộ nha môn mở rộng cửa. Hình bộ thượng thư Dương Tĩnh tự mình ngồi công đường xử án, thẩm vấn nguyên Cẩm Y vệ Đồng Tri, kiêm Đồng cung thị độc Tiêu Phàm.

Trên công đường, uy nghiêm trang trọng, hai ban Hình bộ đứng tả hữu, đầu đội mũ đàn linh phượng.

Thủy hỏa côn đen đỏ, hình danh sư gia ngồi bên trái, ký lục đằng sau. Dương Tĩnh ngồi vị trí thủ tọa, đỉnh đầu treo cao biển "Minh Kính CaoHuyền" (Gương sáng treo cao), phía sau là một bức hải đồ mặt trời đỏ cực lớn, sau ít phút sắp xếp, công đường tràn ngập hơi thở uy nghiêm trang trọng, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Tiêu Phàm bị nha dịch Hình bộ giải từ ngục lên công đường, hần mặc một thân áo dài, bị giam giữ nhiều ngày nhưng thoạt nhìn không có chút tiêu tụy nào mà mặt mày hồng hào, nhìn rất hăng hái.

Hình bộ thượng thư Dương Tĩnh năm nay mới ba mươi tám tuổi, là một trong ít đại thần danh tiếng lớn, lại làm người ngay thẳng nhất. Năm Hồng Vũ thứ mười chín đảm nhiệm chức thị lang Hộ bộ, trong số ít năng thần thì hẳn là người ngay thẳng nhất. Năm Hồng Vũ hai mươi hai được điều nhiệm làm Thượng thư Hình bộ.

Thực kiêm Thái tử tân khách, chương thị Thái tử khen phụ lễ nghi, răn bảo khuyết điểm. Dương Tĩnh làm quan thanh đàng, ở trong triều có hiền danh, hơn nữa cương trực không a dua, chấp chính thiết diện vô tư, rất được Chu Nguyên Chương thưởng thức.

Hôm nay nhận lệnh thẩm vấn Tiêu Phàm, Dương Tĩnh đã có sẵn chủ ý trong đầu.

Trong cung sớm có hoạn quan nhẵn dùm chiếu mệnh của Chu Nguyên Chương, tội Tiêu Phàm có ba, một là khi quân, ngự tiền đối xưng vạ cả là Thường Ninh quận chúa, hai là ngự tiền phạm giá, đối với thiên tử cực kỳ vô lễ, ba là làm bản danh dự hoàng thất, sắc thụ Giang Đô quận chúa, ô ngại thanh danh quận chúa.

Ba tội chứng thực, theo lệ phải tru di.

Dương Tĩnh trong lòng mặc niệm vài câu, sau đó về mặt trở nên sắc bén, thấy Tiêu Phàm trên công đường khoanh tay mà đứng, tiêu sái phi phàm, Dương Tĩnh không khỏi trong lòng tức khí, dùng sức vỗ kinh đường mộc, quát to:

- Tiêu Phàm lớn mặt! Trên công đường nhìn thấy bản quan, vì sao không quỳ?

Tiêu Phàm mỉm cười, nói:

- Dương đại nhân, người là Hình bộ thượng thư, lẽ ra nên phải hiểu Đại Minh hình luật nhất nhà, người chẳng lẽ đã quên, người có công danh trên công đường là không cần quỳ xuống

Dương Tĩnh nheo mắt, tiếp theo ảo não không thôi.

Ngày đó Tiêu Phàm hạ ngục, Chu Nguyên Chương bị tụt nội khổ máu nóng lên đầu, chỉ hạ lệnh triệt hồi chức quan của Tiêu Phàm, lại cố tình quên cách đi công danh Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm là xuất thân tú tài, hơn nữa là ngự ban cho đồng tiền sĩ, ấn theo luật lệ Đại Minh mà nói, hán quả thật không cần quỳ trước Dương Tĩnh.

Dương Tĩnh khễ cần môi, có chút tức giận hung hăng vỗ kinh đường mộc, cả giận nói:

- Tiêu Phàm, bản quan hôm nay thăm vấn ngươi, là thừa lệnh thiên tử chiếu mệnh, vì xử phạt mức cao nhất theo pháp luật, lấy cả thiên hạ quan thính, thiên tử mệnh bản quan trước thăm tra xử lý, sau kết án. Tiêu Phàm, ngươi có biết ngươi phạm ba khoản tội lớn?

Tiêu Phàm khoát tay, cười nói:

- Dương đại nhân, người đừng nói nữa, ta biết ngươi muốn nói gì, chúng ta quen biết nhau cũng một thời gian rồi, ba khoản tội trạng này, ta một cái cũng không nhận! Ta vô tội!

Dương Tĩnh giận dữ nói:

- Ngươi nếu cãi cố, bản quan sẽ liên phái người tiến cung thỉnh chỉ, mời thiên tử cách đi công danh của ngươi, sau đó dựng hình, xem ngươi có chịu nhận tội hay không!

Tiêu Phàm phất ống tay áo, thản nhiên nói:

- Thảm án thế nào là chuyện của ngươi, muốn ta nhận tội thì tuyệt đối không thể!

Dương Tĩnh cười lạnh mấy tiếng:

- Hào, Tiêu Phàm, trong triều chư thần đều nói ngươi họa quốc loạn chính, bất luận ngươi đến cùng là trung thần hay là gian thần, ít nhất bản quan kính ngươi là hán tử, bản quan thân phụ hoàng mệnh, hôm nay liền đặc tội!

Dứt lời Dương Tĩnh quát to:

- Người tới! Mau mau vào cung thỉnh chỉ, thỉnh thiên tử cách đi công danh Tiêu Phàm!

Bên cạnh một gã nha dịch chạy nhanh tới, ôm quyền lúc sau vội vàng rời khỏi công đường.

Tiêu Phàm môi rung động một cái, trong lòng càng ngày càng trầm trọng, nếu muốn vang danh hán tử, xem ra cần trả giá rất lớn a...

Công danh bị cách, Tiêu Phàm liền bạch thân, khi đó Dương Tĩnh nếu dựng hình bức cung, thật không hiểu mình có thể chịu được hay không, vạn nhất chịu hình không được mà nhận thức tội thì biểu hiện thà chết chứ không chịu khuất phục bấy giờ chẳng phải trở thành chuyện cười lớn bằng trời sao...

Đang lúc tâm thần không yên thì chuyện ngoài ý muốn xảy ra!

Nha dịch vào cung thỉnh chỉ còn chưa rời khỏi nha môn thì đã bị ngăn cản lại, một thanh âm lạnh lạnh quát to:

- Hoàng thái tôn diện hạ tới, chư thần quan sai nghênh giá ——

Dương Tĩnh toàn thân run lên, vội vàng sửa lại mũ quan, chạy nhanh xuống bàn xử án, quỳ gối trước công đường nghênh đón loan giá của thái tôn.

Trong công đường, các sư gia, nha dịch cũng vội vàng quỳ xuống, công đường nghiêm trang tức khắc lặng như tờ.

Không lâu sau, Chu Doãn Văn thân tứ trảo Minh Hoàng Long bào, được mấy tên hoạn quan dẫn dắt, khuôn mặt tuần tú bình tĩnh không nói lời nào tiến vào đại đường, khi ngang qua người Tiêu Phàm ánh mắt lóe lên thần thái nghịch ngợm rồi vụt biến mất.

Tiêu Phàm tức khắc dờ khóc dờ cười, giương mắt đảo qua, đã thấy phía sau Chu Doãn Văn là Tiêu Họa Mi nhiều ngày không gặp, Họa Mi khuôn mặt hao gầy rất nhiều, gương mặt phủ kín nước mắt đọng đầy yêu thương si ngốc nhìn hán.

Tiêu Phàm cả kinh, Chu Doãn Văn sao lại đưa Họa Mi lên công đường vậy?

Không kịp làm gì, Tiêu Phàm nở nụ cười tươi với Họa Mi, nụ cười đầy an ủi.

Dương Tĩnh nghênh giá sau đó đứng lên, khom người nói:

- Thái tôn điện hạ, thần đang thẩm án, không biết thái tôn điện hạ giả làm có chuyện gì?

Chu Doãn Văn dường như không có việc gì mân mê thưởng thức khối ngọc bội trong tay, miệng thần nhiên nói:

- Cũng không có việc gì, hoàng tử phụ mệnh cô tham gia để ý việc thẩm án đề hình, việc này, Dương thượng thư nhớ rõ chứ?

Dương Tĩnh đuôi lông mày nhảy dựng, trong lòng trầm xuống. Năm Hồng Vũ hai mươi chín, Chu Nguyên Chương trước mặt toàn thể văn võ hạ chi, thái tôn kiêm chức giám hình ngục sự toàn quốc, đạo ý chỉ này ý là để Chu Doãn Văn đến đơn vị thực tập một thời gian, trước là hiểu biết cách thức hoạt động ở cơ sở, sau là xây dựng nền móng cho việc làm Hoàng đế sau này.

Dương Tĩnh tuyệt đối không nghĩ tới, Chu Doãn Văn lại chui này chỗ trống này nghênh ngang vào công đường Hình bộ.

- Thần đương nhiên nhớ rõ, không biết ý thái tôn điện hạ là...

Chu Doãn Văn vẫn thưởng thức ngọc bội, thần nhiên nói:

- Cô không có ý gì, Dương đại nhân thân là thượng thư, thật lâu không gặp người tự mình thẩm án, hôm nay cô cố ý đến xem Dương thượng thư thiết diện vô tư quyết đoán thế nào, có lẽ cô được lợi không ít...

Dương Tĩnh khước miệng hung hăng co giật một hồi.

Cái cơ này nói cũng quá giả, thẩm án có cái gì tốt mà nhìn, người nếu ở đây, ta còn dạm dụng hình với Tiêu Phàm sao? Người này rõ ràng là vì che chở Tiêu Phàm mà đến!

Chu Doãn Văn giương mắt nhìn Dương Tĩnh, giả bộ phát phát tay, cười nói:

- Dương thượng thư không cần để ý tới ta, người thẩm án của người, cô ngồi ở bên cạnh nghe một chút, tuyệt không quấy rầy, người cũng không cần vì ta mà lưu tình, lúc nên thiết diện vô tư, nhất định phải thiết diện vô tư, vương pháp lớn như trời!

Tiêu Phàm cũng cười, đứng ở dưới đường phụ họa nói:

- Đúng, thái tôn điện hạ nói quá có đạo lý, vương pháp lớn như trời, Thượng thư đại nhân cũng không nên thiên tư với ta a...

- Người... Các người...

Dương Tĩnh bị tức đến lồng ngực huyết khí sôi trào, đảo mắt đột nhiên nhìn thấy Họa Mi, Dương Tĩnh không khỏi nhũn mày nói:

- Bàn quan thẩm án, người không phận sự miễn góp mặt, vị cô nương này là ai? Sao lại ở chỗ này?

Họa Mi lau nước mắt, sau đó dịu dàng quỳ xuống, ngữ khí bình tĩnh nói:

- Ta là vợ cả của tướng công, hôm nay đến thụ thẩm với tướng công, sao lại là người không phận sự?

Dương Tĩnh trầm giọng nói:

- Tiêu Phàm có ba tội lớn, người cũng có phần?

Họa Mi mĩa mai cười:

- Tướng công nhận tội, ta liền nhận tội, tướng công mất đầu, ta liền mất đầu, có nhận hay không, trọng yếu như vậy sao? Khi quân cũng được, tạo phản cũng được, tướng công nhận cái gì, ta liền nhận cái đó.

- Đến cùng người đến công đường Hình bộ làm gì?

Dương Tĩnh có chút hỗn hển.

- Ta đến cùng chết với tướng công!

... ..

Sắc trời âm u làm cho bầu không khí hoàng cung thêm phần u ám.

Trong Vũ Anh điện, Chu Nguyên Chương ho khan gượng dậy, thân thể già nua hết sức mệt mỏi.

Hoạn quan Nhi Niếp hầu hạ bên cạnh cuống quýt đuổi tay đỡ hấn ngồi dậy.

Chu Nguyên Chương từ từ nhắm hai mắt, cổ họng đặc đàm, dòn dập thở dốc vài cái sau, mới chậm rãi khôi phục bình tĩnh:

- Hình... Hình bộ đại đường..

Chu Nguyên Chương nói vài chữ liền lại ho khan.

Nhi Niếp là người có nhãn lực, chỉ có vài chữ liền hiểu được ý của Chu Nguyên Chương, lập tức nói:

- Bệ hạ, Hình bộ thượng thư thẩm Tiêu Phàm không có kết quả, đã thoái đường, Tiêu Phàm tiếp tục vào ngục đợi thẩm..

Chu Nguyên Chương ho khan, trong mắt chợt lóe vẻ tàn khốc nói:

- Vì... Vì sao như thế?

Nhi Niếp do dự một chút rồi nói:

- Vừa mới bắt đầu thẩm lúc, hoàng thái tôn điện hạ giả làm Hình bộ công đường, nói là muốn bằng thánh, Dương thượng thư cảm thấy... trối buộc.

Chu Nguyên Chương ánh mắt ngày càng nghiêm khắc, trầm giọng nói:

- Thái tử một quốc gia sao có thể mềm lòng như thế? Công tư không thể phân rõ sao? Hấn và Tiêu Phàm giao tình dù có sâu đậm thì cũng chỉ là quan hệ cá nhân, vì một tiểu đầy tớ mà lời uy của thái sư ra áp đại thần thẩm án, thật là hồ đồ! Ngu xuẩn!

Nói xong Chu Nguyên Chương mặt đỏ bừng, lại bắt đầu ho khan kịch liệt.

Nhi Niếp lo sợ không yên nói:

- Bệ hạ bớt giận, bảo trọng long thể.

Chu Nguyên Chương dồn dập thở dốc trong chốc lát, đột nhiên mắt lộ ra hung quang, âm trầm nói:

- Truyền ý chỉ của trẫm, Tiêu Phàm không cần tái thẩm, trưa ngày mai, giữa chợ, trảm!

- Tuân chỉ!

Nhi Niếp vội vàng chuẩn bị ra ngoài cung truyền chỉ lại nghe hoạn quan ngoài điện bẩm:

- Bệ hạ, Tứ hoàng tử Yên Vương điện hạ cầu kiến.

Chu Nguyên Chương nhíu nhíu mày, nói:

- Tuyên tiến.

Chu Lệ vừa vào cửa liền làm cho Chu Nguyên Chương hoảng sợ:

- Lệ nhi, ngươi làm sao vậy? Chòm râu đâu?

Chu Lệ gương mặt co rút lại vài cái, vội quỳ xuống:

- Nhi thần bất hiếu, tối hôm qua nhi thần tại thư phòng đốt đèn đọc sách, vô ý bị lửa cháy sém chòm râu, nhi thần muôn lần đáng chết!

Chu Nguyên Chương sờ sờ chòm râu của mình, trầm ngâm nói:

- Sao đốt sạch sẽ được thế?

- ... Là...

Chu Nguyên Chương nhìn hấn một cái, thần nhiên nói:

- Ngươi tiến cung có chuyện gì?

Chu Lệ ngử khí tức khác biến đổi, trở nên vui sướng vạn phần, nói:

- Nhi thần chúc mừng phụ hoàng! Thân tôn nữ phụ hoàng, ấu nữ của nhi thần, Thường Ninh quận chúa không ngờ không chết, nó... vẫn còn trên nhân thế, nhi thần đã nhận nó!

Chu Nguyên Chương mở to mắt rỗng, giật mình nói:

- Cái gì?

Hồi tưởng lại lúc Tiêu Phàm bị bắt đã nói qua, Thường Ninh quận chúa là vợ cả hần, Chu Nguyên Chương thần sắc trở nên cổ quái.

- Thường Ninh ở đâu?

- Nó hôm nay đã là... vợ cả Tiêu Đồng Tri.

Chu Nguyên Chương nhắm mắt, nét mặt già nua hiện lên vẻ cười khổ.

Quả thế! Chu Nguyên Chương cũng không hoài nghi lời Chu Lệ nói, bất luận xuất phát từ mục đích nào, Chu Lệ không có khả năng vô duyên vô cớ mạo nhận con gái, huyết thống hoàng thất từ trước đến nay là đại sự thiên gia, Chu Lệ tuyệt không dám phạm sơ suất lớn đến thế, huống hồ Chu Lệ cùng Tiêu Phàm thù hận rất sâu, hần càng không lý do mạo nhận thế tử Tiêu Phàm.

Hiện tại làm sao bây giờ?

Bức Tiêu Phàm bỏ vợ? Vợ cả của Tiêu Phàm là quận chúa, cũng là cháu gái trẫm, hần lại cùng một người quận chúa không minh bạch.

Chẳng lẽ trẫm phải gả cả hai quận chúa cho hần? Quận chúa thân phận tôn quý dữ dội, chỉ là một Cẩm Y vệ Đồng Tri, đồng thời lấy hai vị Quận chúa Thiên gia, đây là thiên cổ giai thoại, hay là trò cười muôn đời? Uy nghiêm Hoàng gia ở đâu, ở chỗ nào?

Chu Nguyên Chương gương mặt không ngừng co rút lại, hung quang trong mắt đại thịnh.

... ..

- Những Thanh Lưu đại thần kia chưa hành động?

Tiêu Phàm ngồi trên ghế thái sư trong ngục, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Tào Nghị xách vò rượu lên hưng hăng uống một ngụm lớn, phùng miệng rộng nói:

- Không có hành động gì, giống như tất cả đều biến thành người câm cả...

Tiêu Phàm nhíu mày nói:

- Sao bọn họ lại không có động tác gì vậy? Không nên thế nha...

Tào Nghị chẳng hề để ý cười nói:

- Không nhúc nhích làm gì chẳng phải là rất tốt? Ngươi cũng đã ở thế lửa cháy đến nơi, lúc này những đại thần hủ lậu kia mà nhảy ra đập một cước không phải là phiền toái lớn hơn nữa sao...

Tiêu Phàm nhíu chặt mày, mấy ngày nay hần ở trong phòng giam tĩnh tâm suy nghĩ rất kỹ, rốt cục phát hiện, muốn bảo vệ tính mạng của mình, chỉ dựa vào Họa Mi nhận thân, khôi phục phong hào quận chúa là không đủ.

Hần phát hiện mình có chút sơ sót, hần thấy Chu Nguyên Chương là một lão nhân gần đất xa trời, cả đời vất vả để lại cho con cháu Chu gia một giang sơn chắc như sắt thép, lão nhân này đối với con cháu hậu ái có thừa. Nhưng mà Tiêu Phàm đột nhiên phát hiện mình đã xem nhẹ một điều. Chu Nguyên Chương chẳng những là như thế mà đồng thời cũng là bậc đế vương sát phạt quyết đoán, lãnh khốc vô tình.

Hai vị quận chúa đều có quan hệ cùng Tiêu Phàm, trong mắt thế nhân xem ra có lẽ thiên tử phải thỏa hiệp để Tiêu Phàm thuận lợi ôm hai vị mỹ nhân về nhà... Bất quá mọi chuyện thuận lợi vậy sao?

Chu Nguyên Chương trong lòng sẽ nghĩ như thế nào? Vị lão nhân này tính tình cương liệt, cả đời chưa bao giờ thỏa hiệp trước bất kỳ ai, dù việc hai vị quận chúa muốn gả cho Tiêu Phàm cũng không phải chủ ý của hần, nhưng vị Hoàng đế tâm nghi kị cực kỳ nặng nề này sẽ dễ dàng bỏ qua tính mạng Tiêu Phàm, tổ chức hôn sự cho hần với hai vị quận chúa sao?

Nghĩ trái nghĩ phải, Tiêu Phàm càng ngày càng cảm thấy không đơn giản như vậy, hần nghĩ Chu Nguyên Chương quá đơn giản.

Có Hoàng đế nào dung thứ được thần tử dựa thế bức mình?

Tiêu Phàm mí mắt nhảy lên, hần có dự cảm không rõ, Chu Nguyên Chương không biết thỏa hiệp như vậy, ai nặng ai nhẹ, còn phải hỏi sao?

Bất giác giờ tay vuốt trán, Tiêu Phàm phát hiện mình sớm đã mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nguyên tưởng rằng Họa Mi khôi phục phong hào quận chúa, mình liền có thể thoát khỏi một kiếp, cho nên hôm nay bị Hình bộ thẩm vấn, hần vẫn biểu hiện rất bình tĩnh. Nhưng hần hiện tại mới giật mình phát giác, tính mạng mình vẫn nguy trong sớm tối như cũ.

- Tiêu lão đệ, ngươi làm sao vậy? Sắc mặt sao tái nhợt như thế?

Tào Nghị đặt vò rượu xuống, tò mò hỏi.

Tiêu Phàm mạnh mẽ kéo lấy tay áo Tào Nghị, run giọng nói:

- Tào đại ca, có chuyện cấp tốc, người nhất định phải giúp ta bạn này...

Tào Nghị bị Tiêu Phàm làm hoảng sợ, hấn cũng trở nên khẩn trương lên:

- Tiêu lão đệ, người có chuyện gì cứ việc nói, Tào mỗ tuyệt không chối từ.

Tiêu Phàm dừng một chút, nói:

- ... Người giúp ta nghĩ biện pháp, thỉnh như những Thanh Lưu đại thần tại Kim Loan điện hạch tội ta, tốt nhất là khiến cho bọn họ trăm miệng một lời hướng thiên tử hạch tội, thỉnh thiên tử trăm ta...

- Người điên rồi!

- Tào đại ca, người đừng quản, theo lời ta nói đi làm, càng nhanh càng tốt...

Tào Nghị mắt tròn trừng, lúng ta lúng túng nói:

- Người... Người có phải là nhốt trong lao lâu rồi không phơi nắng, cho nên... Nào bị ám? Người biết người vừa nói gì không?

Tiêu Phàm gật gật đầu:

- Ta đương nhiên biết, người đừng hỏi nhiều như vậy, nhất định phải bức những Thanh Lưu đại thần kia đồng thanh hướng bệ hạ hạch tội tru ta, bọn họ thanh âm càng lớn càng tốt, càng mạnh bạo càng tốt... Đúng rồi, người có thể tìm Hoàng Trùng xuống tay, lão nhân kia là nhân vật đứng đầu Thanh Lưu đại thần hàng, tốt nhất trêu chọc hấn chó cùng rứt giậu, người cứ thoải mái nói cho hấn, là ta trêu chọc được hấn, buộc hấn kim điện đàn hạch ta...

- Người... Người làm như vậy đến cùng là vì cái gì nha?

Tào Nghị cấp thẳng dậm chân.

Tiêu Phàm buông thông mí mắt, thờ thật dài, vẻ mặt hui quanh nói:

- Người cứ cho là ta thọ tính công ăn thực tín, không kiên nhẫn sống tiếp đi. Sống có gì vui, chết có gì đáng sợ, nhân sinh trăm năm vội vàng qua như giấc mộng, dù có lưu danh sử sách bất quá cũng chỉ là một đoạn chuyện xưa mà thôi..

- Điên rồi, người điên thật rồi!

Tào Nghị giật mình nhìn Tiêu Phàm lui lại mấy bước, xoay người liền ra cửa lao, thì thảo lắm bẫm:

- Ta phải bẩm báo thái tôn điện hạ, ngồi tù lâu quá rồi..

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Tiêu Phàm ra tù

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

- Thái tử điện hạ, sau khi ta chết nhất định sẽ phù hộ người phát tài..

Trong ngục, Tiêu Phàm hai mắt vô thần nhìn Chu Doãn Văn, vô lực nói.

Chu Doãn Văn hít một hơi khí lạnh, cùng Tào Nghị nhất trí lui về phía sau một bước, hai người vẻ mặt rất là kinh hãi.

Tiêu Phàm u u than thở:

- Quên đi, người khi đó là Hoàng đế, phỏng chừng không thể nào có hứng thú với việc phát tài... Người hay là đốt nhiều tiền giấy hơn để cho ta ở dưới đó phát tài đi..

- Quả nhiên điên rồi..

Chu Doãn Văn kinh hãi nhìn Tào Nghị, sau đó rất trịnh trọng hạ kết luận.

Chu Doãn Văn hai mắt đăm đăm, hơi giật mình nhìn chằm chằm Tiêu Phàm rất lâu, đột nhiên giật mình, đột ngột nhào xuống trước mặt Tiêu Phàm, ra sức nắm tay hắn, nức nở nói:

- Tiêu thị độc, ngươi làm sao vậy? Ngươi thật sự điên rồi sao?

- Nói bậy! Ta điên chỗ nào? Vô luận là dương thế hay là âm phủ, một người muốn phát tài là một chuyện rất bình thường, sao có thể nói là điên?

Tiêu Phàm trừng mắt nhìn hắn.

Doãn Văn chép chép miệng, suy nghĩ trong chốc lát, quay đầu nói với Tào Nghị:

- Một người muốn phát tài, quả thật cũng không tính là điên a...

Tào Nghị gật đầu nói:

- Quả thật không tính là điên...

Hai người vừa buông lỏng, Tiêu Phàm liền nói tiếp:

- Thái tôn điện hạ, nhanh khiến đám Thanh Lưu đại thần đàn hặc ta đi, chậm nữa là ta sẽ mất mạng a...

Hai người trầm mặc:... . . .

Chu Doãn Văn vẻ mặt cầu xin nhìn Tiêu Phàm, trong mắt tràn ngập bi thương:

- Tiêu thị độc, ngươi thực điên rồi.

- Ngươi mới điên rồi đấy!

Tiêu Phàm buồn cười nói:

- Các đại thần không tổ ta, ta khẳng định chỉ còn đường chết...

- Ngươi đã như vậy mà còn bị các đại thần đàn hặc thì ngươi nhất định phải chết...

- Bọn họ nếu không đàn hặc ta, ta mới chết chắc rồi đấy...

Chu Doãn Văn mắt rung rung, bi thương nói:

- Tiêu thị độc, ngươi quả thực bị nhốt lâu quá nên đầu óc choáng váng rồi... Ngươi chờ đó, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu ngươi ra!

Tiêu Phàm ngăn người, tiếp theo thờ dài, ngừng đầu nhìn vách tường nhà tù hờn ám, vẻ mặt thâm trầm ngưng trọng, u u nói:

- Cứu ta ra ngoài thì sao? Thế giới bên ngoài cũng chỉ là một nhà giam lớn hơn một chút. Ánh sáng của sinh mệnh sáng lạn như pháo hoa, cũng ngắn ngủi như đốm lửa, nhân sinh trăm năm qua nhanh trong chớp mắt, sống có gì vui, chết có gì đáng sợ, chúng ta chung quy cũng chỉ là người khách qua đường vội vàng trong dòng lịch sử...

Chu Doãn Văn rút cục rơi lệ đầy mặt:

- Tiêu thị độc, không nghĩ tới ngươi nguy trong sớm tối lại tìm hiểu rõ nhân sinh, bình tĩnh đối mặt với tử vong, bi tráng làm sao...

Đang nói mạch lạc, Tiêu Phàm thâm trầm biến sắc, vội vàng đáng thương hề hề cười bời nói:

- Ai, thái tôn điện hạ, vừa mới ta chỉ là tức cảnh sinh tình, ra vẻ ngưng trọng cho bầu không khí thêm chút bi tráng thôi. Ngươi tuyệt đối đừng cho là thật, cứu ta là nhất định phải cứu, việc này nên tính toán sớm...

Chu Doãn Văn cùng Tào Nghị lại sững sốt, thật lâu không nói gì.

Thật lâu sau, Chu Doãn Văn thở thật dài:

- ... Ta đột nhiên cảm thấy, hoàng tử phụ muốn giết ngươi, có lẽ thực đúng vậy.

Tào Nghị cũng đồng ý:

- Ta cũng cho rằng là như vậy.

... ..

... ..

- Vì sao nhất định phải khiến các Thanh Lưu đại thần đàn hạch ngươi?

Chu Doãn Văn rất đứng đắn hỏi. Tiêu Phàm cúi đầu, trên mặt lộ vẻ không ai có thể nhìn thấu:

- Trí chi tử địa mà sinh, phong hào quận chúa của Họa Mi không cứu được ta, chỉ có các đại thần hạch tội tấu chương, mới có thể khiến bệ hạ tha cho ta một mạng...

Chu Doãn Văn nghĩ nghĩ, rốt cục có chút lĩnh ngộ mơ hồ.

- Có lẽ... Ngươi đúng.

Tào Nghị là một người thô lỗ không quá bạch chính trị sâu cạn chốn triều đình, nghe vậy vội la lên:

- Đến cùng có ý gì nha? Các đại thần hạch tội ngươi rõ ràng chính là đổ dầu vào lửa, vì sao lại tạo thành sinh cơ cho ngươi?

Tiêu Phàm cười nói:

- Tào đại ca, việc này không thể nói rõ trong chốn lát, ngươi chỉ cần làm theo lời ta nói, thành công chọc con tức của các đại thần xả ra là ta có thể nghiêng ngang rồi ngực.

Tào Nghị suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu rõ, chỉ phải khổ não thờ dài, nói:

- Được rồi, ta sẽ làm theo lời ngươi nói, dù sao Tào mã cũng có chút sở trường trên chọc người khác nổi trận lôi đình.

Chu Doãn Văn nghe vậy có chút hưng phấn nóng lòng muốn thử, gấp không thể chờ nói:

- Ta thì sao?

Tiêu Phàm ha ha cười, đang định nói gì thì thấy Chu Doãn Văn dáng người đơn bạc, khuôn mặt non nớt, bộ dạng nhu nhược đáng thương, vẻ mặt tươi cười của Tiêu Phàm tức khắc động lại.

Đầu không thể nâng, vai không thể gánh, thân phận thái tôn tôn quý nhưng lại bị gia gia mình áp chế gắt gao, một chút quyền lợi cũng không có, hẳn có khả năng giúp gì mình?

Vỗ vỗ vai Chu Doãn Văn, Tiêu Phàm ngữ khí trầm trọng nói:

- Thái tôn diện hạ, ngươi cứ... Hào hảo sống tiếp đi.

Chu Doãn Văn lã chã chực khóc: "... .."

Tiêu Phàm nhìn thấy không đành lòng, đành phải nói:

- Nếu không thì như vậy, ngươi cứ duy trì biểu tình hiện tại, sau đó tới thời khắc mấu chốt đến trước hoàng tử phụ ngươi khóc lóc, cái này tính là giúp ta đi...

Chu Doãn Văn nín khóc mỉm cười.

... ..

- Đồ trẻ con, vọng tưởng đồng thời cưới hai cháu gái trăm, quả thực không biết trời cao đất rộng!

Trong Vũ Anh điện, Chu Nguyên Chương nhìn vào thân ảnh Chu Lệ chậm rãi rời khỏi cửa điện, sắc mặt hẳn trở nên tái mét.

Tiêu Phàm lúc này không giết đi, tương lai không biết hẳn sẽ gây họa cho hoàng thất Đại Minh thế nào?

Nếu gả hai cháu gái cho hắn, đường đường Thiên gia há chẳng phải thành trò cười cho thiên hạ? Trăm tình nguyện phụ hai cháu gái cũng phải bảo toàn thanh danh Thiên gia.

Người này nhất định phải giết!

Một cỗ khí thế sắc bén từ lồng ngực Chu Nguyên Chương lan tràn, tràn ngập.

- Truyền chỉ, trưa ngày mai áp giải Tiêu Phàm ra chợ, bêu đầu thị chúng!

... ..

Cùng lúc đó, phủ Xuân Phường giảng độc quan Hoàng Trùng.

Lúc mình đêm khuya, mọi âm thanh câu tĩnh, canh tuần cái mõ tiếng một lần lại một lần, xa xa quanh quẩn tại phủ ngoại.

Nội đường Hoàng phủ ánh nến trắng rực sáng màn đêm, trung tâm là mấy chục người trầm tĩnh ngồi trầm mặc không nói.

Rất lâu, Hoàng Quan đứng lên, nhìn sắc trời bên ngoài, vẻ mặt có chút sầu lo nói:

- Hoàng đại nhân, trong cung Nhi Niếp công công truyền lời ra, chiều hôm nay, Tứ hoàng tử Yến Vương vào cung yết kiến bệ hạ, nói hẳn có quan hệ với vợ cả Tiêu Phàm, chuyện này có thể khiến điều gì ngoài ý muốn xảy ra không?

Hoàng Trùng mí mắt khép nửa, bất động giống như đang ngủ.

Lễ bộ thị lang Trần Dịch đang ngồi, nghe vậy nhú mày nói:

- Vợ cả Tiêu Phàm là ai? Cùng Yến Vương có quan hệ như thế nào?

Hoàng Quan lắc đầu, nói:

- Nhi Niếp công công truyền lời rất vội vàng, ta cũng không có nghe rõ lắm, chỉ biết mơ hồ có quan hệ với quận chúa, giống như vợ cả Tiêu Phàm cùng Yến Vương quan hệ rất sâu, là quận chúa gì đó

Trần Dịch hỏi:

- Vợ cả hẳn bao nhiêu tuổi rồi?

- Tầm mười hai mười ba tuổi đi.

Trần Dịch nhắm mắt suy tư, thật lâu, hần mở mắt ra, trầm giọng nói:

- Lão phu nhớ rõ mười hai mười ba năm trước, Yến Vương từ ở Bắc Bình sinh một ấu nữ, bệ hạ lúc ấy sắc phong nàng là Thường Ninh quận chúa, mệnh ta Lễ bộ tạo sách với hoàng phổ, sau đó Yến Vương lại thượng biểu xưng Thường Ninh quận chúa chết sớm, nay lại đột nhiên nhảy ra một quận chúa là sao?

Hoàng Quan nghe vậy nheo mắt, vẻ mặt nổi lên vài phần lo lắng:

- Sao có chuyện ly kỳ vậy, đã chết còn có thể sống lại?

Trần Dịch mỉm cười:

- Chuyện Thiên gia ai có thể nói được rõ ràng. Từ xưa đến nay, hoàng cung đại nội phát sinh chuyện ly kỳ còn ít sao? Tỷ như nói năm đó con gái Yến Vương không phải mất sớm mà là mất tích, hiện tại tìm được không phải là lời giải thích hợp lý sao?

Hoàng Quan gương mặt co rút lại vài cái, nói:

- Nếu vợ cả Tiêu Phàm quả thực là quận chúa, vậy bệ hạ rất có khả năng thay đổi chủ ý, vì tôn nữ sẽ không giết Tiêu Phàm. Nguy rồi!

Hoàng Trùng đã lâu không nói gì đột nhiên mở mắt ra, hần vuốt râu khẽ cười nói:

- Thượng Tán nóng vội rồi, lão phu cho rằng người lo lắng hoàn toàn dư thừa. Thiên tử cả đời sát phạt quả quyết, có khi nào vì tư tình mà bỏ quốc pháp với hoàng uy ra. Tiêu Phàm khi quân, phá hoại danh dự hoàng thất, cho dù vợ cả hẳn là quận chúa cũng không cứu được hẳn, tôn nữ và hoàng uy, bên nào nặng bên nào nhẹ lão phu tin rằng thiên tử sẽ phân biệt được.

Hoàng Quan lo lắng nói:

- Hoàng đại nhân, chúng ta... Không bằng phát động đồng nghiệp, đồng hướng thiên tử hạch tội Tiêu Phàm, khiến thiên tử thêm kiên định quyết tâm tru sát Tiêu Phàm. Nếu không vạn nhất thiên tử thay đổi chủ ý...

Hoàng Trùng vuốt râu ha ha cười, nụ cười rất trấn định, bộ dạng đã định liệu trước:

- Không cần không cần, chúng ta là thần tử hạch tội gian thần không thể quá mức thường xuyên, nếu không sẽ trêu chọc thiên tử phản cảm, lão phu dám khẳng định, Tiêu Phàm chết chắc rồi, mặc kệ quận chúa gì cũng cứu không được hẳn, thiên tử không phải dễ dàng thay đổi chủ ý như vậy ...

Lời còn chưa dứt, từ bên ngoài đột nhiên truyền đến từng tiếng "phốc" nặng nề, sau đó là tiếng bọn hạ nhân Hoàng phủ kêu khóc thảm thiết.

Hoàng phủ khoảnh khắc trở nên huyền ảo hỗn loạn, cắt qua bầu trời đêm yên tĩnh.

Hoàng Trùng vẫn động lại nụ cười tự tin giờ hoàn toàn co rụt lại.

Tiếng phốc phốc này rất quen thuộc.

Hoàng Quan cùng chung vẻ mặt, vén vạt quan bào lên vội vàng chạy ra, hét lớn:

- Xảy ra chuyện gì? Đêm hôm khuya khoắt, ai ồn ào?

Vừa dứt lời, chỉ thấy một khối lớn màu vàng từ trên trời giáng xuống đập vào mặt Hoàng Quan.

Phịch một tiếng trầm đục, Hoàng Quan kêu thảm một tiếng, ôm đầu nằm xuống.

Chúng đại thần tụ tập trong nội đường Hoàng phủ cả kinh, đồng loạt chạy qua ra xem Hoàng Quan. Chỉ thấy hắn đang ngoắc ngoải nằm trên sàn, thì

thoảng rên hừ hừ vài tiếng, trên người bao phủ một lớp vàng vàng, dính dính, nhìn thấy đã muốn nôn. (OH SIẾT! chuẩn shjt đấy)

Hoàng Trùng sắc mặt tức khắc trở nên tái mét, tức giận đến toàn thân run rẩy.

- Lại là shjt! Là ai? Đến tột cùng là ai làm vậy?

Hoàng Trùng lớn tiếng rống lên.

Bên ngoài nội đường vẫn vang lên từng tiếng phốc phốc trầm đục. Bọn hạ nhân Hoàng phủ như chim sợ cành cong hoảng sợ bỏ chạy, bên trong phủ một mảnh hỗn loạn. Hoàng Trùng tức đến hộc máu bước vội vào nội đường, ngửa mặt lên trời rống to:

- Tiểu nhân phương nào ám toán lão phu? Có bản lĩnh đứng ra liều mạng với lão phu! Hồn trưởng dám khi dễ lão phu.... Phốc! A!!!!!!!!!!!!!!!

Hoàng Trùng cũng trúng chiêu...

Bên ngoài tường, một giọng nói hào hùng rộ vang tiếng cười:

- Lão già họ Hoàng kia, Tiêu Phàm đã sắp bị trảm, hắn nói lâm chung có chuyện cuối cùng chết không nhắm mắt, mỡ bèn đưa chút lễ mọn đến Hoàng phủ, như vậy hắn xuống cửu tuyền cũng mỉm cười... Lễ mọn đã đưa đến, mỡ cáo từ! Ha ha...

Tiếng cười xa dần, vật rơi vào phủ như mạn thiên hoa vũ cũng ngừng lại.

Cửa nội đường, Hoàng Trùng tức giận sắp ngất đi, mấy tên hạ nhân thấy thế không ổn vội vàng chạy lên đỡ lấy hắn.

Giống như Hoàng Quan, mặt mũi, toàn thân Hoàng Trùng dính đầy thứ khiến người ta ghê tởm, bộ dạng rất chật vật.

Trần Dịch tiến lên trước, hoảng sợ nói:

- Hoàng đại nhân, ngài không sao chứ?

Hoàng Trùng toàn thân run rẩy, ánh mắt già nua đục ngầu che kín tơ máu đầy cừ hận, cắn răng hét lớn:

- Tiêu Phàm! Tiêu Phàm! Ngươi hỗn trưởng vương bát đần! Sắp chết ngươi cũng không buông tha lão phu! Lão phu nếu cho ngươi chết thống khoái, ta sẽ xin lỗi ngươi!

Mạnh mẽ quay đầu, Hoàng Trùng nhìn Hoàng Quan đã được đỡ ngồi lên ghế rên rỉ âm trầm nói:

- Thượng Tân, ngươi thu thập một chút, đi liên lạc Thanh Lưu đồng nghiệp trong triều. Hai canh giờ sau, chúng ta vào cung yết kiến bệ hạ, nhất định phải hết lòng thỉnh bệ hạ đem quốc phú gian thần Tiêu Phàm này thiên đao vạn quả! Ngàn đao vạn đùng!"

Thiên tử hạ chiếu trưa mai trảm Tiêu Phàm, đạo ý chỉ này rất nhanh liền truyền tới Chiêu Nhân cung.

Giang Đô quận chúa đột ngột đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch.

Hoàng tử phụ thật muốn giết Tiêu Phàm. Hắn... Sao có thể vô tình như thế!

Sắc mặt tuyệt vọng dần che kín khuôn mặt xinh đẹp của quận chúa.

Thôi, hoàng uy hiển hách trước mặt, hết thấy nữ tử tình trường đều là hoa trong gương, trăng trong nước, Tiêu Phàm, ngươi chờ ta, ta sẽ xuống dưới cùng ngươi...

Quận chúa mắt hết can đảm, nâng bàn tay lên, một cái trâm phượng sắc bén lặng yên hướng về phía tim, quyết tuyệt, vô hồi, nước mắt trong suốt tràn ra

một đóa huyết hoa đỏ tươi...

Trong Vũ Anh điện.

Bùm!

Chu Doãn Văn hướng Chu Nguyên Chương quỳ xuống, roi lệ đầy mặt cầu xin nói:

- Hoàng tổ phụ, cầu người nhìn mặt tôn nhi, bỏ qua cho Tiêu Phàm một mạng đi, hắn là bằng hữu duy nhất kiếp này của tôn nhi, ngài nếu giết hắn, Tôn nhi cũng không muốn...

- Hồn trưởng! Ngươi là quân chủ Đại Minh tương lai, sao dám xem thường sinh tử. Đế vương nếu không thể lãnh khóc tuyệt tình, tương lai sao giữ được ngôi vị hoàng đế, giang sơn của ngươi.

Chu Nguyên Chương giận dữ nói:

- Tôn nhi tình nguyện không cần ngôi vị hoàng đế, cầu hoàng tổ phụ tha Tiêu Phàm một mạng...

Chu Nguyên Chương tức giận đến nét mặt già nua đỏ bừng, cả người run rẩy, chỉ vào Chu Doãn Văn không ngừng run run nói:

- Ngươi... Ngươi nghiệt tôn này! Ngươi muốn trăm tửc chết sao? Ngươi coi ngôi vị hoàng đế thừa kế là cái gì? Một kiện hàng hóa có thể mua bán sao? Ngươi...

Chu Doãn Văn roi lệ khăn cầu nói:

- Hoàng tổ phụ từng nói qua, Tiêu Phàm người này là năng thần phụ tá ngài lưu cho tôn nhi, người này tương lai kham khả trọng dụng, vì sao lời nói còn văng vẳng bên tai, ngài hôm nay lại muốn hạ chi giết hắn, hoàng tổ phụ, ngài nếu giết hắn, tương lai Tôn nhi còn có ai có thể sử dụng a...

Chu Nguyên Chương hừ lạnh nói:

- Đại Minh nhất thống, thiên hạ anh tài vô số, thiếu một tên Tiêu Phàm, chẳng lẽ trăm Đại Minh sẽ mất nước diệt chủng? Trong triều đại thần nhiều như vậy, Hoàng Trùng, Tề Thái, Giải Tự, còn có xa tại Ba Thục có Phương Hiếu Nhu, những người này người nào không thể làm năng thần của ngươi? Một tiểu tử tài cũng có được không minh bạch, giết một vài người đã là gì?

- Nhưng Tôn nhi chỉ cần Tiêu Phàm làm thần tử thân cận...

Chu Doãn Văn roi lệ không ngừng.

Chu Nguyên Chương nét mặt già nua hiện lên một tầng sắc thái kiên quyết kiên định, hắn hung hăng vung tay lên, mắt bắn ra một đạo hung quang, quả quyết nói:

- Ngươi đừng nói nữa! Hắn đùa giỡn tiểu thông minh cùng trăm, chính là dựa thế dùng thế xiếc, cho rằng trăm nhìn không thấu sao? Hắn cho rằng có tư tình với hai cháu gái trăm là trăm sẽ chùn tay sao? Hừ! Năm mơ! Người này không chết hoàng uy Chu gia ta ở đâu, chỗ nào? Vì Đại Minh cương thường, người này trăm phải giết, ngươi nói cái gì đều không thể thay đổi điều trăm đã quyết định!

- Hoàng tổ phụ...

Chu Doãn Văn khuôn mặt tuấn tú một mảnh tuyệt vọng, ai ai nhìn Chu Nguyên Chương, ánh mắt tràn đầy cầu xin.

Chu Nguyên Chương cứng rắn lên, nhắm mắt lại, vẻ mặt kiên định không thấy chút buông lỏng.

Lúc này chỉ nghe ngoài điện có hoạn quan vội vàng đi vào, bái nói:

- Bệ hạ, Xuân Phưởng giảng đọc quan Hoàng Trùng, Lễ bộ thị lang Trần Dịch, Ngự sử Hoàng Quan cùng hơn mười vị đại thần ngoài điện cầu kiến.

Chu Nguyên Chương ngoài ý muốn ngẩng người một lần, sau đó nhàn nhạt phất ống tay áo, nói:

- Tuyên tiến!

Chu Doãn Văn trong mắt lặng yên hiện lên một tia vui mừng, vội vàng đứng lên, lưng tung xoa xoa nước mắt trên mặt, quy quy cách cách đứng ở phía sau Chu Nguyên Chương.

Rất nhanh, lấy Hoàng Trùng cầm đầu một đám Thanh Lưu đại thần nối đuôi nhau mà vào, ba khẩu quỳ lễ sau, chúng thần chia làm hai sắp xếp đứng trước long án của Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương nhìn chúng đại thần trên mặt đầy vẻ oán giận, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Các khanh muộn như vậy vào cung kiến giá là có việc gì gấp sao?

Bùm!

Hoàng Trùng đứng trước Chu Nguyên Chương quỳ xuống, sau đó các đại thần còn lại cũng nhất nhất quỳ xuống.

Hoàng Trùng khấu đầu sau đó lúc đứng thẳng dậy, nét mặt già nua tang thương đã đầy lệ.

- Thần hôm nay tiến cung, thật ra là thỉnh bệ hạ ra chỉ, tru sát gian tặc triều đình Tiều Phàm, chẳng những muốn trăm đầu mà phải lăng trì toái quả, thanh lọc bầu không khí triều đường!

- Thần tán thành, thỉnh bệ hạ lăng trì Tiều Phàm!

Chúng đại thần đi theo cùng kêu lên.

Chu Nguyên Chương mắt đột nhiên tròn to, ngoài ý muốn nói:

- Các ngươi... Các ngươi đây là...

- Tiều Phàm nhốt trong ngục, sao hấn lại đắc tội các ngươi?

Hoàng Trùng do dự một chút, tâm niệm thay đổi thật nhanh, nếu nói Tiều Phàm sai người quăng mấy thứ ô uế đó vào nhà mình thì đúng là có chút ý báo thù riêng, vì tư oán mà phát động thanh lưu đại thần cùng hạch tội thì chẳng những chọc giận thiên tử mà sẽ có nguy cơ Tiều Phàm được giảm tội. Phải kiểm cho hấn một tội danh đường đường chính chính mới được...

Nghĩ đến đây, Hoàng Trùng nghiêm nghị bẩm:

- Bệ hạ, Tiều Phàm vọng ngữ khi quân, hủy danh dự Thiên gia, phạm thượng bất kính, những tội trạng này thiết nghĩ đã được chứng thực. Thần và chư vị đại thần ở đây tất cả đều oán giận vạn phần. Nhớ lại bệ hạ ba mươi năm trước lĩnh nghĩa quân đánh đuổi tàn Nguyên, quét ngang vũ nội, nhiều lần vào sinh ra tử chém giết đầm máu mới lập nên Đại Minh ta càn khôn thịnh thế, thần một lòng vì nước, sao thấy đồ đại gian đại ác như thế làm bẩn danh dự Hoàng gia, khi quân phạm thượng. Vì thế thần cùng mọi người đến đây thỉnh bệ hạ lăng trì gian tặc Tiều Phàm, làm gương cho thế gian!

Chúng thần đồng loạt quỳ xuống bái nói:

- Thần tán thành, thỉnh bệ hạ lăng trì Tiều gian tặc!

Chu Nguyên Chương không chú ý liếc mắt nhìn Chu Doãn Văn, sau đó mỉm cười, trầm mặc không nói.

Chu Doãn Văn trên mặt lại lộ ra vẻ kỳ dị không ai hiểu nổi, sau đó rất là đau lòng oán giận nói:

- Hoàng tiền sinh, ngươi... Ngươi sao có thể bỏ đá xuống giếng? Tiều Phàm thân kiêm Đông cung thị độc, từ danh phận mà nói hấn cũng là đệ tử của ngươi, nào có đạo lý lão sư thỉnh mệnh tru diệt đệ tử?

Hoàng Trùng về mặt chính nghĩa lẫm nhẫm nói:

- Thần chỉ biết trung tâm vì quân, ai là gian thần, thần liền hạch tội. Dù là đệ tử thần, vì giang sơn xã tắc Đại Minh ta, thần cũng tàn nhẫn hạ được quyết tâm quân pháp bất vị thân! Thần đối với xã tắc trung thành, nhật nguyệt sáng soi!

Chu Doãn Văn tức giận đến run rẩy, hấn bước tới trước một bước, tranh luận nói:

- Hình bộ chưa thẩm, Tiều Phàm chưa nhận tội, Hoàng tiền sinh vì có gì mà nói tội trạng hấn đã được chứng thực?

Hoàng Trùng nghiêm nghị không ngại nhìn thẳng Chu Doãn Văn, nói:

- Tội trạng và chứng cứ Tiều Phàm đã sớm được cho vào hồ sơ vụ án của Hình bộ, hôm qua Hình bộ đại đường hội thẩm, nếu không có thái tử điện hạ ra tay làm rối thì Tiều Phàm đã sớm định tử tội! Điện hạ ngài còn không biết sao?

Chu Doãn Văn tức giận đến quay ngón tay chỉ vào mũi mình, lớn tiếng nói:

- Ta làm rối? Ngươi nói ta làm rối.

Hoàng Trùng là lão sư Chu Doãn Văn, nên trong lòng đã sớm coi Chu Doãn Văn trở thành con cháu đệ tử hậu bối, đối với thân phận thái tôn của hấn dĩ nhiên không hề kính sợ, thấy Chu Doãn Văn tranh cãi với mình, Hoàng Trùng lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Thái tôn điện hạ, người sáng mắt không nói tiếng lóng, có phải là làm rối hay không chính ngươi trong lòng rõ ràng. Thần dĩ vãng dạy ngươi thánh nhân nói như thế nào ngươi cũng đã quên rồi sao? Quân tử thận trọng từ lời nói đến việc làm, còn đây là chính đạo, thần khuyên thái tôn điện hạ chớ nên ở cùng gian nhân, gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen, tương lai thái tôn điện hạ nếu chịu gian nhân mê hoặc, biến thành bậc đại gian đại ác, thần sao có thể giải thích với bệ hạ?

Chu Doãn Văn tức giận đến lớn tiếng nói:

- Tiêu Phàm không phải người đại gian đại ác người! Các người chó vo oan cho hắn!

Hoàng Trùng không yếu thế ưỡn ngực lớn tiếng đáp lễ nói:

- Khi quân phạm thượng, điểm ô danh dự hoàng thất, điều này chẳng lẽ không thể coi là đại gian đại ác sao? Chẳng lẽ người còn chờ hắn kéo cò tạo phản mới coi hắn là gian thần?

Chúng thần trăm miệng một lời đồng thanh:

- Thần chờ tán thành lời Hoàng đại nhân nói, thái tôn điện hạ thành công chính!

Chu Doãn Văn tức giận đến toàn thân run rẩy, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn kích động đến ửng đỏ, hắn duỗi tay, run rẩy chỉ vào mọi người, đôi mắt sáng ngời chớp chớp vài cái, rất nhanh nước mắt lưng tròng:

- Người... Các người... Các người...

Chu Doãn Văn giận đến không nói nên lời, nước mắt chảy xuống từng giọt...

Lúc Chu Doãn Văn tranh luận kịch liệt tranh luận cũng là lúc Chu Nguyên Chương ngồi sau long án chấn kinh!

Một cổ hơi thở lạnh lẽo thấu xương từ trên xuống dưới, lan tràn toàn thân.

Ánh mắt già nua đục ngầu nhìn vào các đại thần ra vẻ hiên ngang lăm lăm trước mắt, trong lồng ngực Chu Nguyên Chương bốc lên cuộn cuộn một cổ cảm xúc không nói rõ được là phần nộ hay là bi ai.

Này... Chính là gánh hát trăm lưu lại cho Doãn Văn sao?

Này... Chính là năng thần trăm vừa nói lưu lại cho Doãn Văn sao?

Làm cho đường đường Đại Minh thái tử khóc ròng rơi lệ, bọn họ cả một đám còn thần nhiên tự nhận mình là trung thần, trên đời này có trung thần như vậy sao? Đây là làm trò trước mặt trăm, tương lai nếu trăm chết đi, bọn họ còn không cười trên đầu trên cổ Doãn Văn.

Lưu cho Doãn Văn một triều đình như vậy, giang sơn xã tắc Đại Minh trăm làm lụng vất vả cả đời còn lại được bao nhiêu?

Chu Nguyên Chương cả đời chuyên quyền độc đoán phần nộ thật rồi.

Cả đời hắn giết người, công thần, danh tướng để làm chi? Chính là để hoàng quyền tập trung! Trong mắt hắn không dung người có ý kiến bất đồng. Trong mắt mắt hoàng đế là duy ngã độc tôn, ý chí của hoàng đế cao hơn hết thảy, cho dù sai thì thần tử cũng phải kiên định chấp hành và quán triệt nó!

Từ khi nào mà nhóm đại thần này có lá gan bức hoàng đế Đại Minh tương lai đến khóc, tương lai Doãn Văn lên ngôi làm sao chế ngự được bọn hắn?

Một cổ sát khí sắc bén từ lồng ngực Chu Nguyên Chương lan tràn, tận đáy lòng một thanh âm rống lên liên tục: "Giết bọn họ, giết sạch bọn họ! Thay một đám đại thần biết nghe lời!"

Nhưng mà lời Trương Tam Phong nói với hắn lại vang lên, một năm dương thọ! Hắn chỉ có một năm dương thọ!

Chu Nguyên Chương lại cúi đầu xuống, hắn nào có tinh lực và thời gian để bồi dưỡng một đám đại thần trung thành và có năng lực phụ tá Doãn Văn?

Sát ý dần dần biến mất, một cổ bi ai tràn ngập trái tim Chu Nguyên Chương.

Trăm... Thật sự là sai lầm rồi!

Lúc này, một cung nữ xinh đẹp vội vàng chạy vào trong điện, quỳ xuống run giọng nói:

- Bệ hạ, Giang Đô quận chúa lấy trầm tâm ngực tự sát, máu chảy không ngừng, may mắn cung nhân phát hiện đúng lúc, cây trầm mới chỉ đâm vào nửa tấc, không có gì nguy hiểm...

Chu Nguyên Chương hít một hơi dài, vẻ mặt hiện rõ vẻ đau thương.

Còn chưa tới kịp mở miệng, đã thấy ngoài điện lại có một gã hoạn quan vội vã đi vào, bái nói:

- Bệ hạ, tân phong Thường Ninh quận chúa thân triều phục quận chúa, tới ngoài Ngọ môn dập đầu không ngừng, hiện nay đã dập hơn một trăm cái, trán đã huyết nhục mờ mờ, tiếp tục sẽ nguy hiểm tới tính mạng, Đại Hân tướng quân hộ vệ Ngọ môn thỉnh bệ hạ can ngăn.

Chu Nguyên Chương lại hít một hơi thật dài, toàn thân vô lực ngã lên ghế.

Hoàng Trùng cùng các đại thần càng giận không thể cản, đồng loạt bái nói:

- Tiêu Phàm gây họa cho Quận chúa, đối với Thiên gia bất kính, đây là từ tội! Thần thỉnh bệ hạ lập tức tru Tàn gian tặc.

Tiếng tru sát Tiêu Phàm vang vọng quanh đại điện không dứt, gây chấn động thật sâu.

Chu Nguyên Chương trong mắt tàn mát ra quang mang băng lãnh, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chú vào mấy người trước mặt này. Lòng đầy căm phẫn các đại thần miệng hô trung quân nhưng thực chất là bức quân này.

Tiêu Phàm tuy hay đùa giỡn tiểu thông minh nhưng so với cả triều đình thì điều này quả thực có thể xem như không kể. Triều đình quả thực cần một người khác thường như vậy, chế hành lẫn nhau thì xã tắc mới có thể dài lâu a...

So với giang sơn xã tắc thì tí tiểu thông minh của Tiêu Phàm là cái gì? Gã hai cháu gái trầm cho hấn đã là gì? Quá bé nhỏ không đáng kể! Trầm là Hoàng đế khai quốc Đại Minh, trầm nói cái gì, thì là cái đó! Ai dám ngăn cản trở, giết!

Trầm mặc thật lâu, Chu Nguyên Chương chậm rãi mở miệng, thanh âm khàn khàn vô cùng:

- Tiêu Phàm tuy có chút quá đáng, tội không đến chết, chỉ là việc nhỏ, trừng phạt chút là được, trầm đã quyết ý, Tiêu Phàm ngay hôm nay ra tù, đem Thường Ninh quận chúa cùng Giang Đô quận chúa đồng thời gả cho Tiêu Phàm. Ý tứ hàm xúc quận chúa nghi tân, thực phong Tiêu Phàm làm nhất đẳng Thành Nghị bá, nguyên Cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ, Tào quốc công Lý Cảnh Long điều thiên Tả quân Đô Đốc phủ sự, Cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ Thành Nghị bá Tiêu Phàm tiếp nhận chức vụ!

Lời vừa nói ra, chúng thần cực kỳ hoảng sợ, mà Chu Doãn Văn lại thời mừng như điên.

Hoàng Trùng đột nhiên ngẩng đầu, đang định lớn tiếng tranh kháng, lại đón nhận ánh mắt Chu Nguyên Chương lãnh băng, trong ánh mắt sát ý dạt dào, hết sức căng thẳng!

Hoàng Trùng tức khắc cả người băng lãnh, vội vàng phủ phục cúi sát đầu xuống sàn, không dám nói thêm một chữ.

Chúng thần cũng phát hiện không khí trong điện không đúng, thấy Hoàng Trùng không dám nói gì, mọi người lập tức sửa lại khẩu phong, cùng kêu lên:

- Bệ hạ anh minh ——

... ..

Thánh chỉ truyền lệnh, có người vui mừng có người âu sầu.

Ngay buổi sáng hôm đó, cửa đá ngục Cẩm Y vệ mở rộng ra, Tiêu Phàm thân mang phi ngư phục gọn gàng, cổ tay áo thêu bốn đạo kim tuyến, nét mặt tỏa sáng bước ra khỏi đại môn.

Các Cẩm Y thêm sự, Thiên hộ, Bách hộ còn có những vị đại thần trong triều đứng chờ hai bên, bắt ngờ Xuân Phưởng giăng độc quan Hoàng Trùng cũng đến.

Hoàng Trùng không thể không đến, bởi vì đây là Chu Nguyên Chương hạ chỉ, thiên tử vì sao hạ đạo ý chỉ này, vì sao lâm thời cải biến ý niệm giết Tiêu Phàm, ngược lại thăng quan Tiêu Phàm, càng khâm phong tước vị của hấn, thậm chí không sợ người trong thiên hạ chuyện cười, đồng thời đem hai vị quận chúa đồng thời gả cho hấn, mở ra tiền lệ muôn đời.

Dù loại nghi hoặc xoay quanh trái tim Hoàng Trùng, trong lòng hấn trăm mối không có lời giải, đến cùng chỗ nào xảy ra vấn đề?

Tiêu Phàm mới từ tuyệt cảnh đi ra đây về xuân phong đắc ý.

Hấn quả thật nên như thế.

Bởi vì hấn lại cùng Chu Nguyên Chương chơi tiểu thông minh, tiểu thông minh này đạt tới hiệu quả.

Có đôi khi, tiểu thông minh có thể cứu mạng.

Đón nhận ánh mắt vui mừng hoặc giận hoặc hận của chúng thuộc hạ và các đại thần, Tiêu Phàm hăng hái ha ha cười, sau đó bước chậm rãi tới trước mặt Hoàng Trùng và các đại thần đứng chờ.

Tiêu Phàm nhiệt tình nắm tay Hoàng Trùng, sau đó lắc lắc, lại lắc lắc, dùng một loại ngữ khí tràn ngập tình cảm cùng xin lỗi thật sâu nói:

- ... Ta lại đi ra cho mọi người ngọt ngọt!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Đề đốc xử nam

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tháng năm năm Hồng Vũ ba mươi lăm, trải qua bảy ngày trong lao ngục, Tiêu Phàm được phóng thích.

Vốn là tội thần bị chém đầu, âm kém dương sai chẳng những toàn mạng ngược lại còn được phóng thích, thăng quan tấn tước, lão Chu cũng rất khách khí còn tặng kèm hai cháu gái cho hắn.

Từ xưa đến nay triều đình, quan trường cũng là như thế, chuyện lý kỳ phi lý ngẫu nhiên sẽ xuất hiện.

Chu Nguyên Chương phóng thích Tiêu Phàm, hơn nữa còn thăng quan tấn tước tứ hôn, đạo ý chỉ này trong để lại trong lịch sử một dấu mốc lớn, bị người đời sau cho là thánh chỉ ngoài ý muốn nhất, hoang đường nhất, bất khả tư nghị nhất.

Hậu nhân chắc chắn kinh ngạc, ai có thể lĩnh hội tâm tình Chu Nguyên Chương khi hạ đạo thánh chỉ này?

Ai cũng không biết đương kim thiên tử đến cùng là nghĩ như thế nào, ai cũng muốn hiểu rõ ràng vì sao Tiêu Phàm tạo kỳ tích lật mặt bàn chuyển bại thành thắng.

Nghe nói lúc ấy thiên tử hạ lệnh trảm Tiêu Phàm, thánh chỉ đã ra đến cửa cung, sau đó Hoàng Trùng và các Thanh Lưu đại thần yết kiến thiên tử, trong cung lập tức liền phái hoạn quan truy hỏi thánh chỉ, nói cách khác là lúc Hoàng Trùng các đại thần yết kiến, thiên tử liền đột nhiên cải biến chú ý.

Sự tình vì sao biến thành như vậy? Chúng đại thần trăm mối không lời giải, sau đó đoán đi đoán lại, đành quy kết cho thiên tử vì không đành lòng thấy hai vị quận chúa tự tử vì Tiêu Phàm cho nên tha mạng cho hắn, với kết luận này số người nguyện ý tin tưởng không nhiều lắm.

Chu Nguyên Chương cả đời sát phạt quả quyết, lãnh khốc vô tình, chưa từng vì nhi nữ tình trường mà mở một mặt lưới.

Chân chính biết nguyên nhân chỉ có hai người Chu Doãn Văn, Tiêu Phàm.

Chu Doãn Văn là người tham gia toàn bộ sự việc này, hắn còn sắm vai một thái tử vô tội nhu nhược, bị đại thần chống đối ức hiếp.

Không thể không thừa nhận, Tiêu Phàm nắm chắc suy nghĩ trong lòng của Chu Nguyên Chương đã đến đỉnh phong.

Hoàng quyền thân tình, trong ngoài thân sơ, nghi kỵ tín nhiệm, Tiêu Phàm tại đây dùng từ ngữ mấu chốt cùng dựa thế, nên tiêu sái ở bên trong ngục mà đại thắng trên kim điện.

Chu Doãn Văn bắt đầu dần dần cảm nhận được hoàng tử phụ vì sao coi trọng Tiêu Phàm như thế, hắn quả thật là người thông minh, là người có bản lĩnh, tương lai tất nhiên cũng là phụ tá đắc lực nhất của mình.

... ..

Tiêu phủ.

Gia chủ được phóng thích, hơn nữa ngoài ý muốn thăng quan, phong tước, còn đồng thời cưới hai vị quận chúa.

Tiêu phủ trải qua đại hi đại bại bị giờ tràn ngập không khí vui sướng, mỗi người đều tràn ngập nhiệt tình.

Trong phòng ngủ nội viện, Tiêu Phàm ôm Họa Mi, yêu thương vuốt ve tầng tầng băng trắng quấn quanh trán nàng, nghĩ lại tiểu nha đầu vì mình mà một mình xông vào biệt viện Yến vương, lại mặc triều phục quận chúa bái lạy ngoài Ngọ môn đến trán đầm đìa máu tươi, nội tâm Tiêu Phàm đau đớn không thôi.

Nhưng vì chồng, có chết cũng không uổng, Họa Mi chưa bao giờ nói với hắn cái gì thiên trường địa cửu, sông cạn đá mòn, nàng lại dùng hành động thực tế chứng minh vợ chồng tình thâm. Tình sâu vô cùng chỉ nguyện chết cùng nhau!

Họa Mi về mặt thích ý rúc vào trong lòng Tiêu Phàm, thỉnh thoảng ngẩng đầu, sau đó nhìn Tiêu Phàm, ngốc nghếch cười. Giống như nàng là hài tử chỉ cần ôm ấp, cần ý lại mà quên mất hôm qua nàng vì cứu Tiêu Phàm mà làm ra đủ loại hành động điên cuồng như tự sát.

- Nha đầu ngốc! Sau này đừng làm thế nữa, ta chết kệ ta, việc gì phải bon chen bồi thêm mạng vào nữa? Triều đình nước rất sâu, người cái gì cũng không biết, đừng chui vào đó nghe không?

Tiêu Phàm cả giận nói.

Họa Mi ngẩng đầu, trong đôi mắt ngập nước là trong mắt linh hoạt chuyển động, lộ rõ vẻ chết cũng không hối cải.

Tiêu Phàm vừa tức vừa cười, phẫn nộ hung hăng vỗ mông nàng một cái.

Họa Mi hi hi cười, lại chôn đầu vào lòng hắn, đôi chân nho nhỏ nghịch ngợm đạp loạn khắp nơi.

Hết thấy đều không cần nói thêm gì, từ lúc ở Giang Phổ huyện hai người gặp nhau, lão Thiên đã định trước cuộc đời này vận mệnh hai người đồng sinh đồng tử.

Hai người đều coi đối phương là một phần sinh mệnh của mình, không ai thiếu được người kia, giờ phút này sinh tử tương hứa chỉ là lời ngon tiếng ngọt, nói cũng như thừa. Có những lời không cần nói với nhau mà vẫn hiểu được, có những lời vô luận nói bao nhiêu lần cũng không để làm gì.

- Tướng công, Giang Đô quận chúa cũng chịu khổ vì ngươi không ít đâu...

Họa Mi ghé vào bên tai Tiêu Phàm nhỏ giọng nói.

Nàng thích dùng kiểu nói chuyện này với Tiêu Phàm, giống như hai người dùng tâm linh trao đổi vậy.

Tiêu Phàm than thở:

- Đúng vậy, nàng vì ta lấy trăm đầm ngực tự sát, cả đời này ta làm sao báo đáp nàng? Đáng tiếc nàng bị thiên tử cấm cung, ta không thể đi thăm nàng, đến câu cảm tạ cũng không thể chính miệng nói ra...

Họa Mi mấp máy miệng, cười nói:

- Tướng công cần gì nói cảm tạ, lúc Giang Đô quận chúa tự sát vì ngươi có nghĩ đến cần ngươi báo đáp sao? Làm vì người mình yêu đều là vô oán vô hối, ngươi nếu muốn báo đáp thì cả đời này đối xử tốt với người ta, để nàng là nữ nhân hạnh phúc khoái hoạt suốt đời, nhân sinh như mộng, mộng đẹp dài mãi chính là báo đáp tốt nhất...

Tiêu Phàm khẽ cười nói:

- Ngươi còn nhỏ tuổi, sao hiểu biết nhiều vậy? Hai ngày nữa thiên tử sẽ chính thức hạ chỉ tứ hôn, nếu nàng được gả vào Tiêu phủ, ngươi không ăn giấm sao?

Họa Mi lắc đầu, rất nghiêm túc nói:

- Trước kia có lẽ có một ít ghen tuông, nhưng từ khi biết nàng vì ngươi lấy trăm đầm ngực ta liền bình thường trở lại, đây cũng là một nữ tử thật tâm yêu ngươi, nàng có thể vì tướng công mà không tiếc tính mạng mình, vì sao ta lại không thể dung nàng?

Tiêu Phàm có chút cảm động ôm sát nàng, thở dài nói:

- Kiếp này được hai vị hiền thê, thật sự là phúc ta tu được từ kiếp trước, ngươi khoan dung rộng lượng nữa thật khiến ta cảm động...

Lời còn chưa dứt, Họa Mi nhú mũi, mặt lộ vẻ đắc ý nói:

- ... Hôn nữa, ta năm nay mới mười ba tuổi, mà vị quận chúa đường tỷ này của ta đã mười tám tuổi, vài năm nữa nàng già yếu sắc suy mà ta thiếu nữ phong hoa tuyệt đại, khi đó tướng công chắc chắn là ta, ta cần gì ghen với nàng?

Về cảm động trên mặt Tiêu Phàm tức khắc biến mất tăm..

Trên đời này nữ nhân không ăn cơm có lẽ có, nhưng nữ nhân không ăn giấm tuyệt đối không có.

Từ tám tuổi cho đến hơn tám mươi tuổi đều không có ngoại lệ!

Đó chính là nữ nhân a!

... ..

Kính sư Cẩm Y vệ Trần Phủ Ti nha môn.

Tiêu Phàm ăn mặc hoàng tá trắng nghiêm trang bước vào đại môn.

Bước vào cũng một nơi nhưng tâm tình hôm nay khác hẳn khi xưa, cơ quan nổi danh nhất Đại Minh vương triều, cũng có thể nói là xú danh nhất lịch sử - Cẩm Y vệ, từ hôm nay do một mình Thành Nghị bá Tiêu Phàm hẳn chương quản.

Sau trăm tuổi, tương lai sử sách sẽ đánh giá Tiêu Phàm - vị Chi huy sứ Cẩm Y vệ thứ tư trong lịch sử này thế nào?

Tiêu Phàm cảm thấy sử sách sẽ viết hắn là người tốt.

Tiêu Phàm quả thật là người tốt, tâm địa không xấu, hại người toàn là ngáng chân gõ côn trộm, kia đều là... Nói xấu! Ân, chính là nói xấu! Người khiêm

tốn, ôn nhuận như ngọc, đó mới là hình tượng tốt nhất để miêu tả hân...

Nha môn đầy người đến người đi rất bận rộn, Cẩm Y Vệ mới tái lập không lâu, nay chủ yếu tuần tra, truy nã, tìm hiểu quân tình, giám sát quan lại, còn một cơ sở sự vụ rườm rà như hộ vệ Hoàng đế,... toàn bộ mệnh lệnh đều xuất phát từ nha môn này.

Thấy Tiêu Phàm vào, mọi người đều ngừng bận rộn, cùng nhau hướng Tiêu Phàm khom người thi lễ. Trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ kính sợ, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm trong lòng nhất thời dâng lên vài phần khoái ý, cảm giác tay nắm quyền lực đúng là tuyệt vời, quyền lực quả nhiên là thứ tốt, khó trách có người suốt đời không ngừng truy đuổi, cảm giác nắm quyền sinh quyền sát trong tay thế này tuyệt không thể tả.

Nhìn vào mọi người sợ hãi cung kính, Tiêu Phàm không nhịn được hăng hái, nhân sinh như thế đúng là không uống cuộc đời này, thiếu niên quyền thần từ hôm nay chính thức bước lên làm nhân vật chính trên sân khấu Đại Minh, mình nên đi theo đường nào nhỉ? Nên thực hiện hiện lý tưởng khát vọng gì đây? Nên làm gì vì đời sau?

Tương lai xa xôi không thể biết, bất luận là đường bằng phẳng hay là bụi gai rậm rạp, đối với Tiêu Phàm thì đều là một loại thử nghiệm nhân sinh.

Như vậy thì cười đối mặt hết thảy đi!

Tiêu Phàm mặt mỉm cười, đáp lễ lại mọi người, cười nói:

- Ai cũng bận rộn cả, cứ đi làm việc của mình đi!

- Dạ!

Mọi người cung kính đáp.

Nha môn lại khôi phục về bận rộn nhốn nháo.

Tiêu Phàm khoanh tay, chậm rãi tiến vào trung tâm nha môn, chỗ này nguyên bản là chỗ làm việc của Chỉ huy sứ Lý Cảnh Long, hiện giờ tất cả thuộc về Tiêu Phàm, hẳn là lớn nhất.

Nâng bước bước tiến căn phòng này, Tiêu Phàm còn không kịp quan sát bài trí trong phòng, lại ngạc nhiên phát hiện Cựu chỉ huy sứ Lý Cảnh Long đang lục tung trong phòng, căn phòng bị hân lục cho hỗn loạn không chịu nổi.

Lý Cảnh Long bận đến đầu đầy mồ hôi, thấy Tiêu Phàm vào, không khỏi đại hỉ, vội vàng nói:

- Ai nha! Tiêu Đồng Tri... . . A, nhầm rồi, nhầm rồi, ha ha, hiện tại nên gọi người là Tiêu Chỉ huy sứ, mau tới mau tới, ta chờ người cả buổi...

Tiêu Phàm không nhịn được xoa nhẹ cái mũi.

Đối với bao cô nổi tiếng nhất trong lịch sử này, Tiêu Phàm thật không biết nên đánh giá hân như thế nào, nói hân làm nhiều việc ác cũng không thể nói rõ, từ khi hân nhậm chức Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ tới nay, thật sự là chưa làm qua bao nhiêu chuyện táng tận lương tâm, đến Tiêu Phàm còn cảm thấy mình làm nhiều hơn hân.

Nói hân phẩm đức cao thượng, càng không cần nhắc đến, gia hỏa này quan niệm thị phi trong đầu rất nhạt, đầu giờ là vào kỹ viện, tan tầm cũng dạo kỹ viện, chuyện gì cũng chỉ để khiến mình vui mừng là được, người khác nghĩ thế nào không quan.

Tiêu Phàm nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Lý Cảnh Long ngoại trừ không đủ thông minh ra cơ bản không có khuyết điểm gì khác, nói trắng ra, hân kỳ thật là dựa vào phụ âm, thừa kế một cái tước vị quốc công, sau đó dạo kinh sư tán gái, ăn chơi trác táng, tuy có chút kiêu ngạo nhưng nội tâm không hư hỏng, không tranh quyền, không dùng âm mưu quỷ kế, tiếp xúc lâu với hân Tiêu Phàm còn cảm thấy hân tương đối đáng yêu, ít nhất là so với đám Thanh Lưu đại thần.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm cười, chấp tai bái Lý Cảnh Long nói:

- Quốc công gia bận rộn làm gì vậy?

Lý Cảnh Long khoát tay, nói:

- Ai nha, người đừng khách sáo xã giao với ta làm gì, chúng ta giờ đã là người một nhà, cần gì lễ lạt làm gì!

- Người một nhà?

Tiêu Phàm ngạc nhiên.

Lý Cảnh Long nhìn hân cười xấu xa, nói:

- Hai biểu muội ta đồng thời cùng gả cho người, chúng ta không phải là người một nhà sao?

Tiêu Phàm giật mình.

Lý Cảnh Long là cháu Chu Nguyên Chương, từ bối phận mà nói Giang Đô quận chúa cùng Họa Mi quả thật xem như biểu muội hần.

Lý Cảnh Long tỏ vẻ kính ngưỡng không thôi, thân thiết ôm vai Tiêu Phàm, cười xấu xa nói:

- Ngày thường nhìn người không hiện son không hiện thủy, không nghĩ tới bốn sự thông đồng tiểu mỹ nhân đúng là thâm tàng bất lộ, không ngờ cả hai quận chúa đều ái mộ người, chắc chắn, nhiều bản lĩnh vậy làm sao được, ai, dạy ta đi, làm sao làm được vậy? Dùng hiện nữ nhất chỉ sao?

Tiêu Phàm sắc mặt tức khắc đen thui.

-... Không phải!

Tiêu Phàm rút từ kẻ răng ra hai chữ

Lý Cảnh Long nghi hoặc nhìn hần, sắc mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói:

- ... Hay là người còn tuyệt chiêu sắc bén hơn cả Hiện nữ nhất chỉ?

Tiêu Phàm sắc mặt càng ngày càng đen: "... ..."

Gia hỏa này giá trị chính là c*t chó, cho dù hần thân phận cao quý như quốc công cũng không che dấu được bản chất c*t chó của hần...

Tiêu Phàm bình tĩnh mặt nói:

- Quốc công gia mới rồi nói có chuyện gì muốn nói với ta?

(*Đoạn này khả năng mất một đoạn text, cơ mà ca tìm khắp nơi đều thiếu cả, thôi đành vậy)

Tiêu Phàm lấp bắp kinh hãi, trừng mắt nhìn chằm chằm Lý Cảnh Long.

Lý Cảnh Long ha ha cười, nói:

- Quyền lực ai không thích? Nhưng quyền lợi này là đương kim thiên tử cho, ta nếu dùng quyền lực này đắc tội cả triều văn võ, tương lai thiên tử thu hồi quyền lực của ta, làm sao ta đối mặt với đám thanh lưu đại thần? Nếu ta bị văn võ toàn triều căm thù, cô lập, khi đó trong tay ta không có quyền lực thì sẽ nhận kết cục thế nào?

Tiêu Phàm giật mình há miệng, sững sờ nhìn chằm chằm Lý Cảnh Long, thật lâu không nói một câu.

Lý Cảnh Long tự giễu cười:

- Người khác cung kính trước mặt ta, sau lưng lại nói ta là phế vật, bao cô, tưởng rằng ta không biết sao? Các người cũng biết, trên đời này sống lâu nhất, dễ chịu nhất chính là phế vật bao cô, người có bản lĩnh, bộc lộ tài năng thường đoản mệnh...

Nhìn vẻ giật mình của Tiêu Phàm, Lý Cảnh Long ha ha cười nói:

- Chúng ta đã người một nhà, tự nhiên không nói hai lời, đây là chút tâm đắc khi ta nhậm chức đây, nhân sinh trên đời chỉ có ăn đi mũi nhọn của mình, đừng đẩy mình lên vị trí đầu sóng đầu gió mới có thể sống lâu dài, người nếu thấy được thì nhận lấy, không ngại ghi tạc trong lòng, người không ủng hộ thì coi như ta đánh rắm đi.

Tiêu Phàm nhìn vào khuôn mặt tươi cười Lý Cảnh Long, đến giờ này mới phát hiện mỗi người trà trộn trên triều đình đều không đơn giản, mỗi người đều có cách sinh tồn thích hợp với bản thân.

Bao cô? Hiện tại có thể dùng hai từ đó để hình dung Lý Cảnh Long sao?

Tiêu Phàm cười khổ, có lẽ mình mới chân chính là bao cô. . .

- Quốc công gia dạy bảo, hạ quan cảm kích tận đáy lòng, khắc sâu tâm khảm, đa tạ quốc công gì chỉ giáo?

Tiêu Phàm trịnh trọng vái dài thi lễ với Lý Cảnh Long.

Lý Cảnh Long thấy Tiêu Phàm vẻ mặt thụ giáo thì vui mừng nở nụ cười.

Nụ cười vừa hé đột nhiên lại thu lại.

Lý Cảnh Long thần sắc trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Ta đột nhiên nhớ ra, chúng ta còn một việc chưa bàn giao...

- Chuyện gì?

Lý Cảnh Long giương mắt nhìn vào Tiêu Phàm, thần sắc lại dần dần trở nên đáng thương, cầu khẩn nói:

- ... Người dạy ta Hiện nữ nhất chỉ, vì sao đến giờ ta còn chưa học được? Hôm qua chỉ trở cả ngày trên đường sao không thấy cô nương nào rơi yếm về nhà ngón tay tê dại hết, ả, sao người dạy xong rồi lại bỏ mặc kệ vậy?

Tiêu Phàm ác hân: "... ..."

Xác định, người này vẫn là cái bao cò, đánh giá vừa rồi của mình với hắn là do mình mất chó...

Lý Cảnh Long sợ hãi kéo kéo ống tay áo Tiêu Phàm, tội nghiệp nói:

- ... Tục ngữ nói, truyền nghề cho đồ đệ thì sư phụ chết đói, có phải người còn giấu nghề với ta?

Tiêu Phàm thờ dài, sau đó xụ mặt nói:

- Dạy người chiều này quả thật có chuyện này quên nói cho người...

Lý Cảnh Long khẩn trương nói:

- Chuyện gì?

Tiêu Phàm liếc xéo hắn, chậm rãi nói:

- Trên thực tế một chiều này chỉ có xử nam mới học được, xử nam dương khí chưa tiết, nội hỏa tràn đầy, nội tâm tinh khiết mới dễ dàng tu thành, người còn là xử nam sao?

Lý Cảnh Long tức khắc xụ mặt, chỉ vào mình uể oải nói:

- Người cảm thấy ta giống xử nam sao?

Tiêu Phàm tiếc hận thờ dài:

- Người thì cứ thoải mái thờ tay lấy yếm các cô nương đi, dù sao kết quả cuối cùng đều giống nhau, hơn nữa có lẽ còn tạo khoái cảm cho các cô nương nữa...

Lý Cảnh Long nhìn Tiêu Phàm từ trên xuống dưới, thật lâu sau mới chậm rì rì nói:

- Cởi yếm cô nương thế nào là chuyện của ta, ta thấy rất kỳ quái, một khi chiều này chỉ có xử nam mới có thể học được thì sao người có thể luyện thành? Đừng nói với ta đến bây giờ người vẫn là xử nam nhé, ta sẽ chết cười đấy, ha ha ha ha ha...

Tiêu Phàm sắc mặt từ đen chậm rãi biến thành xanh: "... ..."

- Ách... Người thật sự là xử nam? Đồng nam chưa trải mùi đời!

Lý Cảnh Long không dám tin nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, sững sờ trong chốc lát, sau đó há miệng cười to.

- Ha ha ha ha... Thật sự là cười chết ta! Ha ha...

- Người tới! Tiễn khách!

Tiêu Phàm sắc mặt âm trầm giống như bầu trời bị mây đen bao phủ.

Lý Cảnh Long cười trái cười phải bị người nâng đưa ra nha môn.

Thật lâu sau, trong phong Tiêu Phàm đột nhiên vang lên tiếng đồ sứ vỡ vụn chói tai.

Ngay sau đó, một tiếng gầm gừ đầy bi phẫn vang lên tròn nha môn, chấn động cửu tiêu:

- Ta muốn xxx, lập tức! Ngay lập tức!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 156: Yến vương rời kinh

Hoàng cung, trong Vũ Anh điện.

Chu Lệ thân mang vương phục màu ám vàng, nhìn vào Chu Nguyên Chương mặt không đổi sắc ngồi sau long án, bình tĩnh rất lâu, Chu Lệ mắt hồ chớp chớp, đột nhiên trào lệ.

Chu Nguyên Chương vái liên tục, nước nờ nói:

- Phụ hoàng, ngày mai nhi thần rời kinh, về Bắc Bình chống lại Thát tử, hôm nay tới đây chào từ biệt phụ hoàng.

Chu Nguyên Chương cúi tấm thân còng, hai mắt hơi đại ra, gương mặt già nua đầy nếp nhăn tiêu tụy hẳn, hẳn thở dài đầy phức tạp, đôi mắt vô thần chợt lóe tinh quang rồi biến mất, lập tức trở nên đầy bất đắc dĩ.

Đối với người con trai hẳn từng yêu thương tha thiết này giờ đây có thể nói là hẳn vừa yêu vừa hận.

Trong hơn hai mươi hoàng tử, chỉ có Tứ hoàng tử Chu Lệ quả cảm kiên nghị, có dũng có mưu, Chu Nguyên Chương từng vô số lần khen với người ngoài, trong các hoàng tử chỉ có Yến Vương giống trầm hơn cả. Chu Lệ cũng là con trai hợp cách, hiểu thuận ôn hòa quan tâm phụ thân, hẳn cũng là đại tướng quân mưu dũng hơn người, đánh cho Thát tử nghe tên mà sợ vỡ mật.

Rất đáng tiếc, Chu Lệ không phải hoàng thúc đủ tư cách, lại càng không phải là thần tử đủ tư cách.

Chu Nguyên Chương cảm thấy rất đau xót, hoàng tử này hoàn toàn kế thừa hết thảy của hẳn; hẳn dũng cảm, hẳn tàn nhẫn, hẳn thô bạo, những điều này làm cho Chu Nguyên Chương cảm thấy vui mừng sâu sắc, cho rằng rất quang vinh. Nhưng Chu Nguyên Chương lại không nghĩ rằng cả dã tâm của hẳn cũng được hoàng tử này kế thừa hết thảy.

Phiên vương đệ nhất, dưới một người trên vạn người, địa vị như thế còn làm người bất mãn sao? Người nhất định phải làm Hoàng đế sao?

Chu Lệ bái lạy thật thấp, cách Chu Nguyên Chương sau long án chỉ mấy bước nhưng xa cách tận chân trời, khoảng cách này chia cách phụ tử đến độ không chết không ngừng.

Trong đại điện, Chu Nguyên Chương vương cánh tay run run, khàn khàn nói:

- Lệ nhi, hãy bình thân.

Chu Lệ nghe vậy đứng lên, nâng mắt nhìn gương mặt già nua đầy tang thương của Chu Nguyên Chương, không biết là chân tình hay là diễn giỏi, ánh mắt trào lệ, nước nờ:

- Trung hiếu không thể lưỡng toàn, phụ hoàng tuổi già, nhi thần vì nước viễn chinh, không thể làm tròn đạo hiếu với phụ hoàng, nhi thần có tội!

Chu Nguyên Chương nét mặt già nua lộ ra vài phần ôn nhu, lại trôi đi rất nhanh.

- Lệ nhi, lần này đi Bắc Bình, trăm đã hạ chỉ mệnh Hà Nam, Sơn Đông, Sơn Tây ba nơi đóng quân, hơn mười Thiên Hộ Sở, tổng cộng tám vạn quan binh đều giao cho ngươi, đánh tan Khất Nhi Cát Tư bộ, giải nguy cho Bắc Bình binh sau đó ngươi liền giao quyền chỉ huy tám vạn quan binh cho Võ Định hầu Quách Anh, ngươi vẫn là phiên vương Bắc Bình đi.

- Nhi thần tuân chỉ.

Chu Nguyên Chương nói tiếp:

- Vị trí Bắc Bình cách Bắc Nguyên rất gần, hôm nay Bắc Nguyên mặc dù đã như mặt trời sắp lặn, nhưng rất có trăm chân, chặt không hết được, các bộ lạc Thát tử luôn sẵn sàng chinh chiến, luôn giương mắt hồ nhìn vào Đại Minh ta, nếu không diệt trừ tất thành đại họa trăm năm! Ngươi ở lại Bắc Bình thao luyện binh mã, chọn thời cơ Bắc phạt... Bắc Nguyên chưa diệt, đó mãi là tâm bệnh của trăm!

- Nhi thần sẽ lĩnh quân Bắc phạt, quét sạch Bắc Nguyên, dựng lên thần uy Đại Minh ta, kính xin phụ hoàng yên tâm!

Chu Lệ hào hùng nói.

Chu Nguyên Chương ánh mắt lộ vẻ vui mừng, có đứa con trai thế này thực an ủi, nếu hẳn không che giấu dã tâm bùng bùng quả thực chính là đứa con hoàn mỹ, đáng tiếc a...

- Trăm vẫn rất yên tâm về con, chỉ là...

Chu Nguyên Chương trong lòng ngũ vị hỗn tạp, thì thảo lẩm bẩm.

- Nhi thần ngày mai phải đi, sắp chia tay nhau, phụ hoàng còn có gì nhắc nhở sao?

Chu Lệ nhìn Chu Nguyên Chương sắc mặt âm tình bất định, thật cẩn thận nói.

Chu Nguyên Chương bình tĩnh nhìn vào Chu Lệ, trầm mặc thật lâu, chậm rãi nói:

- Trẫm chỉ có năm chữ đưa ngươi.

Chu Lệ vội vàng quỳ lạy xuống, cung kính nói:

- Phụ hoàng xin chỉ thị hạ.

Chu Nguyên Chương nhìn hần, ánh mắt lộ ra tinh quang sáng quắc, giống như bảo đao cất giấu lâu năm giờ rút ra vẫn lộ ra đạo phong sắc bén như trước.

- Tự giải quyết cho tốt!

Chu Nguyên Chương nhìn chằm chằm Chu Lệ, gần từng chữ từ kẽ răng.

(Ở đây nguyên bản là có bốn chữ "Hảo tự vi chi!" mà thôi, cơ mà dịch ra thìбет nhất phải năm chữ mới ổn nên ca sửa)

Chu Lệ tâm thần đại chấn, vội vàng khấu đầu, run giọng nói:

- Nhi thần nhớ kỹ, tuyệt không dám trái lời phụ hoàng dạy bảo!

Chu Nguyên Chương thở thật dài, thần sắc gian lộ ra vẻ mệt mỏi sâu sắc, nhắm mắt lại giống như tựa lưng vào ghế ngủ.

- Đi đi, chính ngươi cũng phải bảo trọng!

Đại môn son son thiếp vàng của Vũ Anh điện chậm rãi khép lại, Chu Lệ nhìn Chu Nguyên Chương phía sau long án nhắm mắt không nói, thân hình già nua phảng phất sắp tan theo gió đang cố gắng thiêu đốt chút sinh mệnh cuối cùng tỏa ra chút ánh sáng.

Cửa điện khẽ chạm một tiếng, hoàn toàn khép lại, gương mặt già nua của Chu Nguyên Chương bị cánh cửa che kín bên trong, hình ảnh tiêu tụy vô lực càng thêm khắc sâu trong lòng Chu Lệ.

Chu Lệ trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm xúc chua xót cùng đau đớn, không rõ là vì cái gì, vì ai.

Hoàng đồ bá nghiệp, yên vũ giang sơn, vì nó mà thân tình dần biến mất vô hình, đáng giá không?

Chu Lệ ngơ ngác đứng ngoài cửa điện, trầm mặc rất lâu, đột nhiên quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái, trầm giọng đau xót nói:

- Phụ hoàng, nhi thần Chu Lệ, bái biệt, phụ hoàng bảo trọng long thể.

Trong cửa điện truyền đến tiếng than thở xa xăm như có như không.

Chu Lệ đứng lên, xoa lệ trên mặt, nhanh chóng đi ra ngoài cung.

Đây là lần cuối cùng phụ tử gặp nhau, hôm nay tạm biệt cũng là vĩnh biệt.

Yến Vương rời kinh, xa phó Bắc Bình, bộ bộ cũng đã hạ công văn, chỉ đạo hần đến Hà Nam, Sơn Đông, Sơn Tây triệu tập đại quân, giải nguy cho Bắc Bình.

Ở một ngôi đình ngoài cửa bắc Kinh sư mười dặm, bên ngoài thị vệ Yến vương vây quanh bốn phía, mấy trăm thị vệ giáp trụ sáng bóng loáng, tinh thần phấn chấn, những người này là lão binh theo Yến vương vào sinh ra tử, ở kinh sư này đã sớm phải nếm đủ lửa giận rồi, cơn giận chủ yếu xuất phát từ tên Đồng Tri Cẩm Y vệ chết tiết kia, lão thiên thật không có mắt, vương bát đần kia cư nhiên được thăng thành Chi huy sứ Cẩm Y vệ!

Trong đình, lấy Hộ bộ thượng thư Úc Tân, Binh bộ thượng thư Như Tổng cầm đầu hơn mười quan viên trong triều đến đưa tiễn.

Mà nhân vật hàng đầu Thanh Lưu đại thần Hoàng Trùng lại không đến, ở trong lòng hần, Đại Minh vương triều hôm nay là loạn trong giặc ngoài. Nội忧 là một tên gian thần được thiên tử tin dùng, khiến quyền lực gian thần ngày càng lớn, không cần hoài nghi gian thần này dĩ nhiên là Tiêu Phàm.

Mà ngoại họa là phiên vương binh nhiều tướng mạnh, đã tâm bưng bưng cầm đầu là Yến vương, Hoàng Trùng rất bất mãn với hành vi thả hổ về rừng của thiên tử, vì thế Yến vương bắc hành, Hoàng Trùng chẳng buồn đến thể hiện.

Chu Lệ hăng hái, bộ dạng thông dong hào hùng, chấp tay bái tạ các đại thần đưa tiễn.

Đạo Diễn hòa thượng đứng cách xa giá Chu Lệ không xa, mỉm cười không nói nhìn Chu Lệ, trong lòng kích động không thôi.

Tâm tình hần và Chu Lệ giờ phút này giống nhau, rốt cục cũng rời kinh sư, từ hôm nay trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy, trở lại Bắc Bình âm thầm chiêu binh mãi mã, sức lực chờ thiên tử băng hà, từ nay về sau Yến Vương rong ruổi thiên hạ, tung hoành bề nhễ, mà lý tưởng khát vọng cả đời Đạo Diễn cũng đã nhìn thấy ánh rạng đông..

Ban ngày cất cao giọng hát tu rượu tràn ly, thanh xuân làm bạn hào còn hương.

Từ khi nhập kinh đến nay, bao nhiêu lo lắng trong lòng dần dần tản mát hết, nhìn ra đường lên phía bắc xa xa như kim quang đại đạo đang vẫy chào hần và Chu Lệ, chỉ cần bước lên con đường này, ngôi vị hoàng đế cứu ngũ chí tôn không hề xa xôi..

Cùng các thần nhất nhất nói lời từ biệt, mỗi người đều là bộ dạng đối trá khách sáo, Chu Lệ cũng đáp lại chu toàn, làm đủ thể hiện hiền vương hiền thần, cuối cùng mới cùng các đại thần "lưu luyến không rời" mà từ biệt.

Mới vừa bước đến xa giá, chợt nghe một loạt tiếng vó ngựa hỗn độn từ xa truyền đến, Chu Lệ ngạc nhiên nhìn lại, từ phía Bắc môn gió cát cuốn cuộn, hơn trăm khoái mã che chở một chiếc xe song mã chạy nhanh tới. Đám người này thúc ngựa đến gần đình mới đột nhiên ngừng lại, làm Chu Lệ và các đại thần tự nhiên hứng một lớp bụi.

Một trận ho sặc cùng tiếng chỉ trích đầy phần nộ vang lên, bọn kỵ sĩ sôi nổi xuống ngựa, toàn thân phi ngư phục sáng bóng, thắt lưng bằng tơ vàng, bên hông đeo tú xuân đao, đám người đang mắng nhìn thấy thế thì tức thời như bị bóp cổ, nghẹn họng không dám nói gì.

Nhóm Cẩm y giáo úy cũng không khách khí, xuống ngựa liền mãnh liệt dồn đám thị vệ Yến vương sang một bên, sau đó không chút khách khí thay thế vị trí của bọn họ, im lặng vây quanh đình.

Đám thị vệ Yến vương bị đám Cẩm y vệ đánh nhiều sinh ra bóng ma tâm lý, thường ngày hờ chút là bạo phát, giờ đây giận không dám nói gì, thấy Yến vương không lên tiếng thì đành phần nộ hừ vài tiếng, lui ra sau.

Chu Lệ thấy vậy, khỏe mắt nhú lại, nhưng vẫn bất động thanh sắc nhìn đám giáo úy vây quanh cỗ xe ngựa.

Xe ngựa dừng lại, trong vòng vây của nhóm giáo úy, vèn châu khê nhắc lên, lộ ra gương mặt anh khí tuấn tú của tân Chỉ huy sứ Cẩm y vệ, Thành Nghị bá Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm chậm rãi xuống xe ngựa, sắc mặt thân nhiên đối mặt với ánh mắt của chúng đại thần, thoải mái xoay người nhắc màn xe, đỡ một thiếu nữ mặc váy tím xuống xe.

Nàng chính là Tiêu Họa Mi, dĩ nhiên không thể bỏ qua thân phận Thường Ninh quán chúa khâm phong, là con gái bé nhất của Chu Lệ.

Chu Lệ vừa thấy hai người này, gương mặt hần không nhịn được co rút lại.

Tiêu Phàm càng ngày càng giống một cây gai độc đâm thật sâu vào lòng hần, không thể nào rút ra, còn có đứa con gái đáng ra vốn nên ở bên hầu hạ giờ nhìn nhau như người xa lạ, thù oán kết cực sâu.

Hôm nay rời kinh, bọn họ tới làm gì? Tiễn đưa sao?

Tiêu Phàm xuống xe ngựa, ánh mắt cực kỳ tùy ý nhìn thoáng qua, thấy xa giá Yến vương cách đó không xa, cực kỳ hào hoa xa xỉ. Kiếp trước Tiêu Phàm là người thường, người cực kỳ bình thường nữa là khác, mà dạng người này không thể gặp người có tiền, cho nên nhìn thấy xe ngựa xa hoa như vậy, tâm lý ghét giàu của Tiêu Phàm lập tức trời dậy.

Hần bĩu môi, lẩm bẩm nói:

- Xe ngựa tốt thật....

Họa Mi lấy cảm giác của Tiêu Phàm làm tiêu chuẩn của bản thân, thấy Tiêu Phàm bĩu môi, liền cũng dẩu bờ môi nhỏ nhếch lên.

Tào Nghị đi phía sau Tiêu Phàm vốn có quan hệ mật thiết với hần, thấy bộ dạng GATO của hần, Tào Nghị tức khắc đồng ý theo:

- Không sai, xe ngựa như vậy không thể khoe khoang ra, quan đạo chật chội như thế mà lại đi xe ngựa rộng rãi như thế, không sợ lật thuyền trong mương sao...

Tiêu Phàm lập tức tiếp lời:

- Chỉ là, truyền thống gian khổ mộc mạc tốt đẹp vứt đi đâu rồi? Ngẫm tới khi bệ hạ lập nên Đại Minh vương triều, chưa xót bao nhiêu, bao nhiêu tướng sĩ Đại Minh chém giết đâm máu mới có thái bình thịnh thế như hôm nay. Bây giờ thái bình đã lâu, có người bắt đầu phô trương xa hoa rồi, làm chuyện gì cũng không chút kiêng nể, bắt đầu học thói khoe mẽ bề ngoài....

Liên tục vỗ đùi, Tiêu Phàm vô cùng đau đớn nói:

- ... Vong bản a!

Tào Nghị cũng vỗ đùi theo:

- Quá cò mò nó vong bản!

Hai người một đáp một xướng, làm cho Chu Lệ trong đình tức đến mặt biến đen, mắt như sắp phun lửa, cắn răng tức giận nói:

- Hai người các ngươi đủ chưa? Xa giá bốn vương hoàn toàn hợp lễ chế, không hề có chút nào vượt qua, các ngươi quản cái gì?

Tiêu Phàm đá đều vài câu, trong lòng thoải mái hơn, vì thế vội vàng tươi cười, kéo bàn tay nhỏ bé của Họa Mi, mỉm cười lạy dài nói:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể thất lễ, vài câu vui đùa mà thôi, nhạc phụ đại nhân đừng để trong lòng...

Chu Lệ hít một hơi khí lạnh, đột ngột lui lại, sau đó sợ hãi nhìn xung quanh một vòng, lạnh lùng nói:

- Ai... Ai là nhạc phụ đại nhân ngươi?

Tiêu Phàm nháy mắt, vô tội nói:

- Người a, Họa Mi là con gái người, lúc ấy người chính là nhạc phụ đại nhân của ta...

Chu Lệ hung hăng vung tay áo, lạnh lùng nói:

- Miễn! Con rẻ như ngươi bốn vương trèo cao không nổi, đừng gọi thân thiết như vậy đi!

Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm một hơi, về mặt may mắn:

- Thật tốt quá, ta còn sợ ngươi đồng ý đấy, nói thật ta cũng chẳng vui về gì khi gọi vậy đâu, ngươi đã phản đối vậy chúng ta cứ xưng hô như cũ đi...

(Yên tâm, ca còn ở đây, các chú muốn đổi cách xưng hô còn phải hỏi qua bàn phím dưới tay ca đã)

Chu Lệ hít sâu, gắt gao nhìn cảm xúc muốn đắm một quyền vào bộ mặt của cái tên đáng hận kia.

Đạo Diễn hòa thượng đứng bên cạnh xe ngựa vừa thấy Tiêu Phàm trên mặt liền hiện lên vài phần vẻ sợ hãi, hẳn thật sự là cực kỳ sợ Tiêu Phàm. Sau mấy lần độ sức, biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, sém chút bỏ mạng không nói đến, còn phải trốn đông chạy tây, nếu không phải Tiêu Phàm gặp nạn, Tào Nghị giao dịch với Chu Lệ thì chỉ sợ giờ này hắn đã rạ mỡ trong ngục Cẩm Y Vệ.

Thấy Tiêu Phàm đến, hắn tính chui vào xe ngựa, chợt thấy vài tên cấm vệ giáo úy chậm rãi tiến sát xe ngựa, ánh mắt không quá thân mật theo dõi hắn, Đạo Diễn không khỏi da đầu run lên, lập tức vút chui ý trốn đi, phi thường sáng suốt tiến vài bước đi vào đình nội, về mặt có chút nao núng đứng ở phía sau Chu Lệ.

Đám giáo úy thấy lực chú ý của mọi người tập trung vào người Tiêu Phàm và Chu Lệ trong đình, vì thấy ngấm đánh mắt với nhau, sau đó vài tên cao to đen hôi tiến sát nhau làm hàng rào chặn tầm mắt của mọi người, một tên giáo úy thấp bé nhẹ cân mà linh hoạt chui vào dưới gầm xe ngựa, không biết làm cái gì mà khiến vẻ mặt của đám giáo úy nhìn rất xấu xa...

... ..

... ..

Chúng thần thấy Tiêu Phàm đã đến, không biết là khinh thường hay là sợ hãi, vì thế sôi nổi chấp tay cáo từ Chu Lệ trở về thành.

Trong đình chỉ còn hai người Tiêu Phàm cùng Chu Lệ đối diện nhau, hai người đều nở nụ cười mang theo vẻ bí hiểm.

Lão thiên đã chú định đời này hai người chỉ có thể là địch nhân, hơn nữa tương lai sẽ thành một đôi kình địch, giờ khắc này hai người đối diện nhau, trong lòng dâng lên bao nhiêu cảm khái!

Tiêu Phàm cảm khái chính là tiếc nuối khi thả cọp về núi cùng với biến cố Tĩnh Nan không thể tránh khỏi trong tương lai, chú cháu tranh đoạt, chẳng biết hươu chết về tay ai, Tiêu Phàm càng thêm mê mẩn trong lòng, thậm chí còn có chút e ngại với tương lai.

Chu Lệ cảm khái chính là người thanh niên trước mặt này vừa không thể sử dụng lại không thể loại trừ, để lại một người vừa vừa khôn khéo gian trá, thủ đoạn quỷ dị như vậy bên người Chu Doãn Văn, hơn nữa rất được Chu Doãn Văn tín nhiệm, tương lai sẽ tạo thành mối họa to lớn thế nào với đại nghiệp của hắn.

Trong lòng hai người ngũ vị tạp trần, lúc này mọi địch ý như tan biến đi, trong lòng rất bình thản, giống như hai con thú không phải người giết ta thì ta giết người, đó là một sự thật rất bình thường, địch ý và sát khí không cần thiết hiển lộ, cả hai đều hiểu giữa hai người chỉ có thể có một người sống sót.

Mọi chuyện chờ thời gian trả lời đi.

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm Chu Lệ trong chốc lát, ánh mắt thoáng nhìn liền thấy Đạo Diễn có chút nao núng núp phía sau Chu Lệ.

Tiêu Phàm trong lòng tức khắc thảm than, nếu lúc ấy không phải hắn ở trong lao ngục, Tào Nghị dưới sự bắt buộc dĩ phải dùng tính mạng Đạo Diễn để đổi lấy Chu Lệ vào cung nhận con thì hòa thương này đã sớm chết trong ngục. So với Chu Lệ bồng bồng đã tâm, Tiêu Phàm cảm nhận sâu sắc rằng Đạo Diễn còn sống mới là phiền toái lớn nhất trong tương lai, thậm chí có thể nói, nếu không có Đạo Diễn thì tương lai Chu Lệ chưa chắc đã có gan mưu phản oán vị.

Đáng tiếc, cơ hội tuyệt hảo như vậy lại không thể không bỏ qua.

- Vương gia chuyển này đi Bắc Bình, lộ trình xa xôi, hạ quan hôm nay đặc biệt đến đưa tiễn, chúc Vương gia thuận buồm xuôi gió...

Tiêu Phàm thay đổi sắc mặt, cười dõng dạc, chấp tay vái Chu Lệ nói.

Chu Lệ hừ lạnh một tiếng:

- Đa tạ Tiêu đại nhân đến đưa tiễn, bốn vương tâm linh!

Tiêu Phàm lại nhìn Đạo Diễn hòa thượng sau lưng Chu Lệ, hấn trừng mắt nhìn, đột nhiên cảm khái nói:

- ... Mất mà phục hồi được đúng là vui mừng to lớn trong nhân sinh, hạ quan còn muốn chúc mừng Vương gia có Đạo Diễn đại sư, hai vị trải qua đau khổ cuối cùng cũng tay nắm tay mỗi ngày, người có tình sẽ trở nên thân thuộc, từ này về sau nắm tay nhau cùng tiến tới, chỉ nguyện làm yên ương chẳng cần làm tiên, thật sự là khiến người ta ngưỡng mộ....

Sắc mặt Chu Lệ cùng Đạo Diễn dần biến xanh, giống như bị điện giật, hai người đồng thời run rẩy, nhanh như chớp tách xa nhau ra.

Tiêu Phàm mắt lộ ra vẻ hâm mộ:

- Run rẩy cũng ăn ý như vậy, các ngươi quả nhiên là tình như kim liên....

"... .."

Chu Lệ ngữ khí âm trầm nói:

- Ngươi chơi đủ chưa?

Tiêu Phàm khuôn mặt tươi cười liền thu lại, đứng đắn nói:

- Chơi đủ rồi.

Chu Lệ: "... .."

Nhìn thẳng vào khuôn mặt Chu Lệ, Tiêu Phàm bất giác cảm khái nói:

- Lúc trước Vương gia nhập kinh, đối với hạ quan kính lễ có thừa, hôm nay hạ quan đến đưa tiễn, chính là vì báo lễ của Vương gia, hai bên không thiếu nợ nhau, vô luận tương lai ngươi và ta đối địch thế nào, hôm nay liền tạm thời bỏ qua, ngày khác gặp nhau nơi đất khách ta và ngươi lại luận bàn đi.

Chu Lệ bình tĩnh nhìn vào Tiêu Phàm, đột nhiên cười to nói:

- Ha ha, người có trí tuệ như vậy, tuy là địch nhân của bốn vương nhưng cũng là điều thú vị trong đời! Được lắm, ngày khác chúng ta lại luận bàn!

Hai người nhìn nhau, đồng thời ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười hào hùng kinh động cả đám chim tước ngoài đình.

Lão thiên thường trêu ngươi còn người, đôi lúc địch nhân còn cỏi mở hơn cả bằng hữu.

- Người đâu, mang rượu tới!

Chu Lệ lên giọng quát to.

Thị vệ chạy nhanh đưa tới hai chén rượu đến trước mặt hai người.

Chu Lệ bưng một chén lên nói:

- Tuy rằng ở kinh sư ta và người có tranh chấp, có thắng có thua nhưng bốn vương không thể không nói, Tiêu Phàm ngươi là một hán tử! Chính kiến trong triều có thể không nói, chỉ bằng ngươi dám vì con gái bốn vương mà nguyện lấy tính mạng ra bồi, bốn vương liền kính ngươi một chén! Nào, cạn!

Tiêu Phàm cũng nâng bát rượu, ngửa mặt lên trời hào hùng cười, tiếp theo đột nhiên thu hồi về mặt, nghiêm trang nói:

- Chậm đã!

Chu Lệ ngẩn người:

- Sao vậy?

Tiêu Phàm cúi tay cầm bát rượu trong tay Chu Lệ, sau đó đưa bát rượu của mình cho hắn.

Sau khi đổi bát rượu, Tiêu Phàm lúc này mới cười to, hào khí như mây nói:

- Nào, cạn!

Ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó phi thường sáng khoái nhìn bát rượu trong tay Chu Lệ.

Chu Lệ im lặng không nói gì: "... ..."

Vương bát đản, hỗn trưởng này, lúc đang hào hùng kích động mà hắn còn để phòng ta hạ độc vào rượu....

Chu Lệ quả thực không tìm ra từ nào thích hợp để miêu tả Tiêu Phàm.

Lời cáo biệt đối trá không cần nói nữa, trong lòng hai người đều hiểu, đều hận không thể hại chết đối phương nên không cần phải quá ghê tởm nói mấy câu chúc phúc đại loại thăng quan tấn tước, thuận buồm xuôi gió...

Đi sát đến xa giá, Chu Lệ đột nhiên quay đầu lại nhìn Họa Mi thật lâu, thâyayskhuoon mặt xinh đẹp lạnh lùng nép bên người Tiêu Phàm không nói một lời, mỗi hắn ngập ngừng rồi khẽ thở dài.

Quay đầu nhìn Tiêu Phàm, Chu Lệ thâm ý hỏi:

- Nếu lúc trước bản vương không phải người ám sát ngươi, ngươi sẽ làm việc cho bản vương chứ?

Tiêu Phàm mỉm cười lắc đầu, trên mặt mặc dù mang theo nụ cười, nhưng vẻ mặt rất kiên định.

- Vì sao?

Chu Lệ rất không hiểu người thanh niên trước mặt này đang nghĩ gì.

- Bởi vì ta không thích người khác ở trước mặt ta cứ một tiếng 'Bổn vương' 'Bổn vương', may mắn hoàng thái tôn không có tật xấu này của ngươi.

Tiêu Phàm cười thờ dài nói.

Chu Lệ sắc mặt âm trầm lại, rốt cục thoải mái cười nói:

- Ta đã hiểu!

Chu Lệ xoay người, lên xe, không hề quay đầu lại.

Tiêu Phàm trong mắt tràn ngập hăm mộ, lại thở dài:

- Xe ngựa xa hoa thật a....

Chu Lệ đi lên xa giá, trong vòng vây của đám thị vệ dẫn tiến về phía bắc.

Tiêu Phàm nhìn vào xa giá dần dần đi xa, trong mắt hiện lên vẻ sâu sắc không ai hiểu nổi.

Thật lâu sau, hắn đột nhiên than thở nói:

- Vì sao lúc nào ta cũng không thể có quan hệ tốt với nhạc phụ mình nhỉ?

Trần Tử Lục là như thế, Chu Lệ cũng là như thế, phụ thân Giang Đô quận chúa chết sớm, mà Tiêu Phàm cùng gia gia của nàng Chu Nguyên Chương quan hệ có vẻ như cũng không được tốt lắm..

Đây quả thật là là vấn đề sâu xa đáng phải suy nghĩ...

Tào Nghị hiểu được lời Tiêu Phàm, nghe vậy đảo cặp mắt trắng dã, nói:

- Bởi vì nhạc phụ ngươi nhân phẩm đều không tốt, không dung được chính nhân quân tử như ngươi.

Tiêu Phàm rất nghiêm túc nghĩ ngợi, rốt cục gật đầu thờ dài

- Tào đại ca nói quả thực có đạo lý...

Xa giá Yến Vương chậm rãi chạy trên quan đạo đi lên phía bắc.

Chu Lệ nhắc rèm che phía sau xa giá, nhìn kinh sư càng lúc càng xa, nghĩ đến mình sắp trở lại lãnh địa của mình ở Bắc Bình, Chu Lệ khoái ý cười, hần đột nhiên đứng trên lên, ha ha cười nói:

- Bốn vương rất cuộc đã rời kinh! Rõng bay về trời, cá ra đại dương, từ nay về sau không còn ai cản trở!

Đạo Diễn ngồi ở trong xe ngựa nhắm mắt không nói nghe vậy mở mắt ra, cười nói:

- Chúc mừng Vương gia, từ hôm nay vương gia mở ra thời đại mới, dẫn mười vạn tinh binh hân tướng dưới trướng tung hoành thiên hạ, sở hướng vô địch!

Chu Lệ càng thêm vui vẻ, chỉ cảm thấy trong ngực một luồng khí hào hùng bốc lên. Hần cười ha ha, lớn tiếng nói:

- Kinh sư, chờ bốn vương trở lại! Ngày ta trở về cũng là lúc ta xưng bá...

Xe ngựa chạy trên quan đạo, đột nhiên bánh xe vang lên tiếng lộc cộc kỳ lạ.

Đạo Diễn nghe xong, thần sắc biến đổi, lo lắng nói:

- Vương gia...

Chu Lệ không để ý đến hần, vẫn say mê trong mộng tưởng xưng bá không thể tự thoát ra:

- ... Thiên hạ cộng chủ, há có thể để cho một thằng nhóc? Tàn đã mất lộc, thiên hạ này nếu động đến binh đao thì ai dám so với bốn vương...

- Vương gia...

Đạo Diễn lau mồ hôi.

- ... Đợi ngày bốn vương vào kinh, sẽ giết hần không còn mảnh giáp, những lão thần cổ hủ, còn có Tào Nghị, cả tên Tiêu Phàm chết tiệt kia! Bốn vương nhất định nắm bắt vận đoạn...

Lời còn chưa dứt, Chu Lệ chỉ cảm thấy xe ngựa chấn mạnh một cái, sau đó là một tiếng nổ vang, xe ngựa đang đi tới đột nhiên bị vỡ thành từng mảnh nhỏ, từ thùng xe trở đi chia tách ra thành vô số mảnh.

Chu Lệ cùng Đạo Diễn ngồi ở trong xe ngựa không kịp phản ứng, liền bị văng ra ngoài, hai người lăn tròn trên quan đạo, mặt mày bụi bặm, rất là chật vật.

Thị vệ Yến vương thấy thế kinh hãi, vội rút đao vây quanh Chu Lệ cùng Đạo Diễn, ánh mắt cảnh giác chung quanh, quát to:

- Bảo hộ Vương gia!

Chu Lệ tức giận ra sức đẩy thị vệ trước mặt, giận dữ nói:

- Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?

Một gã thị vệ chạy nhanh đến chỗ xe ngựa vỡ vụn quan sát, sau đó chạy đến trước mặt Chu Lệ, đầy bi phẫn nói:

- Vương gia, không biết là ai ác tâm như thế, đã lên cửa đứt trục xe ngựa, sau khi chạy một đoạn đường xe không chịu nổi tải trọng nên đã gãy...

Chu Lệ mặt đầy tro bụi, răng đánh vào nhau khanh khách, trong lòng rột cuộc đã hiểu.

- Tiêu Phàm! Tiêu Phàm! Bốn vương rời kinh ngươi còn muốn hại ta, bốn vương tuyệt đối không tha cho ngươi.

- Vương gia, Đạo Diễn đại sư té xe, ... Bất tỉnh rồi.

Chu Lệ vội chạy tới trước mặt Đạo Diễn, giống như một đôi uyên ương số khổ, ôm đầu to tròn bóng loáng của Đạo Diễn bi thương hô to:

- Tiên sinh! Tiên sinh ngươi tỉnh lại đi! Ngươi không được có việc gì...

Lay hần rất lâu Đạo Diễn mới tỉnh, ngửa đầu thấy vẻ mặt lo lắng của Chu Lệ, mắt hồ lung tròng nước mắt ủy khuất, ôm cánh tay Chu Lệ, ra sức nắm chặt.

- Vương gia... Vương gia! Chúng ta, chúng ta mau mau rời đi! Nước kinh sư... Rất sâu a!

Chương 157: Gặp lại Oanh nhi

Yến Vương rời kinh khiến cảm giác nguy cơ trong lòng Tiêu Phàm ngày càng trầm trọng.

Người khác có lẽ không coi việc Yến Vương rời đi là gì, từ bề ngoài nhìn vào, Yến vương là hoàng tử, Bắc Bình lại là đất phong của hắn, đất phong của hắn bị Thất tử vây khốn, Yến vương lãnh binh chống lại Thất tử là điều đương nhiên.

Nhưng Tiêu Phàm từ đó nhìn ra thông tin.

Chu Lệ đi rồi, sau này không còn gì ước thúc, Chu Nguyên Chương già nua nhiều bệnh, trong vòng một năm sẽ băng hà, hậu quả thả hổ về núi sẽ thấy ngay. Hai năm sau Chu Lệ khởi binh, lấy cớ hiệu "Tĩnh Nan" công nhiên mưu phản soán nghịch.

Theo người xuyên việt như Tiêu Phàm thấy, lịch sử có lẽ có thay đổi nho nhỏ nhưng mà đại xu thế cùng hướng đi căn bản là không thay đổi.

Nên phải chết là sẽ chết, nên tạo phản sẽ tạo phản, như vậy thì tân hoàng sẽ đánh mất ngôi vị hoàng đế sao?

Tiêu Phàm vì Chu Doãn Văn mà nặng nề một bầu tâm sự.

Hắn không muốn nhìn thấy kết cục này, có lẽ Chu Lệ quả thật thích hợp làm hoàng đế hơn Chu Doãn Văn, trong lịch sử Minh Thành Tổ vô luận thành tựu về văn hoá giáo dục hay là võ công cũng đều là một người xuất sắc, so với Kiến Văn hoàng đế trốn chạy cả đời không rõ nơi hạ lạc thì tốt hơn rất nhiều.

Thứ Tiêu Phàm không muốn thấy nhất là cảnh Chu Lệ đoạt giang sơn của Chu Doãn Văn bởi vì Chu Doãn Văn là bằng hữu của hắn, hắn không muốn bằng hữu này rơi vào cảnh thê thảm sống không bằng chết này. Thịnh hùng tài vĩ lược của Chu Lệ chết đi! Thịnh Vinh Lạc thịnh thế đi chết đi! Có Tiêu Phàm ở đây, sử sách Minh triều sẽ xuất hiện niên đại huy hoàng, được xưng là Kiến Văn thịnh thế!

Cái gọi là lý trí, cái gọi là trách nhiệm với lịch sử... Thật xin lỗi, Tiêu Phàm là người thường, người thường không anh minh cơ trí như vậy, cũng không có cái bình tĩnh siêu phàm thoát tục để nhìn đại cục như thế. Logic của hắn rất đơn giản, chủ cướp của cháu là hành vi rất không biết xấu hổ, Tiêu Phàm cũng không biết xấu hổ với lịch sử để giữ gìn chính nghĩa cho Chu Doãn Văn.

Chính nhân quân tử làm chuyện xấu đều là bị ép buộc!

Đồng cung thiên điện.

Dương quang chiếu tà âm áp dào dạt chiếu vào nền gạch cẩm thạch, tòa sáng chiếc ghế bằng gỗ lê sơn son thiếp vàng, từng hạt bụi li ti thoải mái nhảy múa, những tấm bình phong thêu tranh sơn thủy xung quanh trong ánh nắng cũng trở nên sống động hơn nhiều.

Trong khung cảnh cô xưa mê ly như vậy, con người thường như già đi, có sở thích nằm trên ghế phơi nắng, hoài niệm chuyện cũ, lười biếng và hưởng thụ, ánh dương là người ta thoải mái, buồn ngủ, thư thái...

Phanh!

Một tiếng động lớn, làm bừng tỉnh mộng đẹp của Tiêu Phàm, hắn sợ tới mức nhảy dựng lên, không kịp quan sát gì đã hô lớn:

- Hộ giá!

"... .."

"... .."

Trong điện lại lâm vào một mảnh trầm mặc.

Hoàng Trung xanh mặt, thân hình tức giận đến run rẩy, ánh mắt gắt gao như muốn thề bất cộng đái thiên nhìn Tiêu Phàm.

Chu Doãn Văn khó xử nhìn hắn, vừa muốn cười lại không dám cười, nhẩn nhẩn thật vất vả.

Tiêu Phàm ngẩng ra một lúc, sau đó đổi sắc mặt, nghiêm nghị nói với Chu Doãn Văn:

- Thái tôn điện hạ, người lại trêu chọc Hoàng tiên sinh tức giận, thật sự là rất không nên! Thần từng nghe thiên tử thánh minh lấy hiếu trị thiên hạ, hôn

quân vô đạo cả ngày trêu chọc lão sư tức giận...

Chu Doãn Văn về mặt kinh ngạc há to miệng.

Hoàng Trùng lại vỗ bàn một cái, chỉ vào Tiêu Phàm giận dữ nói:

- Ngươi cảm miệng! Người trêu chọc lão phu tức giận nhân là ngươi! Chính là ngươi!

Tiêu Phàm vô tội nhìn Hoàng Trùng:

- Đâu có chuyện gì liên quan tới ta...

- Thái tôn điện hạ triệu ta và người vào Đông cung thương nghị quốc sự, lão phu đang nói đến tương lai tước phiên như thế nào, việc này quan hệ căn bản giang sơn xã tắc Đại Minh ta, ngươi lại buồn ngủ, ngươi... Ngươi có ý gì? Ngươi tỏ thái độ gì vậy hử?

Hoàng Trùng tức giận đến toàn thân phát run.

- Ta... Đó là nhắm mắt trầm tư nghiền ngẫm về phương pháp tước phiên của Hoàng tiên sinh, nghe như nghe tiên nhạc, đệ tử nghe mà say mê...

Tiêu Phàm về mặt khó xử tròn mắt nói nói dối.

- Ngươi thú lắm! Ngươi say mê đến độ ngủ gật!

Chu Doãn Văn vội vàng hoà giải:

- Được rồi, cần gì vì chút việc vặt mà tranh chấp, hôm nay ta mời mọi người đến là vì muốn thương nghị về chuyện tước phiên, Yến vương rời kinh, sau này hành xử như thế nào, mong nhị vị chỉ bảo cho ta....

Hoàng Trùng hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, hàm hồ nói:

- Yến vương thế lớn, lại ẩn giấu dã tâm, hôm nay bệ hạ niệm tình phụ tử tha Yến vương về Bắc Bình không khác gì thả hổ về rừng, tương lai tất thành họa lớn! Bệ hạ tuổi già, sợ rằng thời gian không còn nhiều lắm, điện hạ là chính thống Đại Minh, phải sớm an bài phòng ngừa chu đáo.

Chu Doãn Văn mặt hiện rõ vẻ sầu lo, nói:

- Yến Vương đã đi, kế tiếp chúng ta nên an bài như thế nào?"

Hoàng Trùng nói:

- Cự thần vẫn chủ trương cũ, tương lai điện hạ đăng cơ, lập tức tiến hành tước phiên, để tránh đả thảo kinh xà thì tước những phiên vương thực lực nhỏ yếu trước, rồi chậm rãi tước đại phiên. Hôm nay triều đình có khả năng điều động bảy mươi vạn binh mã, thực lực cường đại như thế cũng đủ để chúng ta không nhanh không chậm tước phiên các nơi, những phiên vương này cũng không dám có lòng phản kháng. Cuối cùng chúng ta lấy lực cả nước tiếp cận Bắc Bình, ngoài Đại Ninh phủ dùng binh bức Yến vương, Ninh vương không thể không tước phiên...

Tiêu Phàm mở to mắt, giật mình nói:

- Hoàng tiên sinh, sách lược tước phiên này là ai nói cho ngươi vậy? Rất xấu đấy! Quả thực là rất đáng chết! Đây rõ ràng là để cho ngươi bị bêu danh thiên cổ, là kẻ thiên cô đệ nhất ngu ngốc, Hoàng tiên sinh à, không phải là cừu nhân của ngươi chỉ cho ngươi chứ? Giết người tru tâm, ngươi phải cần thận đề phòng....

Hoàng Trùng thất thần nửa ngày, lúc này mới kịp phản ứng, giận tím mặt, kéo tay áo lên muốn liều mạng với Tiêu Phàm. Chu Doãn Văn tay lạnh mất lệ, vội ôm lấy thắt lưng Hoàng Trùng, Hoàng Trùng liều mạng gãy dựa, lớn tiếng mắng chửi làm cho Chu Doãn Văn cố gắng lắm mới giữ được, sắc mặt đỏ bừng. Trong đông cung ồn ào hỗn loạn một mảnh, nhóm thị vệ hoạn quan muốn tiến đến khuyên can mà lại sợ trêu chọc thái tôn tức giận nên tiến thoái lưỡng nan.

Chu Doãn Văn khuyên thật lâu, Hoàng Trùng mới miễn cưỡng áp chế lửa giận vạn trượng trong lòng ngồi xuống ghế, ánh mắt như chém người hung hăng nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vô tội nhìn nhìn Chu Doãn Văn, nhún vai nói:

- Ta lại không biết chủ ý này là chính hấn nghĩ ra ...

Chu Doãn Văn kinh hãi, thừa dịp Hoàng Trùng còn chưa có nhảy dựng lên, nhanh chóng đề lên vai Hoàng Trùng...

Trong điện lại một hồi sóng gió nổi lên...

... ..

... ..

Sau khi tắt cả sóng yên bề lặng.

- Tiêu thị độc, người... Người nói lời phải có trách nhiệm. Yên vương rồi kinh, tất thành họa lớn, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Chu Doãn Văn bắt đầu dĩ nhiên nói.

Hoàng Trưng xoay mặt, hừ một tiếng.

Tiêu Phàm nhìn hẩn xem thường, lúc này mới nhìn chăm chăm Chu Doãn Văn nghiêm mặt nói:

- Thần cho rằng, nếu muốn hoàn toàn trừ tận gốc họa phiên vương, ngoại trừ có lấy thủ đoạn lời đình tước phiên ra ngoài, quan trọng hơn là tăng cường thực lực bản thân.

Chu Doãn Văn hứng trí nhú mày, nói:

- Chỉ giáo cho?

Tiêu Phàm chậm quá vuốt mũi nói:

- Phiên vương thế lớn, nếu giống Hoàng tiên sinh tùy tiện điều động đại quân triều đình tới bức bỏ phiên thì chỉ có một kết quả là khiến phiên vương phản liệt với triều đình, họ sẽ bắt chấp tất cả liên hợp với nhau tạo phản. Quyền lực là thứ tốt, ai nguyện ý buôn tha quyền lực trong tay về kinh sư làm vương gia vô quyền vô thế chứ? Dùng binh áp sát chỉ làm tăng mâu thuẫn giữa các phiên vương với triều đình, đến lúc tất cả phiên vương làm phản thì dù triều đình có trăm vạn đại quân cũng không thể ngăn cản, Hoàng tiên sinh nói đến sách lược tước phiên quả thực là khi quốc khi quân, điện hạ tuyệt đối không thể nghe theo.

Hoàng Trưng giận dữ nói:

- Tiểu nhi vô học! Người thì biết cái gì! Chuyện quan hệ đến căn bản của xã tắc, người tuổi nhỏ cái gì cũng không hiểu, ăn nói lung tung, người mới là khi quốc khi quân.

Chu Doãn Văn giờ tay ngăn Hoàng Trưng tức giận, hỏi:

- Tiêu thị độc nói lấy thủ đoạn lời đình tước phiên là có ý gì?

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

- Ta cùng với Hoàng tiên sinh ý kiến hoàn toàn tương phản, Đại Minh ngoại phong phiên Vương hơn hai mươi vị, trong đó chân chính có thực lực, có khả năng chiến một trận với triều đình thực tế chỉ có Yên vương và Ninh vương mà thôi. Ý của ta là hoặc là bất động, hoặc đã động thì phải dùng tốc độ nhanh nhất điều động đại quân đánh thẳng vào Bắc Bình, Đại Ninh, chỉ cần nhanh chóng bắt được Yên vương và Ninh vương liền tạo ra được thế giết gà dọa khỉ. Khi đó chư vương thấy hai vị phiên vương thực lực cực mạnh bị bắt chắc chắn sẽ rung động, nhất thời không dám chống đối triều đình, sách lược tước phiên cứ thận trọng chậm rãi tiến hành...

Chu Doãn Văn nghĩ nghĩ, lại sâu lo nói:

- Nhưng... Cho dù đánh thẳng Yên Vương Ninh vương, trong triều lại không có đại tướng có thể dùng được....

Tiêu Phàm cười nói:

- Đây chính là điểm thứ hai ta muốn nói, chúng ta phải tăng cường thực lực bản thân, thực lực không chỉ bao gồm huấn luyện bao nhiêu quân sĩ, tạo ra bao nhiêu quân giỏi mà còn phải có chính sách bồi dưỡng và dự trữ nhân tài, võ tướng...

Chu Doãn Văn lần đầu nghe nói đến lý luận như thế, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Bồi dưỡng nhân tài như thế nào? Còn có dự trữ nhân tài?

Tiêu Phàm khom người, gần từng chữ:

- ... Biến đổi quân chế, mới là căn bản cường quốc!

Chu Doãn Văn khiếp sợ nói:

- Biến đổi như thế nào?

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

- Hưng quân bị, mở võ cử, chế hòa khí, xây trường quân đội.

Hoàng Trùng nghe vậy càng giận không thể can:

- Quả thực là vớ vẩn! Tiêu Phàm ngươi muốn làm gì? Từ xưa đến nay văn thần phụ tá quân chủ thống trị thiên hạ, cho tới bây giờ đều là văn quý võ khinh, ngươi muốn khuyên thái tôn điện hạ trọng võ khinh văn sao? Lệ này mở ra, làn sóng thượng võ nổi lên, khi đó thiên hạ rung chuyển, binh tai tứ phương, Tiêu Phàm ngươi chính là tội nhân thiên cổ Đại Minh ta!

Hoàng Trùng kích động khom người vãi Chu Doãn Văn:

- Thái tôn điện hạ, tuyệt đối không thể nghe lời tiểu nhân này gièm pha! Đây chính là khi quốc khi quân! Mất nước chi đạo a điện hạ!

Tiêu Phàm khẽ thở dài, sớm biết rằng thời cơ không thể biến pháp thay đổi, vô luận thổ địa, thuế má, buôn bán hay là quân chế, cổ nhân đều hoặc tuân theo tổ chế, không dám trái lại hoặc sợ đụng chạm đến lợi ích của mình mà phản đối kịch liệt. Mình còn chưa có quyền lực lớn, lại không có căn cơ sâu dày trong triều, hôm nay nói những lời này có chút nôn nóng..

Nhưng Chu Nguyên Chương đã sắp qua đời, Yên vương đã trở về Bắc Bình, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sang năm Chu Doãn Văn đăng cơ cũng là lúc Chu Lệ đẩy binh tạo phản, thời gian càng ngày càng ít, không còn kịp nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm thầm thấy bi ai, một đám hủ nho ngoan cố, tư tưởng cứng nhắc, vì tư lợi mà không có chút trung quân nào, làm việc với đám gánh hát này thì lý tưởng của mình sao có thể thực hiện được?

Tiêu Phàm bắt đầu suy nghĩ, mình có nên xuất chiêu hạ đài đám Hoàng Trùng không nhỉ, cảm giác bị người chặn đường rất không tốt!

Chu Doãn Văn nghe lời cả hai người rồi đầy hứng thú nhìn Tiêu Phàm nói:

- Nếu phải đổi quân chế, bước đầu tiên nên làm cái gì?

Hoàng Trùng kinh hãi:

- Điện hạ...

Tiêu Phàm không có hảo ý liếc nhìn Hoàng Trùng, sau đó nghiêm trang nói với Chu Doãn Văn:

- ... Khụ, đốt sách chôn người tài!

Trong điện thoáng chốc trở nên trầm mặc vô cùng...

Chu Doãn Văn yên lặng lau trán...

Thật lâu.

- Đồ mất dạy! Ngươi thử xem! Lão phu hôm nay liều mạng với ngươi...

Tiêu Phàm rời Đông cung, sắc mặt thật không dễ nhìn.

Hắn thật sự hận cảm giác bó tay bó chân, bao nhiêu khát vọng vĩ đại, bao nhiêu lý tưởng to lớn bị đám ngoan cố bảo thủ truyền thống cản trở, Tiêu Phàm không muốn làm tiếp.

Làm sao bây giờ? Đánh vỡ nó!

Kiếp trước chán nản đến độ không thể không đi cướp đường, mãi cho đến khi xuyên qua đến Minh triều này, nguyên bản cô độc, tay trắng thì không sợ mất gì, cứ bảo trụ được tính mạng đã thì cùng lắm lão tử tiếp tục làm cướp ở đây chứ sợ cái rắm gì!

Chuyện ta đã muốn làm, nhất định phải làm cho được! Cho dù khiêu chiến cả triều đình cũng sẽ không hối tiếc!

Tào Nghị đứng ngoài Đông cung chờ, thấy Tiêu Phàm sắc mặt âm trầm đi tới, Tào Nghị hiếu kỳ nói:

- Ngươi làm sao vậy?

- Hoàng Trùng lão gia hỏa kia thật sự là đồ đầu gỗ mục!

Tiêu Phàm oán hận mắng.

- Lão vương bát đản Hoàng Trùng kia lại đắc tội ngươi?

- Hừ! Vừa cứng vừa thối! Nếu hắn tiếp tục tại vị, giang sơn Đại Minh ta chắc chắn bị hắn làm hại!

Tiêu Phàm nghiêng răng nghiêng lợi nói .

Tào Nghị bắt đầu xoa tay, vẻ mặt háo hức nóng lòng:

- Muốn ta ném phân vào nhà hấn tiếp không?
- Cách này là nguoi nghĩ ra đầu tiên nhé....

... ..

... ..

Hai người vừa đi vừa nói, chậm rãi bước đi trên đường phố kinh sư phồn hoa.

Hơn mười giáo úy tay nắm Tú Xuân đao đi theo phía sau, Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ được xem là đại nhân vật tai to mặt lớn, cho nên cần có người bảo hộ sự an toàn của hấn.

Tào Nghị đi một lát đột nhiên ngẩng đầu lên cười nói với Tiêu Phàm:

- Nghe nói Khâm Thiên giám chọn ngày, năm ngày sau là hoàng đạo, bệ hạ tứ hôn nguoi với Giang Đô quận chúa, hai người sẽ thành thân, chúc mừng a!

Tiêu Phàm nghe thế cái, oán khí đầy bụng tức khắc biến mất, xoa xoa tay cười ngây ngô:

- Đúng vậy đúng vậy, cuối cùng có thể phá lần đầu tiên...

Tào Nghị: "... .."

- Đúng rồi, nguoi tới Đông cung chờ ta làm gì?

Tiêu Phàm nghiêng đầu hỏi.

Tào Nghị nói:

- Nguoi còn nhớ mấy ngày trước có người hỗ trợ bắt Đạo Diễn hòa thượng?

Tiêu Phàm nói:

- Đương nhiên nhớ rõ, nếu không bắt được Đạo Diễn để có thứ giao dịch với Yến vương thì chi sợ giờ ta đã không còn mạng, nguoi này có thể nói là đã gián tiếp cứu ta được một mạng, nguoi tìm ra hấn rồi sao?

Tào Nghị gật đầu nói:

- Tìm được, nguoi này thì ra là chương quây kho lương Thái Phong ở thành Nam, nói ra thì đúng là người trượng nghĩa, nàng thừa dịp Đạo Diễn còn chưa chuẩn bị liên lệnh tiểu nhị bắt hấn, còn đưa đến Trấn phủ ty.

Tiêu Phàm tinh thần rung lên:

- Chương quây này họ gì? Chúng ta phải hảo hảo cảm tạ hấn, chính là ân nhân cứu mạng của ta...

Tào Nghị tức khắc lộ ra vẻ mặt kỳ quái:

- Nguoi thật muốn cảm tạ nàng?

Tiêu Phàm gật đầu:

- Dĩ nhiên! Đi nào, cái lương không bằng bạo lực, nguoi dẫn ta đi gặp "hấn" đi.

Tào Nghị cố nén cười, cố ý thờ dài nói:

- Kỳ thật... Các nguoi coi như là cố nhân có duyên phận....

Tiêu Phàm nghi hoặc nhìn hấn:

- Có ý gì? Người này ta biết?
- Chẳng những biết, hơn nữa rất thân thuộc...

Tiêu Phàm hồ nghi dò xét Tào Nghị:

- Tào đại ca, về mặt người rất kỳ quái!

Lập tức Tiêu Phàm sắc mặt ngưng trọng, về mặt đề phòng nói:

- Phải chăng "hắn" là chủ nợ cũ của ta?

Tào Nghị lau mồ hôi:

- ... Không phải.

Tiêu Phàm sang sảng cười to, hào hùng nói:

- Vậy thì đi nào, sợ quái gì!

Hai người liền dẫn theo đám thị vệ đến kho lương Thái Phong.

Cả đám người mới đến thành nam liền nghe tiếng bách tính hoảng sợ huyền não, lo sợ chạy lung tung, cùng với một loạt tiếng vó ngựa vang lên. Một tiếng thét đầy hoảng sợ vang lên:

- Chạy mau! Ngựa điên rồi!

Tiêu Phàm kinh ngạc nhìn qua, ở góc đường, một con ngựa đen lớn vừa hí vừa chạy như điên tới, phía sau nó là một cỗ xe nhấp nhô trên đường, xe phát ra tiếng kéo kẹt liên hồi, kiểu này là cũng sắp tiêu.

Lúc này trong xe ngựa vang lên tiếng kêu sợ hãi của thiếu nữ làm mọi nam nhân vây xem không tự chủ được xao xuyến.

Tinh thể vạn phần nguy cấp.

Thấy ngựa điên chạy đến, mắt Tiêu Phàm lóe lên vẻ tàn khốc, trầm giọng quát thị vệ phía sau:

- Giết ngựa!

Bọn thị vệ âm âm lĩnh mệnh:

- Dạ! Đại nhân!

Lập tức hai gã thị vệ rút đao bên hông, sau đó hai người được đồng bạn nâng lên, thừa dịp ngựa chạy đến gần, bọn thị vệ ra sức, hai gã thị vệ được ném ra rất xa, lập tức ánh đao như tuyết lóe lên. Phốc! Phốc! Sau hai tiếng trầm đục, con ngựa chân kinh đau xót rống lớn, sau đó té xuống mặt đất, co quắp liên hồi, mã huyết chảy dài.

Xe ngựa phía sau vẫn theo quán tính chạy tiếp về phía trước một đoạn cùng với tiếng thét sợ hãi của thiếu nữ bên trong xe.

Tiêu Phàm vội vàng chạy qua, vừa lúc thấy bức rèm xe vén lên, lại hạ xuống, trong lúc bối rối, một chiếc giày đỏ thẫm từ trong thùng xe bay ra.

Tiêu Phàm tay mắt lạnh lẽo, duỗi tay bắt lấy, để ý nhìn đó là một chiếc giày thêu uyên ương gắn trên châu, hoa văn tinh mỹ, đường thêu hết sức tinh xảo, thậm chí còn có thể ngửi thấy hơi ấm và mùi thơm thoang thoảng...

Xe ngựa vọt thêm về phía trước hơn mười trượng, đụng phải một cây cột ven đường mới chịu ngừng lại.

Tiêu Phàm chạy nhanh đến, âm áp hỏi:

- Cô nương bên trong không sao chứ?

Hỏi vài tiếng, bên trong không ai lên tiếng.

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, liền duỗi tay, chậm rãi đẩy giày thêu vào trong bức rèm che.

Thiếu nữ bên trong rốt cục cũng lên tiếng, nàng hoảng sợ hỏi:

- Người... Người là ai?

Tiêu Phàm bình tĩnh kiên định trả lời:

- Lôi Phong!

Mọi người ngoài xe: "... ..."

Thùng xe đột ngột mở ra, Tiêu Phàm ngác nhiên nhìn khuôn mặt rất đỗi quen thuộc, hi vọng đan xen, vạn phần phức tạp nhìn hắn.

Tiêu Phàm hít hơi khí lạnh, thất thanh nói:

- Trần tiểu thư!

Trần Oanh Nhi nhếch khóe miệng tựa cười tựa không, bình thản nói:

- Lôi đại nhân, thay tên đổi họ bao giờ vậy? Thật là hạnh ngộ...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Kim điện tứ hôn

Giữa phố phường huyên náo, Tiêu Phàm đứng đối diện Trần Oanh Nhi, trong lòng sóng trào từng trận.

Tào Nghị đứng bên ngoài nhìn thấy cảnh này than thở không thôi, lúc này không nhịn được tiến tới nói:

- Đại nhân, người bắt được Đạo Diễn hòa thượng chính là vị Trần chương quầy này.

Tiêu Phàm sợ hãi cả kinh, vội vàng chấp tay nói:

- Thì ra là người đã cứu ta...

Trần Oanh Nhi cũng tạm thời dứt bỏ tâm sự nữ nhi, nghi hoặc nói:

- Hòa thượng kia rất quan trọng với các người sao?

Tiêu Phàm thở dài:

- Trước đó vài ngày ta bị bắt vào ngục, nếu không phải người bắt được hòa thượng kia thì ta sẽ không có quân bài để đánh, tình huống sẽ rất không ổn. Trần tiểu thư, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tóm lại Tiêu mạo nhận ơn này, ngày sau tất sẽ báo đáp...

Trần Oanh Nhi nghe xong lời này, nội tâm không hiểu vì sao lại thấy cao hứng, nàng khẽ chớp đôi mắt, sau đó mấp máy môi nói:

- Tiêu đại nhân vừa rồi nói tất sẽ báo đáp, không biết ngài định làm thế nào?

Tiêu Phàm xoa nhẹ cái mũi, khổ não nói:

- Cho người bạc có lẽ người cũng không cần, người còn nhiều hơn cả ta, lấy thân báo đáp mà nói thì ta không sao cả, chỉ sợ người không hài lòng...

Trần Oanh Nhi nghe vậy khuôn mặt xinh đẹp xấu hổ đến đỏ bừng, khẽ gất nói:

- Người... Không thể tưởng được người quan càng ngày càng lớn, mồm mép lại càng ngày càng láu cá...

Tiêu Phàm nhìn quanh, liền thấy kho lương Thái Phong, hần nghĩ nghĩ, sau đó hai mắt sáng ngời nói:

- Kho lương này là nhà người mở sao?

- Đúng!

- Bình thường vận chuyển lương thực như thế nào?

- Thu mua ở phía nam, theo đường sông bán lên phía bắc; nếu đường sông tắc thì chuyển qua đường bộ, nam mễ bắc mạch, kinh doanh kiếm lời qua lại.

Tiêu Phàm hí mắt dò xét nửa ngày, đột nhiên hắc hắc cười nói:

- Trần tiểu thư, buôn bán đơn thuần chỉ là vì kiếm lợi mà thôi, không biết Trần tiểu thư có nguyện ý làm một nghiệp quan không?

Trần Oanh Nhi nghi hoặc nói:

- Nghiệp quan là cái gì?

- Chính là cùng quan phủ hợp tác, có quan phủ hậu thuẫn, quan phủ hỗ trợ người thông hành, thuế má, an toàn cùng với lũng đoạn trong nghề....

Trần Oanh Nhi nhăn nhó tỉnh sáng lên, nói:

- Không biết là hợp tác cùng nhà môn nào?

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Đương nhiên là Cẩm Y vệ Trần Phủ Ti nha môn, việc này ta có thể quyết định?

Trần Oanh Nhi mắt càng ngày càng sáng, khẽ nói:

- Vậy ta đây cần phải làm gì?

Tiêu Phàm cười có chút ý vị thâm trường:

- Người không cần làm cái gì, chỉ cần lưng dựa vào đại thụ, cố gắng phát triển hiệu buôn Trần gia lớn mạnh nhất có thể. À, ta sẽ sắp xếp một nhóm người vào hiệu buôn làm tiểu nhị, đi theo các người vận lương, mọi quyền của người vẫn như cũ. Còn phân phối lợi nhuận thì chúng ta có thể từ từ thảo luận, chuyện đó không vội.

Trần Oanh Nhi tinh tế cân nhắc, khuôn mặt xinh đẹp tức khắc lộ ra vài phần hiểu ra.

Khóe miệng khẽ cong lên, Trần Oanh Nhi vui vẻ lên.

- Hiệu buôn Trần gia nếu trở thành nghiệp quan vậy chẳng phải là sẽ chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của Tiêu đại nhân sao?

Tiêu Phàm vội vàng nói:

- Không, không, người hiểu lầm rồi, Cẩm Y vệ cùng Trần gia là quan hệ hợp tác, lời ta nói nếu người không muốn nghe theo thì ta cũng sẽ không trách người.

Trần Oanh Nhi lúc này mới lộ ra vẻ sắc bén của nữ hào chôn thương nhân, rất rõ ràng nói:

- Được, ta đáp ứng người.

Tiêu Phàm thoải mái cười, nói:

- Như thế rất tốt, tin tưởng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!

Trần Oanh Nhi cũng cười, nụ cười hàm xúc ẩn ý không ai hiểu.

- Đúng, chúng ta hợp tác nhất định rất thoải mái!

Sau khi Tiêu Phàm cáo từ, Trần Oanh Nhi liền khôi phục bộ dạng nữ nhi, nàng si ngốc nhìn theo bóng dáng tiêu sái lỏi lạc của Tiêu Phàm, đôi mắt xinh đẹp khẽ chớp, rốt cục không ngăn được nước mắt chảy xuống, khóe miệng khẽ nhếch lên đầy ý vị sâu xa.

Năm Hồng Vũ thứ ba mươi, tháng năm, ngày mười sáu.

Khâm Thiên giám tính ra ngày tốt, thuận kết hôn, hợp xuất hành.

Thiên tử hạ chỉ, khâm mệnh Thành Nghị bá, Cẩm Y vệ Đô Chỉ Huy Sứ kiêm Đông cung thị độc Tiêu Phàm vì quận chúa nghi tân, phụng chiếu cưới Giang Đô quận chúa làm vợ.

Phong hào Thường Ninh quận chúa của Họa Mi đã khôi phục, theo lý nên đồng thời kết hôn, nhưng có lẽ Chu Nguyên Chương cảm thấy đồng thời gả hai quận chúa cho Tiêu Phàm là quá mất mặt cho nên vin cớ Thường Ninh đã sớm gả cho Tiêu Phàm mà chỉ thêm vài tư hôn cho Thường Ninh quận chúa trong chiếu chứ không ban bố tổ chức hỉ sự.

Cả triều văn võ sớm biết việc này, mặc dù cảm thấy thiên tử đồng thời gả hai vị quận chúa cho cùng một người quả thực quá mức vớ vẩn. Nhưng đương kim thiên tử xưa nay chuyên quyền độc đoán, rất ít nghe lời thần tử khuyên can, nếu miễn cưỡng phản đối sợ rằng gặp họa sát thân. Dù sao cũng là chuyện nhà lão Chu, gả chồng cho mấy đứa cháu gái thôi mà, không nên vì chút chuyện nhỏ đó mà làm trái mệnh bề trên.

Ngoại trừ Đường triều có Bùi Tồn một người cưới hai vị công chúa ra trong lịch sử chưa từng nghe nói qua có ai đồng thời cưới hai vị công chúa hoặc quận chúa. Mà Bùi Tồn tuy rằng cưới hai công chúa nhưng cũng là chờ công chúa lão bà chết rồi mới cưới một vị công chúa quả phụ khác, chứ như Tiêu Phàm đồng thời cưới hai vị quận chúa thì đúng là trong lịch sử nghìn năm chỉ có một.

Tiêu phủ trên dưới vất vả bận rộn mấy ngày, dưới sự trợ giúp của các quan viên Lễ bộ đã hoàn thành năm trong sáu lễ Nạp thái, vấn danh,... xong xuôi, chỉ còn nghênh thân nữa là xong.

Trời vừa tờ mờ sáng, Tiêu Phàm mặc một thân hi phục đồ thẫm, vui sướng leo lên người, trong vòng vây của hàng trăm Cẩm y giáo uy mở đường, chiêng trống rung trời, pháo nổ tung bùng đi về phía hoàng cung.

Ngửa lưng ở Thừa Thiên môn, Tiêu Phàm sửa sang lại trang phục, được quan viên Lễ bộ dẫn vào vào cung yết kiến Chu Nguyên Chương.

Thừa lệnh vua trong điện, Tiêu Phàm cung kính hành lễ ba quỳ chín bái, sau đó hoạn quan bắt đầu tuyên đọc thánh chỉ tứ hôn:

- ... Tộc vọng phi cao, tiếng du phát cần cù, hèn mông muội khiêm quyền, lũ gửi cần thành, viên kê hợp họ chi văn, đem bậc nghi gia chi khánh...

Tiêu Phàm quỳ gối trên sàn kim điện, đầu không dám ngẩng lên, nghe hoạn quan lâm nhảm tràng giang đại hải, vất vả lắm mới chờ được hán niệm xong, Tiêu Phàm lặng lẽ thờ phào, lúc này mới đứng lên, cung cung kính kính tiếp nhận thánh chỉ.

Không đợi hán thờ hết hơi, liền nghe hoạn quan cao quát:

- Nghi tân Tiêu Phàm, lại quỳ....

Tiêu Phàm ngẩn người:

- A?

Chu Nguyên Chương nét mặt già nua không chút vui mừng ngồi ngay ngắn trên long ý, thấy Tiêu Phàm ngẩn ngơ, hung hăng hừ giận một tiếng.

Quan viên Lễ bộ đứng bên cạnh Tiêu Phàm đầu đổ đầy mồ hôi, lặng lẽ chọc hán, buồn cười nói:

- Không phải người cưới hai người sao?

Tiêu Phàm tức khắc hiểu được, cưới hai người, phải tuyên đọc hai lần thánh chỉ, tiếp nhận hai lần nghi tân kim sách...

Muốn cùng nhau bay tất phải trả đại giới gấp đôi a!

(Ý anh ấy là muốn 3p thì phải tốn đạn gấp đôi đấy)

Vì thế Tiêu Phàm thành thành thật thật quỳ xuống, hoạn quan lại bắt đầu tuyên đọc thánh chỉ, chỉ là thay đổi danh hào quận chúa mà thôi...

Kế tiếp trình tự là Chu Nguyên Chương tự thân ban kim sách, kim sách trên đã ghi chú rõ thân phận Tiêu Phàm là nghi tân, hai phần đều như thế.

Sau khi hoạn quan nhận kim sách, Chu Nguyên Chương hắng giọng, chậm rãi nói:

- Tiêu Phàm, hy vọng từ nay người đối xử tốt với hai quận chúa, nếu để trẫm biết người dám khi dễ hai đứa, trẫm thề băm thây người vạn....

- Khụ khụ khụ...

Quan viên Lễ bộ bên cạnh lớn tiếng ho khan, ho đến đỏ bừng mặt.

Chu Nguyên Chương cả kinh, vội vàng che miệng, nói:

- Thôi, hôm nay là ngày đại hỉ, trẫm không nên nói mấy lời này...

Tiêu Phàm vội vàng cung kính tiếp nhận kim sách, bái nói:

- Thần khấu tạ Thiên ân, Ngô hoàng vạn tuế ——

Trong điện nhất thời trầm mặc.

Tiêu Phàm đang cầm kim sách quỳ gối không dám động đậy, Chu Nguyên Chương ngồi trên long ý nhìn hán chăm chăm.

Thật lâu...

- Sao người còn chưa đi?

Chu Nguyên Chương không kiên nhẫn hỏi.

Tiêu Phàm nước mắt thiếu chút nữa trào ra, thật cẩn thận chỉ chỉ một phần kim sách khác trong tay hoạn quan, cười bồi nói:

- Bệ hạ, còn có một phần kim sách ngài còn chưa ban xuống đâu...

Chu Nguyên Chương tức khắc lộ vẻ khó xử, Hoàng gia gả chồng cho nữ nhân cũng nhiều, Chu Nguyên Chương cũng đã ban kim sách mười hai chục lần, nhưng chưa từng ban một lần hai cái như hôm nay, đến hán cũng quên mất.

Lại nghĩ đến cảnh đồng thời gả hai cháu gái cho Tiêu Phàm, Chu Nguyên Chương không nhịn được tức giận, tiểu tử hỗn trướng chiếm tiện nghi của Chu gia ta, nếu không phải vì lưu cho Doãn Văn một thế lực chống lại Thanh Lưu phái, chỉ bằng ngươi mà đòi cưới hai quận chúa Chu gia sao?

Không thể tiện nghi cho hắn!

Chu Nguyên Chương hầm hầm đoạt kim sách từ tay hoạn quan, hừ lạnh:

- Tiêu Phàm, ngươi nhớ kĩ cho trẫm, nếu ngươi dám phụ hai cháu gái trẫm, trẫm sẽ lột da ngươi....
- Khụ khụ khụ...

Vị quan Lễ bộ lại bắt đầu lớn tiếng ho khan.

Chu Nguyên Chương cả giận nói:

- Ngươi khụ cái rắm a! Muốn trẫm mời thái y cho ngươi ném thử chút thạch tín không?
- Thần có tội!

Vị quan tội nghiệp sợ đến mức toàn thân run rẩy, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

Chu Nguyên Chương không phản ứng, căm tức nhìn Tiêu Phàm nói:

- ... Vừa mới trẫm nói đến chỗ nào rồi?

Tiêu Phàm quỳ vài nói:

... Bệ hạ vừa mới nói đến lột da!

- Đúng! Trẫm lột da rút gân, băm thây ngươi thành vạn đoạn!

Chu Nguyên Chương nộ khí bốc lên, không quan tâm hét lớn.

- Thần... Sợ hãi! Thần nhất định không phụ bệ hạ...
- Trẫm quân ngươi phụ hay không phụ ta! Trẫm muốn ngươi không phụ hai vị quận chúa! Lỡ tai ngươi ngập nước à?

Chu Nguyên Chương hôm nay chắc chắn nhìn Tiêu Phàm không vừa mắt.

- Thần... Nhất định không phụ hai vị quận chúa!

Tiêu Phàm úp mặt, cúi đầu nói

Chu Nguyên Chương sắc mặt hơi hòa hoãn, tay cầm kim sách đưa về phía trước, hung tợn nói:

- Cầm!

Tiêu Phàm không dám chậm trễ, vội vàng đưa hai tay cung kính tiếp nhận phần kim sách thứ hai.

Tay nắm kim sách rút về, hơi chặc nhĩ, ra sức, quái, sao lại bất động?

Chu Nguyên Chương nắm chặt kim sách, bộ dạng rất không cam tâm.

Lại dùng lực...

Lại bất động.

Quân thân hai người vì phần kim sách này mà bắt đầu so đấu nội lực.

Thật lâu...

Tiêu Phàm ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn Chu Nguyên Chương, tội nghiệp nói:

- Bệ hạ... Ngài buông tay đi mà!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 159: Đại hôn của Tiêu Phàm

Nghi tân kim sách đã ban, dưới ánh mắt Chu Nguyên Chương vừa hận vừa giận chăm chú nhìn, Tiêu Phàm kiên trì bái ba lạy, sau đó xuân phong đắc ý đi về Chiêu Nhân cung.

Nhân sinh đắc ý sự, đề tên bằng vàng, này... Tiêu Phàm có vẻ như đã trải qua, ít nhất trước mắt hắn xuất thân là đồng tiến sĩ, dù thân phận này là do Chu Nguyên Chương ban cho, nhưng ngự ban cũng là thân phận a.

Còn một chuyện đắc ý nữa là tối nay có thể động phòng hoa chúc.

Tiêu Phàm tâm tình kích động, cái mũ xử nam đáng xấu hổ treo lên đầu hắn hai kiếp làm người, đêm nay phải rửa bỏ sỉ nhục hai kiếp, dâng hiến toàn bộ tích tụ hơn bốn mươi năm hai đời người cộng lại cho Giang Đô.

Mọi người vây quanh Tiêu Phàm, đoàn người trùng trùng điệp điệp đi vào trước Chiêu Nhân cung.

Cung điện thường ngày nghiêm trang tới mức nặng nề hôm nay khoác lên lớp lụa hồng thập phần hoan hỉ, mười mấy hoạn quan cung nữ đứng chờ trước cửa cung, mỉm cười chúc phúc, đầy thiện ý nhìn Tiêu Phàm.

Giang Đô quận chúa tính tình dịu dàng ôn nhu, đối với cung nhân nhân hậu tử tế, cho nên trong cung hoạn quan cung nữ thập phần hảo với vị trưởng tôn nữ thiên gia này. Hôm nay quận chúa xuất giá, yêu ai yêu cả đường đi nên nhóm cung nhân thật tình chúc phúc, ánh mắt nhìn Tiêu Phàm cũng đầy hảo cảm.

Tiêu Phàm tiêu sái lố lẹt tiến tới gần Chiêu Nhân cung, mặt lúc nào cũng lộ ra nụ cười ôn hòa, điều này lại càng khiến đám cung nhân thêm hảo cảm.

Chu Doãn Văn mỉm cười đứng trước cửa cung, thấy Tiêu Phàm vui vẻ mặc cát phục thì nụ cười của hắn càng sâu.

Phía sau Chu Doãn Văn là một đám con cháu Chu gia, các nàng hoặc là con gái hoặc là cháu gái Chu Nguyên Chương, mỗi người đều có danh hàm quận chúa hoặc công chúa, thân phận tôn quý phi thường, cả đám tò mò vây quanh Chu Doãn Văn nhìn ngó ra đám Tiêu Phàm phía trước. Sau đó khuôn mặt đỏ bừng rút về, ríu rít đàm luận phong độ của tân nghi tân, cuối cùng duyên dáng hi hi ha ha một trận. Bầu không khí rất náo nhiệt.

Xuyên qua đám ao hồ, giả sơn trùng điệp ở bên ngoài. Tiêu Phàm đặt bước chân lên thềm đá ngoài Chiêu Nhân cung, Chu Doãn Văn đứng trên bậc thang đột nhiên dang hai tay ra cản lại, nghịch ngợm nháy mắt cười nói:

- Ngươi tới làm chi?

Tiêu Phàm ngăn người, sau đó cúi đầu nhìn cát phục đỏ thẫm trên người mình, buồn cười nói:

- Ngươi nhìn ta mặc đồ như cái đại hồng bao* di động đây, chắc không phải nghĩ ta tới ăn cơm chứ?

(*phong bì đồ to tọng: giống cái túi lì xì năm mới í)

Chu Doãn Văn cười ha ha, sau đó thu liễm nụ cười, nghiêm trang nói:

- Nếu ngươi muốn tiến vào cưới hoàng tử ta không phải dễ như vậy đâu...

Tiêu Phàm đuôi lông mày nhướng lên, nói:

- Ngươi muốn thế nào?

Chu Doãn Văn thấy Tiêu Phàm khấn trương, hi hi cười:

- Rất đơn giản, theo quy củ, ngươi phải làm được một áng thơ khiến chúng ta hài lòng, khi đó mới thả ngươi vào cưới hoàng tử được...

Đám công chúa, quận chúa phía sau Chu Doãn Văn tức khắc đồng ý, hi hi ha ha cười duyên sôi nổi hòa vào.

- Quy củ này là ai định vậy? Ngày đại hi không phải là cố ý làm khó ta sao? Không việc gì lại đi làm thơ...

Tiêu Phàm tức khắc có chút mất hứng.

Chu Doãn Văn cười nói:

- Đây là tập tục từ xưa định ra, ngươi là nam nhân, đương nhiên phải chủ động một chút...

Tiêu Phàm khuôn mặt tuần tú khê bền lên:

- Điện hạ, người rất hiểu ta mà... Ta thích bị động.

Chu Doãn Văn: "... ..."

Quan viên Lễ bộ bên cạnh thấy cứ qua lại như vậy mãi thì không được, giờ lành đã sắp đến, nếu chậm trễ giờ sinh ra điềm xấu, vì thế hắn lấy một trang thơ đã chuẩn bị sẵn lặng lẽ đưa cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm tiếp nhận, chú ý nhìn qua vài lần, sau đó lớn tiếng đọc:

- Thiếu trang ngân phần sức kim điền,

Đoan chính thiên hoa quý tự nhiên.

Văn đạo cảm trung thì tiết dị,

Cửu thu hương mãn kính thai tiền...

Chu Doãn Văn cùng nhóm công chúa quận chúa phía sau hắn ngăn người, không đợi bọn họ lấy lại tinh thần, Tiêu Phàm đã bắt đầu vỗ tay, sau đó lớn tiếng:

- Thơ hay! Viết hay lắm...

Nhóm công - quận chúa và Chu Doãn Văn ồn ào phản đối, không cho phép Tiêu Phàm qua ải, muốn hắn làm lại bài khác.

Quan viên Lễ bộ gấp đến độ mồ hôi lạnh tuôn ra, liên tục ngẩng đầu nhìn sắc trời, nhẹ giọng nói bên tai Tiêu Phàm:

- Tiêu bá gia, nếu không ngài tự mình ra tay đi, giờ lành sắp đến rồi...

Tiêu Phàm làm sao mà làm thơ được a, nghe vậy hắn tức khắc nóng nảy, oán hận giậm chân, chỉ vào đám công - quận chúa phía sau Chu Doãn Văn lớn tiếng nói:

- Các người còn dám làm khó ta, coi chừng tương lai ta khiến các người toàn bộ không ai xuất giá được!

Nhóm công - quận chúa tức khắc im lặng, mở to mắt không dám tin trừng trừng nhìn Tiêu Phàm, khuôn mặt tuần tú của Chu Doãn Văn tức khắc đen như Bao Chửng, không ngừng đổ mồ hôi lạnh, Chiêu Nhân cung yên tĩnh lạ thường...

Rất lâu sau, chợt nghe tiếng thét kinh hãi của một vị công chúa, nhóm công - quận chúa tức khắc nhanh chóng tản ra tứ phía, để lại những tiếng dậm chân đầy hờn dỗi giận hờn.

Tiêu Phàm ha ha cười, sau đó trừng mắt nhìn Chu Doãn Văn nói:

- Người đâu? Cậu em vợ, người còn chưa tránh ra?

Chu Doãn Văn giờ ngón tay cái lên:

- Người thật lợi hại... Một câu đẩy lùi thiên quân, Gia Cát Lượng cũng kém người.

Mũ phượng ẩn sau khăn quàng đỏ thắm chữ Hi thiếp vàng phủ đến vai, Giang Đô quận chúa dưới sự nâng đỡ của cung nữ dịu dàng dần tiến ra cửa Chiêu Nhân cung.

Hôm nay trở thành phụ nữ Tiêu gia, mong muốn được thỏa mãn, Giang Đô quận chúa vui sướng tận đáy lòng, khăn voan không che được hai gò má ửng hồng của nàng, không biết là vì e lệ hay là kích động.

Tiêu Phàm đứng trước cửa điện chờ Giang Đô quận chúa, trong lòng cũng kích động vạn phần.

Tục ngữ nói làm việc tốt thường gian nan, hắn vì Họa Mi cùng Giang Đô, thiếu chút nữa vứt luôn tính mạng, hôm nay thăng quan tấn tước lại được thỏa mộng ôm mỹ nhân về, nhân sinh như vậy không phải là chuyển biến quá nhanh sao?

Duỗi tay nắm lấy tay ngọc của Giang Đô quận chúa, Tiêu Phàm giờ phút này trong lòng đầy nhu tình, đây chính là vợ ta, nắm tay nhau đến đầu bạc răng long. Chỉ có chân chính trải qua giờ khắc này mới có thể hiểu được sự trầm trọng, trách nhiệm và trọng trách chính thức đặt lên vai hắn.

Thân nghênh là bước cuối cùng của hôn lễ thời cổ, trong vòng vây của mọi người, Tiêu Phàm nắm tay Giang Đô quận chúa thủ chân thành đi ra khỏi cung.

Một đám người vô cùng náo nhiệt đi qua các cung điện, Tiêu Phàm nâng tay Giang Đô quận chúa loan giá phủ đầy lụa hồng, sau đó sải bước leo lên

ngựa. Bên cầu Kim thủy, hoạn quan vẩy phát trần, lớn tiếng xướng lên:

- Người tới, loan giá tới, nghi trượng đi!

Ngoài cầu Kim Thủy, mấy trăm cầm y cầm vệ quân cầm nghi trượng tức khắc động. Tiền đội tay cầm các loại nghi trượng như quạt tròn, kim qua, ban chùy,... Hậu đội nâng từng rương hòm đựng của hồi môn kéo dài tới tận hai dặm hội họp với mấy trăm Cầm y giáo úy đến đón dâu. Tiếng chiêng trống rợp trời, một hàng cả ngàn nhân mã vây quanh loan giá Giang Đô quận chúa trùng trùng điệp điệp tiến về Tiêu phủ.

Cầm Y vệ Chỉ huy sứ đại nhân thành thân, lại là cưới cháu gái đương kim thiên tử, chuyện trọng đại như vậy chúng bách tính kinh sư sao lại không biết?

Nghi trượng cuộn cuộn mênh mông vừa rồi Thừa Thiên môn liền bị chúng bách tính vây lấy.

Tiêu Phàm từng vì không muốn bỏ vợ cả mà bị Chu Nguyên Chương nhốt vào ngục, sự tích của hắn đã sớm được chúng bách tính biết đến. Tuổi mới nhược quán đã ở nắm quyền cao chức trọng, càng khó có được là tuy thế mà không vì phú quý mà phụ tình, chúng bách tính rất có hảo cảm với hắn, không ít người con gái trong khuê phòng cũng thầm nguyện gả cho người si tình như Tiêu lang là cuộc đời này mỹ mãn rồi.

Hôm nay Tiêu Phàm khổ tận cam lai, rốt cục tâm nguyện cũng được đền bù, ôm được mỹ nhân về, dân chúng kinh sư tất nhiên vui lây, vì thế khi nghi trượng tiến đến dân chúng tích cực xúm lại, ngoài trừ tới góp vui là tới mừng cho thiếu niên quyền thần.

Tiêu Phàm thấy dân chúng như thủy triều vây quanh nghi trượng, không ngừng chúc mừng hắn, Tiêu Phàm cao hứng, mặt mày hớn hờ, quay đầu nói với Tào Nghị bên cạnh:

- Chúng bách tính thật sự là quá nhiệt tình, cảnh vạn người chúc mừng cũng không nhiều thấy nha, nhiệt tình khiến ta hận không thể kết hôn nhiều thêm vài lần...

Tào Nghị trở mặt xem thường nói:

- Lời hỗn trưởng vậy ngươi dám nói trước mặt thiên tử sao?

Tiêu Phàm vội vàng lắc đầu:

- Đó là tự tìm chết, ngươi không biết a, vừa nãy trên kim điện, thiên tử đã phun đầy nước miếng lên mặt ta....

- Đó là long tiên...

- Đúng, long tiên!

Nghi trượng bị chúng bách tính vây quanh không thể di chuyển được, bị kẹt cứng ngoài Thừa Thiên môn, bởi vì chúng bách tính thật tâm đến chúc mừng Tiêu Phàm cho nên nhóm Cầm y vệ không tiện động thủ. Vì thế nghi trượng cùng chúng bách tính đều chen lấn tại chỗ, cùng với muôn vàn chúng bách tính đổ xô ra như đi hội làm tình cảnh ngày càng thêm khó khăn.

Tào Nghị lo lắng tình cảnh trước mặt, thở dài:

- Làm sao bây giờ? Cứ thế này thì trễ giờ mất....

Lúc này quan viên Lễ bộ đầu đầy mồ hôi, mặt trần hoảng loạn đi tới trước mặt Tiêu Phàm, bất an nói:

- Ba gia, tiếp tục như vậy không được a, nghi trượng nếu không thể tiến tới thì trễ giờ lành mất...

Tào Nghị cũng nóng nảy, trong mắt hung quang chọt lóe, hung tợn nói:

- Để các huynh đệ dọn đường đi, giờ lành không thể bỏ lỡ, đây là chuyện cả đời của ngươi....

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Không được, dân chúng thành tâm đến chúc, nếu để các huynh đệ ra tay thì xú danh ta ngập tràn đường phố không nói, còn ăn thêm mớ sớ hạch tội của đám Ngự sử ngôn quan nữa...

Tào Nghị vội la lên:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Tiêu Phàm thở dài:

- Còn có thể làm sao bây giờ? Khai thông giao thông thôi...

Vì thế Tiêu Phàm bắt đầu xuống ngựa, tự mình dẫn một đám cầm y giáo úy đi đến tiền đội, chấp tay nói với chúng bách tính:

- Các vị hương thân, cảm tạ lời chúc của mọi người, Tiêu mẫu vô cùng cảm kích. Xin mọi người nhường ra một đoạn đường để nghi trượng đi qua, chậm giờ lành thì không tốt, phiền mọi người phối hợp một chút....

Nói xong Tiêu Phàm đi về phía trước, vừa đi vừa lớn tiếng hét lên:

- Nhường một chút! Nhường một chút! Đừng cản trở! Nghi trượng, tiếp tục đi về phía trước, người phía sau theo sát vào! Nhiều người cẩn thận móc túi....

- Chư vị phụ lão hương thân, đừng vây quanh nữa, sắc trời không còn sớm, nhanh về cất quần áo tạo trẻ con đi, rất nhiều chuyện để làm đây, xem nào nhiệt có gì tốt đâu, tản ra, tản ra đi....

"... .."

Đội ngũ dưới sự chỉ huy của Tiêu Phàm bắt đầu chậm rãi tiến về phía trước, đại bộ phận bách tính rất tự giác tránh ra, số còn lại bị nhóm giáo úy hung thần ác sát trừng mắt nhìn sợ tới mức chạy nhanh đi, đường xá nhanh chóng khôi phục trật tự cũ.

Tiêu Phàm đứng ở bên cạnh, mắt thấy tốc độ đội ngũ nhanh dần thì không khỏi thở hắt ra.

Còn chưa kịp thở hết hơi thì lại thấy đội ngũ bắt động.

Tiêu Phàm chạy nhanh tới trước, tức giận hỏi:

- Xảy ra chuyện gì? Sao lại ngừng lại rồi?

Cảm y giáo úy phía trước tức giận đứng dừng chỉ vào giữa đường, chỉ thấy một chiếc xe la kéo đang đứng đó. Con la kéo xe đứng đực ra đó mặc kệ người đánh ra ra roi thúc giục, đại hán đánh xe gấp đến đầu toàn mồ hôi lạnh, sợ đám giáo úy không kiên nhẫn nổi rút đao chặt hẳn một đao.

Tiêu Phàm lo lắng ngẩng đầu nhìn sắc trời không còn sớm, chậm trễ nữa là không được, vì thế hắn vội vàng thúc ngựa chạy lên trước, giận dữ hỏi:

- Có chuyện gì? Ngày ta kết hôn ngươi lại đánh xe la đến chặn giữa đường, cố ý đến phá bãi ta phải không?

Hán tử đánh xe sợ hãi, lúng ta lúng túng chỉ vào con la không nói ra lời.

Tiêu Phàm vừa cúi xuống nhìn liền nghĩ thấy mùi gay mũi sộc tới, nhũ nhũ mảy, tiện tay kéo một giáo úy bên cạnh, sau đó chỉ vào hán tử đánh xe ra lệnh:

- Thôi!

Hán tử đánh xe ngẩn người:

- A?

Hán tử mở miệng ra, cảm y giáo úy cũng nhũ nhũ mảy.

Tiêu Phàm hỏi giáo úy:

- Ngươi nghĩ thấy gì?

- Đại nhân, nghĩ được mùi rượu!

Tiêu Phàm biến sắc, hung hăng nói:

- Uống rượu còn đánh xe ra đường, bắt giam mười lăm ngày, tạm giữ phương tiện, người đâu, bắt người này và con la đi!

Chúng giáo úy dạ ran, sau đó dừng ngựa tiến lên, đường xá nhanh chóng khôi phục trật tự.

... ..

... ..

Nhìn vào đoàn nghi trượng trùng trùng điệp điệp đi về phía Tiêu phủ, Tiêu Phàm cùng Tào Nghị đứng ở ven đường rốt cục nhẹ nhàng thở ra, thần sắc thoải mái nhìn nhau cười.

- Cũng may là không chậm giờ lành...

Tiêu Phàm đứng bên đường nhìn đội ngũ biến mất xa xa, hắn cảm thấy thỏa mãn chưa từng có, tựa như vừa làm việc đại thiện, nội tâm rất phong phú.

Tào Nghị cổ quái nhìn hắn, sau đó vuốt mũi chậm rãi nói:

- Tiêu đại nhân, người có cảm thấy có gì đó không thích hợp không?

Tiêu Phàm ngẩn người:

- Có gì không thích hợp?"

Tào Nghị nén cười, thông thả nói:

- Loạn giá quận chúa đã qua, đội ngũ danh dự cũng đã khuất bóng, giờ lành sẽ không trễ, nhưng mà Quận chúa vào Tiêu phủ sẽ bái đường cùng ai?

- Ta nè!

- Người đã biết, sao giờ vẫn còn đứng đây như người không liên quan gì vậy?

Thần sắc thoải mái của Tiêu Phàm tức khắc biến mất, hai mắt mở to giật mình nhìn chăm chăm Tào Nghị cả nửa ngày, sau đó quay đầu, nhìn về đội nghi trượng đã mất đi bóng dáng, khuôn mặt anh tuấn vận vẹo như cha mẹ chết.

- Dừng... Dừng một chút, ta còn ở đây!

Thanh âm Tiêu Phàm thay đổi, chạy nhanh về phía xa xăm như đang khóc than.

- Ngựa đâu? Ngựa ta vừa cưỡi đâu?

- Đã đi theo nghi trượng rồi.

- Ta kháo! Còn chờ gì nữa, chúng ta nhanh rượt theo!

Tiêu Phàm lệ rơi đầy mặt dậm mạnh chân.

Vì thế, trên đường cái, giữa đám đông huyền ảo, một chú rể mặc cát phục đỏ thẫm cùng một đại hán râu quai nón chạy đi như điên...

- Những người này làm việc quá vô trách nhiệm! Chẳng lẽ bọn họ không phát hiện ra thiếu điều gì sao?

Trên đường, Tiêu Phàm vừa chạy vừa thở hổn hển vừa oán giận.

Tào Nghị buồn cười nói:

- Ta thấy người vô trách nhiệm là người mới đúng, đường đường là tân lang, lại là Chỉ huy sứ Cẩm y vệ, nghi tân quận chúa cần người tự mình bước tới mở đường sao?

Tiêu Phàm bi phẫn nói:

- Ta sốt ruột thật mà....

Hai người vừa oán hận vừa chạy, đợi lúc chạy được đến trước đại môn Tiêu phủ thì hai người đã sắp đứt hơi.

Cảm giác bi phẫn trong lòng Tiêu Phàm đại thịnh, dù gì hôm nay mình cũng kết hôn, chuyện hoang đường như vậy mình cũng chưa từng nghe nói đến mà hôm nay lại gặp, đúng là đại khai nhân giới.

Hai người cúi người chống tay lên gối thở hổn hển rất lâu mới đứng thẳng người, kết quả vừa nhìn đã trợn tròn mắt.

Chỉ thấy nghi trượng đã trùng trùng điệp điệp vào Tiêu phủ, cửa hồi môn của quận chúa cũng đều đã được khênh vào, trước đại môn đã được dân chúng nhiệt tình đến xem náo nhiệt vây chặt đại môn Tiêu phủ như nêm cối, đoán chừng cũng phải vây đến ba chục tầng.

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị liếc nhau, phát hiện trong mắt nhau tràn đầy chua xót.

Hai người cắn chặt răng, quyết ý liều chết xông pha như đánh trận chui vào trong đám người, Tiêu Phàm như chiếc thuyền thúng trôi dạt giữa nộ hải, nghiêng trái nghiêng phải, thế thảm vật vô cùng.

- Mau tránh ra! Để ta đi vào! Ta có việc, các người đừng chắn trước cửa nha!

Tiêu Phàm cố gắng duỗi thẳng cổ hổn hển ngựa mặt lên trời hô lớn.

Bên kia cũng truyền đến tiếng Tào Nghị rống giận:

- Lão tử là Thiên hộ Cẩm Y vệ! Các người con mẹ nó tránh ra cho lão tử! Bằng không lão tử bắt tất... A! Ai? Ai đạp lão tử? Đứng ra!

Tiêu Phàm khóc không ra nước mắt, giống như cá chạch trong bùn lầy, ra sức chui về phía trước.

- Tránh ra! Các người tránh ra! Hôm nay hi sự Tiêu phù thiếu ta là không xong!

Dân chúng vây xem cười nhạo nói:

- Người là ai chứ? Người ta thành thân chẳng lẽ thiếu người là không được? Quả thực cuồng vọng!

Tiêu Phàm giận dữ, toàn thân run lên, ra sức đẩy đám người xung quanh ra để lộ một khoảng đất trống, sau đó chỉ cát phục đồ thảm trên người mình, nức nở đầy bi phẫn nói:

- Ta cuồng vọng? Ta cuồng vọng? Lão tử là chú rể! Thiếu ta, người kêu người ở bên trong thành thân thử xem!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Đêm động phòng

Tình trạng hỗn loạn trước cửa Tiêu phủ vẫn đang tiếp diễn, khi Tiêu Phàm từ ngoài phủ chặt vật chen vào được thì cảnh tượng bên trong cũng chẳng khác gì.

Tới tận lúc này mọi người mới phát hiện có điều gì đó không đúng. Mọi chuyện đã chuẩn bị ổn thỏa, khi mà chỉ còn đợi hai người bái đường thì phát hiện đã không thấy bóng dáng tân lang đâu nữa.

Tiêu phủ nhất thời đại loạn, một đám đại thần, các Cẩm y giáo úy theo đội nghênh tân, đám hạ nhân trong phủ tìm kiếm khắp nơi trong phủ.

Giang Đô quận chúa đầu đội mũ phượng, trùm khăn voan thêu hai chữ hỷ đỏ thắm, được cung nữ Mặc Ngọc dìu đi, vô lực nói:

- Tiêu Phàm, hắn ở đâu? Mặc Ngọc, có phải hắn đổi ý rồi không? Có phải hắn đột nhiên không muốn cưới ta nữa? Có phải hắn muốn đào hôn?

Mặc Ngọc chỉ đành cố hết sức an ủi.

Nữ nhân a! Nữ nhân khi yêu luôn là như vậy, chẳng thể khống chế được cảm xúc, sức tượng tượng lại càng phong phú.

Tới tham gia hôn lễ có tiền nhiệm Chi huy sứ Cẩm y vệ, Tả Quân Đô Đốc phủ sự Lý Cảnh Long, Binh bộ thượng thư cùng các vị đại thần trong triều khác cũng đang đứng ngồi không yên. Họ không ngờ lại xảy ra loại tình huống này, đang yên đang lành, nửa đường lại biến mất, nam nhân này thực sự...

Đổi lại là Lý Cảnh Long, nếu hắn là nữ nhân nhất định sẽ không muốn gả cho loại nam nhân như thế này.

Như Tổng đông đưa thân thể mập mạp của mình, thần sắc có chút lo lắng, dậm chân nói với mấy tên Bách hộ cẩm y:

- Thượng quan của các người không thấy đâu, còn đứng đó làm gì, không đi tìm còn đứng đó làm gì?

Đám bách hộ về mặt đưa đám đáp:

- Đã tìm khắp Tiêu phủ, nhưng tìm không thấy...

Lúc chúng nhân còn đang hoảng loạn, Hàn Lâm học sĩ Giải Tự vẫn là người đầu tiên đứng ra nói:

- Các người sao không ra ngoài phủ xem? Có lẽ Tiêu đại nhân không theo kịp nghi trượng, bị các người bỏ lại đằng sau, còn chưa tới phủ đó...

Đám đông đang hò hét hỗn loạn nhất thời trở nên yên tĩnh, ai nấy mở to mắt nhìn Giải Tự.

Giải Tự vẫn khá là khiêm tốn, bị nhiều người nhìn vào như vậy liền có chút chột dạ, cúi đầu ho khan vài tiếng, song lại nghĩ dường như mình không nói sai điều gì, lại ngẩng đầu, ưỡn ngực, cao giọng nói:

- Thế nào? Ta nói không đúng sao?

Lý Cảnh Long vỗ vai hắn cười to mà nói:

- Đúng! Quá con mẹ nó đúng rồi! Với tính cách Tiêu đại nhân, chuyện như vậy có thể xảy ra lắm chứ, may mà vẫn còn đầu óc của Giải học sĩ dùng được a...

Các đại thần, tân khách trong sảnh nghe xong đều gật gù tán thành.

Giải Tự được khen có chút ngượng ngùng, liền tục xua tay khiêm tốn, sau đó hấn ngẩng đầu, con ngươi lóe lên những tia sáng thâm thúy:

- Ta năm đó thành thân cũng bị đội ngũ tổng thân bỏ rơi rất xa, thiếu chút nữa để cho kẻ khác vào động phòng hộ... Ài, thật nguy hiểm a...

Mọi người lúc này mới vỡ lẽ, bèn hướng về phía Giải Tự thể hiện sự đồng tình an ủi.

Giải Tự vô cùng cảm động, vội vàng đáp lễ lại.

...

...

Hơn mười giáo úy vừa mới bước ra khỏi đại môn đi tìm Tiêu Phàm, thì lập tức có người hỗn hển hô to:

- Tránh ra! Mau tránh ra! Các người đều đứng chen ở cửa làm cái gì a?... Muốn xem nào nhiệt cũng phải để cho ta vào trước nha, đứng chặn ở cửa rốt cuộc là có mưu đồ gì?

Đám giáo úy nghe tiếng có chút quen tai, ngưng mắt nhìn qua thì thấy một nam tử mặc cát phục đỏ thẫm đang cố ngoi lên trong biển người, trông vô cùng chật vật.

- Chỉ huy sứ đại nhân!

Các giáo úy thất kinh hô lên, sau đó rút tú xuân đao thét:

- Cầm y vệ xử lý công sự, kẻ vô can mau tránh ra, kẻ nào cản trở lập tức bắt lại!

Đám người xem nào nhiệt nghe vậy như sét đánh bên tai, bỏ chạy tứ tán. Tiêu phủ trong chốc lát đã trở nên tĩnh lặng hoàn toàn, chỉ còn lại hai người quần áo xộc xệch, tóc tai rối ren là Tiêu Phàm và Tào Nghị.

Các giáo úy tiến lên thi lễ:

- Chỉ huy sứ đại nhân vất vả rồi!

Tiêu Phàm yếu ớt thở ra một hơi, vỗ nhẹ lên vai tên giáo úy, cảm khái nói:

- Không cần nói gì cả, thời khắc quan trọng vẫn là tổ chức đáng tin cậy nhất a... Bên trong bái đường chưa? Không có kẻ nào mạo danh thay ta bái đường chứ?

Các giáo úy: "..."

Tiêu Phàm tiến vào khiến bầu không khí trong phủ trở nên hòa hoãn hơn. Ai nấy trong lòng đều cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Dĩ nhiên, ngày thành thân không thấy bóng dáng tân lang thì chẳng ai vui về gì nổi.

Rốt cuộc thì mọi chuyện cũng phải trở về với quỹ đạo của nó. Mọi người đều cảm thấy may mắn, đặc biệt là Giang Đô quận chúa, trên đầu nàng hãy còn trùm khăn voan, tìm tới bên người Tiêu Phàm, nắm lấy tay hắn, chết cũng không chịu buông ra, sau đó lại lớn tiếng khóc, khiến mọi người trong lòng cũng thở dài một hơi.

Tiêu Phàm nặn ra khuôn mặt tươi cười, một bên chào hỏi các đại thần, một bên an ủi Giang Đô quận chúa, bận tới rồi tỉnh rồi ngủ.

Đại sảnh nhất thời lại náo nhiệt trở lại.

Hai diễn viên chính đã có mặt, vì vậy chiếu theo tập tục dân gian, bắt đầu lễ bái đường.

Tam bái xong, quận chúa được đưa vào trong, mà Tiêu Phàm thì lưu lại tiếp đãi khách khứa.

Đang lúc say sưa vui vẻ, Tào Nghị ghé vào tai hắn nói nhỏ:

- Các đại thần tới không nhiều lắm, có một bộ phận chỉ đưa quà mừng tới, người chẳng thấy đâu, Xuân Phưởng giảng đọc quan Hoàng Trưng, còn có các thanh lưu đại thần ngay cả quà cũng chẳng tặng, một câu chúc mừng cũng chẳng có.

Tiêu Phàm vẫn cười, trong mắt lại hiện lên nét âm trầm.

Thanh lưu cùng gian thần đối lập, thắng bại cũng không phải một sớm một chiều mà định được, bình thường vẫn phải giữ vài phần mặt mũi cho nhau. Xem ra chính mình hiện tại cùng những kẻ được gọi là trung thần này đã tới mức thủy hỏa bất dung rồi.

Bước tiếp theo có lẽ nên phát triển thế lực trên triều rồi, Chu Nguyên Chương chẳng mấy mà băng hà, đám đại thần này lòng muốn trung với vua, nhưng lại trung thành nhầm người, nếu để họ nắm quyền ngôn luận trên triều chính, Chu Doãn Văn nhất định sẽ bị Chu Lệ lật đổ, sau đó thì kết cục của chính

mình chắc chắn cũng chẳng đẹp đẽ gì rồi...

Tiêu Phàm hiện tại đã không còn cô độc nữa, trên vai hắn có trách nhiệm, hắn có bằng hữu, có thể tử, tương lai sẽ có hài tử, mỗi một bước đi lúc này phải hết sức thận trọng như đi bộ trên mặt băng mỏng vậy. Ở cái niên đại này, sai một bước thì người nhà người thân cũng phải liên lụy theo, hắn không thể để chuyện đó xảy ra.

Vì mình, vì vợ con, vì tình bằng hữu với Chu Doãn Văn, những kẻ không nên xuất hiện trên triều đường thì phải cho chúng biết mất đi thôi! Cách chức, cho về hưu, đẩy đi lưu vong, thậm chí xử tử, đối với Tiêu Phàm những việc này chẳng có gì phải hổ thẹn, hắn cho rằng vì người thân, bạn bè, mọi thứ đều đáng giá. Trong mắt đám trung thần, hắn là quốc tặc, nhưng trong mắt vợ con, hắn là ông trời, là trụ cột của họ, hắn không muốn họ mất dù chỉ một sợi tóc.

Có thể tử yêu mình như vậy, bị ngàn người chỉ trích thì đã làm sao, chỉ cần nâng cho hắn một ánh mắt ôn nhu, hắn liền có thể nhuộm máu cả triều đình!

Sự âm trầm trong ánh mắt dần hóa thành kiên định. Hắn chợt cười ha hả đứng dậy, cộng chén với Tào Nghị, hào sảng nói:

- Người có đồng gấp ngàn vạn lần cũng vậy! Giết được một thì là kẻ sát nhân, giết được một vạn thì là anh hùng. Tào đại ca, ngươi có nguyện ý cùng tiểu đệ lưu lại tiếng xấu ngàn năm hay không?

Tào Nghị nhìn vào sự thâm trầm trong mắt Tiêu Phàm, dường như đã ra quyết định, cũng cười to đáp:

- Tiếng xấu thì tiếng xấu, ngàn năm sau ngay cả xương cốt cũng ra tro rồi, hậu nhân chửi hay không chửi lại có thể làm cái chim gì? (tác giả viết vậy đây không phải t dịch bừa đâu)

Hai người cộng chén cạn một hơi, sau đó nhìn nhau cười.

Đại hôn của Tiêu Phàm trong phủ làm hơn mấy chục bàn đồ ăn, các đại thần và tân khách ăn uống xong lục tục cáo từ ra về.

Tiêu Phàm thì say rồi.

Hắn vốn không uống được rượu, hôm nay đại hỷ lại bị chuốc không biết bao nhiêu rượu, sớm đã say tới bất tỉnh nhân sự, được hai nha hoàn tới dìu về phòng.

Động phòng hoa chúc mình, yển dư song vũ khinh.

Đội mũ phượng khăn phí, trên đầu vẫn trùm khăn voan, Giang Đô quận chúa lòng đang thấp thỏm e lệ chờ tình nhân trong lòng tới vén khăn.

Nghe được tiếng bước chân ngoài cửa, nàng cả kinh, phượng tâm hỗn loạn, hai tay dùng sức nắm lấy vạt áo, tiếng tim đập nghe rõ ràng như con nai con đang chạy nhảy.

Hắn... Cuối cùng đã tới! Hắn vén khăn lên rồi, sau đó... Cùng ta làm những chuyện... Những chuyện... Hắn sẽ không quá thô bạo chứ? Sau này hắn có đối xử tốt với ta hay không?...

Giang Đô quận chúa tâm loạn như ma, một đồng ý niệm hỗn loạn hiện lên trong đầu, càng nghĩ càng bất an, càng nghĩ càng khẩn trương.

Tiếng bước chân lại gần. Tiêu Phàm vẫn không ngừng hô:

- Một chén nữa!

Quận chúa cả kinh, vội xốc khăn voan lên, thấy Tiêu Phàm ngã đông ngã tây, khuôn mặt tuấn tú đã đỏ bừng, miệng thì làm bầm, trông rất tức cười.

Quận chúa đỡ lấy cánh tay Tiêu Phàm, dìu hắn xuống giường, ôn nhu nói:

- Ngươi... Sao ngươi uống tới mức này?

Tiêu Phàm đưa đôi mắt đã nhập nhèm lên, ngắm dung mạo tuyệt sắc của thê tử, cười lớn nói:

- Đòi người có bốn đại hỷ sự, nắng hạn gặp mưa rào, tha hương gặp cố nhân, kim bảng đề danh tự và đêm động phòng hoa chúc. Ngươi nói xem, chúng ta hôm nay là loại hỷ sự nào...

Giang Đô quận chúa trừng mắt nhìn hắn, tức giận nói:

- Còn phải hỏi sao, đương nhiên là động... Động phòng hoa chúc!

- Sai rồi!

Tiêu Phàm ha hả cười.

Giang Đô quận chúa hiểu kỳ hỏi lại:

- Không phải động phòng hoa chúc thì là gì?

Tiêu Phàm đôi mắt chợt nổi sắc quang, hi hi cười:

- Kỳ thực chúng ta hôm nay là... nắng hạn gặp mưa rào...

- Vì sao nói như vậy?

Giang Đô quận chúa tò mò hỏi. Tiêu Phàm nghiêm túc trả lời:

- Thân ta như nắng hạn lâu ngày, hôm nay lại gặp được nàng như cơn mưa chảy xuống, được ném thử tư vị nam nữ ân ái, âm dương giao hòa, chẳng phải giống như nắng hạn gặp mưa rào hay sao...

- Nha! Ngươi... Ngươi thực...

Giang Đô quận chúa nghe hắn say xin nói mấy lời ô ngôn uest ngữ, mắc cỡ đỏ bừng cả hai má, hận không thể cầm bát nước hất vô mặt hắn cho tỉnh rượu.

Phất tay cho hai nha hoàn lui ra, quận chúa đứng dậy khép cửa phòng lại. Quay lại thì đã thấy Tiêu Phàm nằm ngửa trên giường, ngủ ngáy o o.

Thấy hắn ngủ say rồi, Giang Đô quận chúa trong lòng vốn vô cùng khâm trọng, lúc này lại có chút hụt hẫng. Cuộc đời nữ nhân chỉ có một đêm động phòng, mà đêm động phòng của nàng lại vô vị như vậy...

Thờ dãi một hồi, quận chúa đi tới trước người Tiêu Phàm, cúi người cởi áo khoác và giày cho hắn, sau đó đem gối kê xuống dưới đầu hắn cẩn thận.

Nhìn Tiêu Phàm khi đang ngủ, chiếc mũi thẳng, đôi môi mỏng, lông mi dài, Giang Đô quận chúa lòng lại nổi lên mấy phần vui mừng. Nam nhân anh tuấn ôn nhu này về sau sẽ là trượng phu của mình, cùng mình sống tới bách niên giai lão, cuộc sống so với ở trong cung cấm lạnh lẽo vô tình giống như thiên đường so với địa ngục vậy.

Tiêu Phàm khi ngủ không còn vẻ nho nhã nữa, trông càng giống một đứa trẻ hơn. Giang Đô quận chúa ghé vào sát người hắn, hai tay chống má, lẳng lặng ngắm nhìn hắn, càng nhìn càng cảm thấy yêu thích. Nàng đưa tay ra nghịch ngợm nhéo lấy cái mũi của hắn, lẩm bầm:

- Đồ bại hoại, ai cho ngươi uống nhiều rượu như vậy, phá hỏng đêm động phòng của chúng ta, ngươi xấu lắm!

Còn chưa kịp thu tay về thì cổ tay đã bị nắm lấy. Quận chúa hoa dung thất sắc, bật thốt lên một tiếng kinh hãi, nhìn kỹ thì thấy là Tiêu Phàm đã nắm lấy tay nàng, đôi mắt của hắn đã mở ra từ lúc nào.

- Ngươi... Không phải say rồi sao?

Giang Đô quận chúa chân tay luống cuống, lắp bắp nói:

- Nam nhân bất cứ lúc nào cũng có thể say, nhưng không thể say trong đêm động phòng được, bỏ lại tuyệt sắc tân nương cả đêm dài như vậy nhất định sẽ bị trời phạt...

Giang Đô quận chúa xấu hổ gát:

- Ngươi quá xấu xa rồi, còn giả bộ như thật vậy...

Tiêu Phàm hắc hắc cười:

- Ta lại không ngốc như vậy, khách khứa ngoài kia đông không đếm nổi, ta không giả say thì tới khi nào mới thoát thân được đây, nếu bỏ lại nàng một mình thì ta còn là nam nhân sao?

Giang Đô quận chúa lúng túng, cúi mặt lí nhí nói:

- Ngươi... Ngươi cho dù không say thì... Thì sao?

Tiêu Phàm thu lại nụ cười, cầm tay nàng lên chậm rãi nói:

- Ta và nàng đã bái đường, từ hôm nay trở đi chúng ta là phu thê rồi, chúng ta trước đây gặp nhiều trắc trở như vậy, hiện tại cuối cùng đã thành thân thuộc rồi. Giang Đô, nàng là phu nhân của ta, sau này ta sẽ đối xử với nàng thật tốt, cho nàng sống hạnh phúc tới già, để tương lai ngươi già rồi, trước lúc lâm chung nhớ lại cuộc đời này này, sẽ mang theo nụ cười sang thế giới bên kia...

Giang Đô quận chúa đôi mắt phượng ngấn nước, nức nở nói:

- Tướng công, kiếp này gả cho chàng làm vợ, cuộc đời thiếp đã mãn nguyện rồi, từ hôm nay thiếp chính là vì tướng công mà sống...

- Nương tử...

- Tướng công...

- Cởi quần áo lên giường đi!

"...."

Đốt đàn nấu hạc, cũng chỉ tới mức này là cùng!

Giang Đô quận chúa thực muốn trở tay cầm lấy cái gối nền, sau đó cho hắn một đập. Tiêu Phàm lại không khách khí nữa, hai tay thỉnh linh ôm lấy Giang Đô quận chúa. Đợi nàng kịp phản ứng thì đã nằm gọn bên người Tiêu Phàm, hai tay đặt trên ngực hắn, cũng không biết nên đẩy ra hay mặc kệ.

Cảm nhận khí tức nam tử cùng hơi rượu nhàn nhạt, Giang Đô quận chúa trong lòng vô cùng khản trương, hai mắt e lệ nhắm lại chờ đón cơn bão sắp tới.

Chợt nàng lại mở mạnh hai mắt, đẩy hắn ra thời gấp nói:

- Tướng công, chờ chút, chúng ta còn chưa uống... Rượu hợp cần, còn chưa hành lễ kết tóc, tướng công... A! Đứng...

Tiêu Phàm men say tràn ngập trong máu, sắc tâm trời dậy, đôi sắc thủ đang ôm chặt lấy người Giang Đô bắt đầu di chuyển, lúc nào rồi còn hợp cần kết tóc vỡ vụn gì nữa. Hắn giả bộ mất điếc tai ngơ, gấp gấp cởi y phục của nàng ra.

Giang Đô cũng dần động tình, hô hấp trở nên dồn dập, lý trí bị mài mòn dần, trong đầu cũng chỉ còn lại tình nhân bên cạnh mà thôi. Trong đêm yên tĩnh chỉ còn nghe tiếp thở gấp, xuân ý lan tỏa khắp căn phòng đỏ.

Y phục, trang sức đã cởi ra từng thứ một, vứt la liệt trên sàn nhà. Ánh nến chiếu lên thân thể trắng như tuyết của quận chúa, nàng khẽ rên một tiếng. Tiêu Phàm tâm trí bị kích động, lập tức vác thương chuẩn bị lên ngựa ra trận.

Không nghĩ tới đúng lúc này bên mép giường bỗng truyền tới âm thanh cọt kẹt quái lạ. Căn phòng bỗng chốc yên tĩnh hẳn. Hai người quay đầu lại nhìn. Một đạo thân ảnh là lưới đang lẳng lặng ngồi xổm ở mép giường, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào hai người đang quấn lấy nhau trên giường, thể hiện rõ thần sắc "Thì ra là thế".

Hai người trợn mắt ngậy ra vài giây, sau đó Giang Đô thét một tiếng kinh hãi, Tiêu Phàm cũng chẳng kém cạnh hét theo, sau đó hai người vội vợ lấy chân che hết thân thể lại.

- Họa Mi... Ngươi làm sao vào được?

Tiêu Họa Mi hi hi cười, sau đó chỉ chỉ về phía cửa sổ, sau đó lại bình thản búng một hạt dưa vào miệng, tách một cái, nhỏ vỏ hạt ra, rất dứt khoát tiêu sái.

Tiêu Phàm bắt đầu muốn khóc.

Nàng cho rằng ta đang diễn phim XXX cho nàng xem sao...

- Ngươi tới làm gì a...

Tiêu Phàm bất lực nói.

- Tôi tham quan học hỏi một chút, tương lai đỡ phải bở ngỡ...

Tiêu Họa Mi nghiêm túc đáp lại.

Tiêu Phàm rốt cuộc khóc ra rồi, đứa trẻ này, từ nhỏ đã ham học hỏi như vậy...

- Tướng công, hai người sao không tiếp tục đi?

Họa Mi hồn nhiên như một vị thiên sứ hỏi.

- Tướng công hôm nay không được...

Tiêu Phàm khóc hận đáp.

- Vì sao không được?

- Ta... Tôi thán!

Tiêu Phàm nghiêng răng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 161: Gian thần tụ hợp

Đòi người mười chuyện thì chín chuyện không được như ý.

Tiêu Phàm ngẫm lại lời các cụ thật có lý, nói không chừng khi phát minh ra câu nói này các cụ cũng trong đêm động phòng gặp phải tao ngộ giống như hần.

Trong phòng tân hôn, bầu không khí vốn kiều diễm, êm ái lại bị Họa Mi từ đâu chen vào, bỗng chốc mọi thứ trở nên khản trương, xấu hổ vô cùng.

Tự cổ chí kim có mấy người động phòng mà gặp phải tình huống này đây. Chắc là cũng có đấy, chẳng qua người ta không ghi lại trong sử sách thôi.

Tiêu Phàm lại nghĩ, nếu tương lai có sử quan nào chép lại chuyện đêm nay của hần, hần nhất định sẽ giết người diệt khẩu... Chỉ trách tên sử quan đó đã biết quá nhiều thôi!

Ba người mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau, nhìn hết nửa ngày cũng không nói được câu nào.

Giang Đô quận chúa tiểu dung đã trở nên xám xịt, hồng hồng tím tím, lúc này nàng chỉ muốn tìm sợi dây thắt cổ đi cho xong..

Tiêu Phàm và Giang Đô mỗi người nắm một góc chăn, Giang Đô lại vùi cả khuôn mặt vào trong chăn như con đà điểu gặp lốc xoáy.

- Tướng công... Ngươi hôm nay thực sự không được sao?

Họa Mi chớp chớp đôi mắt to, bộ dáng đầy ngây thơ thuần khiết.

- Thực sự không được!

Tiêu Phàm rất thành khẩn trả lời. Nam nhân vốn không thể nói hai chữ "không được", nhưng hần bây giờ không nói không được.

Họa Mi ủy khuất chu miệng nói:

- Nhưng... Nhân gia hôm nay tốn công tới học hỏi một chút động phòng là thế nào, ngươi không được vậy ta học cái gì đây?

Tiêu Phàm và tiểu đệ trong quần hần lúc này đều ủ rũ như nhau, cố nặn ra vẻ ôn hòa an ủi:

- Thật là một hài tử hiểu học, thực ra chuyện này ngươi bây giờ chưa cần biết, đợi vài năm nữa rồi học cũng không muộn...

Họa Mi nhu thuận "ồ" lên một tiếng, sau đó thất vọng nói:

- Thế thì thôi vậy, ta đành về đi ngủ thôi...

Tiêu Phàm rút cuộc thờ phào một hơi, khuôn mặt lập tức rạng rỡ hẳn lên:

- Đúng đúng đúng, mau trở về ngủ đi, ngủ sớm dậy sớm mới là bé ngoan...

Họa Mi đứng lên thất thểu bước ra cửa.

Tiêu Phàm cao hứng vô cùng, sở trường của nam nhân là gì? Phát hiện tình huống bất ngờ có thể tùy cơ ứng biến. Giống như hiện tại, chuyện Họa Mi xuất hiện bất ngờ nan giải như vậy mà hần trong nháy mắt đã dụ được nàng quay về, giải quyết tình huống ổn thỏa. Hần có cảm giác đạt được thành tựu rất lớn, động phòng đêm nay xem ra vẫn còn cơ hội cứu vãn. Nghĩ tới đó tiểu Tiêu Phàm ở dưới đã bật người trở dậy, ý chí chiến đấu bùng lên dữ dội.

Đôi mắt dõi theo bước chân của Họa Mi, Tiêu Phàm chỉ mong nàng có thể hồ hồ sinh phong, nhất nhật thiên lý (ngày đi ngàn dặm), càng nhanh càng tốt...

Ai biết đang đi Họa Mi lại chợt dừng lại, quay đầu.

Tiêu Phàm lập tức chuyển từ ánh mắt mong chờ sang ánh mắt lưu luyến, tiểu nha đầu tuổi còn nhỏ tâm lý yếu ớt, không thể làm tổn thương nàng được.

Đôi mắt đen nhánh nhìn lại Tiêu Phàm lần nữa, trong mắt hiện lên sự kỳ vọng:

- Tướng công, ngươi hôm nay... Thực sự không được?

Tiêu Phàm thành khẩn trả lời:

- Họa Mi, ngươi phải tin ta, hôm nay thực sự không được...

Họa Mi bỗng chốc trở nên hưng phấn, vỗ tay hô lên:

- Thật tốt quá, nếu tướng công hôm nay không động phòng được, vậy ta liền ngủ luôn ở đây đi, tướng công kể chuyện cho ta nghe...

Sự thành khẩn trên mặt Tiêu Phàm nhất thời đông cứng lại.

Giang Đô quận chúa đang trốn trong chăn lại bật cười khúc khích.

Tiêu Phàm sắc mặt đen lại như đất nồi.

- Tướng công, ngươi không thích à?

Họa Mi thấy Tiêu Phàm như vậy liền bày ra khuôn mặt đáng thương.

- Cầu còn không được!

Tiêu Phàm nghiêng răng nghiêng lợi đáp. Họa Mi nhất thời cao hứng, đá văng hai chiếc giày ra, leo tót lên giường lớn, sau đó dứt khoát cởi xuống bộ y sam màu xanh biếc, lộ ra chiếc áo yếm thêu hình hải tử ôm cá chép, chui vào trong chăn ôm lấy cánh tay Tiêu Phàm.

Vừa vào trong chăn, Họa Mi bỗng nở một nụ cười kỳ quái, sau đó lại khôi phục dáng vẻ hồn nhiên thuần khiết.

Dù chỉ trong giây lát song Tiêu Phàm cũng đã phát hiện ra. Nữ nhân, đây chính là nữ nhân a! Ngoài miệng không biểu hiện gì, song trên đời làm gì có nữ nhân không biết ghen.

Nha đầu kia tuổi còn nhỏ mà tâm tư thật không nhỏ, đêm nay nàng nhất định là cố tình tới phá đám đây mà.

Họa Mi thỏa mãn ôm lấy cánh tay Tiêu Phàm. Sau đó nhớ tới điều gì đó, lại quay sang đụng đụng Giang Đô quận chúa đang núp trong chăn nói:

- Tỷ tỷ, ngươi không trách ta quấy rầy ngươi và tướng công động phòng chứ?

Giang Đô quận chúa kéo chăn xuống nửa mặt, lắc đầu nói:

- Đương nhiên không rồi... Ngươi cũng đừng gọi ta là tỷ tỷ, ngươi vào cửa trước ta, hẳn là ta phải gọi ngươi tỷ tỷ mới đúng...

Tiêu Phàm liền nói:

- Không cần khách khí như vậy, ở nhà chúng ta sau này không cần quan tâm thân phận địa vị, Họa Mi còn nhỏ, gọi Giang Đô tỷ tỷ là được rồi.

Hai người nghe Tiêu Phàm nói vậy bèn gật đầu đáp ứng.

- Tướng công, kể chuyện, kể chuyện đi...

Họa Mi kéo kéo tay Tiêu Phàm nũng nịu.

Nhìn Tiêu Phàm khóc không ra nước mắt, Giang Đô cố nén cười, khoe miệng khê cong lên như vầng trăng khuyết.

Đêm xuân đẹp dễ, một phải một trái ôm ấp hai mỹ nữ, nhưng nào ai hiểu được tâm tình của Tiêu Phàm lúc này đây?

Tiêu Phàm vạn phần chán nản bắt đầu kể:

- Người xưa ngày xưa, có hai con thỏ nhỏ chuẩn bị động phòng, kết quả có một con sói xám không biết xấu hổ chạy tới làm phiền, nhân sinh thực là tràn đầy bi kịch a... A! Ngoan ngoãn nằm nghe, không được cẩu vẹo ta!

Sáng ngày thứ hai mấy vị đại thần trong triều dất nhau tới dâng môn báii phóng.

Tiêu Phàm hai vành mắt thâm quầng, liên mồm ngáp dài, tinh thần thập phần uể oải bước ra nghênh đón.

Mọi người ngồi vào vị trí của mình, lại nhìn dáng vẻ của Tiêu Phàm, ai nấy mặt đều lộ ra ý cười.

Binh bộ thượng thư Như Tổng phẩm cấp cao nhất ở đây, bèn vỗ vỗ cái bụng to tròn, ha hả cười lên tiếng đầu tiên:

- Tiêu đại nhân hôm qua khổ cực, chúng ta hôm nay tới đây xem ra có chút mạo muội rồi.

Tiêu Phàm vội nói:

- Như đại nhân khách khí rồi, tâm ý của các vị đồng liêu hạ quan xin ghi tạc trong lòng.

Hàn Lâm học sĩ Giải Tự quen biết Tiêu Phàm đã lâu, cũng không còn cảm giác sợ hãi như trước, nghe vậy cười hắc hắc nói:

- Thiên tử thánh ân, gả cả hai vị quận chúa cho đại nhân, phá bỏ các quy củ trước đây, đủ thấy thiên tử coi trọng đại nhân như thế nào, đám chúng ta thật là ngưỡng mộ vạn phần.

Tiêu Phàm khiêm tốn xua tay:

- Phù vân, tất cả đều là phù vân..

Gia hỏa này ngay cả khiêm tốn cũng giả tạo như vậy...

Như Tống đôi mắt vừa nhỏ vừa tròn liếc thật nhanh mọi người, sau đó vuốt mấy sợi râu thưa thớt dưới cằm cười:

- Tiêu đại nhân thực ra so với lão phu còn khách khí hơn đây, ha ha, ngày tân hôn lại bị chúng ta tới quấy rối, thực là có chút mất hứng phải không.

Giải Tự tiếp lời:

- Nhìn Tiêu đại nhân đây hẳn là còn chưa tỉnh ngủ, vừa nhìn liền biết đêm qua tốn không ít công sức, ném đủ các tư vị khoái lạc, nói không chừng lúc này đang chửi thầm chúng ta đây...

Chúng đại thần đều cười lên.

Tiêu Phàm cũng cười, cười rất miễn cưỡng.

Cái gì là tư vị khoái lạc?

Cả đêm kể chuyện, hai lão bà càng nghe càng hưng phấn, bất hấn kể tới tận rạng sáng mới buông tha, đêm động phòng như vậy khoái lạc ở đâu?

- Ô, Tiêu đại nhân, ngươi cười mà sao mắt lại ngấn lệ thế kia?

Tào quốc công tò mò hỏi.

- Ta... Ta là vui mừng quá rơi lệ đấy thôi!

Tiêu Phàm cắn răng đáp.

Chúng đại thần đều gật đầu đồng thanh:

- Thật đáng ngưỡng mộ a!

...

...

Nói nhảm một hồi, Như Tống lại vỗ vỗ cái bụng tròn, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hôm nay mạo muội tới đây cũng là bất đắc dĩ a. Đại nhân đã lên chức Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ, trở thành người mà thiên tử tin tưởng nhất. Hiện giờ thiên tử... Long thể không khỏe, chúng ta đều là trung thần Đại Minh, đều vì thiên tử mà lo lắng...

Tiêu Phàm ngẩn người, lại nhìn thần sắc mọi người xung quanh, lập tức minh bạch ý đồ của những người này hôm nay tới đây.

Chu Nguyên Chương thân thể mỗi lúc một kém, điều này ai cũng đã biết. Tục ngữ nói "Nhất triều thiên tử nhất triều thần", thiên tử băng hà là chuyện sớm muộn, tương lai tân hoàng đăng cơ, triều đình tất nhiên sẽ có một phen thay đổi nhân sự lớn.

Phân phối quyền lực chính trị không như cắt một miếng bánh sinh nhật, miếng to miếng bé cũng không sao. Tự cổ chí kim, mỗi lần vua mới lên ngôi cũng là lúc tranh đoạt quyền lực diễn ra khốc liệt nhất.

Tiêu Phàm thân là Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ, lại vừa được phong bá tước, cùng thái tôn Chu Doãn Văn giao tình sâu đậm, hai đời đế vương đều coi trọng, cưới hai vị quận chúa, coi như ngoại thích của Chu gia, từ đó có thể khẳng định tương lai cho dù ai tranh đoạt quyền lực ra sao, Tiêu Phàm hẳn cũng không bị ảnh hưởng, tương lai vẫn sẽ được trọng dụng.

Có thể nói cuộc đua quyền lực còn chưa bắt đầu, Tiêu Phàm đã đứng sẵn ở đích.

Các đại thần đều không phải kẻ ngu, đương nhiên phải tìm một chỗ dựa vững chắc để đảm bảo tới lúc quyền lực trên triều đình thay đổi thì bản thân vẫn còn đường lui.

Tiêu Phàm cũng tự hiểu, bọn họ cần mình, mình chẳng lẽ lại không cần tới bọn họ?

Binh bộ thượng thư, Hộ bộ thượng thư, Binh bộ thị lang, Hàn Lâm học sĩ, Quốc công thế tập...

Tất cả đều là những kẻ quyền cao chức trọng, có bọn họ giúp đỡ, tạo thành một thế lực trong triều đình, đối chọi với đám đại thần thanh lưu, như vậy chẳng phải có thể thực hiện lý tưởng của ta sao?

Thế nhưng nên dùng loại lợi ích gì để khiến bọn họ hết lòng hết sức cùng ta?

Tiêu Phàm thờ dài một hơi:

- Xuân quang y cựu minh mị...

Giải Tán nheo mắt lại, lập tức tiếp lời:

- Trung thần kẻ tục khai hội, trung thần, không phải gian thần!

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Thế lực hình thành

Trung thần tụ tập thì được khen là chí lớn gặp nhau, gian thần tụ tập thì bị coi là kéo bè kết cánh, rõ ràng đãi ngộ của gian thần kém hơn rất nhiều.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân người ta thích làm trung thần hơn. Giống như các giáo sư ở trường Bắc Đại (Đại học Bắc Kinh), dựa vào danh tiếng mà muốn nói gì thì nói, đại loại như "Chín mươi phần trăm người kêu oan đều là có bệnh tâm thần", nhưng người ta là giáo sư mà, nói gì chẳng là lời vàng ý ngọc, cho dù chỉ c... chó nói là vàng thì chắc người khác cũng tin.

Danh phận là một cái gì đó khiến người ta vô cùng coi trọng, nó có thể làm tấm áo khoác đẹp để cho nhân phẩm thối nát, là thứ biện minh cho những việc làm dễ tiện bản thủ.

Có danh phận, giết cả nhà người khác chính là hành sự quyết đoán, trăm thảo trừ căn.

Đó cũng là lý do Giải Tự vội vã ngắt lời Tiêu Phàm. Bọn họ muốn làm trung thần quá rồi, danh phận này với họ rất quan trọng, cũng có thể họ đã tự coi mình là trung thần thật, ai nói không phải, họ liều mạng với kẻ đó.

Tiêu Phàm nhìn lướt qua một lượt, thấy họ cũng đang nhìn mình. Hắn thầm than, đâu chỉ trung thần mới coi trọng danh dự, thờ dài một hơi bèn nói:

- Được rồi, coi như chúng ta đều là trung thần đi...

Như Tống lập tức phản bác:

- Tiêu đại nhân, ngài nói "coi như" là ý gì? Chúng ta vốn chính là trung thần mà!

Mọi người lập tức gật đầu phụ họa, có ý khiển trách Tiêu Phàm quá qua loa rồi.

Tiêu Phàm nghe vậy xấu hổ cúi đầu, sau đó lập tức nghiêm trang nói:

- Phải, chúng ta là trung thần, kẻ nào nói chúng ta là gian thần chúng ta liền đào cả mồ mà tổ tiên nhà nó lên phơi nắng.

Mọi người nghe vậy mới cảm thấy hài lòng, nói hay lắm!

Tiêu Phàm buồn bực nói tiếp:

- Các ngươi không muốn biết ta muốn nói gì với các ngươi sao?

Như Tống cười ha hả:

- Nói gì cũng được, quan trọng là quan điểm phải rõ ràng, chúng ta là trung thần, chúng ta nói chuyện chính nghĩa, thế là được rồi.

Tiêu Phàm không biết nên nói gì nữa.

Đám người này muốn làm trung thần tới phát điên rồi...

- Thiên tử mắc bệnh, đây là điều không ai muốn...

Tiêu Phàm nói tới đó lại nhìn mọi người một cái, lời này có chút trái lương tâm. Lão Chu nhiều lần suýt giết hắn, lão tốt nhất nên sớm xong đời một chút thì hơn.

Mọi người gật đầu nhất trí, ai nấy lộ vẻ bi thống.

Như Tống càng biểu cảm hơn, còn nặn ra được hai giọt nước mắt chảy xuống.

Tiêu Phàm cười thầm, kẻ động một tí là giết chóc như Chu Nguyên Chương, lão sống lâu một ngày mọi người lại lo sợ một ngày, ai không mong lão chết sớm một chút chứ?

Nhân tâm bây giờ thật khó lường, khẩu thị tâm phi, đạo đức ở đâu hết rồi?

Tiêu Phàm thầm than thở.

- Đương kim thiên tử anh minh thần võ, công sánh Tam Hoàng, đức sánh Ngũ Đế, chỉ hận ông trời không có mắt, khiến ngài lâm trọng bệnh. Ta thân làm thần tử trung thành của Đại Minh, nghĩ tới bệnh tình của ngài ta ăn không ngon ngủ không yên, chỉ hận không thể lấy thân mình chịu bệnh thay...

Tiêu Phàm ghen ngào bi thương thốt lên.

Mọi người ai nấy mũi mũi gật gật đầu. Võ mông ngựa cảnh giới cao nhất chính là đây rồi...

Tiêu Phàm lại tiếp tục:

- Người không biết lo xa thì ngày ngày thấp thỏm. Thiên tử bệnh nặng, sợ là thời gian không còn nhiều, vì giang sơn xã tắc Đại Minh, chúng ta nên sớm lo chuyện lập tân vương, tránh tới lúc có chuyện xảy ra trở tay không kịp...

Mọi người nghe vậy liền chăm chú nhìn về phía Tiêu Phàm.

Rối cuộc cũng nói tới chuyện chính. Tiêu Phàm hôm nay đã là Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ, chức vị này danh nghĩa thì không lớn, ngay cả tư cách vào triều cũng chẳng có, nhưng thực quyền thì không tầm thường. Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ là tổ chức rất nhạy cảm, chịu sự điều khiển trực tiếp từ hoàng đế, cũng chỉ phục tùng một mình hoàng đế mà thôi, vì thế Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ cũng chính là vị trí vô cùng gần gũi với hoàng đế, được hoàng đế tin tưởng nhất.

Ngày Tiêu Phàm được bổ nhiệm làm chỉ huy sứ, cái nhìn của quần thần với hắn cũng thay đổi hẳn. Dù có lúc hoàng đế đòi đánh đòi giết hắn, nhưng ai hiểu chuyện đều biết hoàng đế chẳng qua chỉ muốn uốn nắn rèn dũa Tiêu Phàm mà thôi, phạt hắn là để hắn biết sợ, cũng là để tương lai giao phó cho hắn trọng trách lớn hơn.

Đã biết phân lượng của Tiêu Phàm trong lòng thiên tử và hoàng thái tôn, không quá khó để biết tiền đồ của Tiêu Phàm là vô hạn, dù thiên tử băng hà, hoàng thái tôn lên nối ngôi, Tiêu Phàm cũng chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Vì thế những người hôm nay tới đây ít nhiều đều muốn tạo quan hệ tốt với hắn.

Tiêu Phàm cũng hiểu ý nghĩ của họ, cười nói:

- Hạ quan cũng như các vị, đối với cục diện trong triều rất là lo lắng...

Như Tống vuốt râu nói:

- Thiên tử trước nay cần cù, ngày ngày thượng triều chưa bao giờ trễ nải. Ấy vậy mà hiện giờ đổi thành ba ngày thượng triều một lần, xem ra long thể thực sự có vấn đề. Nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra, thái tôn còn nhỏ, ta thiết nghĩ nên dốc lòng giúp sức, chẳng hay Tiêu đại nhân nghĩ thế nào?

Tiêu Phàm chậm rãi nói:

- Thái tôn đăng cơ trong triều ắt sẽ có một phen xáo trộn. Thứ cho hạ quan nói thẳng, Xuân Phưởng giảng độc quan Hoàng đại nhân cùng đám đại thần Thanh Lưu trước nay vẫn coi chúng ta như lũ gian thần, thiên tử còn thì họ không dám quá phận, thiên tử mà mất, thái tôn còn nhỏ tuổi không kiểm soát được triều chính, họ nhất định sẽ ra tay với chúng ta.

Mọi người nghe xong lòng đều run lên.

Tiêu Phàm nói đúng nỗi lòng của mỗi người. Từ Đình Sứ khoa án bọn họ giúp đỡ Tiêu Phàm trên triều, đám đại thần Thanh Lưu sớm đã coi họ như cái đinh trong mắt. Ngoài mặt còn khách khí, sau lưng thì sớm đã xuất hiện lực địch.

Người ngồi đây không phải thượng thư cũng là thị lang, Binh bộ Hộ bộ có cả, trong tay nắm đại quyền, Hoàng Trùng nếu muốn thanh lọc triều đình ắt không thể bỏ qua cho họ, cục diện người sống ta chết sớm muộn cũng xảy ra.

Như Tống mặt không đổi sắc hỏi:

- Vậy Tiêu đại nhân có cao kiến gì chăng?

Tiêu Phàm thân nhiên đáp:

- Họ muốn đấu thì chúng ta cùng họ đấu. Hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu. Nhưng các người có biết vì sao đám Thanh Lưu lại có thể lực lớn như vậy không?

Như Tống trầm ngâm đáp:

- Vì người của họ giữ nhiều chức vụ quan trọng trong triều, lục bộ thì có tới bốn bộ có người của họ, Ngự Sử, Hàn Lâm Viện, Đại Lý Tự cũng chẳng thiếu, một người nói trăm người phụ họa, thanh thế lớn tới mức thiên tử cũng phải nhường ba phần.

Tiêu Phàm cười hỏi tiếp:

- Thế các vị có biết vì sao bọn họ có thể nhất hô bách ứng như vậy không?

Mọi người im lặng, trong đầu suy nghĩ về câu hỏi của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng không đợi họ trả lời mà nói luôn:

- Vì họ có chung tín ngưỡng.

Mọi người nghe vậy đều nghi hoặc.

- Tín ngưỡng là gì?

- À, dùng từ tín ngưỡng có lẽ không hợp lắm, nên là có chung tiếng nói thì đúng hơn. Tôn Nho sùng Khổng. Bọn họ nói câu nào câu nấy đều dùng danh nghĩa Khổng Mạnh, dùng lời của Khổng Mạnh. Sở dĩ trên triều đình bọn họ nói gì cũng thuận lợi có lý, ấy là vì họ dùng cái danh thánh hiền để bao biện, chống lại lời họ tức là chống lại lời thánh hiền, chống lại tất cả sĩ tử thiên hạ, thử hỏi ai dám nhận cái tội danh ấy đây?

Mọi người trầm mặc không nói, nhưng biểu tình trên mặt thì coi như đã đồng ý với lời Tiêu Phàm.

- Lời thánh nhân vốn không sai, chúng ta cũng từng học qua sách thánh hiền, lấy lời thánh nhân làm lẽ sống. Chỉ là lời thánh nhân nghe phải hiểu trong lòng, hiểu được ý nghĩa của nó, chứ không phải giống một số kẻ cứ bô bô ra miệng, dùng lời thánh nhân để mưu đồ tư lợi, hãm hại người khác, ấy là giả nhân giả nghĩa, ngụy quân tử!

Tiêu Phàm chính khí bừng bừng nói. Ai nấy đều tỏ vẻ bừng tỉnh đại ngộ, tán thưởng Tiêu Phàm hết lời.

- Tiêu đại nhân pháp nhãn như đuốc, liếc một cái là nhìn thấu bản chất của chúng. Nghe ngài nói chuyện bằng cả đời đọc sách a!

Tiêu Phàm khiêm tốn chấp tay cười, trong lòng thì thầm nghĩ, lời ma quỷ nhắm nhá như vậy đến chính mình còn chẳng tin nổi huống chi là đám lão hồ ly này. Chẳng qua hắn nói nhắm hay nói thật, có lý hay vô lý, ai thèm quan tâm, họ sẽ phụ họa tới cùng. Chỉ cần Tiêu Phàm dám đứng ra chống lại đám đại thần Thanh Lưu, bọn họ coi như đứng sau cây đại thụ tránh gió là được. Đám lão già giáo hoạt! Tiêu Phàm thầm mắng một câu, lại nói tiếp:

- Thanh Lưu còn có một ưu điểm, đó chính là đoàn kết!

- Đoàn kết?

Mọi người nghi hoặc hỏi lại.

- Phải. Một người gặp nạn, tứ phương tương trợ, người này trợ giúp, người kia trông chừng, mọi người tương trợ lẫn nhau, vì thế thế lực của họ mới ngày một lớn mạnh như vậy.

Tiêu Phàm dừng một chút, nhìn mọi người đang chau mày suy nghĩ, cười nhạt nói:

- Các vị thử nghĩ xem, tới lúc chúng ta cùng Thanh Lưu rơi vào thế như nước với lửa, chúng ta cũng nên đoàn kết lại, hay là vẫn tuyệt trước cửa nhà ai người nấy quét thì tốt hơn?

Mọi người quay sang nhìn nhau, trao đổi thì thầm gì đó. Tiêu Phàm nói thêm:

- Nếu cuộc chiến này chúng ta thất bại, vậy thì chẳng những bản thân chết chẳng yên lành gì, mà người thân, tộc nhân cũng chẳng ai thoát nổi đâu.

Mọi người đều là người thông minh, nói tới đó ắt phải hiểu cái được cái mất rồi. Ai nấy đều kiên định chấp tay nói:

- Chúng ta nguyện ý nghe theo an bài của Tiêu đại nhân.

Tiêu Phàm lòng khẽ thở ra một tiếng, nở nụ cười gât gât đầu.

Rốt cuộc thì thế lực của hắn trên triều đình đã bước đầu hình thành. Cho dù nó còn chưa kiên cố, chưa chắc chắn, nhưng ít nhất đã tạo cho hắn niềm tin để tiếp tục hoài bão của mình. Quá trình không quan trọng, danh tiếng hắn cũng không quan tâm, chỉ cần đạt được thứ mình muốn hắn có thể bất chấp tất cả.

Thiện ác chẳng ai đoán định được, đứng dưới cây bồ đề chưa chắc đã là phật, tay cầm đồ đao cũng chưa chắc đã là Tu La.

Tiêu Phàm nhìn mọi người thần tình nghiêm nghị, cười nói:

- Các vị đồng liêu khách khí rồi. Nếu các vị đã nguyện cùng tại hạ chèo chung một con thuyền, vậy thì tại hạ cũng muốn tặng các vị một phần quà ra mắt.
- Quà ra mắt?
- Gần đây Chi huy sứ Cẩm Y vệ cùng thương nhân hợp tác kinh doanh gạo, ngày một đầu vàng là chuyện sớm muộn, tuy không đáng bao nhiêu, nhưng cũng muốn tặng mỗi người một thành cổ phần, xin mọi người vui lòng nhận cho.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Động phòng lần hai

Mọi người lần lượt cáo từ, chuyện này tới đây coi như không tệ, không chỉ tạo thành liên minh gian thần, còn thu được tiền tài không ít, hảo cảm đối với Tiêu Phàm cũng tăng không ít.

Tiêu Phàm tiễn mọi người tới cửa, mặt tươi cười nhìn bóng lưng họ khuất dần.

Chỉ cần có thể thỏa mãn những thứ họ muốn thì liên minh này sẽ hoạt động bền vững.

Ngày Chu Nguyên Chương băng hà không còn xa, lúc này không mau chóng gây dựng thế lực thì Hoàng Trùng ắt không bỏ qua cho mình.

Trên chiến trường binh sĩ giết được kẻ địch cũng phải đánh đổi bằng mồ hôi xương máu, thế nhưng văn nhân muốn giết người thì chỉ cần một bản tấu chương là giết cả nhà người ta rồi.

Từ hôm nay trở đi Tiêu Phàm rốt cuộc có thể nhẹ nhõm một chút, từ nay hắn không còn lẻ loi đơn độc nữa, hắn có Chu Doãn Văn, có đồng minh, mặc dù đồng minh này không quá tin cậy, nhưng ít nhất trước khi tân hoàng đăng cơ họ sẽ không phản bội lại hắn.

Tiếp theo phải củng cố sức mạnh của liên minh, củng cố chỉ có hai dạng, tiền bạc và quyền lực.

Tiêu Phàm đứng ở cửa một hồi lâu mới xoay người trở lại.

Trong có Hoàng Trùng, ngoài có Yên vương Chu Lệ, cái triều đại này thật không dễ sống...

Lúc về tới hậu viện thì đã là hoàng hôn, tà dương chiếu lên ô cửa sổ, khiến căn phòng tân hôn thêm phần ấm cúng.

Tiêu Phàm đầu vẫn nghĩ tới truyện triều chính, bất giác bước vào phòng ngủ. Trong phòng Giang Đô quận chúa đang ngồi trước gương đồng, vẻ mặt đầy hạnh phúc tét tóc lên. Kể từ hôm nay nàng đã là người Tiêu gia, giúp chồng dạy con, cùng người trong lòng sống một cuộc sống trong mơ tới lúc bạc đầu...

Mái tóc như thác nước để cho thị nữ vấn lên thành một búi thật cao, tượng trưng cho phụ nữ đã có chồng.

Nhìn kiểu tóc chưa bao giờ tết qua trong gương, Giang Đô trong lòng ngọt ngào vô tận.

Thì ra cảm giác vì người mình yêu mà vấn tóc lại hạnh phúc như vậy, giống như minh chứng cho tình yêu của hai người.

Tiêu Phàm vào phòng lập tức thấy dáng vẻ của Giang Đô, cười nói:

- Người thích soi gương ta cũng gặp không ít, nhưng soi tới mức say sưa như vậy thật là không nhiều, nương tử, người có phải đang hỏi chiếc gương trên đời ai là cô gái xinh đẹp nhất không?

Giang Đô thấy Tiêu Phàm tiến vào, cười lên sáng giọng:

- Tướng công nói gì vậy, nhân gia nào có...

- Say sưa thì say sưa, có gì phải ngượng ngùng, nói thật lúc ta soi gương cũng vậy. Nàng nói xem ta anh tuấn như vậy, nam nhân khác đâu còn dừng khi sống trên đời nữa, mỗi khi nghĩ tới đó ta lại cảm giác sắp tới ngày tận thế...

Giang Đô phát hiện tướng công của mình không ngờ không biết xấu hổ tới như vậy...

Giang Đô tiện tay nhặt lên một cây trâm, Tiêu Phàm hoảng hốt lùi về sau nói:

- Ta chỉ là nói sự thật, không đáng bị đâm a!

Giang Đô tiểu mục trần đầy phong tình, sáng giọng:

- Tướng công nghĩ gì thế? Thiếp chỉ muốn chàng cài giúp cây trâm thôi...

Tiêu Phàm nhận lấy cây trâm, cài lên búi tóc.

- Rất đẹp.

Tiêu Phàm nhìn gương tấm tắc khen.

- Nhưng sao trông rất quen mắt, bộ dạng này ta hình như gặp ở đâu rồi...

Giang Đô nhìn Tiêu Phàm ngay cả cài trâm cũng không biết, hần cài trâm theo chiều dọc, bất đắc dĩ nói:

- Thiếp cũng thấy rất quen mắt.

- Ồ, nàng thấy nó giống cái gì?

- Giống nén hương cắm trên nấm mộ...

Giang Đô nghiêng răng đáp.

...

Tiêu Phàm đứng trong phòng một hồi, trong lòng vẫn loạn như ma, nghĩ đủ các thứ chuyện. Cẩm Y vệ phải phát triển, mau chóng thành lập Thiên Hộ sở ở phương bắc, đảm bảo nam bắc hai đầu dịch trạm thông suốt, như vậy tình báo mới có thể nhanh chóng hiệu quả. Còn có lão khốn kiếp Hoàng Trùng, phải dùng chiêu gì mới có thể thu thập hần đây. Lão gia hỏa này mềm cứng đều không ăn, so với Chu Lệ còn khó đối phó hơn. Còn có... Phải đào một mật thất mới được, hôm qua thành thân tiền mừng rất nhiều, phải tìm một nơi để cất giấu mới ổn...

Việc nước việc nhà thật là bẽ bộn.

Tiêu Phàm cau mày, vừa lăm bầm vừa bước ra ngoài. Trước tiên tìm quản gia, sắp xếp chỗ cất bạc đã.

Mới vừa bước ra, Tiêu Phàm không yên lòng hỏi:

- Phải rồi, Họa Mi đâu?

Giang Đô quận chúa nhấp miệng, mắt cong lên thành vầng trăng khuyết cười:

- Nàng ta hà, hi hi, lúc này đang ở trong kho khóa trái cửa, mặt mày hớn hờ kiểm kê của hồi môn của ta và nàng, nhiều ruộng đồ như vậy chỉ sợ đếm tới tới cũng không hết.

Tiêu Phàm khẽ gật đầu bước ra ngoài.

Giang Đô quận chúa nhìn theo bóng lưng hần, chán nản thở dài một hơi.

- Thực là đồ ngốc, đầu gỗ!

Mặc Ngọc ở sau lưng cười hi hi nói:

- Quận chúa, ngài ngày nhớ đêm mong, trừ hần ra không chịu lấy chồng, hôm nay tâm nguyện hoàn thành rồi, vì sao lại trách hần.

Giang Đô nghe vậy nhũn mũi hừ một tiếng, tuy rằng không nói gì, nhưng ánh hồng trên khuôn mặt lại nói ra tâm sự của nàng.

Đúng lúc này đột nhiên từ ngoài cửa Tiêu Phàm lại hấp tấp quay trở lại.

Tiêu Phàm nắm lấy tay Giang Đô, kích động nói:

- Nàng vừa nói gì, Họa Mi vào kho rồi khóa trái cửa lại à?

Giang Đô ngạc nhiên nhìn hấn đáp:

- Đúng vậy, tướng công, ngươi sao vậy?

Tiêu Phàm xoa xoa tay cười hắc hắc:

- Đúng là cơ hội trời cho.

- Tướng công nói vậy là sao?

Tiêu Phàm vội chỉ tay về cửa nói với Mặc Ngọc:

- Ngươi ra ngoài cửa canh chừng, ai tới thì ngăn lại cho ta...

Sau đó lại nhìn Giang Đô nói:

- Còn nàng, mau cởi quần sao, lên giường...

Giang Đô giật mình:

- Tướng công... Ngươi muốn làm gì?

- Động phòng

Tiêu Phàm nghiêng răng đáp.

- Tướng công ngươi điên rồi sao, bây giờ là ban ngày...

- Buổi tối Họa Mi luôn chen vào phá đám, không làm ban ngày thì biết phải đợi tới năm nào a?

Tiêu Phàm bị phẫn nói.

Giang Đô giật mình che miệng, sau đó má phấn ửng hồng lên, vừa xấu hổ vừa lúng túng nói:

- Nhưng nhân gia... Nhân gia...

Tiêu Phàm đã vội lăm rồi, bèn ôm Giang Đô đặt lên giường.

- Nàng đừng "nhân gia" gì nữa, ta không đợi thêm được nữa. Mặc Ngọc, còn đứng đấy làm gì, muốn tham gia hay là đứng cổ vũ? Còn không mau ra canh cửa?

Mặc Ngọc bật kêu một tiếng, sau đó vội vàng chạy ra ngoài đóng cửa lại.

Giang Đô bị Tiêu Phàm ôm vào ngực, thân tình vừa xấu hổ vừa tức giận, đập vào ngực hấn mấy cái oán hận:

- Ngươi... Ngươi thực sự là oan gia, không biết ta mắc nợ ngươi mấy đời...

Tiêu Phàm đem Giang Đô đặt ngay ngắn trên giường, cởi y phục của nàng ra, than:

- Là ta đòi trước mắc nợ Họa Mi mới đúng... Đêm động phòng đẹp dễ như vậy, rốt cuộc vì nàng ta mà thành ra vụng trộm thế này, ta biết tìm ai nói lý lẽ đây?

- Ngươi... Hồn dân.

Giang Đô thở gấp, mặt đỏ rực lên.

Trên chiếc giường hẹp hai bóng người hòa vào nhau, chiếc rèm đỏ buông xuống che lại cảnh xuân, nhưng không che được từ tiếng rên rỉ nhẹ nhàng từ trong truyền ra.

Ánh tịch dương chiếu lên tấm rèm giống như để che đi màu sắc thẹn thùng của tấm rèm đỏ.

Hương yếm phù dung trướng, chúc huy cảm tú vi.

Tiếng thở ngày một dồn dập, quần áo cởi ra từng chiếc một ném ra ngoài màn trướng.

- Tướng... Tướng công... Ngươi... Đừng chạm vào nơi đó... Xấu hổ chết đi được...

Bị Tiêu Phàm sờ mó loạn trên người, Giang Đô thẹn thùng không dám mở mắt, nhưng cũng không ngăn trở, để hắn tùy ý chơi đùa.

- Nương tử...

Tiêu Phàm biểu tình có chút đau khổ nói:

- Ngươi cũng đừng ôm ta chặt quá... Móng tay sắp cào chết ta rồi...

...

Sau một tiếng kêu kiều diễm, Giang Đô vừa cười vừa thút thít khóc, túm chặt lại, tình ý miên man nói:

- Tướng công... Ta đã là người của ngươi rồi.

Mở mắt ra nhìn Tiêu Phàm, thấy hắn cũng đang lệ rơi đầy mặt, vô cùng kích động. Giang Đô bất chấp thẹn thùng ôm lấy hắn hỏi:

- Tướng công, ngươi sao thế?

- Rốt cuộc... Rốt cuộc...

- Rốt cuộc cái gì?

- Rốt cuộc phá thân rồi...

Giang Đô nhất thời vừa xấu hổ vừa giận dữ, nắm lấy một cái gáy:

- Cái gì... Cái gì phá thân? Khó nghe muốn chết.

Tiêu Phàm chậm rãi nói:

- Ta không phải nói nàng, ý ta là ta rốt cuộc cũng phá rồi...

"...."

Sáng ngày thứ hai, một nữ tử tới nha môn của Trần phủ ty Cẩm Y Vệ.

Nữ tử này thần tình thanh lãnh, mặc dù mặc áo vải thô, nhưng nhắc tay động chân đều lộ ra sự ung dung quý phái.

Kiểu của nàng ngừng trước cửa, sau đó đám hộ vệ đứng chỉnh tề đợi ở ngoài, một mình đi vào trong nha môn.

- Xin thông báo cho Chỉ huy sứ Tiêu đại nhân, có cố nhân tới thăm.

Tiêu Phàm lúc này đang ung dung thoải mái nằm vắt chéo chân trong phòng làm việc, nhớ lại tư vị động phòng chiều hôm qua. Có câu "Di tình khoái ý tặc thân tiên" mà, nam hoan nữ ái tư vị muốn quên mà không quên được...

Đợi qua một thời gian nữa, Họa Mi cũng trưởng thành rồi, một lớn một nhỏ hai tỷ muội, trải qua những ngày tháng còn vui vẻ khoái hoạt hơn thân tiên, thật là tốt biết bao...

Suy nghĩ một hồi, hạ thân dần dần lại có phản ứng, đâm chồi lên chia vào án thư.

Tiêu Phàm nhìn sắc trời, trầm nghĩ sẵn lý do để buổi tối tách Họa Mi ra, hắn cùng với Giang Đô sẽ lại...

Mới nghĩ tới đó, một bóng người đã xuất hiện trước cửa.

Tiêu Phàm nhìn kỹ lại thì thấy một nữ tử xinh đẹp đứng đó, y phục vải thô không che được những đường cong lá lướn, đôi con ngươi trong trẻo nhưng ngọn núi lửa sắp phun trào đang nhìn chăm chăm vào hắn, có vui mừng, có oán hận.

- Trần tiểu thư?

Tiêu Phàm kinh hãi thốt lên.

- Vâng, tiêu đại nhân.

Tiêu Phàm cười:

- Trần tiểu thư, Trần gia với ta có ân, ngươi không cần khách khí như vậy...

Trần Oanh Nhi khóe miệng hơi nhếch đáp:

- Lúc đầu ngươi ở rể, ta là tiểu thư, hôm nay mọi chuyện đã khác, phong thủy luân chuyển, ngươi là quan, ta là dân, không gọi như vậy sao được.

Trần Oanh Nhi nhìn lại Tiêu Phàm lần nữa, người đàn ông này, vốn nàng có thể gọi hắn là tướng công, chỉ trách trời không chiều lòng người..

Tiêu Phàm ho khan vài tiếng, tránh ánh mắt của Trần Oanh Nhi.

Ngày ấy ngựa mặt cười bước ra khỏi Trần gia, Tiêu Phàm đã không còn ý định quay về. Thị phi ân oán trong quá khứ hắn sớm cũng quên đi rồi, hôm nay gặp lại nàng ta, Tiêu Phàm cũng không muốn nhắc lại chuyện quá khứ nữa.

- Trần tiểu thư, ngươi có thể cân nhắc đem Thái Phong mở rộng ra, hơn nữa cũng không nhất định chỉ buôn bán gạo, có thể làm thêm các loại sinh ý khác, như đồ sứ, tơ lụa của phương Nam, tư lụa, dược liệu, da thuộc của phương Bắc...

Trần Oanh Nhi tạm thời át xuống tâm tư tình cảm, hỏi lại:

- Ý của đại nhân là... Phát triển Thái Phong thành một thương hiệu lớn? Nếu thế giữa dân nữ và Cẩm Y Vệ sẽ là hợp tác hay là phụ thuộc?

Tiêu Phàm cười:

- Đương nhiên là quan hệ hợp tác. Bất kể cửa hàng của các ngươi phát triển tới mức nào, chúng ta cũng sẽ không chiếm đoạt, về điểm này ngươi có thể yên tâm.

Trần Oanh nhìn thẳng Tiêu Phàm nói:

- Đại nhân nhiệt tình như vậy, có lẽ không phải chỉ là vì báo ân chứ? Đại nhân nếu có mục đích gì không ngại cứ nói ra, cửa hàng của Trần gia phải phát triển tới mức nào mới hợp ý đại nhân?

Tiêu Phàm thu lại nụ cười, nhạt giọng nói:

- Ta muốn cửa hàng của Trần gia phát triển mạnh ở phương bắc, đặc biệt là có thể cắm rễ ở Bắc Bình.

Trần Oanh khóe mắt khẽ giật, khôi phục bộ dáng nữ cường nhân, thản nhiên đáp:

- Đại nhân nói mọc rễ là ý tứ gì, nói rõ hơn có được chăng?

Tiêu Phàm bèn nói:

- Bắc Bình là đất phong của Yến vương, dưới trướng Yến vương có tới mười vạn tinh binh, càng không nói tới trăm vạn dân Bắc Bình, nhiều người như vậy lương thực từ ở đâu ra cho đủ? Đồng ruộng của Bắc Bình cung không đủ cầu, hàng năm đều phải nhập gạo từ ba nơi Hà Nam, Sơn Đông, Sơn Tây...

Trần Oanh nghe tới đó trong lòng khẽ động. Tiêu Phàm từ dân đen áo vải, trong một năm đã thăng tới Chỉ huy sứ Cẩm Y vệ, được thiên tử ưu ái, kỳ ngộ của hắn khiến người đọc sách khắp thiên hạ phải mơ ước, sự tích của hắn khắp phố lớn ngõ nhỏ đều truyền nhau. Ngay cả việc cưới hai quận chúa, gây thù kết oán với Yến vương nàng đều nhớ trong lòng. Nàng nghe hắn nói tới đây không nhịn được ngắt lời:

- Ngươi... Muốn chặn đường lương của Yến vương?

Tiêu Phàm thẳng thắn đáp:

- Việc này không thể truyền ra ngoài, ngươi chỉ nói cho người khác, chỉ cần phải người lấy thân phận thương nhân đi bàn bạc cùng Yến vương, cho dù dùng thủ đoạn gì, chỉ cần đem quyền thu mua lương thực ở Bắc Bình nắm trong tay, về phần hậu thuẫn Cẩm Y vệ sẽ trợ giúp. Việc này hung hiểm lắm, ngươi không cần ra mặt, tìm một người đáng tin cậy là được.

Trần Oanh hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Ngươi.. Đang quan tâm tới ta sao?

- Há?

Tiêu Phàm nhất thời ngơ ngác, sau đó vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Tiểu thư, chúng ta đang bàn chuyện công sự...

Trần Oanh cũng ngừng phát đầu lên, nhìn thẳng vào hắn nói:

- Nhưng bây giờ ta lại muốn cùng ngươi bàn chuyện tư trước!

Tiêu Phàm bắt lực gục đầu xuống. Nữ nhân a...

Trần Oanh mím môi, đôi mắt xinh đẹp quan sát hần thật kỹ, thỉnh linh mở miệng:

- Đại nhân không còn là đồng nam nữa phải không?

Phốc!

Tiêu Phàm phun cả ngụm trà nóng, ho khan không dứt.

Trần Oanh như không quan tâm sắc mặt đỏ bừng của Tiêu Phàm, lẩm bẩm:

- Nghe vài vị đại thẩm nói, nếu không phải là đồng nam nữa, từ đáng đi tới đáng ngồi, hai chân đều tách xa nhau...

Tiêu Phàm nghe vậy lập tức khép hai chân lại.

- Nghe nói... Không phải đồng nam, lông mi thừa thối...

Tiêu Phàm vội lấy tay che đi lông mi.

- Nghe nói... Không phải đồng nam, mặt sẽ hiện xuân tình, ánh mắt bất chính...

Tiêu Phàm liền che cả mặt.

- Nghe nói...

- Được rồi! Đừng nói nữa, cầu xin người...

Tiêu Phàm đau khổ nói.

Trần Oanh bỗng nhiên đổi sắc mặt, giận dữ thốt lên:

- Tiêu Phàm, quận chúa tốt như vậy sao? Ta có điểm nào kém nàng ta?

Tiêu Phàm chán nản:

- Như nhau cả, đóng cửa tắt đèn thì giống nhau cả thôi...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Âm thầm bố cục

Trần Oanh Nhi rất thương tâm, lòng nàng đầy chua xót nói không nên lời.

Nàng so với Giang Đô quận chúa kém ở chỗ nào? Không phải là thân phận nàng kém, nàng biết tp không phải là người coi trọng thân phận thê tử. Lúc trước hần liều mạng bất hòa với Trần gia, sém chút lưu lạc đầu đường kiếm cơm cũng phải chiếu cố một tiểu khát cái cả đời, khi đó hần làm sao biết thân phận quận chúa của tiểu khát cái.

Thân phận tại hần trong mắt chính là cái rắm

Trần Oanh Nhi mấy ngày nay vô số lần hỏi mình, đến cùng mình kém Giang Đô quận chúa ở chỗ nào? Vì sao Giang Đô quận chúa tới sau mà lại được tp sủng ái trong khi nàng lại phải tự mình hồi tiếc than thở.

Cẩn thận suy nghĩ rất nhiều ngày, Trần Oanh Nhi cũng có đáp án cho mình.

Nàng kém ở tâm, trong lòng nàng có quá nhiều oán hận với tp, khoe khoang quá nhiều, về mặt tình cảm nàng là kẻ yếu đuối mười phần, không bằng Giang Đô quận chúa cuồng nhiệt bộc lộ tình cảm, nàng chỉ có thể cố gắng giả bộ làm nữ cường nhân, ngày đêm vì duy trì tôn nghiêm mà bị dày vò.

Nàng kém nhiều lắm..

Hiện tại, nàng muốn thay đổi mình, nàng đột nhiên nhớ lại lúc trước nói với Giang Đô quận chúa: "So với hạnh phúc cả đời mình thì mặt mũi quan trọng như vậy sao?"

Giang Đô tin lời của nàng, không chùn bước làm theo, nàng tạm thời bỏ mặt mũi nữ nhi mà đạt được hạnh phúc.

Trần Oanh Nhi cũng quyết định làm theo lời mình nói, hy vọng thời gian còn chiều lòng người, hy vọng trong lòng kẻ phụ tình này còn chỗ trống, còn chỗ có vị từng là hôn thê này là mình.

Người từng khiến mình oán hận, mà giờ khi đối mặt Tiêu Phàm nàng lại phát hiện mình không thể hận nổi.

Đây là bi ai của nữ nhân, có lẽ cũng là mệnh của nữ nhân..

Thâm thù dai, Trần Oanh Nhi thẳng lưng, nàng quyết định, phải làm một nữ nhân kiên cường, phải trở thành một nữ nhân mà Tiêu Phàm không thể rời xa, vô luận công hay tư cũng phải khiến Tiêu Phàm cảm thấy không thể thiếu nàng. Chỉ có như vậy nàng mới có thể chân chính đi vào lòng Tiêu Phàm.

- Tốt lắm, chuyện riêng nói xong, Tiêu đại nhân, chúng ta nói việc công đi.

Thần sắc u oán của Trần Oanh Nhi trong khoảnh khắc biến lại thành nữ cường nhân.

Tiêu Phàm mở to mắt, há to miệng nhìn nàng: "... ..."

Nữ nhân đến cùng là tạo thành từ gì vậy? Nói trở mặt liền trở mặt, vừa mới còn chỉ trích hấn mặt đi thân xử nam, hiện tại lại lập tức bình thân ung dung nói đến việc công..

Tiết tấu thay đổi chóng mặt khiến Tiêu Phàm không theo kịp...

Trần Oanh Nhi thấy Tiêu Phàm tròn mắt há mồm, thâm cười nhưng khuôn mặt không đổi sắc nói:

- Ý Tiêu đại nhân là muốn thương hội Trần gia chúng ta nắm việc kinh doanh lương thực Bắc Bình phủ vào tay?

- A? A...

Tiêu Phàm như lạc vào cõi thần tiên..

Trần Oanh Nhi không kiên nhẫn nhè nhàng gõ gõ án thư trước mặt hấn nghiêm mặt nói:

- Đại nhân, dân nữ đang bàn việc công, thỉnh ngài chú ý chút được không?

- A tốt, tốt... Hiện giờ việc ngươi phải làm là chuyển trọng tâm kinh doanh của Trần gia về phía bắc, tốt nhất có thể đóng đô ở Bắc Bình, xây dựng quan hệ với quan phủ bản địa, thân hào địa phương, thậm chí là người phủ Yên vương, tạo dựng trụ cột....

- Sau đó?

- Sau đó phải thủ hạ đắc lực tín nhiệm tiếp cận Yên Vương, bàn chuyện cung ứng lương thực, Bắc Bình vốn thiếu lương, hơn nữa mấy năm nay Yên vương mưu đồ chắc chắn sẽ thu gom lượng lớn lương thực. Đối với thương nhân bán lương chắc chắn hoan nghênh nhiệt tình. Ngươi có thể nhẹ nhàng nắm lấy bút kinh doanh này, sau đó dần dần mở rộng vùng đoạn cung ứng lương thực phủ Bắc Bình. Bất quá việc lấy được tín nhiệm của Yên vương không dễ dàng, việc này ngươi phải nghĩ biện pháp, Cẩm Y vệ chỉ có thể âm thầm hiệp trợ chứ không thể ra mặt, nếu không Yên vương sẽ nghi ngờ.

Trần Oanh Nhi khước miệng hé ra nói:

- Vùng đoạn cung ứng lương thực Bắc Bình phủ? Đại nhân thật ăn to uống lớn, bằng vào hơn mười chiếc thuyền của Trần gia ta sao nuốt trôi được?

Tiêu Phàm cười nói:

- Cho nên ta nói qua, các ngươi phải mở rộng quy mô, phát triển đội thuyền, thuê nhân công, thủy lộ không thông thì mua xe ngựa chuyển sang đường bộ. Trần gia có gia sản thì đừng ngại đầu tư, hợp tác cùng quan phủ có thể nói là an toàn nhất, không cần lo lắng thâm hụt. Có Cẩm Y vệ làm chỗ dựa, các ngươi không cần lo lắng quan phủ gây khó dễ, cũng không dám bóc lột, tất cả đều thuận buồm xuôi gió. Bất quá đến phương bắc thì tất cả các ngươi phải tự lo.

Trần Oanh Nhi gật gật đầu:

- Việc này, dân nữ phải làm trong bao lâu?

- Ngươi chỉ có nửa năm thời gian thành lập quan hệ với Bắc Bình Yên Vương phủ và quan phủ, đã thông tới từng cấp quan phủ từ Bắc Bình phủ xuống phía nam, sau đó dùng thời gian nửa năm kinh doanh lương thực cho Yên vương, dùng hành động thực tế lấy được tín nhiệm của Yên vương, hình thành quan hệ tốt đẹp.

- Đại nhân muốn đạt tới hiệu quả gì?

Tiêu Phàm khước miệng nhếch lên một nụ cười lạnh:

- Ta quyết định chặt đứt đường lưng, tướng sĩ Yến vương nhất định sẽ đói bụng, triều đình tiêu diệt không hề thương vong. Rút cùi đáy nồi, đó chính là hiệu quả ta muốn.

Trần Oanh Nhi nhìn Tiêu Phàm tràn đầy tự tin, vô hình tản mát ra khí thế uy nghiêm,, giống như thần minh quyết định sinh tử hàng nghìn hàng vạn sinh linh. Trần Oanh Nhi như si như say, lẩm bẩm nói:

- Tiêu Phàm, người... Quả thực thành thực hơn xưa.

Nụ cười lạnh của Tiêu Phàm tức khắc hóa thành vẻ khó xử:

- Đây... Là lời thật tâm hay nói theo hoàn cảnh?

Trần Oanh Nhi cười khúc khích, trừng mắt liếc hần một cái, nói:

- Người cứ cho là dân nữ nói theo hoàn cảnh đi, nghe xong rồi quên.

Tiêu Phàm rất nghe lời, lập tức quên đi, nói tiếp:

- ... Yến Vương biết lai lịch của ta, cũng biết quan hệ với Trần gia, cho nên khi người phái người đi phương bắc không thể lấy tên Trần gia, tốt nhất lấy tên họ hàng nào đó càng xa càng tốt đỡ Yến vương hoài nghi..

- Người và Giang Đô quận chúa rất hạnh phúc sao?

Trần Oanh Nhi cắt ngang lời Tiêu Phàm nói.

Tiêu Phàm thốt ra:

- Quá hạnh phúc, hôm qua mới phá... Cẩm Y vệ sẽ phái cao thủ bảo hộ thủ hạ người an toàn, người không cần lo lắng....

Nói tới đây Tiêu Phàm lập tức cảm thấy, đầu đầy hắc tuyến trừng mắt Trần Oanh Nhi, trầm giọng nói:

- Hiện tại đến cùng là bàn việc công hay là việc riêng?

Trần Oanh Nhi cười khúc khích, che miệng nói:

- Người ngày càng thú vị...

Tiêu Phàm đen mặt không nói lời nào: "... ..."

Hắn hiện tại cực kỳ hoài nghi nữ nhân này hôm nay cố ý đến đây đùa giỡn hắn.

- Dân nữ nếu đình chỉ cung ứng lương thực cho Bắc Bình, chẳng lẽ thương hội ba tỉnh Hà Nam, Sơn Đông, Sơn Tây không cung ứng sao? Nói vậy những việc dân nữ làm rốt cục có ích gì?

- A?

Tiêu Phàm lại há to miệng, ngơ ngác.

Trần Oanh Nhi gõ gõ án thư, khuôn mặt xinh đẹp nói:

- Đại nhân chuyên tâm chút nào. Hiện tại đang nói chuyện công.

Tiêu Phàm cảm thấy đầu óc có chút sung huyết...

- Ta... Sẽ không chế quan phủ cùng lương thương ba tỉnh.

Tiêu Phàm nghiêm mặt, gằn từng chữ.

Trần Oanh Nhi gạt đầu thần nhiên nói:

- Như thế, dân nữ yên tâm, có thể buông tay đi làm...

Tồn một cả buổi sáng, Tiêu Phàm rốt cục nói chuyện xong việc công, Trần Oanh Nhi cũng đứng dậy cáo từ.

Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm, cùng nữ nhân nói chuyện chính sự quả thực là một loại tra tấn a.

Nhìn vào thân hình Trần Oanh Nhi là lướt đi ra cửa, tạt trừng mắt nhìn, tâm đầu dai sinh ra.

- Trần tiểu thư...

Tiêu Phàm gọi nàng lại.

Trần Oanh Nhi quay đầu lại, lông mày tinh tế khẽ nhướng lên.

Tiêu Phàm trầm ổn ngồi sau án thư, nghiêm trang nói:

- ... Lông mi sơ mà không ngưng, hai chân tách ra, ánh mắt không tinh khiết, mặt phỉm xuân tình, mấy cái đặc thù này... Là dùng để phân biệt xử nữ, cùng xử nam không quan hệ, sau dùng phạm sai lầm mang tính thường thức như thế.

Trần Oanh Nhi mấp máy cái miệng nhỏ nhắn, nói:

- Vậy làm sao phân biệt được xử nam?

- Rất dễ dàng phân biệt, xử nam có màng ...

Tiêu Phàm nghiêm trang nói.

Trần Oanh Nhi không dám tin mở to mắt:

- Nam nhân cũng có... Màng?

- Có màng!

Tiêu Phàm giống như chuyên gia, rất quyền uy gật đầu.

- Kìa... Ngươi còn có màng sao?

Tiêu Phàm tức khắc trở nên phiền muộn:

- Không có... Bắt đầu từ hôm qua.

Trần Oanh Nhi nghi hoặc suy nghĩ nửa ngày, rốt cục nghiêm mặt, mang theo vài phần giận dữ nói:

- Tiêu đại nhân, ngươi cho rằng ta là loại người nào? Ngươi có màng hay không ảnh hưởng gì đến ta? Ngươi cho rằng ta là nữ nhân lỗ mãng tùy tiện sao? Đẳng đồ tử?

Nói xong Trần Oanh Nhi hung hăng vung tay áo, bước nhanh rời đi.

Tiêu Phàm hơi giật mình nhìn chằm chằm cửa phòng trống rỗng nửa ngày, vẻ mặt rất vô tội lẩm bẩm nói:

- ... Ta không phải xoá nạn mù chữ cho ngươi mà, ngươi thoải mái nói chuyện xử nam của ta, sao ta nói thì lại thành đẳng đồ tử? Thật là nữ nhân điên không nói lý mà?

Trần Oanh Nhi nổi giận đứng đứng bước ra khỏi đại môn Trấn phủ ty Cẩm Y vệ, khuôn mặt xinh đẹp phủ sương, đỏ bừng ngồi trong kiệu, mảnh che hạ xuống, kiệu phu nâng kiệu bước đi.

Trong kiệu, Trần Oanh Nhi tức giận đến run rẩy đột nhiên đổi sắc, chợt cười hi hi, mặt ửng đỏ, hàm răng trắng muốt khẽ cắn môi dưới lẩm bẩm:

- Nam nhân... Cũng có màng kia? Gia hỏa này phải chăng lại gạt ta?

Bàn tay mềm gối vách kiệu, Trần Oanh Nhi lạnh lùng nói:

- Dừng kiệu!

Cổ kiệu dừng lại ven đường, Vương Quý quản sự hiệu buôn Thái Phong tiến lên, cung kính hỏi:

- Chưởng quầy có gì phân phó?

Trần Oanh Nhi lạnh lùng nói:

- Vương Quý, ngày mai phát một ngàn thạch gạo đến Bắc Bình phủ, chính ngươi cũng đi theo lương đội, ta muốn ngươi làm một đại sự.

- Dạ, chưởng quầy. Không biết một ngàn thạch gạo này bán cho hiệu buôn nhà ai ở Bắc Bình phủ?

Trần Oanh Nhi lạnh lùng mang theo vài phần thần bí nói:

- Một ngàn thạch gạo này không bán, sau khi người tới Bắc Bình giao nó cho Yến vương...

Vương Quý tức khắc kinh ngạc nói:

- Chương quây, đây chính là một ngàn thạch gạo tặng không a?

- Tặng không!

Trần Oanh Nhi ngữ khí vô cùng kiên định.

Vương Quý nghe được ngữ khí kiên quyết của Trần Oanh Nhi, lập tức không dám hỏi nhiều, vội vàng đáp:

- Dạ!

- Không cần dùng danh nghĩa hiệu buôn Trần gia, người từng tham gia bắt Đạo Diễn hòa thượng, có khả năng hẳn sẽ nhận ra người. Người hãy ăn bài một người lạ mặt đưa lương, sau đó mở một cửa hàng mới ở Bắc Bình. Nhớ kỹ, cửa hiệu mới không có bất kỳ quan hệ nào với Trần gia, hiểu ý ta chứ?

Vương Quý hiểu ra, không dám chần chừ, vội vàng nói:

- Đã ra thưa chương quây!

Trong kiệu, Trần Oanh Nhi do dự một chút, vài phần xấu hổ hỏi:

- Còn có chuyện, Vương Quý năm nay đã ba mươi rồi nhỉ? Chưa lấy vợ phải không

Vương Quý ngẩn người, khom người nói:

- Đúng vậy.

- Ách... Người còn màng chứ?

Vương Quý ngạc nhiên:

- Màng gì? Ta không có màng a...

Trong kiệu trầm mặc một lát, đột nhiên vang lên tiếng Trần Oanh Nhi nổi giận quát:

- Thật không biết xấu hổ, cái gì mà màng này màng nọ chứ? Nam nhân đều là đồ dê tiện! Khỏi kiệu!

Cổ kiệu run run rẩy rẩy tiếp tục đi trước, Vương Quý ngây ngốc há to miệng, đứng ở giữa đường, khóc không ra nước mắt...

Ngày mười tám tháng sáu năm Hồng Vũ ba mươi.

Yến Vương Chu Lệ phụng chỉ lĩnh binh ba tỉnh Hà Nam, Sơn Đông, Sơn Tây hơn mười Thiên Hộ Sở, trên tám vạn quan binh, hoả tốc hành quân hướng bắc, giải vây Bắc Bình.

Chỉ huy sứ, tả hộ vệ Yến vương phủ Trương Ngọc bị vây ở Bắc Bình dẫn dắt thủ hạ cùng Yến vương nội ứng ngoại hợp, nam bắc giáp công đánh bại Bắc Nguyên Khất Nhi Cát Tư bộ. Trận chiến này Khất Nhi Cát Tư bộ chết trận hơn ngàn người, dư người tất cả đều tan tác tới phương bắc thái bình, này bộ lạc thủ lĩnh Quý Lực Xích người bị số tiền, thương thế không nhẹ, bị bộ hạ cứu trở về, trốn vào thảo nguyên đại mạc, thảo chạy không biết tung tích.

Ngày đầu tiên Chu Lệ lĩnh binh tới Bắc Bình đã hoàn toàn giải quyết vấn đề.

Không ngoài Chu Lệ dự kiến, tin đại thắng vừa tới kinh sư, Chu Nguyên Chương đã hạ chỉ khao thưởng tam quân.

Nửa tháng sau, Võ Định hầu Quách Anh phụng chỉ tới Bắc Bình, tập hợp tám vạn quan binh ba vùng Hà Nam, Sơn Đông, Sơn Tây đến cứu viện Bắc Bình rút khỏi Bắc Bình phủ. Sau đó chia binh đóng ở Chương Đức - Hà Nam, Vị Nam - Sơn Đông, Sơn Thái Nguyên - Sơn Tây, tại ba giao giới với Bắc Bình phủ này kiến lập hơn hai mươi tân Thiên hộ sở, hoàn toàn thi hành mệnh lệnh của Chu Nguyên Chương, ba giao giới liền kết thành hình rẽ quạt ản ản bao vây Bắc Bình phủ. Khi Bắc Bình có biến thì trong thời gian ngắn nhất, tám vạn quân này có thể nhanh chóng lao thẳng tới Yến vương phủ Bắc Bình.

Yến Vương Chu Lệ không tỏ vẻ gì, vẫn ngày ngày thao luyện binh mã, giống như không hiểu được ý cảnh cáo của Chu Nguyên Chương, lời nói và hành động không có gì khác thường.

Mà triều đình, kinh sư những ngày này cũng rất bình tĩnh, nhóm Thanh Lưu đại thần và Gian đảng mà Tiêu Phàm cầm đầu, cùng nhóm huân quý công tước và đám cỏ đầu tường đều duy trì trạng thái bình tĩnh không gợn sóng. Thanh Lưu và Gian đảng giống như có thỏa thuận ngầm, với các chính sự đều chọn giải pháp lui bước thỏa hiệp.

Triều đình bình tĩnh đến đáng sợ, giống như phong ba bão táp cực kỳ đáng sợ sắp xảy ra. Bầu không khí hòa hợp êm thấm giữa các đại thần tràn ngập hơi thở âm trầm quỷ dị.

Chúng đại thần đã bất chấp tranh đấu thường ngày, ánh mắt bọn họ tập trung nhìn thẳng vào Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương thân thể một ngày không bằng một ngày, mấy chục năm kiên trì mỗi ngày đều thường triều, dần dần đổi thành ba ngày một lần, cuối cùng năm ngày một lần. Đa phần quốc sự đều chuyển giao cho Chu Doãn Văn xử lý.

Tiêu Phàm nắm bắt cơ hội thờ đốc khó có được này, bắt đầu giống trông khua chiêng bố cục.

Nhân số Cẩm Y vệ dần dần mở rộng, mạng lưới tình báo đã kéo dài đến Bắc Bình, Đóa Nhan cùng Thái Tĩnh. Còn trong triều đình, có thể do quyền lực bản thân, cũng có thể do Chu Nguyên Chương ngầm đồng ý mà mật thám Cẩm y vệ đã rải khắp phủ đệ quan lại từ tứ phẩm trở đi, hành động mỗi ngày của các đại thần đều được ghi chép tỉ mỉ tập trung về nha môn Trần Phủ ty.

Bên trong sự bình tĩnh là sóng ngầm mãnh liệt, giống như một con quái thú âm lãnh tàn khốc đang giương nanh múa vuốt chuẩn bị làm một mẻ lớn.

Tháng tám năm Hồng Vũ ba mươi.

Bên ngoài đại môn Yến Vương phủ Bắc Bình.

Một gã mặc đồ vải thô màu xám, ăn mặc như một hán tử bán đồ dạo đứng ngoài phủ Yến vương, nhìn thị vệ Yến vương cười tủm tỉm đưa danh thiếp trên tay, thuận tiện còn lén nhét một thỏi bạc nặng trĩu vào tay thị vệ.

Hán tử đặc sệt giọng Sơn Tây, ân cần lấy lòng nói:

- Thỉnh cầu vị đại ca này thông báo Yến Vương điện hạ, lương thưởng Phần Châu Sơn Tây Vương Quý cầu kiến, thảo dân có chút lễ mọn tặng Yến vương, thỉnh Yến vương điện hạ nhận cho

Nói xong hán tử lại lấy danh mục quà tặng trong người ra, nụ cười không đổi đưa lên.

Thị vệ liếc mắt dò xét, thấy hán tử ăn mặc quê mùa như lão nông, đôi mắt ti hí thì thoảng lóe lên quang mang khôn vặt như con buôn, đứng chuẩn bộ dạng thương nhân Sơn Tây. (Ờ đây ca đã lược đi cỡ một vạn chữ miêu tả trang phục, đơn giản vì đểch biết)

Tiện tay ước chừng ước chừng bạc trong tay, thị vệ buồn cười hừ nói:

- Chờ đó!

Vương Quý vội vàng cúi đầu khom lưng cười bồi nói:

- Đa tạ Đa tạ, ngài vất vả rồi, vất vả rồi...

Không lâu sau, trong vương phủ lòi ra, Yến Vương điện hạ tự thân tiếp kiến ở tiền điện trong phủ.

Được thị vệ dẫn dắt, Vương Quý thật cẩn thận tiến vào vương phủ, một đường cúi đầu đi, không dám nhìn loạn.

Yến Vương Chu Lệ ngồi ở tiền điện, khuôn mặt trầm tĩnh, không giận mà uy, ánh mắt thỉnh thoảng quét qua danh mục quà tặng trong tay, giống như có chút không để ý.

Vào tiền điện, Vương Quý thấy trong điện, trên ghế chủ vị là một đại hán râu quai nón, thân mang vương bào, giống như mãnh hổ hạ sơn, uy phong lẫm lẫm.

Vương Quý giật mình, vội vàng từ xa quỳ xuống bái Chu Lệ, lớn tiếng nói:

- Phần Châu Vương Quý, bái kiến Yến Vương điện hạ.

Chu Lệ thấy hán tử kia không lễ phép, cũng là không trách tội, chính là nhàn nhạt cười cười, dò xét hán tử một phen, sau nửa ngày mới chậm rãi mở miệng nói:

- Ngươi là người Phần Châu Sơn Tây? Tên là Vương Quý?

- Hồi bẩm điện hạ, thảo dân thật là người Phần Châu, là lương thưởng bản địa. Hôm nay nhìn thấy Yến Vương điện hạ danh chấn thiên hạ, thực là phúc báo ba đời tiểu nhân tu luyện, điện hạ thiên tuế thiên tuế.

Chu Lệ thâm trầm cười:

- Ha ha, ngươi vì gặp mặt bốn vương, hạ tiền vốn cũng không nhỏ a, ần, một ngàn thạch gạo, ba nghìn lượng bạc trắng, tám trăm xấp lụa tốt nhất... Mang theo lễ trọng như thế cầu kiến, bốn vương thật ngại không dám không gặp ngươi, ha ha...

Vương Quý quỳ xuống bái nói:

- Điện hạ chống lại Thát tử, dựng lên uy danh Đại Minh ta, dân chúng thiên hạ tự đáy lòng kính nể uy vũ của điện hạ, chút lễ mọn này sao sánh được với lòng kính nể điện hạ trong lòng thảo dân.

Chu Lệ cười thoải mái, vuốt râu cười ha ha, nói:

- Trên đời này không có lí nào vô duyên tặng quà, bốn vương công vụ bận rộn, người nói thẳng đi, người muốn cái gì?

Vương Quý tức khắc khâm phục sát đất, ngẩng đầu cười bồi nói:

- Điện hạ pháp nhãn như đuốc, chút kỹ xảo đó của thảo dân trước mặt điện hạ không đáng bàn. Thảo dân xin nói thẳng, thảo dân là lương thương Sơn Tây, đến đây cầu kiến điện hạ là có bút mua bán trường kỳ muốn bàn với điện hạ...

- Mua bán thứ gì?

Vương Quý ngẩng đầu, nụ cười ngày càng ân cần:

- Thảo dân là lương thương, đương nhiên là mua bán lương thảo...

Chu Lệ thần sắc bất biến:

- Bốn vương không thiếu lương thảo.

Vương Quý cười hiền lành như thần tài đến chúc phúc:

- Giá thảo dân bán so với thị trường Hà Nam Sơn Đông thấp hơn hai thành...

Chu Lệ ánh mắt dần dần trở nên nghiêm túc:

- Thấp hơn hai thành?

- Đúng, hai thành.

- Người có thể bán cho bốn vương bao nhiêu lương thảo?

- Điện hạ muốn bao nhiêu, thảo dân có bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Hoàng đế đại sự (Thượng)

Tháng tám năm Hồng Vũ ba mươi.

Tây thành Bắc Bình phủ, trên đường cái sầm uất, một cửa hiệu lương thực lặng lẽ được mở ra, tên Là Đại Phong. Nghe đâu là chương quỳ là Vương Quý, người Sơn tây, ngày đầu tiên đến Bắc Bình thành đã đưa trăm cỗ xe ngựa chở đầy lương thảo đến đại doanh biên quân ngoài thành, sau đó một mình tiến vào Yên vương phủ, sau đó không ngờ Yên vương điện hạ tự mình tiễn hân ra ngoài cửa.

Theo lời đồn thì thân phận Vương chương quỳ mới tới này rất khó biết cụ thể, có người nói giao tình giữa hai người rất dày, có người nói hân làm một bút mua bán cực lớn với Yên vương nên mới được Yên vương trả lễ vậy.

Tin đồn có rất nhiều loại, dưới ánh mắt chăm chú của thương nhân Bắc Bình thì Đại Phong nhắm chuẩn thời cơ xuất hiện, rất nhanh đứng vững chân, mà vị Vương chương quỳ thần bí vẫn thân phận khó lường.

Người có tâm để ý từ khi Đại Phong tới Bắc Bình phủ thì đại doanh biên cương ngoài thành liên tục nhìn thấy xe ngựa vận lương tiến lui, mỗi chiếc xe ngựa đều cắm cờ hiệu "Đại Phong" phấp phật đón gió.

Hết thầy vẫn bình tĩnh như trước.

Chu Lệ tại Bắc Bình luyện binh, Tiêu Phàm vội vàng mở rộng Cẩm Y vệ, bố trí lười tình báo từ kinh sư đến phía bắc, kinh sư triều đình hoà hợp êm thấm, Chu Nguyên Chương ngày càng kém đi, thân thể ngày càng lụi bại, tất cả chính vụ cơ bản đã giao cho Chu Doãn Văn xử lý.

Văn võ đại thần toàn triều đã bỏ lục đục với nhau, ánh mắt đều nhìn thẳng vào Chu Nguyên Chương.

Tất cả mọi người rõ ràng, Chu Nguyên Chương rất nhanh ra đi thôi, một khi lão băng hà thì triều đình tất đón một hồi thanh tủy lớn, quyền lực và lợi ích sẽ được phân phối lại, hôm nay chán nản hoặc phong quang trên quan trường thì không có nghĩa ngày mai còn như thế.

Vì thế, các đại thần lên lút vắng lại, lui tới ngày càng thường xuyên, Thanh Lưu cùng Gian đảng đều liên tục tổ chức đại hội, trong sự bình tĩnh nổi lên một hồi tranh đoạt quyền lực tàn khốc.

Trong bầu không khí quỷ dị như thế, năm Hồng Vũ thứ ba mươi bốn qua đi.

Tháng tư năm Hồng Vũ ba mươi bốn, Chu Nguyên Chương ở trong cung lại bị bệnh, hôn mê bất tỉnh, Thái Y viện dốc hết toàn lực cứu trị, mới cứu tỉnh được. Nhưng sau khi tỉnh Chu Nguyên Chương thần chí đã trở nên mơ hồ, phát sốt, nói mê sảng, tình hình thân thể ngày càng kém.

Chu Doãn Văn đang đại diện thiên tử lâm triều cuống quýt ngừng triều hội, vội vã chạy tới nội cung thăm hỏi.

Tin tức truyền ra, toàn triều ồn ào, quần thần tức khắc càng lo sợ không yên hoặc khẩn trương, lên lút đi lại mớ nổi với nhau thêm thường xuyên.

Mà trong cung, các nội quan và cung nữ được Chu Doãn Văn rung rung ngầm đồng ý, bắt đầu bận rộn chuẩn bị đại sự mai táng Hoàng đế, bạch lăng, hiếu mang, hương nến, lễ bài các thứ nên chuẩn bị đều đã ổn thỏa.

Lúc toàn triều bối rối không yên thì chỉ có Đô Chỉ Huy sứ Cẩm Y vệ Tiêu Phàm sắc mặt không thay đổi, hần giống như thần linh, thờ ơ lạnh nhạt từ trên cao nhìn xuống hi vọng ái ố của chúng sinh.

Tiêu Phàm biết, thọ hạn của Chu Nguyên Chương đã sắp cận, sử sách ghi lại, tháng năm nay nay Chu Nguyên Chương băng hà, nay đã là tháng tư, cách ngày hần qua đời chưa đến một tháng.

Mệnh đã định, không ai thay đổi được.

Tiêu Phàm nhìn về phương bắc, phiên vương đã tâm bưng bưng kia, trong thời kỳ phi thường này, hần đã thề với phụ hoàng.... Có ca đảm vào kinh tế bá sao?

Bắc Bình Yến Vương phủ.

Lại một mùa xuân đến, nắng chiếu lung linh phủ một lớp vàng kim trên rừng đào, Yến vương Chu Lệ cùng Đạo Diễn hòa thượng ngồi trong một gian phòng giữa rừng đào đánh cờ.

Năm nào đào cũng nở, năm nay đỏ hơn xưa.

Năm nay, đối với Yến Vương Chu Lệ mà nói là một năm rất quan trọng. Mưu đồ đại sự chuẩn bị nhiều năm giờ đã rất nhanh tới lúc thực hiện.

Đến thời khắc này, Chu Lệ càng khẩn trương.

Chuyện này phiêu lưu rất cao, cao tới mức hần có chút không thừa nhận nổi, bởi vì đại giới phải trả là tính mạng thân gia nhất mạch Yến vương.

Trên bàn cờ hắc bạch giao thoa, thế cục cân bằng.

"Ba "

Đạo Diễn hòa thượng thông dong hạ xuống một quân cờ.

Chu Lệ mắt nhìn chăm chăm bàn cờ, tâm thần lại không biết bay về hướng nào.

- Tiên sinh, kinh sư truyền đến tin tức, đầu tháng, phụ hoàng bệnh nặng hôn mê...

Chu Lệ ồ dột nói.

Đạo Diễn gật gật đầu:

- Bản tăng đã biết.

Chu Lệ giương mắt, ánh mắt phức tạp nhìn phía Đạo Diễn, nói:

- Trong cung thái y nói, phụ hoàng chỉ sợ mệnh không lâu nữa...

- Bản tăng biết.

- Tiên sinh... Bỏ vương nên làm như thế nào?

Đạo Diễn thần nhiên nói:

- Ý vương gia chẳng lẽ là quay về kinh sư tiền thiên tử về nơi an nghỉ?

Chu Lệ cúi đầu, trầm ngâm không nói, thần sắc rất là do dự.

Đạo Diễn trong mắt dần dần tản mát ra quang mang sắc bén, trầm giọng nói:

- Vương gia, ngươi có nghĩ tới kết cục khi tới kinh sư không?

- Bỏn vương đương nhiên nghĩ tới, nếu ta vào kinh, Tiêu Phàm tất nhiên sẽ không bỏ qua ta, phụ hoàng một khi băng hà, chuyện đầu tiên hần làm là giam lỏng bỏn vương, thỉnh tần hoàng tước phiên....

Chu Lệ trong mắt bạo bắn ra về phần hận.

- Vương gia còn muốn vào kinh?

Chu Lệ thở dài một tiếng, nói:

- Nhưng... Bỏn vương nếu muốn cướp ngôi của Chu Doãn Văn, đại nghĩa danh phận rất quan trọng, nếu phụ hoàng sắp băng hà mà ta cũng không quay về tế điện, người trong thiên hạ sẽ đánh giá ta ra sao? Đại Minh ta lấy hiếu trị thiên hạ, phụ thê mà tử không vội về chịu tang, ta sẽ mất hết tâm của người trong thiên hạ, khi đó còn nói gì tới nghiệp lớn?

- Chỉ có bảo trụ mình, mới có thể mưu đồ nghiệp lớn. Vương gia nếu vào kinh, chỉ sợ cuộc đời này chỉ có thể chết già ở kinh sư, nghiệp lớn càng không có hi vọng, lợi hại trong đó, Vương gia còn không thấy rõ sao?

Đạo Diễn khí định thần nhàn lại hạ xuống một quân.

Chu Lệ nhìn vào bàn cờ thế cục phức tạp trước mắt, chỉ cảm thấy một trận thấp thỏm, nỗi lòng cũng trở nên hỗn loạn.

- Bỏn vương nên làm như thế nào, mới có thể không mất đại nghĩa hiếu đạo lại bảo toàn bản thân?

Đạo Diễn thưởng thức quân cờ bạch ngọc trong tay, thâm trầm nở nụ cười.

- Thừa dịp thiên tử còn chưa băng hà, Vương gia sao không bị bệnh lúc này? Đến lúc thiên tử băng hà là khi Vương gia bệnh tình càng thêm trầm trọng, mệnh nguy trong sớm tối, không thể động đậy sao có thể đi tế?

Chu Lệ trên mặt hiện lên một chút vui mừng, lập tức lại nhíu mày nói:

- Nhưng... Phụ hoàng sắp băng hà là lúc bỏn vương bị bệnh, này... Không khỏi cũng quá xảo hợp đi? Chu Doãn Văn cùng toàn triều văn võ cũng không phải đồ ngốc, bọn họ sẽ tin sao?

Đạo Diễn cười nói:

- Không sao, Vương gia có thể phái ba người con trai vào kinh thay cha tế điện, Yến Vương bệnh nặng, do đó tất cả con nối dòng vào kinh sư, chí công vô tư như thế, quang minh chính trực như thế, người trong thiên hạ ai dám nói Vương gia lừa dối không phải?

Chu Lệ nghi hoặc nói:

- Có thể là có thể, nhưng mà... Nếu Tiêu Phàm kia cả gan làm loạn, giữ ba con trai bỏn vương làm con tin...

Đạo Diễn thâm trầm cười nói:

- Tiêu Phàm không lớn mật như vậy, Vương gia hùng cứ U Yến, tay cầm trọng binh, Tiêu Phàm không phải ngốc tử, tuyệt không dám phạm sơ suất lớn như thế. Hần nếu dám bắt thế tử, tội danh gây ra chiến sự, khiêu khích phiên vương đã có thể thành lập. Và lại hần và Thanh Lưu phái trên triều như nước với lửa, nếu hần dám bắt thế tử, vương gia chỉ cần hơi tỏ chút binh uy thì dám đại thần cô hủ Hoàng Trừng sẽ đồng loạt hạch tội hần. Đến lúc đó hần ốc còn không mang nổi mình ốc, trong ngoài đều khôn đoán, hung hiểm vạn phần. Tiêu Phàm là người thông minh, hần sẽ không làm việc ngốc như thế....

Chu Lệ nghe vậy trong mắt nổi lên một chút tia sáng kỳ dị, trầm ngâm thật lâu, bất giác trong đầu một mảnh thanh minh, toàn thân sáng khoái.

- Ha ha, tiền sinh không hổ là quân sư của bỏn vương, không sai, không sai, cứ xử lý như vậy đi! Ngày mai bỏn vương tám trăm dặm truyền thư vào kinh, Yến vương bệnh trầm kha tái phát, bệnh tình nghiêm trọng, ha ha...

Ba!

Chu Lệ thần thái thông dong hạ một quân cờ xuống bàn.

Đồ Long cục, Đạo Diễn vắt và bố trí bị Chu Lệ một nước thoải mái treo cổ.

Đạo Diễn mỉm cười lắc đầu, ném nắm cờ còn lại vào hũ, nhận thua.

Chu Lệ đắc ý cười ha ha, tiếng cười hào hùng, như hổ gầm núi rừng, khí thế hào hùng, kinh động cả đám chim cò trong rừng.

Đạo Diễn nhìn Chu Lệ thật sâu, trong mắt toát ra vẻ thương thức không hề che giấu.

Thiên tử bệnh tình nguy kịch, cùng lúc đó, xa tại Bắc Bình Yến Vương phủ cũng phải khoái mã tám trăm dặm dâng tấu, Yến Vương bệnh nặng, mệnh trong sớm tối.

Cả triều đại thần nghị hoặc, nghị luận sôi nổi.

Tiêu Phàm xem qua Cẩm Y vệ trú Bắc Bình bên ngoài tình báo dịch trạm truyền đến mật báo, sau đó rất tùy ý đem mật báo hướng án thư trên một ném, khỏe miệng kéo ra vài phần giọng mỉa mai cười lạnh.

Bệnh thật đúng lúc a.

Đầu tháng năm năm Hồng Vũ ba mươi mốt.

Thiên tử bệnh tình trầm trọng, chư vương bất an, trừ Yến vương ra còn lại chư vương sôi nổi lên xe nhập kinh.

Cùng lúc đó, Tiêu Phàm phải mật thám Cẩm y vệ tăng cường tuần tra, nghiêm mật giám thị sự điều động binh mã dưới trướng các phiên vương.

Mùng năm tháng năm, Chu Nguyên Chương lại lâm vào hôn mê, thiên hạ chấn động bất an, cả triều đều lo sợ không yên.

Tiêu Phàm hướng Chu Doãn Văn xin chỉ thị, lệnh năm Đô Đốc phủ đóng cửa thành, kinh sư thực hành lệnh cấm đi lại ban đêm, mật thám Cẩm Y vệ rải khắp lân cận phủ các phiên vương, nghiêm mật giám thị.

Mùng sáu tháng năm, Chu Doãn Văn điều kinh năm Thiên hộ lĩnh quân nhập trú hoàng cung, do khai quốc công thần Trương Hưng hầu Cảnh Bình Văn thống lĩnh, thay cho hoàng cung cấm vệ. Đồng thời, Tiêu Phàm cũng phụng mệnh điều ngàn danh cẩm y giáo úy vào cung làm thị vệ, đao tuốt khỏi vỏ, nổ lên sẵn tên, cung nhân nếu không có nhiệm vụ không được tùy ý ra ngoài, kẻ không tuân bắn chết.

Trong kinh sư, khắp hoàng thành bao phủ bầu không khí ảm đạm, ngưng trọng, sát khí lan tràn khiến người ta hít thở không thông.

Nặng nề qua hai mươi ngày.

Ngày hai mươi ba tháng năm, Chu Nguyên Chương hôn mê nhiều ngày đột nhiên tỉnh dậy.

Chu Doãn Văn mấy ngày nay cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi, một mực ở bên giường phụng dưỡng Chu Nguyên Chương, thấy Chu Nguyên Chương tỉnh lại, Chu Doãn Văn không khỏi đại hỉ, nắm bàn tay tiêu tụy của Chu Nguyên Chương vui mừng nước mắt lã chã.

Chu Nguyên Chương suy yếu thờ dốc vài tiếng, run run rẩy rẩy duỗi tay, yêu thương vuốt ve đỉnh đầu Chu Doãn Văn, trong ánh mắt tràn ngập quá nhiều thứ không buông bỏ được.

- Hoàng tổ phụ ngài đã tỉnh, mấy ngày nay làm Tôn nhi...

Chu Doãn Văn rơi lệ đầy mặt nói.

- Si nhi... Trẫm cho dù bất tỉnh, người cũng nên tần thủ bồn phân, duy trì triều chính mới đúng, sao có thể vì trẫm mà chậm trễ quốc sự?

Chu Nguyên Chương nhẹ nhàng trách cứ, ánh mắt lại tràn đầy yêu thương.

- Đại Minh ta lấy hiếu trị thiên hạ, hoàng tổ phụ bất tỉnh, Tôn nhi sao có tâm tư xử lý quốc sự?

Chu Nguyên Chương vui mừng nở nụ cười, gương mặt tang thương, làn da đồi mồi dần ra, lộ vẻ hiền lành.

- Trẫm... Sợ là dương thọ đã tận.

Chu Nguyên Chương ngữ khí rất bình thản, giống như đang nói một chuyện không chút quan hệ tới hắn.

- Hoàng tổ phụ...

Chu Doãn Văn hoảng sợ nhìn hắn, giờ phút này hắn bất lực như trẻ con sắp bị người lớn bỏ rơi vậy.

Chu Nguyên Chương mặt dần dần trở nên nghiêm túc, ho khan vài tiếng, hỏi:

- Đã phái binh thay cho cấm vệ hoàng cung?

Chu Doãn Văn rung rung nghẹn ngào gật đầu.

- Các phiên vương có dấu hiệu điều động binh mã?

- Tiêu Phàm đã phái ra cấm y mật thám hỏi báo, binh mã các phiên vương không có động tĩnh gì, đa số đã nhập kinh, chỉ có tứ hoàng thúc Yến vương cáo ốm, bệnh tình nghiêm trọng.

Chu Nguyên Chương thần trí đột nhiên trở nên thanh tỉnh nghe vậy trong mắt nổi lên một chút vẻ phức tạp.

Than thở một tiếng thật dài, Chu Nguyên Chương không nói thêm nữa, chỉ là tinh thần vốn đã tỉnh lại chợt thấy ánh mắt mê ly giống như ảo giác nhiều năm hiện về.

- Doãn Văn, đỡ trẫm lên... Trẫm, muốn xuất cung!

Chu Nguyên Chương cắn răng, cố gắng chống đỡ thân thể suy yếu.

Chu Doãn Văn vội vàng nâng Chu Nguyên Chương dậy, cả kinh nói:

- Tổ phụ bệnh nặng, không nên xuất hành, ngài lúc này rời cung làm cái gì?

Chu Nguyên Chương dồn dập thở phì phò, yếu ớt cười nói:

- Nếu không rời cung, trẫm chỉ sợ kiếp này không đi được nữa...

Chu Doãn Văn vừa nghe tức khắc nước mắt lại chảy xuống:

- Hoàng tổ phụ muốn đi đâu?

- Kinh giao... Trường ngựa!

Các đại thần đã sớm phái người canh giữ để ý chặt chẽ tin tức từ trong cung nghe nói Chu Nguyên Chương tỉnh, có người âm thầm nhẹ nhàng thở ra, có kẻ vô cùng thất vọng, bất luận là thất vọng hay là cao hứng, bề ngoài bọn họ đều tỏ ra mừng như điên.

Nghe thấy biết Chu Nguyên Chương tỉnh lại yêu cầu đầu tiên lại là rời cung, tất cả đều yên lặng không biết đến cùng Chu Nguyên Chương muốn làm gì.

Bất luận thiên tử muốn làm gì, lúc này các đại thần cũng không dám phản đối.

Buổi chiều, Ngọ môn son son to tọng nặng nề chậm rãi mở ra, chúng thần đứng chờ hai bên, cấm y thân quân mang nghi trượng đi thành hàng. Mỗi khi nghi trượng đi qua, người đứng hai bên quỳ xuống hô to "Vạn tuế".

Hoàng đế xuất hành, thanh thế to lớn vô cùng. (Ở đây ca xin phép lược đi tầm vạn chữ viết chi tiết về đội nghi trượng vì lười tra từ)

Tiêu Phàm thân là Chỉ huy sứ Cấm Y vệ, dĩ nhiên là phải đi đầu dẫn đội nghi trượng. Hắn mặc phi ngư phục mới tinh sáng bóng loáng, cò tay theo bốn đường kim tuyến, hai bên là Đại hán tướng quân đầu đội kim khôi dẫn đội. Nghi trượng vừa rời cửa cung là năm vị đô đốc đã phong tỏa đường từ Ngọ môn đến cửa thành phía Bắc, đường phố yên tĩnh chỉ còn quan viên và dân chúng quỳ lạy hai bên đường.

Chu Nguyên Chương nửa nằm trên ngọc liễn, duỗi tay gian nan nhấc bức rèm che lên, đôi mắt đục ngầu quét qua người đang quỳ lạy hần hai bên đường. Nhìn về kính sợ của chúng bách tính hần thở dài một tiếng, sau đó nở một nụ cười phức tạp.

Giờ này khắc này, vị tay không đánh hạ thiên hạ Chu Minh, khai quốc quân vương khôi phục giang sơn người Hán đang suy nghĩ gì? Ai cũng không thể hiểu rõ.

Trường ngựa Bắc Giao kinh sư.

Chỗ này nguyên là một mảnh đồng ruộng, Chu Nguyên Chương định đô Ứng Thiên sau đó thu hồi, chuyển dân chúng đi, sai người sửa sang thành trường ngựa hoàng gia.

Chúng đại thần nhắm mắt đi theo nghi trượng Hoàng đế, thấp thòm lo âu đi tới trường ngựa.

Ngọc liễn dừng ở ven trường ngựa. hoạn quan kính cẩn nhẹ nhàng nhấc bức rèm che lên.

Chu Nguyên Chương mở to đôi mắt đục ngầu, nhìn đồng cỏ xanh mênh mông trước mắt, đôi mắt vô thần và sắp mất đi sinh cơ đột nhiên tinh quang đại thịnh, giống như tinh thần cực kỳ phấn chấn.

- Đờ... Đờ trẫm hạ liễn.

Chu Nguyên Chương run run rẩy rẩy chia tay, ngữ khí mang theo vài phần kích động khó ức chế.

Chu Doãn Văn cùng Tiêu Phàm đứng nghiêm trang hai bên ngọc liễn vội vàng duỗi tay, một trái một phải vững vàng đỡ Chu Nguyên Chương không ngừng run rẩy.

Thiên tử bệnh nằm trong thâm cung lâu nay rốt cục đã lộ diện, các đại thần đi theo lệ roi đầy mặt, khóc rống bá to "Vạn tuế", ven trường ngựa tức khắp thành cảnh động ngật người quỳ bái.

Chu Nguyên Chương không nhìn quần thần quỳ lạy, gian nan nghiêng đầu, nói với Tiêu Phàm bên cạnh:

- Đi... Dắt một con ngựa đến, trẫm, muốn cưỡi ngựa.

Tiêu Phàm ngẩn người, bệnh thành như vậy, còn có thể cưỡi ngựa?

Chu Doãn Văn vội la lên:

- Hoàng tử phụ long thể chưa lành, Tôn nhi thấy hay là ngày khác...

Chu Nguyên Chương ngữ khí âm trầm, không kiên nhẫn nhìn chằm chằm Tiêu Phàm nói:

- Nhanh đi!

Tiêu Phàm khom người, sau đó xoay người sai thuộc hạ đến chuồng ngựa dẫn một con tới.

Nhìn con ngựa toàn thân đen nhánh, to cao cường tráng đang không kiên nhẫn mài vó, thi thoảng mũi phì nhẹ, Chu Nguyên Chương kích động không gì tả nổi. đủ thịnh.

- Doãn Văn, Tiêu Phàm...

- Có Tôn nhi (thần)...

- Đỡ trẫm lên ngựa!

Tiêu Phàm ngạc nhiên ngẩng đầu, liếc nhìn Chu Doãn Văn, Chu Doãn Văn bắt đầu đi gật gật đầu, lập tức hốc mắt đỏ lên, nước mắt lại không kiềm được chảy xuống.

- Dạ.

Hai người một trước một sau nâng hai chân Chu Nguyên Chương, gian nan đỡ vị lão nhân suy yếu sắp rời trần gian này lên yên ngựa.

Chu Nguyên Chương ngồi ở trên ngựa, nhìn phiến thổ địa thuộc về hân trước mặt, một cảm giác quen thuộc tự nhiên sinh ra.

Trẫm, năm đó là một hòa thượng một bát cơm không đủ ăn, một khát cái kiếm cơm dọc sông Hoài, nhaoáng cái vài chục năm trôi qua, từ Hào Châu mới hăng hái lên, lửa thiêu tận trời ở ven hồ Bà Dương, uống máu Lỗ đại mặc thảo nguyên, sáng tạo đế nghiệp ở cố đô Kim Lăng...

Thiên hạ này là trẫm đánh hạ được!

Năm tháng làm con người ta già đi nhưng không thể xóa nhòa hiển hách huy hoàng mà trẫm đã khai sáng ra Đại Minh thịnh thế.

Chu Nguyên Chương tâm tình kích động, giờ phút này trên khuôn mặt u ám thêm đôi phần mê man.

Năm đó thiếu niên tao nhã, hôm nay là lão già gàn đất xa trời, cả đời này trẫm được cái gì, mất cái gì?

Địch nhân năm đó, Vương Bảo Bảo, Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành... Bọn họ cũng đã ngã xuống dưới đao kiếm của trẫm.

Chiến hữu năm đó, Hồ Duy Dung, Lý Thiện Trường, Lam Ngọc, Phó Hữu Đức... Bọn họ cũng đều đã ngã xuống dưới đao của trẫm.

Cả đời này, trẫm sai lầm bao nhiêu? Chính xác bao nhiêu?

Chu Nguyên Chương cười trên lưng ngựa trẫm mặc thật lâu, khuôn mặt mê man che kín bi thương.

Đột nhiên, hân ha ha cười, tiếng cười vô cùng nhẹ nhàng tiêu sái.

Thị phi đúng sai, để cho hậu nhân lo đi.

Ta chính là ta, ta là Chu Nguyên Chương, thiên hạ chỉ có một Chu Nguyên Chương

Giang sơn như bức tranh, đầu thiếu hào kiệt.

Về mê man biến mất hết, Chu Nguyên Chương giống như lành bệnh, toàn thân tràn ngập sức lực, ngón tay run rẩy vung roi quất móng ngựa phía sau, con ngựa bị đau hí lên chạy vọt tới.

Chúng thần cả kinh, nhìn vào Chu Nguyên Chương một mình một ngựa chạy về phía xa, vừa thê lương lại vô cùng bi tráng.

Các đại thần mắt dần dần mờ hồ, bọn họ đột nhiên cảm thấy lòng chua xót, sau đó mọi người không hẹn mà cùng quỳ xuống bái lạy Chu Nguyên Chương phía xa.

Tiêu Phàm cũng cảm thấy lòng chua xót, vị lão nhân này dù hùng tài đại lược, khai sáng sự nghiệp to lớn muôn đời nhưng vẫn là một lão nhân cô độc đáng thương.

Trầm mặc nửa ngày, Tiêu Phàm cũng vén vạt quan bào, quỳ xuống, nhìn Chu Nguyên Chương đã chỉ còn lại là một điểm đen phía xa, nội tâm đau đớn kịch liệt.

Chu Nguyên Chương kéo thân thể bệnh tình trầm trọng, bên tai chỉ nghe tiếng gió vù vù, thân thể mặc dù suy yếu vô cùng nhưng tâm tình hân sung sướng vô cùng.

Đây là một lão nhân bướng bỉnh cố chấp cả đời, đến chết hân cũng dùng cách thức bốc đồng này để cáo biệt thế giới.

Cánh vật chạy lùi nhảy khỏi tầm mắt, giờ khắc này tai hân như nghe được tiếng vọng hào hùng năm đó, tiếng đao kiếm va chạm, tiếng chém giết, hân như nhìn thấy sa trường năm xưa, thấy lại cảnh máu nhuộm áo choàng thảm thiết.

Quen thuộc quá, kích động quá, thì ra Chu Trọng Bát ta trời sinh thuộc về chiến trường.

Anh hùng cho dù tuổi xế chiều thì ta vẫn là anh hùng

Anh hùng không già cùng trời đất, cùng đất nước không biến cương.

Đột nhiên giật đầu ngựa, Chu Nguyên Chương thờ hồn hển nhìn tia tà dương cuối cùng phía xa, chậm rãi quay đầu nhìn về phía đại thần quỳ đầy đất phía xa, còn có non sông trắng lè bao la vô tận, quét nhìn lần cuối cùng.

Keng!

Chu Nguyên Chương rút nghi đao ở thắt lưng ra, thanh đao trắng như tuyết chỉ thẳng lên trời, hân ngửa mặt lên trời cười to hào hùng, tiếng cười hùng dũng, kích động cửu thiên.

- Ta vốn áo vải sông Hoài, thiên hạ nhờ ta thêm yên.

Dịch giả: Lão Chu tách rồi, làm chương này ca khá xúc động, chủ yếu là đầy cảm khái, thiên cổ đại đế, công tích bằng trời thì đã sao, cuối cùng cũng già nua ốm yếu rồi khuất bóng. Hôm nay cũng là ngày vĩnh biệt Trần Lập, vì đời là những chuyến đi dài, chúc anh thanh thản đi tiếp con đường của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Hoàng đế đại sự (Hạ)

1 Ban đêm, ngày hai mươi tư, tháng năm, năm Hồng Vũ thứ ba mươi mốt.

Khai quốc hoàng đế Đại Minh Chu Nguyên Chương chinh chiến cả đời từ trường ngựa Kinh Giao hồi cung sau đó lại tiếp tục hôn mê.

Thái Y viện khẩn cấp cứu trị nhưng chưa cứu tỉnh lại được.

Chu Nguyên Chương toàn thân sốt cao không ngớt, trong hôn mê vô ý thức nói mê sảng.

Thái tôn Chu Doãn Văn bị thống tột đỉnh, chur phiên vương vào kinh tụy rằng sớm có chuẩn bị tâm lý nhưng lúc này cũng luống cuống. Chur vương ở ngoài Đông cung thỉnh Chu Doãn Văn cầu kiến Chu Nguyên Chương lần cuối.

Tiêu Phàm lo lắng chur vương vào nội cung có biến, ngầm mệnh Cẩm Y vệ nghiêm mật giám thị, chur vương bái kiến Chu Nguyên Chương phải đứng ngoài ba trượng, không được đến gần thân thể, không được có bất kì tiếp xúc nào với hoạn quan trong cung.

Cũng may chư vương biết rõ hai bên đại nội, lúc này lại là thời khắc mẫn cảm hàng đầu, theo thứ tự đập đầu khóc bá ngoài ba trượng, kể kể một phen phụ tử tình thâm, nhi thần bất hiếu linh tình, sau đó khóc lớn rồi cung, không có chuyện gì phát sinh.

Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Từ cổ đến nay, Hoàng đế trước khi lâm chung, Vương gia giả truyền thánh chỉ, giả mạo chỉ dụ soạn vị đã xảy ra quá nhiều, hần không cho phép loại chuyện này phát sinh trên người Chu Doãn Văn. Bánh xe lịch sử cuộn cuộn chạy về phía trước, ở giữa không thể có chút sai lầm, Chu Doãn Văn thất bại là không dậy nổi, Tiêu Phàm thân gánh trách nhiệm nặng nề, có gia đình, có bằng hữu càng không thể chịu nổi thất bại.

Ban đêm, kinh sư đột nhiên mưa lớn tầm tã làm bầu không khí ngưng trọng thêm phần nặng nề.

Chu Nguyên Chương hồi cung sau lại hôn mê, Tiêu Phàm lập tức mệnh cấm y thiên hộ Viên Trung dẫn giáo úy dưới trướng Trần Phủ Ti phối hợp quân đội năm Đô Đốc phủ cùng quân sĩ Ứng Thiên vệ phong tỏa cửu môn, cấm ra vào. Lại mệnh Tào Nghị lĩnh giáo úy dưới trướng thêm vào cung, tăng mạnh đề phòng.

Đại thần trong triều được cho phép vào cung, ở quảng trường trước Vũ Anh điện chờ tin tức. Thanh Lưu phái lấy Hoàng Trùng cầm đầu, Gian đảng lấy Tiêu Phàm làm thủ lĩnh chia ra đứng hai bên, ở giữa là phái trung lập cùng những cổ đầu tường chưa có quyết định, còn có công hầu huân tước và các phiên vương vào kinh đợi tin, hơn trăm con người chia phe phái rõ ràng, bố cục trong triều liếc mắt là nhận ra.

Bốn bề quảng trường treo những chiếc đèn lồng chiếu sáng khuôn mặt u ám ủ dột khăn trương các đại thần.

Trời mưa to, các đại thần vẫn không nhúc nhích đứng thẳng người ngoài điện, không nhúc nhích nhìn vào nhóm thái y và hoạn quan bận rộn tới lui vô điện, mưa ướt đầm toàn thân mà không ai phát giác.

Mỗi người trong lòng giống như bọ một khối đã ngàn tấn đè ép, không khí giống như bị hút đi, mỗi người đều thấy hít thở khó khăn.

Chu Doãn Văn đứng ngoài cửa điện, khóc lóc như trẻ con, bi thương muốn chết.

Tiêu Phàm đứng bên cạnh hần, im lặng không nói gì vớ vớ vai hần, Chu Doãn Văn quay đầu lại, ánh mắt đỏ bừng, nước mắt nói:

- Tiêu thị độc, hoàng tử phụ sợ là... Sợ là...

- Thái tôn điện hạ, nhân sinh từ đều đã định trước. Nếu vạn nhất đệ hạ không qua khỏi, điện hạ không thể bi thương quá độ. Ngươi là quân vương kế tiếp của Đại Minh vương triều ta, là người đệ nhất thiên địa. Đại Minh hoàng đế duy ngã độc tôn nếu không thể nén bi thương thì đại thần triều đình, con dân thiên hạ nhìn ngươi ra sao?

Tiêu Phàm đau đớn nói.

Chu Doãn Văn nhìn vào Tiêu Phàm thật sâu, thật lâu, hần ráng sức gạt đầu.

Hai người nhìn nhau cười, nụ cười mặc dù chua xót, nhưng tràn ngập chân thành.

Hoàng Trùng đứng bất động trong mưa từ xa nhìn hai người thân mật, đôi mày rậm nhíu lên, ánh mắt lộ ra một tia âm trầm, bóng ma dần phủ lên trong lòng hần.

Không biết qua bao lâu, một gã thái y đầu đầy mồ hôi từ trong điện chạy ra.

Chúng thần chân kinh, bất giác bước tới trước vài bước.

Chu Doãn Văn ôm lấy tay thái y, gấp gấp hỏi:

- Hoàng tử phụ ra sao? Đã tỉnh lại chưa?

Thái y ngẩng đầu nhìn Chu Doãn Văn lo lắng, toàn thân bất giác run run một chập, sắc mặt tái nhợt quỳ sụp xuống.

- Thái tôn điện hạ thứ tội, chúng thần vô năng, đệ hạ tuổi thọ đã hết, sợ là... Sợ là không qua nổi đêm nay... Thần muôn lần đáng chết.

Chúng thần xa xa nghe được thái y tuyên án với thiên tử thì cực kỳ hoảng sợ, hai mặt nhìn nhau, mọi loại vẻ mặt khó tả hiện lên trên mặt mọi người.

Chu Doãn Văn nước mắt lại chảy xuống, hần nhấc chân đạp thái y lăn ra, khóc rống lên:

- Các ngươi là lũ phế vật, triều đình nuôi các ngươi để kéo dài tuổi thọ hoàng tử phụ đến vạn năm sao có thể chết được? Nhất định các ngươi không dụng tâm... Ta muốn giết các ngươi!

Thái y kinh hãi, không ngừng đập đầu cầu xin tha thứ.

Tiêu Phàm thấy Chu Doãn Văn không khống chế được cảm xúc, lập tức dè tay lên vai Chu Doãn Văn, trầm giọng quát:

- Thái tôn điện hạ, người hãy bình tĩnh một chút, bây giờ không phải lúc truy cứu, nhanh chóng vào gặp bệ hạ.... Tiễn người đoạn đường cuối đi...

Chu Doãn Văn vững vãi vài cái, quay đầu nhìn vào gương mặt trầm tĩnh của Tiêu Phàm, Chu Doãn Văn dần dần bình tĩnh trở lại.

- Hoàng tử phụ có tình đây?

Chu Doãn Văn nghẹn ngào hỏi thái y.

- Bệ hạ đã tỉnh, điện hạ nếu muốn thăm hỏi, thỉnh nắm chắc thời gian, chậm nữa sợ là...

Thái y lo sợ không yên run rẩy nói.

Chu Doãn Văn quay đầu lại nhìn qua những đại thần đứng ngoài điện, sau đó oán hận chà chà chân, lau nước mắt, một mình vọt vào điện Vũ Anh.

Tiêu Phàm đứng ở ngoài điện, nhìn vào Chu Doãn Văn giống như hải tử bất lực, cổ độc, sợ hãi nghiêng ngã lao đảo biến mất sau cánh cửa điện thì nặng nề thở dài.

Chu Doãn Văn... Vẫn còn quá trẻ a, hần căn bản chưa chuẩn bị để làm hoàng đế, bờ vai yếu đuối căn bản không gánh nổi hưng suy của cả vương triều Đại Minh, một thanh niên chưa đến hai mươi tuổi làm hoàng đế, liệu hần có thể đưa triều Kiến Văn đi xa đến đâu?

(Nguyên tác là bờ vai gầy yếu cơ mà Chu Doãn Văn vốn được miêu tả là thẳng béo nên để vậy vô lý quá nên ca sửa lại)

Tiêu Phàm ra sức lắc đầu, tạm thời vứt vát đề này đi, bây giờ việc hần phải làm là bảo vệ cung điện này để tổ tôn có thể nói lời tạm biệt cuối cùng.

- Cẩm Y vệ nghe lệnh!

Tiêu Phàm đứng ở tiền điện hét lớn.

Cẩm y vệ bốn phía đồng thời ôm quyền hét lớn:

- Có!

Tiêu Phàm chậm rãi nhìn qua Hoàng Trung cùng một đám Thanh Lưu đại thần, trầm giọng nói:

- Đóng cửa điện, gia tăng phòng thủ, bất luận kẻ nào cũng không được đến gần mười trượng quanh cửa điện, kẻ không tuân, trảm!

- Dạ!

Hoàng Trung đứng giữa quảng trường ánh mắt như phun lửa, các Thanh Lưu đại thần bao gồm nhóm thượng thư, thị lang lục bộ đều cảm tức nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lạnh lùng cười, xoay người khoanh tay đứng đối mặt đại điện, bộ dạng đê nhất quyền thần, lấy thúng úp voi.

Các người một khi đã cho ta là gian thần, nếu ta không ra chút uy phong của gian thần thì chẳng phải phí danh sao?

Trong điện Vũ Anh.

Tổ tôn đang cáo biệt lần cuối cùng.

Chu Doãn Văn quỳ gối trước giường Chu Nguyên Chương Long nằm khóc rống lên, hai tay không ngừng nện xuống sàn, lúc này đây trong lòng hần bi thương đã đến tột đỉnh.

Hoàng tử phụ mà hần vẫn luôn ý lại đêm nay muốn bỏ hần mà đi, từ nay về sau thiên nhân vĩnh cách*, để lại hần một mình trên đời, cô độc đối mặt với đại thần triều đình, một mình gánh trọng trách hưng suy của vương triều Chu Minh. Còn vị Hoàng tử phụ luôn cưng chiều yêu thương hần, giọng nói đó, nụ cười đó, dáng điệu đó sau này chỉ có thể sống trong hồi ức của Chu Doãn Văn...

(Vĩnh cách: cách biệt vĩnh viễn)

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Văn càng bi thương khó ức chế, khóc lớn hơn nữa.

Chu Nguyên Chương đã sớm tỉnh, hần hiểu thời gian của mình không nhiều lắm, hần cảm giác sinh cơ trong cơ thể đang nhanh chóng rời hần đi, rất nhanh, hần sẽ chỉ còn lại thể xác không có linh hồn, từ nay về sau mãi về với đất.

Rưng rưng nhìn vào Chu Doãn Văn đang khóc lóc không ngừng, Chu Nguyên Chương nổi lên nhiều thứ không bỏ được.

Hần vương bận thật sự nhiều lắm, hần phải làm cũng như chưa làm nhiều lắm. Đáng tiếc thọ mệnh đã tận, cả đời người phú quý như đế vương thì đã sao? Cuối cùng cũng phải ôm nuôi tiếc mà chết!

Vươn tay run run rẩy rẩy, Chu Nguyên Chương từ ái vuốt ve đầu Chu Doãn Văn, ngực hần phập phồng dồn dập, cổ họng tê tê rung động, dốc hết toàn lực hô hấp chút không khí cuối cùng trên thế gian.

- Tôn nhi... Hào tôn nhi của trẫm... Trẫm, phải cáo biệt con rồi...

Chu Nguyên Chương mỉm cười nói đứt quãng.

- Hoàng tử phụ, ngài sẽ không chết ... Ngài nếu chết, để lại Tôn nhi một mình nên làm gì đây?

Chu Doãn Văn khóc lớn nói:

- Năm trước, phụ vương rời bỏ ta, hôm nay, ngài lại phải rời khỏi ta... Từ nay về sau trên đời này chỉ còn tôn nhi lẻ loi một mình, tôn nhi đời này còn gì vui về...

Chu Nguyên Chương thở dài, nhắm mắt, hai hàng lão lệ lăn dài xuống má.

- Nhân sinh như bữa tiệc tàn, tôn nhi... Chính trẫm cũng luyện tiếu con, luyện tiếu nhân thế này, luyện tiếu giang sơn cầm thú, non sông tráng lệ, thiên hạ Chu Minh ta...

Chu Doãn Văn nghe Chu Nguyên Chương nói lời trong lòng, tức khắc khóc lớn lên, trong đại điện trống rỗng, tiếng khóc bi thống đau thương vang vọng khắp nơi.

Chu Nguyên Chương cố gắng chống thân hình, nửa ngồi dậy, thở hổn hển suy yếu nói:

- Tôn nhi, hào tôn nhi, tử phụ sắp phải đi, có chút lời nói... Tử phụ phải dặn dò ngươi.

Chu Doãn Văn rơi lệ đầy mặt gật đầu.

- Hôm nay ưu tư lớn nhất lòng trẫm chính là phiên vương... Trẫm suy nghĩ thật lâu, năm đó thực hiện chính sách phiên vương không phải là sai lầm. Khi đó thiên hạ rung chuyển, binh quyền tán loạn, giang sơn xã tắc bất ổn, để con cháu Chu gia ta đóng ở các nơi thống nhất Đại Minh, hoàng quyền tập trung. Chính sách phiên vương không sai, nhất định phải thực thi...

- Đến hôm nay, hoàng quyền đã thống nhất, không có họa biên cương, phiên vương các nơi đã có sự chậm trễ thậm chí nảy sinh dã tâm, tạo thành uy hiếp với triều đình. Từng là quốc sách nhưng giờ lại hại đến quốc gia, chính sách phiên vương đã không thể tiếp tục thi hành... Tôn nhi, tước phiên liên quan tới nền tảng lập quốc, không thể nóng vội, phải chậm rãi, dừng dùng sách lược tước phiên của Hoàng Trung, đó là cách nhìn của thư sinh, quá mức cấp tiến, tương lai chắc chắn sẽ hại tới giang sơn Chu Minh ta... Nhớ lấy, nhớ lấy...

Chu Doãn Văn nghẹn ngào gật đầu.

Chu Nguyên Chương gian nan xoay người, lấy bên cạnh ra một cái hộp gỗ màu đen nhỏ đưa cho Chu Doãn Văn, trong mắt hiện rõ vẻ phức tạp.

Chu Doãn Văn ngăn người, tiếp nhận hộp gỗ, tò mò nhìn Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương ý bảo hần mở ra.

Trên chiếc hộp khắc long văn mở ra bất ngờ đặt một thanh đao nhỏ, một độ điệp.

(Độ điệp: chứng minh thư của người trong Phật giáo và Đạo giáo thời cổ đại ở Trung quốc, tăng nhân và đạo sĩ có độ điệp sẽ được miễn trừ thuế khóa, lao dịch. Người không có độ điệp sẽ bị cho là tư đồ, bị quan phủ phát hiện sẽ bị xử phạt và bắt hoàn tục. Độ điệp không phải lúc nào cũng được phát miễn phí, thời Đường, từ sau loạn An Sử thì độ điệp ngân - tiền thu từ phát hành độ điệp là một nguồn thu chính thống cho ngân sách. Từ năm Hồng Vũ thứ sáu (năm 1373), Minh Thái Tổ Chu Nguyên chương mới hạ chiếu phát hành độ điệp miễn phí, chấm dứt chế độ "độ điệp ngân".

Nguồn:<https://zh.wikipedia.org/wiki/度牒>)

Chu Doãn Văn chấn động, ngạc nhiên nói:

- Hoàng tử phụ, ngài... Đây là ý gì?

Chu Nguyên Chương buông thõng mí mắt, tựa hồ có chút thẹn quay đầu đi, thanh âm khàn khàn trầm thấp:

- Tôn nhi a, trẫm thương ngươi yêu ngươi hoàn toàn thật tâm, không có một chút giả dối, nhưng... Tôn nhi a, ai kêu ngươi sinh ra ở nhà đế vương, Thiên gia đều là người người nhà, ai gánh vác thiên hạ cũng... Nếu như có một ngày ngươi không thủ được giang sơn này, bị một vị hoàng thúc nào đó chiếm đi... Chuyện đã không thể cứu vãn, ngươi hãy vì mình mà quy y... Xuất gia tránh họa đi.

Chu Doãn Văn không dám tin nhìn Chu Nguyên Chương, toàn thân lại thất thần, như bị sét đánh, tầm mắt trở nên mơ hồ.

Tình cảm tử tôn lại trộn lẫn rất nhiều lãnh huyết, tàn khốc của chính trị, Chu Doãn Văn tâm địa đơn thuần rất không hợp, hần không biết vì sao Chu

Nguyên Chương vì sao lại để lại cho hấn đường lui này, chẳng lẽ hoàng tử phụ đã dự liệu mình sẽ không thủ được giang sơn này sao?

Gương mặt tái nhợt của Chu Nguyên Chương nổi lên thẹn ý, trầm mặc thật lâu, ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Vật cạnh thiên trạch*, tôn nhi, ngươi là hảo tôn nhi, là tôn nhi hiếu thuận lễ phép, trầm đều biết, trầm nguyện ý ở cửu tuyền nhìn người cả đời thuận lợi làm hoàng đế... Nhưng mà tôn nhi, ngươi có thể làm hảo hoàng đế sao? Ngươi có năng lực thủ được giang sơn sao? Thế sự luôn tàn khốc, nếu ngươi không giữ được giang sơn, bị hoàng thúc ngươi soán vị, trầm... Thực không đành lòng thấy ngươi chết dưới tay hoàng thúc, tôn nhi, đồng ý với trầm, nếu thực sự không thể thì phải bảo toàn mình, xuất gia tránh họa. Trầm chỉ hy vọng ngươi bình an sống đến già, thiên hạ này ai làm hoàng đế không quan trọng, chỉ cần ngươi sống tốt, sống đến già là trầm an lòng..

(Vật cạnh thiên trạch: ý là chọn lọc tự nhiên, kẻ mạnh thì thắng, yếu thì bị đào thải)

Một vị lão nhân như khóc như tố kẻ lẻ làm Chu Doãn Văn chấn động.

Hoàng tử phụ là một lão nhân cơ trí, hấn có ánh mắt sắc bén nhìn rõ thế gian, ẩn sâu trong vẻ âm lãnh tàn khốc là một trái tim ấm áp yêu thương tôn nhi vô hạn.

Giờ khắc này, Chu Doãn Văn bình thường trở lại.

Hấn chậm rãi đóng hộp gỗ lại, cất đi, sau đó trịnh trọng nhìn Chu Nguyên Chương, nghiêm nghị như lập minh ước nói:

- Hoàng tử phụ, hộp gỗ này tôn nhi nhất định sẽ giữ lại, đến khi tôn nhi quét sạch loạn trong giấc ngoài, khai sáng nên một thời kỳ huy hoàng thịnh thế tôn nhi sẽ lập đàn tế thiên, ném hộp gỗ vào đỉnh đông hòa táng trả nó lại cho hoàng tử phụ. Tôn nhi sẽ nói với ngài những gì ngài lo lắng sẽ không phát sinh, tôn nhi sẽ làm một hoàng đế tốt.

Chu Nguyên Chương suy yếu nở nụ cười, nụ cười tràn ngập vui mừng ấm áp dễ chịu, hấn đã tận mắt chứng kiến tôn nhi yếu đuối này phá kén mà ra, hấn rất cực đã trưởng thành.

- Rất tốt, rất tốt...

Chu Nguyên Chương nhắm mắt mỉm cười, lão lệ tùy ý chảy trên gương mặt già nua.

- Tôn nhi, ngươi ra ngoài, kêu Tiêu Phàm vào đi, trầm có chút lời muốn nói với mình hấn...

Chu Nguyên Chương mới đặt chân vào đầu giường.

Chu Doãn Văn cảm hộp gỗ đứng lên, chùi nước mắt, nghe lời lui xuống, khi đi đến cửa điện hấn quay đầu lại, lưu luyến không rời nhìn Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương nằm trên long tháp, vừa hô hấp dần dập, vừa nhìn Chu Doãn Văn cười, nụ cười ấm áp hiền lành như thường ngày.

Tổ tôn hai người im lặng đứng nhìn nhau thay lời chào tạm biệt cuối cùng.

Không lâu sau, Tiêu Phàm một mình tiến vào điện, không nói hai lời quỳ trước long tháp Chu Nguyên Chương nằm.

Chu Nguyên Chương đã sớm thu lại nụ cười, hấn lạnh lùng nhìn Tiêu Phàm quỳ trước mặt, rất lâu sau hấn mới chậm rãi mở miệng nói:

- Tiêu Phàm, trầm sắp chết, trước khi chết, trầm không triệu kiến đại thần khác, không triệu kiến hoàng tử hoàng tôn, không triệu kiến cả công huân, lại có tình triệu kiến ngươi đến thì tú tài cũng làm bữa, ngươi có biết là vì sao không?

Tiêu Phàm mồ hôi lạnh chảy xuống, trong lòng sợ hãi không thôi, lão Chu không phải là muốn ta chôn cùng chứ?

- Thần ngu dốt, thần thật sự không biết.

Chu Nguyên Chương suy yếu khụ hai tiếng, gương mặt thêm mấy phần tái nhợt, sau đó hấn tựa cười tựa không, nói:

- Ngươi không ngại đoán thử xem...

Tiêu Phàm rung mình, thật cẩn thận nhìn Chu Nguyên Chương, thăm dò nói:

- Bệ hạ... Hay là muốn cho thần thi lại tú tài?

Chu Nguyên Chương tức khắc cảm thấy trong lồng ngực một cỗ huyết khí cuộn cuộn.

Giờ khắc này hấn thật sự sinh ra tâm tư muốn Tiêu Phàm chôn cùng.

- Thôi!

Chu Nguyên Chương cắn răng, chậm rãi nói:

- Trẫm triệu kiến ngươi, là muốn nói cho ngươi, sau khi trẫm chết trong triều quyền lực của người tất nhiên sẽ cực thịnh. Trẫm nhắc ngươi đừng làm quyền thần lấy thúing úp voi, phải biết đạo lí "cực thịnh tất suy", Hồ Duy Dung chính là ví dụ rất tốt, ngươi không nên làm Hồ Duy Dung thứ hai, nếu không kết cục của ngươi sẽ rất thê thảm.

Giọng nói như gió từ địa ngục thổi tới làm Tiêu Phàm không kìm nổi rung mình, vội vàng quỳ lạy, run giọng nói:

- Thần tuyệt đối không dám làm quyền loạn chính, gây loạn triều cương.

Chu Nguyên Chương thần sắc hơi hòa hoãn, nói tiếp:

- Ngươi sau phải phụ tá Doãn Văn, Doãn Văn tính nhược, có một số việc khó tránh khỏi không quả quyết, ngươi phải là một thần tử tận chức trách, nên khuyên can phải khuyên can, còn có... Cẩm Y vệ tồn tại là rất cần thiết, không thể dễ dàng xoá bỏ.

- Thần... Tuân chỉ!

Chính sự nói xong, Chu Nguyên Chương tựa vào đầu giường, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Nên nói đều đã nói, hiện tại là lúc hần nên cáo biệt nhân thế...

Chu Nguyên Chương thần thái mỗi một nháy mắt, bận rộn vất vả cả đời, giờ hần đã có thể yên nghỉ.

- Trẫm hiện tại... Kỳ thật rất muốn biết, hậu nhân... Đánh giá cuộc đời trẫm... Như thế nào?

Chu Nguyên Chương hơi thở có chút dồn dập, gương mặt tái nhợt giờ có thêm chút hồng quang bất thường.

Tiêu Phàm trong lòng âm đạm, hần biết, đây là dấu hiệu người hết đèn tắt.

Đó là một lão nhân đáng thương, hần có cả thiên hạ nhưng trong lòng hần giống như một khát cái tay trắng. Hần dành cả đời để đánh hạ cả giang sơn nhưng lại không có nổi một tri kỷ để thổ lộ tình cảm. Công thần danh tướng từng nguyện trung thành với hần đã bị hần giết sạch, ngẫu nhiên còn có lão chiến hữu sống sót cũng bị thủ đoạn lãnh khốc tàn nhẫn thiết huyết dọa sợ, rời xa. Người cô đơn, hần chính là người cô đơn.

Cuộc đời hần có thể sử dụng hai từ đơn giản "thành công" hoặc "thất bại" để khái quát sao? Cuộc đời hần rất phức tạp, dù cả nhóm trăm sử gia nghiên cứu cũng voophaps đưa ra một đánh giá trọng tâm chính xác.

Tiêu Phàm đương nhiên càng không thể, hần đối với Chu Nguyên Chương vẫn là úy lớn hơn kính.

Chu Nguyên Chương giết chóc đại thần tạo nên tên tuổi quá vang dội, dù Tiêu Phàm là người xuyên việt từ mấy trăm năm sau cũng không thể không úy hần ba phần. Không phải kẻ xuyên việt nào cũng tại triều đại lạ lắm xưng hùng xưng bá, Tiêu Phàm là một ngoại lệ, hần là người nhất gan. nhất gan không đáng xấu hổ, chỉ ít là tự hần cho là thế.

Nhìn vào Chu Nguyên Chương bệnh nguy kịch, giờ khắc này, Tiêu Phàm trong lòng nổi lên vài phần chua xót, dù Chu Nguyên Chương vài ba lần thiếu chút nữa giết hần nhưng nhìn vị lão nhân đáng thương này Tiêu Phàm thật sự không thể hận nổi, thậm chí còn có chút đồng tình.

- Trên sử sách hậu nhân chắc chắn ghi bệ hạ là hoàng đế vĩ đại, ngài khôi phục giang sơn người Hán, khu trừ Thát Lỗ, khai sáng Đại Minh đế quốc, sáng soi đến hậu đại, là hoàng đế vĩ đại nhất từ xưa đến nay.

Tiêu Phàm nửa ngồi bên long tháp, nhìn vào ánh mắt đục ngầu dần vô thần của Chu Nguyên Chương, chậm rãi an ủi.

Chu Nguyên Chương mắt thoáng sáng một lần, lẩm bầm nói:

- Hậu nhân... Thực sẽ nói như vậy sao? Trẫm... Trẫm cả đời giết nhiều người như vậy, đã làm nhiều chuyện sai như vậy... Hậu nhân, còn có thể đánh giá trẫm như thế?

Tiêu Phàm trầm mặc một lần, nói:

- Bệ hạ, hậu nhân bình luận như thế nào, đã không liên quan đến chúng ta, bệ hạ cứ thoải mái đi, sử sách lưu danh thì đã sao? Truy đến tốt cùng bất quá chỉ là một đoạn chuyện xử mà thôi...

Chu Nguyên Chương thở hắt hần nở nụ cười, nụ cười thật thoải mái.

- Đúng vậy, nói không thêm đề ý, kỳ thật trẫm cực kỳ đề ý, một thế hệ đế vương, có cả thiên hạ, hần còn theo đuổi cái gì? Đơn giản là lưu danh thôi, kỳ thật... Lưu danh lại có quan hệ gì với trẫm đâu?... Trẫm...

Chu Nguyên Chương cổ họng nấp máy, khí quản tê tê rung động, giống như cổ hết sức đề hồ hấp ngum không khí cuối cùng.

Bàn tay gia nua tiểu tụy của hần đột nhiên nắm lấy cánh tay Tiêu Phàm, hai mắt vô thần trợn to, đồng tử co rút kịch liệt đột nhiên phóng đại ra, thần sắc

như gian thần sợ hãi trước cái chết.

- Tiêu Phàm... Tiêu Phàm trăm sẽ chết sao? Trăm... Không muốn chết, trăm rất muốn sống thêm vài năm a...

Tiêu Phàm trong lòng âm thầm, hấn cầm lại tay Chu Nguyên Chương, ôn nhu nói:

- Bệ hạ, chết, cũng không thống khổ...

- Chết cũng không thống khổ, cái gì mới... Thống khổ?

Chu Nguyên Chương giãy dụa thì thảo hời.

Tiêu Phàm trong đầu không biết sao, đột nhiên hiện lên cảnh bao nhiêu ruộng bạc giấu trong hậu viện, trăm mặc nửa ngày mới vô hạn cảm khái nói:

- ... Thống khổ nhất không gì ngoài... Người đã chết mà tiền lại tiêu không hết, ai...

Chu Nguyên Chương ngừng giãy dụa, thần thái phi thường bình tĩnh chậm rãi nói:

- Tiêu Phàm, trăm không sợ chết, ... Nhưng trăm không hy vọng bị người làm tức chết...

Tiêu Phàm cả kinh, vội vàng quỳ lạy, sợ hãi nói:

- Thần có tội!

Chu Nguyên Chương sắc mặt dần dần biến thành tro tàn, giống như đóm lửa trong gió, cố gắng thiêu đốt tia ánh sáng sinh mệnh cuối cùng.

Mở to hai mắt vô thần, thanh âm Chu Nguyên Chương cũng càng ngày càng thấp.

- Tiêu Phàm, trăm hôm nay cười ngửa ở Kinh Giao, giống như... Giống như trở về năm đó... Tư thế hào hùng chiến trường, trăm... Trăm thật muốn... Quay trở lại năm tháng đó... Tay cầm lợi kiếm, trăm địch... Đoạt kỳ...

Tiêu Phàm hồi tưởng hôm nay Chu Nguyên Chương ở trường ngựa hiên ngang, thần sắc hiện rõ vẻ kính nể.

Nhìn Chu Nguyên Chương trên long tháp hô hấp ngày càng khó khăn, Tiêu Phàm trong lòng chua xót vạn phần, vẫn cố cười trấn an nói:

- ... Bệ hạ hôm nay trên trường ngựa thật anh hùng phi phàm, thần cảm phục không thôi, thần cảm thấy bệ hạ chết kiểu này rất sáng ý. Các đại thần già sắp chết được chứng kiến rất ủng hộ, không ít người đã tỏ thái độ tương lai khi bọn họ chết cũng sẽ đến trường ngựa phi một vòng, lại rút đao chỉ lên đầu với trời, cảm giác đó thật là phong cách...

Tiêu Phàm thao thao bất tuyệt xong, Chu Nguyên Chương ngực lại đột ngột gồng lên cao, sao đó nhanh chóng xẹp xuống, toàn thân run rẩy kịch liệt.

Tiêu Phàm thấy thế cả kinh, lập tức á khẩu, lo lắng kêu:

- Bệ hạ, bệ hạ ngài làm sao vậy? Thần... Đi gọi thái y...

Chu Nguyên Chương không biết khí lực từ đâu ra, đột nhiên vươn cánh tay tiểu tụy tóm lấy vạt áo Tiêu Phàm, kéo hấn lại gần mặt nhất, thờ hồn hèn âm trầm nói:

- Tiêu Phàm, người... Đồ mất dạy... Trăm, trăm quả nhiên bị người làm... Tức chết...

Lời chưa hết, Chu Nguyên Chương nhẹ buông tay, ngã xuống long tháp, hơi thở ngừng hẳn.

Tiêu Phàm trợn mắt há mồm nửa ngày, nhìn Chu Nguyên Chương nằm yên trên long tháp không nhúc nhích, dĩ nhiên là đã tuyệt khí mà đầu rung động ầm ầm, giống như bị người gõ lên một gậy vậy, thật lâu không khôi phục được tinh thần.

Một khai quốc Hoàng đế, Bạo quân đủ hung danh trên sử sách vậy mà bị ta làm... Tức chết?

Tức chết Hoàng đế... Là tội danh gì?

Tiêu Phàm cho dù là người thiếu kiến thức pháp luật cũng biết làm hoàng đế tức chết chắc chắn không nhẹ, khẳng định không phải bị áp giải đến quan phủ ăn vài gậy đòn giản nhẹ nhàng được...

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm giật mình một cái, sau đó nhanh chóng quay đầu, nhìn quanh toàn điện một vòng.

Vạn hạnh, bởi vì Chu Nguyên Chương để lại di ngôn lúc lâm chung, các cung nữ hoạn quan phụng dưỡng trong điện vì tội hiềm đã sớm tự giác lui ra ngoài. Toàn điện trống rỗng chỉ còn hai người hấn và Chu Nguyên Chương, một kẻ sống, một người chết.

Tiêu Phàm lau mồ hôi lạnh nhẹ nhàng thở ra, đang định lên giọng gọi người, đã thấy dung nhan Chu Nguyên Chương khi chết dữ tợn, nộ khí bùng bùng

phần chân, đầy sát khí, Tiêu Phàm lại nhìn không được hoảng sợ.

Lão Chu sát khí quá nặng, may mắn là hắn không kịp hạ chỉ, bằng không hôm nay Tiêu Phàm xác định chết trước hắn...

Sát khí quá nặng không tốt, Diêm vương mắt húng, lại nói nếu ai khác đi vào thấy bộ dạng này của Chu Nguyên Chương chắc chắn là sẽ nói bị Tiêu Phàm làm cho tức chết cho coi.

Tiêu Phàm chợt dạ suy nghĩ một lần, vì thế lấy hết can đảm, thừa dịp Chu Nguyên Chương còn chưa cứng, kéo miệng hắn lên tạo thành một vẻ mỉm cười đến chôn cừu tuyền, chết cũng nhắm mắt giả dối.

Nhìn trái nhìn phải, cảm thấy không có sơ hở, Tiêu Phàm lúc này mới chỉnh biểu tình, rất nhanh lộ ra cực kỳ bi thương, sau đó lui lại mấy bước, quỳ lạy trước di thể Chu Nguyên Chương, sau đó lên giọng khóc lớn nói:

- Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, người đầu mau tới a thiên tử... Thiên tử băng hà —

Phản phát một tiếng, Chu Doãn Văn cùng chúng thần trong triều thủ ngoài điện vội chạy vào, sôi nổi quỳ trước di thể Chu Nguyên Chương, mọi người đầm ngực đậm chân, khóc rống thất thanh, trong điện Vũ Anh là một mảnh mây đen sừng mù...

Tiêu Phàm chợt dạ nhìn quanh, phát hiện không ai chú ý hắn, lúc này mới thất thanh khóc cùng chúng thần.

Ngũ Phụng lâu trên Ngọ môn rung chuông đại tang, tiếng chuông du dương trầm thấp, phiêu đảng khắp kinh thành rung động trời đêm.

Ngày hai mươi tư tháng năm năm Hồng Vũ ba mươi mốt, Đại Minh khai quốc Hoàng đế Chu Nguyên Chương băng hà. Hưởng thọ bảy mươi mốt tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Lập vua mới

Dịch giả: Hùng Bá

Trong điện Anh Vũ, quần thần khóc rống tận chín tầng mây.

Tiêu Phàm ẩn trong đám quần thần, cũng quỳ lạy khóc rống.

Một đời khai quốc quân chủ quy thiên, một đời minh quân công tích vĩ đại, hùng tài đại lược như thế đáng ra Tiêu Phàm nên cảm thấy bi thương tiếc hận.

Nhưng mà hùng tài đại lược đại đế này khi còn sống nhiều lần muốn giết hắn, sao mà hắn có thể bi thương được?

Tiêu Phàm như tên của hắn, hắn chỉ là người thường, có yêu có hận, cũng có mặt hẹp hòi, cũng có phần chính nghĩa.

Nghiêm khắc mà nói, Chu Nguyên Chương xem như cùng hắn có cừu oán, ở kiếp trước, giết người chưa thành cũng tính là phạm pháp.

Hôm nay làm tức chết lão Chu, xem như cừu đã báo, rất phù hợp quy luật nhân quả tuần hoàn của Phật gia.

Coi như thù oán trước giờ xóa bỏ, bảo hắn khóc thương, hắn không làm được. Hắn không học Gia Cát Lượng đến quan tài Chu Du vừa khóc vừa chỉ đầu mắng hoè đã là quá phúc hậu rồi.

Nhưng mà vẫn phải làm ra bộ, dù thật hay giả thì lúc này khóc càng nhiều thì càng minh chứng hắn là trung thần, lịch sử ghi nhận nhiều vị “trung thần” đầm đầu chết theo Hoàng đế ở thềm ngọc. Cá nhân Tiêu Phàm không tính làm thế, hắn nghĩ hắn là những vị kia diễn quá sâu, không không chế được mình nên mới tạo thành bị kịch kia à.

Vừa quỳ vừa khóc thể hiện lòng trung thành thì không thành vấn đề, còn cái kia thì bỏ qua đi.

Tiêu Phàm hiện tại khóc rất thương tâm, nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn rất là “trung thành”.

Hắn trốn trong đám đại thần, vừa diễn vừa nhìn di thể Chu Nguyên Chương.

Thấy mấy tên thái y lau, chùi nước mắt cho Chu Nguyên Chương, còn xem mạch, lại lật mí mắt lên xem, Tiêu Phàm chợt chấn động, mắt đảo không ngừng, có vẻ chợt dạ.

Bác sĩ cổ đại có thể tra ra nguyên nhân chết đích thực của Chu Nguyên Chương là bị tức chết không? Không lợi hại vậy chứ?

May mắn thái y quả nhiên như Tiêu Phàm tưởng tượng không lợi hại đến thế, chỉ một lát sau thì nhìn nhau, gật đầu, rồi phủ khăn lên khuôn mặt không chút tức giận của di thể Chu Nguyên Chương.

Một khăn phủ xuống kia, quần thần càng khóc rống lớn thêm.

Chu Doãn Văn quỳ gối trước di thể Chu Nguyên Chương khóc muốn ngất đi, hai thái giám hai bên vội đỡ lấy hắn.

Hoàng Trung quỳ gối sau Chu Doãn Văn cũng khóc lớn, lão lệ chảy xuống tới vạt áo cũng không ngừng.

Đó là đời trung thân, tuân thủ nghiêm ngặt lời thánh nhân dạy bảo, cho nên Chu Nguyên Chương băng hà với lão là một đả kích to lớn.

Lúc này, so với Tiêu Phàm già bộ thì rõ ràng Hoàng Trung cao thượng hơn nhiều.

Hoàng Trung dùng sức lau khô lão lệ, quay đầu nhìn quanh một vòng, thấy sau Chu Doãn Văn không xa là hai mươi mấy vị vương gia đang ra sức khóc lóc, Hoàng Trung đột nhiên chấn động, lập tức tỉnh táo lại.

Giờ không phải là lúc bi thương, còn việc cần phải làm.

Hoàng Trung nhanh chóng đứng lên, nghẹn ngào quát to:

- Các vị hãy nghe lão phu nói một lời!

Chu Nguyên Chương cả đời tru sát đại thần vô số, các đại thần đối với hắn kính sợ là chính, khóc lóc chủ yếu đề ra về thôi chứ thương tâm không được mấy phần. Nghe vậy đại diện rất nhanh yên tĩnh lại, chỉ còn mình Chu Doãn Văn một mình nức nở.

Hoàng Trung lau nước mắt, nức nở nói:

- Bê hạ băng hà, long ngự quy thiên, đối với Đại Minh ta là đại bất hạnh, triệu dân cùng đau lòng. Nhưng chúng ta là thần tử Đại Minh, không thể vì tư mà quên công. Nước một ngày không thể không vua, lão phu bất tài, lúc này cả gan đứng ra muốn cùng các vị thỉnh di mệnh tiên đế, lập tân quân, cùng thương nghị việc an táng tiên đế, các vị có đồng lòng?

Chúng thần nghe vậy, rồi rít gật đầu.

Hơn hai mươi vị vương gia nhìn nhau, cũng gật đầu.

Hoàng Trung thấy các vương gia im lặng không nói gì, lòng lo lắng mới thả lỏng, trầm giọng nói:

- Mời Lễ bộ Thượng thư Trịnh Nghi Trịnh đại nhân đọc di mệnh tiên đế!

Trịnh Nghi nghe vậy đứng lên, rút một hoàng quyền từ trong tay áo ra, đi đến trước mặt chúng thần, sắc mặt trang nghiêm, trầm giọng nghiêm nghị lớn giọng hô:

- Di mệnh tiên đế ở đây, chúng thần lễ bái!

Chúng thần hô vang vạn tuế, quỳ bái!

Trịnh Nghi trầm giọng hô:

- Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết: Trẫm ứng thiên mệnh diệt giặc ba mươi năm lên ngôi, cần mẫn việc nước, lo lắng cho dân, nay mệnh tới, có hà gì. Hoàng thái tôn Doãn Văn nhân mình hiếu hữu, lòng mang thiên hạ, nghi lên đại vị. Trong ngoài vẫn vỗ quan lại đồng tâm phụ chính, dẹp an ngũ dân. Tang đồ cúng vật, không dùng vàng ngọc. Chúng dân để tang ba ngày, không cưới gả,. Chư vương không được tự ý vào kinh. Khâm thủ.

Đọc xong, chúng thần lại khóc vang một trận.

Hoàng Trung đứng lên, chậm rãi nhìn quanh quần thần, ánh mắt dừng lại chỗ các vị vương gia nhiều hơn chút, trầm giọng nói:

- Di mệnh tiên đế ở đây, các vị có ai nghi ngờ?

Di chỉ trong nói chư vương không cần vào kinh phúng viếng, nhưng mà các vương gia đã vào kinh rồi, những lời này dĩ nhiên bị tất cả xem nhẹ.

Các vị vương gia nhìn nhau, có chút do dự.

Trong đó Ninh vương Chu Quyền trẻ tuổi nhất, mới vừa đầy hai mươi tuổi, bối phận tính ra là thúc thúc thứ năm của Chu Doãn Văn, Chu Quyền này tính tình nóng nảy, lại có qua lại với Yến vương. Chu Lệ lúc ở kinh sư từng ầm y tỏ về Chu Doãn Văn không thể dung, oán khí ngợp trời, vì thế hắn ngẩng đầu, vẻ mặt không phục nói:

- Tứ ca Yến Vương chưa đến kinh sư, lúc này ủng lập tân quân, không phải là quá nhanh? Ngại gì an táng tiên đế xong xuôi, đợi Tứ ca vào kinh, hoàng tộc tất cả tề tựu, lại bàn việc ủng lập tân quân?

Tiêu Phàm nghe vậy đuôi lông mày nhướng lên, ủng lập tân quân vào thời khắc mấu chốt, thời khắc nhạy cảm, mọi người chen ngang đều là đá cản đường Chu Doãn Văn.

Vì thế Tiêu Phàm ra thủ thế với Tào Nghị đang canh giữ cửa cung.

Tào Nghị rất ấn ý gật đầu, rất nhanh, bên ngoài đại điện vang lên tiếng bước chân, mấy trăm giáo úy Cẩm Y vệ sát khí ngập tràn vây kín đám phiên vương.

Bầu không khí bị thương trong điện lập tức biến đổi, trở nên ngưng trọng, sát khí ngập tràn.

Chúng thần cực kỳ hoảng sợ, đều phục trên mặt đất không dám động.

Chu Doãn Văn hoang mang lo sợ khóc lóc trước di thể Chu Nguyên Chương, chuyện xảy ra xung quanh không hay biết gì.

Nhóm phiên vương trước hành động này của Cẩm Y vệ rất kinh ngạc, giận dữ ồn ào.

Chu Quyền quát:

- Tiêu Phàm, ngươi có ý gì? Ủng lập tân quân là việc của hoàng gia, người dám phạm thượng bất kính?

Tiêu Phàm đứng lên, thần sắc bình tĩnh, hần tiêu sái vuốt tóc, chậm quá nói:

- Ninh Vương điện hạ, hoàng gia không phải là nhà ngài, người trong thiên hạ đều quan tâm. Ủng lập tân quân là di chí của tiên đế, hạ quan thân là thần tử Đại Minh, Cẩm Y vệ chỉ theo lệnh của Hoàng đế bệ hạ. Hạ quan mặc kệ ngài có phải là vương gia hoàng tử hay không, cứ bắt như thường.

Hoàng Trùng ở xa nghe được Tiêu Phàm nói như thế, hiếm hoi mới nhìn hần tán thưởng một lần.

Hai người chính kiến bất đồng, trên triều đình thủy hỏa bất dung, nhưng giữa họ có một điểm chung, đó là hết lòng ủng hộ Chu Doãn Văn.

Chu Quyền thấy trong điện tình thế trở nên khẩn trương, Cẩm Y vệ trừng mắt nhìn hần, giống như chỉ cần một lời không hợp là bắt liền.

Chu Quyền cũng không phải cái măng phu, thế đơn lực mỏng dĩ nhiên không thể tiếp tục phản đối, ủng lập tân quân đã không thể ngăn cản, vô luận danh phận hay là đại nghĩa chính thống, Chu Doãn Văn đã không còn chút vấn đề gì.

Vì thế Chu Quyền yên lặng liếc nhìn Chu Doãn Văn, sau đó cúi đầu, quần nô hừ một tiếng, rồi nói:

- Bỏn vương cũng không nói là không tuân theo di chí của tiên đế, Tiêu Phàm ngươi không cảm thấy làm thế là chuyện bé xé ra to sao?

Tiêu Phàm thấy Chu Quyền chịu thua, tự nhiên cũng vui vẻ cho hần cái bậc thang, nghe vậy ha ha cười nói:

- Ninh Vương điện hạ nói quá lời, hạ quan tài sơ học thiên, có đôi khi nghe không hiểu, thường thường tạo thành hiểu lầm, vừa rồi vừa nghe Vương gia nói phải đợi Yên Vương vào kinh mới ủng lập tân quân, hạ quan còn tưởng rằng điện hạ nghĩ muốn kháng chỉ... Ha ha.

Tiêu Phàm lời này nói vừa nhẹ vừa nặng, Chu Quyền nghe được mồ hôi lạnh đầm đìa, cố gắng tươi cười nói:

- Tiêu Chỉ huy sứ nghĩ nhiều rồi, bỏn vương tính cách bộc trực, nói thẳng vậy thôi chứ không có ý gì.

Dưới uy áp của binh đao khiến Chu Quyền thay đổi thái độ.

Tiêu Phàm thở phào một hơi, cười nói:

- Ngôn ngữ chính là kỳ diệu như vậy, có đôi khi chỉ một chữ cũng khiến người nghe nhận thức khác hẳn. Ví như Vương gia động tình với nữ nhân nào đó, hạ quan khen vương gia là “sì tình hần”, còn nếu hạ quan nói “sì hần” ý nghĩa lại hoàn toàn khác rồi.

Chu Quyền: "....."

Tiêu Phàm thấy mọi người tất cả đều không nói gì nhìn hần, kỳ lạ quay sang Tào Nghị hỏi:

- Đám người kia làm sao vậy? Ta nói chuyện lạnh gáy lắm sao?

Tào Nghị lau mồ hôi:

- ... Người khác ta không biết, dù sao ta cũng rùng mình một cái.

Hoàng Trùng thấy đại thế đã định, vội vàng quát lớn:

- Chư vương cùng bá quan, ta trước bái tế tiên đế, rồi lấy lễ quân thần tham kiến tân quân.

Mọi người rùng mình, vì thế vội hướng di thể Chu Nguyên Chương ba khấu chín bái, sau đó hướng Chu Doãn Văn lại ba khấu chín bái, chính thức lấy lễ quân thần bái Chu Doãn Văn.

- Tiên đế anh linh ở trên, tân quân tức lập, đúng thời cơ, thừa kế Thiên đạo, càng vượt qua thánh triều, quân đức dùng chuông, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ——

Chúng thần cùng kêu lên phục bái, lần đầu tiên lấy lễ thần tử tham bái Chu Doãn Văn

Chu Doãn Văn được hoạn quan nâng đỡ trước di thể Chu Nguyên Chương, thấy quần thần tham bái, ánh mắt thêm phần mờ mịt, hoang mang.

- Khanh, các khanh bình thân.

Chu Doãn Văn khản trương nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168-1: Diễm đồ Phong ba (Thượng)

Dịch giả: Hùng Bá

Trong điện Vũ Anh.

Chu Doãn Văn trở thành hoàng đế thứ hai của Đại Minh vương triều.

Chu Doãn Văn luống cuống nhìn quần thần trang nghiêm quỳ bái hán, nội tâm kinh hãi, cảm giác này chưa bao giờ trải qua.

Chu Doãn Văn lo sợ không yên, thái tôn và thiên tử hoàn toàn khác nhau, hẳn rất khản trương, còn có cảm giác như đang mơ.

Này... Chính là cửu ngũ chí tôn sao? Đây chính là thiên địa duy ngã độc tôn sao?

Chu Doãn Văn giờ phút này cảm giác rất phức tạp, đau thương và hoang mang, kinh hoàng cùng vui sướng, trong nháy mắt cảm xúc trở nên hỗn loạn, dần dần hình thành một thứ cảm giác gọi là cô đơn.

Ta... Từ giờ phút này trở thành người cô đơn sao? Không còn được đi ngược về xuôi như trước, chỉ có quay về với thâm cung xử lý tấu chương, quốc sự, và còn chỉ mãi nhìn người khác quỳ lạy mình sao...

Ngai vàng hoàng đế, có làm ta mất đi khoái hoạt chăng?

Chu Doãn Văn lo sợ không yên, hẳn bất giác tìm kiếm một thứ gì đó trong đám quần thần đang lễ bái bên dưới.

Đột nhiên, mắt Chu Doãn Văn sáng lên

Trong đám người lễ bái hán, có một ánh mắt đầy ý cười đang nhìn hắn, không kiêu ngạo không siểm nịnh, giống như bằng hữu đang đùa dai chớp mắt với hắn, nhưng lại khiến hắn âm ập, thư thái vô cùng.

Ánh mắt đen nháy ấy, rất không đứng đắn.

Nhưng nó lại khiến Chu Doãn Văn khẽ cười.

Hắn cảm thấy mình chưa bao giờ bình tĩnh, an bình như vậy. Nguyên lai mình không cô đơn, có một người xuất thân hèn mọn, chuyên kéo mình đi làm những chuyện dở khóc dở cười, nhưng mà khiến mình vô cùng thoải mái.

Thì ra khoái hoạt chưa từng rời xa, ai bảo đế vương nhất định phải lãnh khổ vô tình? Chu Doãn Văn ta dù lên ngôi cửu ngũ, nhưng ta có bằng hữu, ta không cô đơn.

Bằng hữu, là trân bảo quý giá cỡ nào?

Lúc này, lo lắng trong lòng Chu Doãn Văn tan biến, như mặt trời xua tan mây đen, bầu trời trở nên sáng sủa.

Quần thần vẫn đang lễ bái, Chu Doãn Văn biểu tình trang nghiêm ngưng trọng, trong lúc họ bái lạy vội hướng Tiêu Phàm lễ lười làm mặt quỷ.

- PHỐC —— khụ khụ khụ.

Tiêu Phàm bị hành động của Chu Doãn Văn dọa, không nhịn được ho khụ khụ, trong đại điện yên tĩnh, tiếng ho đặc biệt chói tai.

Trong thời khắc trang nghiêm này, hành động của hắn khiến không ít người bất mãn.

- ... Tiêu ái khanh, ngươi làm sao vậy?

Chu Doãn Văn nghiêm trang hỏi, biểu hiện thật sự quan tâm

- Khụ khụ...

Tiêu Phàm mặt đỏ bừng, che miệng kìm chế tiếng cười, vội trang nghiêm nói:

- ... Tân vương lên ngôi, vạn vật thay đổi hoàn toàn, Đại Minh vương triều ta như mặt trời lên. Thần là vui mừng không kiềm chế được...

Nói xong Tiêu Phàm giống như vái Bồ Tát trong miếu, bái lạy Chu Doãn Văn, giấu đầu xuống, chỉ còn thấy bả vai hắn không ngừng run run.

Quần thần giật mình, Tiêu đại nhân quả nhiên có tâm với xã tắc...

Trình độ võ mông ngựa này không thể nói là không cao, quần thần vội học theo Tiêu Phàm, vái lạy rồi cùng hô:

- Thần cũng cao hứng không kiềm chế được a...

- PHỐC —— khụ khụ khụ...

Giờ này đổi lại là Chu Doãn Văn không nhịn được ho.

Gia hòa này luôn làm cho người ta ngoài ý muốn, khiến người dở khóc dở cười, thật sự rất xấu rồi...

Quần thần ngạc nhiên nhìn Chu Doãn Văn.

Chu Doãn Văn vội vàng ra dáng minh quân, kích động khó kiềm chế hô lớn:

- Đại Minh vương triều ta phát triển không ngừng, đây là thiên mệnh, ta nhất định phải làm hoàng đế tốt.

Hoàng Trung nhú nhú mày, lạnh lùng nhắc nhở nói:

- Bệ hạ, lúc này ngài nên xưng "Trẫm"..."

Chu Doãn Văn biết nghe lời phải, vẫn cảm xúc kích động, sửa lời:

- ... Trẫm nhất định làm Hoàng đế tốt!

- PHỐC —— khụ khụ khụ...

Huynh đệ tương lân, giờ đến lượt Tiêu Phàm ho khan.

May thay quần thần đang cảm khái với lời của Chu Doãn Văn không để ý đến.

- Ngô Hoàng thánh minh vạn tuế vạn tuế vạn tuế ——

Ngày hai mươi tư tháng năm năm Hồng Vũ ba mươi mốt, Chu Doãn Văn mặc hoàng bào bước lên vũ đài lịch sử.

Kế tiếp, là lo việc an táng Chu Nguyên Chương, Chu Doãn Văn với thân phận mới, phát đạo thánh chỉ thứ nhất là tuyên bố quốc tang. Qua thương nghị với triều đình, di chiếu của Chu Nguyên Chương có sửa lại là thay vì ba ngày đổi thành ba tháng quốc tang.

Ngày hai mươi sáu tháng năm năm Hồng Vũ ba mươi mốt, Chu Doãn Văn cùng văn võ toàn triều, trong tiếng tụng niệm của hoà thượng đạo sĩ đưa quan tài của Chu Nguyên Chương vào lăng mộ.

Lăng mộ đã được hoàn thành năm Hồng Vũ thứ mười bốn, ở chân núi Chung Nam ngoại thành kinh sư, kế bên là lăng mộ hoàng hậu.

Chu Nguyên Chương cả đời đơn giản, không muốn hậu sự xa hoa, di nguyện của hắn là cùng Mã hoàng hậu hợp táng một chỗ, chỉ cần mở địa cung, đem quan cữu để bên cạnh hoàng hậu là được, nghi lễ hết thầy giản lược.

Lão nhân vĩ đại truyền kỳ lịch sử Hoa Hạ từ nay về sau chính thức cáo biệt sân khấu lịch sử, yên lặng an tường nằm bên cạnh thê tử vĩnh viễn dưới địa

cung.

Lịch sử Đại Minh chính thức bước sang trang mới.

Chu Doãn Văn lo việc tang sự xong xuôi, chính thức bắt đầu đại điển đăng cơ.

Hoàng Trùng cùng Hoàng Quan và chúng hân lâm học sĩ thượng tấu, kiến nghị Chu Doãn Văn đổi niên hiệu thành “Kiến Văn”. Chu Doãn Văn chuẩn tấu, nguyên do là do thời khai quốc, Chu Nguyên Chương lạm sát quá mức, để thay đổi bầu không khí chính trị hiếu sát nên có ý đổi niên hiệu có ý hoàn toàn trái ngược với “Hong Vũ”.

Niên hiệu mới được định, tất cả đại thần đều thấy vui mừng.

Bọn họ từ niên hiệu trên đã nghĩ về một thời đại văn minh hưng thịnh ngời sáng muôn đời dần dần hình thành.

Quốc hữu minh quân, tiếp nối người trước, mở lối cho người sau, Đại Minh hi vọng triệu dân hi vọng xã tắc hi vọng.

Kế tiếp liền dựa theo lệ thường, tân hoàng hạ chiếu thiên hạ đại xá, phong thưởng đại thần.

Đồng thời Chu Doãn Văn cũng điều chỉnh với lục bộ quan viên. Lại bộ thượng thư Trương Đán điều nhiệm Hữu Đô Ngự Sử, Lại bộ thượng thư Trần Dịch thay thế, nguyên hình bộ thượng thư Dương Tĩnh cùng Tả đô ngự sử Bạo Chiêu điều nhiệm cho nhau, nguyên ngũ quân Đô Đốc phủ Đoàn Sự điều nhiệm rời kinh lâm Sơn Đông quan bổ chính sử.

Điều chỉnh quan viên lục bộ lại gây ra chút phong ba.

Cầm Y vệ Chi huy sử, Thành Nghị bá Tiêu Phàm bị Chu Doãn Văn chi danh, Chu Doãn Văn muốn thăng tước vị của hắn lên Hầu tước, nhưng không ngờ lại bị Hoàng Trùng và phái Thanh Lưu phản đối kịch liệt.

Hoàng Trùng thái độ rất kiên quyết, từ khi Đại Minh lập quốc, tiên đế rất nghiêm khắc khi khâm thưởng tước vị, ngoại trừ công thần danh tướng lập quốc. Ở Đại Minh, tước vị đại biểu cho công lao, tư lịch. Tiêu Phàm trẻ tuổi, vừa không lập công cho đất nước, lại cũng không có thành tựu văn võ gì, tiên đế phong cho hắn Thành Nghị bá là để xứng với hai vị quận chúa, không làm hoàng gia mất mặt, chẳng quang hệ gì với Tiêu Phàm cả.

Hiện tại tân hoàng cảm thấy một cái bá tước còn chưa đủ, còn muốn thăng tước cho Tiêu Phàm, điều này sao có thể?

Hoàng Trùng kịch liệt phản đối, rất ra dáng “Ngươi thăng tước cho hắn, ta chết cho ngươi xem”.

Chu Doãn Văn bị cả triều phản đối, rất kỳ quái sai nhân duyên Tiêu Phàm kém như vậy, u oán nhìn hắn đầy có lỗi, rồi bỏ qua chuyện này.

Tiêu Phàm cũng chẳng để ý nhiều chuyện này, dù gì lão lừa đảo Thái Hư từ cũng bảo mệnh hắn cực quý, sớm muộn gì hắn chẳng phong hầu bá tướng.

Nhưng mà, không nghĩ, không muốn là hắn khiêm tốn, còn bị người ta ngang ngược ngăn cản chính là kết thù rõ ràng, dù hắn có vẻ như quân tử nhưng thực chất rất là hẹp hòi, có thù tất báo.

Phong ba phong thưởng cứ thế qua đi.

Sau đại điển đăng cơ, Hoàng đế Chu Doãn Văn bắt đầu lâm triều, triều đình Kiến Văn đứng đầu là Hoàng Trùng và Tiêu Phàm bắt đầu vận chuyện.

Đại sự lớn nhất triều Kiến Văn là gì? Ngoại trừ tước phiên ra còn gì nữa đây?

Các đại thần tâm phúc của Chu Doãn Văn: Tiêu Phàm, Hoàng Trùng, Tề Thái chúng nhân, tan triều thường xuyên tề tụ ở Văn Hoa điện, chỗ này cũng thành nơi Chu Doãn Văn sinh hoạt thường ngày cùng triệu kiến đại thần. Vũ Anh điện giữ nguyên trạng coi như là nơi ký thác niềm thương nhớ của tân hoàng với tiền đế.

Trong Văn Hoa điện, Chu Doãn Văn mặc y phục hàng ngày, đang cố gắng thả lỏng thân hình, nghe Hoàng Trùng không ngừng kể chỗ tệ đoạn của phiên vương, chỗ này Hoàng Trùng đã nói không biết bao lần, giống như hắn không nói Chu Doãn Văn sẽ không nhớ vậy.

Trong điện tham dự ngoại trừ Chu Doãn Văn, còn có Tiêu Phàm, cùng các đại thần lúc trước ủng hộ tân hoàng.

- ... Cho nên, lão phu thiên kiến, tước phiên tất phải làm, phiên vương không tước, quốc gia lâm nguy. Nay Đại Minh ta có Bắc Nguyên thường xuyên xâm lấn, nội có lang từ giương mắt hổ, có thể nói là lúc loạn trong giặc ngoài..

Hoàng Trùng nói không ngừng, Chu Doãn Văn xúc động muốn ngắt một cái. Nhưng hắn lại nhắc nhở mình, giờ đã là hoàng đế, không thể không đứng đắn, bất lịch sự như vậy.

Nhưng mà, thực tâm mộ người có thể ngắt a.

Tiêu Phàm ngồi dựa ghế ngáp rõ dài một hơi, hai mắt còn vương dấu nước mắt.

- Tiêu Phàm ngươi làm càn gì vậy? Ngươi có ý gì?

Hoàng Trùng giận dữ.

Trong điện mọi người nhìn thẳng Tiêu Phàm.

So sánh mối nguy hại phiên vương thì màn đấu võ mồm giữa Tiêu Phàm với Hoàng Trùng còn kích thích hứng thú người khác hơn à. Lập tức Chu Doãn Văn lấy lại tinh thần, hứng thú nhìn Tiêu Phàm, xem hắn đáp trả sự giận dữ của Hoàng Trùng, gần đây mọi người đều nhàm chán à.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168-2: Diễm đồ Phong ba (Hạ)

Dịch giả: Hùng Bá

Tiêu Phàm cả kinh, nhìn quanh thấy mọi người như đang chờ xem kịch nhìn mình, hắn khó xử cười nói:

- Hoàng tiên sinh, tại hạ thất thố, thật ngại quá...
- Hừ, hay là lời lão phu nói Tiêu Chỉ huy sứ đại nhân không ủng hộ? Thế cho nên nhàm chán đến buồn ngủ?

Hoàng Trùng tức giận nói.

- Tiên sinh nói quá lời, hạ quan gần đây có chút mệt mỏi, mùa hè đến mà, này... Ngài hiểu mà...

Tiêu Phàm rất ngượng ngừng cười cười:

... Hoàng tiên sinh, nếu ngài thay nói bằng về hoặc rap chắc chắn hạ quan sẽ hứng thú chú ý nghe.

Hoàng Trùng cười lạnh:

- Một khi Tiêu đại nhân đã khinh thường lời lão phu nói như thế, thì lão phu rất muốn nghe ý kiến của Tiêu đại nhân về việc tước phiên.

Tiêu Phàm khó xử nói:

- Này... Có tiên sinh ở đây, tại hạ như vậy có phải là quá mất lễ phép rồi, thôi thỉnh tiên sinh nói tiếp vậy...
- Không, lão phu hôm nay phải nghe người nói.

Hoàng Trùng vẻ mặt rất buồn bực.

Một bên Chu Doãn Văn cùng các đại thần dường như đồng loạt hét lên:

- Nói đi, Tiêu đại nhân đừng khách khí, nói đi...

Tiêu Phàm thở dài, vẻ mặt đau khổ nói:

- Một khi đã Hoàng tiên sinh nhất định muốn phải hạ quan nói, hạ quan không dám không theo, đành phải bêu xấu...

Nói xong Tiêu Phàm từ trong lòng lấy một cuốn sách mỏng bìa xanh, hai tay dâng lên Chu Doãn Văn nói:

- Về chuyện tước phiên, hạ quan kiến thức nông cạn, cũng đã ghi thiên kiến lên cuốn này, thỉnh bệ hạ cùng các vị nhìn qua, xin mọi người đừng giễu cợt.

Mọi người thấy Tiêu Phàm với việc tước phiên lại ghi được thành sách, rõ ràng hắn rất chú tâm, không khỏi thán gật đầu, bất luận hắn có làm được gì đáng kể không, chỉ tính thái độ này đã đáng khen ngợi rồi.

Lập tức vẻ mặt giận dữ của Hoàng Trùng cũng thoáng giãn ra, giống như khe ngại nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm khó xử cười gượng: "....."

Chu Doãn Văn tiếp nhận, sau đó gấp gấp mở ra, hắn rất muốn biết kẻ luôn làm người khác không ngờ tới như Tiêu Phàm sẽ đưa ra cao kiến gì.

Vờ rất mỏng, đại khái chỉ có hơn mười trang, Chu Doãn Văn mở ra nó, mới vừa đọc trang thứ nhất, hần đã không nhịn được hít một hơi lạnh.

"Tê ——" Chu Doãn Văn phi thường khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm sau đó nhanh chóng lật tiếp trang sau.

Rất nhanh, thứ hai trang mở ra, Chu Doãn Văn lại hít một hơi khí lạnh.

"Tê ——" Theo thường lệ, Chu Doãn Văn ngẩng đầu khiếp sợ nhìn nhìn Tiêu Phàm, lại lật tiếp trang thứ ba...

.....

.....

Chu Doãn Văn mỗi lần lật một tờ liền hít một hơi khí lạnh, giống như thấy quỷ, làm các đại thần bên cạnh cực kỳ ngửa ngáy. Bọn họ nhìn chằm chằm vào cuốn sách trong tay Chu Doãn Văn, muốn biết Tiêu Phàm viết điều kinh thế hãi tục gì mà khiến thiên tử giật mình như thế.

Thật lâu, Chu Doãn Văn rốt cục cẩn thận xem xong cuốn sách.

Trầm mặc trong chốc lát, Chu Doãn Văn khuôn mặt tuấn tú khẽ có chút vắn vẹo nhìn vào Tiêu Phàm.

- Tiêu thị độc, này... Đây chính là chính sách tước phiên của ngươi?

Chu Doãn Văn khẽ liếc mắt nhìn Hoàng Trung, khuôn mặt tuấn tú dần dần trở nên đỏ bừng.

Tiêu Phàm vẫn ung dung phát vạt áo nói:

- Bệ hạ, quan điểm của thần thật nông cạn, không lên được mặt bàn, mong ngài đừng chê cười.

Chu Doãn Văn cố gắng duy trì bình thường, gật đầu nói:

- Không lên được mặt bàn... Ân, quả thật có chút không được, như vậy đi, trẫm đem nó cho các vị đại thần nhìn một lần, mọi người cùng xem qua chủ trương tước phiên của Tiêu thị độc, ân, cuối cùng mới truyền cho Hoàng tiên sinh, mời Hoàng tiên sinh... Ân, giám định và thưởng thức...

Chu Doãn Văn nói tới đây, gương mặt đã vắn vẹo giống như đang rất cố gắng nén cười vậy.

Chu Doãn Văn duỗi tay, đưa cuốn sách cho thủ hạ một bên, người đó mở ra, hai mắt tức khắc mở to, phản ứng giống hệt Chu Doãn Văn lúc trước.

Chứng kiến biểu tình của người kia, những đại thần khác kiềm chế không được, như ong vỡ tổ nhào tới xem.

Chỉ có Hoàng Trung ngồi ngay ngắn tại ghế trên vẫn không nhúc nhích, còn hung hăng trừng mắt lườm Tiêu Phàm.

Cố lộng huyền hư, lấy lòng mọi người, tiểu tử này chỉ vậy thôi.

Chúng thần vây quanh xem cuốn sách, đều cùng hít một hơi lạnh, phản ứng giống như Chu Doãn Văn lúc trước.

Tiếp theo, chúng thần bắt đầu nho nhỏ nghị luận.

- Đây là tranh vẽ, không phải tự viết a.

- Bức tranh đó... Ai nha, thực sự là nhìn không được, nhìn không được nha.

Người nói câu này lại là người mở to mắt hơn ai khác.

- Vị nữ tử này... Hình như là Tiên Tiên cô nương của Hương các, là hồng bài đấy nha.

- A? Nam tử trên tranh sao lại giống như Hoàng tiên sinh vậy?

- Hur —— nhỏ giọng chút, còn muốn xem không?

Mọi người chột dạ đồng thời nhìn về phía Hoàng Trung, sau đó lại tiếp tục xem.

- Tư thế này.. Chà thật là lợi hại a, đúng là bình thường nhìn không ra...

- Lợi hại, lợi hại...

Mọi người lại cùng lúc ngẩng đầu, kính ngưỡng bội phục nhìn Hoàng Trung.

Hoàng Trung bị mọi người nghị luận rồi cuộc ngồi không yên, hần cảm thấy da đầu run lên, đồng thời có dự cảm xấu, —— hôm nay lại bị Tiêu Phàm

tiểu vương bát đản kia chơi một ván rồi.

Bất chấp lễ phép, Hoàng Trùng vội vàng đi đến trước đại thần, chộp lấy cuốn sách, run rẩy mở ra, vừa nhìn nội dung bên trên khiến hần suất tý nữa là ngất xỉu tại chỗ.

Chỉ thấy hơn mười trang giấy, toàn bộ đều là Xuân cung đồ, nữ diễn viên là Tiên Tiên cô nương, còn vị nam chính phong tao, tư thế phong phú kia chính là bản thân hắn.

Hoàng Trùng hai mắt tối sầm, thiếu chút ngã quỵ.

Tay run rẩy chỉ vào Tiêu Phàm, Hoàng Trùng mặt già đỏ bừng, nổi giận quát:

- Tiêu Phàm.. Ngươi.. Ngươi... Đồ vô sỉ mất dạy... Lại dám sỉ nhục lão phu như thế... Lão phu... lại dám như thế bỏ trí già yếu lão phu... Lão phu..."

Tiêu Phàm một bộ mặc danh kỳ duỗi tay lấy cuốn sách trong tay Hoàng Trùng, vừa xem, vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ:

- A, thật ngượng quá, bệ hạ, thần dân nhầm sách, quả thật là nhầm...

Chu Doãn Văn mặt đỏ bừng, gất gao cắn răng cố bình tĩnh, nói:

- Ân, ngươi cảm sai, này... Trẫm đã biết, đã sớm biết...

Hoàng Trùng nhận ánh mắt kính nể của mọi người, tức thì xấu hổ vô cùng, mặt già lúc xanh lúc đỏ, quả thực muốn đâm đầu vào cột chết để biểu thị trong sạch.

Tiêu Phàm thần tình xin lỗi quay đầu nhìn Hoàng Trùng, áy náy nói:

- Hoàng tiên sinh, ngươi phải tin tưởng ta, ta... Thực không phải cố ý...

- Ngươi... Ngươi hỗn trưởng, vì sao lại vẽ hình lão phu lên tranh? Lão phu lúc nào cùng Tiên Tiên... Cậu thả như vậy?

Hoàng Trùng phẫn nộ đến cực điểm

Tiêu Phàm vội vàng sợ hãi nói:

- Hạ quan sai lầm rồi, hạ quan sẽ đốt nó...

Chu Doãn Văn nóng nảy, lặng lẽ nói:

- Ai nha, đừng lãng phí đồ tốt thế, để ta xem vài ngày đã...

Tiêu Phàm nhẹ giọng trả lời:

- Bệ hạ đừng nóng vội, nhà ta trong còn có hơn ba trăm quyển, đều là Hoàng tiên sinh...

Chu Doãn Văn thoải mái mà cười:

- ... Thật tốt quá.

Nội sử đi theo Chu Doãn Văn, tùy thời ghi lại lời nói và việc làm thường ngày, vừa viết vừa nhắc nhở nhẹ:

- Đầu tháng sáu năm Hồng Vũ thứ ba mươi mốt, Xuân Phường giảng đọc quan Hoàng Trùng cùng Hương các Tiên Tiên cô nương tăng tị với nhau, gian tình này bị Cẩm Y vệ chỉ huy sứ Tiêu Phàm phát hiện, Tiêu Phàm tấu trình với hoàng đế. Bức tranh khó coi, ngự lãm xong hạ chỉ đốt. Hoàng Trùng lúng túng không thể nói rõ với triều đình...

Tiếp đến nội sử ánh mắt khinh bỉ nhìn Hoàng Trùng, tiếp tục múa bút thành văn nói:

- ... Vì triều đình gièm pha, sử gọi là “Đế sư diễm đồ phong ba”

Hoàng Trùng nghe vậy thiếu chút nữa ngất xỉu đi, hần oán hận một dạm chân, bị phần vạn phần hô to:

- Bệ hạ bảo trọng, lão phu... Lão phu không sống nữa....

Nói xong Hoàng Trùng cúi đầu lao tới long trụ một bên

Tiêu Phàm kinh hãi, vội vàng ôm lấy Hoàng Trùng, lớn tiếng trấn an:

- Đừng ngớ ngẩn, bình tĩnh a...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Quân thần định sách (Thượng)

Dịch giả: Hùng Bá

Trong điện Văn Hoa.

Hoàng Trùng bị phần muốn lấy cái chết giải bày sự trong sạch được quần chúng khuyên giải an ủi cũng nguôi ngoai.

Đương nhiên chuyện tước phiên cũng không thể bàn tới nữa, sử sách sẽ chỉ ghi lại thanh danh vô tiền khoáng hậu của Hoàng Trùng, chỉ sợ mấy trăm năm nữa cũng không rửa sạch được.

Chúng thần cáo lui.

Trong đại điện chỉ còn Chu Doãn Văn cùng Tiêu Phàm.

Chu Doãn Văn không còn duy trì bộ dạng hoàng đế, dựa vào dung ghế, chân bắt chéo, tay cầm chum trà nhấp một ngụm.

Chu Doãn Văn nhìn Tiêu Phàm, như cười như không.

Tiêu Phàm thở dài ai oán nói:

- Bệ hạ, phải tin tưởng thần, thần thực không phải cố ý, quả thực là cảm nhầm mà..

Chu Doãn Văn gật gù đầu, nghiêm trang nói:

- Ân, trăm tin tưởng rằng khanh...

Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra, thoải mái cười nói:

- Bệ hạ tin là tốt rồi, cổ nhân đều nói anh hùng xuất thiếu niên, lời này thật có lý. Bệ hạ mới thành nhân đã có khả năng nhìn rõ mọi việc, đúng là niềm vui của Đại Minh ta...

Lời còn chưa dứt, Chu Doãn Văn hừ hừ, nói:

- ... Trăm nếu tin người, trăm chính là ngốc tử.

Tiêu Phàm vẻ mặt đau khổ nói:

- Bệ hạ thánh minh, nhìn không ra người thực thông minh nha, chuyện này thần làm bí ẩn như thế cũng bị người nhìn ra, trước nay người là giả ngốc hay ngốc thật vậy?

Chu Doãn Văn mặt đen lại:

- ... Không ngờ trước đây trăm trong lòng khanh chỉ là ngốc tử?

Tiêu Phàm vội vàng nói:

- Chúng ta đổi cách nói, bệ hạ trước kia là đơn thuần.

Chu Doãn Văn sắc mặt hơi giãn ra, sau đó giẫm chân tức giận:

- Nói cách khác là sao? Trăm là kẻ ngốc sao?

.....

.....

- Được rồi, thần quả thật là cố ý cầm nhầm...

Tiêu Phàm thành thật thừa nhận.

Chu Doãn Văn hắc hắc cười quái dị:

- Sớm biết gia hỏa hắc ám ngươi hôm nay vì Hoàng tiên sinh mà tới rồi.

- Nói bậy, thần cố ý đưa xuân cung đồ đến cho người thương thức. Thuận tiện bôi xấu hắn.

Tiêu Phàm cười hắc hắc, đưa cuốn sách trong tay cho Chu Doãn Văn.

Chu Doãn Văn hứng trí dạt dào tiếp nhận, lật vài tờ, sắc mặt càng quái dị.

Thật lâu...

- Tiêu thị độc a...

Chu Doãn Văn thông thả nói.

- Có thần!

- Khanh có thấy xuân cung đồ vẽ Hoàng tiên sinh có phải có chút...

Chu Doãn Văn khuôn mặt có chút vặn vẹo.

- Quả thật có chút...

Chu Doãn Văn mày ừ my chau nói:

- Trước kia nhìn xuân cung đồ, trầm đều hứng thú dào dạt, oai hùng uy phát. Nhưng mà vừa nhìn thấy Hoàng tiên sinh, trầm liền... Liền... Không lên nổi...

Tiêu Phàm âm giọng an ủi nói:

- Bệ hạ chớ lo, không cứng nổi là bình thường. Nếu người nhìn Hoàng tiên sinh mà cứng lên thì mới là bất thường a.

Chu Doãn Văn nghĩ nghĩ, đối với lời Tiêu Phàm nói rất thương thức.

- Tiêu thị độc a...

- Có thần!

- Khanh trở về đốt hơn ba trăm cuốn còn lại đi, trầm thực không muốn xem nữa..

Chu Doãn Văn thông khổ mà rồi rầm phát tay nói.

Tiêu Phàm tò vè không đồng ý:

- Thế quá lãng phí, thần tốn công mòi nhiều cao thủ mới hoàn thành được...

- Vậy khanh định làm gì với chúng?

- Một khi đã bệ hạ đã không hứng thú, thần cũng thế. Thế thì ta tìm người phát ra ngoài, cho bách tính kinh sư xem phong thái trên giường của Hoàng tiên sinh, để mọi người ủng hộ Hoàng tiên sinh.

Chu Doãn Văn hai mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Phàm, nửa ngày sau mới chua xót nói:

- Sao khanh không một đao giết hắn đi, làm thế khác gì khiến hắn sống không bằng chết?

Tiêu Phàm cười ha ha:

- Thần nói giỡn thôi, bệ hạ nghĩ thần là người không biết điều vậy sao?

- Giống, cực kỳ giống!

Chu Doãn Văn rất không nể tình gậy đầu.

- Được rồi, thần sẽ không hại hấn nữa, Hoàng tiên sinh đời này không dễ dàng, hơi cũ kỹ ngoan cố một chút, không sao cả...

Chu Doãn Văn gậy đầu đồng ý.

Tiêu Phàm lại cười ha ha, vẻ mặt thỏa mãn:

- ... Dù sao sử quan đã cho sự tích của Hoàng tiên sinh vào sử sách, đủ hủy hấn mấy trăm mấy ngàn năm, thần cần gì về rấn thêm chân? Ha ha...

Chu Doãn Văn: "....."

- Khanh có chuyện muốn nói riêng với trẫm?

Chu Doãn Văn đổi đề tài.

Tiêu Phàm cười, đứng đắn gậy đầu:

- Không sai, về tước phiên.

Chu Doãn Văn rung lên:

- Nói nhanh lên, trước khi đăng cơ trẫm luôn muốn phiên chuyện này. Khi đó có hoàng tử phụ ở trên, trẫm muốn động thủ thì luôn có hoàng tử phụ cản trở. Hiện tại trẫm đã làm chủ, chúng ta thương nghị giải pháp ôn hoà, giải quyết một lần.

Tiêu Phàm nhìn Chu Doãn Văn, nói:

- Bệ hạ là nghĩ như thế nào? Người dự định phiên làm sao tước?

Chu Doãn Văn xoa tay, gấp gáp nói:

- Ta cảm thấy lời Hoàng tiên sinh nói rất có đạo lý, trước dễ sau khó. Bắt tay vào những tiểu phiên thực lực nhỏ yếu trước, đồng thời thi ân với Yên, Ninh, Tấn, dần dần thu tâm. Đến khi thu phục tiểu phiên không sai biệt lắm thì tập trung binh lực toàn quốc đối phó đại phiên, lúc đó bọn họ đã tứ cố vô thân, tất không dám kháng lại mấy chục vạn đại quân triều đình, tước phiên tất thành.

- Cho nên, trẫm dự định bắt đầu từ Chu vương nhỏ yếu nhất, Chu vương đất phong ở Trung Nguyên, ít có ngoại địch, binh mã dưới trướng không quá vạn. Hơn nữa nếu trẫm tước Chu vương, Hà Nam liền không có người trấn thủ, khi đó cử đại tướng đặc lực chiếm giữ. Yên vương nếu có lòng không phục, dẫn binh nam hạ soán vị thì đại quân trú tại Hà Nam chính là đạo lá chắn đầu tiên của triều đình, chỉ một đạo này thôi cũng đủ khiến hấn đau đầu...

Tiêu Phàm nhìn gương mặt trẻ tuổi đầy vẻ ghé con không sợ cọp của Chu Doãn Văn trước mặt, khẽ thở dài.

Chu Doãn Văn à Chu Doãn Văn, hấn trong vô thức đã bị lũ một sách Hoàng Trùng ảnh hưởng.

Trong lịch sử Chu Doãn Văn quả thật lấy Chu vương khai đao đầu tiên, đồng thời đại phát thần uy tước tiếp vài tiểu phiên khác, bức Chu Lệ và những đại phiên khác không thể không phản. Chu Doãn Văn vì cả chính trị lẫn quân sự đều là hôn quân nên bị Chu Lệ đánh cho thất bại thảm hại, đánh mất giang sơn, đến chính mình cũng không rõ tung tích.

Thanh niên hứng phấn trước mặt mình đến cùng có biết đang cầm giang sơn và tính mạng mình đi đánh bạc không? Nên khuyên hấn sao đây?

Tiêu Phàm cảm thấy căn nguyên là tại lão già Hoàng Trùng kia, hấn đã làm hỏng Chu Doãn Văn rồi.

Mình chấp chương Cẩm Y vệ, hay là tìm người xử lý Hoàng Trùng đi? Người như vậy lưu lại cũng là khi quốc khi quân, sẽ hại chết thiệt nhiều người, bao gồm cả Tiêu Phàm hấn.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm trong mắt hung quang chột lóe, hấn đến giờ vẫn muốn mình thành quân tử, bắt quá quân tử cũng giết người. Hấn cho rằng giết một lão đầu không có gì sai, giết Hoàng Trùng lương tâm không có áp lực. Giết một người mà cứu ngàn vạn người, đây là Đại Từ Bi.

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt Chu Doãn Văn trong suốt, Tiêu Phàm lại do dự.

Bất luận Hoàng Trùng đáng chết cỡ nào thì hấn cũng là lão sư của Chu Doãn Văn, giết lão rồi làm sao nhìn mặt Chu Doãn Văn đây? Làm sao có thể phụ lòng bằng hữu được.

Bằng hữu, trân quý cỡ nào, Tiêu Phàm lại lẩm cô độc một mình trên thế giới này, ngoại trừ thê tử chỉ còn bằng hữu. Hấn sao có thể vì một Hoàng Trùng mà đánh mất đi một bằng hữu được? Mua bán này không có lời.

Tiêu Phàm lập tức vứt ý tưởng phải người xử lý Hoàng Trùng đi. Dùng biện pháp ôn hoà vẫn hơn, trên đời này đâu nhất thiết chuyện gì cũng phải đổ máu đầu, tỷ như mượn Tiên Tiên cô nương là Hoàng Trùng tinh tấn thân vong, đây cũng là biện pháp tốt mà. Chu Doãn Văn dù biết cũng chỉ hăm mộ Hoàng lão tiên sinh chết có ý nghĩa mà thôi a...

Chu Doãn Văn lắc lắc đầu:

- Này nghĩ gì thế, sao mặt khanh dâm dăng vậy? Lại nghĩ tới xuân cung đồ à?
- A, thần đang nghĩ tới sách lược tước phiên của bộ hạ.

Chu Doãn Văn hưng phấn nói:

- Khanh cảm thấy trăm nói được không? Rất ổn đúng không?

Tiêu Phàm nghiêm trang gật đầu:

- Được, rất được.

Chu Doãn Văn thấy Tiêu Phàm khẳng định, càng hưng phấn, xoa xoa tay ha ha cười, nói:

- Khanh nếu thấy được thì trăm theo làm theo đó...

Tiêu Phàm gật đầu đồng ý.

Chu Doãn Văn nhìn Tiêu Phàm mặt không đổi sắc, dần bất an nói:

- Thật sự được chứ? Bộ dạng khanh làm trăm rất bàng hoàng a, không cho trăm chút tự tin được sao?

Tiêu Phàm thấy Chu Doãn Văn hoang mang, mới ngoáy tai cười nói:

- Người nếu muốn làm Hoàng đế vài năm, tùy tiện cho đã nghiền thì cứ làm thế đi. Thần đảm bảo, người ngồi yên được bốn năm, sau đó Tứ hoàng thúc của người sẽ lên ngôi, mà đảm bảo sẽ ngồi lâu hơn. Còn người thì thân mang áo cà sa, tay cầm chén bễ du ngoạn sơn thủy, còn phải trốn tránh truy binh triều đình, ngày qua ngày nhân sinh vừa phong phú là kích thích, còn có thể đi một ngày đằng học một sàng khôn. Nhân sinh lại lảng sáng lạn như vậy, thần thật cao hứng thay người a.

Chu Doãn Văn lập tức sầm mặt xuống:

- Khả năng nói xấu của khanh ngày càng khá đấy.

Tiêu Phàm khách khí vừa chấp tay, vừa cười tủm tỉm nói:

- Đa tạ, toàn bộ dựa vào giang hồ bằng hữu cất nhắc...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Quân thần định sách (Hạ)

Dịch giả: Hùng Bá

Chu Doãn Văn không nói gì nhìn Tiêu Phàm...

- Tiêu thị độc, chúng ta nên làm gì để không tổn hại tới trăm?

Tự nhận chính sách hoàn mỹ không tỳ vết, lại bị Tiêu Phàm như xối chậu nước lạnh vào mình, Chu Doãn Văn run mình, bao nhiêu nhiệt tình bay hơi mất tiêu...

Tiêu Phàm nói:

- Nói thẳng ra người có thể nhớ kỹ sao? Chuyện này thần không chỉ nói qua một lần, tước phiên là đại sự, làm như người không mất nước mới lạ.

Chu Doãn Văn vẫn còn có chút không nề:

- Nhưng... Hoàng tiên sinh nói, hần nói chủ trương của hần là chính xác a.

- Hoàng tiên sinh là Jesus hay là Hùng Bá ca a? Tin hần có thể trường sinh bất lão sao? Đầu óc cô hủ của hần thì nghĩ ra được điều gì, tin hần người chắc

chấn xong đời.

Tiêu Phàm tức giận nói.

Chu Doãn Văn bị Tiêu Phàm tức giận dọa sợ, bất giác lui về sau, sợ bị Tiêu Phàm cho một táng.

Tiêu Phàm nhìn hấn co rúm lại, tức giận tan biến, gia hoà này sao làm Hoàng đế đây?

Tiêu Phàm, âm giọng nói:

- Bệ hạ, đừng tin Hoàng tiên sinh, tin ta đi, tin ta mới có thể trường sinh a...

Chu Doãn Văn: "....."

.....

.....

- Trước khó rồi sau mới dễ, đó mới là căn bản của tước phiên!

Tiêu Phàm hào hùng nói:

- Phiên trấn Đại Minh ta chủ yếu tập trung phía tây và phía bắc, phía nam toàn phiên nhỏ yếu. Tước tiểu phiên trước chỉ là đánh răn động cò, khiến nhóm đại phiên phản ứng kịch liệt, đó là chắc chắn...

Chu Doãn Văn nhu nhược nói:

- Nhưng... Hoàng tiên sinh nói, đồng thời với tước tiểu phiên là ban ân với đại phiên, như thế có thể trấn an họ. Đợi họ có phản ứng thì triều đình đã hoàn thành tước tiểu phiên, lại triệu tập đại quân, bức họ giao binh quyền, lúc đó tất đại công cáo thành...

Tiêu Phàm lắc đầu than thở, một lão cổ hủ dạy ra một tiểu cổ hủ, cả triều đình, thiên hạ cũng xong đời. Sai lầm lớn nhất đời Chu Nguyên Chương là mời Hoàng Trùng làm lão sư cho Chu Doãn Văn.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm vô lực hỏi:

- Bệ hạ, Hoàng tiên sinh là tính thế nào?

- Hoàng tiên sinh nói, tiểu phiên thực lực nhỏ yếu, triều đình muốn bắt bọn họ căn bản không cần phải binh, trực tiếp phái Cẩm Y vệ kê biên tài sản là được. Hấn nói Chu vương trấn mở ra, binh lực cực ít, Hà Nam lại là Bắc Bình yếu địa, cho nên đầu tiên phải động thủ với Chu vương, sau đó theo thứ tự giải quyết Đại vương, Dân vương, Tương vương, Tề vương...

Chu Doãn Văn nhìn vào Tiêu Phàm dần dần nhũ mảy, không khỏi càng nói càng cẩn thận, càng nói càng chột dạ, nói xong lời cuối cùng gần như cầm miệng luôn.

Tiêu Phàm bình tĩnh nhìn vào Chu Doãn Văn, thờ dài, nói:

- Bệ hạ, người cảm thấy làm như vậy Yến Vương, Ninh vương họ còn không rõ dụng ý của triều đình sao?

- ... Hoàng tiên sinh nói, đối với Yến Vương Ninh vương thì ân, có thể mê hoặc bọn họ...

Chu Doãn Văn chột dạ nhếch miệng, hắc hắc cười khan vài tiếng.

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, nói:

- Bệ hạ, thần có câu không nên hỏi, trước khi tiên đế băng hà đã nhắc gì đến việc tước phiên?

Chu Doãn Văn rung mình, nghiêm nghị nói:

- Tiên đế nói, tước phiên là đại sự, không thể nóng vội, càng không thể tin đám người Hoàng Trùng, người nói Hoàng Trùng là ánh mắt thư sinh, theo lời hấn là khi quốc khi quân, gây hại giang sơn xã tắc...

Tiêu Phàm thở ra một hơi, hoàn hảo, Chu Nguyên Chương trước khi chết không có hờ dờ, đối với Hoàng Trùng và đám Thanh Lư đại thần này vẫn còn rất thanh tỉnh.

Tiêu Phàm nhìn Chu Doãn Văn thật sâu, nói:

- Thần cùng nhận thức với tiên đế. Bệ hạ, tước phiên là đại sự, rút giây động rung như lời Hoàng Trùng nói có thể khiến đại phiên hợp binh tạo phản. Quyền lực có ma lực vô cùng, không ai nở giao ra. Cho nên khiến họ cảnh giác tất sinh tâm tạo phản, từ chỗ muốn bảo vệ những thứ họ đang có sinh

lòng muốn nhiều hơn.

- Yên Ninh hai vương đều hồ lang chi tâm, Hoàng Trùng vừa tước tiểu phiến vừa trấn an đại phiến, hấn cho rằng họ đều là kẻ ngốc sao? Trấn an họ là triều đình sẽ bỏ qua cho họ sao, Hoàng Trùng quá coi thường người trong thiên hạ rồi, thông minh bị thông minh hại à.

Tiêu Phàm cười lạnh.

- Bệ hạ, thần chương quân Cẩm Y vệ, năm nay đầu xuân, lúc bệnh trạng tiền đề trầm trọng, Cẩm Y vệ mật thám từ phương bắc mật báo, Yên Vương tại Bắc Bình phủ chiêu binh mãi mã, trắng trợn mời chào giang hồ nhân sĩ, Bắc Địa hôm nay thượng võ, tướng sĩ Bắc Bình phủ đã mở rộng đến mười lăm vạn, trước mắt Yên Vương còn đang mở rộng quân bị, biên cảnh luyện tập võ, biểu hiện rõ ràng như vậy còn không phải đã nhìn rõ sao? Tước tiểu phiến? Hừ chỉ sợ mới vừa tước một hai cái, Yên Vương sẽ không nhận được tạo phản, thời điểm thiên hạ rung chuyển kia, chiến tranh liên tục. Chư vương có quyền lực trong tay, khẳng định sẽ có tư tâm, tất cả các thúc bác của người tất liên hợp phản người, lúc đó một hủ nhỏ như Hoàng Trùng có thể ngăn con sóng dữ sao? Lúc đó thiên hạ binh tai, triều đình binh lính tuy nhiều nhưng đại tướng thiên chiến lại không có ai, đến đó bệ hạ tự mình ra trận hay để Hoàng Trùng chặn trước mình?

Chu Doãn Văn nghe thấy người mờ hôi lạnh đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, giật mình. Lời Tiêu Phàm nói làm cho chủ trương tước phiến vốn tưởng hoàn mỹ của hấn lại lộ ra sơ hở mười phần, thậm chí ngay cả phương hướng cơ bản cũng sai mười phần.

Nếu thực tin theo lời Hoàng Trùng, kế tiếp lời Tiêu Phàm nói rất có khả năng thành sự thật.

Tiêu Phàm nhìn mặt Chu Doãn Văn lúc xanh lúc bạch, không ngừng biến ảo, thờ dài nói:

- Bệ hạ, người đã là Đại Minh Hoàng đế, cao cao tại thượng, thống trị chúng sinh, đối với người trong thiên hạ mà nói, người chính là thần minh, một ý nghĩ của người, một hành động, một thánh chỉ có thể hưng quốc, cũng có thể mất nước, lời nói hành động sao có thể khinh suất như vậy? Hoàng Trùng là sự phụ của người, lời hấn nói nhất định chính xác sao? Tước nhiều tiểu phiến như thế người trong thiên hạ có thể không rõ sao? Còn bịt tai trộm chuông trấn an đại phiến, cho rằng người khác cái gì cũng không biết, người nghĩ hoàng thúc người chỉ có thể thôi sao? Đúng là thư sinh làm việc.

Chu Doãn Văn rung mình một cái, đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt cầu xin:

- Tiêu thị độc, vậy khanh nói xem trăm nên làm thế nào đây?

- Tước phiến là nhất định, nhưng không thể làm như Hoàng Trùng nói.

Tiêu Phàm kiên định nói.

- Tiêu thị độc thấy thế nào?

- Cách nhìn của thần với Hoàng Trùng hoàng toàn tương phản. Đầu tiên triều đình tập trung binh lực, lấy thế sét đánh không kim bưng tai bất lấy đại phiến, còn những tiểu phiến nhỏ yếu tất sẽ thấp thỏm lo âu. Lúc đó triều đình nắm đại nghĩa danh phận, lại có uy đại thắng, ai còn dám động? Trừ đi Yên vương và Ninh vương, thần cam đoan tất cả sẽ thượng biểu dâng triều đình, tự bỏ vương tước, về kinh đến cuối đời, còn dám phản kháng thì thực lực quá yếu, triều đình xuất binh một trận đủ định căn khôn.

Tiêu Phàm nhìn vào Chu Doãn Văn, kiên định nói:

- Cho nên, nếu vội tước phiến, tất phải tước Yên Ninh hai vương trước, nếu thành, tước phiến tất thành phân nửa, như thế vừa đảm bảo xã tắc Đại Minh không lay chuyển, hoàng quyền chính thống và Kiến Văn nhất mạch đời đời tương truyền.

Chu Doãn Văn nghe vậy trầm mặc nửa ngày, mày nhíu mặt nhăn, giống như suy tính không ngừng. Nhìn qua giờ này Chu Doãn Văn mới giống một hoàng đế cảm quyền suy tính hưng suy thiên hạ.

Thật lâu, Chu Doãn Văn ngừng đầu nhìn thẳng Tiêu Phàm, ánh mắt trầm tĩnh, thậm chí ẩn hiện vài phần cơ trí quang mang, không mừng không giận, bình tĩnh như mặt hồ.

Tiêu Phàm tự nhiên vui sướng, đây mới là Chu Doãn Văn mà hấn hy vọng, đây mới là Đại Minh quân vương.

- Tiêu thị độc, lời khanh nói có đạo lý. Về chuyện tước phiến, khanh có quy trình cụ thể?

Chu Doãn Văn ngữ khí bình thản, hiển nhiên hấn đã nghiêm túc suy nghĩ mới đồng ý với lời của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vui vẻ, vội vàng nói:

- Cụ thể đầu tiên không động binh, cũng không động tiểu phiến. Phải giải quyết vấn đề nhân tài quân sự, chỉ có bồi dưỡng một lượng lớn tướng lĩnh tố chất ưu tú, trung thành với triều đình, phân tán họ làm Thiên hộ sở ở các nhánh quân, như vậy mới đảm bảo sức chiến đấu cũng như lòng trung thành của quân đội triều đình. Dù giải quyết chuyện gì thì đầu tiên tăng cường thực lực bản thân mới là quan trọng nhất.

Chu Doãn Văn có chút suy nghĩ nói:

- Đây là cái cách quân chế khanh từng nói với trăm đi? Hưng quân bị, mở võ cù, lập trường quân đội, là ước nguyện ban đầu của khanh phải không?

- Phải, bệ hạ, đây là cường quốc căn bản. Triều đình cường, phiên vương tất nhược, Bắc Nguyên tất nhược, phiên ngoại vạn bang đều nhược, lâu dài ra vừa làm Đại Minh uy chấn thiên hạ, vừa hiệu lệnh vũ nội.

Chu Doãn Văn nghĩ nghĩ, cười khổ nói:

- Ý tưởng rất hay, nhưng ức văn hưng võ, tất nhiên bọn Hoàng tiên sinh họ...

Nói còn chưa dứt lời, Chu Doãn Văn liền lắc lắc đầu, nói:

- Điều này trăm sẽ ghi nhớ, lựa thời cơ mà làm. Khanh nói tiếp đi...

Tiêu Phàm cũng thờ dài, cảm giác bị người cản tay thực không dễ chịu.

- Tiếp theo là nhắm vào phiên Vương, thần cho rằng, tước phiên không thể vọng động. Hoặc là không lên tiếng, dùng các biện pháp trấn an chư vương, thậm chí ám chỉ quốc sanh phiên vương bất biến. Khi thiên thời địa lợi nhân hoà, lấy thế sét đánh về phía Bắc Bình phủ, bắt giặc bắt vua trước, bắt được Yên vương, Bắc Bình tước phiên tất thành.

Chu Doãn Văn môi rung rung một lần, không nhận được nói:

- Tiêu thị độc, khanh đừng quên, Yên Vương còn có ba con trai, bắt Yên vương, ba người đó chịu đứng nhìn sao?

Tiêu Phàm ngạc nhiên nói:

- Trước khi tiên đế băng hà, không phải Yên Vương đã phái ba người con đến kinh, bây giờ sắp tới kinh thành rồi sao?

- Đúng rồi.

- Thế ba người kia vào kinh rồi còn tùy ý họ được sao?

Chu Doãn Văn há to miệng: "....."

Trầm mặc một lúc, Tiêu Phàm cũng mở to hai mắt cả kinh nói:

- Người không định thả họ về chứ?

Chu Doãn Văn ngậm miệng lại, có chút khó xử, hần đứng là định như vậy.

Tiêu Phàm mở to hai mắt nhìn, ánh mắt cầu xin:

- Bệ hạ... Nói cho thần biết, người không định như thế chứ? Đúng vậy chứ?

Chu Doãn Văn tức khắc đâm lao phải theo lao, cười gượng nói:

- ... Đương nhiên, sao trăm có thể làm chuyện ngu xuẩn như thế chứ? Tiêu thị độc quá coi thường trăm đi, ha ha...

Tiêu Phàm thoải mái cười nói:

- Thần đã nói mà, bệ hạ dù có ngốc cũng đâu đến mức đó. Thả hổ về rừng, dù là ba con hổ con, nhưng mà cũng là mối họa lớn, bệ hạ tất nhiên biết...

Chu Doãn Văn tiếp tục cười gượng, ánh mắt lóe ra không thôi: "....."

Tiêu Phàm cũng cười, thừa dịp Chu Doãn Văn không mở miệng, trước chặn họng hắn đã, không để mấy lời gì mà phi nhân nghĩa của đám Hoàng Trùng ngăn cản được.

Tiêu Phàm tiếp tục nói:

- Thứ ba là, triều đình cần phải phái một khâm sai đại thần bậc thượng, biểu đạt thiện ý với các phiên vương, tiện thể thám thính thực lực, điều tra tướng lĩnh dưới trướng, điều tra nội tình dân sinh ở đất phong. Cẩm Y vệ dù có bố trí mật thám, nhưng có nhiều tin tức rất khó thăm dò được...

Điểm này Chu Doãn Văn cũng đồng ý, liên tục gật đầu.

Nhưng, phái ai đi đây?

Quân thần hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, khó xử.

Trầm mặc thật lâu, Tiêu Phàm mở miệng:

- Khâm sai phải đi Bắc Bình, đầu tiên...

Chu Doãn Văn hai mắt sáng ngời, chờ mong nhìn chăm chăm Tiêu Phàm

Tiêu Phàm nhìn hẩn một cái, thông thả nói:

- ... Đầu tiên, hẩn ít nhất phải là người, đúng không?

Chu Doãn Văn mặt biến thành màu đen, cắn răng lạnh lùng nói:-

- Vô nghĩa, chẳng lẽ trăm lại phải con chó đi?

Tiêu Phàm có chút khó xử, ho khan hai tiếng nói tiếp:

- Tiếp theo, người này đối với bệ hạ nhất định phải tuyệt đối trung tâm, tuyệt đối không thể là nhưng đại thần cô đầu tường trong triều, nếu không tới Bắc Bình bị Yến Vương thu mua, quay về triều làm gián điệp cho Yến vương, lại thành trò cười...

Vì vậy đầu tiên phải thẩm tra thành phần chính trị! Đây là điều tối thiết yếu, phải giao cho những thành phần bản nông hoặc trung nông, đối với bệ hạ một tấm lòng son, hơn nữa, tương đối mà nói phải là hủ nho đại thần.

Chu Doãn Văn nếu có chút suy nghĩ:

- Khanh nói có đạo lý...

- Thứ ba, người này phải gan dạ sáng suốt mưu trí hơn người. Bắc Bình như hang hổ, nếu nhất gan và nhược trí, sao có thể đảm nhận trọng trách bệ hạ giao?

Chu Doãn Văn thở dài nói:

- Người như vậy... Tìm đâu đây?

Tiêu Phàm rất có đồng cảm thở dài:

- Quả thật không dễ tìm a... Hẩn vừa phải có dũng khí của Kinh Kha, lại có lòng ảm nhẫn của Câu Tiễn, trí kế như Gia Cát, hơn nữa phải có vận khí tốt hơn thường nhân...

Chu Doãn Văn ngạc nhiên nói:

- Vận khí?

Đối với vận khí thì Tiêu Phàm chính là chuyên gia:

- Uống nước mắc nghẹn, xia răng bị lũng bụng, ra đường bị chận hoa đập,... Người xui xẻo như vậy ai có thể trông cậy vào hẩn hoàn thành nhiệm vụ đây?

Chu Doãn Văn nghe vậy hai mắt tỏa sáng, vô cùng đồng ý nói:

- Tiêu thị độc nói rất có lý, vận khí thật sự rất quan trọng

Tiếp theo Chu Doãn Văn về mặt khổ não nói:

- Người như vậy, tìm đâu đây? Triều đình nhiều đại thần như vậy, người có thể gánh trọng trách thế, một người cũng không có a...

Tiêu Phàm trầm nghĩ: đương nhiên không có, người có bản lĩnh sớm bị gia gia người giết sạch sẽ, lưu lại cho người cả đám phế vật, người tìm ra được mới lạ...

Đào trông mắt, Tiêu Phàm đột nhiên âm hiểm cười, giống như gian thần dâng lời dèm pha bên tai Hoàng đế hắc hắc cười nói:

- ... Nếu không bệ hạ phải Hoàng Tử Trùng đến Bắc Bình đi, Hoàng tiên sinh trung thành tận tâm, có dũng có mưu, hơn nữa liên tiếp bị thần ám toán vẫn sống tốt, vận khí không bình thường, phải hẩn đi Bắc Bình rất thích hợp.

"Tê ——" Chu Doãn Văn hít một hơi khí lạnh, sau đó giật mình trừng mắt nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nụ cười dần dần động lại...

Hai người trầm mặc thật lâu, Tiêu Phàm rốt cục vuốt mũi uể oải nói:

- ... Được rồi, coi như thần chưa nói.

Chu Doãn Văn biểu tình lập tức khôi phục, hấn nhìn Tiêu Phàm từ trên xuống dưới, giống như phát hiện tân đại lục, hai mắt ngày càng mờ lớn, thần sắc càng ngày càng hưng phấn.

- Tiêu thị độc, trầm phát hiện cả triệu trên dưới, dường như chỉ có khanh thích hợp nhất đi Bắc Bình...

Chu Doãn Văn hưng phấn nói.

"Tê ——" lúc này đến phiên Tiêu Phàm hít khí lạnh.

Chu Doãn Văn đếm ngón tay nói:

- Khanh xem, luận gan dạ sáng suốt, luận mưu trí, toàn triều có ai xuất sắc hơn khanh a? Khanh chính là sinh ra để đi Bắc Bình a...

Tiêu Phàm trừng mắt, giật mình nhìn Chu Doãn Văn đang hưng phấn.

Một trận trầm mặc...

Tiêu Phàm đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài:

- Ha ha... Bệ hạ người thật biết đùa. Ở nhà hiền thê đang hầm canh chờ thần về, thần xin cáo lui.

Nói xong Tiêu Phàm chạy đi, đầu không ngoái lại chạy trời chết.

Sau này không bao giờ nói bậy sau lưng ai, lại càng không thể hăm hại trung lương, báo ứng tới quá nhanh, làm gian thần thật không dễ a.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Lấy đức phục người

Tiêu Phàm vội vàng lui, giống như tướng quân thua trận, lui vọt nhanh như gió.

Chạy trốn, là một loại kỹ năng sinh tồn tối trọng yếu, nếu học không thông tất toi mạng.

Ví như hiện tại, Chu Doãn Văn đang có suy nghĩ khiến mình nguy hiểm đến tính mạng.

Khâm sai đại thần, phụng hoàng mệnh đi Bắc Bình trấn an Chu lão?

Tiêu Phàm rất kỳ quái, Chu Doãn Văn sao lại nghĩ đến mình.

Hắn chẳng lẽ không biết mình kết bao nhiêu mối thù với Chu Lệ rồi sao?

Nếu đi Bắc Bình, phỏng chừng nửa đường sẽ bị người xử lý theo kiểu sự cố ngoài ý muốn, với vị vương gia quen âm mưu quỷ kế kia chẳng phải quá dễ dàng sao? Người ta đang chuẩn bị tạo phản, liệu có để ý đến một khâm sai đại thần quen.

Tóm lại, nếu mình đi tất chết. Nếu người đề ra chủ ý này là Hoàng Trung, Tiêu Phàm khẳng định không do dự đánh hấn răng rơi đầy đất, nhưng mà người này lại là Chu Doãn Văn bụng không tâm cơ a...

Đánh Hoàng đế là không đúng, nên thôi, quên đi, tha cho hắn.

Tiêu Phàm chạy rất nhanh, hấn sợ Chu Doãn Văn gọi hấn lại, thậm chí hấn còn nghĩ có nên xin nghỉ dài hạn hay không. Chờ cho Chu Doãn Văn quên ý tưởng này đi mới lại xuất hiện.

Mặt khác, hiện tại cũng là cơ hội trả thù Hoàng Trung tốt nhất, cứ để hấn lòng vòng trước mặt Chu Doãn Văn tụng cái gì mà quân thần, dân chúng, nước cũng có thể đầy thuyền... vvv... Cứ thế thế nào Chu Doãn Văn cũng thấy phiền mà đẩy hấn đi Bắc Bình.

Ý kiến hay a, mượn đao giết người, thượng sách a.

Tiêu Phàm vì mình thông minh mà thâm đắc ý...

.....

Chính sách tước phiên dưới sự châm ngòi của Tiêu Phàm mà khiến Chu Doãn Văn thay đổi quan điểm.

Đó là một thắng lợi, nhưng chỉ là tiểu thắng mà thôi.

Tiêu Phàm nhìn ra được, lời Hoàng Trùng đối với Chu Doãn Văn ảnh hưởng quá sâu, hẳn sẽ dĩ buông tha quan điểm của Hoàng Trùng, một phần quan trọng là coi trọng tình bằng hữu với mình.

Đối với Tiêu Phàm mà nói, có một vị bằng hữu trọng tình nghĩa như vậy là chuyện tốt.

Đối với cả Đại Minh mà nói, có một Hoàng đế xử sự theo cảm tính như vậy lại là bi ai.

Rất rõ ràng, Chu Doãn Văn còn khiếm khuyết nhiều lắm

Đương nhiên, còn có một mối đại hoạ cho Đại Minh, Hoàng Trùng.

Nếu lão ngoan đầu này còn ở triều đình, triều Kiến Văn phân nửa lại lập lại lịch sử, mà người xuyên việt Tiêu Phàm sẽ trở thành sử thượng tối cường đệ nhất vô năng uất ức.

Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ muốn cùng Hoàng Trùng bàn chuyện

Ý tưởng mạc danh kỳ diệu này chợt loé lên khiến chính hắn cũng thấy sợ.

Hai đối thủ thủy hoà bất dung sao lại nói chuyện, mà nói chuyện gì? Lại chửi đổng nhau sao?

Nhưng hắn lại không thể không nói chuyện, hắn vẫn ôm hi vọng, hi vọng có thể nói phục lão đầu nhi này, hi vọng hắn đồng ý quan điểm của mình, ít ngăn cản mình hơn, như vậy mới có thêm chút phần thắng trước Yên vương mưu phản.

Lúc Tiêu Phàm đi đến Thừa Thiên môn cũng là lúc tay hắn đã nắm chặt.

Nói chuyện thì đi, ta là người hiện đại, trên thông thiên văn dưới tường lịch sử, sợ gì một lão đầu cô đại? Nghĩ thông, thể giới trở nên tươi đẹp hơn hắn!

Có câu là thế ếu nào ấy nhỉ?

Mà thôi, kệ là câu gì, nó quả thực có đạo lý!

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm lệnh cho bản thân cười lên, kệ cho hận Hoàng Trùng bao nhiêu thì hắn vẫn muốn mỉm cười đối mặt. Đối với hắn, nụ cười là một loại ngôn ngữ, không phân biên giới, lớn nhỏ đều giết, tạo nên thế giới hoà bình và thiện lành...

Luyện tập, luyện cười nhiều hơn, từ giờ trở đi luyện tập...

Đi qua cầu Kim Thủy, bên trái là Cẩm Y vệ Trấn Phủ Ti nha môn, địa bàn của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mang nụ cười đầy miễn cưỡng bước vào cửa, giáo úy canh cửa vội cúi chào, lúc ngẩng đầu lên thấy Chỉ huy sứ đại nhân đang cười âm hiểm, ai cũng rung mình một cái, vội ngưng thở ườn ngực ngẩng đầu nhìn, có rấm cũng không dám phóng.

Nhìn mặt Chỉ huy sứ là biết tâm tình hắn không tốt, không muốn chết cứ nhào vô.

Đúng lúc gặp Tào Nghị, nay đang là tang kỳ của tiên đế, nhiệm vụ của Cẩm y vệ rất nặng nề, Tào Nghị gần đây bận đến chân không chạm đất, thời gian ngủ gật cũng không có.

Tào Nghị nhìn thấy Tiêu Phàm vội vàng khom mình hành lễ, lúc tại nha môn, Tào Nghị rất biết lễ phép.

Tiêu Phàm đang cười so với khóc còn khó coi hơn, trong đầu đang cân nhắc nói chuyện tước phiên với Hoàng Trùng như thế nào, hai người không hoà hợp, nhưng mà dù sao cũng phải chào hỏi cho đảng hoàng tử tể chứ nhỉ?

Thấy Tào Nghị hành lễ, Tiêu Phàm gật gật đầu, lập tức nói:

- Tào đại ca, gọi vài người, theo ta đến phủ Hoàng Trùng một chuyến.

Tào Nghị nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu, trong lòng vạn phần nghi hoặc, Tiêu lão đệ cùng họ Hoàng kia luôn không hợp, giờ không việc gì lại chạy đến nhà hắn làm gì?

Tiếp theo Tào Nghị thấy nụ cười miễn cưỡng giả tạo của Tiêu Phàm.

Nụ cười này khiến Tào Nghị thoáng chốc hiểu ra, Hoàng Trung lại chọc Tiêu lão đệ rồi!

Tào Nghị vốn cũng là gia hỏa không biết trời cao đất dày là gì, nghe thế đằng đằng sát khí ôm quyền nói:

- Dạ!

Tiêu Phàm đang suy nghĩ nên không để ý biểu cảm của Tào Nghị, chỉ gật đầu đi ra ngoài.

Tào Nghị mặt mày dữ tợn, lập tức gọi hơn mười giáo úy tâm phúc, âm trầm đằng đằng sát khí đi theo sau Tiêu Phàm, dân chúng nhìn thấy như gặp quỷ, vội vàng tránh né.

Tiêu Phàm tâm sự trùng trùng nên không để ý, hắn bận nghĩ nên nói sao cho Hoàng Trung buông tha chính kiến như đồng phân chó kia...

.....",

Một hàng mười mấy người mang hai loại tâm tư bất đồng trùng trùng điệp điệp đi tới thành Tây.

Tiêu Phàm đứng cách Hoàng phủ một đoạn xa, nụ cười miễn cưỡng nở quá lâu trở nên cứng ngắt, càng khó nhìn.

Gõ cửa thông báo, dạng chuyện nhỏ như thế dĩ nhiên không cần Tiêu Phàm ra tay, hắn cũng không cần tỏ vẻ gì thì một gã giáo úy đã đến trước đại môn Hoàng phủ đập rầm rầm.

Rất nhanh, cửa hông mở ra, một lão đầu gác cổng vuron đầu ra tò mò nhìn gã giáo úy.

Giáo úy hung thần ác sát nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn! Cẩm Y vệ đây!

Lão đầu sợ tới run lên, nhìn đám giáo đầu hung thần ác sát trước cửa, mặt liền tái nhợt, đầu năm nay bị Cẩm y vệ tìm tới cửa làm gì có chuyện tốt gì?

Lão đầu không nói hai lời, xoay người chạy đi báo tin.

Giáo úy cũng là không khách khí, hung hăng đá văng cửa ra, khom mình mời Tiêu Phàm

- Đại nhân, mời ngài vào.

Tiêu Phàm lúc này mới rốt cục lấy lại tinh thần.

Hắn mờ mịt nhìn quanh một vòng, kinh ngạc nói:

- A? Tào đại ca, sao lại gọi nhiều người như vậy?

Lập tức lại nhìn cửa Hoàng phủ rộng mở, lại kinh ngạc nói:

- Cửa còn mở nữa? Lão Hoàng nay khách khí vậy? Chuyện xuân cung đồ hắn không hận ta sao?

Mọi người: "....."

Rất khó hiểu lắc đầu, Tiêu Phàm nói:

- Quên đi, đi vào trước rồi nói sau.

Nhắc chân đi vài bước, Tiêu Phàm đột nhiên nhớ điều gì, quay đầu nói với đám Cẩm y vệ:

- Các ngươi cũng cười đi, làm người phải có lễ phép! Đừng làm người ta nghĩ Cẩm y vệ chúng ta là một đám sát tinh hạ phạm, cười lên! Chúng ta là lấy đức phục người!

Tào Nghị cười lạnh nói:

- Đại nhân yên tâm, chúng ta hiểu, lấy đức thu phục người!

Mọi người nghe ra Tào Nghị nói đầy sát khí, vì thế liền hung ác âm trầm cười, y như đám tiểu quỷ vây quanh Diêm Vương, càng thêm khủng bố.

Tiêu Phàm cau mày nhìn chung quanh, nghi hoặc nói:

- Các ngươi cười...

- Đại nhân, mời vào.

- A... Được rồi.

..... "..."

Mọi người vào Hoàng phủ, bên trong phủ một mảnh yên tĩnh, hẳn là hạ nhân nghe nói Cẩm y vệ tới đây, sợ tới mức trốn hết rồi.

Tiêu Phàm nhìn quanh, nửa bóng người cũng không thấy, vẫn mang nụ cười hiền lành, nhỏ giọng nói:

- Các người xem, nhà lão Hoàng cực lớn, vậy mà lại không có tí vị gia đình nào cả, im lặng như động quỷ, khó trách hằng ngày trên triều âm dương quái khí, thì ra là do phong thủy nhà hắn có vấn đề.

Mọi người phụ họa nói:

- Đúng vậy!

Tào Nghị đứng ở sau Tiêu Phàm phía sau, giờ tay phải đang nắm lên, sau đó xoè ra.

Chúng Cẩm Y vệ vừa thấy thủ thế này liền hiểu ý, mười mấy người nhanh chóng tìm tòi xung quanh.

Một lát sau có người báo tiền viện không thấy Hoàng Trùng.

Tiêu Phàm kỳ quái:

- Các người lao vào nhà người ta tìm kiếm làm gì? Quá không lễ phép...

Lúc này ở một góc cây đào bên trái tiền viện, một cái đầu chó vàng nhỏ lộ ra sủa mấy tiếng.

Tào Nghị thấy vậy không khỏi đại hỉ, cười lạnh nói:

- Chạy được hòa thượng không chạy được miếu, lão Hoàng không thấy bóng người, tiểu Hoàng* không phải vẫn còn đây sao?

(*chó vàng nhỏ: tiểu hoàng cầu)

Không đợi Tiêu Phàm phản ứng, Tào Nghị xông lên, xách đầu con chó hung tợn hỏi:

- Tiểu tử! Cha ngươi đâu?

Tiêu Phàm trợn mắt há mồm: "....."

- Tào đại ca, ta xin ngươi, lễ phép giùm ta chút được không? Gọi các huynh đệ về đi, chưa có lệnh của ta, không được vọng động! Chúng ta không phải đến xét nhà...

Tiêu Phàm vô lực nói.

Tào Nghị gật đầu, trong mắt hiện vẻ đã hiểu, chắc là Tiêu lão đệ dự định tiên lễ hậu binh, không sai, đại trượng phu khoái ý ân cừ, phải như thế!

Tiêu Phàm dĩ nhiên không biết Tào Nghị hiểu sai ý hắn, đang định nói thêm vài câu, đã thấy Hoàng Trùng được đám hạ nhân vây quanh tức giận đi tới.

- Lão phu chỗ này! Tiêu Phàm tên gian tặc người, mang nhiều người như vậy tự ý xông vào phủ đệ đại thần triều đình, lão phu hỏi ngươi, ngươi tới bắt lão phu à? Chỉ cần ngươi có thánh chỉ, lão phu thúc thủ chịu tội, không nói hai lời! Nếu mà không có, lão phu dù liều cái mạng già này cũng phải kim điện diện thánh tố cáo ngươi!

Hoàng Trùng hiện ngang lẫm liệt như thiên thần hạ phàm đứng trước Tiêu Phàm.

- Quán Hi ca!

Tiêu Phàm nở nụ cười đã luyện tập từ lâu, thấy Hoàng Trùng sắc mặt không đúng vội sửa lời:

- Hoàng tiên sinh, đệ từ hôm nay đang môn bá phóng, tuyệt không ác ý, mong ngài đừng hiểu nhầm.

Nói xong Tiêu Phàm sửa sang lại y quan, thần sắc trang nghiêm lấy lễ đệ tử bá Hoàng Trùng.

Tiêu Phàm mặc dù đã là Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ, nhưng hẳn từng là Đông cung thị độc, hẳn cùng với Hoàng Trùng vẫn có danh phận sư đồ, lễ này cũng là phù hợp quy củ.

Dù trong lòng vạn phần không muốn, nhưng Tiêu Phàm vẫn lễ bái rất tiêu chuẩn, vì thống nhất quan điểm tước phiến, hạ thấp mình chút có sao?

Hoàng Trùng thấy Tiêu Phàm cung kính như vậy, bất ngờ nhìn kĩ hắn, thấy hắn nở mím cười rất chân thành, không giống đến kiêu chuyên, Hoàng Trùng lạnh lùng hừ một cái, sắc mặt thoáng giãn ra.

Người với người ở chung tựa như soi gương, người cười với gương, gương tất cười với người.

Hoàng Trùng nhìn quanh Tiêu Phàm một vòng, lạnh lùng nói:

- Người mang theo nhiều người như vậy đến phủ lão phu, là báỉ phóng hay đe dọa?

- Báỉ phóng, tuyệt đối là báỉ phóng..

Tiêu Phàm cười bồi, nhìn qua phía sau nói:

- Hoàng tiên sinh cứ coi như bọn họ đi du xuân đi, đừng để ý...

.....",

Không đánh vào mặt người đang cười, dù Hoàng Trùng hận không thể lột da bóc xương Tiêu Phàm, nhưng thấy hắn hạ thấp tư thế, cung kính như vậy thì kinh thư đọc lâu lâu như Hoàng Trùng không thể đuổi Tiêu Phàm ra ngoài được, thế là quá không độ lượng rộng rãi.

Vì thế Hoàng Trùng đành phải không cam lòng mời Tiêu Phàm vào tiền đường.

Tào Nghị cùng một đám Cẩm Y vệ đứng ngoài tiền đường, uy phong lẫm lẫm như thần canh cửa.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Phàm đến Hoàng phủ, cũng là lần đầu tiên được mời vào tiền đường, bất quá hắn có chút chột dạ.

Tiêu Phàm trí nhớ không kém, hắn còn nhớ rõ trước kia sai sử Tào Nghị ném phân nhà Hoàng Trùng, lại còn tận hai lần, đúng là quá hiếp người.

Hai người phân chủ khách ngồi vào chỗ của mình, hạ nhân dâng trà.

Hoàng Trùng lại hừ một tiếng, nói:

- Tiêu đại nhân có gì muốn nói mời vào thẳng vấn đề, nói xong liền đi đi, tiểu miếu của lão phu không tiếp nổi người đâu.

Tiêu Phàm thu hồi lời dò xét định nói, mím cười:

- Tiên sinh quá lời, đệ tử hôm nay hết sức chân thành đến đây, không tính tình thầy trò thì chúng ta cũng là đại thần cùng triều, không phải nên nói năng hoà khí hơn sao?

Hoàng Trùng nghe vậy lại nổi giận đùng đùng, cười lạnh nói:

- Hoà khí? Tiêu Phàm, người muốn nói chuyện hoà khí với lão phu sao? Lúc người vẫỉ lão phu lên xuân cũng đồ người có nhớ đến hai chữ hoà khí sao? Người phá hoại thanh danh cả đời lão phu, để sử sách dèm pha, người có nhớ đến hai chữ hoà khí? Tiêu Phàm người hài lòng, đắc ý đào dạt mang Cẩm Y vệ xông vào nhà lão phu, người còn muốn nói chuyện hoà khí?

"Ba!" Hoàng Trùng hung hăng vỗ bàn, đứng lên lớn tiếng nói:

- Người cho lão phu là gốc tử sao? Bị người đánh cho phát khóc, rồi cho một cục kẹo liền cười?

Tiêu Phàm thần sắc bất biến, vẫn mím cười như cũ nói:

- Hoàng tiên sinh, người với ta đó là ân oán cá nhân, có bản lĩnh người có thể báo thù, đệ tử không ngại người vẽ mình lên xuân cung đồ đâu à, cũng không có gì mất mặt.

Hôm nay đệ tử đến là muốn bàn quốc sự với tiên sinh, mong tiên sinh công tư rõ ràng.

Hoàng Trùng bị Tiêu Phàm nói hồi sinh hồ đồ, vẻ mặt liền cứng lại, vừa nặng nề ngồi lại, cả giận nói:

- Tiểu tử người cậy thiên tử tin tưởng liền vô pháp vô thiên, người biết gì là quốc sự? Người muốn thương nghị quốc sự gì với lão phu?

Tiêu Phàm mím cười, từng chữ một nói:

- Ta muốn cũng tiên sinh thương nghị việc tước phiên.

Hoàng Trùng lạnh lùng nói:

- Tước phiên? Sao không bàn trên kim điện, lại tới nhà lão phu?

- Kiến nghị tước phiên của Hoàng tiên sinh, hoàng thượng đã nói cho ta, ta rất không ủng hộ, cho nên hôm nay đặc biệt đến...

Lời còn chưa dứt, Hoàng Trùng giống như mèo bị giẫm phải đuôi nhảy dựng lên, giận dữ nói:

- Người không ủng hộ? Người không ủng hộ cái gì, người có tư cách ủng hộ sao? Tiểu tử, loại gian thần như người có tư cách luận quốc gia đại sự sao?

Hoàng Trùng rất dễ bụng chuyện tước phiên, suy nghĩ vài năm, tự nhiên là phi thường hoàn mỹ, tâm huyết mấy năm hao phí bị một người trẻ tuổi hoàn toàn phủ định, hẳn có thể không giận dữ được sao?

Hoàng Trùng nói xong, con giận chưa nguôi, hẳn liền phát tay, chung trà trên bàn bị hắn gạt phăng, rơi vỡ nát.

Tào Nghị đứng ở tiền đường, nghe tiếng chung trà rơi vỡ, đuôi lông mày nhảy dựng lên.

Ai vừa ném chén trà vậy? Đàm phán giữa họ xem ra không xong rồi!

Lập tức Tào Nghị không hề chần chừ, hét lớn một tiếng:

- Các huynh đệ, động thủ!

Lập tức hơn nhóm Cẩm y vệ đẳng đẳng sát khí xông tới Hoàng Trùng.

Biến cố phát sinh quá đột nhiên, làm Hoàng Trùng và Tiêu Phàm cực kỳ hoảng sợ, giật mình, hai người sợ đến run rẩy cùng hô:

- Chuyện gì vậy?

Vừa dứt lời, Hoàng Trùng bị đám Cẩm y vệ vây quanh, quyền cước bùm bùm cùng với tiếng kêu thảm thiết bị phản của Hoàng Trùng vang lên.

Tiêu Phàm ngồi yên bất động, ngây người nhìn biến cố xảy ra, đầu óc trống rỗng.

Tào Nghị bọn họ... Làm gì vậy? Ta không ra lệnh mà?

Tiêu Phàm chợt giật mình, vội vàng xông lên hét lớn:

- Dừng tay! Mày nó dừng tay cho ta! Ai cho các người động thủ?

Mọi người đang đánh vui vẻ, thấy Tiêu Phàm hô lớn vội dừng lại, tản ra. Chỉ còn lại Hoàng Trùng nằm rên rĩ trên mặt đất.

Tiêu Phàm vội xông tới nâng hắn dậy, bi thiết nói:

- Hoàng tiên sinh, ngài... Không sao chứ?

Hoàng Trùng bị đánh bầm dập, hẳn cố gắng mở mắt, lảo lếu tung hoành cầm lấy tay áo Tiêu Phàm, suy yếu nói:

- Người, người nói thật cho ta biết, hôm nay... Thật sự là tới bãi phóng ta sao?

Tiêu Phàm vội vàng gạt đầu, thành khẩn nói:

- Thật sự là đến bãi phóng ngài! Ta thề ta muốn lấy đức phục tâm

Hoàng Trùng ô một tiếng, giống như khóc giống như cười rên rĩ nói:

- ... Lấy đức phục người?

- Đúng!

Hoàng Trùng toàn thân co rúm, hai mắt tròn trũng, tức giận ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Ra về chẳng vui

Người với người ở chung, giao thông, à giao lưu trao đổi rất quan trọng.

Hôm nay Tiêu Phàm đã hiểu sâu sắc điều này

Tào Nghị, huynh đệ tốt a, vì bằng hữu không tiếc mạng sống, Hoàng Trùng chỉ vì tức giận ném chén trà mà mạo danh kỳ diệu ăn trận đòn đau, làm cho Tiêu Phàm mang tiếng oan. Thời kỳ đen tối nhất của Cẩm y vệ chắc cũng không phải trải đến mức đó chứ?

Nhìn Hoàng Trùng tức giận ngắt đi, Tiêu Phàm thực hồ thẹn, lãnh đạo không tốt a.

Quay đầu nhìn Tào Nghị cùng đám giáo uý, mọi người nhất trí nhìn lên trời, giống như trên xà nhà có người ngoài hành tinh đang diễn trò vậy, rất xuất thần, rất chăm chú...

- Sau này... Ném cái chén chính là ném cái chén, rất đơn thuần như vậy, không phải ám hiệu kêu các người động thủ...

Tiêu Phàm thờ dài.

- Dạ!

Mọi người chột dạ ôm quyền.

Tiêu Phàm lại thờ dài, nhìn Hoàng Trùng nằm dài trên sàn...

- Ai, ta cũng thấy oan thay người a...

Tiêu Phàm đồng tình.

Hiện tại có một vấn đề rất phiền toái, Hoàng Trùng tự nhiên bị đánh, hấn sẽ bỏ qua sao? Có thể nghĩ tới ngày mai lên triều tất lại một phen trung thần và gian thần đại chiến, mà vị thiên tử trẻ tuổi Chu Doãn Văn kia lại dờ khóc dờ cười, tỏ vẻ khó xử, kéo dài cho đến khi bãi triều...

Tiêu Phàm chưa xót liếm bờ môi khô khốc, quay đầu nói:

- Bình thường Cẩm y vệ chúng ta cứu người bị ngắt như thế nào?

Tào Nghị thấy Tiêu Phàm không so đo chuyện vừa rồi, tâm tình cũng khôi phục, cười ha ha nói:

- Quá đơn giản, lấy nước tiểu ấm rưới vào mặt hấn, không tin hấn không tỉnh.

Nói xong Tào Nghị bước tới phía Hoàng Trùng, tay muốn nói dây lưng ra.

Tiêu Phàm cực kỳ hoảng sợ, chạy nhanh ngăn lại nói:

- Không được, lỡ lão Hoàng tỉnh lại lại không muốn sống...

Hoàng Trùng bị Tiêu Phàm ấn huyết nhân trung bóp tỉnh.

Sau khi tỉnh dậy, Hoàng Trùng mắt còn chưa mở thì miệng đã tuôn một tràng mắng chửi.

Lời nói rất thô tục khó nghe, biểu đạt hấn muốn dùng bộ phận sinh dục nam của mình phát sinh quan hệ mãnh liệt với mười tám đời nữ tính nhà Tiêu Phàm.

Nhìn vào Hoàng Trùng mắt không mở, miệng như mọc hoa sen văng tục không ngừng, ngôn ngữ ác độc hạ lưu phát ra làm Tiêu Phàm giật mình.

Đây chính là đề sư bác học uyên thâm dương danh thiên hạ sao? Đúng là thỏ con nóng lên cũng cần người! Hoàng Trùng giờ này đúng tiêu chuẩn đứng đầu đường chửi không ai qua mặt, y như đang hô phong hoán vũ trên triều...

Tiêu Phàm vừa mới bắt đầu còn mỉm cười duy trì phong độ, không nói một lời nghe Hoàng Trùng phát tiết nộ khí, dù sao mình cũng đuối lý trước. Nhưng mà Hoàng Trùng càng nặng càng hăng, từ ngữ càng ngày càng khó nghe, thật sự là bác học uyên bác, chửi nhau cũng khó nghe hơn thường dân.

Bọn Tào Nghị đứng quanh đã sớm tức giận muốn xông lên đánh trận nữa, nhưng mà bị Tiêu Phàm ngăn lại.

Tiêu Phàm sắc mặt lạnh dần, chờ Hoàng Trùng thống khoái mắng thêm vài câu, Tiêu Phàm thỉnh linh nói:

- Hoàng tiên sinh, chửi đồng mắng người ta không bằng người, ta là người ăn nói vụng về, ta chỉ chuyên dùng bạo lực thôi à. Tiên sinh nếu còn mắng thêm câu nữa, ta sẽ bảo người đoạn tiểu đệ người. Còn nhớ Đình Sứ khoa án chứ, ta niệm tình mọi người đều đã trưởng thành nên không thể không biết xấu hổ mà ra tay được...

Hoàng Trùng giận tím mặt:

- Người dám! Sĩ khả sát, không thể nhục...

- Có loại “sĩ” nào mồm văng tục như ngươi không? Không tin cứ việc thử xem!

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn Hoàng Trùng.

"Keng "

Tào Nghị rút đao ra, không có hảo ý nhìn phía hạ thân Hoàng Trùng, ánh mắt thật tà ác...

Hoàng Trùng lập tức cầm miệng, hơn nữa kẹp chặt hai chân, sắc mặt hoảng sợ.

Hắn không sợ chết, người tự xưng là trung thần tất là gan cũng không nhỏ, địch nhân dùng đao kiếm chưa từng khiến trung thần khuất phục mà trái lại, địch nhân càng mạnh họ càng ngoan cường. Từ góc này mà nhìn thì trung thần với khủng bố rất hợp nhau.

Nhưng, trung thần cũng có nhược điểm, —— trung thần sợ thái giám, giống như tất cả chính nghĩa cùng dũng khí của bọn họ đều từ nơi ấy mà ra, thiếu nó thì bọn họ không thể cao ngạo nổi.

Chết cũng không sợ, sợ là sống không bằng chết.

Nếu Hoàng tiên sinh là người trung liệt, cũng không ngoại lệ.

Tiêu Phàm nhìn Hoàng Trùng nháy mắt mấy cái:

- Tiên sinh còn mắng không?

- Không mắng!

Hoàng Trùng vẻ mặt phẫn nộ, hắn không dám vì sường mồm chốc lát mà thành thái giám

- Tiên sinh tiếp tục mắng chửi đi...

- Hừ, lão phu khinh thường mắng.

- Chúng ta có thể hảo hảo bàn chuyện chứ?

- Hảo!

Hoàng Trùng đáp ứng rất kiên quyết.

- Đảm bảo quá trình chúng ta nói chuyện “văn minh” mà hữu hảo, tuyệt không nói lời thô tục?

- ... Hảo!

- Như vậy thì nói rõ nhé, chuyện vừa rồi thuộc hạ của ta đánh ngươi, ngươi cũng đã quên phải không?

- Hảo!

Hoàng Trùng theo quán tính gật đầu, lập tức bùng tỉnh, lập tức đổi ý:

- ... A không được, tặc tử, ngươi đừng mơ!

- Tiêu Phàm ngươi tự ý xông vào phủ đệ đại thần triều đình, còn dung túng thuộc hạ đánh đại thần triều đình, lão phu ngày mai nhất định tố cáo lên thiên tử. Tiêu Phàm ngươi đừng tưởng được thiên tử tin tưởng mà vô pháp vô thiên, gian tặc ngươi tất sớm gặp báo ứng.

Hoàng Trùng hung ác nói.

Tiêu Phàm ngậy ra một lúc, tiếp theo dậm chân, bị phẫn nói:

- Ta chỉ biết, ta chỉ biết ngươi cuối cùng vẫn vượn ma trào ra với ta.

- Ma... Ma trào?

Hoàng Trùng bị Tiêu Phàm trả đũa tức giận đến lão đảo, chân nhũn ra, muốn ngất đi.

- Ngươi mà còn ngất nữa ta đành phải để họ dùng nước tiểu cứu ngươi...

Tiêu Phàm ngửa đầu nhìn trời, vẻ mặt u buồn thì ào.

Hoàng Trung giật mình, tức khắc khôi phục bình thường, sắc mặt càng ngày càng tái mét.

- Biến! Các người mau rút cho lão phu!

Hoàng Trung rút từng chữ từ kẽ răng.

- Ta còn muốn thảo luận quốc sự...

- Thảo luận em gái người ấy, biến!

Tiêu Phàm bị Hoàng Trung đuổi ra phủ, cùng đám Tào Ngộ mặt mày xám xịt, đứng ở cửa Hoàng phủ nhìn nhau, đái ngọ đuổi ra khỏi cửa này đúng là từ ngày nhậm chức Cẩm y vệ đến giờ mới được hưởng đầy.

Chạy vào nhà người ra, vô duyên vô cớ đánh người ta một trận, đã là chiếm tiện nghi rồi, giờ bị đuổi đi là rất bình thường, chẳng lẽ còn muốn Hoàng Trung nhiệt tình mời cơm nữa sao?

Người có văn hoá tuy rằng rất tiện, nhưng nói có lương tâm, ít nhất còn chưa có tiện đến mức đó.

Tiêu Phàm vô tội nhìn vào mọi người, sau đó buông tay, ủy khuất nói:

- ... Ta thật sự muốn thảo luận quốc sự với hân. Không ngờ mới mở miệng đã kết thúc, không hữu hảo gì cả.

Chúng Cẩm y vệ chột dạ nhìn Tiêu Phàm, vội cười gượng không thôi.

Nhìn chúng thuộc hạ mang về ấy nấy, Tiêu Phàm thở dài, nhất thời cũng không đành lòng trách họ.

Chuyện hôm nay xem như đoạn tuyệt hoàn toàn khả năng cải thiện quan hệ với Hoàng Trung rồi, từ nay về sau xem như thành đối thủ không chết không thôi a.

Thôi, một khi đã không có khả năng hoà giải, vậy thì làm cho tuyệt luôn, để hân biến mất khỏi triều Kiến Văn đi.

Tiêu Phàm ánh mắt đột nhiên trở nên sâu thẳm, trong lòng thầm hạ quyết tâm.

Đuổi thuộc hạ đi, Tiêu Phàm trở về nhà.

Tiêu phủ vẫn đơn sơ như trước, đối với Chi huy sứ chấp chương Đại Minh Cẩm y vệ thì toà nhà ba gian này quả thực có chút keo kiệt.

Chu Doãn Văn cũng không chỉ một lần nói qua với hân, đòi cho hân phủ đệ to lớn hào hoa xa xỉ hơn, thậm chí nhìn bản đồ kinh đô tùy ý chọn vài chỗ

Tiêu Phàm nhìn thoáng qua, thoáng chốc đỏ mặt hơi lạnh, mấy chỗ kia toàn là đại trạch của phiên vương tại kinh, Chu Doãn Văn hào phóng quá rồi, vô ngục bảo hân tùy tiện chọn, mà một khi chọn khác gì chiếm ổ của phiên vương, không cần giải thích ai cũng hiểu...

Tiêu Phàm dĩ nhiên từ chối ý tốt của đồ ngọc Chu Doãn Văn, hiện nay quan hệ giữa triều đình và phiên vương rất miễn cưỡng, loại hành vi thô phỉ của Chu Doãn Văn tất sẽ khiến hoạ vô đơn chí.

Phiên toái đã quá nhiều, Tiêu Phàm không muốn tìm thêm nữa. Cho nên hân vẫn ở lại nhà cũ, cuộc sống ngoại trừ có thêm một nữ chủ nhân là Giang Đô quận chúa ra thì không có gì thay đổi.

Đại môn Tiêu phủ sớm đã được thay biển vàng sáu chữ Khải to do đích thân Hàn Lâm học sĩ Giải Tấn viết: “Khâm Khong Thành Nghị Bá Phủ”, giữa kinh sư phố phường, quan viên dân chúng nhân đều kính sợ.

Vào phủ, bọn hạ nhân đều khom người hành lễ, Tiêu Phàm gật đầu, vội đi vào nội viện.

Hoạ Mi không biết đi đâu, dạo này không biết có gì phiền lòng mà buồn bực không vui, có chút trầm mặc.

Sau cửa, Giang Đô về mặt vui sướng tiến đến đón, cười nói:

- Tướng công hôm nay sao về sớm như vậy?

Thấy Tiêu Phàm về mặt trầm trọng, Giang Đô thu lại nụ cười, thân thiết nói:

- Tướng công làm sao vậy? Có tâm sự gì à?

Tiêu Phàm thở dài nói:

- Đừng nói nữa, hôm nay đến phủ Hoàng Trung thương nghị quốc sự, ai ngờ quậy tới rồi tỉnh rồi mù...

Giang Đô quận chúa nhíu mày, nói:

- Sau lại vậy?

Tiêu Phàm nổi giận dùng dùng nói:

- Lão thất phu ấy không ngờ đuổi ta ra khỏi cửa, cùng là đại thần trong triều không ngờ lão lại vô lễ với đồng nghiệp như thế.

Giang Đô quận chúa nghe thấy trượng phu của mình chịu uỷ khuất lớn thế, tức thì tức giận.

- Hoàng đại nhân này không phân công tư, đến lễ phép cơ bản cũng không có, sao đảm đương nổi trọng trách.

Tiêu Phàm tức khắc cảm giác như gặp tri kỉ, vỗ đùi bị phần nói:

- Lão thất phu ý vào thân phận đế sư, không coi ai ra gì, ta thực muốn vác đuốc đốt nhà hắn.

Giang Đô quận chúa nháy mắt mấy cái, nghi hoặc nói:

- Tướng công vì sao bị Hoàng đại nhân đuổi ra ngoài cửa?

- Kìa... Ta bất quá chỉ đánh hắn một trận thôi mà, sao hắn lại đuổi ta đi chứ? Lão già hẹp hòi, quá không lễ phép.

Tiêu Phàm tiếp tục bị phần chụp đùi.

Giang Đô tức khắc mơ hồ: "....."

Trăng mờ chiếu bên khe cửa, sau trận phong ba, Giang Đô gất gao quán lấy Tiêu Phàm.

- Tướng công... Hoạ Mi muội muội gần đây không vui vẻ tí nào à.

Tiêu Phàm dựa vào đầu giường, tay phải ôm eo Giang Đô, ngây người ra một lát, hỏi lại:

- Hoạ mi không vui? Vì sao?

Giang Đô do dự một chút, ngập ngừng nói:

- Hôm qua Tào Thiên hộ đến, Hoạ Mi nghe hắn nói ba con trai của Yến Vương sắp vào kinh...

Tiêu Phàm ngạc nhiên nói:

- Con trai Yến Vương vào kinh có quan hệ gì với Hoạ Mi?

Giang Đô quận chúa trừng mắt lườm hắn nói:

- Sao lại không quan hệ, năm đó nàng là Thường Ninh quận chúa Bắc Bình Yến vương phủ, đại thái tử vương phủ Chu Cao Sí từng quan tâm yêu thương, tình cảm huynh muội rất sâu đậm...

Tiêu Phàm không hiểu gãi gãi đầu:

- Vậy thì chờ bọn họ vào kinh, bảo Hoạ Mi đi gặp họ lát, huynh muội đoàn tụ, đây là chuyện vui mà, sao Hoạ Mi lại không vui?

Giang Đô quận chúa nhìn vào Tiêu Phàm, mang theo mấy phần do dự nói:

- Tướng công... Hoạ Mi không vui, có quan hệ với tướng công a...

- Có ý gì?

Giang Đô thở dài:

- Tướng công chớ trách ta phận nữ tử lại đàm luận chuyện chính sự. Hôm nay ai cũng biết Yến Vương lúc ở kinh kết cừu với tướng công. Ai cũng nói lúc này ba vương tử vào kinh là dẽ vào miệng cọp, mọi người nghị luận, Tiêu chỉ huy sứ địa nhân tất sẽ không bỏ qua, ba người này chỉ sợ một người cũng không sống nổi.

Giang Đô lấp bắp nói xong, liền cẩn thận nhìn Tiêu Phàm, thấy hắn bình tĩnh, không có gì tức giận mới yên lòng

Tiêu Phàm có chút suy nghĩ:

- Cho nên... Hoạ Mi chính là nghe mấy lời đồn đại này, không đành lòng nhìn ta giết huynh trưởng, lại không muốn phá hỏng đại sự của ta, mới không vui sao?

Giang Đô im lặng gật gật đầu, lập tức lại ngẩng đầu khản cầu nói:

- Tướng công, Hoạ Mi nếm đủ khổ ải nhân gian, trong tất cả thân nhân cũng chỉ có vị ca ca đó đối xử tốt với nàng, tướng công... Có thể tha mạng cho vương tử không..

Giang Đô càng nói càng chột dạ, càng nói thanh âm càng nhỏ, đến cuối cùng cơ hồ không thể nghe thấy.

Tiêu Phàm cười khổ không thôi, hai vị thê tử chẳng lẽ cũng nghĩ mình là hạng ma vương giết người không chớp mắt sao? Vì đạt được mục đích mà chuyện gì cũng là, ta kém vậy sao? Không lẽ lại đưa giấy khen ba tốt thời bé được nhận ra khoe?

Xoa xoa cằm, Tiêu Phàm ra vẻ khó xử nhăn nhó, trầm ngâm nói:

- Chuyện này... Quả thực lúc trước ta không biết có tầng quan hệ này, không gạt nàng, ta đã lệnh Cẩm y vệ mai phục, phát hiện thế tử Yến vương, giết chết bất luận...

Giang Đô hoảng sợ không yên, vội la lên:

- Tướng công, chẳng lẽ phải giết người sao? Không thể đối cách khác sao?

Tiêu Phàm vòng vòng con mắt, ho khan nói:

- Giải pháp à... Cũng không phải không có...

- Có cách gì? Mau nói.

Giang Đô gấp gáp nắm lấy tay Tiêu Phàm, không để ý áo ngực xộc xệch lộ ra một cặp thỏ ngọc trắng nõn.

Tiêu Phàm hai mắt sáng ngời, cố gắng duy trì vẻ mặt đứng đắn, nghiêm túc

- Thật ra cần nàng hy sinh một lần...

Giang Đô nghi hoặc nói:

- Ta? Muốn ta hy sinh cái gì?

Tiêu Phàm ho khan mấy tiếng, ghé vào bên tai Giang Đô nói nhỏ vài câu...

Giang Đô nghe vậy tức liền xấu hổ, đỏ mặt, thẹn thùng đâm yêu vào ngực Tiêu Phàm:

- Hạ lưu!

Tiêu Phàm cười nói:

- Nương tử nàng có nguyện ý hay không?

Giang Đô trừng mắt, rồi xấu hổ cúi đầu, đôi môi đỏ mọng dần hôn xuống, qua ngực, qua bụng, xuống dưới, dưới nữa...

- Úc —— đừng a, đừng mà...

Tiêu Phàm rên rỉ

Giang Đô ngẩng đầu khó hiểu nhìn hấn

Tiêu Phàm nhấn đầu nàng xuống, dâm đẳng rên tiếp:

- Đừng a, đừng có ngừng mà...

"....."

Kích tình qua đi, Giang Đô nằm trên người Tiêu Phàm, thở phì phò. Thỉnh thoảng lại xấu hổ véo hấn cái.

Tiêu Phàm đau đến trợn mắt, vẻ mặt lại tràn ngập thỏa mãn.

Thật lâu, gian phòng trở lại yên tĩnh.

- Tướng công... Ta muốn sinh một đứa con, con chúng ta nhất định sẽ rất đáng yêu.

Giang Đô sóng mắt mê ly.

Tiêu Phàm khẽ ngăn người, con à, ở cái thời đại lạ lẫm này, có một đám nhóc thuộc về mình...

Ta sẽ vì đám nhóc này mà hoàn toàn dung hợp vào thời đại này sao?

Nhìn vào ánh mắt mê man, Tiêu Phàm khẽ vuốt lọn tóc mai của Giang Đô, cười nói:

- Được, nhờ nương tử vất vả sinh cho tướng công một đứa con... À, chúng ta nghĩ cho con một cái tên thật dễ nghe trước đi...

Nhắc tới tên, mẫu tính trời sinh của nữ nhân trời dấy, Giang Đô ngồi dậy, hưng phấn đầy mặt.

- Tướng công, Phụng Ngộ, con chúng ta, dù là gái hay trai cũng gọi là Phụng Ngộ nhé!

Tiêu Phàm nghi hoặc nói:

- Vì sao nhất định phải là Phụng Ngộ? Tên này có ý nghĩa đặc thù gì sao?

Giang Đô ngượng ngùng cười cười, nói:

- Mấy ngày trước đây ta nằm mơ, mộng thấy một con phụng hoàng bay tới, sống ở trên một cây ngô đồng, ta cảm thấy... Có lẽ là ông trời ban tên, có lẽ là một điềm lành...

- Được, được.

Tiêu Phàm không chút do dự đồng ý:

- Phụng hoàng sống ở cây ngô đồng, Phụng Ngộ... Ừ, tốt!

Giang Đô ngượng ngùng cười, lại hạnh phúc nép vào lòng Tiêu Phàm.

Thật lâu...

- Nương tử a...

- Dạ?

- Nếu... Mơ thấy một con gà trống đậu trên cây chuối, thì lấy tên thế nào vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Thế tử vào kinh

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm đi tìm Hoạ Mi, cuối cùng tìm được nàng trong nhà kho.

Hoạ Mi năm nay đã mười bốn, dần trở mã thành tiểu loli vừa đáng yêu, ngây ngô thuần khiết, lại vừa phong tình khiến người động tâm.

Hoạ Mi một mình ngồi trong nhà kho xem danh sách quà tặng. Tân quân đăng cơ, Tiêu Phàm nhận ân sủng, quà cáp được đưa tới liên miên không dừng, vàng bạc đá quý chất đầy nhà kho. Nếu mà thời Chu Nguyên Chương, chừng đó đã có thể khiến Tiêu Phàm mang tội tham quan rồi.

Hoạ Mi ngồi trên án thư, chân khẽ đong đưa, bộ dạng không yên lòng. Đôi mắt trong suốt vốn nhìn thấy vàng bạc sẽ sáng rực lên giờ đây lại ảm đạm, đồ vật quý giá không thể khiến nàng cao hứng được.

Tiêu Phàm lảng lảng đứng ở cửa nhìn nàng. Thoáng chốc đã hai năm trôi qua, tiểu ăn mày suýt chết đói năm nào đã dần thành thiếu nữ xinh đẹp, bắt đầu biết ăn diện, chờ mong Tiêu Phàm ngày nào đó biến nàng thành phụ nữ...

Nàng giống như núi lửa ngủ say, chỉ cất giấu một ngọn lửa sẵn sàng bùng cháy hết mình vì người mình yêu. Cho dù nàng nghe đồn đại Tiêu Phàm sẽ giết ca ca nàng yêu thương nhất nhưng nàng cũng chỉ lẳng lặng ở trong nhà kho yên lặng đưa tiễn tình huynh muội này để không làm hỏng đại sự của tướng công nàng.

Tiêu Phàm nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn chất chứa bi thương kia, thương tiếc không thôi, cô bé này quá cố chấp rồi, sao lại không nói cho mình biết chứ. May mà mình không định ám sát thế tử Yên vương, không thì chẳng phải khiến tiểu nha đầu cả đời khưc mắc sao?

Tiêu Phàm đứng ở cửa khẽ ho nhẹ hai tiếng. Hoạ Mi nghe tiếng quay đầu, thấy Tiêu Phàm đứng ở cửa, Hoạ Mi lộ rõ vẻ vui mừng, chạy đến ôm tay hắn cười duyên:

- Tướng công cũng tới đếm bạc sao?

Tiêu Phàm lúc này mới nhìn quanh, giật mình nói:

- Nhà kho chúng ta sao có nhiều bảo bối vậy? Chừng này... Bao nhiêu tiền đây?

Hoạ Mi cười nói:

- Tướng công thăng quan lớn, người đưa bạc tất sẽ nhiều, chúng ta phải mở thêm một nhà kho nữa thôi a, sắp đầy rồi...

Tiêu Phàm nhìn đồng vàng bạc, lăm lăm:

- Nghiệp chướng a, đây đều là cướp đoạt mồ hôi nước mắt dân chúng để nịnh bợ quyền thần, tham quan, đều phải tru diệt.

Quay đầu nhìn Hoạ Mi, Tiêu Phàm nghiêm mặt nói:

- Hoạ Mi, nàng nói xem tướng công có nên oanh oanh liệt liệt tru diệt tham quan không?

Hoạ Mi tự nhiên không chút do dự đồng ý, nói:

- Hảo, tướng công bắt tham quan, bắt một tên giết một tên. Đầu tiên bắt tham quan lớn nhất, xử phạt cao nhất theo luật pháp, giết một răn trăm...

Tiêu Phàm vò đầu:

- Ai là tham quan lớn nhất đây?

Hoạ Mi linh động đảo đôi mắt một vòng, sau đó rất nghiêm túc chỉ vào Tiêu Phàm, sau đó cười khanh khách.

Trên án thư trong kho phòng, Tiêu Phàm ôm Hoạ Mi đặt trên đùi, vòng tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, Hoạ Mi dần trưởng thành, giờ không giống người lớn ôm trẻ con nữa rồi, gần giống người yêu ôm nhau...

- Hoạ Mi, sao nàng chưa hề nói gì về chuyện tình cảm huynh muội với thế tử Yến vương vậy?

Tiêu Phàm nhỏ giọng hỏi.

Hoạ Mi giống như không có chuyện gì vẫn ôm lấy cổ Tiêu Phàm nói:

- Tất cả đã là quá khứ, Yến vương không có quan hệ gì với thiếp...

- Máu mủ tình thâm, nàng nói không quan hệ thì thật sự không quan hệ sao? Nàng là con gái của Yến vương, là thân muội muội của thế tử Yến vương, đó là sự thật không thể thay đổi.

Hoạ Mi cúi đầu, buồn bã nói:

- Tướng công là đại quan, là người làm đại sự. Nếu tướng công muốn giết thế tử tất có lý do, sao thiếp có thể vì tình cảm huynh muội mà làm hỏng kế hoạch của tướng công được?

Tiêu Phàm thương yêu xoa nhẹ đầu Hoạ Mi, cười nói:

- Nha đầu ngốc, kế hoạch có lớn bằng trời cũng không bằng nàng được. Trên thế gian này có rất nhiều tình cảm, đó là chỗ chúng ta mới khác cầm thú, khiến thế giới này thêm muôn màu muôn vẻ. Hoạ Mi, ngoại trừ tình yêu với tướng công, nàng còn cần thêm tình cảm khác, ví như tình thân, nàng càng nên học quý trọng nó...

Hoạ Mi cái hiểu cái không gật gật đầu, lại do dự nói:

- Nhưng ai cũng nói tướng công muốn nhanh chóng giết thế tử... Nếu vì thiếp mà thay đổi chủ ý chẳng phải làm hỏng kế hoạch rồi sao?

- Đừng nghe người ngoài nói bậy, ta căn bản không định giết thế tử, mà dù có thì giờ biết tình cảm của nàng sao ta còn hạ thủ được? Huynh trưởng của nàng không phải là huynh trưởng của ta sao...

Tiêu Phàm ôm chặt Hoạ Mi nói.

Hoạ Mi đôi mắt dần dần ửng hồng, cảm động vùi đầu vào ngực Tiêu Phàm, nghẹn ngào không thôi:

- Tướng công... Cảm ơn chàng!

- Hoạ Mi, nhớ kỹ, quý trọng thân tình, bởi vì cuộc đời này, chỉ có thân nhân mới chảy cùng một dòng máu giống như, mỗi một người thân đều là tài sản quý giá...

Hoạ Mi không ngừng gật đầu, nức nở nói:

- Tướng công, thiếp quý trọng thân tình...

Tiêu Phàm tự đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, Hoạ Mi đời này sống quá cô đơn, làm nàng không giống tiêu cô nương mười bốn tuổi, đây không phải chuyện tốt, hôm nay dạy nàng quý trọng thân tình để thay đổi nàng, xem ra đã có hiệu quả...

Tiêu Phàm vui mừng cười:

- Hoạ Mi, cùng thế thử vào kinh còn có hai vương tử khác nữa, bọn họ đều là thân ca ca của nàng a, chờ họ đến đây ta sẽ an bài, mọi người gặp nhau đi...

Ai ngờ Hoạ Mi vừa lau nước mắt vừa lắc đầu:

- Không cần, trong phủ Yến vương, chỉ có đại thế tử đối tốt với thiếp, những người khác không quan hệ gì? Sao thiếp lại phải gặp người không quen? Tướng công, chàng muốn giết hai người kia cứ việc à!

Tiêu Phàm đang cười vui mừng chợt ngừng: "....."

Thì ra trong nhân sinh của Hoạ Mi, thân tình là vật có phạm vi, có thân tình nàng quý trọng, cũng có thứ nàng hoàn toàn phủ nhận liên quan...

Sự thực này khiến người thật rối rắm, xem ra quá trình giáo dục nàng thành người thường còn lâu dài gian khổ, tràn ngập biến số a.

Ngày hôm sau lâm triều, Hoàng Trung quả nhiên không ngoài Tiêu Phàm sở liệu, liên hợp một đám Thanh Lưu đại thần dâng tấu Cẩm Y vệ tự ý xông vào phủ đệ đại thần, vô cơ đánh người.

Hoàng Trung mặt mũi bầm dập quỳ gối trước kim điện khóc ròng, lên án Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tiêu Phàm tàn bạo bắt nạt, can rờ ương ngạnh, vô duyên vô cớ đánh đường đường đế sư thành bộ dạng thể thảm như thế này, cầu thiên tử nghiêm trị hung thủ, vân vân...

Chúng Thanh Lưu đại thần tất cả đều một bộ thò từ hồ bi thể lương quý gối cầu thiên tử bãi chức Tiêu Phàm, bắt hấn bỏ tù, lấy đó bình ổn tức giận của văn võ toàn triều.

Thanh Lưu đại thần còn chưa lên án xong, Gian đảng như Giải Tân lập tức nhảy ra phản bác, mọi chuyện loạn thành một đoàn.

Hôm nay, Gian đảng dưới sự cố gắng gắn kết của Tiêu Phàm, đã dần thành đồng minh gắn kết, dĩ nhiên không thể kể công Trần Oanh Nhi kinh doanh Thái Phong trở thành hiệu buôn gạo số một số hai Đại Minh.

Mấy vị gian thần này nhiều ít đều có cổ phần tại Thái Phong, dưới sự vô tâm căm lẫn của Tiêu Phàm, vì lợi ích tập thể không những dóc sức phát triển hiệu buôn mà còn cật chặt lợi ích với nhau, hình thành tập thể cùng vinh cùng tồn.

Tiêu Phàm nguyên tưởng rằng các vị đại thần đều chường mắt tiền bạc, coi đó là vật ngoài thân. Nhưng không ngờ đại thần không có cao thượng như hán tướng, những vị này nhiều năm làm quan, ngoài quyền lực ra chỉ có tiền tài là thứ họ theo đuổi. Thời Chu Nguyên Chương họ cũng tham nhưng mà không dám làm nhiều, dù sao dưới mí mắt Hồng Vũ Hoàng đế hạn nhất tham quan thì ngoại trừ kết cục rút gân lột da không còn gì tốt hơn nữa cả.

Hiện tại Chu Nguyên Chương thăng thiên, Chu Doãn Văn không có hết sức chống tham quan, cho nên Gian đảng có thể phóng gan kiếm tiền, vừa lúc có Tiêu Phàm đưa cổ phần Thái Phong tới, cơ hội kiếm bạc quang minh chính đại tốt như thế, ai sẽ bỏ qua?

Lấy Tiêu Phàm cầm đầu vòng luẩn quẩn Gian đảng dần dần thành một lực lượng đồng minh không thể coi thường, khiến Tiêu Phàm vui mừng không kể.

Hoàng Trung huyết lệ lên án cùng Gian đảng loạn thành một đoàn tất nhiên chỉ dẫn tới hết quả.

Các đại thần tranh cãi nhau, dẫn từ sử sách, kinh thư, chỉ một chuyện đánh nhau mà dẫn đến Tam Hoàng Ngũ Đế, Nghiêu Thuấn Vũ Thang, xoay một vòng, Gian đảng còn cầu thiên tử sửa Minh luật, xem xét lại cố ý đả thương người và vô ý gây thương tích...

Hoàng Trung quỳ gối trên kim điện dần chết lặng, đầu tài không những không quay lại mà ngày càng đi xa.

Mà Chu Doãn Văn, trái lại bất đắc dĩ cười khổ, nhìn chúng thần cãi cọ không có biện pháp gì.

Hoàng Trung quỳ thật lâu, rốt cục nghĩ thông suốt, hôm nay muốn cáo ngã Tiêu Phàm, chỉ sợ khó như lên trời, trước mắt Tiêu Phàm còn chưa nói một câu đầu, đã có người ra yểm trợ cho hắn. Cứ tiếp tục như thế Tiêu Phàm còn chưa động đến mà chính mình đã quỳ đến bán thân bất toại rồi...

Thừa dịp mọi người tiếp tục cãi cọ, Hoàng Trung thần tình mất mát cùng ủy khuất lặng lẽ đứng lên, chậm rãi lui về hàng, bộ dạng cắn răng nuốt hận. Thấy thế Gian đảng thương lượng cùng lui về, triều đình tức thì khôi phục về yên lặng.

Chu Doãn Văn ngáp một cái, ra hiệu cho hoạn quan bên cạnh, hoạn quan cũng là người cơ trí, vội hét vàng:

- Có chuyện dăng tầu, không thì bãi triều...

Một hồi phong ba cứ như vậy biến mất không tăm tích.

Giữa hè, ba cỗ xe ngựa màu lam được mười mấy tên thị vệ vây quanh, yên lặng vào kinh sư.

Vừa mới vào cửa bắc, xe ngựa liền dừng lại bên đường, lộ ra diện mạo ba nam tử không giống nhau.

Cầm đầu là một người béo trên dưới trăm ký, vừa nhìn đã thấy thật thà chất phác đáng tin nhiệm.

Mập mập xuống xe liền có hai thị vệ tiến tới đỡ hán, hán đi hai bước liền lộ rõ vẻ cổ sức, thì ra ngoài béo phì thì đây là một người què.

Hai người trẻ tuổi khác ở hai cỗ xe phía sau gầy gò hơn, gương mặt ngăm đen, có vài phần giống nhau, ánh mắt nhỏ hẹp, nhìn có vẻ âm trầm tàn nhẫn.

Mập mập khó khăn xoay người, nhìn cửa thành một lát rồi quay đầu cười nói:

- Rốt cuộc đã tới kinh sư, ha ha, nhiều năm chưa vào kinh, không có gì thay đổi ha...

Một người trẻ tuổi phía sau mập mập cười lạnh:

- Hoàng huynh, lần này phụ vương hạ lệnh bảo chúng ta vào kinh, tiền đồ tính mạng còn chưa biết, huynh lại có lòng cảm khái. Không biết nên khen huynh là dũng cảm hay là kẻ ngốc gan lớn đây?

Một người trẻ tuổi khác cũng tiến lên, châm chọc nói:

- Hoàng huynh tất nhiên không cần lo, người là thế tử Yến vương, đương kim thiên tử nếu muốn giết cũng phải là hai ta a...

Thị vệ bên cạnh mập mập thấy hai người vô lễ như thế không khỏi nhíu mày.

Huynh đệ gia đình bình thường dù có bất hoà thì bên ngoài cũng phải tỏ ra êm thấm, rất ít người vô lễ trước mặt huynh trưởng chứ đừng nói là trực tiếp châm chọc như hai người này.

Hoàng tộc Thiên gia, tranh danh đoạt quyền, một thân phận thế tử làm tình cảm huynh đệ chẳng còn là gì.

Mập mập lại không tỏ vẻ gì, khoát tay không nói thêm gì nữa.

Mập mập được người nâng lên tiến lên vài bước, hai người phía sau vẻ mặt trở thành oán độc, một người nhỏ ngụm nước bọt, thấp giọng mắng:

- Béo như heo, lại còn què, không phải may mắn đầu thai trước chúng ta sao? Không thì sao được làm thế tử? Đắc ý cái gì chứ...

Một người khác cũng lạnh lùng cười, sau đó mở miệng, định nhổ nước bọt thì một tiếng quát rung trời vang lên.

- Nhỏ nước bọt bậy, phạt tiền!

Hai người kinh ngạc quay đầu lại, đã thấy cách đó chừng một trượng, thấy hơn người hán tử mang đồ phi ngư vây quanh một nam tử thanh niên tiến tới/

Người đó chính là Tiêu Phàm, hán đến gần hai người, trầm giọng hỏi:

- Vừa mới vào kinh?

Hai người kia nhìn nhau, mờ mịt gật đầu.

Tiêu Phàm chỉ chỉ trên mặt đất, nói:

- Ai nhổ nước bọt?

Một người trẻ tuổi thanh thật thừa nhận:

- Ta!

Tiêu Phàm cao hứng cười:

- Phạt năm tiền. Ngươi vận khí thật tốt, hôm nay vừa lúc gặp phải ta tản bộ, nếu là gặp phải Cẩm Y vệ khác, ít nhất phạt ngươi một lượng bạc.

Người trẻ tuổi không hài lòng:

- Nhỏ nước bọt thôi mà, dựa vào cái gì mà ngươi phạt ta? Các ngươi không phải là làm loạn, suu cao thuế nặng chứ?

Tiêu Phàm khuôn mặt tươi cười tức khắc có chút động lại:

- Ngươi không muốn nộp tiền phạt?

Người trẻ tuổi ương ngạnh:

- Không nộp thì ngươi làm gì ta?

Tiêu Phàm thờ dài:

- Một khi đã kháng cự, ta đành phải bắt ngươi vào ngục, lúc đấy không phải năm tiền là có thể thả ra...

Người trẻ tuổi thấy đám người kia mặc phi ngư phục, cả một đám sắc mặt không tốt, khẽ co rúm lại một lần, phi ngư phục đại biểu cho Cẩm Y vệ vang danh thiên hạ nhà, phiên vương còn phải nhún nhường nói gì bọn họ chỉ là vương tử...

Tiêu Phàm lại chỉ mặt người còn lại, nói:

- Ngươi, phạt năm tiền!

Người kia ngạc nhiên:

- Ta không có nhỏ...

- Vừa rồi ngươi mở miệng, có phải là đang định nhỏ đúng không?

- Không phải ta còn chưa ra sao?

- Tốt, tại kinh sư, nhỏ nước bọt và nhỏ nước bọt chưa thành, tội như nhau... Phạt năm tiền!

"....."

- Lưu manh, còn đen hơn cha chúng ta!

Hai người nghiêng răng nghiêng lợi, trắm miệng một lời.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Khoản đãi thế tử

Một Cẩm Y vệ Chi huy sứ có trách nhiệm nên làm gì?

Có người phạm án phải bắt, có người nhỏ nước miếng phải phạt, đây là một Chi huy sứ trọng nghĩa.

Tiêu Phàm hiện tại mang tinh thần trọng nghĩa mệnh mông đến rồi tỉnh rồi mù, hấn cảm thấy mình đang là một việc vừa hữu ích với nhân dân lại cực kỳ thú vị. Phạt tiền, là một hành vi cao thượng!

Nhưng mà, hai người bị phạt hiển nhiên không ủng hộ điều này. Thanh niên dính “án oan” nhỏ nước bọt bắt thành cực kỳ bị phần ức chế.

Tiêu Phàm thờ dài, khó lắm mới có hứng tấn bộ thuận tiện phạt tiền vì hành vi không “văn minh” người ta lại không phục. Nhìn trang phục đám người này không tệ, chắc là nhà phú quý, đứng là đầu năm nay càng giàu càng keo kiệt, Tiêu Phàm hối hận vì đã quán chuyện này.

Nhưng, chuyện đã đến nước này, Tiêu Phàm không còn đường lui rồi, đường đường Chi Huy sứ Cẩm y vệ phạt tiền người ta trên phố còn bị phản đối, chuyện này truyền ra sau này còn hỗn trên triều sao được nữa? Lão gia hoà Hoàng Trùng kia còn không cười chết ta?

Đao rút ra khó vào lại vỏ, tên đã rồi cung khó thu, trên đời này nhiều chuyện là do bức mà ra.

Tiêu Phàm đành phải tận tình khuyên bảo giải thích:

- Nhỏ nước bọt là hành vi không “văn minh”, giống như đái bậy, thuộc loại bài tiết thải vật trong cơ thể trước mặt mọi người, phá hư cảnh quan đường

phổ...

- Thúi lắm!

Người trẻ tuổi tức giận mắng to, hần chưa từng chịu ăn hiếp như vậy, dù là Cẩm y vệ cũng bất chấp.

Tiêu Phàm dừng lại, thần sắc bất biến nói tiếp:

- ... Đương nhiên, thúi lắm cũng thuộc về hành vi bài tiết, đều là không "văn minh", nếu vừa rồi người thả rắm... Ngại quá, phạt thêm năm tiền!

Thị vệ bên cạnh người trẻ tuổi không nhịn nổi nữa, tiến lên giận dữ quát:

- Lớn mật! Đây là Yến vương vương tử, phụng mệnh vương gia nhập kinh phụng viếng. Cẩm y vệ các ngươi dám làm càn, không sợ đương kim thiên tử trách tội sao?

Tiêu Phàm lấp bắp kinh hãi, Yến vương vương tử? Chu Cao Sí và Chu Cao Hỉ? Không phải nói ba vương tử vào kinh sao? Sao lại chỉ có hai người?

Tiêu Phàm còn chưa nói gì, giáo ụ bên người hần không cam lòng yếu thế tiến tới, trợn mắt quát to:

- Các ngươi mới to gan đấy! Đây là Tiêu Chi huy sứ Cẩm y vệ chúng ta, dưới chân thiên tử, ngay tại kinh sư, các ngươi dám chống đối Chi huy sứ đại nhân, không muốn sống nữa à?

Nói xong nhóm giáo ụ nhất tề rút đao ra, hai bên nhân mã tức thì giăng co nhau.

Hai người trẻ tuổi nghe vậy thần sắc lại kinh hãi, hai người vội nhìn Tiêu Phàm, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

- Tiêu... Tiêu Chi huy sứ? Tiêu Phàm?

Một người trẻ tuổi không xác định hỏi.

Tiêu Phàm ha ha cười, phong độ nhẹ nhàng vuốt tóc, khoanh tay đứng ngạo nghễ nói:

- Đúng vậy!

Hai nam tử nhìn nhau, thất kinh.

Từ khi phụ vương Chu Lệ trở lại Bắc Bình, tên tuổi Tiêu Phàm đã lan truyền trong phủ Yến vương. Dù là Chu Lệ hay Đạo Diễn hoà thượng đều dặn dò bọn họ: kinh thành nước sâu, làm việc hay nói năng đều không thể bừa bãi, càng không thể động tới Chi huy sứ Cẩm y vệ Tiêu Phàm, bởi vì... Chính phụ vương các ngươi và Đạo Diễn hoà thượng đều bị hần chinh cho thiếu chút nữa không quay về được, ở kinh sư, ngàn vạn lần đừng chọc hần.

Rất không may, bọn họ vừa mới vào cửa Bắc kinh thành liền chọc tới Tiêu Phàm.

Hai người trên trán mồ hôi lạnh tức khắc lã chã rơi, dù chưa gặp Tiêu Phàm nhưng từ vẻ mặt phụ vương và Đạo Diễn sư phụ lúc nhắc tới hần đã biết con người này đáng sợ ra sao.

Hiện tại, người đang sợ này đang nhìn bọn hần, trên gương mặt anh tuấn nở nụ cười âm áp như gió đông, như đang nhìn thân nhân...

Nhưng nụ cười đầy tính tương tác kia trong mắt hai vị vương tử lại thành âm trầm lạnh lạnh, tà khí a.

- Các ngươi là Yến vương vương tử?

Tiêu Phàm nụ cười rất thân thiết.

- ...Dạ!

Hai người thành thật thừa nhận, trong đó một người đột nhiên ưỡn ngực, tỏ vẻ hào hán:

- ... Hôm nay rơi vào tay ngươi, muốn chém muốn giết,... Ngươi cứ việc, nhưng... Đừng làm xằng bậy a!

Tiêu Phàm nhàu nháu mày, mặt lại giãn ra thân thiết nói:

- Xin hỏi vị nào là Yến thế tử?

- Chúng ta đều không phải

Hai người vội vàng lắc đầu.

- Đều không phải?" Tiêu Phàm dần dần thu hồi khuôn mặt tươi cười,

- Nói như vậy, các người là Chu Cao Hi và Chu Cao Toại?

- ... Dạ!

Hai người trái với vẻ bừa bãi ở Bắc Bình, cúi đầu đáp

Tiêu Phàm đã có chút đau đầu, hai con hàng này tới đây, sao lại không thấy Chu Cao Sí? Tuy nói bọn họ đều là thân ca ca Hoạ Mi, nhưng mà hấn và Hoạ Mi đã sớm cùng suy nghĩ, chỉ nhận thế từ Chu Cao Sí là cậu cả, hai người này coi như người ngoài.

Nhưng... Chu Cao Sí sao lại không thấy đâu?

Tiêu Phàm khổ não thờ dài, lẩm bẩm nói:

- Nên tới không đến, không nên tới lại đến đây...

Chu Cao Hi cùng Chu Cao Toại gắt gao ngâm miệng, không dám nói gì.

Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, mà đầu rồng truyền thuyết này phụ vương còn dám giết nói gì bọn họ.

Một khi hai người này không phải Chu Cao Sí, Tiêu Phàm đương nhiên không cần phải tiếp tục khách khí.

Vì thế Tiêu Phàm xụ mặt nói:

- Vương tử nhỏ nước miếng, phạt tiền gấp đôi mỗi người một lượng bạc, không được trả giá cả, các người phục hay không phục?"

Hai người nào dám không phục? Bọn họ sớm biết lúc này vào kinh hung hiểm vạn phần, mạng chưa chắc đã giữ được, nhin chút giận đã sao.

- Phục, chúng ta phục!

Hai người thành thành thật thật móc tiền ra.

Tiêu Phàm rất cục vui vẻ nở nụ cười:

- Phục là tốt rồi, Cẩm Y vệ chuyên trị các loại không phục, cứ thử không phục xem.

Hai người lại không nói gì: "....."

Mới vừa nhận bạc phạt, Tiêu Phàm tùy ý nhìn quanh, chợt thấy cách đó không xa, một tên béo phì đang thật thà chất phác nhìn hấn.

Tiêu Phàm ngẩn người, chỉ vào kia mập mập hỏi Chu Cao Hi:

- ... Hấn đi cùng các người?

Hai người nhìn mập mập, không tình nguyện gật đầu.

Tiêu Phàm tức khắc mừng rỡ cười ha ha, dùng sức vỗ vai Chu Cao Hi vai, nói:

- Phụ vương các người quá vui tính rồi, còn tiện thể kéo theo một tên mập tới... Đây là biểu tượng của Bắc Bình các người à? Gọi là Hoàn Hoàn hay là Viên Viên?

Chu Cao Hi cùng Chu Cao Toại đầu đầy hắc tuyến, trầm mặc: "....."

Mập mập cũng không ngốc, chỉ vào mũi mình nói:

- Tiêu đại nhân, ta là Yên thế tử Chu Cao Sí, không phải biểu tượng...

Tiêu Phàm ngưng cười, thất thần nhìn Chu Cao Sí.

Mập mập này lại là Yên thế tử? Nếu lịch sử không thay đổi thì hấn tương lai sẽ là vị Hoàng đế thứ tư Đại Minh, Minh Nhân tông lưu danh sử sách a.

Minh Nhân tông lại có bộ dạng này? Sao quá khó coi vậy? Khác gì heo đi bộ, chả trách Chu Lệ lên ngôi vài lần muốn phế truất hấn.

Nhưng mà, dù hấn có xấu cũng là huynh trưởng của Hoạ Mi, chó không chê chủ nghèo, em rể không chê anh vợ xấu...

Tiêu Phàm lấy lại bình tĩnh, tiếp theo lộ ra vẻ vạn phần vui mừng, bước nhanh tới cầm tay mập mập, kích động nói:

- Cuối cùng cũng đợi được đại cữu tử* vào kinh.

(anh cả của vợ)

Mập mập thấy Tiêu Phàm thái độ khác thường, ngăn người ra, theo bản năng cầm tay Tiêu Phàm, khách khí nói:

- Hào muội phu, vất vả rồi...

Tiêu Phàm càng cao hứng:

- Ngươi biết ta là muội phu?

Chu Cao Sí trầm mặc một lát, nói:

- Thật có lỗi, ta thực sự không biết ngươi là vị muội phu nào của ta...

Chu Lệ sau khi quay về Bắc Bình, có lẽ cảm thấy Hoạ Mi căm thù hấn như vậy khiến hấn vô cùng thương tâm, cho nên không đề cập đến chuyện này.

Tiêu Phàm cứng lại:

- Ngươi đã không biết còn đáp lại cái gì vậy?

Chu Cao Sí khó xử cười, mặt đã có chút mờ hồ:

- Thứ lỗi, thói quen, khi có ai gọi ta là đại cữu tử, ta liền vui vẻ đáp lại, quân được là ai, cứ chiếm tiện nghi đã rồi hỏi lại sau cũng được...

Tiêu Phàm đầu đầy hắc tuyến: "....."

Đại cữu tử này không đơn giản a, và lại ai lại được làm anh vợ mà chiếm tiện nghi chứ? Ta ngủ với em gái ngươi mà, là ai chiếm tiện nghi của ai chứ?

.....

.....

Tiêu Phàm đành phải nhịn, kể chuyện hấn với Hoạ Mị ra.

Chuyện này khiến Chu Cao Sí chân chính giật mình, mặt run rẩy.

- Cái gì? Tìm được Thường Ninh tìm được? Còn gả cho ngươi?

Chu Cao Sí thất thanh kinh hô.

Đứng phía sau hấn, Chu Cao Hi cùng Chu Cao Toại nghe vậy cũng lắp bắp kinh hãi, sau đó hai người nhìn nhau, vẻ mặt có chút khó coi.

Đón ánh mắt kinh dị của ba người, Tiêu Phàm rất ngượng ngùng vuốt vuốt mũi.

Chu Cao Sí trầm mặc trong chốc lát, trong mắt nổi lên vẻ phức tạp.

- Nhưng, Thường Ninh năm nay mới mười bốn tuổi nha...

Chu Cao Sí nhìn vào hấn, muốn nói lại thôi.

Tiêu Phàm càng ngượng ngùng, cảm thấy Chu Cao Sí nhìn hấn như đang nhìn cầm thú vậy.

Tiêu Phàm vội vàng giải thích:

- Đại cữu ca hiểu lầm, Hoạ Mi tuy rằng trên danh nghĩa là phu nhân ta, nhưng ta vẫn chưa động phòng với nàng, cùng giường nhưng chưa nhập thân...

Chu Cao Sí thở dài nhẹ nhõm một hơi, lộ vẻ thoải mái.

Tiêu Phàm bổ sung tiếp:

- ... Đương nhiên, nếu Hoạ Mi muốn tiến tới, huynh đệ ta cũng tuyệt không chối từ.

Chu Cao Sí sắc mặt lại trở nên phức tạp: "....."

Hai bên thi lễ, hai người xem như chính thức xác định quan hệ.

Mà Chu Cao Hi và Chu Cao Toại phía sau, Tiêu Phàm coi như là người vô hình.

Chu Cao Hi và Chu Cao Toại thấy Tiêu Phàm với huynh trưởng và mình hai thái độ hoàn toàn khác nhau, sắc mặt càng thêm khó coi, họ không dám chọc Tiêu Phàm nhưng ánh mắt nhìn Chu Cao Sí càng thêm oán độc.

Lòng người là ích kỉ như vậy, ba người cùng vào kinh, đều biết lần này sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà lệnh của phụ vương không thể không theo.

Giờ mới vào kinh, huynh trưởng lại mặc danh kỳ diệu có quan hệ với người họ kiêng kỵ nhất là Tiêu Phàm khiến hai người họ thất bất bình. Giống như ba người bị chém, một người đột nhiên thoát nạn, thì hai người kia sẽ không chúc phúc mà ghen ghét hận thù, đó là bản tính con người, có thể chung hoạn nạn nhưng không thể chịu được một người một mình hưởng phúc.

Tiêu Phàm cùng Chu Cao Sí cứ hồn nhiên đứng bên đường trò chuyện vui vẻ không nhìn đến Chu Cao Hi cùng Chu Cao Toại sắc mặt khó coi.

Yến Vương Chu Lệ con nối dòng không nhiều lắm, tổng cộng chỉ có bốn con trai, trong đó người nhỏ nhất chết non, chỉ còn lại ba người này.

Nếu giam lỏng bọn họ thì sau này Chu Lệ mưu phản có phải sẽ nhiều hơn chút bản khoán?

Hắn chẳng lẽ sẽ không tính toán một chút, tương lai dù tạo phản thành công, lên ngôi hoàng đế, thì lúc thăng thiên ai sẽ kế thừa hoàng vị? Sinh thêm đứa nữa chẳng? Không thực tế a! Lúc trước nghe nói khi Hoạ Mi đi phủ Yến vương cầu xin lúc mình bị giam đã cho phụ thân nài một Liêu Âm thối...

Tiểu nha đầu này quá xấu rồi...

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm hắc hắc nở nụ cười, nụ cười rất tà ác...

Nhất định không thể để ba người này quay về Bắc Bình, bọn họ chính là con bài uy hiếp Chu Lệ.

Chu Cao Sí thấy đang trò chuyện, Tiêu Phàm đột nhiên cười âm trầm, hắn không khỏi rung mình một cái, phụ vương nói Tiêu Phàm người này không đơn giản, đầy mình ý nghĩ xấu, lời ấy quả nhiên không giả, không biết giờ phút này trong lòng hắn đang nghĩ gì?

Bốn người đều lòng mang suy nghĩ, cứ như vậy hàn huyên nửa ngày.

Tiêu Phàm nhìn sắc trời, thấy đã gần trưa, vì thế xin lỗi cười nói:

- Huynh đệ chậm trễ, đại cữu ca vào kinh nhất định còn chưa dùng cơm nhỉ? Huynh đệ làm chủ, thành bắc Hội Tân lâu, huynh đệ chuẩn bị mấy chén rượu nhạt, mong rằng đại cữu ca nể mặt.

Chu Cao Sí do dự một chút, rồi thật thà chất phác ha ha cười nói:

- Như thế, ta liền cung kính không bằng tuân mệnh, làm phiền rồi.

Tiêu Phàm ha ha cười, ánh mắt đảo qua, thấy Chu Cao Hi cùng Chu Cao Toại hai người sắc mặt khó coi đứng ở phía sau không nói được một lời.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng hừ lạnh, nghe Hoạ Mi nói, hai vị này tuy rằng là huynh trưởng của nàng, thường xuyên thừa dịp không người đánh chửi nàng, trước mặt Chu Lệ lại tỏ vẻ thương yêu vô cùng.

Đối với người ăn hiếp lão bà hắn, dĩ nhiên Tiêu Phàm không thể đối tốt được rồi. Hắn xụ mặt nói:

- Hai vị cũng đến chứ?

Chu Cao Toại tuổi nhỏ nhất, không nén giận được muốn bùng phát, Chu Cao Hi vội kéo tay áo hắn, Chu Cao Toại buồn bực hừ một tiếng, nhẫn nhịn.

Chu Cao Hi nhìn Chu Cao Sí cùng Tiêu Phàm hình dáng, trong lòng có bao nhiêu phần không nở, vội vàng cười chấp tay nói:

- Như thế, ta cùng Tam đệ liền ăn hỏi theo huynh trưởng chút vậy, quấy rầy Tiêu đại nhân.

Bốn người cùng thuộc hạ, một hàng trùng trùng điệp điệp vào Hội Tân lâu.

Kêu điểm tiểu nhị tìm gian phòng riêng, Tiêu Phàm ngồi vào ghế chủ vị, ghế khách dĩ nhiên là Chu Cao Sí ngồi rồi, còn hai người Chu Cao Hi và Chu Cao Toại thì ngồi hai ghế kê thêm, thuộc hạ bị vẫy lui, gian phòng chỉ còn bốn người.

Đồ ăn tinh xảo được đưa lên, Tiêu Phàm cười, liên tục rót rượu cho bọn họ. Giang Nam đệ nhất Nữ Nhi hồng, rượu ôn vị đậm, ba người ở phương bắc quen uống rượu mạnh, được nếm rượu này đều rất hưởng thụ.

Rượu quá ba tuần, Tiêu Phàm đặt chén rượu xuống, nhìn Chu Cao Sí cười nói:

- Giang Nam rượu ngon, mỹ nhân càng đẹp. Nữ tử Giang nam uyển chuyển động lòng người, đại cữu ca ở Bắc Bình hẳn ít thấy. Tiểu đệ vốn định để thủ hạ đến bờ sông tần Hoài tìm vài hồng bài cô nương đến tiếp rượu, ngại nổi đang quốc tang nên đành thôi. Mong đại cữu ca thứ lỗi.

Chu Cao Sí thấy Tiêu Phàm khách khí như thế, không khỏi thụ sủng nhược kinh, trên phố đều truyền thiên tử nóng vội tước phiến, lần này vào kinh

nguyên bản chuẩn bị tinh thần làm con tin ngồi tù, thậm chí chuẩn bị roi đầu rồi, ai ngờ được cận thần thiên tử như Tiêu Phàm lại khoản đãi như thế... Hồ lô triều đình đang bán thuốc gì đây?

- Tiêu đại nhân khách khí, quá khách khí, ách... Đang lúc quốc tang, thân là tiên đế hoàng tôn, tuyệt không dám vi triều chế.

Chu Cao Sí khẽ có chút toát mồ hôi.

Tiêu Phàm ha ha cười, lại cụng ly cùng Chu Cao Sí.

Chu Cao Sí theo bản năng giơ tay lau mồ hôi, môi ngập ngừng vài cái, rốt cục nói:

- Tiêu đại nhân, có câu ta giấu ở trong lòng thật lâu, không nói không được.

- Đại cữu ca cứ tự nhiên.

Chu Cao Sí cố ý vô ý nhìn hai vị đệ đệ thâm ý nói:

- ... Ta cùng với Tiêu đại nhân bình thủy tương phùng, trước kia chưa bao giờ gặp mặt, hướng hồ... Hướng hồ nghe nói người cùng phụ vương còn có chút hiểu lầm, hôm nay vừa vào kinh đã được đại nhân khoản đãi, không biết Tiêu đại nhân sao lại... Ách, khách khí với ba chúng ta như vậy?

Chu Cao Sí đối với Tiêu Phàm quả thật nghi hoặc vạn phần, đồng thời lại rất giấu giếm giải thích với hai vị đệ đệ hẳn thực sự không biết Tiêu Phàm. Không thì mạng tiếng âm thầm qua lại với triều đình, với vị phụ thân không hải lòng tướng mạo hấn mà nói càng thêm khả nghi a.

Tiêu Phàm liếc liếc Chu Cao Hi cùng Chu Cao Toại, thấy hai người bung chén rượu bất động, lỗ tai lại dựng thẳng lên, hiển nhiên đối với vấn đề này cũng rất tò mò.

Tiêu Phàm lạnh lùng cười, tiếp theo một bộ ngạc nhiên nói:

- Đại cữu ca nói gì vậy? Tiêu đệ dù khách khí thì cũng chỉ với mình người a, đại cữu ca đừng gom chung hai vị đệ đệ này của người chung vào được không? Ta cũng không định khách khí với bọn họ...

Lời này vừa nói ra, Chu Cao Toại rốt cuộc không nhịn được đập mạnh bàn, giận tím mặt nói:

- Họ Tiêu, người đang nói tiếng người a? Huynh đệ ta đã đắc tội gì người? Người muốn lấy thúng úp voi à? Chúng ta là huynh đệ đương kim thiên tử, hậu duệ quý tộc hoàng triều, há để người bắt nạt?

Tiêu Phàm bung chén rượu thần sắc bất biến, lạnh lùng nói:

- Hai người các người đối với thân muội muội còn vừa đánh vừa mắng, không chút tình người, phụ nhân ta bị các người ức hiếp, giờ này ta còn phải khách khí xã giao với các người sao? Da mặt ta không đủ dày, nhẫn nhịn chịu nhục ta không làm được?

Chu Cao Toại cả giận nói:

- Đánh chửi thì đã sao? Mẫu thân tiện nhân kia dâm loạn vương phủ, sớm đáng chết. Cẩm y vệ Chỉ huy sứ thì đã sao? Người dám động huynh đệ chúng ta sao? Đừng quên phụ vương ta còn ở Bắc Bình, dưới trướng tỉnh binh mười vạn, ngày ngày thao luyện, ngũ cũng mang giáo...

Tiêu Phàm lạnh lùng cắt ngang hấn:

- Ngủ muội muội người! Người hù dọa ai? Người bảo hấn mang binh tạo phản xem?

Chu Cao Toại cứng lại, tiếp theo càng giận dữ, không chút nào yếu thế đáp lễ nói:

- Người, ngủ muội muội người! Người có bản lĩnh đừng ta thử xem?

Tiêu Phàm nổi vẻ sắc bén, điềm nhiên nói:

- Chu Cao Toại, người dám nhục mạ quan viên triều đình? Kinh sư Hoàng thành, cũng không phải là Bắc Bình phủ để người can rờ, người cho rằng ta không thu thập được người sao?

Chu Cao Toại đón nhận Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn, khí thế tức khắc yếu đi ba phần, lập tức phát giác mình quá mức xúc động, Tiêu Phàm nói không sai, nơi này là kinh sư, đắc tội hấn mình không dễ thoát thân như vậy.

- Là... Là người nhục mạ ta trước... Ta chỉ nói cho đã miệng mà thôi.

Chu Cao Toại nhỏ giọng dần, muốn tìm bậc thang mà không hạ nổi mình.

Chu Cao Hi âm thầm rên rỉ một tiếng, thần sắc cổ quái kéo tay áo Chu Cao Toại, thấp giọng nói:

- Tam đệ đừng nói nữa, người đang dưới mái hiên a... Nói lại, Tiêu đại nhân cũng chưa nói sai, người quả thật nhục mạ hần trước...

Chu Cao Toại mở to hai mắt nhìn nói:

- Rõ ràng là hần nói ngủ muối muối ta trước...

Chu Cao Hi bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Người ngủ muối hần, đó là mắng chửi người, hần ngủ muối người, đó là một sự thực mà thôi...

Chu Cao Toại ngạc nhiên sau nửa ngày, rốt cục suy sụp thở dài.

Tiêu Phàm hừ lạnh:

- Hiểu được là tốt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Hắc bạch phân tranh

Thành bắc Hội Tân lâu.

Không khí lâm vào khó xử, Tiêu Phàm và Chu Cao Toại khắc khẩu làm mọi người không được tự nhiên.

Đúng là một lần gặp gỡ không thoải mái.

Bốn người mỗi người một góc tự uống, hồi lâu mới có một người mở miệng:

- Hào hảo nói chuyện... Không được mắng chửi a.

Chu Cao Toại yếu ớt nói.

Tiêu Phàm một hơi cạn sạch chén rượu đang cầm, sau đó mắt liếc xéo hần:

- Ai mắng chửi người đâu? Người nói cho ta, là ai đang mắng người?

Chu Cao Toại nghĩ nghĩ, cúi đầu suy yếu nói:

... Ta, là ta mắng chửi người.

Lúc này hần thống hận muối muối hần vô cùng.

Tiêu Phàm thấy Chu Cao Sí cùng Chu Cao Hi hai người lộ vẻ khó xử, hần khôi phục bình tĩnh.

Dù cho ba huynh đệ bọn họ bất hoà, nhưng dù sao cũng là huynh đệ, bị người ngoài đánh vào mặt như vậy hần là chẳng khoai trá gì.

Tinh tế cân nhắc một phen, ba người này trừng phạt không được giết cũng không, nhất là mập mạp Chu Cao Sí, càng không thể đắc tội. Chỉ cần họ còn ở kinh sư, Tiêu Phàm sẽ thêm một lá bài tẩy, thêm một phần thắng khi Chu Lệ mưu phản.

Thế nên không thể không đối tốt với ba người này.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm lập tức thay đổi khuôn mặt, tươi cười nâng chén kính ba huynh đệ. Ba huynh đệ Chu gia cũng biết kinh sư hiểm địa, không phải như nhà mình nên khách sáo đáp lễ, yến hội trở nên vui vẻ.

Tiêu Phàm dần nhìn ra được chút manh mối.

Chu Cao Sí là một tên mập mạp rất hoà khí phúc hậu, tựa hồ rất khoan dung, hần cơ hồ không thể hiện về gì, dù người ta có tát vào mặt hần vẫn ung dung mỉm cười. Hàm dưỡng vô cùng tốt, thể hiện được giáo dục rất tốt, hơn nữa học thông hiểu rộng, nói chuyện rất hợp người, không ra vẻ, thi thoảng còn ngắt khe ngời người ta vài câu. Nói chuyện cùng người như vậy thật sung sướng.

Tiêu Phàm dần dần có chút lý giải vì sao Minh triều mười sáu vị hoàng đế lại chỉ có duy nhất vị mập mạp này được tôn xưng "Nhân Tông", chữ "Nhân" là đánh giá cực cao với Hoàng đế đã băng hà.

Mập mạp thật thà chất phác này thực đúng với chữ “Nhân”.

Ngược lại Chu Cao Hi cùng Chu Cao Toại tuy rằng mỉm cười nhưng cực kỳ miễn cưỡng, ánh mắt nhìn Tiêu Phàm không giấu được vài phần sợ hãi, nhìn Chu Cao Sí lại lộ rõ vẻ oán độc, nói chuyện cũng không quên trào phúng. Không hề cố kỵ tình cảm huynh đệ chút nào.

Mà Chu Cao Sí đối với chuyện này coi như kẻ ngốc không nghe thấy, hoặc không hiểu, hoặc cười ha ha không tính toán.

Tiêu Phàm bất động thanh sắc quan sát rất lâu, âm thầm hạ kết luận, xem ra ba huynh đệ này thù hận không nhỏ, hiển nhiên chuyện tranh đoạt vị trí thế tử nhà Yên vương không phải là chuyện thường.

Tiêu Phàm âm thầm lắc đầu, nếu thay đổi vị trí, mình có thể nhận hậu như Chu Cao Sí không?

Đặt tay lên ngực, Tiêu Phàm hần khẳng định không làm được. Nếu hần như thế thể nào cũng đánh què hai tên đệ đệ mất nết để không ai cười được ai.

Quân tử quả thật nên có khí lượng, nhưng ít ra cũng nên có điểm giới hạn, Chu Cao Sí như vậy là quá tốt, Tiêu Phàm làm không được, hần không cho rằng Chu Cao Sí là quân tử, quân tử và nhu nhược hoàn toàn khác nhau.

Bất quá, xét tổng quát, Tiêu Phàm đối với Chu Cao Sí ấn tượng vẫn là rất tốt, bỏ qua quan hệ với Hoạ Mi thì người này rất đáng kết giao.

Tiêu Phàm bung chén lên, nghiêng người hướng Chu Cao Sí lại kính một chén rượu.

Chu Cao Sí vội vàng nâng chén, trên mặt vẫn là nụ cười ngây thơ.

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói:

- Đại cữu ca, Tiêu mỗ kính chén rượu này, xem như chính thức nhận thức ngươi là bằng hữu.

Chu Cao Sí ngẩn người, tiếp theo ha ha cười nói:

- Muội phu vừa rồi không coi ta là bằng hữu sao?

Tiêu Phàm cười nói:

- Vừa rồi ta chỉ coi ngươi là ca ca Hoạ Mi, hiện tại ta mới chính thức coi ngươi là bằng hữu.

Chu Cao Sí hứng thú hỏi:

- Vì sao?

Tiêu Phàm thân nhiên nói:

- Bởi vì ta rất bội phục ngươi, ngươi có thể làm được chuyện mà ta kiểu gì cũng không làm được. Chỉ bằng điểm này ta coi ngươi là bằng hữu.

- Ý ngươi là chuyện gì?

- Tỷ như nói... Hai thằng đệ đệ ngốc như trẻ con không hiểu chuyện nói chuyện vô lễ với ngươi mà ngươi lại không tính toán, tấm lòng này Tiêu mỗ không làm được.

Lời vừa nói ra, Chu Cao Hi cùng Chu Cao Toại giận tím mặt, Chu Cao Toại lông mi nhướng lên, mắt đỏ lên, chộp bàn tức giận. Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn qua, Chu Cao Toại tức khắc cứng lại, nghĩ đến tình cảnh của mình, giận mà không dám nói gì.

Chu Cao Hi rõ ràng có lòng dạ hơn, nghe vậy thần sắc bất biến, coi như không nghe thấy. Đến phụ vương mình còn sém bị hại chết, mình sao đấu nổi hần chứ?

Chu Cao Sí vẫn cười ngây ngô như trước, coi như lời nói bằng quơ không quan trọng, nâng chén uống một ngụm.

Tiêu Phàm nhìn ba người, thiếu chút cười ra tiếng.

Thế tử này có thể sinh tồn ở Yên phủ, còn bình an lên ngôi Hoàng đế, sao có thể là người ngốc được a?

Chu Cao Sí... Ân, càng ngày càng có ý tứ.

Tiêu Phàm trong lòng cũng tiến hành bàn tính.

Ba vương tử của Chu Lệ vào kinh, tin này nhất định rất nhanh truyền ra, khi đó phía Hoàng Trung sẽ có phản ứng gì? Bọn họ có đồng ý với ý kiến của mình không? Tiêu Phàm rất lo lắng.

Phái Thanh Lưu, tự xưng là cương trực đường hoàng, bọn họ có đáp ứng Tiêu Phàm đem ba vị này giam ở kinh thành không? Bọn hắn có lấy lời thánh hiền ra trấn áp mình không? Lúc đó Chu Doãn Văn sẽ nghe ai a?

Nếu ý kiến của họ bất đồng với mình, chắc chắn lại một phen tranh đấu trên triều, lúc đó Tiêu Phàm nhất quyết không thoả hiệp, chu dù dùng thủ đoạn hạ Hoàng tông hấn cũng sẽ làm, Yến vương sắp mưu phản, ba người này quá quan trọng, tuyệt không được để họ quay về Bắc Bình.

Chủ ý đã quyết định, Tiêu Phàm thần sắc bất biến, mỉm cười rót đầy rượu cho mọi người, cười nói:

- Giang Nam phong cảnh mỹ lệ, không phải chỗ khô cằn như Bắc Bình có thể sánh được, nay bị vì vào kinh thì không cần vội quay về, ở lại mấy năm chơi đã rồi về không muộn...

Chu Cao Sí nâng chén cười nói:

- Muội phụ có tình, chúng ta huynh đệ cảm ơn... Tê —— Chậm đã chơi... Vài năm?

Chu Cao Sí sắc mặt tức khắc thay đổi, Chu Cao Hi cùng Chu Cao Toại về mặt cũng càng ngày càng khó coi.

Tiêu Phàm dường như không có việc gì nói:

- Kinh sư là cố đô lục triều phong cảnh phong phú, ba năm năm năm chỉ sợ là chơi không xong, mười năm tám năm phỏng chừng không sai biệt lắm...

Chu Cao Sí sắc mặt dần dần trắng, mặt đầy mồ hôi.

Tiêu Phàm nháy mắt với hắn vài cái nói:

- Đại cữu ca, nếu đã đến thì cứ yên lòng, các người lúc đi hẳn đã chuẩn bị tâm lý rồi chứ?

Chu Cao Sí cố gắng nuốt nước miếng, khăn khăn nói:

- Nếu... Ta là nói nếu, chúng ta nhất định phải quay về Bắc Bình thì sao?

Tiêu Phàm vẫn mỉm cười, giọng nói lạnh dần:

- Cẩm Y vệ người quá vạn, trái rộng thiên hạ, bản Chi huy sứ ra lệnh một tiếng, vạn người đuổi bắt, nam bắc xa ngàn dặm, các người quay về được sao?

Ba người nghe vậy mặt như tro tàn, vẻ mặt suy sụp không thôi.

Tiêu Phàm thờ dài:

- Về tư, người là huynh của thê tử lại, là bằng hữu Tiêu mỗ nhận. Về công, ta là thần tử Đại Minh, không thể không suy nghĩ cho hoàng đế. Đại cữu ca, đôi là là huynh, nếu là ta huynh sẽ làm thế nào?

Chu Cao Sí trầm mặc nửa ngày, rốt cục thờ dài nói:

- Nếu ta là người, chắc chắn làm như người, ta... Hiểu được.

Chu Cao Toại lại thiếu kiên nhẫn, hung hăng vỗ bàn cá giận nói:

- Tiêu đại nhân, người sáng mắt không nói tiếng lóng, ta biết đương kim thiên tử nghi kỵ phụ vương ta, phụ vương vì bày tỏ cội lòng mới phải chúng ta tới đây. Hôm nay chúng ta vừa tới người đã không cho chúng ta quay về Bắc Bình là sao? Đây là cách triều đình đối xử với trung thần chăng? Công đạo đâu rồi? Trắng đen còn mình bạch sao?

Tiêu Phàm lạnh lùng nói:

- Đạo trời công đạo tại nhân tâm, trên đời nào có công đạo chân chính? Thị phi lẫn lộn, ai có thể phân biệt trắng đen?

Chu Cao Toại lớn tiếng nói:

- Đen chính là đen, trắng chính là trắng, thế sự hắc bạch phân minh, nhìn một cái không sót gì, ta phụ vương đối với triều đình đối với thiên tử là trung thành.

Tiêu Phàm cười lạnh nói:

- Trắng và đen, thị cùng phi, thật sao dễ dàng phân biệt như vậy sao?

Chu Cao Toại ưỡn ngực nói:

- Dĩ nhiên!

Tiêu Phàm thông thả nói:

- Ta và hỡi người, nếu một người đàn ông uống rượu say, về nhà nhầm nhaf người khác, cửa nhà lại không khoá, nữ nhân trên giường lại tưởng là tướng công quay về, hai người vì thế phát sinh quan hệ. Quận vương điện hạ, chuyện này có thể coi là cường gian không? Ở đây ai là đen ai là trắng?

Vấn đề này làm cho ba người nhìn nhau, tranh cãi kịch liệt. Chu Cao Sí nói người không biết vô tội, Chu Cao Hi lại cho rằng đôi nam nữ kia thông dâm, Chu Cao Toại quan điểm tương đối đơn giản, hấn cho rằng kia nam nhân thật thích, thật khiến người ta hâm mộ...

Thật lâu, ba người ngừng lại, ánh mắt đồng loạt nhìn phía Tiêu Phàm, cũng muốn nghe xem quan điểm của hấn, chuyện này đến cùng có tính là cường gian không.

Tiêu Phàm nghiêm nhiên bất động, trầm mặc nửa ngày, hấn đột nhiên buồn bã nói:

- Các đồng chí, đây chính là duyên phận...

Ba người nghẹn họng "....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Triều tranh lại nổi

Tháng bảy năm Hồng Vũ ba mươi mốt.

Yến Vương vương tử, trước tiên đi phúng bái Chu Nguyên Chương, tỏ vẻ cực kỳ bi thương, sau đó chính thức mang triều phục Quận vương, vào cung yết kiến thiên tử Chu Doãn Văn.

Chu Doãn Văn triệu kiến ba vị đường huynh đệ biểu hiện thật sự nhiệt tình, trái ngược với vẻ thật thà chất phác của Chu Cao Sí thì Chu Doãn Văn càng đơn thuần, đối với ba vị đường huynh đệ không hề có vẻ gì không vui cả.

Trong điện Văn Hoa, Chu Doãn Văn ban ngự yến, chỉ luận thân tình không luận chính sự, Tiêu Phàm cũng phụng chiếu ngồi lại.

Trong bữa tiệc ba người đối với Chu Doãn Văn hết sức kính cẩn nghe theo, nhiều lần tỏ vẻ Yến Vương thủ biên là phụng mệnh tiên đế, dốc lòng hết lực không dám buông lỏng. Còn rất trịnh trọng nói Yến vương nhất mạch đối với triều đình tuyệt đối trung thành, không có dị tâm, nhưng bị thiên hạ đồn đại cực kỳ đau lòng.

Ba người nói đến đây, không khỏi than thở khóc lóc, giống như Yến vương phải chịu uỷ khuất to lớn lắm.

Chu Doãn Văn nghe ba người đi kể khô, mắt cũng hồng hồng, thậm chí còn rơi hai hàng nước mắt.

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn ba người diễn trước mặt Chu Doãn Văn.

Xem ra ba người diễn vậy là do Chu Lệ sai phò, giả mù sa mưa diễn tuồng cho Chu Doãn Văn xem.

Còn Chu Doãn Văn... Gia hỏa có tin ba gia hỏa này không chứ? Hấn không ngốc như vậy chứ?

- Trẫm đăng cơ đến nay mới chỉ hai tháng, tuổi trẻ đức cạn, việc trong triều chưa thông hiểu, may mắn được các hoàng thúc tương trợ ngày đêm thủ hộ biên cương, trẫm rất an lòng. Đại Minh biên cương nghìn dặm, trẫm không giao cho hoàng tộc không lẽ lại giao cho những võ tướng không quen biết sao? Hoàng tộc huyết mạch tương thông, không tin tưởng thì còn tin được ai nữa đây? Kẻ gian dám làm nhục cốt nhục Thiên gia, hoài nghi bịa chuyện, Tiêu ai khanh.

Chu Doãn Văn lau nước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi quát to.

Tiêu Phàm rùng mình, vội vàng đứng lên khom người nói:

- Có thần!

Chu Doãn Văn dần dần toát ra khí thế uy nghiêm của thiên tử.

- Trẫm lệnh người phái hết Cẩm y vệ, điều tra dân gian, xem ai bịa đặt nói trẫm muốn tước phiên, bắt ngay vào ngục, nghiêm trị không tha.

Chu Doãn Văn hung tợn quát to.

- Thần... Tuân chỉ!

Chu Cao Sí ba huynh đệ nhìn nhau, phút chốc mê man không hiểu.

Hôm nay vốn là thăm dò thái độ của thiên tử đối với phiên vương, mà thiếu tử hình như cật lực kiên quyết ủng hộ chính sách phiên vương thì phải, không giống như lời đồn a.

Ba người vội cảm động đến rơi lệ, thay phụ thân tạ ơn, thế tuyệt không có hai lòng, đòi đòi thay thiên tử thủ Bắc Bình.

Chu Doãn Văn nghe vậy mặt rộng mừng rỡ, lập tức ban thưởng.

Yến tan, ba người cung kính quỳ lạy tạ ơn, sau đó khom người lui ra rồi cung.

Tiêu Phàm vẫn ngồi ở lại, thấy ba người rời đi, ra dấu cho Viên Trung đang thủ bên ngoài, Viên Trung thấy thế khẽ gật đầu, cùng mười mấy Cẩm y vệ rời cung.

Từ giờ trở đi, Chu Cao Sí ba huynh đệ đã bị Cẩm y vệ ngày đêm nghiêm mật giám thị, tuyệt không để họ rời kinh sư nửa bước.

Chu Doãn Văn đứng ở cửa điện, nhìn bóng dáng ba huynh đệ xa dần, cảm khái:

- Yến vương trung thành như thế, thực là người tốt... Trẫm thực am hiểu, có hoàng thúc trung thành thay trẫm trấn thủ biên cảnh, cảm giác này giống như gió xuân thổi hoa nở ngập tràn...

Tiêu Phàm nghe không nổi nữa, nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Chu Doãn Văn, nói:

- Bệ hạ... Bệ hạ...

- ... Như đất cằn lâu ngày gặp mưa rào, đất ướt, trẫm cũng ướt...

- Bệ hạ... Cắt, hết cảnh rồi!

Tiêu Phàm lớn tiếng nói.

Chu Doãn Văn rốt cục hoàn hồn:

- ... Ân? Làm sao vậy?

- Bệ hạ, bọn họ đã đi xa, phiên toái ngài thu hồi về dổi trá ấy đi, quá dọa người rồi.

Tiêu Phàm bắt đầu nói.

Chu Doãn Văn liền thay đổi vẻ mặt, hưng phấn cười:

- Thế nào? Tiêu thị độc thấy ta diễn thế nào?

Tiêu Phàm giơ ngón tay cái lên:

- Phái thực lực, đủ tiêu chuẩn ảnh đế!

(Khuya nó chia nghệ sĩ ra hai phái, phái thực lực và phái thần tượng)

Chu Doãn Văn giao hoát cười nói:

- Đừng nói các người, vừa rồi chính trẫm còn tin cơ mà...

Tiêu Phàm do dự nói:

- Bệ hạ,... Đừng nói là người tin chuyện ma quỷ của ba người kia nhé?

Chu Doãn Văn bĩu môi:

- Trẫm tin cái rắm! Biên cảnh không chiến sự mà trong một năm Bắc Bình tự ý mở rộng lên đến mười lăm vạn binh mã, nói mình không hai lòng, coi trẫm là kẻ ngốc sao?

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói:

- Bệ hạ, Yến Vương vì bịt miệng người trong thiên hạ nên không thể không để ba vương tử vào kinh. Tuyệt đối không thể thả ba người này về, Yến

vuông mới có thêm vài phần cổ ky, triều đình có thêm thời gian chuẩn bị.

Chu Doãn Văn đồng ý gật đầu, nhưng lại có chút do dự:

- Nhưng... Hoàng tiên sinh và các đại thần sợ rằng không đồng ý. Tiêu thị độc, người biết mà, Hoàng tiên sinh vẫn giáo dục ta làm đường đường chính chính, minh quân. Nếu giam ba vương tử chỉ sợ...

Tiêu Phàm nhú mày:

- Bệ hạ, người là Đại Minh thiên tử, thiên hạ do người định đoạt, hậu quả thả ba người kia người hiểu hơn ta mà...

Chu Doãn Văn ngập ngừng, lúng ta lúng túng nói:

- Trẫm tuy là thiên tử nhưng Hoàng tiên sinh là đế sư, trong triều có nhiều đại thần như vậy, nếu trẫm khư khư cố chấp sao có thể phục chúng?

Tiêu Phàm lặng người nửa ngày, rồi hìu quạnh thờ dài.

Chu Doãn Văn có chút áy náy nói:

- Tiêu thị độc... Thiên hạ lớn như vậy, Hoàng đế không thể một mình cai trị được, cần văn võ toàn triều trợ giúp, có đôi khi, thiên tử làm việc cũng thân bất do kỷ, làm Hoàng đế, cũng không có phong quang như người ta nghĩ, Hoàng đế cũng có lúc không thể không thoả hiệp...

Tiêu Phàm nhìn vào hắn, thật sâu nói:

- Xem ra Hoàng đế cũng có chỗ đáng đồng tình...

Chu Doãn Văn về mặt bất đắc dĩ thờ dài:

- Đúng vậy, từ xưa đến nay Hoàng đế được xưng là quả nhân (người cô đơn), không phải không có đạo lý...

Tiêu Phàm thoải mái cười nói:

- Thôi, việc này để đến lúc nghị triều tính đi...

Chu Doãn Văn bất đắc dĩ gật đầu.

Vì thế Tiêu Phàm khom người cáo lui, lúc đi đến cửa điện, Tiêu Phàm đột nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu lại nói:

- Bệ hạ...

- Sao vậy?

Tiêu Phàm về mặt mê hoặc nói:

- Hoàng đế nếu là quả nhân, hậu cung ba nghìn mỹ nhân có phải là nên gọi quả phụ?

Chu Doãn Văn trầm mặc, lau mồ hôi "....."

Ngày thứ hai, trên điện Văn Hoa là một trận đấu khắu.

Hoàng Trung, Hoàng Quan, Bạo Chiêu, còn có Tiêu Phàm, Tề Thái mấy đại thần biết việc tước phiên tụ tập.

Chu Doãn Văn mới vừa thử tỏ vẻ muốn giữ ba vương tử Yến vương ở lại kinh liền bị phái Thanh Lư kịch liệt phản đối.

- Khổng Tử nói: "Cầu thả không chí đức, Chí Đạo không ngưng yên", quân tử lấy đức hạnh làm đầu, bệ hạ dùng trò thấp hèn như vậy, há minh quân nên làm? Thần tuyệt không dám gật đầu.

Hoàng Trung kịch liệt nói.

Hoàng Quan đứng ra phụ họa nói:

- Bệ hạ nếu giam giữ vương tử, như vậy đã mất đạo nghĩa, chẳng khác gì cấp cho Yến vương một cái cớ, khác gì thúc giục Yến vương nhanh mưu phản đâu? Hai bên đều bất nghĩa, tương lai chiến sự thiên hạ sẽ theo ai? Thần cho rằng tuyệt không thể.

Chu Doãn Văn bị hai người làm bức mình không thôi, nhưng mà hai người đều là trọng thần, một người còn là đế sư, bức mình không phát tác được, Chu Doãn Văn về mặt ngày càng không vui.

- Hai vị Hoàng tiên sinh, lời ấy sai rồi!

Tiêu Phàm rút cuộc không nhịn được, tiến lên vài bước bác bỏ nói:

- Đạo nghĩa? Cái gì gọi là đạo nghĩa? Cứu tính mạng một người là tiểu nghĩa, cứu hàng nghìn hàng vạn sinh linh mới là đại nghĩa, giam vương tử tuy không phải đại đạo nhưng có thể cứu nghìn vạn người khỏi chiến loạn, xin hỏi hai vị cứu ba người cùng cứu nghìn vạn người, hai người lựa chọn thế nào?

Hoàng Tử sắc mặt tái mét, tiến tới âm trầm nói:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng giam vương tử có thể khiến Yến vương tử bỏ mưu đồ tạo phản sao? Vọng tướng! Yến vương là bậc kiêu hùng, lòng dạ hồ lang, sao có thể buông tha? Làm thế chỉ khiến người trong thiên hạ cho rằng triều đình bất nghĩa bức Yến vương bắt đắc dĩ tạo phản, Tiêu Phàm, đến đó ngươi gánh được hậu quả không?

Tiêu Phàm đối chọi gay gắt nói:

- Yến Vương chỉ có ba vương tử, đều ở kinh sư, triều đình chỉ cần tuyên bố ba vị quận vương nguyên thay phụ vương ở lại kinh thành thủ hiếu ba năm, hẳn dám nói không sao? Yến vương không có hậu, thế gian kiêu hùng chẳng lẽ không có chỗ cố kỵ?

Hoàng Tử cả giận nói:

- Kiêu hùng là hạng người tuyệt tình tuyệt nghĩa, há lại cố kỵ tính mạng con trai?

Tiêu Phàm tức giận đến dậm chân:

- Sao lại không cố kỵ, con trai ngươi bị bắt cóc tổng tiền ngươi có nóng không?

Trong điện mọi người đồng loạt hít hơi lạnh: "Tê —— "

Chu Doãn Văn sắc mặt cổ quái nói:

- Bắt... Bắt cóc tổng tiền?

Hoàng Tử da mặt dcó rút lại, sắc mặt càng ngày càng xanh:

- Tiêu Phàm, tiểu tử ngươi coi triều đình là gì? Thô phi chiếm núi xưng vương sao? Trong mắt ngươi có quân thần để vị không?

Tiêu Phàm tự biết nói lỡ, vội vàng cười gượng nói:

- Thật có lỗi, nói sai rồi, đổi cách nói đi, con trai ngươi bị bắt, ngươi sao có thể không cố kỵ? Đặc biệt là toàn bộ con nối dõi bị bắt, tương lai dù tạo phản thành công, ngươi lấy ai mà truyền ngôi chứ?

Chu Doãn Văn nhìn Hoàng Trùng nói:

- Hoàng tiên sinh, trầm cảm thấy Tiêu ái khanh nói không phải không có lý...

Vừa dứt lời, Hoàng Trùng quỳ xuống, nước nǎm nói:

- Bệ hạ, điều này tuyệt không thể, Yến vương cử vương tử vào kinh, đó là thể hiện quan minh chính đại, bịt miệng thiên hạ. Nếu triều đình làm việc bất nghĩa thiên hạ ai còn nghe theo. Hai nước giao tranh còn không chém sứ giả nói gì huyênh đệ cốt nhục với bệ hạ? Cựu thần tiên gian, mong bệ hạ thu hồi lệnh, thả ba vị quận vương về Bắc Bình, nếu bệ hạ không chịu, cựu thần... Cựu thần hôm nay đập đầu chết tại đây, đỡ ngày sau bêu danh thiên cổ...

Tiêu Phàm hào tâm nhắc nhở:

- Hoàng tiên sinh, chuyện ngươi cùng Tiên Tiên cô nương hương diễm đã được ghi tạc sử sách, cho dù dập đầu chết chỉ sợ cũng không rửa sạch được đầu...

- Cầm miệng! Gian tặc khi quốc khi quân, mọi chuyện đều là do ngươi!

Ngay sau đó, Hoàng Quan, Bạo Chiêu chúng nhân đều quỳ lạy nói:

- Thần tán thành Hoàng đại nhân nói...

Chu Doãn Văn thấy một nửa đại thần quỳ xuống phản đối, không khỏi có chút thất thố, lúng ta lúng túng nói:

- Hoàng tiên sinh, trầm cảm thấy... Tiêu ái khanh nói không sai, tiên sinh có phải là...

Hoàng Tử thô bạo ngắt lời:

- Bệ hạ tuổi thượng ấu, sao nhận biết được đúng sai? Chẳng lẽ cả triều mấy trăm văn võ đại thần, chỉ có mình Tiêu Phàm hẳn là người có kiến thức? Lời

hắn nói đều là đúng, chúng ta đọc đủ sách thánh hiền mấy chục năm nay đều sai?

Chu Doãn Văn nhú mày, lần đầu tiên trong đời, đối với vị đế sư ân cần dạy dỗ hắn từ b này sinh ra phản cảm, phản cảm hắn bất kính với hoàng quyền, và còn từ tính tình cũ kỹ cứng rắn.

Hít sâu một hơi, Chu Doãn Văn bắt lực nhìn phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm sắc mặt dần trở nên khó coi, hắn không biết vì sao một đại thần dám biểu hiện cường thế như vậy trước mặt hoàng đế? Đơn giản chỉ là thân phận đế sư mà thôi, Chu Nguyên Chương còn tại vị, Hoàng đế dám lớn lối vậy sao? Dám không khách khí chống đối hoàng đế vậy sao?

Tiêu Phàm ngẩng đầu, vừa lúc cùng Chu Doãn Văn bốn mắt nhìn nhau, hắn từ trong ánh mắt Chu Doãn Văn thấy được bất đắc dĩ và phẫn nộ.

Tiêu Phàm cũng cực kỳ bức mình, hắn không nói hai lời, quay đầu đi ra ngoài điện.

Chu Doãn Văn nóng nảy:

- Tiêu ái khanh, ngươi đi đâu vậy?

Tiêu Phàm cũng không quay đầu lại nói:

- Về nhà cùng lão bà đi dạo, lão tử không hứng thú nói chuyện phiếm với mấy lão hủn đản ngoan cố này.

Tiếng tới, người đã xa.

Trong điện trầm mặc một lần, tiếp theo liền bùng nổ.

- Quá quá phận tên kia mắng ai hủn đản vậy? Hắn mới là thiên hạ đệ nhất đại hủn đản.

"....."

"....."

Chu Doãn Văn nhìn đám quần thần căm phẫn, không biết sao trong lòng liền khó chịu.

- Câm miệng!

Chu Doãn Văn tức giận hết lớn.

Quần thần thấy Chu Doãn Văn luôn luôn tao nhã lại tức giận, toàn bộ thất thần.

Chu Doãn Văn nhìn vào Hoàng Trung, cơn giận chưa tan hết, đột nhiên tròn mắt xoay chuyển, đột nhiên hiền lành cười:

- Hoàng tiên sinh, có trọng trách này trăm mối chưa tìm được người phù hợp, không biết tiên sinh có nguyện phân ưu cho trăm không?

Hoàng Trung ưỡn ngực nói:

- Vì quân phân ưu là bổn phận thần tử, bệ hạ cứ việc phân phó, thần tuyệt không chối từ.

Chu Doãn Văn mặt mày hớn hờ nói:

- Thật tốt quá, trăm muốn phái một vị khâm sai đại thần bắc thượng trấn an phiên vương các nơi, chủ yếu là Yến vương, thuận tiện quan sát tình hình quân bị Bắc Bình cùng các tướng lĩnh dưới trướng, Hoàng tiên sinh có nguyện ý?

Tiêu Phàm sắc mặt tái mét ra Ngọ môn, nổi giận đùng đùng rời cung.

Hoàng Trung... Tai họa này nhất định phải chính chết hắn, nếu không mình và Chu Doãn Văn đều bị hại chết.

Trung nghĩa đây mình thì sao? Đây không phải cái cơ để hại mọi người! Tiêu Phàm hắn nhà còn có lão bà, tương lai còn có hài tử, tính mạng cả nhà không thể chôn vùi trong tay lão già này được.

Nhất định phải nhanh chóng chinh hắn, nếu không thì xong đời. Trong lịch sử Chu Doãn Văn đánh mất giang sơn chủ yếu do những ý nghĩ ngu xuẩn của Hoàng Trung gây ra. Tiêu Phàm hắn không thể để lịch sử tái diễn.

Đi qua cầu Kim Thủy, ra Thừa Thiên môn, Tiêu Phàm không về nhà, mà là hướng Cẩm Y vệ Trấn Phủ Ti nha môn đi.

Vào nha môn, Tiêu Phàm còn chưa tới tiền đường, liền lớn tiếng phân phó nói:

- Người đầu mời Tào Thiên hộ tới gặp ta!

Không lâu sau, Tào Nghị vội vàng tới.

Vừa vào cửa Tào Nghị liền thấy Tiêu Phàm thần tình tái mét, Tào Nghị lắp bắp kinh hãi, vội hỏi:

- Đại nhân, người sao vậy? Ai đắc tội người?

Tiêu Phàm nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ngoại trừ Hoàng Trùng lão hỗn đản kia, còn có thể là ai?

Tào Nghị giật mình, tiếp theo cùng chung mối thù nói:

- Họ Hoàng kia lần trước bị đánh không đủ à? Đại nhân, có muốn chúng ta đi đánh hấn thêm trận nữa?

Tiêu Phàm lắc đầu:

- Đánh hấn một trận không giải quyết được vấn đề...

Tào Nghị nghĩ nghĩ, lộ ra âm ngoan, bàn tay hung hăng chặt xuống:

- Phái người giết hấn?

Tiêu Phàm lắc đầu:

- Càng không được, toàn triều đều biết ta và Hoàng Trùng có oán, nếu hấn chết tất tính lên đầu ta, lúc đó thiên tử cũng khó bảo vệ ta...

Tào Nghị khổ não gãi gãi đầu, tiếp theo lại hung phấn nói:

- Lại ném phân vào nhà hấn? Lần này ta sẽ ném toàn bộ phần vào nhà hấn, khiến Hoàng phủ thành bãi rác...

Tiêu Phàm đầu đầy hắc tuyến:

- Tào đại ca, không thể không dùng mấy biện pháp cấp thấp này được sao?

Tào Nghị nhìn hấn:

- Vậy người nói làm sao bây giờ?

Tiêu Phàm trầm mặc nửa ngày, đột nhiên thở dài, nói:

- Nếu người có thể xuyên việt thì tốt rồi, xuyên đến lúc trước khi Hoàng Trùng sinh ra, một quả lựu đạn ném vào ổ chần cha mẹ Hoàng Trùng đang... Oanh một tiếng, thế gian bớt lo...

Tào Nghị tròn mắt há mồm: "....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Biển tình dậy sóng

Đuổi một đại thần nổi danh sử sách khỏi triều đình... Chuyện này không giống như việc người tốt nên làm, lộ ra ngoài thế nào cũng bị vạn người thoả mạ.

Nếu Chu Doãn Văn không thể bảo vệ giang sơn, sử gia dưới thời Chu Lệ nhất định sẽ rất vui ghi rõ tỉ mỉ cuộc đời đồng chí gian thần Tiêu Phàm đã làm những chuyện gian ác gì, ví như gõ cửa nhà quả phụ, đào trộm mộ vãn vãn,... Sau đó bắt hấn đi cho vạn chúng phi nhò. Lịch sử đã có vị Tàn đại tiền bối may mắn được hưởng thụ đãi ngộ như thế.

(Tàn Cối chăng?)

Tiêu Phàm cảm thấy rất rối rắm, sử sách đời sau hấn là sẽ ghi hấn là Cẩm y vệ Chỉ huy sứ hàm tứ phẩm kiêm quận mã của hai vị quận chúa, nếu thêm vụ dùng âm mưu quỷ kế đuổi Hoàng Trùng đi thì thanh danh hấn sẽ được viết thế nào đây? “Làm hay không làm đây?” Tiêu Phàm do dự nhìn Tào Nghị.

Tào Nghị nhếch miệng cười nói:

- Theo ý ta, kệ hán là ai, đắc tội lão tử thì cứ một đao chém phăng đầu là xong, trung thần gian thần chó má gì đó, lão tử mặc kệ, cứ chết hết là thiên hạ thái bình...

- Nhưng sau trăm tuổi, hậu nhân đứng trước quan tài mắng ta thì sao? Không lẽ đội mồ dậy chém họ?

- Khi đó ngươi đã chỉ còn đám xương trắng, sớm đã đầu thai chuyển thế, chẳng lẽ sợ họ găm xương sao?

- Tào đại ca, trong mắt ta bây giờ ngươi chính là đại biểu cho chính tà bất phân, trong mắt chỉ có người sống và người chết, không biết tốt xấu gì

Tào Nghị xụ mặt:

- Lăng nhăng nửa ngày, rốt cục ngươi có làm không?

- Dĩ nhiên!

- Ngươi không sợ hậu nhân mắng ngươi là gian thần?

Tào Nghị khẽ chọc.

Tiêu Phàm cảm khái cười:

- Sau trăm tuổi, hậu nhân tất có công luận, trung hay gian, thiện hay ác phải nhiều đời sau mới rõ được.

Tào Nghị thõn thức nói:

- Đúng vậy, nếu vì chút hư danh này mà sống, làm người quá mệt mỏi...

Tiêu Phàm nhìn hán, thờ dãi:

- Kỳ thực... Chúng ta là người tốt, đáng tiếc trên đời chỉ mình chúng ta biết sự thực này.

Tào Nghị trầm mặc trong chốc lát, mặt giãn ra cười nói:

- Càng nói càng thương cảm, năm thước hán tử, ăn to nói lớn, ăn no ngủ kỹ, nghĩ nhiều vậy làm gì? Nói đi, ngươi tính làm gì lão Hoàng Trùng kia?

Tiêu Phàm đảo mắt, cười xấu xa:

- Việc này không thể nói lớn, chỉ có thể khe khẽ nói nhỏ, đến, lại gần đây...

Tiêu Phàm ghé vào tai Tào Nghị nói nhỏ... Đợi hán nói xong, Tào Nghị há to miệng, bắt khả tư nghị nhìn vào Tiêu Phàm.

- Tiêu lão đệ, biện pháp này...

- Thế nào? Cũng đủ hạ hán xuống đài chứ?

Tiêu Phàm lộ ra vài phần tự mãn.

Tào Nghị nhìn hán thật sâu, đột nhiên nói:

- Ngươi vừa mới nói ngươi là người tốt?

- Đúng vậy.

Tào Nghị chậm rãi nói:

- Ngươi có thể nhìn lại lương tâm mình rồi nói lại ngươi là người tốt không? Ta rất thích nhìn dáng vẻ vô sỉ của ngươi.

"....."

Tiêu Phàm ản nhãn đã lâu rốt cục chủ động xuất kích.

Vài ngày sau, đường phố kinh thành lưu truyền một tin đồn.

Thiên tử đăng cơ, để sư chiếm quyền, từng ở trong phủ rượu vào lỡ lời, tự xưng Tào Tháo thời Hán mạt, Thái Kinh thời Tống, thừa dịp thiên tử tuổi nhỏ thế yếu, lấy thân để sư độc bá triều đình, nắm giữ triều chính. Thiên tử nói gì làm gì đều bị để sư răn dạy, từ việc nhỏ đến lớn đều không thể tự chủ. Thiên hạ họ Chu vài phần đã đổi sang họ Hoàng.

Đồn đại không đầu không đuôi, đó là chuyện bình thường, xưa này đồn một thành mười, một người nói là nói dối, nhưng mà qua vạ miệng người lại thành lời nói thật.

Lời nói đích thực đáng chết.

Xưa này có Hoàng đế nào chịu để giang sơn nhà mình đổi họ? Mặc kệ lời đồn đúng hay sai, trong lòng Hoàng đế đã có đề phòng.

Lời đồn lan truyền từ phố phường chẳng mấy chốc đã tới triều đình, các đại thần ồn ào nghị luận. Hoàng Trung nghe tin như bị hàng loạt cái bạt tai, điếng người, lo sợ không yên. Sau đó là một màn nước mắt ngấn dài, đập đầu nhận tội, thề thốt các kiểu, còn nguyện cáo lỗi từ quan không hỏi chính sự để thể hiện lòng trung thành.

Chu Doãn Văn dĩ nhiên đã nghe qua lời đồn, nghe xong hần không nói gì, nhưng sắc mặt có chút âm trầm.

Đổi mặt Hoàng Trung tỏ vẻ trung thành, Chu Doãn Văn lại không đành lòng, liền trấn an vài câu. Hai người đánh thái cực một vòng, người kiên quyết giữ, người kiên quyết đi, làm văn võ bá quan chứng kiến cảm động không thôi, đều khen quân thánh thần hiền, biểu hiện khai sáng thịnh thế... Cuối cùng Hoàng Trung thật sự không lay chuyển được Chu Doãn Văn nặng tình đành ở lại.

Nhưng Hoàng Trung lại lập tức đứng ra chủ động xin đi giết giặc, hi vọng có thể vì quân phân ưu, ly khai kinh sư bắc thượng, trấn an phiên Vương, nhấn gủi thiện ý của thiên tử với phiên vương.

Chu Doãn Văn giả mù sa mưa khách khí hai câu liền thuận thế đáp ứng lệnh Hoàng Trung ba ngày sau khởi hành.

Hoàng Trung đập đầu tạ ơn, lui về, sau khi biết rõ miệng đời đáng sợ, không dám cuồng ngôn nữa.

Chu Doãn Văn ngồi ở long ý trên, mỉm cười nhìn Hoàng Trung lui về, nghĩ đến mấy ngày gần đây Hoàng Trung nhiều lần bắt kính trước mặt hần, trong lòng Chu Doãn Văn dần xuất hiện bóng ma không thể xóa nhòa.

Hoàng tiên sinh... Thực tự xưng Tào Tháo sao? Vậy mình là ai? Hán Hiến đế? Giữa quân thần lặng yên xuất hiện khe nứt ngày càng lớn.

Bãi triều lúc, Chu Doãn Văn mặt không đổi sắc rời long ý.

Tiêu Phàm rời cung, cùng các đại thần chào hỏi, hàn huyên rồi cũng lên xa ngựa về nhà.

Rèm xe vừa buông, Tiêu Phàm không nhịn được đắc ý cười.

Hôm nay gieo trong lòng Chu Doãn Văn một hạt mầm, đợi cho hạt giống này dần mọc rễ nảy mầm là Hoàng Trung sẽ rời triều. Hoàng Trung nếu có thể sống sót từ Bắc Bình trở về thì điều chờ hần dĩ nhiên là bãi quan hoặc giáng chức điều nhiệm, kinh sư không còn đất sống cho hần. Thanh Lưu phải thiếu hần tất sẽ chia năm sẻ bảy, không đáng lo.

Nghĩ đến đây, Tiêu Phàm hưng phấn nắm chặt nắm tay, còn kém một bước, chỉ cần đốt thêm một mối lửa, Hoàng Trung sẽ hoàn toàn rời kinh, Tiêu Phàm không còn người cản tay, lý tưởng khát vọng đã lâu có thể thực hiện.

Lịch sử sẽ không tái diễn, Chu Doãn Văn sẽ không phải trốn chết nửa đời, triều Kiến Văn sẽ không đoản mệnh, tất cả đều muốn thay đổi.

Nên đặt tên cho lần hành động này sao đây nhỉ? Hành động đuổi Hoàng đi.

Về đến nhà đã là gần trưa, vừa tới tiền viện, Trương quản gia đã cung kính tiến đến đón:

- Lão gia, hôm nay thế tử Yến vương đến bái phỏng, ngài vào triều rồi, thế tử được phu nhân mời vào nội đường, ôi huynh đệ vừa gặp nhau đã ôm đầu khóc lớn, lão hủ ở bên thấy cũng chua xót trong lòng...

Tiêu Phàm thở dài:

- Mấy năm nay nàng thật khổ, thế tử còn trong phủ không?

- Thế tử thấy lão gia không ở nhà, để lại chút quà liền rời đi, quà vẫn còn ở tiền đường chưa đưa vào nhà kho...

Tiêu Phàm nhíu mày:

- Cả nhà Yến vương đều rất khách khí a... Nhưng ta là quan thanh liêm sao có thể thu hối lộ?

Hần thống khổ phát tay:

- Quản gia, trả lại quà cho người ta đi.

Trương quản gia ngậy người một lần, vội vàng gật đầu nói:

- Dạ, lão hủ liền phái người trả lại.

Nói xong Trương quân gia quay đầu liền đi.

Tiêu Phàm nóng nảy:

- Chậm đã, ngươi làm thật à?

Trương quân gia quay đầu mờ mịt:

- Lão gia, ngươi bảo trả về mà...

Tiêu Phàm giận chân nói:

- Ta nói vậy ngươi cũng coi là thật à, để lại, để lại hết... Nhà Chi huy sứ cũng không dư giả a...

Trương quân gia: "....."

Vừa nói vừa đi đã tới tiền đường, thấy nội đường đầy hòm lớn hòm nhỏ, người chưa tới hơi tiền đã phả vào mặt, xem ra Chu Cao Sí hạ vốn gốc, đưa quà đến thật xa xỉ.

Tiêu Phàm cao hứng nhếch nhếch miệng, trong lòng có chút hưng phấn, tiền mà, ai ngại tiền nhiều? Tự nhiên là càng nhiều càng tốt, gian thần phải ra dáng gian thần, tham ô là tiêu thừa, nhưng người khác chủ động đưa tới cửa, không thu không được, gian thần không thu hối lộ không phải hảo gian thần.

Tiêu Phàm nhìn hòm lớn hòm nhỏ, trong lòng nở hoa, nhìn quyển tranh đặt trên bàn, hần nhú mày hỏi:

- Cái này là gì vậy?

Trương quân gia lấy danh mục quà tặng ra cẩn thận đối chiếu nói:

- Đây là “Vương Đường phú quý đồ” của Từ Hi thời Nam Đường, lão gia đây là bút tích thật, giá trị không ít bạc đâu...

Lúc này mắt Tiêu Phàm chỉ có đồng vàng bạc kia, hần cũng không phải người văn nhả, không biết giá trị của bút tích thật, nên lạnh nhạt nói:

- Ngươi đến thành nam đưa cho Trần chương quấy Thái Phong, bảo là ta vì nàng bỏ nghìn vàng mua về, nhớ đừng nói là hàng qua tay ta, hiểu chưa?

- Tiệp thể bảo nàng kết toán tiền nửa năm nay đi, các đại thần đang moi mất chờ tiền hoa hồng đấy...

Thành nam, tiệm gạo Thái Phong.

Trần Oanh Nhi đang mông lung nhìn ra, hai hàng lệ lặng yên chảy xuống.

Lại một năm qua đi, bất giác đã thêm một tuổi.

Nữ nhân, có bao nhiêu mùa xuân để phung phí? Năm nay nàng đã hai mươi rồi.

Con người tàn nhẫn kia, nay đã là quyền thần cao cao tại thượng, hần có còn nhớ đến nữ nhân khốn khổ đợi chờ hần đây không? Tiêu Phàm, sao ngươi tàn nhẫn thế, không thèm nhìn ta chút sao? Một năm qua, Trần gia đã thành hiệu buôn thực lực hàng đầu Đại Minh, có Cẩm y vệ chống lưng, có các đại thần hỗ trợ, Trần gia như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, nay đã trải dài nam bắc, trải rộng đủ ngành, sinh ý ngày càng lớn.

Không thể không thừa nhận, ngoại trừ làm quan, Tiêu Phàm còn rất giỏi kinh thương.

Lúc hiệu buôn Trần gia lớn mạnh, Tiêu Phàm lại hợp nhất chia cổ phần ra hai mươi phần, ngoại trừ phần chính thuộc về nàng và Tiêu Phàm thì đều tặng cho các trọng thần trong triều, những thượng thư thị lang cầm cổ phần, lợi ích cột chặt lại với Tiêu Phàm và Trần gia, có hậu thuẫn như thế không phát triển đến phú khả địch quốc thì không được.

Nhưng mà... Đây không phải thứ mà Trần Oanh Nhi muốn.

Nàng muốn rất đơn giản, chỉ cần có một vị trí trong lòng Tiêu Phàm, thế là đủ rồi.

Nguyện vọng này, năm qua xuân đến không thể thực hiện.

Tiêu Phàm bề bộn nhiều việc, hần bận quá, bận đến căn bản không có thời gian nhìn nàng, dù nàng mặt dày đi tới nha môn tìm hần, thì hoặc là không gặp hoặc vội vàng nói hai câu liền đuổi nàng đi.

Vì sao người khác được mỹ mãn hạnh phúc, mà Trần Oanh Nhi ta nhất định phải cả đời cơ khổ? Tiêu Phàm, ta rất muốn ở lúc chúng ta trẻ đẹp nhất gả cho ngươi, vì sao ngươi không quay đầu nhìn ta? Nữ nhân như hoa quỳnh, chờ hoa già héo, ta sao có thể gả cho ngươi được nữa? Trong gương đầu, vai gầy khẽ run, gương mặt xinh đẹp lê hoa đài vũ, không còn nà nữ cường nhân thương giới nữa mà chỉ nà nữ nhân khiến người ta tiếc thương.

Dưới lầu, vang lên tiếng bước chân

Trần Oanh Nhi cả kinh, vội vàng sửa sang lại.

Bức rèm bị vén lên, nha hoàn cầm bức hoạ chạy vào.

- Tiểu thư, cô gia... A, không đúng, Cẩm y vệ Chỉ huy sứ Tiêu đại nhân phái quản gia với tặng tranh.

Trần Oanh Nhi mắt sáng ngời, vội vàng chạy tới.

- Hấn.. Tặng tranh cho ta? Tranh gì? Mau mau đưa xem, gia hoạ tàn nhẫn này...

Trần Oanh Nhi lau nước mắt vừa vui vừa tức.

Bảo Cẩm hi hi cười, cùng tiểu thư vui sướng mở bức tranh ra.

Trên bức tranh hơn mười đóa mẫu đơn trắng như tuyết ngạo nghễ nở rộ.

Bảo Cẩm nhìn vài lần, cười duyên nói:

- Tiểu thư, hoa đẹp quá. Lão quản gia Tiêu phủ nói, đây là Tiêu đại nhân bỏ ra thiên kim mua về, cố ý tặng tiểu thư đây, tiểu thư, Tiêu đại nhân... Vẫn để người trong lòng.

Trần Oanh Nhi cũng mỉm cười, cẩn thận thưởng thức bức tranh, càng nhìn nụ cười càng đọng lại, đôi mắt khẽ chớp, nước mắt lại lăn dài, vẻ mặt không còn là u oán mà là tuyệt vọng.

Bảo Cẩm kinh hoàng:

- Tiểu thư, người làm sao vậy? Tiêu đại nhân tặng tranh người nên vui mới đúng chứ, sao lại khóc? Có gì không đúng sao?

Trần Oanh Nhi run rẩy chỉ vào tranh, buồn bã nói:

- Bảo Cẩm, người nhìn kĩ bức tranh đi!

- Tranh này sao vậy?

- Hoa không hương, không có bướm đậu, Tiêu Phàm tặng ta bức này ám chỉ Trần Oanh Nhi ta cả đời vô ngẫu, cô độc đến cuối đời... Tiêu Phàm, Tiêu Phàm người thật nhẫn tâm.

"Hất xì"

Trong Tiêu phủ, Tiêu Phàm đột nhiên hất xì thật to.

Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn trời, sau đó xoa nhẹ mũi, mặc danh kỳ diệu vò đầu nói:

- Người nào mắng ta? Ta hôm nay rõ ràng tặng một kiện đại lễ, giá trị không ít bạc mà. Ngày làm một việc thiện, người ta phải khen ta mới phải chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Người kia mất tích

Phù Hoàng Trùng.

Bầu không khí nội đường âm u, Hoàng Trùng ngồi ở chủ vị, lưng vốn thẳng tắp giờ cong xuống, nhìn già nua đi hẳn. Hoàng trùng nắm lấy tay ghế bành, ho khan một trận.

Bạo Chiêu và Hoàng Quan ngồi dưới, thấy Hoàng Trùng không lấy lại được tinh thần, nhất thời chưa xót.

Trầm mặc thật lâu, Hoàng Trùng khẽ nhúc nhúc lông mày, hần thở dài, tiêu điều nói:

- Hai vị, lão phu ba ngày sau rời kinh, kinh sư nhờ hai vị trông coi, năm nay nên xử sự khiêm tốn hơn...

Lời còn chưa dứt, Hoàng Trùng vội vàng im lặng.

Phó phường vẫn đồn đại Hoàng Trùng hẳn muốn hiếp thiên tử chiếm quyền, miệng đòi đáng sợ, đừng vì thiên tử còn nhỏ mà coi thường lời này.

Hai người kia cũng nghe hiểu, cùng thở dài, không lên tiếng.

Hoàng Trùng tự giễu:

- Lão phu năm Hồng Vũ thứ mười tám đồ thám hoa nhập sĩ lên kim điện, phụ tá tiên đế mười ba năm. Không ngờ ngày nay tân quân lên ngôi, trong triều gian thần nắm quyền, hùng tâm diệt gian thần chưa làm được đã bị lời đồn đại khiến không thể không tạm rời xa triều đình..

Hoàng Quan thở dài:

- Lão đại nhân xưa nay đối với phiên vương rất kiêng kỵ, toàn triều đều biết. Nay Yến vương thế lớn, đã tâm rõ ràng, ngài đi Bắc Bình cần phải cẩn thận hơn.

Hoàng Trùng ha ha cười:

- Cẩn thận cái gì? Xưa nay ta không thắng chính, lão phu đường đường là khâm sai triều đình, Yến vương hẳn dù không phục chẳng lẽ dám công khai sát hại lão phu sao?

Cười một trận, Hoàng Trùng lại trở nên âm trầm, thở dài nói:

- Đáng tiếc gian thần lộng hành, thiên tử bị mê hoặc, cứ thế trong triều tất chương khí mù mịt. Nay trong triều họa trong giặc ngoài, nguy cơ tứ phía, lão phu còn chưa có đền nợ nước, ông trời sao bất công như vậy...

Hai người nghe thấy oán ý trong lời Hoàng Trùng, không khỏi kinh hãi, vội nói:

- Hoàng công cẩn thận lời nói, tai vách mạch rừng, nay Cẩm vệ mật thám trải rộng, để họ nghe được tất có họa.

- Hừ! Thì đã sao, thiên tử bị gian thần che mắt nghi kỵ lão phu, nhưng lão phu dạy thiên tử nhiều năm, biết rõ người nhân hậu, sao vì một lời nói mà buộc tội lão phu.

- Nhưng nếu lời này rơi vào tai Tiêu Phàm, hẳn không phải là người nhân hậu a.

Hoàng Trùng tức khắc im lặng, thần sắc thêm vài phần căm hận khó phát tiết.

Bên ngoài nội đường, một hán tử mặc đồ tạp dịch ngồi một góc khuất người đang nghe lén động tĩnh trong nội đường, thật lâu sau, hắn cười thần bí, lặng yên biến mất...

Nữ nhân, trong lòng thường có gì đó tự hào kiểu như vị hôn phu, gia cảnh, cách ăn mặc, quần áo... Trong đó làn da trắng nõn hay không, tươi ngon mọng nước không, tuyệt đối chiếm vị trí cực cao.

- Quận chúa, sắc mặt người hồng hào hơn trước, da thịt cũng sáng bóng hơn..

Trong tiệm Thái Phong, Trần Oanh Nhi nhìn Giang Đô quận chúa, hâm mộ nói.

Giang Đô nghe mừng thầm, bàn tay không tự giác vỗ về mặt mình, miệng lại khiêm tốn nói:

- Thật ư? Sao ta không cảm thấy nhỉ? Lúc soi gương cũng không thấy có gì khác mà....

Trần Oanh Nhi lắc đầu nói:

- Tự mình mỗi ngày soi gương dĩ nhiên không phát hiện ra được, ta thấy từ sau khi ngươì thành thân, da thịt ngày càng trắng hồng..

Giang Đô then thùng gục đầu xuống, sảng giọng:

- Ngươi nói bừa gì vậy? Nhưng mà Oanh nhi, ngươi bị gì vậy? Ta thấy ngươi ngày càng tiểu tuy?

Trần Oanh Nhi cả kinh, vội cười gượng nói:

- Nào có gì tiểu tuy đâu, gần đây công việc quá nhiều, bận rộn quá thôi...

Giang Đô thấy Trần Oanh Nhi thoáng có chút chột dạ, không khỏi cười duyên nói:

- Ngươi lừa ta.... Làm gì có ai bận đến thành u oán vậy? Chắc ngươi vừa lòng ai, vì y mà tiểu tuy đúng không?

Trần Oanh Nhi thầm than, người ta vừa lòng là người hằng ngày cùng phòng với ngươi, hẳn còn từng là hôn phu của ta, bí mật này sao ta có thể nói ra?

- Quận chúa đừng nói bừa, cái gì mà vừa lòng ai, ta thực sự là quá bận mà thành thôi...

Trần Oanh Nhi cúi đầu, buồn bã nói:

- Ta không giống người, từ nhỏ cầm y ngọc thực, thân phận tôn quý. Ta là nữ thương nhân, vì cầu tài, bôn ba vì gia nghiệp, sớm đã vứt lễ nghi phía sau, còn quan tâm gì đến dung mạo?

Giang Đô quận chúa nghe vậy đồng tình, kéo tay Trần Oanh Nhi an ủi nói:

- Người cũng đừng tự làm khổ mình quá, chúng ta là nữ nhân, cuối cùng cũng phải lập gia đình, giúp chồng dạy con, gia nghiệp là việc của nam nhân...

Trần Oanh Nhi nhìn Giang Đô, thâm ý nói:

- Quận chúa, người gả cho vị hôn phu tốt, Tiêu... Tiêu đại nhân là người người muốn gả, mong muốn được thỏa nguyện, người có biết ta hâm mộ người thế nào không? Người hữu tình sẽ thành thân thuộc, các người thành thiên cổ giai thoại...

Giang Đô mặt ửng đỏ, cảm khái nói:

- Mệnh nữ nhân, trước nay đều thân bất do kỷ, đều có cơ duyên, ta xem như may mắn,...

Dừng một chút, Giang Đô đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trần Oanh Nhi, nói:

- Oanh nhi, sao ta cảm thấy lời người nói có gì là lạ?... Oanh nhi, có phải trước kia người biết tướng công ta?

Trần Oanh Nhi sợ hãi cả kinh, vội vàng lắc đầu phủ nhận nói:

- Không có Tiêu đại nhân là trọng thần trong triều, ta là nữ nhân thương hộ, sao có thể biết hắn?

- Nhưng... Ta nghe tướng công nói, hắn trước kia từng là con rể một hộ thương gia ở Giang Phổ, vừa hay nhà người cũng là thương hộ...

Trần Oanh Nhi càng kinh hoảng, vội vàng giải thích:

- Thiên hạ thương hộ không nghìn thì vạn, sao lại trùng hợp vậy? Quận chúa người lo lắng nhiều rồi...

Giang Đô tính cách đơn thuần, nghe vậy cẩn thận nghĩ ngợi, bật cười nói:

- Là ta nghĩ nhiều, chắc gần đây nhân rồi sinh ra những suy nghĩ kỳ quái...

Trần Oanh Nhi khẽ thở dài, không hiểu vì sao nàng không muốn Giang Đô biết chuyện vũ của nàng và Tiêu Phàm, chuyện này dù không tính là bí mật nhưng chuyện liên quan đến Tiêu Phàm nàng không muốn chia sẻ với phu nhân của hắn.

Tâm tư nữ nhân kỳ quái như vậy.

Giang Đô cũng hâm mộ nhìn Trần Oanh Nhi nói:

- Kỳ thực đôi khi ta rất hâm mộ người, có thể vào Nam ra Bắc, thưởng thức cảnh sắc ven đường, nhìn thấy nhiều chuyện thú vị, không như ta ở thâm cung nội viện không biết khói lửa nhân gian, cả đời chỉ ở trong phòng thêu hoa chờ chồng...

Trần Oanh Nhi có chút kinh ngạc nhìn nàng, nói:

- Người không thích ở cùng Tiêu đại nhân sao?

Giang Đô vội vàng phủ nhận nói:

- Nào có chuyện đó, ta cùng tướng công trải qua gian nan mới đến được với nhau, sao lại không thích?

Tiếp theo nàng lại thở dài nói:

- Ta chỉ là... Có lẽ là ta quá không biết đủ, tướng công nói với ta thế giới bên ngoài mới mẻ, tuyệt vời cỡ nào. Hắn nói đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, lãnh thổ Đại Minh ta rộng lớn khiến lòng ta rất tò mò, muốn nhìn xem...

Giang Đô cũng có chút ngại ngần cười nói:

- Oanh nhi, có phải ta quá không biết hưởng phúc không? Có tướng công yêu thương ta bên cạnh như vậy còn sinh tham niệm vậy...

Trần Oanh Nhi há miệng, vạn phần kinh ngạc nói:

- Quận chúa, ý của ngươi là... Ngươi muốn đi du lịch?

Giang Đô cười khúc khích, sẵn giọng:

- Nói gì vậy, ta đã là vợ người ta, tương lai còn sinh con dưỡng cái, sao còn có thể chạy lung tung bên ngoài? Còn ra thể thống gì?

Một đạo linh quang hiện lên trong đầu Trần Oanh Nhi, nàng im lặng không nói, trầm tư sau nửa ngày, vẻ mặt dần dần trở nên do dự.

Chuyện này... Phải làm sao? Có thể làm sao? Có gây hậu quả nghiêm trọng không? Hửn... Nếu tức giận ta thì phải làm sao?

Trong lúc do dự, Trần Oanh Nhi nhìn thấy bức họa Tiêu Phàm phái người mang đến tặng nàng, họa vô điệp, họa vô hương, ám chỉ cả đời cô độc...

Vừa thấy, nội tâm Trần Oanh Nhi liền đau đớn. Khẽ cắn răng, vẻ do dự biến thành kiên định, khoé miệng nàng nhếch lên lộ ra nụ cười quý dị, ánh mắt xoay chuyển như sắp đùa dai.

- Quận chúa nếu muốn đi du lịch một chuyến cùng không phải rất khó, thậm chí...

Trần Oanh Nhi cười, thông thả nói:

- Thậm chí chúng ta có thể rời kinh sư, Bắc thượng ngắm nhìn cảnh tú giang sơn Đại Minh ta.

Giang Đô sợ tới mức hít một hơi khí lạnh, cả kinh nói:

- Hiện tại rời kinh? Vào lúc này? Ngươi điên à? Đùa gì vậy?

Trần Oanh Nhi cười nói:

- Ta điên chỗ nào? Có mười thuyền gạo đang đỗ bên cạnh sông Tần Hoài chuẩn bị đi Bắc Bình phủ... Vốn chuyến này ta đi cũng được, không đi chẳng sao, bất quá một khi quận chúa đã có nhã hứng du ngoạn ta liền bồi người một phen, ý người thế nào, quận chúa điện hạ?

Giang Đô bị dọa đến trắng bệch, sau đó lại ửng hồng, thanh âm khẽ chuyển, xoắn xuýt nói:

- Không được, tuyệt đối không được... Quá vội vã, ta không thể nói với tướng công, không được...

- Ý quận chúa là, người rất muốn rời kinh, chỉ là không biết nói với Tiêu đại nhân thế nào đúng không?

Giang Đô lo sợ không yên gật đầu.

- Tiêu đại nhân chẳng lẽ là người cổ hủ, không cho ngươi chạy loạn?

- Hoàn toàn ngược lại ta, tướng công thường xuyên nói muốn ta ra ngoài nhiều hơn, thế giới bên ngoài rất tuyệt vời, nhân sinh một đời, cỏ cây một thu, bỏ qua thì quá đáng tiếc....

Trần Oanh Nhi nụ cười càng mê người:

- Tiêu đại nhân thật là người thoáng, quận chúa thật có phúc. Một khi Tiêu đại nhân đã nói như vậy thì ngươi còn lo lắng gì? Nữ nhân chúng ta xa nhà một chuyến là rất khó, bỏ qua lần này sẽ rất khó có lần sau. Không phải quận chúa muốn ra ngoài sao? Cơ hội đã bày ra trước mặt ngươi còn do dự điều gì?

Giang Đô nghe vậy có chút động tâm, khuôn mặt vì kích động càng thêm ửng hồng.

- Nhưng... Nhưng ta phải về nói với tướng công một tiếng mới được....

- Cũng đã là lão phu lão thê, còn lưu luyến không rời vậy?

Trần Oanh Nhi trêu đùa:

- Ngươi viết một bức thư phái người đưa cho Tiêu đại nhân không phải xong rồi sao? Thuyền nhanh chóng phải khởi hành, còn có thời gian chờ vợ chồng ngươi ý ới tạm biệt sao?

- Nhưng... Chúng ta đều là nữ lưu yếu nhược, nếu trên đường có chuyện...

- Ta có hộ vệ, còn có nhiều tiêu sư trên thuyền như vậy, ngươi có trăm thân quân hộ vệ, từ nam tới bắc ta đều đã sớm giao hảo, ngươi còn sợ gì?

- Kìa... Nhưng mà... Ta còn...

Trần Oanh Nhi miệng khẽ cười, kéo tay Giang Đô quận chúa nói:

- Ai nha, đi lại chỉ bất quá hai tháng mà thôi, quận chúa đừng do dự nữa, nhanh lên thuyền đi, người ở trên thuyền viết thư, ta liền phái người đưa cho Tiêu đại nhân, Tiêu đại nhân chắc chắn không trách cứ người, đi nào, nhanh lên thuyền...

- Oanh nhi, người... Người đừng kéo ta nha, ta thật sự... Còn chưa nghĩ thông đâu, tướng công sẽ mất hứng...

Trần Oanh Nhi mất điếc tai ngoi, kéo Giang Đô nhanh chóng đi về bến tàu.

Tiêu Phàm, người muốn ta cả đời cô độc, ta liền kéo phu nhân người đi, cho người nếm mùi hai tháng chăn đơn gối chiếc, Trần Oanh Nhi ta tuy là nữ thương hộ đệ tiện nhưng không phải tùy tiện cho người muốn làm gì thì làm.

Lúc thương thuyền Trần gia giương buồm đi xa cũng là lúc Tiêu phủ đang rất náo nhiệt.

Tào Nghị nắm bình trà, ngửa cổ uống một ngụm, sau đó xoa miệng cười nói:

- Tiêu lão đệ, chiều này quả nhiên cao minh, họ Hoàng kia nếu có thể sống từ Bắc Bình về, chúng ta lại châm thêm một lửa, lão gia hỏa kia không sống nổi ở kinh sư...

Tiêu Phàm xoa tay khiêm tốn cười nói:

- Thế này có là gì, âm mưu quỷ kế chỉ là tiểu đạo, không lên được mặt bàn, ưu điểm của ta không đang nhắc đến...

Tào Nghị liếc xéo hắc liếc mắt, chậm rãi nói:

- Nhưng... Từ khi ta biết người tới nay người đều dùng âm mưu quỷ kế, chưa từng gặp người đường đường chính chính làm gì, đây là vì sao?

Tiêu Phàm cứng lại, tiếp theo có chút nổi giận nói:

- Đó không phải là sở trường của ta còn chưa có phát huy ra sao? Ta đây chẳng những thiên tài kinh thiên động địa, tay trái Thanh Long, tay phải Bạch Hổ, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, vừa bước ra cửa đã vang danh thiên hạ...

Tào Nghị há to miệng, tròn mắt há mồm nhìn Tiêu Phàm.

Thái Hư lão đạo bên cạnh rất không nề tình, há to miệng ngáp một cái.

Người xuất gia không hiểu triều đình tranh đấu, Thái Hư hiện tại rất nhàm chán.

Tiêu Phàm liếc mắt nhìn Thái Hư không có tình thần bên cạnh, không khỏi buồn cười nói:

- Sư phụ, tối hôm qua lại ở thành lâu nào, cùng cô nương nào vậy?

Nghe được hai chữ "Cô nương", Thái Hư tinh thần rung lên, tức khắc buồn ngủ toàn bộ tiêu tán.

- Tối hôm qua bản đạo cùng sư huynh ở trong Âm Hương lâu, cùng những vị nữ thí chủ tu tiên... Âm Hương lâu thực sự tuyệt, nhóm nữ thí chủ còn chưa thành tiên mà ta và sư huynh đã lên tiên rồi, vô lượng thọ phật...

Thái Hư nở nụ cười dâm dăng.

Tiêu Phàm đầu đầy hắc tuyến, vạn phần bất đắc dĩ nói:

- Sư phụ... Ta van cầu người, người không thấy chút nhục nhã nào ra? Ta đây đồ đệ người giữ mình trong sạch, người là sư phụ mà như ngựa giống vậy, đây là đạo lý gì vậy? Ta không rõ, không lẽ người không có khái niệm trinh tiết sao?

- Khái... Khái niệm trinh tiết?

Thái Hư mờ mịt:

- Trinh tiết gì?

- Người quả nhiên không biết trinh tiết là gì?

Tiêu Phàm đau lòng không thôi:

- Thanh lâu là nơi để người lưu luyến vậy sao? Từ đạo đức mà nói, người khác vừa mới kéo quần lên từ trong phòng đi ra, người lại cởi quần đi vào tiếp, người thấy có ý nghĩa sao? Hành vi này... Là của người sao?

- Không phải người thì là gì?

Hai người trầm miệng một lời ngạc nhiên hỏi.

- Khi!

.....

.....

- Không phải ngươi cũng cưới hai người sao?

Thái Hư vô sỉ trừng mắt nhìn hắn.

- Sao giống nhau được, ta cùng Hoa Mi và Giang Đô tình đầu ý hợp, còn ngươi thuần túy là phát tiết thú tính, từ góc độ đạo đức mà nói chúng ta căn bản không thể so sánh. Chỉ có kẻ bất lực không có bản lĩnh tìm vợ mới chui vào thanh lâu thôi.

Tiêu Phàm vô cùng đau đớn nói.

Thái Hư mất hứng:

- Chỉ có thái giám mới không vào thanh lâu a. Đồ đệ dám giáo huấn sư phụ, vô pháp vô thiên. Ngươi quản bản thân cho tốt đi đã, nếu không quản được nữ nhân của mình, làm quan lớn mấy cũng chỉ là người nhu nhược..

Tiêu Phàm tự mãn cười:

- Mới hai người mà thôi, đệ từ xử được...

Vừa dứt lời, Trương quản gia vội vã tiến vào tay cầm phong thư đưa Tiêu Phàm nói:

- Lão gia, vừa mới có người đưa thư tới đây, đưa đến liền rời đi...

Tiêu Phàm nhíu mày nhận thư, vừa mở ra vừa nói:

- Người nào thần bí vậy?

Mở thư ra, Tiêu Phàm liền thất thanh:

- Giang Đô sao lại quen biết Trần Oanh Nhi?

Tào Nghị cùng Thái Hư hai mặt nhìn nhau, không hiểu ra sao.

Tiêu Phàm vẻ mặt ngưng trọng, cẩn thận đọc kỹ thư từ đầu đến cuối, mặt không khỏi co rút vài cái.

Thái Hư nhìn Tiêu Phàm thất hồn lạc phách, hiểu kỳ nói:

- Ngươi làm sao vậy?

Tiêu Phàm giương mắt, ánh mắt chết lạng vô thần lại lo vợ không yên, nói chung là hai chữ “bất lực”.

Thái Hư thấy thế nóng nảy hỏi:

- Ngươi làm sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Phàm gạt mình, phục hồi tinh thần, đột ngột vọt tới trước mặt Thái Hư, nức nở buồn bã nói:

- Sư phụ, ta... Ta là người nhu nhược.

Thái Hư nhẹ nhàng thở ra, lại giận lại thương yêu nhìn hắn một cái, sau đó từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ nhỏ, vẻ mặt thông hiểu nói:

- Bản đạo đã sớm biết ngươi là người nhu nhược, một lúc cưới liền hai người vợ thiên kiều bá mị, sáng tối chinh phạt không ngừng, không biết tiết chế, có thể không nhu nhược sao? Cầm lấy, đêm làm vài giọt, đảm bảo ngươi kim thương bất khuất cả đêm...

Tiêu Phàm nhìn chằm chằm bình sứ thật lâu không nói: "....."

.....

.....

Không khách khí cất bình sứ đi, Tiêu Phàm thần tình chua xót nói:

- Sư phụ, ta không phải ý kia a, Giang Đô quận chúa, vợ ta nàng... Nàng chạy theo người khác.

Nói xong Tiêu Phàm hộc mắt tức khắc ửng hồng, vẻ mặt tràn ngập thất bại.

Thái Hư cùng Tào Nghị chấn động, không dám tin nhìn chằm chằm Tiêu Phàm.

Thật lâu...

Phanh

Tào Nghị vỗ án bật dậy, giận tím mặt:

- Phán rồi, dám câu dẫn phu nhân Chỉ huy sứ Cẩm y vệ, đương đường hoàng tử đương triều, quận chúa điện hạ. Để ta xem là vương bát đản nào ăn gan hùm uống mật gấu dám giờ trò với Tiêu lão đệ ta. Để ta phải người bắt vương bát đản kia, băm thây vạn đoạn!

Tiêu Phàm rồi rầm nhìn hấn, sau đó thờ dài, buồn bã nói:

- Không cần, vợ ta bỏ chạy cùng một nữ nhân....

Tào Nghị: "....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Cướp đoạt thánh chỉ

Hai chữ “háo sắc” là có thể đủ khái quát đa số nam nhân trên đời. Thế còn nữ nhân, ai có bản lĩnh dùng hai chữ để khái quát hết?

Rất khó, mỗi người phụ nữ đều hoàn toàn khác nhau.

Có người khiến nam nhân bớt lo, lại có người khiến người ra đầu trứng.

Hiện tại một nữ nhân khiến Tiêu Phàm bớt lo lại bị một người nữ nhân khác lừa đi, chuyện này thật khiến trứng người ta đau.

Tiêu Phàm ngơ ngác hồi lâu, không khôi phục được tinh thần.

Trần Oanh Nhi... Vì sao phải bắt cóc Giang Đô? Nàng cùng Giang Đô có cừu oán, hay là nàng muốn trả thù mình?

Đương nhiên, điều dễ nghĩ đến nhất, kỳ thật Trần Oanh Nhi từ khi cùng mình tình biến thì tính cách trở nên cực đoan trở nên thích nữ nhân. Nàng cũng xem trọng Giang Đô, vì thế thành tình địch với Tiêu Phàm, liền tìm cơ hội lừa Giang Đô bỏ trốn, cùng Giang Đô song túc song phi...

Nếu như vậy thì quả thực quá đáng tiếc, Tiêu Phàm không phản đối bách hợp, thích lão bà của thì cứ gả cho ta là được mà, từ nay về sau chúng ta ba người ngủ cùng người, thích làm gì cứ làm, không cần cố kỵ a...

Đây thuần túy chỉ là phán đoán, Tiêu Phàm cũng cảm thấy rất vớ vẩn.

Nam nhân vĩnh viễn không thể hiểu rõ cách nghĩ của nữ nhân, Tiêu Phàm căn bản không biết động cơ Trần Oanh Nhi làm như vậy.

Bất quá Tiêu Phàm rất rõ ràng, hậu quả Trần Oanh Nhi làm như vậy.

Hai nữ tử xinh đẹp đến Bắc Bình phủ, địa bàn của Yến vương, người kết cừu cực sâu với mình, nếu bị Yến vương điều tra ra quan hệ với mình, hấn sẽ làm gì? Không cần đoán cũng biết, Tiêu Phàm làm gì với ba vương tử của Chu Lệ, hấn cũng sẽ làm thế với hai nữ nhân của hấn.

Trần Oanh Nhi, nữ nhân không đầu óc này muốn làm gì?

Tiêu Phàm vẻ mặt dần dần âm trầm, ánh mắt hàm chứa mấy phần nộ khí.

Nam nhân sinh ra làm gì? Để giải quyết hậu quả của lão bà gây ra.

- Ta muốn đi Bắc Bình

Tiêu Phàm ánh mắt trầm tĩnh, ngữ khí rất kiên quyết.

Tào Nghị ngẩng ra một lúc, cả kinh nói:

- Ngươi điên rồi? Ngươi có biết người kết bao nhiêu thù với Yến vương? Ngươi đi Bắc Bình còn toàn mạng sao?

- Ta cảm thấy Yến Vương diện hạ là người khoan hồng độ lượng, chắc chắn sẽ không so đo với ta, với lại ta còn là con rể hần...

Tiêu Phàm cười rất hồn nhiên.

Tào Nghị thật lâu không nói gì, nhìn hần ánh mắt tựa như thấy một kẻ điên.

Tiêu Phàm chỉ duy trì nụ cười được chốc lát, vẻ mặt vận vẹo như ăn mướp đắng, buồn bực nói:

- Vậy ngươi nói xem ta làm sao giờ? Bắc Bình nguy hiểm vậy ta dám để vợ ta đi sao? Ngươi cũng biết nhân phẩm Yến vương có vấn đề, nếu hần bắt Giang Đô làm con tin, những bố trí gần đây của ta đều loạn.

Tào Nghị vội la lên:

- Thừa dịp các nàng còn chưa đi xa, chúng ta nhanh phái Cẩm y vệ đuổi theo.

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Đó là dĩ nhiên, bất quá khả năng không kịp. Giang Đô bảo ta nàng muốn du ngoạn một chuyến, nên tuyến đường chắc chắn không cố định, Cẩm y vệ dù lợi hại cũng có thể tra từng tắc đất Đại Minh sao... Cho nên ta phải đi Bắc Bình một chuyến, ở đó chờ các nàng, như vậy mới đảm bảo an toàn cho các nàng.

Tào Nghị suy nghĩ nửa ngày, phần hận nói:

- Phụ nữ không thành thật ở nhà hầu hạ tướng công, tên vương bát đản nào dạy đệ muội không có việc gì chạy lung tung bên ngoài vậy?

Tiêu Phàm vò mặt đau khổ chỉ vào mũi mình, buồn bã nói:

- Vương bát đản ngươi nói kia chính là ta...

Tào Nghị tròn mắt há mồm: "....."

.....

.....

Tự làm bậy, không thể sống.

Tiêu Phàm hiện tại rất muốn vả mình hai cái bạt tai.

Lão bà là bị mình dạy hư a, cái gì mà đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, giờ nàng thực sự đi vạn dặm nhé...

- Ngươi cũng biết ngươi đi Bắc Bình là chịu chết, Yến vương sao có thể tha cho ngươi?

Tào Nghị gấp đến độ dậm chân.

Tiêu Phàm trầm tư nửa ngày, chậm rãi nói:

- Không biết, nếu ta lấy thân phận khâm sai triều đình đi Bắc Bình khảo thưởng biên quân, Yến vương dù hận ta cũng không dám làm loạn. Tình bắc từ phương bắc truyền về, Yến vương đang thiếu lương thảo, tân binh chưa được thao luyện đủ, nếu hần giết ta, liền quyết tâm tạo phản, nhưng lúc này quá vội vã, làm phản tất bại. Nói cách khác giờ ta đi Bắc bình là an toàn.

Tào Nghị lạnh lùng nói:

- Hần không dám công khai sát hại ngươi, chẳng lẽ hần không biết âm thầm phái thích khách giết ngươi sao? Ngươi đừng quên, chuyện hần ở kinh thành đã làm qua.

Tiêu Phàm cười nói:

- Ta là khâm sai, thiên tử sứ thần, nếu trên địa bàn Bắc Bình phù, dù xảy ra chuyện gì đều tính trên đầu Yến vương, nếu hần không phải kẻ ngốc tất không dám làm vậy....

Trầm ngâm một lần, Tiêu Phàm nói tiếp:

- ... Bất quá ta là người lá gan không lớn, mọi việc phải chuẩn bị vạn toàn. Giờ ở giao giới Sơn Đông và Bắc Bình có Vô Định hầu Quách An thống lĩnh

hơn mười Thiên hộ sợ, đến đó ta mời hán lĩnh quân bắc tiến chuẩn bị.

Cân nhắc rất lâu, Tiêu Phàm đi Bắc Bình thành chuyện đã định.

Hai người thương lượng trong chốc lát, Tào Nghị đột nhiên ngừng đầu nhìn vào Tiêu Phàm, chậm rãi nói:

- Chúng ta nói nhiều như vậy, có chuyện người nghĩ đến chưa?

- Chuyện gì?

- Thiên tử hôm qua đã hạ chỉ mệnh Hoàng Trùng lão gia hóa kia tuần tra phương bắc, ý chỉ đã hạ, chúng ta nói đến nói đi đều là không có thánh chỉ, chúng ta lấy danh nghĩa gì đi?

Tiêu Phàm thoải mái cười nói:

- Quá đơn giản, phái người nhận thánh chỉ kia trong tay Hoàng Trùng đi, ta đi nói với thiên tử một tiếng.

Tào Nghị do dự nói:

- Nay... Chỉ sợ không dễ dàng như vậy đi? Hoàng Trùng nếu không đồng ý thì làm sao bây giờ?

- Đánh cho hắn không xuống giường được, dĩ nhiên người đi sẽ là ta

Tiêu Phàm không cần phải nghĩ ngợi nói:

- Ý kiến hay!

Buổi chiều, Tào Nghị về trước Trấn Phủ Ti nha môn, hạ lệnh phái người hoá tốc về phương bắc tìm kiếm đoàn người Giang Đô quận chúa.

Tiêu Phàm cũng lập tức mặc quan phục tiến vào hoàng cung.

Trong điện Văn Hoa, Chu Doãn Văn trịnh trọng giao chiếu chỉ cho Hoàng Trùng, Hoàng Trùng kính cẩn tiếp nhận, bái lạy đứng nghỉ lễ.

Nhìn vào Hoàng Trùng tóc hoa râm, khuôn mặt già nua, Chu Doãn Văn chợt thấy chua xót, dù gì cũng là lão sư dạy dỗ hắn bao nhiêu năm, cũng là phụ tá hoàng tử phụ đề lại cho hắn, một chút bất kính bỏ qua đi.

Chu Doãn Văn hòa ái nói:

- Tiên sinh lần này đi Bắc Bình, một đường vất vả, trăm thực tâm không đành lòng, tiên sinh bảo trọng.

Hoàng Trùng cung kính bái Chu Doãn Văn:

- Cựu thần ăn lộc quân, việc bệ hạ phó thác không dám buông lỏng, nhất định hoàn thành tốt, báo hồng ân bệ hạ.

Chu Doãn Văn vui mừng cười nói:

- Tiên sinh là ân sư thụ nghiệp trăm, dĩ nhiên trăm tin tưởng, lần này tiên sinh nhớ lời trăm, đừng chọc giận phiên vương, cũng đừng báo thù họ. Chuyến này vốn là thay đề mê hoặc phiên vương, tranh thủ thời gian cho việc tước phiên, trọng trách trọng đại, mong tiên sinh thu hồi lòng cảnh giác với phiên vương, thành ý giao hảo khắp nơi mới ổn.

Hoàng Trùng khẽ nhủ mảy mòi:

- Bệ hạ có lệnh, cựu thần không dám không theo, nhưng cựu thần trước khi đi có mấy câu như nghẹn ở họng, không nói không được.

Chu Doãn Văn trong lòng âm thầm kêu khổ, Hoàng tiên sinh mỗi lần nói câu này đều là chuyện không tốt. Nhưng mà nay hắn thân là hoàng đế Đại Minh, thân tử nói lời không dễ nghe cũng phải nghe, phải tỏ ra là minh quân độ lượng.

Vì thế Chu Doãn Văn lên tinh thần nói:

- Tiên sinh có gì cứ nói.

Hoàng Trùng thái độ mặc dù cung kính, nhưng ngữ khí cũng rất lãnh đạm nói:

- Thay thiên tử tuần thú bắc địa, khao thưởng biên quan, cựu thần cho rằng... Căn bản là không cần thiết.

Chu Doãn Văn thở dài, quả thế...

Miễn cưỡng cười, Chu Doãn Văn vẻ mặt ôn hoà nói:

- Sao tiên sinh lại nói vậy?

Hoàng Trùng xụ mặt nói:

- Bắc Địa phiên vương tuy đông, nhưng binh nhiều tướng mạnh chỉ có Tấn, Yến, Ninh vương mà thôi, còn lại binh chỉ mấy nghìn không đáng để lo. Trong ba phiên vương, Tấn vương cùng Ý Văn thái tử đều cùng một mẹ sinh ra, tháng ba năm nay chết ở Thái Nguyên, thế tử kế tục vương vị chưa đến nửa năm, không dám có dị mưu với triều đình. Ninh vương còn nhỏ, thiện chiến chứ không thiện mưu, hấn không có năng lực sinh dị tâm với triều đình. Duy chỉ có Bắc Bình Yến vương hữu dũng hữu mưu, binh lực mạnh mẽ, nói cho cùng Yến vương mới là mối họa của Đại Minh ta...

Yến Vương là kiêu hùng, Bắc Bình phủ nhỏ hẹp không đủ dung, năm nay chưa được triều đình cho phép đã tự ý chiêu binh mãi mã, cho thấy hấn có dụng tâm khác. Triều đình hiện nay nhìn như bình tĩnh, thực tế nguy cơ từ phía. Nếu không nhanh chóng thực hiện chính sách tước phiên, truy cứu tội Yến vương tự tiện chiêu binh mãi mã mà còn phái khâm sai đại thần đi khảo thường biên quân, như thế khác nào thể hiện triều đình sợ hấn, cổ vũ các phiên vương khác. Khi đó các phiên vương khác biến mạnh, triều đình muốn tước phiên khó càng thêm khó.

Chu Doãn Văn lắc đầu cười nói:

- Tiên sinh nghĩ nhầm rồi, trấn an Yến vương, không phải cổ vũ hấn mở rộng binh mã mà tranh thủ thời gian để triều đình điều động lương thảo, tập trung đại quân. Khi triều đình chuẩn bị đầy đủ, bắc thượng nhất cử bắt Yến vương. Tiên sinh nghĩ xem, mạnh như Yến vương còn thua, phiên vương khác còn dám phản sao? Một năm này, cho dù các phiên vương khác muốn rục rịch cũng không làm ra được gì, mà triều đình lại rất cần thiết, phải nói là trọng yếu phi thường. Chú ý phái người đi Bắc Bình giao hảo với Yến vương, ha ha.. Là trẫm cùng Tiêu ái khanh cùng nhau nghĩ ra, trẫm cảm thấy rất ổn thỏa.

Hoàng Trùng vừa nghe là chủ ý của Tiêu Phàm, hấn giận dữ gặm chân:

- Tiêu Phàm tiểu tặc khi quốc khi quân, quả thực là tội nhân thiên cổ Đại Minh ta, bệ hạ nếu tin lời hấn nói hậu quả không thể tưởng tượng được, bệ hạ, nghĩ lại...

Chu Doãn Văn không nhin nổi nói:

- Tiên sinh, giang sơn Đại Minh này đều là của trẫm, trẫm làm bất kỳ chuyện gì đều nghĩ đi nghĩ lại rồi mới quyết định làm...

Hoàng Trùng nổi cơn, vô lễ cắt ngang lời Chu Doãn Văn, lạnh lùng nhìn hấn, chậm rãi nói:

- Bệ hạ nói là như vậy, nhưng cự thần lại thấy bệ hạ xử trí chuyện quốc gia đại sự giống như trò chơi vậy? Ngài cùng Tiêu Phàm thương nghị vài câu liền quyết định đại sự tước phiên liên quan đến giang sơn xã tắc, lúc ấy sao bệ hạ không hỏi ý kiến cự thần một tiếng? Nếu người để tin lời gièm pha của gian thần, trở thành vua mất nước, cự thần nào còn mặt mũi gặp tiên đế chôn cửu tuyền? Bệ hạ, là người đang hăm hại vạn vô toàn triều vào chỗ bất trung bất nghĩa a...

Chu Doãn Văn vừa nghe mấy chữ “vua mất nước” liền tức giận, lời Hoàng Trùng nói ngày càng phân cảm, lửa giận càng bùng lên:

- Hoàng tiên sinh, trẫm là hoàng đế Đại Minh, chuyện trẫm đã quyết ngươi phải nghe, nếu trẫm thấy cần thương nghị với các đại thần thì sẽ triệu tập các ngươi. Điều khâm sai đại thần tuần thú phương bắc, việc này trẫm đã quyết, tiên sinh không cần nhiều lời. Giờ không còn sớm, ngươi chuẩn bị khởi hành đi.

Chu Doãn Văn lạnh lùng nói làm Hoàng Trùng ngạc nhiên ngẩng đầu, hấn rất không quen thái độ này của Chu Doãn Văn, quá lạ lẫm. Nhìn vẻ lạnh lùng của Chu Doãn Văn, Hoàng Trùng bị ai phát hiện hấn và thiên tử đã có vực ngăn không thể hoà hợp.

- Cự thần... Tuân chỉ.

Hoàng Trùng phục thủ dập đầu, vẻ mặt âm trầm rời khỏi Văn Hoa điện.

Chu Doãn Văn nhìn chăm chú vào bóng dáng Hoàng Trùng chán nản thất thần, tâm địa thiện lương nhân hậu nổi lên vài phần không đành lòng. Hấn há mồm định gọi lại an ủi vài câu, nhưng nghĩ lại từ khi mình đăng cơ tới nay đủ loại biểu hiện ương ngạnh của Hoàng Trùng làm tâm hấn cứng rắn lại, lạnh lùng nhìn Hoàng Trùng xa dần.

Hoàng Trùng thất hồn lạc phách rời Ngọ môn, đi qua cầu Kim Thủy, nhìn Thừa Thiên môn cao lớn uy nghiêm. Ngoảnh đầu nhìn hoàng cung nguy nga hùng vĩ đằng sau, Hoàng Trùng âm thầm thở dài, trong lòng rất bất đắc dĩ và nghi hoặc.

Hấn nghĩ không thông, thiên tử là người nhân hậu thiện lương, hấn lại là trung thần không thẹn với lòng. Quan hệ giữa hai người phải hoà hợp như cá nước mới phải, sao khoảng cách ngày càng xa? Là thiên tử thay đổi hay mình quá mong cầu thành?

Bất luận vì sao, hấn đã không được thiên tử ân sủng nữa, Hoàng Trùng có dự cảm, đời mình sợ rằng đây là lần cuối rời hoàng cung, có lẽ vị trí trong ban đại thần ở kim điện cũng không còn chỗ của mình.

Thờ một hồi thật dài, Hoàng Trùng cúi đầu, đầy mắt mắt đi ra khỏi Thừa Thiên môn.

Đột nhiên, nhất trận kinh phong lướt nhẹ qua, phanh một tiếng, Hoàng Trùng cảm giác bị đụng mạnh mẽ, sau đó hai chân mềm nhũn, ngã xuống mặt đất.

Hắn còn chưa kịp kêu lên đau đớn, lại nghe thấy tiếng thét quen thuộc:

- Ai, đau quá, ai đi đường không có mắt vậy? Cha ngươi là Lý Cương à?

Hoàng Trùng ngẩng đầu nhìn lên, thấy gian tặc hắn căm thù đang xoa ngực rên la, cạnh hắn là mấy thân binh đang đỡ dậy.

- Tiêu Phàm ngươi... Gian tặc ngươi đụng ta còn la làng, thực là vô sỉ.

Hoàng Trùng giận tím mặt nói.

Tiêu Phàm xoa lồng ngực, thấy người bị hắn đụng không ngờ lại là Hoàng Trùng, vui mừng nói:

- Hoàng tiên sinh, ta đang tìm ngươi đây.

Hoàng Trùng nghe vậy lập tức cảnh giác:

- Ngươi tìm ta làm gì?

Tiêu Phàm vẻ mặt có chút lo lắng, chất phác cười nói:

- Hoàng tiên sinh lúc nào khởi hành đi Bắc Bình?

Hoàng Trùng vừa nghe liền giận dữ

- Hừ, tiểu nhân đề tiện ngươi gièm pha trước mặt thiên tử, làm lão phu phải nghìn dặm đi Bắc Bình, để ngươi nhân cơ hội ở triều đình lấy thúing úp voi hử? Lão phu vừa lĩnh chỉ, chuẩn bị xuất phát, ngươi đã vừa lòng?

Tiêu Phàm bất chấp biện giải, nghe vậy vội la lên:

- Ngươi đã lĩnh thánh chỉ? Hôm nay triều đình làm việc hiệu suất cũng quá nhanh đi...

Nói xong Tiêu Phàm gấp gấp duỗi tay ra, nó

- Thánh chỉ đâu? Ngươi đưa thánh chỉ cho ta, có đệ tử ở đây, sao dám để tiên sinh đường dài bốn ba chứ? Đệ tử giúp ngươi đi Bắc Bình chuyến này đi.

Hoàng Trùng không dám tin bật thốt lên:

- Ngươi đi Bắc Bình?... Ngươi điên ư?

Tiêu Phàm thờ dãi nói:

- Sao ai nghe thấy ta muốn đi Bắc Bình đều nói vậy chứ? Rõ ràng là ta trung quân ái quốc mà?

Hoàng Trùng lấy lại tinh thần, ánh mắt càng thêm cảnh giác đánh giá hắn, hừ nói:

- Ngươi cùng Yên Vương kết oán sâu, việc này thiên hạ đều biết, ngươi có gan đến đất phong của Yên Vương? Hừ ngươi đến cùng có ý gì?

Tiêu Phàm do dự một chút, quyết định nói thật, hòa bình giải quyết chuyện này.

- Hoàng tiên sinh, không sợ ngài chê cười, sự thật là như vậy... Phu nhân của ta, chính là Giang Đô quận chúa, vài canh giờ trước bị người ta lừa chạy mất, mà người đó lại là nữ nhân. Ngài nói xem thế đạo gì vậy, ta không còn cách nào đành phải đuổi theo...

Hoàng Trùng há to miệng, hơi giật mình nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, ánh mắt kia như đang nhìn heo bay trên trời...

Tiêu Phàm thật cẩn thận nói:

- ... Tiên sinh cảm thấy ta giải thích hợp logic chứ?

"....."

"Tiên sinh, tốt xấu cũng nói câu gì chứ, không được thì để ta nói dối kiểu khác..."

"....."

Thật lâu...

Hoàng Trùng lấy lại tinh thần, dùng sức vỗ vỗ đầu, tựa hồ muốn tống Tiêu Phàm đáng hận ra khỏi đầu óc mình.

- Ta tin cái rắm, quả thực hồ ngôn loạn ngữ!

Hoàng Trùng chính thức hạ kết luận, kết luận rất đúng trọng tâm.

Tiêu Phàm nóng nảy:

- Mặc kệ người tin hay không, người đưa thánh chỉ cho ta, ta tiến cung xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, đến lượt ta đi Bắc Bình, ngài khỏi một phen bốn ba, cũng không chịu thiệt nha.

Hoàng Trùng cười lạnh nói:

- Gian tặc người mở miệng không được câu nào nói thật, dù người nói gì lão phu kiên quyết không tin, thánh chỉ là thiên tử đưa cho lão phu, người muốn? Nằm mơ đi!

Tiêu Phàm hạ mình khấn cầu nói:

- Hoàng tiên sinh, việc này trọng đại, mạng người quan trọng, ngài không thể thấy chết không cứu được, vợ người ta cũng là vợ...

- Nói làm nhảm gì vậy, Tiêu Phàm, lão phu không biết người đi Bắc Bình làm gì, nhưng gian tặc người không làm được chuyện gì tốt, mặc kệ người muốn làm gì lão phu tuyệt đối không để người thực hiện được.

Tiêu Phàm mềm mỏng đau khổ cầu xin nửa ngày, Hoàng Trùng vẫn không đồng ý, giọng nói mười phần kiên quyết.

Tào Nghị đi tới, thấp giọng nói:

- Tiêu lão đệ, tiếp tục như vậy không phải cách hay, nhìn lão gia hóa này phòng chừng hấn thà chết cũng không chịu giao thánh chỉ ra, thánh chỉ không cầm về, thiên tử cho dù muốn thu hồi mệnh lệnh đã ban ra cũng không được...

Tiêu Phàm cắn răng một cái, vẻ mặt cầu xin hiện lên vài phần thô bạo.

- Hoàng tiên sinh, đệ tử hỏi ngài một câu, thánh chỉ... Hiện tại có phải ở trên người người?

- Trên người lão phu thì sao nào?

Hoàng Trùng trừng mắt nhìn Tiêu Phàm nói:

Tiêu Phàm lộ ra tà ác nụ cười, gạt đầu nói:

- Trên người người là tốt rồi...

Nói xong Tiêu Phàm ra thủ thế với mấy tên cầm y giáo úy phía sau, quát:

- Đánh hấn!

Oanh

Giáo úy như cung rời tiễn như đám khách làng chơi lâu năm mới thấy kỹ nữ lao lên.

Thấy cảnh tượng quen thuộc, Hoàng Trùng cực kỳ hoảng sợ, hấn lùi về sau, run rẩy nói:

- Các người đừng qua đây! Thiên hạ này không vương pháp... A... Tiêu Phàm người... Ai nha....

Một trận quyền cước vang lên cùng tiếng mắng tức giận của Hoàng Trùng, và rồi là tiếng kêu thảm thiết của hấn.

.....

.....

Thật lâu, mọi người ngừng tay sau tiếng quát của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm tiến lên thấy Hoàng Trùng bầm dập, rên rỉ không thôi, không khỏi oán trách lờm mọi người:

- Ý bảo các người tùy tiện đánh vài cái, sao hạ thủ nặng vậy?

Mọi người xấu hổ cúi đầu.

Tiêu Phàm ngồi xổm xuống, rút thánh chỉ trong người Hoàng Trùng ra, nhìn qua một chút, lập tức kinh hãi nói:

- Không sai, là nó! Các người đưa Hoàng tiên sinh trở về chữa thương trước, bảo Hoàng tiên sinh cười ngửa vô tình bị thương, ân, ta tiến cung xin thiên tử cho hẩn nghỉ bệnh...

Tào Nghị kéo tay áo Tiêu Phàm, về mặt tràn đầy nghi hoặc:

- Tiêu lão đệ, có chuyện này ta thực không hiểu. Người muốn thánh chỉ chỉ cần bảo cướp của hẩn là được, sao phải đánh hẩn làm gì?

Tiêu Phàm thất thần, suy tư rất lâu, sau đó cúi đầu nhìn Hoàng Trùng, thấy Hoàng Trùng cố gắng mở to cặp mắt bầm tím nhìn hẩn, giống như cũng rất muốn biết đáp án.

Tiêu Phàm áy náy cười với hẩn, xoay người buông tay Tào Nghị, vạn phần tiếc hận nói:

- ... Sao người lại không nói sớm chứ?

Hoàng Trùng môi run run vài cái: "....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Quân thần quyết liệt

Tiêu Phàm cất thánh chỉ chuẩn bị tiến cung, ngoái đầu lại nhìn Hoàng Trùng, lại do dự một chút rồi đến trước người hẩn thành khẩn nói:

- Hoàng tiên sinh chịu khổ rồi, hôm nay thực bất đắc dĩ, ngày sau từ Bắc Bình trở về tất sẽ dâng môn bồi tội.

Hoàng Trùng thở hổn hển, đôi mắt thâm tím cố gắng trừng ra, hừ lạnh:

- Tiêu Phàm, ban thường hôm nay, lão phu nhớ kỹ, người cứ đi Bắc Bình, nếu toàn mạng trở về, lão phu cùng văn võ toàn triều chờ người...

- Hoàng tiên sinh

- Lão phu làm quan cả đời, chưa bao giờ gặp đồ đệ đại gian đại ác như người, Tiêu Phàm người đừng đắc ý quá sớm, quyền của người do thiên tử ban, cũng có thể thu hồi. Nếu người còn sống quay về, ta mời mắt trông chờ...

- Hoàng tiên sinh...

- Sao?

Tiêu Phàm đồng tình nhìn Hoàng Trùng nói:

- Mặt bị đánh thành như vậy còn có cười lạnh chắc vừa đau vừa mệt nha, ta cũng không đành lòng, mà người uy hiếp vậy cũng không có hiệu quả...

Hoàng Trùng tức giận mày nhu lên, mặt lại càng đau rát, trầm mặc nửa ngày, lại thở dài:

- Tiêu Phàm, lão phu thực sự không hiểu nổi người a...

Tiêu Phàm hắc hắc cười không ngừng:

- Tiên sinh không hiểu không sao, ta không cần người hiểu ta, ta cũng không mong người với ta thành tri kỉ...

Ném Hoàng Trùng rên rí lại Thừa Thiên môn, Tiêu Phàm cùng Tào Nghị vào thẳng Văn Hoa điện.

Đi qua Thừa Thiên môn, Tiêu Phàm dần bước chậm lại, mày nhu lại:

- Không thích hợp nha...

Tào Nghị ngăn người ra:

- Có gì không thích hợp?

- Người có thấy, nay Hoàng Trùng bị chúng ta đánh thảm như thế ngoại trừ dọa vài câu chứ dường như không hề tức giận, thậm chí ta còn thấy hẩn rất khát vọng, hay lão bị đánh phát ngiên rồi?

- Người nghĩ nhiều qua rồi, chẳng lẽ người nhìn bộ dạng Hoàng Trung còn không hiểu?

- Không a.

Tào Nghị cười nói:

- Đến người thô lỗ như ta còn biết là hấn ước gì người thay hấn đi Bắc Bình mà người còn không nhận ra à...

- Có ý gì? Hấn cũng không muốn đi Bắc Bình?

- Hấn đương nhiên không muốn đi, trấn an phiên vương là chủ ý của người và hoàng thượng, hấn không đồng ý nên dĩ nhiên không muốn đi. Ngoài ra hấn còn lo đi xa vạn dặm triều đình sẽ bị người độc chiếm, Thanh Lưu đại thần tất bị chèn ép, hấn lại cách xa vạn dặm không thể làm được gì...

Tiêu Phạm kinh ngạc há to miệng nhìn Tào Nghị. Tào Nghị gãi đầu nói:

- Sao? Ta nói gì sai sao?

- Không sai, không sai, Tào đại ca, xem ra người cũng không ngốc a....

Tào Nghị mặt tối sầm:

- Không ngờ trước kia ta trong mắt người là kẻ ngốc à?

- Người không ngốc, chỉ là có chút ngốc thôi...

"..."

- Ý Tào đại ca là hôm nay ta đi Bắc Bình, Hoàng Trung nhìn không muốn chứ kỳ thực ngược lại, đúng không?

- Dĩ nhiên rồi, hấn vạn lần nguyện ý bị đoạt thánh chỉ ấy chứ...

Tiêu Phạm nghi hoặc nói:

- Sao vừa rồi hấn lại liều chết phản kháng vậy?

Tào Nghị trừng mắt liếc hấn một cái, nói:

- Người đọc sách dĩ nhiên như đại mỹ nhân cường gian người, dù trong lòng vui như nở hoa cũng phải làm bộ phản kháng, đây là vấn đề thái độ, phản kháng là bị cường gian, người là người bị hại, không phản kháng thì sẽ là thông dâm...

- Tào đại ca ví von rất chuẩn xác a... Bọn người đọc sách này thực dối trá!

Tào Nghị thông thả nói:

- Đừng quên người cũng được ngự thưởng xuất thân tiến sĩ, cũng là người đọc sách.

Tiêu Phạm tự hào cười, vẻ mặt hạnh phúc nói:

- Ta không tính, công danh của ta là làm bừa mà được, cách người đọc sách vạn dặm, chính xác mà nói ta có thể coi như bán thất học a.

Tào Nghị liếc xéo hấn, nói:

- Cát cái về đặc ý của người đi, nay người đi Bắc Bình, ở kinh có lão gia hoả Hoàng Trung kia tất sẽ gây sóng gió, đến đó vừa lo bên này vừa lo bên Yên vương, người sẽ làm sao?

Tiêu Phạm sắc mặt tức khắc ngưng trọng nói:

- Không sai, nếu ta đi rồi, Hoàng Trung tất sẽ không chịu an phận, khi đó rất bị động..

Tào Nghị lộ vẻ tàn khốc, hạ thấp giọng nói:

- Nếu không, chúng ta phải tâm phúc, chờ người rời đi vài ngày rồi tìm cơ hội hạ thủ. Khi đó cả triều đều biết người không ở kinh, dù có hiềm nghi cũng không thể nói là người làm....

Tiêu Phạm ngăn người, sau đó lắc đầu:

- Không được, Hoàng Trung chỉ là có chút cổ hủ, không đến tội chết, giết hấn lương tâm ta không yên lòng..

- Vậy ngươi làm sao bây giờ?

Tiêu Phàm cúi đầu suy tư trong chốc lát, trong mắt hiện lên một chút kiên định, lẳng lặng nói:

- Trước khi ta rời kinh, nhất định phải hạ hấn xuống, Hoàng Trùng... Cũng nên cáo biệt sân khấu lịch sử Đại Minh. Ta cách kinh phía trước, nhất định phải làm cho hấn lộn đi xuống, Hoàng Trùng... Cũng nên cáo biệt Đại Minh lịch sử sân khấu."

Trong Văn Hoa điện.

Chu Doãn Văn thấy Tiêu Phàm đã đến, rất là cao hứng, không đợi Tiêu Phàm hành lễ, Chu Doãn Văn liền bị kích động nói:

- Tiêu thị độc, ta đã hạ chi, mệnh Hoàng tiên sinh làm khâm sai đại thần, đi Bắc Bình trấn an Yến Vương, thiếu hấn chúng ta rốt cục có thể thanh tỉnh vài ngày...

Tiêu Phàm xoa nhẹ cái mũi, có chút chột dạ nói:

- Ách... Chuyện này thần đã biết, vừa mới còn tại ngoài cung gặp qua Hoàng tiên sinh...

Chu Doãn Văn trừng mắt nhìn, xấu xa cười:

- Hấn có phải là lại chỉ vào mũi người mắng ngươi là gian tặc, tội nhân thiên cổ khi quốc khi quân?

Tiêu Phàm nhìn vào Chu Doãn Văn, nghiêm mặt nói:

- Bệ hạ, người khác nói như thế nào ta, ta không quan tâm, ta muốn biết chính là, bệ hạ cho rằng ta khi quốc khi quân sao?

Chu Doãn Văn thấy Tiêu Phàm đứng đắn, không khỏi ngẩn người, tiếp theo cũng nghiêm nghị nói:

- Tiêu thị độc, ta biết ngươi hai năm, ngươi là người thế nào, chẳng lẽ ta không rõ sao? Người khác nói gì ta không quan tâm, nếu ngươi là gian tặc khi quốc khi quân, ta thực hy vọng đời này nhiều người như ngươi vậy...

Nghe Chu Doãn Văn thành tâm thành ý nói, Tiêu Phàm cảm động gật đầu:

- Ta biết, bệ hạ coi ta như huynh đệ, cuối cùng sẽ có một ngày ta chứng minh cho đám Hoàng Trùng thấy bọn họ đều nhìn lầm ta.

Chu Doãn Văn trong lồng ngực tức khắc cũng hào khí kích động, hấn thẳng thắn lớn tiếng nói:

- Đúng! Chúng ta phải làm một phen đại sự cho bọn hấn nhìn xem! Chu Doãn Văn ta không phải hoàng đế ngu ngốc vô năng, Tiêu Phàm ngươi cũng không phải gian thần khi quốc khi quân,, chúng ta phải làm đại nghiệp xưa nay chưa từng có, khiến mấy lão già cổ hủ kia đều câm miệng!

Tiêu Phàm gật đầu:

- Hào! Làm đại sự!

- Đúng rồi, ngươi còn chưa nói ta biết, Hoàng tiên sinh có mắng ngươi không?

- Mắng, đương nhiên mắng, hơn nữa mắng thật sự khó nghe...

Chu Doãn Văn về mặt đồng tình:

- Vậy trong lòng ngươi có khó chịu?

Tiêu Phàm mỉm cười lắc đầu:

- Không khó chịu, một chút cũng không, khó chịu mới là Hoàng tiên sinh.

Chu Doãn Văn ngạc nhiên nói:

- Có ý gì?

- ... Hấn bây giờ còn ở ngoài Thừa Thiên môn rên rỉ đấy.

Tiêu Phàm ngửa khí bình thản như vừa uống ngụm nước xong.

- A?

Chu Doãn Văn há hốc mồm:

- ... Rên rĩ? Ngươi... Không đánh hấn chứ?

Tiêu Phàm rất nghiêm túc gật đầu:

- Chẳng lẽ ngươi không thấy mắng chửi người là không đúng sao? Ta đây là trừng phạt hấn.

Chu Doãn Văn tròn mắt há mồm, hồi lâu mới thờ dài nói:

- Ngươi đúng là người làm đại sự...

Tiêu Phàm rất bình tĩnh nói:

- Thế này đã là gì, chuyện lớn còn ở phía sau...

Chu Doãn Văn ngẩn người, che ngực rên rĩ:

- Ngươi còn làm gì nữa?

Tiêu Phàm cười nhe nhả, lịch sự nói: "

- Sau khi ta đánh hấn, còn lấy thánh chỉ của hấn đến đây...

Chu Doãn Văn ngơ ngác nhìn thánh chỉ trong tay Tiêu Phàm, hấn có chút muốn khóc: "....."

- Ngươi...

Chu Doãn Văn há miệng thở dốc, xem ra thật sự không tìm thấy từ để khen hấn.

- ... Thánh chỉ là ta ban cho Hoàng tiên sinh, có quan hệ gì với ngươi mà ngươi cướp về?

- Nguyên bản với ta không có quan hệ, nhưng giờ lại có liên quan rất chặt chẽ.

- Có ý gì?

- Hoàng Trùng không thể đi Bắc Bình.

- Sao hấn không thể đi?

- Bởi vì ta muốn đi....

Chu Doãn Văn lại một lần tròn mắt há mồm: "....."

Tiêu Phàm tái bút lúc bỏ sung nói:

- Ta muốn đi Bắc Bình, ta không điên.

Chu Doãn Văn im lặng thật lâu, mới nói:

- Nếu ta cho ngươi đi Bắc Bình, ta mới điên rồi.

Lúc Tiêu Phàm rời hoàng cung, khuôn mặt thoải mái cười.

Chu Doãn Văn hạ thánh chỉ mới, để hấn đi Bắc Bình, tùy thời khởi hành. Chu Doãn Văn không cự tuyệt hấn bởi vì Tiêu Phàm nói lý do khiến hấn không thể từ chối, tỷ tỷ bị nữ nhân khác lừa chạy, tỷ phu có thể không truy sao? Lão bà người mất tích ngươi không nóng nảy a?

Chu Doãn Văn quả nhiên sốt ruột, không nói hai lời hạ thánh chỉ.

Đương nhiên, đãi ngộ khâm sai đại thần cũng đề cao rất nhiều, vì an toàn của Tiêu Phàm, Chu Doãn Văn đặc biệt điều động hai nghìn cấm quân tinh nhuệ cùng một nghìn Cẩm y giáo úy, so với hai trăm của Hoàng Trùng, quy mô cấp bậc cao hơn nhiều.

Đây chính là lợi ích có bằng hữu là hoàng đế, hấn biết Chu Doãn Văn coi trọng tình bằng hữu này, hướng chi ngươi bị lừa mất lại là tỷ tỷ hấn.

Rời hoàng cung thì không thấy Hoàng Trùng đâu, chắc đã được đưa về dưỡng thương rồi.

Tiêu Phàm vốn còn chút hổ thẹn khi đánh Hoàng Trùng, sau khi Tào Nghị giải thích thì hấn còn có chút tiếc nuối, lúc ấy mà tiến lên đạp hấn thêm hai cước có phải là tốt không.

Bất quá, Hoàng Trùng muốn thừa dịp hấn không ở kinh sư mà dọn Gian đảng sao, Tiêu Phàm khề cười lạnh, không hạ Hoàng trùng xuống đài, sao hấn yên tâm đi Bắc Bình được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Đưa tiễn ngoài thành

Hoàng Trùng bị cách chức.

Từ đế sư nhị phẩm đứng đầu triều đình trở thành tri phủ ngũ phẩm, tới Sơn Đông nhậm chức, từ nay về sau mặt nhìn biển rộng, xuân về hoa nở,...

Hoàng Trùng quỳ trên mặt đất sững sờ kinh ngạc hồi lâu không hồi phục được. Đến khi hồi dò ra được tin thánh chỉ từ Cẩm y vệ Trấn phủ ti nha môn đi ra, Hoàng Trùng liền hiểu ra là trò quỷ của Tiêu Phàm.

Chỉ là Hoàng Trùng nghĩ mãi không ra, mình không tham ô, phạm pháp gì sao Tiêu Phàm có thể khiến hoàng đế không chút lưu tình đẩy mình đi xa vậy? Tiêu Phàm... Đã dùng thủ đoạn gì?

Hoàng Trùng nhận thánh chỉ, thở dài, người trẻ tuổi kia đúng là nhìn không thấu a.

Thua, thất bại thảm hại...

Vốn chuẩn bị sinh tử chiến với Tiêu Phàm trên triều đường, ai ngờ màn còn chưa kéo đã thua, Tiêu Phàm chưa chiến đã thắng.

Trên thánh chỉ viết rõ "Tức khắc khởi hành", Hoàng Trùng dĩ nhiên không dám kháng, hậm hực đi tới nha môn Lại bộ lĩnh quan ấn, sau đó mướn một chiếc xe ngựa cũ, dẫn theo hai lão gia phó, an bài gia quyến sau lập tức lên đường tới Sơn Đông.

Thánh chỉ hạ đột ngột nên lúc Hoàng Trùng rời đi ngay cả một đại thần đưa tiễn cũng không có.

Tháng bảy năm Hồng Vũ ba mươi mốt, hè nắng nóng, trời chiều chiếu xiên qua tường thành kinh sư, tịch dương cô quạnh đổ xuống tường thành tang thương, một chiếc xe ngựa cũ im lặng lái ra ngoài cửa thành bắc. Xe ngựa dừng lại, một lão giả run rẩy bước xuống xe, ngoái đầu nhìn lại kinh sư hoa lệ, lão lệ bất giác rơi...

Sửa sang lại quần áo, lão giả bị thương quỳ gối ngoài quan đạo, đầu hướng về hoàng cung, rất cung kính dập đầu ba cái, lão lệ đục ngầu rơi xuống phiến đất đen...

Hoàng Trùng âm thầm rời đi, yên lặng chấp nhận vận mệnh, tương lai Đại Minh đã không còn nằm trong tay hấn nữa rồi.

Tiêu Phàm, hy vọng ngươi có bản lĩnh này, đảm đương tứ phía, phụ tá thiên tử dẹp yên gian sơn.

- Đãng Châu là nơi tốt a...

Tiêu Phàm thả lỏng cười. Hấn quả thực có tư cách này, vì giờ hấn đã là người thắng.

- Đãng Châu có chỗ nào tốt?

Tào Nghị cũng đang cười, thắng lợi cũng có một phần của hấn.

- Đãng Châu lên thuyền không xa chính là Bồng Lai tiên đảo trong truyền thuyết, lão Hoàng nếu nhàm chán quá có thể ra hải ngoại cầu tiên, dập đầu xin mấy viên tiên đan gì đó, ngươi nói xem có tốt không?

Tào Nghị đồng ý:

- Tốt, làm thần tiên tốt hơn làm quan phủ nhiều...

Tào Nghị xong, lại gần Tiêu Phàm thần bí nói:

- Muốn ta cho lão Hoàng một đao, cho hấn lên hàng tiên ban đứng không?

Tiêu Phàm vội vàng lắc đầu nói:

- Giết người bất quá chỉ là đầu rơi xuống đất mà thôi, không thể đuổi tận giết tuyệt, ta với Hoàng Trùng chỉ là đối thủ bất đồng chính kiến thôi, không đến

mức không chết không thôi.

Tào Nghị nhìn Tiêu Phàm, sau nửa ngày, tán thưởng nói:

- Tiêu lão đệ tấm lòng nhân hậu, giữa chốn triều đình âm hiểm lại sinh tâm Bồ Tát, Tào mỗ khâm phục.

Tiêu Phàm khách khí nói:

- Tào đại ca khen lầm rồi, lần này thắng Hoàng Trung nhờ công Tào đại ca suốt đêm nguy tạo mật hàm, không thể không tính công..

Tào Nghị tức khắc có chút cứng lại:

- ... Ta cả đêm giả tạo mật hàm?

Tiêu Phàm ngăn người:

- Đúng vậy, chính là phần mật hàm mà thiên tử “vô ý” nhìn thấy kia... Ha ha, Tào đại ca nguoi thực là âm hiểm, đỡ cho ta rất nhiều phiền toái, triều đình đỡ một phen đại loạn.

Tào Nghị sắc mặt cổ quái nhìn Tiêu Phàm, sau nửa ngày, mới nói:

- Mật hàm đúng là ta có nguy tạo một phần, bất quá không cần dùng, bởi vì mật thám nằm vùng ở Hoàng phủ quả thực đưa tới một phần mật hàm chân chính...

Tiêu Phàm nheo mắt, giặt mình nói:

- Mật hàm hôm nay thiên tử nhìn kia, chẳng lẽ là...

Tào Nghị gật gật đầu, nói:

- Phần mật hàm thiên tử xem kia, chính là mật hàm chân chính, mỗi câu mỗi chữ đều chân thật. Ta xem xong cảm thấy thứ mình nguy tạo ra xa xa không so sánh được, nên đã niêm phong lại, để trên án thư của nguoi...

Tiêu Phàm ghen hống nhìn trần trời, thật lâu không nói gì...

Rất lâu sau...

- Hoàng Trung, vương bát đản nguoi đúng là muốn hại chết ta? Ta không đội trời chung với nguoi.

Tiêu Phàm nổi giận đùng đùng, hung tợn nói:

- Tào đại ca, bây giờ nguoi mang cao thủ Cẩm y vệ đuổi theo Hoàng Trung, cho hắn lên hàng tiên ban đứng đi.

Thấy Tiêu Phàm nổi giận, Tào Nghị trái lại khuyên như:

- Tiêu lão đệ, quên đi, xin bớt giận, giết người bất quá đầu rơi xuống đất...

- Cái chó má gì mà đầu rơi xuống đất mà thôi, lời này là ai nói?

- Lời này là nguoi vừa mới nói...

"....."

Khuyên hơn nửa canh giờ, Tiêu Phàm rốt cục tan giận.

- Tào đại ca, nguoi nguy tạo mật hàm trên đó viết gì vậy?

Tiêu Phàm rất tò mò, tội danh giả mạo hẳn là thiên mã hành không, sao lại không bằng sự thực được?

Tào Nghị ngượng ngùng lắc đầu, cười hắc hắc nói:

- Chỉ là chút việc vụn vặt...

- Cái gì gọi là vụn vặt?

- Tỷ như nói, mỗi đêm, Hoàng Trung nửa đêm tỉnh ngủ, lặng yên xuất môn, thần thần bí bí chạy tới một toà cổ mộ ngoài thành...

Tiêu Phàm mặt có chút đen:

- ... Còn gì nữa không?

- Đào mộ xong hẩn lại vào thành, gõ cửa nhà quả phụ nào đó...

Tiêu Phàm hai mắt trợn lên:

- Đào mộ tuyệt hậu phần, gõ cửa nhà quả phụ, người quả thực bỉ ổi a...

Tào Nghị đắc ý nói:

- Còn có bài bạc không nhận nợ, chơi gái không trả tiền, trong thư phòng cất giấu hơn ba trăm bức tranh con dâu hẩn loa thể...

- Dừng! Quên đi, người làm rất đúng, phần mật hàm chân thực kia hơn hẳn, may mà người lựa chọn chính xác...

Hoàng Trùng bị biếm đi Sơn Đông, Cẩm Y vệ Chỉ huy sứ Tiêu Phàm thay thiên tử Bắc tuần...

Vua và dân đại chấn, một hồi tranh đấu không khói súng thần kỳ kết thúc như vậy, ngoài ý muốn của mọi người.

Tiêu Phàm, người trẻ tuổi này đã dùng thủ đoạn gì trong một ngày đánh ngã Hoàng trùng đứng đầu Thanh Lưu phái? Trước không có dấu vết, qua không ai giải thích, giống như Hoàng Trùng chưa từng xuất hiện qua.

Chúng thần khiếp sợ, là Hoàng Trùng đắc tội thiên tử chăng? Thiên tử có thâm ý gì? Tất cả đều hoang mang mờ mịt.

Thanh Lưu phái quần long vô thủ, tức thì luống cuống, ngay trong đêm, Tả đô ngự sử Bạo Chiêu, Ngự sử Hoàng Quan, Lễ bộ thị lang Trần Dịch tiến cung cầu kiến, muốn biết rõ chuyện này.

Đáng tiếc bọn họ ngay cả Ngộ môn còn chưa vào được Chu Doãn Văn đã phái hoạn quan ra truyền lời răn dạy Hoàng Quan, Bạo Chiêu không tuân thủ đạo quân thần, lên kút kết đảng, gây loạn triều cương, nếu có lần sau tất nghiêm trị, vân vân...

Mọi người nghe ngữ khí Chu Doãn Văn nghiêm khắc như thế, vạn phần sợ hãi, quỳ gối ngoài Ngộ môn dập đầu thỉnh tội, sau đó vội vàng hồi phủ bẩm quan, Thanh Lưu phái chịu đả kích lớn.

Còn Gian đảng thì tương phản, có thể dùng bốn chữ “mừng rỡ như điên” để hình dung.

Vốn tưởng rằng Tiêu Phàm rời kinh bọn họ sẽ phải bị đám Hoàng Trùng trắng trợn chèn ép, tuyệt không nghĩ tới Tiêu Phàm ra tay, dọn sạch hậu viện, từ nay về sau Thanh Lưu phái yếu thế, Gian đảng hoành hành...

Nhóm Gian đảng lần đầu tiên thấy họ đã đứng đúng đội, gian thần quả nhiên có tiền đồ hơn trung thần.

Tất cả chuẩn bị đã ổn thỏa, Tiêu Phàm lên đường rời kinh.

Lúc này, hẩn thống lĩnh ba nghìn thân binh, tới Bắc Bình đối đầu với Yến vương Chu Lệ tay nắm mười vạn binh mã, tiền đồ chưa biết, hung hiểm vạn phần.

Tiêu Phàm vừa nghĩ cảnh mình sắp gặp, lửa giận bốc lên, chò hẩn gặp lại Giang Đô, nhất định lột đồ võ mông nàng cho tiêu con giận trong lòng.

Con Trần Oanh Nhi, con mịa nó bất kê, dù không phải lão bà mình cũng phải lột đồ tét mông.

Mười chín tháng bay năm Hồng Vũ ba mươi mốt, ngoài cửa bắc Ứng Thiên phủ kinh thành.

Hơn mười vị đại thần đến đưa tiễn Tiêu Phàm, dù có thành tâm thật ý không thì bọn họ đều tỏ ra lưu luyến không rời.

Thế cục triều đình thay đổi, chỉ trong một đêm Thanh Lưu phái thất thế, Hoàng trùng bị điều đi, Hoàng Quan Bạo Chiêu bị răn dạy, ai cũng biết tương lai triều đình nằm trong tay người trẻ tuổi mới nhập quan trường không tới hai năm nay.

Quyền thần không thiếu người kết giao.

Đại thần trong triều đã biết thế, thì quan chức phụ thuộc Tiêu Phàm há không nịnh bợ? Dám không nịnh bợ?

Tiêu Phàm mặt mỉm cười, nho nhã lễ độ, không kiêu ngạo không siểm nịnh như năm đó vào kinh, hai năm qua đi, hoa nở hoa tàn, ai biết ngày sau thế nào, người đắc ý thường có kết cục thảm, đó vẫn là quan niệm của Tiêu Phàm.

Đám binh bộ thượng thư Như Tổng thấy Tiêu Phàm quyền lớn mà không tự cao, vẫn khiêm tốn như ngày thường, Gian đảng đều cười, đây là phong phạm của thủ lĩnh đại phái nên có, bọn họ đều yên tâm.

Sau khi nói lời tạm biệt với mọi người, Tiêu Phàm kéo người trấn thủ Cẩm y vệ kinh thành Viên Trung qua, âm thầm dặn dò, đặc biệt ba vương tử của Chu Lệ phải nghiêm mật giám thị, dù giết chết cũng không được thả về Bắc Bình.

Viên Trung xuất thân từ đồng cung, từng là thị vệ bên người Chu Doãn Văn, hết sức trung thành tận tâm, hẳn hiểu tầm quan trọng của ba người kia, nên trình trọng gật đầu đồng ý.

Tiêu Phàm dài dòng hơn hẳn, lặp đi lặp lại căn dặn nhiều lần.

Hắn không thể không làm vậy, giờ hắn đi Bắc Bình, nếu không có lá bài tẩy này thì đối mặt Chu Lệ hận hắn thấu xương tất thật tử vô sinh.

Lúc mọi người đưa tiễn thì trên quan đạo, một chiếc xe ngựa cũ kĩ đang cọt két đi đến kinh thành.

Khâm sai xuất hành, quan đạo thành bắc cấm đường, nên chiếc xe ngựa kia cũng không thể không dừng lại.

Xa phu nhìn tình huống rồi nghiêng đầu nói vào trong xe:

- Lão gia, phía trước rất đông người, còn có quan binh chắn đường, nhiều đại thần triều đình tập trung nữa, hình như đang chờ người nào đó, không vào thành được...

Màn xe nhấc lên, lộ ra gương mặt gầy đen của một nam nhân trung niên nho nhã thông dong. Người này có một đôi mắt không lớn không nhỏ, lúc nhìn cái gì thì tròn to lên, sau đó từ từ nheo lại, đồng tử như không có tiêu cự, khiến người ta thấy mờ mờ vô thần.

Người này cứ mờ mờ ngời yên trong xe, xa phu nói xong nửa ngày dường như hắn mới nghe được, từ từ chui ra khỏi thùng xe, nhìn xung quanh

- Thật là nhiều người nha...

Người trung niên xúc động thở dài:

- Từ Thục Trung qua sơn đạo gấp ghe hơn một tháng, cuối cùng cũng đã thấy nơi phồn hoa, có chút không quen, ha ha... A? Sao dân chúng và quan binh kinh sư đều mặc quần áo màu xanh lá vậy? Thật là kỳ quái a....

Xa phu lúng ta lúng túng nói:

- Lão gia... Ngài nhìn là rừng cây cạnh quan đạo, không phải là người.

- A, đúng không? Tại sao là rừng cây? Người ở đâu vậy?

Trung niên thấy ngạc nhiên, mờ mờ nhìn xung quanh.

Xa phu vịn phần bắt đắc dĩ xoay người trung niên, chỉ vào phía quân sĩ đứng phía xa:

- Lão gia, mọi người ở kia...

- A? Không sai, đúng là thật nhiều người nha...

Trung niên lại xúc động cảm thán.

Xa phu không nói gì: "....."

Trung niên nhân mắt hơi híp, nhẹ nhẹ vuốt râu dưới cằm, nhìn bóng người xa xa mơ mơ hồ hồ, vui mừng cười nói:

- Lão phu rời kinh đã sáu năm, những đồng liêu này còn nhớ rõ lão phu, ha ha, ngày lão phu về kinh sao họ biết được? Lại ra ngoài thành đón ta, quá khách khí, lão phu không dám nhận, xuống xe, không thể để các đồng liêu đợi lâu...

Trong trường đình, lời tiễn biệt đã nói xong, Tiêu Phàm mỉm cười chấp tay khách sáo chia tay mọi người.

Lời khách sao nên nói đều đã nói xong, Tiêu Phàm xoay người, chuẩn bị leo lên xa giá xa hoa.

Đột nhiên, một người trung niên vượt qua đám người, nhẹ nhàng tiêu sái vuốt râu cằm, đi tới trước mặt chúng đại thần, sau đó híp mắt nhìn mọi người, lao lực phân biệt ai với ai.

Thật lâu, người trung niên rốt cục phát hiện người quen, về mặt ngạc nhiên đi nhanh tới phía binh bộ thượng thư Như Tổng, ha ha cười to nói:

- Lương Ngọc huynh, xa cách đã lâu, phong thái vẫn như trước a, ha ha, hôm nay lão phu phụng chiếu về kinh, lại làm phiền mọi người tự mình ra khỏi thành đón, thực sự ngại quá, đa tạ, đa tạ...

Như Tổng vừa sợ vừa nghi nhìn hắn thật lâu, rồi mắt tự nhiên cười nói:

- Có sao, có sao, nghênh đón huynh đài là nhất định, từ biệt đã lâu, huynh đài vẫn phong thái như trước a...

Tiêu Phàm nhíu nhíu mây, ghé vào bên tai Như Tống hỏi:

- Người rót cuộc là đến tiền ta, hay là tới đón hần?

Như Tống vội la lên:

- Đương nhiên là đến tiền ngài rồi.

- Gia hoả kia là ai?

Như Tống cười khỏ nói:

- Nói thật, ta đến bây giờ vẫn không nhận ra...

Tiêu Phàm cả giận:

- Không nhận ra được người còn cùng hần nào là "Phong thái vẫn như trước" a?

Như Tống cười gượng:

- Giờ tay không đánh người đang cười mà, người ta khách khí như vậy, không trả lễ thì không lễ phép...

Tiêu Phàm tức giận, gọi bọn họ là Gian đáng quả không oan mà. Hần liền nháy máy với Tào Nghị.

Tào Nghị hiểu ý gật đầu, tiến tới, chỉ vào trung niên nhân dữ dằn quát to:

- Lớn mật! Khâm sai đại thần ở đây, ai dám làm loạn? Người đâu, bắt hần lại cho ta!

Người trung niên cả kinh, quay đầu lại mờ mịt nhìn Tào Nghị, ngạc nhiên nói:

- Khâm sai? Ai là khâm sai?

Vừa dứt lời, hai gã cầm y giáo úy như lang như hổ công tới, một trái một phải lưu loát tóm gọn người trung niên.

Người trung niên nhân cực kỳ hoảng sợ:

- Đây là chuyện gì? Không phải các người tới đón ta sao?

Chúng thần im lặng nhìn hần: "....."

Người trung niên vội la lên:

- Các người... Không được vô lễ, lão phu cũng là đại thần triều đình, lão phu là Phụng Hiếu Nhụ.... Ô-----

Lời còn chưa dứt, một giáo úy đã lấy khăn bịt chặn miệng hần.

Tào Nghị cười lạnh mấy tiếng, quát to:

- Trói chặt hần vào, ném vào xe ngựa của hần, loại nghèo mạt này cũng đòi làm đại thần triều đình, muốn làm quan đến điên rồi?

Từ biệt chúng thần, nghi trượng khâm sai khởi hành, còn có người trung niên bị bắt chưa kịp vào thành giải đi cùng, đoàn người chậm rãi tiến về phía bắc.

Tiêu Phàm ngồi trong xa giá nhắm mắt dưỡng thần...

Thật lâu sau, hần nhíu nhíu, dường như chợt nhớ tới điều gì, vén rèm che lên, gọi Tào Nghị nói:

- Tào đại ca, người vừa bị bắt kia, hần nói hần tên là Phụng Hiếu Nhụ gì ấy nhỉ?

Tào Nghị mê man gãi gãi đầu:

- Ta nghe không rõ lắm, hình như là Phụng Hiếu Nhụ...

- Phụng Hiếu cái gì Nhụ... Tê —— Sao cái tên này nghe quen thế nhỉ?

Tiêu Phàm đau khổ suy nghĩ nửa ngày mà không có kết quả, vì thế bỏ qua.

- Kệ đi, cứ giải hần đến Bắc Bình, nếu Yếu vương muốn bắn tên chúng ta, đẩy quỷ xui xẻo này ra làm bia đỡ vậy...

- Ô —— ô —— ô ——

Người trung niên nghe thế khản trương, cố gắng gào thét, hai mắt đầy tơ máu, thực sự đáng sợ.

Tiêu Phàm vui vẻ:

- Xem kia, hần oán giận Yên vương cỡ nào a, đây là tiếng lòng nhân dân ở cơ sở à...

Tào Nghị cảm khái nói:

- Yên Vương quả nhiên không được lòng dân a...

- Ô —— ô —— ô...

(Khuyến mãi thêm chút chữ từ wiki: Chu Nguyên Chương mất, con là Chu Lệ (được phong làm Yên Vương) kéo quân về tranh ngôi với cháu là Chu Doãn Văn. Tranh đoạt được, Chu Lệ xưng là Minh Thành Tổ, rồi ra lệnh giết hàng loạt quan lại trung thành với Chu Doãn Văn. Tình hình chính trường rất căng thẳng, lưới văn tự lại càng nghiêm ngặt.

Bấy giờ, có một danh sĩ rất mọi người được trọng vọng, đó là Phương Hiếu Nhụ (hay Hiếu Nho), người Chiết Giang. Chu Lệ cho mời vào buộc phải viết "chiếu lên ngôi". Vị Văn học bác sĩ này không chịu làm, vua dọa giết hết cừu tộc. Hiếu Nhụ đáp: Dẫu giết hết mười tộc cũng không viết. Vua đưa bút ép, Hiếu Nhụ viết lớn bốn chữ: Yên tặc thoán vị (Giặc Yên cướp ngôi). Nhà vua nổi giận, sai phanhtây Phương Hiếu Nhụ ở chợ, giết hết chín tộc rồi còn cho giết cả con em của những bộ hạ cho đủ mười tộc, đúng như lời Hiếu Nhụ thách thức! Số người chết trong vụ án này, giả trẻ trước sau bị giết tới 873 người.)

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Giá tới Từ Châu

Đoàn quân rầm rộ đi đến Giang Bắc, sau đó liền thẳng tiến về phía Từ Châu, đây là trạm dừng chân đầu tiên. Hồi báo là Giang Đô quận chúa và Từ Oanh Nhi từ Từ Châu mà mất tích, cho nên Tiêu Phàm không thể không đến Từ Châu.

Tào Nghị lo lắng chuyện này rất nguy hiểm, hần từng là tướng lĩnh dưới trướng Chu Lệ, hần hiểu rõ Chu Lệ là hạng người gì, Tiêu Phàm đắc tội Chu Lệ giờ lại chủ động đưa đầu tới cửa, hậu quả...

- Tiêu lão đệ, chuyến đi Bắc Bình này không đi được không? Hay chúng ta đến địa giới Bắc Bình tìm được đệ muội rồi hồi kinh đi? Nguy hiểm a!

Tào Nghị lo âu nói.

Tiêu Phàm lắc đầu, lạnh nhạt lại kiên định nói:

- Dù tìm được Giang Đô hay không, Bắc Bình nhất định phải đi!

- Vì sao?

- Nếu trước khi tiến vào Bắc Bình không tìm được Giang Đô, nàng dọc đường du sơn ngoạn thủy rất có thể tiến vào Bắc Bình, nếu chúng ta không tìm được nàng chỉ có thể chờ nàng ở Bắc Bình phủ, bảo đảm nàng bình an...

- Nếu trước khi vào Bắc Bình tìm được các nàng thì sao? Chúng ta hành quân rất có thể nhanh hơn các nàng nhàn nhã du ngoạn mà, tìm được các nàng rồi còn đến Bắc Bình làm gì?

Tiêu Phàm cười cười, nói:

- Tào đại ca, người đừng quên chúng ta lần này đi Bắc Bình có sứ mệnh gì, phải kiếm thêm phần thắng cho tương lai...

Tào Nghị ngẩn ngơ, nói:

- Nhưng mà chuyện này giao cho người khác cũng được mà, nay người đã là quyền thần, sao phải tự mình vào hang cọp?

Tiêu Phàm cười kiên định, thần nhiên nói:

- Bởi vì ta đã đồng ý với thiên tử, chúng ta vừa là quân thần vừa là huynh đệ, chuyện của hần là chuyện của ta, nam nhân nói không giữ lời còn là nam nhân sao?

Tào Nghị trầm mặc một chút, mặt giãn ra cười nói:

- Không sai, Tiêu lão đệ, ngươi trọng tình trọng nghĩa, Tào mỗ biết ngươi, không uổng kiếp này!

Nói xong Tào Nghị hào khí ngất trời, ngửa mặt lên trời cười to nói:

- Hào! Chúng ta phải đi Bắc Bình một lần! Quân chi đâm rỗng hang hổ, huynh đệ ta dẹp sạch nó đi, đại trượng phu trên thế gian, chỗ nào không dám đi?

Tiêu Phàm nhìn vào Tào Nghị hào khí cười to, hấn cũng lộ ra nụ cười thật lòng.

Con người, thường làm nhiều chuyện rất ngu ngốc, nhưng mà không làm lại không được, lại có người ủng hộ mình làm những điều không ai ủng hộ. Lòng tin đó làm nhân sinh thêm phong phú, cuộc sống thêm tươi đẹp, đáng để duy trì.

Nếu có một người có thể chân không chùn bước cùng mình làm việc ngốc đó, cuộc sống thật ý nghĩa làm sao.

Người trung niên vừa bị trói trên lưng ngựa kia, nghe hai người đối thoại, hấn không giấy dụa, không kêu rên nữa, mà đầy thâm ý nhìn Tiêu Phàm và Tào Nghị.

Tiêu Phàm cười xong, nhìn quý xui xẻo phía trước:

- Đến Từ Châu rồi giao hấn cho tri phủ Từ Châu, tăng cường thăm vấn, tội đáng trị nên trị, dám mạo danh đại thần triều đình sao? Theo luật đáng chém, việc này chúng ta không cần quan tâm nữa.

Tiêu Phàm lo lắng cho Giang Đô, lòng không rảnh quan tâm những thứ khác.

Tào Nghị không có hảo ý nhìn người trung niên nhân, cười nói:

- Nếu như sớm hay muộn cũng phải chém đầu, chi bằng một đao chém phăng đi, ngày xưa đại quân xuất chinh thường chém hai tù tể cò, vừa khích lệ tướng sĩ lại thêm may mắn...

Người trung niên tức khắc hoảng sợ trợn trừng mắt, thân hình ra sức giấy dụa,

Tiêu Phàm nhàn nhạt nhìn hấn, nói:

- Tùy tiện đi, muốn chém thì chém, nhưng mà kéo hấn đi xa chút, ta tính thiện lương, không muốn thấy máu...

Tào Nghị tán thưởng nói:

- Đại nhân thật sự là tâm địa Bồ Tát...

- Ô ô-----

Người trung niên nóng nảy, giấy dụa thêm kịch liệt.

Đội ngũ đang đi, hấn giấy dụa mạnh nên rơi từ trên lưng ngựa xuống.

Tào Nghị nhanh tay vội nhắc hấn lên.

Tiêu Phàm nhìn thấy nói:

- Xem ra hấn không đồng ý chúng ta xử trí hấn như vậy...

Tào Nghị nổi gân xanh:

- Đại nhân, là ai thì cũng không thể đồng ý được à...

Tiêu Phàm suy ngẫm:

- Có đạo lý...

Người trung niên ra sức gật đầu, vẻ mặt gấp gáp, miệng còn vang lên tiếng ô ô...

Tiêu Phàm nhìn hấn hỏi:

- Ngươi có lời muốn nói?

Người trung niên gật đầu: "Ồ nhất nhất ô!"

- Tào huy nhậ, lấy đồ bịt miệng hắ ra xem hắ muốn nói gì.

Người trung niên được tháo bịt miệng, thở dài nhẹ nhõm, sau đó không ngừng phi phi, rồi ực vài ngụm nước bọt, sau đó nét mặt già nua đỏ bừng, giận dữ nói câu đầu tiên:

- Tên khốn kiếp nào nhét tất thối vào miệng ta? Phi phi phi, gớm chết ta!

Tào Nghị nghe nói thứ trong tay hắ là tất thối, tức khắc ghê tởm, nhìn quanh muốn ném đi, thấy người trung niên giận dữ, Tào Nghị thuận tay nhét lại vào miệng hắ, tiện tay lau lau trên y phục vài cái.

"Ồ nhất nhất" người trung niên về mặt bị phắ, khóc không ra nước mắt...

Tiêu Phàm hắc hắc cười xấu xa nói:

- Chặn tốt! Gia hỏa này vừa nói lời không nên nói, không có ý nghĩa lại không mang tính chất xây dựng, đợi đến Từ Châu giao cho tri phủ định tội đi...

"Ồ nhất nhất" người trung niên rốt cục chảy nước mắt bị thương.

Đội ngũ hành quân gấp gáp, nên chỉ hai ngày đã đến Từ Châu.

Cách Từ Châu thành hơn mười dặm, thám báo đi trước hồi báo, tri phủ Từ Châu Lưu Trị cùng các quan lại lớn nhỏ cùng thân hào và dân chúng rời thành mười dặm nghênh đón khâm sai.

Tiêu Phàm thở dài, đây là lễ không thể thiếu trên quan trường, rất phiền, nhưng lại không thể không ra mặt, dù sao hắ cũng là đại biểu cho hoàng đế Đại Minh, bất luận nhìn từ góc độ nào cũng không thể né những lễ tiết này.

Lập tức Tiêu Phàm lên tinh thần, sửa sang đội ngũ, ba nghìn người trùng trùng điệp điệp đi về Từ Châu. ường lên tinh thần, phân phó đánh ra khâm sai nghi trượng, sửa sang lại đội ngũ quân dung lúc sau, ba

Đồng thời Tiêu Phàm bí mật phái thám mã đi nhiều hướng làm mật lệnh.

Từ Châu Cẩm Y vệ Thiên hộ sở phái người bí mật tìm kiếm tung tích đám người Giang Đô quận chúa.

Tất cả an bài thoả đáng, Tiêu Phàm đổi quan phục, ngồi đằng hoàng trong xa giá, chờ làm nghi thức đón tiếp.

Nghi thức rất rườm rà, quan viên địa phương kính sợ hoàng quyền hơn các đại thần kinh sư nhiều.

Làm xong lễ trời đã hoàng hôn, ba nghìn thân vệ hạ trại ở ngoài thành, còn đoàn khâm sai vào thành.

Lưu Trị là một trung niên gầy chùng bốn mươi, thái độ với Tiêu Phàm vừa ân cần lại thêm vài phần sợ hãi, Tiêu Phàm nghĩ một chút liền biết nguyên nhân. Ngoại trừ thân phận khâm sai đại thần, hắ còn là Chỉ huy sứ Cẩm y vệ thiên hạ nghe danh đã sợ.

Lưu Trị dọc đường cố gắng duy trì bộ dạng quan viên thực không dễ dàng, còn quan viên dưới cấp cùng thân hào địa phương đều mặt mày tái nhợt, như sợ chọc giận ma vương vậy.

Tiêu Phàm vuốt mũi ta cười khỏ, ta có đáng sợ như vậy sao? Ta vừa không giết người loạn, bộ dạng lại rất tuấn tú mà?

Theo lệ thường, sau khi vào thành thì Lưu Trị đã sớm chuẩn bị yến tiệc tẩy trần, mọi người đều sợ hãi lúng ta lúng túng, không dám nhiều lời. Chỉ có Lưu Trị sợ trảng cảnh quá lạnh lùng làm khâm sai mất hứng, liền tiếp mời rượu, thêm vài lời vỗ mông ngựa hàm súc làm Tiêu Phàm cười to, mặt mày hớn hở, mọi người mới nhiệt tình hơn một chút.

Đêm đó, Tiêu Phàm cùng Tào Nghị ở lại phủ Lưu Trị, Lưu Trị rất vinh hạnh nhường phòng ngủ của hắ cho Tiêu Phàm.

Sau đó Lưu Trị rất nhiệt tình an bài vài nha hoàn tư sắc làm ấm giường. Tiêu Phàm cười khỏ cự tuyệt, Lưu Trị cũng không miễn cưỡng, dù gì người ta cũng là anh rể hoàng thượng nên dồn hết nhiệt tình mong Tào Nghị chiếu cố cho mấy nha hoàn.

Tào Nghị bị hắ nói nhiều quá không nhịn được vỗ bàn hung tợn nói:

- Lão tử không thích nữ nhân, chỉ thích nam nhân, được không?

Lưu Trị bị dọa sợ, lau mồ hôi lạnh trên mặt, sững sờ nửa ngày mới dò hỏi:

- Vậy... Hạ quan nghĩ cách tìm cho Thiên hộ đại nhân mấy người được không?

Tào Nghị cứng lại, tiếp theo nhìn Lưu Trị một lượt, âm trầm cười nói:

- Nhìn người rất hợp khẩu vị lão tử a...

Lưu Trữ sàu thăm nhìn Tiêu Phàm đang cười như có như không, do dự thật lâu rồi thở dài:

- Hạ quan... Nguyên lấy thân mình, mong Thiên hộ đại nhân chiếu cố

- Cút! Đồ Long Dương!

Tào Nghị không nhịn được đạp Lưu Trữ ra khỏi cửa.

Ngoài cửa vang lên một tiếng hét thảm, sau đó liền yên lặng.

Tiêu Phàm nhìn không được cười như điện, Tào Nghị mặt đen như đất nôi.

Thật lâu sau, cười đã rồi Tiêu Phàm mới suy tư nói:

- Nhìn bộ dạng gầy gò của Lưu Trữ kia làm ta đột nhiên nhớ một chuyện...

- Chuyện gì?

Tiêu Phàm nhìn hắn nói:

- Người chúng ta bắt ở ngoài kinh sư hiện nay ở đâu?

Tào Nghị ngạc nhiên:

- Người hỏi ta, ta biết hỏi ai đây? Bận rộn vậy ai rảnh đi quân gia hoá kia chứ? Không phải chém chết rồi chứ?

Tiêu Phàm ghen lời:

- Không phải người giết hắn trên đường rồi chứ? Dù gì cũng làm mạng người, hỏi chuyện chút cũng được.

Tào Nghị theo lời ra ngoài hỏi giáo úy canh cửa, nửa canh giờ sau bốn giáo úy đưa người trung niên vào.

Tiêu Phàm thấy hắn sắc mặt ảm đạm, xanh xao, chân tay run rẩy, giật mình nói:

- Sao hắn thành thế này? Hai ngày nay không ai cho hắn ăn sao?

Tào Nghị vỗ trán, cười khan nói:

- Thật đúng là đã quên...

"Ồ... Ô!" Trung niên nhân suy yếu mà bị phần kháng nghị, hốc mắt tức khắc ửng hồng.

Tiêu Phàm không đành lòng, phân phó nói:

- Người này cũng đáng thương, không trêu chọc ai, bị chúng ta bắt còn bỏ đói hắn hai ngày, thôi coi trời cho hắn đi

Người trung niên được coi trời, tắt thở trong miệng cũng được lấy ra, hắn thở phì phò, vô lực quỳ rạp xuống, ôm lấy chân Tiêu Phàm, bi thương nói:

- Vị đại nhân này, lần này lời ta nói rất có tình xây dựng... Ta là Phương Hiếu Nhụ... là Hàn lâm học sĩ ngũ phẩm thiên tử gia phong... Đừng, đừng bị miệng ta lừa... Gọi lang trung giúp ta....

Tiêu Phàm nghe vậy hít một hơi khí lạnh, cả kinh nói:

- Người là Phương Hiếu Nhụ? Người chính là Phương Hiếu Nhụ

Phương Hiếu Nhụ nở nụ cười, hư nhược nói:

- Xem ra... Người có biết ta, người giam giữ quan viên triều đình. Chờ đấy, chúng ta chưa xong đâu!

Vừa dứt lời, Phương Hiếu Nhụ đã ngất đi.

Tiêu Phàm tròn trừng mắt, thật lâu không nói gì...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Đại nho đương thời

- Phuong... Hiếu... Nhụ...

Tiêu Phàm há to miệng, thần sắc khiếp sợ người trung niên ngất xỉu trên sàn lâm bảm.

Tào Nghị nhúc đầu, hiểu kỳ nói:

- Phuong Hiếu Nhụ là ai?

Nhìn vào Tiêu Phàm khiếp sợ, Tào Nghị tức khắc hiểu rõ, trong mắt hung quang chợt lóe, âm trầm nói:

- Chẳng lẽ hần là cừu nhân Tiêu lão đệ? Tào mỗ làm thịt hần giúp ngươi, quân chi hần là đại thần triều đình hay không, chúng ta cứ giết đi, ai tìm được chứng cứ chứ.

Tiêu Phàm lấy lại tinh thần, lắc đầu nói:

- Người này không thể giết, giết không được...

- Hần là Thiên vương lão tử? Vì sao giết không được?

Tào Nghị cười lạnh.

Tiêu Phàm rất chăm chú nhìn hần, nói:

- Hần là người tàn nhẫn, ngươi cùng ta cộng lại cũng không bằng hần... Đối với ác nhân như vậy, thái độ nên tôn kính chút.

Tào Nghị vẽ mặt mê hoặc: "....."

Nhìn tên nghèo khốn gầy dẹt, Tào Nghị có thể một quyền đánh liệt giường, hần đến cùng tàn nhẫn ở chỗ nào?

Tiêu Phàm mắt lộ vẻ sùng kính nhìn Phuong Hiếu Nhụ, thần nhiên nói:

- Nếu ngươi địch nhân đứng trước mặt ngươi giết người nhà ngươi, ngươi có thể vừa nhìn đao mổ hạ xuống, vừa nhần nhả làm thơ được không?

Tào Nghị gương mặt co giật vài phát, giật mình nói:

- Điều này sao có thể? Ai ác như vậy?

Tiêu Phàm hướng Phuong Hiếu Nhụ bĩu môi, nói:

- Hần chính là ác như vậy...

Tào Nghị lau mồ hôi, nhìn phía Phuong Hiếu Nhụ tràn đầy kính sợ.

Phuong Hiếu Nhụ, Minh sơ đệ nhất đại nho, bị địch nhân Diêu Nghiễm Hiếu thừa nhận là “Loại độc sách”, Thực Vương tôn xưng vì “Chính Học tiên sinh”, được Chu Nguyên Chương ký thác kỳ vọng sẽ là danh thần phụ tá một đời, uyên bác lễ nghĩa, nhiều danh tác tuyệt thế, đối mặt với đao phủ của Yên nghịch mà chết không sòn, lạnh lùng bất khuất, mười người thân bị chém chết trước mặt không đổi sắc, trấn định tự nhiên, còn có tâm tình làm thơ tuyệt mệnh trên pháp trường.

Tiêu Phàm nhìn Phuong Hiếu Nhụ, ánh mắt phức tạp khó hiểu, nên đánh giá đại nho này như thế nào đây? Trung thần lẫm liệt? Hay cầm thú máu lạnh? Thôi kệ đi, để đây cho hậu nhân bình luận, nay đã là năm Hồng Vũ ba mươi mốt, quỹ tích lịch sử đã bắt đầu lệch lạc, thảm kịch sẽ không phát sinh, Phuong Hiếu Nhụ sẽ là trọng thần phò tá Chu Doãn Văn, là trụ cột của triều Kiến Văn mà thôi.

- Cứu tinh hần.

Tiêu Phàm nhàn nhạt phản phó với giáo úy bên cạnh.

Giáo úy ngồi xồm xuống, bóp huyệt nhân trung của Phuong Hiếu Nhụ, Phuong Hiếu Nhụ dần dần tỉnh dậy.

Mắt còn chưa có mở, Phuong Hiếu Nhụ liền hư nhược rên rĩ nói:

- Nước...

- Cho hẩn nước đi.

Phuong Hiếu Nhụ uống được mấy ngụm nước, tinh thần có chút khôi phục, giương mắt nhìn Tiêu Phàm đáng thương nói:

- ... Gọi lang trung cho ta, ta... Ta chết mất...

Tiêu Phàm cười híp mắt nói:

- Phuong đại nhân, bệnh này của ngài không cần lang trung, ta có thể trị giúp.

Nói xong Tiêu Phàm xoay người nói:

- Người đâu, bảo người nấu chút cháo trắng mang đến đây.

Không lâu sau, nhà bếp đưa một bát cháo trắng nóng hổi tới, giáo úy từng thìa đút cho Phuong Hiếu Nhụ, uống xong, Phuong Hiếu Nhụ ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm, khàn khàn nói:

- ... Đói chết lão phu, lại cho ta chén nữa đi.

Tiêu Phàm cười nói:

- Hay là chờ lát nữa đi, đói bụng lâu như vậy, ăn nhiều quá sẽ hại dạ dày.

Phuong Hiếu Nhụ tinh thần rõ ràng tốt hơn nhiều, nghe vậy hừ một cái, cả giận nói:

- Ngươi càng quản lão phu càng muốn ăn.

Tiêu Phàm bĩu môi, quay đầu nói với Tào Nghị:

- Tào đại ca, hiện tại ngươi đã rõ chỗ tàn nhẫn của người này rồi chứ?

Tào Nghị học Tiêu Phàm bĩu môi, nói:

- Hẩn tàn nhẫn ở chỗ nào?

Tiêu Phàm cười, thông thả nói:

- Miệng bị tắt thối bịt hai ngày, mà còn có thể ăn thoải mái như vậy, ngươi làm được sao?

Tào Nghị nhìn Phuong Hiếu Nhụ ánh mắt tức khắc tràn đầy kính ý, tự đáy lòng thở dài:

- Phuong đại nhân ăn như thần vậy, quả nhiên đủ tàn nhẫn, ta làm không được.

Phuong Hiếu Nhụ sắc mặt đen kịt, rồi từ từ chuyển sang xanh, sau đó không nhìn được ói ra toàn bộ...

.....

.....

- Ngươi thật sự là Phuong Hiếu Nhụ?

Tiêu Phàm hứng thú nhìn hẩn.

Phuong Hiếu Nhụ khôi phục tinh thần, nho nhả vuốt râu gật đầu:

- Chính vậy.

- Ngươi chính là Phuong Hiếu Nhụ được xưng đại nho một thời?

- Chính vậy.

- Ngươi chính là được Thục Vương tôn là Chính học tiền sinh Phuong Hiếu Nhụ?

- Chính vậy.

- Ngươi chính là bị Yến Vương giết mười tộc Phuong Hiếu Nhụ?

- Chính...

Phuong Hiếu Nhụ ngẩn người, tiếp theo giận tím mặt:

- Thái lắm người mới bị giết mười tộc, cả nhà người đều bị giết mười tộc...

Tiêu Phàm đồng tình vỗ vai hấn, rất thành khẩn nói:

- Nếu như không có ta xuất hiện, vài năm nữa người sẽ bị giết mười tộc, thật sự là thế, ta không gạt người.

- Gian tặc dám nguyên rủa ta, lão phu liều mạng với người.

Phanh

Phuong Hiếu Nhụ vung tay nhào đến bị Tào Nghị vung tay ấn chặt đầu hấn lên bàn.

- Người đọc sách này sao ngoan cố cổ hủ như vậy? Tiêu đại nhân bảo người bị giết mười tộc, vậy nhất định sẽ như thế, hấn nói lão chỗ nào? Sao người lại không muốn thừa nhận?

Phuong Hiếu Nhụ đầu bị đè xuống, nước mắt ào ào: "....."

Tiêu Phàm không đành lòng nói:

- Quên đi, không biết không có tội. Người ta đã không muốn thừa nhận thì chúng ta cũng đừng miễn cưỡng..

Tào Nghị buông Phuong Hiếu Nhụ ra, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn hấn, mắng:

- Quý nghèo không hiểu chuyện.

Phuong Hiếu Nhụ bị phẫn không hiểu, lệ như suối trào:

- ... Ta xem như biết Cẩm Y vệ không phân phải trái đến mức nào.

Tiêu Phàm ngạc nhiên hỏi Tào Nghị:

- Chúng ta rất không phân phải trái sao?

- Không có a, chúng ta so với Đại Lý Tự còn phân rõ phải trái hơn..

Thành tây Từ Châu, Đại Bành trấn.

Này vì Bành tổ chữa khỏi bệnh của thượng cổ Nghiêu đế, Nghiêu đế cảm tạ, đem Từ Châu phong cho Bành tổ, Bành tổ bởi vậy thành lập nước Đại Bành thị, Đại Bành trấn là từ đó mà ra.

Đại Bành trấn trong có Bành tổ miếu, diện tích hơn trăm trượng, miếu này là thời Đông Hán xây, sau bị hủy bởi chiến hỏa, Minh sơ khai quốc sau đó phục kiến.

Trong ánh nắng sớm giữ ngày hè nóng nực, miếu cũng không có mấy người tới dâng hương cầu nguyện. Có hai thân ảnh mảnh khảnh mặc đồ nam bằng vải thô đi vào miếu, nhưng dáng vẻ thướt tha đi ngang qua không che dấu được thân phận nữ nhi của hai người.

Hai người vừa vào trong miếu, phía sau đã xuất hiện hơn người người như khách hàng hương, duy trì khoảng cách không xa không gần với hai nàng, có người canh cửa, có người chiếm vị trí chiến lược, đúng là đội ngũ bảo hộ có kinh nghiệm.

Hai nàng như không biết, vẫn thong thả đi vào miếu, vào đại điện, ở giữa thờ kim tượng của Bành tổ, có một khối bia cổ ghi mấy dòng: “Từ châu tây giao, đại bành sơn âm, cổ hữu hoạch thủy, thao thao đông lưu. Sơn thủy chi gian, hữu thôn đại bành, nãi đào đường đại bành quốc chi cổ đô dã”.

Hai nàng mảy mui lại, giống như cất giấu tâm sự.

Bước giữa đại điện nguy nga, một cô gái lên tiếng:

- Oanh Nhi, ta... Ta luôn cảm thấy tâm thần không yên, có lẽ giờ này tướng công rất nóng ruột, có lẽ hấn đã phải Cẩm y vệ tìm chúng ta khắp thiên hạ, ta... Ta muốn về kinh...

Một cô gái khác khẽ cười:

- Quận chúa, vừa đi sao đã vội vã trở về? Chẳng lẽ trên đời chỉ có nữ nhân sợ nam nhân sao? Sao không để nam nhân sợ nữ nhân chúng ta chứ? Người không phải nói muốn đi khắp thiên hạ sao? Giờ chúng ta mà về kinh là cả đời này người sợ rằng vĩnh viễn không thể thực hiện tâm nguyện được a.

Nàng kia không biết nói gì, chỉ thờ dài một hơi.

Vào điện, hai người bày đồ cúng, dâng hương, sau đó hướng tượng Bành tổ quỳ lạy.

- Ta nguyện tướng công một đời bình an, thọ tám trăm tuổi như Bành tổ...

Một nữ tử hai tay chắp thành chữ thập, nhắm mắt thì thảo ước nguyện.

- Hi hi...

Người bên cạnh nghe thế bật cười, trêu chọc:

- Quận chúa, tướng công của ngươi sống tám trăm tuổi, chẳng phải ngươi ước chết trước hắn?

Người ước nguyện chính là Giang Đô quận chúa, nghe vậy ngượng ngừng cười, sau đó thờ dài nói:

- Oanh nhi, ngươi nếu yêu người nào đó cực kỳ, người sẽ hiểu vì sao ta cầu nguyện như thế. Yêu ai, lúc nào cũng mong hắn tốt, vạn sự thuận lợi, vô bệnh vô tai, hận không thể mang tất cả may mắn trong đời ta cho hắn, để đến khi già rồi, ta liền có thể rời đi trước hắn, đỡ mình phải thừa nhận nỗi đau mất đi người yêu, đây cũng là chuyện ích kỉ duy nhất trong việc yêu một người...

Trần Oanh Nhi nghe thế mặt chợt ảm đạm, mắt hiện lên vẻ mê man.

- Quận chúa, ngươi cho rằng tình yêu nam nữ đều thật đẹp, thật cao thượng, ta... Không bằng ngươi. Ta là người ích kỉ, yêu một người, lúc nào cũng sẽ trông chừng hắn, ở cùng hắn, ta không cho phép hắn phụ ta, dĩ nhiên ta cũng sẽ không phụ hắn, chỉ cần trong lòng hắn có ta, ta nguyện vì hắn trả mọi giá, nếu hắn phụ ta, ta sẽ không đội trời chung, không chết không thôi.

Giang Đô giống bị Trần Oanh Nhi hù dọa, há hốc miệng nửa ngày không nói gì, sau đó đột nhiên cười:

- Oanh Nhi, ngươi nói rất tàn nhẫn, nhưng ta biết ngươi không phải như thế, trước mặt người mình yêu, ngươi nhất định cũng giống ta, không đành lòng làm tổn thương hắn, đúng không?

Trần Oanh Nhi ảm đạm thờ dài, buồn bã nói:

- Phải à, có lẽ ta thật sự không nhẫn tâm, nếu ta thật có thể tàn nhẫn, ngươi, ta, còn tướng công ngươi nữa, số mạng ba chúng ta chắc đã không như vậy...

Giang Đô giật mình mở to mắt, nói:

- Oanh nhi, ngươi... Ngươi mới vừa nói cái gì? Ba người chúng ta? Còn có tướng công ta? Ngươi có ý gì? Ngươi... Biết tướng công ta Tiêu Phàm sao?

Trần Oanh Nhi cả kinh, tự biết nói lỡ, nhưng lời đã ra khỏi miệng, không kịp che giấu nữa.

Giang Đô lại khẳng định:

- Oanh nhi, ngươi biết tướng công nhà ta, ngươi đã sớm biết.

Trần Oanh Nhi cả người run lên, hai mắt đỏ hoe, nước mắt tràn ra.

- Không sai, quận chúa, tha thứ ta giấu giếm ngươi lâu như vậy, ta thực là bất đắc dĩ, ta... Ta đã từng là vị hôn thê của tướng công người Tiêu Phàm...
Giang Phò Trần Oanh Nhi.

Bên trong thành Từ Châu, trong phòng ngủ tri phủ Lưu Trì.

Phong thủy thay đổi, hiện tại là Phương Hiếu Nhụ hỏi Tiêu Phàm.

- Ngươi chính là khâm sai đại thần bắc tuần?

Phương Hiếu Nhụ vuốt râu.

- Chính vậy.

Tiêu Phàm cười híp mắt trả lời.

- Ngươi chính là Tiêu Phàm? Cẩm Y vệ Chi huy sứ Tiêu Phàm?

- Chính vậy.

Phương Hiếu Nhụ nhắm mắt trầm ngâm nói:

- Lão phu lúc ở Ba Thục đã nghe qua tên ngươi, Tiêu đại nhân, lão phu lâu chưa vào kinh, không biết chuyện triều đình, nhưng có mấy câu, lão phu tính tình ngay thẳng, nếu không lọt tai mong lượng thứ.

Tiêu Phàm cười nói:

- Hạ quan mộ danh Phương đại nhân đã lâu, Phương đại nhân cứ nói thẳng.

Phương Hiếu Nhụ suy tư sau nửa ngày, tựa hồ sắp xếp lại ngôn ngữ, thật lâu, nãy thông thả nói:

- Nghe nói hôm nay trong triều xuất hiện Gian đảng, lấy Tiêu đại nhân cầm đầu, các ngươi gây rối triều cương, mê hoặc ấu đế, chiếm quyền hành, Tiêu đại nhân, có phải thế không?

Tiêu Phàm cười nhàn nhạt:

- Những lời này chắc là đám Thanh Lưu đại thần Hoàng Trung nói cho ngươi đi? Cái gì gọi là trung? Cái gì là gian? Chẳng lẽ những lời Thanh Lưu nói là chính đạo, không nghe lời họ là gian thần? Trung hay gian do bọn họ định đoạt sao? Bọn họ nói ta là gian thần thì ta là gian thần sao? Phương đại nhân, ta không biết ngươi nhìn ta thế nào, nói thật ta không quan tâm cái nhìn của ngươi về ta, Tiêu mỗ chỉ cần còn sống, người ngoài đánh giá ta cao thấp ra sao ta không quan tâm. Đây là câu trả lời của ta, không biết Phương đại nhân có hài lòng?

Phương Hiếu Nhụ khẽ cau mày, lập tức lại giãn ra khẽ cười nói:

- Bất luận Tiêu đại nhân có phải gian thần không, ít nhất lời này ngươi nói có chút thành thật, nhưng.. Tiêu đại nhân, lời nói ngươi mỉa hoặc triều chính rất lớn a, lão phu ở tận Ba Thục cũng vang bên tai...

Tiêu Phàm thoải mái cười nói:

- Phương đại nhân yên tâm, hiện tại tiếng máng ta đã giảm đi nhiều, có thể nói là không đáng kể...

Phương Hiếu Nhụ kinh ngạc nói:

- A? Hay là đại thần trong triều thay đổi cái nhìn với ngươi?

- Không phải a, bởi vì mấy ngày trước ta đuổi Hoàng Trung khỏi triều nên tiếng máng nhỏ đi...

- Ngươi...

Phương Hiếu Nhụ chán nản.

Trầm mặc thật lâu, Phương Hiếu Nhụ đột nhiên mở mắt ra, nghiêm mặt nói:

- Tiêu đại nhân, lão phu không phải hạng người ngu xuẩn nghe ai liền có định kiến thiên lệch. Ngươi là trung là gian, lão phu mắt thấy rành rành, không sai chút nào...

Nói xong Phương Hiếu Nhụ đột nhiên đứng lên, mở to mắt nhìn chăm chăm vào Tào Nghị bên cạnh Tiêu Phàm, hấn nhảy lên trước, vừa đâm vào Tào Nghị Vừa lớn tiếng nói:

- Tiêu đại nhân, đôi mắt này của ta không mù, ta sẽ nhìn thẳng ngươi, nếu quả nhiên ngươi là gian tặc, lão phu dù liều mạng can gián cũng phải khuyên thiên tử tru sát ngươi.

Tào Nghị ngạc nhiên: "....."

Tiêu Phàm đầu đầy hắc tuyến:

- Phương đại nhân...

- Đừng tưởng rằng tay ngươi nắm quyền Cẩm Y vệ liền có thể muốn làm gì thì làm, quyền là thiên tử ban, tất cả của ngươi là thiên tử ban cho...

- Phương đại nhân...

Phương Hiếu Nhụ không nhìn được quay đầu nhìn quanh:

- Chuyện gì? Ai kêu ta?

- Phương đại nhân... Ngươi, mắt không sao chứ?

- Vô nghĩa, lão phu thần thanh mắt sáng, pháp nhãn như đuốc, sao có chuyện gì được?

Tiêu Phàm vươn một ngón tay lắc lư trước mắt hắn:

- Phương đại nhân, đây là mấy?

- Hai.

Lại duỗi thêm một ngón tay:

- Đây là mấy?

- Khi ta trẻ con ba tuổi sao? Đây là bốn.

Xác định, sử sách chưa bao giờ ghi lại chuyện lớn: Phương Hiếu Nhụ là một người cận thị nặng...

- ... Lão phu nói cho người biết, từ xưa triều đình có chính khí, người nếu thật là gian nịnh, luôn sẽ có người đứng ra, Đại Minh không vong, trung thần bất tử, lão phu mắt sáng như tuyết...

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị hai mặt nhìn nhau...

Tiêu Phàm cười khan nói:

- A, chúng ta đổi đề tài đi...

Tào Nghị phụ họa:

- Tốt tốt, đổi đề tài...

Phương Hiếu Nhụ đành phải ngậm miệng, trừng mắt phẫn nộ hừ một cái.

Tiêu Phàm vòng vòng con mắt, nói:

- Phương đại nhân, hạ quan phụng hoàng mệnh bắc tuần, ở ngoài thành cùng đại thần trong triều từ biệt, ngài sao lại xuất hiện tại nơi ấy?

Phương Hiếu Nhụ nghe vậy tức khắc sắc mặt thay đổi, sắc mặt dần dần tái mét, một gương mặt già nua dài ra còn hơn con lừa.

Tào Nghị vội chọc Tiêu Phàm, thấp giọng oán giận nói:

- ... Người đây không phải là tự tìm chết sao?

Thù hận cũ xông lên đầu, Phương Hiếu Nhụ phẫn nộ, đột ngột vỗ bàn lớn tiếng nói:

- Sao ta lại xuất hiện ở đó? Ta không thể ở đó sao? Quan đạo ai cũng có thể đi, Tiêu Phàm người bá đạo như vậy, người nào người cũng bắt sao? Còn có vương pháp không?

Vỗ đùi bôm bốp, Phương Hiếu Nhụ mắt rung rung, bị phẫn nói:

- Các người ngừng lại, các người ngừng lại, ta phụng chiếu ra Thục, độc thân đến kinh, ngồi xe ngựa, nhìn vào náo nhiệt...

Ngừng một chút, Phương Hiếu Nhụ ngửa mặt lên trời rít gào nói:

- ... Đột nhiên đã bị quan binh bắt lại a.

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị xấu hổ lau mồ hôi: "....."

Ngón tay run rẩy chỉ vào Tiêu Phàm:

- Người, người muốn bắt lão phu chán tên Yến Vương bắn lên.

Lại run rẩy chỉ vào Tào Nghị:

- Người, người muốn chém đầu lão phu té cò.

Hung hăng vỗ bàn, Phương Hiếu Nhụ nước mắt rơi như mưa, bị phẫn không kiềm chế được:

- Các người là người sao?

Hai người cúi đầu, sắc mặt xấu hổ đỏ như mông khi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Cuối cùng cũng xuất hiện tung tích

Tiêu Phàm đi Bắc Bình dĩ nhiên không phải du sơn ngoạn thủy, mà là đi công tác rất nguy hiểm liều mạng. Hiện tại đã nhận ra, Tiêu Phàm tự nhiên sẽ không đưa Phương Hiểu Nhụ theo đi Bắc Bình.

Đối với Tiêu Phàm mà nói, Phương Hiểu Nhụ cùng Hoàng Trùng tuy rằng đều là đại nho đương thời nhưng bọn họ khác nhau rất lớn.

Hoàng Trùng ngoan cố bảo thủ, tư tưởng cũ kĩ, người như thế nếu làm triều thần tất là tai họa quốc gia. Tiêu Phàm hạ thủ lưu tình biếm trích hắn đi Sơn Đông, đây là hành vi hết sức vô trách nhiệm với dân chúng nơi đó.

Phương Hiểu Nhụ tuy rằng cũng hết sức trung thành với quốc gia, nhưng hắn không củ hủ, không lấy mình làm vật tham chiếu, luôn đứng ở lập trường khách quan xử lý mọi chuyện. Ví dụ như quan điểm “Người thuận ta là trung, nghịch ta là gian” của Hoàng Trùng, khi mọi người đều nói hắn là gian thần tội ác tày trời, Phương Hiểu Nhụ vẫn nguyện ý cho Tiêu Phàm một cơ hội biện bạch

Với triều đình trung gian bất lưỡng lập như bây giờ, tinh thần này rất đáng quý.

Theo quan điểm của Tiêu Phàm, Phương Hiểu Nhụ là một người đọc sách chân chính, học nhiều mà không kiêu, mang tinh thần trung quân đền nợ nước, với thể diện đều hi vọng vào mặt tốt đẹp mà hướng tới, hắn là người đọc sách đơn thuần mà khả ái.

Với người như vậy, dĩ nhiên Tiêu Phàm không đành lòng cùng mình đi Bắc Bình chịu nguy hiểm

- Phương đại nhân, hiểu lầm đã giải, hạ quan phái người đưa ngài về kinh sư.

Tiêu Phàm nói.

Ai ngờ Phương Hiểu Nhụ đảo tròn mắt, thông thả nói:

- Lão phu không quay về.

Tiêu Phàm ngăn người ra:

- Không về kinh thì ngươi đi đâu?

Phương Hiểu Nhụ trừng mắt lườm Tiêu Phàm, xem ra chuyện Cẩm y vệ bắt hắn oán niệm rất nặng, hắn hừ nói:

- Các ngươi đi đâu?

- Ta thừa mệnh vua đi Bắc Bình khảo quân an dân, thăm hỏi phiên vương...

Phương Hiểu Nhụ cười nhạo nói:

- Coi ta là kẻ ngốc sao? Cái gì mà trấn an phiên vương, rõ ràng là kéo dài phiên vương. Tuy lão phu lâu nay ở đất Thục không hỏi triều chính, nhưng ánh mắt lão phu vẫn còn sắc bén...

- Phương đại nhân, ngươi đừng mang cặp mắt sắc bén ra nói được không?

Tiêu Phàm bất đắc dĩ nói.

- Tính thêm ta đi.

- Cái gì?

Phương Hiểu Nhụ trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt bất hảo, kết quả lại nhìn vào Tào Nghị bên cạnh Tiêu Phàm.

- Lão phu nói, các ngươi đi Bắc Bình, tính thêm ta vào đó, coi như cùng một đội đi.

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị há hốc mồm: "....."

Tiếp theo, hai người ngay trước mặt Phương Hiểu Nhụ bắt đầu xì xào bàn tán.

- Tiêu lão đệ,... Phương đại nhân này mắt có tật, não cũng có tật à?

".. "" .. : "?" "

- Ân, rất có khả năng... Đề ta đưa cho hấn bài thi, xem hấn thông minh thế nào...

Phương Hiếu đầu bắt đầu bốc hỏa:

- ... Các ngươi coi lão phu đã chết rồi sao?

Hai người ngẩn người, Tiêu Phàm vội vàng cười nói:

- Phương đại nhân, này... Ngươi cùng chúng ta đi Bắc Bình, không phải là đùa chứ?

- Dĩ nhiên không phải.

- Bắc Bình rất nguy hiểm a...

- Vô nghĩa! Lão phu đương nhiên biết!

- Lần này mặc dù là quốc khó chi, nhưng không có an bài du lịch a...

- Lão phu không cần!

- Chủ nhân tuyệt không hữu hảo, tuyệt đối không có cô nương xinh đẹp nào bồi ngươi...

- Lão phu không cần cái này!

- ... Không có tiền cần

- Hồn trưởng! Ngươi coi lão phu là ai?

Tiêu Phàm dậm chân nói:

- Thế ngươi còn cùng chúng ta đi Bắc Bình? Đến cùng là có mưu đồ gì?

Phương Hiếu Nhụ bình tĩnh vuốt râu, thông thả nói:

- Lão phu muốn xem Yên Vương có bao nhiêu dã tâm, cũng muốn xem Tiêu Phàm ngươi có phải phường gian nịnh không?

Tiêu Phàm tức giận vung áo, quay đầu đi ra cửa, ném lại câu nói:

- Đi, vậy ngươi đi cùng đi, mất mạng chúng ta không chịu trách nhiệm.

Khâm sai đại nhân vào nhà tri phủ Từ Châu Lưu Tri, toàn thành từ quan viên đến dân chúng đều nơm nớp lo sợ. Lời đồn đại liên tục được lan truyền. Lý lịch Tiêu Phàm cũng không phải bí mật, bách tính đều biết khâm sai trẻ tuổi này còn là Chỉ huy sứ Cẩm y vệ. Cẩm y vệ là ai? Trong mắt quan viên dân chúng, Cẩm y vệ chính là máy xay thịt, cầu hồn quý a! Kể từ đó Tiêu Phàm trở thành hiện thân của Ma Vương.

Ma Vương tiến vào Từ Châu thành, ai mà không sợ?

Từ hôm đó Từ Châu thành trở thành thành thị văn minh, mọi người trở nên hoà nhã, không ai dám ồn ào, không có ẩu đả, không trộm cắp, đêm đến thành yên tĩnh như tử thành, chó không dám sủa, chân chính đã đạt cảnh giới “không nhặt của rơi bên đường, đêm đến không cần đóng cửa”.

Vốn tưởng rằng khâm sai đại nhân chỉ ở lại Từ Châu một đêm rồi đi, ai ngờ Tiêu khâm sai không biết tính toán gì mà không hề đề cập đến chuyện bắc hành, lấy tư thế ở lâu ở dài.

Quan trường Từ Châu tức khắc bất an, ai cũng không biết khâm sai đại thần nhận sứ mệnh gì, uy danh Cẩm y vệ tạo thành thế uy hiếp vô hình với quan trường Từ Châu. Đầu năm nay làm quan có mấy ai sách sẽ chứ? Tiêu Phàm còn ở lại, quan viên còn lo lắng.

Ngày thứ hai, các huyện nha truyền tin đến, trong địa giới các huyện xuất hiện nhiều người dân xa lạ, thường tụ tập ở các thị trấn, về mặt quỹ dị không biết trao đổi điều gì. Điều này làm các quan viên thêm lo âu, người sáng suốt đều biết những người này là mật thám Cẩm y vệ trong truyền thuyết, bọn họ xuất hiện chẳng lẽ thu thập chứng cứ phạm tội của mình?

Một bầu không khí ngưng trọng phủ kín quan trường Từ Châu, mà Tiêu Phàm lại im lặng không lên tiếng mà phái Cẩm y vệ đi khắp nơi làm các quan viên thêm kinh sợ.

Vì thế, những quan viên đã làm chuyện xấu đều xuất môn đi thăm hỏi các nơi, qua các “nhân sĩ hiểu chuyện” thì lý do Tiêu Phàm đóng quân ở Từ Châu càng truyền càng mơ hồ. Có người nói thiên tử đăng cơ muốn chấn chỉnh quan trường Đại Minh, lập quân uy nên Chỉ huy sứ Cẩm y vệ Tiêu Phàm làm khâm sai đại thần tra xét khắp nơi. Nếu phát hiện đầu mối, tức khắc bắt về nghiêm hình tra khảo.

Nghe thế, các quan viên thêm kinh hãi, đặc biệt là những người có tật giết mình. Thiên hạ này có chuyện gì Cẩm y vệ không tra ra được sao? Làm sao giờ? Tự thú thôi, ít ra còn toàn thân, Cẩm y vệ chính người quá tàn khốc, đao chặt ngang đầu dù sao cũng dễ chịu hơn bị tra tấn đến huyết nhục mơ hồ.

Tiêu Phàm vào thành Từ Châu ngày thứ ba, hơn mười quan lại các cấp đến đầu thú, mỗi người đều chủ động giao bằng chứng phạm pháp. Qua thẩm tra, khám sai lệnh giáo úy nhốt vào đại lao, khẩn cấp trình báo Lại bộ. Sau đó lại từng đám từng đám quan viên đến, Cẩm y giáo úy thấy thế rất kinh ngạc, bẩm báo Tiêu Phàm, Tiêu Phàm trầm mặc nửa ngày không nói gì.

Thật lâu, hần ngửa mặt lên trời thở dài:

- Ta chỉ là ở lại Từ Châu chờ tin Giang Đô mà thôi! Rất đơn thuần mà...

Từ Châu Đại Bành trấn, trong miếu Bành tổ.

Giang Đô quận chúa không dám tin nhìn chằm chằm Trần Oanh Nhi, não nùng đã thành trống rỗng.

- Tướng công... Từng là vị hôn phu của ngươi? Ngươi chính là nữ nhi đã cùng tướng công chi phúc vi hôn?

Trần Oanh Nhi bị thương gập đầu, nhắm mắt lại, hai hàng lệ thống khổ lặng lẽ rơi.

- Oanh nhi, ngươi... Giấu giếm được ta thật là khó!

Giang Đô thấy Trần Oanh Nhi khóc đến buồn bã. Mắt của nàng cũng đỏ lên.

Trần Oanh Nhi khóc nói:

- Quận chúa, tha thứ ta mãi gạt ngươi. Ta... Thực là bất đắc dĩ, ta không muốn nhắc tới đoạn chuyện cũ này, không nghĩ ngươi bởi vì chuyện này mà xa lánh ta...

Giang Đô tính cách đơn thuần, nhưng cũng không ngốc, nghe vậy trong mắt lóe lên một chút nghi hoặc, hỏi:

- Chỉ là như vậy phải không?

- Ta...

Giang Đô nhìn chằm chằm, nói:

- Ngươi vẫn không thể quên tướng công, đúng không?

Trần Oanh Nhi run lên, đối mặt Giang Đô, nàng khẽ cắn răng. Sau đó im lặng gập đầu một cái.

- Ngươi vừa đâm vừa xoa mang ta ra kinh sư, cũng không chỉ là du sơn ngoạn thủy đơn giản như vậy chứ?

Giang Đô lộ vẻ đã hiểu.

- Ngươi đừng suy nghĩ sâu xa, ta chỉ muốn Tiêu Phàm cảm nhận chút tư vị cô độc, để hắn hiểu cảm giác người yêu không bên cạnh khổ sở thế nào thôi...

Giang Đô lạnh lùng nói:

- Thực là như thế sao? Ngươi gạt ta không có mục đích gì khác?

Trần Oanh Nhi khóc ròng nói:

- Quận chúa, Ngươi không thể hoài nghi ta. Trần Oanh Nhi ta cho dù hận Tiêu Phàm, nhưng ta vẫn coi ngươi là tỉ muội, chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với ngươi, giấu chuyện ta với Tiêu Phàm chỉ là sợ ngươi biết sẽ bị tổn thương. Quận chúa, tâm Trần Oanh Nhi ta có trời chứng giám.

- Ngươi gạt ta đi, là vì trả thù Tiêu Phàm?

Trần Oanh Nhi cười khổ:

- Quận chúa, Ngươi cảm thấy ta hiện tại giống đang trả thù hắn sao? Ta với ngươi rồi kinh một đường du sơn ngoạn thủy. Trên đời này có kiểu trả thù ôn hoà vậy sao? Nói là trả thù không bằng nói là giận dữ, muốn trêu chọc một phen...

Giang Đô thấy Trần Oanh Nhi mặt mày âm trầm, phương tâm tức khắc mềm nhũn, tức giận bị nàng lừa gạt cũng tan đi, sau đó thở dài, chậm rãi nói:

- Oanh Nhi, ngươi làm thế làm gì. Năm đó tướng công rời nhà ngươi, cùng Hoạ Mị nương tựa nhau, cũng đã chịu nhiều đau khổ, sống như ăn mày, nhưng hắn chưa từng nghĩ sẽ trở về Trần gia ngươi có biết vì sao không?

Trần Oanh Nhi rơi lệ lắc đầu.

- Oanh nhi, tính ngươi rất hiếu thắng, tướng công cũng quá mạnh mẽ. Hắn là nam nhân, nam nhân cần chính là tôn nghiêm, mà không phải bố thí, khi hắn cảm thấy Trần gia từ bỏ hắn chính là đã xúc phạm tôn nghiêm của hắn, dù hắn có tình với ngươi cũng không thể thành thân. Đối với nam nhân, tình yêu nam nữ không thể so với tôn nghiêm được...

Trần Oanh Nhi hai mắt đầm lệ mông lung lắm bầm nói:

- Chẳng lẽ... Vẫn là ta làm sai? Năm đó lúc hắn rời Trần gia, ta không nên nói lời tổn thương như thế sao?

Giương mắt nhìn Giang Đô, Trần Oanh Nhi nắm chặt quyền, nước mắt rơi như mưa:

- Quận chúa... Ta rất không cam lòng a!

Giang Đô cùng Trần Oanh Nhi quen biết lâu ngày, tình nghĩa thâm hậu, thấy Trần Oanh Nhi buồn bã rơi lệ. Đồng cảm, nhưng một nữ nhân đơn thuần như nàng biết khuyên giải ra sao?

Giang Đô đành tiến lên, vòng tay ôm lấy Trần Oanh Nhi, hai người đau xót ôm nhau khóc.

Bên ngoài chính điện, khách dâng hương dần nhiều lên, bị thị vệ tùy thân của Giang Đô không khách khí chặn lại. Khách dâng hương thấy thế giận không dám làm gì, nén giận bỏ đi.

Trong số đó có hai gã trung niên như lỗ đang nhìn vào trong điện một cái, thấy hai nữ nhân ôm nhau khóc rống, điều này làm thị vệ trông mắt nhìn, ha hả kia ngượng ngừng cười, vượt mũi thức thời tránh đi.

Hai người rời nhanh khỏi miếu, hai mắt nhìn nhau, đều lộ ra vẻ vui mừng. Lập tức, một người ở lại ngoài miếu giám thị, tên còn lại vội chạy về phía thành Từ Châu.

Một hồi lâu sau, một tin truyền vào hành dinh khâm sai trong thành Từ Châu.

Cầm y mật thám đã phát hiện tung tích Giang Đô quận chúa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Gặp lại giai nhân

Bắc Bình Yên vương phủ, Chu Lệ thần tình kinh ngạc đứng lên, gấp giọng hỏi:

- Cái gì? Kinh sư phái khâm sai bắc tuần?

Đạo Diễn hòa thượng sắc mặt trầm tĩnh, không vui không giận, nhấp một ngụm trà, nói:

- Không sai, kinh sư truyền đến báo, thiên tử lên ngôi, vì trấn an phiên vương khắp thiên hạ, đặc biệt phái khâm sai đại thần tuần tra các phiên vương, khảo thưởng biên quân. Hiện tại nghi trọng khâm sai đã rời kinh, đi đến Từ Châu phủ Giang Bắc...

Chu Lệ nhú mày, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Tuần tra các phiên, khảo thưởng phiên vương? Hừ! Đây là cái lý do gì?

Đạo Diễn hòa thượng vui mừng cười nói:

- Triều đình hướng phiên vương chủ động lấy lòng, nói gì cũng chỉ là kế hoãn binh mà thôi. Vương gia, bởi thế có thể thấy thiên tử tước phiên đã là thế phải làm, sau khi khâm sai lấy lòng phiên vương, hắn là sẽ bỏ sung quân bị, thao luyện binh sĩ, tích trữ lương thảo, chuẩn bị cho tước phiên. Khi đó phiên vương nào không tuân lệnh thế nào cũng sẽ có đại quân triều đình xuất kích...

Chu Lệ sắc mặt dần dần thay đổi, hắn nắm thật chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chu Doãn Văn, tiểu tử này! Ngươi dám làm thế với hoàng thúc? Để tiểu tử bất nhân bất hiếu như ngươi làm hoàng đế, lão thiên bị mù rồi!

Đạo Diễn nhìn vào Chu Lệ oán hận, thông thả nói:

- Vương gia, lúc tiên đế còn sống, bản tăng từng nghe qua đại thần trong triều tranh luận về tước phiên, lúc ấy Cầm Y vệ Chỉ huy sứ cùng đế sư Hoàng

Trùng ý kiến tương phản. Tiêu Phàm chủ trương trước khó sau dễ, Hoàng Trùng chủ trương trước dễ sau khó, hai người lúc ấy tranh đến không thể giải. Gần đây kinh sư truyền đến tin tức, Hoàng Trùng trên triều thất bại, bị cách chức đi xa...

Chu Lệ đuôi lông mày nhảy dựng, trầm giọng nói:

- Nói như thế, trên triều đình là Tiêu Phàm chiếm thế thượng phong? Như vậy tất nhiên là thiên tử sẽ nghe lời hấn tước phiên theo chính sách trước khó sau dễ...

Đạo Diễn gật đầu nói:

- Không sai, Vương gia có thể suy nghĩ một chút, thiên hạ hơn hai mươi phiên vương, ai mạnh ai yếu? Triều đình nếu bắt tay tước phiên thì ai sẽ là người đầu tiên?

- Thiên hạ chư phiên, cường giả quá ít ỏi, đơn giản bốn vương, Ninh vương, Tấn Vương mà thôi...

Đạo Diễn nói:

- Ninh vương còn thanh niên, hữu dũng vô mưu, Tấn vương vừa kế thừa vương vị, chưa thể phục chúng, hai vương này không thể tạo thành họa lớn với triều đình, còn lại...

Chu Lệ nheo mắt, trầm mặc một hồi, âm trầm nói:

- Còn dư lại, chính là bốn vương

Đạo Diễn gật đầu nói:

- Khâm sai tuần bắc, nói là an ủi các phiên, trên thực tế hẳn là hướng về phía Vương gia ngạo. Vừa muốn trấn an ngạo, vừa nói muốn tước phiên ngạo nhất.

Chu Lệ sắc mặt tái mét, cắn hận nói:

- Bốn vương đã biết mà, Chu Doãn Văn, Tiêu Phàm, thực ác tâm a! Tiên sinh, hôm nay chúng ta...

Đạo Diễn cắt lời Chu Lệ:

- Hôm nay chúng ta không thể phản!

Chu Lệ trầm mặc không nói, hẳn cũng hiểu được thực lực của chính mình không đủ chiến một trận với triều đình.

- Vương gia, triều đình cần thời gian chuẩn bị, chúng ta sao lại không cần thời gian? Mặc dù hiện nay dưới trướng vương gia có mười lăm vạn đại quân, nhưng quân sĩ thao luyện chưa đủ, năm nay mở rộng mua lương thảo, toàn bộ giao phó cho hiệu Đại Phong nhưng mới chỉ trữ đủ hàng cho tướng sĩ dùng nửa năm, chừng đó xa xa không đủ a.... Chúng ta chuẩn bị vẫn chưa đủ a.

- A!

Chu Lệ nhún mày nói:

- Ý của tiên sinh là...

Đạo Diễn cười nói:

- Triều đình kéo dài thời gian, chúng ta không ngại tương kế tựu kế, thời gian nếu có thể kéo trên một năm, tướng sĩ chúng ta thao luyện thành thục, lương thảo tích trữ cũng đủ, khi đó chúng ta tìm cơ xuất binh khỏi Bắc Bình, nam tiến chiếm Sơn Đông Hà Nam, triều đình sẽ không kịp đề phòng, chúng ta nhất định chiếm được tiên cơ.

Chu Lệ gật đầu cười nói:

- Tiên sinh một khi đã sớm có mưu đồ, bốn vương liền không vội, hừ! Triều đình kia toàn đại thần vô năng chống đỡ cho thiên tử ngu ngốc, triều đình như thế sao ta không thể giành lấy được?

Đạo Diễn nhìn Chu Lệ, chậm rãi nói:

- Vương gia, còn có một chuyện...

- Chuyện gì?

- Lần này phụng chiếu tuần bắc khâm sai đại thần, chính là... Tiêu Phàm!

Chu Lệ thân hình bạo khởi, vừa sợ vừa giận vỗ mạnh bàn một tiếng, lớn tiếng nói:

- Tiêu Phàm? Hắn là khâm sai đại thần? Hắn muốn tới Bắc Bình phủ? Hắn không muốn sống nữa sao?

***** **

- Tìm được tung tích Giang Đô quận chúa?

Từ Châu thành, khâm sai hành dinh, Tiêu Phàm đứng lên, đẩy mặt ngạc nhiên hỏi.

- Dạ! Đại nhân, hiện tại quận chúa điện hạ đang cùng một nữ nhân tại Từ Châu Đại Bành trấn trong Bành tổ miếu bái tế, Cẩm y vệ đã ra lệnh các đề cửu khắp Từ Châu hoá tốc tập trung ở Đại Bành Trấn.

Tiêu Phàm đại hỉ nói:

- Cuối cùng tìm được! Người đâu, chuẩn bị nghi trượng, đi Đại Bành trấn!

Giáo úy ôm quyền lĩnh mệnh mà đi.

Tào Nghị do dự nói:

- Tiêu lão đệ, đệ muội đã tìm được, chúng ta không phải...

Tiêu Phàm ngăn người, tiếp theo chậm rãi lắc đầu:

- Tào huynh, ta hiểu được ý của ngươi, Bắc Bình vẫn phải đi, lý do ta đã nói với ngươi...

Tào Nghị nói:

- Nếu không như vậy đi, chúng ta sau khi vào Sơn Đông, khâm sai nghi trượng chia làm hai bộ, ngươi lĩnh nghi trượng đi về Sơn Tây, khảo phủ Tấn vương, ta lĩnh trăm giáo úy đi Bắc Bình, khảo phủ Yên vương...

Tiêu Phàm vừa nghe liền hiểu ý Tào Nghị, không khỏi cảm động nói:

- Tào huynh, ngươi nghĩa khí với ta như vậy, sao ta có thể ngươi mạo hiểm? Như thế ta còn là người sao? Dù ngươi đã từng là tướng lĩnh dưới trướng Yên vương, nhưng đã sớm ân đoạn nghĩa tuyệt, hơn nữa tại kinh thành, vì ta đã kết thù với Yên vương. Nếu đi Bắc Bình, ngươi không phải là khâm sai, Yên vương không có gì cố kỵ, tất sẽ giết ngươi. Không được, chúng ta cùng đi đi.

Tào Nghị vội la lên:

- Ngươi đắc tội Yên Vương cũng không cần a, danh phận khâm sai chẳng lẽ bảo vệ được mạng ngươi?

Tiêu Phàm cười nói:

- Yên Vương quân bị không đủ, hắn nếu dám hiện tại giết ta, coi như là hướng triều đình tuyên chiến, lúc này tuyên chiến, Yên quân tất bại. Yên vương là hạng kiêu hùng, thù riêng nghiệp lớn, hắn tất biết nặng nhẹ...

- Nhưng...

Tiêu Phàm định liệu trước nói:

- Trong tay ta nếu không vài lá vương bài, sao dám dùng danh khâm sai vào địa bàn của hắn? Ta cũng không phải ngốc, ngươi yên tâm đi, lần này đi Bắc Bình tất hữu kinh vô hiểm, bình an vô sự.

Tào Nghị thở dài, lắc đầu không nói.

Nghi trượng khâm sai đại thần xuất phát về phía Đại Bành trấn. Quan lại Từ Châu xa xa đứng ở đầu tường thành nhìn nghi trượng rời đi.

Mọi người nhìn nhau, mồ hôi lạnh trên trán lã chã chảy xuống, trong ánh mắt đều mang theo vẻ hoảng sợ không che giấu được.

Khâm sai ba ngày không rời dinh, vừa đi đã thanh thế lớn như thế, cũng không nói muốn làm gì. Sao vị Tiêu đại nhân này thần bí như vậy, không để ai đoán ra điều gì! Cũng không biết vị đồng nghiệp nào bị xui xẻo.

Khi nghi trượng của Tiêu Phàm tới cách Bành huyện hai mươi dặm, đã sớm có nha dịch thông báo cho trị huyện Bành huyện Trần An Nghĩa. Trần An Nghĩa nghe thế sợ đến tái mặt, hoảng sợ tuyệt vọng vô cùng.

Ta chỉ tham chút bạc, xử vài án oan thôi mà, sao ngươi vận dụng trận thế lớn thế, còn tự mình tìm ta là sao?

Nhân vật số một Cẩm y vệ đi thẳng đến huyện của hắn, rơi vào tay thủ hạ của hắn có ai có thể chết già? Ai còn toàn thân, toàn thân không chịu tra tấn?

Vì thế, khi nghi trượng Tiêu Phàm cách Bành huyện còn mười dặm, tri huyện Trần An Nghĩa mất hết can đảm tìm một sợi dây thừng rắn chắc, thắt cổ tự tử...

Chẳng ai nghĩ tới, lúc Trần An Nghĩa tắt thở thì nghi trượng đột nhiên đổi hướng, không đi vào thị trấn Bành huyện mà đi về phía Đại Bành trấn. Bọn nha dịch kinh hãi chạy đi báo tin thì Trần An Nghĩa đã sớm tuyệt khí bỏ mình.

Gia hỏa này chết thật oan uổng...

Lúc đến Đại Bành trấn, Tiêu Phàm tìm được thủ hạ báo tin này, há to miệng, ngạc nhiên hồi lâu, sau đó thở dài, trầm trọng nói với Tào Nghị:

- Chuyện này dạy chúng ta, gặp chuyện phải bình tĩnh, không được hoảng hốt.

Tào Nghị cái hiểu cái không vò đầu: "..."

Tiêu Phàm nhìn phía trời xa, trầm giọng nói:

- Cũng dạy ta, chức quyền giống như Conan vậy, một đường đi một đường người chết...

Tào Nghị: "..."

Đi trước mở đường là hơn trăm giáo uy, lặng yên bao vây Bành tổ miếu. Thị vệ của Giang Đô quận chúa thấy xa xa có người liền cả kinh, vội thủ thế sẵn sàng. Hai bên cách nhau ngày càng gần, dưới tình huống không rõ, đã vào tình trạng sẵn sàng rút đao sống mái với nhau.

- Gì đấy? Hồn Trương! Dám động đao với ta sao?

Một giọng nói trầm trầm vang lên, Tiêu Phàm lạnh lùng bước ra, trừng mắt nhìn đám thị vệ.

Đám thị vệ dĩ nhiên nhân ra Tiêu Phàm, vội quỳ xuống hành lễ:

- Thuộc hạ tham kiến Tiêu Chi huy sứ!

Sắp gặp lại Giang Đô, Tiêu Phàm thở phào, trong đầu đang nghĩ xem nên thu thập năng ra sao, thấy thị vệ hành lễ, hắn hừ lạnh:

- Giang Đô ở bên trong?

- Hồi bẩm Chi huy sứ đại nhân, quận chúa cùng Trần chương quý đang ở bên trong cúng tế Bành tổ.

Tiêu Phàm tức giận đến nghiến răng, ta thì gấp gấp vội vàng, các nàng còn tâm tình bái thần...

- Các ngươi thủ ở bên ngoài, mình ta đi vào!

Chính điện Bành miếu.

Giang Đô thương hại nhìn Trần Oanh Nhi, trong lòng phức tạp.

Nàng không nghĩ tới, Trần Oanh Nhi lại đã từng là vị hôn thê của tướng công mình.

- Oanh Nhi, sau này ngươi tính sao, cùng ta về kinh đô gặp tướng công chứ?

- Không, ta không thể gặp hắn, ta phải trốn đi...

Chợt từ ngoài điện vang lên tiếng nói lạnh lùng đầy căm phẫn:

- Muốn tránh? Không còn kịp rồi! Cẩm y vệ đã vây quanh chỗ này, ngươi chấp cánh cũng bay không thoát!

Hai người ngạc nhiên nhìn lại, đã thấy Tiêu Phàm đứng ở cửa đại điện chấp tay, lăm lăm như thiên thần hạ phàm.

Giang Đô ngăn người cả buổi, tiếp theo kinh hãi hoan hô nói:

- Tướng công! Ngươi... Ngươi sao lại ở đây? Ngươi đến tìm chúng ta sao?

Tiêu Phàm hít sâu một hơi, sau đó khoát tay, chỉ vào Giang Đô nói:

- Nàng! Nàng bây giờ đứng sang một bên, không được nói chuyện! Đợi lát ta sẽ tính sổ với nàng.

Giang Đô kinh ngạc một chút, sau đó chu cái miệng nhỏ nhắn, mang theo vài phần ủy khuất vài phần sợ hãi, đứng bên cạnh kim tượng.

Tiêu Phàm bước đến trước mặt Trần Oanh Nhi, cất đi nụ cười, lạnh lùng nhìn nàng.

Trần Oanh Nhi bị hắn nhìn đến luống cuống, mặt đỏ bừng, cố gắng nhìn lại hắn, sau đó chịu không nổi, chột dạ cúi đầu, sợ hãi lùi về sau một bước nhỏ.

- Trần tiểu thư, Trần chương quý, Oanh Nhi...

Trần Oanh Nhi bị Tiêu Phàm nói như vậy, toàn thân run lên, cuống quýt đáp:

- A... A?

Tiêu Phàm nói tiếp:

- Oanh Nhi, kỳ thật tại trong lòng ta... Ta vẫn muốn làm một chuyện với nàng. Chuyện này có lẽ có chút đường đột, nhưng mà... Ta thực sự không nhịn được, nếu không làm, chắc ta sẽ bị nghiền chết...

Trần Oanh Nhi nghe vậy tức thì kinh hi cùng bối rối, nội tâm không ngừng gào thét. Hắn muốn làm gì? Hắn muốn thổ lộ với ta sao? Hay là... Hắn muốn ôm ta, thậm chí... Muốn hôn ta...

- Oanh nhi, ta... Có thể làm chuyện này với nàng không?

Tiêu Phàm thâm tình chân thành nói bên tai Trần Oanh Nhi.

Trần Oanh Nhi giống như đã hoàn toàn mất đi ý thức, không biết làm sao gật gật đầu:

- Hào... Tốt.

Tiêu Phàm lộ ra nụ cười mê người, thoải mái nói:

- Nàng đồng ý thật tốt quá...

Dưới ánh mắt kinh ngạc mà soi mói của Giang Đô quận chúa, dưới sự vừa thẹn thùng vừa mong chờ lại kinh hoàng của Trần Oanh Nhi, Tiêu Phàm đã làm chuyện hắn muốn làm.

Hắn tiến lên, ôm lấy Trần Oanh Nhi, sau đó đẩy nàng nằm lên bàn thờ tiền điện, sau đó đưa tay tuột quần dài, chỉ trừ lại nội khó màu hồng phẩn lại.

Khi hai giai nhân còn chưa kịp phản ứng, Tiêu Phàm đã hung hăng vỗ vào mông Trần Oanh Nhi.

- Dám lừa vợ ta chạy nè!

- Dám không chào không hỏi đã bỏ đi nè!

- Ngươi là gió vợ ta là cát

- Hai người triển miên đến thiên nhai...

- Mơ đi!

Tiếng vỗ mông giòn vang, cùng tiếng kêu sợ hãi mà giận dữ của Trần Oanh Nhi vang vọng khắp đại điện miếu Bành tổ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Không còn lo âu

Ba, ba, ba...

Trong đại điện yên tĩnh, Tiêu Phàm không chút lưu tình hung hăng vỗ từng phát bôm bốp vào bờ mông nở nang của Trần Oanh Nhi.

Giang Đô trợn mắt đứng nhìn, giật mình nhìn tướng công vốn nho nhã giờ vì kích động và tức giận mà đỏ bừng, nằng che miệng, hoảng sợ nhìn Tiêu Phàm mà quên mất ngăn cản.

Trần Oanh Nhi bắt đầu còn xấu hổ và giận dữ kêu lên, nhưng về sau không biết là do đau đớn hay xấu hổ và giận dữ tới cực điểm mà dựa hẳn vào trên bàn thờ, nhắm mắt không nhúc nhích mặc kệ cho Tiêu Phàm đánh, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống mặt bàn, khuôn mặt xinh đẹp đỏ như nắng chiều thu, rất là mê người.

Tiêu Phàm bị lửa giận che mắt, đánh không biết bao nhiêu cái, mãi sau, lửa giận dần tan, vì thế tay chậm lại, thấy Trần Oanh Nhi gục lên bàn không nhúc nhích, quay đầu lại thấy Giang Đô về mặt giật mình nhìn mình chằm chằm, cả người cứng lại.

Tiêu Phàm thấy lão bà mình, nộ khí lại bốc lên. Nữ nhân ngu ngốc này, bị người ta lừa vài câu liền bỏ nhà đi, có phải nàng bán đứng người còn giúp người ta đếm tiền?

Hai nữ nhân này gây ra bao nhiêu phiền toái cho mình, Tiêu Phàm càng nghĩ càng giận, nhấc tay lên chỉ vào Giang Đô hung tợn nói:

- Nàng cũng qua đây nằm xuống, chủ động chút đi.

Giang Đô sợ tới mức hoa dung thất sắc, chỉ vào bàn thờ lắp bắp nói:

- Tướng công, người... Hay là cũng muốn ta... Ta...

Tiêu Phàm nghiêm mặt gạt đầu, lạnh lùng nói:

- Không đánh người không nhớ lâu, nhanh tới nằm úp xuống.

Giang Đô vừa e ngại vừa ngượng ngùng, xấu hổ bước đến, dựa thân hình vào bàn thờ, sau đó bò mông khẽ nhếch lên...

Tiêu Phàm thấy thế buồn cười, nhưng mặt vẫn lạnh lùng, nhìn hai bờ mông cong lên như đang chờ người đến, nghĩ đến đó tiểu đệ Tiêu Phàm không nhịn được kích động.

Tiến lên một bước, Tiêu Phàm vừa mới giơ cao tay lên, Giang Đô đã sợ hãi rụt mông lại, sau đó khẩn cầu:

- Tướng công... Nhẹ tay chút...

"Ba" Tiêu Phàm tay không lưu tình hạ xuống.

- A ——

Giang Đô xấu hổ kinh hô.

Trần Oanh Nhi bên cạnh không dám động thấy Giang Đô nước mắt lưng tròng, không biết sao, Trần Oanh Nhi trống ngực rộn ràng, cơ thể bắt đầu có phản ứng, làm nàng không kiềm được kẹp chặt chân...

Tiêu Phàm không nhẹ không nặng đánh Giang Đô vài cái, trong lúc lơ đãng vừa nghiêng đầu, thấy giữa nội thất màu hồng nhạt của Trần Oanh Nhi có chút dấu hiệu khả nghi...

Tiêu Phàm tò mò ngẩng đầu nhìn nóc nhà, tiếp theo ngạc nhiên nói:

- A? Mưa giột sao? Trần Tiểu thư, nội thất của người có chút ướt, hơi nhỏ chút... A? Khụ khụ...

Trần Oanh Nhi vừa thẹn lại tức tới cực điểm, tức khắc ưm một tiếng, ngã xuống mặt sàn...

- Biết sai rồi sao?

Tiêu Phàm nghiêm mặt hỏi Giang Đô, đại chán phu cương cảm giác thật tốt, xem ra nam nhân thi thoảng phải thể hiện chút không nữ nhân được một tác lại tiến một bước.

- Tướng công, ta sai rồi...

Giang Đô thành thành thật thật cúi đầu nhận sai.

- Sai ở chỗ nào?

Tiêu Phàm gác chân bắt chéo hỏi.

- Ta không nên chạy khỏi kinh sư...

Tiêu Phàm gạt gạt đầu:

- Đáp án miễn cưỡng chính xác...

Xoay quá mặt, Tiêu Phàm lại liếc xéo Trần Oanh Nhi:

- Còn người? Người sai ở chỗ nào?

Nữ cường nhân thương giới giờ này không kiên cường nổi, nhẹ giọng lầu bầu:

- Ta không nên lừa quận chúa rồi kìa...

Tiêu Phàm nhìn chăm chăm nàng, trầm giọng nói:

- Biết người mang đến cho ta đây bao nhiêu phiền toái không?

Trần Oanh Nhi có chút không hiểu nhìn hắn.

- Hừ, vì các người, ta không thể không thay đổi toàn bộ kế hoạch quốc sự, không thể không làm loạn đuổi Hoàng Trung khỏi kinh, không thể không trở thành khâm sai đại thần, đi tuần Bắc Bình...

- Cái gì? Người... Người phải đi tuần Bắc Bình? Người và Yên Vương đối đầu, người đi Bắc Bình chẳng phải là...

Trần Oanh Nhi giật mình mở to hai mắt nhìn.

Tiêu Phàm cả giận nói:

- Nếu không vì tìm các người, vương bát đần nào muốn đi Bắc Bình?

- Chúng ta... Cũng không có ý định đi Bắc Bình nha, vốn đã quyết định, rồi miếu này trở về kinh sư...

Trần Oanh Nhi chột dạ cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Tiêu Phàm: "....."

Nữ nhân a nữ nhân Tiêu Phàm ta nếu chết oan chết uổng, nhất định là chết ở tay nữ nhân.

Tìm được hai người, Tiêu Phàm thả lỏng phân nửa, giờ có thể không vương bận đi Bắc Bình gặp Chu Lệ.

Dẫn hai người rời Bành tổ miếu, ba người lên xa giá khâm sai, nghi trọng đi về thành Từ Châu.

Trên đường, Trần Oanh Nhi vẻ mặt ngưng trọng yêu cầu cùng đi Tiêu Phàm đi Bắc Bình, Giang Đô cũng tỏ vẻ cùng đi, muốn cùng tướng công đồng sinh cộng tử.

Tiêu Phàm nghiêm mặt cự tuyệt.

Nói giỡn, để hai người này cùng mình đi Bắc Bình thế mấy ngày này vất vả đi tìm có ý nghĩa sao? Hắn có thể bớt lo dọc đường sao?

Bất luận hai nàng cầu xin thế nào, Tiêu Phàm vẫn lắc đầu cự tuyệt.

Vào thành Từ Châu, Từ Châu tri phủ Lưu Trị nom nớp lo sợ đứng ở cửa nhà môn nghênh đón.

Đoạn này thời gian thật sự khiến hắn rất lo lắng, từ khi Tiêu Phàm đi vào Từ Châu, đại môn không ra, cổng trong không bước, còn chưa làm gì đã có quan lớn quan nhỏ tự thú, hôm nay khâm sai vừa ra cửa một chuyến tri huyện Bành huyện đã treo cổ tự sát, Tiêu Phàm này chẳng lẽ là ôn thần trong truyền thuyết sao?

Khâm sai đến chỗ nào, một đạo mệnh lệnh cũng không xuống, Từ Châu yêu ma quỷ quái sôi nổi xuống ngựa, làm Lưu Trị suốt ngày nom nớp lo sợ.

Trái lại, Tiêu Phàm lần này vô tình làm lộ ra nhiều tham quan ác bá như thế, bách chúng Từ Châu vui mừng khôn xiết, mỗi người đều vui vẻ, mừng rỡ khen ngợi Tiêu Phàm là thanh thiên đại lão gia.

Tiêu Phàm cùng nhị nữ ở lại trong thành Từ Châu hai ngày, rốt cục quyết định ly khai Từ Châu, tiếp tục bắc hành.

Tin tức này truyền ra, quan lớn quan nhỏ Từ Châu cảm kích khóc rống chảy nước mắt, khóc không thành tiếng.

Trước phái quân sĩ hộ tống hai người về kinh sư, xa giá Tiêu Phàm đi về phía bắc.

Ngày rời thành, quan lại lớn nhỏ cùng dân chúng toàn thành đưa tiễn, biển người lặng ngắt như tờ. Tiêu Phàm khí phách đứng trên xa giá phát tay, đang định bước vào xa giá, tự nhiên thấy có gì không đúng, sao lại an tĩnh quá vậy.

Ho khan một tiếng

- Bàn quan liền đi...

"....."

Không ai dám trả lời, mọi người cùng dõi mắt trông theo hắn, ánh mắt đầy đáng thương.

Không phải tất cả thần tiên đều được mọi người hoan nghênh, ít nhất ôn thần bọn họ rất không thích, chỉ mong hắn đi nhanh lên, vĩnh viễn cũng đừng trở về.

- Các ngươi nếu không làm chút bộ dạng vui vẻ, bàn quan liền lưu lại vài ngày...

Ba ba ba ba...

Quan lại toàn thành nghiêng răng nghiêng lợi, nhiệt liệt vỗ tay vui vẻ đưa tiễn.

Rời Từ Châu, quá Hoàng Hà, liền là địa giới Sơn Đông.

Mười ngày sau, khâm sai xa giá tới Sơn Đông Duyên Châu, Duyên Châu tri phủ Từ Thái vội vàng dẫn quan viên lớn nhỏ rời thành mười dặm đón.

Ba nghìn nghi trượng thân quân ngoài thành đóng quân, Tiêu Phàm dẫn Tào Nghị cùng trăm tên thân quân vào thành.

Ở lại Duyên Châu ba ngày, Tiêu Phàm vẫn như cũ không rời khỏi đại môn một bước.

Tối ngày thứ tư, Võ Anh hầu Quách Anh phụng chiếu lãnh binh đóng ở Sơn Đông và Bắc Bình tới Duyên Châu phủ, dùng lễ hạ quan thăm kiến khâm sai Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đọc thánh chỉ khen thưởng Quách Anh cùng hơn mười thuộc hạ, Quách Anh vô cùng cảm kích, quỳ xuống tại chỗ lĩnh chỉ tạ ơn.

Đêm đó, Tiêu Phàm cùng Quách Anh tại mật thất trao đổi cả đêm, trời còn chưa sáng Quách Anh liền vội cáo từ.

Ba ngày sau, Quách Anh điều động bốn vạn binh mã dưới trướng, từ Hội Xương Sơn Đông tiến về phía đông, dùng quân cách Đại Danh phủ thuộc Bắc Bình ba mươi dặm, đối diện với hai vạn binh mã trú đóng Thuận Đức phủ của Chu Lệ.

Như thế dĩ thường binh mã điều động, lệnh Yên quân trên dưới dần dần có chút mất đúng mực, thống quân tướng lĩnh mã phi báo Bắc Bình phủ, hỏi Chu Lệ ý kiến, Chu Lệ đề xuống báo, lệnh dưới trướng co rút lại phòng ngự, không được gây hấn quách anh địch binh mã.

Trong quan dịch Duyên Châu.

Cầm Y vệ mật thám hướng Tiêu Phàm bẩm báo quân lệnh của Chu Lệ, Tiêu Phàm mỉm cười, im lặng không nói.

Kiều hùng quả nhiên là kiêu hùng, như vậy đều có thể nhìn được, đúng là cái nhân vật hung ác.

Hậu hoa viên quan dịch, ở một mảnh đất hoang, có vài bia hình người được dựng xa xa.

Tiêu Phàm tay cầm ná, đang luyện ngắm bắn.

Sưu

Bi đất không thấy đâu, bia thì không hề gì.

Tiêu Phàm nhúc nhúc, thần sắc có chút buồn bực, rõ ràng nhắm ngay bia, vì sao lại không trúng? Chẳng lẽ mình không có thiên phú môn này?

Tào Nghị ở một bên cười hắc hắc nói:

- Bất kể là cung hay nỏ, đều phải dựa vào quen tay hay việc, luyện tập nhiều tất có thu hoạch...

Tiêu Phàm thở dài, lắc đầu nói:

- Quá khó khăn...

- Tiêu lão đệ bận tục sự quá nhiều, lòng không tĩnh, sao luyện chính xác được? Cứ theo lời ta nói, bắt mấy tử tù, dùng người sống luyện tất tiến bộ thần tốc.

Tiêu Phàm lắc đầu, hắn không thể tàn nhẫn như vậy, vỗ vỗ vai Tào Nghị:

- Sống cần phải có lòng từ bi... Đứng rồi, kinh sư không có chuyện gì chứ?

Tào Nghị nhếch miệng cười nói:

- Hoàng Trung bị người đẩy đi, mấy lão cổ hủ trong triều không còn thủ lĩnh, còn ai dám nhảy ra nữa, làm gì có chuyện gì được.

Tiêu Phàm vui mừng cười nói:

- Không có việc gì là tốt rồi, hậu viện không có lửa cháy, ta không có nỗi lo về sau.

- Tiêu lão đệ, nguy hiểm sắp tới a, sắp đi vào địa giới Bắc Bình, Yên vương dù không dám đường hoàng phái binh giết người, nhưng âm thầm ám sát là khó tránh, nên tìm thêm mấy vị cao thủ phòng bị...

Tiêu Phàm buồn bực nói:

- Ta đi đâu tìm cao thủ đây? Cao thủ ám sát trong Cẩm y vệ thì đầy, chứ bảo bọn họ phòng ám sát sao được...

Tào Nghị thờ dãi nói:

- Nếu sư phụ của người cùng sư bá đến tương trợ, thật là tốt biết bao...

Tiêu Phàm lắc đầu nói:

- Trước khi đi ta đã mời bọn họ, nhưng mà cả hai lão đều bảo muốn bế quan luyện đan, đang thời kỳ mấu chốt, sống chết cũng không chịu đi cùng ta.

Tào Nghị bĩu môi:

- Bọn họ chính là gan bé, không muốn trêu chọc thị phi, khi người vào ngục ta đã lĩnh giáo qua rồi...

Tiêu Phàm cười khổ vài tiếng, nâng nã lên, nhắm ngay bia cỏ hình người ngoài xa:

- Cầu người không bằng cầu mình, ta khổ luyện bản lĩnh giết địch trước, có bốn sự sẵn, ai cũng không cướp được...

Ngắm, vận lực, kéo gấp...

- Ông trời a ban thưởng cho ta một võ lâm cao thủ đi!

Tiêu Phàm thành kính cầu nguyện.

Phóng

Cùng lúc với bi đất bắn ra, một bóng người màu xám tro xẹt qua, ống tay khê phát, giống như đại điều lẳng không, quan sát chúng sinh...

Ba

Bi đất bắn đúng điều nhân bay lượn giữa không trung...

- A —— bắn đạo tiêu rồi.

Hét thảm một tiếng, điều nhân như bị trúng thương, giữa không trung dừng một chút, ống tay áo ra sức múa may vẫy vùng, rốt cục không chống nổi, dần lao đầu xuống.

Tiêu Phàm cùng Tào Nghị đồng thời há hốc mồm...

- Sư phụ...

Tiêu Phàm kinh ngạc thì thào, tiếp theo chạy như bay tiến lên, bi thương hô to:

- Sư phụ người làm sao vậy? Sư phụ, ai dám ám toán người? Đồ nhi nhất định báo thù cho người...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Hậu viện cháy

Bắc Bình Yên Vương phủ.

Chu Lệ sắc mặt trầm tĩnh đến đáng sợ, da mặt co rút lại.

Đạo Diễn như không có chuyện gì xảy ra lật thêm một trang quyển sách dạy đánh cờ, mí mắt cũng chưa hề nhấc lên chút nào.

Trong phòng khách, không khí trầm mặc như ngưng đọng lại.

Thật lâu, Chu Lệ lạnh lùng nói:

- Quách Anh lĩnh bốn vạn binh mã tiến tới thêm trăm dặm, sao hắn có cam đảm khiêu khích bốn vương như thế? Đây là ý của hắn hay là của triều đình?

Đạo Diễn mắt nhìn chăm chăm quyển sách, miệng thần nhiên nói:

- Đại Minh khai quốc ba mươi năm, võ tướng bị tiền đề tru sát gần hết, nguyên lão năm đó chỉ còn Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn cùng Võ Định Hầu Quách Anh hai người, hai người này hay sống cẩn thận, ôn hòa, bằng không tiền đề cũng sẽ không để bọn họ sống đến hôm nay, Quách Anh nếu không được triều đình bày mưu đặt kế, sao dám tự mình điều động binh mã?

Chu Lệ đồng tử đột nhiên co nhỏ như mũi kim, trầm giọng nói:

- Đây chẳng lẽ là ý của Chu Doãn Văn? Hắn bảo Quách Anh lĩnh quân bắc tiến, đã nhập cảnh nội Bắc Bình, hắn có ý gì? Muốn bao vây tiêu trừ bốn vương sao?

Đạo Diễn lắc đầu cười nói:

- Chỉ sợ chưa hẳn, phải là thiên tử cho Tiêu Phàm quyền lực lớn như vậy, Tiêu Phàm lấy danh nghĩa khâm sai hướng Quách Anh hạ điều lệnh, hôm nay Tiêu Phàm đã đến Sơn Đông Duyện Châu phủ, qua Duyện Châu liền là Tế Nam, tiếp qua Tế Nam liền là Bắc Bình...

Chu Lệ cười lạnh:

- Tiêu Phàm là cố thị uy với bốn vương?

Đạo Diễn lạnh nhạt cười nói:

- Chỉ sợ là muốn bảo mệnh, binh mã phía sau hắn, nếu hắn ở Bắc Bình có gì bất trắc, đại quân triều đình sẽ áp vào Bắc Bình...

Chu Lệ cười ha ha:

- Bốn vương lĩnh binh hơn mười năm, chẳng lẽ là bị dọa? Đơn giản là chuyện cười.

Miệng cười nhưng mắt Chu Lệ lại có vài phần thần sắc không tự nhiên.

Từ xưa triều đình đại biểu cho chính thống cùng đại nghĩa, bốn vạn đại quân nhìn như không nhiều lắm, nhưng có danh nghĩa "Triều đình" khiến Chu Lệ cảm nhận được áp lực, loại này vô hình uy hiếp làm Chu Lệ không thể không ném chuột sợ vỡ bình.

Đạo Diễn đã dời ánh mắt sang mặt Chu Lệ, hắn nhìn rất chuyên chú, giống như Chu Lệ là một kỳ thủ siêu phẩm.

Thật lâu, Đạo Diễn thoải mái cười, nói:

- Vương gia không cần phải lo lắng, từ xưa người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, nếu Vương gia vội trừ Tiêu Phàm, phương pháp có rất nhiều mà...

Chu Lệ cười, nói:

- Không sai, trắng trợn giết khâm sai, bốn vương quyết không làm chuyện ngu xuẩn như thế, có lẽ khâm sai đại nhân không hợp khí hậu, giữa đường chết bất đắc kì tử cũng nên, cùng bốn vương nửa chút liên quan cũng không a...

Đạo Diễn đột nhiên nói:

- Vương gia, khâm sai nếu không chết giữa đường thì sao? Nếu hắn mạng lớn thoát khỏi, vẫn thừa lệnh vua, đến Bắc Bình thì vương gia tính sao?

Chu Lệ nghĩ nghĩ, nhíu mày nói:

- Ý của tiên sinh là...

- Vương gia, tước phiên là việc triều đình phải làm, mà Yên quân ta giờ này còn chưa chuẩn bị ổn thỏa, nghiệp lớn không thể nóng vội, tránh thất bại

trong gang tấc. Bần tăng cho rằng vương gia lúc này lên đột nhiên bị bệnh nặng...

Chu Lệ mắt sáng lên:

- Triều đình phải khâm sai trấn an phiên vương, ý để trì hoãn, bốn vương cũng già bệnh lẫn lộn năm năm rưỡi, chúng ta cũng kéo dài một chút thời gian, mọi sự chuẩn bị ổn thỏa rồi tương lai trên chiến trường một trận quyết thư hùng, tiên sinh ý kiến hay... Bất quá, lúc này bốn vương nên sinh bệnh gì?

Đạo Diễn cười thần bí, nói:

- Vương gia kể từ hôm nay... Diên rồi.

Ông trời nghe được Tiêu Phàm tiêu tụy cầu nguyện, vì thế ban cho hắn một cao thủ võ lâm.

Cao thủ võ lâm còn chưa hạ cánh, đã bị Tiêu Phàm dùng thần kỹ bắn rơi, điều này đúng là bi kịch.

Tiêu Phàm ôm đầu, biểu tình vừa áy náy lại đau kịch liệt, Tào Nghị đứng ở cách đó không xa, mặt phồng đến đỏ bừng, dùng sức nín cười, nhẫn thật sự vất vả.

Thời khắc này Thái Hư nằm trên mặt đất, trán nổi lên một cục u thật lớn, hình dáng quái dị cực kỳ.

- Sư phụ ta không phải cố ý...

Tiêu Phàm không ngừng xoa đầu Thái Hư, ngữ khí rất áy náy.

Đồng thời, Tiêu Phàm lại không nhận được bội phục cung kỹ của mình, chính xác quá độ, rõ ràng nhắm vào bia, sao lại bắn lên trời? Lại vừa vặn bắn trúng Thái Hư đang bay lượn, thần kỹ này nếu dùng trên chiến trường, giữa trăm vạn quân lấy đầu thượng tướng, mình nên ngắm vào đâu?

Thái Hư mở mắt ra, sau đó lại nhắm lại, miệng rên rĩ nói:

- A... Thật là nhiều sao, còn có tiếng chim hót...

Tiêu Phàm bi thương nói:

- Sư phụ... Hết thấy đều là ảo giác...

Rên rĩ thật lâu, Thái Hư rốt cục tỉnh táo trở lại, chỉ vào cục u to trên đầu, bắt lấy tay của Tiêu Phàm, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn, hư nhược nói:

- Nói cho ta biết...

- Nói cho người biết cái gì?

- Người vì sao bắn chuẩn như vậy? Người có phải đã sớm ngắm ta, chờ đợi ta bay lên sau đó người đánh ta xuống...

- Hiểu lầm a sư phụ, đây thật ra là rất đơn thuần bắn chơi thôi...

- aKiếp số a kiếp số...

Thái Hư bi thương thở dài.

Thái Hư dần dần khôi phục bình thường, trừ cục u trên trán nhất thời chưa thể tan.

Đến lúc này Tiêu Phàm hưng phấn hỏi:

- Sư phụ người như thế nào lại đến Duyên Châu? Người không phải tại kinh sư luyện đan sao?... Đúng rồi, sư bá không không đến cùng người?

Thái Hư môi ngáp ngừng vài cái, định mở miệng, liền nghe được một thanh âm từ chòi nghỉ mát của quan dịch:

- Vô lượng thọ phật... Bần đạo ở đây.

Tiêu Phàm nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy Trương Tam Phong đang ngồi ở trên tảng đá, vuốt râu bạc trắng nhìn bọn họ mỉm cười.

Thái Hư thấy Trương Tam Phong tiêu sái ung dung nhìn lại mình thì thâm chán nản, không khỏi đau xót nước mắt như rên rĩ nói:

- Sư huynh, người là vào như thế nào?

Trương Tam Phong nâng ngón tay chỉ vào cửa quan dịch vẫn ung dung nói:

- Đương nhiên từ đại môn vào, đây là phương thức bình thường..

Thái Hư da mặt co quắp vài cái "....."

Tiêu Phàm đại hi, vội vàng bước đến nghênh đón:

- Sư bá cũng tới, các người là cố ý đến bảo hộ ta đi Bắc Bình sao? Quả nhiên vẫn là người nhà đáng tin a.

Trương Tam Phong nghe vậy lại lúng túng cười gượng vài tiếng, nụ cười rất khó nhìn.

Thái Hư gương mặt già nua trở nên xấu hổ không chịu nổi, con mắt tròn vòng vo vài cái, né tránh cái đề tài này, thân thiết ôm lấy Tiêu Phàm đi vào nội viện.

- Đồ nhi a, vì sư lâu không thấy người, hôm nay thấy ẩn đường người có chút đen, bản đạo bấm ngón tay tính toán, người gần phạm lửa, có triệu chứng xấu a...

"....."

- -----

Thái Hư cùng Trương Tam Phong đến, xem như cho Tiêu Phàm một phần bảo hiểm. Có hai cao thủ tuyệt thế bên người, Chu Lệ muốn phái người ám sát thì không dễ đắc thủ.

Tiêu Phàm hôm nay cao hứng, Thái Hư này tuy thường ngày sợ chết, nhưng vẫn rất có lập trường, đồ đệ xâm nhập chốn mạo hiểm, sư phụ và sư bá không nói hai lời liền đến bảo hộ hần, đạo môn tình nghĩa như thế thực khiến người ta cảm động vạn phần. Lúc trước bị Thái Hư lừa vào Võ Đang quả nhiên là một lựa chọn chính xác a.

Sư phụ sư bá đã đến, Tiêu Phàm tự nhiên mở tiệc tẩy trần cho hai vị trưởng bối.

Đi theo Tiêu Phàm cùng đến Bắc Bình, đại nho Phương Hiếu Nhụ hôm nay cũng ra mặt, tự mình tiếp khách.

Thái Hư ngồi xuống tay bốc thịt tay cầm bầu rượu, rất là bừa bãi, nhưng hôm nay hình ảnh này trong Tiêu Phàm lại không thấy chướng mắt chút nào.

Trong bữa tiệc Phương Hiếu Nhụ nghe nói Trương Tam Phong lại là chân nhân tiên đế khâm phong, không khỏi chấn động, trong thần sắc thêm vài phần kính ý, cùng Trương Tam Phong đàm luận lão Trang cùng đạo dưỡng sinh thật lâu, cũng liên tục hô to Trương thần tiên tên quả nhiên danh bất hư truyền, làm hần được lợi rất nhiều.

Còn cái vị ăn uống khó coi kia, Phương Hiếu Nhụ lựa chọn không nhìn, ngoại trừ vấn đề tố chất sợ là còn ngại hơn về thân phận.

- Nhân sinh nhất đại hi, tha hương ngộ cố tri, hôm nay tha hương gặp trưởng bối, càng thêm vui, sư phụ, sư bá, đồ nhi kính hai vị một ly, cảm tạ hai vị trưởng bối ngàn dặm bồn ba, bảo hộ đồ nhi Tây Thiên lấy kinh... Khụ, không đúng, bảo hộ đồ nhi nhập Bắc Bình hồ lang chi địa, tiền đồ hung hiểm, tính mạng đồ nhi chưa biết, hai vị trưởng bối phải bận lòng..

Tiêu Phàm đứng lên, hướng hai người mời một ly rượu.

Trương Tam Phong ha ha cười, nâng chén uống một hơi cạn sạch, sau khi uống xong biểu tình mờ mịt nói:

- Đi Bắc Bình? Ai muốn đi Bắc Bình?

Tiêu Phàm lau mồ hôi nói:

- Sư bá, chúng ta cùng đi Bắc Bình, hai vị chịu khó giúp cho, ở bên cạnh ta bảo hộ ta...

Trương Tam Phong vẻ mờ mịt, quay đầu nhìn Thái Hư nói:

- Chúng ta còn phải bảo vệ hần? Người trước khi tới không phải nói như vậy nha, không phải nói gặp đồ đệ một lần liền đạo chơi thiên hạ sao?

Thái Hư vội vàng ho khan, âm thầm dùng sức kéo kéo ống tay áo Trương Tam Phong.

- Đồ đệ a, cái gì là sư môn nghĩa khí? Bản đạo cùng sư huynh lần này đến nhất định cùng người đi Bắc Bình, sư huynh đệ ta hai người bảo vệ người chu toàn không tổn hao gì.

Tiêu Phàm cảm kích nói:

- Sư phụ đối với đồ nhi thật sự là tình thâm ý dày, tình này đồ nhi ghi nhớ trong lòng, cả đời không quên.

Thái Hư ngửa mặt lên trời cười nói:

- Đừng nhìn bản đạo ngày thường rất sợ chết, vẫn có mặt nghĩa khí, như bảo bối, sau này ngươi sẽ từ từ thấy quanh thân bản đạo có nhiều tia chớp...
- Đúng rồi, sư phụ, lúc đồ nhi rời kinh mời các ngươi rời núi bảo hộ ta, các ngươi nói muốn luyện đan, như thế nào cũng không chịu đi, như thế nào sau lại đột nhiên nghĩ thông suốt, còn đuổi theo?

Tiêu Phàm đối với vấn đề này thật sự không hiểu chút nào.

"Khụ khụ..." Thái Hư ho khan không ngừng, chợt dạ bưng ly rượu lên bắt đầu mời rượu:

- ... Đến, uống rượu uống rượu, không say không về a...
- Sư phụ...
- Cái gì?
- Ở đây nhiều người như vậy, sao ngươi nâng chén mời tranh chữ trên tường, là có ý gì a?

Thái Hư: "....."

Tiệc rượu tan, mọi người thừa dịp lảng lảng khi sau, tại hậu hoa viên tản bộ ngắm hoa.

Thái Hư không biết cùng Phương Hiểu Nhụ nói gì làm Phương Hiểu Nhụ thay đổi thái độ, thân thiết quán quýt lấy hấn hỏi này hỏi kia, Thái Hư lòi bộ dạng bí hiểm ra, mặc kệ Phương Hiểu Nhụ hỏi gì đều chỉ đáp một câu:

- Thiên cơ bất khả lộ, trả thù lao sẽ tiết lộ...

Tào Nghị cùng Tiêu Phàm đi ở sau, hai người thương nghị hành trình.

- Mọi việc chuẩn bị thỏa đáng, ngày mai có thể nhập Bắc Bình phủ.

Tiêu Phàm thở dài:

- Lần này Võ Định hầu Quách Anh tại Bắc Bình biên cảnh hoá bày trận, xem như cho chúng ta thêm vài phần dừng khí, Yến vương cho dù muốn giết ta, khẳng định cũng không dám quá mức trắng trợn.
- Yến vương làm việc rất cẩn thận, trăm mật mà không một sơ, khâm sai đại biểu thiên tử, trừ phi hấn hiện tại hạ quyết tâm tạo phản, bằng không hấn là không dám phái quân đội giết ngươi.

Tiêu Phàm cười nói:

- Phái quân đội giết ta, hấn tất nhiên không dám, hôm nay Yến vương dưới trướng mười lăm vạn tướng sĩ, mỗi ngày hao lương vô số, các doanh trư lương thảo chỉ đủ hấn duy trì nửa năm, cho dù Yến quân thiên hạ vô địch, nửa năm cũng khẳng định không đánh được đại quân triều đình, Yến vương không phải điên, rất nhiều chuẩn bị không đủ, hấn sẽ không tạo phản bây giờ, hấn một khi đã không dám tạo phản, ta khâm sai sẽ tương đối an toàn hơn nhiều...

Tào Nghị rầu rĩ nói:

- Chỉ sợ hấn ngoài sáng không đến, lại phái thích khách âm thầm ám sát, hạ độc...

Tiêu Phàm ha ha cười, giương mắt nhìn Trương Tam Phong cùng Thái Hư đi phía trước, nụ cười tràn đầy âm áp cùng cảm động:

- ... Hai vị trưởng bối không quản ngàn dặm xa xôi đuổi theo bảo hộ ta, thích khách lợi hại hơn nữa chỉ sợ cũng không chống cự nổi thiên hạ hai đại tuyệt thế cao thủ, bọn họ... Là người tốt, nhân gian đều có chân tình, hạnh phúc giống hoa nhĩ nở...

Tào Nghị gãi đầu, nhỏ giọng lầm bầm nói:

- ... Sao ta cảm giác hai vị lão thần tiên tới như vậy rất kỳ quái? Lai lịch có vẻ như rất không đúng a, chẳng lẽ bọn họ tại kinh sư gây họa gì đó...

Tiêu Phàm không vui tròng mắt, nói:

- Nói vậy, hai vị trưởng bối thật xa chạy tới bảo hộ ta, ngươi sao có thể hoài nghi bọn họ?

Tào Nghị suy nghĩ trong chớp lát, rốt cục không thèm để ý phát tay, ha ha cười nói:

- Quên đi, quân bọn họ ý đồ đến như thế nào, chỉ cần hậu viện không có việc gì, không làm khó, không bắt lửa, chúng ta đi Bắc Bình liền an tâm...

Hai người đang nghị luận, một gã cầm y giáo úy vội vàng chạy vào quan dịch, thi lễ rồi đem một phong thư cấp báo đưa cho Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm ngăn người, tay cầm thư cấp báo, trong lòng lập tức sinh ra một loại dự cảm bất tường.

Vội mở thư ra xem, Tiêu Phàm vừa thấy, sắc mặt lập tức trở nên vừa sợ vừa giận, thân hình không khống chế được lao đảo một chút.

Tào Nghị kinh hãi, vội vàng đỡ lấy hắn, gấp giọng hỏi:

- Làm sao vậy? Đây là kinh sư cấp báo sao? Xảy ra chuyện gì?

Tiêu Phàm cả người không ngừng run rẩy, run run môi run giọng nói:

- Kinh sư... Kinh sư hậu viện...

- Hậu viện làm sao vậy?

- Hậu viện... Cháy!

Tào Nghị trong mắt lóe lên một chút tàn khốc, vén tay áo hung tợn nói:

- Đám Thanh Lư kia dám kiếm chuyện? Lão tử hồi kinh thu thập bọn họ!

Tiêu Phàm vô thần nhìn hắn một cái, yếu ớt nói:

- Không phải a, là hậu viện... Cháy!

- Ý gì?

- Hoạ Mi gửi thư, sư phụ vài ngày trước ở trong nhà luyện đan, không biết làm gì, lò luyện đan... Nổ tung, tây sương phòng đồ sụp, mặt khác lửa lan tới tận nội viện...

Tào Nghị hai mắt nhìn chăm chăm Tiêu Phàm, sau nửa ngày, từ trong cổ họng biệt xuất một câu:

- Kháo, quả nhiên là hậu viện cháy a... Đệ muội không có việc gì chứ?

- May mà Hoạ Mi lúc ấy đang ở trong kho đếm bạc, cách nội viện khá xa, hữu kinh vô hiểm thoát một kiếp... Nhà cháy phân nửa, nàng khóc rất thương tâm..

Tào Nghị đồng tình vỗ vỗ vai hắn, sau đó ngăn người, nói:

- Ai, không đúng nha, sư phụ người đốt nhà người, hắn chuyện gì cũng không quản, phải mong một cái liền chạy ra khỏi kinh?

Tiêu Phàm vô lực gật gật đầu.

Tào Nghị rốt cục không nhịn được mắng:

- Con mịa nó này lão gia hỏa là cực phẩm a, khó trách hắn chủ động chạy tới bảo hộ người như vậy, thì ra thật sự là gây họa...

Tiêu Phàm hai mắt vô thần nửa ngày, tiếp theo bắt lấy tay của Tào Nghị, nói như khóc:

- Tào đại ca, ta muốn về nhà... Nhà ta bị đốt a...

Tào Nghị: "....."

Phía trước cách đó không xa, Thái Hư vẫn đang lừa dối Phưong Hiếu Nhụ:

- Lão Phưong a... Bản đạo nói thật, người có triệu chứng xấu a, nhìn mệnh cách người, người là Thiên Sát cô tình chi tướng, khắc phụ khắc mẫu khắc huynh khắc đệ khắc thê... Cả chỗ trong nhà người cũng khắc, trong mệnh chủ định đoạn tuyệt tôn, bất tự rất cứng rắn, sau đó ngay cả chính mình cũng khắc, mệnh đại hung, tóm lại kiếp số tránh khỏi a.

Phưong Hiếu Nhụ sợ hãi động dung:

- Không biết lão thần tiên có phưong pháp giải cứu?

- Thiên cơ bất khả lộ... Đưa ta mười lạng bạc, ta sẽ tiết lộ chút thiên cơ.

- Mười lạng bạc liền tiết lộ thiên cơ? Sao lão phu thấy như ngươi đang lừa gạt vậy?

- Hừ, tin hay không thì tùy, kiếp số đến đâu trách bản đạo không nói trước cho ngươi... A? Lão Phưong, vừa rồi còn tốt, sao giờ ẩn đường của ngươi ngày càng đen vậy? Lão Phưong, kiếp số lập tức tới, ngươi phải cẩn thận a...

.....

.....

Tiêu Phàm nhìn vào Thái Hư, trong lòng nhất trận phần nộ ngập trời.

Lão vương bát đản, đốt nhà người ta rồi bỏ chạy, nếu không có Cẩm y vệ cấp báo, giờ này ta vẫn còn chưa biết gì.

May mắn Hoạ Mi mạng lớn, tránh thoát một kiếp, nếu không hậu quả không dám tưởng tượng.

Tiêu Phàm cả người băng lãnh, trong lòng sợ không thôi, càng nghĩ càng giận, nhìn vào Thái Hư, Tiêu Phàm trong lòng tức giận, ác đảm sinh.

Rút cây ná sau thắt lưng, lấy một viên bi đất, ngấm, kéo căng..

- Thái Hư ngươi lão vương bát đốt nhà của ta bỏ chạy, lại tới trước mặt của ta trang bức cái gì nghĩa bạc vãn thiên, chịu chết đi lão vương bát đản, xem cung.

Tiêu Phàm lực giọng hét lớn.

Sưu

Bi đất bắn ra, lệ không già

Phanh

Phưong Hiếu Nhụ bên cạnh Thái Hư lao đảo thân hình sau đó "A ——" một tiếng hét thảm.

Tay che đầu, cố gắng quay đầu lại, Phưong Hiếu Nhụ nhìn vào Tiêu Phàm, u oán thở dài:

- Hôm nay quả nhiên... Đại hung!

Nói xong, Phưong Hiếu Nhụ ngã xuống đất, bất tỉnh.

Thái Hư ngẩn người, tiếp theo hét lớn:

- Ngươi xem ngươi xem, ta nói qua ngươi có triệu chứng xấu đi? Ứng nghiệm ứng nghiệm kiếp số a kiếp số ai, tám lạng bạc được không? Ta giúp ngươi về bùa đảo giải hung... Lão Phưong, ngươi tỉnh trước a.

Tiêu Phàm sắc mặt lúng túng cất né, nghiêm mặt giải thích với Tào Nghị:

- Ta... Đánh trật.

Tào Nghị rất bình tĩnh gật gật đầu:

- Ân, nhìn ra được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Âm sát trong quan dịch

Tiêu Phàm rất muốn cho Thái Hư một cái đánh giá, nghĩ tới nghĩ lui tất cả đều là xấu. Một người rất thần kỳ, chính là cả đời chưa làm một chuyện tốt, Thái Hư làm rất ổn, thực không dễ dàng.

Nhận lão làm sư phụ chính là sự kiện thất bại trong đời Tiêu Phàm. Hắn rất muốn xuyên qua lần nữa, trở lại Giang Phổ huyện hai năm trước, khi lão chụp bờ vai hắn, nghiêm nghị và quyền uy bảo “Ngươi có điềm xấu”, khi đó, hắn sẽ không bao giờ hồ đồ mời lão ăn cơm nữa, mà cầm một cục gạch vỡ thẳng vào mặt lão, sau đó thông dong phát tay áo, bình tĩnh tránh đi.

Nhưng trên đời không có thuốc hồi hận!

Cho nên, Tiêu Phàm vẫn phải gọi người sư phụ này, cho dù hấn đốt rụi kinh sư thì Tiêu Phàm vẫn phải lo. Ân oán giữa thầy trò, xui xẻo chính là Phương Hiếu Nhụ.

Hấn bây giờ còn nằm ở hoa viên, người đã hôn mê, phía sau gáy gồ lên cục u to tướng, cung kỹ của Tiêu Phàm lực rất ổn, chỉ là chính xác quá kém.

- Phương đại nhân, ta có lỗi với người...

Tiêu Phàm có chút biến sắc.

Đại nho đương thời ba lần bốn bận bị hấn hành hạ như thế, đúng là có lỗi thật, nếu bị người đọc sách biết thần tượng chịu tai ương như thế hấn không bị mắng chết mới là lạ...

- Tiêu lão đệ, người bây giờ nhận lỗi thật sự là lãng phí nước miếng, Phương đại nhân còn choáng váng lắm...

Tào Nghị khuyên giải.

- Vậy chờ hấn tỉnh lại, ta lại nhận lỗi...

Thái Hư lại gần, sờ sờ trên người Phương Hiếu Nhụ, miệng còn thấp giọng thăm thì cái gì.

- Người đang làm gì?

Tiêu Phàm sắc mặt không tốt hỏi.

- Nhìn trên người hấn có bạc không, ta chỉ cần tám lạng, sau đó cho hấn lá bùa trừ tà... Đồ đệ a, lão Phương này mệnh rất tà môn, ta chỉ thu hấn tám lạng giúp hấn giải hung, giá còn rẻ hơn ra chợ mua thịt heo a...

Tiêu Phàm nghiêm mặt nói:

- Người bây giờ còn có tâm tình kiếm bạc? Người có nhớ hay không trước khi rời kinh đã làm chuyện gì?

Thái Hư tay sờ bạc liền dừng lại, gạt mình ngẩng đầu nhìn hấn:

- Vô lượng thọ phật, sao người lại biết? Ta và sư huynh chạy nhanh hơn chó, sao người có thể...

- Người chạy trốn có thể so với cấp báo của Cẩm y vệ sao?

Thái Hư: "....."

- Sư phụ, người đốt nhà ta, cũng nên cho ta cái công đạo chứ? Phũm mông chạy là sao?

Thái Hư mặt mang nét hổ thẹn, đôi mắt nhỏ lóe ra không ngừng, có vẻ rất là chột dạ, trong miệng còn ấp úng, đứt quãng nói từng chữ vô nghĩa:

- A... Tê... Đắc a tê đắc lạc...

Tào Nghị nhúc nhúc đầu, khó hiểu nói:

- Lão thần tiên rầm rì nói ý gì?

Tiêu Phàm cũng nhăn mày, ngưng thần nghe xong trong chốc lát, không xác định nói:

- Hấn đang hát a...

Khâm sai dừng tại Sơn Đông Duyệt Châu phủ mấy ngày, quan phủ Duyệt Châu trên dưới tất cả đều thấp thòm lo âu, lúc Tiêu Phàm ở Từ Châu đã làm quan trường Từ Châu náo loạn tận trời, quan lại tự thủ, tự sát quá nửa.

Nay ôn thần này lại tới Duyệt Châu, lại bất động thanh sắc, quan viên hốt hoảng không yên, vì sao hấn mãi không đi biên cảnh khao thưởng biên quân, đến cùng là có ý gì?

Duyệt Châu tri phủ Từ Thái mấy ngày này gấp đến độ toát mồ hôi toàn thân, Từ Châu bị bắt nhiều quan viên phạm pháp như thế, tri phủ Lưu Trị bị tội quản lý không nghiêm, bỏ bê nhiệm vụ cũng đã bị giải vào kinh sau khi khâm sai đi.

Lúc này khâm sai đã tới Duyệt Châu, không biết muốn kéo bao nhiêu quan viên xuống ngựa, quan trọng là có thể nắm đầu tri phủ hấn mà khai đao không?

Từ Thái mấy ngày này nom nớp lo sợ nhưng mà mỗi ngày không thể không tươi cười xã giao, thân thiết với Tiêu Phàm quả thực còn hiếu thảo hơn cha ruột.

Tiêu Phàm mỗi ngày vẫn như cũ bất động thanh sắc ở tại quan dịch, hần đang chờ, hần đang đợi tin của Võ Định hầu Quách Anh.

Đến ngày thứ tư, Quách Anh phái người phi ngựa bẩm báo, bốn vạn binh mã dưới trướng toàn bộ đến Đại Danh phủ, hạ trại đóng quân.

Đọc được tin tức này, Tiêu Phàm yên tâm.

Vì thế, khâm sai Tiêu Phàm rốt cục cũng khởi hành.

Theo thường lệ, toàn thành quan viên dân chúng cùng đến đưa tiễn, Từ Thái cao hứng nước mắt rơi như mưa, khâm sai lúc này thủ hạ lưu tình, không đảo loạn quan trường Huyện Châu, thật sự là công đức vô lượng, vạn gia sinh phật.

Nghi trượng đi trước, nhắm Đông Xương phủ phía đông xuất phát.

Qua Đông Xương, liền là Bắc Bình địa giới, sắp tiếp cận Bắc Bình, Tiêu Phàm trong lòng bất an, tiền đồ gian nguy, đợi hần sẽ là cái gì? Kỳ thật hần và Chu Lệ đều hiểu, Chu Lệ hy vọng hần chết, hần đồng dạng cũng ngóng trông Chu Lệ thắng, hần cùng với Chu Lệ đã là tử địch, hiện tại hần cảm giác mình như con thỏ ngược chạy đến miệng sói. Tuy nói hần hai đời người làm không ít chuyện ngu xuẩn, nhưng lần này là chuyện ngu xuẩn nhất, không có một trong.

Người sống trên đời đôi khi cam tâm tình nguyện làm mấy chuyện ngu xuẩn, cho dù được chọn lại, hần cũng sẽ lựa chọn như thế..

Đối với Tiêu Phàm mà nói, để tiếp tục sống, nhất định phải diệt trừ địch nhân, mà địch nhân sẽ không ngốc đứng yên cho hần giết, cho nên trước khi gặp nhau trên chiến trường nhất định phải tìm hiểu hần thật kỹ, những điều này không thể chỉ qua tình báo mà biết được, còn phải tận mắt lĩnh ngộ.

Nghi trượng trên đường đến Đông Xương, Tiêu Phàm nói:

- Phương đại nhân, người cũng nhìn thấy, còn chưa có đến Bắc Bình, người đã là vết thương đầy mình, hạ quan rất là lo lắng a, sợ người chống đỡ không nổi..

Phương Hiếu Nhụ được an bài trên một chiếc xe ngựa lớn, đầu băng kín, nằm nghiêng trong buồng xe, được mấy thiếu nữ đút nho cho. Hần oán niệm với Tiêu Phàm rất nặng, nghe thế tức giận hừ:

- Người vỗ ngực tự hỏi xem, vết thương của lão phu là do ai?

Tiêu Phàm lúng túng cười:

- Hiểu lầm... Tất cả đều là hiểu lầm.

Phương Hiếu Nhụ hốc mắt ửng hồng, đau lòng nói:

- Người ngấm trật lại bảo là hiểu nhầm, lão phu hoài nghi người căn bản là cố ý chứ làm sao bắn trật như thế được?

Tiêu Phàm thành khẩn nói:

- Thật là hiểu lầm... Phương đại nhân, người phải tin tưởng ta, con người của ta cho tới bây giờ chưa bao giờ nói láo, một khi nói láo đầu óc đều quay cuồng buồn nôn...

Phương Hiếu Nhụ tội nghiệp ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm, nói:

- Mặc kệ là thật là giả, Tiêu đại nhân, sau đừng thương tổn lão phu, lão phu chịu không nổi, người xem rồi nước mắt lão phu, —— sau đừng nghịch nả nữa được không?

- Được!

Năm ngày sau, giữa trưa, nghi trượng tới Đông Xương phủ.

Theo thường lệ lại là một phen nghênh đón rồi an bài chu đáo cho đoàn người.

Sau bữa tiệc tẩy trần, đuổi đám quan viên đi, Tiêu Phàm cùng Tào Nghị khoanh tay đứng trong quan dịch, im lặng không nói gì.

Quan dịch thiết lập bên hồ một gian nhà trúc, đứng trong nhà nhìn ra mặt hồ xa xa, khiến người ta thoải mái vui vẻ.

Hai người trầm mặc rất lâu, Tào Nghị nhìn sắc trời, nói:

- Qua Đông Xương, liền tiến vào Bắc Bình địa giới...

Tiêu Phàm cười nói:

- Đúng vậy, Đông Xương là Sơn Đông biên giới, ra Đông Xương liền thẳng vào Bắc Bình...

Tào Nghị nhún mày nói:

- Người còn cười được, thật kỳ quái...

Tiêu Phàm nháy mắt mấy cái, nói:

- Người biết giờ phút này trong lòng ta đang suy nghĩ gì không?

Tào Nghị cũng cười, nụ cười cũng cổ quái như Tiêu Phàm:

- Có lẽ... Người nghĩ giống như ta nghĩ.

Tiêu Phàm dần dần thu liễm nụ cười, ánh mắt nhìn phía mặt hồ mênh mông, trầm mặc một hồi, khoan thai nói:

- Ta cùng với Yên vương kết oán sâu, hần khẳng định không muốn ta sống, hôm nay ta là khâm sai, đại thiên bắc tuần, nếu chết giữa đường...

Tào Nghị nói tiếp:

- Hơn nữa chết bên ngoài Bắc Bình, như vậy thiên hạ sẽ không ai nghĩ cái chết của khâm sai liên quan gì đến Yên vương hần cả...

Tiêu Phàm cười nói:

- Đông Xương vừa gần Bắc Bình, nếu ta là Yên vương, ta sẽ động thủ ám sát ở đây, nếu hần không động thủ, vậy hần rất ngu xuẩn...

Tào Nghị cũng cười nói:

- Nếu hần lựa chọn động thủ tại Đông Xương, vậy hần cũng ngu xuẩn...

Buổi tối Tiêu Phàm từ chối lời mời của tri phủ Đông Xương và đám quan viên, đơn giản dùng cơm trong quan dịch cùng Tào Nghị, Phương Hiếu Nhụ...

Dùng cơm xong, Tiêu Phàm kéo Thái Hư ra một góc hẻo lánh nói:

- Sư phụ, ta biết người vẫn áy náy chuyện đốt nhà ta...

Thái Hư ngăn người, bật thốt lên:

- Ta không có a...

- Ân?

Thấy Tiêu Phàm sắc mặt không tốt, Thái Hư vội vàng chốt dạ cười cười, sau đó lại bắt đầu đọc kinh không ai biết:

- A... Tê... Đắc a tê đắc lạc...

- Được rồi, được rồi, người cũng đừng tụng nữa, cho người một cơ hội lập công chuộc tội thì như thế nào?

- Người muốn ta làm cái gì?

- Rất đơn giản, buổi tối người mặc quan phục của ta, sau đó ngồi ở quan dịch trong thư phòng đọc sách, được không?

Thái Hư nheo mắt:

- Người muốn ta làm thể thân của người? Người muốn làm gì? Đêm nay có người muốn ám sát người?

Tiêu Phàm cười nói:

- Sư phụ lo lắng nhiều rồi, đồ đệ ta thiện lương đáng yêu như vậy, ai không có việc gì mà giết ta? Kỳ thật là như vậy, buổi tối ta muốn đi dạo dạo, nhưng mà... Ân, sư phụ là người từng trải, người hiểu mà...

Thái Hư tức khắc vẽ mặt hiểu ra:

- Người lo lắng người khác nói người lúc làm khâm sai lại vui đùa, truyền ra ngoài thanh danh bất hảo, vì thế tìm ta làm thể thân giúp người ngồi ở thư phòng, như vậy sẽ không ai hoài nghi người, có đúng hay không?

Tiêu Phàm bội phục nói:

- Sư phụ quả nhiên là bằng tuyết thông minh, cùng người thông minh nói chuyện rất tốt.

Thái Hư đắc ý chớp mắt vài cái, cười nói:

- Đi đi đi đi, bản đạo hôm nay liền giúp ngươi làm thể thân một lần, ta đốt nhà ngươi coi như xóa nợ, sau này không được nhắc lại nữa.

- Không thành vấn đề.

- Vô lượng thọ phật, đồ nhi ngươi cũng phải cẩn thận thân, cần biết từ sắc thương thân, sắc tức là không a... Thuận tiện giúp bản đạo đóng gói một kiện yếm, nhất định phải nguyên vẹn đem về.

- Tốt.

Đêm dài sâu lắng, lạnh như nước.

Bên ngoài quan dịch, mỡ phụ lười biếng gõ, một dài hai ngắn, đã quá nửa đêm.

Bốn phía tối đen yên tĩnh, quan dịch chỉ có vài đội thân quân cầm cây đuốc qua lại tuần tra, trong bụi cỏ thỉnh thoảng truyền đến tiếng dế mèn kêu, khiến người ta thêm buồn ngủ.

Trong thư phòng đèn vẫn sáng như cũ, bóng người mặc quan phục nghiêng người bên cửa sổ, vừa lật sách vừa ngáp dài.

Đây là một đêm bình tĩnh không có gì lạ thường.

Đột nhiên, ba bóng người hai cao một thấp như linh miêu phóng qua tường, lặng yên nhảy vào trong, động tác mượt mà trơn tru, đủ thấy ba người này là cao thủ.

Ba người như ba con sói kiên nhẫn, lặng lẽ nhìn từng tốp binh sĩ tuần tra ngang qua, lặng yên không tiếng động. Nửa canh giờ sau, ba người đã nắm giữ tiết tấu tuần tra của binh sĩ, ba người nhìn nhau, đồng thời lướt bay đến nóc nhà quan dịch.

Bên trong tối đen yên tĩnh, chỉ có góc trái chỗ thư phòng còn sáng đèn, trong đêm đen rất nổi bật.

Ba người như linh miêu cẩn thận nép vào mái nhà, rất lâu không hề có động tĩnh.

Lại qua nửa canh giờ, ba người xác định không có bị ai phát hiện, liền khẽ ngồi dậy, từng bước tiếp cận thư phòng. Cẩn thận nhắc một mảnh ngói trên thư phòng lên, dưới ánh đèn bên dưới, một người mặc quan viên đang vừa lật sách vừa ngáp dài.

Quan viên cúi đầu đọc sách, ba người trên nóc nhà không thấy rõ tướng mạo của hắn, bất quá đáng người, quan phục, lại tư cách ngồi đây, chỉ có thể là một người.

Xác định mục tiêu, mắt ba người lộ ra vẻ hưng phấn, liếc nhìn nhau, sau đó gật đầu.

Một người lấy bên thân mình ra một ống trúc, sau đó móc một cây kim châm loé u quang, chuẩn bị ổn thoả, người áo đen cầm ống trúc lên miệng, nhắm vào người trong phòng, ra sức thổi một cái...

Lần ám sát này hết sức thuận lợi, từ đầu đến cuối không hề có trở ngại gì, ba người về mặt thêm hưng phấn, châm chỉ cần cắm lên bất kì chỗ nào trên người gia hoả kia là nhiệm vụ hoàn thành, độc châm thấy máu là chết, trên đời không có giải được nào cứu được.

Đúng lúc này, người áo đen đang định thổi ống trúc thì đột nhiên cảm thấy bả vai bị bổ một cái...

Hắn không nhận được lực vai một cái.

Vừa chuẩn bị tập trung tinh thần, bả vai lại bị người vỗ một cái.

Người áo đen miệng ngậm ống trúc, bất mãn quay đầu, vừa nhìn đã sợ tới hồn phi phách tán.

Một lão đầu mặc đạo bào màu xám đang từ ái nhìn hắn.

Trong đêm đen, một lão đầu đứng trên nóc nhà nhìn thích khách cười như thiên sứ... Hình ảnh này thế nào cũng có cảm giác quý dị, làm người ta kinh hãi vạn phần.

Hai gã thích khách khác cũng thấy tình huống không hợp, hai người đồng thời quay lại, đồng thời sợ ngây người, bốn người cứ thế trầm mặc nhìn nhau, không động đậy gì...

Tên thích khách còn ngậm ống trúc, trợn mắt há hốc mồm như doanh nhân thành đạt ngậm xì gà, chợt phát hiện mình bỗng nhiên bất lực như thế...

Trầm mặc rất lâu, lão đầu nhi cuối cùng mở miệng, hần ha ha cười nói:

- Vô lượng thọ phát... Ba vị không cảm thấy bản đạo xuất hiện tại đây có cái gì không đúng sao?

Ba người chờ đợi không nói gì: "....."

Lão đầu nhi hì hì cười, chỉ chỉ thư phòng phía dưới, nói:

- Ngồi ở trong phòng, là sư đệ bản đạo, các người nhận nhầm người... Các người có muốn biết bản đạo là ai hay không?

Ba người tiếp tục chờ đợi: "....."

Lão đầu nhi đột nhiên giả làm mặt quỷ, thè lưỡi ra:

- Ta là quỷ a ——

Ba thích khách sợ hãi, nhất là tên thích khách ngâm ống trúc, ra sức hít vào, hít luôn cả độc châm vào họng.

Phốc.

Thích khách run lên, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, miệng sùi bọt mép, sắp chết, hần tự lẩm bầm:

- Châm có độc...

Nói xong, thích khách khí tuyệt bỏ mình, thân hình ngã xuống liền lăn xuống mái hiên.

Còn lại hai gã thích khách về mặt kinh hãi, vội người bỏ chạy.

Lúc này chợt nghe một tiếng la vang, tiếp theo, bốn phía đồng thời sáng lên.

Cầm y thân quân tay cầm cường nỏ đã bao vây xung quanh lâu, phút chốc quan dịch sáng như ban ngày.

Trong đám thị vệ, một người trẻ tuổi mặc đồ trắng đang nhìn bọn họ cười xấu xa, tà ác, đáng giận...

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Bắt đầu tới Bắc Bình

Tiếng đồng la gõ văng vẳng khắp trời đêm, quanh lâu chính xuất hiện mấy trăm cầm y thân quân cầm cường nỏ, đuốc chiếu sáng trung soi rõ hai gã thích khách.

Biến cố trong trầm mặc sinh, mấy trăm người như một người, lặng yên không một tiếng động hoàn thành bao vây.

Tiêu Phàm được thân quân vây vào giữa, nở nụ cười hiền lành như thiên sứ, miệng chặc chặc châm chọc:

- Các người thật sự đến à? Chắc chắn, cái gì ta cũng đã đoán ra, các người còn ra về gì nữa.

Xuất sư bất lợi, một người tự mình ngộ sát, còn hai gã thích khách mặt lộ rõ vẻ tuyệt vọng, hai người nhìn nhau, mắt lộ vẻ quyết tuyệt. Hai người là tử sĩ, sứ mệnh là hoàn thành nhiệm vụ, tử vong vốn chẳng coi vào đâu. Hai tay run run, trong tay hai người xuất hiện thêm một thanh chủy thủ, rõ ràng chủy thủ có kịch độc.

Nhưng rõ ràng họ đang trong tình thế bất lợi, bốn phía đầy cung nỏ bao vây, chỉ cần hơi nhúc nhích chắc chắn sẽ bị bắn thành nhím.

Hai người liếc nhau, đột nhiên làm ra động tác không ai tưởng tượng được. Một tên thích khách rung tay, một đạo ngân quang bay đến trước ngực Trương Tam Phong. Trương Tam Phong thông dong cười, cả người lẳng không bay lên, thoải mái tránh thoát.

Thích khách thừa dịp đó vận lực nhảy xuống, nơi họ đáp xuống là thư phòng. Trong thư phòng, Thái Hư mặc quan phục của Tiêu Phàm đang rất tức giận nhìn Tiêu Phàm dương dương đắc ý đứng ngoài, sư phụ bị đồ đệ ngốc lừa làm hấn phần nộ, hần cảm thấy đồ đệ đang khiêu chiến nghề nghiệp của hần.

Thái Hư há miệng định chửi thì phía sau oanh hai tiếng lớn, ngay sau đó hai thanh chủy thủ đặt lên cổ hần.

Tiêu Phàm đang cười đắc ý hoá thành kinh khủng, vội la lên:

- Sư phụ -----

Hai gã thích khách ngẩn người, sau đó vui mừng:

- Sư phụ? Đây là sư phụ hần?

Hai gã thích khách liền hưng phấn, tử sĩ cũng là người mà, còn hi vọng sống có ai nguyện ý đi chết?

Một gã thích khách rống to:

- Các người đứng yên, ai đụng đến ta sẽ giết hần, chủ thủ của ta có độc, thấy máu tất chết!

Tiêu Phàm dậm chân cả giận:

- Nội dung cũ, lời kịch cũng cũ, rất cầu huyết.

Thái Hư đột nhiên bị người chế trụ, có vẻ có chút kinh ngạc cùng luống cuống, nghiêm mặt nói:

- Hai vị đừng xúc động, mọi việc từ từ thương lượng, chủ thủ cách bản đạo xa một chút, bản đạo không chịu nổi a...

Tiêu Phàm cách rất xa nghe được Thái Hư nói vậy không khỏi tức giận:

- Sư phụ ngươi không phải tuyệt thế cao thủ sao? Cao thủ sao có bộ dạng kia?

Thái Hư cả giận nói:

- Ngươi biết cái gì, đều là bị ngươi tiểu vương bát đản này làm hại, võ công cao tới đâu, cũng sợ thái đao, huống chi là chủ thủ độc...

Tiêu Phàm há miệng thờ đốc, nhất thời không có biện pháp gì, lập tức hô:

- Các người muốn điều kiện gì để thả người?

Hai gã thích khách giống như ăn mây trúng tiền tỉ, hạnh phúc muốn ngất đi, hai người suy nghĩ hồi lâu mới nói:

- Ngươi rút đao tự sát, chúng ta liền thả sư phụ ngươi.

- Đổi cái gì hiện thực chút đi!

Tiêu Phàm không chút do dự cự tuyệt.

Thái Hư tức giận, cắn răng thì thầm mắng:

- Tiểu vương bát đản không nghĩa khí...

Hai gã thích khách cũng cảm thấy muốn Tiêu Phàm vì sư phụ tự sát quả thật có chút không hiện thực, vì thế lại nói:

- Vậy ngươi thả chúng ta đi...

- Diệt cỏ phải diệt tận gốc, muốn ta thả các người đi? Không được, đổi cái khác.

Tiêu Phàm tiếp tục cự tuyệt.

Thích khách phần nộ rồi:

- Nay cũng không được, kia cũng không được, ngươi có thể đáp ứng chúng ta điều kiện gì?

- Ta nhiều lắm đáp ứng các người sau khi chết đốt thêm cho hai người chút tiền giấy...

Thái Hư vừa sợ vừa giận, không nhịn được mắng:

- Tiêu Phàm ngươi tên khốn kiếp này có đồ đệ như ngươi sao? Sư phụ bị trời không nghĩ cách cứu viện, còn liên tiếp làm trái lại, ngươi đây là muốn lấy mạng sư phụ à?

Tiêu Phàm nghe vậy nộ khí trong lòng dâng lên, cũng lớn giọng đáp lại:

- Thân ngươi thù tốt như vậy còn bị người ta bắt, không biết xấu hổ còn muốn ta cứu ngươi sao? Cao thủ chó má gì chứ, hai thanh đao nhỏ đã khiến

ngươi sợ tới không nhúc nhích được, không thấy xấu hổ sao?

- Sao ta biết được họ nhảy từ nóc nhà xuống? Ngươi gạt ta làm thế thân cho ngươi, nói đi dạo gì đó, giờ ta phải làm khiến cho ngươi, chuyện này ta còn chưa tính với ngươi đâu...

- Ngươi đốt nhà ta, ta còn chưa tính nhá. Làm người sao mà tính toán chi li vậy?

"....."

"....."

Khoảnh khắc giằng co khẩn trương, thầy trò hai người không ngờ lại cãi nhau như ngoài chợ, bọn họ rất chuyên chú, hoàn toàn không để ý tới hoàn cảnh xung quanh.

Nhóm Cẩm y vệ vây quanh đều ngẩn người, cung nỏ trong tay bất giác hạ thấp xuống.

Hai gã thích khách thấy tình thế dần dần lại thoát khỏi tay bọn họ, vội nắm chặt chuỷ thủ, hung tợn nói:

- Các ngươi câm miệng, còn có thành ý không?

Tiêu Phàm tức giận giơ tay một ngón tay:

- Sư phụ này ta không cần, các ngươi giết hắn đi.

- Tiểu vương bát đần này, đạo gia không thể không thanh lý môn hộ, hai vị hảo hán mau buông tay, bản đạo phải thu thập hắn, đừng khuyên ta, các ngươi khuyên không được...

Nói xong Thái Hư không để ý đao của thích khách trên cổ hắn, vén tay áo định nhảy ra liều mạng với Tiêu Phàm.

Thân hình vừa động, thích khách vội rút đao lại, Thái Hư là bùa cứu mạng của họ, không thể để hắn bị thương.

Hai thanh chuỷ thủ vừa rút về, biến cố phát sinh.

Thái Hư thân hình thoát một cái, hai cánh tay khô gầy như hai cây kim sắt nắm chặt cổ tay hai thích khách, hai người thấy đau, hai thanh chuỷ thủ liền rơi xuống đất.

Bình khí đã mất, con tin thoát khỏi tay, sắc mặt hai gã thích khách trở nên tuyệt vọng.

Thái Hư thoát vậy, nội khí đầy thân bùng nổ, liền buông lỏng tay, hung hăng đánh lên mặt một tên thích khách.

- Vô cùng nhục nhã, vô cùng nhục nhã, anh danh một đời bản đạo bị các ngươi huỷ, các ngươi nạp mạng đi.

Thái Hư thân thủ không kém, hai bàn tay nén giận xuất thủ, thích khách tức khắc bị đánh cho sao bay đầy trời, đầu óc mê muội.

Tên còn lại thấy tình thế không ổn, vội phát vậy thoát đi.

Tiêu Phàm chỉ vào hắn, lớn tiếng quát:

- Bắn hắn!

Suru suru suru

Tiền bay đầy trời, thích khách không thoát khỏi kiếp nhím nhập, ngã xuống đất bỏ mình.

Thích khách còn lại cũng chưa hoàn toàn bị đánh đến hồ đồ, thấy tình thế không thể vẫn hồi liền vọt chạy đi. Cẩm y vệ đang định bắn hắn thì đột nhiên thấy hắn lao đầu vào hành lang, ngã đi...

Mọi người há hốc mồm: "....."

Ba gã ám sát thích khách, hai từ một ngã, kết cục viên mãn.

Cẩm y thân quân trời chặt thích khách, sau đó cứu tình hắn.

Tiêu Phàm tách mọi người ra lại gần, nhìn chăm chăm thích khách, thật lâu sau mới trầm tư nói:

- Có một vấn đề ta rất khó hiểu, từ xưa tráng sĩ ám sát quá nhiều, một kích không trúng liền phi thân đi xa... Ngươi lại lấy đầu đập trụ là vì sao?

Thích khách: "....."

Tiêu Phàm nghĩ nghĩ, phảng phất có đáp án, ánh mắt đồng tình nhìn hân:

- ... Thất tình?

Thích khách: "....."

Tiếc hận vỗ vỗ đùi, Tiêu Phàm gật đầu nói:

- Cái này khó trách, thì ra là bị tình cảm quấy nhiễu...

Thích khách sắc mặt co rút lại: "....."

- Tiêu Phàm, hỗn trưởng ngươi, vương bát đần không để ý sống chết của bản đạo, ngươi coi ta là sư phụ ngươi sao?

- Sư phụ a, ta nếu không phải cố ý cùng ngài cãi nhau, dẫn dắt sự chú ý của thích khách đi, ngươi bây giờ đã sớm thấy Diêm vương..

- Hân muốn ngươi tự sát ngươi sao không tự sát? Ta là sư phụ ngươi, ngươi vì ta chết một lần thì thế nào? Sẽ chết a?

- Vô nghĩa, đương nhiên sẽ chết.

Thái Hư phui bụi bặm trên người, quan phục trang nghiêm mặc ở trên người hân có vẻ chẳng ra cái gì cả, tựa như khi mặc đồ diễn xiếc, nhìn sao cũng thấy quái dị.

Tiêu Phàm cười hi hi tiến lên trước, nói:

- Sư phụ bị sợ hãi, chúc mừng sư phụ hồng phúc tề thiên, hữu kinh vô hiểm..

Thái Hư nâng tay chỉ vào hân, cả giận nói:

- Đừng bắt chuyện với ta, từ hôm nay trở đi đừng gọi ta là sư phụ, ngươi đã bị ta đuổi khỏi sư môn, sau này không còn là đệ tử Vô Đang nữa.

- Ngươi thật muốn đuổi ta khỏi sư môn?

- Đương nhiên!

Tiêu Phàm không có vấn đề nói:

- Vậy thì tốt quá ta đang lo không có biện pháp để ngươi đuổi ta, đây chính là ngươi nói, không được đổi ý, ngươi đã không phải là sư phụ ta, ta cũng không cần phải khách khí với ngươi, sau này đường ai nấy đi..

Thái Hư biến sắc, vội vàng kéo Tiêu Phàm, cười theo nói:

- Chờ một chút ta chỉ nói đùa, người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, nói đùa tí đã coi là thật, như vậy không tốt, vì sư ta phải phê bình ngươi..

"....."

Bắc Bình Yên Vương phủ.

Trong phòng khách, Chu Lệ thần sắc bất động chậm rãi nhấp một ngụm trà, hỏi:

- Ám sát thất bại?

Một gã mặc hắc y quỳ trước mặt hân, hồ thẹn nói:

- Vương gia, đối phương sớm có chuẩn bị, người của chúng ta mới vừa ẩn vào quan dịch, liền đã rơi vào bẫy, còn chưa có bắt đầu hành động đã bị vây quanh, ba gã dưới tay đã vì Vương gia tận trung..

Chu Lệ trong mắt chợt hiện vẻ ngoan lệ, ánh mắt như chim ưng nhìn hân, âm trầm nói:

- Bọn họ tận trung, sao ngươi còn sống?

Trung niên hân cả người run lên, đập đầu nói:

- Thuộc hạ phụ trách quan sát yểm hộ, cho nên chưa đi vào, Vương gia, đối phương giống như đã tính trước chúng ta sẽ ám sát, đã sớm giăng lưới, hơn nữa bên người Tiêu Phàm còn có hai gã tuyệt thế cao thủ bí hiểm, thuộc hạ cho dù đi vào cũng chịu chết a...

Chu Lệ cười lạnh nói:

- Bỏ vương dưới trướng không nuôi người vô dụng, bỏ vương không muốn nghe giải thích, chỉ nhìn kết quả, một khi nhiệm vụ thất bại, người đã có thể chết đi.

Nói xong Chu Lệ đột nhiên rút trường kiếm bên thắt lưng, không đợi gã kia phản ứng, đầu và cổ đã mỗi thứ một nơi.

Đạo Diễn hòa thượng ở một bên nhìn thấy hết thảy, sau đó thở dài một cái, tuyên một tiếng phật hiệu.

- Vương gia, ám sát thất bại, Tiêu Phàm lập tức sẽ đến Bắc Bình...

Chu Lệ lạnh lùng nói:

- Tôi thì tôi đi, bỏ vương vốn cũng không mong lần này có thể ám sát thành công, phái người đi chỉ là thăm dò mà thôi. Hai cao thủ bên người Tiêu Phàm hẳn là sư phụ bá của hắn, xem ra chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Đạo Diễn nhíu mày nói:

- Tiêu Phàm sắp tiến vào địa giới Bắc Bình, nếu tự nhiên chết, chúng ta khó tránh khỏi trách nhiệm...

Chu Lệ trầm tư thật lâu, trên mặt dần dần hiện lên nụ cười âm ngoan.

- Tiên sinh, âm mưu không thành, chúng ta ngại gì dùng dương mưu?

Đạo Diễn ngạc nhiên nói:

- Dương mưu thế nào?

Chu Lệ âm trầm cười nói:

- Mượn đao giết người thì sao?

Đạo Diễn ngăn người, nhíu mày nghĩ nghĩ, dần hiểu ra, vui vẻ nói:

- Vương gia, diệu kế!

Hai người nhìn nhau, đồng loạt cười ha ha.

Khâm sai nghi trượng tại Sơn Đông Đông Xương chỉ dừng lại một đêm, liền khởi hành.

Mấy ngày sau, Tiêu Phàm đã tới Đại Danh phủ thuộc Bắc Bình. Tiến vào phạm vi thế lực của Chu Lệ, Tiêu Phàm tăng cường cảnh giác, trước khi vào Đại Danh phủ, Tiêu Phàm và Võ Định hầu Quách Anh mật đàm cả đêm.

Ngày thứ hai, khâm sai nghi trượng bắt đầu xuất phát.

Chừng mười ngày, Tiêu Phàm liền một đường đi qua Thuận Đức phủ cùng Bảo Định phủ, dưới ánh mắt của binh sĩ Bắc Bình, Tiêu Phàm nghênh ngang đi tới Bắc Bình.

Thăm báo đi trước ba mươi dặm, bẩm báo: Bắc Bình Bố chánh sứ, Bắc Bình Đô Chỉ Huy Sứ, cùng với Yên Vương phủ chư biên quân tướng lĩnh, phủ sự, Yên Sơn Thiên hộ, phó Thiên hộ chờ tất cả quan viên tướng lĩnh dẫn hơn ngàn dân chúng, ở ngoài thành mười dặm nghênh đón khâm sai đại giá.

Tiêu Phàm nhăn mày, khâm sai đại biểu thiên, tuy nói Chu Lệ là hoàng thúc tôn sư, nhưng theo lễ chế triều đình cũng phải rời thành nghênh đón, Chu Lệ không có khả năng không hiểu đạo lý này.

- Yên Vương không có ra khỏi thành sao?

- Ngoài thành không thấy bóng dáng Yên vương.

Tiêu Phàm trầm giọng nói:

- Nghi trượng đi trước, trước gặp Bắc Bình chư quan.

- Dạ.

Một lúc lâu sau, nghi trượng tới ngoài thành Bắc Bình.

Tiêu Phàm cười chào đón mới người, ánh mắt đảo qua, mọi người mang vẻ cười nhưng không che giấu được chút căm thù.

Bắc Bình chư quan cũng không ngừng quan sát vị khâm sai trẻ tuổi trước mặt, không dám tin đường đường Bắc Bình phiên vương và đệ nhất mưu sĩ mặt

xám mây tro trước hấn.

Trong trầm mặc quan sát lẫn nhau trong chốc lát, trong Bắc Bình chur quan một tướng lĩnh ngăm đen, oai hùng tiến lên, ôm quyền, cất cao giọng nói:

- Bắc Bình Yên vương phủ tả hộ vệ chỉ huy Trương Ngọc, đại biểu Yên vương điện hạ tham kiến khâm sai.

Tiêu Phàm lấp bắp kinh hãi, Trương Ngọc là danh tướng Minh sơ, là trung niên tướng mạo xấu xí này?

Vội vàng chấp tay, Tiêu Phàm nhìn quanh một chút, nói:

- Trương tướng quân khách khí, xin hỏi... Yên vương điện hạ vì sao không có tới?

Trương Ngọc ánh mắt hiện lên một chút vẻ cổ quái, nói:

- Vương gia hấn... Ân, hấn gần đây thân thể không khỏe, thường có điên cuồng, hồ ngôn loạn ngữ, nói năng lộn xộn, lang trung xem qua bảo vết thương cũ tái phát khiến máu tụ trong đầu không tan... Khụ, khụ. Cho nên không thể tự mình ra khỏi thành nghênh đón khâm sai đại giá, xin hãy đại nhân thứ lỗi.

- Thái độ điên cuồng... Làm việc dị thường...

Tiêu Phàm lẩm bẩm vài tiếng, bưng tỉnh:

- Ý người là vương gia điên rồi?

- Ách... Đại nhân hiểu như vậy cũng đúng, đại khái chính là như vậy...

Trương Ngọc mặt có chút khó xử.

- Điên rồi? Vậy thì tốt quá.

Tiêu Phàm hưng phấn vỗ đùi.

Bắc Bình chur quan nghe vậy tất cả đều tròn mắt nhìn hấn.

Tiêu Phàm khó xử cười nói:

- Ý của ta là... Yên Vương mắc bệnh, quả là bất hạnh của đất nước, bệnh không thể chậm trễ, như vậy đi, kinh sư danh y rất nhiều, không bằng bàn quan cực khổ một chuyến...

Trương Ngọc cười lạnh:

- Ý của khâm sai là ngại tự mình hỏi kinh mời danh y cùng mang theo thuốc quý tới?

Tiêu Phàm cười ha hả nói:

- Cũng không phải, ý của ta là, đưa Yên vương điện hạ về kinh sư chữa bệnh. Kinh sư là nơi tốt, son thủy hữu tình cô nương xinh đẹp, thích hợp để vương gia an dưỡng. Thiên tử tất sẽ thịnh tình khoản đãi vương gia, chờ vương gia khỏi bệnh, ta sẽ tiễn vương gia về Bắc Bình, thế nào?

Trương Ngọc lấp bắp kinh hãi, vội vàng nói:

- Không cần, vương gia là người bệnh, không nên đi xa...

Tiêu Phàm mặt hiện vẻ đau lòng, trầm giọng nói:

- Trương tướng quân, bản quan cùng vương gia tại kinh sư liên kết giao tình thâm hậu, hơn nữa ta còn là con rể vương gia, người coi ta là người ngoài sao? Vì nhạc phụ đại nhân cực khổ nữa cũng đáng giá, đừng nói nữa, chữa bệnh như cứu hỏa, không thể chậm trễ, ta sẽ sai người đưa vương gia về kinh, nhất định phải trị khỏi bệnh của vương gia...

Tiêu Phàm không đợi mọi người phản ứng, vung tay lên, nói:

- Theo ta đến Yên vương phủ, đưa vương gia về kinh chữa bệnh.

Chúng thân quân ầm ầm dậm.

Vì thế, trước vẻ mặt ngạc nhiên của Bắc Bình chur quan, Tiêu Phàm dẫn thân quân thị vệ giống một đám thổ phi vào nhà cướp, vội vàng lao thẳng đến Yên vương phủ.

Trương Ngọc giật mình há hốc miệng, mãi đến khi Tiêu Phàm khuất bóng mới lấy lại tinh thần, sắc mặt đại biến, run giọng nói:

- Khâm... Khâm sai đại nhân, người chờ một chút... Đừng xúc động như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Nói chuyện trong đêm hè

Chu Lệ điên rồi.

Tiêu Phàm biết hẳn nhất định là giả điên, khâm sai vừa kịp tới đã phát điên. Thứ nhất là tiêu trừ nghi ngờ của thiên tử với phiên vương, tạm hoãn tiết tấu tước phiên của triều đình. Thứ hai để mê hoặc ánh mắt thiên hạ, nếu khâm sai chết ở Bắc Bình, ai sẽ hoài nghi một vương gia điên hạ thủ?

Tiêu Phàm thậm chí còn đoán được cái chủ ý này là Đạo Diễn hòa thượng đề ra, con lừa ngựa kia, bụng toàn âm mưu xấu, nhất định phải diệt trừ hẳn.

Chuyện này tính sau, trước mắt trọng yếu nhất là bảo trụ tính mạng mình ở đây đã.

Tiêu Phàm đương nhiên không thể vọt vào Yến vương phủ, chưa vào thành được bao xa đã bị Trương Ngọc cản lại.

- Khâm sai đại nhân, Vương gia thân mắc bệnh hiểm nghèo, thứ cho không tiếp khách.

Trương Ngọc thở hổn hển nói.

Tiêu Phàm nháy mắt, vô tội nói:

- Ta không phải khách nhân nha, ta là con rể hần, hần không thể không gặp ta...
- Thứ cho mặt tướng vô lễ, ta căn bản không có nghe vương gia nói hần có con rể là người...

Trương Ngọc cứng rắn nói.

Tiêu Phàm nói:

- Vương gia rất bận rộn, chắc đã quên...

Trương Ngọc cúi tay, rất vô lễ ngăn Tiêu Phàm ngăn, lạnh lùng nói:

- Khâm sai đại nhân, xin ngài giữ tự trọng, vương gia ốm bệnh, không nên gặp khách không mời...

Tiêu Phàm cười nói:

- Ta là đường đường khâm sai triều đình, thay thiên tử tuần tra bắc cảnh, nhưng lại thành khách không mời? Bản vương cảm thành chỉ cho vương gia, hẳn nếu không tiếp khách, ta tuyên chỉ cho ai? Nếu không... Mỗi thân thuộc của vương gia tiếp chỉ cũng được.

Trương Ngọc tức khắc chán nản, vương gia có ba nhi tử đều bị người giữ lại kinh sư, bây giờ tìm đâu ra người tiếp chỉ? Người chọc giận ta sao?

- Mặt tướng... Mặt tướng bẩm báo quá vương gia rồi quyết định do ai tiếp chỉ?

Tiêu Phàm cười nói:

- Vương gia không phải điên rồi sao? Người sao còn bẩm báo hần?
- Đây... Vương gia ngẫu nhiên cũng có lúc thanh tỉnh.

Trương Ngọc trán khê đổ mồ hôi.

Tiêu Phàm cười rất vui vẻ:

- Vương gia quả nhiên là cát nhân thiên tướng a, vậy bốn quan sẽ đợi lúc vương gia thanh tỉnh sẽ tuyên chỉ cũng được. Vương gia cứ từ từ bệnh cũng được, bản quan có thời gian, không vội.

Chào hỏi chư quan Bắc Bình xong, Trương Ngọc đại biểu Yến vương mở tiệc tẩy trần cho Tiêu Phàm. Buổi tiệc rất trầm buồn, Tiêu Phàm có cảm giác như mình là chú cừu nhỏ lạc vào bầy sói đói, từng đôi mắt đốt khát nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy.

Nơi này là Bắc Bình, là hang ổ của Yến vương, tướng lĩnh quan viên Bắc Bình đều là thủ hạ cùng chiến tuyến với Chu Lệ, nên bọn họ coi hấn là địch nhân là lẽ đương nhiên.

Tiêu Phàm thêm sầu lo, tình thế đã đến nước này, tương lai sẽ rất gian nan.

Sau buổi tiệc, Trương Ngọc an bài đoàn người Tiêu Phàm vào hành dinh khâm sai, tạm thiết lập ở Giới Thai tự.

Giới Thai tự xây vào Đường triều những năm Vũ Đức, là Phật miếu lâu đời ở Bắc Bình, cảnh sắc tuyệt đẹp, là nơi Chu Lệ thường ngày tu dưỡng.

Không thể không nói, Chu Lệ ở những chuyện nhỏ nhặt này không làm khó dễ Tiêu Phàm, dù gì cũng là vương gia, loại hành vi nhỏ nhen này hấn không muốn hoặc khinh thường làm.

Bà nghìn thân quân đại đa số đóng ngoài thành Bắc Bình, sau khi thu xếp cho Thái Hư, Trương Tam Phong và Phương Hiếu Nhụ xong, Tiêu Phàm liền vào hành dinh khâm sai tạm thời ở.

Đêm dài, Tiêu Phàm lòng ngổn ngang trăm nghìn mối, sầu lo hiện rõ trên mặt.

Chu Lệ giả điên, chết sống không muốn gặp hấn, bước tiếp theo nên làm gì bây giờ?

Tiêu Phàm không nghĩ tới Chu Lệ lại dùng cách này ứng phó khâm sai triều đình, sau đầu Đạo Diễn lại nghĩ ra được chiêu này nhỉ? Thật muốn cắt nó xuống nghiên cứu một phen...

Đêm hè Bắc Bình lạnh hơn kinh sư, khoanh tay đứng ngoài sân, Tiêu Phàm không khỏi thấy rùng mình, hàn ý không rõ từ bên ngoài hay trong người.

Một tay bắt lên đầu vai Tiêu Phàm, Tiêu Phàm quay đầu lại, thấy Phương Hiếu Nhụ đang mỉm cười nhìn hấn, nụ cười rất thân thiết, giống như một vị trưởng bối cơ trí đang nhìn hậu bối khó xử.

Tiêu Phàm cười khổ:

- Phương đại nhân, đến Bắc Bình, đã vào ổ sói, chúng ta từng bước đều gian nan a...

Phương Hiếu Nhụ ha ha cười nói:

- Ngươi cũng biết lão phu vì sao muốn đi theo ngươi tới Bắc Bình?

Tiêu Phàm sờ sờ mũi, nói:

- Ngươi không phải nói muốn nhìn ta có phải gian thần trong truyền thuyết hay không sao?

- Đây chỉ là cái có thời, dã tâm của Yến vương, người trong thiên hạ đều biết, lão phu thân là phụ tá thiên tử, sao có thể trơ mắt nhìn hoàng thúc cướp giang sơn? Đây là đại nghịch bất đạo, tổn hại nhân luân cương thường. Thiên tử phái ngươi đi làm gì, lão phu trong lòng hiểu, nhưng lão phu thấy ngươi tuổi mới đôi mươi, làm việc khó tránh xúc động sơ sẩy, nếu vì thế mất mạng là chuyện nhỏ, hồng đại sự là chuyện lớn...

Tiêu Phàm mở to hai mắt nói:

- Cho nên, đây là ngươi nguyên nhân theo ta đi Bắc Bình?

Phương Hiếu Nhụ cười nói:

- Tục ngữ nói, nhà có người già như có kho báu, có thêm ta bên cạnh, tóm lại với ngươi không có chỗ xấu, mọi chuyện chúng ta có thể thương lượng chu toàn thêm, có thể giúp ngươi bớt đi đường vòng, đúng không?

Tiêu Phàm nhìn vào Phương Hiếu Nhụ cười nhạt, trong lòng đột nhiên thật cảm động.

Tiêu Phàm bình tĩnh nhìn vào Phương Hiếu Nhụ, trầm mặc rất lâu, đột nhiên nói:

- Nói như thế, Phương đại nhân không cảm thấy ta là gian thần?

Phương Hiếu Nhụ nhìn vào hấn, nói:

- Thiếu niên nhược quán, trong đêm hạ thổ dài, vì hoàn thành nhắc nhở của thiên tử mà u sầu, người như vậy, lão phu không thể coi hấn là gian thần, Tiêu đại nhân, nghe nói tiền đề tặng ban cho ngươi tự "Tồn Nghĩa", ngươi làm được rồi.

Tiêu Phàm mắt liền ửng hồng, cảm động có người hiểu, cảm thông tự nhiên sinh.

Hấn không thêm để ý người khác hiểu lầm, hấn vẫn là sự tồn tại cô độc giữa triều đình, mãi cho đến hôm nay, nơi đất khách không ngờ lại có người hiểu rõ hấn yên lặng trả giá cho điều gì.

Đây chính là tri kỉ chăng?

Tiêu Phàm đỏ hai mắt, chùi nước mắt nói:

- Phương đại nhân... Một khi đã ta không phải gian thần, ta ở trên đường trời ngời, ngược đãi ngời, chút việc nhỏ đó không cần báo cáo thiên tử chứ? Thiên tử bận rộn, thật sự không rảnh...

Phương Hiếu Nhụ đột nhiên biến sắc nói:

- Đừng hòng mơ tưởng, chuyện nào ra chuyện đó, trở về kinh sư, lão phu không để yên cho ngời.

Tiêu Phàm: "....."

Đó là một lão đầu rất nguyên tắc, người có văn hóa không thể trêu a....

.....

.....

- Yên vương giả điên là cho khâm sai ta thấy, tin hay không ta cũng phải báo cáo triều đình, như vậy có thể mê hoặc văn võ toàn triều, một phiên vương điên không có khả năng tạo phản. Hơn nữa nếu khâm sai chết ở Bắc Bình, không ai cho rằng có quan hệ đến vương gia điên cả, đúng là một hòn đá ném hai con chim..

Tiêu Phàm sầu lo nặng nề.

Phương Hiếu Nhụ nhíu mày nói:

- Đây là khốn cảnh trước mắt chúng ta?

Tiêu Phàm gật đầu:

- Đúng, nếu hấn giả điên, kế hoạch của ta lần này khó tiến hành, mục tiêu đến Bắc Bình khó đạt được...

- Nói như thế, bệnh điên của Yên vương là mấu chốt?

Tiêu Phàm gật đầu:

- Ta nhất định phải nhìn thấy hấn, sau đó buộc hấn khỏi hấn bệnh điên.

Phương Hiếu Nhụ bật cười nói:

- Yên vương một khi đã cố ý giả điên, ngời sao có thể bức hấn khỏi hấn?

Tiêu Phàm cười nói:

- Chỉ có gặp được hấn, ta tự nhiên có biện pháp, chỉ tiếc, Yên vương thân quân khẳng định đem bao vây chặt Yên vương phủ, ta không thể tự tiện xông vào a, phải nghĩ kĩ...

Phương Hiếu Nhụ nghĩ nghĩ, đột nhiên cười gian hoạt.

- Muốn gặp Yên Vương, cũng không phải khó khăn như vậy... Ha ha, lão phu thấy ngời cũng không phải hiền lành gì, hấn không gặp ngời, chẳng lẽ ngời không có biện pháp?

Tiêu Phàm không vui:

- Sao ta lại không phải người lương thiện? Trên trán ta khắc hai chữ người xấu sao?

Dừng một chút, Tiêu Phàm nhìn vào Phương Hiếu Nhụ cười không lương thiện, cẩn thận nói:

- Ngời có biện pháp?

Phương Hiếu Nhụ vuốt râu, thông dong nói:

- Nếu ngời quây Bắc Bình tới gà bay chó sủa, lão phu không tin Yên vương còn nhịn được không gặp ngời.

Tiêu Phàm nghe vậy nghĩ nghĩ, tức khắc đại hỉ.

Nhìn Phương Hiếu Nhụ đạo mạo nghiêm chỉnh, Tiêu Phàm sinh cảm giác gặp được tri kỉ.

Lão đầu này, là đại nho đương thời không ngờ cũng một bụng ý xấu như vậy.

Tiêu Phàm nhìn trái nhìn phải, cảm thấy Phuong Hiếu Nhụ rất hợp với mình, đều là lưu manh giả danh quân tử.

Tiêu Phàm không nhận được vở vai Phuong Hiếu Nhụ, thờ dài nói:

- Lão Phuong a, ngươi là người tốt, ta rất thương thức ngươi, đáng tiếc a, lão Phuong, ngươi có vết nhơ trong lòng, thật là oan uổng a...

Phuong Hiếu Nhụ ngạc nhiên nói:

- Lão phu có vết nhơ gì?

Tiêu Phàm than thở nói:

- Ngươi nói xem tại sao người lại buộc Yến vương diệt mười tộc nhà ngươi a? Phuong gia già trẻ hơn tám trăm nhân mạng, bị một câu nói của ngươi diệt sạch, ngươi quá lãnh huyết a.

Phuong Hiếu Nhụ tay đang vuốt râu tức giận kéo mạnh một cái, một nhúm râu bị giật đứt, đau đến co rút cơ mặt: "....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Ép vương gặp mặt

Làm cho Bắc Bình gà bay chó sủa, Chu Lệ không thể không gặp khâm sai, không ai trơ mắt nhìn địa bàn mình kinh doanh bao năm bị giày xéo.

Phuong Hiếu Nhụ ra chiêu rất âm hiểm

Còn làm sao quấy cho Bắc Bình gà bay chó sủa, điểm này, Tiêu Phàm có kinh nghiệm. Hấn chính là chuyên gia.

- Sư phụ, ngươi cần có những gì?

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm kéo Thái Hư sang một bên thần bí cười hỏi.

Thái Hư ngẩn người, nói nhanh:

- Có rượu có thịt, ăn...

- Nhàm chán quá, cao thêm chút xem nào.

Tiêu Phàm rất không đồng ý sư phụ lòng không có chí lớn.

- Một tay ôm thanh lâu kỹ nữ, một tay vẩy đầu bài bạc,... Có tính là cao không?

Tiêu Phàm thờ dài, lẩm bẩm nói:

- Ánh mắt không thoát khỏi ăn uống bài bạc gái gú, đúng là người xuất gia bại hoại a...

- Ngươi hỏi ta vậy là có ý gì?

Tiêu Phàm cười hắc hắc nói:

- Sư phụ, có chuyện tốt này giao cho ngươi làm, muốn làm gì cũng được, ngươi có làm không?

Thái Hư hồ nghi nói:

- Ngươi tốt như vậy? Lại nghĩ chinh ta?

Tiêu Phàm cười nói:

- Sư phụ lo lắng nhiều rồi, đồ đệ đây là muốn hiếu kính ngài.

Thái Hư cười nhạo nói:

- Tiểu vương bát đần, ngươi uống lộn thuốc à? Ăn chơi phải có tiền, đưa vài nghìn lượng đây cho đạo gia ra ngoài hưởng lạc...

Tiêu Phàm cười tủm tỉm nói:

- Không cần tiền, trong thành Bắc Bình ngươi muốn làm gì cứ làm, ăn gì cứ ăn, cô nương nào thích cứ sờ, đừng coi mình là người ngoài.

Thái Hư nghe được hai mắt tròn trũng nhìn Tiêu Phàm như thẳng điện.

Trầm mặc rất lâu, Thái Hư thông thả nói:

- Bàn đạo sống hơn một trăm tuổi, già rồi nhưng ta không hồ đồ, nếu thực sự làm theo ngươi nói, ngươi cho rằng thân quân Yến vương phủ với quân sĩ của hân ăn chay sao? Ngươi muốn hại ta à? Bàn đạo tuyệt không để ngươi lừa.

Tiêu Phàm cười khở nói:

- Sư phụ, ta thật sự có lòng tốt mà, người khác làm vậy ở Bắc Bình là không được, nhưng sư phụ ngươi quên rồi sao, đồ đệ ngươi là khâm sai triều đình phái đến, chỉ cần họ không phát cò tạo phản, ai dám bắt kính với khâm sai? Ai dám trị tội khâm sai? Ngươi cứ yên tâm thoái mái làm đi.

Thái Hư nghi hoặc nói:

- Ngươi vì sao bảo ta làm như vậy?

Tiêu Phàm cười híp mắt nói:

- Bởi vì ta là khâm sai nha, làm này vất vả một chuyến, không tác oai tác quái một phen, già rồi quay về sẽ hối hận, không phải đáng tiếc sao?

Thái Hư nghĩ nghĩ, gật đầu nói:

- Ngươi giải thích rất hợp lý...

Chính ngo, một lão đạo sĩ ăn xong một đồng món ngon, vẻ mặt thoải mái, sau đó đứng dậy vỗ mông rồi đi.

Tiểu nhị của quán ngẩn người, vội vàng ngăn hân:

- Vị đạo gia này, ngươi còn chưa trả tiền đâu.

Lão đạo sĩ trừng mắt, ác thanh ác khí nói:

- Trả cái gì? Đạo gia tại kinh sư chưa bao giờ trả tiền.

Tiểu nhị nóng nảy, vén tay áo nói:

- Lão gia hỏa, muốn ăn cơm bá vương?

Lão đạo sĩ trừng mắt nhìn hân, nói:

- Ta ăn cơm bá vương đây thì sao? Khâm sai triều đình mời ta ăn cơm, ngươi có gan cáo ta đi, biết khâm sai là ai không? Là đại biểu cho thiên tử, đạo gia ta phụng chỉ ăn cơm bá vương, ngươi dám ý kiến gì?

Tiểu nhị cứng lại, giận dữ nói:

- Lão điên từ đâu tới, ăn cơm bá vương còn dám bịa đặt linh tinh, muốn ăn đòn.

Dứt lời vung quyền muốn đánh lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ không để ý cười ha ha một tiếng, duỗi tay đẩy tiểu nhị ra, tiểu nhị giận dữ đừng đừng gọi những người khác trong quán ra.

Một phen đánh nhau, động tĩnh khá lớn, quán cơm nháo loạn một đoàn, khách nhân sợ hãi dạt ra tứ phía.

Đội Bắc Bình Đô Chỉ huy sứ ty quân sĩ nghe thấy tin tức tới, lão đạo sĩ đã sớm đánh xong người nghênh ngang rồi đi, chỉ để lại một đồng hỗn loạn.

Cùng lúc đó, bên trong một thanh lâu của Bắc Bình.

Một đại hán mặt đen râu quai nón vừa mặc xong quần áo chỉnh tề, ngạc nhiên mở to mắt ra nói với quy công:

- Cái gì? Chơi gái còn phải trả tiền? Đây là quy củ của nước nào vậy?

Quy công đột nhiên biến sắc: "....."

Đám tay chân của thanh lâu hung hăng lao tới..

Bang bang bång bâng...

Lại là một hồi đánh nhau thảm thiết..

Chuyện giống vậy tại Bắc Bình thành diễn ra khắp nơi, một ngày này thành Bắc Bình như phủ mây đen, quán com, thanh lâu, tiệm vải, hiệu muối đều gặp họa...

Mà những nguồn họa này rõ ràng có quan hệ với khâm sai triều đình vừa vào thành.

Các thương hộ Bắc Bình đến nha môn tri phủ cáo trạng, than thở khóc lóc lên án hành vi của khâm sai.

Việc này không thể coi thường, Bắc Bình tri phủ biết được không dám tự tiện làm chủ, vội vàng báo cho Bắc Bình Đô Chỉ huy sứ ty, Bắc Bình Đô Chỉ huy sứ cũng không dám vào khâm sai hành dinh bắt người, vì thế lại báo cho Yến vương phủ, Trương Ngọc nghe thế rung mình vội báo cho Chu Lệ.

Chu Lệ giận dữ, Bắc Bình là căn cứ địa hấn khổ tâm kinh doanh bao năm, sao có thể để cho Tiêu Phàm dung túng thuộc hạ làm ầu? Lập tức lệnh Trương Ngọc lĩnh thị vệ vương phủ trực nã khâm sai thân quân phạm án bỏ tù.

Trương Ngọc lĩnh mệnh mà đi.

Khi hấn mang theo thị vệ Yến vương phủ hùng hổ đến Giới Thai tự thì thân quân khâm sai ngoài thành cũng phụng lệnh Tiêu Phàm điều một nghìn người vào thành.

Cửa Giới Thai tự, Tiêu Phàm mặc quan phục khâm sai uy phong lẫm lẫm, vẻ mặt trang nghiêm đối diện Trương Ngọc và thị vệ vương phủ.

- Các người dựa vào cái gì bắt người? Thuộc hạ bản quan đã phạm tội gì?

Tiêu Phàm mặt trầm như nước, ngữ khí như băng.

Trương Ngọc đuôi lông mày nhướng lên, nén giận nói:

- Khâm sai đại nhân, bọn họ hoành hành ngang ngược, ăn com không trả tiền...

Tiêu Phàm lỗ mũi hướng lên trời, lạnh lùng hừ nói:

- Tại kinh sư ăn com chưa bao giờ trả tiền, thuộc hạ của bản quan đã thành thói quen.

Trương Ngọc cứng lại, cắn răng nói:

- Bọn họ mua đồ cũng không trả tiền...

- Tại kinh sư mua đồ, chưa bao giờ trả tiền.

- Bọn họ chơi gái cũng không trả tiền.

Tiêu Phàm chấn động, ngạc nhiên hỏi:

- Ở chỗ các người chơi gái phải trả tiền?

Trương Ngọc há to miệng, trợn mắt há mồm: "....."

Tiêu Phàm vẻ mặt mê mang quay đầu lại, hỏi Tào Nghị cùng Thái Hư phía sau hấn:

- Thanh lâu nữ yêu, tốt đẹp chỗ nào mà phải trả tiền?

Tào Nghị cùng Thái Hư đồng loạt lắc đầu:

- Chưa nghe nói qua, mới nghe lần đầu...

- Hiếm lạ cỡ quái, nam nữ tình cảm trao đổi, vì sao phải trả thù lao? Coi chúng ta là ai?

"....."

Trương Ngọc giận dữ, quát to:

- Khâm sai đại nhân, vương phạm pháp cùng thứ dân cùng tội, thuộc hạ đại nhân xúc phạm Minh luật, mặt tướng không thể không bắt người, mong rằng khâm sai đại nhân chớ ngăn cản.

- Ai dám, Trương Ngọc, người muốn tạo phản sao?

Tiêu Phàm đứng lên tròn mắt nhìn, thị vệ vương phủ do dự không dám tiến lên.

Tiêu Phàm vừa dứt lời, bên trong chùa đột nhiên là ra rất nhiều thân quan mang trường đao tay cầm cung nỏ, hung ác nhìn chăm chăm vào Trương Ngọc và thị vệ vương phủ.

Thị vệ vương phủ cũng rút đao khỏi vỏ, bước lên trước, tình thế tức khắc căng thẳng.

Tiêu Phàm âm trầm cười, mắt nhìn Trương Ngọc nói:

- Trương tướng quân, dám can đảm mạo phạm khâm sai, đây là ý của người, hay là ý của Yến vương? Người tính cho Yến vương gánh danh mưu phản ả?

Trương Ngọc nghe thấy vội giơ cao tay quát lạnh:

- Thu đao, lui!

Bên trong Yến vương phủ.

Chu Lệ giận tím mặt, hét lớn:

- Tiêu Phàm hỗn trưởng này khinh người quá đáng, dám làm bừa như thế ở đất phong của bản vương? Trương Ngọc, người lập tức điều binh, vây Giới Thai tự lại cho bản vương..

Một bên Đạo Diễn hòa thượng vội vàng nói:

- Vương gia, tuyệt đối đừng quên thân phận khâm sai của Tiêu Phàm, động hấn coi như là công nhiên mưu phản a, trước mắt thời cơ chưa tới, mọi việc chưa thỏa, không thể bởi vì nhỏ mắt lớn.

Chu Lệ cả giận nói:

- Bản vương tại kinh sư lúc chịu hấn khi dễ đủ đường, nay hấn tới địa bàn của bản vương, ta còn phải chịu hấn khi dễ sao? Đây là đạo lý gì?

Đạo Diễn trầm giọng nói:

- Vương gia thực muốn giết hấn sao? Ngài đừng quên Tiêu Phàm trước khi nhập Bắc Bình lệnh Võ Định hầu Quách Anh điều bốn vạn binh mã tới trước Đại Danh phủ, đây là có ý gì? Một khi khâm sai có bất kỳ chuyện gì, Quách Anh tất luận Yến vương mưu phản mà xuất binh vào Bắc Bình phủ..

- Bản vương dưới trướng hơn mười vạn bách chiến tướng sĩ, còn sợ bốn vạn người này?

Chu Lệ tức giận hô to.

Đạo Diễn chậm rãi nói:

- Vương gia, ý của ngài là, vì mấy quan com, mấy thanh lâu này mà ngài không tiếc mang danh mưu phản, huy động toàn bộ tướng sĩ, đánh với đại quan triều đình sao?

Chu Lệ cứng lại, hít sâu vài lần, nhịn ngậm ác khí này xuống.

Vì mấy quán com và thanh lâu mà mưu phản, chỉ sợ là sử thượng đệ nhất trò cười, Chu Lệ hấn đương nhiên sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế.

Đạo Diễn thấy Chu Lệ dần dần bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Vương gia, ngài cũng nên gặp Tiêu Phàm, ngài già đi nhiều ngày, không phải là diễn cho khâm sai nhìn sao?

Chu Lệ hừ lạnh nói:

- Bản vương không gặp hấn mấy ngày, hấn mà đốt thành Bắc Bình bản vương sẽ coi như hấn có bản lĩnh..

Vừa dứt lời, một gã thị vệ vội vã chạy vào, quỳ một chân trên đất hành lễ nói:

- Bẩm Vương gia, thân quân khâm sai Tiêu đại nhân vừa gây hấn tại nha môn tri phủ, toàn bộ tập dịch nha môn đều bị đánh thương..

Tê ——

Chu Lệ mắt muốn nứt ra, hít một hơi khí lạnh.

Đạo Diễn cười khỏ nói:

- Vương gia, nếu không gặp hần, chỉ sợ cách ngày hần hỏa thiêu Bắc Bình thành, thủ đoạn của người này chúng ta đã lĩnh giáo, trên đời này không có chuyện hần không dám làm...

Trương Ngọc vội vàng gật đầu, thờ dãi nói:

- Mặt tướng nguyên tướng rằng Tiêu Phàm là một người đọc sách nhả nhả, không nghĩ tới ta sai rồi, người này từ trong đến ngoài mười phần lưu manh...

Đạo Diễn nhìn Trương Ngọc, lộ rõ vẻ gặp tri ki...

- Gặp, bốn vương ngay lập tức gặp hần.

Chu Lệ trong giọng nói dẫn theo vài phần run rẩy, không biết là tức hay là sợ.

Yến vương rút cục gặp khâm sai Tiêu Phàm.

Trong Giới Thai tự, Tiêu Phàm quái dị cười nhìn Trương Ngọc, thông thả nói:

- Yến vương không phải điên rồi sao? Sao lại tốt rồi?

Trương Ngọc cười khan nói:

- Bệnh tình Vương gia phức tạp, lúc phát lúc không, người nói lúc gặp khâm sai đại nhân, thần trí sẽ có chút thanh tỉnh...

Tiêu Phàm chợt nói:

- A, thì ra đã tốt rồi, Vương gia quả nhiên là cát nhân tiên tướng, bất quá, bệnh nặng mới khỏi phải tĩnh tâm điều dưỡng, bản quan hiện tại không tiện quấy rầy đi? Không sao, ta có thể chờ lâu vài ngày, không vội, Bắc Bình cảnh sắc không tệ, ta dự định mang tùy tùng đi chung quanh một chút nhìn xem...

Trương Ngọc mồ hôi lạnh lã chã, người này nào là cái gì "đi một chút nhìn xem" nha, rõ ràng là hoành hành ngang ngược, hiếp đáp hương dân...

- Đại nhân hay là nắm chặt thời gian đi đi, vương gia lúc này thanh tỉnh, ngay sau đó không biết có thể lại điên nữa không...

Trương Ngọc nói như cầu xin.

Tiêu Phàm rút cục đứng lên cười nói:

- Được rồi, một khi Trương tướng quân đã mời nhiệt tình như thế, bản quan sẽ cho người mặt mũi, đi Yến vương phủ gặp Vương gia...

Mặc quan phục chính thức, mấy trăm thân quân mở đường đi, trên đường mọi người thấy đội ngũ liên sợ hãi dạt sang một bên.

Yến vương phủ mở rộng đại môn, thị vệ đứng hai bên chờ đợi.

Thấy Tiêu Phàm xuống kiệu, thị vệ vội theo lễ quỳ lạy tham kiến khâm sai.

Đạo Diễn hòa thượng lẳng lẳng đứng trước cửa vương phủ, mỉm cười nhìn chăm chú vào Tiêu Phàm đến gần, tay chấp hình chữ thập nói:

- Bần tăng Đạo Diễn, gặp qua khâm sai Tiêu đại nhân.

Tiêu Phàm ha ha cười nói:

- Đạo Diễn đại sư, đã lâu, kinh sư vội vàng từ biệt, bất giác không ngờ hơn một năm, đại sư mặt mày hồng hào, tinh thần thật tốt.

Đạo Diễn trong mắt bỗng hiện sắc mặt giận dữ, vừa nhắc tới kinh sư, hần vĩnh viễn cũng không quên được tình cảnh Tiêu Phàm hạ lệnh Cẩm y vệ bắn mình, nếu không phải khinh công có chút hỏa hậu, chỉ sợ đã không còn mạng. Thù này bất cộng đại thiên, gia hỏa này còn không biết xấu hổ nói cái gì mà "vội vàng từ biệt", nói móc mình chạy trốn chết sao?

- A Di Đà Phật, Tiêu đại nhân có lòng, cổ nhân gặp nhau, bần tăng cảm khái a, bần tăng tại kinh sư còn mông muội, mong Tiêu đại nhân chiếu cố.

Đạo Diễn giọng mang thâm ý.

Tiêu Phàm giống như nghe không hiểu, khiêm tốn cười nói:

- Không có gì, thật sự không có gì, ta chiếu cố còn rất không đủ a... Đúng rồi, ngươi và Yến vương tình cảm có tốt không? Vẫn thâm tình như trước chứ?

Đạo Diễn sắc mặt đen kịt: "....."

- Tiêu đại nhân, Yến vương đang tình dưỡng trong phòng khách, vương gia mới mắc bệnh, nếu có chỗ nào đắc tội, mong Tiêu đại nhân thông cảm..

Đạo Diễn nghiêm mặt lạnh lùng nói.

Tiêu Phàm vui vẻ:

- Vương gia lại điên rồi? Điên thật là đúng lúc nha...

Đạo Diễn lạnh lùng nhìn hấn một cái, không một lời liền dẫn Tiêu Phàm đi đến phòng khách.

Hai người một trước một sau, xuyên qua tiền điện, qua hành lang gấp khúc cùng giả sơn hồ nước, một đường trầm mặc không nói gì.

Rất lâu...

- Đại sư...

- Chuyện gì?

- Ngươi ở kinh sư lúc phi thân chạy trốn, có rơi một cái quần lót...

Tiêu Phàm giọng rất vô tội.

Đạo Diễn im lặng đi ở phía trước, da mặt không nhìn được co rút lại: "....."

- Đại sư...

- Cái gì?

Đạo Diễn giọng đã đầy tức giận.

- Cái quần lót kia có màu đỏ, rất có nội hàm a...

Đạo Diễn: "....."

- Đại sư... Ngươi chẳng lẽ bây giờ còn mặc quần lót đỏ à? Năm nay là năm mạng của ngươi/

"....."

- Đại sư, ngươi nói gì đi, ta chỉ là muốn trước khi rời Bắc Bình kết giao thêm một người bạn mà thôi..

"....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Giả ngây giả đại

Kết giao bằng hữu là Tiêu Phàm ham, đó là một ham muốn rất bình thường.

Đáng tiếc Đạo Diễn hòa thượng không có ham muốn giống hấn, phỏng chừng hấn có ham muốn kết giao với những người tính tình quái gở, hấn với Chu Lệ có một chân là bằng chứng.

Bởi vậy nghĩ rộng ra dẫn đến một vấn đề hại não, nếu Đạo Diễn thực có một chân với Chu Lệ, Họa Mi sẽ gọi Đạo Diễn là gì?

Đại nương?

Tiêu Phàm mình thì sao? Nhạc mẫu?

Tiêu Phàm càng nghĩ càng rùng mình, tức thì trán toát mồ hôi.

Đạo Diễn đi phía trước, đột nhiên quay đầu lại nhìn hấn, ngạc nhiên nói:

- Tiêu đại nhân, ngươi làm sao vậy? Sắc mặt vì sao tái nhợt như thế?

Tiêu Phàm vội cười nói:

- Không có gì, đa tạ quan tâm,... Nhạc mẫu.

Đạo Diễn: "....."

- Nói sai, nói sai, đa tạ đại sư lo lắng...

Đi đến phòng khách, Đạo Diễn liền dừng lại, xoay người nghiêm túc nói:

- Tiêu đại nhân, Vương gia cũng không phải cố ý chậm trễ khâm sai, thực là bệnh điên làm thần trí không rõ, không thể tiếp kiến khách nhân, việc này sớm báo cáo triều đình, hôm nay thật vất vả Vương gia thanh tỉnh một hồi, nay lại tái phát, nếu có chỗ nào đắc tội xin Tiêu đại nhân bao dung, đừng so đo.

Lời này hết sức chân thành, nếu là người khác chắc sẽ tin. Nhưng Tiêu Phàm là người sống hai đời, Chu Lệ có chủ ý gì hấn đều rõ hơn ai khác.

Tiêu Phàm cũng không nói thẳng ra, cười híp mắt gật đầu nói:

- Đại sư phí tâm, bản quan không biết so đo, kỳ thật đại sư có lẽ cũng biết, ta trước ở Giang Phò huyện cũng từng điên một trận, sau mới dần chuyển biến tốt, về điểm này, ta và Vương gia có tiếng nói chung...

Đạo Diễn đột nhiên biến sắc, môi ngậm ngừng vài cái, sau nhin xuống không nói gì.

Lập tức đến cửa phòng, mời Tiêu Phàm một mình vào gặp Chu Lệ.

Tiêu Phàm mới bước một bước, đột nhiên xoay người giữ chặt tay áo Đạo Diễn, khẩn trương nói:

- Đại sư, Vương gia điên lên có đánh người không?

Đạo Diễn lau mồ hôi:

- ... Không biết. Vương gia chính là hồ ngôn loạn ngữ, cho dù điên rồi cũng tuyệt không nói lời đại nghịch, không biết động thủ đánh người.

Tiêu Phàm gật đầu cười nói:

- Ta đây an tâm...

Đang định vào phòng khách, Đạo Diễn lại kéo tay áo Tiêu Phàm, thần sắc do dự đánh giá hấn, trầm mặc nửa ngày, Đạo Diễn lo lắng nói:

- Tiêu đại nhân, ngươi... Không phải muốn ấu đã với Vương gia chứ?

- Đại sư, ngươi phải tin tưởng nhân phẩm của ta.

Nhắc tới hai chữ "Nhân phẩm", Đạo Diễn im lặng không nói gì, vẻ mặt lại thêm lo lắng.

Vào phòng khách, Tiêu Phàm đưa mắt chung quanh, thấy một mùi nồng nặc xộc vào mũi, Chu Lệ mặc đồ trắng, đầu hỗn độn, hai mắt vô thần, trán cột khăn trắng, miệng chảy gỉa, hắc hắc ngậy ngậy cười vài tiếng, bộ dạng điên mui phần.

Tiêu Phàm thấy Chu Lệ không khỏi nổi da gà.

Cái gì gọi là phái diễn kỹ? Phái thực lực?

Bọn họ khác phái thần tượng, vì diễn tốt một vở kịch mà không tiếc hủy hình tượng của mình, để nhập thân vào nhân vật hiệu quả nhất.

Chu Lệ, hoàn toàn xứng đáng là ảnh đế phái thực lực.

Tiêu Phàm âm thầm than phục, vì làm hoàng đế, yên lặng trả giá bao nhiêu đại giới a, tính toàn đủ đường, giả ngây giả dại, hết thấy chỉ vì long ý trên Kim Loan điện kia.

Hôm nay Chu Lệ là thật hiện dã tâm của hấn, giả điên để tiêu tan nghi ngờ của triều đình, thật sự dụng tâm lương khổ.

Tiêu Phàm nhìn vào Chu Lệ diện ngọc, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác đồng tình cùng thương hại, hắn đột nhiên cảm giác được cao cao tại thượng như hoàng phiến vương giả, bọn họ kỳ thật cũng sống được rất đáng thương, vì quyền dục địa vị, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thường thường nhiều người là thân bất do kỉ, là bọn họ tại nắm trong tay tình thế, hay là tình thế thao túng bọn họ? Cuộc sống như vậy so với dân chúng bình thường ăn bữa cơm uống hớp nước, ai vui hơn?

Lấy lại bình tĩnh, Tiêu Phàm vút mấy ý nghĩ không thiết thực ấy đi.

Hắn cùng với Chu Lệ độ sức chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

- Bản quan thừa lệnh vua chiếu mệnh, tuân tra bắc cảnh, khao thưởng phiến vương cùng biên quân tướng sĩ, Yến vương điện hạ, mời quý tiếp nhận thánh chỉ.

Tiêu Phàm từ trong lòng ngực lấy ra thánh chỉ, vẻ mặt trang nghiêm nói.

Chu Lệ mắt cũng chưa chớp, vẫn bộ dạng si ngốc như cũ, không nhúc nhích, không phản ứng.

- Yến vương điện hạ, mời quý tiếp nhận thánh chỉ.

Chu Lệ: "....."

- Yến Vương điện hạ? Ngươi thực điên ư?

Tiêu Phàm mở to hai mắt nhìn hắn.

Chu Lệ ánh mắt đại ra, giống con cá chết: "....."

Tiêu Phàm đảo đảo mắt, sau đó cất thánh chỉ đi, tiến lên trước túm lấy cổ áo Chu Lệ ra sức lay, khàn giọng nói:

- Yến Vương điện hạ, ngươi tỉnh tỉnh, tiếp chỉ...

Chu Lệ đầu như con thuyền con giữa biển giông bão, trán khê đỏ mồ hôi, vẫn duy trì vẻ mặt, không nói một lời.

Lắc nửa ngày, Tiêu Phàm rốt cục mệt mỏi, giờ ngón tay cái lên:

- Ngươi điên rồi.

Tiêu Phàm thăm dò rất lâu, Chu Lệ vẫn duy trì nguyên dạng, mặc cho Tiêu Phàm làm gì, hắn đều không có bất kỳ phản ứng nào.

Tiêu Phàm tức giận đến giậm chân một cái:

- Hảo ngươi điên ta cũng điên theo ngươi.

Nói xong Tiêu Phàm kéo ghế đến trước mặt Chu Lệ, hai người bốn mắt nhìn nhau, giống hai thằng ngốc im lặng không nói gì.

Phòng khách trầm mặc...

Một canh giờ trôi qua, hai người không nói bất động, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Hai canh giờ qua, Chu Lệ mồ hôi đổ càng ngày càng nhiều, ánh mắt trở thành thống khổ, là ai ngồi bất động hai canh giờ cũng sẽ không chịu nổi...

Tiêu Phàm cũng đầu đầy mồ hôi, lại như cũ vẻ mặt bất biến, trong ánh mắt thậm chí có thêm vài ý cười.

Lại qua nửa canh giờ, Chu Lệ quần áo ướt đẫm mồ hôi rốt cục không nhịn được, khẽ nhếch miệng, thanh âm khàn khàn mê mang nói:

- Xin hỏi... Ngươi cũng là đầu gỗ sao?

Tiêu Phàm nghiêm túc nói:

- Không sai, ngươi cũng là đầu gỗ?

- ... Đúng.

- Ngươi là cây gì?

- Ta là cây hòe, còn ngươi?

- Ta là cây liễu.

- A... Hạnh ngộ hạnh ngộ.

- Cừu ngưỡng cừu ngưỡng.

Lại là một trận trăm mặt...

Một lát sau, Tiêu Phàm hỏi:

- Người ở chỗ này đã bao lâu?

Chu Lệ trầm ngâm một chút, hí hửng nói:

- Đã mấy chục năm... Còn người?

Tiêu Phàm ánh mắt lập tức trở nên tràn ngập kính ý, tôn kính nói:

- Thì ra là tiền bối, tại hạ vừa mới tới đây, xin tiền bối chiếu cố nhiều hơn...

- Đâu có đâu có...

Chu Lệ cười gượng.

Hai người phi thường ăn ý đối đáp biểu diễn.

Lại qua thật lâu, Chu Lệ thật sự chịu không nổi, đột nhiên ngữ khí trở nên có chút đông cứng, nói:

- Cây liễu a...

- Tiền bối có gì phân phó?

Chu Lệ chỉ chỉ dưới chân, nói:

- Mảnh đất này là của ta, người có thể đi ra ngoài không?

- Không thể.

Chu Lệ ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

Tiêu Phàm nhìn hẩn chăm chăm nói:

- Người điên rồi? Đã bao giờ người gặp cây cối chạy loạn bên ngoài?

- ... Vậy ta có thể đi ra ngoài không?

Chu Lệ ngữ khí mang theo vài phần cầu xin.

Tiêu Phàm mở to hai mắt nhìn hẩn:

- Người quả nhiên điên rồi... Chính người chẳng phải là cây sao?

Chu Lệ đột nhiên bạo, đột ngột đứng lên, giận tím mặt nói:

- Nay cũng không được, kia cũng không được, người còn giảng đạo lý không? Ta chính là một gốc cây hòe tự mình chạy khắp nơi đây, không được sao? Không thể được sao?

Dứt lời Chu Lệ trong mắt hung quang chột lóe, vung quyền đánh vào mặt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lấp bấp kính hải, hẩn không thể tưởng được Chu Lệ nói trở mặt là trở mặt, gia hỏa này xem ra muốn đánh mình lâu rồi, nay cũng tìm được cơ hội, nay nếu bị hẩn đánh chắc chắn sẽ không ai nói gì, ai lại đi so với người điên đây?

Không thể để hẩn đánh được.

Tiêu Phàm sợ hãi, vội tránh né, vừa chạy vừa hô:

- Điên đánh người...

- Diên cái gì, ta là cây hòe

Chu Lệ truy sau hần cả giận nói.

- Lúc này ngươi còn giả bộ...

Tiêu Phàm hồn hèn nói.

.....

.....

Phòng khách động tĩnh lớn lên, chỉ nghe tiếng hò hét, tiếng đồ vỡ, tiếng kêu cứu của Tiêu Phàm.

Chu Lệ giống như dẫn toàn bộ hận ý với Tiêu Phàm vào đôi nắm tay, giờ hần đang diên, tội gì không nhân cơ hội đánh một trận cho đã.

Tiêu Phàm đã trúng vài quyền, đau đớn hô to, nhưng thị vệ bên ngoài như điếc, không ai vào cứu hần.

May mắn Tiêu Phàm đi theo Thái Hư luyện khí hai năm, tuy không đánh lại Chu Lệ nhưng sức chịu đựng vẫn rất tốt.

Hai người một trước một sau không biết đánh vỡ bao nhiêu đồ trong phòng khách, nửa canh giờ sau, Chu Lệ dùng hết sức, bước chậm dần, quyền cũng dần hết lực.

Tiêu Phàm nhìn lại Chu Lệ thở hồn hèn như trâu, không khỏi đại hi, vì thế xoay người nhặt lên một cái chậu hoa ném về Chu Lệ, miệng mắng:

- Chạy hết nổi rồi? Hết sức rồi à? Vương bát đản ngươi giả ngây giả dại đánh khảm sai triều đình, giả diên chơi hay như thế, lão cũng diên rồi phải không?

Nói xong Tiêu Phàm vùng quyền tấn công Chu Lệ.

Chu Lệ đã trúng một quyền, hoảng sợ rút lui vài bước, tiếp theo xoay người... Chạy trốn.

Tiêu Phàm được thế không tha đuổi theo, hai người thay đổi thế công thủ.

Chạy vài vòng, Chu Lệ thể lực không chống đỡ được, trượt chân ngã, Tiêu Phàm không khách khí, cười lên người hần, theo thế Võ Tông đánh hổ, từng quyền nện lên thân Chu Lệ.

Chu Lệ cắn răng nhịn, sau đau đớn không nhịn được kêu:

- Người diên đánh người a...

.....

.....

Chu Lệ kêu hữu hiệu hơn Tiêu Phàm, vừa dứt lời Đạo Diễn hòa thượng đã dẫn theo một đám thị vệ lao vào phòng.

Đạo Diễn vừa thấy phòng khách hỗn loạn, Tiêu Phàm đang cười lên người Chu Lệ từng quyền nện xuống, Chu Lệ hai tay che đầu, bị thương gào thét.

"Tê ——" mọi người sợ tới hít một hơi khí lạnh.

Đạo Diễn la thát thanh:

- Chuyện gì thế này? Chuyện gì thế này?

Thị vệ vương phủ vội xông lên tách hai người ra.

Chu Lệ rên rỉ không thôi, quần áo đã trở nên bẩn thỉu, vô cùng chật vật. Tiêu Phàm cũng thể thảm không chịu được.

Run rẩy giọng tay lên, Chu Lệ chỉ vào Tiêu Phàm, tức giận quát:

- Các ngươi... Các ngươi giết hần cho bốn vương.

Keng

Thị vệ rút đao, không do dự bổ tới Tiêu Phàm.

- Chậm đã!

Đạo Diễn khản trương, vội ngăn thị vệ.

Quay đầu nhìn chằm chằm Chu Lệ, Đạo Diễn trong giọng nói có vài phần hoảng loạn, nháy mắt nói:

- Nghĩ lại a... Vương gia.

Chu Lệ nghe vậy không khỏi rung mình, thần sắc trở nên chần chờ.

Ngồi vị hoàng đế rất mê người, mê người đến mức khiến hần có thể cam tâm làm mọi thứ...

Cắn chặt răng, Chu Lệ rốt cục nhìn được, phát tay lạnh lùng nói:

- Lui ra.

Thị vệ thu đao vào vỏ, lui về phía sau Chu Lệ.

Tiêu Phàm cả người mồ hôi lạnh lã chã, nghe thế nhẹ nhàng thở ra.

Hần không nhìn lầm Chu Lệ, người này đã tâm vô cùng, tuyệt không vì chút việc nhỏ mà làm hỏng nghiệp lớn của hần.

Xác định mình an toàn, Tiêu Phàm đột nhiên ngạc nhiên hết lớn:

- A Vương gia, ngài hết điên, khỏi bệnh rồi?

Chu Lệ nghe vậy ngẩn người, tiếp theo cực mắt tự nhiên nói:

- A? A... Một vốn một lời Vương không ngờ... Không ngờ không thuốc mà khỏi, không thuốc mà khỏi à...

Tiêu Phàm kích động tiến lên cầm tay Chu Lệ, nói:

- Chúc mừng Vương gia bệnh của ngài... Rốt cục được cứu rồi!

Chu Lệ muốn lảng tay hần đi, nhưng dứt mãi không được đành cố gượng cười: "....."

Đạo Diễn ở một bên phi thường áo nã dậm chân không nói: "....."

- Vương gia, bệnh đã hết chưa?

Tiêu Phàm mang theo vài phần hài hước nhìn Chu Lệ.

Chu Lệ cắn răng, nghiêm mặt lạnh lùng nói:

- ... Tốt rồi.

- Xác định không tái phát?

Chu Lệ lạnh lùng nói:

- Hần là sẽ không.

- Vương gia, ngài nên cảm tạ ta, nếu ta không đánh người một trận, bệnh của người khẳng định không lành nhanh vậy được...

Tiêu Phàm rất thành khẩn nói.

Chu Lệ tức giận muốn thổ huyết, Đạo Diễn vội ho mấy tiếng.

- Bỏn vương... Bỏn vương đa tạ Tiêu đại nhân.

Chu Lệ cắn răng nói.

Tiêu Phàm khiêm tốn khoát tay, tiếp theo lấy thánh chỉ ra, nghiêm nghị nói:

- Một khi đã Vương gia khỏi bệnh rồi, vậy thì mời Vương gia quỳ tiếp nhận thánh chỉ đi.

Chu Lệ do dự một chút, rốt cục quỳ xuống nằm rạp người nói:

- Thần, Yến Vương Chu Lệ, phục nghe thánh chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ——

Đạo Diễn cùng thị vệ cũng sôi nổi quỳ xuống.

Tiêu Phàm nhìn vào tất cả mọi người quỳ xuống, lòng khẽ buồn lòng.

Người có kế Trương Lương kế, ta có thang treo tường, mặc cho người giả ngây giả dại thế nào, ta cũng có cách xử lý.

Chậm rãi mở thánh chỉ, Tiêu Phàm mặt trầm như nước, trang nghiêm thì thầm:

- Phụng thiên thừa vận Hoàng đế, chiếu viết

.....

.....

Tiêu Phàm tuyên xong thánh chỉ, nghênh ngang rời Yến Vương phủ.

Chu Lệ nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, lửa giận bốc lên đỏ cả hai mắt.

Đạo Diễn nhìn vào Chu Lệ, thờ dài lắc đầu nói:

- Vương gia... Đã già điên, ngài cần gì phải làm trò thừa nhận bệnh mình đã khỏi đâu? Triều đình biết được rồi tất sẽ thêm đề phòng ngài à...

Chu Lệ trầm mặc không nói, thần sắc trở nên âm trầm.

Thật lâu, hắn thờ thật dài nói:

- Tiên sinh a... Người không biết a bốn vương giả điên trước mặt Tiêu Phàm thật sự là không được, bốn vương... Rất khổ.

Đạo Diễn ngạc nhiên nói:

- Vì sao không giả bộ được?

Chu Lệ lại trầm mặc, sau nửa ngày, hắn cắn răng, khuôn mặt co rút lại nói:

- Bởi vì bốn vương phát hiện... Gia hỏa kia còn điên hơn ta.

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Yến Vương mở tiệc

- Vương gia, đại sự đang chuẩn bị, quân sĩ của chúng ta hôm nay đã mở rộng đến mười lăm vạn, ngoại trừ phương Bắc Tuyên Phủ, Kế Châu, Sơn Hải Quan đóng quân hơn tám vạn tướng sĩ để ngừa Thái thú nam, còn lại chia ra đóng quanh Bắc Bình ngày đêm thao luyện chờ khởi sự...

Đạo Diễn trong mắt lấp lánh vẻ hưng phấn, lý tưởng bao năm đang trên đường thành hiện thực, rửa sạch sỉ nhục thì rốt kỳ thi hội.

Nghĩ đến đây, Đạo Diễn vẻ mặt kích động, "Khởi sự" "Nghiep lớn" những chữ này mất ở trong lòng hắn sôi trào, cái loại cảm giác này còn phê pha hơn hút chích.

Chu Lệ lẳng lặng nhìn vào Đạo Diễn đầy hưng phấn, Chu Lệ cũng hùng hực bốc lửa.

- Nghiep lớn sẽ thành, tiên sinh là đệ nhất công thần, đứng hàng tam công, vang danh thiên cổ.

Chu Lệ trong mắt lấp lánh hào quang kích động.

Đạo Diễn chợt tỉnh táo lại, nói:

- Vương gia, quân sĩ thao luyện không đủ, lúc này cũng không thể cao hứng quá sớm, chúng ta còn chưa có thực lực đánh một trận với đại quân triều đình...

Chu Lệ nghe vậy cũng tỉnh táo lại, nói:

- Quân sĩ bao giờ mới đủ lực đánh một trận?

- Một năm, bọn họ hiện tại chỉ mạnh hơn dân chúng một chút, lên chiến trường chưa chiến tất bại...

- Một năm? Quá dài... Bỏn vương lo lắng triều đình sẽ không chờ lâu được vậy, nhìn động tác của triều đình thì Chu Doãn Văn đang rất nóng lòng, hẳn sẽ không cho bỏn vương thời gian...

Chu Lệ nhú mày nói:

Đạo Diễn trầm giọng nói:

- Nhưng mà, chúng ta nhất định phải kéo một năm, hôm nay đại quân triều đình phân bố trong Đại Minh gần ngàn, quân hộ trăm vạn, võ lực khổng lồ như vậy chỉ bằng mười lăm vạn tướng sĩ mà phân nửa mới chiêu mộ của chúng ta thì không có khả năng chiến thắng.

Chu Lệ cười khỏ nói:

- Tiến không thể tiến, lui không thể lui, chẳng lẽ bỏn vương sẽ bị Chu Doãn Văn lột bỏ phiên hiệu, đơn độc về kinh làm tiêu dao hoàng thúc sao?

Đạo Diễn cười nói:

- Vương gia sao ừ ừ vậy? Đại quân triều đình tùy đông nhưng ít trải qua chiến sự, quân già ngựa yếu đao rì, vương gia vẫn có cơ hội rất lớn, đây mới chỉ tính đến lực của một mình vương gia, nếu khuyến bảo được thêm một vị vương gia nữa, thì sẽ có cơ hội đánh một trận.

Chu Lệ nhú mày nói:

- Một vị Vương gia khác? Ai sẽ giúp ta?

Đạo Diễn cười nói:

- Ninh vương, Chu Quyền.

Chu Lệ nghe vậy cả kinh, tiếp theo nhú mày, nói:

- Thập thất đệ cùng bỏn vương tình cảm rất tốt, địa bàn gần nhau, lúc trước hai quân thường hợp kích cũng phối hợp ăn ý, nhưng mà... Đây là mưu phản, thập thất đệ tuy tuổi nhỏ nóng tính nhưng không ngốc, chỉ sợ hẳn không đồng ý...

Đạo Diễn cười nói:

- Hẳn không đồng ý, Vương gia ngài có thể nghĩ biện pháp buộc hẳn đồng ý... Thật sự không được, chỉ cần mượn một chi tinh nhuệ dưới trướng hẳn dùng là được.

Chu Lệ rung mình, trầm giọng nói:

- Ý của tiên sinh, là... Đóa Nhan Tam Vệ?

Đạo Diễn cười nói:

- Chính xác, Đóa Nhan Tam Vệ là kỵ binh Mông Cổ, dũng mãnh thiện chiến, đối phó với bộ binh triều đình rất tốt, chi tinh nhuệ như thế sao có thể lãng phí trong tay Ninh vương? Ninh vương không đồng ý hỗ trợ vương gia, đây là chuyện nhỏ, nhưng Đóa Nhan Tam Vệ vương gia nhất định phải thu vào tay, có sự này đủ địch trăm vạn đại quân rồi.

Chu Lệ thần sắc do dự không chừng, trên mặt biểu tình biến ảo vạn đoan, thật lâu, hẳn rốt cục hung hăng cắn răng một cái:

- Những kỵ binh Mông Cổ kia không trung nghĩa, tiền tài là đủ động kỳ tâm, được, bỏn vương sẽ tìm cách thu Đóa Nhan Tam Vệ.

Đạo Diễn mỉm cười nhìn Chu Lệ, Đóa Nhan Tam Vệ nếu thu được, Vương gia có lẽ thật sự có tư bản đánh một trận với triều đình, chiếc long ý trên điện Kim Loan kia không xa vời nữa...

Chính sự nói qua, Chu Lệ đột nhiên chân chờ nói:

- Tiên sinh, Tiêu Phàm kia...

Đạo Diễn cười nói:

- Trấn an hẳn vài ngày đã, bản tăng đã mở lưới, chỉ chờ hẳn chui vào tử kì sẽ đến, hơn nữa hẳn chết không ai nói gì vương gia được...

Chu Lệ nghe vậy rốt cục hài lòng, cười nói:

- Như thế, tiên sinh phí tâm."

Tiêu Phàm vào Bắc Bình ngày thứ tư, Yên Vương Chu Lệ bệnh điên không thuốc mà khỏi, dân chúng đương nhiên không biết Chu Lệ giả điên, nghe thấy Yên Vương lành bệnh, dân chúng cao hứng phấn chấn, sôi nổi bồn tẩu bầm báo, mọi người đều nói Yên Vương lành bệnh, triều đình sẽ không đổi phiên vương, Yên Vương từ nay về sau có thể vĩnh trấn Bắc Bình.

Vì thế Bắc Bình đều vui mừng, Tiêu Phàm nhìn thấy, trong lòng trầm trọng, xem ra Chu Lệ kinh doanh Bắc Bình thật tốt, địa vị trong dân gian cao không tương xứng, đây không phải chuyện tốt.

Tiêu Phàm trong lòng trầm trọng, nhưng cũng sẽ không bạc đãi mình.

Rời Yên Vương phủ chuyện thứ nhất là lệnh thân quân rải tin, Yên vương điên đã lâu, khâm sai Tiêu Phàm nghe tin liền không để ý bản thân tự thân vào vương phủ trị lành bệnh cho Yên vương.

Đồn đãi một truyền mười, mười truyền một trăm, dân chúng vốn rất tin lời đồn nghe thế liền thêm vài phần kính trọng khâm sai lão gia, vì thế chuyện thân quân quá quán không so đo nữa, thanh danh Tiêu Phàm trong một đêm từ địa ngục leo đến thiên đường.

Chu Lệ biết tin Tiêu Phàm vô sỉ như thế tức giận đánh vỡ không biết bao nhiêu bình sứ, bắt đắ dĩ không thể làm gì được, Chu Lệ đành cắn răng chịu.

Chẳng những ngâm bồ hòn, Chu Lệ còn không thể không tươi cười chào đón Tiêu Phàm, Chu Lệ cũng thấy dù mình là vương gia khí độ hơn người nhưng cũng bị người ta làm cho vụn vụn...

Tối hôm Tiêu Phàm rời vương phủ, Chu Lệ phái người đưa thiệp, mời khâm sai đại nhân và đám Phụng Hiếu Nhụ, Thái Hư ở Bách hoa lầu thành tây dự tiệc tẩy trần.

Tiêu Phàm dẫn Phụng Hiếu Nhụ, Thái Hư vui vẻ dự tiệc, khâm sai hành dinh để Tào Nghị lĩnh thân quân giới thủ, để phòng bất trắc.

Tiêu Phàm một thân đồ trắng như tuyết, tái hiện hình ảnh Phan An đến Bách hoa lầu dự tiệc.

Ngẩng đầu thấy Bách hoa lầu lầu cao hơn mười trượng, hòa hoa xa xỉ, thị vệ đứng hầu thấy đoàn người Tiêu Phàm đến vội cung kính mời vào.

Tiểu viện bốn phía là rừng trúc xanh tươi, giữa hè mà vẫn mát mẻ.

Phụng Hiếu Nhụ đi sau Tiêu Phàm say mê ngâm:

- Thuyền chèo tiêu tiêu sổ bách can, bạn ngâm thiên xung tác nhàn quan. Bất tùy yêu diễm tranh *****, độc thủ cô trình đãi tuế hàn...

Thái Hư cùng Tiêu Phàm song song đi ở phía trước, nghe được Phụng Hiếu Nhụ ngâm thơ, Thái Hư thấp giọng thầm nói:

- Lão Phụng nhắc tới cái gì vậy? Chẳng lẽ dùng thơ mắng ta đi? Không phải lừa hấn tám lượng bạc thôi mà, mịa mấy lão văn nhân cổ hủ keo kiệt...

Tiêu Phàm liếc xéo hấn, hừ nói:

- Không học văn không nghề nghiệp đi? Người ta ca ngợi rừng trúc, quan hệ rắm gì với người.

Thái Hư vui vẻ:

- Trúc? Giỏ tre dùng trúc?

Tiêu Phàm thở dài, lẩm bẩm nói:

- Cái gì qua miệng người sẽ đổi vị, sao trước kia ta ngu vậy, lại bái người làm sư phụ...

- Trúc không phải dùng làm rổ rá sao?

Thái Hư nghi hoặc.

Tiêu Phàm bắt đắ dĩ nói:

- Ngoại trừ làm rổ rá, trúc còn nhiều cách dùng phong nhã, như làm sáo, làm tiêu, các thứ...

Thái Hư lấp bắp kinh hãi, mở to hai mắt nói:

- Trúc làm tiêu?

- Chứ người nghĩ làm từ gì?

- Bản đạo tướng là làm từ thịt...

Tiêu Phàm: "....."

Đi đến tiền viện, Chu Lệ mặc thường phục nhưng lại mang khí thế mang giáp, giống như không phải mở tiệc tiếp khách mà là lĩnh quân xuất trận, làm không khí thêm phần sát phạt.

Thấy Tiêu Phàm đã đến, Chu Lệ cười ha ha một tiếng, chuyện hôm qua giống như đã quên, hần tiến nhanh tới, cười vang nói:

- Khâm sai đến Bắc Bình nhiều ngày, bốn vương bệnh trong người, thật quá chậm trễ, Tiêu đại nhân, kinh sư từ biệt đã hơn một năm, đã lâu không gặp...

Tiêu Phàm giống như cũng đã quên chuyện ngày hôm qua, cũng ha ha cười, chấp tay thi lễ:

- Vương gia khách khí, Vương gia bệnh nặng khỏi hẳn, thật sự là thật đáng mừng, Vương gia lâu nay trấn Bắc Cưng, uy danh truyền xa, là trọng khí quốc gia, hôm nay nhìn thấy Vương gia không việc gì, hạ quan trong lòng vui sướng vạn phần, đây là may mắn của xã tắc a...

Hai người ngoài cười nhưng trong không cười cho nhau khen tặng thối phồng một phen, giả bộ như thật.

Chu Lệ thấy Phương Hiểu Nhụ sau lưng Tiêu Phàm, Chu Lệ thần sắc nghi hoặc nói:

- Vị này chính là...

Phương Hiểu Nhụ vuốt râu, cười nhạt nói:

- Hạ quan Phương Hiểu Nhụ, hàn lâm học sĩ.

Chu Lệ nụ cười chợt tắt, hỏi:

- Là Thục Vương đệ tôn sùng Chính Học tiên sinh?

Phương Hiểu Nhụ lạnh nhạt nói:

- Chỉ có hư danh, không đề cập tới cũng được.

Chu Lệ biến sắc, nghiêm nghị nói:

- Tiên sinh đại học sĩ đương thời, bốn vương hôm nay nhìn thấy tiên sinh, quả thật tam sinh hữu hạnh, tiên sinh xin nhận bốn vương thi lễ.

Dứt lời Chu Lệ vội vàng sửa sang lại y quan, chính thức hướng Phương Hiểu Nhụ vái chào tới đất.

Phương Hiểu Nhụ vội vàng tránh đi, liền nói không dám.

Chu Lệ xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy Thái Hư, không khỏi nghi hoặc nói:

- Vị này chính là...

Thái Hư vội vàng chỉnh thần sắc, ra vẻ tiên phong đạo cốt, hư vô mờ mịt cười, cao thâm khó lường..

Tiêu Phàm vội vàng giới thiệu:

- Vị này chính là sư phụ hạ quan, địa vị khó lường a...

Chu Lệ tức khắc mặt mang kính ý nói:

- A? Không biết lão thần tiên nguyên chỉ giáo đại danh?

Tiêu Phàm đắc ý nói:

- Hần chính là tiên đế ngự phong thông vi hiển hóa chân nhân..

Chu Lệ chấn động, vội vàng vái chào tới đất:

- A thì ra là Trương lão thần tiên, xin nhận bốn vương cúi đầu...

- ... Sư đệ.

Tiêu Phàm từ từ bổ sung nói.

Bùm

Chu Lệ không khống chế được thân hình, lao đảo một phen.

Vài tên thị vệ cực kỳ hoảng sợ nâng hấn dậy:

- Vương gia ngài không sao chứ?

Chu Lệ bỏ tay thị vệ đỡ, hơi chật vật hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Phàm, lạnh lùng nói:

- Tiêu đại nhân, bốn vương đã thiết yến ở trong phòng, mời vào chỗ.

Nói xong Chu Lệ hừ một cái, cũng không quay đầu lại liền một mình đi vào trong phòng.

Thái Hư sắc mặt lộ vẻ tức giận nhìn chằm chằm bóng dáng Chu Lệ thấp giọng mắng:

- Mặt chó.

- Sư phụ, người cũng chớ để ý, sư bá khẳng định sống không qua người, khi đó người thì không cần sống ở dưới bóng hấn...

Tiêu Phàm an ủi nói:

Nhìn Phương Hiếu Nhụ đang nhìn chằm chằm bóng dáng Chu Lệ vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, Tiêu Phàm vội vàng nói:

- Phương đại nhân, ngài chớ để bộ dạng chiêu hiền đãi sĩ này lừa, hấn đối với người nào cũng bộ dáng kia, mấy người đọc sách các người đều vì tri kỉ mà chết, người cũng đừng ngớ ngẩn thế nhá, đừng quên, người và hấn có huyết hải thâm cừu...

Phương Hiếu Nhụ nhú mày nói:

- Người nói hươu nói vượn gì? Lão phu ngu như vậy sao? Nói lại, ta và hấn lần đầu gặp mặt, huyết hải thâm cừu ở đâu?

Tiêu Phàm vội la lên:

- Hấn tru sát người mười tộc hơn tám trăm người a, người quên rồi?

Phương Hiếu Nhụ cả giận nói:

- Người thú lắm, nào có việc này?

- Bây giờ không có, tương lai khẳng định có, già trẻ Phương gia toàn bộ chết trong tay hấn...

"....."

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Hư dĩ ủy xà

Tiêu Phàm ba người vào sương phòng, sương phòng rất u nhã, bốn phía dựng bằng trúc, bên trong treo tranh cổ bút tích tiền nhân, bốn góc tường để vài chậu mẫu đơn, giữa phòng là bàn gỗ lim, trên bàn bày đầy sơn hào hải vị.

Chu Lệ ngồi trước vào ghế chủ vị, Tiêu Phàm chúng nhân phân biệt ngồi vào vị trí.

Chu Lệ lại khôi phục khuôn mặt tươi cười, đứng lên mặt hướng phía nam, chén thứ nhất kính rượu đương kim hoàng thượng Chu Doãn Văn hồng phúc tề thiên, vạn thọ vô cương.

Chén thứ hai rượu, Chu Lệ lấy thân phận chủ nhân, kính khâm sai hấn hấn thấu xương cút xa vạn dặm, nhanh mà ăn hương.

Tiêu Phàm nhập quan trường hơn hai năm, tự nhiên sớm quen thuộc lễ tiết, Chu Lệ mời rượu Tiêu Phàm vội vàng đứng lên kính sợ, chấp tay liền nói không dám.

Chu Lệ lại kính Phương Hiếu Nhụ cùng Thái Hư, một vòng kính về dưới, Chu Lệ ngồi xuống, sau đó dùng mắt liếc Tiêu Phàm.

Mọi người đều là người trong quan trường, tự nhiên cũng hiểu quy củ, chủ nhân kính xong rồi, hiện tại giờ đến phiên khách nhân hướng chủ nhân kính.

Chu Lệ ngồi ngay ngắn chủ vị, ung dung chờ Tiêu Phàm nâng chén.

Tiêu Phàm lại nghĩ, rượu này có nên uống không?

Không thể phủ nhận, Tiêu Phàm là một quân tử, dù người khác không công nhận thì hẳn nghĩ thế là được, nhưng mà quân tử nhay tiểu nhân, đến lúc liên quan đến tính mạng thì nên cẩn thận.

Vòng vòng con mắt, Tiêu Phàm nâng chén rượu trước mặt, cười híp mắt đưa cho Thái Hư, về mặt hiền hòa cười nói:

- Sư phụ, ném thử một chút, ném thử một chút, đây chính là Bắc Bình liệt tửu, còn hơn Nữ Nhi Hồng ở kinh sư, tư vị rất tuyệt vời...

Thái Hư hai mắt sáng ngời, tiếp nhận chén rượu không chút do dự một ngụm uống hết, sau đó còn chép chép miệng...

- Đến, sư phụ, uống thêm vài chén...

Tiêu Phàm tạm thời kệ Chu Lệ một bên, liên tiếp kính rượu Thái Hư.

Thái Hư tự nhiên không hiểu lễ tiết quan trường, thấy đồ đệ kính rượu sư phụ không có gì là không đúng, vì thế rượu đến liền uống, không khách sáo chút nào.

Tiêu Phàm mời mấy chén rồi để chén xuống, nhìn phản ứng sau khi uống của Thái Hư.

Chu Lệ về mặt bất mãn nhìn Tiêu Phàm, nhất thời không rõ gia hỏa này đang làm trò gì.

Qua rất lâu, Tiêu Phàm, thận trọng nói:

- Sư phụ, không sao chứ? Cảm thấy như thế nào?

Thái Hư vuốt râu ha ha cười nói:

- Không sai, rượu ngon.

- Không đau đầu nhức óc, bụng dạ không sao chứ?

- Không sao.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng thở ra, thoải mái cười nói:

- Ta đây an tâm...

Sau đó đứng lên, ngửa mặt lên trời cười ha ha, nâng chén cười nói:

- Vương gia quá khách khí, hạ quan thật sự hồ thẹn không chịu nổi, gì cũng không nói, tình cảm sâu, một chén này...

Chu Lệ không một lời, sắc mặt dần dần xanh biếc, sau biến thành tái mét, răng khê nghiêng ken két: "....."

Đồ mất dạy này, làm trò vậy là sợ ta hạ độc vào rượu, lấy sư phụ hắn làm thí nghiệm...

Nên kính cũng kính, nên đáp cũng đã đáp, rượu quá ba tuần, không khí bữa tiệc dần trở nên thân thiện.

Thái Hư nhìn bàn đầy món ngon vật lạ, nước miếng chảy ào ào, nào kể lễ nghĩ gì, thỏa sức ăn uống.

Phương Hiếu Nhụ từ từ thưởng thức rượu, nho nhã bình tĩnh.

Tiêu Phàm nâng chén cười nói:

- Vương gia, hạ quan lần này đến Bắc Bình, thật là thay thiên tử ân cần thăm hỏi hoàng thúc, đều là huyết mạch thiên gia, Vương gia lại là trưởng bối, thiên tử đáng cơ thời gian ngắn ngủi, rất nhiều chuyện khó tránh khỏi không được chu toàn, Vương gia là hoàng thúc, xin hãy phụ tá nhiều hơn...

Chu Lệ cười nói:

- Đâu có, đâu có, đều là Chu Minh nhất mạch, bốn vương cùng thiên tử lại là ruột thịt, bốn vương tự nhiên tận hết sức lực, tận tâm phụ tá.

- Như thế, hạ quan thay thiên tử cảm tạ vương gia.

Chu Lệ ngoài cười nhưng trong không cười qua loa vài câu, đột nhiên về mặt nghiêm túc, nhìn nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, nói:

- Tiêu đại nhân là khâm sai, bốn vương ngược lại muốn hỏi Tiêu đại nhân một câu, thiên tử có ý muốn tước phiên hay không?

Tiêu Phàm thăm cả kinh, chuyện tước phiên dù ai cũng biết nhưng quá mức miễn cưỡng, chẳng ai lại hỏi trực tiếp như Chu Lệ, hẳn đang thử thăm dò, hay là có mưu đồ khác?

Tâm niệm thay đổi thật nhanh gọn, Tiêu Phàm cười ha ha một tiếng, thần sắc buông lỏng nói:

- Phiên vương chỉ sách là tiên đế lúc khai quốc lập, Vương gia, thử hỏi triều đình như thế nào tự hủy trường thành, bỏ huyết mạch nhà mình không dùng, tự đưa thân vào hiểm địa?

Chu Lệ như có thâm ý cười nói:

- Nhưng... Bốn vương nghe trong triều rất nhiều đồn đại, nói thiên tử sau đăng cơ chuyện muốn làm nhất là lột bỏ phiên địa của toàn bộ hoàng thúc chúng ta, giải trừ binh quyền, về kinh dưỡng lão, Tiêu đại nhân, có việc này không?

Tiêu Phàm nheo mắt, cười ha ha nói:

- Lời đồn dừng lại ở trí giả, Vương gia xưa nay cơ trí, mấy lời nói vô căn cứ này ngài sẽ tin sao? Tuổi nhỏ đăng cơ, không cần những hoàng thúc giữ gìn giang sơn sao? Lời đồn là không thể tin a.

Chu Lệ bừng tỉnh đại ngộ nói:

- A, cái gọi là tước phiên nói, thì ra đều là lời đồn ha ha, những người thừa miệng này thật đáng hận, đây không phải là e thiên hạ bất loạn sao...

Tiêu Phàm cười nói:

- Chính vậy, thiên tử khi nghe những lời đồn đại này cũng mặt rùng rợn giận dữ, liền phái hạ quan đi chính là để giải thích cho các vương gia thiên tử tuyệt không có lòng tước phiên.

Chu Lệ thoải mái cười nói:

- Đã lời đồn, giải thích liền không sao, bốn vương cùng các vị hoàng huynh hoàng đệ phụng mệnh tiên đế, vì Đại Minh phòng thủ phiên địa, ngoại kháng bắc nguyên, nội an dân, hôm nay Đại Minh quốc thái dân an, biên giới an bình, nội vô loạn, ngoại vô nhục, phiên vương không thiếu công lao. Ha ha, thiên tử là bốn vương thấy lớn lên, là người nhân hậu thiện lương, sao có khả năng làm chuyện vô nghĩa vô tình này được, Tiêu đại nhân, người nói đúng không?

Tiêu Phàm cười nói:

- Vương gia nói rất đúng, cái gọi là tước phiên, hoàn toàn là những lời bịa đặt vô căn cứ mà thôi.

Chu Lệ mắt thoáng nhìn rừng trúc bên ngoài, đột nhiên như có thâm ý ngầm:

- Trúc vốn vô tâm, sao còn có cành lá...

Tiêu Phàm ánh mắt chợt lóe, đáp nhanh:

- Ngẫu tuy có lỗi, ngực lại không bụi trần...

Chu Lệ ngẩn người, lập tức cất tiếng cười to:

- Tiêu đại nhân mở miệng là hoa, khó trách tiên đế còn sống tin tưởng người vậy, quả nhiên có vài phần bản sự.

Một bên Phương Hiếu Nhụ mắt cũng lộ ra vẻ tán thưởng, nhìn chăm chăm Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vội vàng nâng chén mời rượu, Chu Lệ cũng phi thường hào sảng uống một hơi cạn sạch, hai người chia chén cho nhau thấy đầy, nở nụ cười đầy thâm ý.

Một vấn đề chính trị nhạy cảm, qua đôi câu đối hàm ý đã được hóa giải trong vô hình.

Giữa hè Giang Nam nóng bức chết người, kinh sư bên sông Tần Hoài, ve hát ếch ca, liễu rủ xanh mướt làm hè bớt nóng bức khó chịu.

Trần Oanh Nhi hiện tại rất khó chịu.

Bão Cầm vừa gấp dài, vừa buồn bã ỉu xiu quặt cho Trần Oanh Nhi, Trần Oanh Nhi dựa nghiêng vào cửa sổ trên lầu, nhìn thuyền tới lui trên sông Tần Hoài, một cảm giác nóng bức luẩn quẩn ở ngực.

Quay đầu lại, Trần Oanh Nhi nhìn Bão Cầm, sáng giọng:

- Chưa ăn cơm à? Quạt kiểu gì thế? Nóng chết người rồi.

Bảo Cầm chu cái miệng nhỏ nhắn, oán giận nói:

- Tiểu thư, ta cũng đã quạt nửa canh giờ, mỗi tay a...

- Hừ còn dám mạnh miệng đều là kia... Gia hỏa kia chiều hư người rồi.

Bảo Cầm ánh mắt buồn bã, mặt liền ảm đạm, cẩn thận nhìn Trần Oanh Nhi, Bảo Cầm thăm dò nói:

- Tiểu thư, cô gia hần... A, không đúng, họ Tiêu kia bảo người về kinh sư rồi tính tình người trở nên...

Trần Oanh Nhi trừng mắt nhìn nàng, hừ nói:

- Như thế nào? Người không hài lòng?

Bảo Cầm cười nói:

- Nô tỳ nào dám...

Trần Oanh Nhi quay đầu lại nhìn sông Tân Hoài, hàm răng đột nhiên cắn chặt môi dưới, ánh mắt có chút, khẽ có chút tức giận.

- Gia hỏa đáng giận kia ta đi du ngoạn mắc mớ gì tới người? Người dựa vào cái gì quản ta? Cầm Y vệ Chi huy sứ thì thế nào? Dựa vào cái gì quản rộng vậy? Hừ cứ nhiên... Lại còn đánh ta, đánh ta...

Bảo Cầm hiểu kỳ nói:

- Tiểu thư, họ Tiêu đánh người Đánh chỗ nào vậy?

Trần Oanh Nhi nghe vậy tức khắc mặt đỏ bừng, mông như có điện chạy, vừa ngứa, còn có chút... Thoải mái.

- Tiểu thư...

- Cái gì?

Trần Oanh Nhi tức giận nói.

- Mặt của người thật là đỏ nha...

- Người... Cầm miệng lại

Trần Oanh Nhi xấu hổ vô cùng.

Chủ tớ đang khi nói chuyện, dưới lầu vang lên tiếng kính cẩn nói:

- Chương quý, Bắc Bình Đại Phong Vương chương quý cầu kiến.

Trần Oanh Nhi ngẩn người:

- Vương Quý? Hần không phải ở Bắc Bình sao? Sao lại đến kinh sư?

Lấy lại bình tĩnh, Trần Oanh Nhi phân phó nói:

- Gọi hần lên lầu.

Một người trung niên gầy yếu đi lên lầu.

Trần Oanh Nhi quan sát hần, thân nhiên nói:

- Vương Quý, người tới kinh sư làm cái gì? Tiêu đại nhân an bài người đi Bắc Bình mở hiệu lương thực mà, chẳng lẽ không phải đã phân phó người tránh tai mắt của người, không được lui tới với Trần gia ta sao?

Vương Quý vội cười nói:

- Chương quý, chỗ này không có người ngoài, mặc dù tiểu nhân đang làm chương quây ở Bắc Bình nhưng vẫn ăn lương bổng Trần gia. Lần này tiểu nhân nhận được thư của Yên vương muốn tăng lương lương thực thu mua, giao cho tiểu nhân đến kinh sư chọn đối tác, cho nên lần này tiểu nhân là đường đường chính chính đến.

Trần Oanh Nhi biến sắc:

- Yến Vương gia tăng thu mua lương thực? Bỏ thêm bao nhiêu?

Vương Quý nói:

- Lúc trước đại khái mỗi tháng hơn một nghìn thạch, nhưng giờ mỗi tháng là một vạn thạch, tiểu nhân không tìm đâu ra nhiều lương thực như vậy nên đành đến tìm chương quỹ.

Trần Oanh Nhi thần sắc càng ngày càng ngưng trọng, đôi mi thanh tú cau chặt nói:

- Yến Vương đột nhiên muốn nhiều lương thực như vậy làm gì? Dưới trướng hãn tướng sĩ tuy nhiều, mỗi tháng cũng ăn không hết một vạn thạch nha...

Định thần lại, Trần Oanh Nhi nhìn chằm chằm Vương Quý nói:

- Việc này ngươi đã bẩm báo Cẩm Y vệ chưa?

Vương Quý vò đầu nói:

- Chưa có, Tiêu đại nhân từng phân phó, tận lực ít lui tới cùng Cẩm Y vệ để tránh bại lộ, và lại Yến Vương tăng cường thu mua cũng không đáng để bẩm báo đi?

Trần Oanh Nhi lạnh lùng nói:

- Có đáng giá hay không là do ngươi quyết được sao? Trước mắt tồn hàng không nhiều lắm, chỉ có mấy nghìn thạch, ngươi mang đi trước đi, sau đó ngươi tìm người trong kinh thành thương lượng, chuyện này ta không tiện ra mặt nhưng ta sẽ phái người báo cho Cẩm Y vệ. Ngươi mang lương thực trở lại Bắc Bình gặp Tiêu đại nhân để hắn định đoạt, hiểu chưa?

Vương Quý thấy Trần Oanh Nhi thần sắc nghiêm túc, vội vàng nói:

- Tiểu nhân đã hiểu, tiểu nhân liền đi làm.

Bắc Bình thành tây Bách hoa lầu trong sương phòng.

Yến hội vẫn đang tiếp tục, Tiêu Phàm nâng chén cùng Yến Vương liên tiếp hô kính, trong bữa tiệc bầu không khí thân thiện vô cùng, hai người tròng nam đất bắc, chuyện trò vui vẻ, thân mật như bằng hữu lâu năm.

Thái Hư ăn tròn bụng, nghe hai người kia đối trá một trận buồn nôn, hắt bừa mồi, dựa ghế ợ mất tiếng, sau đó dùng tay áo đạo bào lau miệng.

- Hai vị, bản đạo ăn no, các ngươi tiếp tục ăn, bản đạo ra phía sau giải quyết một cái...

Thái Hư hì hì cười nói.

Chu Lệ bung ly rượu nghi hoặc nói:

- Đạo trưởng giải quyết cái gì?

Thái Hư liếc một cái tỏ vẻ khinh bỉ nhĩ, nói:

- Bản đạo khó khăn lắm được một chút, các ngươi lại nghe không hiểu, ý là ta vừa ăn no, giờ phải đi ị đã.

Phốc

Phốc

Tiêu Phàm cùng Chu Lệ không hẹn mà cùng quay đầu, phun ngụm rượu trong miệng vào mặt nhau.

Sau đó hai người ngượng ngùng nhìn mặt đối phương, sắc mặt có chút khó xử.

Thái Hư cười xấu xa nói:

- Nhị vị đừng dừng lại, tiếp tục ăn nha...

Sau đó bóng người chợt lóe, chạy đến phía sau.

Tiêu Phàm cùng Chu Lệ nhìn đầy bàn món ngon, ánh mắt phức tạp.

Trầm mặc một chút, Chu Lệ gác lại chén rượu, mặt không chút thay đổi nói:

- Bỏn vương ăn no rồi.

Tiêu Phàm cũng gác lại chén rượu, nghiêm mặt nói:

- Vương gia, khách sáo làm gì? Hạ quan mời khách.

Thái Hư cười xấu xa đi khỏi phòng, vừa mới vén vạt áo lên chợt thấy góc tường có một hòa thượng đang ngồi xỏm, lỗ tai dán lên vách tường nghe động tĩnh trong phòng.

Thái Hư lấp bắp kinh hãi, lúc này hòa thượng cũng đúng lúc quay đầu, nhìn thấy Thái Hư một tay vén đạo bào, một tay móc tiểu đê.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tức khắc đồng loạt kinh hô:

- Là ngươi!

Thái Hư tức khắc trở nên vừa sợ vừa giận:

- Là lừa ngốc ngươi, quý bê đê

Hòa thượng cũng cả giận nói:

- Con lừa ngốc cũng thôi đi, lão tạp mao ngươi sao bảo ta bê đê?

Thái Hư tròn tròn đôi mắt nhỏ:

- Ôi, còn dám mạnh miệng, ngươi nhìn lên đạo gia đi tiểu, chẳng lẽ còn là nam thẳng? Bảo bối của đạo gia bị ngươi thấy hết, thù này không trả sao làm ngươi? Lừa ngốc chết tiệt, xem chiêu.

Dứt lời Thái Hư vung tay đánh tới.

Hòa thượng cũng là người biết hàng, thấy thế kinh hãi, vội lui ra sau.

- Các ngươi đang làm cái gì?

Một giọng nữ mềm mại uyển chuyển tò mò vang lên.

Chuong vung tới, hòa thượng né được, chưởng đánh vào người nữ nhân kia.

Hơn nữa Thái Hư tùy thời thu lực, nữ vẫn bị chưởng lực đánh cho té ngã.

Thái Hư giận tím mặt:

- Con lừa ngốc ngươi dám tránh, hại người vô tội, hôm nay bản đạo thay trời diệt yêu nghiệt ngươi.

- Ngươi... Ngươi còn phân trái phải không, là ngươi làm hại.

- Bất kể, bản đạo đánh chết ngươi rồi sẽ phân rõ phải trái, xem chiêu.

Trong phòng, Chu Lệ thần sắc trở nên mập mờ, ghé sát người Tiêu Phàm thấp giọng cười nói:

- Tiêu đại nhân phụng chỉ tuần tra Bắc cương, không ngại an tâm tại Bắc Bình du ngoạn mấy ngày, bỏn vương có một kiện lễ vật đưa cho Tiêu đại nhân, đại nhân xin vui lòng nhận cho...

Tiêu Phàm ngăn người:

- Lễ vật gì?

Chu Lệ cười nói:

- Tiêu đại nhân độc thân đến Bắc Bình, bên người không người chăm sóc, quá không thích hợp, bỏn vương chuẩn bị một tuyệt thế giai nhân, Tiêu đại nhân không ngại cùng nàng ngâm thơ thổi sáo...

Tiêu Phàm sắc mặt hung hăng co quắp vài cái, nhạc phụ dẫn mối cho con rể, chuyện này làm được... Chắc chắn.

Tiêu Phàm lúng túng nói:

- Vương gia khách khí, hạ quan thấy không ổn lắm..

Chu Lệ cười hắc hắc nói:

- Tiêu đại nhân đang tuổi thành niên, sao thiếu nữ bên người được?

Mĩ nhân kể

Tiêu Phàm lập tức đề cao cảnh giác, lạnh nhạt cười nói:

- Vương gia, đừng nói hạ quan không biết điều, hạ quan thực sự không hứng thú chuyện phong nguyệt lắm..

Chu Lệ không biết nói gì:

- Sao có thể chứ? Nhất định phải nhận.

- Vương gia, ta...

- Tiêu đại nhân đừng nói thêm gì, người không nhân là không nể mặt bổn vương, bổn vương sẽ không vui.

Tiêu Phàm nghiêm mặt thờ dài, lẩm bẩm nói:

- Chuyện đó... Có được sao?

Chu Lệ thông thả nói:

- Có a...

Nói xong Chu Lệ hai tay giơ lên cao, vỗ tay hai cái.

.....

Đợi sau nửa ngày, không phản ứng.

.....

Chu Lệ trên mặt tức khắc có chút không nhịn được, lại vỗ hai cái.

Lần này có phản ứng, cửa sau đột nhiên vang một tiếng lớn, một gã hòa thượng lão đạo như bị người đập vào.

Tiêu Phàm cùng Chu Lệ tức khắc chấn động, cùng nói:

- Đạo Diễn?

Đạo Diễn một thân tăng y đầy dấu chân giống như trứng rất nhiều Phật sơn Vô Ảnh Cước, mặt cũng in một dấu chân, nhìn thấy Chu Lệ giống như thấy cứu tinh, nước mắt chảy ra nói:

- Vương gia, phía sau, phía sau...

Tiêu Phàm chỉ vào Đạo Diễn ngạc nhiên nói:

- Vương gia, vị này... Chính là giai nhân người nói?

Chu Lệ lúng túng nói:

- Đây...

Tiêu Phàm đầy mặt cảm kích nói:

- Vương gia thật sự là nghĩa bạc vân thiên, vì chiêu đãi khách nhân, đến Đạo Diễn đại sư cũng nhịn đau bỏ tặng ta, hạ quan tuy rằng không công nhưng phần đại lễ này nhất định nhận lấy...

Đạo Diễn khản trương, nhìn Chu Lệ buồn bã nói:

- Vương gia...

Chu Lệ khó xử lau mồ hôi:

- Này... Tiêu đại nhân có lẽ hiểu lắm...

Đầu vừa nhấc, Chu Lệ nhìn quanh, thanh âm mang theo nộ khí:

- Nữ nhân kia đâu?

Đang hỏi, Thái Hư đỡ một nữ nhân tập tễnh đến.

Chu Lệ giống như gặp được cứu tinh, tay chỉ vào nữ nhân kia, đại hí nói:

- Nàng chính là đại lễ bốn vương chuẩn bị cho Tiêu đại nhân...

Nữ nhân được Thái Hư đỡ, ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm hừ nhọc cười, giống như nói di ngôn:

- Ta... Trương Hồng Kiều, gặp qua... Gặp qua khâm sai đại nhân...

Nói xong, Trương Hồng ngã xuống đất, ngất đi.

Tiêu Phàm giật mình nhìn nàng, sau đó giương mắt nhìn Chu Lệ cùng Đạo Diễn.

- Vương gia, ngài muốn đưa ta lễ vật, chính là nàng?

Chu Lệ như trút được gánh nặng nói:

- Không sai, chính là nàng.

Tiêu Phàm trầm mặc thật lâu, buồn bã nói:

- Vương gia, ngài là muốn ta ngủ với nàng, hay là muốn ta cứu nàng?

Bạn đang đọc truyện *Đại Minh Vương Hầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.